

Tướng Dạ

Contents

Tướng Dạ	25
1. Chương 1: Vị Thành Có Mưa, Thiếu Niên Có Tỳ Nữ	26
2. Chương 2: Nuôi Tỳ Nữ Lấy Tự Trọng	28
3. Chương 3: Nói Giỏi Viết Giỏi - Thiếu Niên Nghèo Xác.	30
4. Chương 4: Sự Mộc Mạc Của Người Đường Thật Không Dễ Thấy!	33
5. Chương 5: Người Đường Không Điển Hình Không Thích Nghĩ Đến Trăng Sao.	35
6. Chương 6: Nơi Biên Thành Thật Khó Tưởng Tượng Được Cuộc Sống Trong Trường An.(1+2+3)	38
7. Chương 7: Đêm Uống Rượu, Mơ Thấy Một Vùng Biển Cả.	44
8. Chương 8: Bên Đường Bắc Sơn, Tên Từ Nam Tới.	47
9. Chương 9: Những Thị Vệ Tâm Như Đá Tảng.	49
10. Chương 10: Một Kiếm Gác Trên Đùi, Một Kiếm Bay Ngang Trong Máu.	52
11. Chương 11: Kiếm Ai Đang Than Thở.	55
12. Chương 12: Thủ Đoạn Ma Tông Và Mùi Tên Của Người Lĩnh Biên Thùy.	59
13. Chương 13: Đóa Hoa Đỏ Trên Tấm Áo Xanh	62
14. Chương 14: Ta Có Ba Thanh Dao	64
15. Chương 15: Hắn Là Người Đốn Củi Bên Hồ Sơ Bích.	66
16. Chương 16: Hắn Bước Đi Trong Núi, Trên Lưng Cõng Một Cô Bé.	69
17. Chương 17: Câu Chuyện Cổ Tích Kể Bên Đống Lửa.	71
18. Chương 18: Chỉ Vì Cô Quá Xinh Đẹp Mà Ra.	73
19. Chương 19: Trong Tuyết Sơn Chẳng Có Thứ Gì.	76
20. Chương 20: Cánh Đào Khuất Ở Góc Tranh.	80
21. Chương 21: Hồi Đạo Nào Không Còn Trong Khuôn Khổ?	82
22. Chương 22: Học Tập Trên Đường.	85
23. Chương 24: Kẻ Khó Chiều.	90
24. Chương 25: Một Giác Mộng.	93
25. Chương 26: Tòa Thành Hùng Vĩ Kia Oi, Lâu Rồi Không Gặp!	95
26. Chương 27: Ta Cùng Trường An Vui Ngày Gặp Lại.	97
27. Chương 28: Ngoài Phủ Tướng Quân	101
28. Chương 29: Gặp Nhau Sau Bảy Năm Trời.	103
29. Chương 30: Thấy Chu Tước Tim Ta Bằng Giá	105
30. Chương 31: Một Đồng Tiền Hại Hai Chủ Tổ Sứ Đầu Mê Trán (1).	107
31. Chương 32: Một Đồng Tiền Hại Hai Chủ Tổ Sứ Đầu Mê Trán (2)	109
32. Chương 33: Bút Rơi Xuống Ngõ Bốn Mươi Bảy	112
33. Chương 34: Vị Khách Hàng Đầu Tiên Của Lão Bút Trai.	114
34. Chương 35: Mưa Xuân Sao Lạnh Lùng Ghê	117
35. Chương 36: Mặt Thản Nhiên Mà Tim Như Xé Rách	119
36. Chương 37: Thanh Lâu Đầy Rẫy Biết Tìm Nơi Nào?	121
37. Chương 38: Rượu Hoa Nhắm Với Hạt Dưa, Chuyện Thường Trong Dự Liệu	123
38. Chương 39: Giản Đại Gia Bổng Dưng Muốn... Mắng	125
39. Chương 40: Đêm Nay, Bên Suối Một Chàng Trai	128
40. Chương 41: Thủy Châu Nhi Nóng Bỏng	130
41. Chương 42: Ngự Sử Trương Di Kỳ Hồi Hận.	132

42. Chương 43: Ngự Sử Trương Di Kỳ Vào Rọ	135
43. Chương 44: Ngự Sử Trương Di Kỳ Tuyệt Vọng	137
44. Chương 45: Ngự Sử Trương Di Kỳ Toi Mạng.	139
45. Chương 46: Xã Hội Đen Đám Phán Chuyện Di Dời - Một Nét Văn Hóa Trường An.	141
46. Chương 47: Gậy Trúc Rỗng Hai Đầu Vang Vọng	143
47. Chương 48: Nha Dịch Bị Thương, Đạo Sĩ Già Đứng Bên Tế Đàn.	145
48. Chương 49: Đại Đường - Thần Quốc Khéo Là Ghét Nhau.	148
49. Chương 50: Cuộc Nói Chuyện Làm Thay Đổi Lịch Sử Giang Hồ Thành Trường An	150
50. Chương 51: Ông Trời Còn Dung Tà Thì Ta Còn Sống Khỏe.	153
51. Chương 52: Đình Xuân Phong, Lão Triều Tiểu Thụ	158
52. Chương 53: Người Đứng Bên Đình Ướt Vạt Áo Lam.	162
53. Chương 54: Mưa To Trong Đêm, Truyền Kỳ Tái Hiện.	165
54. Chương 55: Triều Tiểu Thụ!triều Tiểu Thụ!	167
55. Chương 56: Xe Ngựa Nơi Mưa,ba Kiếm Tái Hiện.	170
56. Chương 57: Cùng Nhau Chiến Đấu!	173
57. Chương 58: Mưa,gió Và Bóng Đêm Đều Có Thể Vào.	176
58. Chương 59: Náo Loạn Trường An	178
59. Chương 60: Vừa Chạy Vừa Bắn Tên.	180
60. Chương 61: Hàng Tỷ Giọt Mưa Trút Xuống.	182
61. Chương 62: Giết Người Còn Mệt Hơn Cuộc Đắt.	185
62. Chương 63: Mạng Sống Là Thứ Nhất,thứ Hai Là Tô Mỳ Trứng.	188
63. Chương 64: Ngự Thư Phòng.	192
64. Chương 65: Thời Khắc Cá Vượt Biển(1)	195
65. Chương 66: Thời Khắc Cá Vượt Biển(2)	197
66. Chương 67: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(1)	200
67. Chương 68: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(2)	204
68. Chương 69: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(3)	212
69. Chương 70: Cáo Biệt Ngõ Quen.	216
70. Chương 71: Thư Viện.	219
71. Chương 72: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Căn Đào! (thượng)	222
72. Chương 73: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Căn Đào! (trung)	224
73. Chương 74: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Căn Đào! (hạ)	227
74. Chương 75: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Căn Đào! (4)	231
75. Chương 76: Tia Chớp Màu Đen Cùng Dây Cung Hòa Tấu.	233
76. Chương 77: Thư Viện Ngoại Hạng.	236
77. Chương 78: Thảo Luận Học Thuật Lúc Giữa Chiều.	240
78. Chương 79: Bài Học Đầu Tiên	243
79. Chương 80: Thanh Xuân Ồi Hỡi Thanh Xuân	247
80. Chương 81: Vị Giáo Thụ Người Yên Trong Thư Viện.	250
81. Chương 82: Cựu Thư Lâu.	254
82. Chương 83: Nhất Dao Đầu Tiên Chẻ Đôi Ngọn Núi	257
83. Chương 84: Xuân Tàn, Người Mệt, Sách Còn Trơ Trơ	260
84. Chương 85: Ngoài Nhà Sách Sóng Dâng Gió Nổi	263
85. Chương 86: Cổ Xe Ngựa Màn Xanh	266
86. Chương 87: Giấy Kẹp Trong Sách, Chẳng Biết Viết Gì	270
87. Chương 88: Sự Ra Đời Của Một Tuyệt Tác Vô Sĩ	273
88. Chương 89: Thăm Phủ Công Chúa	276
89. Chương 90: Một Câu Chuyện Gọi Là Cổ Tích Về Hoàng Tử Bé...	278
90. Chương 91: Giết Người Tại Kho Củi Phường Sắt	282
91. Chương 92: Lấy Máu Rửa Máu	285
92. Chương 93: Ai Động Vào Ngự Thư Phòng Của Trẫm?	288
93. Chương 94: Cánh Cửa Đầu Tiên Đi Tới Thế Giới Kia	292
94. Chương 95: Vĩnh Trụ Bất Pháp	295
95. Chương 96: Đêm Nay Không Người Đi Vào Giác Ngủ	298

96. Chương 97: Ai Dựa Lan Can Ngắm Nhìn?	301
97. Chương 98: Cùng Là Kẻ Lưu Lạc Chân Trời	304
98. Chương 99: Đêm Hai Đại Danh Thiếp Ra Đời	307
99. Chương 100: Truyền Nhân Thần Phù Sư	310
100. Chương 101: Lời Nhắn Về Cây Tiêu Của Đất Trời	313
101. Chương 102: Những Kẻ Kinh Mạch Không Thông Hoặc Đứt Đoạn Nào Đó	316
102. Chương 103: Dời Núi	319
103. Chương 104: Thư Từ Qua Lại Bàn Luận Ưu Khuyết Điểm	322
104. Chương 105: Bầy Trâu, Sau Núi, Phương Thuốc	325
105. Chương 106: Viết Thư Xuyên Ngày Tháng	328
106. Chương 107: Đêm Hè Một Bát Mì, Ven Hồ Một Trà Sư	331
107. Chương 108: Trận Chiến Đầu Tiên Trong Đời	334
108. Chương 109: Đóa Hoa Màu Đen Mọc Sau Lưng Thiếu Niên	338
109. Chương 110: Chu Tước, Chiếc Ô Đen Cùng Với Trời Đêm Sáng Rực	342
110. Chương 111: Ngực Cẩm Trường Mâu Kinh Ngạc Ve Kêu	346
111. Chương 112: Trên Tháp Luận Động Tĩnh	349
112. Chương 113: Xe Ngựa Rơi Vào Bờ Ruộng Dọc Ngang	351
113. Chương 114: Sức Nặng Không Thể Thừa Nhận	354
114. Chương 115: Chuyện Mà Người Ta Đều Nghĩ Không Rõ	358
115. Chương 116: Khăn Ướt	362
116. Chương 117: Thanh Âm Mỹ Diệu	362
117. Chương 118: Chuyện Xưa	362
118. Chương 119: Thi Đấu	362
119. Chương 120: Tự Ấu Sát Man	362
120. Chương 121: Sau Khi Có Thể Tu Hành	362
121. Chương 122: Xem Phá	362
122. Chương 123: Thiếu Niên Ái Tài	362
123. Chương 124: Đổ Phờng Cửa Ai	362
124. Chương 125: Người Nghèo Chợt Giàu	362
125. Chương 126: Cảm Giác, Cảm Động Tri Giao	362
126. Chương 127: Bản Mạng, Xem Tang Tang!	362
127. Chương 128: Những Thiên Tài Trong Thư Viện	362
128. Chương 129: Thiếu Niên Bị Thư Viện Quên Đi	362
129. Chương 130: Thu Tĩnh Mĩ Cùng Sát Khí Lạnh Lẽo	362
130. Chương 131: Đại Tướng Quân Uy Thế Như Sấm	362
131. Chương 132: Năm Đó Nàng Nếu Chưa Từng Múa	362
132. Chương 133: Tây Lãng Gửi Thư	362
133. Chương 134: Vợ Chồng Trong Cung Đại Minh	362
134. Chương 135: Thư Trai Tiểu Nhật, Thiên Hạ Tam Si	362
135. Chương 136: Nhất Thiếp Kinh Trường An	362
136. Chương 137: Vô Đề	362
137. Chương 138: Chân Tướng Dưới Tơ Liễu	362
138. Chương 139: Tú Đình Hạ Âm Mai	362
139. Chương 140: Có Lễ Ngày Mai	362
140. Chương 141: Hai Người Đến Từ Nước Yên	362
141. Chương 142: Đấng Trường	362
142. Chương 143: Biện Nan Thủy	362
143. Chương 144: Người Giỏi Uống Không Lộ Mặt	362
144. Chương 145: Hôm Nay Có Tạ Ôn Hay Không?	362
145. Chương 146: Người Thực Quá Đẹp Rồi	362
146. Chương 147: Hy Vọng Ở Nhân Gian	362
147. Chương 148: Một Đêm Không Nói Gì Xem Cảnh Núi	362
148. Chương 149: Khai Lâu	362
149. Chương 150: Lên Núi	362

150. Chương 151:	Khởi Bước	362
151. Chương 152:	Mười Bốn Năm, Mùa Hè Năm Trước, Mười Bậc Hôm Nay	362
152. Chương 153:	Nhất Chỉ, Nhất Thiếp, Vân Hậu Lương Kí Lôi	362
153. Chương 154:	Ngân Đạo Cùng Cổng Tre, Nhập Vụ	362
154. Chương 155:	Sát Phá Đạo	362
155. Chương 156:	Cây Xanh Đỉnh Núi, Ấp Nát Cao Điểm, Tất Cả Đều Là Áo Giáp...	362
156. Chương 157:	Tuyệt Đỉnh Phong Cảnh	362
157. Chương 158:	Răng Rắc! Răng Rắc!	362
158. Chương 159:	Đại Đường Quốc Sư Thực Rất Giỏi Sao?	362
159. Chương 160:	Xuân Thân Phong Quang	362
160. Chương 161:	Bắt Đầu Từ Hôm Nay, Người Ta Mệnh Không Hề Như Tờ Giấy	362
161. Chương 162:	Trước Nhất Bất Quá Một Chén Canh Gà	362
162. Chương 163:	Ngự Yên	362
163. Chương 164:	Cửa Cung Trong Đêm Nói Chuyện	362
164. Chương 165:	Hậu Sơn	362
165. Chương 166:	Các Sư Huynh Sư Tỷ Nơi Đây (thượng)	362
166. Chương 167:	Các Sư Huynh Sư Tỷ Nơi Đây (hạ)	362
167. Chương 168:	Hồng Nguyệt Cùng Tuyết Lang	362
168. Chương 169:	Huynh Muội	362
169. Chương 170:	Thấy Mấy Ngọn Nọ Liè Phải Kính Sợ Sao	362
170. Chương 171:	Dĩ Phù Đạo Chi	362
171. Chương 172:	Thần Phù Sư Những Năm Sau	362
172. Chương 173:	Nhân Sinh Như Đè, Các Chủng Si (thượng)	362
173. Chương 174:	Nhân Sinh Như Đè, Các Chủng Si (hạ)	362
174. Chương 175:	Bên Hồ Phi Cmn Kiếm	362
175. Chương 176:	Vật Nhỏ Không Nghe Lời	362
176. Chương 177:	Lại Gặp Chu Tước	362
177. Chương 178:	Thành Trường An Là Một Tòa Trận	362
178. Chương 179:	Một Trận Mưa Giữa Hè	362
179. Chương 180:	Ăn Là Thóc, Chảy Ra Là Trứng	362
180. Chương 181:	Vì Ăn Cơm, Về Nam	362
181. Chương 182:	Người Hoang Chân Dẫn Nát Thảo Nguyên	362
182. Chương 183:	An Bài Quyết Định Đại Thần Quan	362
183. Chương 184:	Làm Ra Về Ta Đến	362
184. Chương 185:	Đá Ở Trong Suối Muốn Đi	362
185. Chương 186:	Một, Hai, Ba, Phù Tiên	362
186. Chương 187:	Xem Phía Tây	362
187. Chương 188:	Một Chiếc Xe Bò Đi Đến	362
188. Chương 189:	Hiện Tại Cùng Một Ít Chuyện Nhỏ Năm Đó	362
189. Chương 190:	Đồng Bộ	362
190. Chương 191:	Người Mãi Nghệ Trong Phủ Công Chúa	362
191. Chương 192:	Nơi Đây Là Trong Nhân Thế	362
192. Chương 193:	Nguyên Thập Tam Tiên	362
193. Chương 194:	Nắng Sớm	362
194. Q.1 - Chương 1:	Vị Thành Có Mưa, Thiếu Niên Có Tỷ Nữ	362
195. Q.1 - Chương 2:	Nuôi Tỷ Nữ Lấy Tự Trọng	370
196. Q.1 - Chương 3:	Nói Giới Viết Giới - Thiếu Niên Nghèo Xác.	372
197. Q.1 - Chương 4:	Sự Mộc Mạc Của Người Đường Thật Không Dễ Thấy!	375
198. Q.1 - Chương 5:	Người Đường Không Điển Hình Không Thích Nghĩ Đến Trăng Sao.	377
199. Q.1 - Chương 6:	Nơi Biên Thành Thật Khó Tưởng Tượng Được Cuộc Sống Trong Trường An.(1+2+3)	379
200. Q.1 - Chương 7:	Đêm Uống Rượu, Mơ Thấy Một Vùng Biển Cả.	386
201. Q.1 - Chương 8:	Bên Đường Bắc Sơn, Tên Từ Nam Tới.	388
202. Q.1 - Chương 9:	Những Thị Vệ Tâm Như Đá Tảng.	390

203.	Q.1 - Chương 10: Một Kiếm Gác Trên Đùi, Một Kiếm Bay Ngang Trong Máu.	393
204.	Q.1 - Chương 11: Kiếm Ai Đang Than Thở.	397
205.	Q.1 - Chương 12: Thủ Đoạn Ma Tông Và Mùi Tên Của Người Lính Biên Thù.	400
206.	Q.1 - Chương 13: Đóa Hoa Đỏ Trên Tấm Áo Xanh	403
207.	Q.1 - Chương 14: Ta Có Ba Thanh Đao	405
208.	Q.1 - Chương 15: Hẳn Là Người Đón Củi Bên Hồ Sơ Bích.	408
209.	Q.1 - Chương 16: Hẳn Bước Đi Trong Núi, Trên Lưng Công Một Cô Bé.	410
210.	Q.1 - Chương 17: Câu Chuyện Cổ Tích Kể Bên Đống Lửa.	412
211.	Q.1 - Chương 18: Chỉ Vì Cô Quá Xinh Đẹp Mà Ra.	415
212.	Q.1 - Chương 19: Trong Tuyết Sơn Chẳng Có Thứ Gì.	417
213.	Q.1 - Chương 20: Cánh Đào Khuất Ở Góc Tranh.	421
214.	Q.1 - Chương 21: Hối Đạo Nào Không Còn Trong Khuôn Khổ?	423
215.	Q.1 - Chương 22: Học Tập Trên Đường.	426
216.	Q.1 - Chương 23: Ta Biết Rồi Ngài Biết Ta Là Người Có Dị Bẩm...	431
217.	Q.1 - Chương 24: Kẻ Khó Chiều.	433
218.	Q.1 - Chương 25: Một Giác Mộng.	436
219.	Q.1 - Chương 26: Tòa Thành Hùng Vĩ Kia Ơi, Lâu Rồi Không Gặp!	438
220.	Q.1 - Chương 27: Ta Cùng Trường An Vui Ngày Gặp Lại.	440
221.	Q.1 - Chương 28: Ngoài Phủ Tướng Quân	444
222.	Q.1 - Chương 29: Gặp Nhau Sau Bảy Năm Trời.	446
223.	Q.1 - Chương 30: Thấy Chu Tước Tim Ta Bằng Giá	448
224.	Q.1 - Chương 31: Một Đồng Tiền Hai Hai Chủ Tố Sút Đầu Mỏ Trán (1).	450
225.	Q.1 - Chương 32: Một Đồng Tiền Hai Hai Chủ Tố Sút Đầu Mỏ Trán (2)	452
226.	Q.1 - Chương 33: Bút Rơi Xuống Ngõ Bốn Mươi Bảy	455
227.	Q.1 - Chương 34: Vị Khách Hàng Đầu Tiên Của Lão Bút Trai.	457
228.	Q.1 - Chương 35: Mưa Xuân Sao Lạnh Lùng Ghê	459
229.	Q.1 - Chương 36: Mặt Thản Nhiên Mà Tim Như Xé Rách	461
230.	Q.1 - Chương 37: Thanh Lâu Đầy Rẫy Biết Tìm Nơi Nào?	463
231.	Q.1 - Chương 38: Rượu Hoa Nhắm Với Hạt Dưa, Chuyện Thường Trong Dự Liệu	466
232.	Q.1 - Chương 39: Giản Đại Gia Bổng Dưng Muốn... Mắng	468
233.	Q.1 - Chương 40: Đêm Nay, Bên Suối Một Chàng Trai	470
234.	Q.1 - Chương 41: Thủy Châu Nhi Nóng Bỏng	473
235.	Q.1 - Chương 42: Ngự Sử Trương Di Kỳ Hối Hận.	475
236.	Q.1 - Chương 43: Ngự Sử Trương Di Kỳ Vào Rọ	477
237.	Q.1 - Chương 44: Ngự Sử Trương Di Kỳ Tuyệt Vọng	479
238.	Q.1 - Chương 45: Ngự Sử Trương Di Kỳ Toi Mạng.	481
239.	Q.1 - Chương 46: Xã Hội Đen Đám Phán Chuyện Di Dời - Một Nét Văn Hóa Trường An.	484
240.	Q.1 - Chương 47: Gậy Trúc Rỗng Hai Đầu Vang Vọng	486
241.	Q.1 - Chương 48: Nha Dịch Bị Thương, Đạo Sĩ Già Đứng Bên Tế Đàn.	488
242.	Q.1 - Chương 49: Đại Đường - Thần Quốc Khéo Là Ghét Nhau.	490
243.	Q.1 - Chương 50: Cuộc Nói Chuyện Làm Thay Đổi Lịch Sử Giang Hồ Thành Trường An	493
244.	Q.1 - Chương 51: Ông Trời Còn Dung Ta Thì Ta Còn Sống Khỏe.	496
245.	Q.1 - Chương 52: Đình Xuân Phong, Lão Triều Tiểu Thụ	500
246.	Q.1 - Chương 53: Người Đứng Bên Đình Ướt Vạt Áo Lam.	504
247.	Q.1 - Chương 54: Mưa To Trong Đêm, Truyền Kỳ Tái Hiện.	508
248.	Q.1 - Chương 55: Triều Tiểu Thụ!triều Tiểu Thụ!	510
249.	Q.1 - Chương 56: Xe Ngựa Nơi Mưa,ba Kiếm Tái Hiện.	513
250.	Q.1 - Chương 57: Cùng Nhau Chiến Đấu!	515
251.	Q.1 - Chương 58: Mưa,gió Và Bóng Đêm Đều Có Thể Vào.	518
252.	Q.1 - Chương 59: Náo Loạn Trường An	521
253.	Q.1 - Chương 60: Vừa Chạy Vừa Bắn Tên.	522
254.	Q.1 - Chương 61: Hàng Tỷ Giọt Mưa Trút Xuống.	524
255.	Q.1 - Chương 62: Giết Người Còn Mệt Hơn Cuộc Đắt.	528
256.	Q.1 - Chương 63: Mạng Sống Là Thứ Nhất,thứ Hai Là Tô Mỳ Trứng.	530

257. Q.1 - Chương 64: Ngự Thư Phòng.	534
258. Q.1 - Chương 65: Thời Khắc Cá Vượt Biển(1)	537
259. Q.1 - Chương 66: Thời Khắc Cá Vượt Biển(2)	539
260. Q.1 - Chương 67: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(1)	543
261. Q.1 - Chương 68: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(2)	547
262. Q.1 - Chương 69: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(3)	554
263. Q.1 - Chương 70: Cáo Biệt Ngõ Quen.	558
264. Q.1 - Chương 71: Thư Viện.	562
265. Q.1 - Chương 72: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cây Đào! (thượng)	565
266. Q.1 - Chương 73: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cây Đào! (trung)	567
267. Q.1 - Chương 74: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cây Đào! (hạ)	570
268. Q.1 - Chương 75: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cây Đào! (4)	573
269. Q.1 - Chương 76: Tia Chớp Màu Đen Cùng Dây Cung Hòa Tấu.	576
270. Q.1 - Chương 77: Thư Viện Ngoại Hạng.	579
271. Q.1 - Chương 78: Thảo Luận Học Thuật Lúc Giữa Chiều.	582
272. Q.1 - Chương 79: Bài Học Đầu Tiên	586
273. Q.1 - Chương 80: Thanh Xuân Ơi Hỡi Thanh Xuân	589
274. Q.1 - Chương 81: Vị Giáo Thụ Người Yên Trong Thư Viện.	593
275. Q.1 - Chương 82: Cự Thư Lâu.	596
276. Q.1 - Chương 83: Nhất Đào Đầu Tiên Chẻ Đôi Ngọn Núi	599
277. Q.1 - Chương 84: Xuân Tàn, Người Mệt, Sách Còn Trơ Trơ	602
278. Q.1 - Chương 85: Ngoài Nhà Sách Sóng Dâng Gió Nổi	606
279. Q.1 - Chương 86: Cổ Xe Ngựa Mãn Xanh	609
280. Q.1 - Chương 87: Giấy Kẹp Trong Sách, Chẳng Biết Viết Gì	612
281. Q.1 - Chương 88: Sự Ra Đời Của Một Tuyệt Tác Vô Sĩ	615
282. Q.1 - Chương 89: Thăm Phủ Công Chúa	618
283. Q.1 - Chương 90: Một Câu Chuyện Gọi Là Cổ Tích Về Hoàng Tử Bé...	621
284. Q.1 - Chương 91: Giết Người Tại Kho Củi Phường Sắt	625
285. Q.1 - Chương 92: Lấy Máu Rửa Máu	628
286. Q.1 - Chương 93: Ai Động Vào Ngự Thư Phòng Của Trẫm?	630
287. Q.1 - Chương 94: Cánh Cửa Đầu Tiên Đi Tới Thế Giới Kia	634
288. Q.1 - Chương 95: Vĩnh Trụ Bất Pháp	637
289. Q.1 - Chương 96: Đêm Nay Không Người Đi Vào Giấc Ngủ	640
290. Q.1 - Chương 97: Ai Dựa Lan Can Ngắm Nhìn?	643
291. Q.1 - Chương 98: Cùng Là Kẻ Lưu Lạc Chân Trời	646
292. Q.1 - Chương 99: Đêm Hai Đại Danh Thiếp Ra Đời	650
293. Q.1 - Chương 100: Truyền Nhân Thần Phù Sư	652
294. Q.1 - Chương 101: Lời Nhắn Về Cây Tiêu Của Đất Trời	655
295. Q.1 - Chương 102: Những Kẻ Kinh Mạch Không Thông Hoặc Đứt Đoạn Nào Đó	658
296. Q.1 - Chương 103: Dời Núi	661
297. Q.1 - Chương 104: Thư Từ Qua Lại Bàn Luận Ưu Khuyết Điểm	664
298. Q.1 - Chương 105: Bầy Trâu, Sau Núi, Phương Thuốc	667
299. Q.1 - Chương 106: Viết Thư Xuyên Ngày Tháng	670
300. Q.1 - Chương 107: Đêm Hè Một Bát Mì, Ven Hồ Một Trà Sư	673
301. Q.1 - Chương 108: Trận Chiến Đầu Tiên Trong Đời	677
302. Q.1 - Chương 109: Đóa Hoa Màu Đen Mọc Sau Lưng Thiếu Niên	680
303. Q.1 - Chương 110: Chu Tước, Chiếc Ô Đen Cùng Với Trời Đêm Sáng Rực	685
304. Q.1 - Chương 111: Ngực Cấm Trường Mâu Kinh Ngạc Ve Kêu	688
305. Q.1 - Chương 112: Trên Tháp Luận Động Tĩnh	691
306. Q.1 - Chương 113: Xe Ngựa Rơi Vào Bờ Ruộng Dọc Ngang	693
307. Q.1 - Chương 114: Sức Nặng Không Thể Thừa Nhận	697
308. Q.1 - Chương 115: Chuyện Mà Người Ta Đều Nghi Không Rõ	700
309. Q.1 - Chương 116: Khăn Ướt	703
310. Q.1 - Chương 117: Thanh Âm Mỹ Diệu	706

311.	Q.1 - Chương 118:	Chuyện Xưa	710
312.	Q.1 - Chương 119:	Thi Đấu	710
313.	Q.1 - Chương 120:	Tự Áu Sát Man	710
314.	Q.1 - Chương 121:	Sau Khi Có Thể Tu Hành	710
315.	Q.1 - Chương 122:	Xem Phá	710
316.	Q.1 - Chương 123:	Thiếu Niên Ái Tài	710
317.	Q.1 - Chương 124:	Đổ Phờng Của Ai	710
318.	Q.1 - Chương 125:	Người Nghèo Chợt Giàu	710
319.	Q.1 - Chương 126:	Cảm Giác, Cảm Động Tri Giao	710
320.	Q.1 - Chương 127:	Bản Mạng, Xem Tang Tang!	710
321.	Q.1 - Chương 128:	Những Thiên Tài Trong Thư Viện	710
322.	Q.1 - Chương 129:	Thiếu Niên Bị Thư Viện Quên Đi	710
323.	Q.1 - Chương 130:	Thu Tinh Mĩ Cùng Sát Khí Lạnh Lẽo	710
324.	Q.1 - Chương 131:	Đại Tướng Quân Uy Thế Như Sấm	710
325.	Q.1 - Chương 132:	Năm Đó Nàng Nếu Chưa Từng Múa	710
326.	Q.1 - Chương 133:	Tây Lăng Gởi Thư	710
327.	Q.1 - Chương 134:	Vợ Chồng Trong Cung Đại Minh	710
328.	Q.1 - Chương 135:	Thư Trai Tiểu Nhật, Thiên Hạ Tam Si	710
329.	Q.1 - Chương 136:	Nhất Thiếp Kinh Trường An	710
330.	Q.1 - Chương 137:	Vô Đề	710
331.	Q.1 - Chương 138:	Chân Tướng Dưới Tơ Liễu	710
332.	Q.1 - Chương 139:	Tú Đình Hạ Âm Mai	710
333.	Q.1 - Chương 140:	Có Lẽ Ngày Mai	710
334.	Q.1 - Chương 141:	Hai Người Đến Từ Nước Yên	710
335.	Q.1 - Chương 142:	Đặng Trường	710
336.	Q.1 - Chương 143:	Biện Nan Thủy	710
337.	Q.1 - Chương 144:	Người Giỏi Uống Không Lộ Mặt	710
338.	Q.1 - Chương 145:	Hôm Nay Có Tạ Ôn Hay Không?	710
339.	Q.1 - Chương 146:	Người Thực Quá Đẹp Rồi	710
340.	Q.1 - Chương 147:	Hy Vọng Ở Nhân Gian	710
341.	Q.1 - Chương 148:	Một Đêm Không Nói Gì Xem Cảnh Núi	710
342.	Q.1 - Chương 149:	Khai Lôu	710
343.	Q.1 - Chương 150:	Lên Núi	710
344.	Q.1 - Chương 151:	Khởi Bước	710
345.	Q.1 - Chương 152:	Mười Bốn Năm, Mùa Hè Năm Trước, Mười Bạc Hôm Nay	710
346.	Q.1 - Chương 153:	Nhất Chỉ, Nhất Thiếp, Vân Hậu Lương Kí Lôi	710
347.	Q.1 - Chương 154:	Ngân Đạo Cùng Cổng Tre, Nhập Vụ	710
348.	Q.1 - Chương 155:	Sát Phá Đạo	710
349.	Q.1 - Chương 156:	Cây Xanh Đỉnh Núi, Ấp Nát Cao Điểm, Tất Cả Đều Là Áo Giác...	710
350.	Q.1 - Chương 157:	Tuyệt Đỉnh Phong Cảnh	710
351.	Q.1 - Chương 158:	Răng Rắc! Răng Rắc!	710
352.	Q.1 - Chương 159:	Đại Đường Quốc Sư Thực Rất Giỏi Sao?	710
353.	Q.1 - Chương 160:	Xuân Thần Phong Quang	710
354.	Q.1 - Chương 161:	Bắt Đầu Từ Hôm Nay, Người Ta Mệnh Không Hề Như Tờ Giấy	710
355.	Q.1 - Chương 162:	Trước Nhất Bất Quá Một Chén Canh Gà	710
356.	Q.1 - Chương 163:	Ngự Yên	710
357.	Q.1 - Chương 164:	Cửa Cung Trong Đêm Nói Chuyện	710
358.	Q.1 - Chương 165:	Hậu Sơn	710
359.	Q.1 - Chương 166:	Các Sư Huynh Sư Tỷ Nơi Đây (thượng)	710
360.	Q.1 - Chương 167:	Các Sư Huynh Sư Tỷ Nơi Đây (hạ)	710
361.	Q.1 - Chương 168:	Hồng Nguyệt Cùng Tuyệt Lang	710
362.	Q.1 - Chương 169:	Huynh Muội	710
363.	Q.1 - Chương 170:	Thấy Mấy Ngọn Nọ Liè Phải Kính Sợ Sao	710
364.	Q.1 - Chương 171:	Dĩ Phù Đạo Chi	710

365. Q.1 - Chương 172: Thần Phù Sự Những Năm Sau	710
366. Q.1 - Chương 173: Nhân Sinh Như Đè, Các Chủng Si (thượng)	710
367. Q.1 - Chương 174: Nhân Sinh Như Đè, Các Chủng Si (hạ)	710
368. Q.1 - Chương 175: Bên Hồ Phi Cmn Kiếm	710
369. Q.1 - Chương 176: Vật Nhỏ Không Nghe Lời	710
370. Q.1 - Chương 177: Lại Gặp Chu Tước	710
371. Q.1 - Chương 178: Thành Trường An Là Một Tòa Trận	710
372. Q.1 - Chương 179: Một Trận Mưa Giữa Hè	710
373. Q.1 - Chương 180: Ăn Là Thóc, Chảy Ra Là Trứng	710
374. Q.1 - Chương 181: Vì Ăn Cơm, Về Nam	710
375. Q.1 - Chương 182: Người Hoang Chân Dẫn Nát Thảo Nguyên	710
376. Q.1 - Chương 183: An Bài Quyết Định Đại Thần Quan	710
377. Q.1 - Chương 184: Làm Ra Về Ta Đến	710
378. Q.1 - Chương 185: Đá Ở Trong Suối Muốn Đi	710
379. Q.1 - Chương 186: Một, Hai, Ba, Phù Tiên	710
380. Q.1 - Chương 187: Xem Phía Tây	710
381. Q.1 - Chương 188: Một Chiếc Xe Bò Đi Đến	710
382. Q.1 - Chương 189: Hiện Tại Cùng Một Ít Chuyện Nhỏ Năm Đó	710
383. Q.1 - Chương 190: Đồng Bộ	710
384. Q.1 - Chương 191: Người Mãi Nghệ Trong Phủ Công Chúa	710
385. Q.1 - Chương 192: Nơi Đây Là Trong Nhân Thế	710
386. Q.1 - Chương 193: Nguyên Thập Tam Tiên	710
387. Q.1 - Chương 194: Năng Sớm	710
388. Q.2 - Chương 1: Thập Tam Tiên Sinh Trong Quân Doanh	710
389. Q.2 - Chương 2: Xanh Lam Như Thất Lưng (thượng)	710
390. Q.2 - Chương 3: Xanh Lam Như Thất Lưng (trung)	710
391. Q.2 - Chương 4: Xanh Lam Như Thất Lưng (hạ)	710
392. Q.2 - Chương 5: Thiên Thư Thất Lạc Ở Trên Hoang Nguyên	710
393. Q.2 - Chương 6: Trăm Tuyệt (thượng)	710
394. Q.2 - Chương 7: Trăm Tuyệt (hạ)	710
395. Q.2 - Chương 8: Yêu Bài Cùng Điều Lệnh	710
396. Q.2 - Chương 9: Trong Mắt Không Núi, Mạc Sơn Sơn	710
397. Q.2 - Chương 10: Hậu Sơn, Sau Hàng Rào	710
398. Q.2 - Chương 11: Nếu Quang Minh Tiến Đến	710
399. Q.2 - Chương 12: Trường An Loạn	710
400. Q.2 - Chương 13: Kẻ Địch Của Cả Thế Gian	710
401. Q.2 - Chương 14: Ngoài Phủ Tướng Quân Có Thiên La	710
402. Q.2 - Chương 15: Hậu Sự	710
403. Q.2 - Chương 16: Cơ Duyên	710
404. Q.2 - Chương 17: Lên Ngựa Vì Tặc 1	710
405. Q.2 - Chương 18: Lên Ngựa Vì Tặc 2	710
406. Q.2 - Chương 19: Lên Ngựa Vì Tặc 3	710
407. Q.2 - Chương 20: Lên Ngựa Vì Tặc 4	710
408. Q.2 - Chương 21: Lên Ngựa Vì Tặc 5	710
409. Q.2 - Chương 22: Lên Ngựa Vì Tặc 6	710
410. Q.2 - Chương 23: Lên Ngựa Vì Tặc 7	710
411. Q.2 - Chương 24: Bởi Vì Là Bạn, Cho Nên Lưu Lại	710
412. Q.2 - Chương 25: Nhất Niệm Sát Chi, Nhất Phù Phá Chi	710
413. Q.2 - Chương 26: Thắng Lợi, Cùng Quang Minh Không Quan Hệ	710
414. Q.2 - Chương 27: Không Vẽ Mây, Hỏa Diễm Cùng Hải Thủy	710
415. Q.2 - Chương 28: Trên Xe Ngựa	710
416. Q.2 - Chương 29: Nhập Vương Đình	710
417. Q.2 - Chương 30: Lựa Chọn Trú Doanh	710
418. Q.2 - Chương 31: Đại Hắc Cùng Tiểu Tuyệt	710

419. Q.2 - Chương 32: Đại Hắc Cùng Tiểu Tuyệt 2	710
420. Q.2 - Chương 33: Đêm Hoang Nguyên	710
421. Q.2 - Chương 34: Thư Si Thế Giới Quan Cải Tạo Độ Nhất Như Nghiệp Thu Cặp Hoa Si Thương Đồng	710
422. Q.2 - Chương 35: Tiền Đồ Tiểu Mật Thám	710
423. Q.2 - Chương 36: Cùng Tiểu Nhân Vật Cáo Biệt Cuối Cùng	710
424. Q.2 - Chương 37: Chẳng Lẽ Ta Sê Nói Láo 1	710
425. Q.2 - Chương 38: Chẳng Lẽ Ta Sê Nói Láo 2	710
426. Q.2 - Chương 39: Chẳng Lẽ Ta Sê Nói Láo 3	710
427. Q.2 - Chương 40: Roi Gai Xả Khí Trong Ngực	710
428. Q.2 - Chương 41: Bể Chi Đạo, Đã Lâu Không Thấy	710
429. Q.2 - Chương 42: Bút Loạn	710
430. Q.2 - Chương 43: Chuyện Không Bỏ Xuống Được	710
431. Q.2 - Chương 44: Chuyện Này Không Đáng Giá Tiền	710
432. Q.2 - Chương 45: Hơi Tạm Dừng	710
433. Q.2 - Chương 46: Nghiên Mực Hoàng Nê, Đất Tuyết Trắng	710
434. Q.2 - Chương 47: Hoang Nhân, Có Điểm Ý Tứ	710
435. Q.2 - Chương 48: Việc Này, Không Có Ý Nghĩa	710
436. Q.2 - Chương 49: Khuê Vi Thiên Niên Tài Quyết	710
437. Q.2 - Chương 50: Nhất Dao Phá Phiền Lung	710
438. Q.2 - Chương 51: Tuyết Trắng Mi Đen Không Phân Rời	710
439. Q.2 - Chương 52: Có Người Ở Trong Núi	710
440. Q.2 - Chương 53: Một Hồi Tu Hành Mở Ra	710
441. Q.2 - Chương 54: Hoa Đào Đóa Đóa Nở	710
442. Q.2 - Chương 55: Người Vì Si, Nên Không Tiếc	710
443. Q.2 - Chương 56: Trên Tuyết Nhai Oán Tăng Hội	710
444. Q.2 - Chương 57: Lời Hẹn Phá Cảnh	710
445. Q.2 - Chương 58: Hồ Trong Cốc	710
446. Q.2 - Chương 59: Hồ Đại Minh Câu Cá	710
447. Q.2 - Chương 60: Có Chút Suy Nghĩ	710
448. Q.2 - Chương 61: Phanh Tiểu Tiên, Đặc Đại Đạo	710
449. Q.2 - Chương 62: Một Mùi Tên Hủy Diệt Nhân Sinh	710
450. Q.2 - Chương 63: Bất Tri Mệnh, Tri Mệnh, Ninh Khuyết Mệnh	710
451. Q.2 - Chương 64: Si Vu Đạo Giả, Ca Dĩ Vịnh Chi	710
452. Q.2 - Chương 65: Lập Vu Băng Giả, Ngôn Dĩ Sát Chi	710
453. Q.2 - Chương 66: Nhất Ngự Vạn Pháp	710
454. Q.2 - Chương 67: Hồ Đại Minh Mở	710
455. Q.2 - Chương 68: Hà Dĩ Kiêu Khố Lũy	710
456. Q.2 - Chương 69: Hà Dĩ Kiêu Khố Lũy 2	710
457. Q.2 - Chương 70: Tiền Nhân Ý, Hậu Nhân Si	710
458. Q.2 - Chương 71: Thạch Động Vĩ Đại Cùng Nhỏ Bé	710
459. Q.2 - Chương 72: Năm Đó Người Nào Đó Đã Từng Tới	710
460. Q.2 - Chương 73: Một Khô Tăng Trong Núi Xương Trắng	710
461. Q.2 - Chương 74: Liên Sinh Tam Thập Nhị	710
462. Q.2 - Chương 75: Liên Sinh Tam Thập Nhị 2	710
463. Q.2 - Chương 76: Nhập Ma 1	710
464. Q.2 - Chương 77: Nhập Ma 2	710
465. Q.2 - Chương 78: Nhập Ma 3	710
466. Q.2 - Chương 79: Nhập Ma 4	710
467. Q.2 - Chương 80: Nhập Ma 5	710
468. Q.2 - Chương 81: Nhập Ma 6	710
469. Q.2 - Chương 82: Nhập Ma 7	710
470. Q.2 - Chương 83: Nhập Ma 8	710
471. Q.2 - Chương 84: Nhập Ma 9	710

472. Q.2 - Chương 85: Nhập Ma 10	710
473. Q.2 - Chương 86: Nhập Ma 11	710
474. Q.2 - Chương 87: Nhập Ma 12	710
475. Q.2 - Chương 88: Nhập Ma 13	710
476. Q.2 - Chương 89: Nhập Ma 14	710
477. Q.2 - Chương 90: Nhập Ma 15	710
478. Q.2 - Chương 91: Cùng Một Đêm	710
479. Q.2 - Chương 92: Thế Gian Nào Có Người Rảnh Rỗi Như Vậy	710
480. Q.2 - Chương 93: Minh Nhật Hoàng Hoa	710
481. Q.2 - Chương 94: Mắt Đen Bốc Cháy	710
482. Q.2 - Chương 95: Tùng Yên Tẩy Tân Úng	710
483. Q.2 - Chương 96: Nên Ai Đi	710
484. Q.2 - Chương 97: Đến Gặp Lại	710
485. Q.2 - Chương 98: Vừa Ăn Vừa Chơi Cờ Nói Chuyện Phiếm	710
486. Q.2 - Chương 99: Vụng Trộm, Cùng Một Chỗ	710
487. Q.2 - Chương 100: Vây Ngõ	710
488. Q.2 - Chương 101: Nhất Bộ Sơn Nhai	710
489. Q.2 - Chương 102: Ổ Bên Ngoài Trời Kia	710
490. Q.2 - Chương 103: Hũ Mới, Hũ Cũ, Xám Như Tuyết	710
491. Q.2 - Chương 104: Được Tửu Truyền Nhân Thổ Đậu Hôi	710
492. Q.2 - Chương 105: Không Giết	710
493. Q.2 - Chương 106: Điều Tự Thỏa Mãn	710
494. Q.2 - Chương 107: Rời Khỏi	710
495. Q.2 - Chương 108: Bóng Người Từ Trên Trời Giáng Xuống	710
496. Q.2 - Chương 109: Sĩ Nhục Cửa Thư Viện Đi Lên Vũ Đài Lịch Sử	710
497. Q.2 - Chương 110: Bốn Người Đi, Có Người Đạp Hồ Mà Đi	710
498. Q.2 - Chương 111: Một Tiếng Kêu Khẽ, Hóa Trang Lên Sân Khấu	710
499. Q.2 - Chương 112: Thế Gian Đối Với Ninh Khuyết Hoan Nghênh Là...	710
500. Q.2 - Chương 113: Một Cái Không Thế Dừng Lại...	710
501. Q.2 - Chương 114: Đại Sư Huỳnh Thư Viện	710
502. Q.2 - Chương 115: Lại Có Người Từ Trên Trời Nhảy Xuống	710
503. Q.2 - Chương 116: Chúng Ta Chỉ Là Người Qua Đường	710
504. Q.2 - Chương 117: Chúng Ta Chỉ Là Người Qua Đường 2	710
505. Q.2 - Chương 118: Nhân Sinh Hà Kỳ Khổ	710
506. Q.2 - Chương 119: Điều Là Người Khác Khổ	710
507. Q.2 - Chương 120: Điều Là Người Khác Khổ 2	710
508. Q.2 - Chương 121: Thiên Thư Hiện Thế, Việc Ngày Sau	710
509. Q.2 - Chương 122: Hai Chữ Trong Xe	710
510. Q.2 - Chương 123: Kề Sĩ Bồi Hoa, Im Lặng Mà Theo	710
511. Q.2 - Chương 124: Ổ Hoang Nguyên Phương Bắc Kêu Gọi Yêu	710
512. Q.2 - Chương 125: Bất Như Bất Tranh, Bất Như Bất Kiến	710
513. Q.2 - Chương 126: Vương Tử Cùng Khất Cái	710
514. Q.2 - Chương 127: Bánh Bao Máu	710
515. Q.2 - Chương 128: Trong Thành Thổ Dương, Hắc Hào Như Máu	710
516. Q.2 - Chương 129: Người Tuy Chưa Già, Nhưng Xin Về Già	710
517. Q.2 - Chương 130: Mỗi Người Cần Cổ Đều Có Một Sợi Xích	710
518. Q.2 - Chương 131: Tâm Tro Ý Không Lạnh	710
519. Q.2 - Chương 132: Đạo Khí Nọ Tĩnh Lại	710
520. Q.2 - Chương 133: Phiến Tuyết Nọ Nhẹ Nhàng Rơi Xuống	710
521. Q.2 - Chương 134: Đầu Nổ Tung	710
522. Q.2 - Chương 135: Lăn Đầu, Ngõ Có Tuyết	710
523. Q.2 - Chương 136: Tang Tang Trong Mắt Không Có Máu	710
524. Q.2 - Chương 137: Trong Bàn Tay Nhỏ Bé Năm Tương Lại	710
525. Q.2 - Chương 138: Người Chung Quy Chỉ Là Vô Địch Tri Mệnh Trở Xuống	710

526.	Q.2 - Chương 139:	Cảnh Giác Đến Từ Thế Tục	710
527.	Q.2 - Chương 140:	Chưa Từng Nghi	710
528.	Q.2 - Chương 141:	Không Lý Do	710
529.	Q.2 - Chương 142:	Canh Bò Câu	710
530.	Q.2 - Chương 143:	Canh Bò Câu 2	710
531.	Q.2 - Chương 144:	Không Có Người, Ta Không Quen	710
532.	Q.2 - Chương 145:	Bạn Mới Bạn Cũ, Gặp Lại	710
533.	Q.2 - Chương 146:	Chôn Hũ	710
534.	Q.2 - Chương 147:	Thư Viện Chi Trục	710
535.	Q.2 - Chương 148:	So Dao Càng Nặng, So Với Tên Càng Nhanh	710
536.	Q.2 - Chương 149:	Người Nhập Thế	710
537.	Q.2 - Chương 150:	Người Nhập Thế 2	710
538.	Q.2 - Chương 151:	Người Nhập Thế 3	710
539.	Q.2 - Chương 152:	Lời Mời Đến Từ Lan Kha Tự	710
540.	Q.2 - Chương 153:	Ngư Kiến	710
541.	Q.2 - Chương 154:	Vụ Ẩn	710
542.	Q.2 - Chương 155:	Hoa Rơi	710
543.	Q.2 - Chương 156:	Tường Hồng Tuyết Trắng, Muốn Người Thích	710
544.	Q.2 - Chương 157:	Sách, Thư Sĩ, Thư Viện	710
545.	Q.2 - Chương 158:	Hai Lộ Tuyển Chiến Đấu Của Thư Viện	710
546.	Q.2 - Chương 159:	Hai Lộ Tuyển Chiến Đấu Của Thư Viện 2	710
547.	Q.2 - Chương 160:	Chúng Ta Đều Là Tiểu Hải Tử	710
548.	Q.2 - Chương 161:	Đứa Nhỏ Số Khổ	710
549.	Q.2 - Chương 162:	Tìm Người	710
550.	Q.2 - Chương 163:	Không Thích	710
551.	Q.2 - Chương 164:	Mắng Hồ	710
552.	Q.2 - Chương 165:	Bánh Bao	710
553.	Q.2 - Chương 166:	Nhân Gian Vân, Huyết Diện Phật	710
554.	Q.2 - Chương 167:	Giết Người Giết Minh Người Thương Xót, Mắng Phật Cười Phật Người Chân Nhỏ	710
555.	Q.2 - Chương 168:	Phật Thủ Cùng Bánh Bao	710
556.	Q.2 - Chương 169:	Viên Tịch Đại Sư	710
557.	Q.2 - Chương 170:	Tiền Chúc	710
558.	Q.2 - Chương 171:	Tùng Hạc Lâu Kỷ Sự	710
559.	Q.2 - Chương 172:	Tùng Hạc Lâu Kỷ Sự 2	710
560.	Q.2 - Chương 173:	Không Thấy Ưu Liên	710
561.	Q.2 - Chương 174:	Cháo Cùng Thư, Từ Trước Cùng Về Sau	710
562.	Q.2 - Chương 175:	Phóng Thân, Hồi Kinh, Tiểu Cô Nương Trên Ghé	710
563.	Q.2 - Chương 176:	Ngực Mỏng Vỡ Đá Lớn, Mặt Dày Chấn Đông Thảo	710
564.	Q.2 - Chương 177:	Ngộ Sư, Đám Người Không Có Địa Vị Đáng Thương	710
565.	Q.2 - Chương 178:	Mới Gặp Bằng Hữu, Phu Tử Trừng Phạt	710
566.	Q.2 - Chương 179:	Hậu Sơn Sư Sinh Cùng Kim Lan Thụ	710
567.	Q.2 - Chương 180:	Trên Vách Núi Nhìn Trường An	710
568.	Q.2 - Chương 181:	Người Tù Trong Động Lần Đầu Tiên Vượt Ngục	710
569.	Q.2 - Chương 182:	Đồ Ăn Cùng Lựa Chọn	710
570.	Q.2 - Chương 183:	Từng Khi Thiên, Tu Man Địa	710
571.	Q.2 - Chương 184:	Có Ba Loại Phương Pháp Giải Quyết Vấn Đề, Hoặc Là Một Loại	710
572.	Q.2 - Chương 185:	Ba Quyển Sách	710
573.	Q.2 - Chương 186:	Ba Quyển Sách 2	710
574.	Q.2 - Chương 187:	Tù Nhi Dưỡng Chi	710
575.	Q.2 - Chương 188:	Tù Nhi Dưỡng Chi 2	710
576.	Q.2 - Chương 189:	Cự Nhai Sinh Tân Lục	710
577.	Q.2 - Chương 190:	Thứ Mới, Học Sinh Mới	710
578.	Q.2 - Chương 191:	Một Đời Tiểu Sư Thứ Mới	710

579.	Q.2 - Chương 192:	Nhảy Thác Nước, Nói Cầm Thú	710
580.	Q.2 - Chương 193:	Người Đến Thư Viện Khiêu Chiến	710
581.	Q.2 - Chương 194:	Lão Phụ Nhân Quét Rác	710
582.	Q.2 - Chương 195:	Cùng Cử	710
583.	Q.2 - Chương 196:	Đám Người Xuân Ý	710
584.	Q.2 - Chương 197:	Một Hơi Cuối Cùng	710
585.	Q.2 - Chương 198:	Quyển Sách Thứ Ba	710
586.	Q.2 - Chương 199:	Xem Thiên Thư	710
587.	Q.2 - Chương 200:	Phụ Tử Luận Đêm	710
588.	Q.2 - Chương 201:	Nếu Thực Có Thiên Đạo	710
589.	Q.2 - Chương 202:	Sỉ Nhục Thư Viện Không Chịu Đi Lên	710
590.	Q.2 - Chương 203:	Đại Náo Nhiệt	710
591.	Q.2 - Chương 204:	Thế Gian Tối Cường...	710
592.	Q.2 - Chương 205:	Bỏ Vì Nhận Được, Cho Nên Rút Đạo	710
593.	Q.2 - Chương 206:	Một Đạo Đơn Giản Chân Chính	710
594.	Q.2 - Chương 207:	Dựa Vào Cái Gì Không Phục	710
595.	Q.2 - Chương 208:	Dựa Vào Cái Gì Không Phục 2	710
596.	Q.2 - Chương 209:	Thư Viện Luôn Có Lễ	710
597.	Q.2 - Chương 210:	Chứng Minh Như Thế Nào	710
598.	Q.2 - Chương 211:	Cô Gái Quy Gối Trước Thần Tọa	710
599.	Q.2 - Chương 212:	Nhóm Kế Nhiệm Thần Tọa	710
600.	Q.2 - Chương 213:	Các Nam Nhân Không Để Qua Mặt	710
601.	Q.2 - Chương 214:	Mượn Kiếm 1	710
602.	Q.2 - Chương 215:	Mượn Kiếm 2	710
603.	Q.2 - Chương 216:	Mượn Kiếm 3	710
604.	Q.2 - Chương 217:	Huyền Bạo Hắc Sắc Đào Hoa	710
605.	Q.2 - Chương 218:	Dưới Tầng Cây, Bên Hồ Nước	710
606.	Q.2 - Chương 219:	Đi Thôi, Đi Thôi	710
607.	Q.2 - Chương 220:	Ba Năm Sau, Tây Lăng Gặp	710
608.	Q.2 - Chương 221:	Tiểu Lâu Truyền Thuyết	710
609.	Q.2 - Chương 222:	Tiểu Lâu Truyền Thuyết 2	710
610.	Q.2 - Chương 223:	Lấy Được, Không Bỏ Xuống Được	710
611.	Q.2 - Chương 224:	Tướng Quân	710
612.	Q.2 - Chương 225:	Tướng Quân 2	710
613.	Q.2 - Chương 226:	Chu Tước Nhận Chủ	710
614.	Q.2 - Chương 227:	Mưa Phố, Thiêu Người	710
615.	Q.2 - Chương 228:	Hữu Các Vô Tướng	710
616.	Q.2 - Chương 229:	Người Lại Ở Nơi Nào	710
617.	Q.2 - Chương 230:	Không Biết Xấu hổ, Cùng Với Thối Da Trâu	710
618.	Q.2 - Chương 231:	Túi Vải Lam	710
619.	Q.2 - Chương 232:	Chân Tích	710
620.	Q.2 - Chương 233:	Mại Thư Giả Ngôn	710
621.	Q.2 - Chương 234:	Người Mua Đến Từ Nam Tấn	710
622.	Q.2 - Chương 235:	Tiền Nhiều Cũng Không Nổi	710
623.	Q.2 - Chương 236:	Mua Hồ	710
624.	Q.2 - Chương 237:	Trảm Thảo	710
625.	Q.2 - Chương 238:	Phá Giáp	710
626.	Q.2 - Chương 239:	Tạc Khê	710
627.	Q.2 - Chương 240:	Thêu Hoa	710
628.	Q.2 - Chương 241:	Xé Giấy	710
629.	Q.2 - Chương 242:	Liếm Lôi	710
630.	Q.2 - Chương 243:	Di Thụ	710
631.	Q.2 - Chương 244:	Chúng Hà	710
632.	Q.2 - Chương 245:	Cử Tấn	710

633. Q.2 - Chương 246: Ngao Ưng	710
634. Q.2 - Chương 247: Chúc Liễu	710
635. Q.2 - Chương 248: Trong Mưa Ngoài Cửa Viện Đến Một Thiếu Nữ Đạo Sĩ Cả Người Ướt Đẫm	710
636. Q.2 - Chương 249: Khách Tới Chủ Bất An	710
637. Q.2 - Chương 250: Phần Bút, Phần Bằng, Phần Di Hám	710
638. Q.2 - Chương 251: Luôn Sẽ Có Lúc Quần Tinh Trụy Lạc	710
639. Q.2 - Chương 252: Đều Có Thơ Ấu Nghĩ Lại Mà Kinh	710
640. Q.2 - Chương 253: Khi Hạ Ý Nồng Người Mệt Mỏi	710
641. Q.2 - Chương 254: Chúng Ta Cùng Nhau Tu Hành Đi	710
642. Q.2 - Chương 255: Chúng Ta Cùng Nhau Tu Hành Đi 2	710
643. Q.2 - Chương 256: Dùng Cái Gì Vượt Cảnh Mà Chiến Đây	710
644. Q.2 - Chương 257: Một Đêm Xem Kiếm	710
645. Q.2 - Chương 258: Thu Về	710
646. Q.2 - Chương 259: Chung Quy, Đã Già	710
647. Q.2 - Chương 260: Chuyện Năm Đó, Nay Thế Nào	710
648. Q.2 - Chương 261: Các Họ Quận Thanh Hà	710
649. Q.2 - Chương 262: Ngự Ông Cùng Lời Mời	710
650. Q.2 - Chương 263: Hoàng Diệp Cùng Bạch Kỳ	710
651. Q.2 - Chương 264: Xem Trường An, Có Pháp Khác	710
652. Q.2 - Chương 265: Đầu Đường Luận Đạo	710
653. Q.2 - Chương 266: Đạo Quan Nhỏ, Thật Tự Tại	710
654. Q.2 - Chương 267: Thu Ý Nồng	710
655. Q.2 - Chương 268: Truyền Đạo	710
656. Q.2 - Chương 269: Thụ Nghiệp	710
657. Q.2 - Chương 270: Giải Thích Nghi Hoặc	710
658. Q.2 - Chương 271: Đông Chí Dã	710
659. Q.2 - Chương 272: Xem Tuyết Buồn Bã	710
660. Q.2 - Chương 273: Cái Này Sao Không Phải Một Loại Linh Ngộ	710
661. Q.2 - Chương 274: Lựa Chọn Duy Nhất	710
662. Q.2 - Chương 275: Trong Tay Có Máu, Trên Cầu Có Người	710
663. Q.2 - Chương 276: Cái Tên Bị Quên Đi Này	710
664. Q.2 - Chương 277: Đây Không Phải Chuyện Xưa Viết Ở Trên Sách	710
665. Q.2 - Chương 278: Kỳ Triển	710
666. Q.2 - Chương 279: Tuyết Rơi	710
667. Q.2 - Chương 280: Ve Kêu	710
668. Q.2 - Chương 281: Sương Giáng	710
669. Q.2 - Chương 282: Tình Lí Tình Ngoại	710
670. Q.2 - Chương 283: Hương Đền Không Phải Một Minh Chiến	710
671. Q.2 - Chương 284: Thiết Hoa Thiết Tiễn Tương Kiến Hoan	710
672. Q.2 - Chương 285: Huyết Kỳ Không Ngã	710
673. Q.2 - Chương 286: Thương	710
674. Q.2 - Chương 287: Minh Thương	710
675. Q.2 - Chương 288: Âm Kiếm	710
676. Q.2 - Chương 289: Tướng Quân Chiến Một Trận Đầu Bạc	710
677. Q.2 - Chương 290: Khúc Hát Ru	710
678. Q.2 - Chương 291: Bản Mạng, Tang Tang Ca Hát Cho Đông Hồ	710
679. Q.2 - Chương 292: Sau Khi Người Chết	710
680. Q.2 - Chương 293: Tuyết Tường Đồng Môn, Đông Lâm Tử Dịch	710
681. Q.2 - Chương 294: Đồng Nhất Thế Giới, Bất Đồng Tường Pháp	710
682. Q.2 - Chương 295: Luận Kiếm Đồ	710
683. Q.2 - Chương 296: Tảo Mộ	710
684. Q.2 - Chương 297: Tân Sinh, Đá Rơi Cùng Xuân Bên Sườn Núi	710
685. Q.3 - Chương 1: Xuân Thiên Cố Sự	710
686. Q.3 - Chương 2: Xuân Thiên Cố Sự 2	710

687.	Q.3 - Chương 3: Xuân Thiên Cổ Sự 3	710
688.	Q.3 - Chương 4: Lại Một Giấc Mộng	710
689.	Q.3 - Chương 5: Tang Tang Bệnh	710
690.	Q.3 - Chương 6: Chúng Ta Đều Thấy Đường Ở Cuối Bóng Đêm	710
691.	Q.3 - Chương 7: Chúng Ta Đều Thấy Đường Ở Cuối Bóng Đêm 2	710
692.	Q.3 - Chương 8: Cái Này Không Lẽ Đi Bái Phật	710
693.	Q.3 - Chương 9: Ngày Sau Rừng Đêm Ai Tới Che	710
694.	Q.3 - Chương 10: Đơn Giản Là Ở Trong Đám Người Liếc Nhìn Người Nhiều Hơn Một Cái	710
695.	Q.3 - Chương 11: Bình Sứ Nhỏ	710
696.	Q.3 - Chương 12: Viên Thuốc Nhỏ	710
697.	Q.3 - Chương 13: Ngơ Ngẩn Khi Sắp Chia Tay	710
698.	Q.3 - Chương 14: Khai Thiên Song Sắc Sắc Mã Xa	710
699.	Q.3 - Chương 15: Gặp Trên Đường Đi	710
700.	Q.3 - Chương 16: Tâm Huyết	710
701.	Q.3 - Chương 17: Đọa Lạc Kỵ Sĩ	710
702.	Q.3 - Chương 18: Thanh Sơn Tịch Mịch Đợi Người Đến	710
703.	Q.3 - Chương 19: Đến Quận Thanh Hà	710
704.	Q.3 - Chương 20: Không Cần Có Ý Tưởng	710
705.	Q.3 - Chương 21: Thôi Gia Phấn Ứng Rất Có Ý Tứ	710
706.	Q.3 - Chương 22: Sách Sử Khai Đoan	710
707.	Q.3 - Chương 23: Đoạn Lương Chi Sấm	710
708.	Q.3 - Chương 24: Tương Lai, Chúng Ta	710
709.	Q.3 - Chương 25: Đây Là Bệnh Sao	710
710.	Q.3 - Chương 26: Có Một Đạo Sĩ Không Có Mông	710
711.	Q.3 - Chương 27: Hôi Nhân Ấu Thú	710
712.	Q.3 - Chương 28: Thiên Dự Vốn U Ám	710
713.	Q.3 - Chương 29: Ta Có Thể Trầm Luân	710
714.	Q.3 - Chương 30: Sinh Mệnh Đường Quả	710
715.	Q.3 - Chương 31: Thanh Sơn Không Thể Ra	710
716.	Q.3 - Chương 32: Bóng Dáng Hạo Thiên	710
717.	Q.3 - Chương 33: Tọa Địa Thành Ma	710
718.	Q.3 - Chương 34: Miếu Đồ Nát Trong Trời Thu	710
719.	Q.3 - Chương 35: Sương Diệp Hồng, Hắc Kỵ Tới	710
720.	Q.3 - Chương 36: Thiết Tiến Hắc Hoa Cũng Sẽ Gặp Lại	710
721.	Q.3 - Chương 37: Thất Tiến	710
722.	Q.3 - Chương 38: Bôn Tán Mã Đầu, Li Tán Nhân	710
723.	Q.3 - Chương 39: Mưa Thu Giết Người, Gió Thu Cười Người	710
724.	Q.3 - Chương 40: Lấy Biện Làm Khó Dễ	710
725.	Q.3 - Chương 41: Hỏa Thiêu Hồng Liên Tự	710
726.	Q.3 - Chương 42: Tá Quang Minh Một Cái Chớp Mắt	710
727.	Q.3 - Chương 43: Ai Có Thể Tri Mệnh	710
728.	Q.3 - Chương 44: Dưới Trời Chiều, Kéo Xe, Dắt Ngựa	710
729.	Q.3 - Chương 45: Tìm Thuốc	710
730.	Q.3 - Chương 46: Rốt Cuộc Nghe Được Thanh Âm Của Ngài	710
731.	Q.3 - Chương 47: Quang Minh Được	710
732.	Q.3 - Chương 48: Quang Minh Được 2	710
733.	Q.3 - Chương 49: Quang Minh Được 3	710
734.	Q.3 - Chương 50: Hai Viên Minh Châu Trên Vách Tường Hôn Ám	710
735.	Q.3 - Chương 51: Thần Liễn Bắc Hành	710
736.	Q.3 - Chương 52: Thần Bài Huy Triển	710
737.	Q.3 - Chương 53: Phong Cảnh	710
738.	Q.3 - Chương 54: Ngõa Sơn Trấn Nhỏ	710
739.	Q.3 - Chương 55: Kỳ Sơn Đại Sư	710
740.	Q.3 - Chương 56: Mộ Thượng Thanh Ngân	710

741. Q.3 - Chương 57: Không Nhận Chân Phật Ở Trước Mắt	710
742. Q.3 - Chương 58: Trước Điện Nói Chuyện	710
743. Q.3 - Chương 59: Dưới Trúc Gặp Cổ Nhân	710
744. Q.3 - Chương 60: Bên Khe Câu Câu Sai, Không Muốn Bỏ Qua	710
745. Q.3 - Chương 61: Hai Lần Cứng Rắn Lên Tiếng	710
746. Q.3 - Chương 62: Nhảy Nhót	710
747. Q.3 - Chương 63: Lặng Ngất Như Tờ	710
748. Q.3 - Chương 64: Báo Động	710
749. Q.3 - Chương 65: Tay Gấu Chưa Chín Kỹ Cùng Thủ Cấp Huyết Nhục Mơ Hồ, Tang Tang Hạ Cờ	710
750. Q.3 - Chương 66: Trên Kì Bình Có Ý Tứ	710
751. Q.3 - Chương 67: Trời Tính	710
752. Q.3 - Chương 68: Lá Cây Không Bất Mắt Có Rất Nhiều Loại Màu Sắc	710
753. Q.3 - Chương 69: Tang Tang Nói	710
754. Q.3 - Chương 70: Đàn Đau Lá Đỏ, Ngắt Đứt Hoa Cúc	710
755. Q.3 - Chương 71: Muốn Chọn Màu Gì	710
756. Q.3 - Chương 72: Thư Viện, Thắng Ở Có Tang Tang	710
757. Q.3 - Chương 73: Một Quả Thanh Lê	710
758. Q.3 - Chương 74: Ở Trên Núi Đợi Người	710
759. Q.3 - Chương 75: Trong Kì Bình Nói Đen Trắng	710
760. Q.3 - Chương 76: Hữu Cầu Tất Ứng	710
761. Q.3 - Chương 77: Một Đáo Hoa Tên Vi Đại Thiên Thế Giới	710
762. Q.3 - Chương 78: Người Muốn Trắng, Có Thể Trắng	710
763. Q.3 - Chương 79: Nhân Quả Huyền Không Tự	710
764. Q.3 - Chương 80: Trùng Trùng Thu Vụ Tỏa Vị Lai	710
765. Q.3 - Chương 81: Học Phật	710
766. Q.3 - Chương 82: Phía Trên Chư Cảnh	710
767. Q.3 - Chương 83: Bút Ký Phật Tổ	710
768. Q.3 - Chương 84: Đêm Xem Thạch Tôn Giả Giống Như Có Cẩm	710
769. Q.3 - Chương 85: Thu Vũ Lí Chưởng Ấn, Tự Tiên Vũ	710
770. Q.3 - Chương 86: Một Hồi Sự Kiện	710
771. Q.3 - Chương 87: Một Ly Trà Lài	710
772. Q.3 - Chương 88: Một Hoa Si	710
773. Q.3 - Chương 89: Một Tầng Đá	710
774. Q.3 - Chương 90: Một Đạo Tiếng Chuông	710
775. Q.3 - Chương 91: Đi Ở Trong Phật Quang	710
776. Q.3 - Chương 92: Con Gái Minh Vương	710
777. Q.3 - Chương 93: Con Gái Minh Vương 2	710
778. Q.3 - Chương 94: Chúng Ta Đều Đang Đề Kháng	710
779. Q.3 - Chương 95: Cứu Người Giết Người Đều Phật Tâm	710
780. Q.3 - Chương 96: Đao Đá Tiên, Một Đời Cường Giả Mới	710
781. Q.3 - Chương 97: Phật Tử Hành Tẩu Nhân Gian	710
782. Q.3 - Chương 98: Chiến Đấu, Thắng Phật	710
783. Q.3 - Chương 99: Vụn Vặt	710
784. Q.3 - Chương 100: Phong Lạc Lạn Kha Tự	710
785. Q.3 - Chương 101: Phá Trận!	710
786. Q.3 - Chương 102: Thư Viện Chi Nhị	710
787. Q.3 - Chương 103: Kiếm Nhanh Nhất, Người Chậm Nhất	710
788. Q.3 - Chương 104: Thiết Kiếm, Mộc Kiếm, Trong Nhất Niệm	710
789. Q.3 - Chương 105: Thư Viện Có Lý, Quân Tử Trì Phương	710
790. Q.3 - Chương 106: Cảnh Tượng Đồ Nát	710
791. Q.3 - Chương 107: Tàn Tự Loạn Sơn Nhân Bất Kiến	710
792. Q.3 - Chương 108: Lại Là Một Năm Gió Thu Tới	710
793. Q.3 - Chương 109: Vĩnh Viễn Sống Hay Chết	710

794.	Q.3 - Chương 110: Người Cùng Chuyện Không Thay Đổi	710
795.	Q.3 - Chương 111: Ba Người Thẩm Vấn	710
796.	Q.3 - Chương 112: Quy Khứ Lai Hề	710
797.	Q.3 - Chương 113: Xe Lạc Hoang Nguyên Phó Thổ Khâu	710
798.	Q.3 - Chương 114: Mây Ở Trên Đất Ở Dưới	710
799.	Q.3 - Chương 115: Đến Thử Một Chuyến, Kẻ Chấn Đường Phải Chết	710
800.	Q.3 - Chương 116: Tiếng Chuông Huyền Không Tự	710
801.	Q.3 - Chương 117: Hoang Nguyên Không Có Gì Mới Mẻ	710
802.	Q.3 - Chương 118: Nhất Giác Tỉnh Lai Địch Diệt, Trọng Thập Đương Niên Bì Ngoa	710
803.	Q.3 - Chương 119: Gió Tuyết Không Thở Ngăn Trở, Phật Chỉ Cũng Có Thể Ăn	710
804.	Q.3 - Chương 120: Mây Hiện	710
805.	Q.3 - Chương 121: Ảnh Tù	710
806.	Q.3 - Chương 122: Thành Triều Dương Lại Không Có Ánh Sáng	710
807.	Q.3 - Chương 123: Hai Mùa Thu	710
808.	Q.4 - Chương 1: Vân Tập Thành Triều Dương	710
809.	Q.4 - Chương 2: Vân Tập Thành Triều Dương 2	710
810.	Q.4 - Chương 3: Chúc Tử, Hà Thi Kiến Chúc Tử	710
811.	Q.4 - Chương 4: Tang Tang Nhà Của Ta Không Có Khả Năng Đáng Yêu Như Vậy	710
812.	Q.4 - Chương 5: Sát Ý Nồng	710
813.	Q.4 - Chương 6: Núi Đổ Đá Loạn, Đê Huy Sông Trần	710
814.	Q.4 - Chương 7: Thối Địch Không Nghe Tiếng, Dưới Tán Là Người Nào	710
815.	Q.4 - Chương 8: Trước Tường Đổ, Trói Người	710
816.	Q.4 - Chương 9: Đồng Cảnh Vô Địch	710
817.	Q.4 - Chương 10: Phật Chí Nhân Gian, Ta Đang Cùng Nhân Gian Chiến	710
818.	Q.4 - Chương 11: Thú Bị Vây	710
819.	Q.4 - Chương 12: Xông Am	710
820.	Q.4 - Chương 13: Hắc Sắc Ô Nha, Hồng Y Thần Quan	710
821.	Q.4 - Chương 14: Bàn Tình Cẩm, Nói Thị Phi	710
822.	Q.4 - Chương 15: Bên Bờ Hồ, Thế Giới Máu	710
823.	Q.4 - Chương 16: Sát Sinh Thạch Đầu	710
824.	Q.4 - Chương 17: Không Giết	710
825.	Q.4 - Chương 18: Thủ Tọa Giảng Kinh	710
826.	Q.4 - Chương 19: Đột Nhiên Huyền Đoạn Cẩm, Ta Đến Đây	710
827.	Q.4 - Chương 20: Lão Sư Để Cho Ta Đưa Lời Tới Cho Ngài	710
828.	Q.4 - Chương 21: Đại Sư Huynh Cùng Tiểu Sư Đệ	710
829.	Q.4 - Chương 22: Phật Ngôn	710
830.	Q.4 - Chương 23: Tử Viết	710
831.	Q.4 - Chương 24: Thánh Hỏa Đốt Tàn Khu Ta	710
832.	Q.4 - Chương 25: Xe Ngựa Thiêu Đốt	710
833.	Q.4 - Chương 26: Hữu Đạo, Tiệm Năng Thượng Đạo	710
834.	Q.4 - Chương 27: Huyết Tinh Quy Tọa Chi Lộ Khai Đoan	710
835.	Q.4 - Chương 28: Vững Bùn	710
836.	Q.4 - Chương 29: Vụ Tán Hiện Hồng Y	710
837.	Q.4 - Chương 30: Một Lần Phấn Khích Nhất	710
838.	Q.4 - Chương 31: Thiện Chiến	710
839.	Q.4 - Chương 32: Thiện Chiến 2	710
840.	Q.4 - Chương 33: Đây Mới Là Chiến Đấu	710
841.	Q.4 - Chương 34: Hoành Hành Đầm Lầy	710
842.	Q.4 - Chương 35: Hắc Lư. Không Người Dám Cưỡi	710
843.	Q.4 - Chương 36: Gàn Bích Hồ	710
844.	Q.4 - Chương 37: Người Đón Củi Trở Lại Hồ Sơ Bích	710
845.	Q.4 - Chương 38: Vị Thành Say	710
846.	Q.4 - Chương 39: Hạ Lan Sơn Khuyết	710
847.	Q.4 - Chương 40: Để Cho Hấn Đi	710

848. Q.4 - Chương 41: Mây Đen Dừng Ở Trên Mặt Nạ Màu Bạc	710
849. Q.4 - Chương 42: Uống Sảng Khoái	710
850. Q.4 - Chương 43: Chiến Tranh, Bắt Đầu Từ Một Tấm Yêu Bài	710
851. Q.4 - Chương 44: Trăm Ở Thành Lâu Nói Tương Lai	710
852. Q.4 - Chương 45: Mùa Hè Sắp Sửa Đến	710
853. Q.4 - Chương 46: Mùa Đông Vĩnh Viễn Không Biến Mất	710
854. Q.4 - Chương 47: Chịu Chết	710
855. Q.4 - Chương 48: Thi Cùng Kiếm Từ Trên Trời Giáng Xuống, Cự Liễn Đi Vào Hoang Nguyên	710
856. Q.4 - Chương 49: Thương Ưng	710
857. Q.4 - Chương 50: Hoang Nhân Hồ Hét	710
858. Q.4 - Chương 51: Ca Đến Tặng Tên	710
859. Q.4 - Chương 52: Giữa Bần Cùng Không Bần	710
860. Q.4 - Chương 53: Phía Nam Bầu Trời Quang Minh	710
861. Q.4 - Chương 54: Phía Bắc Bầu Trời Hắc Ám	710
862. Q.4 - Chương 55: Hắc Mộng	710
863. Q.4 - Chương 56: Hắc Mộng 2	710
864. Q.4 - Chương 57: Hoàng Kim Long Thủ, Thả Bắn	710
865. Q.4 - Chương 58: Một Bàn Tay Đưa Về Hướng Bầu Trời	710
866. Q.4 - Chương 59: Nhân Gian Chi Kiếm	710
867. Q.4 - Chương 60: Nhân Gian Chi Kiếm 2	710
868. Q.4 - Chương 61: Đại Ý Tư	710
869. Q.4 - Chương 62: Tang Tang Cười	710
870. Q.4 - Chương 63: Phu Tử Tức Giận	710
871. Q.4 - Chương 64: Đi Vạn Dặm Chỉ Vì Ăn	710
872. Q.4 - Chương 65: Bàn Trung Khuy Thiên	710
873. Q.4 - Chương 66: Đây Là Một Vấn Đề	710
874. Q.4 - Chương 67: Tuyết Hải Thập Ngự Cập Di	710
875. Q.4 - Chương 68: Dạ Hải Phiếm Chúc Cập Chu	710
876. Q.4 - Chương 69: Nơi Đó Nhất Định Rất Đẹp	710
877. Q.4 - Chương 70: Trích Ương Hưu Thê Hoán Tân Thiên	710
878. Q.4 - Chương 71: Chuyện Xưa Của Phu Tử	710
879. Q.4 - Chương 72: Chuyện Xưa Của Phu Tử 2	710
880. Q.4 - Chương 73: Chuyện Xưa Của Phu Tử 3	710
881. Q.4 - Chương 74: Năm Này, Chúng Ta Cùng Nhau Nghịch Thiên	710
882. Q.4 - Chương 75: Năm Này, Chúng Ta Cùng Nhau Nghịch Thiên 2	710
883. Q.4 - Chương 76: Thân Tại Hắc Ám, Chân Giẫm Quang Minh	710
884. Q.4 - Chương 77: Lên Trời	710
885. Q.4 - Chương 78: Lên Trời 2	710
886. Q.4 - Chương 79: Không Chiến Mà Biệt Cũng Không Tiếc	710
887. Q.4 - Chương 80: Chuyện Xưa Tân Biên	710
888. Q.4 - Chương 81: Chuyện Xưa Tân Biên 2	710
889. Q.4 - Chương 82: Thu Cung Lạnh	710
890. Q.4 - Chương 83: Đêm Cung Tĩnh	710
891. Q.4 - Chương 84: Máu Chốt Thành Trường An	710
892. Q.4 - Chương 85: Có Người Đang Chờ, Có Người Đang Ngăn Đón	710
893. Q.4 - Chương 86: Đại Mạc Chậm Rãi Mở Ra	710
894. Q.4 - Chương 87: Thành Kinh Chi Chiến	710
895. Q.4 - Chương 88: Thành Kinh Chi Chiến 2	710
896. Q.4 - Chương 89: Bại Tại Nhất Thời	710
897. Q.4 - Chương 90: Thắng Tại Ngàn Thế	710
898. Q.4 - Chương 91: Yếu Sự Tục	710
899. Q.4 - Chương 92: Vị, Ta Tâm Ưu	710
900. Q.4 - Chương 93: Vị, Vô Sở Lưu	710
901. Q.4 - Chương 94: Cử Thế Phạt Đường	710

902. Q.4 - Chương 95: Đường Không Loạn	710
903. Q.4 - Chương 96: Hào Sơn Dạ Vũ, Thanh Hà Thủy Đồng	710
904. Q.4 - Chương 97: Về Nam	710
905. Q.4 - Chương 98: Nương Nương Vạn Tuế	710
906. Q.4 - Chương 99: Quyền Nặng Như Núi, Vạn Áo Như Sắt	710
907. Q.4 - Chương 100: Ta Đã Tới Vị Thành	710
908. Q.4 - Chương 101: Thái Độ Trấn Bắc Quân	710
909. Q.4 - Chương 102: Thân Nản Tâm Cũng Tro	710
910. Q.4 - Chương 103: Đêm Kinh Thành	710
911. Q.4 - Chương 104: Thượng Quan Dương Vũ	710
912. Q.4 - Chương 105: Hà Minh Trì	710
913. Q.4 - Chương 106: Đại Giá, Quang Lâm	710
914. Q.4 - Chương 107: Thư Viện Giáo Dục	710
915. Q.4 - Chương 108: Xé Giấy Cũ, Về Kinh	710
916. Q.4 - Chương 109: Vì Quân Phân Ưu, Cùng Quân Nỗ Lực	710
917. Q.4 - Chương 110: Lãnh Khóc Bắt Đầu Từ Hôm Nay	710
918. Q.4 - Chương 111: Đi Đánh Trận	710
919. Q.4 - Chương 112: Nông Phu Phẫn Kích	710
920. Q.4 - Chương 113: Dương Nhị Hỉ Cùng Đồng Bạn Cửa Hãn	710
921. Q.4 - Chương 114: Một Bước Giết Một Người	710
922. Q.4 - Chương 115: Thư Viện Chính Niên Thiếu	710
923. Q.4 - Chương 116: Hai Mươi Ba Năm Nghe Thiền	710
924. Q.4 - Chương 117: Thư Viện Vẫn Như Cũ	710
925. Q.4 - Chương 118: Thành Đầu Thuyết Cự Luận Đồ Sơ	710
926. Q.4 - Chương 119: Bảy Ngày	710
927. Q.4 - Chương 120: Thanh Hạp Đột Kích	710
928. Q.4 - Chương 121: Minh Nguyệt Xuất Thanh Sơn	710
929. Q.4 - Chương 122: Đến Chiến	710
930. Q.4 - Chương 123: Lúc Đây Vô Thanh Thắng Hữu Thanh	710
931. Q.4 - Chương 124: Vũ Tiến Cùng Tư Hồng, Đến Một Kiếm	710
932. Q.4 - Chương 125: Trúc Li Đánh Sắt	710
933. Q.4 - Chương 126: Trọng Âm	710
934. Q.4 - Chương 127: Ngày Thứ Nhất	710
935. Q.4 - Chương 128: Bình Tĩnh Lai Nguyên	710
936. Q.4 - Chương 129: Bình Tĩnh Lai Nguyên 2	710
937. Q.4 - Chương 130: Thiết Kiếm Mời Người Khóc	710
938. Q.4 - Chương 131: Việc Đây Không Quan Hệ Khẳng Khái	710
939. Q.4 - Chương 132: Vạn Kiếm Thành Tù	710
940. Q.4 - Chương 133: Tự Tin Giả Chúng	710
941. Q.4 - Chương 134: Các Loại Tội Cường	710
942. Q.4 - Chương 135: Đánh Đòn Cảnh Cáo	710
943. Q.4 - Chương 136: Một Mảng Cát Vàng, Một Trường Cục	710
944. Q.4 - Chương 137: Một Đêm Không Ngủ	710
945. Q.4 - Chương 138: Một Đêm Không Ngủ 2	710
946. Q.4 - Chương 139: Chuyện Gì Gió Thu Thổi Lá Vàng	710
947. Q.4 - Chương 140: Xem Trường An	710
948. Q.4 - Chương 141: Xem Trường An 2	710
949. Q.4 - Chương 142: Quy Củ Cửa Nhị Sư Huynh	710
950. Q.4 - Chương 143: Quy Củ Cửa Nhị Sư Huynh 2	710
951. Q.4 - Chương 144: Ván Đã Đóng Thuyền	710
952. Q.4 - Chương 145: Không Giống Như Quả	710
953. Q.4 - Chương 146: Phế Mà Không Nghỉ	710
954. Q.4 - Chương 147: Thanh Hạp Luận Kiếm	710
955. Q.4 - Chương 148: Thanh Hạp Luận Kiếm 2	710

956. Q.4 - Chương 149: Tiến Đến Gang Tắc, Như Là Chân Trời Góc Bể	710
957. Q.4 - Chương 150: Ta Không Thấy, Nước Hoàng Hà Tới Từ Trên Trời	710
958. Q.4 - Chương 151: Thiên Bách Kiếm Lí Thủ Nhất Kiếm, Chí Thanh Chí Thiển	710
959. Q.4 - Chương 152: Ta Thấy Thanh Sơn Nhiều Quyển Rũ	710
960. Q.4 - Chương 153: Kẻ Địch Thành Trường An	710
961. Q.4 - Chương 154: Trường An, Tuyết Rơi Như Mạc	710
962. Q.4 - Chương 155: Tay Áo Cuốn Gió Tuyết Đi Vào Thành	710
963. Q.4 - Chương 156: Quan Chủ Vô Lượng	710
964. Q.4 - Chương 157: Tuyết Đang Cháy	710
965. Q.4 - Chương 158: Bởi Vì Thương Tâm, Cho Nên Tận Tâm	710
966. Q.4 - Chương 159: Tri Thủ	710
967. Q.4 - Chương 160: Đường Này Không Thông	710
968. Q.4 - Chương 161: Thần Phù, Châm Nhân, Tàn Hà	710
969. Q.4 - Chương 162: Tùy Hành Tùy Trảm	710
970. Q.4 - Chương 163: Chém Xông Qua	710
971. Q.4 - Chương 164: Đáng Tiếc	710
972. Q.4 - Chương 165: Ta Lấy Trường An Chiến Vô Địch	710
973. Q.4 - Chương 166: Ta Lấy Trường An Chiến Vô Địch 2	710
974. Q.4 - Chương 167: Đóng Băng	710
975. Q.4 - Chương 168: Đóng Băng 2	710
976. Q.4 - Chương 169: Tam Nguyên Lý Thiếu Niên	710
977. Q.4 - Chương 170: Tam Nguyên Lý Thiếu Niên 2	710
978. Q.4 - Chương 171: Tội Ác Chi Thành	710
979. Q.4 - Chương 172: Tội Ác Chi Thành 2	710
980. Q.4 - Chương 173: Chịu Chết	710
981. Q.4 - Chương 174: Quân Tử Quốc Bất Cam	710
982. Q.4 - Chương 175: Quân Tử Quốc Bất Cam 2	710
983. Q.4 - Chương 176: Quân Tử Quốc Bất Cam 3	710
984. Q.4 - Chương 177: Nếu Trời Không Thể Dung Ta	710
985. Q.4 - Chương 178: Ngàn Vạn Người	710
986. Q.4 - Chương 179: Ngàn Vạn Dao	710
987. Q.4 - Chương 180: Ở Trên Trời Xanh Viết Chữ	710
988. Q.4 - Chương 181: Xin Nhận Thiên Dao Vạn Quả	710
989. Q.4 - Chương 182: Vì Nhân Gian Mà Phá	710
990. Q.4 - Chương 183: Vì Nhân Gian Mà Phá 2	710
991. Q.4 - Chương 184: Lên Tiếng Mà Cười	710
992. Q.4 - Chương 185: Lên Tiếng Mà Cười 2	710
993. Q.4 - Chương 186: Trở Về	710
994. Q.4 - Chương 187: Trở Về 2	710
995. Q.4 - Chương 188: Trở Về 3	710
996. Q.4 - Chương 189: Trà Tự Thanh Ngôn	710
997. Q.4 - Chương 190: Trong Phủ Đèn Như Đậu, Phù Quả Tiểu Phi Phong	710
998. Q.4 - Chương 191: Đoạn Nổ Đoạn Dao Đoạn Niệm Tướng	710
999. Q.4 - Chương 192: Muốn Sống Muốn Chết Muốn Giết Người	710
1000. Q.4 - Chương 193: Thiên Thượng Nhân Gian	710
1001. Q.4 - Chương 194: Thế Nội Sự Ngoại	710
1002. Q.4 - Chương 195: Cô Gái Đến Cùng Mưa Xuân	710
1003. Q.4 - Chương 196: Đàm Phán Có Thể Không Phải Chiến Đấu	710
1004. Q.4 - Chương 197: Có Người Đi Vào Thành Trường An	710
1005. Q.4 - Chương 198: Người Nọ Uống Rượu	710
1006. Q.4 - Chương 199: Mời Vào	710
1007. Q.4 - Chương 200: Có Người Đi Vào Nhân Gian	710
1008. Q.4 - Chương 201: Người Nọ Nói Một Câu Nói	710
1009. Q.4 - Chương 202: Liên Quan Tới Lựa Chọn Phần Nọ Cùng Dũng Khí	710

1010.	Q.4 - Chương 203: Hương Trắng Mà Ca, Cùng Đợi	710
1011.	Q.4 - Chương 204: Cờ Trắng Trong Mưa Xuân	710
1012.	Q.4 - Chương 205: Không Mượn Mua Xuân Tẩy Máu Ta	710
1013.	Q.4 - Chương 206: Tọa Khốn Sầu Thành	710
1014.	Q.4 - Chương 207: Giữa Sinh Tử Có Đại Vật	710
1015.	Q.4 - Chương 208: Ngoài Thành Mưa Xuân Như Trọc Lệ	710
1016.	Q.5 - Chương 1: Nàng	710
1017.	Q.5 - Chương 2: Hồn	710
1018.	Q.5 - Chương 3: Bọn Họ	710
1019.	Q.5 - Chương 4: Ta Yêu Thế Nhân	710
1020.	Q.5 - Chương 5: Ta Yêu Thế Nhân 2	710
1021.	Q.5 - Chương 6: Cha Con	710
1022.	Q.5 - Chương 7: Cả Núi Hoa Đào Đều Nở	710
1023.	Q.5 - Chương 8: Từng Cùng Trường	710
1024.	Q.5 - Chương 9: Thanh Hà Tiệm Viên Nhân Tư Kiến	710
1025.	Q.5 - Chương 10: Đi Tiếp Nàng	710
1026.	Q.5 - Chương 11: Sông Phú Xuân Cũng Tẩy Không Hết	710
1027.	Q.5 - Chương 12: Một Cái Miếu Nát Ở Ngoài Thành Dương Châu	710
1028.	Q.5 - Chương 13: Chuyện Xưa Như Bụi	710
1029.	Q.5 - Chương 14: Khó Có Thể Đi Vào Giấc Ngủ	710
1030.	Q.5 - Chương 15: Người Nam Trong Căn Nhà Rách Nát	710
1031.	Q.5 - Chương 16: Bên Trong Phố Phường, Đều Có Thánh Nhân	710
1032.	Q.5 - Chương 17: Bên Trong Phố Phường, Đều Có Thánh Nhân 2	710
1033.	Q.5 - Chương 18: Trăng Khuyết	710
1034.	Q.5 - Chương 19: Nhất Kỳ Hồng Trần Nhập Thần Quốc	710
1035.	Q.5 - Chương 20: Không Người Biết Là Cổ Nhân Đền	710
1036.	Q.5 - Chương 21: Tương Khán Lương Yếm	710
1037.	Q.5 - Chương 22: Tương Khán Lương Yếm 2	710
1038.	Q.5 - Chương 23: Tương Khán Lương Yếm 3	710
1039.	Q.5 - Chương 24: Khứ Niệm	710
1040.	Q.5 - Chương 25: Hải Vũ Thiên Phong, Văng Lai Bất Độc	710
1041.	Q.5 - Chương 26	710
1042.	Q.5 - Chương 27: Trước Hoa Dưới Trăng 2	712
1043.	Q.5 - Chương 28: Có Thể Làm Tế Phẩm Phế Vật Cũng Không Là Phế Vật	712
1044.	Q.5 - Chương 29: Hồng Thự Dịch Lạnh	712
1045.	Q.5 - Chương 30: Thiếu Nữ Nam Hải	712
1046.	Q.5 - Chương 31: Thất Tiến Tri Thủ Quan	712
1047.	Q.5 - Chương 32: Thanh Tĩnh Phế Nhân	712
1048.	Q.5 - Chương 33: Đạo Môn Đánh Bạc	712
1049.	Q.5 - Chương 34: Đoạn Phát	712
1050.	Q.5 - Chương 35: Minh Chí	712
1051.	Q.5 - Chương 36: Sinh Tử Tương Hứa	712
1052.	Q.5 - Chương 37: Quang Minh Tế	712
1053.	Q.5 - Chương 38: Đào Hoa Vũ Lí Đẳng Nhân Lại	712
1054.	Q.5 - Chương 39: Nhạc Thiên Tế Phẩm	712
1055.	Q.5 - Chương 40: Bất Nhất Dạng Phụng Thiên Thiên	712
1056.	Q.5 - Chương 41: Nam Hải Thần Quan	712
1057.	Q.5 - Chương 42: Đào Sơn Loạn	712
1058.	Q.5 - Chương 43: Tài Quyết Kiếm	712
1059.	Q.5 - Chương 44: Tài Quyết Kiếm 2	712
1060.	Q.5 - Chương 45: Đại Hí Lí Nam Nhân	712
1061.	Q.5 - Chương 46: Có Người Xông Núi	712
1062.	Q.5 - Chương 47: Xướng Sơn Ca Cho Người Nghe, Ta Tự Uy Phong Lầm Lầm	712
1063.	Q.5 - Chương 48: Người Muốn Chiến, Vậy Liên Chiến	712

1064.	Q.5 - Chương 49: Người Muốn Chiến, Vây Liền Chiến 2	712
1065.	Q.5 - Chương 50: Thư Viện Tính Trời	712
1066.	Q.5 - Chương 51: Thư Viện Tính Trời 2	712
1067.	Q.5 - Chương 52: Trảm Trần Duyên	712
1068.	Q.5 - Chương 53: Khi Kiếm Khởi, Người Ta Ở Hai Đầu Cầu	712
1069.	Q.5 - Chương 54: Chém Không Đứt	712
1070.	Q.5 - Chương 55: Tì Phù Hám Thụ Đàm Hà Dịch, Ngã Vu Nhân Gian Toàn Vô Dịch!	712
1071.	Q.5 - Chương 56: Tì Phù Hám Thụ Đàm Hà Dịch, Ngã Vu Nhân Gian Toàn Vô Dịch! 2	712
1072.	Q.5 - Chương 57: Tì Phù Hám Thụ Đàm Hà Dịch, Ngã Vu Nhân Gian Toàn Vô Dịch! 3	712
1073.	Q.5 - Chương 58: Thiên Nhân Giao Chiến	712
1074.	Q.5 - Chương 59: Hạo Thiên Trong Ngực, Ta Xem Nhân Gian Như Thương Hải	712
1075.	Q.5 - Chương 60: Quân Mạch Nhất Bộ, Nam Lại Nhất Tiến	712
1076.	Q.5 - Chương 61: Từng Kinh Hoàng Hà Thao Thao	712
1077.	Q.5 - Chương 62: Còn Loạn	712
1078.	Q.5 - Chương 63: Lên Đào Sơn	712
1079.	Q.5 - Chương 64: Vấn Thiên	712
1080.	Q.5 - Chương 65: Vấn Thiên 2	712
1081.	Q.5 - Chương 66: Tang Tang Ngược Ta Trăm Ngàn Lần	712
1082.	Q.5 - Chương 67: Tang Tang Ngược Ta Trăm Ngàn Lần 2	712
1083.	Q.5 - Chương 68: Loại Cẩm Giác Đây	712
1084.	Q.5 - Chương 69: Trần Trọc	712
1085.	Q.5 - Chương 70: Chuyện Đây Các Người Không Thể Hiểu Biết	712
1086.	Q.5 - Chương 71: Một Trong Ba Việc Nhỏ	712
1087.	Q.5 - Chương 72: Hai Trong Ba Việc Nhỏ	712
1088.	Q.5 - Chương 73: Như Vậy Có Ý Tứ Sao	712
1089.	Q.5 - Chương 74: Qua Ngày Ở Quang Minh Thần Điện	712
1090.	Q.5 - Chương 75: Qua Ngày Ở Quang Minh Thần Điện 2	712
1091.	Q.5 - Chương 76: Sợ Run	712
1092.	Q.5 - Chương 77: Sợ Run 2	712
1093.	Q.5 - Chương 78: Cùng Xuống Vực Sáu	712
1094.	Q.5 - Chương 79: Xuất Uyên Kiến Quan	712
1095.	Q.5 - Chương 80: Đào Sơn Tuyệt Loạn	712
1096.	Q.5 - Chương 81: Trước Hoàng Hà Nghi Rất Nhiều	712
1097.	Q.5 - Chương 82: Người Âm Đạm Mất Hồn, Qua Sông Cùng Kẹo	712
1098.	Q.5 - Chương 83: Chuyện Đây Ai Cũng Không Rõ Ràng	712
1099.	Q.5 - Chương 84: Người Chí Tiện	712
1100.	Q.5 - Chương 85: Xông Cung	712
1101.	Q.5 - Chương 86: Vấn Thượng Thảo Thư	712
1102.	Q.5 - Chương 87: Đại Hất Mực, Mây Có Chút Bẩn	712
1103.	Q.5 - Chương 88: Một Ít Việc Nhỏ	712
1104.	Q.5 - Chương 89: Bóng Dáng Của Nàng	712
1105.	Q.5 - Chương 90: Vô Đề	712
1106.	Q.5 - Chương 91: Ta Muốn Nhìn Biển	712
1107.	Q.5 - Chương 92: Ta Nghi Ta Là Biển	712
1108.	Q.5 - Chương 93: Ta Không Ở Bên Trong Chúng Sinh	712
1109.	Q.5 - Chương 94: Trời Cũng Bệnh	712
1110.	Q.5 - Chương 95: Trời Cũng Bệnh 2	712
1111.	Q.5 - Chương 96: Trời Cũng Bệnh 3	712
1112.	Q.5 - Chương 97: Trăng Có Tròn Khuyết, Người Có Bệnh Cũ	712
1113.	Q.5 - Chương 98: Ngõ Hẹp	712
1114.	Q.5 - Chương 99: Phòng Ốc Sơ Sài	712
1115.	Q.5 - Chương 100: Đã Lâu Không Gặp	712
1116.	Q.5 - Chương 101: Thay Trời Hành Đạo	712
1117.	Q.5 - Chương 102: Nhân Sinh Chính Là Một Hồi Tu Hành	712

1118.	Q.5 - Chương 103:	Nhân Thế Gian	712
1119.	Q.5 - Chương 104:	Nhân Thế Gian 2	712
1120.	Q.5 - Chương 105:	Nê Chiêu Lí Vấn Thiên, Ngọc Thụ Hạ Thập Vật	712
1121.	Q.5 - Chương 106:	Dưới Cây Bồ Đề Đạp Núi Mà Đi	712
1122.	Q.5 - Chương 107:	Ếch Ngồi Đáy Giếng	712
1123.	Q.5 - Chương 108:	Thật Là Đẹp Mắt	712
1124.	Q.5 - Chương 109:	Thật Khó Coi	712
1125.	Q.5 - Chương 110:	Hoa Tuyết Liên Trên Vách Đá	712
1126.	Q.5 - Chương 111:	Quân Mạch Tu Phật	712
1127.	Q.5 - Chương 112:	Thần Chung Kinh Tâm, Hữu Phật Quang Tái Chí	712
1128.	Q.5 - Chương 113:	Phật Thủ Chương Tâm	712
1129.	Q.5 - Chương 114:	Tây Phương Thế Giới, Ninh Khuyết Cực Lạc	712
1130.	Q.5 - Chương 115:	Bạch Tháp Xuất Vân	712
1131.	Q.5 - Chương 116:	Một Quả Thanh Lê Năm Trăm Năm	712
1132.	Q.5 - Chương 117:	Đầu Bàn Cờ Nọ	712
1133.	Q.5 - Chương 118:	Tham	712
1134.	Q.5 - Chương 119:	Sân	712
1135.	Q.5 - Chương 120:	Si	712
1136.	Q.5 - Chương 121:	Lửa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ	712
1137.	Q.5 - Chương 122:	Xao Cốt	712
1138.	Q.5 - Chương 123:	Sĩ Bất Khả Dĩ Bất Hoàng Nghị	712
1139.	Q.5 - Chương 124:	Dù Sao, Đều Là Kiếm	712
1140.	Q.5 - Chương 125:	Dù Sao, Đều Là Kiếm 2	712
1141.	Q.5 - Chương 126:	Dù Sao, Đều Là Kiếm 3	712
1142.	Q.5 - Chương 127:	Cùng Tới	712
1143.	Q.5 - Chương 128:	Sóng Vai	712
1144.	Q.5 - Chương 129:	Dắt Tay	712
1145.	Q.5 - Chương 130:	Hoa Luôn Luôn Có Khi Nở	712
1146.	Q.5 - Chương 131:	Thắng Lợi Trở Về	712
1147.	Q.5 - Chương 132:	Khi Nào	712
1148.	Q.5 - Chương 133:	Người Nào	712
1149.	Q.5 - Chương 134:	Bóng Dáng Cùng Tiếng Chuông	712
1150.	Q.5 - Chương 135:	Trời Muốn Bỏ Người	712
1151.	Q.5 - Chương 136:	Bỏ Người Là Bởi Vì Nhớ Người, Cho Nên Thực Vàng	712
1152.	Q.5 - Chương 137:	Xem Phá Trời, Phật Che Mặt	712
1153.	Q.5 - Chương 138:	Mở Hắc Tán, Rời Xa Khó	712
1154.	Q.5 - Chương 139:	Trúng Độc	712
1155.	Q.5 - Chương 140:	Sát Phật Cùng Lão Đàn Năm Xưa	712
1156.	Q.5 - Chương 141:	Quạ Đen Dừng Ở Trên Lưng Heo	712
1157.	Q.5 - Chương 142:	Gặp Đó Là Giết	712
1158.	Q.5 - Chương 143:	Hoành Đao Đi Tới	712
1159.	Q.5 - Chương 144:	Thiên Nhân Hợp Nhất Ai Có Thể Địch	712
1160.	Q.5 - Chương 145:	Đáy Sông Ma Cùng Quỷ	712
1161.	Q.5 - Chương 146:	Bồ Tát Nọ	712
1162.	Q.5 - Chương 147:	Lần Này Ta Đến	712
1163.	Q.5 - Chương 148:	Giết Bồ Tát	712
1164.	Q.5 - Chương 149:	Ở Trong Thế Giới Phật Chạy Như Điên	712
1165.	Q.5 - Chương 150:	Gặp Phật	712
1166.	Q.5 - Chương 151:	Tu Phật	712
1167.	Q.5 - Chương 152:	Tu Phật 2	712
1168.	Q.5 - Chương 153:	Tu Phật 3	712
1169.	Q.5 - Chương 154:	Tu Phật 4	712
1170.	Q.5 - Chương 155:	Từ Hàng Thuyền, Vô Lí Phật	712
1171.	Q.5 - Chương 156:	Nhân Gian Xuân Lôi, Phật Quốc Niêm Hoa	712

1172.	Q.5 - Chương 157: Trích Tinh	712
1173.	Q.5 - Chương 158: Người Trở Về, Bàn Cờ Trở Lại	712
1174.	Q.5 - Chương 159: Tiệm Tân Nhất Bút	712
1175.	Q.5 - Chương 160: Uống Chén Trà Này, Hỏi Lại Hỏi Cái Gì	712
1176.	Q.5 - Chương 161: Thân Ái, Người Sao Lại Không Rõ	712
1177.	Q.5 - Chương 162: Xuân Phong Hóa Vũ, Từ Hàng Phở Độ	712
1178.	Q.6 - Chương 1: Lễ Vật Hạo Thiên Lưu Cho Nhân Gian	712
1179.	Q.6 - Chương 2: Lễ Vật Hạo Thiên Lưu Cho Nhân Gian 2	712
1180.	Q.6 - Chương 3: Một Người Xốc Màn	712
1181.	Q.6 - Chương 4: Thiếu Niên Áo Xanh	712
1182.	Q.6 - Chương 5: Xem Cùng Không Xem	712
1183.	Q.6 - Chương 6: Đệ Nhất Kiếm	712
1184.	Q.6 - Chương 7: Một Kiếm Cuối Cùng	712
1185.	Q.6 - Chương 8: Một Người Chết	712
1186.	Q.6 - Chương 9: Một Tiếng Thở Dài	712
1187.	Q.6 - Chương 10: Thanh Thanh Thán	712
1188.	Q.6 - Chương 11: Cần Gì Nói Xin Lỗi	712
1189.	Q.6 - Chương 12: Quang Ngọc Lưu Ly, Hắc Cương Vực, Ai Đang Nhìn Người	712
1190.	Q.6 - Chương 13: Cách Mạng Có Thể Thành Công	712
1191.	Q.6 - Chương 14: Chiếu Khán	712
1192.	Q.6 - Chương 15: Chiếu Khán 2	712
1193.	Q.6 - Chương 16: Sát Hiền Nhân	712
1194.	Q.6 - Chương 17: Nhân Giai Có Bất Nhãn Nhân Tâm	712
1195.	Q.6 - Chương 18: Thu Phong Thu Vũ Sát Nhân Nhân	712
1196.	Q.6 - Chương 19: Thu Phong Thu Vũ Sát Nhân Nhân 2	712
1197.	Q.6 - Chương 20: Thu Phong Thu Vũ Sát Nhân Nhân 3	712
1198.	Q.6 - Chương 21: Kể Truyền Lời	712
1199.	Q.6 - Chương 22: Xúi Giục	712
1200.	Q.6 - Chương 23: Xúi Giục 2	712
1201.	Q.6 - Chương 24: Tiêu Dao Du	712
1202.	Q.6 - Chương 25: Ai Đang Liều Mạng Mà Cầu, Ai Ở Làm Lò Bán Rượu	712
1203.	Q.6 - Chương 26: Tu Lâu, Xem Gió Thu	712
1204.	Q.6 - Chương 27: Khai Đồ, Bãi Đầu Người	712
1205.	Q.6 - Chương 28: Khai Đồ, Bãi Đầu Người 2	712
1206.	Q.6 - Chương 29: Phương Thức Cùng Thế Giới Này Nói Chuyện	712
1207.	Q.6 - Chương 30: Phương Thức Cùng Thế Giới Này Nói Chuyện 2	712
1208.	Q.6 - Chương 31: Phương Thức Cùng Thế Giới Này Nói Chuyện 3	712
1209.	Q.6 - Chương 32: Thư Viện U Linh	712
1210.	Q.6 - Chương 33: Thư Viện Đương Nhiên	712
1211.	Q.6 - Chương 34: Thượng Đế Đã Chết, Vậy Hạo Thiên Đâu?	712
1212.	Q.6 - Chương 35: Hấn Cùng Nàng Nói Chuyện	712
1213.	Q.6 - Chương 36: Hấn Cùng Nàng Nói Chuyện 2	712
1214.	Q.6 - Chương 37: Một Câu Cuối Cùng	712
1215.	Q.6 - Chương 38: Sau Đó, Không Có	712
1216.	Q.6 - Chương 39: Tín Ngưỡng Của Nàng	712
1217.	Q.6 - Chương 40: Hùng Hải Tử, Quang Minh Giả, Phổ Thông Nhân	712
1218.	Q.6 - Chương 41: Hùng Hải Tử, Quang Minh Giả, Phổ Thông Nhân 2	712
1219.	Q.6 - Chương 42: Hy Vọng Ở Nhân Gian	712
1220.	Q.6 - Chương 43: Hy Vọng Ở Nhân Gian 2	712
1221.	Q.6 - Chương 44: Mùa Đông Năm Ấy	712
1222.	Q.6 - Chương 45: Gió Đang Thổi	712
1223.	Q.6 - Chương 46: Huyết Phượng Minh Đào Sơn	712
1224.	Q.6 - Chương 47: Huyết Phượng Minh Đào Sơn 2	712
1225.	Q.6 - Chương 48: Huyết Phượng Minh Đào Sơn 3	712

1226.	Q.6 - Chương 49: Một Đạo Khói Trắng	712
1227.	Q.6 - Chương 50: Giữa Bầu Trời Cùng Đại Địa, Là Đường Tiểu Đường	712
1228.	Q.6 - Chương 51: Hấn Không Phải Một Người	712
1229.	Q.6 - Chương 52: Chân Thật Còn Sống	712
1230.	Q.6 - Chương 53: Ta Muốn Thấy Thái Dương	712
1231.	Q.6 - Chương 54: Đầy Trời Cát Vàng Cáo Biệt	712
1232.	Q.6 - Chương 55: Hùng Hực Thánh Hóa, Đốt Ta Tàn Khu	712
1233.	Q.6 - Chương 56: Thánh Hiền Chưa Bao Giờ Tịch Mịch	712
1234.	Q.6 - Chương 57: Chỉ Hận Con Đường Phía Trước Có Một Người	712
1235.	Q.6 - Chương 57: Chỉ Hận Con Đường Phía Trước Có Một Người	712
1236.	Q.6 - Chương 58: Nhìn Trời	712
1237.	Q.6 - Chương 58: Nhìn Trời	712
1238.	Q.6 - Chương 59: Dưới Vực Sâu, Bên Đầm Nước	712
1239.	Q.6 - Chương 59: Dưới Vực Sâu, Bên Đầm Nước	712
1240.	Q.6 - Chương 60: Khởi Viết Vô Y, Dữ Tử Đồng Bào	712
1241.	Q.6 - Chương 60: Khởi Viết Vô Y, Dữ Tử Đồng Bào	712
1242.	Q.6 - Chương 61: Góc Cây Hoa Ở Góc Tường Nọ	712
1243.	Q.6 - Chương 62: Quầy Bán Thịt Ở Trên Trần	712
1244.	Q.6 - Chương 63: Tiên Chỉ Nhân Gian	712
1245.	Q.6 - Chương 64: Bao La Hùng Vĩ	712
1246.	Q.6 - Chương 65: Vô Số Hai Tay	712
1247.	Q.6 - Chương 66: Chuẩn Bị Đi Tìm Nàng	712
1248.	Q.6 - Chương 67: Sư Đồ Thủ Đoạn, Phía Sau Là Trường An	712
1249.	Q.6 - Chương 68: Không Biết Thắng Bại Vui Vẻ	712
1250.	Q.6 - Chương 69: Lưỡi Dao Khát Máu, Ta Muốn Uống	712
1251.	Q.6 - Chương 70: Giữa Thiên Địa Có Con Ngựa Hoang	712
1252.	Q.6 - Chương 71: Tà Dương Như Máu, Biển Sâu Như Mực	712
1253.	Q.6 - Chương 72: Nơi Đây Bình Minh Im Ắng	712
1254.	Q.6 - Chương 73: Nắng Sớm Cùng Gió, Hoa Đại Cùng Cỏ, Còn Có Tiên	712
1255.	Q.6 - Chương 74: Tiên, Cùng Với Trở Về	712
1256.	Q.6 - Chương 75: Con Đường Trở Về Vị Thành Năm Đỏ	712
1257.	Q.6 - Chương 76: Nàng Quảng Ra, Ta Nhật Vào	712
1258.	Q.6 - Chương 77: Quốc Sư Trận	712
1259.	Q.6 - Chương 78: Người Bên Dòng Suối	712
1260.	Q.6 - Chương 79: Đông Một Đạo, Tây Một Đạo	712
1261.	Q.6 - Chương 80: Lực Lượng Thư Viện, Kim Trưởng Diệt Vong	712
1262.	Q.6 - Chương 81: Đây Là Chuyện Ta Phải Làm	712
1263.	Q.6 - Chương 82: Phù Cùng Cây Cùng Cầu Cùng Người Ở Mặt Trên	712
1264.	Q.6 - Chương 83: Lại Thấy Thanh Hạp	712
1265.	Q.6 - Chương 84: Hạ Dương Châu	712
1266.	Q.6 - Chương 85: Hạ Dương Châu 2	712
1267.	Q.6 - Chương 86: Một Điểm Hạo Nhiên Khí	712
1268.	Q.6 - Chương 87: Thiên Kí Khoái Tai Phong	712
1269.	Q.6 - Chương 88: Qua Đại Trạch, Thấy Sông Lớn	712
1270.	Q.6 - Chương 89: Trần Nhỏ, Hàng Thịt Cùng Dao	712
1271.	Q.6 - Chương 90: Diệt Phật	712
1272.	Q.6 - Chương 91: Diệt Phật 2	712
1273.	Q.6 - Chương 92: Diệt Phật 3	712
1274.	Q.6 - Chương 93: Ngực Toái Đại Thạch	712
1275.	Q.6 - Chương 94: Tượng Đá Cùng Canh Gà	712
1276.	Q.6 - Chương 95: Người Định Không Bằng Trời Định	712
1277.	Q.6 - Chương 96: Trần Nhỏ Trong Mưa	712
1278.	Q.6 - Chương 97: Hai Bờ Sông	712
1279.	Q.6 - Chương 98: Hai Bờ Sông 2	712

1280.	Q.6 - Chương 99: Thịnh Yên	712
1281.	Q.6 - Chương 100: Thịnh Yên 2	712
1282.	Q.6 - Chương 101: Thịnh Yên 3	712
1283.	Q.6 - Chương 102: Thịnh Yên 4	712
1284.	Q.6 - Chương 103: Một Đường Hương Bắc	712
1285.	Q.6 - Chương 104: Nhất Tâm An Xử	712
1286.	Q.6 - Chương 105: Một Đêm, Có Chuyện	712
1287.	Q.6 - Chương 106: Ở Bên Đầm	712
1288.	Q.6 - Chương 107: Ở Bên Đầm 2	712
1289.	Q.6 - Chương 108: Dám Dạy Nhật Nguyệt Đổi Trời Mới	712
1290.	Q.6 - Chương 109: Người Xem	712
1291.	Q.6 - Chương 110: Nhất Sơn Tề Thiên, Nhất Côn Tề Mi	712
1292.	Q.6 - Chương 111: Đỏ Mắt	712
1293.	Q.6 - Chương 112: Đến Đến Đi Đi	712
1294.	Q.6 - Chương 113: Điều Tại Người	712
1295.	Q.6 - Chương 114: Trời Sinh Một Đôi	712
1296.	Q.6 - Chương 115: Trời Sinh Một Đôi 2	712
1297.	Q.6 - Chương 116: Nhất Oản Diện	712
1298.	Q.6 - Chương 118: Một Cây Kiếm	712
1299.	Q.6 - Chương 119: Một Cây Kiếm 2	712
1300.	Q.6 - Chương 120: Minh Nguyệt Đương Không	712
1301.	Q.6 - Chương 121: Minh Nguyệt Đương Không 2	712
1302.	Q.6 - Chương 122: Minh Nguyệt Đương Không 3	712
1303.	Q.6 - Chương 123: Tây Lăng Chi Tịch	712
1304.	Q.6 - Chương 124: Tây Lăng Chi Tịch 2	712
1305.	Q.6 - Chương 125: Bảy Quyển Thiên Thư	712
1306.	Q.6 - Chương 126: Bảy Quyển Thiên Thư 2	712
1307.	Q.6 - Chương 127: Bảy Quyển Thiên Thư 3	712
1308.	Q.6 - Chương 128: Tích Địa	712
1309.	Q.6 - Chương 129: Tích Địa 2	712
1310.	Q.6 - Chương 130: Kết Cục	712

Tương Dạ

Giới thiệu

Duyệt tiền thỉnh nhất định phải khánĐệ nhất: vĩ đại chăm chỉ đích lão lười phì tác mèo. . . Đã trở v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-da>

1. Chương 1: Vị Thành Có Mưa, Thiếu Niên Có Tỳ Nữ .

Đế quốc Đường, mùa xuân năm Thiên Khải thứ mười ba, Vị Thành có một trận mưa.

Nơi đây là tòa thành địa đầu ở biên giới rộng lớn phía tây bắc của đế quốc, vì đề phòng người thảo nguyên đã man xâm nhập nên tường thành bốn phía được đắp cực kì dày bằng đất, thoạt nhìn chẳng khác gì những ụ đất nối tiếp nhau.

Dưới thời tiết khô hanh, đất vụn trên mặt tường bị những ngọn gió tây bắc sắc như dao quất bay tung tóe, rơi xuống doanh trại đơn sơ, rơi lên thân thể binh lính khiến toàn bộ thế giới nơi đây biến thành một màu vàng đất, ban đêm người ta khi giữ quần áo đi ngủ bụi bay không khác gì một trận bão cát.

Đang lúc mùa xuân khô hạn, trận mưa này tới thật quá đúng lúc khiến binh lính vô cùng vui mừng, mưa rả rích từ đêm qua tới tận bây giờ đã rửa sạch bụi đất bám trên phòng ốc, dường như những đôi mắt cũng được tẩy rửa sạch sẽ, trở lên sáng sủa hơn nhiều.

Chí ít đôi mắt của Mã Sĩ Tương lúc này đang rất sáng.

Là quan chỉ huy quân sự cao nhất ở Vị Thành, nhưng thái độ của hắn đang rất khiêm tốn, mặc dù hơi bất mãn với vết chân đầy bùn đất vàng trên tấm thảm lông quý giá nhưng hắn kìm che dấu, biến nó thành vẻ kinh ngạc.

Sau khi quay về phía lão già mặc áo choàng dơ bẩn ngồi phía bên kia bàn trà cung kính thi lễ, hắn thấp giọng nói:

- Lão đại nhân tôn kính, không biết vị quý nhân trong lều kia có cần thêm thứ gì khác hay không? Nếu vị quý nhân vẫn muốn lên đường vào ngày mai, ta sẽ ột đội trăm người đi theo hộ vệ, về phía quân bộ bên kia ta lập tức gửi thông báo.

Lão già ôn hòa cười cười chỉ vào bóng người phía trong lều rồi lắc lắc đầu ý nói mình không có ý kiến gì. Đúng lúc này, một giọng nữ giới đầy lạnh lùng kiêu ngạo vọng ra:

- Không cần, lo mà làm tốt mấy chuyện vợ vẫn của người đi.

Sáng sớm hôm nay sau khi đội xe của đối phương đội mưa tiến vào Vị Thành, Mã Sĩ Tương không mất bao nhiêu thời gian đã đoán ra thân phận của vị quý nhân trong đoàn nên dù thấy người ta có kiêu ngạo lạnh lùng hắn cũng không có ý kiến, không dám có ý kiến.

Giọng nói trong lều im lặng một lát rồi bỗng tiếp:

- Từ Vị Thành đến đô thành, một dải Mãn Sơn đường xá khó đi, hơn nữa trận mưa này xem ra còn kéo dài thêm mấy ngày nữa, không chừng có vài đoạn đường bị sạt lở... Người hãy điều từ trong quân một người dẫn đường cho ta.

Mã Sĩ Tương giật mình, đột nhiên nghĩ tới một gã khó ưa, cười nói:

- Nhân tuyển có sẵn rồi.

.....

Đám giáo úy trong doanh trại kẻ này ngó kẻ kia, vẻ mặt chẳng ai giống ai, có kẻ tiếc nuối, kẻ thấy may mắn, kẻ sợ hãi, nhưng chẳng ai nghĩ tới chuyện Mã Sĩ Tương lại đi chọn “người kia” làm nhiệm vụ dẫn đường cho vị quý nhân.

- Tướng quân, chẳng lẽ người thực sự để cho hắn chạy sao? - Một gã giáo úy ngạc nhiên hỏi.

Vị Thành không lớn, gom hết quân lính sĩ quan lại một chỗ cũng không được ba trăm người, quân doanh ở cách quá xa chốn phồn hoa có khi chẳng khác nào một trại thổ phỉ, cái gọi là tướng quân chẳng qua là một gã phó tướng cấp bậc thấp nhất, nhưng Mã Sĩ Tương trị quân cực nghiêm, hoặc có thể nói vị thổ phỉ đại ca ở Vị Thành này rất thích được người khác gọi là tướng quân nên dù hàng ngày trò chuyện với nhau trên miệng đám thuộc hạ cũng không dám quên gán theo hai chữ “tướng quân”.

Mã Sĩ Tương đưa tay lau nước mưa trên mặt, nhìn những giọt nước vàng đục rơi rớt bốn phía doanh trại, cảm khái nói:

- Cũng không thể cứ giữ hần đến già ở cái chốn chim không thềm ỉa này được, thư đề cử đã tới được nửa năm, một mảnh tiền đồ tươi sáng đang chờ thằng nhóc đó, nếu hần muốn tới thư viện ở đô thành thì vừa tiện đường, coi như nhân tiện chúng ta tặng cho vị quý nhân kia một cái nhân tình đi.

- Ta nghĩ vị quý nhân kia cũng chẳng biết cảm kích đâu. - Giáo úy giận giữ nói.

Chợt cửa doanh trại phía sau mọi người bị đẩy ra, một tỳ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp bước tới, nhìn Mã Sĩ Tương và đám giáo úy lạnh nhạt nói:

- Dẫn ta đi gặp người dẫn đường kia.

Ngay cả thiệp thân tỳ nữ của quý nhân khi đối mặt với tướng quân triều đình nơi biên ải cũng không che giấu vẻ cao ngạo của mình.

Gác cổng phủ tể tướng, người hầu của quý nhân, môn khách của thân vương, đây là những vai khiến người ta cực kì đau đầu trên quan trường, gần thì làm người oán, xa khiến kẻ phiền hà, đúng là vô cùng phiền phức. Mã Sĩ Tương thực sự không có hứng thú giao tiếp với người như thế, bâng quơ nói vài câu khách sáo rồi vẫy tay gọi một gã giáo úy bảo hần đưa tỳ nữ của quý nhân đi tìm người.

Mưa tạm ngừng rơi, cơn mưa nhẹ đi qua khiến Vị Thành bỗng trở lên tươi mới, mấy cành liễu ven đường đã bắt đầu nhú sắc xuân xanh mơn, có điều cảnh dù đẹp nhưng thành quá nhỏ, đi chưa được mấy bước giáo úy đã dẫn tỳ nữ kia đến một nơi nằm ngoài doanh trại.

Nghe từ trong cửa vang ra những tiếng ồn ào quát tháo xen lẫn tiếng hô tửu lệnh, cô tỳ nữ hơi nhíu mày, thâm nghĩ chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt có người dám tổ chức uống rượu trong quân doanh? Màn cửa bị gió cuốn lên, âm thanh bên trong đột nhiên trở lên rõ ràng, quả thật là có người vung quyền, nhưng không phải tửu quyền - nghe nội dung khẩu lệnh, khuôn mặt cô tỳ nữ bỗng đỏ bừng vẻ giận dữ, bàn tay âm thầm nắm chặt lại.

- Chúng ta chơi dâm đảng quyền nào! Ai dâm đảng là người dâm đảng! Ai dâm đảng là ta dâm đảng! Ai dâm đảng là tên kia dâm đảng!... (khẩu lệnh hay đấy, chơi oản tù tì kiểu này lại hợp lý)

Khẩu lệnh bỉ ổi đó cứ vang lên vang xuống, vang tới vang lui không ngừng, mãi một lúc lâu vẫn chưa phân ra thắng bại, cô tỳ nữ về mặt càng lúc càng tức giận khó nhìn, đưa tay vén một góc rèm cửa rồi nhìn vào bên trong bằng một ánh mắt cực kì bất thiện, đập vào mắt đầu tiên là một thiếu niên ngồi đối diện cạnh chiếc bàn vuông.

Gã thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên người mặc chiếc áo vải bông thường thấy trong quân đội, vạt trước dính đầy dầu mỡ, thậm chí mái tóc trên đầu không hiểu do cha sinh mẹ đẻ ra thế hay chưa từng được hân hạnh gội qua nên cũng quần bết lại, nhầy nhầy như dính mỡ, ấy thế mà khuôn mặt gã lại vô cùng sạch sẽ, mắt mũi đâu ra đó, đến mấy vết tàn nhang cũng hiện ra mồn một.

- Ai dâm đảng là người dâm đảng!

Thần thái thể hiện trên gương mặt gã thiếu niên hoàn toàn trái ngược với nội dung thô tục khi vung quyền, cực kì chăm chú nghiêm túc, không nhiễm hạt bụi dâm dục nào, thậm chí đây đó còn có đôi nét thánh khiết cao thượng, bàn tay phải liên tục vung vẩy trước mặt hết kéo, đá lại đến bao (bao, búa, kéo ấy mà), ra quyền như gió, ra đao sát ý đây mình, tựa hồ chuyện thắng thua ở trò chơi này còn quan trọng hơn tính mạng.

Vài con nhặng mang trong mình sức sống cực kì cường hãn do phải sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt tại vùng tây bắc đang liên tục cố gắng bấu vào vạt áo trước dính đầy dầu mỡ của gã thiếu niên, nhưng cuối cùng vẫn bị quyền phong đao ý của hần bức ngược trở lại.

- Ta thắng rồi!

Trận “dâm dục quyền” kéo dài đến mức muốn rút cạn sạch khô dưỡng khí trong phổi hai đầu thủ cuối cùng cũng khép lại, gã thiếu niên tóc đen quơ quơ cánh tay phải trong không khí đầy vẻ nhiệt tình để ăn mừng

thắng lợi, đôi môi nở nụ cười cực kì hài lòng khiến trên gương mặt bỗng xuất hiện núm đồng tiền đầy khả ái.

Nhưng đối thủ của gã thiếu niên lại không chịu công nhận kết quả này, một mực cho rằng gã đã thay đổi kiểu quyền trong lúc hô câu “ai dâm dăng” cuối cùng, vì thế người trong phòng rơi vào tranh cãi kịch liệt, những kẻ đứng xem cũng mỗi người một ý, không ai chịu nghe ai, đang rối loạn bỗng một kẻ hét lớn:

- Chiếu theo quy định cũ, nghe ý kiến của Tang Tang!

Tất cả mọi ánh mắt lập tức đổ dồn vào một góc phòng, nơi có cô bé chừng mười một mười hai tuổi đang xách thùng nước. Cô bé dáng người gầy gò yếu ớt, làn da ngăm đen, mặt mũi tầm thường, trên thân mặc bộ đồ dành cho thị nữ rộng thùng thình không biết do chủ nhân cô nhặt từ đâu về, vạt áo cứ quét lê trên mặt đất, thùng nước cô đang xách hình như còn nặng hơn cả chủ nhân nên cực kì khó nhọc.

Cô thị nữ nhỏ được gọi là Tang Tang kia buông thùng nước rồi xoay người lại, đám binh lính nhìn nàng đầy vẻ căng thẳng tựa như đám con bạc ở sòng bài đang đợi nhà cái mở chung, hơn nữa tình cảnh này rõ ràng không phải chỉ xảy ra lần đầu.

Cô thị nữ nhứ mày liếc qua gã thiếu niên rồi lại nhìn tên binh lính đang giận dữ bất bình đối diện, thản nhiên nói:

- Hiệp thứ hai mươi ba người ra kéo, hấn ra búa nhưng người lại hô là hấn dâm dăng, nên người thua từ lúc đó rồi.

Trong phòng ồ lên vui vẻ, mọi người liền tản đi, tên binh lính kia vừa lầm bầm chửi vừa đếm tiền trả, gã thiếu niên cười hài lòng nhận lấy, xoa tay vào trước ngực rồi vỗ vỗ bả vai đối phương về chân thành:

- Nghĩ thoáng một chút đi, khắp Vị Thành này... không, khắp thiên hạ này ai có thể thắng nổi Ninh Khuyết ta chứ?

2. Chương 2: Nuôi Tỳ Nữ Lầy TỰ Trọng

Về mặt vị tỳ nữ rất khó coi, vì vậy về mặt giáo úy vẫn đang đứng bên cạnh len lén quan sát thái độ của nàng cũng biến thành khó coi. Hấn đưa tay nắm lấy rèm cửa, hít sâu một hơi, đang định ho khan vài tiếng đầy nghiêm nghị bỗng bị ánh mắt nghiêm khắc đứng cạnh ngăn lại.

Sau khi ngăn gã giáo úy đánh động đối phương, tỳ nữ bám theo gã thiếu niên và cô thị nữ nhỏ đang rời khỏi doanh trại, cứ một mực lặng lẽ quan sát từ xa. Giáo úy cũng không hiểu rốt cuộc nàng muốn làm gì, đành tự thỏa mãn với quan điểm người bên cạnh quý nhân sẽ có những thói quen cẩn thận đầy quái dị.

Đọc đường đi, gã thiếu niên gọi là Ninh Khuyết không làm điều gì khác thường, chỉ mua ít đồ ăn hay lớn giọng chào hỏi đại phẩm béo mập của quán rượu bên đường, dáng vẻ cực kì nhàn nhã, điều duy nhất khiến tỳ nữ cảm thấy quái dị, khiến sắc mặt nàng càng ngày càng khó coi chính là...

Gã thiếu niên không hề có ý định giúp đỡ cô thị nữ ốm yếu đang nặng nhọc xách thùng nước kia.

Đế quốc là một quốc gia có quan niệm giai tầng hết sức nghiêm ngặt, nhưng người dân đề cao giản dị, ngay cả những quý tộc cao sang lạnh lùng nhất trên mảnh đất đầy phù hoa và đen tối như đô thành Trường An cũng không thể ngó lơ khi thấy một cô gái gầy yếu mười một mười hai tuổi phải làm việc cật lực.

- Trong quân đội chẳng lẽ cũng cho phép binh lính nuôi người hầu? - Cô tỳ nữ xinh xắn cố đè nén cơn giận hỏi giáo úy.

Gã giáo úy gãi gãi đầu, đáp:

- Tình huống của bọn họ hơi đặc biệt. Vài năm trước khu vực Hà Bắc chịu đại hạn, vô số dân chúng rời bỏ quê hương kéo xuống phương nam cùng những quận biên giới, bên đường khắp nơi đầy người chết, nghe nói Tang Tang vốn được Ninh Khuyết lôi ra từ đồng xác chết đó, Ninh Khuyết cũng là đứa trẻ mồ côi, từ đó trở đi hai người này nương tựa vào nhau mà sống, sau này hấn báo danh nhập ngũ nên đem nha đầu kia cùng tới Vị Thành.

Hắn liếc nhìn cô tỳ nữ một cái rồi nói thêm:

- Cũng biết trong quân đội không cho phép loại chuyện này xảy ra, nhưng rốt cục không ai nữ đánh đuổi nha đầu kia đi nên mọi người coi như không nhìn thấy.

Nghe xong lời giải thích sắc mặt cô tỳ nữ dễ coi thêm một ít, song khi nàng nhìn thấy Ninh Khuyết tay cầm nửa con gà quay, chân nhún nhảy trên đường, rồi lại nhìn phía sau hắn mấy thước cô bé gầy gò đang cật lực xách thùng nước đến nỗi hai gò má đen nhẻm biến thành đỏ bừng thì tâm trạng lại trở lên u ám, lạnh lùng nói:

- Thế này gọi là nương tựa vào nhau sao? Rõ ràng hắn đang muốn lấy tính mạng của cô bé kia.

Vị Thành quả thực rất nhỏ, không mất bao nhiêu thời gian bốn người đã trước sau đi tới một căn phòng nằm ở phía nam thành, trước nhà có một cái sân nhỏ rải đá, bao xung quanh là hàng rào đơn sơ, cô tỳ nữ và giáo úy đứng ở hàng rào nhìn vào.

Cô thị nữ nhỏ nhỏ nhọc xách thùng nước cao đến nửa thân mình đến bên giếng rồi đứng lên chiếc ghế đặt cạnh đó, dùng hết sức bình sinh đem nước đổ vào trong giếng. Không kịp nghỉ ngơi, nàng tiếp tục vo gạo nấu cơm, trong lúc chờ cơm sôi lại lấy khăn ra lau bàn ghế cửa lớn cửa sổ, chỉ một lát sau hơi nước đã bốc lên che kín thân thể gầy nhỏ của nàng.

Mặc dù đêm qua có mưa nhưng mưa không đủ lớn nên lớp đất vàng bám trên cửa không bị rửa trôi hết mà biến thành từng vết bùn loang lổ xấu xí, chúng nhanh chóng bị biến mất dưới bàn tay lau chùi cần mẫn của cô thị nữ, căn nhà nhỏ trở lên sạch sẽ sáng sủa. Dường như loại công việc này nàng phải làm thường xuyên nên tỏ ra hết sức thành thạo và nhanh nhẹn.

Cô bé tựa như con kiến cần cù chịu khó, tựa như người đầy tớ chạy đông chạy tây, mồ hôi đầy trán, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn vừa buồn cười vừa khiến người ta thương xót.

Gã khốn tên gọi Ninh Khuyết kia rõ ràng không có định nghĩa về tình thương, hắn nhàn nhã nằm trên một chiếc ghế trúc, tay trái cầm quyển sách đọc, tay phải cầm cành cây quét qua quét lại trên mặt đất, thỉnh thoảng có lúc đọc đến nhập thần gã liền ném luôn cành cây đi, giữa lòng bàn tay lên trời, chỉ một lát sau đã có chén trà thơm nóng vừa phải đặt lên đó.

Đám binh lính ở Vị Thành đã sớm quen với hình ảnh sinh hoạt hằng ngày diễn ra ở căn nhà nhỏ này nên hoàn toàn không cảm thấy gì khác lạ, nhưng ánh mắt cô tỳ nữ của quý nhân đang đứng ngoài hàng rào dần dần trở lên lạnh lẽo, đặc biệt khi chứng kiến thị nữ kia vừa phải vùi vàng nấu cơm quét dọn vừa không dám quên hâm trà rót nước để thỏa mãn yêu cầu của tên kia thì sắc mặt của nàng âm trầm như mây muốn hóa thành mưa.

Nếu quả thật là thị nữ của người thì cũng được thôi, nhưng chẳng phải người nói đã lời nàng ra từ đồng xác chết hay sao? Chẳng phải nói hai người sống nương tựa vào nhau sao? Dù bị bức bách biến thành thị nữ, nhưng lẽ nào người không cảm thấy nàng còn là một đứa trẻ?

Có lẽ bắt nguồn từ hồi ức không mấy tốt đẹp lúc nhỏ, cũng có thể những tưởng tượng tốt đẹp lãng mạn về tình người trong lòng bị tên khốn này đập tan quá mức triệt để, cô tỳ nữ đẩy thẳng hàng rào bước vào trong.

Ánh mắt rơi lên ghế trúc, rơi vào gã thiếu niên vẫn đang nằm chăm chú đọc sách, nàng lạnh nhạt nói:

- Cứ tưởng đang xem đại tác phẩm của thánh hiền nào đó khiến người nhập tâm mà quên mất tất cả những sự việc xảy ra bên cạnh, không ngờ chỉ là loại sách vở vẫn bán đầy trên thị trường “Thái thượng cảm ứng thiên”. Chẳng lẽ loại người như người cũng dám mơ hão có ngày bước được vào đại đạo tu hành hay sao?

Ninh Khuyết nhồm dầy, hiểu kì liếc nhìn vị tiểu nương tử mặc quần áo sang trọng lẽ ra vĩnh viễn không nên xuất hiện ở Vị Thành, rồi nhòm gã giáo úy đang tỏ ra xấu hổ đứng cạnh, nói:

- Chỉ mua được bản này thôi, sở dĩ chăm chú đọc chẳng qua là do hiếu kì, nào dám có hy vọng gì xa vời.

Tỳ nữ không ngờ hắn trả lời một cách bình tĩnh tự nhiên như vậy khiến nàng cứng họng không biết nói gì, chợt nhìn sang cô thị nữ nhỏ đang mồ hôi mồ kê nhễ nhại bên cạnh nói về không vui:

- Đường đường là Đại Đường ta tại sao lại xuất hiện loại đàn ông con trai như người?

Ninh Khuyết nhăn mày vẻ khó hiểu, theo ánh mắt cô ta nhìn về phía Tang Tang đang đứng ngây ngô bên cửa sổ, chợt hiểu ra tại sao giọng điệu của đối phương lại đăm mùi châm chọc như vậy. Gã cười một tiếng làm núng đồng tiền bên má khi ẩn khi hiện:

- Nhìn cô dường như còn lớn hơn ta, hay là cô đừng coi ta là đàn ông nữa, cứ coi là một đứa bé trai đi.

Cô tỳ nữ từ trước đến giờ nào gặp phải một gã mặt dày vô sỉ đến vậy, bàn tay nhỏ nhắn khua trong ống tay áo hết nắm vào lại mở ra, mặt lạnh như sương, đang lúc định phát tác chợt ánh mắt rơi vào đám bùn cạnh chiếc ghế trúc, nơi có mấy chữ do gã thiếu niên vừa dùng cành cây viết ra, trong lòng bỗng hoảng hốt, đôi mắt đầy vẻ khó tin, những câu châm chích chưa kịp thốt ra đã quên bống.

.....

Trong doanh trại tốt nhất tại Vị Thành, lão già mặc áo choàng rách rưới đang nhắm mắt dưỡng thần, còn vị tướng Mã Sĩ Tương nửa khom nửa cúi nói chuyện với quý nhân bên trong trướng, trong thái độ khiêm tốn ẩn chứa vẻ ngạo nhiên không che dấu được:

- Ngài không hài lòng với người dẫn đường đó ư? - Gã nghi hoặc hỏi: - Tại sao vậy?

Giọng nói của vị quý nhân tỏ ra cực kì không vừa ý, nàng trách mắng:

- Ta cần một kẻ tinh minh nhanh nhẹn làm người dẫn đường chứ không phải một gã trong đầu toàn là mộng tưởng tu hành, một tên thiếu niên bại hoại tay trái gà không chặt chỉ biết cầm gà quay là giỏi.

Mã Sĩ Tương ho khan vài tiếng, nhẹ giọng giải thích:

- Theo như mặt tướng biết Ninh Khuyết tuy tuổi còn nhỏ nhưng hai năm qua đã chém được không ít đầu người man trên thảo nguyên, nên... chuyện trái vài con gà hẳn là không thành vấn đề.

Đại Đường lấy võ lập nước, coi trọng quân công, người ở sau trướng tuy rằng thân mình tôn quý nhưng khi động chạm đến vinh quang của quân đội thì Mã Sĩ Tương không hề ngần ngại đáp lại, ngoài thì giải thích nhưng thực ra ý tứ đầy vẻ châm chọc.

Giọng nói lạnh lùng sau trướng hơi khựng lại rồi hỏi về không vui:

- Kẻ biết giết người thì dẫn đường giỏi hay sao?

Mã Sĩ Tương lại trả lời đầy khiêm tốn:

- Trong ba trăm thuộc hạ ở Vị Thành, Ninh Khuyết không phải là kẻ giết nhiều người nhất nhưng mặt tướng dám lấy đầu mình đảm bảo rằng bất kể chiến trường có khốc liệt đến đâu thì chắc chắn gã thiếu niên này sẽ là kẻ sống sót cuối cùng.

Nói rồi hấn ngẩng đầu lên, mỉm cười:

- Nhờ tích lũy quân công, hẳn nhận được thư đề cử của quân bộ. Thành nhóc này cũng không kém, nửa năm trước đã vượt qua kiểm tra ban đầu, lần này quay về đô thành hẳn sẽ tới thư viện trình diện.

Nghe thấy hai từ “thư viện”, sau trướng bỗng trở lên im lặng, vị quý nhân kia không còn tỏ ra ý kiến nữa.

3. Chương 3: Nói Giỏi Viết Giỏi - Thiếu Niên Nghèo Xác.

Sau khi Mã Sĩ Tương rời đi, lão già chậm rãi mở đôi mắt, trong mắt ánh lên vẻ hứng thú hiem hoi. Lão cười cười, nhìn vào trong trướng nói giọng ôn hòa:

- Trong một tòa thành nhỏ xíu chốn biên thùy lại có một gã binh sĩ đủ khả năng thi vào thư viện, thật khiến người ta khó mà tin nổi. Nếu đúng như vậy, thì bất kể năng lực hay phẩm hạnh của gã thiếu niên này cũng đều là hạng nhất, dùng hẳn làm người dẫn đường cũng không đến nỗi tồi.

- Rồi xa Đại Đường mới có mấy năm, không ngờ một nơi thần thánh như thư viện lại đi thu nhận loại người như tên binh bét vô lại này, quái quỷ.

Giọng nói vẫn lạnh lùng hờ hững như trước, nhưng thực ra thái độ vị quý nhân có vẻ đã hơi thay đổi, chỉ ít nàng ta cũng không phản đối chuyện Ninh Khuyết làm người dẫn đường cho đội ngũ nữa, chỉ bằng cái tên đã khiến một nhân vật lớn thay đổi ý định thì nơi nghe có vẻ đơn giản như “thư viện” tất nhiên không hề đơn giản chút nào.

Lão già chuyển câu chuyện sang đề tài khác, nét mặt tỏ ra khó hiểu:

- Lúc trước ta đi xem chữ hán viết trên đất bùn, đúng là chép lại đoạn thứ ba của “Thái thượng cảm ứng thiên”, nét chữ đơn giản mạch lạc nhưng rất sống động, rõ ràng chỉ dùng một cành cây hạ xuống mặt đất lại sinh ra cảm giác như đao sắc khắc xuống bùn, thư pháp của tên binh sĩ tên gọi Ninh Khuyết này rõ ràng đã bước vào chính đạo... Thật không hiểu nổi gã dùng cách nào luyện được, sư thừa ở nơi đâu?

- Gã binh bết ấy thật ra cũng không thể gọi là có bút phát được, trước đây ngẫu nhiên nhìn thấy do cảm giác mới mẻ khiến người ta khó tránh được giật mình. Bây giờ cẩn thận nghĩ lại chẳng qua đó là chút kỹ thuật dùng đầu bút cón con, sao có thể gọi là chính đạo, ngày sau cùng lắm trở thành một tiên sinh bán chữ ngoài phố nơi đô thành thôi. - Quý nhân lạnh nhạt nói.

Lão già lắc đầu nói:

- Hai chữ “mới mẻ” ngài vừa nói chính là điểm mấu chốt. Ta không hiểu thư pháp, nhưng thấy gã binh sĩ đó nét chữ sắc bén tựa như đá vàng, loại chữ này chưa từng thấy qua, có vẻ tựa tựa như thủ đoạn của những đại hành gia Phù đạo trong đạo đàn.

- Ngài nói Thần phù?

Quý nhân trong trường ngẩn ra rồi châm chọc:

- Trên đời có hàng ức vạn con người mà trong phù đạo cũng chưa đến số mười, những cao nhân này hoặc ẩn cư trong cung, hoặc tĩnh tọa nơi quan nội, suốt đời mình tưởng khổ tu mới có thể cô động khí trời thành kim câu ngân hoa, gã Ninh Khuyết này trên thân hoàn toàn không có khí tức ba động, rõ ràng là một người bình thường, vậy thì dấu có đạo “Thái thượng cảm ứng thiên” thêm năm mươi năm nữa chỉ sợ vẫn không bước nổi vào sơ cảnh, hai loại thủ đoạn này sao có thể nói giống nhau được?

Lão già cười cười không nói gì nữa. Tuy lão là người trong giới tu hành, dọc đường đi đối phương vẫn luôn giữ thái độ tôn kính nhưng thân phận hai bên cách nhau quá xa, cái gọi là tôn kính chẳng qua là thương giả tiếc tài mà thôi, vì thế không nói đến chuyện không nên nói vẫn là hơn nhất.

Tất nhiên lão chẳng hề đồng ý với quan điểm của vị quý nhân sau trường kia, lão tự có phán đoán của mình về gã binh sĩ tên gọi Ninh Khuyết kia.

Người phàm trong thế tục có thể cảm ngộ được khí tức trời đất bước vào cảnh giới sơ thủy thực sự là vạn người không có nổi một, cảm ứng bước đầu thực sự là cửa ải vô cùng khó khăn, nhưng nếu Ninh Khuyết được học tập trong “thư viện” rồi trong muôn một vớ được nhân duyên tiến lên “nhị lâu” trong truyền thuyết, bước vào con đường tu hành thì kiểu thư pháp quái dị mà tiềm năng vô cùng chắc chắn sẽ giúp ích gã rất nhiều.

Cho dù không thể mở ra linh khiếu, chỉ bằng bút pháp của mình hẳn gã cũng nhận được kính trọng không nhỏ từ những cao nhân trong thư viện và đạo đàn.

.....

Ninh Khuyết đặt quyển sách trên tay xuống, lắc lắc đầu rồi đi ra ngoài cửa, trên mặt gã đây đó vẫn vương nét ngờ ngẩn và bất cam.

Quyển “Thái thượng cảm ứng thiên” này được mua từ mấy năm trước khi đội xe hậu cần vận lương rời trấn Bình Cẩn, đúng như tỷ nữ của quý nhân kia nói ở đâu cũng có bán. Hẳn biết rõ điều này nhưng vẫn kiên trì đọc ngẫm, tựa như quyển sách chính là “thiên thư thất quyển” được người ta thờ phụng trong truyền thuyết vậy.

Quyển sách bị lật giở nhiều đến nỗi các góc cong vồng, cũ nát vô cùng, nếu không được Tang Tang dùng dây khâu kín đặc ở gáy có lẽ vừa chạm vào đã biến thành mớ tiền vàng mã xác xơ bay tứ tung theo gió để tế các bậc tiên hiền hủ nho. Tiếc rằng nhiều năm trôi qua, sách giở đến nát giấy, chữ nghĩa đã khắc sâu

thuộc lâu trong óc nhưng vẫn không thể chạm vào kỳ môn chứ đừng nói đến cái gì gọi là sơ cảnh trong tu hành, ngay cả thứ đơn giản nhất mà cuốn sách đề cập tới là cảm ứng cũng không có cách nào đạt được.

Trải qua những lần thất vọng thậm chí tuyệt vọng, sau lại biết tuyệt đại đa số người bình thường trên thế giới này không thể ngộ được khí của trời đất, tâm trạng của Ninh Khuyết trở lên bình tĩnh hơn.

Những thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết chẳng ai là người bình thường, toàn những kẻ biến thái - không biến thái đến hiểm có sao có thể cảm ngộ khí của trời đất được? Chẳng phải “Thái thượng cảm ứng thiên” truyền lưu rông rãi trong nhân gian sao? Tại sao bầu trời đỏ thành Trường An ban đêm không có cảnh phi kiếm xẹt ngang xẹt dọc, cao nhân bay tới bay lui?

Ninh Khuyết hẳn chỉ là một người bình thường.

Hoặc có thể nói hết sức phổ thông.

Nhưng nếu đứng trước một ngọn núi đầy bảo bối rồi phải tay trắng trở về, có kẻ nào cam lòng được đây?

.....

- Vị Thành nghèo xác xơ, đám người man trên thảo nguyên đã sớm bị Hoàng đế bệ hạ làm cho sợ hãi, nhiều năm rồi không dám tới đây nên không có cách nào để mau chóng tích lũy quân công cả, có thể quay lại đô thành đương nhiên là việc tốt, có chỗ nào đáng để thuộc hạ cảm thấy không cam lòng đây?

Bên ngọn đèn mờ tỏ trong quân doanh, Ninh Khuyết cung kính khom mình hành lễ với tướng quân trước mặt, giải thích bằng giọng nói ôn hòa dễ nghe nhất:

- Có điều từ nay đến ngày báo danh ở thư viện còn một khoảng thời gian, thuộc hạ cũng không cần ra đi quá sớm, mấy năm nay ở dưới trướng tướng quân dù không thể nói là tiến bộ thần tốc nhưng những điều giáo huấn của ngài đã tạo nên thuộc hạ ngày hôm nay, nếu không thuộc hạ sao có thể tốt số lọt qua vòng thi vào thư viện.

Hắn lại khẩn thiết nói tiếp:

- Quả thật là thuộc hạ muốn ở lại Vị Thành, ở bên cạnh ngài thêm vài ngày thì được nghe thêm nhiều điều dạy bảo. Cho dù chỉ là dạo chơi nơi phố chợ cũng tốt.

Mã Sĩ Tương nhìn gã thiếu niên trước mặt, chòm râu dưới cằm hơi lay động, không hiểu do gió đêm thổi vào hay hậu quả của một cơn giận khó nén, hắn nhạo báng:

- Ninh Khuyết ơi là Ninh Khuyết, bao lâu nữa thì ngươi biến thành một gã mặt dày không biết xấu hổ là gì?

Ninh Khuyết cười trả lời:

- Chỉ cần tướng quân ngài cần, thì thuộc hạ lúc nào cũng có thể vứt sĩ diện của mình đi.

- Nói sự thật đi. - Về mặt Mã Sĩ Tương trở nên lạnh lùng: - Tại sao ngươi không chịu nhận nhiệm vụ dẫn đường này?

Ninh Khuyết trầm lặng hồi lâu rồi ngẩng lên, nhìn thẳng vào đối phương, nói:

- Tướng quân, vị quý nhân kia hình như rất không thích thuộc hạ.

- Chú ý thân phận của ngươi!

Giọng điệu của Mã Sĩ Tương trở lên vô cùng nghiêm túc:

- Ngươi hiện chưa phải là học sinh của thư viện! Thân là người lính của đế quốc, ngươi phải phục tùng mệnh lệnh cấp trên, phục tùng mệnh lệnh của lão tử! Vị quý nhân kia có thích ngươi hay không, không phải là loại chuyện ngươi cần quan tâm, còn ngươi có thích vị quý nhân kia hay không thì ai quan tâm đến làm quái gì. Ngươi chỉ cần tiếp nhận mệnh lệnh, sau đó hoàn thành mệnh lệnh là đủ!

Ninh Khuyết không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn ngọn cỏ kiên cường nhô khỏi đám bùn giữa hai chiếc giày, nhưng thái độ im lặng tức là phản đối.

Mã Sĩ Tương biết thiếu niên này đang không biết làm sao cho phải, hắn thở dài nói:

- Người rút cuộc muốn quậy phá cái gì? Tại sao không chịu cùng về đô thành với họ?

Ninh Khuyết ngẩng đầu, vẻ mặt cực kì nghiêm túc nói:

- Thuộc hạ đã xem qua đội xe bên ngoài của họ, trên thảo nguyên họ đã bị tập kích, gần đây là thời điểm hạn hán mùa xuân ở biên giới, mà năm ngoái Thiên Vu của Tả kim trưởng đã chết, lại thấy trên da tỳ nữ của vị quý nhân kia có mấy vết đen cho nên... thuộc hạ không dám đi cùng bọn họ.

Đội xe bị tập kích, thảo nguyên đang trong trận hạn hán mùa xuân, Thiên Vu đã chết, trên da tỳ nữ có vết đen.

Những thứ tưởng chừng chẳng liên quan gì đến nhau này bị hấn gom lại một chỗ, biến thành lý do.

Mã Sĩ Tương nhìn hấn, thở dài hỏi:

- Người đã sớm đoán được ư?

- Hiện nay trong cả Vị Thành này có kẻ nào mà không đoán được họ là ai?

Ninh Khuyết dang hai tay tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhìn về một bên quân doanh đang chìm trong bóng tối, nói:

- Cũng chỉ có cái vị công chúa ngớ ngẩn lớn lên trong hoàng cung Trường An rồi được gả đến thảo nguyên làm oai làm phúc kia mới ngu xuẩn cho rằng cái chết lâu từ lâu rồi của chồng nàng là một bí mật vô cùng to lớn.

4. Chương 4: Sự Mộc Mạc Của Người Đường Thật Không Dễ Thấy!

Tuy dân tình của đế quốc giản dị và cởi mở, đây lại là câu chuyện riêng tư nói giữa đêm khuya ở doanh trại nhưng khi nghe thấy mấy từ “công chúa ngớ ngẩn” này, sắc mặt Mã Sĩ Tương trở lên vừa căng thẳng vừa khó coi.

Từ khi cô gái thân phận tôn quý kia vào Vị Thành, hấn cố gắng xử sự cẩn thận từng li từng tý một, ai ngờ Ninh Khuyết dám to gan khơi khơi buông ra một câu đánh giá như vậy, hơn nữa hấn cho rằng đánh giá của Ninh Khuyết cũng không công bằng nên càng không hài lòng.

Ai cũng biết tứ công chúa của Đại Đường chẳng những không ngu ngốc mà còn cực kỳ nổi danh.

Quốc lực Đại Đường hùng mạnh, quân đội bư hấn, bất kể đối với man tộc trên thảo nguyên hay các nước còn lại vùng Trung Nguyên, chưa bao giờ nghĩ đến thủ đoạn hôn nhân chính trị đầy nhục nhã này, ngoại trừ lần Thái tổ hoàng đế năm xưa gả tôn nữ ấy vị thủ lĩnh man tộc trung thành nhất thì không còn tình huống tương tự nào xảy ra.

Song ba năm trước đây thảo nguyên bỗng xuất hiện bất ổn, kim trưởng bộ lạc lớn nhất của man tộc dưới sự xúi giục của nước địch nảy sinh ý phản, lúc đó vị tứ công chúa được gả vô cùng sủng ái mới mười ba mười bốn tuổi đã bắt chập sự phản đối của cả nước, kiên quyết quỳ trước cung Đại Minh, khóc chảy máu mắt xin tình nguyện được gả sang thảo nguyên làm thê thiếp cho vị Thiên Vu của kim trưởng kia.

Chuyện đồn ra ngoài, thiên hạ khiếp sợ, khắp nơi đầu đường ngõ phố xôn xao bàn luận, văn thần liên thủ dâng tấu can ngăn, bệ hạ nổi giận, hoàng hậu tâm tư phức tạp không đưa ra ý kiến, nhưng tất cả đều không ngăn được quyết tâm của nàng. Khi Thiên Vu của kim trưởng trên thảo nguyên nghe thấy câu chuyện cảm thấy vô cùng vinh hạnh, lại càng thích tính tình của vị công chúa, lập tức sai sứ giả mang theo năm ngàn dê, bò, ngựa vào triều, dùng ngôn ngữ khiêm tốn chân thành nhất xin cầu hôn, Hoàng đế bệ hạ đành bắt đắc dĩ quyết định năm Thiên Khải thứ mười một sẽ cho con gái xuất giá.

Công chúa tới thảo nguyên chưa được nửa năm đã dùng nhu tình của mình khiến vị thủ lĩnh hùng tâm bừng bừng kia trở lên bình tĩnh thu liễm bình như một con hùng sư, chịu ngồi yên tự bảo vệ quốc gia mà từ bỏ ý định gây chiến.

Nhưng ai ngờ mấy tháng trước vị Thiên Vu đang tuổi tráng niên đó đột nhiên chết bất đắc kì tử, người em trai anh dũng của ông ta lên kế vị, tình hình biên cương lập tức trở lên căng thẳng. Trong hơn bốn năm kể từ khi cô thiếu nữ nhỏ bé quỳ trước cung Đại Minh tự quyết định hôn nhân, biên giới phía tây bắc đế quốc được hưởng sự hòa bình hiếm có, đây thực sự là công lao to lớn của vị công chúa điện hạ.

Mặt khác nghe đồn rằng một nguyên nhân rất lớn khiến công chúa kiên trì muốn tới thảo nguyên là để tách xa Hoàng hậu nương nương. Nếu đây là sự thật, việc không ý vào sự sủng ái của bộ hạ mà chủ động tránh lui đối với hoàng hậu giữ cho thượng tầng đế quốc không xảy ra mâu thuẫn gay gắt trong mắt quân đội và đám văn thần thực sự là hành động dám hi sinh vì đại thể, hiền lương vô cùng.

Đối với đám tướng lĩnh biên cương thân trải trăm trận như Mã Sĩ Tương, việc công chúa phải gả sang nước địch thực sự là nỗi sỉ nhục đối với bọn họ. Họ không sợ chiến tranh, càng không sợ đám người man rợ, nhưng chẳng ai muốn cự tuyệt nền hòa bình được trời cao ban cho này. Vì thế, cảm xúc của họ đối với vị công chúa này hết sức phức tạp, vừa có sự giận giữ khó hiểu, vừa có sự cảm kích, nhưng sâu trong tâm hồn mỗi người đều là lòng tôn kính không nói lên lời.

Ninh Khuyết là một binh sĩ bình thường, không biết có hiểu nổi tâm tình phức tạp của đám tướng quân hay không hoặc có thể hẳn cũng chẳng thêm để ý, bởi vì chuyện trước mắt rõ ràng có nguy cơ ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của hắn. Mà theo quan điểm của hắn, so với tính mạng bản thân mọi thứ còn lại đều không đáng nhắc đến.

Vì vậy, hắn làm bộ như không nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của đối phương, tiếp tục nói:

- Vết tên bắn trên xe ngựa cho thấy thủ hạ của vị Thiên Vu mới lên kia quả thực ra tay rất tuyệt tình, thuộc hạ đoán đám hộ vệ của công chúa bị giết chết trên thảo nguyên ít nhất cũng quá nửa.

- Nghe nói họ gặp phải mã tặc. - Vẻ mặt của Mã Sĩ Tương hơi mất tự nhiên, đại khái ngay cả hắn cũng muốn nhờ vào lời giải thích của mình.

- Ồ, ngay cả Thiên Vu của kim trưởng cũng không dám công khai ra mặt tấn công công chúa Đại Đường nên tất nhiên thủ phạm là mã tặc, có điều ai chẳng biết đám mã tặc đó do kẻ nào xui khiến. - Ninh Khuyết tiếp tục nói: - Nhưng nghĩ kĩ lại chuyện này cũng không mấy hợp lý, ai cũng biết đám mã tặc thực sự do kỵ binh của Thiên Vu xui khiến thì tên mọi rợ đó lấy đầu ra lá gan to như vậy nhỉ? Chẳng lẽ hắn không sợ triều đình nổi giận đem binh mã đến đập nát kim trưởng của hắn sao?

Đại Đường lấy võ lập nước, dân phong tuy giản dị nhưng anh dũng, cực kì coi trọng tôn nghiêm.

Nếu muốn triệt để đập bằng kim trưởng trên thảo nguyên, e rằng Đại Đường cũng phải hao tổn quá nửa thực lực quốc gia. Một vị công chúa được gả ra ngoài bị tấn công liên lụy cả nước rung chuyển mệt nhọc, dường như là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng trên thực tế, trong lịch sử Đại Đường xuất hiện không ít hành động đầy cảm tính như vậy, nói văn hoa là những câu chuyện hào khí tận trời.

Nổi tiếng nhất là một chuyện xảy ra khi Thái tổ đã về già.

Lần đó, một bộ lạc nào đó ở thảo nguyên tấn công Bạch Dương trấn, toàn trấn một trăm bốn mươi người bị chém tận giết tuyệt, đế quốc phái sứ giả sang trách tội thì Thiên Vu kiêu ngạo của bộ lạc đó cắt luôn tai sứ giả rồi đuổi về. Thái tổ giận tím mặt, quyết định thân chinh thảo nguyên, động viên cả nước tổ chức đội quân tám vạn thiết kỵ cuộn cuộn lên đường chinh phạt. Bộ lạc kia nghe tiếng hoảng sợ vỡ mật, lập tức đập tuyệt bỏ chạy lên hoang nguyên phía bắc nhưng thiết kỵ Đại Đường liên tiếp mấy tháng đuổi theo không bỏ, cuối cùng giết sạch toàn bộ lạc đối phương.

Chiến tranh liên tục mấy tháng, tàn sát hết kẻ địch, miêu tả rất đơn giản, kết quả nhìn qua cũng rất nhẹ nhàng đẹp mắt, nhưng trong đó lại ẩn chứa những nỗ lực cùng cái giá khổng lồ.

Để đáp ứng nhu cầu trận chiến hao tiền tốn của này, triều đình huy động trăm vạn dân phu, thu mua toàn bộ gia súc của ba quận Hà Bắc khiến khắp nơi ruộng đồng hoang phế, mười nhà trống chín, phương nam thuế má tăng gấp bốn lần, tiếng kêu dậy đất, quan viên trong triều không còn tâm lực để ý chính sự, thiên hạ rung chuyển dữ dội, thậm chí đến sát bờ sụp đổ.

Khí chất kì diệu nhất của đế quốc Đại Đường trong thời điểm nguy hiểm đó cũng như trong vô số lần thử thách những năm tháng sau này cuối cùng được thể hiện ra.

Trong lúc thiết kỵ để quốc viễn chinh hoang nguyên phương bắc, quân phản tặc phương nam không hề lợi dụng thời cơ thuế má tăng cao để tiến hành công kích, trái lại thậm chí còn rút vào núi rừng sông hồ, đường như bọn họ cũng không muốn thừa dịp ngáng chân đế quốc!

Đám giặc cỏ phản quân có lẽ chẳng mấy kẻ nghĩ đến cái gọi là đại nghĩa dân tộc, có lẽ trong số bọn họ cũng có người muốn nắm lấy cơ hội tốt để lên làm thiên tử này, nhưng họ không thể không đối mặt với một hiện thực: khi bọn họ quyết định chớp lấy thời cơ, toàn thể dân chúng cùng khổ - những người ngày thường vẫn ủng hộ họ, cùng đám đầu lĩnh và binh sĩ ở tầng thấp nhất của nghĩa quân đều kịch liệt phản đối.

Lịch sử đánh giá Đường thái tổ không cao, nội bộ đế quốc cũng đánh giá tương tự.

Bất kể sử sách chính thống hay những tiên sinh kể chuyện nơi tửu lâu khi nói về vị hùng chủ này đều không tách rời với những hình dung đại loại như thích lập chiến công lớn, tin dùng đám nịnh thần tiểu nhân, dùng hình pháp tàn khốc, cầu trường sinh mà vô đạo.

Nhưng bất kể là văn nhân tối cổ hủ hay giáo viên thư viện cực độ coi thường quyền lực hoàng đế, cho tới những nông phu thương nhân hàng ngày vẫn căm ghét đám quyền quý, không ai lên tiếng phản đối trận chiến này. Bọn họ có thể dùng đủ loại lý do để chửi mắng vị hoàng đế khai quốc, nhưng chưa có ai cho rằng trận chiến tranh hao tiền tổn lực, làm lê dân khốn khổ chỉ vì một lần quân vương nổi giận kia là không nên xảy ra!

Bởi lẽ từ khi mở nước đến nay, những con người sinh sống trên mảnh đất này vẫn thủy chung kiên trì bảo vệ một đạo lý giản dị: ta không bắt nạt người nhưng người đừng có ý nghĩ bắt nạt ta; còn nếu ta bắt nạt người, vậy thì người... tốt nhất đừng có tư tưởng bật lại! (con bà lữ Khựa, tư tưởng Đại Háng tự sướng đây mà)

Ai dám đụng đến ta, ta liền đập hấn.

Đây chính là nguyên tắc lập nước căn bản của Đại Đường.

Đây chính là con đường dành cho kẻ mạnh như Đại Đường.

Đây cũng chính là lý do tại sao đất nước hùng mạnh nhất trên thế giới là Đại Đường.

5. Chương 5: Người Đường Không Điển Hình Không Thích Nghĩ Đến Trăng Sao.

Đại Đường sở dĩ được gọi là Đại Đường chính nhờ những nguyên nhân rất đơn giản mà đầy sức mạnh đó.

Ninh Khuyết không phải là một người Đường điển hình. Bình thường lúc trên chiến trường hấn tử vô không đủ dũng cảm, càng không có tư tưởng “chết đi mười tám năm sau lại làm một trang Tào Khựa” hay đem theo hình ảnh quê nhà bị đốt cháy trong đầu biến thành sức mạnh xung phong. Chắc rằng dù hấn có sống ở Vị Thành thêm hai mươi năm cũng không cách nào biến thành nhân vật chính trong những vở kịch kiểu như đứa trẻ ăn xin trở thành tướng quân lừng lẫy mà dân gian vẫn thường ưa chuộng.

Nhưng ngày tháng ở trong quân đội của hấn khá dài, đủ dài để đoán chắc được những tính cách đáng quý hoặc đáng sợ của người Đường trong thời đại này, vì thế khi phát hiện ra những vết tên trên đội xe của công chúa liền lập tức suy luận ra chuyện làm người ta phải nhức đầu: vị Thiên Vu vừa lên kế nhiệm trên thảo nguyên kia dám có gan đuổi giết công chúa Đại Đường vậy thì hoặc hấn bị diên, hoặc hấn đã câu kết với một nhân vật lớn trong nội bộ đế quốc và nhận được lời đảm bảo rằng sẽ không bị đế quốc truy cứu hay trả thù về hành động mưu sát này.

- Hiện nay tứ công chúa đã tiến vào trong lãnh thổ đế quốc - Vị Thành - nhưng nàng vẫn không muốn lộ thân phận của mình ra, tại sao? Vì nàng không đủ tin tưởng. Có thể nàng tin bệ hạ, nhưng chắc chắn không tin đám quần thần của người như tướng quân ngài, như đám binh lính biên phòng như chúng ta, thậm chí không tin tất cả triều đình.

- Bởi nàng rõ ràng một điều, nếu không có cái gậy đầu của một nhân vật lớn nào đó trong thành Trường An, không một gã người man trên thảo nguyên nào dám ra tay. Có thể đảm bảo an toàn cho lũ người man thậm chí nhận được sự tín nhiệm của Thiên Vu, loại nhân vật này nhiều nhất cũng không tới bốn người, mà đây toàn là những kẻ chúng ta không đủ tư cách trêu chọc.

- Tranh đấu trong thượng tầng đế quốc, ngay cả tướng quân ngài cũng chỉ dám đứng xa xa mà ngắm, nói gì đến nhân vật nhỏ xíu như ta. - Ninh Khuyết di di gót chân trên đất bùn, thấp giọng nói tiếp: - Quãng đường sắp tới chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, mà loại người như thuộc hạ cùng lăm cũng chỉ ứng phó được với bốn năm kẻ mà thôi, có tham gia vào cũng chẳng được tích sự gì.

- Thêm một kẻ như thuộc hạ trong đội ngũ hộ tống công chúa cũng chẳng qua khiến cho đường núi nhiều thêm một xác chết, ít đi một tiểu binh lương thiện biết tuân thủ kỉ luật có thể ở lâu dài trong Vị Thành. Tướng quân đại nhân, ngài đem ta biến thành nguyên khí trong trời đất hoàn toàn không có tác dụng gì, nhìn đi nhìn lại cũng chưa thấy chỗ nào tốt.

Mã Sĩ Tương nhìn gã thiếu niên đang làm bộ khiêm tốn trước mặt, nửa cười nửa không nói:

- Dem bản thân so sánh với nguyên khí trong trời đất hả? Ta nên coi đây là sự khiêm tốn hay khoe khoang nhỉ? Nếu người thực sự muốn ta thu hồi lại quân lệnh này, tốt nhất hãy tự ví với một cái rắm, nghe ra còn dễ lọt tai hơn.

Ninh Khuyết cười cười, đáp:

- Do sắp sửa được làm học sinh của thư viện nên lời nói cũng cần lịch sự tao nhã hơn một tý ấy mà.

Mã Sĩ Tương cũng không tiếp tục đùa cợt với thằng nhóc này nữa mà yên lặng một lát rồi bình tĩnh giải thích:

- Bảo người làm dẫn đường cho đội xe của công chúa thực ra chủ yếu cũng vì chuyện này. Chiến công của người quả thực đã đủ, lần sơ tuyển cũng vượt qua, ta nhờ quan trên viết thư đề người, quân bộ đã có hồi đáp, nhưng chẳng lẽ người cho rằng chỉ đơn giản như vậy là vào được thư viện?

- Dù sao cũng do người chết dí quá lâu ở nơi biên cương này nên mặc dù nghe được vài chuyện về thư viện nhưng người tuyệt đối không biết đó là loại địa phương nào.

Về mặt của Mã Sĩ Tương đầy ngưng trọng:

- Trong suy nghĩ của người Đại Đường, thư viện là nơi cao quý thần thánh không thể xâm phạm, có xác nhận của quân bộ trong tay chỉ đảm bảo cho người tư cách được thi vào thư viện, còn thực sự muốn bước qua ngưỡng cửa đó người ít nhất phải có được chứng nhận của ba cơ quan.

- Những cơ quan thế này sao thềm để mắt đến thư đề cử của loại nhân vật như chúng ta, dù quân bộ xác nhận cũng chẳng thêm bao nhiêu sức nặng. Chỉ cần bọn họ muốn, lúc nào cũng có thể kéo dài thời gian thi vào thư viện của người thêm vài năm. Suốt mấy chục năm qua chuyện này đã biến thành thông lệ. Ngoại trừ những học sinh trong nhân gian được các tiên sinh trong thư viện tự tay thu nhận thì toàn bộ số thí sinh do triều đình đề cử đều phải dùng rất nhiều tiền bạc để khơi thông con đường, đã không biết bao nhiêu gia đình giàu có yên vui vì cuộc thi này mà rơi vào cảnh táng gia bại sản.

- Ta biết trong hai năm qua tại Vị Thành người cũng gom góp được ít tiền, nhưng chẳng lẽ người cho rằng có thể tổng vừa mồm mấy tên đó chỉ bằng vài trăm lượng bạc?

Ninh Khuyết gãi gãi đầu, cảm khái nói:

- Trước đây cũng chưa ai nói cho thuộc hạ nghe những chuyện này.

- Bởi vì hiện nay đã có biện pháp giải quyết nên tất nhiên không cần phải nói cho người. - Mã Sĩ Tương nhìn hấn nói: - Chỉ cần trên đường đi người lập được công lao, lọt vào mắt xanh của quý nhân thậm chí chỉ

cần nàng nhớ được tên người thì khi đến nơi, bằng lời nói của một vị quản sự bất kì trong phủ công chúa, kẻ nào trong nha môn dám to gan lấy tiền của người?

- Nói vậy khác nào thuộc hạ phải dùng tính mệnh đánh cuộc một ván để đổi lấy cơ hội vào thư viện? Hình như canh bạc này không có chỗ nào đáng chơi. - Ninh Khuyết lại vò đầu bứt tai.

Mã Sĩ Tương hung dữ trừng mắt với hắn, trách mắng:

- Hồ đồ! Khốn kiếp! Trên đời không biết có bao nhiêu kẻ hận không thể bán mẹ giết cha đổi lấy cơ hội vào thư viện, mà người cùng lắm có chút xíu nguy hiểm lại không chịu làm!

Một lát sau, với vẻ mặt đã hòa nhã trở lại, hắn lại thuyết phục:

- Theo ta phân tích hẳn công chúa điện hạ cũng biết hành tung của nàng không phải điều bí mật, người đoán được thân phận nàng, toàn Vị Thành đoán được vậy kẻ thù của nàng ở đế quốc lẽ nào không đoán được? Nhưng nàng vẫn kiên quyết lên đường như bình thường chứng tỏ phía trước chắc chắn có người tiếp ứng, nhiệm vụ của người đơn giản là dẫn nàng đi bằng lối tắt trong núi, nhanh chóng họp mặt với những người đó, sao nói là đánh bạc với tính mạng được?

Ninh Khuyết cúi đầu im lặng, liên tục phân tích lợi hại được mất.

Mã Sĩ Tương nhìn vẻ mặt hắn, nghĩ đến tính cách quái dị thường ngày vẫn khiến người ta giận sôi của gã thiếu niên trước mặt, biết nếu không lộ ra một ít lợi ích rõ ràng thì rất khó thuyết phục đối phương chịu đi mạo hiểm, không khỏi thở dài một tiếng, hạ giọng nói:

- Trong đội ngũ của điện hạ có một vị lão nhân họ Lữ, nghe nói là người tu hành trong Nam môn Hạo Thiên đạo.

Nghe thấy câu này, Ninh Khuyết ngẩng phắt đầu, đôi mắt vốn bình tĩnh mà giảo hoạt bỗng nhiên sáng rực.

Mã Sĩ Tương lắc đầu cảm khái nói:

- Người đứng là thằng nhãi xấu xa của Vị Thành mà, dám đại gia ta bị người đồ ngon đồ ngọt lấy lòng hết cả, bình sĩ trong doanh kể đến người đi, ngay cả cửa hàng bán thịt phía đông thành cũng thay được hai ông chủ, vậy mà tên nhóc người vẫn luôn là kẻ được sủng ái nhất ở cái trại thổ phỉ này.

Hắn vuốt tóc Ninh Khuyết, nhìn gã đầy vẻ nuông chiều nói:

- Nhớ năm xưa khi Nhâm tướng quân còn chưa bị bệnh mất chúng ta định cấp cho người quân tịch, mùa thu ngay sau đó đám gia hỏa đi lên thảo nguyên kiểm củi bị đám người man vây suýt chết, may nhờ hết vào bọn người mới chạy thoát nên toàn bộ mọi người trong Vị Thành quyết định phải thưởng người thật tốt, thậm chí nếu người có muốn làm quan ở đô thành mọi người cũng sẽ góp hết tiền để thực hiện thật tốt.

Vị tướng quân đầu đã điểm bạc chuyển câu chuyện, khổ sở nói:

- Ai ngờ được người lại muốn học phép của thế ngoại, đúng là bó tay, tìm hết người trong Vị Thành thậm trí trong cả bảy thành trại quanh đây cũng không kiếm được cho người một vị sư phụ, bọn ta đành giờ mắt nhìn người lật giở quyển “Thái thượng cảm ứng thiên” đến nát như mà không có biện pháp giúp đỡ.

- Nhưng hiện nay đã có cơ hội!

Ánh mắt Mã Sĩ Tương trở lên sắc bén:

- Bất kể là thư viện hay vị lão nhân họ Lữ kia, người phải nắm lấy, nhất định phải nắm lấy.

Ninh Khuyết im lặng rất lâu rồi cúi đầu nhẹ nhàng thở dài:

- Thật ra... đầu đó vẫn còn lưu luyến...

Ngoài trời đã bắt đầu sáng lên, Mã Sĩ Tương nhìn gã, nói:

- Vị Thành quá nhỏ bé, người nên tới đô thành Trường An ngắm nhìn thế giới rộng lớn bên ngoài, mặc dù rất nhiều rông hung cạp dữ, nhưng loại ghé non mới sinh như người thì biết sợ là gì?

- Ít nhất, nơi đó không chỉ có một quyển “Thái thượng cảm ứng thiên” rách nát.

6. Chương 6: Nơi Biên Thành Thật Khó Tưởng Được Cuộc Sống Trong Trường An.(1+2+3)

Phía nam Vị Thành có một khe nước nhỏ tới mức không đáng gọi là suối, cạnh con “suối” ấy là một ngọn núi “to” không hơn mô đất là bao, và nằm ngay sát chân núi là một căn nhà cỏ bé xíu. Ban đêm, mây mưa đã tan, bầu trời quang đãng, ánh sao lấp lánh trên cao rơi xuống khe suối, ánh lên sườn núi, nhà tranh, làm cảnh vật trở lên vô cùng lung linh huyền ảo.

Ninh Khuyết chậm rãi lê bước dưới ánh sao, nhìn căn nhà mà hấn và Tang Tang đã sống rất lâu rồi, đôi chân bắt giắc lại càng thêm nặng nề. Nhưng đã quyết định sẽ ra đi, thì dẫu có chậm hay nhanh cũng đâu thể thay đổi? Hấn đưa tay đẩy cái hàng rào họa may ngăn được chó chứ không ngăn nổi người, bước tới khe cửa có ánh đèn leo lét hắt ra rồi đưa tay lên che miệng, ho khan mấy tiếng, nói:

- Chuyền tới đô thành liệu có được không?

Tiếng kéo kẹt của bản lề cánh cửa vang lên xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Cô thị nữ nhỏ Tang Tang ngồi xổm dưới đất, đưa cánh tay ra giữ lấy cánh cửa cho khỏi kêu, ánh đèn in bóng nàng xuống mặt đất dài thăm thẳm. Nàng đáp:

- Chẳng phải người vẫn muốn đi Trường An sao? À phải rồi, Ninh Khuyết, chừng nào người tới hỏa khí doanh lấy ít dầu mỡ về được không? Cái cửa này kêu đã mấy tháng nay rồi, thật là khó chịu.

- Giờ còn ai dùng hỏa thương nữa chứ, nếu cần dầu mỡ thì ngày mai ta sẽ tới chỗ quân nhu hỏi thử xem... - Ninh Khuyết vô thức mở miệng đáp, rồi chợt nhớ ra, hấn hỏi: - Ô kìa, hình như ta đâu phải muốn bàn với người về chuyện này, mà nếu đã quyết định sẽ đi thì cái cửa có kêu hay không quan tâm làm quái gì?

Tang Tang chống tay vào đầu gối đứng dậy, thân hình mảnh dẻ dưới cái lạnh của cơn gió đêm mùa xuân trông càng gầy gò, nàng nhìn Ninh Khuyết một cách chăm chú rồi bình thản trả lời:

- Dẫu chúng ta có đi thì người khác sẽ đến ở, họ cũng phải mở cửa đóng cửa chứ.

Sau khi hấn và nàng ra đi, chẳng lẽ cũng có người chịu đến ở cái nhà rách nát nơi khi ho cò không thềm gáy này ư? Ninh Khuyết lặng lẽ nghĩ, chẳng hiểu tại sao một tâm trạng không tên bỗng ùa về, hấn thở dài rồi lách qua người Tang Tang bước vào, nhỏ giọng nói:

- Tối nay chuẩn bị hành lý một chút.

Tang Tang đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên má, nhìn bóng lưng hấn, hỏi:

- Ninh Khuyết, ta vẫn không hiểu nổi tại sao người lại hứng thú với chuyện kia như vậy?

- Không ai có thể bỏ qua cơ hội làm ình mạnh mẽ hơn, hơn nữa chuyện này đối với ta quả thật hết sức hấp dẫn.

Ninh Khuyết biết cô thị nữ nhỏ này đoán được tâm tư của mình, hấn nhìn vào khuôn mặt ngăm ngăm đen, nhướng mày nói:

- Chúng ta không thể chết gì cả đời ở Vị Thành này được, thế giới ngoài kia vô cùng rộng lớn, bên cạnh đế quốc còn rất nhiều quốc gia khác, chúng ta phải đến tất cả những nơi đó xem, mà đã đi dẫu ít dẫu nhiều cũng phải có tiền, thăng chức nhanh chóng là một cách hay, nên đi Trường An tốt hơn rất nhiều so với ở đây. Do đó, lần này ta nhất định phải thi được vào thư viện.

Trên mặt Tang Tang lại lộ vẻ đăm chiêu. Do tuổi còn khá nhỏ nên mặt mày cô thị nữ này vẫn chưa có nhiều đường nét, hoặc cũng có thể bởi chốn biên thành quá nhiều cát bụi khiến mặt nàng hơi ngăm đen và thô ráp, cộng với cuộc sống khó khăn ăn uống thiếu dưỡng chất, dè dặt nói là xinh đẹp, ngay cả dễ nhìn có khi còn không được.

Nhưng nàng lại có một đôi mắt, một đôi mắt đặc biệt, thon dài như lá liễu, sáng và trong như được tạc ra từ khối băng vạn năm, cực kì sinh động có thần, tựa như không phải đôi mắt của một cô thị nữ mười một mười hai tuổi xuất thân khốn khổ mà của thiếu nữ trưởng thành hiểu thấu tình đời, không gì không biết. Về tương phản mãnh liệt giữa tuổi đời và ánh mắt khiến nàng trông nghiêm nghị lạnh lẽo khác thường.

Ninh Khuyết biết tổng mấy cái biểu hiện này toàn là hàng giả. Trong mắt hắn, cô nàng Tang Tang là một đứa nhóc lười nghĩ vô tâm điển hình, hai người sống nương tựa vào nhau đã bao nhiêu năm, do nàng có thói quen làm việc và hành động dựa theo suy nghĩ của hắn nên càng ngày càng ít chịu suy ngẫm, bởi ít chịu suy ngẫm nên ngày càng dần, và để che dấu cái dần của mình nàng ít khi chịu mở miệng, biến thành người kiệm lời, kết quả cuối cùng là tạo ra cái vẻ lạnh lùng thành thực đầy quái dị như bây giờ.

“Không phải dần, ngốc thì đúng hơn.” - Chợt nghĩ đến chuyện nào đó, trong lòng Ninh Khuyết âm thầm sửa lại cách dùng từ.

Im lặng một lúc lâu, Tang Tang bỗng ngẩng đầu, cắn cắn môi, lộ vẻ hoang mang hiếm hoi:

- Nghe nói... Trường An rất lớn, có rất nhiều người.

- Đô thành tất nhiên là vô cùng phồn hoa, hình như vào năm Thiên Khải thứ ba dân số đã hơn một trăm vạn, hơn nữa chi phí sinh hoạt cực kì đắt đỏ. Ôi, sống ở Trường An, cái gì cũng lớn cũng nhiều hết.

Ninh Khuyết thở dài cảm thán, chợt thấy vẻ mặt căng thẳng của cô thị nữ nhỏ, hắn cười thoải mái, nói:

- Nhiều người thì cũng chẳng có gì đáng sợ hết, người cứ coi Trường An như một Vị Thành phóng lớn là được rồi, chuyện giao tiếp với người ngoài đã có ta lo, người cứ quản việc nhà là ổn, e rằng người cũng ít có cơ hội bước chân ra khỏi cửa.

- Ở đô thành tiền mua gạo thịt rau cỏ trong một tháng độ mất bao nhiêu?

Đôi mắt lá liễu của Tang Tang mở lớn, hai bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy vạt áo, lo lắng nói:

- Liệu có vượt quá bốn lượng bạc hay không? Như vậy thật quá nhiều so với Vị Thành rồi.

- Nếu thi được vào thư viện, kiểu gì người cũng phải xuất ít tiền để sắm cho ta bộ đồ mới. Hơn nữa nếu có khách ví như bạn học gì đó đến nhà chơi, chẳng may vị tiên sinh đó nhìn trúng thiếu gia ta, lại mở lời mời ta đến nhà họ chơi thì không thể không đi, mặc đồ cũ đi coi sao được. Theo như ta tính rẻ lắm cũng phải cần cỡ mười lượng bạc.

Ninh Khuyết nhíu mày đáp, thực ra hắn đang hoàn toàn ăn ốc nói mò, giống như trong một câu chuyện cười nổi tiếng lưu truyền ở vùng Hà Tây: mấy bà nông dân trong lúc rỗi rãi nghỉ ngơi trên cánh đồng đoán với nhau rằng phải chăng Đông Cung nướng nướng đang nướng thịt, Tây Cung nướng nướng đang ngồi bóc hành, thịt xếp như biển, hành chất như núi.

Đối với đám học sinh trong thư viện mà nói, mười lượng bạc chẳng qua chỉ là một bàn rượu bé xíu.

Nhưng cái câu trả lời đầy tính phỏng đoán này rõ ràng đã vượt qua ngưỡng giới hạn chịu đựng tâm lý của cô thị nữ nhỏ, nàng nhăn mày nhìn hắn, kiến nghị:

- Ninh Khuyết, thôi chúng ta không tới Trường An nữa, người cũng đừng thi vào thư viện, nhé? Đắt quá.

- Chẳng có kiến thức gì cả. - Ninh Khuyết bật cười mắng - Tốt nghiệp thư viện ra ngoài chắc chắn có thể làm quan, đến lúc đó dẫu chúng ta có tiêu mỗi tháng mười lượng bạc chẳng lẽ ta không kiếm nổi? Lại nói Trường An có gì là không tốt, son phấn của hiệu Trần Cẩm chắc không ít đâu.

Dường như mấy chữ son phấn đã đánh đúng vào chỗ hiểm của cô thị nữ, nàng mím chặt môi, rõ ràng đang rơi vào cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, mãi một lúc lâu sau mới đáp bằng một giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Thế nhưng trong mấy năm người học trong thư viện thì phải làm sao? Con mắt của người Trường An chắc chắn rất cao, đồ nữ công ta làm ra sao mà bán được?

- Đây quả là chuyện rắc rối, nghe nói không được tự do săn bắn quanh thành Trường An, rừng núi nơi đó toàn thuộc về tư nhân lão hoàng đế... Chúng ta còn tổng cộng bao nhiêu tiền?

Chủ tớ hai người liếc nhau một cái rồi cực kỳ ăn ý đưa tay nhấc ván giường lên, lấy ra hộp gỗ mỏng được giấu rất kĩ trong góc sâu nhất. Trong hộp chỉ có ít bạc vụn bằng cỡ lông tay cùng một thỏi bạc lớn duy nhất nằm chính giữa hộp.

Nhìn đăm bạc vụn rõ ràng đã nằm trong hộp từ lâu lắm rồi, hai người cũng không có ý đếm lại, Tang Tang nói nhỏ:

- Từ trước đến giờ cứ năm ngày vẫn đếm một lần, buổi tối ngày hôm kia đã đếm rồi, bảy mươi sáu lượng lẻ ba tiền bốn phân.

- Xem ra sau khi đến Trường An phải liều mạng kiếm thêm ít tiền nữa rồi. - Ninh Khuyết nghiêm túc nói.

- Ủ, ta sẽ tranh thủ nâng cao tay nghề nữ công của mình lên. - Tang Tang cũng nghiêm túc đáp lại.

Buổi tối, Tang Tang nhanh nhẹn trải chăn đệm lên giường rồi vuốt phẳng phiu, lại vỗ vỗ cái gối lôm xướng sao cho Ninh Khuyết có thể kê đầu một cách thoải mái nhất rồi mới đi xuống, ôm lấy đồng chăn nệm của mình về phía góc phòng, nơi đặt hai cái rương bằng gỗ du to tướng.

Ninh Khuyết tắt đèn rồi đặt bát nước lên bệ cửa sổ, dựa theo ánh sao mờ mờ mà chui vào trong chăn, hai bàn tay chít dưới gáy, hần mở miệng ngáp một cái đã đời rồi nhắm mắt, một lúc sau từ góc nhà cũng truyền đến tiếng lục cà lục cực quen thuộc.

Giống như nhiều năm nay, hai người vẫn để ánh sao đêm nơi biên giới xuống võ về giấc mơ, nhưng thực ra, đêm nay chẳng ai ngủ được. Có lẽ bởi nỗi háo hức vì sắp được bước chân vào một thế giới hoàn toàn mới lạ, cũng có lẽ bởi ánh đèn hoa phú quý nơi kinh đô Trường An xa xăm len lỏi đâu đây, hoặc là ai đó đang bị hương thơm của những hộp phấn son trong tủ gương quyến rũ và xâm chiếm cả tâm hồn, nên cả bên cửa sổ và trong góc phòng cứ vang lên những tiếng hít thở nặng nhọc bồn chồn.

Không biết qua bao lâu, đôi mắt Ninh Khuyết bỗng vụt mở, nhìn ánh sao nhạt nhòa đang rọi bên song cửa, hần mê man nói:

- Nghe nói... những cô gái trong thành Trường An đều không biết sợ lạnh, váy áo hết sức mỏng manh, cổ áo khoét rất sâu, cơ thể rất trắng trẻo, chẳng biết có phải sự thực hay không... Hồi đó do tuổi ta còn nhỏ quá, không nhớ nổi điều gì.

Hần trở mình, nhìn về góc phòng tối om om, hỏi:

- Tang Tang, dạo này có phải cô đang bị bệnh? Có lạnh không?

Trong bóng tối, dường như cô thị nữ nhỏ hơi lắc cái đầu, nếu chú ý kĩ có thể nghe thấy tiếng góc chăn bị tay nàng xiết lại, đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền nhưng khóe môi đang nở ra nụ cười hiếm hoi. Nàng nhỏ giọng thì thào:

- Nghe nói các cô gái trong thành Trường An đúng là rất trắng, ngày nào các nàng ấy cũng dùng son phấn tốt như vậy, muốn không trắng mà được sao?

Ninh Khuyết cười cười, nói:

- Yên tâm đi, đời thiếu gia đây có tiền thì son phấn của hiệu Trần Cẩm người muốn mua bao nhiêu thì mua.

Nghe thấy thế, Tang Tang lập tức mở mắt, đôi mắt nàng sáng rực lên:

- Ninh Khuyết, người hứa rồi đấy nhé.

- Nói bao nhiêu lần rồi, sau khi tới Trường An người phải gọi ta là thiếu gia, như thế mới tôn trọng.

Từ khi Ninh Khuyết lôi cô nàng ra từ giữa đồng người chết rồi chặt vật đưa tới Vị Thành, mới đó mà đã tám năm trôi qua. Tang Tang mặc dù đăng kí trên hộ tịch là tỳ nữ, cũng làm những công việc của tỳ nữ thường làm nhưng lại chưa một lần gọi hần là thiếu gia. Chuyện này cũng không nói lên điều gì, chẳng qua đó là một thói quen mà thôi.

Đến hôm nay, cô thị nữ nhỏ Tang Tang đang bị ép buộc phải từ bỏ thói quen này.

- Ninh Khuyết, à, thiếu gia, người phải nhớ đã đồng ý mua đồ của hiệu Trần Cẩm cho ta rồi đó.

- Được rồi.

Ninh Khuyết đáp lại, ánh mắt rơi xuống ánh sao đêm mờ ảo như sương khói nơi dải đất biên cương, trong lòng chợt bồi hồi vô cớ, cái cảm giác đã rất nhiều năm rồi không xuất hiện lại. Hắn quay đầu nhìn bầu trời đêm xanh đậm ngoài cửa sổ, thấy cả rừng sao lấp lánh, rồi cúi đầu nghĩ tới cổ hương, thì thào trong miệng:

- Ôi, đêm nay không có ánh trăng...

(Thằng này chắc nghĩ đến bài Tĩnh dạ tư - cảm nghĩ trong đêm thanh tĩnh của Lý Bạch: ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cổ hương, tiếc là cổ hương thì có mà trăng thì bị nó dọa cho không dám lộ ra)

Đang nằm cuộn tròn như chú chuột con trong góc nhà tối đen như mực, Tang Tang đưa tay về phía sau kéo kéo góc chăn cho kín hòng ngăn phần nào cái lạnh từ bên ngoài len vào, nghe tiếng nói mơ từ phía cửa sổ truyền lại, nằng nghĩ bụng: Ninh Khuyết, à, thiếu gia lại lên cơn mê sáng nữa rồi...

.....

Sáng sớm, chủ tớ hai người tỉnh lại, dựa theo ánh sáng ban mai mờ mờ ảo ảo mà chuẩn bị hành lý, thỉnh thoảng có trao đổi qua lại mấy câu, nhưng đa phần thời gian thì đều im lặng.

Ninh Khuyết đào dưới chân tường nhà cả nửa ngày, móc ra được cái gói to bự dài ngoằng, lôi từ trong đó ra một bộ cung tên. Hắn kiểm tra tỉ mỉ một hồi, thấy không có vấn đề gì mới yên tâm đưa cho Tang Tang nhét vào bao hành lý làm bằng vải bông, lại lấy từ chân hàng rào ra ba thanh trực đao có vỏ đã hơi gỉ sét, cẩn thận lau chùi một hồi rồi đưa lưỡi đao lên soi dưới ánh sáng xem còn sắc bén không mới gật gật đầu hài lòng dùng sợi thừng bện bằng cỏ đem chúng cột lên lưng.

Hắn lấy từ sau cánh cửa ra một cái ô màu đen, dùng sợi thừng còn lại cuốn thật chặt rồi buộc vào lưng Tang Tang. Cái ô rất lớn này chẳng biết được làm từ loại vật liệu gì mà bề mặt bóng lên như được bôi mỡ nhưng không hề phản quang, lại có vẻ rất nặng nên dù được cuốn chặt nhưng khi buộc lên thân hình nhỏ bé của Tang Tang suýt chút nữa đè nằng ngã sấp xuống mặt đất.

Sau khi đã chuẩn bị chu đáo cho cuộc đi xa, Ninh Khuyết và Tang Tang một trước một sau bước qua dãy hàng rào đồ nát, hai người quay đầu lại nhìn căn nhà cỏ rách nát, Tang Tang ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt hắn, hỏi:

- Thiếu gia, có cần khóa cửa hay không?

- Khỏi khóa. - Ninh Khuyết hơi trầm ngâm, nhẹ giọng thì thào đáp: - Sau này... có lẽ chúng ta khó mà quay về đây được...

.....

Những bánh xe bằng thiết mộc nghiêng lên mặt đất lầy lội, đội ngũ của vị quý nhân chậm rãi lên đường rời khỏi Vị Thành, trước sau có tổng cộng năm chiếc xe ngựa sang trọng, tại nơi biên thành heo hút điều đó đúng là hết sức thu hút ánh mắt người khác. Quả thực bên đường hôm nay có rất nhiều người tới đưa tiễn, nhưng mỗi quan tâm của họ không phải đặt lên mình vị quý nhân trong đoàn mà lại ở người gã thiếu niên và cô thị nữ nhỏ ngồi trên chiếc xe đầu tiên. Quả tiễn chân có món trứng gà nấu chín, có khuôn mặt tèm lem nước mắt của vị đại thẩm đang đưa khăn tay lên lau mắt, vừa khóc vừa nói gì đó.

- Thằng nhãi Ninh Khuyết xấu xa chết tử chết tiệt nhà ngươi, đưa cháu họ xa của ta vốn tốt như thế mà sao ngươi không chịu gả Tang Tang cho nó hử? Được rồi, ngươi cứ bắt cô bé đáng yêu này theo ngươi đến cái nơi toàn kẻ ăn người không nhả xương đi, nói cho ngươi biết, ngươi mà không chăm sóc Tang Tang nhà ta cho tốt thì hãy coi chừng.

Ngồi trên xe ngựa, Ninh Khuyết mặt mày nhăn nhó đáp:

- Thím à, lúc Tang Tang mới có tám tuổi thím đã tới cầu hôn rồi, chuyện này làm sao mà thành được.

Đây đó vang lên tiếng mắng mỏ đầy vui vẻ, ông trời chợt nổi cơn mưa phùn lất phất, những hạt mưa còn mỏng manh nhẹ nhàng hơn những sợi tơ dãn vương đầy lên áo mọi người, nhưng không ai chịu ra về, Ninh Khuyết vội vàng tạm biệt những người hắn quen biết, tính toán những nợ nần cuối cùng còn sót lại, đoàn người ồn ào nhộn nhạo không thôi.

Tầm rềm che chiếc xe ngựa sang trọng nhất đi phía cuối đoàn chợt vén lên một chút, cô tỳ nữ lạnh lùng kiêu ngạo nhô đầu ra xem xét, hàng lông mày xinh xắn không nhin được dựng ngược lên.

Lúc đoàn xe sắp sửa ra khỏi thành, Ninh Khuyết liền đứng lên, chấp tay hướng về bốn phía thi lễ.

Gã thiếu niên lưng đeo ba thanh đao cũ, đứng dưới cơn mưa đưa quyền nắm chưởng đáp lễ, đột nhiên sinh ra mấy phần anh khí.

- Thưa các anh em, các chú các thím, lời cảm ơn không cần nói nhiều.

Nói xong câu đó, hắn mở bàn tay trong mưa rồi nắm chặt lại, giang ra hai bên, lộ bộ ngực và cánh tay chẳng lấy gì làm cường tráng, bộ dạng đúng là ngớ ngẩn đặc. Hắn tạo dáng xong, hét lớn:

- Lần này đi Trường An, khi chưa ra hồn người, ta quyết không trở về!

Một câu chốt hạ, hiệu quả hết như cái gõ phách kết truyện của vị tiên sinh kể chuyện, hết như một cái đầu người đầy máu me vừa rớt bịch xuống đất sau nhát đao dứt khoát, lời hoan hô từ miệng dân chúng đứng đầy hai bên đường dậy lên ầm ầm.

Trong quán rượu duy nhất của Vị Thành, Mã Sĩ Tương đang ngồi chèn chén say sưa cùng mấy tên giáo úy thân tín. Quý nhân không cần bọn họ đưa chân, bọn họ cũng lười chẳng muốn ra tiễn thẳng nhóc Ninh Khuyết lên đường, nhưng cảnh tượng sôi nổi đó hiện lên mờ mờ một trong mắt từng người. Một gã giáo úy nghĩ đến câu tuyên bố hùng hồn trên xe ngựa của Ninh Khuyết, thở dài nói:

- Không ra hồn người thì không trở về? Thăng nhóc chẳng giống ai này đúng là rất khó trở lại rồi...

Bên bàn rượu, Mã Sĩ Tương chợt nhớ đến mấy câu Ninh Khuyết nói với mình đêm qua, hắn nhẹ nhàng vuốt râu, mỉm cười khê nói:

- Không trở về cũng tốt, thăng nhãi xấu xa này, mau ra thế giới bên ngoài mà gây họa đi.

Rời xa Vị Thành, đương nhiên cũng là rời xa thảo nguyên, những chuyện lùm xùm ở bộ lạc Man tộc cùng đợt hạn hán mùa xuân đang làm đau đầu vị Thiên Vu mới lên ngôi chẳng ảnh hưởng tí xú gì đến nơi đây. Gió xuân mơn mớn nhuộm xanh từng cành cây ngọn cỏ, nhuộm cả những nét tươi mới đầy sức sống lên bánh xe móng ngựa, khiến những đàn bướm cứ dập dờn quanh quẩn không đi.

Tuần mã phi nhanh trên núi đồi đồng cỏ, dây cương lúc kéo căng như sắt, lúc buông mềm như lá liễu, những tấm rềm xa hoa che cửa thùng xe cũng dập dờn lay động theo bước ngựa. Cô tỳ nữ xinh xắn ngơ ngẩn nhìn cảnh vật đang trôi vùn vụt về phía sau, hình như nàng đang nghĩ tới những ngọn gió mang đầy cát vàng gào thét nơi thảo nguyên phương Bắc nên nét mặt có vẻ cương cứng, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy nỗi chờ mong về những điều mơ hồ phía trước.

Trong xe, một thằng bé ăn mặc sang trọng ôm lấy chân nàng, nhìn lên bằng ánh mắt cầu khẩn, miệng lẩm bẩm mấy câu gì đó, hình như nó muốn ra ngoài ngắm cảnh.

Cô tỳ nữ cúi đầu xuống trách móc thằng nhóc bằng thái độ nghiêm khắc rồi nét mặt lại trở lên dịu dàng, đưa tay kéo nó vào lòng rồi vuốt ve mái tóc đầy vẻ thương yêu.

Một góc màn xe bị gió hất lên, gió xuân mơn man trên khuôn mặt mềm mại, cô tỳ nữ hơi nheo mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt bỗng dần đanh lại.

Gã thiếu niên tên gọi Ninh Khuyết đang ngồi lắc lư trên chiếc xe ngựa tương đối đơn sơ đi phía đầu đoàn, nhìn bộ dạng hết nghiêng bên đông lại vẹo bên tây của hắn rõ ràng tên khốn này đang nửa tỉnh nửa mê. Mang trách nhiệm làm người dẫn đường chỉ hướng cho cả đội xe mà suốt ngày chỉ ngủ gà ngủ gật, rõ ràng nhìn từ phía nào cũng không thể gọi hắn là hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Nhưng nguyên nhân khiến cô tỳ nữ phải xạm mặt không chỉ độc có thế.

Ninh Khuyết ngủ gật trên càn chiếc xe chạy băng băng trên đường, nên lúc nào hắn cũng ở trong nguy cơ bị rớt bịch xuống đất, Tang Tang cứ phải chăm chăm túc trực bên cạnh, dùng thân thể gầy gò của mình ra sức chống đỡ cho hắn. Khuôn mặt ngăm đen tuy không lộ ra vẻ gì, nhưng có thể cảm giác được nàng đang vô cùng khốn khổ.

Cô tỳ nữ dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát tất cả.

Bỗng chiếc xe chạy qua một con suối rất cạn, Ninh Khuyết bị xóc nên giật mình tỉnh lại, hấn đưa tay dụi mắt rồi ngược lên nhìn sắc trời, phát hiện mới ngủ một tý mà đã hoàng hôn rồi. Hấn cười cười giơ tay lên ra hiệu, ý bảo đội xe dừng lại đóng trại.

Vừa mới mở mắt đã lập tức đòi đóng trại, thái độ này có vẻ hơi vô trách nhiệm và hồ hồ, nhưng trong đoàn lại chẳng ai dị nghị gì với ý kiến của hấn.

Rời khỏi Vị Thành đã được mấy ngày, trên đường đi mỗi quyết định của gã thiếu niên này luôn được thực tế chứng minh là vô cùng chính xác, từ lựa chọn lộ tuyến, tìm nơi đóng trại, phòng thủ xung quanh, lấy nước kiếm củi đến an bài lối thoát đều không hề có sơ hở, càng khiến người ta phải than thở là tốc độ đoàn xe luôn giữ ở mức rất cao.

Mấy tên mã tặc được vị quý nhân thu phục trên thảo nguyên lúc đầu còn giữ thái độ coi thường đối với khả năng của quân đồn trú ở Vị Thành, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến khả năng hướng đạo của gã thiếu niên, trong lòng chỉ biết khâm phục không thôi.

Bên suối, đoàn người lặng lẽ đào đất đắp lò đun nước, cô tỳ nữ trên chiếc xe ngựa sang trọng được bảo vệ kĩ càng cũng bước xuống, nhìn Ninh Khuyết nhàn nhã nằm khểnh trên bãi cỏ cách đó không xa, lại nhìn cô bé gầy yếu đen đui đang oằn mình xách nước, hàng lông mày của nàng nhăn tít lại.

Gã hộ vệ nổi danh dũng mãnh bên cạnh đứng lên nhìn nàng chờ đợi, nàng lắc đầu ý bảo không cần theo rồi xuyên qua làn khói bếp men bờ suối đi tới.

Nàng phải công nhận rằng gã thiếu niên tên gọi Ninh Khuyết này rất có năng lực, so với đám công tử bột tự cho là tuấn kiệt trong thành Trường An thì khá hơn rất nhiều. Nhưng cái vẻ ta đây của hấn thật sự khiến nàng phát ghét, nếu hấn là một công tử con nhà thì còn được, đằng này lại chỉ là một thằng nhãi thô bỉ khổ rách áo ôm, không ngờ cũng học thói nhà giàu đi chèn ép bắt nạt cô thị nữ đồng cam cộng khổ với mình, điều này bất giác đã đụng chạm đến một góc nào đó ẩn sâu trong lòng nàng.

Tới bên cạnh Tang Tang, nàng mỉm cười ôn hòa, ý bảo đối phương bỏ đồng củi nặng nề trên tay xuống để trò chuyện.

Tang Tang quay lại nhìn Ninh Khuyết, nhận được cái gật đầu đồng ý của hấn mới đi ra. Cô tỳ nữ xinh đẹp móc ra một chiếc khăn tay nhưng Tang Tang lắc đầu, nàng chợt nhận ra cô thị nữ nhỏ này làm việc cực nhọc như vậy mà trên trán chẳng hề có lấy một giọt mồ hôi.

Đến tận bây giờ Ninh Khuyết mới chịu bỏ dậy, hấn thông thả phủi sạch mấy cọng cỏ vương trên áo rồi mỉm cười thi lễ.

Cô tỳ nữ không thèm nhìn hấn, nàng lạnh lùng nói:

- Ta không thích người nên người cũng khỏi cần thân thiết với ta. Loại người như người ngoài mặt lúc nào cũng ra vẻ ngây thơ ôn hòa, nhưng thực ra trong xương cốt toàn là đám giòi bọ cổ hủ rỗng tuếch, thật khiến người ta phát ghét.

Giọng điệu vô cảm, cái cằm hất lên, thái độ lạnh nhạt xa cách nhưng toát ra khí chất trên cao nhìn xuống đầy quý phái, thân là tỳ nữ bên cạnh công chúa điện hạ đã rất nhiều năm, đối với đại bộ phận quan viên của đế quốc nàng cũng có thể hất hàm sai khiến chứ đừng nói tới một kẻ còn không to hơn hột vừng như Ninh Khuyết.

Ninh Khuyết lắc đầu cười cười rồi xoay người đi đến đám bếp lò bên suối.

Thị nữ duy nhất đã bị một trong vô số tỳ nữ của quý nhân lôi đi nói chuyện phiếm, Ninh Khuyết đành phải tự mình nhóm lửa nấu cơm.

Chẳng biết có phải ở chốn biên thành quá nhiều cát bụi khiến da mặt người ta phải dày và cứng hơn bình thường hay không, mà trong nụ cười của hấn không thể tìm ra cái vẻ gì tên là xấu hổ.

.....

Lúc mặt trời đã gần lặn hẳn Tang Tang mới trở về, trên tay nàng cầm theo một đồng đồ ăn vặt đủ loại, Ninh Khuyết thấy vậy không hề khách sáo nhận lấy nhét vội vào trong miệng, bát cháo thịt khô mù hắc nhân nhó nuốt nãy giờ bị quăng sang một bên không thương tiếc.

Hắn lúng búng nói:

- Sao cô ta thích nói chuyện phiếm với người thế nhỉ? Mấy bữa nay toàn phải ngón thứ cơm canh chính quy chết tiệt này... Cái kiểu đồng tình đồng cảm của đám người quý phái này sử dụng rõ là không đúng chỗ đúng lúc, nhìn nụ cười mà nàng ta rạn ra chẳng khác gì điệu cười của bà ngoại sói với cô bé quàng khăn đỏ. Hừ, tự cho là ôn hòa khéo léo, so với kiểu cầu tài của lão chủ quán rượu Vị Thành trông còn giả hơn.

- Con người nàng ta không tệ. - Tang Tang nhặt bát cháo bên cạnh hắn lên, vén rèm định bước ra ngoài làm việc tiếp thì bị hắn gọi quay lại.

- Mấy bữa nay các người nói những chuyện gì vậy? - Ninh Khuyết hỏi.

Tang Tang nhíu mày, nhân nhó ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi đáp:

- Hình như... người biết ta vốn không giỏi diễn đạt mà... hầu hết thời gian nàng ta kể lại những câu chuyện trên thảo nguyên, có điều là chuyện gì thì ta cũng quên mất rồi.

Nghe được câu trả lời này, tâm trạng của Ninh Khuyết lập tức thoải mái hẳn lên, hắn cười khẽ một tiếng, nói:

- Sau này nếu nàng ta lại tìm người nói chuyện phải nhớ đòi một ít tiền, hoặc một ít đồ ăn vặt ngon ngon cũng không tệ.

.....

Đêm.

Tang Tang mức nước sôi dập tắt bếp lửa rồi kiểm tra lại thật kỹ càng mới xách thùng nước nóng đi về phía trước bồn. Đám người bên suối thấy vậy đều biết cô thị nữ nhỏ đang chuẩn bị nước rửa chân cho Ninh Khuyết, trên mặt không hẹn đều viết lên hai chữ khinh bỉ to tướng.

Hai chữ khinh bỉ này đương nhiên là dành riêng hiểu kính cho người tên Ninh Khuyết.

Rửa chân xong, Ninh Khuyết chui vào chiếc giường được trải bằng da dê rồi cầm hai bàn chân nhỏ nhắn lạnh lẽo áp vào ngực mình, trong miệng buột ra âm thanh mơ hồ không biết là khoái ý hay rên rỉ đau khổ, hắn ngáp một cái thật to, nói:

- Ngủ thôi.

Tang Tang ban ngày phải làm việc hết sức mệt nhọc nên chỉ sau một lát đã kéo gối say sưa.

Đôi mắt của Ninh Khuyết chẳng biết mở ra từ lúc nào, ánh mắt hắn tựa như xuyên thấu rất nhiều đỉnh trước bồn, rơi xuống một chiếc khăn tay.

Nhớ lại chiếc khăn tay viền vàng mà cô thị nữ kia đã móc ra, hắn biết suy đoán của mình hoàn toàn chính xác, nhưng dẫu có đoán đúng thì liệu được tích sự gì...

7. Chương 7: Đêm Uống Rượu, Mơ Thấy Một Vùng Biển Cả.

Phía nam Vị Thành có một khe nước nhỏ tới mức không đáng gọi là suối, cạnh con “suối” ấy là một ngọn núi “to” không hơn mô đất là bao, và nằm ngay sát chân núi là một căn nhà cổ bé xíu. Ban đêm, mây mưa đã tan, bầu trời quang đặng, ánh sao lấp lánh trên cao rơi xuống khe suối, ánh lên sườn núi, nhà tranh, làm cảnh vật trở lên vô cùng lung linh huyền ảo.

Ninh Khuyết chậm rãi lê bước dưới ánh sao, nhìn căn nhà mà hần và Tang Tang đã sống rất lâu rồi, đôi chân bắt giắc lại càng thêm nặng nề. Nhưng đã quyết định sẽ ra đi, thì dẫu có chậm hay nhanh cũng đâu thể thay đổi? Hần đưa tay đẩy cái hàng rào họa may ngăn được chó chứ không ngăn nổi người, bước tới khe cửa có ánh đèn leo lét hắt ra rồi đưa tay lên che miệng, ho khan mấy tiếng, nói:

- Chuyển tới đô thành liệu có được không?

Tiếng kẽo kẹt của bản lề cánh cửa vang lên xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Cô thị nữ nhỏ Tang Tang ngồi xổm dưới đất, đưa cánh tay ra giữ lấy cánh cửa cho khỏi kêu, ánh đèn in bóng nàng xuống mặt đất dài thăm thẳm. Nàng đáp:

- Chẳng phải người vẫn muốn đi Trường An sao? À phải rồi, Ninh Khuyết, chừng nào người tới hỏa khí doanh lấy ít dầu mỡ về được không? Cái cửa này kêu đã mấy tháng nay rồi, thật là khó chịu.

- Giờ còn ai dùng hỏa thương nữa chứ, nếu cần dầu mỡ thì ngày mai ta sẽ tới chỗ quân nhu hỏi thử xem... - Ninh Khuyết vô thức mở miệng đáp, rồi chợt nhớ ra, hần hỏi: - Ô kìa, hình như ta đâu phải muốn bàn với người về chuyện này, mà nếu đã quyết định sẽ đi thì cái cửa có kêu hay không quan tâm làm quái gì?

Tang Tang chống tay vào đầu gối đứng dậy, thân hình mảnh dẻ dưới cái lạnh của cơn gió đêm mùa xuân trông càng gầy gò, nàng nhìn Ninh Khuyết một cách chăm chú rồi bình thản trả lời:

- Dẫu chúng ta có đi thì người khác sẽ đến ở, họ cũng phải mở cửa đóng cửa chứ.

Sau khi hần và nàng ra đi, chẳng lẽ cũng có người chịu đến ở cái nhà rách nát nơi khỉ ho cò không thềm gáy này ư? Ninh Khuyết lặng lẽ nghĩ, chẳng hiểu tại sao một tâm trạng không tên bỗng ùa về, hần thở dài rồi lách qua người Tang Tang bước vào, nhỏ giọng nói:

- Tối nay chuẩn bị hành lý một chút.

Tang Tang đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên má, nhìn bóng lưng hần, hỏi:

- Ninh Khuyết, ta vẫn không hiểu nổi tại sao người lại hứng thú với chuyện kia như vậy?

- Không ai có thể bỏ qua cơ hội làm ình mạnh mẽ hơn, hơn nữa chuyện này đối với ta quả thật hết sức hấp dẫn.

Ninh Khuyết biết cô thị nữ nhỏ này đoán được tâm tư của mình, hần nhìn vào khuôn mặt ngăm ngăm đen, nhướn mày nói:

- Chúng ta không thể chết gì cả đời ở Vị Thành này được, thế giới ngoài kia vô cùng rộng lớn, bên cạnh đế quốc còn rất nhiều quốc gia khác, chúng ta phải đến tất cả những nơi đó xem, mà đã đi dẫu ít dẫu nhiều cũng phải có tiền, thăng chức nhanh chóng là một cách hay, nên đi Trường An tốt hơn rất nhiều so với ở đây. Do đó, lần này ta nhất định phải thi được vào thư viện.

Trên mặt Tang Tang lại lộ vẻ đăm chiêu. Do tuổi còn khá nhỏ nên mặt mày cô thị nữ này vẫn chưa có nhiều đường nét, hoặc cũng có thể bởi chốn biên thành quá nhiều cát bụi khiến mặt nàng hơi ngăm đen và thô ráp, cộng với cuộc sống khó khăn ăn uống thiếu dưỡng chất, dưng nói là xinh đẹp, ngay cả dễ nhìn có khi còn không được.

Nhưng nàng lại có một đôi mắt, một đôi mắt đặc biệt, thon dài như lá liễu, sáng và trong như được tạc ra từ khối băng vạn năm, cực kì sinh động có thần, tựa như không phải đôi mắt của một cô thị nữ mười một mười hai tuổi xuất thân khốn khổ mà của thiếu nữ trưởng thành hiểu thấu tình đời, không gì không biết. Về tương phản mãnh liệt giữa tuổi đời và ánh mắt khiến nàng trông nghiêm nghị lạnh lẽo khác thường.

Ninh Khuyết biết tổng mấy cái biểu hiện này toàn là hàng giả. Trong mắt hần, cô nàng Tang Tang là một đứa nhóc lười nghĩ vô tâm điển hình, hai người sống nương tựa vào nhau đã bao nhiêu năm, do nàng có thói quen làm việc và hành động dựa theo suy nghĩ của hần nên càng ngày càng ít chịu suy ngẫm, bởi ít chịu suy ngẫm nên ngày càng dần, và để che dấu cái dần của mình nàng ít khi chịu mở miệng, biến thành người kiệm lời, kết quả cuối cùng là tạo ra cái vẻ lạnh lùng thành thực đầy quái dị như bây giờ.

“Không phải dần, ngốc thì đúng hơn.” - Chợt nghĩ đến chuyện nào đó, trong lòng Ninh Khuyết âm thầm sửa lại cách dùng từ.

Im lặng một lúc lâu, Tang Tang bỗng ngẩng đầu, cắn cắn môi, lộ vẻ hoang mang hiềm hoi:

- Nghe nói... Trường An rất lớn, có rất nhiều người.

- Đô thành tất nhiên là vô cùng phồn hoa, hình như vào năm Thiên Khải thứ ba dân số đã hơn một trăm vạn, hơn nữa chi phí sinh hoạt cực kì đắt đỏ. Ôi, sống ở Trường An, cái gì cũng lớn cũng nhiều hết.

Ninh Khuyết thở dài cảm thán, chợt thấy vẻ mặt căng thẳng của cô thị nữ nhỏ, hẳn cười thoải mái, nói:

- Nhiều người thì cũng chẳng có gì đáng sợ hết, người cứ coi Trường An như một Vị Thành phóng lớn là được rồi, chuyện giao tiếp với người ngoài đã có ta lo, người cứ quản việc nhà là ổn, e rằng người cũng ít có cơ hội bước chân ra khỏi cửa.

- Ở đô thành tiền mua gạo thịt rau cỏ trong một tháng độ mất bao nhiêu?

Đôi mắt lá liễu của Tang Tang mở lớn, hai bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy vạt áo, lo lắng nói:

- Liệu có vượt quá bốn lượng bạc hay không? Như vậy thật quá nhiều so với Vị Thành rồi.

- Nếu thi được vào thư viện, kiểu gì người cũng phải xuất ít tiền để sắm cho ta bộ đồ mới. Hơn nữa nếu có khách ví như bạn học gì đó đến nhà chơi, chẳng may vị tiên sinh đó nhìn trúng thiếu gia ta, lại mở lời mời ta đến nhà họ chơi thì không thể không đi, mặc đồ cũ đi coi sao được. Theo như ta tính rẻ lắm cũng phải cần cỡ mười lượng bạc.

Ninh Khuyết nhíu mày đáp, thực ra hẳn đang hoàn toàn ăn ốc nói mò, giống như trong một câu chuyện cười nổi tiếng lưu truyền ở vùng Hà Tây: mấy bà nông dân trong lúc rỗi rãi nghỉ ngơi trên cánh đồng đoán với nhau rằng phải chăng Đông Cung nướng nướng đang nướng thịt, Tây Cung nướng nướng đang ngồi bóc hành, thịt xếp như biển, hành chất như núi.

Đối với đám học sinh trong thư viện mà nói, mười lượng bạc chẳng qua chỉ là một bàn rượu bé xíu.

Nhưng cái câu trả lời đầy tính phỏng đoán này rõ ràng đã vượt qua ngưỡng giới hạn chịu đựng tâm lý của cô thị nữ nhỏ, nàng nhăn mày nhìn hẳn, kiến nghị:

- Ninh Khuyết, thôi chúng ta không tới Trường An nữa, người cũng đừng thi vào thư viện, nhé? Đắt quá.

- Chẳng có kiến thức gì cả. - Ninh Khuyết bật cười mắng - Tốt nghiệp thư viện ra ngoài chắc chắn có thể làm quan, đến lúc đó dẫu chúng ta có tiêu mỗi tháng mười lượng bạc chẳng lẽ ta không kiếm nổi? Lại nói Trường An có gì là không tốt, son phấn của hiệu Trần Cẩm chắc không ít đâu.

Dường như mấy chữ son phấn đã đánh đúng vào chỗ hiểm của cô thị nữ, nàng mím chặt môi, rõ ràng đang rơi vào cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, mãi một lúc lâu sau mới đáp bằng một giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Thế nhưng trong mấy năm người học trong thư viện thì phải làm sao? Con mắt của người Trường An chắc chắn rất cao, đồ nữ công ta làm ra sao mà bán được?

- Đây quả là chuyện rắc rối, nghe nói không được tự do săn bắn quanh thành Trường An, rừng núi nơi đó toàn thuộc về tư nhân lão hoàng đế... Chúng ta còn tổng cộng bao nhiêu tiền?

Chủ tớ hai người liếc nhau một cái rồi cực kì ăn ý đưa tay nhấc ván giường lên, lấy ra hộp gỗ mỏng được giấu rất kĩ trong góc sâu nhất. Trong hộp chỉ có ít bạc vụn bằng cỡ lông tay cùng một thỏi bạc lớn duy nhất nằm chính giữa hộp.

Nhìn đám bạc vụn rõ ràng đã nằm trong hộp từ lâu lắm rồi, hai người cũng không có ý đếm lại, Tang Tang nói nhỏ:

- Từ trước đến giờ cứ năm ngày vẫn đếm một lần, buổi tối ngày hôm kia đã đếm rồi, bảy mươi sáu lượng lẻ ba tiền bốn phân.

- Xem ra sau khi đến Trường An phải liều mạng kiếm thêm ít tiền nữa rồi. - Ninh Khuyết nghiêm túc nói.

- Ủ, ta sẽ tranh thủ nâng cao tay nghề nữ công của mình lên. - Tang Tang cũng nghiêm túc đáp lại.

8. Chương 8: Bên Đường Bắc Sơn, Tên Từ Nam Tới.

- Dẫu cho có người tiếp ứng thì việc lựa chọn địa điểm cũng hết sức quan trọng. Nếu để ta quyết định, thà chọn nơi tiếp ứng ngay giữa một con đường lớn còn hơn ở trên núi Tùng Quả.

Ninh Khuyết nhìn xuống một chỗ được đánh dấu bằng mực hết sức bắt mắt trên bản đồ, nói tiếp:

- Họ chọn đi theo con đường Bắc Sơn mà không hề biết rằng tuy nó là đường độc đạo nhưng suốt bảy dặm hai bên toàn là rừng rậm, cực kì thích hợp để bố trí mai phục.

Dứt lời, hần trầm ngâm một lát rồi gấp tấm bản đồ nhét vào trong áo, lắc đầu tự giễu nói:

- Thật tình mà nói cái gọi là nhiệm vụ dẫn đường ngoại trừ đưa họ tới Bắc Sơn thì chủ yếu là để mê hoặc địch nhân thôi. Cô công chúa ngu xuẩn kia rõ ràng không tin tưởng Mã tướng quân, nên đương nhiên cũng không hề tin tưởng ta.

- Một con ả ngu xuẩn dắt theo một đám ngu xuẩn. - Nghĩ đến những kẻ phục kích vô hình đang ẩn nấp đâu đó bên đường, lại nghĩ đến đám binh lính tiếp ứng chẳng biết có tới thật hay không, tâm trạng của Ninh Khuyết càng nặng nề khó chịu, hần bực tức chửi - Lăn lộn trên thảo nguyên cũng cả năm chứ có ít đâu, sao vẫn ngu như vậy nhỉ? Thật không hiểu nổi cái hiền danh của cô ta bởi từ chỗ nào mà ra.

“Xoảng” một tiếng, Ninh Khuyết rút ba thanh đao đã hơi gỉ sét ra khỏi vỏ, vẩy ít nước lên tảng đá rồi im lặng ngồi mài đao. Sau khi đi vào đường Bắc Sơn, có lẽ phải liên tục tắm trong máu mà chiến đấu, lâm trận mài đao tuy hơi muộn nhưng ít ra cũng giúp tâm trạng người ta bình tĩnh lại.

- Nếu khi tới đường Bắc Sơn chúng ta liền tách ra thì những chuyện người muốn thỉnh giáo vị tiên sinh kia phải làm sao? - Tang Tang ngơ ngẩn hỏi.

- Sống sót là quan trọng nhất. - Ninh Khuyết vẫn cúi đầu mài đao, động tác chậm rãi mà chắc chắn - Chỉ cần sống sót tới Trường An, mấy chuyện đó sớm hay muộn cũng sẽ học được, bằng như chúng ta đem hai cái mạng nhỏ đặt vào tay đám ngu xuẩn kia, vậy chẳng còn cơ hội nữa rồi.

.....

Càng đi về phía nam, khí trời càng trở lên ấm áp. Theo lý mà nói, cảnh sắc bên ngoài lúc này hần phải vô cùng tươi sáng đẹp đẽ, nhưng vì đội ngũ đang tiến vào Mân Sơn, địa hình cao dần lên, cỏ non hai bên đường từ từ nhường chỗ cho những chòm cây cổ thụ cao vút, màu xanh vẫn chưa phủ hết, cái lạnh tiêu điều từ mùa đông trước vẫn còn đọng lại đây đó trên cành lá.

Nhiệt độ ngoài trời dần hạ xuống, không khí trong đoàn xe cũng căng thẳng theo, ai cũng biết rõ một điều, nhân vật lớn trong thành Trường An dám to gan mưu hại công chúa điện hạ kia nếu muốn ngăn nàng bình yên trở về đô thành thì dãy Mân Sơn nằm giữa miền biên giới và châu quận này chính là cơ hội cuối cùng của hần.

Trong không khí lo lắng bất an đó, đoàn người sau mấy ngày di chuyển đã tới phía ngoài con đường Bắc Sơn. Nhìn những tán cây rậm rạp che kín bầu trời, đại đa số người trong đoàn chẳng những không căng thẳng lo lắng như Ninh Khuyết mà còn thả lỏng rất nhiều.

Cô tỳ nữ xinh xắn mấy bữa nay cũng không còn thường xuyên tìm Tang Tang đến nói chuyện phiếm, hầu hết thời gian nàng ngồi im lặng trong xe. Lúc này, một nụ cười mơ hồ đang đọng trên khóe môi nàng.

Sau khi hạ quyết định rời khỏi thảo nguyên, nàng đã nhanh chóng phái sứ giả quay về đế quốc thông báo, tuy trong khoảng thời gian ngắn như vậy khó lòng tới kịp Trường An xin triều đình phái ra quân đội tiếp ứng, nhưng vị sứ giả cũng đủ thì giờ đi liên lạc với những thuộc hạ trung thành của nàng.

Mười ngày trước, khi nhận được bức thư khẩn cấp từ quận Cổ Sơn, nàng không do dự liền hạ quyết định tiến vào đường Bắc Sơn, vì nàng biết vị đô úy trẻ tuổi Hoa Sơn Nhạc kia hần đã mang theo thân binh đến đợi ở cuối con đường phía nam chân núi.

Rời khỏi Đại Đường mới được một năm, nàng tin rằng lòng trung thành của những thuộc hạ ngày xưa vẫn không hề thay đổi, dẫu có vài kẻ bị mù đàn bà trong hoàng cung kia mua chuộc, nhưng Hoa Sơn Nhạ không thể nằm trong số đó, bởi lẽ... ánh mắt hần nhìn nàng vẫn luôn dịu dàng nóng bỏng.

Khi cách địa điểm tiếp ứng chừng ba mươi dặm, trời đã gần tối, đoàn xe đành dừng lại hạ trại nghỉ ngơi. Xuyên rừng mà đi trong đêm là hành vi cực kì mạo hiểm, thậm chí có tên thị vệ đề nghị với nàng cứ đóng trại luôn ở đầu đường, chờ đợi binh lính của Hoa Sơn Nhạ đến tiếp ứng.

Đối với đề nghị này nàng còn đang cân nhắc, nhưng dù thế nào, hiện giờ nàng và Tiểu Man đã vô cùng an toàn nên nụ cười một lần nữa trở lại trên khuôn mặt xinh tươi, tiếng cười nói vui ca lại vang lên trong doanh trại.

Trong ráng chiều, một chiếc lều đơn sơ cô độc được dựng bên ngoài hàng rào phòng thủ tạo ra từ năm cỗ xe ngựa cùng mấy chiếc rương lớn. Thủ lĩnh đội thị vệ của công chúa có hỏi qua, nhưng chủ nhân chiếc lều vẫn khẳng khái giữ ý kiến, không chịu rời vào bên trong.

- Không cách xa bọn họ một chút, nhờ chẳng may xảy ra chuyện thì sao chạy kịp?

Ninh Khuyết hài hước giải thích, hần dùng dây thừng buộc chặt chiếc ô lớn lại, đợi Tang Tang đeo lên chắc chắn mới rảnh rỗi bện đoạn cuối sợi thừng thành một đóa hoa xinh xắn.

Tang Tang ngẩng đầu, nhìn cái cằm đang nhú râu lún phún của hần, hỏi:

- Chúng ta chạy trốn, còn họ thì sao?

Ninh Khuyết đang kiểm tra tình trạng của cây cung, nghe nàng hỏi bèn nhìn xuống, lặng lẽ ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đen đúa của cô thị nữ, một lúc sau mới chân thành trả lời:

- Người có lẽ đã quên những chuyện xảy ra khi còn nhỏ, nhưng ta chưa bao giờ quên cả. Người được ta lôi ra từ đống xác người, còn ta để sống tới ngày nay đã phải trải qua những kí ức bi thảm mà người bình thường khó tưởng tượng nổi.

Tang Tang, trong lòng người phải luôn ghi nhớ một điều, chúng ta khốn khổ, vô cùng khốn khổ, thậm chí phải đánh cuộc bằng chính sinh mạng của mình mới có thể tiếp tục sống trên mặt đất này. Khó khăn như vậy mới giành được sự sống, sao dễ dàng đi tìm cái chết được?

Nói xong, Ninh Khuyết không giải thích thêm câu nào nữa, hần đem mấy thanh đao đã mài kĩ cắm vào trong vỏ, dùng dây thừng cuốn lên vài vòng, ước lượng độ dài cho thật thích hợp rồi đeo lên lưng.

Tang Tang chẳng buồn hỏi tiếp, nàng yên lặng thu thập hành lý, dùng đôi tay nhỏ bé kiểm tra độ thẳng của từng mũi tên. Nàng biết, khi màn đêm buông xuống cũng là lúc nàng và Ninh Khuyết tiến vào dãy Mãn Sơn mệnh mông, nhưng nàng không hề sợ hãi, vì khi còn nhỏ đã vô số lần trên lưng hần cùng xuyên qua rừng rậm dưới màn đêm.

Đúng lúc này, bàn tay nắm vỏ đao của Ninh Khuyết chợt cứng lại.

Rèm cửa chiếc lều đơn sơ bị nhấc lên, cô tỳ nữ chui vào, nét cười trên khuôn mặt xinh xắn nhanh chóng biến thành lạnh lùng băng giá.

Vốn nàng định đến tìm Tang Tang nói chuyện phiếm, không ngờ gặp cảnh hai người đang thu dọn hành lý, có ngu đến đâu cũng biết bọn họ sắp sửa bỏ đi.

- Các người định làm gì vậy? - Nàng lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Ninh Khuyết, hỏi - Tại thời điểm này, loại hành động của người khiến người ta không thể không nghi ngờ.

Ninh Khuyết im lặng một lát rồi bật cười, định giải thích vài câu, chợt vành tai của hần giật giật, hai núm đồng tiền trên má biến mất, vẻ mặt trở lên nghiêm trọng. Hần vội đeo ba thanh đao lên lưng, đưa tay đẩy cô tỳ nữ ra khỏi lều một cách cực kì vô lễ.

Doanh trại đóng phía ngoài đầu đường Bắc Sơn, không có rừng rậm che chắn, ánh mặt trời ảm áp cuối ngày bao phủ khắp nơi, nhưng ánh sáng đó cũng đổ rục rịch như tấm màn dệt bằng máu tươi.

Những ngọn gió thổi qua khu rừng đang dần thức dậy dưới hơi xuân nghe như tiếng oan hồn nỉ non than khóc, Ninh Khuyết nhứ mày nhìn phía sâu trong rừng, chăm chú lắng nghe phân biệt những tiếng động khác thường, bỗng hấn hét lên:

- Có địch tập kích!

Âm thanh vi vu xen lẫn trong gió cuối cùng đã lộ ra chân tướng, mũi tên từ trong rừng bay ra như ánh chớp, rít lên vù vù, bắn về phía chiếc xe ngựa sang trọng bên trong hàng rào phòng ngự.

9. Chương 9: Những Thị Vệ Tâm Như Đá Tảng.

Phụ!

Âm thanh trầm đục vang lên.

Tựa như một lưỡi dao sắc nhọn đâm xuống xấp giấy ẩm ướt, mũi tên bắn xuyên ngực một gã thị vệ còn rất trẻ đứng bên cửa sổ xe ngựa, hấn chỉ kịp đưa tay lên ôm bộ ngực đầy máu rồi đổ ầm xuống đất.

Trong nháy mắt sau khi Ninh Khuyết hô hoán, đám thị vệ được huấn luyện nghiêm khắc đã có phản ứng, gã này không do dự nhảy lên chắn trước cửa xe của công chúa điện hạ, hấn không biết mũi tên định nhắm vào đâu, hấn chỉ biết điện hạ sẽ là mục tiêu số một của đám thích khách, mà hấn tuyệt đối không cho phép bất cứ một thứ gì đe dọa đến mạng sống của nàng.

Gã thị vệ dũng cảm này đã phán đoán đúng, và hấn phải dùng chính mạng sống của mình để trả giá.

- Kẻ địch tấn công!

- Bảo vệ điện hạ!

- Lập thuẫn!

Những tiếng rống đầy giận dữ và hoảng sợ của đám thị vệ vang lên dồn dập.

Vô số mũi tên từ trong rừng bắn ra như mưa rào, xé gió bay tới, tiếng tên gào thét trong không khí át hẳn tiếng gió thổi, nghe cực kì kinh khủng.

Cách vòng tròn phòng thủ một đoạn, Ninh Khuyết nằm bẹp dưới đất, trước khi nhào xuống hấn cũng không quên đẩy ngã luôn Tang Tang và cô tỳ nữ nọ.

Vì mặt đất nơi đây được bao phủ bởi những lớp lá khô cực dày tích tụ từ hàng trăm nghìn năm qua, lúc ngã Ninh Khuyết cũng không thấy đau đớn gì, hấn dán sát mặt vào những chiếc lá lạnh lẽo, chăm chú lắng nghe tiếng tên bay, yên lặng tính toán số lượng tay cung của đối phương và tốc độ bắn của chúng.

Không gian xung quanh tràn ngập tiếng quát tháo, tiếng ra lệnh phòng thủ, tiếng thuẫn nặng nề nện xuống mặt đất... Những chiếc thuẫn to lớn tạo thành từ bản gỗ thừng xe được bọn thị vệ dựng quanh vòng phòng thủ đang phát huy tác dụng lớn đến không ngờ.

Chát! Chát! Chát! Chát!

Những mũi tên cắm phập vào đám thuẫn đơn giản phát ra âm thanh nghe như tiếng trống trầm đục, tiết tấu so với trống trận điên cuồng còn nhanh và liên tục hơn, thỉnh thoảng có vài mũi tên lọt qua khe hở bắn trúng đám thị vệ gây ra những tiếng rên rỉ, những con ngựa không may trúng tên đang lẫn lộn quay cuồng trên mặt đất, hí lên thê thảm.

Tiếng tên xé gió, tiếng động khô khốc phát ra khi mũi tên cắm phập vào mặt tấm thuẫn, tiếng người la hét, tiếng ngựa hí thảm thiết..., tất cả những âm thanh này pha trộn với nhau tạo ra một bản nhạc thê lương chết chóc, biến doanh trại vừa đầy tiếng nói cười hoan ca thành một vùng tu la địa ngục.

Xoạt!

Một mũi tên bỗng cắm ngập lên mặt đất phía trước Ninh Khuyết không đến nửa thước làm đá vụn cành khô bắn tung tóe văng đầy mặt hắn, khuôn mặt Ninh Khuyết liền có thêm mấy vết lằn đỏ ngang dọc nhưng hắn coi như không biết, vẫn nằm im trên lớp lá thông, ánh mắt xuyên những tán lá, vượt qua mũi tên cắm trên mặt đất, hướng về phía nam con đường Bắc Sơn.

Kẻ địch không chọn cách phục kích trong rừng rậm, không đợi ban đêm mới tấn công mà nhằm đúng lúc xẩm tối khi đoàn xe vừa mới dừng ở đầu đường Bắc Sơn, cho dù Ninh Khuyết từ nhỏ đã có trực giác cực kì nhạy bén đối với nguy hiểm cũng chưa hề nghĩ tới điều này.

Xẩm tối là thời điểm con người ta dễ buông lỏng nhất, là thời điểm tâm lý đề phòng giảm xuống thấp nhất, hơn nữa chẳng còn bao lâu đoàn xe sẽ họp mặt với binh mã từ quận Cổ Sơn đến tiếp ứng nên khó tránh khỏi cảm giác an toàn giả tạo. Đám người phục kích đã lợi dụng cực tốt tâm lý này.

Những bóng người lơ nhô thoáng hiện ra từ trong rừng rậm hai bên con đường Bắc Sơn, căn cứ theo số lượng tên, mật độ bắn tên cùng chính mắt quan sát, Ninh Khuyết đại khái đoán được số lượng kẻ địch vào khoảng trên dưới sáu chục tên.

Dù sao đây cũng là nơi nằm sâu bên trong biên giới Đại Đường, đối tượng cần ám sát lại là cô công chúa được hoàng đế bệ hạ yêu thương nhất nên bất kể xét từ yêu cầu bí mật trước hay sau khi hành động, đối phương không thể phái ra quá nhiều binh lính mà chỉ có thể lựa chọn những tử sĩ trung thành trước sau như một.

Nếu là đám tử sĩ, số lượng đương nhiên không thể quá nhiều, nhưng Ninh Khuyết biết khi chém giết thực sự trên chiến trường, không phải cứ càng nhiều người càng tốt, ngược lại một đội ngũ được tạo thành từ toàn những kẻ hung hãn không sợ chết mới là kẻ địch khó chơi nhất.

Nhân vật lớn trong đế quốc đã quyết bố trí một vụ ám sát động trời, ngoại trừ sử dụng tử sĩ thì có khả năng rất cao sẽ mời người trong giới tu hành ra tay. Nghĩ tới viễn cảnh được chứng kiến cuộc chiến của những cao thủ thuộc đẳng cấp này, trong lòng Ninh Khuyết đột nhiên nảy sinh sự kích động kì lạ, rồi cảm giác đó nhanh chóng biến thành nỗi sợ hãi chưa từng có.

- Đúng là xui xẻo!

Ninh Khuyết lẩm bẩm, hắn quay đầu nhìn cô tỳ nữ bên cạnh, phát hiện cô nàng tuy lúc đầu tỏ ra kinh hoàng ngơ ngác, sau lấy lại bình tĩnh rất nhanh, không nhìn được phải khen thầm mấy tiếng trong bụng.

Kẻ địch trong bộ trang phục màu xám tro của quân đội Đại Đường từ trong rừng túa ra, chúng cũng chẳng thêm bịt mặt, cương đao trong tay giơ cao, nhào tới như một bầy sói. Đã không muốn che dấu thân phận, vậy tất nhiên trận chiến này chỉ chấm dứt khi một bên bị tàn sát sạch sẽ.

Đám mã tặc người man được công chúa điện hạ thu phục trên thảo nguyên vốn bị trận mưa tên lúc nãy kích thích hung tính, giờ có kẻ giương cung ngấn trong tay bắn liên tiếp, có kẻ gào lên rồi rút loan đao bên hông nhảy xổ về phía trước.

Đầu đường Bắc Sơn tức thì vang lên những tiếng đao kiếm chạm nhau loảng xoảng, tiếng kêu rú điên cuồng khi một bên có kẻ ngã xuống, mũi đao nhọn hoắt chui vào trong ngực, lưỡi đao sắc bén lướt ngang cổ họng, máu tươi từ thân thể những người đàn ông tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ thêm đám lá khô vốn đã đỏ rực bên đường.

Ngay từ đầu, trận chiến đã diễn ra vô cùng thảm liệt, nhưng không hề có kẻ lui bước, không kẻ quay đầu chạy trốn, bên cạnh kĩ năng giết người, lúc này chiến ý mạnh mẽ đám đồ máu mới là yếu tố quyết định thắng bại.

Đám người man có tài bắn tên cực kì cao siêu, dững cảm không loạn, trong chớp mắt đã chặn đứng thành công thế đột kích của kẻ địch. Trong rừng thỉnh thoảng có người nhảy ra, đám người man liền hú lên quát dị xông tới ngăn lại, dần dần không chế được cục diện xung quanh trận địa, họ tuy dững mãnh mà thận trọng, không hề mù quáng mở rộng phạm vi chiến đấu.

Bất kể xét từ khía cạnh nào, chiến thuật mà đám người man lựa chọn đều cực kì chính xác, ít nhất trong mắt Ninh Khuyết là thế, nên hắn cảm thấy rất khó hiểu trước vẻ mặt nặng nề buồn bã của cô tỳ nữ, dường như cô ta đang lo lắng chuyện gì đó.

Cô tỳ nữ đúng là đang không yên tâm về đám thuộc hạ người man, họ tuy kiêu dũng nhưng chưa từng có kinh nghiệm với loại chiến đấu đáng sợ thế này ở Trung Nguyên. Nàng cắn răng định đứng dậy.

Ninh Khuyết tất nhiên không thể để nàng làm lộ vị trí khiến hấn và Tang Tang rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm, liền đưa cánh tay gạt ngang khiến nàng lại ngã nhoài xuống đất.

- Người muốn làm gì?

Cô tỳ nữ giận dữ nhìn thẳng vào mắt hấn, bàn tay phải lạng lẽ lần tới phía hông.

Ninh Khuyết vẫn chăm chú quan sát chiến trường, chẳng buồn trả lời câu hỏi của nàng, chợt nghĩ tới chuyện gì đó, sống lưng của hấn bỗng lạnh buốt.

Trận chém giết bên đường diễn ra cực kì thảm khốc nhưng trong trận địa phòng thủ lại yên tĩnh một cách lạ kì, hơn mười gã thị vệ tinh nhuệ của Đại Đường nửa ngồi nửa quỳ như những pho tượng xung quanh hai chiếc xe.

Trên một chiếc, lão già quần áo cũ kĩ ngồi nhắm mắt im lặng giữa vòng bảo vệ tầng tầng lớp lớp, khuôn mặt lão quay về phía cánh rừng đang ngày càng âm u tăm tối.

Ninh Khuyết liếm liếm bờ môi đã tê dại, đưa tay về phía Tang Tang, bàn tay hấn chẳng biết mồ hôi chảy ra từ bao giờ mà ướt sũng như vừa bị nhúng vào trong nước.

Tang Tang liếc hấn rồi lấy cung tên đưa qua, sau đó chậm rãi cỡi chiếc ô trên lưng, nhẹ nhàng đặt bên cạnh.

.....

Trận chiến vẫn cứ tiếp diễn, ba người nằm cách chiến trường một đoạn, căn cứ theo tình hình có lẽ trong khoảng thời gian ngắn chiến đấu giữa đám người man và đội tử sĩ không lan tới gần, nhưng không hiểu sao Ninh Khuyết cảm thấy căng thẳng chưa từng có, mồ hôi trong bàn tay đang nắm cây cung đã khô từ lúc nào không hay.

Đám thị vệ vây quanh hai cỗ xe lạnh lùng quan sát khu rừng, khuôn mặt kiên nghị bình tĩnh, tuy cảnh giác nhưng không hề khiếp sợ.

Hơn mười gã thị vệ này được đặc biệt tuyển ra từ Vũ Lâm quân trong Trường An, theo tứ công chúa đi tới thảo nguyên, là những thành viên tinh nhuệ nhất trong quân đội, nhưng trong trận chiến bên đường Bắc Sơn biểu hiện của họ lại tỏ ra rất khác thường.

Khi những mũi tên đầu tiên từ sâu trong rừng bắn ra, bọn họ cấp tốc tạo thành một vòng tròn phòng thủ, lạng lẽ nép sau những tấm thuẫn, đến khi những tử sĩ của đối phương múa đao xông ra họ vẫn giữ nguyên tư thế, dường như không hề hay biết trận chiến diễn ra khốc liệt xung quanh.

Đôi khi có chiến sĩ người man bị giết ngay trước mắt, đôi khi có cái xác vô hồn nặng nề đổ lên tấm thuẫn, nhưng con mắt đám thị vệ thậm chí không thèm nháy một cái, sắc mặt vẫn lạnh lùng nhìn về khu rừng, cả trái tim và thân thể đều cứng rắn như đá tảng.

Một gối quỳ trên đất, áo bông mặc ngoài, giáp sắt bên trong, tay phải nắm chặt cán đao sau lưng, con mắt nhìn thẳng, họ vây kín hai chiếc xe.

Chiếc xe sang trọng vẫn im lìm, phía trước chiếc còn lại vị tiên sinh già duy nhất trong đội ngũ nhắm mắt ngồi khoanh chân, dáng điệu nhàn nhã, một thanh kiếm gác ngang trên đùi, vỏ kiếm cũ kĩ cổ xưa cũng giống chiếc áo trên thân lão vậy.

Đám thị vệ lạnh lùng thủ quanh người lão, mắt như không thấy, tai như không nghe, chỉ khi có tên tử sĩ sắp vượt qua phạm vi phòng vệ mới có một gã rút đao đứng dậy, xông lên chém giết.

Bởi song quyền khó địch bốn tay, tên thị vệ đơn độc xông ra kia thường nhanh chóng rơi vào cảnh tẩm máu mà chiến, nhưng dẫu vậy đám đồng đội đang phòng thủ mặt vẫn không đổi sắc, nhất định không rời lão già kia nửa bước.

Ninh Khuyết không biết tại sao bọn thị vệ phải làm vậy, không biết họ đang cảnh giác với thứ gì sâu trong khu rừng âm u kia, nhưng hấn biết nó phải vô cùng kinh khủng.

Tấm màn che sân khấu sắp được vén lên, vở kịch chuẩn bị đã lâu cũng tới hồi phải diễn, Ninh Khuyết mở hồ đoán được chuyện gì sắp xảy ra, tâm lý hẩn căng như dây đàn, da đầu tê dại, hai đầu ngón tay liên tục vôn về dây cung. Sau một lúc lâu, hơi thở của hắn dần bình ổn lại một cách kì diệu, khuôn mặt so với lúc trước còn bình tĩnh hơn bội phần.

Mỗi nguy hiểm không tên đang rình rập xung quanh khiến bầu không khí như đặc quánh lại, tiếng đao kiếm va chạm, tiếng hô hào chém giết dường như đột ngột mất tăm.

Khi tình thế ở giai đoạn then chốt khẩn trương nhất, cửa sổ chiếc xe ngựa sang trọng bỗng bật mở, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thò đầu ra, búi tóc hơi lệch xuống, sắc mặt lo lắng.

Không đợi nàng kịp mở miệng, gã thủ lĩnh đội thị vệ hạ giọng nói một câu điện hạ cần thận rồi nhanh chóng đưa tay đóng sầm cửa sổ, vẻ mặt hẩn tuy vẫn kính cẩn nhưng có lẽ bởi tình thế căng thẳng nên động tác hơi vô lễ.

10. Chương 10: Một Kiếm Gác Trên Đùi, Một Kiếm Bay Ngang Trong Máu.

- Ôi, vật hi sinh của đám người tai to mặt lớn...

Ninh Khuyết chứng kiến cảnh tượng này bèn nghĩ thầm trong bụng, chợt thấy gáy hơi gai gai, hẩn quay đầu nhìn lại, bắt gặp đôi mắt của Tang Tang đang chăm chú chiếu tướng.

Hai ánh mắt chạm nhau chỉ có một hai giây nhưng tưởng như hàng thế kỉ.

Ninh Khuyết thêm một lần trong đời chịu cởi giáp quy hàng trước cô thị nữ nhỏ, hẩn thở dài cảm thán, cơ bắp căng lên, mũi chân ấn xuống mặt đất, tư thế sẵn sàng xông lên.

Phía sâu con đường Bắc Sơn đang ngày càng âm u theo ánh mặt trời tắt dần bỗng nổi một trận gió lớn làm những cành cây xám xịt rung động không ngừng, đám mầm non mới nhú còn nằm yên trong lớp vỏ vẫn được an toàn nhưng đám lá khô đã nằm trên mặt đất không biết qua bao nhiêu năm bị cuốn bay tung tóe rồi rơi xuống lá tả như mưa.

Một gã đàn ông vóc người cao lớn mặc giáp nhẹ sẫm màu đi ra từ phía sâu trong rừng, theo tiếng quát nghe như sét đánh, một vầng sáng màu vàng đất mờ ảo chợt xuất hiện, nhẹ nhàng chuyển động trên mặt áo giáp của hắn rồi biến mất, trông chẳng khác nào thiên thần xuất hiện trong mây.

Hai cánh tay lực lưỡng như thân cỏ thụ của hắn giơ lên, cầm khối đá khổng lồ chẳng biết lượm từ đâu nhằm chiếc xe ngựa sang trọng ném tới như đạn pháo.

Sức mạnh thật khủng khiếp, có thể biến một thân xác thịt thành cỗ máy ném đá công thành hạng nặng!

Khối đá xé nát không trung lao tới ầm ầm, những cành cây tán lá trên đường bay bị đập tan nát, nó vượt qua cự li hơn một trăm thước theo hình vòng cung nện thẳng xuống chiếc xe ngựa đầu tiên, không chệch một phân.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng khủng khiếp, chiếc xe sang trọng được chế tạo vô cùng vững chắc đã nát bậy thành củi vụn, bên trong còn lơ mờ nhìn thấy cả thịt vụn máu me.

Đám thị vệ vây quanh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, tựa như không thấy chiếc xe phía sau vừa thành đống rác rưởi, không hay biết công chúa điện hạ mà họ thề dùng tính mạng bảo vệ đã tan xương nát thịt, thậm chí trên mặt bọn họ không có nét kinh ngạc nào, trái lại là vẻ thoải mái thản nhiên.

- Hàng trước, bắn!

Gã thủ lĩnh quát khê.

Ba tên thị vệ buông chuỗi đao, nhắc nỏ quân dụng có uy lực cực mạnh lên, giữ nguyên tư thế nửa quỳ nhằm thẳng vào phía sâu khu rừng nhanh nhẹn bấm lẫy.

Chín mũi tên nổ bay ra như tia chớp, xuyên thủng đám lá rụng đang vờn trong gió, bắn trúng gã đàn ông nhìn như thiên thần kia nhưng gã chỉ lười nhác phất tay đánh bật hai mũi tên nhằm vào mặt mình, còn mấy mũi nhắm lên ngực thì chẳng buồn để ý.

Tốc độ tên quá nhanh làm bàn tay gã cảm thấy hơi tê dại, mấy mũi bắn tới ngực đâm lên áo giáp, rung rung mấy cái rồi rơi xuống đất, đầu tên mơ hồ thấy vết máu mỏng manh, rõ ràng gã chỉ bị thương rất nhẹ.

Do khoảng cách quá xa, lượt tên này coi như không có tác dụng gì, thủ lĩnh đội thị vệ cũng đoán trước được kết quả nên không tỏ ra thất vọng, hẩn nhìn bóng người to lớn sâu trong rừng kia rồi giơ tay lên, quát lớn:

- Dừng!

Ba gã thuộc hạ buông nỏ xuống, bàn tay phải lại đưa về phía sau nắm chặt chuôi đao.

.....

Vì Tang Tang, Ninh Khuyết vốn định tìm cơ hội cứu cô gái đáng thương phải sắm vai kẻ thế mạng trong xe kia nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh, hẩn còn chưa kịp phản ứng thì gã to xác đã ném đá biến cả chiếc xe cùng cô ta thành một đồng bột rồi.

Không biết do đồng cảm với cô gái vô danh hay do thẹn vì đã phụ sự tín nhiệm của cô tỳ nữ nhỏ, nét mặt Ninh Khuyết tỏ ra hơi khó chịu.

Thông qua sử dụng bí thuật tu hành nào đó, gã đàn ông đã lấy được sức mạnh điên cuồng không thể tin nổi, nhưng rõ ràng việc đem một khối đá nặng cả ngàn cân ném qua khoảng cách xa như vậy cũng phải trả cái giá rất đắt, lúc này khuôn mặt hẩn đỏ bừng, mồ hôi tuôn thành dòng lớn qua mấy chiếc lỗ tạo ra do tên bắn trên áo giáp, đôi chân run rẩy, dường như hẩn có dấu hiệu bị thoát lực.

Không hiểu tại sao đứng trước cơ hội tốt như vậy mà mười tên thị vệ không chịu xông ra tấn công, cứ một mực cảnh giác bảo vệ quanh chiếc xe ngựa thứ hai.

Lão già mặc bộ quần áo cũ kĩ ngồi yên trên xe, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Đột nhiên, mái tóc hoa râm của lão bỗng chuyển động, chảy xuôi không ngừng như dòng suối bạc trên tấm áo choàng cũ nát, thanh cổ kiếm đặt ngang đùi kêu lên ong ong, thân kiếm va lách cách vào vỏ kiếm tựa hồ nồn nóng muốn bay ra ngoài uống máu.

Ông! Ông! Ông!

Keng!

Những âm thanh vang lên không ngừng.

Thanh đoản kiếm sáng choang như tuyết đột nhiên tự động thoát ra khỏi vỏ, hóa thành một luồng sáng màu xanh nhạt xé gió cuốn lá bay đi, mãnh liệt bắn tới cánh rừng như muốn xuyên thủng bóng người cao lớn tựa thiên thần đang đứng sừng sững.

.....

Thanh kiếm của lão già vừa phá vỏ bay ra, từ phía sâu trong rừng một bóng kiếm màu xám đột nhiên xuất hiện, xé gió lao tới.

Bóng kiếm màu xám chớp mắt trước còn lượn trong rừng, chớp mắt sau đã xẹt tới chiến trường bên đầu đường Bắc Sơn, âm thanh u u nhanh chóng trở thành tiếng gào thét như sấm vang sét giạt.

Uy lực của thanh kiếm đã xé nát cành cây phiến lá quanh phạm vi nó đến hàng vài thước, những chiếc lá bị xé vụn như tơ cuốn theo đường bay của kiếm thành một cái đuôi thẳng tắp, điểm cuối của đường thẳng chính là lão già trên xe không còn kiếm trong tay.

Nhìn bóng kiếm có uy thế như lôi đình, sắc mặt đám thị vệ rốt cuộc cũng biến đổi, một kẻ hét lên cảnh báo:

- Đại kiếm sư!

Khi lão già, kẻ mạnh nhất trong đoàn xe ra tay, dùng phi kiếm đối phó gã vừa ném đá thì kẻ lợi hại nhất của đối phương vốn luôn ẩn sâu trong bóng tối cuối cùng cũng chịu ra mặt.

Vừa hiện thân liền đánh đòn sấm sét.

Trong lãnh thổ đế quốc, đối phương không ngờ dám phái tới hai gã tu sĩ có sức mạnh vượt xa những gì người phàm có thể đạt tới để ám sát công chúa điện hạ, trong đó thậm chí có một đại kiếm sư, sự thật trần trụi này khiến người ta ớn lạnh, nhưng đám thị vệ vẫn tuyệt không khiếp đảm, gã thủ lĩnh quát lớn:

- Chém!

Soạt! Soạt! Soạt! Soạt!

Tiếng đao rút khỏi vỏ vang lên liên tiếp, đám thị vệ tay nắm cương đao sắc bén, thóp bụng lấy hơi rồi đồng loạt chém thẳng về khoảng không phía trước, trên mỗi nhát đao đều tràn ngập ý chí một đi không trở lại.

Hơn mười thanh đao phá vỡ không khí, chém bay luôn trở ngại trong lòng, tạo thành một lưới đao dày đặc che kín lão già ngồi phía sau.

Mắt thấy bóng kiếm màu xám đang lao tới cực nhanh kia sắp bị chém rơi, đột nhiên nó dừng phắt lại đầy quỷ dị giữa không trung rồi nhẹ nhàng lách qua một bên, xảo diệu tránh khỏi lưới đao đang bủa tới, bay vút đi.

Lúc mới xuất hiện khí thế thẳng băng mạnh mẽ như sấm sét, không thể chống lại, ai ngờ khi chiến đấu thực sự nó lại linh động kì lạ thế này.

Vào khoảng khắc bóng kiếm chuyển hướng, tốc độ giảm xuống, người ta có thể lơ mơ thấy được bản thể của nó, đó là một thanh kiếm cực mỏng, mỏng manh đến mức dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ cuốn nó bay lên chín tầng mây.

Lưới kiếm mỏng như cánh ve, mềm mại hơn trang giấy, linh động như u hồn đó duyên dáng lượn qua lưới đao của một gã thị vệ, liềm ngang cầm hẵn, để lại một vết đỏ mỏng manh.

Trong nháy mắt, vết đỏ đó nhanh chóng mở rộng, máu tươi phun ra ồ ồ như suối, gã thị vệ tay phải nắm cán đao, tay trái đưa lên ôm lấy cổ họng, chẳng mấy chốc bàn tay hẵn đã đỏ thẫm. Đôi mắt hẵn trợn ngược, nhìn chăm chăm vào khu rừng âm u rồi từ từ gục xuống. Mãi đến tận lúc chết hẵn vẫn chưa nhìn thấy mặt gã đại kiếm sư vừa giết mình.

Bóng kiếm màu xám vẽ lên không trung một đường cong hoàn mỹ rồi nhanh chóng quay lại chiến trường, nó xuyên qua xuyên lại trong đao trận, chọt trước chọt sau, chọt trái chọt phải, quỹ đạo không thể nắm bắt, chỉ lát sau đã có thêm hai gã thị vệ mất mạng.

Tiếng những giọt máu chậm rãi rơi xuống mặt đất nghe lộp bộp, gã thủ lĩnh đội thị vệ mặt lạnh như sương, tay nắm chắc thanh trường đao, đôi mắt dán chặt vào bóng kiếm đang tung hoành, bỗng gã bước chân trái lên một bước, xoay eo, chém xéo một nhát đao như ánh chớp về phía trước, miệng đồng thời quát lên:

- Hợp!

Nghe khẩu lệnh, bốn gã thị vệ trước sau thân hẵn vốn chờ cơ hội đã lâu, cương đao trong tay múa lên như hoa tuyết, bức bóng kiếm kia vào một khoảng không gian nhỏ hẹp, khoảng không đó ngay lập tức bị nhát đao tập trung toàn bộ tinh khí thần của gã thủ lĩnh phá vỡ.

Bóng kiếm tưởng sẽ bị lưới đao chém trúng, không ngờ mạnh mẽ dừng lại được trong khoảng không cực nhỏ hẹp, tránh thoát thêm một lần nữa. Gã thủ lĩnh đã có chuẩn bị từ trước, hẵn gập lên một tiếng trầm trầm trong họng rồi vỗ mạnh bàn tay trái lên chuôi đao, lưới đao đang đà chém xéo chuyển thành đâm ngang, vừa vắn đâm trúng bóng kiếm màu xám.

Bộp!

Một âm thanh rất khê vang lên, bóng kiếm như một con rắn bị đâm trúng vị trí bẫy tắc trên thân, vô hồn rơi xuống mặt đất trải đầy lá rụng.

Từ lúc giao chiến tới giờ, đây là lần đầu tiên đám thị vệ chém trúng thanh kiếm của đại kiếm sư nhưng không hề có ai lên tiếng hoan hô, hay nói chính xác là không có thời gian để kịp hoan hô, vì lớp lá khô dưới chân họ đang rùng rùng chuyển động tựa như có một con rắn khổng lồ vừa thức dậy từ sâu bên dưới.

Theo bùm đất lá vụn bắn tung tóe, bóng kiếm màu xám vút lên như điện, nhẹ nhàng phá vỡ tấm giáp trên đầu của một gã thị vệ, cắt đứt động mạch chủ của hắn.

Những tiếng rên rỉ kìm nén thỉnh thoảng lại vang lên trong đao trận, đám thị vệ cứ từng người từng người theo nhau gục xuống, đôi lúc họ cũng chém trúng bóng kiếm ma quỷ kia nhưng rốt cuộc vẫn không có cách nào biến nó hoàn toàn trở thành vật chết. Về mặt gã thủ lĩnh đội thị vệ dần dần trở lên bi phẫn, hắn cố nén nổi tức giận trong lòng, bước lên phía trước, nắm thanh đao bằng cả hai tay rồi hét lớn, chém tiếp một nhát nữa.

- Hợp!

Mấy tên thị vệ còn sót lại cũng đồng thanh hét lên, bất kể sống chết lao thẳng vào bóng kiếm màu xám, dùng chính một thân máu thịt cùng lưỡi đao trong tay bố trí tấm chắn cuối cùng.

Hai tiếng “xoẹt” nhẹ nhàng vang lên, thân thể vô hồn của hai thị vệ đổ ập xuống đất, gã thủ lĩnh cũng mất nửa vành tai, máu chảy thành giọt, trên thân hắn xuất hiện thêm mấy vết thương ngang dọc đâm đìa máu tươi, trông chẳng khác nào nét bút cuồng thảo của anh đồ gàn trong cơn say túy lúy.

Bóng kiếm màu xám tổng cộng bị đám thị vệ chém trúng bảy lần, tốc độ đã chậm đi rất nhiều so với ban đầu nhưng vẫn không rơi xuống, tà tà vượt qua đao trận bay về phía lão già.

Bây giờ hình dạng của nó đã hiện ra rõ ràng trong mắt mọi người, đó là một thanh tiểu kiếm không chuôi, trên thân kiếm cực mỏng cực nhọn không hề vương một chút máu.

Gã thủ lĩnh đội thị vệ toàn thân đầm máu chống đao quỳ xuống thờ dõc, hắn nghiêng rặng ảm ức nghĩ trong lòng: “chỉ cần một đao... một đao nữa thôi là mình và các huynh đệ có thể hoàn thành nhiệm vụ tưởng như không thể hoàn thành này. Ôi, nhưng đại kiếm sư cuối cùng vẫn là đại kiếm sư!”

.....

Quá trình chiến đấu nhìn tưởng lâu nhưng thực ra rất nhanh, chẳng qua là đao chém mấy nhát, kiếm lượn mấy vòng, máu phun vài trận. Trong suốt thời gian đó, lão già ngồi trên xe ngựa vẫn nhắm nghiền đôi mắt, tựa như không hay biết một nỗi nguy hiểm cùng cực đang tiến tới gần.

Không ai để ý rằng đôi tay đặt trên đầu gối lão đang run lên nhè nhẹ, hai ngón tay cái liên tục bấm lên đầu ngón giữa như chuồn chuồn điểm nước, giống như đang tính toán một điều gì đó cực kì phức tạp.

Khi thanh tiểu kiếm không chuôi bay đến phía trước cách mi tâm lão không đầy một thước thì đôi mắt lão già rốt cuộc cũng mở ra, liếc khê một cái.

Theo cái liếc mắt của lão, thanh kiếm dường như bị sức mạnh vô hình nào đó giữ chặt, đứng yên bất động giữa không trung.

Gã đàn ông to lớn trong rừng sấp bị mọi người quên mất nhìn lên thanh phi kiếm vốn sáng như tuyết giờ bị bàn tay hắn bóp thành sắt vụn, kinh ngạc ngẩn ngơ, nhưng rồi cũng nghĩ ra đó là chuyện gì, hắn vừa sợ vừa giận hét lên:

- Lão ta không phải kiếm sư...

- Lão là niệm sư!

11. Chương 11: Kiếm Ai Đang Than Thở.

Dường như hiểu được tiếng hét của gã đàn ông cao lớn, biết mình vừa rơi vào một cái bẫy, thanh tiểu kiếm không chuôi ảm ảm vô quang bỗng rung động kịch liệt giữa không trung, phát ra tiếng kêu ong ong không ngớt, như một chú chim đang bay ngang bay dọc trong lồng hòng tìm đường trốn.

Đôi tay vẫn đặt yên trên đầu gối, lão già nhìn thanh tiểu kiếm cách mi tâm mình không đến một thước bằng ánh mắt nhu hòa tĩnh lặng như sợi tơ, nhưng những sợi tơ này lại chứa đựng sức mạnh kinh khủng, nhanh chóng bọc chết thanh kiếm đang muốn thoát đi khiến nó không có cách nào nhúc nhích nổi.

Nơi ánh mắt của lão già chạm tới nhiệt độ liền hạ xuống nhanh chóng, trong nháy mắt trên thân thanh tiểu kiếm đã phủ một tầng sương mỏng, thanh kiếm rung lên càng ngày càng kịch liệt nhưng trước sau vẫn không thể thoát ra.

Quá trình giãy dụa vô ích đó diễn ra không biết bao lâu, rốt cuộc thanh tiểu kiếm ngân lên một tiếng cuối cùng rồi rơi xuống mặt đất giống như vừa mất đi tính mạng.

Đúng lúc thanh kiếm rơi xuống, phía sau một thân cây trong rừng cách chiếc xe ngựa không xa chợt vọng ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Trong đôi mắt bình tĩnh của lão già thoáng hiện vẻ thả lỏng, hai tay lão chống xuống đầu gối, thân thể gầy gò bỗng bắn vọt lên khỏi xe ngựa, nương theo gió bay vào sâu trong rừng, đến ngay trước mặt gã đàn ông to lớn.

Gã đàn ông quát lớn một tiếng, đưa bàn tay to như cái quạt vờ thẳng xuống, khí thế mạnh mẽ như một hòn núi nhỏ ép lên thân thể gầy gò của lão già, tưởng như chỉ tích tắc sau bàn tay ấy sẽ dễ dàng nghiền nát lão thành một đám máu thịt bầy nhầy.

Lão già lãnh đạm nhìn bàn tay đã tới sát mặt, đôi môi khô khốc hé ra lẩm nhẩm một lời chú không nghe rõ, hai bàn tay dính đầy bùn đất chồng lên nhau đánh ra phía trước tạo thành một thủ ấn.

Theo lời chú như có như không thoát ra khỏi miệng, theo thủ ấn vừa được kết xong, tấm áo choàng cũ nát bắn thiu trên mình lão chợt căng phồng lên, trở thành cực kì cứng rắn, nhìn như không phải lão đang khoác áo choàng mà là áo choàng đang chống đỡ thân mình gầy nhom của lão.

Bàn tay gã đàn ông đang vờ xuống đột nhiên bị cản lại, rung rung trên đỉnh đầu lão già nhưng không có cách nào ấn xuống thêm một tấc, động tác của các bộ phận còn lại trên thân thể gã cũng trở lên vô cùng cứng nhắc chậm chạp, bên khóe mắt bắt đầu chảy ra máu tươi, cái cằm run rẩy liên tục có vẻ cực kì thống khổ.

Sắc mặt của lão già cũng trắng bệch, lão khó nhọc đưa bàn tay phải về phía ngực gã kia, động tác có vẻ hết sức chậm chạp.

Lúc này gã đàn ông to lớn dường như đang bị một sức mạnh kỳ dị nào đó khống chế, chỉ biết trơ mắt nhìn bàn tay đối phương cứ từng tấc từng tấc tới gần mà không cách nào ngăn lại.

Bàn tay lão già vô thanh vô tức đặt lên ngực gã.

Kính phong ào ạt bắn ra từ chỗ tiếp xúc giữa bàn tay cùng bộ ngực, chợt “rắc” một tiếng, bộ ngực rắn chắc như phiến đá của gã to lớn liền gãy xương đứt thịt, lõm hẳn xuống một đoạn.

Nương theo kính phong, thân hình lão già nhanh chóng lui lại, vạt áo choàng phần phật trong gió, nháy mắt đã tới cạnh chiếc xe ngựa, lão khoanh chân ngồi xuống.

Tới lui cũng chỉ vài cái tích tắc lão già đã quay trở lại, đôi tay nhẹ nhàng đặt xuống đầu gối, tấm áo choàng vẫn nhàu nát bắn thiu như xưa, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Gã đàn ông to lớn giờ mới lấy lại được quyền khống chế thân thể, bàn tay theo quán tính đập xuống mặt đất tạo ra một cái hố lớn, nhưng tất cả đã quá muộn, hấn nhìn vào hố máu trên ngực mình rồi gào lên một tiếng bất cam cuối cùng, ngã xuống mặt đất như một ngọn núi âm âm sụp đổ.

Lão già ngồi bên xe ngựa liếc mắt nhìn rồi gập người ho khan dữ dội, thậm chí có thể nhìn thấy cả mấy vết máu đỏ tươi bắn lên tấm áo.

Đám thị vệ bố trí đao trận không để ý sống chết chém giết với thanh tiểu kiếm để tranh thủ khoảng thời gian vô cùng quý giá cho lão tính toán được vị trí gã đại kiếm sư của đối phương ẩn nấp, sau đó lấy tiểu kiếm làm cầu nối dùng niệm lực cách không đã thương kẻ địch, đánh xong một đòn này khiến tâm thần lão tổn hao cực lớn.

Quá trình sau đó lão bay vào rừng dùng tay đánh chết tên to xác kia nhìn tưởng nhân nhả nhưng thực ra là hành động hết sức mạo hiểm, khiến niệm lực trong khí hải tuyết sơn bị dùng sạch sẽ, thân thể lão giờ đây cực kì yếu ớt.

May mà đại cục đã định.

Trận chiến bên đường Bắc Sơn chấm dứt, đám mã tặc đi theo công chúa đã dùng chính sự dũng cảm và thiện chiến trong chiến đấu để biểu hiện lòng trung thành, khi những thanh loan đao của thảo nguyên lấy đi tính mạng đám tử sĩ đối phương, họ cũng phải trả cái giá rất đắt, những kẻ may mắn còn sống sót toàn thân đầm máu, mệt mỏi đến nỗi không cách nào đứng dậy được.

Người sống sót và có thể đứng lên trong đám thị vệ lại càng ít.

.....

Lão già quan sát thân cây đại thụ cách đó không xa bằng ánh mắt phức tạp.

Sắc trời ngày một tối thêm, không gian đầu đường Bắc Sơn hoàn toàn tĩnh lặng, lớp vỏ trên thân đại thụ bong ra liên tục như một người bị uống thuốc lão hóa, đây đó trên cây xuất hiện những vết mục nát, hình như nó sắp đổ sụp đến nơi.

Một thư sinh độ tuổi trung niên mặc trường bào màu xanh thong thả bước ra từ sau thân cây, lưng đeo một vỏ kiếm hình tròn trống không, khuôn mặt tuấn tú, tuy tuổi hấn hơi lớn nhưng nếu đứng trên một con thuyền hoa trong thành Trường An tất có thể tả bằng hai từ phiêu dật.

Tiếc là nhìn bộ dạng hấn lúc này nói thế nào cũng không gọi là phiêu dật được, vô số giọt máu nhỏ bé chảy ra từ lỗ chân lông trên mặt biến hấn thành thành một người máu trông rất kinh khủng, một số nơi trên quần áo cũng loáng thoáng thấy những đám màu đỏ thẫm, từ đó có thể đoán ra thân thể dưới những nơi bị quần áo che khuất kia cũng phủ toàn là máu.

Gã thư sinh đưa tay áo lên lau máu và mồ hôi đọng trên trán, hết nhìn lão già ngồi bên xe ngựa lại nhìn vỏ kiếm trống không đặt cạnh lão, nhẹ giọng cảm thán:

- Một bước sai, cả bàn thua, không ngờ cung phụng Lữ Thanh Thần của Nam môn Hạo Thiên đạo lại bỏ kiếm tu niệm, tin tức này nếu truyền ra không biết sẽ khiến bao nhiêu người kinh hãi đây.

Hấn lặng lẽ một lát rồi cảm khái nói tiếp:

- Điều khó tưởng tượng hơn là người cao tuổi như vậy mà vẫn đột phá thành công đến cảnh giới động huyền. Lẽ nào Hạo Thiên đạo lại có bí quyết riêng?

Lão già được gọi là Lữ Thanh Thần chỉ ôn tồn đáp:

- Từ khi theo điện hạ đi lên phía bắc, trên thảo nguyên được chứng kiến những phong cảnh tình người khác loại nên đột nhiên nảy sinh xúc động, vì thế cảnh giới may mắn tăng lên, không liên quan gì đến đạo pháp của bản môn cả.

Nghe được câu trả lời ngoài dự tính, gã thư sinh hơi giật mình, hấn im lặng rất lâu như ngộ ra điều gì đó rồi nhìn gã thủ lĩnh đội thị vệ đang chống đao quỳ dưới đất, nói một cách cực kì thành khẩn:

- Từ khi đạt tới cảnh giới đại kiếm sư, ta luôn nghĩ rằng loại sức mạnh của thể tục không còn cách nào chống lại mình, nhưng đến hôm nay người cùng thuộc hạ đã dạy cho ta một bài học.

Rồi gã hướng về đám thị vệ trọng thương đang nằm trên lá rụng chấp tay thi lễ, khen ngợi:

- Có những người lính anh hùng bất khuất như các người chính là may mắn của Đại Đường ta.

Thủ lĩnh đội thị vệ chỉ hơi cúi đầu đáp lễ chứ không lên tiếng.

- Trong Trường An cũng không có nhiều đại kiếm sư, ta lại không nhận ra người. - Lữ Thanh Thần nhìn gã thư sinh cả người đầm máu, nói - Thư viện quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long.

Nghe thấy hai từ “thư viện”, những kẻ còn may mắn sống sót xung quanh đều lộ ra vẻ khiếp sợ và khó tin, chẳng lẽ trận ám sát nhằm vào điện hạ này lại liên quan đến thư viện có địa vị cao thượng?

Ninh Khuyết vô thức liếc sang cô tỳ nữ bên cạnh, thấy mặt nàng lộ vẻ đăm chiêu nhưng rõ ràng không hề tin vào phỏng đoán này.

Gã thư sinh ngẩn người rồi lắc đầu cười buồn:

- Không ngờ người lại nhìn ra lai lịch của ta, có điều một kẻ chẳng ra gì như ta sao dám nhận bùa khiến thư viện phải hổ thẹn được... Ta chỉ là một đứa học sinh ngu ngốc đã bị đuổi khỏi thư viện thôi.

Đứng trước một kẻ địch toàn thân đầy máu, lưng lay muốn ngã nhưng đám thị vệ và người man còn sống sót lại tỏ ra cực kì căng thẳng như lâm đại địch.

Ninh Khuyết cũng rất căng thẳng, nhưng lúc này cảm giác hưng phấn khó kiềm chế đang tràn ngập trong lòng hắn.

Ở Vị Thành đã rất nhiều năm, học tập Thái Thượng Cảm Ứng Thiên rất nhiều năm, nghe cũng rất nhiều lời đồn thổi tưởng tượng nơi đầu đường cuối phố về những cường giả này nhưng trận chiến bên đường Bắc Sơn chính là lần đầu tiên trong đời Ninh Khuyết được tận mắt chứng kiến cảnh cường giả ra tay.

Nghe nói những vị tướng tài giỏi trong quân đội Đại Đường mỗi người đều có thủ đoạn bá đạo riêng, nhưng nhiều năm nay biên giới luôn trong tình trạng yên bình, một tên binh sĩ nhỏ xíu như hắn lấy đầu ra cơ hội xem qua loại chiến đấu này cơ chứ.

Tiểu kiếm bay lượn giữa không gian đầy lá rụng, lực sĩ sức nhỏ núi ném đá phá xe, hai mắt nhắm chặt niệm lực tung hoành, cách không dả thương người..., những điều thần kì khó tin cứ diễn ra liên tiếp trong khoảng thời gian ngắn ngủi khiến tâm thần hắn như muốn bay lên, không cách nào kìm nén được.

Ba cụm từ “thư viện”, “bị đuổi”, “học sinh ngu ngốc” truyền tới tai khiến hắn hơi tỉnh táo rồi da đầu lại tê rần đi.

Một tên học sinh ngu ngốc bị đuổi khỏi thư viện, chỉ dùng một thanh tiểu kiếm không chuôi ẩm đạm lại có thể giết chết gần mười thị vệ tinh nhuệ nhất của Đại Đường, vậy những học sinh thực sự trong thư viện kia sẽ hùng mạnh tới mức nào?

- Chắc là người của Hạ Hầu. - Cô tỳ nữ lạnh lùng nói nhỏ.

Nghe thấy hai chữ Hạ Hầu, Ninh Khuyết hơi run lên, thân thể cứng đờ ra, một lúc sau mới bình thường trở lại nhưng ánh mắt đầy cảm thán lúc này đã biến thành lạnh lùng tính toán.

- Người tu luyện Hạo Thiên kiếm đạo nên việc đoán được người là học sinh của thư viện cũng chẳng có gì khó khăn cả. - Lữ Thanh Thần nói - Nhưng cũng thật đáng tiếc, trước khi bị đuổi người cũng chưa học thêm được gì nhiều trong tầng thứ hai nên kiếm mới xuất ra thế như sấm sét, cuối cùng bị người cường ép biến thành linh động quỷ dị, khí thế Hạo Thiên trọng về thẳng thắn không quanh co, người đã đi vào đường rẽ, đây là loại lựa chọn gân gà. Nếu là hai mươi năm trước đang lúc tráng niên, dù ta chưa đạt tới cảnh giới động huyền nhưng người cũng không phải đối thủ của ta.

Gã thư sinh cúi đầu mỉm cười, nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú đầy máu trông vô cùng thê lương.

Thân là một đại kiếm sư đã bước vào cảnh giới động huyền, gã thư sinh sau khi đồng ý nhận nhiệm vụ ám sát công chúa điện hạ, biết thực lực của lão già bên cạnh nàng vốn tưởng hành động này sẽ rất đơn giản, nhưng thế lực cung cấp thông tin tình báo cho hắn cũng không biết chuyện lão già đã đạt tới cảnh giới động huyền trong thời gian sống trên thảo nguyên. Chuyện càng khiến người ta khiếp sợ hơn là một cao nhân của Nam môn Hạo Thiên đạo không ngờ lại bỏ kiếm theo niệm.

Dẫu có thể hắn cũng không đến nỗi không có lực tiếp chiến, hắn còn sai lầm ở chỗ đánh giá quá thấp năng lực của những thị vệ Đại Đường kia, khoảng thời gian bị bọn họ vây đánh đủ giúp Lữ Thanh Thần kịp tính toán ra vị trí của hắn.

Bị cường giả cùng cảnh giới, nhất là niệm sư, tính toán ra vị trí là điều hết sức nguy hiểm. Đầu tiên Lữ Thanh Thần không chế phi kiếm của hắn, sau đó dùng nó làm cầu nối cho niệm lực tấn công, đối mặt với niệm sư nổi danh về tốc độ sát thương vô địch hắn chẳng có biện pháp đối phó nào cả, bị niệm lực của đối phương xâm nhập thẳng vào thức hải tuyết sơn, đánh nát lực phủ ngũ tạng, ép máu tươi trong cơ thể phun ra.

Biết hôm nay chắc chắn phải chết bên đường Bắc Sơn, hẳn đương nhiên chẳng buồn để ý đến mấy câu bình luận của Lữ Thanh Thần, nhưng dầu có chết thì trước đó vẫn phải hoàn thành một số việc.

12. Chương 12: Thủ Đoạn Ma Tông Và Mũi Tên Của Người Lính Biên Thùy.

Lữ Thanh Thần dứt lời lại ho dữ dội.

Trong trí tưởng tượng của người phạm niệm sư luôn huyền diệu thần bí nhất, nhưng bản thân giới niệm sư tự biết niệm lực thoát nghe có vẻ thần kì nhưng thật ra lại là một con dao hai lưỡi, vừa sát thương kẻ địch vừa gây tổn hại rất lớn đến tinh thần thức hải thậm chí cả thân thể của chính họ.

Liếc qua cái xác như một ngọn núi nhỏ đang nằm trong rừng rồi nghĩ đến số lượng cường giả vốn ít ỏi của đế quốc sau sự việc này lại mất thêm hai người, Lữ Thanh Thần cảm thấy vô cùng tiếc nuối, thậm chí đôi phần buồn bã trước cảnh thế hệ sau không bằng thế hệ trước. Lão lắc đầu than:

- Cường giả của Đại Đường ta mặc dù chen nhau xuất hiện nhưng kẻ đạt đến cảnh giới đại kiếm sư cũng không nhiều, với tài năng của người lại mang xuất thân thư viện vốn có thể ra sức vì đất nước, có sao đi tiếp tay cho lũ giặc làm bậy?
- Giặc? Thế nào là giặc? Thanh Thần tiên sinh, ngài xuất thân từ Hạo Thiên đạo vậy hẳn phải biết đến lời bình luận năm xưa bị người ta xóa khỏi Khâm Thiên Giám: bóng đêm che trời, vận nước chao nghiêng.

Từ biểu hiện của đám thị vệ, gã thư sinh đã đoán được mục tiêu của trận ám sát không ở trong xe, cô gái đã chết kia chỉ là một kẻ thế thân, hẳn nhìn cỗ xe nát vụn cười nhạt:

- Ta không quan tâm Hạ Hầu tướng quân muốn gì, chỉ cần biết hẳn và ta có chung mục đích giết chết con yêu nữ trong đội ngũ của các ngươi là đủ rồi!

Lữ Thanh Thần lặng lẽ hỏi tưởng lại sự kiện Khâm Thiên Giám diễn ra sôi sục hơn chục năm trước, một lúc lâu sau lắc đầu nói:

- Tôn chỉ của thư viện không quản đến những gì nằm ngoài lục hợp, hưởng hồ ta xuất thân Hạo Thiên đạo vốn không tin mấy cái thuyết thần bí đó, người cần gì phải nhiều lời. Hơn nữa ta đi theo công chúa điện hạ đã hơn bốn năm nên biết nàng không phải là kẻ ứng với dự đoán kia.

Nghe được bí mật chưa bao giờ lan đến tai giới bình dân tầng chót của đế quốc, Ninh Khuyết mơ hồ đoán được tại sao năm xưa công chúa điện hạ nhất định phải xuất giá đến thảo nguyên, tại sao hoàng đế bệ hạ luôn yêu thương nàng cuối cùng phải hạ chỉ đồng ý.

Nghĩ thông rồi, hẳn không nhận được quay sang liếc nàng một cái, chỉ thấy vẻ mặt nàng lạnh lẽo như đá, cực kì khó coi.

Gã thư sinh thu lại cảm xúc trên khuôn mặt, hẳn không trả lời Lữ Thanh Thần mà nhắm mắt hít thật sâu, theo nhịp hô hấp, lớp lá khô xung quanh dần dần cuộn lên, tấm trường bào màu xanh trên người tung bay phấp phới theo gió.

- Ngươi còn muốn làm gì hả?

Lữ Thanh Thần cau mày:

- Ta đã cho thời gian bảy mươi hơi thở nhưng ngươi vẫn không thể điều tức thành công chứng tỏ phủ tạng của ngươi đã vỡ nát, khí hải bị hủy, ngay cả thanh kiếm bản mạng cũng bị phá, giờ đây sức ngươi còn thua một tên lính hạng bét, lẽ nào còn muốn gây chuyện ư?

Trong suy nghĩ của người bình thường, những kẻ có thể điều động nguyên khí đất trời như kiếm sư hay niệm sư đều vô cùng thần bí khó lường, thậm chí không ít dân chúng thiếu hiểu biết còn tin rằng người tu hành đã vượt ra khỏi vòng sinh tử, vì thế đám thị vệ và người man dù biết gã thư sinh bị trọng thương, đang trong cảnh dầu khô đèn tắt nhưng vẫn cảnh giác vạn phần không dám lơ là. Tận đến khi nghe được mấy

câu của Lữ Thanh Thần họ mới dám tin rằng tên đại kiếm sư kinh khủng kia đã chẳng còn uy hiếp được ai nữa, cơn mệt mỏi rã rời lập tức kéo ập đến chiếm cứ cả thể xác lẫn linh hồn họ.

Chỉ có Ninh Khuyết luôn giữ tâm lý cảnh giác, hẩn giấu mình nằm yên trong lá rụng như một con chim săn mồi, mắt không rời khỏi gã thư sinh toàn thân đầm máu đứng bên cây đại thụ, cây cung trong tay di chuyển từng tắc một đến góc độ bắn tốt nhất.

Người Đại Đường có truyền thống coi vinh dự quan trọng hơn mạng sống, từ sĩ phu đến dân chúng đều cực kì tôn sùng phong độ khí phách, trong mắt họ một kẻ địch sắp ngã xuống khi đang chiến đấu phải được đối xử cho xứng với địa vị tài năng của hắn.

Kể sắp mất mạng ở đây là một đại kiếm sư cao quý nên thủ lĩnh đội thị vệ vẫn cúi đầu đáp lễ dù đối phương đã giết rất nhiều thuộc hạ trung thành và tận tâm, Lữ Thanh Thần vẫn phí lời trò chuyện giải thích những điều nghi hoặc, hoàn thành tâm nguyện trao đổi ngôn ngữ cuối cùng trong đời của gã.

Rất tiếc Ninh Khuyết chưa bao giờ là một người Đường điển hình.

Hắn tuy trọng vinh dự nhưng nhỏ toẹt vào quan điểm vinh quang là tính mạng, đối với hắn trên đời chẳng có thứ gì quý hơn mạng sống, mà giả như nếu có cũng không đến lượt cái gọi là vinh quang kia.

Hắn - một binh sĩ nhỏ xíu nơi biên giới, chưa từng biết đến phương thức chiến đấu của người tu hành, thậm chí đây là lần thứ nhất hắn được xem loại chiến đấu này.

Nhưng vị đại kiếm sư đã trở thành kẻ địch, vậy hắn sẽ luôn giữ vững cảnh giác, sẽ dùng bất cứ biện pháp nào để giết đối phương vào bất cứ khi nào.

Cuộc sống lưu lạc từ thuở nhỏ cùng vô số lần thấy máu trên đao người man nơi dải đất biên cương đã nuôi dưỡng quan niệm thâm căn cố đế trong lòng gã thiếu niên: chỉ có kẻ địch đã chết mới là kẻ địch vô hại, kẻ địch tất thổ là kẻ địch tốt nhất, và chỉ khi đứng trước một cái xác hắn mới bỏ mũ nghiêng mình biểu hiện lòng kính trọng lớn lao.

.....

Đột nhiên dị biến nảy sinh, hay có thể nói nảy sinh đúng như dự đoán của Ninh Khuyết.

Lá rụng quanh thân cỏ thụ điên cuồng cuộn xoáy, tấm trường bào màu xanh trên mình gã thư sinh tung bay phần phật, những tia máu liên tục phun ra từ ngũ quan hắn tựa như có một sức mạnh vô hình kinh khủng từ trong đám lá rụng, từ trong trời đất không ngừng đổ vào trong cơ thể, ép sạch máu cùng sức lực của hắn ra ngoài.

- Thu trời đất vào trong!

Thấy cảnh tượng đó, Lữ Thanh Thần biến sắc, lão giận dữ quát lớn:

- Người trong thư viện dùng thủ đoạn của Ma tông? Người... thật không ngờ người dám khi sư diệt tổ.

Từ đầu đến cuối dù trận chiến bên đường Bắc Sơn diễn ra thê thảm khốc liệt đến đâu lão cũng chưa hề động dung, trong con mắt người Đường một khi địch ta đối mặt thì thắng thua sống chết là chuyện thường tình, tịnh không liên quan đến mấy thứ đạo đức chính nghĩa, nhưng giờ phát hiện ra gã thư sinh sử dụng thủ đoạn chết chum của Ma tông, lão đã nổi giận!

- Nếu là chính đạo, sao phải ngại dùng thủ đoạn Ma đạo? - Gã thư sinh chậm rãi nâng cánh tay phải chỉ về lão già ngồi bên xe ngựa, lạnh lùng nói - Nếu phải trầm luân, vậy hãy để ta trầm luân vào Minh giới, muôn kiếp không được siêu sinh.

Tiếng nói vừa dứt, chỗ cuối ngón trở của hắn bỗng nhiên xuất hiện một vết đứt sâu hoắm đến tận xương, chỉ nghe gã thư sinh rên lên một tiếng, ngón tay trở đã rời hẳn khỏi bàn tay rồi đột ngột tăng tốc, biến thành một mũi tên máu điên cuồng bắn thẳng tới mặt Lữ Thanh Thần.

Thu nguyên khí đất trời vào trong cơ thể, chấp nhận thịt nát xương tan, dùng chính máu thịt bản thân hóa thành bản mạng phi kiếm, ngưng tụ công lực cả đời vào một đòn, đây chính là thủ đoạn cực kì quen thuộc của Ma tông!

Đối với đội ngũ hộ tống công chúa, Lữ Thanh Thần là chỗ dựa lớn nhất, đặc biệt sau khi đám người man trên thảo nguyên cùng bọn thị vệ đều tử thương thảm trọng, gần như không kẻ nào còn khả năng chiến đấu tiếp thì vai trò của lão càng quan trọng hơn. Nếu chẳng may lão bỏ mạng dưới ngón tay gậy này họ biết lấy gì chống lại cơn điên cuồng trước khi chết của tên đại kiếm sư đây?

Hai gã người man hú lên nhào tới thư sinh nhưng chưa được ba bước thì một kẻ đã ngã nhào trên mặt đất, loạng choạng trong tay bị văng ra ngoài.

Thủ lĩnh đội thị vệ đang quỳ trên mặt đất liền nằm hẳn xuống rồi khó nhọc bò về phía trước, cách chỗ hấn không xa có cây nỏ do một thị vệ đã chết bỏ lại, nhưng dù đã cố hết sức mà tốc độ của hấn vẫn quá chậm, chắc khi chạm tới cây nỏ thì Lữ Thanh Thần vốn suy yếu đến không thể yếu hơn đã bị ngón tay kia bắn trúng rồi.

Không ai trong đội xe có thể tưởng tượng tới việc một gã đại kiếm sư xuất thân thư viện đột nhiên dùng thủ đoạn của Ma tông, đã không có sự chuẩn bị từ trước thì chỉ còn cách trở mắt nhìn Lữ Thanh Thần bị giết rồi cả đoàn người cũng bị giết theo luôn.

Ninh Khuyết là ngoại lệ.

Hấn đã chuẩn bị từ rất lâu.

Khi gã thư sinh còn lải nhải than thở, hấn dùng thời gian tìm kiếm vị trí tốt nhất.

Khi gã thư sinh vừa bắt đầu thu nguyên khí vào thân thể, hấn đã đứng thẳng hai chân trên lá rụng, giờ cây cung trông rất tầm thường bằng gỗ hoàng dương lên nhắm thẳng vào đối phương.

Cánh tay phải co lại truyền lực đến cổ tay, cây cung bị kéo ra thành hình trăng tròn, thân cung cứng rắn chịu một lực rất lớn phát ra những tiếng kêu kè kệt, mũi tên đặt trên dây hơi rung rung rồi hoàn toàn ổn định tựa như một con rắn đang thu mình sẵn sàng cho cuộc tấn công.

Khi ngón tay gã thư sinh vừa bay ra, Ninh Khuyết cũng buông tay phải, chỉ nghe “păng” một tiếng, mũi tên bắn ra nhanh như điện xẹt, nó xuyên qua vài chiếc lá rụng rồi bắn vào giữa ngực đối phương.

Ông! Ông! Ông!

Cây cung dao động liên tục, mũi tên xé rách màn đêm, khi ngón tay của gã thư sinh đến trước mặt Lữ Thanh Thần, mũi tên đã kịp chạm vào ngực hấn rồi.

Thân thể người tu hành cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với người bình thường, nhất là đám kiếm sư, niệm sư, phù sư bởi liên tục mình tu dưỡng nhiều năm nên càng thêm yếu ớt, phải luôn chú ý đến phòng ngự cận thân. Ngoài những kẻ bảo vệ bên cạnh như đám thị vệ hay tử sĩ, họ luôn mặc thêm một lớp giáp nhẹ phía trong trường bào để phòng ngừa thích khách đánh lén.

Trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, gã đại kiếm sư có xuất thân thư viện này quyết chí sử dụng thủ đoạn Ma tông hồng sát hại niệm sư mạnh nhất của đối phương, chưa thành công chưa thôi, vì vậy lúc phát hiện ra có người dùng tên bắn lén hấn cũng mặc kệ coi như không thấy.

Trong thức hải ý niệm của hấn lúc này chỉ còn hồ nước tạo thành từ nguyên khí đất trời đang chao đảo, hành động cắt đứt ngón tay đã tạo ra một sợi dây liên hệ mỏng manh với hồ nước đó, do đó gã thư sinh phải tập chung toàn bộ sức mạnh tinh thần mới mong hoàn thành đòn đánh cuối cùng, hấn quyết không cho phép bất cứ một thứ gì làm xao động tâm trạng của mình, kể cả một mũi tên lạnh lẽo sắp đâm vào cơ thể.

Hơn nữa, hấn tin rằng với cự li xa như vậy, mũi tên đó không thể xuyên nổi tấm giáp mềm được chế tạo rất tinh vi, không thể lấy đi mạng sống của hấn.

Phụp!

Mũi tên bắn vào ngực hấn, nó xoay tròn cực nhanh, tốc độ nhanh hơn những mũi tên bình thường không biết bao nhiêu lần, đầu tên sắc nhọn trong nháy mắt xuyên qua trường bào màu xanh rồi lách vào một khe hở rất nhỏ trên tấm giáp mềm.

Tên đâm vào thịt ba phân, máu tươi chảy ra. (sao giống cảnh tượng ấy ấy ấy quá vậy)

Gã thư sinh thậm chí không buồn liếc xuống, những giọt máu li ti trên mặt hắn hợp lại với nhau thành những dòng suối nhỏ, chảy vào mấy vết nhăn giữa trán viết ra một chữ xuyên () đầy khổ não.

Mũi tên đâm vào da thịt tuy rất đau nhưng vẫn chưa chết, vậy thì có hề gì?

Đáng tiếc Ninh Khuyết không chỉ bắn ra độc một tên.

13. Chương 13: Đóa Hoa Đỏ Trên Tấm Áo Xanh

Sột!

Âm thanh ghè rợn do tên cắm vào da thịt vang lên, mũi tên thứ hai và thứ ba gần như không có trước sau nối đuôi bay tới, lần lượt chui đúng vào vị trí trên tấm giáp mềm đã bị mũi tên đầu tiên phá vỡ.

Không ai biết Ninh Khuyết làm cách nào để bắn ra ba phát tên liên tiếp trong vài tích tắc chỉ bằng cây cung gỗ hoàng dương trông chẳng có gì đặc biệt kia, càng không ai nghĩ được một tên lính bình thường như hắn lấy đâu ra tài bắn cung siêu phàm như vậy, ba phát tên liên tiếp đều trúng một điểm duy nhất.

Gã thư sinh liên tục bị đẩy về phía sau hai bước, hắn cảm thấy ngực mình dường như đang ầm lên rồi dần dần biến thành nóng hổi.

Hắn vô thức cúi đầu xuống liền nhìn thấy một mũi tên đã cắm sâu trong ngực, chỉ còn đuôi tên cùng đoạn thân tên rất ngắn ló ra ngoài, máu tươi ướm áo, tựa như trên ngực nở ra một bông hoa đỏ thắm.

Đôi mắt gã thư sinh tràn ngập vẻ không thể tin nổi, hắn nhìn chăm chăm vào đóa hoa đỏ rồi ngã phệt xuống mặt đất.

Dẫu là người tu hành, dẫu có dùng thủ đoạn Ma tông thu nguyên khí đất trời vào cơ thể, nhưng ai có thể tiếp tục điều khiển ý niệm của mình một khi trái tim đã bị bắn xuyên?

Khi hắn ngồi xuống, sợi tơ vô hình trong trời đất liền đứt phệt theo.

Đầu ngón tay đầy máu mất đi không chế liền không thể uy hiếp đến tính mạng vị niệm sư dù lão đã trở lên yếu ớt vô cùng.

Lữ Thanh Thần hơi nướng mày đánh bay ngón tay trước mặt.

Ngón tay bay sát qua mặt lão đâm lên cổ xe ngựa, sau mấy tiếng động răng rắc một nửa cổ xe đã sụp xuống, nát vụn.

Trong ngón tay đó chứa đựng không ít nguyên khí trời đất được gã thư sinh thu vào trước đó, tuy đã mất đi sự khống chế của ý niệm nhưng vẫn tạo được sức phá hoại kinh khủng. Nếu không có ba mũi tên kia, chắc chắn nó sẽ gây ra thương tổn nghiêm trọng cho Lữ Thanh Thần, khi đó trận ám sát này sẽ chuyển sang một kết cục hoàn toàn khác.

Đám người xung quanh tất nhiên hiểu được điều này, gã thư sinh lại càng rõ hơn, hắn đau đớn ngẩng đầu nhìn về phía sau trận địa phòng thủ, muốn nhìn xem mặt mũi kẻ vừa bắn lén mình rốt cuộc tròn méo ra sao.

Bắn ba mũi tên đúng thời điểm quan trọng nhất, dùng tài bắn cung mạnh mẽ vô song phá vỡ tấm áo giáp quý giá, giết chết vị đại kiếm sư một cách cực kì khó tin, chặn đứng cơn sóng dữ, cứu công chúa Đại Đường khỏi cơn nguy nan... tất cả những chuyện đó còn chưa xứng để hắn nhận lấy ánh mắt biết ơn, kính sợ thậm chí sùng bái của những người xung quanh sao?

Ninh Khuyết không nghĩ vậy, hắn vẫn nắm chắc cây cung trong tay, tên lên dây, cung kéo ra, nhằm vào gã đại kiếm sư ngồi dưới đất, hai lỗ tai chăm chú lắng nghe từng tiếng động nhỏ nhất trong rừng.

Hắn đang cảnh giác.

“Hạ Hầu”.

“Hạ Hầu”.

“Hạ Hầu...”

Từ lúc cô tỳ nữ nhận định gã đại kiếm sư chính là tay sai của Hạ Hầu và bản thân đối phương cũng công nhận chuyện ấy, trong đầu Ninh Khuyết vẫn liên tục lẩm nhẩm cái tên này.

Hạ Hầu không phải Hạ Hầu Đông, Hạ Hầu Tây gì đó.

Hắn họ Hạ tên Hầu.

Là một trong bốn người nắm trong tay quyền lực cao nhất của Đại Đường, võ công hắn cao cường không ai sánh kịp, chiến tích huy hoàng rực rỡ, tính cách cực kì lạnh lùng kiêu ngạo, suốt đời hầu như luôn trấn thủ trong Mãnh Liễu doanh được canh phòng nghiêm ngặt, lấy hung tàn hiếu sát mà nổi danh thiên hạ.

Bản thân hắn họ Hạ nhưng lại không cho phép đám con cháu lấy họ Hạ mà phải dùng chính tên hắn làm họ, con trưởng tên Hạ Hầu Kính, con thứ Hạ Hầu Úy. Trước sự lạ đời như vậy, có một học sĩ trong triều hoạch họe hắn thì Hạ Hầu ngạo mạn đáp lại:

- Ta sẽ tạo ra một dòng họ lưu truyền muôn đời, lấy ta làm thủy tổ, tên ta phải là họ. Họ Hạ Hầu.

.....

Hạ Hầu tướng quân là danh nhân nhưng đó không phải nguyên nhân mà Ninh Khuyết cứ lẩm nhẩm tên hắn trong đầu, lòng ngổn ngang trăm mối từ ngơ ngẩn đến khiếp sợ rồi châm biếm coi thường.

Từ lúc hắn được bốn tuổi, cái tên được che phủ bằng máu tươi, dương danh bằng hung tàn này đã khắc sâu trong lòng, chưa giây phút nào quên được.

Ninh Khuyết chưa từng thấy mặt Hạ Hầu.

Nhưng hắn rất tường tận Hạ Hầu thích gì ghét gì, tiểu thiệp được Hạ Hầu sủng ái nhất là ai, vì sao sau đó Hạ Hầu lại sai người nấu nạng, hắn biết mỗi bữa Hạ Hầu đều ăn ba cân thịt dê, thậm chí ngay cả quy luật vào nhà xí hàng ngày của Hạ Hầu cũng rõ như lòng bàn tay.

Hắn tin rằng trên khắp thế gian mình là người hiểu vị danh tướng Đại Đường này nhất, vì hắn cũng tin rằng không người nào trên đời khát khao được đưa lưỡi đao vào họng Hạ Hầu bằng hắn.

Ẩn giấu sâu dưới bề ngoài thô lỗ bạo ngược của vị tướng quân này là một trái tim lạnh lùng sáng suốt, hắn tàn nhẫn hiếu sát nhưng chỉ tin vào chính đôi tay của mình, do đó hắn tuyệt đối không đặt mọi hy vọng ám sát công chúa thành công lên mình gã thư sinh thuộc hàng đại kiếm sư nửa mùa kia.

Hắn nhất định sẽ phá ra những tử sĩ trung thành nhất làm nhiệm vụ ẩn mình trong bóng tối quan sát tình hình, thậm chí cả nhiệm vụ nhảy ra kết thúc tất cả vào thời điểm quan trọng nhất.

Trong mắt Ninh Khuyết, hiện tại chính là thời điểm tốt nhất.

Một nửa cỗ xe đã vỡ nát, nửa kia còn nguyên, phía trong lộ ra một đứa bé trai mặt mũi đầy bụi đang ngồi khóc nỉ non, cô tỳ nữ vội vàng nhắc váy định chạy tới.

Bàn tay phải của Ninh Khuyết nhanh như chớp xô nàng ngã nhào xuống đất.

Những ngọn cây phía trên đầu chợt nổ tung, mảnh vụn bắn ra rào rào che khuất tầm mắt mọi người, từ trong đám mảnh vụn đó hai gã bịt mặt mặc đồ đen hiện ra, chúng hét lên rồi ném xuống hai viên đạn bằng kim loại đồng thời rút trường kiếm từ sau lưng ra, ánh kiếm lạnh lẽo thấu xương.

Hai viên đạn kim loại có sơn đỏ bên ngoài chính là loại đạn lửa có số lượng cực ít chỉ được phân phối cho quân tinh nhuệ đóng ở biên giới của Đại Đường, khả năng gây cháy vô cùng khủng khiếp.

Ninh Khuyết quanh năm sống trong quân doanh nơi biên giới nên đương nhiên không lạ lẫm gì, hắn cấp tốc ném cung tên xuống rồi thò cả hai tay ra phía sau nắm lấy chuôi đao, miệng gào lên:

- Ô!

14. Chương 14: Ta Có Ba Thanh Dao

Chỉ duy nhất một chữ “ô”

Phía trước không có động từ.

Ninh Khuyết cũng không hô tên Tang Tang.

Hai người đã sống cùng nhau từ thuở nhỏ, cùng trải qua cuộc sống gian nan từ trong rừng rậm đến trên thảo nguyên suốt bao mùa nóng lạnh nên tâm lý tương thông, phối hợp cực kỳ ăn ý, chỉ cần một ánh mắt, một cái dấu tay, một từ một ngữ thôi là người này đã hiểu người kia muốn ám chỉ điều gì.

Từ “ô” vừa vang lên, Tang Tang liền chạy tới bên cạnh cô tỳ nữ nhanh như sóc, hai tay kéo mạnh, lập tức chiếc ô còn to hơn cơ thể nàng “phụp” một tiếng mở ra, giống như một bầu trời đen kịt xuất hiện giữa màn đêm trong cánh rừng bên đường Bắc Sơn, che kín trăng sao.

Hai viên đạn lửa vừa rơi xuống mặt đất liền bốc cháy bùng hực rồi lan rất nhanh sang đám lá rụng xung quanh, ngọn lửa càng ngày càng mạnh mẽ, chỉ một lát sau đã trở thành biển lửa cuộn cuộn, thể không thể dập tắt.

Đám người man, thị vệ còn sống sót nhìn thể lửa, lại nghĩ đến vị quý nhân đang nấp đằng xa, toàn thân bỗng lạnh buốt. Họ bị thương quá nặng, không có cách nào đi qua giúp được, đành trở mắt nhìn bức tường lửa hung hãn dần nuốt chửng mọi thứ xung quanh, miệng phát ra tiếng hú dài tuyệt vọng.

Nhưng họ không biết cây ô màu đen chẳng hề bén lửa, khi ngọn lửa nóng rực liếm lên mặt ô quét dầu bỗng yếu hẳn đi, chẳng hiểu ô được làm từ chất liệu gì mà vừa đen thui như màn đêm, vừa ngăn được lửa mạnh.

Dưới tán ô rộng lớn, Tang Tang căng thẳng cúi thấp đầu, mắt nhắm nghiền, miệng cong lên, đôi tay nhỏ bé túm chặt lấy cán ô, cổ ngăn ngọn lửa kinh khủng chỉ cách vài gang tay kia, bàn tay trái cầm phía cuối cán ô lúc siết vào đến trắng bệch, lúc thả lỏng tưởng sắp rời ra, dường như nàng quá lo lắng, hoặc cũng có thể trong tâm lý đang đấu tranh vì chuyện gì đó.

Cô tỳ nữ cũng nằm dưới tán ô, nàng đưa tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng bên kia, lại nhìn ánh lửa xuyên qua tán ô tựa như những vì sao đỏ rực lấp lánh trên bầu trời đêm, tâm lý càng thêm lo sợ, mà khi liếc sang quan sát thấy cảnh chiến đấu sắp sửa diễn ra bên ngoài, trong mắt nàng bỗng toát lên nỗi kinh hoàng.

Hai tên áo đen giấu mình trên ngọn cây đã có chuẩn bị trong một thời gian rất lâu rồi, chúng lặng lẽ quan sát những hành động của đám thuộc hạ công chúa, từ đó phán đoán kế hoạch ứng phó của đối phương rồi xác định được chính xác vị trí mục tiêu thực sự cần ám sát, cuối cùng lợi dụng gã to xác và tên đại kiếm sư hấp dẫn sự chú ý của Lữ Thanh Thần vô thanh vô tức tiến sát tận nơi để phát động tấn công.

Khắp không gian đầy mảnh gỗ vụn như sao trời xuyên qua tán lá rụng xuống nhân gian, hai tên áo đen chọn thời điểm cực kỳ tinh tế và chính xác, vừa ra tay liền ném hai viên đạn lửa rồi áp sát cực nhanh ép đối phương phải lựa chọn chiến đấu cận thân, không cho Ninh Khuyết bất kỳ cơ hội nào để thi thố tài bắn cung thần kì.

Bọn chúng tuy không phải người tu hành mạnh mẽ vô song nhưng có kĩ năng ám sát chuyên nghiệp hơn nhiều.

Thấy hai gã thích khách lao xuống, vẻ mặt của Ninh Khuyết vẫn không hề tỏ ra hoang mang, hần dút khoát ném cây cung trong tay đi rồi chẳng cần lấy đà cũng chẳng cần nhún chân tạo thế, đột nhiên nhảy vọt lên vừa lúc hai viên đạn lửa chạm tới lớp lá khô.

Hai viên đạn bắt đầu bốc cháy, thân hình hần lơ lửng phía trên ngọn lửa tựa như đang đạp lửa mà bay.

Hần mạnh mẽ xuyên qua bức tường lửa, đôi chân hơi gập lên, hai tay đưa về phía sau theo quán tính, thân nghiêng về phía trước, động tác vô cùng tự nhiên hài hòa như một con đại bàng đang lướt trên không, chuôi hai cây đao đeo sau lưng trong nháy mắt đã nằm gọn trong tay hần.

Liên tiếp thực hiện một loạt những động tác phức tạp nhưng Ninh Khuyết không hề rời mắt khỏi hai tên sát thủ áo đen, ánh mắt hẩn tập chung bình tĩnh không chút tạp niệm.

Cô tỳ nữ nhìn qua khe hở cực nhỏ trên mặt ô thấy cảnh Ninh Khuyết nhảy qua lửa, ánh lửa đỏ rọi lên bộ mặt lãnh đạm của gã thiếu niên, trái tim nàng bỗng lạnh buốt.

Trong đầu nàng xẹt lên cảnh tượng nửa năm trước đi theo Thiên Vu săn bắn trên thảo nguyên.

Lần đó, một con hổ phóng ra từ bụi cây vồ tới nàng, hai chân sau cũng co lên, chân trước khum khum, và khi nhìn vào đôi mắt con mãnh thú ấy, nàng cũng thấy sự tập chung lãnh đạm đến lạ kì, không tàn nhẫn, không khát máu, chỉ có bình bĩnh, bình tĩnh đến ung dung. Nhưng ánh mắt bình tĩnh đó là ánh mắt đáng sợ nhất nàng từng gặp phải, nó ám ảnh nàng trong không biết bao nhiêu giấc mơ, đi theo nàng qua không biết bao nhiêu giấc ngủ, khiến nhiều đêm nàng phải hoảng hốt giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đẫm toàn thân.

Tập chung tức là quyết tâm, bình tĩnh tuyệt đối đồng nghĩa với tự tin tuyệt đối, mãnh hổ vồ mỗi bình tĩnh mà không khát máu vì nó nhất định phải xé con mồi ra thành từng mảnh nhỏ, đó chẳng phải vì nó muốn phát tiết sự hung dữ trong người, chỉ là bản năng sinh tồn hình thành qua rất nhiều lần săn giết con mồi, hoặc có thể nói là bản năng trời sinh.

Khuôn mặt Ninh Khuyết trong ánh lửa khiến cô tỳ nữ bỗng vô thức liên tưởng hai thứ lại với nhau.

.....

Những kẻ suốt đời làm bạn với bóng tối như thích khách là những sinh vật mẫn cảm với nguy hiểm nhất trên đời, cô tỳ nữ có thể nhận ra sự đáng sợ ẩn dấu trong khuôn mặt bình tĩnh của Ninh Khuyết thì hai gã thích khách vốn luôn dán chặt ánh mắt vào hẩn tất nhiên không thể không nhận ra, trong lòng chúng bỗng căng thẳng khác thường, thậm chí còn căng thẳng hơn lần ám sát quân du kỵ của nước Yên năm xưa, bàn tay đang nắm thanh trường kiếm bỗng nhiên cứng đờ.

Trong tiếng gió gào thét, Ninh Khuyết xông tới, một góc trên vạt áo hẩn bị lửa sém vào, trong bóng đêm tỏa ra những ánh lập lòe yếu ớt.

Hai thanh trường đao rỉ sét được rút khỏi vỏ nhanh như điện, trong rừng đột nhiên vang lên những tiếng đao kiếm chạm nhau loảng xoảng, từng cơn gió thổi qua cuốn những đốm lửa trên vạt áo bay lả tả như những con đom đóm trong đêm, soi sáng thêm khung cảnh chiến trường.

Đao kiếm vừa chạm, Ninh Khuyết dẫn lên phía trước mấy bước, mạnh mẽ xen vào giữa hai gã thích khách, thanh đao trong tay từ chém chuyển thành đẩy, thuận theo sóng kiếm đối phương lướt tới tấn công. Hẩn căn bản không cho đối phương có cơ hội biến chiêu, dùng thế áp thế, chỉ nghe phập phập hai tiếng đã chém trúng mạng sườn kẻ địch.

Lưỡi đao sắc bén chém đứt xương ức hai gã thích khách rồi đi thẳng vào lồng ngực, máu thịt đỏ lỏm dính đầy mặt đao, chúng gào lên một tiếng thảm thiết rồi bỗng bật phát ý chí mạnh mẽ vô song của quân Đường, trước khi tắt thở liền quăng thanh kiếm trong tay đi túm chặt lấy song đao của đối phương giữ trong ngực mình.

Đúng lúc này, từ trên ngọn cây lại thêm một bóng đen khác hạ xuống như quỷ mị, tay hẩn cầm một cây đoản đao sáng như tuyết, mang theo khí thế một đi không trở về nhằm gây Ninh Khuyết chém tới.

Trong rừng còn tên thích khách thứ ba ẩn nấp!

Ai cũng tưởng hai tên thích khách kia là những kẻ được bố trí ở tuyến hành động cuối cùng, nào ngờ đằng sau bọn chúng vẫn còn kẻ khác, thủ đoạn cẩn thận này thoạt trông có vẻ dư thừa nhưng lại chứa đầy sự tàn nhẫn, rõ ràng là hành vi dùng tính mạng của đồng bọn làm vật lót đường!

Không ai ngờ đến, ngoại trừ Ninh Khuyết và cô thị nữ nhỏ bên dưới tán ô.

- Sáu! Hai!

Tang Tang căng thẳng co rúm thân hình, đúng lúc tên thích khách thứ ba lao xuống đánh lên nàng nhắm chặt đôi mắt, hô lên hai từ bằng tất cả sức lực.

Chỉ hai chữ số hết sức đơn giản liệu nhắc nhở được Ninh Khuyết điều gì? Phải chăng là ám hiệu chỉ vị trí? Nàng thấy rõ tên thích khách kia hay đơn thuần là phán đoán vị trí của hắn? Cặp đao của Ninh Khuyết vẫn bị bàn tay đầy máu của hai gã thích khách giữ chặt, liệu hắn có thể phản ứng kịp chăng?

- Sáu? Hai? Cao minh thật đấy.

Nghe tiếng hô của Tang Tang, trong lòng Ninh Khuyết oán thầm một câu rồi dứt khoát buông tay, tặng luôn cặp đao cho hai tên thích khách đang dùng tính mạng ôm ấp còn chặt hơn khi ôm tình nhân, đôi bàn tay đã tự do của hắn giờ cao quá đỉnh đầu, trong ánh lửa dần tàn lụi chộp lấy đuôi của cái gói quần chặt bằng vải bông thấm đầy máu tươi phía sau lưng, rút ra cây đao cuối cùng.

Xoạt một tiếng, lưỡi đao đã ra khỏi vỏ, Ninh Khuyết cũng chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại, hắn vặn eo xoay người, dồn sức lực toàn thân lên thanh trường đao rồi bổ một nhát sấm sét vào bầu trời đêm.

Giống như sau gáy có con mắt thứ ba, nhát đao mãnh liệt của Ninh Khuyết bổ cực chuẩn xác vào tên thích khách đang lao xuống, lưỡi đao sắc bén chém bay đoạn đao trong tay hắn rồi cứ thế lướt thẳng vào cổ.

Thế đao bất tận, lưỡi đao cắm ngập vào quá nửa cổ mới dừng lại.

Tên thích khách còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã rơi xuống mặt đất, hai đầu gối mềm nhũn quỳ phịch trên nền lá rụng.

Ninh Khuyết lùi lại, đưa tay nắm lấy chuôi cây đao đang cắm trên ngực một gã thích khách, dùng sức rút mạnh ra rồi quay đầu, đi đến trước mặt tên chết quỳ kia xoay tay chém thẳng vào bên kia cổ hắn.

Máu tươi phun ra thành vòi, đầu tên thích khách rơi bộp xuống mặt đất, lăn lông lốc vào tận sâu trong rừng.

Trong cuộc chiến giữa Đại Đường và nước Yên năm xưa, Hạ Hầu tướng quân chỉ huy đội tiên phong đã ám sát vô số du kỵ của quân địch, những tổ ám sát thần bí đó được tạo thành từ những người lính tinh nhuệ nhất, tuy không có người tu hành nhưng sức phá hoại trong chiến đấu lại cực kì kinh khủng, thậm chí từng lập lên kì tích ám sát thành công cả người trong giới tu hành.

Người khác không biết Hạ Hầu tướng quân đã làm thế nào để xây dựng lên đội ngũ đó, nhưng Ninh Khuyết lại rất rõ.

Hắn biết đám thích khách của Hạ Hầu tướng quân luôn hành động theo nhóm ba người.

Vì thế, từ lúc còn rất nhỏ trên lưng hắn đã luôn đeo ba thanh đao.

15. Chương 15: Hắn Là Người Đón Củi Bên Hồ Sơ Bích.

Đối với một kẻ đã sinh tồn giữa bầy thú dữ từ thuở nhỏ như Ninh Khuyết mà nói, đám sát thủ giấu mặt trong bóng đêm cũng không có gì đáng sợ, hắn chỉ sợ những người tu hành thần bí, bởi vậy chém bay đầu tên thích khách xong, Ninh Khuyết vội quay xuống sườn dốc đã tàn lửa nhạt cung, lấp tên nhắm tiếp vào vị đại kiếm sư phía xa xa.

Sự cảnh giác của hắn hình như hơi thừa thãi, gã thư sinh áo xanh đã mất khả năng hành động, chỉ lặng lẽ dựa lưng vào đại thụ, đôi mắt chăm chú nhìn thiếu niên đứng trong ánh lửa, miệng lẩm bẩm một câu không nghe rõ rồi mỉm cười nhắm mắt xuôi tay.

Ninh Khuyết vẫn kiên nhẫn giương cung vào thi thể của gã, rất lâu sau đó, đến khi đôi tay không thể chịu đựng thêm nữa, biến thành run rẩy hắn mới chậm rãi hạ tay xuống, lập tức cảm giác uể oải nhức mỏi đến toàn thân.

Hắn không quay đầu, cất tiếng hỏi:

- Không sao chứ?

Hai viên đạn bốc cháy lan sang đám lá rụng, nhưng do đầu xuyên mặt đất ẩm ướt nên ngọn lửa lụi dần, chiếc ô lớn được cụp xuống kêu đánh roạt, Tang Tang thả người ngồi xõm trên mặt đất, nhìn bóng lưng Ninh Khuyết rồi lắc đầu, tựa hồ nàng biết không cần lên tiếng trả lời thiếu gia cũng biết mình không sao.

Cô tỳ nữ hiểu câu hỏi quan tâm của Ninh Khuyết không đành ỉnh, nàng đứng dậy, nhấc váy chạy thật nhanh về phía chiếc xe ngựa đã vỡ nát một nửa, hai tay điên cuồng gạt bỏ những mảnh gỗ vụn ra rồi kéo thẳng nhóc kháu khỉnh vào lòng, đau lòng lau sạch bụi bặm bám trên mặt nó.

Chỉ còn khoảng sáu bảy tên người man và thị vệ sống sót, họ cố gắng gồng mình đứng lên, nặng nhọc lê tới bên chiếc xe ngựa. Gã thủ lĩnh dẫn đầu đám người quỳ xuống, hấn dập đầu nói bằng giọng đau khổ:

- Thuộc hạ tác chiến bất lực khiến công chúa điện hạ bị lũ giặc làm kinh sợ, tội thật đáng chết vạn lần.

Dưới ánh sao đêm giàn giụa không gian cùng ngọn lửa còn sót lại, hình ảnh những người đàn ông toàn thân đầm máu quỳ lạy xung quanh cô gái trẻ ôm đứa bé trai trong lòng không gợi lên cảm xúc đau thương mà tràn đầy kiên cường bi tráng.

Tang Tang đi tới cạnh Ninh Khuyết, họ lẳng lặng nhìn cảnh tượng đó, vốn đã đoán ra thân phận của cô tỳ nữ từ lâu nên cả hai cũng lười chẳng muốn rặn ra vẻ mặt giật mình kinh ngạc.

Vừa hít thở nặng nhọc, đám người man và thị vệ vừa giúp nhau đắp thuốc băng bó vết thương, đến khi hô hấp ổn định lại liền bắt tay vào thu dọn chiến trường, họ khiêng mấy tên đồng đội bị thương rất nặng về đồng thời kiểm tra đồng xác chết quân địch, thấy tên nào còn sót lại vài hơi thở lập tức một đao chém chết. Xong xuôi mọi chuyện, cả đám không tự chủ được đều ngoái đầu lại phía sau.

Nhìn gã thiếu niên trong chiếc áo đã cháy xém mất một mảng, ánh mắt bọn thị vệ pha trộn rất nhiều cảm xúc khác nhau, chần động có, không tin nổi có, thậm chí sợ hãi cũng có. Họ đã thấy cảnh Ninh Khuyết ra tay, biết gã thiếu niên này tuy võ nghệ cao cường, kĩ thuật bắn tên siêu đẳng nhưng rõ ràng không thuộc giới cường giả bên ngoài thế tục.

Trong trận chém giết này, công đầu thuộc về đám thị vệ cùng Lữ Thanh Thần, họ ra sức chống lại hai người tu hành mạnh nhất của quân địch, tước đi hầu hết sức mạnh cùng sự sống của gã đại kiếm sư kia Ninh Khuyết mới có cơ hội bắn ba mũi tên kết liễu hắn.

Nhưng cũng chính vì vậy, họ càng cảm nhận được sự đáng sợ của gã thiếu niên.

Bất kể lựa chọn thời cơ hay vị trí ra tay, hấn đều tỏ ra cực kì chính xác tàn nhẫn, rõ ràng ẩn sâu dưới vẻ ngoài non nớt vô hại là một trái tim lạnh lùng tính toán, đặc biệt nhất đao giết tên thích khách thứ ba càng khiến người ta không thể hiểu nổi, làm thế nào để hấn - một kẻ còn nhỏ tuổi như vậy - thực hiện được chuyện đó? Rốt cục trên thảo nguyên nơi biên giới hấn đã giết bao nhiêu mạng người, chém rụng bao nhiêu cái đầu?

Thủ lĩnh đội thị vệ chống một khúc cây tập tễnh bước lại gần Ninh Khuyết, gã chấp hai tay rồi cúi đầu vái một cái thật sâu, dù trong miệng không thốt ra lời cảm tạ nhưng động tác này đã nói thay tất cả những niềm biết ơn sâu sắc chân thành nhất trong lòng gã.

Ninh Khuyết nắm tay Tang Tang bước tránh sang một bên, không chịu nhận một vái này, đúng như vị kiếm sư đã chết kia từng nói, ý chí sắt đá không sờn cùng kỉ luật nghiêm minh mà những thị vệ Đại Đường đã biểu hiện trong chiến đấu đáng để người ta phải kính trọng, dấu đó là bằng hữu hay kẻ địch.

- Theo như ta thấy võ nghệ của ngươi không phải được học ra từ bất kì sách vở nào, giao đấu một một hấn ngươi không phải đối thủ của ta nhưng ban này khi ba gã thích khách xuất hiện đột ngột nếu đặt vào địa vị của ngươi chắc hẳn ta không thể chống nổi, đừng nói đến chuyện giết chúng một cách nhẹ nhàng đơn giản như ngươi.

Thủ lĩnh đội thị vệ nhìn khuôn mặt non nớt của Ninh Khuyết, gã cố nén cảm giác kinh hãi trong lòng xuống rồi nói tiếp bằng khọng khàn khàn:

- Chàng trai trẻ, ta thật sự rất tò mò muốn biết một thân bản lĩnh giết người của ngươi đã học được từ đâu?

Ninh Khuyết đưa tay gãi gãi đầu rồi mỉm cười đáp:

- Bản lĩnh giết người đương nhiên là học được trong lúc giết người rồi.

Hiển nhiên hẳn không thể nói cho thủ lĩnh đội thị vệ biết kể từ lần đầu nghe thấy cái tên Hạ Hầu vào năm bốn tuổi, Ninh Khuyết đã chuẩn bị tinh thần hoặc mình giết chết đối phương, hoặc đối phương giết mình, giữa hai kẻ chỉ một người được phép sống sót. (giống ông nội Voldemort và anh bạn Harry quá, con mèo béo mượn tạm một đoạn, mệnh mượn tạm một đoạn)

Vị tướng quân quyền nghiêng thiên hạ của Đại Đường chắc không bao giờ ngờ được trong một tòa thành nhỏ nơi biên ải xa xôi có một gã thiếu niên ngày ngày khắc khổ chỉ cưỡi luyện đao rồi lại ngồi cặm cụi phân tích đến tận chi tiết phong cách chiến đấu của từng cường giả dưới trướng hẳn, tổng kết ra vô số biện pháp đối phó khác nhau.

Vì thế, ba gã thích khách chết dưới đao Ninh Khuyết chỉ là kết quả đương nhiên của quá trình luyện tập gian khổ ngày ngày tháng tháng suốt mười năm ròng rã, nếu đổi thành một kẻ địch khác, ví dụ như người thị vệ đội thủ lĩnh đang đứng trước mặt, hẳn khó lòng tạo được chiến tích vẻ vang tương tự.

Trận chém giết bên đường Bắc Sơn rốt cục đã đưa Ninh Khuyết chạm trán thuộc hạ của Hạ Hầu tướng quân, có thể đây đơn thuần là chuyện ngẫu nhiên, có thể là sự sắp đặt của vận mệnh, nhưng rõ ràng hơi thở lạnh lùng của lưỡi đao và những mũi tên báo thù đã bắt đầu lan tỏa.

Thủ lĩnh đội thị vệ đưa tay vỗ vỗ bộ ngực bị thương, cau mày nhìn gã thiếu niên mặt mũi đứng đưng, lẩm bẩm:

- Người may lắm thì được mười năm mười sáu tuổi là cùng, chẳng lẽ còn giết người nhiều hơn ta?

- Nếu tính gộp cả mạng con vật thì đúng là ta giết không ít thật. - Ninh Khuyết cười đáp.

- Ta nói là giết người. - Thủ lĩnh đội thị vệ nhấn mạnh rồi liềm phân bua - Ý ta không phải muốn chất vấn gì đâu, chẳng qua do ta rất tò mò muốn biết thôi.

Ninh Khuyết sờ sờ khuôn mặt, hẳn im lặng một lúc lâu rồi nói:

- Khoản thu nhập lớn nhất ở biên giới đến từ hoạt động săn giết mã tặc mà chúng ta gọi là kiếm củi, mấy năm gần đây chuyện kiếm củi của Vị Thành đều do ta cầm đầu thực hiện, nói đến giết người, quả thực cũng giết kha khá.

Một gã người man tương đối có tên tuổi đi sau thủ lĩnh đội thị vệ vốn cũng định tiến lên biểu thị sự biết ơn, trong lòng hẳn đồng thời tồn tại nghi vấn tương tự, nhưng nghe xong câu trả lời của Ninh Khuyết liền không nói một lời quay đầu bước luôn, đôi chân của hắn bỗng nhiên loạng choạng, bờ vai hơi run rẩy.

Một gã đồng bạn trên thảo nguyên của hắn thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Đô Mộc, người sao thế?

Gã người man có tên Đô Mộc đặt mông ngồi xuống bên đồng lửa, khó nhọc đưa cánh tay vốn bị thương rất nặng lên vuốt khuôn mặt tê rần vì sợ hãi, nói:

- Tên thiếu niên kia... hình như là người đồn củi bên hồ Sơ Bích trong truyền thuyết.

Lời nói vừa dứt, bốn gã người man bên đồng lửa liền tái mét mặt mũi, im re không dám mở miệng trò chuyện thêm một câu, có kẻ len lén ngẩng đầu liếc vội Ninh Khuyết một cái rồi lại cúi đầu xuống ngay, dường như hẳn sợ gã thiếu niên kia biết mình vừa nhìn trộm.

Trước khi được công chúa điện hạ thu phục, những người man này đều là mã tặc nổi danh trên thảo nguyên, dùng sự hung tàn cùng cực dựng lên tên tuổi, nhưng trong suy nghĩ của chúng đám quân lính biên giới của Đại Đường mới là mã tặc chính tông. Mỗi năm gặp dịp hoạt động cung cấp hậu cần không tốt, lực lượng kỵ binh của đế quốc trong các tòa thành biên giới lại chuyển sang làm giàu bằng nghề tay trái béo bở nhất: đi cướp mã tặc.

Quân lính gọi đó là kiếm củi, mã tặc gọi loại chiến đấu tàn khốc này là đồn củi và mệnh danh những kẻ cầm đầu hung tàn của quân kỵ binh là người đồn củi, mà người đồn củi bên hồ Sơ Bích chính là nhân vật hung hãn nhất, khủng khiếp nhất, là nguyên nhân khiến ven hồ Sơ Bích nhuộm đầy sắc đỏ, là cơn ác mộng trong đêm của đám mã tặc thảo nguyên, là nhân vật chính trong những câu chuyện li kì đáng sợ bên đồng lửa.

Chỉ có điều trước đêm nay họ chưa từng nghĩ người đón củi huyền thoại đó hóa ra còn trẻ như vậy.

16. Chương 16: Hấn Bước Đi Trong Núi, Trên Lưng Công Một Cô Bé.

Trận chiến đẫm máu đã chấm dứt, ánh mắt của những người còn sống sót khi nhìn Ninh Khuyết cũng thay đổi rất nhiều. Trong khoảng thời gian trên đường rời khỏi Vị Thành, dù tôn trọng khả năng dẫn đường của hấn nhưng những khi gặp phải chuyện lớn hay có vấn đề quan trọng cần quyết định, vị trí của Ninh Khuyết trong mắt đám thị vệ không hề lớn hơn tảng đá nằm lẫn lóc ven đường là bao. Giờ thì ngược lại, bất kể mọi người chuẩn bị làm gì trước tiên đều tự động chạy qua hỏi ý kiến của hấn.

Thủ lĩnh đội thị vệ theo sự gợi ý của Ninh Khuyết và được công chúa điện hạ chấp nhận đã quyết định toàn đội không lên đường di chuyển ngay mà tiếp tục dừng chân nghỉ ngơi dưỡng thương, hy vọng lực lượng tiếp ứng kịp đến trước bình minh ngày mai.

Lữ Thanh Thần mỉm cười nhìn gã thiếu niên ngồi bên đống lửa, ngón cái bàn tay phải xoa xoa lên ngón giữa, nhưng cuối cùng lão chỉ lắc đầu.

Hai đống lửa được đốt lên bên cỗ xe ngựa, tuy gió đang thổi khá mạnh nhưng may do lớp lá mục dần ướt đẫm sương đêm nên không cần lo lắng chuyện xảy ra hỏa hoạn. Thủ lĩnh đội thị vệ cùng những người bị thương ngồi bên một đống lửa, đống còn lại ở vị trí kín gió sạch sẽ hơn dành cho công chúa, lão già Lữ Thanh Thần và đứa bé trai. Dù trong tình cảnh hết sức thảm hại nhưng không người nào quên đi tôn ti trật tự.

Sau trận chiến, đám người man không chịu được cơn đói khát giày vò trong bụng liền đem rượu ra uống, túi rượu lần lượt truyền qua tay từng người bên đống lửa. Khi đến chỗ Tang Tang, nàng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, gã người man tên gọi Đồ Mộc liền đi tới bên cạnh Ninh Khuyết, dùng cả hai tay dâng túi rượu cho hấn bằng thái độ cung kính nhất.

Hàng lông mày thanh tú của người nào đó khi thấy cảnh này bỗng hơi cau lại, nàng biết những người man vô cùng trung thành tận tâm với mình trước khi được thu phục đều là mã tặc kiêu ngạo bất thuần tung hoành thảo nguyên, rất hiếm khi họ tỏ ra tôn kính một ai ngoại trừ nàng, huống hồ trong thái độ lúc này bên cạnh tôn kính rõ ràng còn kèm theo sợ hãi. Thái độ biết ơn đến từ những điều mang tính quyết định mà gã thiếu niên đã làm được trong trận chiến lúc này thì cũng hiểu được đi, thế nhưng sợ hãi kia từ đâu mà có?

Ninh Khuyết nhận lấy túi rượu ngửa cổ dốc một hơi, vị rượu cay xè thiêu đốt cổ họng khiến hấn cau mày, nhìn lão già đang ngồi bên đống lửa đằng kia, trong lòng hấn chợt nảy ra một ý bèn chống tay đứng dậy đi qua. Nhưng Ninh Khuyết còn chưa kịp khép nép chấp tay hay thậm chí quỳ sụp xuống hành đại lễ như trong trí tưởng tượng từ hồi bé tí hấn đã bị một câu nói nhẹ nhàng chặn lại:

- Ngồi đi.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn cô tỳ nữ, ánh lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt khiến nàng trông càng thêm yêu kiều xinh đẹp, hấn thở dài trong lòng rồi cúi đầu cung kính hành lễ, sau đó kiếm một chỗ cách nàng không gần cũng không xa ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tuy luôn giữ vững quan điểm nàng là một cô gái ngu xuẩn chính hiệu, khác xa những gì thế nhân vẫn thường ca tụng nhưng dẫu nàng có ngu xuẩn thì địa vị của hai bên vẫn giống như tiên nữ trên trời cùng cá chạch trong ruộng lúa, do đó hấn không thể không lễ phép, không thể không cung kính.

Bởi vì nàng không phải là tỳ nữ, nàng là vị công chúa thứ tư của Đại Đường, Lý Ngư.

Lý Ngư nhìn gã thiếu niên, thấy khuôn mặt non nớt đó cũng bình thường như bao khuôn mặt bình thường khác, ngoại trừ hai lúm đồng tiền thỉnh thoảng lộ ra mỗi khi hấn cười hay mấy nốt tàn nhang dễ dàng nhìn được dưới ánh lửa thì chẳng còn chỗ nào đặc biệt.

Nhưng những gì mà tên lính bình thường còn trong độ tuổi thiếu niên ấy biểu hiện khi chiến đấu khiến nàng không chỉ một lần phải liên tưởng đến con mãnh hổ lạnh lùng phóng ra từ bụi cây. Chính nàng cũng không hiểu vì đâu mà mỗi khi nhìn thấy Ninh Khuyết, nỗi kinh hoàng còn chưa tan hết do trận ám sát lúc nãy đem lại chột phai đi rất nhiều.

Có lẽ bởi bên cạnh nàng cũng có một con mãnh hổ.

Nhưng chung quy nàng vẫn không cách nào ưa nổi gã thiếu niên này, suốt đoạn đường từ Vị Thành tới đây từ khi còn đóng giả làm tỳ nữ cho đến khi khôi phục lại thân phận công chúa nàng đều thấy hết sức phản cảm với những hành động của hắn.

Điều khiến nàng bực bội nhất chính là thái độ cung kính của Ninh Khuyết rõ ràng chỉ diễn cho có, chẳng mang theo chút thành tâm nào, thậm chí dường như dấu đó ở góc sâu trong lòng hắn còn đang không ngừng âm thầm nhạo báng nàng. Không thể không công nhận trực giác của phụ nữ là thứ vũ khí vô cùng đáng sợ, bất kể đó là trực giác của chị nông dân nơi quê mùa hay của oán phụ chốn thâm cung.

Là công chúa điện hạ vô cùng tôn quý của đế quốc Đại Đường, lẽ ra khi đã đoán một tên lính quèn thấp kém nào đó dám cười nhạo mình hắn phải tỏ ra hết sức giận dữ, nhưng cô công chúa ở đây chỉ có cảm giác đầy yên tâm và an bình, một cảm giác được người ta bảo vệ, vậy thôi.

Điều đó khiến nàng vừa thích lại vừa ghét, ghét bởi Ninh Khuyết là nguyên nhân sinh ra nó, trong lòng nàng nổi phiền muộn và xấu hổ cứ đan xen. Lý Ngư nheo mắt nhìn hắn, cố gắng làm cho giọng điệu của mình càng lạnh lùng càng tốt:

- Lúc này khi kẻ địch tấn công hình như người định chạy tới xe ngựa cứu giá bản cung, đúng không?

Bản cung là cung gì mới được chứ? Cung Đại Minh hay là cung Ly Hạ? Dù sao khi đó bản cung hàng thật giá thật cũng không ở trong xe nên bây giờ bản cung nói người định cứu bản cung đương nhiên muốn châm chọc người chỉ nhằm nhằm tìm cách lập công.

- Thật ra sau khi rời khỏi Vị Thành thần đã biết điện hạ là điện hạ rồi.

Ninh Khuyết nhìn nàng thật thà giải thích, điện hạ là điện hạ nên bản cung ngồi trong xe tất nhiên không phải là điện hạ, thủ đoạn con con đó may lắm thì phát huy được chút ít tác dụng đánh lừa kẻ địch, còn trong mắt những người thông minh nó chỉ đáng gọi là trò trẻ con.

Lý Ngư nhíu mày, nàng không tiếp tục chất vấn Ninh Khuyết xem khi nào và tại sao hắn đoán được thân phận của mình, chắc từ biểu hiện trong trận chiến lúc nãy và cảm giác an toàn mà hắn mang lại khiến năng lực phán đoán của gã thiếu niên được nàng đẩy lên một độ cao chót vót.

Nàng bỗng lạnh lùng hỏi:

- Người vừa nói một thân bản lĩnh giết người đều học từ trong quân đội, năm nay người được độ mười năm mười sáu tuổi là cùng, vậy năm xưa khi gia nhập quân đội Vị Thành chẳng phải mới là một đứa trẻ nít sao? Đám chỉ huy dựa vào cái gì mà dám thu người vào doanh trại?

Ninh Khuyết thăm hỏi cô em cũng là một con nhãi mười sáu tuổi chứ hơn gì anh, đang định bịa đại vài câu cho qua chuyện thì Tang Tang lặng lẽ đi tới ngồi cạnh hắn.

Nhìn cô bé hoàn toàn đúng với nghĩa cô bé bên cạnh, trái tim Ninh Khuyết bỗng mềm đi, hắn chuyển ánh mắt lên ngọn lửa trước mặt, từ từ nhớ lại:

- Điện hạ hắn đã biết con nhóc Tang Tang này vốn được thân nhật ở ven đường, khi đó chúng ta đều rất nhỏ, cả hai đi đứng lung tung thế nào cuối cùng lạc vào trong dãy Mân Sơn mênh mông, lúc sắp chết đói chết khát đến nơi bỗng may gặp được một người thợ săn già.

Hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô công chúa rồi kể tiếp:

- Lão thợ săn ấy cũng chẳng phải cao nhân ngoài thế tục gì, hắn cứu chúng ta chưa chắc là do lòng tốt nổi lên, nhưng nói chung hắn đã dạy ta săn bắn, khả năng săn tên của ta từ đó mà ra, rồi sau đó... Lão thợ săn chết đi, ta bèn dẫn Tang Tang lang bạt trong Mân Sơn săn thú kiếm ăn.

Từ câu chuyện đơn giản đó, trong đầu cô công chúa bỗng hiện lên cảnh tượng vô cùng sinh động: một đứa bé trai mười một mười hai tuổi lưng còng theo bé gái chừng năm sáu tuổi gian nan bước đi giữa rừng cây vách đá trong dải Mãn Sơn mênh mông khắp nơi đầy thú dữ, trong tay nó nắm chặt cây cung bằng gỗ hoàng dương, trên lưng bé gái kia buộc một ống tên gỗ đơn sơ.

Có khi suốt mấy ngày liền không săn được con mồi nào, có khi bị báo đuổi chạy ngã lăn lông lốc xuống sườn núi, có khi ngẫu nhiên bắn được một con thỏ xám hai đứa trẻ liền ôm nhau nhảy nhót hân hoan, khi nhìn thấy ánh đuốc sáng lên phía sơn trại xa xa chúng lại lặng lẽ tránh đi.

Trong con mắt Lý Ngự bây giờ khuôn mặt Ninh Khuyết đã không còn đáng ghét như trước nữa rồi, nàng cau mày hỏi tiếp:

- Sống trong núi nguy hiểm như vậy sao các người không đến gặp quan phủ? Đại Đường ta trước nay đều có chế độ trợ giúp mẹ góa con côi hết sức chu đáo mà?

Ninh Khuyết cúi đầu cầm một thanh củi khô cho ngọn lửa cháy to thêm rồi nhẹ nhàng nói:

- Thực ra nếu nói đến chuyện sống sót, sống ở những nơi ít người lại dễ dàng hơn.

Trong câu trả lời ngắn gọn đó chứa đựng không biết bao nhiêu nỗi cực nhọc gian truân cùng máu và nước mắt, Lý Ngự kinh ngạc nhìn hai chủ tớ, bỗng nàng nhíu mày nghi hoặc:

- Người thợ săn già kia vì sao lại chết đi?

Ninh Khuyết ngẩng đầu bình thản đáp:

- Bị ta giết, dùng dao giết.

Về phần nguyên nhân do đâu mà hắn phải giết lão ta, Ninh Khuyết không giải thích. Hắn không muốn giải thích với một cô công chúa cao quý chưa từng biết đến mùi vị cuộc sống đầy đen tối của những kẻ khốn cùng, có lẽ sau này hắn cũng không giải thích với bất kì một người nào khác. Ninh Khuyết chỉ im lặng xoa đầu Tang Tang một cách đầy thương yêu rồi nhẹ nhàng kéo nàng ôm vào lòng.

(Mèo béo nói khi cô ả viết loại chương thể này xong luôn cảm thấy hạnh phúc, còn mệnh khi dịch loại chương thể này xong chỉ muốn quăng bàn phím đi, mệt!)

Cá 10 ăn 1 là sau này Ninh Khuyết và công công chúa sẽ xyz với nhau, nghi lắm!)

17. Chương 17: Câu Chuyện Cổ Tích Kể Bên Đống Lửa.

Thằng nhóc kháu khỉnh thò đầu ra từ sau vách công chúa hiếu kì nhìn ngó xung quanh, nó hít hít nước mũi đang thông lòng tận miệng rồi học theo Tang Tang vùi đầu vào lòng Lý Ngự, khuôn mặt nhỏ nhắn liên tục ngoe ngoẩy cọ cọ làm vấy áo nàng chỉ chốc lát đã thấm đẫm toàn nước mũi nước dãi trẻ con.

Lý Ngự rút khăn tay ra vụng về lau cho thằng bé, nét mặt nàng chỉ có sự dịu dàng vô hạn, lau xong nàng quay đầu lạnh nhạt nói với Ninh Khuyết:

- Sau khi tới Trường An hãy đi theo ta, ta có thể cho người một tương lai tươi sáng.

Ninh Khuyết vốn đoán được thân phận của thằng bé người man này từ lâu nhưng hắn chưa từng nghĩ Lý Ngự lại có thể yêu thương đứa con chồng đến vậy, nhất là hành động dùng tay lau nước mũi vừa này tuy nhỏ nhặt nhưng thật khó tưởng tượng, khiến hắn phải thay đổi một số cách đánh giá về nàng. Đang lơ đãng nghĩ ngợi, nghe hỏi hắn giật mình trả lời:

- Thưa công chúa điện hạ đáng kính, sau khi tới Trường An thần sẽ tham gia kì thi vào thư viện.

Con người có những cách hiểu hết sức khác nhau với cùng một câu nói trong những ngữ cảnh khác nhau. Có thể hiểu lời nói của Ninh Khuyết theo nghĩa đại khái hắn muốn lắm nhưng tiếc rằng không có đủ thời

gian để cống hiến cho nàng, lại có thể hiểu rằng hẳn đang từ chối khéo, ý tứ rõ ràng chứa đựng sự kiêu ngạo: vào thư viện học tự nhiên sẽ có tương lai, không cần phiền diện hạ phải tốn công mệt óc.

- Người nghĩ mình có thể tham gia thi cử một cách suôn sẻ sao? Thậm chí là thuận lợi vượt qua kì thi? - Lý Ngự lạnh lùng nói - Đại Đường ta tuy căn cứ vào tài năng mà chọn kẻ sĩ nhưng những điều khuất tất bên trong cũng chẳng ít gì đâu, còn nếu người vẫn khẳng khẳng cho rằng người có tài tất sẽ tìm được nơi thích hợp để thi thố tài năng thì trước hết hãy đi Trường An hỏi vị Liễu tiên sinh xem hẳn tại sao lại phần chí đến nỗi suốt đời lang bạt chốn thanh lâu.

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thẳng thắn nói:

- Thần cũng biết điều ấy nên giờ mới cầu xin công chúa hãy giúp thần loại bỏ những trở ngại không đáng có kia, thần chỉ hy vọng mình sẽ không bị tước mất cơ hội vào thư viện chỉ vì quá nghèo.

Lý Ngự nhìn hẳn với nét mặt ngờ vực không thềm che đậy, nàng im lặng rất lâu vẫn không nghĩ ra vì đâu tên lính quèn bên cạnh lại từ chối cơ hội vô cùng tốt được nàng ban ột cách lạnh lùng dứt khoát như vậy.

Nên nhớ rằng nàng là cô công chúa được hoàng đế cưng chiều nhất, thần dân kính yêu nhất, với thân phận địa vị của Ninh Khuyết bây giờ được nàng mở lời mời mọc chắc phải do phúc âm của tổ tiên tu suốt tám đời lưu lại cho hẳn. Nếu đổi thành một binh lính khác của Vị Thành, dẫu có tư cách tham gia kì thi vào thư viện nhưng nếu nhận được sự tán thưởng của nàng hẳn còn không nhào tới dập đầu cảm ơn rồi rút hay sao?

Cả hai im lặng một lúc lâu, cuối cùng Lý Ngự lạnh nhạt mở miệng:

- Được, ta sẽ giúp người, bởi vì ta đã nợ người.

Nói xong, nàng cũng chẳng còn hứng thú trò chuyện tiếp với Ninh Khuyết, chỉ ôm thẳng bé nhìn đăm đăm vào ánh lửa bập bùng trước mặt, khóe mi dần dần ướt đẫm. Bên đồng lửa, lão già Lữ Thanh Thần khoan chân ngồi minh tưởng khôi phục tu vi, đằng kia đám thị vệ đã ngủ say, bóng đêm mang theo sự tĩnh lặng xâm chiếm khắp cánh rừng, chỉ đôi khi vang lên tiếng lửa lép bép hoặc tiếng đôi ba chú chim non bị ánh sao làm giật mình tỉnh giấc kêu lên chiêm chiếp.

Ninh Khuyết kinh ngạc khi thấy những giọt nước mắt óng ánh đọng trong mắt Lý Ngự, trông theo ánh mắt nàng hẳn mới nhận ra cô công chúa hóa ra đang nhìn những thi thể của đám người man và thị vệ được đặt tại một chỗ cách đồng lửa không xa.

Nghĩ đến cảnh khi nãy nàng lau nước mũi cho thằng bé, lại thấy tận mắt nỗi đau buồn xót xa của nàng trước cái chết của đám thuộc hạ, ấn tượng của Ninh Khuyết với cô công chúa lại phải thay đổi thêm một lần nữa, hẳn thầm nghĩ nàng dẫu có hơi ngu thật nhưng ít ra cũng thuộc hàng ngu ngốc mà có tình người.

Tang Tang gồi đầu lên đùi Ninh Khuyết ngủ say sưa, bốn phía xung quanh giờ chỉ có hẳn và Lý Ngự còn thức. Hai người cứ lặng lẽ ngồi im đến khi thằng bé người man bỗng từ trong lòng nàng bò dậy, nó dụi dụi đôi mắt kêu không ngủ được và đòi nghe chuyện cổ tích. Lý Ngự bối rối nghĩ thầm những câu chuyện cổ nàng được nghe trong cung khi còn nhỏ giờ đã quên sạch, còn dòng tiểu thuyết lãng mạn về những mối tình tài tử giai nhân mà cô thiếu nữ trong thời kì mơ mộng như nàng thích nghe sao có thể kể lại ột đứa con nít được?

Thằng bé kể ra cũng ngoan thật, nó không khóc um lên vùi vãnh mà chỉ giương đôi mắt ngây thơ nhìn người mẹ trên danh nghĩa một cách đáng thương, trông rất tội. Ninh Khuyết ngồi bên mỉm cười nhìn cô công chúa đang rơi vào cảnh quần bách, hẳn ho khan hai tiếng rồi cất giọng:

“Tiểu mạch vàng óng ả, yển mạch xanh mượt mà... Những quả trứng trong ổ cứ từng quả từng quả lần lượt nứt ra, chỉ còn một quả to nhất vẫn chưa hề có động tĩnh... Vịt mẹ nhìn đứa con đã to xác lại xấu xí của mình, thấy nó hớn hờ bơi lội tung tăng trên mặt nước, bèn kiêu ngạo nói: nhìn đi, hãy nhìn đi, nó đâu phải giống gà ghê tởm, nó đúng là đứa con thực sự của ta.”

“Nhưng nó thật quá xấu đi, xấu đến nỗi tới đâu cũng bị người ta chỉ trỏ bàn tán... Vịt hoang nói, miễn là người không kết hôn với một con vịt khác trong dòng họ chúng ta, thì chuyện xấu xí hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

“Vào một buổi chiều tối, khi vàng mặt trời rục rờ dần dần lặn xuống phía tây hoang nguyên, vịt con xấu xí bỗng thấy một đàn chim lớn bay ra từ trong rừng. Nó chưa từng nhìn thấy một loài sinh vật nào xinh đẹp như vậy, bộ lông trắng tinh như muốn phát sáng, cái cổ dài mềm mại duyên dáng, chúng xòe đôi cánh bay về miền đất ấm áp.”

“Một mùa đông đi qua, vịt con được mấy con thiên nga lớn vây quanh, nó cảm thấy xấu hổ, nó nghĩ thầm sao mình lại xấu xí như vậy, nhưng con thiên nga lớn bên cạnh chỉ dịu dàng rủa lông cho nó... Nó nhìn xuống dưới nước, nó bỗng thấy bóng mình hóa ra cũng xinh đẹp như vậy... Mùa xuân tới rồi, mặt trời ấm áp, những cây tử đinh hương buông mình là là mặt nước, mọi người nhìn nó hạnh phúc bưng bưng xòe cánh nhảy múa, ca hát vang trời, tất cả thích thú hô to: xem kia, hãy xem kia, một con thiên nga mới xinh đẹp làm sao!”

Ninh Khuyết tay cầm cành cây lơ dang vẽ những đường cong ngoằn ngoèo lên mặt đất bên cạnh, cúi đầu kể một câu chuyện cổ tích rất cũ, rất xưa, truyện tuy đơn giản nhưng trong đó chứa đựng cả nỗi đau khổ và niềm hạnh phúc. Thằng bé người man ngồi trong lòng cô công chúa tròn mắt há miệng lắng nghe, Lý Ngư cũng dần dần nhập tâm vào trong câu chuyện, Tang Tang chẳng biết đã tỉnh giấc từ bao giờ, nàng vốn được Ninh Khuyết kể cho từ khi còn nhỏ, nhưng bây giờ vẫn lặng im nghe hẩn, khóe môi hé hé nụ cười.

Đêm càng lúc càng khuya, hai đứa nhóc nghe xong truyện cổ tích cuối cùng cũng đi vào giấc ngủ ngọt ngào, Lý Ngư im lặng một lúc lâu rồi chợt nói:

- Câu chuyện của người quá thâm thúy sâu sắc, Tiểu Man không thể hiểu được, nhưng ta vẫn muốn cảm ơn người, cảm ơn người vì đã nhắc nhở ta... Ta sẽ giống như bà mẹ vịt đó coi thằng bé là đứa con ruột của mình, nó sẽ thành niềm kiêu hãnh của ta. Sau khi về đến Trường An, ta quyết không cho phép bất cứ một kẻ nào dám nhạo báng kì thị nó, còn trong tương lai thằng bé có thể bay tới tận trời như con thiên nga trong câu chuyện hay không... đành trông vào tạo hóa của nó vậy.

Ninh Khuyết gãi đầu cười cười, nói:

- Thực sự thần cũng không nghĩ xa như vậy, đây là câu chuyện mà thần đã kể cho Tang Tang nghe khi còn nhỏ, nàng luôn nghĩ mình đã xấu xí còn đen đúa nên vẫn tỏ ra mặc cảm, vì thế thần liền bịa ra câu chuyện này để an ủi.

- Nói sao thì nói đây cũng là một câu chuyện rất hay. - Lý Ngư mỉm cười nhìn hẩn nói - Vịt con xấu xí bị người ta coi thường bằng nỗ lực bản thân cuối cùng đã biến thành một con thiên nga trắng mà ai ai cũng đều phải yêu thích, thật là có chí khí.

Bàn tay đang cầm cành cây của Ninh Khuyết chợt cứng đờ, hẩn ngẩng đầu thẳng thắn nói:

- Công chúa sai rồi, câu chuyện này sẽ chỉ khiến hầu hết những người trên đời nghe được cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì vịt con xấu xí không hề biến thành thiên nga, nó vốn dĩ chính là một con thiên nga, cũng giống như điện hạ và tiểu vương tử đang nằm trong lòng ngài vậy. Còn những chú vịt con xấu xí vẫn vĩnh viễn là vịt con xấu xí mà thôi.

Lý Ngư lặng lẽ nhìn gã thiếu niên, trong lòng ngẫm nghĩ đến câu nói của hẩn, dường như nàng đã lờ mờ hiểu ra một điều gì đó.

18. Chương 18: Chỉ Vì Cô Quá Xinh Đẹp Mà Ra.

Câu chuyện cổ tích đã dẫn đến một đoạn đối thoại đầy thâm ý giữa hai người, cũng giống như trong cuộc sống, khi ta ném một vật xuống hồ nước sau một thời gian tất nó sẽ biến thành một phần trong đám bùn dưới đáy vậy. Xem kĩ ra, nếu bỏ đi tấm áo thân phận vẫn che kín cô công chúa tôn quý và người đốn củi bên hồ Sơ Bích, hai người họ thực ra cũng chỉ là những thiếu niên nam nữ mới mười sáu mười bảy tuổi đầu.

Trong những hoàn cảnh đặc biệt ở những nơi đặc biệt như hầm băng đáy giếng gì đó, những người trẻ tuổi thường dễ dàng quên đi mối quan niệm về thân phận trách nhiệm vẫn ràng buộc họ để trở về con người thật

của mình. Vừa phải trải qua một trận chiến đẫm máu bên đường Bắc Sơn, bây giờ cùng ngồi bên đống lửa, cô công chúa Lý Ngự của Đại Đường và Ninh Khuyết liền trở thành một người kể chuyện và một người nghe kể chuyện thuần túy.

Bởi vì xung quanh toàn những người bị thương đang ngủ say nên âm thanh người kể chuyện phải hạ xuống thật khẽ, bởi vì muốn nghe rõ câu chuyện cho nên người nghe kể chuyện phải xích lại gần thêm một chút, bởi vì rất nhiều thứ bởi vì mà hai người tự nhiên dần dần dựa sát vào nhau, vai kề vai chụm đầu bên ngọn lửa thủ thủ trao đổi những câu chuyện chẳng đầu chẳng cuối, mãi đến khi cả hai đều chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết thời gian đã trôi được bao lâu, màn đêm từ từ rút đi, ánh sao lấp lánh dần nhường lại bầu trời cho những tia nắng ban mai đầu tiên, phía nam đường Bắc Sơn chợt vang lên tiếng vó ngựa phi dồn dập.

Lão già Lữ Thanh Thần và Ninh Khuyết đồng thời mở mắt, hai người liếc nhau rồi lay những người bên cạnh dậy, một gã người man nằm áp tai xuống đất lắng nghe, lát sau hấn gơ tay làm hiệu, đầu tiên nắm chặt khóa mạnh trong không khí rồi lại xòe ra phất rất nhanh, ý bảo từ phía nam có rất nhiều người đang đến gần, hơn nữa còn là kỵ binh nặng.

Hai đống lửa đã tắt hẳn, trên những khúc củi cháy thành than bao bọc lớp tro mỏng trắng xám, thỉnh thoảng dưới lớp tro lại ẩn hiện đốm lửa đỏ mờ mờ còn sót lại. Đám người man và thị vệ gắng gượng bò dậy, mỗi người cầm lấy cây nỏ quân dụng cá nhân được chuẩn bị sẵn từ trước nhắm vào con đường Bắc Sơn vẫn tối om om, do bị thương quá nặng nên ai cũng tỏ ra chậm chạp. Hơn nữa đã biết kẻ sắp đến rất mạnh mẽ, vậy càng chẳng cần ẩn nấp làm gì, chỉ cần bình tĩnh chờ đợi là đủ, chờ được cứu hoặc chờ bị giết.

Lá rụng bên đường Bắc Sơn bị gió mạnh cuốn bay tung tóe, mười mấy tên kỵ binh hiện ra từ trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, trên thân ngựa và kỵ sĩ đều được bao phủ bằng một giáp nặng rất dày màu đen, tốc độ lao tới cực nhanh, tiếng vó ngựa nghe như sấm dậy, mặt đất rung chuyển khiến đám tro tàn trong đống lửa đã tắt bị chấn động bay lên, phiêu lãng như sương sớm.

Đây chính là đội kỵ binh nặng giáp đen tinh nhuệ nhất của Đại Đường.

Những kỵ binh được bọc kín giáp dày nặng một khi xung phong trên chiến trường thì thế gian khó tìm đối thủ, thậm chí đến cả những đại kiếm sư hùng mạnh cũng không thể gây ra bao nhiêu thương tổn đáng kể tới họ. (con mèo béo chém vãi, kỵ binh nặng mà gặp kiểu kỵ binh nhẹ có tính cơ động cao dùng cung chơi chiến thuật hit&run như quân Mông Cổ thì chỉ có đường quỳ xuống mà lạy thôi, sự thật lịch sử chứng minh rồi)

Nhưng ai cũng thấy trên thân những kỵ binh này còn lưu lại những vết tên bắn đao chém rất rõ ràng, hiển nhiên họ đã bị tập kích, có thể là bị tập kích ở chân núi phía nam. Nếu tình huống đó xảy ra, đội kỵ binh nặng tuyệt đối không hề thích hợp với loại chiến đấu trong rừng rậm này đã đi suốt đêm, mạnh mẽ băng rừng qua phía bắc, từ đó thấy được tâm trạng của họ nôn nóng ra sao.

Khoảng mười kỵ binh ầm ầm phóng tới bên đầu đường Bắc Sơn, khi còn cách hai đống lửa chừng hơn ba mươi trượng, một gã thanh niên thân mặc giáp lưng khoác áo choàng đồ tươi dẫn đầu đội kỵ binh chợt hô lớn:

- Hoa Sơn Nhạc quận Cổ Sơn ở đây! Điện hạ có phía đó không?

Nghe thấy cái tên Hoa Sơn Nhạc, đám thị vệ cầm nỏ thả lỏng cảnh giác, hô lớn một tiếng đáp lại. Ninh Khuyết cúi xuống nhìn cô công chúa Lý Ngự vẫn đang gục đầu vào vai mình, thấy hai hàng mi của nàng hơi động dậy, dường như còn chưa muốn tỉnh, hấn không nhin được mỉm cười, yên lặng thu cây cung bằng gỗ hoàng dương trên tay trái về.

Gã tướng quân trẻ tuổi tự xưng là Hoa Sơn Nhạc kia tay vỗ lên yên ngựa nhảy vội xuống đất, chạy tới bên cạnh đống lửa rồi khụy chân quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền khàn khàn nói:

- Sơn Nhạc cứu viện chậm trễ, tội thật đáng chết vạn lần, xin điện hạ tha tội.

Lúc này hơn mười kỵ binh giáp đen cũng phóng tới nơi, cả đám người sắc mặt mệt mỏi ào ào xuống ngựa, dồn dập quỳ xuống phía sau Hoa Sơn Nhạc, đồng thanh hô lớn:

- Xin điện hạ tha tội.

Đôi mắt của Lý Ngự không biết đã mở ra từ bao giờ, dường như nàng vừa mới tỉnh, lại cũng có thể đã tỉnh từ lâu rồi.

Nàng nhìn Hoa Sơn Nhạc đô úy quận Cổ Sơn quỳ gối trước mặt - một tướng quân trẻ tuổi hết sức trung thành tận tụy với nàng, lại nhìn đám kỵ binh rõ ràng đã phải trải qua một trận chém giết đẫm máu mới tìm được tới đây, sắc mặt Lý Ngự tràn ngập khen ngợi cổ vũ, mỉm cười nói:

- Còn không mau đứng dậy đi, chẳng lẽ các người thật sự muốn bản cung giáng tội mới được?

Nàng đang rất vui, những kỵ binh của Đại Đường sau khi gặp phải phục kích phía nam đường Bắc Sơn hẳn suốt đêm qua đã vô cùng lo lắng cho an nguy của nàng, cuối cùng họ cũng được gặp mặt vị công chúa điện hạ hiền lương sau một năm trời xa cách, sao không xúc động được? (con này có tinh thần tự sướng vài Khựa, em nó thích đu trên cột điện của đường dây 500KV Bắc Nam)

Hoa Sơn Nhạc vui mừng ngẩng lên, đang định mở miệng nói điều gì đó chợt nhận ra công chúa điện hạ đang ngồi dựa vào vai một gã binh sĩ trẻ tuổi, hơn nữa bộ dạng còn hết sức tự nhiên thoải mái. Thấy cảnh đó, trái tim hắn bỗng đập nhanh hơn, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc không vui, vàng trán cau lại.

Ninh Khuyết từ đầu đến cuối vẫn chú ý đám kỵ binh nên trong chớp mắt khi gã tướng quân trẻ tuổi ngẩng đầu lên, hắn đã nhìn rõ mặt mũi đối phương, đó là một khuôn mặt sáng sủa đẹp trai được tô điểm phía trên bằng hai hàng lông mày như kiếm khiến nó càng thêm ngời ngời anh khí.

Độ tuổi như vậy đã leo lên vị trí đô úy của quận Cổ Sơn, nắm trong tay nguyên một kỳ kỵ binh nặng giáp đen, Hoa Sơn Nhạc không thể nghi ngờ gì chính là một trong những nhân vật trẻ tuổi nổi bật nhất của đế quốc Đại Đường, bất kể xét từ lòng dạ khí độ hay năng lực đều là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ tiếc suốt cuộc đời cho tới hôm nay hắn vẫn không thể bước chân qua nổi một cánh cửa, thậm chí vài năm trước đã từng bị đục đầu vào đó một vỏ đầu đinh, cánh cửa đó hắn luôn chôn sâu giữ kín trong lòng, có điều toàn bộ Đại Đường ai cũng biết tổng - tình yêu cuồng nhiệt của hắn dành cho công chúa Lý Ngự.

Tâm trạng Hoa Sơn Nhạc đột nhiên cảm thấy hơi hơi lạnh lùng không vui, tất nhiên không phải nhằm vào cô công chúa ngồi kia rồi, có giết hắn cũng không dám có ý nghĩ ấy, hắn chỉ cực kỳ căm ghét thằng nhãi lính quèn bên cạnh nàng thôi. Mẹ kiếp, người là cái thá gì mà dám ngồi gần thân thể tôn quý của điện hạ như thế, mà đầu phải chỉ là ngồi gần, rõ ràng chạm hắn vào rồi!

Cả đời hắn cũng chưa một lần được ở bên cạnh nàng như vậy, chưa một lần được may mắn hưởng thụ cảm giác tuyệt vời đó, nếu lúc này mà có thể, hắn chỉ muốn lập tức rút đao chém bay cái vai đáng chết của thằng nhãi đáng chết ấy đi!

Tâm trạng ghen tức bưng bưng được Hoa Sơn Nhạc ẩn giấu cực tốt, chỉ ít là trước mặt công chúa điện hạ hắn che giấu rất tốt, vì thế khi Lý Ngự nhìn vào mắt hắn chỉ thấy một nét kinh ngạc không vui hơi xẹt qua.

Nàng nao nao trong dạ, rồi chợt nhớ ra hình như chỗ cánh tay mình đang rất ấm áp liền hiểu được nguyên nhân ánh mắt kì lạ đó của vị tướng quân trẻ tuổi. Lý Ngự vô thức đưa tay gạt sợi tóc mai vương trên má, cố che giấu sự bối rối trong lòng, chính nàng cũng không ngờ mình lại có thể vai kề vai cùng Ninh Khuyết ngủ suốt một đêm bên đồng lửa, tuy tình thế cho phép nhưng nói thế nào thì nói, một cô công chúa của Đại Đường lại tỏ ra thân mật quá mức như vậy với một gã trai trẻ tuổi đúng là rất không ổn.

Lý Ngự chậm rãi đứng dậy.

Cô tỳ nữ nghe truyện cổ tích tối qua đã biến mất khỏi thế gian.

Hơi ấm còn lưu lại trên cánh tay hai người nhanh chóng bị gió lạnh xua tan.

Ninh Khuyết hơi trầm ngâm rồi lắc đầu cười, hắn nhìn lên, chỉ thấy gương mặt của nàng tỏa sáng dưới ánh ban mai, xinh đẹp tuyệt trần, xinh đẹp hơn so với chính nàng mấy ngày trên đường đi không biết bao nhiêu lần.

Lạnh lùng kiêu ngạo đương nhiên không thể dễ thương bằng bình tĩnh ung dung rồi.

Nhưng trong lòng hắn, gương mặt của cô thiếu nữ dưới ánh lửa đêm qua mới là gương mặt xinh đẹp nhất.

19. Chương 19: Trong Tuyết Sơn Chẳng Có Thứ Gì.

Hoa Sơn Nhạc đưa mắt nhìn xung quanh, nhận thấy trong rừng có rất nhiều thi thể cả địch lẫn ta xếp chất đống, những dấu vết giao tranh, vết máu còn đọng lại khắp nơi, đặc biệt sau khi thuộc hạ đưa cho xem thanh tiểu kiếm không chuôi mỏng manh hẳn mới biết trận chiến đêm qua diễn ra dữ dội thế nào, mặt hơi tái đi.

Hắn hạ giọng sai người đi chuẩn bị ngựa rồi nói:

- Điện hạ, giờ này đội tiếp viện phía sau hẳn đã lên đường, chúng ta cũng mau nhổ trại thôi.

Lý Ngư gật đầu đồng ý đề nghị của hắn, dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của những kỵ binh giáp nặng chuẩn bị khởi hành tiến về phía nam.

Hoa Sơn Nhạc đi ngang đống lửa, tiện thể liếc nhìn tên binh sĩ trẻ tuổi ngồi đó, ánh mắt lạnh lẽo như băng khiến người ta rợn người, trong đầu hắn âm thầm phán đoán quan hệ thực sự giữa thằng nhãi này và công chúa điện hạ rốt cuộc ra sao, nhưng xét đi xét lại vẫn thấy đối phương không bao giờ có tư cách trở thành tình địch của mình, cảm xúc trong mắt dần nhạt đi.

Ninh Khuyết lặng lẽ nhìn bóng lưng Hoa Sơn Nhạc, nhớ đến ánh mắt nóng bỏng dịu dàng của hắn khi nhìn cô công chúa ngu ngốc kia, Ninh Khuyết biết đối phương sẽ không làm điều gì bất lợi cho nàng, nhưng dục vọng chiếm hữu của thằng khốn này quả cũng cao quá đi.

Tình yêu cuồng nhiệt của một vị tướng quân trẻ tuổi đẹp trai với nàng công chúa cao quý vốn chẳng liên quan gì đến tên lính ở tầng chót xã hội như Ninh Khuyết, nhưng đúng là hắn rất ghét cái thái độ đối phương nhìn mình lúc này, một thái độ thể hiện sự tự tin tuyệt đối về địa vị và sức mạnh, lúc nào cũng có thể đi chết đối phương như đi chết một con kiến, nhắc đối phương quăng đi như nhắc một cọng lông.

Ninh Khuyết không ưa, vậy nên hắn liền đứng dậy, mỉm cười nhìn cô thiếu nữ xinh đẹp chuẩn bị lên ngựa, nói:

- Công chúa điện hạ, thật ra... thật ra từ khi bắt đầu rời khỏi Vị Thành thần đã rất muốn nói với người một điều...

Hoa Sơn Nhạc quay phắt đầu lại, Lý Ngư nhú mày lảng lảng nhìn gã thiếu niên đứng bên đống lửa, dường như định lên tiếng trách móc mấy câu nhưng rồi chỉ lạnh nhạt cắt lời:

- Có chuyện gì đợi tới Trường An hãy nói.

Trước khi xuất phát, Hoa Sơn Nhạc qua dò hỏi thủ lĩnh đội thị vệ đã biết sơ sơ những điều công chúa trải qua từ khi rời khỏi thảo nguyên đồng thời biết được mấy biểu hiện của thằng lính quèn kia trong trận chiến đêm qua, hắn im lặng một lát rồi đi đến trước mặt Ninh Khuyết nói giọng khen ngợi kẻ cả:

- Lần này người đã lập được công lớn, sau khi đến Trường An tất sẽ được triều đình trọng thưởng... Anh bạn nhỏ, làm tốt lắm.

.....

Ninh Khuyết dắt Tang Tang quay về căn lều đơn sơ của mình thu dọn hành lý.

Tang Tang vừa buộc lại chiếc ô vừa hỏi Ninh Khuyết với giọng ngờ vực:

- Thiếu gia, có phải vừa nãy người cố ý nói vậy?

- Đúng. - Ninh Khuyết vừa lau vết máu dính trên lưỡi đao vừa thuận miệng đáp - Ta thấy thái độ của thằng khốn tên gọi Hoa Sơn Nhạc kia thực quá giả dối buồn nôn nên muốn tặng hắn một tý khó chịu ấy mà.

- Vậy thiếu gia định nói với công chúa điều gì? - Tang Tang dừng tay, hiểu kì hỏi.

- Ta biết làm sao được. - Ninh Khuyết tra đao vào vỏ rồi nhún vai trả lời - Nhưng chắc không phải là mấy thứ rác rưởi “thưa công chúa vô cùng cao quý, ngay từ lần đầu nhìn thấy nàng ta đã bị tiếng sét ái tình

đánh gục, đã yêu nàng tha thiết bằng tất cả trái tim, đã coi nàng là nữ thần duy nhất của lòng mình” gì gì đó...

- Nhưng biết đầu Hoa đô úy sẽ nghĩ vậy, thậm chí... cả điện hạ cũng nghĩ vậy thì sao?

- Kệ họ. - Ninh Khuyết lơ đãng nói - Kẻ ngu xuẩn có ý nghĩ ngu xuẩn cũng không đáng ngạc nhiên lắm.

Cô thị nữ nhỏ nhìn hắn, nói bằng giọng rất thực tình:

- Người có bao giờ cảm thấy mình là một kẻ rất nhàm chán hay không?

Ninh Khuyết cứng họng.

Tang Tang lắc đầu, một lát sau lại hỏi tiếp:

- Thiếu gia, có phải trong mắt người trên đời ngoại trừ chính bản thân thì bất kì kẻ nào cũng đều ngu xuẩn, đúng không?

Ninh Khuyết vừa dùng dây buộc lại vỏ đao vừa nghiêm túc suy nghĩ, một lúc sau mới trả lời:

- Vấn đề không phải do ta mà do trên thế gian này luôn có những kẻ ngu xuẩn rất thích làm những chuyện ngu xuẩn thôi. Ví như gã Hoa Sơn Nhạc kia chẳng hạn, loại con cứng của trời như hắn vốn phải rất thông minh nhưng lại đi tin phụng mù quáng vào một thứ mông lung như tình yêu, vậy dẫu không ngu giờ cũng biến thành ngu rồi.

Tang Tang đưa tay trở vào mũi mình, hỏi rất thật:

- Trong mắt người ta cũng ngu xuẩn chứ?

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đen đen của cô thị nữ, trả lời cũng rất thật:

- Cô không ngu, cô chỉ ngốc thôi.

.....

Trước khi đoàn người lên đường, có một chuyện nho nhỏ xảy ra.

Vài gã kỵ binh quận Cổ Sơn được lưu lại hiện trường, không phải vì họ muốn tra xét điều gì, đám tử sĩ dám có gan ám sát công chúa tất chẳng để lại bất cứ dấu mồi nào cho họ tra, họ chỉ muốn ở lại trông coi những di thể của đồng đội, đợi nhóm tiếp viện sau đến sẽ chuyển hết về Trường An hậu táng. Không được vớt bỏ đồng đội bất kể kẻ hèn sống chết ra sao, đây là quy định thép của quân đội Đại Đường.

Thi thể đồng đội được xếp cẩn thận từng li từng tý trong rừng, thi thể quân địch bị ném lung tung trên mặt đất, chờ đốt xong lửa sẽ đem thiêu hết. Khi xử lý đến lượt thi thể của gã thư sinh, đám kỵ binh bỗng luống cuống, họ biết người này chính là một vị đại kiếm sư, không biết nên xử lý giống mấy kẻ kia hay nên dành cho đối phương một sự tôn trọng xứng đáng với thân phận của hắn.

Hoa Sơn Nhạc hơi cau mày rồi quyết định mang đi chôn, nhưng Lữ Thanh Thần chợt nhẹ nhàng lên tiếng:

- Người này đã nhập ma đạo.

Nghe thấy hai từ ma đạo, sắc mặt của vị tướng quân trẻ tuổi trầm xuống, trong ánh mắt nhìn thi thể mặc tấm trường bào màu xanh kia đã chẳng còn chút kính trọng nào, chỉ còn lại vẻ coi thường khinh bỉ, hắn phát phát tay giống như xua một con ruồi đang bay trước mặt:

- Ném lên thiêu luôn cho rồi.

.....

Buổi sáng đoàn người đến lối ra phía nam con đường Bắc Sơn, giữa trưa gặp quân đội tiếp ứng từ quận Cổ Sơn, công chúa Đại Đường Lý Ngư cùng thuộc hạ dưới sự bảo vệ tầng lớp của mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ tiếp tục tiến về Trường An. Đến lúc này thì bất kể người trong đế quốc hay kẻ thù bên ngoài đều không còn cách nào uy hiếp đến sự an toàn của nàng.

Mấy ngày sau đó, Lý Ngư và vị tiểu vương tử người man kia luôn ngồi một chỗ trong xe, không hề xuất hiện trước mặt người khác.

Tuy có thêm mấy trăm kỵ binh nhẹ tham gia nhưng đám thị vệ cùng người man còn sống sót vẫn không để ý đến vết thương trong người, một mực cưỡi ngựa hộ vệ xung quanh xe ngựa của nàng. Lão già Lữ Thành Thần trong chiếc xe thứ hai, những kẻ bị thương nặng nằm trong mấy xe đi giữa, riêng Ninh Khuyết và cô thị nữ nhỏ Tang Tang phải ngồi trên chiếc xe ngựa lộc xộc của mình, tụt lại tận phía sau cùng.

Trước đó, khi đến ranh giới quận Cổ Sơn toàn bộ kỵ binh nặng được đổi thành kỵ binh nhẹ, tốc độ di chuyển được đẩy cao rất nhiều, những chiếc xe vững chãi đằng trước còn theo kịp chứ hai người Ninh Khuyết phải hết sức chật vật.

Một gã kỵ binh gò cương cạnh xe Ninh Khuyết, bực bội quát to:

- Các người chậm chạp quá, đi mau lên!

Cũng hết như mấy ngày đầu mới rời khỏi Vị Thành, Ninh Khuyết ngồi ngật ngưỡng trên càng xe, trông như lúc nào cũng muốn ngã, phải nhờ Tang Tang bên cạnh ra sức đỡ cho. Nghe tiếng quát, hấn giật mình mở mắt, liếc đối phương một cái rồi mặc kệ.

Nhìn bóng lưng gã kỵ binh, Tang Tang đưa tay lau mấy giọt mồ hôi đọng trên trán, nheo nheo đôi mắt lá liễu nói:

- Thiếu gia, bọn mình bị người ta ruồng rẫy rồi.

- Ruồng rẫy, dùng từ rất hay, nếu bảo bị người ta quên luôn thì thật chua chát quá.

Ninh Khuyết nhìn chiếc xe ngựa đi phía đầu đoàn, nghĩ đến khuôn mặt vị công chúa điện hạ đã không lộ ra suốt mấy ngày nay, hấn vừa cười vừa nói:

- Đối với những kẻ số khổ phải bán mạng để sống như chúng ta mà nói, những thứ chua chát luôn rất khó nhai.

Kề vai cùng công chúa bên đồng lửa thì thắm kể chuyện, đó chỉ là một giấc mơ, là một câu chuyện cổ tích, dường như không hề có thực.

Tên lính quèn nơi biên giới nhờ vận may mỉm cười cứu được vị quý nhân, sau đó nhận ban thưởng phù hợp, rồi cuối cùng biển trời cách mặt, ai trở về thế giới của người ấy, đây mới là điều chân thực nhất trên cõi đời.

Thế gian có sử thi anh hùng nhưng không thể tồn tại cổ tích lãng mạn, nếu Romeo không phải anh con nhà quý tộc mà chỉ là một tên hành nghề đào huyệt, vậy sau khi Juliet tự sát theo hấn, dưới âm ti chắc nàng phải hối hận khá nhiều.

Ninh Khuyết luôn cực tỉnh táo trong mấy loại chuyện kiểu này, hấn biết cô gái bên đồng lửa đêm ấy chỉ đơn giản là một bóng mờ thoáng qua trong chớp mắt, quan trọng nhất, trái tim hấn chưa hề rung động thực sự, hấn chỉ thường thức trước một cô gái như vậy lại có được những khoảnh khắc như vậy mà thôi, vậy nên trong lòng Ninh Khuyết cũng không thấy buồn bã.

.....

Sau khi dừng lại bổ sung những thứ cần thiết tại quận Cổ Sơn, đoàn người không hề nghỉ ngơi, tiếp tục thẳng đường xuôi nam, rõ ràng công chúa điện hạ đang rất nóng lòng trở về Trường An, trở về bên vua cha kính yêu của mình.

Hoa Sơn Nhạc hấn đã dò xét kĩ càng xuất thân của Ninh Khuyết, biết hấn chỉ là một tên lính bình thường nhất ở biên giới, tự nhiên không thể tin giữa hấn và công chúa có chuyện gì xảy ra, vì vậy lúc ở quận Cổ Sơn Ninh Khuyết khá dễ thở, không bị ai tìm cách làm khó dễ.

Lúc hạ trại nghỉ ngơi, Tang Tang ra bờ sông múc nước vo gạo mổ cá, nấu một bữa tối thịnh soạn, hai chủ tớ nhiệt tình vét sạch cơm rau trong bát, rồi sau đó đến đưa chua muối ớt trên bàn cũng chén bay luôn, ăn đến hể hả, mồ hôi mồ kê đầm đìa khắp mặt.

Một gã có bộ mặt lúc nào cũng như đang đưa đám đi đến, thấy cảnh đó liền lắc đầu cười:

- Gọi các người qua ăn chung các người không qua, làm bọn ta cứ tưởng có ai đang oán giận điều gì cơ, hóa ra là chêm cơm nước bên ta dở quá. Có được cô thị nữ đảm đang tháo vát thế này, không biết là phúc người tu mấy kiếp.

Đối với một cô thị nữ có địa vị thấp kém, câu khen ngợi của hắn đã rất cao rồi, nhưng Tang Tang chẳng cảm thấy gì, cứ cầm đầu ăn cơm, còn Ninh Khuyết coi đó là chuyện đương nhiên.

Gã vừa đến tên gọi Bàn Quốc Thao, là người thủ lĩnh đội thị vệ đã có biểu hiện xuất sắc trong trận chiến bên đường Bắc Sơn khi trước, rất được công chúa tín nhiệm. Có điều sau một năm theo công chúa đi tới thảo nguyên, khi trở về gặp huyết chiến liên miên, đám thuộc hạ trung thành tận tâm bên cạnh giờ sót lại vồn vện có bảy người, tâm trạng vị thủ lĩnh này hẳn đang vô cùng đau đớn.

Hai bên là chiến hữu vào sinh ra tử trong trận ám sát bên đường Bắc Sơn, tình cảm được xây dựng từ trong máu luôn khăng khít bền chặt hơn tình cảm thông thường rất nhiều, hơn nữa Ninh Khuyết lúc ấy thực sự đã để lại quá nhiều ấn tượng trong lòng người khác, vì vậy chiếc xe ngựa vẫn bị đám kỵ binh quận Cổ Sơn không thêm để ý thường có đám thị vệ sống sót và Bàn Quốc Thao tới thăm. Mấy tên người man cũng thỉnh thoảng đem tới cho hai chủ tớ ít rượu mạnh, nhưng chẳng mấy kẻ muốn tới cạnh Ninh Khuyết trong phạm vi mười trượng, và tuyệt không kẻ nào nguyện ý trò chuyện cùng hắn, chẳng biết có phải do nguyên nhân đến từ truyền thuyết về người đốn củi bên hồ Sơ Bích kia không.

- Ta biết các người có thể tự tới đô thành, hơn nữa đi cùng những kỵ binh này đúng là các người không được thoải mái cho lắm, nhưng sau khi ta chuyển giúp yêu cầu của các người đến giờ vẫn chưa có hồi âm.
- Bàn Quốc Thao áy náy nói - Người là người do Vị Thành phái đến, khi điện hạ còn chưa có ý kiến thì người chưa được phép rời đi.

Ninh Khuyết gãi đầu, nói:

- Vậy đành phải đồng hành thêm một đoạn đường rồi.

.....

Hành trình tới Trường An tưởng như cứ diễn ra một cách bình bình tẻ nhạt như vậy, nhưng tới buổi tối ngày thứ hai, Ninh Khuyết bỗng nhận được lời mời - lão già Lữ Thanh Thần muốn gặp hắn.

Trong tâm trạng vừa bất ngờ vừa vui sướng, Ninh Khuyết bồn chồn nghĩ ngợi đến nửa buổi, rốt cuộc quyết định khỏi nghĩ nhiều làm gì ệt, hắn tiện tay đổ ụp chỗ cháo cá thừa trong nồi dập tắt đồng lửa bên xe rồi cùng Tang Tang đứng dậy.

Tấm rèm che cửa xe được nhắc lên, ánh đèn mờ tỏ rọi sáng không gian nhỏ bé, vị niệm sư Lữ Thanh Thần ngạc nhiên nhìn Ninh Khuyết và cô thị nữ đang cung kính hành lễ, trong lòng thầm nghĩ thằng bé này hẳn phải biết tại sao mình lại gọi nó tới đây, chẳng lẽ không sợ sự có mặt của một người thứ ba sẽ khiến mình không muốn giải thích những điều nó vẫn thắc mắc sao?

Lão bỗng nhớ đến câu chuyện bên đồng lửa ven đường Bắc Sơn đêm đó, câu chuyện mà dù đang mình tưởng lão vẫn phải phân thần lắng nghe, câu chuyện về hai đứa trẻ nương tựa vào nhau sinh tồn giữa dải Mân Sơn mệnh mông... Nghĩ đến đây, tự cho là đã hiểu tại sao Ninh Khuyết dẫn Tang Tang đi theo, lão không còn ngạc nhiên nữa, ngược lại thấy thẳng thớm càng nhìn càng dễ ưa.

Nói cho phải thì Ninh Khuyết không cố ý biểu hiện, chuyện hắn dẫn theo Tang Tang chẳng qua do thói quen thâm căn cố đế mà thôi.

Lữ Thanh Thần ôn tồn nói:

- Người chắc cũng biết tại sao ta gọi người đến đây.

Ninh Khuyết im lặng không nói gì, hắn úp tay trái lên mu bàn tay phải, đặt lên mặt đất rồi quỳ sụp xuống, gập thân, trán chạm bàn tay, thực hiện nghi lễ cao nhất, trang trọng nhất của Đại Đường.

Có ơn to mới nhận lễ lớn, lão già Lữ Thanh Thần dù chưa làm gì, thậm chí rất có khả năng lão cũng không giúp nhiều được hắn vì trước nay chỉ những người có tài năng siêu việt mới chạm được vào thế giới thần kì kia, nhưng với một kẻ từ nhỏ đã phải tự lăn mò lật xem cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” mà không

có người chỉ dẫn như Ninh Khuyết, một người tu hành sẵn sàng bỏ công chỉ điểm ột người phạm rõ ràng không có tiềm năng thể hiện tấm lòng độ lượng và sự quan tâm lớn đến nhường nào.

Thấy Ninh Khuyết hành đại lễ, Tang Tang dù không hiểu lắm nguyên nhân thiếu gia làm vậy nhưng cũng nhanh chóng quỳ sụp xuống dập đầu.

Lữ Thanh Thần vuốt râu mỉm cười rồi nâng Ninh Khuyết đứng dậy, lão nhắm mắt, tập chung tinh thần, đặt đôi bàn tay gầy gò lên hai chỗ trên ngực và lưng hắn, sau một lát ngọn đèn âm áp trong xe bỗng mờ đi, dường như có vô số hạt bụi nhỏ màu nâu đang tràn ngập xung quanh.

Sự tĩnh lặng bao trùm không gian, thời gian cứ thế trôi đi.

Ánh đèn mờ đục sáng dần lên, lão già chậm rãi thu tay, lặng lẽ nhìn gã thiếu niên vẻ mặt bình tĩnh nhưng tay chân đang run run trước mặt, thở dài một tiếng:

- Đất trời cũng có hô hấp, hơi thở đó được gọi là nguyên khí, để nhận biết sự tồn tại của nguyên khí, người tu hành hoàn toàn dựa vào ý niệm. Do đó, muốn xác định một người có tiềm năng bước lên con đường tu hành hay không, trước tiên phải xét đến khả năng tích tụ ý niệm của hắn.

- Khi ở Vị Thành ta từng kiểm tra thử, nhận thấy trên thân người không hề có sự tồn tại ý niệm, hôm nay cẩn thận xem lại một lần nữa, kết quả vẫn không có gì thay đổi, trong tuyết sơn và khí hải của người trông trơn như một vùng hoang mạc.

-...Chẳng có một thứ gì...

20. Chương 20: Cánh Đào Khuất Ở Góc Tranh.

Nghe câu kết luận này, Ninh Khuyết im lặng rất lâu, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Lữ Thanh Thần, đưa ngón trỏ dí vào huyệt thái dương hỏi:

- Cái thứ gọi là niệm lực hay ý thức chẳng phải được sinh ra từ trong đầu sao?

Lữ Thanh Thần ôn hòa nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Nói như vậy cũng không chính xác lắm, nếu niệm lực do đầu sinh ra thì tại sao có liên hệ với hơi thở của trời đất bên ngoài? Cái gọi là tu hành chính là đem ý niệm chứa tại tuyết sơn trước ngực, khí hải sau lưng, giữa khí hải tuyết sơn có tất cả mười bảy lỗ khí tựa như núi Chung Ly có hàng ngàn hang động, hang núi đón gió chứa nước tấu lên khúc điệu thần kỳ, trên có người hô dưới có kẻ ứng, như vậy mới có thể khiến ta và trời đất hiểu thấu được nhau, hô ứng với nhau.

- Các lỗ khí trong thân thể phủ tạng con người hoặc thông suốt hoặc tắc nghẽn, là điều được hình thành từ lúc còn trong thai nhi, tiên thiên đã định sẵn, đến hậu thiên dẫu có tu hành thế nào cũng không thay đổi được, do đó người ta còn nói rằng tu hành chẳng qua là khéo sử dụng món quà ông trời ban sẵn cho con người.

- Khi ta kiểm tra mười bảy lỗ khí xung quanh tuyết sơn khí hải của người, phát hiện ra có mười một chỗ không thông, vì thế dẫu người có tu niệm lực tới cảnh giới nào đi nữa cũng không thể tiếp xúc giao hòa được với đất trời thiên nhiên.

- Nhưng người cũng đừng lấy đó làm đau khổ, trong hàng ức vạn dân chúng dưới gầm trời này, những kẻ thông suốt mười ba trên mười bảy lỗ khí đó vô cùng hiếm hoi, ngược lại không đạt điều kiện như người mới là chuyện bình thường...

Lữ Thanh Thần nhẹ nhàng an ủi, Ninh Khuyết cúi đầu, cười méo xệch.

Khi còn ở Vị Thành hắn đã vô số lần tự an ủi bản thân rằng chỉ có những thiên tài vô cùng xuất chúng mới có khả năng tu hành, giờ quả nhiên là sự thực, cứ theo những lời vị niệm sư này nói thì những kẻ thông

suốt mười lăm mười sáu lỗ khí đúng là được ông trời chiếu cố quá tận tình, giống như đang nằm trong nhà bị một khối vàng to như trái núi rớt ngay trước mặt.

“Tại sao số phận lại keo kiệt với mình vậy nhỉ?”

Ninh Khuyết than thở trong lòng rồi hướng về phía vị tiên sinh già thể hiện lòng biết ơn sâu sắc, sau đó dẫn Tang Tang rời khỏi chiếc xe ngựa.

Ánh đèn trong xe vẫn mờ mờ ảo ảo, một lát sau, rèm xe lại bị nhấc lên, công chúa Lý Ngự đến ngồi trước mặt lão già, nàng hơi nghiêng mình thi lễ rồi hỏi:

- Không có một cơ hội nào dù rất nhỏ ư?

Lữ Thanh Thần tuy rất yêu thích Ninh Khuyết nhưng một vị niệm sư đã tiến vào cảnh giới động huyền lại không tiếc tiêu hao niệm lực để kiểm tra thân thể của một người không mấy liên quan tất phải có nguyên nhân đặc biệt khác, như do điện hạ yêu cầu chẳng hạn.

- Những người có ý chí kiên định, tính cách thuần khiết thường có thể dễ dàng thông qua minh tướng thu được rất nhiều niệm lực, Ninh Khuyết chính là loại người này. Ta vốn cũng đặt nhiều hy vọng vào hắn, cho rằng trong mười bảy lỗ khí hắn chắc thông chừng được mười, đã chạm sát đại đạo, đến giờ vẫn chưa thể dẫn dắt ý niệm tiến vào sơ cảnh chẳng qua do hắn không biết phương pháp tu luyện đúng mà thôi. Ai ngờ trong cơ thể hắn có tới mười một lỗ khí không thông, ông trời đã không ưu ái, dấu tiềm năng có lớn cũng biết dùng vào đâu?

Lữ Thanh Thần cảm thấy rất tiếc nuối, theo như lão thấy, nếu Ninh Khuyết có thể tu hành, cho dù hắn chỉ có mười lỗ khí thông suốt, tư chất thuộc hàng thấp kém nhất nhưng với tính cách cùng tài viết chữ hơn người thì tương lai hắn cũng không thể đoán định được, đáng tiếc số phận gã thiếu niên này thật sự quá không may mắn.

- Đã như vậy thì khỏi cần quản tới hắn nữa. - Mấy ngày di chuyển liên tục làm mặt mày Lý Ngự trông khá mệt mỏi, nàng cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói - Vì chuyện này khiến tiên sinh phải khổ cực, thật là không phải.

Lữ Thanh Thần hơi nhướn mày, biết câu nói vừa rồi đã quyết định tiền đồ của Ninh Khuyết, sau khi biết hắn không thể tu hành, rốt cuộc nàng đã vứt bỏ ý định bồi dưỡng.

Lão im lặng một lúc rồi lên tiếng khuyên can:

- Trong Trường An cao thủ nhiều như mây, một kẻ còn ít tuổi như Ninh Khuyết thoát nhìn cũng không mấy nổi bật, nhưng ta tin rằng chỉ cần để hắn phát triển thêm vài năm, thiếu niên này nhất định sẽ thành một trong những người xuất sắc nhất trong giới quân sự Đại Đường.

Lý Ngự không ngờ lão già đánh giá cao Ninh Khuyết như vậy, nàng nhíu mày, nhẹ nhàng nói:

- Thăng nhóc này nếu xét về võ nghệ hay tính tình quả thật đều hơn người, nếu hắn còn ở Vị Thành hoặc chỉ cần trong quân đội, ta đâu phải bỏ ra một cái giá lớn rất lớn cũng muốn thu về dưới tay sử dụng, nhưng hắn lại muốn thi vào thư viện, chuyển sang con đường văn dài dằng dặc, đợi đến khi đủ lông đủ cánh, có sức ảnh hưởng nơi triều chính thì hắn già ta cũng đã già, còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Lão già im lặng rất lâu, rồi bỗng mở miệng nói:

- Tuy trong mười bảy lỗ khí hắn chỉ thông có sáu, theo lẽ thường thì tuyệt không thể bước chân vào con đường tu hành, nhưng... đạo trời xoay vần, vạn vật vô thường. Cảnh giới của ta thật sự quá thấp, mà thư viện nơi hắn có khả năng gia nhập lại vô cùng thánh khiết kì diệu, là một mảnh trời đất khác, ngày sau nữ trong muôn một... Ta nói là nữ trong muôn một hắn có thể tiến lên tầng hai của thư viện, ai biết được chuyện kì diệu gì sẽ xảy ra trên người hắn chứ, lỡ may hắn bước được lên con đường tu hành thì sao?

- Tầng hai? - Lý Ngự lắc đầu nói - Trên đời có mấy kẻ tiến nổi lên tầng hai của thư viện? Thăng nhóc Ninh Khuyết này tuy không tệ thật, nhưng ta thấy ngài đang tin tưởng một cách mù quáng vào hắn đấy.

Lữ Thanh Thần nhìn nàng mỉm cười:

- Khi ngài biết hẳn muốn thi vào thư viện theo con đường văn, dường như ngài cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hẳn sẽ rất cả, nên nhớ cuộc thi đó khó đến cỡ nào, rõ ràng ngài cũng có lòng tin tuyệt đối vào hẳn. Nếu đã vậy, ai dám khẳng định thằng nhỏ này không thể tiến lên tầng hai?

Lý Ngư hơi giật mình, không biết trả lời câu hỏi của lão ra sao, nàng ngẫm lại quả cũng thấy mình chưa bao giờ nghĩ ngờ chuyện Ninh Khuyết có thể vượt qua kì thi khó khăn nhất thế gian đó cả, lòng tin này thật ra đã đến từ đâu? Từ những câu chuyện đêm đó hay từ đôi mắt ung dung như mãnh hổ khi gã thiếu niên băng qua ngọn lửa?

Nàng vô thức quay đầu nhìn qua cửa sổ, dõi theo bóng lưng hai chủ tớ đang ngồi, im lặng không nói.

.....

Ninh Khuyết biết tâm tính mình thích hợp để tu hành mà không có khả năng tu hành, loại cảm xúc đang mừng rỡ hân hoan rồi đột ngột rơi xuống thất vọng nào nề này hẳn đã khá quen rồi, bảy năm trước tại sườn đông dãy Mân Sơn thuộc phần lãnh thổ nước Yên đã trải qua một lần khi gặp một thằng nhóc đen thui, rồi hai năm trước lại trải qua thêm lần nữa khi lập công tại Vị Thành rồi được quân bộ để mắt kiểm tra năng lực.

Nếu hẳn là kẻ đã đặt chân lên con đường tu hành thì với những công lao lập tại Vị Thành, hẳn đã trở thành đối tượng được quân đội Đại Đường tập chung bồi dưỡng từ lâu, cần gì phải liều mạng giết mã tặc tích lũy quân công, đổi lấy cơ hội thi vào thư viện.

Do đã chuẩn bị tốt tư tưởng từ trước nên sau khi nhận được kết quả xấu Ninh Khuyết cũng không quá thất vọng, nhưng Lữ Thanh Thần là người tu hành đầu tiên hẳn được tiếp xúc nên vẫn ôm một vài phần hy vọng, tiếc rằng hy vọng đó cũng giống như cánh đào vẽ khuất trong góc bức tranh thủy mặc, tưởng thật mà không thật.

Khi Ninh Khuyết quyết định bỏ qua giấc mộng, xóc lại tinh thần tiếp tục đi khổ luyện đao pháp nhằm mưu cầu hạnh phúc chốn nhân gian thì không ngờ đêm sau Lữ Thanh Thần lại mời hẳn đến.

Lần này Tang Tang không đi cùng Ninh Khuyết, có lẽ vì công chúa điện hạ tiếc nuối cảm giác được nói chuyện phiếm như những ngày nào, hoặc có thể do vị tiểu vương tử kia nhớ Tang Tang, tóm lại nàng được triệu tới xe ngựa của công chúa.

- Ta nghĩ người đã thuộc nằm lòng cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên”, nhưng bao năm rồi vẫn không cảm nhận được hơi thở kì diệu của trời đất, vậy kết luận của ta hôm trước hẳn không có sai lầm. - Lữ Thanh Thần mỉm cười nói.

Ninh Khuyết gãi đầu cười khổ:

- Lão tiên sinh, ngài gọi văn bối tới không phải vì muốn làm văn bối đau lòng thêm lần nữa chứ?

- Sau khi đến Trường An người sẽ đi thư viện, ta thì tuổi cũng quá cao rồi, chắc phải ở trong phủ công chúa tĩnh dưỡng, chúng ta rất khó gặp lại nhau, vì thế ta mới gọi người tới nói chuyện. - Lữ Thanh Thần hiền lành trả lời - Ta biết thế nhân luôn tò mò về con đường tu hành, tuy người không thể bước lên nó nhưng chắc cũng có không ít thắc mắc đâu.

- Thắc mắc thì quả thực văn bối luôn có rất nhiều. - Ninh Khuyết thành thật đáp.

21. Chương 21: Hỏi Đạo Nào Không Còn Trong Khuôn Khổ?

Lữ Thanh Thần mỉm cười:

- Vậy người muốn biết chuyện gì?

Ninh Khuyết cẩn thận suy nghĩ khá lâu mới đáp:

- Văn bối muốn biết... thế nào là tu hành?

Lữ Thanh Thần cười rộ lên:

- Thằng nhóc này tham lam thật.

Ninh Khuyết hoàn toàn không tỏ ra xấu hổ, hần nói:

- Vậy ngài có thể cho văn bối biết con đường tu hành phân ra bao nhiêu cảnh giới? Mỗi cảnh giới khác nhau có những năng lực gì khác nhau?

- Thật là ngoài dự tính của ta. - Lữ Thanh Thần cười nói - Nên nhớ người bình thường tuy không quá rõ về mấy thứ này nhưng chúng cũng chẳng được tính là bí mật.

- Không được tính là bí mật thì vẫn cứ là bí mật. - Ninh Khuyết cũng cười - Văn bối hứa sẽ kín miệng như bưng.

- Thôi được. - Lữ Thanh Thần gật đầu, lão trầm ngâm - Người biết Hạo Thiên đạo chứ?

Ninh Khuyết nhìn vị cao nhân của chính Nam môn Hạo Thiên đạo này, gật đầu cái rụp.

- Ta xuất thân từ Nam môn Hạo Thiên đạo, phụng mệnh đi du lịch thế gian, người đời hay gọi những kẻ như ta là môn hạ hành tẩu. Người đã muốn tìm hiểu về tu hành, vậy ta lấy chính Hạo Thiên đạo để nói.

- Hạo Thiên đạo thờ phụng trời cao, trời cao là khởi nguồn duy nhất của mọi con đường tu hành, bởi trời cao ôm ấp vạn vật, chiếu sáng nhân gian, mọi vật theo đó mà hô hấp, hô hấp ấy chính là hơi thở của trời đất hay còn gọi là nguyên khí.

- Con người là một loài trong vạn vật, ngây ngô sống giữa thế gian, rồi bỗng một ngày ngẫu nhiên nhận được mạch bảo của trời cao, từ đó mới dần hiểu đạo lý của tự nhiên tạo hóa, lấy ý niệm không chế nguyên khí, làm được những điều kì diệu, đó chính là tu hành.

- Con đường tu hành dài mênh mông vô tận, đòi hỏi ý chí vững vàng kiên định, con đường đó được chia làm năm giai đoạn, cũng là năm cảnh giới mà người đã nói.

- Cảnh giới đầu tiên gọi là sơ thức, là giai đoạn ý niệm của người tu hành phát ra từ khí hải tuyết sơn, bước đầu cảm nhận được sự tồn tại của nguyên khí.

- Cảnh giới thứ hai là cảm tri, là giai đoạn người tu hành có thể tiếp xúc với nguyên khí trôi nổi chuyển động giữa đất trời, thậm chí có thể thực hiện một vài hành động giao lưu qua lại dựa trên cảm giác.

- Cảnh giới thứ ba gọi là bắt hoặc, lúc này người tu hành bắt đầu hiểu được một số quy luật lưu động của nguyên khí và từ đó sử dụng chúng, họ chính là những kiếm sư, phù sư trong cách gọi của người đời.

- Cảnh giới thứ tư là động huyền. Khi tiến vào cảnh giới này, người tu hành có thể dung hợp ý thức của mình với nguyên khí đất trời thành một thể, do đó những kẻ tu niệm có khả năng dùng ý thức của mình trực tiếp tấn công kẻ địch, thậm chí những người đã tiến vào động huyền nhiều năm luôn có vài thủ đoạn kì diệu khó tưởng tượng nổi.

- Anh bạn nhỏ, đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, đúng là ta đã tiến vào cảnh giới động huyền nhưng tiếc rằng mãi tận khi tuổi quá già mới nhắc nổi một bàn chân bước qua ngưỡng cửa, ta giống như một đèn dầu đã khô, lửa tắt phải tắt, đại khái đến khi chết cũng không thể kéo nốt chân kia vào trong, nếu không... đêm đó sao phải chặt vật mãi mới giết được một tên đại kiếm sư như vậy?

Ngọn đèn trong xe tỏa ánh sáng mờ đục, dường như cũng sắp cạn dầu, Lữ Thanh Thần cúi đầu nhìn đôi chân của mình, trong lòng thầm nghĩ thời gian quả thực vô tình, cứ thế trôi đi, có biết đợi ai bao giờ?

- Cảnh giới thứ năm là tri mệnh. Hiểu được mệnh người cũng là hiểu được mệnh trời. Người tu hành thuộc cảnh giới này không chỉ biết tường tận quy luật lưu chuyển của nguyên khí mà còn nắm được quy luật vận hành của nó, hiểu được những mối liên hệ giữa vạn vật và đất trời, hiểu được bản nguyên của thế giới. Có lẽ chỉ những người tiến vào cảnh giới này mới thực sự được coi là đắc đạo.

Ninh Khuyết mê mẩn lắng nghe, thấy Lữ Thanh Thần dừng lời mới giật mình, hần gơ tay hỏi tiếp:

- Thừa tiên sinh, liệu có phải phía trên năm cảnh giới kia còn tồn tại cảnh giới khác?

- Tại sao người nghĩ vậy? - Lão già thích thú nhìn hẳn.

Ninh Khuyết đáp:

- Nếu đã nói con đường tu hành là một con đường dài vô tận, vậy tất nó không thể có điểm cuối, cũng giống như trên thế gian này làm gì có con đường nào không có lối ra, vì vậy văn bối mới nghĩ nhất định sẽ còn những cảnh giới cao hơn.

- Thăng nhóc này thật là... ngay cả sơ cảnh còn chưa nhập mà vẫn có tâm tư để ý tới mấy chuyện xa xôi.

Thấy lão vừa cười vừa mắng, Ninh Khuyết mỉm cười vô tội:

- Tiên sinh cứ coi đó là sự hiếu học của văn bối đi.

- Trên đời này ta chưa từng gặp gã trai nào hiếu học còn hơn hiếu sắc. - Lữ Thanh Thần cười.

Nghe lão nói quá chí lí, trong lòng Ninh Khuyết phải gờ ngón cái lên mấy lần, rồi hẳn giang hai tay ra cái chính:

- Không phải hiếu học, vậy gọi là hiếu kì đi.

Lữ Thanh Thần lại im lặng, rất lâu sau lão mới nói tiếp:

- Trong truyền thuyết, cao hơn tri mệnh còn rất nhiều cảnh giới kì diệu khác, nhưng chỉ có hai loại từng được ghi chép trên điển tịch, một là thiên khai, một là vô cự.

- Ở cảnh giới thiên khai, người tu hành có thể trực tiếp nhận được mạch bảo từ trời cao, dùng sự thành tâm bái tế mà tạo thần thuật, mượn lấy sức mạnh của ánh sáng giữa chốn đất trời mênh mông, ánh sáng chiếu khắp thế gian, người tu hành đâu chỉ mượn được một tia một dải thì uy năng đó đã hùng mạnh tới nhường nào?

Trong đầu Ninh Khuyết chợt hiện ra hình ảnh một vị đại năng áo trắng phát phơ quỳ lạy trời xanh, tức thì mây tạnh sương tan, ánh dương rọi xuống, hẳn vừa vung tay biển liền động núi liền rung, nghĩ đến đó, trái tim Ninh Khuyết bỗng run rẩy, khó bình tĩnh được, âm thanh của hẳn không hiểu sao bỗng nhiên khàn đi:

- Vậy... vô cự là cảnh giới ra sao?

- Trong điển tịch chỉ cho biết từng có cảnh giới đó xuất hiện nhưng cụ thể ra sao thì không tả rõ, tất cả chỉ có một câu chung chung: muốn sao được vậy, không còn khoảng cách.

Lữ Thanh Thần hơi nhíu mày, chậm rãi nói tiếp:

- Theo như ta đoán, cảnh giới vô cự nghĩa là ý niệm của thánh nhân có thể vượt tới ngoài vạn dặm, mọi khoảng cách thông thường đều không còn ý nghĩa, thực vĩ đại hùng tráng biết bao.

Muốn sao được vậy, không còn khoảng cách, tám chữ này quả thực khiến Ninh Khuyết vô cùng chấn động, nhưng với những bậc đại năng đó rốt cuộc không còn khoảng cách hay không còn khuôn khổ cho họ mới là sự hình dung chính xác?

Dường như Ninh Khuyết đã mơ hồ nhận thấy sức mạnh khủng khiếp ẩn giấu đằng sau hai chữ vô cự này, nhưng trong cảm giác của hẳn nó không vĩ đại hùng tráng như Lữ Thanh Thần đã hình dung mà lại tự do phóng khoáng tới tận cùng.

- Về cảnh giới vô cự, có lẽ thư viện sở hữu những bản ghi chép cụ thể hơn nhiều. - Lữ Thanh Thần nhìn khuôn mặt còn trẻ măng của anh chàng đang để hồn vía bay tận chín tầng trời trước mặt, xúc động nói tiếp - Người tu hành có thể tiến vào hai cảnh giới này đều là những bậc thánh nhân, từ xa xưa tuy vẫn có truyền ngôn cứ mỗi ngàn năm lại có thánh nhân giáng hạ, nhưng đã bao năm rồi trên thế gian chưa xuất hiện thánh nhân? Vậy nên những chuyện này chỉ là thần thoại truyền thuyết, nghe để biết cũng chẳng sao, nhưng nghĩ ngợi tìm hiểu nhiều thì thật phí công vô ích.

Ninh Khuyết cúi đầu bái thêm một bái, tỏ vẻ đã hiểu.

Lão già cười nói:

- Ta vốn tưởng người định hỏi mấy chuyện đại loại hiện nay thế gian có người tu hành nào nổi tiếng, có cao nhân ngoài thế tục nào đáng chú ý, mấy gã trai trẻ thường quan tâm để ý mấy chuyện này mà, ai ngờ người lại đi hỏi chuyện tu hành.

Ninh Khuyết đặt hai bàn tay lên đầu gối, hần cúi đầu im lặng rất lâu rồi mới ngẩng lên nhìn Lữ Thanh Thần, thành thực trả lời:

- Với văn bối bây giờ mà nói, biết về những cường giả mạnh nhất thế gian cũng không hề có ý nghĩa gì, họ là những con đại bàng dũng mãnh bay cao tận chín tầng trời, văn bối chỉ là con kiến nhỏ bé yếu đuối bò sát mặt đất, trong mắt họ vốn không hề tồn tại những người như văn bối, vậy thì trong mắt văn bối cũng không cần tồn tại những người như họ.

- Thế tại sao người lại hỏi về những điều căn bản trong tu hành? - Lữ Thanh Thần nhìn hần bằng ánh mắt lạ lùng.

Ninh Khuyết đáp:

- Tương lai trước mắt tuy các bậc đại năng không xuất hiện trong cuộc sống của văn bối nhưng sau khi đến Trường An rất có khả năng văn bối sẽ gặp phải một số người tu hành bình thường, ví như gã thư sinh đại kiếm sư kia chẳng hạn. Văn bối đã không thể tu hành, vậy thì càng phải biết thế nào là tu hành, phải biết người tu hành chiến đấu ra sao...

- Mục đích của người? - Hàng lông mày của lão già nhướng lên, hình như lão đang rất nôn nóng muốn biết câu trả lời của hần.

Ninh Khuyết bình thản trả lời:

- Nếu một ngày nào đó văn bối buộc phải quyết chiến với một người tu hành, vậy những kiến thức ngài dạy văn bối hôm nay sẽ giúp văn bối rất nhiều trong việc chiến thắng đối thủ.

- Một người bình thường muốn đánh với người tu hành có thể vận dụng nguyên khí đất trời? Hơn nữa còn muốn chiến thắng họ?

Lão già nhìn Ninh Khuyết chăm chăm, miệng bần thần lặp lại mấy câu của hần, rồi đột nhiên lão bật cười dữ dội, cười cực kì sáng khoái, làm thân hình hom hem cũng run rẩy không ngừng:

- Ha ha ha ha ha...

Tiếng cười vang vọng dần dần nhỏ lại, Lữ Thanh Thần nhìn khuôn mặt đang rất lúng túng của Ninh Khuyết, nói:

- Có khí phách lắm, ta thích!

22. Chương 22: Học Tập Trên Đường.

Đêm đã khuya, Ninh Khuyết rời khỏi xe ngựa, Lữ Thanh Thần đưa tay nhắc màn che cửa sổ nhìn theo bóng lưng gã thiếu niên, nghe tiếng sơn ca miền biên giới vắng vắng giữa cánh đồng hoang, khóe môi lão chợt nở nụ cười.

Với một người tu hành đã bước vào cảnh giới Động Huyền, dẫu mới chỉ đặt được một chân vào đó thì dù đến bất kì một thành thị hay quốc gia nào trên thế gian đều nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt nhất, họ căn bản không cần để tâm tiếp xúc với những người bình thường. Các niệmsư càng phải tiêu tốn rất nhiều thời gian để mình tưởng bồi đắp niệmlực, do đó mỗi giây mỗi phút của Lữ Thanh Thần cũng quý như bạc như vàng.

Thế nhưng lão vẫn tình nguyện bỏ ra một hai buổi tối thậm chí nhiều hơn để trò chuyện cùng Ninh Khuyết, thảo luận với hần những vấn đề trời ơi đất hỡi chẳng đâu vào đâu bởi lão rất thích hần, lão thích sự trầm tĩnh, luôn cố gắng vươn lên ẩn dưới vẻ bề ngoài ôn hòa non nớt, lão thích nét khí phách can trường đôi lúc

hắn ngẫu nhiên bộc lộ. Tự lực tự cường, bình tĩnh lạnh lùng, khí phách gan dạ là những phẩm chất mà người Đại Đường tôn sùng nhất, mà Lữ Thanh Thần, không nghi ngờ gì, chính là một lão già Đường từ trong trướng Đường ra.

Những điều lão trao đổi với Ninh Khuyết tối nay cũng là bài học vỡ lòng của người tu hành Nam môn Hạo Thiên đạo, tuy chẳng tính là bí mật to tát gì nhưng chiếu theo quy định môn phái thì người thường không được phép biết đến, Lữ Thanh Thần cố ý bỏ qua quy định, đơn giản vì lão tin vào một điều, lão tin rằng trong tương lai Ninh Khuyết sẽ trở thành một người tu hành kiệt xuất.

Dẫu biết Ninh Khuyết lỗ khí không thông, tuyệt đối không thể tu hành nhưng lão chẳng thèm quan tâm đến cái gọi là chân lý, cái gọi là định luật bất di bất dịch đó, lão chỉ cảm thấy gã thiếu niên này nhất định sẽ bước được đôi chân lên con đường mà chính lão cũng đang khó nhọc lần mò, hơn nữa, hy vọng gã có thể đi xa hơn, vững vàng hơn, kiên định hơn bản thân mình.

Lữ Thanh Thần nhìn bóng gã thiếu niên đang dần nhòa đi trong đêm tối, miệng thì thào:

- Không ngờ đến lúc hoàng hôn của cuộc đời, khi bóng tối của cái chết đang dần dần phủ xuống lại phóng tay làm càn một phen, nhắm mắt đi theo trực giác mách bảo, có lẽ... đây là trời ách bảo ta chẳng?

Trở lại doanh trướng đơn sơ, thấy Tang Tang cũng đã về, Ninh Khuyết dò hỏi xem công chúa gọi nàng tới làm gì, không hề có gì bất ngờ khi hắn nhận được một câu trả lời mơ hồ chẳng đầu vào đâu, vốn quen với khả năng sử dụng đầu óc quá bết bát của cô thị nữ nhỏ, Ninh Khuyết mắng đùa vài câu rồi hai người uống cùng nhau mấy chén, sau đó rửa mặt qua loa rồi đi ngủ.

Những ngày sau đó, đoàn xe dưới sự bảo vệ của mấy trăm kỵ binh tiếp tục xuôi nam hướng về phía kinh thành Trường An, nhưng cuộc sống của hai chủ tớ Ninh Khuyết đã không còn buồn chán vô vị như những ngày trước đó nữa.

Cứ đến chập tối Lữ Thanh Thần lại gọi Ninh Khuyết đến nói chuyện phiếm, còn công chúa điện hạ cũng thường xuyên triệu Tang Tang tới bầu bạn, may là Bàn Quốc Thao chủ động phái thị vệ tới giúp gã điều khiển cỗ xe ngựa cà tàng, bằng không Ninh Khuyết thật chẳng biết xoay xử ra sao.

Thông qua những lần trò chuyện ấy, Ninh Khuyết ngày càng hiểu biết hơn về những tri thức trong lĩnh vực tu hành, ví như những cách mà người tu hành dùng ý niệm để khống chế nguyên khí đất trời, ví như hóa ra người tu hành có thể lợi dụng một số loại vật phẩm đặc thù để tăng cường mối liên hệ giữa bản thân và thiên nhiên, lại ví như kiếm sư làm sao để sử dụng ý niệm nén nguyên khí thành sợi dây vô hình rồi sau đó buộc lên thanh phi kiếm sắc bén mỏng manh.

Những vật phẩm đặc thù dùng để tăng cường mối liên hệ giữa người tu hành và trời đất cũng không cần một tiêu chuẩn nghiêm khắc nào, Hạo Thiên đạo hay dùng phát trần, kiếm gỗ, Phật môn lại thích tràng hạt hay mõ, còn những thứ như bùa, phi kiếm thì thuộc loại thông dụng phổ biến nhất, hiếm thấy và kì lạ hơn, một số người tu hành lại sử dụng bút, nghiên, pháp trượng..., đủ loại trên đời.

- Dùng niệm lực phong ấn nguyên khí đất trời vào trong lá bùa, đó là phù sư, phong ấn nguyên khí vào trận pháp, đó là trận sư, ngưng tụ nguyên khí vào phi kiếm, đây là kiếm sư, trực tiếp điều khiển nguyên khí bằng niệm lực, đó là niệm sư, dùng...

Lão già Lữ Thanh Thần tay bưng chén trà xanh, lưng dựa vào cửa sổ, dáng vẻ cực kì hưởng thụ, miệng chậm rãi giảng giải.

- Đây, đây, đây, không phải ngài đang nói giỡn đấy chứ? Thế lẽ đem nguyên khí phong ấn vào cái bô để chiến đấu thì gọi là gì sư? Xí sư hay là bô sư?

Hai người già trẻ trò chuyện lâu ngày tự nhiên thành thân thiết, Ninh Khuyết dần dần lại tìm về bộ mặt lưu manh đầu đường xó chợ của mình, miệng gã cắn một cây bút lông đầy mực tàu, tay phải quơ quơ biểu thị mối nghi vấn mạnh mẽ trong lòng mình.

Lão già bỏ chén trà xuống, trừng mắt nhìn tên trai trẻ:

- Đó gọi là ước định mà thành, người hiểu thế nào là ước định mà thành không, hử? Gọi như thế mấy ngàn mấy vạn năm nay rồi, có chết ai đâu? Quan trọng là thông tục dễ nhớ, còn những thứ linh tinh khác thì

suy nghĩ làm gì cho tổn sức.

- Thôi được rồi.

Trước sức mạnh của độ dày lịch sử mấy ngàn mấy vạn năm, Ninh Khuyết thảm bại quay về, trong chiếc xe ngựa lắc lư liên tục, gã nâng cổ tay, tập chung tinh thần, ngồi bút lông lúc nhanh lúc chậm lướt trên tấm giấy Tuyên Thành trắng muốt.

- Về thủ đoạn chiến đấu của người tu hành, thứ kiếm sư dùng gọi là kiếm thuật, phù sư dùng gọi là phù thuật, còn niệm sư như ta đương nhiên gọi là niệm thuật, nhưng khi tiến vào cảnh giới Tri Mệnh cao hơn thì rất khó phân chia rành rọt được như vậy nữa, trước đây ta từng nghe nói trong số trường bối của sư môn có người tu một thứ gọi là thần thuật, còn cụ thể ra sao thì không hề biết.

- Những cái tên này, hình như... hình như nghe không được oai cho lắm. – Cơ mặt của Ninh Khuyết dường như hơi cứng lại, hấn cắn cắn bút, nhìn lão già, nói bằng giọng mơ hồ: - Có vẻ gọi chung mọi người là pháp sư, thứ bọn họ dùng là pháp thuật là một phương án khả thi.

Hai hàng lông mày của Lữ Thanh Thần cau lại, lão nhìn hấn bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Vấn đề ở chỗ chữ “pháp” trong đó phải giải nghĩa thế nào?

Lại một lần nữa Ninh Khuyết thất bại quay về, hấn gơ tay, nhún nhún vai về vô tội.

- Ngoại trừ những kiểu người tu hành đã kể phía trên, thực ra người tu hành dễ thấy nhất trong thế gian chính là võ giả, dù khả năng cảm nhận nguyên khí đất trời của họ thua xa những phái còn lại nhưng sức chiến đấu lại cực kì mạnh mẽ. Khi tác chiến, võ giả đem nguyên khí nhập đầy mọi ngõ ngách trong cơ thể, từ đầu đến chân giống như được phủ kín một tầng giáp nặng, còn thường ngày khi tu luyện, họ điều động nguyên khí để kích thích cơ bắp da thịt bản thân, từ đó luyện ra một thân thịt xương sắt thép.

- Vậy cái gã to xác toàn thân phủ trong quần áo sáng vàng vàng ở đường Bắc Sơn lúc trước phải chăng là một võ giả?

- Không sai, có điều cảnh giới của hấn không được cao lắm. Bốn vị đại tướng quân của Đại Đường ta chính là những võ giả thuộc loại mạnh nhất thế gian, cung tên có thể xuyên thủng khôi giáp trên thân họ nhưng không cách nào phá vỡ nguyên khí hộ thể của họ, mà dấu phát tên khủng khiếp đến mức xuyên qua nguyên khí hộ thể nó cũng chưa chắc gây ra được bất kì một thương tổn nhỏ nhoi nào cho tấm thân còn cứng hơn thép nguội đó. Đối diện với những cao thủ như vậy, kĩ thuật bắn tên của người đầu cao đến đâu cũng hoàn toàn vô dụng.

Nghe đến đây, trong đầu Ninh Khuyết rất tự nhiên liền nhoáng lên hai chữ Hạ Hầu, hấn bình tĩnh cúi đầu tiếp tục viết, nhưng trong lòng không ngừng suy tính làm sao để đối phó với loại cao thủ cỡ này.

- Chọn cách áp sát những cao thủ đó tiến hành cận chiến càng là hành vi tự sát, sức lực của người dù không tệ lắm nhưng so với bọn họ thì chẳng khác nào chuột nhất so với sư tử, người có vật kiệt sức mạnh toàn thân ra đòn cũng không làm rụng nổi một sợi lông của họ, ngược lại, họ chỉ cần phẩy một ngón tay là đủ để người đầu một nơi thân một nẻo rồi.

- Nếu mũi tên có kèm theo nguyên khí phía trên thì khả năng sát thương với võ giả ra sao? - Ninh Khuyết bỗng ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi.

Lữ Thanh Thần trầm tư một lát rồi lắc đầu:

- Rất hiếm người tu hành nào thử đem nguyên khí nhập vào mũi tên, vì tên và phi kiếm là hai thứ hoàn toàn khác nhau, để đảm bảo về mặt tốc độ khối lượng tất nhiên phải rất nhẹ, kích thước rất nhỏ, do đó lực cảm ứng dễ bị hoàn cảnh thiên nhiên xung quanh làm phân tán, lại không thể chạm phù lên bề mặt nên nguyên khí tiêu tán quá nhanh... Đương nhiên, nếu có thể giải quyết được vấn đề nguyên khí tiêu tán thì không nghĩ ngờ gì, loại tên này chính là thủ đoạn tấn công tầm xa vô cùng đáng sợ.

Ninh Khuyết dường như hiểu ra được điều gì đó.

Chương 23: Ta biết rằng ngài biết ta là người có dị bẩm...

Tác giả: Miêu Nị

Converter: CCD

Dịch: Niêu

Nguồn: *****

- Người ta nói trong thành Trường An võ giả đứng khắp nơi, kiếm sư đi chặt lối, không cần nghĩ cũng biết đây là lời thổi phồng quá mức, nhưng dù sao với tư cách đô thành của đế quốc, mảnh đất trù phú sầm uất nhất thế gian, đó tất nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, người tu hành đông đảo, khi người tới Trường An, nếu ở trong thư viện thì không sao, còn khi ra bên ngoài nhớ phải đi đứng nói năng cho cẩn thận, tránh gây điều thị phi.

- Vâng. - Ninh Khuyết lập tức đáp, rồi hần hỏi thêm: - Lữ tiên sinh, chẳng biết trong thành Trường An có những điều gì cần lưu ý, hoặc những cao thủ nào không nên trêu chọc?

Lữ Thanh Thần liếc gã thiếu niên rồi trêu chọc:

- Ô, hình như mấy bữa trước có kẻ nào vừa bảo không cần để ý những thứ này thì phải?

Ninh Khuyết xấu hổ gãi gãi đầu.

- Cho người biết những điều này cũng không có ý nghĩa gì. - Lữ Thanh Thần lắc đầu cười - Người chỉ cần nhớ kỹ, lưu phái tu hành trong thiên hạ tuy đông đảo nhưng truy đến cùng đều không ngoài ba tông Phật, Đạo, Ma cộng thêm một thư viện. Phật tông hay trú ở những nơi hoang sơ vắng vẻ, đạo gia thích tìm những khu đất đặc thù lập đàn mở quán, Ma tông thay đổi không cố định, không cần tìm hiểu nó. Đạo tông chính là Hạo Thiên đạo mà ta đang tu hành, các đời cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, được hoàng thất các quốc gia trong thế tục tôn thờ cung phụng, nếu như người từng nghe nói đến Tây Lăng Thần Quốc thì cũng biết tông đàn Hạo Thiên đạo của ta đặt ở đó.

- Hoàng thất các quốc gia đều tôn thờ cung phụng ư? Vậy đế quốc đối với Hạo Thiên đạo cũng như vậy chứ?
- Ninh Khuyết nhú mày hỏi.

Lữ Thanh Thần cười khổ, là quốc gia hùng mạnh nhất thế gian, hoàng thất của Đại Đường hẳn là hoàng thất duy nhất trong thế tục dám không coi mặt mũi của Hạo Thiên đạo vào đâu, mà Hạo Thiên đạo cũng bó tay không có cách nào đáp trả. Thân là một người Đại Đường, lại ở trong Hạo Thiên đạo, tình cảnh của lão đúng là tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết đứng về bên nào.

- Ma tông thì sao? Trong Ma tông có cao thủ nào đặc biệt tài giỏi không? - Ninh Khuyết nhận thấy vẻ mặt của lão khác thường bèn tìm cách chuyển đề tài, hần mỉm cười, nói: - Nhớ lại lúc bên đường Bắc Sơn ngài từng nói thủ đoạn tên kiếm sư kia dùng chính là thủ đoạn của Ma tông, văn bối thực sự không hiểu thủ đoạn thế nào thì gọi là thủ đoạn của Ma tông?

Nghe thấy hai chữ Ma tông, tức thì vẻ mặt của Lữ Thanh Thần nghiêm túc hẳn lên, lão nói:

- Những thứ này người không cần nhớ, sau này cũng không được kể cho người khác nghe, biết chưa?

- Vâng, thưa tiên sinh.

- Bất kể Phật, Đạo hay thư viện, đã là người tu hành trong chính phái thì trước hết cảm nhận hơi thở của đất trời, sau đó hài hòa tồn tại cùng nhau, cái gọi là khổng chế nguyên khí, nói cho chính xác phải là mượn lực của đất trời để dùng.

Lữ Thanh Thần nheo mắt, tựa hồ đang nhớ lại chuyện gì đó, lão nhẹ nhàng nói tiếp:

- Nhưng con đường của Ma tông hoàn toàn khác với chúng ta, bọn chúng đem nguyên khí đất trời cưỡng ép thu nạp vào trong cơ thể của mình.

- Cách này... cách này có gì không đúng? - Ninh Khuyết nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu nổi phương pháp tu hành đó có gì không ổn, thậm chí xét kỹ ra dường như còn có vài phần trực tiếp hơn.

- Sau này không được phép nói những lời lung tung đó, nếu trong thư viện hoặc Hạo Thiên đạo mà người dám mở miệng bình luận về thủ đoạn của Ma tông như vậy thì nhẹ cũng bị đuổi khỏi sư môn, nặng thì chịu những hình phạt nghiêm khắc hơn nhiều.

Vẻ mặt Lữ Thanh Thần vô cùng nghiêm túc, lão cảnh cáo:

- So sánh với trời đất, con người chúng ta có khác gì con sâu cái kiến? Tuyệt sơn khí hải trong cơ thể chỉ chứa đựng niệm lực bản thân đã đủ khó nhọc lắm rồi, nay lại liều lĩnh thu nạp thêm nguyên khí đất trời, thử hỏi tâm thân này biết chịu đựng ra sao? Cuối cùng rồi chỉ có một kết quả, giống như tên kiếm sư bên đường Bắc Sơn hôm nọ, bạo thể mà chết.

- Thế nhưng... Ma tông nếu như đã xưng là một tông... - Ninh Khuyết cố gắng điều chỉnh giọng điệu cho phù hợp, cung kính hỏi: - Vậy tất nhiên phải có không ít đệ tử trên đời đang tu hành, nếu cứ thu nạp nguyên khí liền bị bạo thể chết ngay, bọn họ truyền thừa bằng cách nào?

- Bản thân Ma tông có một bộ tà pháp giúp chúng cải tạo thân thể, do đó có thể thu nạp một ít nguyên khí đất trời, nhưng quá trình đó vô cùng tàn khốc đẫm máu, theo lời các vị tiên bối thì cứ một trăm nhân tài của Ma tông cuối cùng chỉ còn lại hai ba kẻ may mắn vượt qua nổi khổ bạo thể.

- Thật sự rất tàn nhẫn.

Ninh Khuyết nhíu mày nói, lòng thầm nghĩ người có khả năng tu hành trong thế gian vốn đã vô cùng ít ỏi, phương pháp của Ma tông chỉ sợ làm tình hình đó càng trầm trọng thêm, có lẽ những tông phái kia không thể chấp nhận sự tồn tại của nó cũng một phần vì nguyên nhân này.

Lữ Thanh Thần đại khái đoán được suy nghĩ trong lòng gã thiếu niên, giọng điệu càng thêm nghiêm túc, lão lạnh lùng nói tiếp:

- Ma tông cưỡng ép cải tạo thân thể, sau khi cải tạo xong bọn chúng còn được coi là người nữa sao? Người là một trong vô số người trong trời đất, trời đất là trời đất duy nhất bao trùm con người, đem nguyên khí thu vào trong thân thể, Ma tông khác nào muốn biến thân mình thành một mảnh trời đất khác? Trời đất, chỉ duy nhất một trời cao kia mà thôi! Nay Ma tông dám nghĩ vậy, làm vậy, tu hành vậy, thật là một hành vi đại ác, phản trời!

Một buổi tối khi đã sắp đến thành Trường An, Ninh Khuyết lại một lần nữa tới bên xe ngựa của vị tiên sinh già, chỉ có điều lúc này hẳn là khách không mời tự tới. Trên cao, bầu trời sao rực rỡ phủ ánh sáng mờ ảo lên doanh địa, khiến bóng hắt trong đêm trông kì lạ quái quỷ khác thường.

Trong xe, trước ngọn đèn sáng sủa, Lữ Thanh Thần đang ngồi xem những đoạn bút ký do Ninh Khuyết viết, nhìn những hàng chữ khải cực nhỏ trên nền giấy trắng tinh, sắc sảo đẹp mắt, lão cũng phải thắc mắc gã thiếu niên này làm cách nào để điều khiển cổ tay viết ra những con chữ bay bướm trong điều kiện xe ngựa lắc lư điên cuồng như thế, trên mặt trong nhin được tràn đầy tán thưởng.

Bỗng lão nhíu mày, buông tờ giấy xuống rồi nhìn về phía rèm che cửa sổ, nói:

- Vào đi.

Ninh Khuyết chui vào trong xe, chống tay ngồi xuống vị trí quen thuộc hàng ngày, hẳn im lặng một lúc rồi mở miệng:

- Lữ tiên sinh, trong lòng văn bối luôn có điều thắc mắc, nếu văn bối thực sự không có tiềm chất tu hành, tại sao ngài lại chịu dạy văn bối nhiều điều như vậy?

Nói đến đây, gã thiếu niên chột ngẩng đầu, ánh mắt sáng rục, giọng run run:

- Phải chăng ngài nhận thấy thiên phú dị bẩm nào đó ở văn bối nên mới nhìn bằng con mắt khác?

Lão già Lữ Thanh Thần trở mắt ngạc nhiên nhìn hẳn, khóe môi giật giật, một lúc sau mới do dự hỏi:

- Dị bẩm của người... ở chỗ nào cơ?

Lần này đến phiên Ninh Khuyết giật mình, hẳn há hốc miệng nhìn lão già, bối rối hỏi lại:

- Nếu văn bối biết dị bẩm của mình ở chỗ nào, hà tất còn phải tới đây hỏi tiên sinh?

Lão già đưa ngón tay gậy quất chỉ vào mũi gã thiếu niên, môi run rẩy một lúc lâu, không biết phải nói gì cho phải.

- Lữ tiên sinh, thực ra văn bói là một người có rất nhiều bí mật. - Xem ra Ninh Khuyết tuyệt không muốn bỏ rơi cái hy vọng thuyết phục một vị cao nhân cảnh giới Động Huyền tin rằng mình là nhân vật nam chính lúc nào cũng có thiên phú tài năng đầy mình, chỉ chờ khai quật, hấn căng thẳng gãi tai, nói tiếp - Sau khi rời khỏi Vị Thành, trong mắt người khác văn bói là một kẻ vô cùng lười biếng, dường như lúc nào cũng mệt mỏi buồn ngủ, ngay cả lúc đánh xe ngựa cũng muốn ngủ gật, nhưng sự thật không phải như thế, kỳ thực những lúc tưởng chừng gà gật ấy văn bói đều đang tiến hành minh tướng.

- Ấy, ngài đừng lộ ra vẻ mặt đó chứ, chuyện này là sự thực, sự thực cả đấy... Ngài cũng biết sống ở nơi biên giới chẳng có thứ gì để giải trí cả, mỗi ngày văn bói đều viết vài chữ, một là vì văn bói thông thạo chuyện đó, hai là nó khiến văn bói thấy thư thái dễ chịu trong lòng hơn, trừ việc đó ra, mỗi khi có thời gian văn bói đều đọc “Thái thượng cảm ứng thiên”, ngài hẳn cũng biết “Thái thượng cảm ứng thiên” khá khô khan nhàm chán, do đó bình thường trông văn bói có vẻ giống như ngủ gật, nhưng giờ nghĩ kĩ lại, hẳn không phải là ngủ thật...

Ninh Khuyết nhìn lão già bằng ánh mắt thành khẩn chân thật nhất rồi nói tiếp:

- Bởi vì cứ mỗi khi vừa đi vào giấc ngủ, văn bói đều cảm thấy nhà cửa đồ vật bên người luôn dần dần lùi ra rất xa, toàn bộ thế giới cuối cùng biến thành một cõi trời đất trong nó có ta, trong ta có trời đất, văn bói còn loáng thoáng cảm thụ được một loại hô hấp có nhịp điệu thần bí nào đó...

Về mặt Lữ Thanh Thần dần biến thành tin tưởng, tiến hành minh tướng trong khi ngủ tuy cực kì hiếm thấy nhưng trong điển tịch của Hạo Thiên đạo, không phải là không có ghi chép nhắc đến.

23. Chương 24: Kẻ Khó Chiều.

Ninh Khuyết ngẫm lại những gì hắn đã trải qua trong mộng, nói:

- Trong giấc mơ, loại hô hấp liên miên tưởng chừng chẳng bao giờ gián đoạn nhưng rất có quy luật đó cuối cùng biến thành một thứ giống như thực chất, từng giọt từng giọt mang theo cảm giác âm áp dần dần tụ lại, ôm ấp cơ thể văn bói vào trong, có điều khi văn bói đưa tay muốn bắt lấy chúng, dấu có cố gắng đến đâu cũng không thể chạm được, chỉ còn biết trở mắt nhìn thứ vật chất dường như còn nhẹ nhàng linh hoạt hơn nước đó cứ thế trôi qua kẽ tay.

Lữ Thanh Thần cố gắng đè nén cảm giác kích động đang dâng trào trong lòng, trầm giọng hỏi:

- Trong giấc mơ, cảm giác của người lớn bằng chừng nào? Không, lớn bằng cái gì? Một chậu nước? Một dòng suối nhỏ, hay một cái ao?

Ninh Khuyết ngẩng đầu, ngơ ngác trả lời:

- Giống như... một vùng biển cả.

Lữ Thanh Thần hơi cứng người rồi ừ xừ ngồi phệt xuống nệm, lão lặng lẽ rất lâu, khóe môi nở nụ cười tự giễu rồi ưỡ ỏi lẩm bẩm:

- Cũng đúng, làm sao có thể như thế được?

Từ nét mặt lão, Ninh Khuyết cũng đoán được sự tình dường như không tốt như mình tưởng tượng, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng hỏi tiếp:

- Lữ tiên sinh, đó có phải là sơ cảnh như ngài từng đề cập không? Thứ văn bói cảm nhận được có phải là hơi thở của đất trời?

Lão già Lữ Thanh Thần vỗ vỗ vai hắn tỏ vẻ an ủi rồi nhẹ nhàng trả lời:

- Sơ cảnh chính là bước đầu làm quen, hôm nọ ta đã nói với ngươi rồi, ý nó muốn chỉ ý niệm của người tu hành từ tuyệt sơn khí hải phát ra ngoài, bắt đầu nhận thấy sự tồn tại của hơi thở đất trời, nói cách khác, đó là tích tắc đầu tiên con người phàm tục mở mắt nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới.

- Thế giới lần đầu tiên nhìn thấy đó sẽ quyết định tiền đồ của người tu hành sau này, bởi lẽ hần luôn nhìn thấy thứ do tâm hần cảm nhận được, đó chính là hình chiếu của nguyên khí vạn vật trong tự nhiên phản ánh trong tâm hồn hần, mà ý niệm do người tu hành có được khi minh tưởng càng thuần tịnh, càng mạnh mẽ bao nhiêu thì phạm vi cảm thụ được nguyên khí càng lớn bấy nhiêu.

Lão già lặng lẽ nhìn Ninh Khuyết rồi nói tiếp:

- Người tu hành nếu tư chất hơi kém, trong lần làm quen đầu tiên đó chỉ cảm nhận được nguyên khí đất trời ở phạm vi rất nhỏ quanh mình, mà hình chiếu trong tâm hồn hần cũng cỡ một chậu nước thôi, tư chất cao hơn có thể cảm nhận nguyên khí trong phạm vi càng lớn hơn, nhưng cùng lắm cũng bằng cái ao cái đầm nhỏ, nếu hần cảm nhận được một dòng suối thậm chí một hồ nước, vậy sau này chắc chắn sẽ trở thành nhà tu hành lớn được người đời tôn sùng.

Ninh Khuyết nhíu mày muốn nói gì đó nhưng lão già đã phát tay ngăn lại, lão tiếp lời:

- Hiện nay, số nhân vật đỉnh cao đạt tới cảnh giới tri mệnh vô cùng ít ỏi, trong số đó, tư chất của Nam Tấn Kiếm Thánh Liễu Bạch là đáng sợ nhất. Năm đó, vị kiếm thánh này bước vào sơ cảnh khi chưa đầy sáu tuổi, vừa vào sơ cảnh liền nhìn thấy một dòng sông lớn màu vàng cuộn cuộn chảy. Đó là một thiên tài, thiên tài thực sự! Đó cũng là lý do tại sao hần chỉ dựa vào một Hoàng Hà kiếm ý trong tay đã đủ tung hoành phương nam, được giới tu hành đương thời đánh giá là kẻ rất có khả năng sẽ đột phá cảnh giới thứ năm!

Thấy một dòng Hoàng Hà đã là người tu hành thuộc hàng mạnh nhất thế giới này, vậy thấy một vùng biển rộng thì sao? Ninh Khuyết lặng lẽ rất lâu, tuy hần có rất nhiều bí mật nhưng hần chưa bao giờ tự mình thuộc loại thiên tài gì đó, huống chi còn là thiên tài biến thái hơn trăm lần so với thiên tài được người đời công nhận, nhưng sao trong lòng vẫn thấy không cam?

- Có lẽ câu này của văn bối nghe hơi cuồng vọng, có vẻ không biết chừng mực hoặc thậm chí... tự sướng. - Ninh Khuyết cẩn thận lựa chọn ngôn từ phù hợp rồi cúi đầu chậm rãi nói tiếp - Nhưng liệu có khả năng, văn bối tất nhiên không thể so sánh với vị Nam Tấn Kiếm Thánh kia, nhưng do minh tưởng được nhiều năm nên khi mới bước vào sơ cảnh thì phạm vi cảm thụ lớn hơn bình thường đôi chút?

- Rộng hơn Hoàng Hà là cái gì? Ta không biết, nhưng chắc chắn đó không thể là biển cả vô biên, bởi vì rộng và biển cả là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Lữ Thanh Thần nhìn Ninh Khuyết đang cúi đầu, lão thở dài rồi tiếp:

- Con trai, con có biết biển cả trong sơ cảnh đại biểu cho điều gì không? Đó chính là nguyên khí của toàn bộ cõi trời đất! Trong tích tắc đầu tiên khi quan sát thế giới hoàn toàn mới này, không kẻ nào có thể nhìn thấy toàn bộ sự vật trong đó, kể cả thánh nhân trong truyền thuyết cũng không.

Lão lại vỗ nhẹ lên bờ vai vững chắc của gã thiếu niên, mỉm cười an ủi:

- Tuy đó chỉ là giấc mơ, nhưng thật là một giấc mơ tuyệt vời!

Ninh Khuyết lặng lẽ rời đi.

Đối với tu hành, lòng hần sớm đã phai nhạt, nếu không phải do sự nhiệt tình dạy bảo của Lữ Thanh Thần mấy ngày nay thì trong đầu hần cũng không xuất hiện mấy suy nghĩ linh tinh, tâm trạng hiện nay của Ninh Khuyết đại khái đã tốt hơn khá nhiều, giống như người ta vẫn nói, nếu không có hy vọng tất nhiên sẽ chẳng có thất vọng, nếu ban đầu đã tuyệt vọng thì hy vọng không thể sinh ra.

Cô thị nữ nhỏ Tang Tang bưng chậu nước nóng đến cạnh hần, nhanh nhẹn nhúng khăn vào nước, vắt khô rồi cầm chiếc khăn còn đang bốc hơi nghi ngút đó lau khuôn mặt uể oải của Ninh Khuyết, nàng hỏi với giọng dịu dàng:

- Thiếu gia, đang đêm mà ngươi còn đi hỏi cái gì vậy?

Giọng nói của Ninh Khuyết xuyên qua khăn mặt thoát ra, dường như bị hơi nước trên đó ảnh hưởng nên nhẹ đi rất nhiều:

- Ta tới nói với cụ khốt Lữ rằng ta có một bí mật nhỏ nhỏ vốn vẫn giấu lão, nhưng giờ ta tiết lộ cho lão nghe rồi thì liệu lão có thể cho ta biết phải chăng lão đã nhận ra nó từ trước, vì thế mới bỏ công đầu tư vào một thiên tài tu hành ngàn năm có một như ta?

Tang Tang lầm nhấm lại câu này trong đầu không sót một chữ, có vẻ nó làm nàng choáng váng đầu óc nên phải đưa tay lên day day trán, nàng cầm khăn mặt nhúng xuống nước vò kĩ hai ba lần, vắt khô rồi nhấc chậu nước, xoay lưng giội ra ngoài, xong xuôi mới mở miệng:

- Thiếu gia, lần này có vẻ người đã biến thành ngớ ngẩn rồi.

Đúng thật hết như một kẻ ngớ ngẩn, Ninh Khuyết xoay người, chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trên cánh đồng hoang, sao trời lấp lánh, hần vô thức đưa tay lên sờ mặt, tìm mấy mụn trứng cá vốn không hề tồn tại, miệng lầm bầm:

- Mẹ nó, mới nghịch phi kiếm đã coi là giỏi à? Anh mày còn nghịch Hiên Viên kiếm rồi cơ, các chú làm được không?

Tang Tang thấy hần lầm bầm mấy câu nghe chẳng hiểu gì hết, y hết đang mê sảng, không nhận được phải lắc đầu.

Ninh Khuyết nhòm dậy, lấy cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” đã sắp nát bươm, hần không giở ra mà cứ im lặng nhìn lên bìa sách rất lâu, dường như muốn nhìn xuyên vào bên trong xem trong đó rốt cục cất giấu thứ bí mật gì.

- Dem chậu rửa mặt lại đây. - Giọng nói Ninh Khuyết đã bình tĩnh trở lại.

Hần thối hỏa tập rồi châm vào một góc cuốn sách, chỉ lát sau, cuốn sách cũ nát vàng ố đã bốc cháy bùng bùng, Ninh Khuyết nhẹ nhàng buông tay, bản “Thái thượng cảm ứng thiên” vốn làm bạn với hần đã rất nhiều năm cứ thế rơi vào trong chiếc chậu đồng, cháy càng lúc càng nhanh.

Bên cạnh, Tang Tang giật mình nhìn cảnh tượng đó.

Nhìn những trang sách cong đi, uốn lại rồi đen dần, theo ngọn lửa biến thành từng đám tro tàn, cánh tay phải Ninh Khuyết đang chống lên thành cửa sổ hơi gù xuống, trái tim hần bỗng nhiên trống vắng, cảm giác giống như một người bạn thân đã nhiều năm chột đi xa không bao giờ trở lại, hoặc cũng giống giấc mộng thưở thiếu thời bỗng chốc vỡ tan như bong bóng.

- Ta có đúng là loại củi mục hay không? - Hần hỏi.

Tang Tang lắc đầu.

Ninh Khuyết mỉm cười, nói:

- Không ai bắn tên giỏi hơn ta, không đao của ai ngoan độc hơn ta, không kẻ nào cùng độ tuổi giết người nhiều như ta, ta không phải củi mục, ta là người đốn củi bên hồ Sơ Bích, chỉ có điều không biết dùng phi kiếm làm xiếc mà thôi, ngày sau nếu có cơ hội nhất định sẽ chém bọn chúng như chém lũ mã tặc trên thảo nguyên... Mẹ nó, người tu hành vĩ đại à, cứ vào tay ta thì biết.

Tang Tang nhếch môi, ngây ngô gật gật đầu.

Đây không phải là lời tự an ủi mình sau khi cam chịu số phận mà là quyết tâm của Ninh Khuyết đã trải qua suy nghĩ kĩ càng, trong trận chiến bên đường Bắc Sơn ngày đó, những thị vệ dũng cảm kia chỉ thiếu một chút đã đánh bại được một vị đại kiếm sư rồi, họ làm được tại sao hần không thể làm được? Trên thế giới này không có kẻ nào vô địch thực sự, những cao nhân ngoài thế tục cuối cùng thì vẫn là người, đã là người thì hần nhất định có cơ hội chiến thắng.

Thấy khả năng của mình không thể viết ra nổi một tác phẩm đại loại Thanh Lâu Mộng gì đó để đứng vào hàng tân tứ đại danh tác, lưu truyền ngàn thế liên rúc đầu trong núi ba mươi năm, ngày ngày ăn dè uống ít, tay trái ôm đầu đến nỗi tay áo đẫm suy tư rồi tự ình chính là Tào Tuyết Cần ư? (*)

Ninh Khuyết chưa bao giờ là loại người như vậy, không thành Tào Tuyết Cần được hẳn sẽ thành Kim Dung, không làm hoàng đế được hẳn sẽ làm đại gia thư pháp, không làm đại tướng quân được hẳn sẽ phấn đấu chức đại học sĩ, nhưng không làm người tu hành được thì phải làm sao bây giờ?

Trên mỗi con đường, những kẻ bộ hành liêu mạng đi theo hướng khác với số đông không hẳn đã sai, tuy người bên cạnh họ có thể phải chịu khổ nhưng cuối cùng rất có thể sẽ thu được thành công, còn những kẻ dám có ý chí quyết tâm chọn inh một con đường hoàn toàn mới lại càng đáng kính hơn.

Sinh mạng thật là một kẻ khó chiều, để bắt nó quay đầu, so với cứ tiếp tục đi về phía trước theo con đường đã chọn càng phải bỏ ra nhiều lòng dũng cảm.

24. Chương 25: Một Giấc Mơ.

Suốt mấy ngày quay cuồng giữa thất vọng và hy vọng, tâm trạng của Ninh Khuyết không được tốt cho lắm, sau thông suốt rồi hẳn lại thấy thoải mái như xưa, nhưng bất kể vui vẻ hay buồn bã, đích thực đều là cái cố rất xác đáng để làm vài chén rượu, lại gặp đúng dịp bệnh cũ của Tang Tang tái phát, đôi chân nàng lạnh cứng hết như cành cây trong băng giá, thế là hai chủ tớ liền khui nắp một bình rượu mạnh, uống với nhau một trận đã đời.

Dấu bình rượu mạnh bị cô thị nữ nhỏ xơi quá nửa nhưng Ninh Khuyết vẫn bại trận, hẳn là kẻ đổ gục xuống trước, Tang Tang đành khó nhọc dìu hẳn lên tấm đệm rồi choàng thêm chăn bông, sau đó chính nàng cũng chui vào theo, đôi chân theo thói quen lại ấp vào lòng hẳn.

Trong giấc ngủ tràn đầy hơi rượu, Ninh Khuyết có một giấc mơ.

Trong mơ, hẳn lại thấy vùng biển rộng ảm áp kia xuất hiện bên mình, nhưng hẳn không phí công đưa tay tìm cách chạm vào nó như trước kia nữa, có lẽ do những lời của lão già Lữ Thanh Thần đã phát huy tác dụng, Ninh Khuyết biết chắc mình đang mơ, hẳn đứng trên vùng biển ảm áp đó với tư cách như một người khách lạ, dùng ánh mắt bàng quan bình tĩnh quan sát xung quanh.

Hắn còn nở nụ cười, nói:

- Toàn là ảo giác cả, đừng mong hù được ta.

Có lẽ do đây là lần đầu tiên bình tĩnh quan sát mọi thứ nên Ninh Khuyết bỗng thấy rõ mồn một hình dáng của vùng biển, vùng biển vô biên vô hạn chiếm cứ toàn bộ không gian đó không ngờ có màu xanh lục chứ không phải màu lam, màu sắc vừa đậm vừa trong, lấp lánh như ngọc.

Đứng giữa một khoảng trùng khơi xanh lục, Ninh Khuyết không cúi xuống đưa tay kiểm tìm những dòng chảy lấp lánh đó mà chỉ yên lặng nhìn chúng, trong lòng thầm đoán chúng sẽ chảy bao xa, chảy tới đâu, và cuối cùng biến thành hình dạng gì.

Bỗng nhiên, trên biển mọc ra hai đóa hoa trắng muốt, cánh hoa thuần một màu trắng như tuyết, không hề pha lẫn một chút tạp sắc nhỏ nhoi nào, nhụy hoa cũng không rực rỡ nhiều màu như những đóa hoa thông thường, tất cả chỉ có một màu trắng đơn điệu, khô khan.

Nước biển dường như đang lặng lẽ vỗ về gốc hoa, nếu như hai đóa hoa ấy có gốc rễ, hẳn chúng đang thấy vô cùng thoải mái dễ chịu. Hai đóa hoa đang lớn lên bằng một tốc độ khủng khiếp, thậm chí dùng mắt thường cũng nhận thấy được, từng cánh từng cánh hoa theo nhau rơi xuống, mỗi cánh rơi xuống mặt nước lại biến thành một đóa hoa mới, loài hoa màu trắng này cứ thế sinh sôi mở rộng, chiếm cứ toàn bộ không gian ngoài khơi trong tầm mắt hẳn, kéo dài tận đến chân trời.

Nhìn cảnh tượng thần kì đó, tâm hồn Ninh Khuyết chấn động, hẳn không nén nổi lòng mình bèn đạp lên biển hoa tiến về phía trước, bàn chân trần chạm vào cánh hoa mềm mại trắng bóng liền phiêu diêu bắn lên như tên rời cung, cảm giác thoải mái thật không lời nào tả xiết.

.....

Trong cỗ xe ngựa đậu yên bình giữa cánh đồng hoang, Ninh Khuyết nằm nghiêng trên đệm, tấm chăn bông sớm bị hấn đạp ra quá nửa, trán hấn đầm mồ hôi, trong lòng vẫn ôm chặt đôi chân nhỏ nhắn, làn da trên đôi chân của cô thị nữ nhỏ nhìn đáng yêu hơn những nơi khác rất nhiều, thuần một màu trắng như tuyết, trông chẳng khác nào hai đóa hoa trắng muốt lung linh.

Thỉnh thoảng lại thấy Ninh Khuyết nhăn mày bĩu môi, chẳng biết do hấn mơ thấy gì, đôi chân nhỏ trong lòng chợt vô ý thức giãy dụa, không rõ chạm trúng nơi nào mà chủ nhân của nó chỉ thấy hết sức dễ chịu, nét mặt tràn đầy thỏa mãn, sau đó lại nằm im không hề nhúc nhích. (ặc)

.....

Ý thức dần mơ hồ, Ninh Khuyết đã quên luôn mình đang trong giấc mộng, tâm hồn hấn từ chấn động đã trở lên bình tĩnh khác thường, ung dung bước trên một vùng biển ngập tràn hoa trắng, trong lòng chợt động, thân thể hấn liền rời khỏi biển hoa, nhanh chóng bay lên bầu trời trên cao.

Bay tới một chỗ cực cao, hấn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy biển hoa màu trắng đã biến mất từ lâu, ở sâu dưới làn nước biển xanh lục mơ hồ hiện ra một tầng chất màu hồng, trải dài về bốn phía.

Ninh Khuyết lao xuống, lặn xuyên qua nước biển hướng về phía chỗ sâu.

Lặn xuống không biết đã bao lâu, cuối cùng hấn cũng thấy dải chất màu hồng đó, đó là một tầng chất lỏng do những dịch thể màu đỏ thẩm dinh dính, sền sệt tạo thành, một màu đỏ vô tận trông như nước cà chua, nhưng càng giống máu tươi sắp quánh lại hơn nhiều.

Biển máu bỗng nhiên đánh mất sự tĩnh lặng, trở lên sôi trào, giữa biển máu, vô số người không mắt không mũi không miệng cố gắng đứng lên rồi ngã xuống, lại đứng lên rồi ngã xuống lần nữa, họ cứ đau khổ giãy dụa, gào thét không ra âm thanh, nhưng bất kể họ có giãy dụa gào thét đến đâu, lớp màng mỏng bao trùm trên mặt, trên mình họ vẫn cứ thể giữ chặt họ trong cái thế giới màu máu im lặng vĩnh hằng này.

Một nỗi sợ hãi không tên từ sâu trong lòng Ninh Khuyết dần dần nổi lên chiếm cứ khắp thân thể hấn, biến hấn thành pho tượng đá cứ thế vô tri vô thức đứng bên biển máu đỏ tươi, trơ mắt nhìn cảnh tượng yên lặng mà tàn nhẫn trước mặt.

.....

Biển máu vô tận đã biến thành mặt đất, vì thế liền có bầu trời.

Ninh Khuyết đứng giữa khoảng trời và đất, chợt nhận ra mình đang đứng trên bầu trời hoang nguyên, mặt đất dưới chân hấn, những xác chết nằm trải dài vô tận, trong đồng xác chết đó, có xác của kị binh đế quốc Đại Đường, có xác võ sĩ nước Nguyệt Luân, có xác lính bắn nỏ Nam Tấn, thậm chí có rất nhiều xác tinh kỳ của người man trên thảo nguyên, vô số máu tươi chảy ra từ thân thể những binh sĩ đó, thấm xuống mảnh đất hoang nguyên, biến cả hoang nguyên thành một màu đỏ máu.

Ba làn khói đen mờ ảo lơ lửng giữa hoang nguyên lạnh lùng quan sát bốn phương, tựa như chúng là vật sống vậy.

- Trời sắp đen...

- Ta đã nói từ lâu rồi, trời sắp đen, nhưng chưa từng có kẻ nào tin ta hết.

Một giọng nói khinh miệt chợt vang lên bên tai Ninh Khuyết, hấn giật mình xoay người nhìn lại, không thấy ai nói chuyện nhưng lại thấy rất nhiều người đang ngẩng đầu lên nhìn trời, trong những kẻ đó, có người bán hàng rong mặt mày ngơ ngác, có quan viên vẻ mặt bất cam, có tiểu thư rụt rè hoảng sợ, có nhà sư đang cười như điên cuồng, bất kể những người này quần áo, vẻ mặt, tâm trạng có khác biệt ra sao, nhưng họ đều có chung một đặc điểm, tất cả bọn họ đều đang ngẩng đầu nhìn trời, trông giống hệt một bầy ngỗng béo giữa cổ đòi ăn.

Trên hoang nguyên, vô số người lo sợ nhìn trời, Ninh Khuyết vô thức nhìn theo ánh mắt họ, bỗng phát hiện ra bây giờ đang buổi ban ngày, vầng mặt trời vẫn treo lơ lửng trên kia, nhưng chẳng biết vì sao nhiệt độ nơi đây rất thấp, ánh sáng mặt trời hết sức nhạt nhòa, trời đất mịt mù như thể đêm đen chuẩn bị trùm xuống.

Một dải màu đen từ phía chân trời dần dần tràn tới, trông hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt, chỉ có điều màu đen đó là màu đen tuyệt đối, cũng giống như những đóa hoa trắng hắc thấy khi bắt đầu giấc mộng, không hề tồn tại tạp sắc, giống như cái đen tối trong góc sâu nhất của giấc mộng con người.

Đám người đang nhìn trời tỏ ra hết sức sợ hãi, Ninh Khuyết cũng hết sức sợ hãi, nhưng sợ hãi điều gì? Chính họ cũng không biết.

Ninh Khuyết nhìn quanh, cố tìm kiếm người đã nói với mình lúc trước, hắn muốn hỏi người đó thật ra đang xảy ra chuyện gì, tại sao trời lại sắp đen? Nhưng bất kể hắn có cố gắng thế nào cũng không thể tìm được người đó, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng lưng vô cùng to lớn đang rời khỏi đoàn người, rời khỏi hoang nguyên.

Hắn hướng về phía bóng lưng đó, lớn tiếng hô lên:

- Này! Này! Là người sao? Chuyện này là chuyện gì vậy?

Gã đàn ông cao lớn đó không quay lại, bóng lưng gã trông vô cùng hiu quạnh, cứ thế đi miết đến lúc mất tăm, nhưng tiếng hô của Ninh Khuyết lại làm kinh động đám người đang ngẩng đầu nhìn trời trên hoang nguyên, có kẻ oán giận nói:

- Trời sắp đen, người không tử tế được một chút sao, sao cứ phải quấy rầy giây phút yên bình cuối cùng của chúng ta vậy, thật là một thằng nhóc đáng ghét!

Số người oán giận cũng không nhiều lắm, đại đa số người trên hoang nguyên thôi không nhìn trời mà rời ánh mắt, giật mình nhìn Ninh Khuyết, trong những ánh mắt đó tràn đầy cảm xúc kì lạ, có ánh mắt càng lúc càng kinh ngạc, có ánh mắt càng lúc càng cháy bỏng, thậm chí có những đôi mắt từ từ đẫm lệ. Hai bên Ninh Khuyết, một gã đồ tể và một tên nát rượu đứng lặng lẽ nhìn hắn, dường như đang chờ đợi hắn nói tiếp điều gì, tất cả những ánh mắt xung quanh đều tập chung lên thân Ninh Khuyết, giống như hắn là hiện thân ột niềm hy vọng không tên.

Bị ánh mắt của toàn bộ thế giới tập chung vào, cảm giác rất kì quái, bị coi là hy vọng gì đó, cảm giác rất quái dị, trong một chớp mắt, Ninh Khuyết bỗng thấy mình trở lên vô cùng vĩ đại cao thượng, thậm chí là thần thánh, nhưng hắn vốn là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, hơn nữa hắn cũng chẳng biến trong cái thế giới đen tối này rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì thế trong lòng hắn vô cùng sợ hãi không yên, một cơn đau xé ngực vỡ tim bỗng nhiên ập tới.

25. Chương 26: Tòa Thành Hùng Vĩ Kia Ơi, Lâu Rồi Không Gặp!

Ninh Khuyết đau đớn choàng dậy, trong mắt ngập tràn sợ hãi, hắn vội vàng phanh vạt áo, bàn tay lần mò tìm kiếm trên ngực, chỉ sờ được một lớp mồ hôi ướt đẫm cả tay, không thấy cảnh máu me bê bết, thịt tan xương gãy, tim phổi lòi ra như tượng tượng, hắn hú hồn vồ vồ ngực, trái tim đang đập như trống phải rất, rất lâu sau mới bình thường trở lại.

Ninh Khuyết nhìn xuống đôi chân nhỏ nhắn vẫn áp chặt trong lòng mình, ánh mắt lướt đến khuôn mặt trong giấc ngủ say của Tang Tang, nhìn mấy giọt mồ hôi long lanh đọng trên cánh mũi tuy hơi đen đúa mà hết sức đáng yêu của nàng, bỗng nhiên nhận ra được sống quả là một điều hạnh phúc biết bao.

Về phần giấc mơ kì lạ đã đem đến cho hắn quá nhiều kinh hoàng ấy, Ninh Khuyết không định kể cho Tang Tang biết, cũng không định kể cho bất cứ kẻ nào khác, bởi lẽ chỉ cần nhớ đến bất kì một đoạn ngắn ngủi nào trong giấc mơ đó thôi, lòng hắn đã cảm thấy vô cùng khó chịu, hắn quyết định sẽ phải quên đi tất cả.

Hôm sau, cỗ xe ngựa cà tàng lại kéo kẹt lăn bánh lên đường theo sau đội ngũ kỵ binh hộ tống càng ngày càng đông đảo đi về hướng nam, đại khái vào khoảng mười giờ sáng gì đó đoàn người đến một trấn nhỏ ngoài thành Trường An, sứ giả từ trong cung và đội ngũ nghi trượng phiến phức đã chờ sẵn ở đây từ mấy ngày trước.

Ninh Khuyết nhảy xuống xe, đứng tách khỏi đám người náo nhiệt, hắn đưa mắt nhìn về phía xa xa, mơ hồ thấy bóng dáng một tòa thành đen sẫm, nhưng do khoảng cách quá xa xôi, dù cố căng mắt đến đâu hắn cũng không thể khiến cái bóng đen mờ ấy trở nên rõ ràng hơn, đành yên lặng suy đoán trong lòng - nơi đó chắc hẳn là thành Trường An.

Đội ngũ nghi trượng công kênh lại thông thả lên đường, nhưng trong đó đã không còn hai kẻ đồng hành nhỏ bé.

Ninh Khuyết và Tang Tang đứng bên đường nhìn cỗ xe ngựa sang trọng to lớn từ từ đi qua trước mặt, thấy cửa sổ xe đóng chặt, hắn chợt nghĩ đến cô công chúa và vị tiểu vương tử kháu khỉnh người man ngồi bên trong, lại nhớ tới đồng lứa bập bùng đêm nào, hắn vô thức đưa tay sờ mặt, khóe miệng nở nụ cười.

Khi cỗ xe thứ tư trong đoàn đi qua họ, một góc rèm che cửa xe bỗng vén lên, lão già Lữ Thanh Thần khẽ vượt chòm râu rồi nhìn Ninh Khuyết mỉm cười gật đầu, Ninh Khuyết liền quỳ xuống lạy thật sâu hoàn lễ.

Bọn thị vệ và đám người man trên thảo nguyên lúc qua người Ninh Khuyết cũng không xuống ngựa mà ngồi luôn trên lưng ngựa chấp tay từ biệt, ai cũng cười áy náy xin lỗi, lễ luật của đế quốc vốn nghiêm ngặt, dù tiền đồ sau này khi quay về Trường An của vị thủ lĩnh đội thị vệ Bành Quốc Thao chắc chắn không tệ, nhưng giờ đây trước mặt đông đảo quan viên trong triều hắn cũng không dám hành động lỗ mãng, trong khi đó về mặt mấy gã người man sau khi từ biệt Ninh Khuyết bỗng biến thành thoải mái hẳn ra, không còn cái bóng của người dẫn củi bên hồ Sơ Bích đè nặng trước mắt, những ngày tươi đẹp giữa thành Trường An phồn hoa đã đến rất gần.

Đám kỵ binh quận Cổ Sơn chịu trách nhiệm đoạn hậu cảnh giác quan sát bốn phía, gã đô úy Hoa Sơn Nhạc chỉ hơi lướt ánh mắt qua Ninh Khuyết rồi gờ cương thúc ngựa phóng về phía trước tựa như Ninh Khuyết không hề tồn tại vậy, có lẽ gã cũng thực sự quên mất có một nhân vật nhỏ xíu như thế tồn tại trên đời.

Ninh Khuyết cũng chẳng thèm để tâm đến thái độ của đối phương, sau khi vào thành Trường An, một kẻ là con trai nhà quyền quý nhà cao cửa rộng, là nhân vật trẻ tuổi xuất sắc của quân đội Đại Đường, một kẻ đã rời khỏi quân đội, trở thành bách tính bình thường thuộc tầng thấp nhất của xã hội, dẫu sau này vận khí hẳn có tốt, được vào thư viện học tập thì cũng chỉ là một viên gạch nhỏ nhoi giữa hệ thống quan lại như vận lý trường thành của đế quốc. Có nhìn từ góc độ nào mà nói, hắn từ nay trở đi giữa Ninh Khuyết và vị đô úy từng nảy sinh địch ý thậm chí sát ý với hắn ấy đã chẳng còn liên quan gì nữa.

Nhưng hắn sẽ cam lòng sống một cuộc sống tầm thường vô vị như vậy ư? Không, hắn không cam lòng, hắn biết mình và vị tướng quân trẻ tuổi kiêu ngạo chắc chắn còn có ngày gặp lại, hơn nữa, ngày ấy cũng không quá xa xôi.

Sau khi xa giá của công chúa và đoàn kỵ binh hộ tống rời đi, số người trong thị trấn nhỏ bé này liền giảm đi quá nửa, nhưng sự náo nhiệt lại tăng không chỉ gấp đôi, mấy người bán hàng rong này giờ chẳng biết nép trong đường ngang ngõ hẻm nào bỗng chui đẩy ra bày hàng bán quán, những cửa hàng vốn đóng kín cửa tránh phiền toái lại mở ra, hối hả buôn bán kiếm tiền.

Đem bán cỗ xe ngựa rách nát ột cửa hàng rách nát trong thị trấn bằng một cái giá cũng rách nát nốt xong xuôi, Ninh Khuyết vỗ vỗ lên bờ vai gầy yếu của Tang Tang an ủi, cụ xe già và ông lão ngựa đã theo họ rất nhiều năm ở Vị Thành, cứ bán đi thế này thật không đành lòng, nhưng thành Trường An đã ở ngay trước mắt, loại tâm trạng buồn bã ấy của nàng không thích hợp cho lắm.

Không chọn quan đạo rộng rãi có thể chứa được tám cỗ xe ngựa chạy song song, chủ tớ Ninh Khuyết chậm rãi bước đi trên bờ ruộng bên đường. Dưới ruộng, hoa cải đang mùa nở rộ, đàn bướm vỗ cánh dập dờn bay trong gió, những chú ong mật cứ vo vo lướt ngang lướt dọc, nước mắt dần dần khô đi trên má cô thị nữ nhỏ, đôi tay nàng túm chặt lấy bọc hành lý còn to hơn người được buộc rất kĩ, vừa đi vừa ngắm cảnh vật xung quanh, nụ cười đã trở lại khóe môi.

Dưới ánh nắng gay gắt, Ninh Khuyết tiếp lấy bọc hành lý nặng nề từ tay Tang Tang, miệng hắn nói liến thoắng, tuy hiếm khi được nàng đáp lời nhưng Ninh Khuyết vẫn nói không biết mệt, lại dùng ánh mắt tham lam lướt qua cảnh vật đồng ruộng thôn dã, thấy bóng người làm ruộng nghỉ ngơi phía xa xa liền vẫy tay chào hỏi, thấy cánh bướm lượn qua trước mặt liền hăm hờ vung tay chụp lấy.

Hắn rời khỏi Trường An từ khi còn bé xíu, từ đó về sau hết sống ở Mân Sơn mệnh mông lại đến Vị Thành nho nhỏ nằm cạnh thảo nguyên, bên người chẳng phải rừng rậm trùng trùng hiểm ác cũng là đồng cỏ ngút ngàn đơn điệu buồn chán, không chỗ nào không có nguy cơ rình rập, giờ đây trở về trong lòng đế quốc, nhìn khung cảnh sinh hoạt xinh đẹp thanh bình này, trong lòng sao nén nổi niềm vui.

Vừa chơi đùa vừa ngắm cảnh, cứ thế đi khoảng ba giờ sau bỗng bóng râm từ rừng đào bên bờ suối phía trước lan tới chỗ họ, Ninh Khuyết nghĩ bụng rõ ràng còn lâu mới đến buổi tối, hơn nữa bầu trời cũng không có dấu hiệu sẽ đổ mưa.

Hắn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, chợt thấy một dãy tường thành đen kịt đột ngột xuất hiện trong tầm mắt, tường thành cao vút đến mức không nhìn thấy đỉnh, che khuất nửa bầu trời, che luôn vàng mặt trời còn chưa lặn xuống, quan sát kĩ không trung phía trên còn thấy ba điểm đen không ngừng xoay lượn.

Nhìn về bên trái không thấy phần cuối dải tường thành, nhìn về bên phải cũng không thấy điểm tận cùng của nó, thật không biết chu vi của tòa thành này đến bao nhiêu dặm, cứ huy hoàng sừng sững đứng im lặng giữa đất trời. Tang Tang trợn mắt nhìn tòa thành khổng lồ, lại nhìn quan đạo chen chúc người cách đó không xa, hỏi:

- Đây là thành Trường An hả?

Ba điểm đen trên cao đã bay thấp xuống, hóa ra là vợ chồng nhà chim ưng đem con ra ngoài dạy bay giờ quay về tổ, tổ của chúng nằm ngay trên dãy tường thành loang lổ này. Phía ngoài tường thành trải qua ngàn năm mưa gió bào mòn trở lên nhám nhở nhấp nhô nhưng vẫn vững vàng không cách nào lay chuyển.

Ưng non học bay xong liền quay về tổ, Ninh Khuyết nhìn tòa thành hùng vĩ nhất thiên hạ, khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng chân thành tha thiết, hẳn ra ngoài du lịch đã nhiều năm, giờ đây cũng trở về.

Trường An, lâu quá rồi không gặp!

26. Chương 27: Ta Cùng Trường An Vui Ngày Gặp Lại.

Trường An được mệnh danh là tòa thành đệ nhất thiên hạ tất nhiên không phải chỉ có hư danh bởi lẽ nó thực sự quá to lớn, dù đế quốc đã mở mười tám cổng ở bốn phía đông tây nam bắc nhưng quan lại quý tộc bá tánh bình dân hàng ngày ra ra vào vào thỉnh thoảng vẫn khiến những cổng thành này rơi vào tình trạng tắc nghẽn, người trên quan đạo xếp thành hàng dài không thấy cuối.

Ninh Khuyết và Tang Tang cũng đứng vào đội ngũ chen chúc ấy, mãi đến lúc mặt trời sắp lặn mới nhích gần tới cổng thành, nhìn đám binh lính mặt mày nghiêm túc tỉ mỉ kiểm tra hành lý xe cộ qua lại, hẳn bất giác liên tưởng đến cảnh kẹt xe kinh hoàng ở thủ đô đất nước tại thế giới nào đó, Ninh Khuyết lắc lắc đầu cười, vắng tục một tiếng xua tan suy nghĩ vẩn vơ trong đầu.

Hắn chửi thầm nên âm thanh rất nhỏ, mà dân chúng Trường An bản địa xung quanh lại mắng chửi rất to, dân phong đế quốc Đại Đường chất phác mà dưng mãnh nên mấy tên lính canh cổng nhìn thì nghiêm lắm chứ thực ra chẳng mấy ai sợ họ, có điều cũng không kẻ nào dám bất chấp luật pháp của đế quốc cứ thế xông bừa qua.

Cuối cùng cũng đến lượt hai người Ninh Khuyết Tang Tang, một gã binh sĩ tiếp lấy công văn của quân bộ từ tay Ninh Khuyết mới nhận ra tên nhóc này và mình là đồng đội, hơn nữa hắn cũng lập không ít công lao ngoài tiền tuyến, lập tức vẻ nghiêm nghị trên mặt đã nhạt đi rất nhiều, nhưng khi ánh mắt gã rơi xuống ba thanh đao được cắm xéo sau lưng Ninh Khuyết liền nhíu mày lại.

- Đây là bảo đao gia truyền, tổ tiên từng có lời dặn dò... - Ninh Khuyết cẩn thận trình bày.

- Đao còn người còn, đao mất người chết... - Gã binh sĩ lười nhác tiếp lời rồi phát tay khinh miệt: - Mấy câu loại này mỗi ngày ta phải nghe không tám trăm cũng cỡ một ngàn lần, bớt nhiều lời đi nhóc con, cổi bọc

hành lý xuống cho ta kiểm tra, hai đứa nhỏ các người làm gì mà mang lắm đồ đạc thế, đi thi gì chứ, nhìn rõ ràng là chuyển nhà mà.

Gã lại đưa ánh mắt sang cái ô đen to bự sau lưng Tang Tang, nhíu mày hỏi:

- Đây là loại ô gì mà to quá vậy?

Tang Tang vòng tay ra sau nắm lấy cán ô, khuôn mặt nhỏ nhắn héch lên nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Ô còn người còn, ô mất người chết!

Gã bình sĩ nhìn cô bé đen đúa trước mặt, giơ ngón tay cái lên khen:

- Câu này mới lạ đấy!

Ninh Khuyết đang cởi dây bọc hành lý bên cạnh nghe thấy thế cười khỏ, trong lòng thầm nghĩ trên thế giới này chắc chỉ mình hắn biết câu ô còn người còn của Tang Tang không phải lời nói đùa mà chính là sự thật.

Trong bọc ngoài trừ chăn màn đệm gối còn hầu hết chỉ toàn mấy đồ linh tinh lặt vặt, thứ duy nhất đáng để người ta phải đặc biệt chú ý là một cây cung cứng bằng gỗ hoàng dương cùng mấy ống tên, khi thấy mấy thứ này, mặt gã bình sĩ hơi đổi sắc.

.....

Vòm cổng thành Trường An vừa dài vừa tối, khoảng cách đến đầu ra phía kia còn một đoạn rất xa, từ đây nhìn lại trông chẳng khác gì một lỗ thông gió nhỏ sang sáng, mơ hồ thấy bóng dáng vàng mặt trời đang hạ xuống, những tia sáng rả quạt tỏa sắc nhạt nhòa còn chưa tới nơi đã bị bóng tối nuốt chửng.

Hai chủ tớ Ninh Khuyết theo dòng người tiến về phía trước, Tang Tang cố gắng điều chỉnh bọc hành lý nặng nề trên vai để vác dễ dàng hơn, nài hỏi bằng giọng tò mò:

- Thiếu gia, người Trường An đều giống như ông lính canh thích thể hiện lúc này à?

- Nói thế cũng đúng. - Ninh Khuyết trả lời - Quyền lực của cải toàn thiên hạ hầu hết đều tập chung ở tòa thành này nên người Trường An khó tránh khỏi tính kiêu ngạo, nhưng càng kiêu ngạo bao nhiêu họ càng phải đối xử với người từ ngoài tới lịch sự ôn hòa bấy nhiêu, vì ai này đều muốn thể hiện phong độ của bản thân, nói đi nói lại thì đám người chết tiệt đó đúng là rất có phong độ. Nhưng không thể xả được cái kiêu ngạo ấy ra, nhờ tích tụ trong bụng rồi tức chết thì người Trường An biết làm sao bây giờ? À, thế là họ dùng miệng. Bất kể đang ngồi xe hay tản bộ trên đường, hễ là người Trường An thì đều cực giỏi trong nghề rề rà buôn chuyện, trên thì chuyện thâm cung bí sử của hoàng thất, dưới thì chuyện ăn chơi tiêu khiển chốn lầu xanh, dường như trên đời này chẳng có chuyện gì mà họ không biết. Tất nhiên, họ thích nhất vẫn là dùng loại giọng điệu thông dong nhân nhả bàn luận về tình thế các quốc gia trong thiên hạ hoặc tình hình nhân lực chuẩn bị cho chiến sự tại các quận Đại Đường, cô mà ngồi đấy chắc tưởng ông nào cũng là một ông tế tướng ráo.

Tang Tang vừa nghe vừa cười khanh khách, nài cảm thấy hết sức thú vị với mấy câu pha trò của Ninh Khuyết.

Thật là một sự may mắn hiển nhiên, trong đợt kiểm tra lúc này ngoài cổng thành không hề xuất hiện cảnh tượng thảm liệt đao nát người chết, cây ô to tướng đã chuyển chỗ sang lưng Ninh Khuyết, ba thanh đao vốn nằm đó giờ yên vị trong bọc đồ, cây cung gỗ hoàng dương cũng được tháo dây xuống, làm xong mấy chuyện này, gã bình sĩ thích thể hiện kia liền cho hai chủ tớ đi ngay, không làm khó dễ gì thêm.

Người Đường vốn thượng võ nên bắt họ không được mang mấy món “đồ chơi” trong người còn khiến họ khó chịu hơn chuyện phải đâm đầu vào chỗ chết, do đó từ xưa đến nay đế quốc tỏ ra hết sức rộng rãi ở khâu quản lý vấn đề binh khí, trong thành Trường An cho phép mang kiếm nhưng cấm mang đao, cho phép mang cung tên nhưng cung phải tháo dây, không cho phép mang nỏ, trừ những điều đó ra thì không còn bất cứ hạn chế nào, về phần sau khi vào thành người có lén buộc lại dây cung, lén lấy đao ra hay không thì chẳng ai thêm quan tâm, quan phủ không quan tâm, quân bộ không quan tâm, kể cả vị hoàng đế trong cung cấm kia cũng chẳng hề quan tâm đến chuyện đó.

Hai chủ tớ Ninh Khuyết vốn quen với nếp sinh hoạt miền biên giới, cứ mỗi khi màn đêm buông xuống, ở Vị Thành ngoại trừ quán rượu thì chẳng nơi đâu còn bóng đèn đuốc, trừ tiếng hò hét của đám binh lính sát phạt bên chiếu bạc chẳng còn loại âm thanh nào khác, vì thế vào thành lúc hoàng hôn, họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần thấy một tòa thành yên tĩnh ngủ say, ai ngờ Trường An buổi đêm...

Không chỗ nào là không náo nhiệt...

Đèn đuốc hai bên đường sáng trưng soi rõ từng phiến đá xanh lát mặt đường như buổi ban ngày, dòng người qua lại như mắc cửi, kẻ dừng chân trước sạp hàng xem xét, kẻ chỉ trỏ lên trời ngắm nghía trăng sao, những đôi nam nữ cùng nhau mua hàng hẳn là có quan hệ đã vô cùng thân mật, gắn bó, còn những đôi ngắm trăng bình sao đoán chừng chỉ mới bắt đầu quá trình tìm hiểu nhau. (mới quen thì mấy em còn khoái nói chuyện trăng sao chứ yêu rồi toàn muốn shopping nhà hàng thẳng tiến)

Cách ăn mặc của người Đường, nhất là người Trường An thiên về đơn giản tiện lợi, áo ngắn ôm thân, tay áo nhỏ, mang giày đế thấp, trông cực kì gọn gàng, thỉnh thoảng mới thấy một vài người nam giới mặc áo dài thì tay áo cũng được cắt rất ngắn, đôi bàn tay thò hẳn ra ngoài, có lẽ để tiện rút kiếm bên hông.

Ninh Khuyết còn thấy một gã đàn ông áo xanh đeo kiếm thủng thỉnh tản bộ, hàm râu dài phất phơ trong gió, trông rất ra dáng một kiếm khách tuyệt thế, ấy thế mà vừa gặp gánh xiếc rong diễn trò bên đường liền nhào vào chen lấn với một đồng đàn bà con gái, trợn mắt há mồm đứng xem, thấy pha ngoạ mục liền vỗ tay bôm bốp reo hò khen ngợi, đến khi nghệ nhân trong đoàn đi vòng quanh thu tiền liền biến mất về bộ dạng kiếm khách lạnh lùng, ý tứ hẳn là người muốn moi loại vật phạm tục dơ bẩn không đáng nhắc đến như tiền bạc từ tay ta thì đợi kiếp sau đi.

Trang phục của nữ giới trong thành Trường An cũng hết sức đơn giản mộc mạc, nói khác đi là mát mẻ, hay nói khác đi nữa chính là hở hang. Đầu xuân ấm áp, đàn bà con gái đi ngoài đường ai nấy đều mặc áo tay trần, mấy cô thiếu phụ lẳng lơ còn to gan mặc áo trễ ngực tung tăng giữa phố, hai nửa gò núi tuyết căng mẩy thu hút không ít ánh mắt họ nhà dê núi kèm theo niềm ao ước được lên đó dạo chơi.

Trên đường phố, có người man vạt áo phanh ra, hông đeo túi rượu tò mò nhìn ngó khắp nơi, có vị quan nước Nguyệt Luân đầu đội mũ cánh chuồn tay vuốt chòm râu, ra vào quán rượu lâu xanh đây về quen thuộc, có nhà buôn Nam Tấn lưng dựa lan can trên lầu ngắm sao uống rượu, thỉnh thoảng giọng cười cố làm ra vẻ hào sảng lại vang xuống con đường phía dưới, đây đó văng vẳng tiếng đàn sáo chẳng biết từ nhà ai, tha thiết du dương.

Dường như toàn bộ sự giàu có, thú chơi và khí phách trong thiên hạ đều tụ cả về Trường An, sôi động khiến người ta hưng phấn, nồng đậm khiến người ta say sưa, hùng tráng và dịu dàng quấn quít với nhau cùng tồn tại, đao kiếm và người đẹp không tách rời tỏa sáng cho nhau.

Ninh Khuyết nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tang Tang tung tăng giữa vùng biển ánh sáng và biển người đông đúc, cái vẻ mặt ngơ ngác mỗi lúc mỗi giật mình quả là đặc sệt hương vị anh em hai lúa lần đầu lên thành phố.

Bút tô mày Thanh Tước Đầu Đại, phấn thoa mặt Hương Túc Nghênh Điện, phấn Ngọc Trâm và phấn Trân Châu, ồ, kia có phải là sơn môi Hoa Hồng? Còn kia nữa, cái bình nhỏ đó phải chăng là nước hoa trong truyền thuyết?

Tang Tang mắt liếc mở to, tham lam nhìn hết bình lại lọ bày đầy hai bên đường, dường như không muốn nhắc chân đi thêm một bước nào nữa.

Cái cô nàng uốn éo vòng eo đang tới gần kia, bộ mông đầy đà dưới váy sao mà tròn quá vậy? Cô gái thanh xuân khanh khách cười bím tóc cài lược vừa lướt qua kia hơi thở thế nào mà lại thoang thoang tựa hoa lan? Nàng thiếu phụ xinh đẹp đang lựa hoa cạnh người đàn ông kia sao ánh mắt cứ lúng la lúng liếng, chẳng lẽ do nàng cảm thấy gã quá đáng yêu?

Ninh Khuyết nắm tay Tang Tang hứng khởi nhìn khắp nơi, hẳn hồn nhiên không hề nhớ rằng khi còn nhỏ Trường An đã là vùng đất ồn ào như thế, cảm thấy chính đôi chân mình cũng không muốn rời bước nữa rồi.

Hai người chậm rãi dạo chơi, đường phố cuối cùng cũng đến khúc yên tĩnh, nhưng còn chưa đợi hai vị khách từ nơi biên giới đến chơi này thả lỏng tâm hồn thì phía trước bỗng có tiếng hô to rồi tiếng bước chân rầm

rập, không biết bao nhiêu người dân thành Trường An từ bốn phương tám hướng ào ào tuôn ra đứng kín mít một góc đường.

- Quyết đấu đây!

Xuyên qua đám người đông nghịt, mơ hồ thấy hai gã đàn ông hông đeo bội kiếm gườm gườm nhìn nhau bằng ánh mắt đầy thù hận, ống tay áo bên phải của cả hai đều bị cắt đi một mảnh, ném xuống mặt đất giữa họ.

Cả thế giới đột nhiên im lặng, dân chúng xem trò vui xung quanh đều biết điều đồng loạt ngậm miệng lại, đảm bảo sự công bằng trong quyết đấu là nguyên tắc ăn sâu vào máu mỗi người dân Đại Đường, kể cả xem trò vui cũng có quy tắc của người đi xem trò vui.

- Luật lệ của quyết đấu là cắt tay áo tỏ ý khiêu chiến, nếu người chấp nhận thì cũng cắt một miếng tay áo của mình xuống.

Ninh Khuyết nắm tay Tang Tang chen lấn tìm cách ra khỏi đám người đông nhưng nhúc, vừa đi vừa giải thích:

- Loại quyết đấu này gọi là hoạt cục, chỉ cần phân rõ thắng thua là đủ, còn một loại quyết đấu chưa chết chưa dừng gọi là tử cục, muốn tiến hành phải được sự đồng ý của quan phủ. Trong tử cục, người khiêu chiến cắt một nhát đao vào lòng bàn tay trái của mình, nếu đối thủ chấp nhận cũng sẽ làm động tác tương tự.

- Có thể từ chối khiêu chiến hay không? - Tang Tang hỏi.

- Tất nhiên là có thể rồi. - Ninh Khuyết lau mồ hôi trán rồi vỗ vỗ lên bọc hành lý sau lưng Tang Tang, xác định không bị ăn trộm viếng thăm mới nói tiếp - Chỉ có điều trong một số thời điểm, nhất là đám đàn ông rất dễ rơi vào trạng thái ngu bất thành linh, ví dụ như vì đàn bà này, vì ái tình này, vì sĩ diện này... đủ loại nguyên nhân hằm bà nhằng.

Hai người thoát khỏi đám đông, Tang Tang ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn đen đúa lên, hỏi bằng giọng khó hiểu:

- Sao chúng ta không ở lại xem? Ta nhớ lúc ở Vị Thành người khoái xem mấy trò náo nhiệt lắm cơ mà, có lần người ta giết lợn mà người ngồi cạnh xem suốt cả đêm không chán.

- Giết bò giết dê thấy suốt rồi, còn giết lợn thì đó là lần đầu tiên xuất hiện ở Vị Thành, chuyện lạ thế tất nhiên phải xem cho kĩ. Loại quyết đấu này ở Trường An ngày nào chả xảy ra vài ba bận, nếu muốn xem lúc nào cũng có cơ hội để xem.

Ninh Khuyết nhẹ nhàng nói tiếp:

- Hơn nữa đây là thành Trường An, ta chỉ muốn bình yên vào thư viện đọc sách, không muốn gặp thêm chuyện phiền phức nào khác, từ nay về sau ấy à, chúng ta phải giống như hai con chó ngoan, cúp đuôi ngậm miệng mà làm người.

Tang Tang lắc đầu trầm nghĩ ta không muốn làm một bà chó mẹ, còn thiếu gia ngài giết người ít đi một chút là may cho thiên hạ lắm rồi, loại thái độ cúp đuôi làm người đó không thích hợp với ngài đâu.

- Tìm khách sạn. - Ninh Khuyết dường như đọc được suy nghĩ của nàng, mang theo tâm trạng thất bại thảm hại nói - Ta mệt rồi.

Tang Tang chỉ vào một dãy nhà bên đường, nói:

- Nhìn kia, chỗ đó có khách sạn.

27. Chương 28: Ngoài Phủ Tướng Quân

Khách sạn do Tang Tang tìm tất nhiên không thể coi là một cái khách sạn đúng nghĩa, tùy tiện ngả lưng một đêm, sáng hôm sau khi hai người vừa ngáp vừa ra khỏi cửa thì tên của khách sạn đó là gì cũng không nhớ nổi.

Sau khi hỏi đường đi từ một bà cụ mặt mũi hiền lành, hai chủ tớ liền đi về phía nam thành, cứ thế vừa đi vừa hỏi, rốt cục cũng tới chỗ hai cây hòe lớn.

Trong tích tắc đầu tiên nhìn thấy hai cây hòe đó, kí ức thời thơ ấu bị bụi thời gian phủ mờ của Ninh Khuyết bỗng nhiên ùa về, hần nhấm mắt ngấm lại một lát rồi kéo Tang Tang đi tới.

Giữa hai cây hòe có một con hẻm yên tĩnh đủ rộng để xe ngựa bình thường chạy qua nhưng xe lớn quá lại không vào được, hai bên đường chẳng biết là trạch viện nhà ai mà im ắng không có tiếng người, rất nhiều gốc cổ thụ che trời vươn cành qua bờ tường bao, tầng tầng lớp lớp che kín trên đầu khiến ánh nắng xuân không thể lọt tới mặt đất, vô cùng râm mát.

Đi tới đoạn giữa con hẻm có hai cánh cổng đối diện nhau, cổng nhà bên phải tượng sư tử đá vừa sạch sẽ vừa uy nghiêm, dường như không có một hạt bụi hay lá rụng nào bám bên trên, cửa sơn đóng kín, vòng đồng yên lặng, ngược lại, nhà bên phải đã tàn tạ quá nhiều, lớp sơn trên cánh cổng đã tróc ra gần hết, hai tờ giấy niêm phong rách nát phất phơ trong gió buồn thiu, tượng sư tử đá chỉ còn lại một con, con kia không biết bị chuyển đi đâu, mà con còn lại cũng sứt mẻ tứ tung, mất tai vỡ trảo, mặt đất phía sau nó bùn đọng thành lớp đen thui, trông như máu đông quánh lại.

Ninh Khuyết chăm chú ngắm nhìn chú sư tử đá thảm hại ngồi chồm hổm trước mặt, nhớ lại cảnh chơi đùa cùng Tiểu Thuận ở đây khi còn bé rồi bị người lớn trong nhà lôi về dùng gia pháp phạt một trận nên thân, đi quá cánh cửa lách hần lại nhớ năm bốn tuổi vì tránh phải ăn roi của vị tiên sinh dạy học liền cùng một thằng lỏi can đảm trốn nhà ra đi.

Ánh mắt Tang Tang hết nhìn hai cánh cổng lại nhìn mặt Ninh Khuyết, nàng cảm nhận được tâm trạng buồn bã ưu thương trong lòng hắn, không biết tại sao, nàng tự nhiên cũng thấy buồn theo, làn gió xuân thổi qua con hẻm dường như bỗng lạnh hơn rất nhiều.

Tòa nhà dột nát kia chính là phủ đệ của Tuyên Uy tướng quân Lâm Quang Viễn. Năm Thiên Khải thứ nhất, hoàng đế bệ hạ tuần thú phương Nam, trong thành Trường An khám phá ra vụ án thông giặc bán nước, thân vương điện hạ đích thân chủ trì thẩm tra xét xử, tể tướng và quan lại chỉ đứng ngoài, cuối cùng kết tội Lâm Quang Viễn phản quốc, toàn phủ họ Lâm bị xử chém, tài sản bị tịch thu.

Vụ án đó được coi là thiết án rành rành, trong triều không một ai nghĩ đến chuyện lật lại tra xét, dù có nhắc đến người ta cũng chỉ thương xót cho những kẻ đáng ra không phải chết như đám quản gia người làm, càng thương xót bao nhiêu lại càng căm ghét tên Lâm Quang Viễn tội ác ngập trời bấy nhiêu, chẳng những khiến bản thân thân bại danh liệt còn kéo theo bao nhiêu người vô tội vào vòng nước lửa.

Trong khoảng thời gian mười năm sau khi thu hồi phủ tướng quân, triều đình đã mấy lần dùng nó ban thưởng cho quan viên, nhưng hễ ai nghe đến mảnh đất xui xẻo này liền đập đầu như tể sao xin miễn cho thân bất tài không dám nhận, quanh thành Trường An đất rộng nhà đông, họ cũng không sợ không tìm được chỗ ở tốt, vì thế, phủ đệ này cứ bỏ không quanh năm suốt tháng, càng ngày càng tàn tạ thêm.

Lúc đi qua cửa lớn phủ tướng quân, nét buồn bã trong mắt Ninh Khuyết vụt biến mất, trên mặt không còn bất kì một cảm xúc nào khác thường, hần không dừng lại, thậm chí bước chân chưa từng chậm đi nhịp nào, cứ bình thản cất bước, vì thế Tang Tang đằng sau phải đi như chạy mới theo kịp, cây ô sau lưng nàng liên tục đập lên đập xuống phát ra âm thanh đều đặn như tiếng trống báo canh.

Cứ như vậy, hai người bình tĩnh đi trong hẻm, bình tĩnh đi qua cánh cửa sơn sơn và cánh cửa tàn tạ, trông bình thường như thể hai vị khách nhà quê bình thường nhất đi du xuân lạc nhầm vào con ngõ nhỏ nào đó trong thành Trường An.

.....

- Cái tòa nhà xui xẻo đó chẳng ma nào muốn mua, nhưng tòa nhà đối diện người ta lại tranh nhau vỡ đầu mẻ trán, tại sao vậy? Năm xưa Tuyên Uy tướng quân và Thông Nghị đại phu ở đối diện nhau, Tuyên Uy tướng quân bị chém cả nhà tịch thu gia sản nhưng Thông Nghị đại phu lại lên như điều gặp gió, bây giờ đã tới chức học sĩ Văn Uyên Các, người nói xem, phủ đệ từng được lão nhân gia ở liệu có bao nhiêu quan tứ phẩm ngũ phẩm muốn được hưởng sai cái phúc ấy?

Cuối con hẻm có một tiệm cơm, Tang Tang và Ninh Khuyết ngồi bàn đặt trong góc sâu nhất, yên lặng ăn sáng với cháo loãng, tai vểnh lên hóng chuyện mấy người dân sống lâu đời quanh đây. Với những người đã ở đây mấy chục năm thậm chí mấy thế hệ mà nói, chủ đề hấp dẫn nhất trong câu chuyện của họ tất nhiên phải là vụ án phản quốc của phủ tướng quân và con đường làm quan xuôi chèo mát mái của Thông Nghị đại phu, mỗi ngày bàn đi nói lại mấy lần cũng không biết chán, vừa khéo hợp với mong muốn của hai chủ tớ Ninh Khuyết.

- Nói đến học sĩ Tăng Tĩnh, năm xưa ngài cũng chỉ là một Thông Nghị đại phu nho nhỏ, ai dè sau đó đột nhiên một bước lên mây, sự tình bên trong có rất nhiều điều vi diệu, các người từng nghe nói chưa?

- Năm xưa vụ việc đó ầm ĩ như vậy, thậm chí trong cung cũng phải có ý kiến thì người quanh khu này ai mà không biết chứ?

Một người đàn ông độ tuổi trung niên lắc đầu nói về chế giễu:

- Đường đường là Thông Nghị đại phu lại đi cưới phải con vợ cọp cái, người vợ cả vì ghen tuông mà dám ra tay với người thiếp đang mang thai, cái này vẫn chưa phải quá đáng nhất, sau người thiếp trải qua bao đau khổ cay đắng mới sinh được đứa con thì nàng lại muốn hại chết đứa bé đáng thương đó, nếu không phải trong cung truyền chỉ ra lệnh chẳng biết cái phủ đó loạn ngẫu tới tình trạng nào.

- Các người chỉ biết trong cung có ý kiến, vậy có biết ai là người lên tiếng không? - Người khơi chuyện lúc này cười lạnh, chắp hai tay vái về phía bắc thành Trường An - Nói cho các người biết mà mở mắt, chính là thánh hoàng hậu, ngài nghe được sự việc liền giận tím mặt, tự tay viết một bức thư cho Tăng Tĩnh đại nhân, lệnh ông ta phải dạy dỗ vợ mình cho tốt.

- Ôi, thì ra là hoàng hậu nương nương...

Mấy người đang uống rượu ở bàn bên cạnh đưa mắt nhìn nhau cười vỡ lẽ, người trong thiên hạ ai cũng biết đế quốc Đại Đường có được vị hoàng hậu nương nương cực kì tài năng, được bệ hạ vô cùng yêu thương tin tưởng, thậm chí có quyền phê duyệt tấu chương, bình xét quan lại, nhưng lúc đầu vị hoàng hậu nương nương quyền thế ngập trời này chỉ là một phi tần hết sức bình thường trong cung, nói theo kiểu dân gian thì năm xưa nàng là tiểu thiếp của hoàng đế bệ hạ, sau mới được cưới lên làm vợ cả.

Hoàng hậu nương nương vốn xuất thân như vậy nên vì sao lại để tâm đến cả chuyện trong nhà phủ Thông Nghị đại phu, vì sao lại nổi giận đùng đùng khi vợ cả của ông ta làm nhục vợ bé, muốn đẩy nàng vào chỗ chết, nguyên nhân từ đâu ai cũng đoán ra được.

- Người vợ cả của Tăng Tĩnh đại nhân xuất thân từ thế gia vọng tộc ở quận Thanh Hà nên ông ta mới luôn phải nhẫn nhịn, ai ngờ vị quan văn yếu đuối nhất gan trong mắt người đời lúc tàn nhẫn cũng tàn nhẫn chẳng kém gì ai. Sau khi lá thư của hoàng hậu nương nương gửi tới, Tăng Tĩnh đại nhân nửa đêm triệu tập hết người trong phủ rồi ra lệnh đánh trượng đến chết ba tên quan sự tham gia vào vụ mưu hại người thiếp ngay trước mặt mọi người, sau đó dùng hai cái bạt tai và một cỗ kiệu nhỏ tổng tiền phu nhân về quận Thanh Hà, dứt khoát bỏ vợ.

- Đại nhân năm xưa quyết đoán như vậy quá nửa cũng là hành động bắt buộc dĩ tự bảo vệ mình dưới uy thế của hoàng hậu nương nương, ai ngờ sự quyết đoán đó của ông ta lại lọt vào mắt xanh của nương nương, cảm thấy người này có thể dùng được, cộng thêm một số nguyên nhân khác khiến con đường làm quan của ông ấy trôi chảy rộng mở đến không ngờ, giờ đã tiến vào Văn Uyên Các! Người ta vẫn nói phúc họa đan xen, nhưng ai dám nghĩ trong nhà có con vợ dữ giết thiếp diệt con lại trở thành đòn bẩy ột đời công danh của người đàn ông?

28. Chương 29: Gặp Nhau Sau Bảy Năm Trời.

Người uống rượu bàn bên xúc động cảm thán, Ninh Khuyết và Tang Tang trong góc yên lặng ngồi nghe, tiếng húp cháo cũng xì xà xì xụp. Ninh Khuyết không có nhiều ấn tượng về vị Tăng Tĩnh đại nhân kia nhưng lại có kí ức hết sức sâu sắc đối với vị phu nhân dữ như cọp cái của ông ta, về chuyện tranh chấp trong nhà họ và màn kịch can thiệp từ cung cấm hẳn cũng không biết rốt cuộc ai đúng ai sai, dù sao những việc ấy chẳng liên quan xu lễ nào với hắn, hắn thật sự chỉ quan tâm đến nhà đối diện với phủ Thông Nghị đại phu...

- So với Tăng Tĩnh đại nhân, vị tướng quân Lâm Quang Viễn kia thật quá xui xẻo... À, nói thế không được, dám có gan bán nước mưu nghịch dẫu hẳn chết ngàn lần vẫn chưa hết tội, nhưng những người còn lại trong phủ thật là đáng thương.

Lão già lấy đầu đũa giằm một miếng trứng muối trong đĩa đưa lên miệng cho đậm đà, lại cầm chén rượu than thở:

- Không kể nào trong số các người được thấy tận mắt cả, ngày ấy chỉ có ta tình cờ chứng kiến, trong phủ tướng quân tiếng hô giết rung trời, tiếng đầu người rơi xuống đất bình bịch như thể dưa rơi, máu chảy thành dòng qua cửa lớn, thực quá thảm thiết! Không phải ta muốn kêu ca cho thẳng giấc ấy đâu, nhưng nếu có thời gian ngẫm lại một số việc trên đời thì cảm giác về nó bỗng khác đi, hồi đó lảng giềng chúng ta đều biết Tuyên Uy tướng quân có chơi thân với vài vị quan lại trong triều, nhưng sau khi sự việc vỡ lở chẳng thấy kẻ nào đứng ra nói đỡ cho ông ta dù chỉ một lời, cuối cùng thậm chí đến người nhật xác giùm cũng không có nốt.

Lão lại bỏ chén rượu xuống, cẩn thận nhìn quanh tiệm cơm rồi nhìn ra ngoài đường, hạ giọng nói khẽ:

- Có biết quan coi cổng thành Hoàng Hưng không? Hẳn là tì tướng được Tuyên Uy tướng quân mang về theo từ biên giới, rốt cục chính hắn lại là kẻ tố cáo ông ta phản quốc, hẳn bây giờ ấy à, đầu phục thân vương điện hạ rồi, sống khỏe sống vui! Ngoài ra năm ấy còn có vị giáo úy Chiêu Vũ, nghe nói cũng đang sống vô cùng thoải mái, chẳng biết mấy kẻ đó mỗi khi ăn chơi phê phờ có nhớ đến những cái đầu người trong phủ Tuyên Uy tướng quân không, nếu nhớ tới chẳng biết cảm giác ra sao.

.....

Trứng muối nhắm rượu, tuy khê khà nhưng cuối cùng vẫn phải xong, mấy kẻ rồi việc bàn bên sau khi uống hết phần tiền quy định được vợ cho phép tiêu mỗi ngày liền chấm dứt câu chuyện, đứng dậy chấp tay chào nhau ra về.

Ninh Khuyết và Tang Tang vẫn ngồi im bên chiếc bàn trong góc quán, bát cháo đã nguội ngắt, dưa muối bị gió thổi biến thành thâm sì, nhưng cả hai dường như không có ý định đứng dậy.

- Thiếu gia, rốt cục người có quan hệ thế nào với phủ tướng quân? - Tang Tang hỏi.

Ninh Khuyết cười, đáp:

- Tất nhiên là có quan hệ rồi.

- Ta hỏi là có quan hệ thế nào chứ không phải có quan hệ hay không. - Tang Tang chỉnh hắn.

Ninh Khuyết im lặng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, một lúc sau mới nghiêm túc nói:

- Mọi quan hệ này không thể nói được, người đang là thị nữ của ta, một khi nói ra, triều đình liền bắt cả hai đem chém tức khắc đấy.

Tang Tang nhìn vào mắt hắn, biết hắn đang nói đùa, nằng lắc đầu:

- Thiếu gia, rõ ràng người đang nói linh tinh.

- Ở Đại Đường ta, người chết vì mấy lời nói linh tinh còn nhiều hơn chết dưới tay người man. - Ninh Khuyết cười trả lời - Nếu chúng ta cứ nói vào trọng tâm mãi thì cũng biết hết mọi chuyện, nhưng biết cũng không thể nói, vì nếu nói sẽ mất mạng ngay, do đó chúng ta không thể nói vào trọng tâm, cứ nói mấy lời linh tinh là hay nhất rồi.

Nói xong câu đó, Ninh Khuyết lại cầm đĩa lên, tay trái vén tay áo bên phải, ánh mắt nhìn đi nhìn lại giữa mấy đĩa dưa muối và hai bát cháo trắng trên bàn, tính toán phải dùng cách gì để tiếp tục giết thời gian.

Đúng lúc này, một gã thanh niên bước vào tiệm cơm, vóc người hần gầy gò, mặt mũi bình thường, thứ thu hút duy nhất là da dẻ hần quá đen, khuôn mặt đen sì y hệt đáy nồi nấu chực năm chưa cọ, so với hần Tang Tang có thể coi là nàng Bạch Tuyết.

Tang Tang đại khái hiềm khi gặp được người đen hơn mình nên ngẩng đầu trở mắt nhìn, lại cảm thấy cứ nhìn như vậy thật thiếu lịch sự nên không nhìn nữa, nhưng ánh mắt còn chưa kịp rời đi bỗng ngạc nhiên nhận ra gã thanh niên ấy đang đi về phía góc hai người ngồi, nàng hơi cứng người, tay phải liền thò ra đằng sau nắm lấy cán ô.

Gã thanh niên vừa gầy vừa đen cũng không đi thẳng tới chỗ họ mà ngồi xuống bàn bên cạnh rồi gọi rượu và mấy món nhắm, tâm trạng Tang Tang bớt căng thẳng hơn, nàng không để ý gã đó và Ninh Khuyết đang ngồi quay lưng sát vào nhau.

Khi gã thanh niên mới bước vào, Ninh Khuyết vẫn chưa nhận ra ngay, dù sao năm xưa khi họ gặp nhau trong khu rừng bên nước Yến cả hai còn quá nhỏ tuổi, đối phương gọi hần là Tiểu Ninh Tử, hần gọi đối phương là Tiểu Hắc Tử, hơn chục năm trôi qua, giờ đây Ninh Khuyết và hần đều trở thành thanh niên trai tráng cả rồi.

Ninh Khuyết gặp một cọng dưa muối đưa lên miệng nhai tóp tép, nghe như tiếng cười duyên của cô gái nhỏ nhà ai, ăn xong mấy miếng mới nhận ra đang chén món củ cải muối mà hần đại ghét còn Tang Tang lại rất thích.

- Xem ra mấy năm nay sống cũng không tệ nhỉ. - Hần nén cười nói.

Tang Tang mới đưa đĩa đến gần đĩa củ cải muối, lòng giận dỗi nghĩ thầm sao hôm nay thiếu gia lại đột nhiên đổi khẩu vị nhảy sang tranh món ăn ưa thích của mình, chợt nghe được câu hỏi của hần mới đoán ra hần hần đang hỏi gã thanh niên vừa vào hồi nãy, đầu đĩa liền dừng ngay trên đĩa.

Gã thanh niên hơi nhún vai, dường như cũng đang cố nhịn cười:

- Sao ngon bằng người được, thẳng nhai chết tiết như người không ngờ lại vượt qua bài kiểm tra đầu tiên của thư viện, thậm chí còn lừa gạt được cô bé năm xưa về làm thị nữ ình, con mẹ nó thật sự quá thiếu đạo đức. À, hình như nàng không biết ta thì phải.

- Bảy năm trước nàng mới được mấy tuổi chứ, nàng cũng không phải loại vừa sinh ra đã biết là thiên tài như ta. - Ninh Khuyết cầm bát cháo lên húp sọt một cái, giả bộ tức giận nói - Mau nói vào việc chính đi, rốt cục người tìm được bao nhiêu kẻ tham gia vào vụ giết cả nhà ta năm xưa rồi? Lại còn những kẻ giết cả thôn người rồi mấy tên khốn giúp Hạ Hầu che giấu vụ đó nữa, người tra được mấy mạng?

Gã thanh niên đáp:

- Kẻ nào năm xưa tố cáo Lâm Quang Viễn phản quốc thì thiên hạ ai ai cũng biết, nhưng thủ phạm đã giúp hô biến cái án tử mập mờ này thành thiết án không thể lật ngược không dễ tìm như vậy, chỉ tra được hai tên đã ra tù từ tám năm trước, hiện nay vẫn sống trong thành Trường An ,nhưng rất lạ, cuộc sống của chúng hết sức bình thường, chẳng biết có phải do hối hận về quyết định trong quá khứ của mình hay không.

Ninh Khuyết không quay đầu lại mà cứ lặng yên suy ngẫm, gã thanh niên kia bỗng quay lại, nhẵn mày nói:

- Tại sao phải ngồi quay lưng vào nhau thế này? Tại sao trao đổi tin tức phải qua nhiều trung gian phức tạp như vậy? Người học mấy thứ lằng nhằng vớ vẩn này từ đâu thế, sao ta cứ có cảm giác chúng ta là hai tên gián điệp của nước địch đang trao tin mật cho nhau nhỉ?

Ninh Khuyết bất lực đưa tay lên trán thở dài, nhìn khuôn mặt đen thui của đối phương, nói:

- Chẳng phải người đang phụng lệnh quân bộ nằm vùng tại bang phái nào đó sao? Ta làm sao biết đám gián điệp như người thiếu chuyên nghiệp đến vậy?

Gã thanh niên cười he he, giang tay nói:

- Kệ mẹ nó nằm vùng hay không, bao nhiêu năm rồi chỉ muốn xem ngươi và Tang Tang thay đổi thế nào thôi.

Ninh Khuyết tâm không cam tình không nguyện giang hai tay ôm chầm lấy đối phương.

Gã thanh niên đen thùi này tên gọi Trác Nhĩ, là người bạn đầu tiên của hắn trên thế giới này.

Bọn họ gặp nhau trong một thời điểm kì diệu, vì một nguyên nhân cũng rất kì diệu, kì diệu đến mức chỉ kể cho nhau nghe câu chuyện của mình xong liền quyết định người này sẽ trở thành bạn bè sống chết với người kia trên con đường đời, mãi mãi không thay đổi.

Vì cuộc đời của họ đều có một mục tiêu: giết chết Hạ Hầu!

Và có thể cả vị thân vương kia nữa.

29. Chương 30: Thấy Chu Tước Tim Ta Bằng Giá

Năm Thiên Khải thứ sáu, giữa Đại Đường và nước Yển nổ ra chiến tranh, Hạ Hầu tướng quân chỉ huy cánh quân bên phải đến chiến trường không đúng thời hạn, triều đình hạ chỉ trách phạt, Hạ Hầu tướng quân bắmlại đội quân của hắn gặp phải kị binh phục kích của đối phương tại núi Hoàng Phong, liền trước giết địch sau truy đuổi, vì thế mới không đúng hẹn.

Người trong thành Trường An không hề hay biết đám kị binh nước Yển mà Hạ Hầu lệnh cho quân lính của mình chém giết thật ra đều là dân chúng bình thường của đế quốc sống quanh núi Hoàng Phong, mấy thôn làng đó bị giết sạch trơn, Hạ Hầu đem đầu của thanh niên trai tráng giả làm thủ lĩnh kị binh địch, sau đó lại đẩy trách nhiệm tàn sát dân lành cho quân lính đối phương.

Toàn thôn bị giết, dù ở đâu cũng coi là việc nghiêm trọng, ở Đại Đường đế quốc thì càng nghiêm trọng lắm, vì thế lúc đầu triều đình chưa tin vào lời giải thích một phía của Hạ Hầu, lệnh ấy viên quan đặc lực đến điều tra, nhưng mấy thôn làng đó sớm bị giết sạch trơn, không còn ai sống sót làm chứng, cộng thêm người chịu trách nhiệm điều tra cũng có vấn đề nên cuối cùng triều đình kết luận lời tâu của Hạ Hầu là sự thật.

Vì sự kiện giết hại dân lành, nước Yển phải cắt nhượng một dải đất rộng lớn vùng Hà Tây, còn đưa cả thái tử sang làm con tin mới tạm dẹp yên được ngọn lửa giận dữ của người Đại Đường, chỉ có điều chẳng ai biết rõ những người dân bị chém đầu, thôn làng bị thiêu rụi ấy đang kêu gào oan ức thế nào dưới âm ty, cũng không ai biết trong mấy thôn ấy có một gã thiếu niên đen đúa thoát nạn.

Gã thiếu niên đó chính là Trác Nhĩ.

Hắn gặp Ninh Khuyết ở chân núi Mân Sơn, sau được một người tu hành mang đi, cho đến hôm nay mới gặp lại.

- Này, bây giờ ngươi đạt đến cảnh giới gì rồi? Bất Hoặc hay Động Huyền?

- Ô, ngạc nhiên chưa, kẻ mít đặc về tu hành như ngươi không ngờ cũng biết mấy loại cảnh giới này.

- Tất nhiên, loại việc dễ òm như tu hành chẳng ngu nào chả biết.

Thực ra Ninh Khuyết chỉ muốn khoe khoang ít kiến thức mới học trước mặt người bạn nhiều năm không gặp thôi.

- Động Huyền cái đầu ngươi, vị sự phụ vừa đáng thương vừa đáng kính của ta mãi đến lúc sắp chết mới tiến vào cảnh giới Bất Hoặc, còn về kẻ vừa đáng thương vừa đáng buồn như ta, ôi, giờ vẫn còn đau khổ bỏ lê ở Sơ Cảnh, nếu không phải như vậy ông đây chịu đi làm gián điệp cái rắm ấy.

Ninh Khuyết nhìn hắn chọc ghẹo:

- Thật không biết lão già thối năm xưa tại sao lại chắm trứng ngươi, anh đây vừa trắng trẻo vừa thông minh muốn theo lão già không chịu lại đi chọn kẻ vừa ngu ngốc vừa đen thùi lùì như ngươi.

Trác Nhĩ bắt ngờ không phản bác, hần im lặng rất lâu mới nói:

- Tiểu Ninh Tử, thực ra ngẫm lại ta chẳng học được gì từ sư phụ, người thông minh như vậy nếu theo người có lẽ sẽ khá hơn rất nhiều, ít nhất cũng không như ta bây giờ, lăn lộn trong quân đội bao nhiêu năm mà không thể trà trộn đến bên Hạ Hầu, những tin tức cao cấp quan trọng kia không có cách nào nghe ngóng được.

Ninh Khuyết nhìn hần, bỗng nở nụ cười, nói:

- Ai bảo người không nghe ngóng được gì, chẳng phải bây giờ chúng ta biết một ngày Hạ Hầu phải đi nhà xí mấy lần sao?

- Biết mấy thứ đó thì ích gì cho kế hoạch giết chết hần chứ.

- Có ích. - Ninh Khuyết nhìn vào mắt hần, chân thành nói - Trên đường tới Trường An, ta đã giết một toán thích khách của Hạ Hầu, tất cả đều dựa vào tin tức người cung cấp cho ta mấy năm qua.

Trác Nhĩ biết rất rõ sự đáng sợ của đám thích khách dưới tay Hạ Hầu, hần hoảng hốt nhìn gã thiếu niên trước mặt, không hiểu trong bảy năm xa cách đối phương rốt cục gặp được loại kì ngộ nào mà làm được chuyện tưởng như không thể đó, nhưng hần cũng không nói ra nghi hoặc trong lòng, chỉ cười cười hỏi:

- Lần đầu giết chết người của Hạ Hầu có cảm giác ra sao?

- Rất sướng. - Ninh Khuyết nhớ lại cảm giác lúc chém ba đao đó, chậm rãi trả lời, đột nhiên hần cau mày, nhìn thẳng vào bộ mặt đen thui của Trác Nhĩ - Quan hệ của ta và người nếu bị người khác phát hiện không phải là việc tốt lành đâu.

- Thành Trường An rất lớn, không phải đi đâu cũng gặp kẻ thù, hơn nữa chắc người cũng biết một điều, đối với các nhân vật lớn mà nói, người trong phủ tướng quân đã chết hết, làng của ta cũng bị giết sạch, vì thế ta và người chính là những kẻ không hề tồn tại, tất nhiên chẳng ai thèm để ý đến bọn ta rồi.

- Ngày, kể xem tại sao người đường đường là nhân viên chạy việc vặt trong đội thân binh của Hạ Hầu tướng quân đột nhiên biến thành cái quỷ gì mà người nhắc qua rồi ấy nhỉ... à, phải rồi, tay đâm kim bài của Kim Ngư bang?

- Ta theo quan trên về kinh báo cáo, ai dè sau đó quân đội lại phái đi làm gián điệp, mà bang đó không phải Kim Ngư bang gì đó, là Ngư Long bang mới đúng. Quan trên muốn ta theo dõi bang chủ của bọn ta vì người ta nghi ông ấy có quan hệ với nước Nguyệt Luân, người cũng biết rất nhiều vụ làm ăn của quý tộc quan lại trong triều, thậm chí cả chuyện vận tải vật tư của quân đội phải thuê những bang phái như vậy bảo vệ, vận chuyển, nên nếu họ câu kết với nước địch thì hậu quả cực kì nghiêm trọng.

- Bang chủ của bọn ta? - Ninh Khuyết cau mày nhìn hần - Cách dùng từ này rất có vấn đề, nó cho thấy người hết sức kính trọng vị bang chủ đại nhân kia, thậm chí người còn hòa mình thành một phần tử thực sự của họ, Tiểu Hắc Tử, người hãy tỉnh táo lại đi, tuy ta chưa từng làm gián điệp nhưng chứng kiến đã nhiều rồi, ta biết đã xác định là kẻ nằm vùng thì không được phép xuất hiện tình cảm, một khi xuất hiện tình cảm thì kết cục của hần luôn cực kì bi thảm.

- Bang chủ của bọn ta là người tốt. - Trác Nhĩ cúi đầu, im lặng một lúc lâu mới ngẩng lên nhìn Ninh Khuyết, chân thành nói tiếp - Thật ra ông ấy đã biết thân phận của ta, nhưng ông ấy không hề làm chuyện gì bất lợi với ta hết.

Ninh Khuyết định khuyên nhủ thêm vài câu nữa thì Trác Nhĩ đã giơ tay chặn lại rồi nói rất kiên quyết:

- Ông ấy là đại ca ta, là vị đại ca mà ta vô cùng kính trọng, người đừng khuyên ta nữa. Ninh Khuyết, ta còn cầu người một chuyện, nếu tương lai chẳng may ta xảy ra điều gì, hy vọng người lựa thời cơ thích hợp đem những ân tình còn lại giữa hai ta giúp đỡ ông ấy.

Ninh Khuyết im lặng nhìn Trác Nhĩ, hần không biết trong cái bang hội lớn nhất kinh thành Trường An ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng hần cảm nhận rất rõ ràng sự chân thành và nghiêm túc của Trác Nhĩ, trong lòng không khỏi nảy sinh tò mò về vị bang chủ đại ca kia, phải là một vị lão đại giang hồ như thế nào mới có thể khiến Trác Nhĩ khâm phục đến vậy, thậm chí đến chết vẫn còn sợ chưa trả được hết ân tình?

Cuối cùng, câu chuyện sau bảy năm chuyển về những việc phát sinh trong thời gian gần đây.

Trác Nhĩ nghe kể xong cuộc ám sát động trời bên đường Bắc Sơn liền kinh ngạc hỏi:

- Có cơ hội tốt như vậy sao người không về làm người bên cạnh công chúa? Dù giai tầng của nàng và chúng ta cách nhau quá xa nhưng chỉ cần người thể hiện lòng mong mỏi và kính trọng như đối với sự phụ ta năm xưa, trên đời này ai có thể cự tuyệt nổi người chứ?

Ninh Khuyết lắc đầu, kiên quyết nói:

- Không được, vị công chúa diện hạ đó trông có vẻ hiền đức biết suy tính sâu xa nhưng thực ra lại vô cùng ngây thơ ngu ngốc, đi theo nàng ta thì cái mạng nhỏ này bất cứ lúc nào cũng có khả năng ô hô ai tai.

Hai bên tạm biệt nhau, Ninh Khuyết và Tang Tang rời đi trước một bước, lại bắt đầu quá trình đi đến đâu hỏi đường đến đấy, mắt thấy sắp đến một khách sạn trong phường thị, trời bỗng đổ mưa.

Phụ một tiếng, chiếc ô lớn như đóa sen đen nở rộ trên đầu hai người, che hết những giọt mưa rơi rắc đầy trời, Tang Tang dùng cả hai tay nắm chặt lấy cán ô, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao người cứ luôn cho rằng công chúa là đồ ngu ngốc? Thật ra nàng rất không tệ mà.

- Rất không tệ ư... - Ninh Khuyết nhìn con đường trong mưa trước mặt, hần chạm rãi lắc đầu.

Đường Chu Tước chạy thẳng đến cửa bắc hoàng cung vốn có màu xám, giờ bị nước mưa thấm đầy đã chuyển thành đen, Ninh Khuyết cùng Tang Tang đứng bên đường nhìn lại cảm thấy như đang nhìn một chiếc đai gấm vừa dài vừa thẳng vừa đen đeo trên ngực tòa thành Trường An bao la hùng vĩ, tươi đẹp trang nghiêm mà lại khiến người ta khiếp sợ, đặc biệt là hình ảnh chu tước khắc trên những phiến đá giữa đường, đôi mắt không giận mà uy đang chăm chăm nhìn họ, dường như muốn thoát khỏi phiến đá bay lên lập tức giết người.

Dưới ô, hai chủ tớ đồng thời cảm nhận được luồng sát ý cổ xưa uy nghiêm ủa vào mặt, nỗi sợ hãi từ góc sâu nhất trong tâm hồn cứ điên cuồng dâng lên, hai đôi bàn tay đang nắm chặt bỗng nhiên lạnh ngắt, đôi chân cũng biến thành cứng đờ không cách nào di động được.

Họ cứ đứng như trời trồng dưới tán ô không biết bao lâu, mãi đến khi gió tan mưa tạnh, ánh nắng lại nhuộm vàng con đường, bốn phía đầy người qua kẻ lại ồn ào mới giật mình sự tỉnh.

Cẩn thận nhìn kĩ lần nữa, bức họa chu tước khắc trên phiến đá giữa ngự đạo chẳng hề xuất hiện điều gì kì lạ.

30. Chương 31: Một Đồng Tiền Hại Hai Chủ Tớ Sút Đầu Mỏ Trán (1).

Sáng hôm sau tỉnh dậy trong khách sạn, hai chủ tớ súc miệng rửa mặt xong xuôi liền chuẩn bị trang phục để lát nữa tới nha môn các bộ lo thủ tục cho kì thi vào thư viện sắp tới, tới cửa công ăn mặc tươm tất một chút vẫn tốt hơn. Ninh Khuyết ngồi trước cửa sổ đón ánh nắng ban mai, tay lơ đãng cầm cuốn sách tựa đang đọc mà không phải đọc, mắt mơ màng nheo lại chuẩn bị tinh thần nhận sự hầu hạ của Tang Tang, ai dè tóc bỗng bị giật mạnh làm đầu đau gần chết, hần quay lại, nhìn cô thủ phạm bé nhỏ đằng sau, càu nhàu:

- Chải mỗi cái đầu mà khó khăn thế cơ à?

- Thiếu gia có giỏi thì tự chải đi, hỏi còn ở Vị Thành cứ quẩn qua loa thành một búi là ổn, giờ người lại muốn bắt chước kiểu cách mấy tên thư sinh kia, phức tạp như vậy ta đã học được đâu. - Tang Tang nắm chặt cây lược lui lại, trả lời bằng giọng bực bội.

- Này, tự xem lại thái độ của mình đi, cô cũng biết gọi ta là thiếu gia cơ đấy! - Ninh Khuyết tức ói máu - Rốt cục thì ai là thiếu gia ai là cô hầu hử, mới nói cô có một câu cô đã vặc lại bảo ta tự đi mà chải! Cô phải biết thiếu gia ta đây sắp vào thư viện đến nơi, sắp thành người đọc sách nghiêm chỉnh rồi, cô cũng phải học tập nghi lễ cho ta, từ nay về sau ngày nào cũng phải chải theo kiểu như vậy.

Sau lần nhìn hình vẽ chu tước trên đường ngày hôm qua, tâm trạng của hai chủ tớ đều xuất hiện vấn đề, nhưng họ không thể giải thích được cảm nhận lúc đó, càng không thể xác định cảm nhận đó có đúng là sự thật hay không, những chuyện mờ mịt như vậy chưa ai trải qua lần nào.

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đen đúa đang sạm thêm mấy phần của Tang Tang, hần vừa cười vừa nói:

- Được rồi được rồi, làm xong mấy việc quan trọng ta sẽ dẫn cô tới hiệu Trầm Cẩm mua son phấn.

Nghe thấy thế, Tang Tang cười tươi ngay, nàng quay lại lôi cây đao từ bọc hành lý ra đưa cho Ninh Khuyết, hần nhận lấy rồi đi tới sân sau khách sạn bắt đầu luyện đao dưới nắng sớm, động tác vừa chính xác vừa nhanh nhẹn lại dũng mãnh, chỉ có điều mái tóc rối bù cứ xòa lên ụp xuống theo nhịp chém đao, trông cực kì khôi hài.

Đế quốc Đại Đường là trung tâm của thiên hạ, thành Trường An là nơi nhận được sự sùng bái của mọi quốc gia, mà xét theo một khía cạnh nào đó, thư viện chính là trung tâm của Đại Đường, là nơi vạn dân kính cẩn hướng về, thậm chí có lúc sức ảnh hưởng trong dân còn vượt qua hoàng thất.

Kể từ lần đầu tiên biết đến sự tồn tại của thư viện, cái đầu vốn thối đả lý luận về âm mưu quyền thế phàm trần của Ninh Khuyết luôn không thể giải thích nổi tại sao đế quốc Đại Đường, nói khác đi là hoàng thất lại chấp nhận được sự tồn tại của một nơi như vậy, người ta vẫn bảo trên đầu chỉ có một bầu trời, bầu trời chỉ có một mặt trời, vậy một đế quốc sao xuất hiện hai nơi có tiếng nói ngang hàng được?

Chẳng biết trong những năm tháng cuộc đời đằng đẵng sau này hần có thể vỡ vạc ra điều gì hay không, nhưng ít nhất chỉ bằng một ngày hôm nay Ninh Khuyết đã cảm nhận vô cùng rõ ràng địa vị cao vợi của thư viện tại đế quốc, cũng cảm nhận được sự tôn trọng thậm chí kính nể của triều đình đối với thư viện. Vén vén một cái giấy chứng nhận tư cách tham gia kì thi vào thư viện đã cần đến con dấu của ba trong số sáu bộ triều đình: bộ quân, bộ lại, bộ lễ, hơn nữa phải là quan lại phẩm cấp lang trung trở lên mới có tư cách xác nhận.

Trong một ngày hôm nay, số quan ngũ phẩm trở lên Ninh Khuyết trông thấy còn nhiều hơn số quan hần nhìn thấy trong mười sáu năm cuộc đời, thậm chí nếu không phải thân phận binh lính còn chưa giải trừ thành dân chúng bình thường hần còn phải tới nha môn bộ hộ một chuyến. Tiết trời ngày xuân tuy ấm áp dễ chịu nhưng cứ xẹt đi xẹt lại khắp bắc thành Trường An như con cù cũng khiến Ninh Khuyết mồ hôi như tắm, hần không nhận được thăm nghĩ chắc triều đình tấn công Nam Tấn cũng không cần nhiều thủ tục phiền phức đến thế.

Các bộ của đế quốc là nơi quyền lực thâm nghiêm cỡ nào chứ? Ninh Khuyết chỉ là một gã lính quèn vùng biên giới không thân không thế, hần đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhận vô số khinh bỉ lạnh nhạt, ai ngờ mấy viên quan kia sau khi thấy tên hần tuy không nhiệt tình vỗ vập nhưng cũng chẳng làm khó dễ như những gì tướng quân Mã Sĩ Tương nhắc nhở từ trước, đến lượt hần người ta chỉ nhìn qua loa rồi nhẹ nhàng phát tay cho hần qua cửa.

Ninh Khuyết ngẫm kĩ lại cũng đoán được mọi thứ suôn sẻ hần đều nhờ công chúa đã sai người lo từ trước. Công chúa mới chân ướt chân ráo trở về từ thảo nguyên, lại gặp phải ám sát trên đường, sau khi đến Trường An chắc phải tiếp đón đủ loại quan tướng, tiệc tùng liên tục trong cung rồi còn âm thầm điều tra tìm kiếm kẻ muốn giết mình, vậy mà vẫn để tâm lo chuyện của hần, kẻ nào được sủng ái như vậy chẳng cảm động rơi nước mắt? Nhưng Ninh Khuyết không có loại suy nghĩ ấy, vì đó vốn là chuyện điện hạ đồng ý với hần từ lâu, tuy rằng cái buổi tối ngồi bên đồng lửa điện hạ cũng chẳng ra dáng điện hạ.

Lúc kết thúc công đoạn cuối cùng ở bộ lễ mặt trời đã ngả hần về tây, cũng may bộ máy quan liêu của Đại Đường không phải quan liêu cho lắm, hiệu suất làm việc khá cao, nha môn phụ trách cấp chứng chỉ tư cách tham gia thi vào thư viện cách bộ lễ không xa, hơn nữa bây giờ còn đang mở cửa, ngoài cửa có vài ba gã trẻ tuổi đến nộp chứng chỉ đang thì thào bàn tán.

- Sống trong khách sạn không phải là giải pháp tốt đâu, không có cơ hội tiếp xúc với đồng môn.
- Dọn đến thư viện ở trước cũng là ý kiến hay, không chừng còn làm quen được với mấy vị sư huynh sư tỷ.
- Nhưng chi phí trọ ở thư viện không rẻ đâu, so với phòng trong khách sạn Duyệt Lai tốt nhất kinh thành

còn mắc hơn một ít, ài, chỉ có thời của hoàng đế Thái Tổ là sướng nhất, hồi đó thư viện miễn phí toàn bộ ăn ở.

- Để ý mấy đồng tiền lẻ đó làm gì, theo ta thấy vào thư viện sớm ngày nào hay ngày ấy, làm quen trước với hoàn cảnh cơ hội thi đậu sẽ cao hơn, à, nghe nói đợt này bộ quân hình như phát rồ thì phải, cử ra một lúc đến mười bảy thí sinh tham gia thi tuyển.

Ninh Khuyết đang chuẩn bị đi vào, nghe thấy cuộc nói chuyện liền dừng chân, nhìn gã thư sinh trẻ tuổi, chấp tay thi lễ rồi hỏi:

- Vị huynh đài, có phải ý ngài vừa bảo thư viện hiện nay không còn bao ăn ở nữa đúng không?

Ba người kia đều nhìn Ninh Khuyết như nhìn sinh vật thời tiền sử, à quên, hiện đại quá, sinh vật thời hồng hoang, ý muốn nói mấy tin tức đơn giản nhất này người còn không biết thì người đi thi cái rắm à?

Thú vui lớn nhất của Ninh Khuyết là trước mặt Tang Tang và sau lưng người khác hào hứng bình luận người ta ngu ngốc ra sao, giờ lại bị một lúc ba gã nhìn với ánh mắt chỉ dùng để nhìn một kẻ ngu không thể tả nổi, đương nhiên hẳn chịu không thấu, Ninh Khuyết quay phắt người đi vào trong.

Đến lúc hẳn trở ra thì ba gã thư sinh lúc nãy đã đi từ lâu, nếu không nhìn thấy bộ mặt đang tái nhợt của hẳn thế nào cũng phải chỉ trở bình luận phen nữa.

Tang Tang vẫn đứng chờ ngoài cổng, nàng giương ô che nắng tránh cho khuôn mặt khỏi đen thêm, còn đang tí mắt sung sướng vì sáng kiến làm đẹp mới của mình bỗng thấy bóng dáng Ninh Khuyết, nàng liền tắt tả chạy đến bên hẳn, vừa căng thẳng vừa run run hỏi:

- Sao rồi? Thư viện không cho phép học sinh mang thị nữ theo à? Người có trình bày với đại nhân trong đó là ta chấp nhận làm công cho họ không, chỉ cần có chỗ để ở là được?

- Không phải chuyện đó. - Mối Ninh Khuyết dường như hơi tê đi, hẳn nhìn nàng, nhẹ nhàng nói - Lúc nãy ta hỏi rõ rồi, hóa ra thư viện không bao ăn ở, nói cách khác nếu ta thi đậu thì mỗi tháng phải đóng ba mươi lượng bạc.

- Ba mươi lượng? - Giọng nói của Tang Tang chọt cao vút lên - Thế còn vào đó đọc sách làm quái gì!

Vừa dứt miệng, nàng biết câu đó có nói cũng chẳng tác dụng gì, lại nhăn nhó mặt mày nhìn Ninh Khuyết:

- Thiếu gia, mấy năm nay chúng ta tích góp được bảy mươi sáu lượng ba tiền bốn phân bạc, dọc đường đi cùng công chúa không phải tiêu đồng nào, cộng thêm tiền bán xe ngựa, tiền tướng quân tặng và tiền thu từ trận đánh cuộc cuối cùng ở Vị Thành, tất cả chưa được hai trăm lượng, sau khi đến Trường An lại ở khách sạn hai ngày, ăn năm bữa cơm...

Ninh Khuyết ngăn không cho cô thị nữ tiếp tục tính toán lảm nhảm, hẳn lo lắng nói:

- Một tháng sau kì thi vào thư viện mới được tổ chức, xem ra chúng ta phải ở khách sạn thêm một tháng rồi, người tính luôn cả khoản chi tiêu này vào đi.

Nếu bây giờ Tang Tang có cơ hội soi gương ngắm mặt mình chắc hẳn sẽ vui sướng lên được đôi chút, bởi lẽ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngừng lên kia nhờ khiếp hãi nên đã trắng hơn khá nhiều.

31. Chương 32: Một Đồng Tiền Hại Hai Chủ Tứ Sút Đầu Mỏ Trán (2)

Cũng vào thời điểm giống như hôm qua, một trận mưa xuân lại đổ xuống thành Trường An, tiếng mưa rơi xuống mặt ô nghe bồm bộp như nước rơi vào lớp bụi dày. Dù không có hạt mưa nào xuyên nổi mặt ô xuống dưới, diện tích cái ô có lẽ đủ che cho cả đội bóng, nhưng không biết tại sao Ninh Khuyết và Tang Tang cảm thấy cái lạnh cứ thấm sâu vào tận trong lòng, thân thể dường như sắp đóng băng đến nơi.

- Tìm một nơi trú mưa đi. - Ninh Khuyết âm ừ đề nghị, rồi nhớ lại chuyện kì quái ngày hôm qua, hấn bổ sung thêm một câu - Đùng tới đường Chu Tước là được.

Thế là hai chủ tớ men theo hàng cây bên đường cứ đi một cách vô định về phía trước, sau cùng tới một mái hiên trong con hẻm phía bắc thành Trường An, cả hai cụp ô xuống rồi yên lặng đứng đó rất lâu, mắt chăm chú nhìn mưa rơi giăng giăng đầy trời, nhìn bọt nước tung tóe dưới chân, không ai muốn lên tiếng.

- Đường đường là đế quốc Đại Đường ta... - Lúc Ninh Khuyết nói câu đường đường đế quốc Đại Đường này, hoàn toàn không có giọng điệu tự hào kiêu ngạo hàng ngày mà mang đầy u oán - ...không ngờ còn dựa vào giáo dục để kiếm tiền, thật khiến người ta phải khinh bỉ, kể cả các người không bao ăn ở, chẳng lẽ không thể lấy giá rẻ rẻ hơn chút à? Hơn nữa đừng quên ta từng cứu công chúa của các người, sai người tới an ủi vài câu có chết ai đâu? Dù không mang kèm tám trăm một ngàn lượng bạc theo an ủi cũng phải được năm sáu trăm chứ, keo kiệt, bủn xỉn, vất cổ chày ra nước!

Không quan tâm tới vấn đề to tát xa xôi như chính sách giáo dục của quốc gia hay sự rộng rãi của triều đình, Tang Tang chỉ để ý những chuyện thiết thực ngay trước mắt, nằng nặc mày, cúi đầu nhìn những bông hoa nước cứ nở rồi tàn trên phiến đá lát đường, gơ ngón tay lăm nhăm tính toán:

- Không thể ở khách sạn suốt một tháng được, chúng ta không đủ tiền, nếu thiếu gia kiên quyết tham gia kì thi vào thư viện thì dẫu tìm miếu hoang trú tạm cũng không giải quyết triệt để được tình thế, còn tổng cộng chưa tới hai trăm lượng bạc, ngày nào cũng phải tiêu, vấn đề lớn nhất hiện nay là làm thế nào để kiếm tiền chứ không phải tiêu tiền ra sao.

- Kiếm kiểu gì? - Gã thiếu niên lấy ô làm gậy, vừa than vừa thở - Đó cũng là một vấn đề.

Mưa xuân rả rích rơi hoài, hai chủ tớ vừa tránh mưa, vừa đau đầu nghĩ kế sinh nhai.

Đi săn tất nhiên không thể được, khoan hãy nói tiền bán thú rừng săn được mỗi tháng có đủ con số đáng sợ ba mươi lượng kia hay không, điểm chết người là quanh thành Trường An không có nơi nào để săn thú cả, khi còn ở Vị Thành Ninh Khuyết đã nghĩ tới chuyện ấy. Rừng núi quanh Trường An đều là tài sản riêng của lão hoàng đế nên chim thú trong rừng cũng quy về túi ông ta, nếu hấn dám săn sạch con mỗi không chừng phải chuẩn bị sẵn cái đầu để trả giá cho tội danh kinh khủng: trộm cắp tài sản hoàng gia.

Tang Tang ngừng mặt, hoảng sợ nói:

- Nữ công cũng không được đâu, đêm nọ ta nhìn mấy sạp hàng bên đường rồi, tay nghề của người trong thành Trường An cao hơn ta rất nhiều, có nhiều kiểu dáng ta chưa nhìn thấy bao giờ, kĩ thuật thêu thùa cũng không nhận ra luôn.

Ninh Khuyết nhìn cơn mưa trước mặt, bùi ngùi nói:

- Đáng tiếc quanh thành Trường An đã không có mã tặc lại chẳng có sơn tặc, nếu không đi giết mấy đám là kiếm đủ tiền rồi, cũng tại hồi mới đến Vị Thành còn non dại quá, làm việc thật quá ngu ngốc, giết mã tặc xong thu được bao nhiêu tiền đều thành thật nộp lên hết bấy nhiêu, không biết đường bớt lại mấy đồng làm vốn, con mẹ nó, đến lúc nhận ra đạo lý giết mã tặc để kiếm củi thì đám mã tặc bên hồ Sơ Bích ấy đã thành quỳ mạt rệp hết rồi.

Tang Tang lâu bầu trách:

- Hồi đó ta đã bảo người giết quá hung hăng, làm mã tặc bên hồ Sơ Bích cử người giám sát Vị Thành cả ngày lẫn đêm, chỉ cần phát hiện người dẫn đội tiến vào thảo nguyên liền gói ghém hết vàng bạc tài sản cong đuôi chạy trốn, cách giải quyết bạo lực đó của người cướp tiền về kiểu gì? Rốt cục cả một năm trước không lấy được xu nào.

- Tại hồi đó nhỏ quá nên thiếu kinh nghiệm.

Ninh Khuyết bối rối giải thích, bồng trán hấn giãn ra, hỏi:

- Tham gia bang hội thì sao nhỉ? Ta không muốn vay tiền của Tiểu Hắc Tử nhưng có thể thông qua mối quan hệ với hấn để gia nhập bang hội, tranh thủ thời gian lên chức rồi ăn tiền bản, nghe được đấy chứ?

- Người từng bảo thư viện còn kiểm tra tư cách đạo đức của học sinh, nếu thư viện mà biết người cấu kết với giang hồ ức hiếp dân lành chắc chắn sẽ xóa luôn tên người khỏi danh sách, khi đó người khỏi cần đi kiếm tiền bản nữa làm gì. - Tang Tang nhắc nhở.

Ninh Khuyết cực kì không hài lòng về trí thông minh cô thị nữ của mình, lúc cần nàng thể hiện đầu óc thì tỏ ra vô cùng ngớ ngẩn lười nghĩ, lúc không cần thì lại sáng suốt đột xuất, thông tuệ vô cùng, chẳng khác nào thần đồng thiên tài trong truyền thuyết, hẳn bực bội nói:

- Vậy người bảo phải làm sao bây giờ? Vừa muốn kiếm tiền vừa muốn giấu giếm thư viện chắc chỉ còn cách đi làm sát thủ thôi! Vấn đề là tổ chức sát thủ đặt trụ sở ở đâu? Ta không thể ra giữa đường giữa chợ kiếm một người toàn thân mặc đồ đen rồi tới trước mặt hẳn ưỡn ngực nghiêm túc hỏi: làm phiền ngài quá, ta muốn biết tổ chức sát thủ lợi hại nhất Đại Đường đặt ở đâu, xin ngài làm ơn chỉ đường!

Tang Tang hồn nhiên không hề sợ hãi trước cái sự què quá hóa khùng của hẳn, nàng nói thẳng tuột:

- Thiếu gia, ta biết người cảm thấy rất mất mặt, nhưng dù sao chúng ta vẫn phải tìm cách kiếm tiền, nếu không chỉ còn đường quay về Vị Thành thôi.

- Ta đã nói rồi, khi chưa thành hình dạng gì có chết ta cũng không trở về. - Ninh Khuyết oán hận nói.

Ở Mân Sơn, Vị Thành hay thảo nguyên, bất kể trong hoàn cảnh khốn khổ thiếu thốn thế nào hẳn và Tang Tang đều vượt qua được, vậy mà giờ đây giữa chốn Trường An giàu có đông đúc, sinh tồn bỗng trở thành vấn đề hết sức nghiêm trọng, một đồng tiền có thể quật ngã anh hùng hảo hán, cũng có thể làm hai chủ tớ sứt đầu mẻ trán.

Mắt Ninh Khuyết bỗng sáng lên, hẳn mừng rỡ nói:

- Có cách rồi! Chúng ta bán trứng muối!

Tang Tang nhú mày lặp lại:

- Trứng muối à?

Ninh Khuyết mỉm cười tự tin:

- Không nghi ngờ gì nữa, trứng muối do ta làm chính là món ăn ngon nhất của Đại Đường.

Tang Tang nói huych toẹt:

- Nhưng tất cả người ở Vị Thành chẳng ai thích ăn, ta cũng không thích ăn, sợ lắm rồi!

Nụ cười trên mặt Ninh Khuyết héo đi, hẳn đưa mắt ngắm người đi đường vội vã trong mưa, giả vờ bình tĩnh nói:

- Ta nói đùa ấy mà.

Tang Tang nhìn chăm chăm vào mặt hẳn, nàng do dự rất lâu mới thu hết can đảm trong lòng, nói:

- Thiếu gia, thật ra có một cách hết sức dễ dàng để kiếm tiền, quan trọng là người có muốn hay không thôi.

Ninh Khuyết quay phắt sang, trong nháy mắt khuôn mặt đen đúa của cô thị nữ nhỏ trở nên xinh đẹp dịu dàng chưa từng có, hẳn hỏi bằng giọng hết sức êm ái:

- Trong những lúc thế này chỉ cần kiếm được tiền có việc gì mà không thể làm cơ chứ.

Tang Tang trả lời:

- Thiếu gia viết chữ đẹp như vậy, hay chúng ta bán chữ đi.

Ninh Khuyết cứng người, nhìn nàng nói rất chân thành:

- Tang Tang, hóa ra người vẫn xấu xí như trước.

- Há? Sao cơ? - Tang Tang ngơ ngác hỏi lại.

- Ninh Khuyết tức giận dạy bảo nàng:

- Cái gì mà bán chữ? Đó là thư pháp! Là thư pháp cô hiểu không? Gan ruột của người đọc sách sao có thể đánh đổi lấy tiền! Ta thà bán mình chứ nhất định không bao giờ bán nó!

Tang Tang cũng giận dữ:

- Thiếu gia, người không phải người đọc sách, người là người đốn củi, không phải người vẫn khoe mình viết chữ còn trôi chảy hơn giết người sao? Người chấp nhận giết người để kiếm tiền thì tại sao không thể viết chữ để kiếm tiền?

Ninh Khuyết phản bác một cách hết sức yếu ớt:

- Không phải viết chữ, gọi là thư pháp mới đúng!

Hắn cúi đầu nhìn chiếc giày bị nước mưa làm ướt sũng của mình, nhìn hàng chữ bay bướm bên chân mà hắn vừa dùng cán ô chấm lên nước mưa để viết, biết cuộc đời này hắn lại thêm một lần nữa phải chịu thảm bại trước cô thị nữ nhỏ.

Tuyệt tác thư pháp dùng ô làm bút, dùng mưa làm mực, dùng đá làm giấy Tuyên Thành ấy có nội dung như sau: Không sợ nghèo khổ, chỉ sợ trong nhà có cô hầu đến hỏ cái còn phải chào thua.

32. Chương 33: Bút Rơi Xuống Ngõ Bốn Mươi Bảy

- Thôi được, bán thì bán, nhưng ta có một điều kiện.

- Thiếu gia, điều kiện gì?

- Không thể bày ra đường bán như bán dạo được, phải có cửa hiệu tử tế.

- Thuê cửa hiệu rất tốn tiền đấy!

- Chính vì nó tốn nên ta mới muốn, chữ của ta cũng quý lắm chứ bộ, nếu không còn gì là mặt mũi nữa.

- Tốt thôi, tất cả đều theo ý người.

Sau khi chịu thất bại thảm hại và quyết định đầu hàng trước cô thị nữ nhỏ, Ninh Khuyết vẫn cố gắng tiến hành một cuộc chiến gian khổ hồng giành lại chút ít lợi ích, nói đúng lương tâm là tí ti sĩ diện, cuối cùng cả hai thống nhất sẽ mở cửa hàng bán chữ. Hiện tại, vấn đề thực tế nhất của họ là làm cách nào tìm được một địa điểm đắc địa cho việc làm ăn.

Tối hôm trước muốn tìm một khách sạn nghỉ ngơi liền có khách sạn, bây giờ muốn tìm cửa hiệu liệu quay đi quay lại có thấy cửa hiệu ngay trước mắt không? Loại chuyện ngon ăn như vậy dù ông trời có yêu quý con người đến mấy cũng không thể ném xuống tầng tầng được, hành động thực tế nhất là đến nhờ đám môi giới.

Quản sự của trung tâm môi giới lấy ra một tấm bản đồ rồi thao thao bất tuyệt chỉ hết cửa hàng còn trống nọ đến cửa hiệu chưa có người thuê kia, tác phong không khác gì tướng quân chỉ huy thế trận trong phòng tham mưu, lại tiện mồm đề cập luôn giá cả từng căn. Dưới những yêu cầu được tuôn ra như súng liên thanh của Tang Tang, khu vực tìm kiếm dời từ cạnh hoàng thành đến xung quanh nha môn, rời khỏi khu phía tây giàu có, phía nam yên tĩnh, rốt cục còn lại mỗi một góc phía đông thành nổi tiếng là hỗn loạn.

Diện tích thành Trường An vô cùng khổng lồ nhưng dân số càng kinh khủng hơn, các cửa hiệu cho thuê có thể nói là tắc đất tắc vàng, giá đất phía đông thành dù rẻ hơn hẳn so với các nơi nhưng muốn tìm một địa điểm thích hợp cũng không phải chuyện dễ, mặt khác số bạc trong túi hai chủ tớ còn chưa tới hai trăm lượng nên xác suất thành công đã thấp lại càng thấp hơn, liên tục hai ngày theo lão quản sự chạy đôn chạy đáo khắp nơi mà không có kết quả gì.

Sang ngày thứ ba rốt cục cũng có tin tốt, vị quản sự đôi mắt đỏ ké mừng rỡ chạy tới báo cho Ninh Khuyết ở ngõ bốn mươi bảy phía đông thành có một cửa hàng bán tranh nhỏ muốn sang tay, giấy tờ hết sức đầy

đủ, tiền thuê mỗi tháng mười lăm lượng, tiền sang tên năm mươi lượng, hợp đồng thuê còn thời hạn một năm rưỡi, tất cả những điều kiện này cực kì phù hợp với yêu cầu của Ninh Khuyết, à, nói chính xác là của Tang Tang.

Ninh Khuyết và Tang Tang mừng rỡ nhìn nhau, giá cả như vậy không coi là cao, hơn nữa nhìn trong địa đồ thì vị trí cũng rất tốt, nhưng việc gì cũng phải mắt thấy tai nghe mới ăn chắc được, huống chi chuyện mở cửa hàng bán chữ gần như quyết định vấn đề sinh tồn của họ giữa thành Trường An trong thời gian tới, do đó cả hai không lập tức đồng ý mà yêu cầu tới tận nơi xem xét mới bàn tiếp.

Lúc đến đó, chủ cửa hàng không có mặt, người thuê kinh doanh cũng không có mặt, lão quản sự lấy chìa khóa mở cánh cửa gỗ xám xịt ra, ba người cùng bước vào. Cửa hàng này có diện tích rất nhỏ, trên vách tường bốn phía treo đầy tranh chữ, phía đông có hàng giá gỗ xếp một ít bút mực nghiên giấy, thích nhất là trên sân căn nhà nhỏ phía sau tiệm còn có một giếng nước. Hai chủ tớ Ninh Khuyết đi hết ngõ này đến nghách kia nhìn nhìn ngó ngó, lại nghĩ đến tiền thuê rẻ mạt, trong lòng rất vừa ý.

- Chúng tôi không cần mấy bức tranh này, quy sang bạc rồi trừ bớt vào tiền sang tay nhé. – Ninh Khuyết nhìn đám tranh chữ nguệch ngoạc treo kín xung quanh, cau mày nói tiếp - Số giấy bút kia tuy chất lượng chẳng tốt gì cho cam nhưng chắc vẫn dùng tạm được, thôi ta nhận lấy làm phúc vậy, nhớ tính là đồ tặng không đấy.

Tang Tang ngẩng đầu ngắm nhìn Ninh Khuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ ý cười, trong lòng thầm khen lời ăn tiếng nói của thiếu gia mới tuyệt làm sao, trong khi đó lão quản sự lại khóc không ra nước mắt, hai ngày trước lão cứ tưởng đã biết thế nào là giới hạn của sự bủn xỉn rồi, ai ngờ hôm nay thêm một lần được mở rộng tầm mắt! Trời ơi, lão là quản sự chứ có phải kẻ thù của chúng đâu, sao cứ nhất định phải hành hạ lão như thế?

Kể bị hành tới người hành lui, nhưng chung quy việc này coi như thỏa thuận xong, Tang Tang móc tráp từ trong bọc ra, cẩn thận đếm suốt nửa ngày mới giao bạc qua, hai bên kí vào tờ giấy chứng nhận tạm thời, thế là từ nay trở đi cửa hàng tranh nho nhỏ nằm trong ngõ bốn mươi bảy khu vực phía đông thành Trường An đã về tay Ninh Khuyết.

Lão quản sự của trung tâm môi giới sung sướng rời đi, Tang Tang liền bỏ bọc đồ trên vai xuống, lấy khăn tay lau hết dầu đến mặt, lại rút một tấm khăn bự chảng chằng biết từ xó nào, đi tới giếng nước sau tiệm, chuẩn bị công tác quét dọn lau chùi.

Tưởng sẽ có hợp đồng chính thức ngay trong ngày nên Ninh Khuyết và Tang Tang đã dọn tất hành lý từ khách sạn đem theo, tiết kiệm được chút tiền thuê trọ nào chắc chắn hai người sẽ không ngần ngại, vị quản sự của trung tâm môi giới rõ ràng đã lờ chuyện này đi, không phải lão không muốn vòi thêm tiền, nhưng khả năng vòi tiền không được còn bị hai chủ tớ dọa tè ra quần, ngắt xiủ ngay tại chỗ là rất cao.

Trong cửa hiệu nồng nặc cảm giác bụi bặm và ẩm ướt, cô thị nữ nhỏ Tang Tang khó nhọc xách thùng nước, bắc ghế đứng lau dọn, thỉnh thoảng cánh tay cầm khăn lại quệt lên trán vài cái dù mặt nàng không có lấy một giọt mồ hôi.

Từ trước tới nay Ninh Khuyết vốn không để tâm tới loại việc nhà vặt vãnh này, hần xách ghế ngồi một bên, nhìn hoàng thành ẩn hiện xa xa, nhìn con ngõ bốn mươi bảy vắng vẻ yên tĩnh, lại nhìn hàng cây hòe rợp bóng hai bên đường, lòng thầm nghĩ đây quả là một nơi thanh tịnh đầy ý thơ, việc làm ăn mai này của cửa hàng chắc chắn xuôi chèo mát mái, hơn nữa chỉ tốn có bấy nhiêu tiền vào nó, tức thì niềm vui nở rộ, hần cười to, hô:

- Thiếu gia lại thấy ngứa tay rồi!

Tâm trạng của cô bé Tang Tang đang bận tối mắt rõ ràng cũng rất vui vẻ, nàng đáp lại giòn giã:

- Đợi đến tối đi.

- Được.

Cơm tối xong xuôi, Tang Tang trải cuộn giấy lên chiếc bàn sạch bóng, lấy thỏi mực nghiên đá rồi đổ nước vào nghiên, nâng tay áo cầm thỏi mực mài chậm rãi, nước trong nghiên từ từ sẫm lại.

Mấy thứ đồ này đều là hàng hóa của chủ cũ để lại, chất lượng không tốt nhưng rất đầy đủ, Ninh Khuyết cầm bút đợi bên cạnh, phía tay phải hắn, năm sáu cây bút không biết hiệu gì gác ngang dọc trên giá.

Thỏi mực rơm mại ra chẳng những không thơm mà còn bốc mùi thum thum, đồng bút trên giá dù thế nào cũng không thể bảo là đồ tốt, nhưng Ninh Khuyết không để ý đến những chuyện đó, khuôn mặt hắn đầy vẻ mong đợi, ngón cái ngón trỏ trên bàn tay trái chấp sau lưng không ngừng vôn vê, dường như đã rất ngứa ngáy.

Ngón tay ngứa không phải vì muốn đi ăn trộm bạc hay vì muốn phát lên cái mông vừa nhỏ vừa gầy của cô thị nữ, chỉ vì muốn viết chữ thôi.

Ninh Khuyết thích viết chữ. Chẳng cần bút nghiên giấy mực, chỉ cần một cành cây hoặc chiếc ô dầm nước là hắn liền viết lên bùn lên đá, mười sáu năm qua, niềm vui múa bút viết văn và minh tướng không nghi ngờ gì chính là hai thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của hắn.

Nhúng ngòi bút xuống nghiên, chậm rãi kéo qua kéo lại, đợi đến khi bút đã no mực, Ninh Khuyết đứng thẳng trước bàn, im lặng nhìn tấm giấy trước mặt, bút ra khỏi nghiên như đao ra khỏi vỏ, ngòi bút xuống giấy như lưỡi đao phá thịt, cổ tay hơi động trên giấy liền xuất hiện một nét số.

Nét số này đầy đặn mạnh mẽ, trông chẳng khác nào hàng lông mày rậm rạp của một đấng nam nhi đang xécher ngược lên.

Theo nét bút đầu tiên như muốn phá giấy bay ra đó, thế bút của hắn chợt ngừng rồi lại ... lướt tiếp, nhiều năm qua, kĩ năng hạ bút viết chữ đã ăn sâu đến tận xương tủy Ninh Khuyết, không cần một mỗi nhưc đầu nghĩ cách, chỉ tùy ý đưa tay nét bút liền bay lượn tự nhiên trên giấy, theo hướng ngòi bút dần dần chuyển sang bên trái, một cảm giác vụng về mà phóng khoáng tự do hừng hực tỏa ra.

Bức thư pháp đầu tiên tại Trường An của hắn chỉ có mười sáu chữ.

“Núi cao sông dài, sự vật muôn dạng, không có bút già, trong sạch nhưng nghèo”. (*)

33. Chương 34: Vị Khách Hàng Đầu Tiên Của Lão Bút Trai.

Có bút tốt mực thơm, giấy đẹp nghiên quý, cảnh đêm thơ mộng, thị nữ thướt tha, trước mặt một chén trà ngon, bên bàn ba nén hương thơm, vàng trắng tròn treo ngoài cửa sổ, vén tay áo toàn tâm viết chữ, lúc ý tận ngừng đầu búng nhẹ ngón tay, thanh phi kiếm mỏng manh không chuôi liền xé trời bay ra ngoài ngàn dặm, chặt bay đầu một tên đại tướng nào đó, đây chính là cảnh sống trong mơ của Ninh Khuyết.

Đêm đầu tiên trong căn nhà ở ngõ bốn mươi bảy, hắn cảm thấy mình đã đến rất, rất gần lý tưởng bản thân, tuy bút mực giấy nghiên toàn hàng phé phẩm biểu không, tuy cảnh đêm âm u mà không sáng sủa, tuy chỉ có nước lã không thấy trà ngon, bên bàn có bánh nướng cháo loãng cảm hơi chứ không phải hương trầm thơm ngát, tuy vàng trắng tròn đầu mất không đến bên khung cửa sổ, tuy cô thị nữ đã quá nhỏ quá đen lại quá thiếu xinh đẹp, tuy tu hành đối với hắn hiện vẫn còn là một mơ bồng bong thối hoắc không cách nào lần ra đầu mối...

Tuy có quá nhiều chữ tuy gắn chặt đàng trước, nhưng khi ngòi bút lông bay múa trên tờ giấy trắng, Ninh Khuyết vẫn cảm thấy hết sức hạnh phúc, thậm chí cảm thấy đề nghị bán chữ của Tang Tang thật là một ý nghĩ thiên tài.

Ở chốn Vị Thành lạnh lẽo tuy không quá nghèo khổ nhưng cũng khó coi là giàu có ấy, vật tư do bộ quân chuyển đến tịnh không có mấy thứ bút mực này nên trước đây muốn viết một tờ thư pháp phải bỏ ra không ít, mà giờ đây giấy bút đặt ngay trước mắt, sử dụng thoải mái, hơn nữa còn đổi được thành tiền, cũng không phải nghe tiếng cằn nhằn oán trách của Tang Tang bên tai, thử hỏi cuộc sống này còn gì sung sướng hơn?

Cuộc sống khốn khó cực nhọc mỗi ngày dài tựa một năm, mà cuộc sống hạnh phúc thì thời gian cứ như bóng ngựa qua cửa sổ, lúc Ninh Khuyết ngừng đầu, cầm bát nước mát uống đầy một bụng, xoa nắn cổ tay bả vai cho đỡ mỏi rồi tính đi nghỉ thì mặt trời đã chiếu đến bên cửa, xa xa thoảng nghe tiếng nước chảy, tiếng người bán hàng rong rao buổi sớm.

Viết trọn một đêm, những cuộn giấy đã chất thành đống bên cạnh Ninh Khuyết, trừ hai bức đầu tiên theo lối cuồng thảo để phát tiết tâm trạng, những bức sau đó hẳn đều viết hết sức chính quy, viết theo kiểu sao cho Tang Tang thấy dễ bán nhất, trông đống giấy lộn xộn không có quy tắc, nhưng thực ra có đủ tranh treo dọc, hoành phi, tranh cuộn dài, thậm chí còn có một bức đại trung đường (loại tranh lớn treo giữa nhà), tuy vậy do chưa dán giấy bồi nên đám tranh lộn lóc trên bàn dưới chân nhìn chỉ to nhỏ dài ngắn khác nhau chứ không có gì đặc biệt.

Khổ luyện nhiều năm có thể viết ra vạn quyển, Ninh Khuyết luôn cực kì tự tin với chữ của mình, nhưng tiếc là không thể thi triển những thủ đoạn tâm đắc nhất của mình giữa chốn Trường An, lẽ như khách xem tranh hỏi năm Vĩnh Hòa thứ chín là năm nào, núi Cối Kê là ngọn núi ở đâu thì biết trả lời ra sao? Vì thế hẳn đành chép một ít thơ phú đương thời, mấy dòng trong kinh thư đang lưu truyền rộng rãi, dấu thể Ninh Khuyết vẫn tin chắc chỉ cần treo mấy bức tranh này lên tường, vô số quan lại quý tộc, văn sĩ nổi tiếng có con mắt thưởng thức thư pháp tinh tường sẽ nghe danh ùn ùn kéo tới.

- Ôi chao, chắc chỉ một hai ngày nữa cánh cửa này sẽ bị người ta đập nát, xem ra phải chuẩn bị trước rồi.

Ninh Khuyết tự đắc nghĩ thầm, hẳn vươn tay giật hết đống tranh cũ treo trên tường xuống như giật rác rưởi, định bảo Tang Tang đi tìm tiệm bồi giấy để sớm ngày treo những tác phẩm lớn của mình lên, ai dè quay lại đã thấy cô thị nữ nhỏ ôm gói ngủ khò trong góc nhà từ bao giờ bao giờ.

- Đáng tiếc, đang định bảo cô đi mua hai bát mì chua cay nổi tiếng thành Trường An về ném thử.

Hắn lắc đầu nhìn cô bé đang ngủ hết sức say sưa rồi lấy tấm áo khoác đắp lên người nàng, sau đó mở cửa bước ra, lần theo sự kêu gọi của mùi hành phi thơm phức và tiếng rao hàng lanh lạnh.

- Chú ơi, bao nhiêu tiền một bát mì vậy?

- ...

- Trời, sao đắt thế?

-....

- Chú xem, cửa hàng cháu ở ngay phía kia, đều là láng giềng với nhau cả, chú tính rẻ rẻ một chút được không?

- ...

- Đúng rồi đúng rồi, là cửa hàng đó đó, cháu còn chưa kịp đặt tên.

-....

- Vâng, đúng là đặt tên càng sớm càng tốt, còn làm bảng hiệu nữa chứ, nên lấy tên gì bây giờ nhỉ?

-...

- À, phải rồi, là Lão Bút Trai.

.....

Vì muốn lần la làm quen với người bán hàng hồng mua được hai bát mì chua cay hạ giá liền vô tư đặt đại một cái tên cho cửa hiệu, ai mà biết chuyện này dù có để tính đến đâu cũng hết nói nổi, ấy thế nhưng Tang Tang lại không hề có ý kiến gì, thậm chí nàng còn nghĩ chắc hẳn vì cái tên đó mà thiếu gia phải trần trở rất nhiều năm.

Nói tóm lại, cửa hiệu này có một ông chủ kiêm người viết chữ, một cô thị nữ kiêm người chạy việc vặt, một cái tên hiệu kì quặc, cuối cùng đã xuất hiện tại ngõ bốn mươi bảy.

Điểm duy nhất khiến Ninh Khuyết không hài lòng với cửa hiệu của mình là nó cách tiệm bồi giấy quá xa, mà bồi cũng rất chậm, nhưng hẳn không hiểu gì về chuyện đó nên đành chờ đợi hai ngày.

Vào ngày nọ, khi cơn mưa lại đổ xuống thành Trường An, một cửa hiệu trong ngõ bốn mươi bảy lặng lẽ khai trương. Ninh Khuyết mặc chiếc áo thư sinh màu xanh mới tinh, tay trái cầm bình trà bằng đất nung

rẻ mặt, đứng sau cánh cửa ngôi nhà được phủ kín bằng tranh chữ, dường như hẳn đang thấy tương lai nhiệt tình vẫy gọi, mà tương lai đó hết sức đẹp đẽ đáng yêu.

- Mưa xuân quý giá như dầu thấp, một dấu hiệu tốt đấy.

Hắn thông dong nhấp một ngụm trà, đứng trong hiên nhìn ngoài hiên mưa gió, nói giọng cảm khái:

- Hương trà khiến người ta say sưa, hương mực khiến người ta say sưa, thật có thể bảo rằng nói cười bàn nghiệp lớn cũng không khoái bằng một cơn say.

Gã thiếu niên mặt mày non choẹt diện bộ quần áo thư sinh, nhìn đi nhìn lại cũng không nặn ra được vẻ phóng khoáng tự nhiên, ngược lại trông khá khô hời, thêm bình trà trên tay kiểu mấy ông già, dùng giọng điệu trải đời cảm thán phát ngôn một câu cũng đầy chất cụt non, thật vô cùng đáng yêu.

Ngoài mé hiên có người đang đứng tránh mưa, nghe thấy câu đó liền vô thức quay đầu nhìn Ninh Khuyết, sau mấy giây sững sờ liền phì cười. Đó là một người đàn ông độ tuổi trung niên, áo xanh sạch tinh, kiềng buộc ngang eo, trên khuôn mặt tuấn tú ẩn hiện mấy phần hào khí, nụ cười của hắn chỉ lóe lên trong chớp mắt nhưng dường như khiến cho bầu trời đầy mưa kia bỗng sáng hẳn lên.

Lúc này Ninh Khuyết mới nhận ra ngoài hiên có người, biết người ta nghe được câu nói cụt non của mình nên hơi bối rối, hẳn ho khan hai tiếng rồi quay đầu nhìn bóng hoàng thành ẩn hiện trong mưa, bộ dáng như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Người đàn ông trung niên dường như không thích diễn trò, hẳn xoay người bước vào cửa hiệu, hai tay chấp sau lưng đi một vòng quan sát bốn vách tường, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng ngạc nhiên, có điều dường như không muốn móc hầu bao.

Đã mang tiếng là người đọc sách phải có chút ít phong độ của người đọc sách, Ninh Khuyết làm bộ không muốn hạ mình bắt chuyện với khách hàng, tuy người ta là vị khách đầu tiên của Lão Bút Trai, có ý nghĩa hết sức to lớn và mang tính lịch sử.

Người trung niên xem hết một lượt mới thông thả đến trước mặt Ninh Khuyết, mỉm cười nói:

- Ông chủ nhỏ...

Không đợi hắn nói hết câu, Ninh Khuyết cũng mỉm cười chỉnh lại:

- Xin hãy gọi ta là ông chủ, đừng vì ta nhỏ tuổi mà gọi là ông chủ nhỏ, cũng giống như ta sẽ không vì thanh kiếm bên hông ngài mà gọi ngài là kiếm khách.

- Được thôi, thưa ông chủ nhỏ. – Người trung niên cũng không thay đổi cách gọi, vừa cười vừa nói tiếp - Ta rất muốn biết tại sao cậu lại muốn thuê cửa hiệu đã suốt ba tháng không có ai chịu thuê này.

Ninh Khuyết đáp:

- Khu vực yên tĩnh, hoàn cảnh tốt, trước có nhà sau có sân, ta có lý do gì mà không thuê chứ?

Người trung niên lại nói:

- Ta chỉ muốn nhắc cậu một điều, cửa hàng tốt như vậy mà không có ai chịu thuê không phải vì người ta ngốc hơn cậu, mà bởi lẽ Thanh Vân Ti của bộ hộ muốn mở rộng kho hàng nên phủ Trường An luôn muốn thu hồi những cửa hiệu trên con đường này. Cậu cũng biết từ trước đến nay số tiền quan phủ bồi thường cực ít nên thuê cửa hàng ở đây cũng phải chịu rủi ro cực cao, lúc nào cũng có khả năng mất cả vốn lẫn lãi, cậu vừa bảo khu vực này yên tĩnh, lẽ nào không để ý mấy cửa hàng bên cạnh đều đang đóng cửa hết sao?

Ninh Khuyết hơi nhíu mày, nói:

- Sao ngài biết rõ chuyện này như vậy?

Người trung niên bình tĩnh trả lời:

- Rất đơn giản, toàn bộ số cửa hiệu hai bên đường này đều là tài sản của ta.

34. Chương 35: Mưa Xuân Sao Lạnh Lùng Ghê

Ngày khai trương, vị khách thứ nhất là ông chủ có tư cách đòi tiền thuê, đây quả không phải dấu hiệu hay ho gì, hơn nữa còn nhận thêm một tin tức khiến người ta phát rầu, tuy vậy tâm trạng Ninh Khuyết không đến nỗi tệ lắm. Truyện “Tướng Dạ ”

Hắn tin chắc người có khả năng sở hữu toàn bộ cửa hiệu mặt tiền trên một con đường trong thành Trường An thì chẳng phú cũng quý hoặc phía sau có chỗ dựa vững chắc, nếu ông chủ nhà đã có lời đảm bảo thì hẳn có lo lắng mấy cũng hóa chuyện dư thừa, hơn nữa do Lão Bút Trai là cửa hiệu duy nhất còn mở cửa kính doanh nên trước khi rời đi người trung niên rất hào phóng tuyên bố miễn ba tháng tiền thuê, chỉ một điều này đã đủ để hai chủ tớ cảm thấy hết sức hài lòng.

Điều khiến Ninh Khuyết thật sự cảm thấy đau đầu là tình hình làm ăn quá thê thảm, khách vắng như cánh chim trời ngày đông, tương lai mở ảo như sương khói trên mặt hồ buổi sớm.

Trận mưa xuân rả rích liên tục bốn năm ngày không dứt, không khí lạnh lẽo, đường xá lầy lội, ai lấy đầu rúc chặt trong nhà chẳng muốn lộ mặt ra ngoài, nguyên một con đường dài hun hút có độ cửa hiệu của Ninh Khuyết mở cửa, xung quanh nhà nào nhà lấy đầu đóng kín mít, không gian thiếu hơi người càng thêm quanh quẽ, mỗi ngày, trên đường trừ hai ba khách bộ hành vội vã chỉ còn vài con chim sẻ nhảy qua nhảy lại kiếm ăn, nào đâu có bóng khách hàng?

Từ chỗ tán dương mưa xuân quý như dầu thấp trong ngày khai trương, bây giờ Ninh Khuyết đã hạ nó xuống hạng thành rẻ mạt như nước tiểu, hắn ngồi trên ghế nhìn mưa bay đầy trời, miệng lẩm bầm than thở không ngớt, nếu như ánh mắt con người có thể biến thành sức mạnh, nếu như hắn là một niệm sư đã bước vào cảnh giới Tri Mệnh, có lẽ ánh mắt đang ngập tràn căm hờn oán trách của hắn đủ để thổi bay bức tường màu xám đang chắn trước mặt.

Tuy người trung niên kia nói hai bên con ngõ bốn mươi bảy đều là cửa hàng của lão nhưng không bao gồm dãy tường màu xám đối diện Lão Bút Trai, phía sau dãy tường đó chính là khu vực xây dựng kho chứa của Thanh Vận Ti, cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ninh Khuyết cảm thấy tức mình nhất.

Đến trưa rốt cuộc cũng có người bước vào cửa hiệu ế ẩm, đó là một gã béo và hai tùy tùng, nhìn là biết thuộc dạng con buôn lăm lăm, Ninh Khuyết cứ tưởng kẻ đến không có ý tốt, có thể là thuyết khách của nha môn chuyên phá dỡ di dời nên trong lòng cảnh giác, nhưng nghe họ nói mấy câu mới biết hóa ra lại là mấy kẻ nhàn rỗi tiệm đường trú mưa.

Nếu là kẻ nhàn rỗi, Ninh Khuyết cũng chẳng buồn đứng dậy tiếp đón, hai tay hắn áp chặt bình trà ấm áp, mắt lim dim khép hờ vẻ như muốn ngủ một giấc cho thoải mái, nhưng thực ra trong lòng lại giấu một trái tim cuống quýt muốn kiếm tiền đến phát điên.

Lão phú ông béo phì chấp tay sau lưng đi vòng quanh nhìn ngó, chẳng biết tại sao mấy vị khách đầu tiên của Lão Bút Trai ai nấy đều rất thích chấp tay sau lưng, tựa hồ làm thế sẽ thể hiện được mình là con người biết thưởng thức lắm lắm. Lão phú ông sống trong thành Trường An đã lâu, thừa lộc được tí chút hương phong nhà nên cũng có con mắt biết xem hàng, lão lượn lờ một lúc lâu mới nói với tên tùy tùng bên cạnh:

- Người nhìn xem, không ngờ ở nơi rách nát thế này cũng có vài bức tranh chữ không đến nỗi tệ. Truyện “Tướng Dạ ”

Câu này chắc cũng có ý khen ngợi, nhưng cái giọng điệu lại ướm nhảy vẻ bề trên khinh khỉnh tất nhiên không thể khiến Ninh Khuyết có cảm giác hay ho gì, hắn vẫn ngồi im trên ghế vẻ ta đây không thèm quan tâm, thực ra đôi tai đang động lên hóng xem lão phú ông chuẩn bị nói gì tiếp, lòng khắp khởi hy vọng sẽ bán được bức thư pháp đầu tiên.

- Đây cậu em, số chữ trong tiệm này do ai viết vậy? - Lão phú ông béo ú quay lại hỏi.

- Thưa ngài, do ta viết. - Ninh Khuyết hơi khom người, lễ phép trả lời.

Lão phú ông không nói gì nữa, lại đưa mắt nhìn một hồi nữa rồi lắc đầu làm bộ tiếc nuối:

- Chắc chắc, đáng tiếc, thật đáng tiếc, có mấy bức đáng coi là đẹp, nhưng tiếc rằng người viết có tý tuổi đã học đòi tang thương già dặn. Thôi được rồi, hôm nay coi như vào trú nhờ mưa tiện tay làm phúc, người may mắn lắm đấy, thằng Tam đâu, gỡ bức này xuống, ta mua nó.

Ninh Khuyết xoay lại, nhìn ba người kia hỏi:

- Quý khách định trả bao nhiêu?

- Bức tranh chữ này nếu bày bán ven đường cùng lắm là được năm trăm văn, nhưng thương người còn trẻ lại phải trả tiền thuê cửa hàng nên ta cho hai lượng bạc. - Lão phú ông tùm tùm nói.

Ninh Khuyết tu một hộp trà cho ngọt giọng rồi chửi rống lên:

- Cút!

Phú ông tím mặt, giận dữ mắng:

- Thằng nhóc này sao ăn nói thiếu lễ độ vậy?

- Non người không có nghĩa là non mặt đâu. - Ninh Khuyết đáp - Vừa nãy lão nói ta tý tuổi cũng học đòi ông cụ ta đã định đá lão ra khỏi cửa rồi, có điều muốn xem lão trả bao nhiêu thôi, nếu lão trả đủ cao thì ta có bị lão làm nhục một phen cũng không sao, chỉ tiếc cái giá của lão còn lâu mới đủ tư cách làm nhục ta.

Lão phú ông mặt mũi hầm hầm dẫn tùy tùng cút thẳng, Tang Tang đang rửa rau phía nhà sau hốt hải chạy lên, dùng ánh mắt vô cùng tiếc rẻ nhìn theo ba bóng lưng đã khuất hẳn trong mưa rồi lại nhìn Ninh Khuyết đang ngồi trên ghế, nói giọng bực tức:

- Thiếu gia, đó là hai lượng bạc đấy!

Bán hai thỏi mực, ba xấp giấy, đây chính là kết quả kinh doanh sau mấy ngày khai trương của Lão Bút Trai, tuy người trung niên kia đã hứa miễn ba tháng tiền thuê nhưng con số chi tiêu khủng khiếp sau khi vào thư viện cứ chập chờn ám ảnh khiến Tang Tang không đêm nào ngon giấc, do đó bữa nay năng biểu hiện có hơi quá khích cũng là chuyện bình thường. Truyện “Tướng Dạ ”

Đằng nào cũng chả buôn bán gì được nên sau bữa trưa Ninh Khuyết Ninh Khuyết dứt khoát đóng cửa, dẫn Tang Tang dạo một vòng tới hiệu sơn phấn Trần Cẩm Ký trong truyền thuyết, nói cho oai là xoa dịu nỗi đau trong trái tim bé bỏng của cô thị nữ nhỏ, còn nói đúng lương tâm là hẳn muốn giải sầu, nhân tiện tới một nơi gọi là thư cục Đạm Bạc mượn vài quyển sách.

Hiệu quả của chuyến đi dạo giải sầu này rất không tồi, Tang Tang một tay cầm đồng sách được bó kỹ càng, tay kia cắp hộp trang điểm vừa mua ở Trần Cẩm Ký, khuôn mặt đen thui cười hớn hở, Ninh Khuyết thấy vậy cũng vui lây, tay phải hẳn cầm ô, tay trái thò ra ngoài hứng nước mưa, nước mưa rơi lộp bộp xuống mặt ô, xuống lòng bàn tay hẳn hòa nhịp với tiếng bước chân dẫm lên mặt đường đọng đầy nước, cứ như thế, trong bản giai hưởng của gió và nước, hai chủ tớ như hai con sẻ nhỏ tung tăng trở về ngõ bốn mươi bảy.

Khi còn cách cửa hiệu chừng mười thước, chiếc ô bỗng hơi rung lên, Ninh Khuyết khựng lại, nhìn bức tường xám bị nước mưa nhuộm thành đen, nhìn người ngồi xổm dưới chân tường, nhìn khuôn mặt đen đúa đang tái nhợt vì mất quá nhiều máu, bàn tay phải đang nắm cán ô của hắn chợt cứng lại.

Bộp! Một tiếng động vang lên như trống trận, chân trái Ninh Khuyết đột nhiên dậm mạnh xuống vũng nước đọng trên nền đá xanh khiến bọt nước bắn lên tung tóe, hẳn dồn sức lực toàn thân vào eo, chuẩn bị tư thế phóng tới chân tường.

Nhưng chỉ một tích tắc sau, gã đàn ông đen đúa toàn thân đầm máu đang ngồi dưới bức tường đó chợt nở nụ cười khó nhọc với hắn rồi lắc đầu hết sức kiên quyết - nơi ngực gã có một vết thương cực kì khủng khiếp, máu tươi chảy như suối, từ miệng vết thương có thể thấy cả xương cốt nội tạng tan nát bên trong, có lẽ ngay cả người tu hành cảnh giới Vô Cực có mặt ở đây cũng không có biện pháp cứu lấy mạng sống của gã.

Ninh Khuyết thấy tình trạng và sự kiên quyết của đối phương, lại nghe tiếng bước chân rầm rập và tiếng hò hét đang tới rất gần, hẳn liền chậm rãi rút chân trái về, nhưng tay phải đang nắm cán ô cứ run rẩy không ngừng.

- Bộ quân truy bắt kẻ gian! Người không phận sự tránh mau!

Mười mấy người trong trang phục của Vũ Lâm quân bắt chắp mưa gió ào vào hẻm vây kín kẻ bị thương, về mặt ai cũng chăm chú cảnh giác, vị tướng quân chỉ huy thấy tình trạng thê thảm của đối phương bèn thờ phào nhẹ nhõm.

Trận mưa xuân càng lúc càng nặng hạt, nước đổ thành dòng như thác trên bức tường, nhuộm màu nó càng thêm đen nhánh, nhanh chóng quét sạch những vết máu tươi đang đọng bên trên.

35. Chương 36: Mặt Thản Nhiên Mà Tim Như Xé Rách

Dù Vũ Lâm quân đã tiến hành giới nghiêm phong tỏa ngõ bốn mươi bảy nhưng người dân Trường An vây quanh xem trò càng lúc càng đông, họ hồn nhiên không để ý nước mưa lạnh lẽo đang xối ướt đầm thân thể mình, hoặc căng thẳng, hoặc bất an, hoặc hưng phấn, hoặc tiếc nuối, mỗi người một tâm trạng khác nhau, họ dồn dập suy đoán nguyên ủy câu chuyện rất cuộc là thế nào.

Ninh Khuyết cầm ô đứng cách xa đám người, về mặt hẳn cực kì bình tĩnh, ánh mắt hẳn vô cùng chăm chú, dường như hẳn muốn khắc họa vĩnh viễn khuôn mặt đen đúa kia vào trong đầu mình.

Bảy năm trước, khi gặp nhau ở Mân Sơn khuôn mặt ấy đã đen như thế, sao mà đen đến vậy? Đen hơn cả đáy nồi, đen hơn cả Tang Tang, đen hơn cả màn đêm giao thừa, sau bảy năm, chỉ khác một điều là thẳng nhóc đen đã biến thành anh chàng đen, thời gian khiến khuôn mặt đó trở nên hơi xa lạ, vì thế trong những giây phút cuối cùng này Ninh Khuyết phải nhìn thật kĩ, nhớ thật kĩ, thật sâu.

Trác Nhĩ bị Vũ Lâm quân khiêng khỏi ngõ bốn mươi bảy, đôi mắt nhắm nghiền của gã đã vĩnh viễn không thể mở ra, dân chúng xung quanh cũng tản dần, Ninh Khuyết và Tang Tang dựa vào nhau dưới ô đi về, nhìn mặt hẳn rất bình tĩnh, nhưng Tang Tang cảm nhận vô cùng rõ ràng sự chết lạng trong đôi mắt hẳn, tựa như một cái xác không hồn. Truyện “Tướng Dạ ”

Đóng cửa xong xuôi, Ninh Khuyết ngồi xuống ghế, hẳn im lặng rất lâu mới nói khẽ:

- Tôi nay ăn mì.

- Được. - Tang Tang trả lời bằng tốc độ nhanh nhất có thể, nằng ném sách và hộp son phấn sang một bên rồi chạy xuống nhà sau.

Ăn xong bát mì được Tang Tang cố ý bỏ thêm ba quả trứng rán, Ninh Khuyết dường như đã hoàn toàn bình tâm trở lại, thậm chí lúc buông đũa hẳn còn nói đùa với nằng mấy câu, nhưng tiếng cười nghe sao mà khô khan gượng gạo.

Khuya, lúc mưa tạnh người yên, Ninh Khuyết ra khỏi cửa, nhìn quanh quất một hồi, xác định không có kẻ nào đang ẩn núp theo dõi trong đêm hẳn mới thông thả đi tới bức tường hồi chiều rồi ngồi xuống, đưa tay vuốt từ từ lên mặt tường, cái cảm giác ấm áp của cơ thể thẳng cha kia đã tan mất từ lâu, chỉ còn lại sự lạnh lẽo ẩm ướt, hẳn không biết thẳng cha đó trọng thương sắp chết còn có chạy đến đây làm gì, muốn nói cho hẳn biết điều gì, phải chờ đợi dưới cơn mưa lạnh giá bao lâu, đã suy nghĩ những gì trong khi chờ đợi...

Lúc bàn tay mò đến bề mặt một viên gạch chột khựng lại, ở góc viên gạch đó có vết máu cũ rất nhạt, ngoài ra còn có những vết nứt rất nhỏ chỗ tiếp giáp, nếu không dùng tay sờ tỉ mỉ rất khó phát hiện ra.

.....

Quay về cửa hàng, Ninh Khuyết đưa mấy tấm giấy dầu rất mỏng cho Tang Tang, dặn nằng phải cất thật kĩ, sau đó hẳn làm một chuyện vô cùng hiếm có: tự đun nước rửa chân rồi chui vào trong đồng chăn đệm lạnh ngắt, cũng như những lần trước, Tang Tang chui vào theo, nằng nằm quay về phía đầu giường bên kia, thân co lại như chú chuột con. Truyện “Tướng Dạ ”

- Bảy năm trước, ta và hẳn ở cạnh nhau có hơn mười ngày, sau đó lão sư phụ quý quá chết tiệt mang hẳn đi, mấy chuyện này người không nhớ đâu. Mấy năm nay hẳn theo lão quý kia mà chẳng học được gì, đến bây giờ cũng chỉ làm chân gián điệp cho bộ quân, cuộc sống rõ ràng chẳng tốt đẹp thành công gì. Dù vẫn

liên lạc qua thư nhưng xa cách bảy năm mới gặp, ta thực sự không biết giờ đây hẳn là con người thế nào, nếu bảo tình cảm giữa ta và hẳn vô cùng sâu đậm thì thật quá giả dối, nói đúng ra giữa ta và hẳn chủ yếu là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không, chính xác là ta lợi dụng hẳn để dò la tin tức của Hạ Hầu. Nhưng giờ đây hẳn cứ khơi khơi mà tiêu tùng như vậy, chẳng phải phiền phức lắm sao, chuyện thôn hẳn bị giết sạch sẽ chỉ còn mình ta biết chân tướng, à, tất nhiên là ta không tính người vào rồi, chẳng phải chuyện đó sẽ rơi xuống đầu ta sao? Nhưng giờ đây lưng ta đã gánh theo một đồng phiền toái, còn hơi sức tâm tư đâu mà lo toan nữa?

Tang Tang biết hẳn đang cần phát tiết tâm trạng hoặc giả tự thuyết phục bản thân nên nàng không tiếp lời mà chỉ im lặng lắng nghe, dần dần rơi vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Ninh Khuyết không sao ngủ được, hẳn chăm chăm nhìn vệt nước thấm qua góc nhà rồi đột nhiên bật dậy, khoác áo đi ra sân sau, rút ba thanh đao cũ từ trong đồng櫃 rồi ngồi xuống cạnh bờ giếng, cầm đầu mài đao.

Mài đao xong vẫn chưa thấy buồn ngủ, hẳn vào trong nhà đốt đèn, đổ nước mài mực nhúng bút, tùy tiện vớ một tờ giấy trải ra, vung bút lên khiến mực vẩy như cơn mưa buổi ban ngày, hẳn tùy tiện viết mấy dòng :

“Ngẫm về sao quá ăn năn, khóc thương bạn cũ nát tan cõi lòng. Tim gan rút quặn từng cơn, lòng đau như cắt biết nên làm gì. Không về kịp gặp người xưa, càng thương càng giận xót xa phận mình. Cầm thư sao thấy nghẹn ngào, nhớ thương bạn cũ nơi nào đau thay. Tiểu Ninh Tử khấu đầu.”

(Cải biên từ Tang Loạn Thiếp của đại gia thư pháp Vương Hi Chi, bản dịch của cô TheJoker, chân thành cảm ơn cô đã giúp đỡ)

Ninh Khuyết mặt mày thản nhiên, ánh mắt bình tĩnh, trông hoàn toàn đối lập với những dòng chữ đau đớn xé lòng trên giấy. Tang Tang không biết bò dậy từ bao giờ, cô thị nữ nhỏ khoác tấm áo đơn đứng bên hẳn, yên lặng nhìn những con chữ đó rồi nhìn hẳn bằng ánh mắt khó hiểu.

- Những chữ này do một vị tiên nhân viết, ta chỉ phỏng theo thôi. - Ninh Khuyết giải thích - Năm đó phần mộ tổ tiên của vị tiên nhân này bị quật lên, tuy sau đó được sửa lại ngay nhưng ông ta không về được, vì thế mới đau buồn viết mấy câu.

Tang Tang gật gật đầu, nhưng vẻ hoang mang trong mắt cho thấy nàng không hiểu cho lắm, Ninh Khuyết mỉm cười, cũng không giải thích thêm. Hẳn từng viết bức tranh chữ nổi tiếng này không dưới mười lần nhưng chỉ tới nay hẳn mới thực sự hiểu thế nào là nỗi đau tan nát tim gan, thế nào là cảm giác khiến người ta đứng trước lá thư mà nghẹn ngào không biết nói gì.

.....

Sáng hôm sau, mưa ngừng rơi.

Vàng mặt trời được cơn mưa rửa sạch trở nên rực rỡ khác thường, ánh nắng chiếu xuống ngô bốn mươi bảy yên tĩnh khiến nóc nhà mái hiên, thậm chí cả đoạn tường xam xám đều được nhuộm một màu vàng tươi đẹp. Cánh cửa Lão Bút Trai rộng mở, Ninh Khuyết ngồi trên ghế, tay cầm cuốn sách đọc chơi, thỉnh thoảng hẳn lại nhăn trán hoặc cười cười, tiện tay nâng bình trà lên uống một ngụm.

Giữa cuốn sách kẹp một tấm giấy dầu mỏng, những chữ viết không hề bị nước mưa làm nhòe đi hiện lên vô cùng rõ ràng, Ninh Khuyết không đọc sách, hẳn đang nhìn tờ giấy này. Truyện “Tướng Dạ ”

Tờ giấy được Trác Nhĩ nhét vào trong tường trước khi chết, phía trên có ghi tên một số người cùng sở tích, thói quen, hành tung của họ, Ninh Khuyết không biết tờ giấy này và cái chết của Trác Nhĩ không hề có liên quan gì với nhau, nhưng hẳn biết một điều, nếu muốn cái chết của Trác Nhĩ có giá trị hoặc gã có thể vui vẻ được chút nào đó sau khi chết, Ninh Khuyết cần phải làm điều gì đó.

Trên giấy, cái tên đầu tiên là Trương Di Kỳ.

Trương Di Kỳ là ngự sử theo hầu của Ngự Sử đài, phụ trách giám sát trăm quan, vạch tội kẻ không tuân pháp luật, năm xưa khi còn giữ chức ngự sử giám sát vị Trương ngự sử này từng tham gia điều tra xử lý vụ án tướng quân Lâm Quang Xa phản quốc, mà lúc lão ngồi ghế chủ bộ Ngự Sử đài lại là một trong những quan viên chịu trách nhiệm điều tra án thôn làng bị xóa sổ gần biên giới nước Yên.

Mười ba năm, từ tòng chính bát phẩm thăng lên tòng lục phẩm, không thể nói là con đường làm quan suôn sẻ thuận lợi, nhưng Ninh Khuyết không để tâm đến điều này, hắn chỉ quan tâm chuyện lão đã nhúng tay vào cả hai vụ án năm xưa, đại tướng quân Hạ Hầu có thể mượn cơ giết người, có thể thoát thân khỏi vũng nước đục giết cả thôn, rõ ràng lão đã phát huy tất cả những gì mà một ngự sử có thể phát huy.

Đã như thế, lão hãy chết đi!

36. Chương 37: Thanh Lâu Đây Rấy Biết Tìm Nơi Nào?

Quan viên Ngự Sử đài phẩm hàm không cao nhưng quyền lực lại không nhỏ, trong hệ thống quan lại của đế quốc, ngự sử theo hầu hàm lục phẩm có thể coi là nhân vật quan trọng nên nơi ăn chốn ở của họ đều được canh phòng hết sức nghiêm ngặt, bất kể lúc ở nha môn hay khi về phủ đệ đều có không ít hộ vệ theo bên người. Một gã thiếu niên nghèo làm nghề bán chữ kiếm ăn qua ngày lại muốn lập mưu giết một vị ngự sử ngay giữa kinh thành Trường An của đế quốc Đại Đường, nghe thật quá viễn vông, hơn nữa còn là kiểu viễn vông điển hình của những vị anh-hùng-thiếu-i-ốt trong truyện Đông Phương huyền huyền. Truyện “Tướng Dạ ”

Nhưng Ninh Khuyết căn bản không thèm nghĩ đến việc làm thế nào để giết đối phương, trong mắt hắn, giết người là loại chuyện đơn giản nhất trên đời, hành trình cuộc sống của hắn bắt đầu bằng một trận mưu sát, sau đó từ Mân Sơn đến biên giới, từ thảo nguyên đến đường Bắc Sơn, dưới lưỡi đao mũi tên của hắn đã dính không biết bao nhiêu là máu người và máu thú hoang. Truyện “Tướng Dạ ”

Lúc này, hắn chỉ quan tâm một chuyện, làm thế nào để giết chết ngự sử Trương Di Kỳ mà không bị phát hiện, dẫu hết sức tin tưởng vào nghệ thuật giết người của mình nhưng nghĩ đến nha môn lo việc trị an cho cả đế quốc Đại Đường hùng mạnh, nghĩ đến những bậc cao thủ sâu không lường được trong thành Trường An, Ninh Khuyết biết nếu sau khi ra tay không thể trốn thoát ngay thì chỉ có kết quả nổi bước nạn nhân đi uống canh Mạnh Bà miễn phí.

Trên tấm giấy dầu, tư liệu về Trương Di Kỳ rất ít, chúng không có nhiều tác dụng với kế hoạch của Ninh Khuyết, ngoại trừ một chi tiết: Trương ngự sử ngoài mặt hết sức đứng đắn nghiêm túc nhưng thực ra lại mắc bệnh háo sắc vô cùng trầm trọng, lão thường xuyên lén lút mò tới những chốn gió trăng, nhân hiềm nổi nhà có bà vợ sơ tử cái, mặt phải trét kín thanh danh của ngự sử nên mỗi lần đi mua vui đều rất cẩn thận, Trác Nhĩ dẫu sao cũng chỉ là gián điệp cấp thấp nhất của bộ quân nên mãi vẫn không tra được vị ngự sử này thường đến thanh lâu nhà ai chơi đùa. Truyện “Tướng Dạ ”

- Trong thành Trường An có nhiều thanh lâu như vậy, lão sẽ đến nhà nào nhỉ?

Ninh Khuyết nhăn nhó mặt mày suy nghĩ, ý định theo dõi đối phương vừa nảy ra đã bị phủ quyết không thương tiếc, nếu gián điệp chuyên nghiệp của bộ quân còn không tìm được cái ổ sung sướng của Trương Di Kỳ bằng phương pháp này thì nhất định lão có cách riêng để tránh tai mắt người đời. Mặt khác, lão bá tánh nhân rồi la cà trong các quán trà hàng rượu thường không quá để ý đến mấy thú vui riêng tư của tầng lớp quan lại nên hắn rất khó thu được tin tức có ích từ chốn vỉa hè, mọi chuyện dường như đang trở nên phức tạp.

Chống cằm ngây ngẩn nhìn bầu trời trong xanh sau cơn mưa hồi lâu, Ninh Khuyết bỗng đứng bật dậy.

Lúc này, trong lòng hắn đột nhiên thông suốt, hóa ra chuyện này và chuyện săn thú giữa Mân Sơn, đồn củi trên thảo nguyên chẳng khác gì nhau, nếu muốn biết hang ổ loài gấu hay đám mã tặc ở đâu mà lão thợ săn hay vị tướng quân lại không cung cấp bản đồ, vậy cách duy nhất người có thể làm là dùng chính đôi chân mình đi vào Mân Sơn, đi tới thảo nguyên, quan sát vết trầy xước trên thân cây, tìm kiếm vết nước tiểu, vết phân trên cỏ, tìm vết tro tàn, vết bếp lửa bị vùi trong đất.

Hắn là thợ săn giỏi, là người đốn củi xuất sắc, từ những chi tiết đó hắn có thể phán đoán gần như chính xác con gấu kia trốn trong hang động nào, có bị thương hay không, đám mã tặc kia có bao nhiêu người, đã rời khỏi hồ Sơ Bích hay chưa, vậy nên Ninh Khuyết tin rằng mình nhất định có thể đoán được thói quen cuộc

sống của một ngự sử Đại Đường thông qua những chi tiết mà hắn quan sát thấy, từ đó tìm ra phương pháp giết lão một cách im hơi lặng tiếng. Lúc này, việc hắn cần phải làm chỉ có một: vào thành Trường An.

- Ta muốn đi dạo một lúc. - Ninh Khuyết vắn lưng, báo cho Tang Tang một câu rồi bước ra luôn.

Tang Tang chạy theo tới cửa, hỏi:

- Người định đi đâu? Có cần ta đi cùng không?

Ninh Khuyết biết nàng lo lắng điều gì, hắn cười, đáp:

- Có vài chỗ người không nên đi cùng đâu.

.....

Bước đi dưới ánh nắng mát dịu, tâm trạng Ninh Khuyết dần vui lên, hắn cố tình quên đi hình ảnh máu me giữa cơn mưa xuân ấy, tự biến mình thành một chàng thư sinh trẻ đi học xa nhà tung tăng khắp chốn, đầu tiên hắn tới hiệu sách trả lại mấy cuốn đã xem xong, sau cứ lượn đi lượn lại giữa Ngự Sử đài và phủ họ Trương.

Kế đó, hắn tìm một bóng cây liễu, đứng cạnh quầy hàng rong bán kẹo hồ lô đường, chăm chú quan sát vị ngự sử đại nhân mặt mày vuông vắn, trông không giận mà uy đang rời khỏi Ngự Sử đài về phủ, nhìn đám tùy tùng cao lớn mạnh mẽ xung quanh lão, nhìn binh lính trị an kỉ luật nghiêm ngặt đứng rải rác bên đường, nhìn những kị binh Vũ Lâm quân dũng mãnh thỉnh thoảng phi ngựa như bay qua mặt, hắn càng khẳng định không thể dùng kế hoạch giết người ngay bên đường hết sức lỗ mãng kia được.

Suốt một ngày nhìn ngó không có kết quả gì, đến sẩm tối, cửa lớn phủ họ Trương mở rộng, dường như ngự sử đại nhân sắp tới dự buổi yến tiệc chiêu đãi của người nào đó, ngự sử phu nhân và mấy người phụ nữ ăn mặc theo kiểu hầu thiếp ra khỏi phủ đưa tiễn, người dân hai bên đường không ngừng chỉ trỏ bàn tán giọng hâm mộ, Ninh Khuyết đang ngồi uống trà trong một quán nhỏ gần đó chợt chú ý đến một chi tiết, trừ vị phu nhân mặt mũi lạnh lùng vóc người có vẻ mảnh khảnh ra, mấy người thiếp kia ai nấy đều hết sức đầy đặn.

Quan niệm thẩm mỹ của đàn ông đối với phụ nữ trước nay không biểu hiện qua người vợ cả của anh ta mà biểu hiện qua vợ bé hoặc tình nhân, lý do cưới vợ cả chủ yếu vì quyền thế hoặc tiền bạc, tất nhiên có trường hợp vì tình yêu, xác suất chỉ hơi nhỏ quá một tỷ thôi, mà mục đích họ cưới vợ bé hoặc nuôi tình nhân thì hết sức đơn giản, hoàn toàn để thể hiện và thỏa mãn thú tính.

- Hóa ra là khoái thể loại bé bự. - Ninh Khuyết ngắm đàn chim cánh cụt đứng sau chủ mẫu vẻ ngoan ngoãn nhưng mắt thỉnh thoảng lại ánh lên nét gian xảo đắc ý, hắn cười thâm trong bụng.

Theo sau cỗ kiệu của ngự sử đại nhân ra đường lớn, nhìn cỗ kiệu đó đi vào tòa phủ đệ nguy nga đồ sộ của thân vương, Ninh Khuyết lẳng lặng quan sát một lúc rồi xoay người đi tới một chỗ đông đúc, hắn kéo một người có vẻ đang rối rãi lại, hỏi:

- Người anh em, có thể cho ta biết trong thành Trường An mình thanh lâu nào nổi tiếng về cô nương đầy đặn không?

Câu hỏi rất ngớ ngẩn nhưng sau khi thò ra một khối bạc nhỏ thì câu trả lời nhận được không bao giờ là ngớ ngẩn cả, trong mắt người kia, Ninh Khuyết tức thì biến thành một gã thư sinh quê mùa ngờ ngác nhưng có tiền vừa tới kinh thành, sau một hai câu nói đùa nhạt thếch liền tỏ ra cực kì có đạo đức nghề nghiệp, gã vung vẩy ầm trà giới thiệu với Ninh Khuyết một cách hết sức tỉ mỉ về nghề chơi trăng gió trong thành Trường An.

Nghe những cái tên còn phức tạp bay bướm hơn cả đề ôn chính thức vào thư viện cứ tuôn ra ầm ầm, Ninh Khuyết gãi gãi tai cười khổ, nói:

- Nhiều quá, thế những nhà nào sang trọng nhất, hơn nữa hoàn cảnh phải tương đối yên tĩnh?

.....

Cầm theo địa chỉ của mấy thanh lâu trứ danh, Ninh Khuyết mày mò tìm kiếm khắp thành Trường An dưới ánh đèn đuốc sáng rực, có nơi hắn hơi ngạp ngừng quan sát, có nơi hắn vừa liếc mắt đã đi ngay, chỉ cần

nhìn bề ngoài và hoàn cảnh xung quanh đã biết vị ngự sử đại nhân không thể là khách quen ở đó, đây là thứ trực giác thuần túy của người thợ săn.

Nhưng hẳn cũng có vấn đề của mình, hẳn chưa từng có kinh nghiệm “đi săn” ở những nơi thế này, bị đám móng rùa canh cửa ân cần mời mọc mà không thể đi vào, Ninh Khuyết không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ, đến lúc trên danh sách chỉ còn lại bốn thanh lâu cuối cùng hẳn mới nhận ra loại biện pháp này của mình thật là ngu ngốc, thật quá sức ngu ngốc.

Trong thành Trường An có vô số thanh lâu, hoàn cảnh thanh tĩnh, điều kiện sang trọng cũng không ít, mà nhà nào chả có vài cô nương hồng bài thân thể đầy đà? Làm thế này khác gì thợ săn mù đi lung tung trong núi tìm gấu, liệu có bao nhiêu cơ hội đụng phải?

Hắn đứng ngăn người bên ngoài một tòa thanh lâu một lúc lâu rồi bực tức xoay người định đi, nhưng đúng lúc ấy, phía sau lưng bỗng vang lên âm thanh nghe như tiếng chuông bạc, tiếng cười lạnh lớt vang vọng rất xa, thu hút vô số ánh mắt người trên đường.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tòa thanh lâu nọ ánh đèn mờ mờ ảo ảo, đám cô nương lười nhác tựa lên lan can nói cười âm ỉ, áo đỏ phất phơ khắp lầu như bướm bướm, dường như họ đang cười nhạo gã thiếu niên mặt mỏng không đủ can đảm bước vào.

- Thật là ức hiếp người ta quá đáng!

Hắn sờ nắm túi bạc nặng trĩu trong ống tay áo, nhìn những cô kỹ nữ xinh đẹp con mắt lúng liếng cứ khành khách cười trên kia, Ninh Khuyết nghiêng răng, ngẩng đầu ưỡn ngực, phất vạt áo, hùng hực khí thế bước lên thời đại mới của bản thân.

37. Chương 38: Rượu Hoa Nhắm Với Hạt Dưa, Chuyện Thường Trong Dự Liệu

Vào thanh lâu là để điều tra hành tung của Trương Di Kỳ, vào thanh lâu là để báo thù cho Trác Nhĩ, vào thanh lâu để tìm lại công bằng cho những người dân thôn làng bị thảm sát, vào thanh lâu để đem lại chính nghĩa cho người chết oan trong phủ tướng quân...

Ninh Khuyết vừa đi vừa lăm bắm biện hộ ỳnh, nhưng rất nhanh hẳn liền thành khẩn nhận ra mấy cái cớ này thực là thối hoác, nếu hẳn còn cố lừa mình lừa người như vậy, e rằng gã Tiểu Hắc Tử kia có ở âm ty cũng phải mò lên đá mảy phát vào móng hẳn.

Vì liên tục suy nghĩ miên man, vì sắp tự tay mở ra một trang mới cho cuộc đời mình, tâm trạng của Ninh Khuyết rất căng thẳng, đến lúc vào trong thanh lâu rồi mới nhớ ra vẫn chưa kịp xem tòa lâu có tên là gì, trên thực tế thanh lâu này không hề treo bảng hiệu.

Dưới sự chỉ dẫn nhiệt tình của hai gã sai vặt, Ninh Khuyết đi qua một cái sân nhỏ, bước vào trong tòa nhà đèn đuốc sáng trưng.

Liếc qua đại sảnh một lượt, tuy ngoài mặt Ninh Khuyết vẫn tỉnh bơ nhưng trong lòng khá bất ngờ, hẳn nhận ra tòa thanh lâu này bên ngoài ồn ào nhộn nhạo nhưng bên trong lại cực kỳ yên tĩnh, có vẻ khác xa những thanh lâu bình thường. Đương nhiên, Ninh Khuyết chưa từng vào thanh lâu bao giờ, năm xưa chỉ một lần khi dẫn Tang Tang đi chữa bệnh và mua cuốn Thái thượng cảm ứng thiên là có dịp đứng xa xa nhòm vào nhà thổ ở Xương Bình, như vậy nói một cách chính xác phải là thanh lâu này khác xa với tưởng tượng của hẳn.

Trong đại sảnh, đèn đuốc giăng giăng, đàn sáo du dương thanh nhã mà không dâm loạn, trên sân khấu phủ thảm đỏ giữa sảnh, mấy cô gái eo lưng yếu điệu đang ngồi gảy đàn, tâm hồn họ đắm chìm trong khúc nhạc, nét mặt đầy dịu dàng thùy mị, không hề có chuyện đánh mắt đưa mày kêu gọi với đám khách tùm năm tùm ba đứng đầy bên dưới.

Bước vào đại sảnh, dường như toàn bộ thế giới bỗng trở nên yên tĩnh, tiếng nói tiếng cười của những cô nương đứng tựa lan can vẫy khăn hồng trên ghẹo hẳn đã lùi tới một cõi xa xăm nào đó, gần như không thể nghe thấy, ngay sau đó, trên lầu chợt vang lên những tiếng bước chân rất nhỏ, Ninh Khuyết đoán chắc mấy

cô nương đó đang lộn lại phía này nhìn mình, hấn lập tức cúi đầu che giấu sự bối rối ngỡ ngàng đang hiện rõ trên nét mặt.

Gã sai vật tới bên Ninh Khuyết lễ phép hỏi hấn cần phục vụ điều gì, không hề có chuyện thấy hấn ít tuổi và bị các cô nương trêu ghẹo mà tỏ ý bất kính, Ninh Khuyết nắm túi bạc trong ống tay áo, lòng thầm nghĩ với mấy chục lượng bạc bòn rút được từ Tang Tang chẳng thấm tháp gì trong cái chốn ăn chơi tiêu xài này nên hấn chỉ tùy tiện chỉ vào một bàn kê trong góc phòng.

Một bình rượu trắng, hai đĩa hạt dưa, bốn đĩa bánh ngọt điểm tâm, một chiếc khăn lạnh, tất cả đều được trang trí hết sức thanh nhã đẹp mắt, ngay cả chiếc hộp đựng hạt dưa cũng là đồ sơn mài tinh tế, trên lớp sơn đen điểm xuyết những đóa hoa đào đỏ thắm. Vốn vốn có mấy món đã khiến Ninh Khuyết phải xì ra tới bốn lượng bạc, nhưng hấn cảm thấy hết sức thỏa đáng bởi lễ thái độ phục vụ và sự xa xỉ hào hoa nơi đây khiến một thằng nhóc nghèo khổ phải sống quá nhiều năm ở cái xứ biên ải khi ho cò gáy được hiểu thế nào là hưởng thụ.

Uống hết hai chén rượu, cắn mấy hạt dưa, màn đàn sáo trên sân khấu đã được thay bằng ca múa, những cô gái trong trang phục mỏng manh bó sát xoay tròn theo điệu nhạc, nhắc cánh tay lại hiện lên một mảng trắng hồng, khe uốn thân liền lộ ra những đường cong lá lướt, bầu không khí ở đại sảnh vốn thanh tịnh trong nháy mắt đã trở nên nóng bỏng mờ ám.

Bên mỗi vị khách ngồi quanh những chiếc bàn trong sảnh đều có một cô em xinh xắn ngoan ngoãn kèm sát, bầu không khí mờ ám nên lá gan con người cũng lớn hơn, khoảng cách giữa nam và nữ tự nhiên được kéo gần vô hạn, quần quít vào nhau chàng chàng thiếp thiếp, thỉnh thoảng lại có đôi môi thơm ngừng lên dăng hiến, còn về phần những bàn tay đang lẩn mò dưới làn váy áo kia có tìm đến được dải đất đầy mềm mại và sức sống không thì đó là chuyện bí mật, nhưng có lẽ do quy định của tòa lâu này nên những màn quá nóng bỏng chưa thấy xuất hiện. Truyện “Tướng Dạ ”

Nhưng cũng vì thế, hình ảnh Ninh Khuyết cô đơn ngồi đần trong góc bỗng trở nên nổi bật khác thường, ở chốn thanh lâu mà không có cô nương ngồi bên bầu bạn thực khiến người ta cảm thấy ngỡ ngàng và bối rối, nhất là mấy cô trên lầu từng trêu ghẹo hấn lại bắt đầu cười ngặt nghẽo, thậm chí lúc họ được khách làng chơi ôm eo kéo đi còn cố tình đá mắt bõn cợt với hấn, khiến hấn càng ngỡ ngàng tới mức muốn tìm kẻ nút để chui xuống.

Một gã công tử trẻ tuổi khá nổi danh trong giới ăn chơi nhận ra tình cảnh bối rối của Ninh Khuyết, lại thấy bộ quần áo mới trên thân hấn nên tưởng hấn trẻ người mặt mỏng chứ không nghĩ hấn thiếu tiền liền cười ha hả bảo cô gái đang ngồi trong lòng đứng dậy mời Ninh Khuyết đến ngồi cùng cho vui.

Người Đường tính tình phóng khoáng dễ dãi, thích sự sôi nổi, đối xử với nhau lại càng nhiệt tình, loại chuyện tình cờ gặp mặt trong thanh lâu quán rượu rồi mời nhau ngồi cùng bàn uống mấy chén xảy ra như cơm bữa, Ninh Khuyết nghe xong hơi nao nao trong dạ nhưng không muốn tỏ ra mình là người thiếu khí độ nên liền đứng dậy chấp tay chân thành thi lễ, sau đó bảo gã sai vật dọn luôn rượu và mấy món nhắm đậm bạc của mình qua.

Ở những chốn ăn chơi không hề có lễ lối gặp nhau liền giới thiệu tên họ gia thế, đó gọi là cùng chí hướng tìm vui trong trời đất, gặp nhau hà tất biết tên nhau, gã công tử nọ không hề hỏi Ninh Khuyết là ai, chỉ tận tình uống rượu nói cười, Ninh Khuyết uống xong mấy chén cũng buông lòng mình ra, hấn là kẻ có thể vui hết mình chơi hết sức, không khí bàn rượu tức thì vô cùng náo nhiệt. Truyện “Tướng Dạ ”

Gã công tử dường như hết sức vui vẻ, hấn nheo nheo mắt nhìn Ninh Khuyết một cách mờ ám rồi hào phóng nói với quần sự:

- Mau gọi hai cô đến phục vụ người anh em này, tuổi tác lớn nhỏ không quan trọng, quê quán ở đâu không cần để ý, chỉ cần biết hiểu ý, giới chuyện hầu hạ là được. Truyện “Tướng Dạ ”

Ninh Khuyết thầm nghĩ sao giống câu tình yêu không phân biệt tuổi tác và quốc tịch thế, hấn không ngờ người Trường An lại có quan niệm thoáng và “hiện đại” đến vậy, nghĩ đến đây bỗng giật mình hiểu ra gã công tử kia có ý gì, trong lòng cả kinh, liền tục xua tay lắc đầu nói không cần.

- Đúng là không cần, không cần phải khách sáo. - Gã công tử cười hi hi, giọng cười bỉ ổi đến cùng cực - Người anh em, nếu ta đoán không nhầm thì người vẫn còn là gã trai trong trắng, đúng chứ hả?

Ninh Khuyết bối rối đỏ mặt, mấy nốt tàn nhang bỗng nổi rõ hẳn lên, hần thềm nghĩ chẳng lẽ lại chấp tay cúi đầu rồi thốt lên một câu: đại ca, người quả là Gia Cát Dự tái sinh!

Lão quân sự cười híp mắt khiến nếp nhăn trên mặt xô hết vào nhau, miệng vâng dạ liên tục nói ngài cứ yên tâm rồi xoay người đi sắp xếp, gã công tử thấy vẻ mặt khác lạ của Ninh Khuyết liền nhíu mày dò hỏi:

- Chẳng lẽ người anh em không thích phụ nữ lớn tuổi thành thực mà chỉ yêu mấy cô bé nhỏ nhỏ xinh xinh?

Ninh Khuyết ngồi ngay như phỗng, tròn mắt đảo quanh dường như đang cân nhắc gì đó, đột nhiên hần hạ quyết tâm, ưỡn ngực nói:

- Thật là một lời nói trúng tim gan, ta quả chỉ thích những cô nương xấp xỉ tuổi mình.

- Hay lắm, hay lắm, đây mới là bản sắc của đàn ông, thẳng thắn vô tư, không quan tâm đến mấy thứ đạo đức chết tiệt.

Gã công tử đập chiếc quạt vào lòng bàn tay tán dương rồi cười hề hề nói tiếp:

- Người là thiếu niên nhỏ tuổi, nếu muốn một cô xấp xỉ tuổi mình tất nhiên cô nương đó chỉ mới vào nghề, không ngờ người anh em lại có sở thích uống nước suối trong mới khơi nguồn, hô hô.

Ninh Khuyết nhăn mày, đang định trình bày quan điểm nhân sinh gió xuân mấy độ trong tưởng tượng của mình thì bỗng một cô nữ tì hốt hải chạy từ trên lầu tới bên bàn họ, ỏn ẻn nói:

- Thưa công tử, Giản đại gia có lời mời.

Đang sắp sửa bước vào trang sách mới của cuộc đời dưới sự giúp đỡ của một vị công tử tốt bụng thì bỗng nhiên bị cô nữ tì tàn nhẫn chắn ngang, Ninh Khuyết há hốc mồm, trong đầu lập tức nghĩ tới vô số tình tiết trong những câu chuyện xưa, những nhân vật nam chính mỗi khi hứng chí bùng bùng bước vào thanh lâu đều gặp phải một con kì đà cản mũi của riêng mình, hậu quả là miếng mỡ gần tới miệng mà không cách nào ăn được, những thứ ngăn cản bước chân tiến tới cuộc sống của người đàn ông đích thực đó bao gồm thanh lâu đột nhiên bốc cháy, cao thủ phát điên đánh nhau, kĩ nữ ghen tuông tranh giành, sự tử cái trong nhà sống chuồng mò đến...

Nghĩ tới đó, hần cảm thấy hết sức uể oải, tương lai quả nhiên vẫn đầy u ám, chẳng còn đầu óc đoán xem vị Giản đại gia ời mình là ai, trong khi đó, đám khách ngồi quanh đại sảnh nghe thấy cái tên Giản đại gia ánh mắt đều sáng hết lên, có kẻ khó hiểu, có kẻ vui mừng, nhưng tất cả đều dùng ánh mắt hâm mộ thậm chí ghen tị nhìn chằm chằm vào Ninh Khuyết.

Gã công tử kia ngẩn ra, sau đó vỗ vỗ vai Ninh Khuyết, ghen tị nói:

- Số người thật tốt!

Ninh Khuyết bị một chương mang theo oán niệm nồng nặc đó vỗ tỉnh, lúc này hần mới để ý đến nét mặt của đám người trong sảnh, trong lòng thấy nao nao đồng thời cũng nảy sinh sự tò mò vô tận đối với vị Giản đại gia kia, tất nhiên kèm theo những tưởng tượng vô cùng ướt át.

38. Chương 39: Giản Đại Gia Bỗng Dưng Muốn... Mắng

Rất nhiều năm sau, khi đứng bên vách núi cheo leo nhớ lại hình ảnh lần đầu gặp Giản đại gia, Ninh Khuyết vẫn đưa mắt nhìn tới một nơi nào đó, trái tim thổn thức hồi lâu, mặt đầy nét hoài niệm.

Lúc đó, lòng hần tràn đầy mơ mộng, tưởng như đêm nay mình chính là chàng bán dầu may mắn trong truyền thuyết, trên đường quẩy gánh có một hình bóng nàng hoa khôi xinh đẹp nấp sau tấm màn che đưa mắt dõi theo, nhưng ai ngờ khi cô nữ tì đẩy cửa vén rèm lên, đập vào mắt hần là một khuôn mặt phụ nữ.

Người phụ nữ này đã khá lớn tuổi, những nếp nhăn bên khóe mắt hiện ra rõ nét, nhưng vóc người lại được giữ gìn một cách hoàn hảo, bộ ngực đầy đặn, chiếc eo thon thả, vòng mông tròn trịa lấp dưới làn áo vải,

vàng trán nàng hết sức cao và rộng, nhìn tựa như một cồn cát nổi lên giữa thảo nguyên bao la, mặt mũi thân thiện dễ gần, trên mép còn ẩn hiện một lớp lông tơ rất mỏng, tuy không thể gọi là xấu nhưng cũng chẳng phải mỹ nhân trăm người có một gì, càng không có quan hệ với loại sinh vật người ta vẫn gọi là hoa khôi. Truyện “Tướng Dạ ”

Những cô gái nhỏ nhắn xinh xắn xấp xỉ độ tuổi mình tất nhiên hẳn thích, người thiếu phụ lớn hơn một chút cũng không sao, kể cả đám phụ nữ thành thực trên ba mươi cũng gợi lên nhiều cảm xúc thú vị, nhưng đáng tiếc Giản đại gia lại chẳng thuộc loại nào trong ba loại đó, nàng ít nhất cũng phải trên bốn mươi, là một phụ nữ bình thường với phong thái ung dung bình tĩnh cực kì đặc trưng của đàn ông.

Ninh Khuyết hơi đặng miệng, nhưng hẳn lập tức nhận ra mình đang thiếu lịch sự nên cố nén lòng nặn ra một nụ cười tạm gọi là chân thành, sau đó chấp tay thi lễ với người phụ nữ kia, hỏi:

- Không biết Giản đại gia cho gọi ta đến đây có gì điều sai bảo?

- Cậu là con cái nhà ai? - Giản đại gia mỉm cười hỏi lại.

Ninh Khuyết cũng không giấu diếm, hẳn liền trình bày lai lịch của bản thân.

- Tuy năm nay bộ quân đề cử khá nhiều người, nhưng cậu có thể vượt qua kì kiểm tra đầu tiên của thư viện thì tất nhiên là người có tài cán.

Giản đại gia khen hẳn một câu rồi nói tiếp:

- Cậu mới trở về từ biên giới nên chắc không biết ta là ai, vậy mà vừa gặp mặt đã bình tĩnh như thế, còn ít tuổi mà đã thật chín chắn.

Ninh Khuyết phải cố lắm mới ép được ánh mắt của mình nhìn xuống, rời khỏi cái trán dường như còn rộng hơn cả thảo nguyên và lớp lông mờ mờ trên mép nàng, miệng vô thức khiếm tốn mấy câu cho phải phép.

Thông qua mấy câu tự giới thiệu hời hợt của bà ta và sự thêm mắm dặm muối đầy kiêu hãnh của cô nữ tì, rốt cuộc Ninh Khuyết cũng hiểu tại sao đám người dưới nhà kia lại có phản ứng nhiệt tình quá mức bình thường đối với cái tên Giản đại gia như vậy.

Ba mươi năm trước, trong buổi lễ đăng cơ của hoàng đế Nam Tấn, một đoàn ca vũ có tên Hồng Tụ Chiêu đã giành được rất nhiều sự tán dương, từ đó thanh danh dần truyền khắp thiên hạ, ba năm sau đó, nhân vì trong Hồng Tụ Chiêu có rất nhiều cô gái đến từ Đại Đường nên hoàng đế Đại Đường liền tự tay viết thư mời Hồng Tụ Chiêu quay về quê hương hành nghề, hoàng đế Nam Tấn không cách nào phản kháng nên đành đồng ý.

Từ đó về sau, Hồng Tụ Chiêu lưu hẳn lại trong thành Trường An, trong hơn hai mươi năm các nàng chỉ ca múa phục vụ cung đình Đại Đường, không hề tham gia yến hội tại các quốc gia khác nên danh tiếng trong dân gian dần lắng xuống.

Nhưng đối với đám quan lại và quý tộc tai to mặt lớn mà nói, đoàn ca vũ được đích thân hoàng đế Đại Đường mời về, quanh năm trú trong thành Trường An vĩ đại này không nghi ngờ gì chính là đoàn ca vũ tốt nhất trên đời, thanh lâu của các nàng tuy không có tên nhưng vĩnh viễn là tòa thanh lâu đệ nhất thiên hạ.

Bất kể là sứ thần Nam Tấn, quan viên nước Nguyệt Luân tới triều cống hay vương tử người man trên thảo nguyên, hễ tới thành Trường An liền đi tới thanh lâu này xin các cô nương của Hồng Tụ Chiêu ca mấy khúc, múa mấy bài, thậm chí người ta còn đồn đại bảy năm trước sau khi bị đưa tới Đại Đường làm con tin, vị thái tử nước Yên còn lấy Hồng Tụ Chiêu làm chỗ dựa tinh thần để vượt qua những năm tháng khó khăn nhất của cuộc đời.

Giản đại gia không phải cô gái đẹp nhất trong thiên hạ.

Nhưng nàng là người sáng lập ra Hồng Tụ Chiêu, là người giới thiệu vô số cô gái đẹp nhất cho thiên hạ.

.....

- Cậu chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi, nếu có thể vào thư viện tương lai tất nhiên sẽ khác người thường, hà tất phải học cái thói sa đọa của đám thư sinh hủ bại kia, bọn chúng cứ tưởng không vào thanh lâu mấy lần thì khó lòng để lại tên tuổi với người đời.

Nét cười trên mặt Giản đại gia dường như được dùng dao khắc lại, bất kể lúc nàng nói lời lạnh nhạt, chất vấn hay khuyên răn, nét cười đó vẫn bình tĩnh điềm đạm như thế, nếp nhăn bên khóe mắt đó vẫn nhiều như thế. Truyện “Tướng Dạ ”

Nhưng Ninh Khuyết cảm nhận được những biến đổi rất nhỏ trong tâm tình của người sáng lập Hồng Tú Chiêu này, không hiểu lúc đầu nàng gọi hắn tới làm gì, nhưng sau khi biết hắn sắp sửa tham gia kì thi vào thư viện, thái độ và giọng điệu của nàng bỗng nhiên nghiêm khắc hẳn lên, sự nghiêm khắc đó không phải do thù ghét mà có nét giống với người lớn trong nhà đang dạy bảo đám con cháu nhỏ tuổi thiếu hiểu biết.

Sự biến đổi này khiến Ninh Khuyết hơi có cảm giác trở tay không kịp, hắn ngỡ ngẩn một lúc rồi chấp tay thi lễ, khẽ giải thích mấy câu.

- Quê quán ta ở nước Nguyệt Luân nhưng sống trong thành Trường An này cũng đã hơn hai mươi năm rồi, đương nhiên quá hiểu bản tính của đám đàn ông con trai người Đường các cậu, nói dễ nghe là dễ dãi phóng khoáng, nói khó nghe là nhiệt tình quá đáng, sĩ diện quá đáng.

Giản đại gia nghiêm mặt nhìn Ninh Khuyết, nhìn khuôn mặt ngây ngô non nớt mà đầy chí tiến thủ của gã thiếu niên, dường như nàng đang gặp lại khuôn mặt của người thư sinh áo xanh vừa cưới lẽ đi vào thành Trường An vừa ngẩng mặt chửi trời năm xưa, nàng cố gắng khuyên nhủ:

- Cậu có biết vị công tử trẻ tuổi kia là ai không? Đó là quý tử độc nhất vô cùng được chiều chuộng của Sở lão gia - một trong bảy người giàu nhất phía đông thành, là kẻ mà tiền trong túi tiêu không bao giờ hết, hắn có thể bạo tay, nhưng cậu thì sao? Với tính cách sĩ diện của người Đường các cậu, được người ta mời tất phải mời lại, trong túi cậu không có tiền nhưng lần sau nếu gặp lại hắn đâu phải bán hết sách vở trong nhà cậu cũng phải đứng ra làm chủ, ta nói không sai chứ?

Ninh Khuyết bối rối gãi gãi đầu, lòng thầm khâm phục khả năng thấu hiểu tâm lý của người phụ nữ này, tuy hắn không phải là người Đường điển hình nhưng với loại chuyện này thì cách xử lý cũng mang mấy phần phong cách của người Đường.

Thấy bộ dạng đó của hắn, không hiểu sao cơn tức trong lòng Giản đại gia càng dâng lên ngùn ngụt, nàng tháo tràng hạt bằng gỗ đeo trên cổ tay, ném xuống mặt bàn đánh bộp rồi chất vấn hắn như bão táp mưa sa:

- Xương cậu còn chưa mọc hết, hồn cậu còn chưa nuôi đủ, sao dám đi vào cái nơi chuyên ăn xương đoạt hồn này, hả?

- Đã thiếu tiền còn đi khắp nơi phung phí, tiền ăn, tiền ở, tiền học phí trong thư viện cậu đã chuẩn bị đủ hay chưa?

- Cậu có để tâm chuẩn bị cho kì thi như để tâm đi chơi gái không hả? Bộ đề ôn đã mua hay chưa? Mua được mấy bộ rồi?

.....

Vốn tưởng sẽ chiếm được một em hoa khôi làm của riêng, ai dè gặp ngay bà mẹ thích rao giảng đạo đức của hoa khôi, lại bị bà mẹ đó chửi mắng một trận không thương tiếc, kết quả này thực quá bi thảm. Nếu đặt vào một tình huống khác, một trạng thái khác, có lẽ Ninh Khuyết đã phản pháo trong lòng: kể cả Giản đại gia bà quen thân toàn đám quyền quý, địa vị cao sang, nhưng bà không phải mẹ ta, lấy tư cách gì mà vừa gặp mặt đã lên giọng dạy bảo ta?

Nhưng Giản đại gia lại không lấy thế ép người, chỉ như một người lớn trong nhà vì quá quan tâm mà trở nên nhiều lời hơn bình thường, trên trán nàng chỉ thiếu điều viết hai chữ đau xót thật to, vì thế cả trong lòng lẫn ngoài miệng Ninh Khuyết đều không dám cãi lại lấy nửa câu, hắn chỉ lắp bắp giải thích:

- Do mới tới Trường An lần đầu nên cháu mới tò mò đi xem thử, đầu tiên chỉ định nhìn lén một chút bên ngoài thôi, ai ngờ mấy tỷ tỷ trong lâu cứ trêu chọc làm cháu nóng mặt, thế là vào lúc nào không hay...

Giản đại gia hơi ngớ người rồi quay sang trách mắng cô nữ tì bên cạnh:

- Bệ hạ muốn mở yến tiệc đãi công chúa nhân dịp nàng trở về, vì chuyện đó nên ta mới để mấy con bé rồi việc kia nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày, chúng không lo luyện tập múa hát cho tốt lại ngứa ngáy không nhịn được rồi phải không? Đến cả một gã thiếu niên đọc sách cũng muốn dụ dỗ!

Cô nữ tì chỉ khúm núm vâng dạ, không dám hé răng cãi lại.

Giản đại gia mệt mỏi đưa tay lên day day trán, ánh mắt nhìn đến Ninh Khuyết đang ngoan ngoãn đứng yên trước cửa, nàng bỗng giật mình, vốn chỉ tình cờ liếc qua đại sảnh rồi thấy gã thiếu niên này và tên quý quá chết tiệt kia có gì đó giống nhau nên không nén được bèn gọi hắn lên hỏi han mấy câu, ai dè chẳng hiểu sao bỗng dưng phát hỏa.

Mà càng bất ngờ là gã thiếu niên này không cãi lại cũng không nổi giận, chỉ ngoan ngoãn đứng nghe mình răn dạy, nàng bật cười, vung tay nói:

- Nếu đã tò mò thì để ta sai người dẫn cậu đi xem, xem xong rồi phải mau về nhà nghỉ ngơi cho sớm đây

39. Chương 40: Đêm Nay, Bên Suối Một Chàng Trai

Tuy Giản đại gia bỗng biến thành bác gái Giản nhưng bà ta đã đưa ra đề nghị thì Ninh Khuyết cũng không muốn giả ngu từ chối, hắn vẫn chưa quên mục đích tới thanh lâu thực sự của mình, một gã thiếu niên quê mùa có thể thoải mái tham quan thanh lâu tốt nhất trong thành Trường An như khách quý thì Ninh Khuyết chẳng có gì để phàn nàn cả. Truyện “Tướng Dạ ”

Theo lối cầu thang phía tây đi xuống, đằng sau tòa nhà là bãi cỏ được cắt xén hết sức công phu, đi hết con đường lát đá chạy giữa bãi cỏ, xuyên qua bức tường bao quét vôi trắng liền gặp một dòng suối óng ánh dưới bầu trời đầy sao, hai bên bờ suối có mấy tiểu viện nằm rải rác, không gian vắng vắng tiếng sáo trúc đàn tranh, có lẽ các cô nương ở đây đang tập luyện ca múa chuẩn bị cho buổi yến hội trong cung đình.

Cô nữ tì bị mắng oan một trận vốn đã khó chịu trong lòng, giờ chứng kiến Ninh Khuyết chấp tay sau hông nhân nhả nhìn ngó khắp nơi, rất có dáng một vị du khách đang thưởng thức cảnh đẹp lại càng thấy tức mình thêm, nàng liền mở miệng châm chọc:

- Không hiểu hôm nay Giản đại gia có chuyện gì mà đối xử tốt với tên nghèo kiết xác này như thế, rõ ràng là kẻ đọc sách lại không biết từ chối lời chào cửa miệng của người ta, cũng phải thôi, đã nghèo muốn chết còn mò tới thanh lâu chơi bời, dám chắc da mặt của người nào đó phải dày lắm nhỉ?

Đã bị người ta nhận định là da mặt dày rồi thì da mặt Ninh Khuyết phải biểu hiện được độ dày tương xứng, hắn phớt lờ ý châm chọc trong lời nói của đối phương, nhả nhặn đáp lại:

- Nếu vị công tử họ Sở kia đã mời mọc nhiệt tình như vậy thì ta thật không lẽ làm hắn thất vọng, chuyện giữa đám đàn ông với nhau ấy mà, nói thì phức tạp nhưng thực ra hết sức đơn giản.

- Rõ ràng là một thằng nhóc chưa cai sữa còn khoe khoang cái gì mà đàn ông. - Cô nữ tì nhạo báng - Được mời mấy chén rượu là may lắm rồi, không ngờ còn dám để người ta bỏ ra cả đồng tiền, ngươi và hắn không thân cũng chẳng quen, có tư cách gì để nhận chứ?

Nghe mấy từ đàn ông thằng nhóc, Ninh Khuyết bỗng bất giác nhớ đến cảnh tượng lần đầu gặp gỡ Lý Ngự ở Vị Thành, lúc đó cô không ở trong vai công chúa mà trong vai một cô nữ tì, tối nay lại một cô nữ tì khác bàn tới chuyện này, cảnh tượng ấy vốn chẳng quá xa xăm, sao lại có cảm giác như đã trôi qua rất nhiều năm rồi?

Cô nữ tì kia đã trở về cung cấm, vô số quan lại dân chúng vì sự trở về của nàng mà vui mừng bận rộn, còn hắn, hắn cũng tới Trường An, rồi chẳng hiểu sao bỗng tìm đến thanh lâu, rồi lại chẳng hiểu sao nghe được điệu đàn tiếng nhạc vốn dành riêng để đón mừng nàng, nghĩ đến đây, hắn bèn bật cười.

- Có cái gì đáng cười cơ chứ? - Cô nữ tì cau mày trách mắng.

Ninh Khuyết nhún vai tỏ vẻ không ý kiến, hắn đang muốn nghe ngóng một số chuyện nên không muốn đấu võ mồm với nàng, làm lãng phí cơ hội hiếm hoi được tham quan khắp thanh lâu này.

Biết được địa vị của đoàn ca vũ Hồng Tụ Chiêu trong lòng đám quan lại quý tộc, hẳn lẽ mờ có cảm giác vị ngượng sử Trương Di Kỳ kia hẳn phải đi tìm vui ở nơi này, bởi vì nơi đây đã đủ kín đáo lại đủ đẳng cấp.

Phải làm sao để thăm dò bây giờ? Giả ngu hoặc giả khờ đều không phải cách hay, Ninh Khuyết bèn bắt đầu kể lại những câu chuyện thú vị xảy ra chốn biên thành, hẳn tin chắc những câu chuyện dữ dội mang đầy nét hoang dã và điên cuồng của gió và cát ấy sẽ có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với cô gái nhỏ suốt ngày sống giữa sơn phần lại thỉnh thoảng được nghe truyền kì về những tướng sĩ miền biên ải này.

Để đối phó với kiểu nhân vật nữ tì, Ninh Khuyết có cả trăm ngàn thủ đoạn khác nhau, chuyện này không liên quan gì đến nàng công chúa điện hạ trong cung cấm xa xăm kia, đơn giản bởi mấy năm gần đây bên người hẳn luôn có sự hiện diện của một cô nữ tì coi nụ cười còn quý hơn bạc nén. Ngay cả nữ tì mặt lạnh cực phẩm của thế gian như Tang Tang còn bị hẳn thu thập đầu vào đây - tất nhiên đây chỉ là nhận định cá nhân của hẳn, còn sự thật có giống thế không phải hỏi ông trời - nói gì đến cô nữ tì của vị Giản đại gia kia, dễ hơn cả trở bàn tay.

Quả nhiên, mới đi được vài bước bên bờ suối cô nữ tì đã rạng rỡ mặt mày, bô bô kể cho Ninh Khuyết không sót một chữ về đủ loại chuyện trong nghề, hẳn rốt cuộc cũng biết tại sao đoàn ca vũ còn kiêm cả nghề buôn gió bán trăng, biết cô nương nào được hoan nghênh nhất trong vô số cô nương xinh đẹp, cô nào được người ta bao rỗi, cô nào chỉ chuyên hầu hạ vị lão gia lớn nhất trong triều.

Cô nương xinh đẹp càng chịu chơi thì càng dễ dựa vào sự xinh đẹp để kiếm tiền, bởi vì phương pháp này rất nhân nhả nên tỷ lệ các cô chấp nhận sử dụng nó cũng hết sức ngất ngưỡng, phải biết rằng các hoa khôi của Hồng Tụ Chiêu sau khi ra ngoài xác suất về làm thiếp của quan lớn quý tộc các nước gần như trăm phần trăm, trước thì dễ kiếm tiền, sau thì có chỗ tốt để gửi thân, ai mà không thích?

Năm xưa, khi Giản đại gia lập ra Hồng Tụ Chiêu vốn cũng muốn hành nghề ca múa hoàn toàn trong sạch, nhưng trong một thế giới mà đàn ông có toàn quyền quyết định, những cô gái chỉ được người ta hết sức trọng vọng ngoài mặt ấy chống sao nổi áp lực của vương công quý tộc thậm chí là hoàng thất các nước? Vì vậy, cuối cùng nàng đành khuất phục trước hiện thực, thậm chí còn bắt đầu chủ động đón nhận nó.

Bên suối, những bông hoa đang kì nở rộ, ánh sao rơi xuống dòng nước chảy bị sóng đánh tan thành trăm ngàn mảnh vụn, thế giới phía sau bức tường vôi trắng thanh tịnh nên thơ, Ninh Khuyết chấp tay dạo dưới bầu trời sao cũng rất có dáng của một nhà thơ, nhưng nhìn cảnh vật thanh tịnh đó, tâm trạng hẳn không thật thoải mái.

Thiếu niên nho nhỏ, không nên và không thể có phiền muộn.

Ninh Khuyết ngẫm nghĩ mấy câu của cô nữ tì một lát rồi lắc đầu quăng sạch tâm tình xuống dòng nước, hẳn lại nhàn tản dạo chơi dọc bờ suối, thỉnh thoảng gặp một cô nương xinh đẹp trên đường liền nghiêng người lịch sự nhường bước, tỏ ra hết sức có phong độ.

Như trước đây đã nói, gã thư sinh mới có mười lăm mười sáu tuổi đã muốn thể hiện sự chín chắn và phong độ của bản thân thật khiến người ta cảm thấy khô hài, cũng may khô hài đi kèm xấu xí khiến người ta ghét bỏ nhưng khô hài đi kèm với non nớt dễ thương thì lại hóa đáng yêu.

Sau khi vào thành Trường An, phương diện tắm rửa thuận lợi hơn nhiều so với hồi ở Vị Thành, đám tóc bấn thủ quần bết đầy dầu mỡ của Ninh Khuyết đã được đôi bàn tay nhỏ bé của Tang Tang hô biến thành óng ả bóng mượt, phối hợp với khuôn mặt tuy không đẹp trai cho lắm nhưng cũng sạch sẽ, tự nhiên biến thành sáng sủa dễ coi.

Đặc biệt món mì chua cay của hàng rong đầu ngõ bốn mươi bảy kia thực sự quá ngon, mùi vị của những miếng thịt bò thái mỏng trong bát hết sức mê người khiến mấy ngày gần đây hẳn và Tang tang đều sấm vai khách hàng trung thành, ăn nhiều nên béo ra không ít, nhìn bộ dạng Ninh Khuyết bây giờ vừa vô hại vừa đáng yêu, rất dễ khiến người ta nảy sinh cảm tình.

Mấy cô nương được lịch sự nhường đường đều tò mò quay lại quan sát, nhìn mặt hẳn đã ưa thích mấy phần, đến khi phát hiện ra hẳn là tên thiếu niên bị trêu chọc mới đi vào thanh lâu ai nấy đều che miệng cười hi hí, các cô ở đây dù gặp không ít chuyện kì quái nhưng Giản đại gia sai người dẫn một thiếu niên đi ngắm cảnh thì đúng là mới xảy ra lần đầu, họ lập tức vây kín lấy Ninh Khuyết, không chịu cho hẳn rời đi. Truyện “Tướng Dạ ”

Chỉ chốc lát, cô nữ tì đã bị đẩy bật ra khỏi vòng oanh oanh yến yến, nàng bực tức nhòm vào trong, tâm lý tràn ngập cảm giác thất bại do bị đám chị cả cướp mất món đồ chơi ưa thích, lại nhớ mấy câu của Giản đại gia, tức thì rống lên như hổ cái:

- Đừng có làm hỏng đứa trẻ nhà người ta nữa, gã thiếu niên này là người đọc sách sắp thi vào thư viện đấy, hơn nữa còn là... Thôi mặc kệ, các người có cho người ta được đồng lì xì nào không hả? Tản đi hết cho ta mau!

- Ôi, ôi, ôi, xem Tiểu Thảo nhà chúng ta cuống lên rồi kia, bọn chị chỉ thấy cậu em này hay hay mắt nên mới đùa một lúc thôi, bé con việc gì phải nóng thế? Ấy, hóa ra còn là tài tử sắp thi vào thư viện cơ đấy, vậy thì càng phải nhìn cho kĩ rồi!

Một giọng nói vừa nhanh vừa khàn nhẹ vang lên, vòng vây của các cô nương chợt giãn ra, một cô gái xinh đẹp lóa mắt uyển chuyển đi tới, nàng độ đôi mươi, vóc người hết sức đầy đặn, cánh tay vòng eo có thể nói là tròn trịa nõn nà, bước chân lại nhẹ nhàng như thể lướt được trên mặt nước.

Nàng sở hữu khuôn mặt nhỏ nhắn trời cho, nó khiến người ta hoàn toàn quên đi đồng thệ tương đối dư thừa trên thân, căn bản không có cảm giác của vẻ đẹp mập mạp béo tốt mà lại thanh tú ngọc ngà đầy kì diệu.

Vừa thấy cô gái này, đôi mắt Ninh Khuyết tức thì sáng rực, hần muốn hét lên thật lớn: chính là nàng

40. Chương 41: Thủy Châu Nhi Nóng Bỏng

Trong mắt đám cô nương và vị nữ tì được gọi là Tiểu Thảo kia, rõ ràng Ninh Khuyết đang bị cô nương đầy đặn kia làm điên đảo thần hồn, biến thành một chú ngỗng choai ngu ngốc đứng đực một chỗ. Cô nữ tì càng thấy không vui, nàng hầm hầm nhìn cô nương đầy đặn mà vô cùng xinh đẹp đó, nói:

- Thủy Châu Nhi, đây là lời của mợ lớn, lẽ nào cô định cãi lại?

Thủy Châu Nhi đang là cô nương hồng bài của Hồng Tụ Chiêu, dù suốt hai năm nay nàng không hề tham gia cuộc thi chọn hoa khôi nào nhưng chỉ dựa vào khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú và da thịt mềm mại mát rượi như nước suối thì đuổi khách đi còn không hết. Tuy vậy, nàng vẫn không có cái gan phản kháng mệnh lệnh của Giản đại gia, nàng hơi đảo tròn mắt rồi cười hì hì bước tới nắm tay Ninh Khuyết: Truyện “Tướng Dạ ”

- Nếu là quy củ do mợ lớn đặt ra ta nào dám không nghe, nhưng cậu bé này ta vừa nhìn đã thấy thích rồi, tỷ tỷ thích nhất là được ngắm vẻ xấu hổ dễ thương của trẻ con, nào, cùng đi chơi với tỷ tỷ một lát, nhé?

Ninh Khuyết tất nhiên không phản đối, để mặc nàng kéo tay mình men theo dòng suối xuyên qua khóm hoa đến một tiểu viện, đám cô nương phía sau chỉ xì xào bàn tán chứ không có ý ngăn cản, chỉ có cô nữ tì vẫn hô với theo: Truyện “Tướng Dạ ”

- Mợ lớn nói không cô nào được phép tính chuyện “làm ăn” với hần!

- Hả, có cả chuyện đó sao?

Ninh Khuyết giật mình quay đầu lại hỏi, hần thăm nghĩ với địa vị của Giản đại gia trong giới buôn gió bán trắng mà truyền lời này ra ngoài thì trong tương lai hết đường kiếm gái trong thanh lâu khắp thành Trường An rồi, biết làm sao bây giờ?

Cô nữ tì Tiểu Thảo đắc ý nhìn hần, nói:

- Hàm ý của mợ lớn chẳng phải là thế à?

Ninh Khuyết không biết nói gì, trong lòng khâm phục sử sách quả nhiên vẫn viết toàn sự thật, hoàng đế không đáng sợ, thái giám chuyên giả truyền thánh chỉ mới đáng sợ nhất, nghĩ đến sự nghiệp tiến lên đàn

ông trong tương lai của mình, hấn chỉ muốn khóc rống lên một trận, nỗi đau khổ này biết bày tỏ cùng ai đây, nhưng dù thế nào trước mắt hấn vẫn phải theo cô nương Thủy Châu Nhi đi chơi cái đã.

Sau khi vào tiểu viện cũng không có câu chuyện ướm át nào xảy ra, Thủy Châu Nhi ngồi khoanh chân trên giường, sai nha hoàn đem trái cây đồ ăn tới rồi vờ vẩn bắt chuyện với Ninh Khuyết, nàng không hề hỏi tại sao Ninh Khuyết quen Giản đại gia mà chỉ hỏi hấn những sự việc ở biên giới.

Gì chứ loại chuyện này là sở trường của Ninh Khuyết rồi, quán rượu ở Vị Thành, sòng bạc trong quân doanh đều là nơi tôi luyện công phu miệng lưỡi của hấn, là sân đấu cực tốt để rèn bản lĩnh phân tích câu chữ, quan sát sắc mặt. Tối nay, trước đầu Giản đại gia, sau đánh nữ tì, giờ đối mặt kỹ nữ hồng bài của thành Trường An, hấn chưa hề khiếp chiến, vừa ăn trái cây vừa nói thao thao hết sức tự nhiên hệt như ở nhà mình. Truyện “Tướng Dạ ”

Nói chuyện phiếm tức là nói toàn chuyện tào lao, lời của Ninh Khuyết cứ vào tai này rồi chui ra bên tai kia Thủy Châu Nhi, đến khi đĩa hạt dưa bị nàng cắn với một nửa thì đề tài đã học tốc phi ngựa từ Vị Thành về Trường An, nội dung cũng chuyển từ con gái người man có xinh đẹp lắm không quay sang khách hàng của Hồng Tụ Chiêu là những loại người gì, tính tình ai hay ghen tương nhất, bà vợ của ông nào nhiều máu Hoạn Thư nhất.

Hành vi xoi mói bàn luận về đời tư của khách hàng có lẽ khá vi phạm đạo đức nghề nghiệp, nhưng nói thật thì ngoài cầm kì thi họa ca vũ, đây là thú giải trí hiếm hoi của các cô nương thanh lâu nên Thủy Châu Nhi vẫn hồn nhiên thao thao bắt tuyệt, càng nói càng hăng.

Ninh Khuyết cúi đầu khều khều trái cây trong khay ra bộ chẳng thèm để tâm, lâu lâu lại tùy tiện hỏi một câu đáp một câu, nhưng thực ra đôi tai hấn đang động lên hết cỡ, trong đầu không ngừng sàng lọc những cái tên ngẫu nhiên được nhắc đến, đột nhiên bàn tay của hấn cứng lại.

- Từ trước đến giờ ta thật chưa thấy ai sợ vợ đến thế cả, làm quan tứ phẩm ngũ phẩm mà mỗi lần mò đến thanh lâu chơi bởi lại phải cải trang, mà lão vô dụng gần chết, hết xí quách rồi, được mỗi cái miệng, thật không hổ là Ngự Sử đại nhân dùng miệng thép hòa tan thạch nữ...

Không ngờ đường đường cái miệng có gang có thép của Ngự Sử đại nhân lại được đám kỹ nữ đánh giá như vậy, Ninh Khuyết chợt nhớ đến vẻ mặt đầy thỏa mãn của mấy cô hầu thiếp của Trương Di Kỳ ngoài cổng phủ họ Trương, trong đầu tức thì hiện lên cảnh tượng vị Ngự Sử tóc bạc cúi đầu hì hục cả ngày giữa hai chân nàng thiếp phốp pháp, khổ cực vạn phần, hấn suýt nữa phun hết trái cây trong miệng vào Thủy Châu Nhi, miệng ho sặc sụa.

Thủy Châu Nhi nói hết câu mới nhận ra mình lỡ mồm, vốn hi vọng gã thiếu niên này nhỏ tuổi ngây thơ không hiểu ẩn ý trong đó, nhưng thấy phản ứng khoa trương của hấn liền biết là hi vọng hão rồi, nàng cảm thấy hết sức bối rối, giả đồ tức giận đấm một cái vào ngực hấn, đỏ mặt nói:

- Ở biên thành hàng ngày các người bàn chuyện thối tha gì mà ngay cả một thằng nhóc như người cũng biết...biết...

Cười đùa thêm một lát nữa thì cô nha hoàn đi tới thì thâm vào tai Thủy Châu Nhi điều gì đó, Ninh Khuyết đưa mắt nhìn ra ngoài thấy trời càng lúc càng tối đen, biết là đến lúc nên về rồi, hấn bèn đứng dậy chân thành thi lễ, nói lời từ biệt.

Thủy Châu Nhi nhếch miệng nghĩ ngợi một lát rồi mò chiếc hộp từ trong chăn ra, lấy một nén bạc đưa cho hấn, vừa cười vừa nói:

- Đây không phải là tiền lì xì gì cả, nhưng người hàn huyền với ta lâu như vậy cũng không thể chỉ trò chuyện phí công, đừng hiểu lầm ý ta, cũng đừng coi khinh ta nhé, không biết tại sao lúc nói chuyện với người ta thấy vui lắm.

Ninh Khuyết thâm nghĩ đó là chuyện tất nhiên rồi, cô nói chuyện với khách làng chơi thì toàn nói phong tình trăng gió, sao có thể thoải mái bằng nửa nằm nửa ngồi trên giường, nói dăm ba câu lại văng tục một câu, nhưng thực ra hấn cũng rất thích Thủy Châu Nhi, thích cách ăn nói hoạt bát, thích khuôn mặt thanh tú, thích thân hình đầy đặn mà mềm mại như nước của nàng nên không từ chối, đưa tay nhận luôn nén bạc rồi nói:

- Tỷ tỷ cứ coi đây là quà gặp mặt cho ta là được rồi.

Nghe vậy, đôi mắt của Thủy Châu Nhi sáng lên, nàng bước tới phía trước kéo luôn hắn vào lòng rồi xoa xoa đầu, vui vẻ nói:

- Tuy không biết tại sao mợ lớn muốn gặp người, nhưng hề khi nào rồi rã nhớ đến chơi với ta nhé.

Nàng làm nghề buôn phần bán hương còn Ninh Khuyết là người đọc sách, ở tiểu viện trong thanh lâu họ có thể thoải mái ngồi đối mặt nói chuyện nhưng đến nơi khác lại là người thuộc hai thế giới khác nhau, nay được hắn gọi hai tiếng tỷ tỷ tất nhiên hết sức hài lòng, nhưng nàng không vờ nhận ngay cậu em trai này, nữ giới trong thành Trường An, cho dù là một kỹ nữ cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

.....

Trở lại cửa hiệu ở ngõ bốn mươi bảy, Tang Tang chỉ thông báo qua loa chiều nay có hai người khách đến hỏi ông chủ có nhà hay không, Ninh Khuyết cũng không để tâm, hắn sai nàng đun nước rửa chân rồi đi ngủ.

Đèn đã tắt hết, trong nhà tối om như mực, Ninh Khuyết vẫn ôm lấy đôi bàn chân nhỏ nhắn như mọi ngày, trong đầu nhớ lại những điều nhìn thấy nghe thấy ở Hồng Tụ Chiêu, trước nghĩ đến chuyện của Ngự Sử Trương Di Kỳ, sau lại bị hình ảnh khuôn mặt dù hờn dù giận vẫn hết sức xinh đẹp hút hồn của Thủy Châu Nhi choán hết tâm hồn, còn cả thân hình non mềm dịu mát như nước suối, nhất là khi hắn bị nàng kéo vào trong lòng, cảm giác khuôn mặt tiếp xúc với một khối đầy đặn eo giã thoang thoang hương thơm cứ đọng lại không cách nào xua đi được.

Nghĩ đến đây, Ninh Khuyết bỗng thấy nóng bức khác thường, nhớ đến đôi chân Tang Tang trong lòng lại càng nóng hơn, mà khi đầu gối đụng vào cái nơi hiện nay còn gầy gò nhỏ nhắn nhưng sau này chắc chắn sẽ đầy đặn tròn căng, trong chăn bỗng biến thành nóng như có lửa.

Con người sẽ phải lớn lên, phải trưởng thành, nếu cứ giữ nguyên tình trạng hiện nay thì thật không ổn, hồngбет mắt, Ninh Khuyết xốc chăn ngồi dậy, nhìn cô bé bị hắn đánh thức theo, vừa cười vừa nói:

- Trường An ấm sớm hơn so với biên giới, xem ra sắp phải chia giường ngủ rồi.

Tang Tang dụi mắt, ậm ừ trả lời:

- Chắc ở đây không có giường lò nên ta thấy còn lạnh hơn hồi ở nhà cũ

41. Chương 42: Ngự Sử Trương Di Kỳ Hối Hận.

Vì sự nghiệp cao cả điều tra ngự sử Trương Di Kỳ lúc nào tới thanh lâu, vào thanh lâu xong đến chỗ cô nương nào, thời điểm nào thì ra về, suốt mấy ngày liền Ninh Khuyết đều lê la trong Hồng Tụ Chiêu, nhưng để che mắt người khác, tránh lưu lại manh mối, đại bộ phận thời gian hắn chỉ chơi bởi đùa cợt.

Hắn và Thủy Châu Nhi ngày càng thân thiết, ngay cả những cô nương khác và đám sai vặt cũng quen với sự có mặt của hắn, họ đều biết tên thư sinh nghèo kiết xác này được Giản đại gia đối xử đặc biệt nên không ai dám có ý kiến gì.

Tuy bị Tiểu Thảo giả truyền thánh chỉ mà Ninh Khuyết không cách nào biến thành đàn ông, chỉ được cầm tay ôm ấp giả bộ với đám cô nương, đỡ hắn khoản tiền chơi gái, nhưng dù sao, da mặt hắn có dày mấy đi nữa thì thỉnh thoảng cũng phải thưởng cho đám nữ tì, sai vặt mấy đồng, và thế là mấy ngày sau, trước sự giảm sút kịch liệt của ngân quỹ cửa hàng, Tang Tang đã sinh nghi.

Buổi tối trở về, đối mặt với sự chất vấn của cô thị nữ nhỏ, Ninh Khuyết tỏ ra hết sức hợp tác và thành khẩn, hắn kể lại tất cả những việc mình đã làm mấy ngày nay, đồng thời nói thêm:

- Không thể không đóng vai khách quen, nếu ngày sau trong thanh lâu xảy ra chuyện gì đó thì quan phủ mới không tập chung sự nghi ngờ lên người ta, ngược lại, nếu ta vừa tới lần đầu mà lão ngự sử kia bỗng lẩn ùng ra chết thì nha môn không tới còng đầu ta mới là chuyện lạ.

Rồi hần cười, nói tiếp:

- Khi mọi chuyện xong xuôi tất nhiên không cần tới đó nữa nên tất nhiên cũng không phải bỏ thêm tiền.
- Sao ta thấy giọng điệu của thiếu gia có vẻ tiếc rẻ lắm thì phải. - Tang Tang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hần - Mà sau khi ngự sử đại nhân chết, nếu người không tới thanh lâu nữa chẳng phải người ta càng nghi ngờ sao?

Ninh Khuyết giật mình nhận ra kế hoạch của mình đúng là có sơ hở, nhưng hần không chán nản mà còn vui mừng, xoa xoa đầu nàng, nói:

- Nếu quả như vậy thì ngày sau đành tới đó thêm vài lần, người xem chúng ta còn bao nhiêu tiền?

Tang Tang gạt đầu quay người định đi làm công việc mà làm yêu thích nhất - đếm tiền, bỗng Ninh Khuyết nhớ ra một chuyện vội kéo nàng lại rồi móc trong người ra một hộp son phấn, do dự một lúc mới nói:

- Đây là đồ mà cô nương Thủy Châu Nhi trong thanh lâu gửi tặng, nàng... cũng không tệ lắm.

Thực ra để có hộp phấn này hần phải chìa bộ mặt dễ thương nhất của mình ra xin xỏ Thủy Châu Nhi, xin về để vỗ yên Tang Tang, còn tại sao hần phải kèm thêm câu đánh giá không tệ lắm là do sợ nàng khinh thường thân phận của các cô kĩ nữ nên khinh luôn đồ vật của họ.

Tang Tang lập tức chìa tay nhận lấy, khuôn mặt đen đúa tràn ngập niềm vui, đôi mắt lá liễu cười tít lại, nào đâu thấy cái gì có tên khinh ghét, nàng nói:

- Trước giờ vẫn nghe nói các cô nương trong thanh lâu đều có bí quyết làm đẹp độc đáo của riêng mình, thậm chí còn tốt hơn đồ của Trần Cẩm Kỳ nữa.
- Thích chứ? - Ninh Khuyết tòm tòm nhìn nàng.

Hai tay Tang Tang ôm khư khư lấy chiếc hộp, nàng dẫu môi nhìn hần không chịu đáp, nhưng nét mặt đã sớm bán đứng chủ nhân.

Đem cất chiếc hộp cùng chỗ hộp son phấn vừa mua ở Trần Cẩm Kỳ mấy hôm trước xong, Tang Tang bưng chậu nước nóng tới cẩn thận rửa chân cho Ninh Khuyết, rũ sạch chần chiếu rồi cởi áo ngoài chui lên giường, miệng lẩm bẩm mấy câu đại loại không được ôm chân thấy lạnh thật.

Đêm dần khuya, tiếng mõ cầm canh văng vẳng đâu đây, Tang Tang nằm một lúc vẫn chưa ngủ được, đôi mắt trong bóng đêm sáng ngời như hai viên ngọc đen, nàng ngơ ngẩn nhìn lên nóc nhà rồi bỗng mở miệng:

- Thiếu gia, vị ngự sử đại nhân kia chừng nào mới tới thanh lâu?

Ninh Khuyết cũng im lặng rất lâu mới đáp:

- Ngày mai.

Tang Tang không biết việc sản bán trong thành Trường An còn nguy hiểm gấp vạn phần sản bán trên thảo nguyên nên chẳng hề lo lắng đến an nguy của thiếu gia, ngược lại chỉ quan tâm đến mấy thứ vợ vẫn khác, nàng đưa tay túm chặt mép chăn, cúi đầu nhìn về phía bên kia giường, hỏi:

- Thiếu gia, nếu ngày mai vị ngự sử đại nhân kia chắc chắn phải chết, trước khi lão chết thiếu gia nên nói điều gì đó chứ?

- Phải. - Ninh Khuyết nhú mày - Đối với loại chuyện báo thù rửa hận này, trước khi đối phương chết mà không cho hần biết nguyên nhân vì sao phải chết thì không ổn lắm.

- Vậy hãy nói cho lão biết.

- Vì người làm chuyện xấu nên ta phải thay mặt ông trời tiêu diệt người? Nói như vậy có đơn giản và thiếu trang trọng quá không? Còn cách nói nào tương đối nghiêm trang hoành tráng hoặc kịch tính hơn không?

Tang Tang cau mày nghĩ ngợi, nỗ lực tìm cách giải quyết vấn đề, một lúc sau mới gạt đầu một cái thật mạnh ra chiều tâm đắc:

- Thiếu gia, làm thơ đi.

- Thơ? Ta đâu có rành mấy thứ đó?
- Để ta viết một bài, thế nào?
- Được.

Tang Tang nghiêm túc đọc vài câu vừa nặn được, Ninh Khuyết cũng nghiêm túc lắng nghe và nghiêm túc nghiên ngẫm, một lát sau mới chân thành nói:

- Quả thật cô làm thơ giỏi hơn ta.

.....

Là ngự sử thuộc Ngự Sử đài của đế quốc Đại Đường, hàm tòng lục phẩm, phụ trách giám sát trăm quan, đàn hặc kẻ có tội, tước vị tuy không cao nhưng quyền lực không nhỏ, lẽ ra ai được ngồi trên chiếc ghế đó cũng thấy hết sức thỏa mãn, nhưng Trương Di Kỳ lại chưa từng thỏa mãn, bởi lẽ mười ba năm trước lão đã leo tới ngự sử giám sát, đường làm quan rộng thênh thang, ai ngờ qua bao nhiêu năm gian khổ phấn đấu, đến bây giờ vẫn còn là một gã ngự sử vô dụng, có tiếng mà không có miếng.

Nhưng lão không dám oán giận, bởi chính lão biết rất rõ nguyên nhân vì đâu mà con đường làm quan của mình bỗng nhiên tắc trở như vậy - năm xưa sau khi kết luận vụ án Tuyên Uy tướng quân Lâm Quang Viễn, tốc độ thăng tiến của lão liền chậm hẳn, mà bảy năm trước vụ án giết sạch một thôn gần biên giới nước Yên được thẩm tra xong, lão được thăng từ chủ bộ Ngự Sử đài lên ngự sử theo hầu, đó là lần thăng quan cuối cùng.

Vì thân vương điện hạ và tướng quân Hạ Hầu mà lão đã nỗ lực hết mình, lẽ nào lại được trả công như vậy? Nếu bảo hai nhân vật lớn đó muốn giấu nhẹm sự việc xấu xa mờ ám năm xưa, vậy nhất định họ phải tìm mọi cách giết lão chứ không đời nào để lão sống lay lắt ở Ngự Sử đài, chẳng lẽ họ không sợ lão mang lòng oán hận rồi tung hô hết sự thật ra cho thiên hạ biết?

Để ngẫm ra nguyên nhân vì đâu con đường làm quan tắc nghẽn một cách bất thường, Trương Di Kỳ đã khổ sở suy nghĩ suốt hai năm, bốn năm trước lão đột nhiên bưng bình, lúc đó mồ hôi ướt đầm toàn thân.

Có thể đẩy một vị Ngự Sử đang lúc chói sáng nhất rơi xuống vực sâu, có thể nhẹ nhàng chặt đứt con đường lên trời thênh thang mà thân vương điện hạ và tướng quân Hạ Hầu dày công chuẩn bị cho lão đồng thời không để lại dấu vết can thiệp nào, khắp thiên hạ Đại Đường này chỉ có một người làm nổi - hoàng đế bệ hạ.

Trong mắt người đời, vị hoàng đế Đại Đường tuy không thể gọi là hôn ám nhưng so với các đời tổ tông quả thật có phần dè dặt nhu nhược.

Nguyên nhân của nhận định đó cũng khá hoang đường, bằng cứ rõ ràng nhất mà người trong thiên hạ nhất trí đưa ra chính là: từ khi bệ hạ đăng cơ, đế quốc không còn chỉ biết dùng các biện pháp thô bạo vô lễ đối phó với các quốc gia xung quanh mà bắt đầu dùng chữ lý để nói chuyện.

Tuy chữ lý lớn nhất vẫn nằm trong tay Đại Đường, nhưng nói thế nào thì nói, trong mắt đám dê béo và con tin, một kẻ cướp chịu giảng đạo lý vẫn là một kẻ cướp dễ thương.

Chỉ Trương Di Kỳ và tuyệt đại đa số quan viên trong triều biết vị hoàng đế bệ hạ của họ chưa bao giờ là người dè dặt nhu nhược.

Vấn đề của bệ hạ chỉ ở chỗ ngài yêu thích văn thơ thư pháp từ nhỏ, dưới tấm long bào ẩn chứa trái tim đầy chất thư sinh, do đó tính tình có phần lười biếng khoan dung.

Nhưng chung quy, bệ hạ vẫn mang họ Lý, vẫn mang trong mình dòng máu bạo ngược và kiêu ngạo của hoàng gia Đại Đường, nếu có kẻ dám chạm đến vấy ngược của ngài, vậy hẳn sẽ biết thế nào là cơn lôi đình của bậc đế vương.

Cả vụ Tuyên Uy tướng quân phản quốc và vụ thẩm sát ở biên giới nước Yên đều được làm sạch sẽ, những điểm đáng nghi đều bị xóa bỏ, nhân chứng vật chứng không còn một móng, nhưng bệ hạ không hề tin tưởng kết quả điều tra của đám quân thân, ngài chỉ không có bằng chứng thôi, vì thế, tuy lúc ngồi trên ngai rồng

bệ hạ cũng lười chẳng muốn lật lại những bản án đã phủ đầy bụi đó, nhưng đám quan viên khiến ngài nảy sinh lòng nghi ngờ thì cả đời này đừng mong thăng tiến.

Thân vương điện hạ là đứa em trai nhỏ mà bệ hạ hết sức thương yêu, Hạ Hầu là đại tướng mà bệ hạ ưa thích, bệ hạ có thể tạm tha thứ cho họ, nhưng một gã ngự sử như Trương Di Kỳ lão thì có tư cách gì?

42. Chương 43: Ngự Sử Trương Di Kỳ Vào Rọ

Nghĩ thông rồi, lòng Trương Di Kỳ gần như chết lặng, lão ngay lập tức buông bỏ ý định leo trèo luồn cúi trong chốn quan trường, một lòng một dạ hưởng thụ lạc thú cuộc đời, thậm chí dám không để ý sắc mặt vợ dữ trong nhà cưới về liền lúc mấy cô hầu thiếp, rồi cách một đoạn thời gian lại vào trong thành Trường An, đến tòa thanh lâu trú danh vùng vẫy một phen cho thỏa.

Chỉ có điều cuộc sống chơi gió thưởng trăng, chén rượu túi hoa mơ màng vẫn cần tiền bạc và chức quan làm bệ đỡ nên Trương Di Kỳ không muốn bị người khác nắm được thóp, loại chuyện ngự sử đi chơi gái này bảo to thì là to, bảo nhỏ thì là nhỏ, nhưng đó là ưu đãi dành cho những ông quan khác, còn với lão, nếu bị vị hoàng đế trong cung cấm kia phát hiện thì ông ta chắc chắn sẽ ném bệ hạ trở lại mặt đất không thương tiếc đồng thời còn tặng kèm thêm vài cái đập. Cũng vì thế, mỗi lần ngự sử đại nhân rời phủ tìm vui là một lần nhìn trước ngó sau, cẩn thận từng li từng tí, y hệt một tên ăn trộm.

Không phải nói quá, Trương Di Kỳ chắc chắn là vị quan đi chơi thanh lâu cẩn thận nhất trong thành Trường An, cũng là người khó nắm được hành tung nhất, thế nên Trác Nhĩ đến chết vẫn không tra được nơi lão thường lui tới, Ninh Khuyết cũng vì đó tiêu tốn mất mấy ngày và không ít tiền bạc.

Một cỗ xe ngựa dừng lại ngoài cửa lách Hồng Tụ Chiêu, ngự sử Trương Di Kỳ trong bộ dáng được cải trang thành một phú ông xuống xe khệnh khạng bước vào, lão phất phất tay về phía sau, đám hộ vệ tùy tùng đã thành thói quen liền tự tản ra đi tìm quán cơm trong ngõ ngòi chờ đợi.

Trương Di Kỳ vào trong liền bảo gã dẫn đường ly khai, lão nhằm hướng con đường đá ven suối lấp ló phía sau bức tường trúc xanh rì bước tới, đến lúc này, ngự sử oai phong đã hoàn toàn chuyển hóa thành khách quen chơi gái, vẻ mặt yêu nước thương dân đã mất tăm mất tích, chuyển ngay thành một bộ mặt sung sướng khoái trá.

Do quá thuộc đường đi nước bước nên tất nhiên lão không cần người dẫn đường, thêm nữa lão cũng sợ bị người khác thấy, phía sau Hồng Tụ Chiêu đều là những tiểu viện nằm biệt lập, cực kì riêng tư kín đáo, hơn nữa mỗi lần tới chơi Trương Di Kỳ đều hẹn trước, tránh gặp phải cảnh khó xử hai con ngựa đực cùng mò ăn một cái máng.

Về vấn đề an toàn lão lại càng không quan tâm, công tác trị an của thành Trường An trước nay đều tốt vô cùng, ngoại trừ mấy gã ngu ngốc thỉnh thoảng rình mò chơi trò cắt tay áo quyết đấu, ba khu vực bắc, tây, nam trong thành hiếm khi xảy ra án mạng, mà tòa thanh lâu Hồng Tụ Chiêu càng không kể nào dám đến gây sự.

Ai chẳng biết sau lưng ông chủ Hồng Tụ Chiêu có chỗ dựa là phủ Trường An, mà cái bóng sau lưng vị Giản đại gia còn khổng lồ hơn, chính là hoàng hậu nương nương dưới một người trên vạn người, tuy tứ công chúa đã trở về từ thảo nguyên nhưng ngoại trừ nàng thì kẻ nào có gan giỡn mặt với Giản đại gia?

Vị Giản đại gia này khiến người ta khó mà đo được sự nông sâu, sau khi bị tiên đế ép buộc rời khỏi Nam Tấn về đây liền lập lên danh tiếng đoàn ca vũ đệ nhất thiên hạ cho Hồng Tụ Chiêu, mấy năm nay nàng lại một tay dạy dỗ ra vô số hoa khôi, mạnh mẽ đoạt lấy quá nửa ánh hào quang của giới buôn gió bán trăng trong thiên hạ, mà điều khiến Trương Di Kỳ khâm phục nhất ở nàng là một nhân vật tú bà từ đầu tới chân lại có thể thoải mái ra vào cung cấm, thậm chí người ta còn đồn đại nàng và hoàng hậu nương nương lúc gặp mặt luôn gọi chị xưng em!

Mãi miết bước đi trên con đường lát đá, Trương Di Kỳ càng lúc càng tới gần tiểu viện, trong đầu không ngừng hiện lên những truyền kỳ về Giản đại gia, lão thầm nghĩ nếu kẻ nào nhận được sự tán thưởng của người đàn bà đó ắt hẳn đường làm quan phải vô cùng thuận buồm xuôi gió, thực ra nếu không phải lão có thân phận quá nhạy cảm với hoàng cung chỉ sợ đã nhào tới làm quen từ lâu rồi.

Ngự sử đại nhân không thể ngờ được chỉ vài ngày trước đó, một gã thiếu niên mới tới Trường An chẳng được mấy bữa đã bắt ngờ lọt vào mắt Giản đại gia rồi, tuy quá sớm để nói xem trọng tán thưởng nhưng ít ra cũng kết được một mối duyên, lão càng không thể ngờ gã thiếu niên đó đang ngồi tựa lưng vào lan can tầng ba một tòa lầu, nửa cười nửa không nhìn theo bóng lưng mình.

Xem xét qua kế hoạch một lần thấy có vẻ không làm liên lụy gì đến Thủy Châu Nhi, nhưng để đảm bảo hơn, lúc chiều tàn sau khi tới Hồng Tự Chiêu Ninh Khuyết không tới la cà ở tiểu viện của nàng như mấy ngày trước mà lên lầu tìm cô nữ tì Tiểu Thảo nói chuyện phiếm khiến cô nàng hết sức kinh ngạc, vừa mừng thầm vừa xấu hổ trên chột hấn phải chẳng hôm nay đi nhầm chỗ rồi.

Trương Di Kỳ qua cửa lách chưa được một khắc Ninh Khuyết đã phát hiện ra lão, bỏ công mấy ngày liền theo đuôi vị ngự sử đại nhân này thì có lý gì mà không nhớ được bóng lưng ấy, hấn im lìm tựa vào lan can mỉm cười nhìn bóng lão khuất hấn sau rặng trúc. Để tránh liên lụy đến Thủy Châu Nhi, lúc này ngay cả sân hấn cũng không buồn đi xuống nên tất nhiên không chọn ra tay trong tiểu viện của nàng.

- Thôi, để lão già nhà người hưởng thụ sự sung sướng một lần cuối cùng trong đời.

Ninh Khuyết nhìn theo Trương Di Kỳ, chợt nhớ đến câu nói hớ của Thủy Châu Nhi hôm nào, trong đầu bỗng tưởng tượng ra bộ dạng kì quái sắp tới của ông ngự sử già, hấn rùng mình gai gai miệng, thì thầm nói:

- Phải nói chính xác là cho lão cơ hội cuối cùng hầu hạ cô ấy chứ nhỉ?

Cô nữ tì Tiểu Thảo phải chăm sóc Giản đại gia nên rất bận rộn, nàng nhận lấy hộp mứt quả từ tay Ninh Khuyết, mỉm cười ngọt ngào với hấn rồi xuống lầu, Ninh Khuyết cũng cười cười, hấn đứng yên bên lan can ngắm ánh tà dương đang nhạt dần, ngắm dãy tường vôi trắng chết tiệt chạy dài trước mắt.

Nhắm tính thời gian có lẽ đã đến lúc, hấn thành thạo đi tới cầu thang hậu rồi ra đến cửa lách, thấy cỗ xe ngựa gắn phù hiệu đứng sẵn ở đó, hấn thản nhiên tới gần, đưa bàn tay ấn lên một chỗ trên cang xe.

Con ngựa cột đằng trước cỗ xe nghi hoặc quay đầu nhìn hấn, mũi phát ra tiếng phì phì, Ninh Khuyết sinh hoạt tại Vị Thành đã nhiều năm, thường xuyên tiến sâu vào thảo nguyên cướp bóc nên quen thuộc tập tính của loài ngựa còn hơn cả lòng bàn tay, hấn vỗ vỗ lên mông con ngựa mấy cái tức thì nó ngoan ngoãn hấn lại, móng guốc thoải mái gõ gõ lên mặt đất.

Tiệm cơm bên kia, một gã hộ vệ thoáng liếc qua, thấy không có ai lại cảm đầu xử lý đồng đồ ăn đã vơi gần hết trên bàn.

.....

Trong tiểu viện có thùng tắm bằng gỗ chuyên dụng nhưng Trương Di Kỳ mỗi khi hành sự xong, dưới sự ảnh hưởng của cảm xúc tự ti phức tạp nào đó đều tới phòng tắm nằm cạnh cửa lách, được xoa bóp lưng giúp lão khôi phục một ít thể lực, căn phòng tách biệt cũng giúp lão có cảm giác an toàn, mà ra cửa lên xe trở về lại càng thuận tiện.

Cũng như mọi lần, lúc này ngự sử đại nhân đang nằm dài trên chiếc giường nhỏ lót vải bông, dưới thân quần độc chiếc khổ lụa, chờ đợi người phụ nữ chuyên xoa bóp tới.

Mỗi lần xoa bóp đều phải dùng muối tinh, sữa bò, tinh dầu nên cần một chút thời gian chuẩn bị, Trương Di Kỳ quen rồi nên không có gì phàn nàn, có điều trong lúc chờ đợi lão lại không nhịn được nhớ tới cảnh tượng ướt át trong tiểu viện lúc nãy, nhớ tới thịt da tuyết diệu trên thân Thủy Châu Nhi, bụng dưới liên nóng rực lên, lạ chỗ trên mặt lão lại đầy nét bực bội oán trách.

Hôm nay cô nương Thủy Châu Nhi thêm một lần nữa từ chối yêu cầu được bao riêng của lão, tâm trạng Trương Di Kỳ vì thế rất xấu, lão chửi thầm:

- Chẳng phải là một ả kỹ nữ thối tha cho ngàn thăng đê vạn người cười hay sao, có cái gì kiêu ngạo chứ, bản quan đã tiêu không biết bao nhiêu bạc trên người người như vậy mà người còn nguây nguây từ chối, thật không biết đạo làm người.

- Chê chức quan của bản quan nhỏ quá à? Đúng là thứ đàn bà thiếu hiểu biết, ta là ngự sử đại nhân tông lục phẩm, đổi sang bất cứ một bộ một đường nào chẳng được làm quan chính tứ phẩm, không, quan lớn tông tam phẩm ấy chứ!

Đúng lúc này, cánh cửa bị đẩy ra đánh kệt một tiếng.

Tiếng bước chân êm ái vang lên hướng về phía chiếc giường.

Trương Di Kỳ chầm dứt bài chữ, lão nhắm mắt chờ hưởng thụ, lúc tấm khăn ấm nóng áp lên lưng, lão không nhận được phải phát ra tiếng rên rỉ đầy khoan khoái.

Nhưng đó là tiếng rên rỉ cuối cùng của ngài ngự sử.

Bởi vì có thêm một chiếc khăn nóng khác đã nhét vào miệng lão, rồi một cơn đau thành linh bỗng truyền tới từ khắp tứ chi, ngự sử đại nhân nhanh chóng bị trói gô trên giường.

43. Chương 44: Ngự Sử Trương Di Kỳ Tuyệt Vọng

Trương Di Kỳ cố sức giãy dụa, thân hình béo mập trắng hếu trông y hệt một con sâu đất đang nghoe nguẩy, cái miệng bị nhét khăn thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu cứu ú ớ.

Cách kết nút của dây trói hết sức kì quái, trước đây lũ lợn rừng hung hãn của Mân Sơn bị trói kiểu này giãy giụa cả đêm còn không thoát nổi huống gì một kẻ tuổi tác đã cao, thân thể suy yếu cộng thêm mấy năm bị tầu sắc mài mòn như Trương Di Kỳ, lão có giãy mấy cũng vô ích, mà muốn kêu cứu lại càng buồn cười, tiếng kêu của lão đến khi thoát ra khỏi miệng thì còn nhỏ hơn cả tiếng muỗi vo ve.

Ngự sử đại nhân nhanh chóng nhận ra hoàn cảnh tuyệt vọng của bản thân, lão dù sao cũng là vị quan đủ gan tào ra mấy trăm oan hồn nên lát sau liền bình tĩnh lại, thôi không giãy nữa mà nằm im lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Trong phòng có người, hơn nữa kẻ đó không có ý che giấu sự hiện diện của mình, bằng chứng là tiếng bước chân đang vang lên đều đặn rõ ràng phía sau Trương Di Kỳ, chắc chỉ mấy bước nữa sẽ tới trước mặt lão, Trương Di Kỳ đang định giương mắt xem kẻ lớn mặt đó có mặt mũi ra sao thì bỗng nhớ tới một chuyện, lão sợ run người, vội vàng nhắm chặt hai mắt.

Loại hung đồ có lá gan bắt trói khách hàng ngay tại Hồng Tụ Chiếu thì đủ biết tính cách điên cuồng tàn nhẫn của hắn, nếu để kẻ đó biết lão nhìn thấy mặt hắn thì lão làm gì còn đường sống cơ chứ? Đúng, lão đúng là ngự sử đại nhân, nhưng trong lịch sử Đại Đường số quan viên chết dưới tay đám lũ mãng đầu đường xó chợ đâu ít ỏi gì?

- Hóa ra chuyện này cũng không quá thú vị như ta tưởng tượng, ta cứ nghĩ sau khi bị trói người sẽ ú ớ quát mắng cái gì mà lão phu không thích bị đối xử như vậy, ta liền giúp người hiểu thế nào là vừa sướng vừa đau, ai ngờ người lại ngoan ngoãn để bảo thể chứ, được rồi, mở mắt ra đi.

Giọng nói trong trẻo, bình tĩnh kèm theo mấy phần châm chọc, hoàn toàn không giống giọng điệu của đám hung đồ, ngược lại nghe như đám thiếu niên trong thành Trường An đang nói giỡn với nhau.

Trương Di Kỳ quyết tâm không để bị lừa, lão nhắm mắt càng chặt hơn, thậm chí chặt đến nỗi mí mắt phát đau, sống chết thế nào cũng không chịu hé ra một tý, trong bụng thầm đoán xem gã thanh niên này là ai, tại sao phải đối phó với lão...

- Mở mắt ra mau, nếu không ta sẽ dùng món đồ chơi nho nhỏ trong tay này vùi dập bông cúc của lão đấy. - Giọng nói trẻ trung kia lại bình tĩnh vang lên kèm theo ý nói được làm được không thể nghi ngờ.

Trương Di Kỳ không dám đùa với đóa hoa cúc của mình, lão nơm nớp mở mắt, sợ sệt ngược lên...

Một thiếu niên nửa quỳ nửa ngồi trước giường cách chưa đến nửa bước đang mỉm cười nhìn lão như thể một người xa quê lâu ngày gặp lại bạn cũ, trên tay gã cầm khúc chân bàn dài đến hai xích (1 xích tàu ~ 1/3 mét), trong một thời điểm thế này, cảnh tượng thế này mà xuất hiện loại vẻ mặt đó, thái độ đó, thật có cảm giác quá điên cuồng.

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt đỏ au vì thiếu dưỡng khí của vị ngự sử đại nhân, hắn cười rất nhã nhặn:

- Ta sẽ lấy tấm khăn đang nhét ở miệng ra giúp lão, nhưng lão làm ơn khống chế âm lượng của mình cho tốt một chút, nếu không ta đành giết lão ngay tại chỗ vậy, ta biết hầu hết quan viên Đại Đường đều cứng cỏi không sợ chết, nhưng chắc chắn không có tên lão trên danh sách ấy.

Trong mắt Trương Di Kỳ, khuôn mặt búng ra sữa này, cụ cười nhả nhặn này quả thực còn lạnh lùng đáng sợ hơn ma quỷ, đối phương không hề che mặt, không hề sợ lão nhìn thấy, thậm chí còn yêu cầu lão nhìn, vậy chỉ có hai khả năng: phía sau hẳn có chỗ dựa cực lớn, căn bản không thèm để tâm đến sự trả thù trong cơn phần nộ nhục nhã của ngài ngự sử, hoặc... hẳn muốn giết lão!

- Giữa chúng ta có thù oán sao?

Trương Di Kỳ cố nén nỗi sợ hãi trong lòng dò hỏi, trong đầu liên tục lướt qua những cái tên kẻ thù chính trị của mình, những viên quan từng bị lão trừng trị, nhưng thất vọng nhận ra mấy năm nay mình bị bệ hạ lạnh nhạt, gần như bị gạt khỏi công việc triều chính, dấu muốn cũng làm gì có tư cách đắc tội kẻ nào, còn dám quan lại phạm tội lấy đầu ra con cháu để tìm đến trả thù?

- Trong những câu chuyện vẫn thường lưu truyền khắp nhân gian, hầu hết kẻ báo thù được hỏi đều nói ta và người vốn không thù không oán, nhưng vì dân chúng lầm than trong thiên hạ, vì muốn thay trời hành đạo, ta phải giết kẻ gian thần nhà người, nhưng thật đáng tiếc...

Ninh Khuyết lắc đầu nói tiếp:

- Giữa chúng ta thực sự có thù oán, vì thế ta không phải bậc đại hiệp, không phải anh hùng thiếu niên mang một bầu máu nóng, ta chỉ là một nhân vật nhỏ phải gánh trên vai mối thù mà thôi.

- Nhưng người mới được nhiều tuổi như vậy, chúng ta có thể có thù oán gì? - Trương Di Kỳ run rẩy nói.

Ninh Khuyết che miệng ho khẽ hai tiếng rồi dùng giọng điệu giàu cảm xúc nhất chậm rãi ngâm nga:

“Ta là kẻ từ trong rừng núi

Tìm đến đây lấy mạng của người

Ta là kẻ từ bên dòng sông

Tìm đến đây lấy đi mạng sống

Ta là kẻ từ trên thảo nguyên

Tìm đến đây giúp người cầu nguyện

Từ thôn làng không bóng người bên nước Yến

Đến giết người

Từ phủ tướng quân máu chảy đầu rơi

Đến xin người một mạng.”

Lúc nghe thấy hai câu thôn làng gần nước Yến và phủ tướng quân, mắt Trương Di Kỳ tối sầm lại, suýt nữa ngất đi, rốt cuộc lão cũng biết giữa thiếu niên này và mình có thù hận gì, nhưng tất cả đã quá muộn.

Nếu nịnh nọt có thể khiến đối phương dừng chuyện báo thù, ngự sử đại nhân tuyệt đối không ngại tâng bốc mấy câu còn khó nghe hơn cả phân chó kia thành những câu thơ đẹp đẽ nhất từng xuất hiện trong năm Thiên Khải Đại Đường, nhưng lão biết đó là chuyện không tưởng, bởi bất kể là án thẩm sát thôn làng hay vụ diệt môn phủ tướng quân đều là loại thù hận không cách nào hóa giải.

Trương Di Kỳ nhìn gã thiếu niên bằng ánh mắt tuyệt vọng, lão không hy vọng mình sống sót qua ngày hôm nay, chỉ cố gắng kéo dài thời gian được chút nào hay chút đấy, lão van nài:

- Ta bị người khác sai khiến, ta chỉ là...

Lão chuẩn bị kêu cứu, lão tin rằng nếu mình đang lải nhải cầu xin bỗng đột nhiên la lên thì đối phương sẽ không phản ứng kịp, chỉ cần hai chữ “cứu mạng” thoát ra khỏi miệng thì bất kể hộ vệ của lão hay bảo kê

trong thanh lâu đều có hành động, lúc đó gã thiếu niên này chắc chắn phải chôn cùng lão, hoặc nói không chừng trong lúc luống cuống gã còn quên luôn chuyện ra tay giết người.

Kế hoạch này thoát nhìn rất ổn, nhưng ngài sự sử đại nhân chỉ biết sống trong sung sướng giữa thành Trường An làm sao biết đám thợ săn Mân Sơn trước khi xẻ thịt lột da con mồi bao giờ cũng cẩn thận từng chút một, lão mới kịp hít sâu, hơi trong phổi còn cách thanh quản một đoạn quá xa thì bàn tay Ninh Khuyết đã chụm lại, chớp nhoáng lướt qua khoảng không.

Đầu ngón tay cứng như thép đâm phập xuống yết hầu Trương Di Kỳ, lập tức khiến xương sụn cổ họng đối phương vỡ nát, nhưng bề ngoài không hề xuất hiện bất cứ dấu hiệu thương tổn nào.

Ninh Khuyết đứng dậy, móc ra một cây đinh sắt đặt vào một điểm trên đầu ngài ngự sử, hần hơi day day mũi đinh đã gỉ sét nhưng vẫn cực kì sắc nhọn rồi dùng tay phải đập mạnh khúc chân ghế xuống.

Một tiếng “sự” rất nhỏ vang lên, nghe như âm thanh lưỡi đao sắc bén của người man trên thảo nguyên chém vào túi da đựng rượu, cây đinh xuyên lút cán vào trong não Trương Di Kỳ.

Ninh Khuyết nhanh chóng lấy chiếc khăn mặt phủ vào sau đầu lão, đúng vị trí cây đinh cắm xuống, hai tay dùng hết sức ấn xuống, gót chân kiễng lên, thực sự là dùng sức mạnh toàn thân. Vì dùng lực quá mạnh, chiếc giường cũng kêu cọt két liên tục, tưởng như sụp xuống đến nơi.

44. Chương 45: Ngự Sử Trương Di Kỳ Toi Mạng.

Một lát sau, Ninh Khuyết thôi không nhấn nữa, hần bỏ tấm khăn ra, tỉ mỉ vạch tóc quan sát phía sau não Trương Di Kỳ, nhận thấy miệng vết thương chỗ bị đóng đinh cực nhỏ, vết máu gần như không thấy, nếu khi khám nghiệm tử thi không dùng ánh sáng mạnh để soi và kiểm tra vô cùng kĩ lưỡng thì rất khó phát hiện ra.

Hần cúi đầu nhìn tấm khăn trong tay, thấy trên nền khăn trắng muốt có một đốm máu bằng cỡ đồng tiền, trông giống như đóa mai héo rũ.

Rất kì diệu, Trương Di Kỳ không chết ngay, lão vẫn đau đớn co quắp giấy dựa trên giường, miệng muốn gào to nhưng chỉ phát ra âm thanh khàn khàn yếu ớt, con người lão trợn ngược chỉ thấy toàn lòng trắng, trông cực kì kinh khủng.

Lão cảm thấy cơn đau khủng khiếp truyền từ sau đầu lại nên tưởng Ninh Khuyết dùng gậy đập vào đó, không hề biết sự thật, nếu biết trong não mình đang có một cây đinh chắc bị hù chết tươi tại chỗ rồi.

- Nghe người khác sai khiến thì phải sớm chuẩn bị tâm lý chết thay người ta, nhưng ta vẫn cho lão một cơ hội, nếu lão chạy được tới cỗ xe ngựa thì ta có thể tha mạng.

Nói xong, Ninh Khuyết cởi đồng khăn đang trói chặt tay chân Trương Di Kỳ ra, ném xuống chiếc thùng bên cạnh rồi nhanh chóng biến mất vào bóng đêm.

Cùng giống như kẻ sắp chết đuối trên sông Hoàng Hà thấy cọng rơm cũng muốn bám vào, người sắp bị giết nghe thấy gì cũng vô thức làm rầm rập theo lời đối phương, huống gì ngự sử đại nhân lúc này đã đau đớn, sợ hãi, khó chịu đến mức mất hẳn khả năng tư duy, lý trí còn sót lại cũng chỉ là bản năng nguyên thủy nhất, vì thế, mặc gã thiếu niên hung tàn kia có buông tha cho lão hay không, Trương Di Kỳ nhất định sẽ chạy đến cỗ xe ngựa của mình để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Ninh Khuyết đứng sau rặng trúc cách không xa cửa lách nhìn ra, mãi vẫn không thấy lão xuất hiện, hần không hỏi nhủ mày.

Đang lúc lo lắng, bỗng Trương Di Kỳ thất thủ chạy ra khỏi cửa, trên cơ thể lờ ra trần trụi của lão không biết có thêm một tấm áo từ bao giờ, lão xiêu sang trái vẹo sang phải, ánh mắt tán loạn, miệng há hốc muốn la lên nhưng không thể phát ra âm thanh, trông cực giống một gã đàn ông đang say khướt, càng giống một con cá mắc cạn sắp chết hơn.

Đám tùy tùng mặt mũi nôn nóng chạy đến, họ không nhận ra đến sự khác thường mà chỉ la lớn:

- Lão gia, dường như phu nhân nhận được mật báo, biết ngài ở chỗ này nên định dẫn các phu khác đến đây tính sổ, chúng ta mau chuẩn đi thôi!

Trương Di Kỳ mấp máy môi lão đảo chạy tới, nhưng lúc sắp chạm tới xe ngựa thì không còn chống đỡ nổi, lão gục xuống, bàn tay run rẩy tuyệt vọng vươn lên cố gắng chạm vào vạt áo tên tùy tùng, khuôn mặt trắng bệch vụn vụn hết sức khó coi.

Có lẽ cảnh tượng quá đáng sợ đã dọa con ngựa mất vía, chỉ nghe đánh ầm một tiếng, cỗ xe bỗng sụp xuống tan tành.

Thùng xe bằng gỗ vỡ ra từng mảnh, đè kín lên thân Trương Di Kỳ.

Bụi dần dần tan hết, đám tùy tùng đứng như trời trồng bên đống đổ nát, nhìn khuôn mặt máu me bê bết của lão gia rõ ràng đã không còn dấu hiệu sự sống, cả bọn đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Đúng, chúng ta đều biết phu nhân hung hãn, lão gia ngài uống nhiều rượu nên đã sợ càng sợ hơn, nghe tiếng kêu của chúng ta liền hốt hoảng chạy tới, nhưng ngài... tại sao lại đùng thẳng vào xe ngựa như vậy? Mà cỗ xe này sao tồi tàn đến thế, vừa bị đùng một cái đã vùi tan tành?

.....

Sự việc ngoài này đã sớm làm kinh động đám quần sự nhân viên trong Hồng Tự Chiêu, ai nấy mặt mũi tái mét ứa tới vây quanh, họ không thêm để ý đến mấy câu giải thích lấp ba lấp bắp của đám tùy tùng đang hoảng sợ gần chết, lập tức không chế cả bọn rồi tới phủ Trường An thông báo.

Dân chúng đứng xem xung quanh không biết lão già mập bị xe ngựa đè chết kia là ai, tưởng chỉ là một khách làng chơi xui xẻo bình thường, họ thản nhiên chỉ trở bàn tán, nhưng người của Hồng Tự Chiêu sao lại không biết thân phận lão chứ, một vị ngự sử đột nhiên chết ngay ngoài cửa như vậy thì phải giải thích sao đây?

Ngự sử Trương Di Kỳ trở thành vị quan đầu tiên trong lịch sử Đại Đường vì quá sợ vợ nên hốt hoảng lên xe, bất hạnh làm cho ngựa hoảng sợ, kết quả bị thùng xe đè chết.

Mà trong lúc ngài ngự sử tiến hành màn chạy thi cuối cùng trong cuộc đời, kẻ hung thủ đứng sau bóng tối - gã thiếu niên có tên Ninh Khuyết - đang đứng ở chỗ khuất, nắm chặt hai tay kêu gào trong lòng cổ động lão về đích.

Dùng vật sắc nhọn cắt phá tiểu não, nạn nhân sẽ sống sót thêm một thời gian ngắn, hắn đã học được điều này từ bọn đồ tể người man chuyên giết trâu bò trên thảo nguyên và cũng thử khá nhiều lần, nhưng thực hành trên con người thì đây là lần đầu tiên, Ninh Khuyết cũng không biết một vị ngự sử đã già yếu sẽ chịu đựng được bao lâu nên đành đánh cược, còn sắp xếp màn kịch khiến ngựa hoảng sợ dẫn tới sụp thùng xe với hắn chỉ là chuyện vặt.

- Quả nhiên không thể đánh giá thấp ý muốn được sống tốt cùng của các ông quan sợ chết!

Nhìn vị ngự sử đại nhân thành công chạy đến bên xe ngựa và bị thùng xe đè một đống, Ninh Khuyết cảm khái nghĩ thầm trong lòng, hắn nhanh chóng xoay người bỏ đi, tay rút khăn mặt lau mồ hôi ướt đẫm trên trán.

Đây là lần đầu hắn giết người trong thành Trường An nên không tránh khỏi tâm trạng căng thẳng, nhưng trong lòng hắn còn đang mãi ẩn tượng với hình ảnh ngài ngự sử bỏ chạy với một tấm áo trên thân, giữa lúc sống chết mà Trương Di Kỳ vẫn không muốn người khác nhìn thấy thân thể trần trụi của mình, quả nhiên là kẻ mười phần tận tâm với bộ mặt, đạo đức giả điển hình của điển hình, xứng đáng với câu châm thú dưới lớp quan bào.

Bây giờ quần sự của hậu viện Hồng Tự Chiêu chắc đã biết sự việc, dưới bao con mắt dò xét tất không thể làm ra hành động gì khả nghi nên Ninh Khuyết không về nhà ngay, hắn đi men theo bờ suối đến chỗ một cô nương quen biết nói chuyện phiếm, đại khái do nhàn rỗi buồn chán nên nàng rất vui vẻ khi thấy hắn, Ninh Khuyết cũng hết sức vui vẻ, cười nói ha hả làm nước bọt văng tung tóe, thỉnh thoảng hắn lại móc chiếc khăn trắng tinh nhưng lại giấu bên trong một đóa mai ứa tàn ra lau khóe môi.

.....
Bóng đêm bao trùm con ngõ 47, trong nhà sau của Lão Bút Trai, hai chủ tới nằm trên giường trao đổi câu chuyện ban ngày, dưới chân giường là chậu nước nóng và chiếc khăn mặt vẫn còn bốc khói.

Tang Tang co người ở một đầu giường, nàng quần chắn lên mình rồi tò mò hỏi:

- Nếu đã nguy tạo hiện trường án mạng sao không nguy tạo luôn thành thượng mã phong?

Ninh Khuyết ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao cô biết thượng mã phong là gì?

- Không biết nữa, chắc hồi bé nghe người kể.

- Ta kể cả loại chuyện đó cơ à? Thôi được, chắc do ta quên. Nhưng nếu ngự sử đại nhân bị thượng mã phong trong thanh lâu, phu nhân của lão kiêu gì mà chẳng làm ầm lên, triều đình kiêu gì mà chẳng phải tra xét, một khi dẫn tới sự chú ý của những cao thủ phá án trong bộ hình thì ta không còn quá tin tưởng vào bản thân nữa. Do đó, mục đích quan trọng nhất của chúng ta là khiến phủ Trường An tin vụ án này là một tai nạn giao thông thuần túy, chỉ tai nạn giao thông mới không khiến triều đình chú ý, cũng chỉ tai nạn giao thông mới giúp phủ Trường An dễ dàng bắt Ngự Sử đài im miệng.

Tang Tang im lặng rất lâu mới ngượng ngừng nói khẽ:

- Phức tạp quá, ta nghe không hiểu mấy, thiếu gia suy nghĩ cũng sâu xa thật.

- Vì thế nên cô mới không muốn suy nghĩ thêm? - Ninh Khuyết sử dụng lại phương pháp Giản đại gia đối phó với mình, nghiêm khắc dạy bảo - Càng lười nghĩ thì càng ngốc đó.

Tang Tang thản nhiên đáp:

- Con bé mà, ngốc một chút cũng đâu có sao, chẳng phải người vẫn thường bảo con bé ngốc đấy thôi?

Ninh Khuyết tắc tiếng, hần im lặng một lúc rồi hỏi giọng quan tâm:

- Hôm nay chạy đi chạy lại truyền tin giữa hai nơi có mệt không? Bên phủ họ Trương có ai nhìn thấy người không?

- Không có chuyện gì. - Tang Tang đáp.

45. Chương 46: Xã Hội Đen Đám Phán Chuyện Di Dời - Một Nét Văn Hóa Trường An.

Khuya, Ninh Khuyết nằm yên trên giường, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà, lòng thầm nhủ nếu Tiểu Hắc Từ còn sống thì thật tốt, khi đó Tang Tang không cần mạo hiểm đi theo dõi phủ họ Trương.

Những điều tổng kết lại sau trận ám sát này cũng không nhiều, chuẩn bị lâu như vậy thì giết một vị quan văn già không có hộ vệ bên cạnh là một chuyện quá ư đơn giản, lúc cây đinh cắm vào trong sọ Trương Di Kỳ, cái mạng lão chắc chắn đã xong rồi, tuyệt đối không có khả năng sống sót gây bất lợi cho hần, những hành động sau đó chỉ nhằm đảm bảo sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng êm xuôi nhất, như Ninh Khuyết từng giải thích với Tang Tang, triều đình sẽ thích ngự sử đại nhân chết vì tai nạn giao thông hơn chết trên bụng kĩ nữ rất nhiều.

Lúc giết người có cảm giác gì ư? Ấn tượng chẳng nhiều nhận gì, cuộc đời hần bắt đầu bằng một trận mưu sát, trưởng thành qua vô số trận mưu sát, hần giết người đã quá nhiều, phương pháp giết người lại càng nhiều, phương pháp sử dụng ngày hôm nay còn chưa tàn nhẫn đẫm máu nhất. Giết người xong có xuất hiện cảm giác ghê tởm buồn nôn thậm chí lo sợ bị ma ám không ư? Nếu là một gã thư sinh ngày ngày đắm mình trong thơ phú văn chương có lẽ cũng xuất hiện đấy, còn với hần, tuy sắp tham gia kì thi vào thư viện nhưng chung quy lại, xương cốt hần không phải là xương cốt của đám thư sinh.

Hần là thợ săn từng giết lão thợ săn, là mã tặc giết mã tặc, là kẻ trời sinh ra để giết người!

Nhưng hôm nay, kẻ bị Ninh Khuyết giết là quan lớn của Đại Đường, là mục tiêu báo thù đã nung nấu nhiều năm, trong đầu bỗng bất giác hiện lên hình ảnh phủ tướng quân máu me chảy tràn khắp nơi, hai cái xác mở mắt trừng trừng của người quản gia già và thằng nhóc bạn hần, Ninh Khuyết nở nụ cười hài lòng, nổi uất ức khó chịu tích tụ trong bụng dường như đã giảm đi một phần.

Đầu giường kia, Tang Tang cũng mỉm cười vui vẻ, nàng biết tâm trạng của Ninh Khuyết đang rất tốt, lòng thầm quyết định đợi sau khi thiếu gia giết hết kẻ thù bao gồm cả vị tướng quân Hạ Hầu kia nàng sẽ đưa cái hộp vẫn giấu kín dưới hộc giường cho hần, có lẽ Ninh Khuyết sẽ thích lắm.

Trong chiếc hộp đó đựng vài tờ giấy Ninh Khuyết thỉnh thoảng vớt đi trong mấy năm qua, tờ mới nhất là bức Tang Loạn Thiếp hần viết trong đêm Trác Nhĩ chết, hần không thèm để ý nhưng Tang Tang lại thấy chúng rất tuyệt, vì thế lúc hần ném chung với đồng rác rưởi nàng lại len lén nhặt về cất đi.

Yên lặng một lúc rất lâu, Ninh Khuyết bỗng thờ dài, nói giọng tiếc nuối:

- Tối qua nghe người đọc bài thơ kia cảm thấy rất ổn, nhưng hôm nay đem ngâm nga trước mặt lão già kia ta cứ thấy nó quái quái thế nào ấy, nghĩ kĩ lại quả thật hơi ngớ ngẩn.

Bài thơ đó dĩ nhiên là bài “ta từ nơi nào đó đến lấy mạng của người”, vần nhịp lặp lại đơn điệu, cổ giả bộ cao thâm, câu từ thô kệch ngớ ngẩn, quả thật còn không bằng đồng dao của trẻ con, có điều tài hoa trong lĩnh vực văn học của hai chủ tớ đều quá nghèo nàn nên lúc sáng tác mới có tư tưởng giống như bốn đại thi hào thơ con cóc.

- Ta sẽ sửa lại. - Tang Tang tự tin đáp - Thiếu gia định bao giờ sẽ giết người thứ hai? Cho ta một thời điểm cụ thể đi, ta đảm bảo sẽ sửa kịp.

Cho thời hạn để sửa thơ? Sao nghe như nhà xuất bản và đại thi hào đang bàn về dự án ra lò một tác phẩm trường thiên vĩ đại nhỉ? Ninh Khuyết nghĩ thầm rồi cười cười:

- Không cần nóng vội, hai cái tên còn lại trên tờ giấy có phiền phức nho nhỏ nên ta chưa muốn ra tay trong thời gian tới, đợi vụ việc của Trương Di Kỳ lắng hần xuống rồi tính sau, hơn nữa ta cũng phải chuẩn bị cho kì thi vào thư viện.

- Lúc ở Vị Thành thiếu gia vẫn lo mấy lão gia hỏa đó sẽ chết già trước khi người kịp báo thù cơ mà?

- Ta nghĩ đã kiên nhẫn chờ đợi được mười mấy năm rồi thì ông trời không nỡ keo kiệt mười mấy ngày đâu.

.....

Báo thù là một công trình tổng hợp nhiều hạng mục, nhất là kẻ báo thù có tư cách nhân vật nhỏ còn mục tiêu toàn những nhân vật lớn ở thượng tầng của đế quốc thì công trình đó càng phức tạp không thể tưởng tượng được. Ninh Khuyết không có sự may mắn của vị bá tước nào đó, cũng không có sự nhẫn nại của vị thái giám nào đó nên hần càng phải cẩn thận hơn. (bá tước ở đây chắc hẳn là Monte Cristo, còn thái giám thì... chịu, người dịch ít đọc truyện Tàu, bạn nào biết xin cứ tưởng tượng)

Sau khi ngồi yên trong ngô 47 suốt hai ngày, Ninh Khuyết bèn vào trong thành dò la những sự kiện nổi bật xảy ra gần đây, quả nhiên cái chết của ngự sử Trương Di Kỳ không dẫn tới quá nhiều sóng gió, tuy vậy vẫn khiến dân chúng trong thành hết sức tò mò, câu chuyện xảy ra bên cửa lách thanh lâu nảy sinh vô số phiên bản khác nhau, nhưng đại bộ phận giới phân tích tin tức vĩa hè đều có khuynh hướng cho rằng cái chết của vị ngự sử đại nhân và tính sợ vợ của ông ta có mối liên hệ rất to lớn.

Đúng như Ninh Khuyết từng dự đoán, vị ngự sử phu nhân hung hãn vẫn ngày ngày đến nha môn phủ Trường An làm âm ỉ, nhưng Hồng Tụ Chiêu chỉ tạm ngừng kinh doanh một ngày rồi mở cửa lại ngay, tuy triều đình chưa đưa ra kết luận chính thức về vụ án nhưng cơ bản vẫn nhận định cái chết của Trương Di Kỳ không có gì khuất tất.

Sang ngày thứ ba, Ninh Khuyết biết cần phải tới Hồng Tụ Chiêu một chuyến, nếu biểu lộ ra sự khác thường so với trước đây hẳn Tiểu Thảo và đám cô nương sẽ sinh nghi.

Lần nay hần quyết định dẫn Tang Tang đi cùng, Tang Tang quấn cao tóc giấu vào trong mũ, mặc bộ quần áo trước đây của Ninh Khuyết, phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn đen đúa không hề trang điểm, quả nhiên trông nàng giống hệt một thằng nhỏ theo hầu bình thường nhất.

- Hôm nay không có mưa, việc gì phải mang theo thứ làm người ta chú ý kia. - Ninh Khuyết chỉ vào cái ô đen sau lưng nàng nói.

Tang Tang lắc đầu tỏ ra hết sức kiên định, Ninh Khuyết cũng không khuyên bảo tiếp, hẳn biết nàng lo sợ cái chết của Trương Di Kỳ có thể gây ra những dư âm bất thường, mang theo chiếc ô sẽ đảm bảo thêm sự an toàn cho hai người.

Nhưng hẳn không ngờ được, vừa đóng cửa Lão Bút Trai xong hai chủ tớ bỗng bị một đám người chặn lại.

Đám người này toàn những gã đàn ông to lớn lực lưỡng, trong tiết trời lạnh lạnh của mùa xuân mà kẻ nào kẻ nấy mặc độc chiếc áo đơn mỏng, vạt áo phanh ra để lộ bộ ngực rắn chắc lông lá như một lời tuyên bố sự uy vũ của chủ nhân, hai gã nha dịch của phủ Trường An đứng dưới tán cây xa xa thấy vậy vẫn không hề có phản ứng, từ thái độ đó dễ dàng đoán ra hành động của đám người này nhận được sự đồng tình ngầm ngầm từ quan phủ.

Tang Tang lộ vẻ cảnh giác, nàng vô thức đưa tay phải về phía sau nắm lấy cán ô, ngược lại, Ninh Khuyết không hề khẩn trương, hẳn nhìn hai gã nha dịch đứng đằng xa, thấy đối phương không mang theo xích sắt còng tay như bình thường liền đoán ra lai lịch của đám người này ngay lập tức.

Thủ lĩnh của đám người ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, hẳn không mở miệng chửi mắng té tát rồi ra lệnh đám đàn em xông vào Lão Bút Trai đập phá cướp bóc như tưởng tượng của Ninh Khuyết mà ôm quyền hành lễ hết sức lễ độ rồi trầm tĩnh nói:

- Người chính là ông chủ nhỏ kia đúng không? Mấy hôm trước ta đã tới một lần nhưng đáng tiếc người không có nhà, ta có một số việc muốn thảo luận với người.

Ninh Khuyết quay đầu định hỏi Tang Tang bỗng nhớ ra nàng từng đề cập chuyện này rồi, hẳn bèn nhìn gã đàn ông kia, điềm đạm hỏi:

- Không biết đại ca có gì chỉ bảo?

- Ta nghĩ ông chủ biết trong ngõ 47 hiện nay chỉ còn một mình cửa hàng của người mở cửa. - Gã đàn ông đàm phán cực kì trực tiếp - Ta sẽ dùng hai trăm lượng bạc mua đứt quyền kinh doanh cửa hàng, người tự đi kiếm chỗ khác thuê lại, trong quá trình đó phát sinh tổn thất gì người cứ việc trình bày, nếu hợp lý chúng ta chấp nhận bồi thường, mà ta chỉ có một yêu cầu duy nhất, mời người dọn đi ngay lập tức.

Những điều kiện hắn đưa ra quả thực rất không tệ, Ninh Khuyết cảm khái nhìn đám đàn ông trước mặt, lòng thầm nghĩ thành Trường An quả không hổ là mảnh đất giàu có màu mỡ dưới chân thiên tử, ngay cả phá dỡ mặt bằng cũng chi thật bạo tay.

46. Chương 47: Gậy Trúc Rỗng Hai Đầu Vàng Vọng

Ninh Khuyết nhìn người đàn ông, thành khẩn nói:

- Ta phải thừa nhận những điều kiện của ngài đúng là vô cùng hấp dẫn.

Người đó cười, đáp:

- Tại hạ thay mặt quan phủ làm việc nên đương nhiên muốn làm cho tốt một chút. Ông chủ nhỏ, thẳng thắn mà nói triều đình chưa bao giờ thiếu tiền nên ta không cần ăn bớt quá nhiều của người, chỉ cần người đồng ý thì chuyện giá cả không thành vấn đề, tóm lại một câu, người hài lòng, ta hài lòng, mọi người đều hài lòng.

Phải nói cái giá đối phương đưa ra quá mức hợp lý, thậm chí vượt qua phạm trù hợp lý, Ninh Khuyết nếu chấp nhận dời Lão Bút Trai đi chỗ khác không những chẳng bị tổn thất gì mà còn kiếm được một khoản kha khá. Đương nhiên hẳn biết cửa hàng của mình đem đến cho ông chủ đất một quân bài nho nhỏ, dù nhỏ thôi nhưng cũng đủ giúp ông ta có một số lợi thế trên bàn đàm phán với quan phủ, cũng chính vì lý do này mà cửa hàng của hắn cao giá hơn bình thường.

Hắn vô thức liếc Tang Tang xem nàng nghĩ thế nào, nhưng khuôn mặt của Tang Tang vẫn như mọi ngày, không tỏ vẻ gì, chẳng biết phản đối hay đồng ý, Ninh Khuyết đột nhiên nhớ lại hình ảnh người trung niên đeo kiềng xông đất cửa hàng ngày khai trương, có vẻ chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Người đàn ông kia thấy hắn lưỡng lự bèn cau mày nói:

- Ông chủ nhỏ, dù đồng ý hay không đồng ý người cũng nên cho ta một câu trả lời chứ.

Ninh Khuyết bước đến cạnh gã rồi cười khẽ, nói:

- Vị đại ca này, ta tới từ nơi xa xôi hẻo lánh nên không dám có ý đối địch gì với ngài đâu, nhưng ta rất tò mò muốn biết nếu chuyện đàm phán này không thành thì các ngài định xử lý ra sao?

Nếu câu này thốt ra từ miệng mấy lão phú ông bụng phệ mặt phì thì hẳn gã đàn ông đã nghĩ đối phương định gây hấn, sớm đáp lại bằng một cái tát, nhưng Ninh Khuyết ý vào ưu thế bộ mặt ngây thơ, thái độ lễ phép nên gã chỉ hơi ngớ ra rồi thành thật giải thích:

- Đổ mấy xe rác trước cửa nhà người hay ban đêm quăng gạch ném đá chẳng hạn, đó là mức độ nhẹ nhàng nhất, nếu vẫn chưa biết điều, làm chúng ta cáu tiết thì cái giếng sau cửa hàng bỗng nhiên có thêm một số thứ bẩn thỉu cũng không biết chừng, ông chủ nhỏ cũng hiểu mà, mấy thủ đoạn đó chính là cần câu cơm của anh em ta.

Nghe hắn trả lời, Ninh Khuyết cũng ngây người, trong lòng cảm khái nếu bầu trời đêm để quốc Đại Đường có trăng thì trăng xưa chiếu tới thời nay, xưa nay quả nhiên chẳng khác gì nhau.

Đám người vây quanh Lão Bút Trai rõ ràng toàn hạng “anh hùng hào kiệt” vùng vẫy giang hồ, khắp người xăm chữ “bất lương”, không những vậy chúng còn làm việc cho nha môn phủ Trường An và Thanh Vận Ti bộ hộ, đụng chạm tới phiên phức vô cùng, Ninh Khuyết biết thừa trước mặt thì họ khuyên bảo chân tình lịch sự nhưng chỉ cần hắn không đồng ý thì chẳng ai biết sẽ có loại chuyện bẩn thỉu gì phát sinh sau lưng. Hắn không sợ đám người giang hồ nhưng vấn đề ở chỗ vừa mới giết một vị ngự sử, hai mươi ngày nữa lại phải tham gia kì thi vào thư viện nên trong lúc này Ninh Khuyết không muốn có chuyện gì nảy sinh, trong lòng bắt đầu cảm thấy xiêu xiêu.

Đúng lúc này, từ đầu ngõ 47 bỗng vang lên tiếng bước chân đều đặn, nối theo đó là một giọng nam cao the thé, lời nói cực kì cay nghiệt độc ác nhưng ẩn chứa sự thô bạo bất kham:

- Đổ rác, ném đá, làm bẩn giếng hả? Lũ nhãi nhép các người có lá gan đó từ bao giờ vậy? Còn dám nổ đã từng làm thế ở ngõ 47, nếu làm rồi thì mấy bàn tay bẩn thỉu kia sao còn dính trên cổ tay chúng mày hử?

Một đám người mặc quần xanh, áo xanh, giày xanh rảo bước lại từ đầu ngõ 47, kẻ vừa lên tiếng mày thưa mắt nhỏ, giọng nói nhỏ, vóc người cũng nhỏ, chiếc áo xanh trên mình phất phơ trong gió giống như đang bị vắt trên một cây gậy trúc vậy.

Gã đi tới trước cửa Lão Bút Trai, đầu tiên chấp tay thi lễ với Ninh Khuyết rồi quay lại nhìn bọn người mặc áo phanh ngực, nói giọng châm chọc:

- Một đám cù bất cù bơ chẳng làm được trò trống gì ở nam thành cũng dám học đòi dọa nạt ép người à? Sao, có gan làm mấy chuyện ta vừa nói trong cái ngõ 47 này không? Mẹ kiếp, không sợ ông đây chặt chân à?

Gã đàn ông vừa đàm phán với Ninh Khuyết có vẻ hơi hoảng sợ, hắn liếc hai tên nha dịch đứng dưới gốc cây rồi quay đầu, ưỡn ngực, cười nhạt:

- Tề tứ gia, ta đã nói rồi, bọn ta không làm mấy chuyện bẩn thỉu đó, nếu ông chủ đây là người thấu tình đạt lý thì tại sao ta phải làm vậy?

Người được gọi là Tề tứ gia kia héch mặt lên trời rồi phun phì một bãi nước bọt xuống chân gã đàn ông:

- Hừ, Cố Tiểu Cù, cảm miệng lại cho ta! Con mẹ nó, nếu ngõ 47 không phải là sản nghiệp của đại ca ta thì lũ chó chết các người có giữ cái giọng văn hoa lịch sự rởm đời kia ra không hả?

Cố Tiểu Cù gân cổ cãi:

- Người nói thế là thế nào? Ta không động đao cũng không động côn, ta bàn chuyện làm ăn với ông chủ nhỏ một cách hết sức biết điều, ta phải bỏ tiền ra mua hợp đồng thuê nhà của hấn, vậy có gì sai không? Nếu người nói chuyện ta làm vi phạm luật pháp Đại Đường, được rồi, chúng ta mau lên phủ Trường An xin phân xử!

Tề tứ gia lại nhỏ một bãi nước bọt, hấn quay đầu chấp tay thi lễ với Ninh Khuyết, nói:

- Ông chủ nhỏ, người chịu mở cửa hàng ở chỗ này nghĩa là đem lại thể diện cho ba ngàn huynh đệ chúng ta, người cứ yên tâm mà buôn bán, nếu thằng ngu nào dám to gan động chạm đến người, tứ gia ta đảm bảo sẽ cắt đầu hấn xuống làm vật tạ lỗi.

Thấy hai bên bắt đầu cà khịa, mặt Ninh Khuyết có vẻ hơi tái đi, nhưng thực ra hấn bình tâm như vậy, còn hào hứng âm thầm quan sát xem giới xã hội đen trong thành Trường An hành sự ra sao, chỉ lát sau đã có nhận định, người trung niên cho hấn thuê cửa hàng rõ ràng có địa vị rất cao trong thành Trường An, quan phủ dù sử dụng đám du côn cũng không dễ đạt được mục đích. Đang mỗi mắt chờ hai bang giang hồ xông vào đâm đá chém giết, ai ngờ sự việc lại chuyển tới đầu mình, Ninh Khuyết vội chấp tay cười cười, nói:

- Tề tứ gia, trước đây ông chủ đất đáng kính đã miễn cho ta ba tháng tiền thuê rồi, có điều cái giá mà vị Cố tiên sinh đưa ra hôm nay quả thật không tệ.

Cách nói nửa chừng nửa đoạn mới là cách nói hay nhất, Ninh Khuyết dứt lời liền không nói gì thêm, Cố Tiểu Cùng nghe thấy tức thì tươi cười rạng rỡ, hấn nhìn Tề tứ gia, nói:

- Tứ gia, ngài cũng nghe thấy rồi đấy, chính ông chủ nhỏ đã khẳng định.

Tề tứ gia hừ lạnh một tiếng rồi quay sang hỏi Ninh Khuyết:

- Hấn hứa cho người bao nhiêu bạc?

- Hai trăm lượng bạc trắng. - Ninh Khuyết giơ ra hai ngón tay, hấn suy nghĩ một lát rồi bổ sung thêm - Nếu việc làm ăn gián đoạn bị giảm thu nhập, Cố tiên sinh cũng đồng ý đền bù.

Tề tứ gia nhìn Ninh Khuyết bằng ánh mắt mỉa mai rồi bỗng chỉ xuống viên gạch đá xanh dưới chân, nói lớn:

- Hai trăm lượng bạc trắng? Khắp thành Trường An này có loại giá cả đó sao? Các người đừng nói là có, con mẹ nó, chỉ có ở ngõ 47 này thôi! Nhờ đâu? Nhờ đại ca ta nhân đức che chở cho đám chủ cửa hàng trên con đường này! Lũ người phía nam thành không còn cách nào mới ra cái giá cao chết tiệt đó, kết quả thì sao? Đám thuê nhà chó chết đó đều nhận tiền rồi chuồn con mẹ nó rồi!

Cố Tiểu Cùng mặt mày bối rối. Nói lại, chuyện này nhốn nháo đã gần nửa năm rồi, hai bên đều có chỗ dựa, chẳng ai sợ ai, cãi qua cãi lại sinh bất hòa lớn, cuối cùng cả hai bắt chấp thủ đoạn đều muốn đoạt được khu đất hai bên đường, phía quan phủ không tiện ra mặt trực tiếp, đám du côn phía nam thành được thuê lại không dám đắc tội với vị ông chủ kia, rốt cuộc phải dùng cách lấy bạc mở đường, thế là có chủ cửa hàng tham tiền bỏ đi, có chủ cửa hàng không muốn đắc tội với cả hai phía liền chấp nhận đại một cái giá rồi tìm nơi khác, nhưng chung quy lại, bọn họ đều kiếm được một khoản kha khá mà chẳng cần đổ giọt máu giọt đổ mồ hôi nào.

Ninh Khuyết nghe nói bèn yên lặng suy ngẫm trong lòng, hấn nhận ra ông chủ đất làm vậy quả không bằng đem khu vực này bán cho quan phủ, hành động đó của đối phương nếu xuất phát từ nguyên nhân lo nghĩ cho đám người thuê cửa hàng thì thật xứng với hai từ nhân đức.

Tề tứ gia lạnh lùng nhìn Ninh Khuyết, hấn đang định lên cơn bỗng nhớ tới lời căn dặn của người đại ca bèn cố nén nổi tức giận trong lòng, nói lớn:

- Bọn chúng cho người hai trăm lượng bạc phải không? Ta sẽ miễn người một năm tiền thuê, ngoài ra còn duy trì trị an miễn phí!

47. Chương 48: Nha Dịch Bị Thương, Đạo Sĩ Già Đứng Bên Tế Đàn.

Cố Tiểu Cùng choáng váng nói:

- Tứ gia, ngài chơi không đẹp rồi, sao lại phá giá như vậy?

Tề tứ gia quát:

- Đẹp cái mẹ ngươi! Các người muốn cướp sản nghiệp của đại ca ta còn đòi ta chơi đẹp à!

Cổ Tiểu Cùng bị chửi tím mặt, hấn cắn răng đề nghị với Ninh Khuyết:

- Giá chót, năm trăm lượng bạc! Nói thật với ngươi, số tiền này ta phải lấy từ hai cửa hàng khác đập vào, cao thêm nữa thì ta bó tay.

Tề tứ gia cười nhạt, mỉa mai nhìn hấn:

- Xem thằng nhãi keo kiệt chưa kìa, Tống Thiết Đầu sao lại dạy dỗ ra loại người như vậy nhỉ? Làm việc không có lấy một tý hào phóng, để ông mày cho biết thế nào là trả giá.

Nói đoạn quay sang nhìn Ninh Khuyết cười ngạo nghễ:

- Ông chủ nhỏ, chỉ cần ngươi chịu tiếp tục kinh doanh trên con đường này thì Tề tứ gia ta còn sống một ngày, sẽ không thu một đồng tiền...

Mấy chữ cuối cùng quan trọng nhất chưa thoát ra khỏi miệng gã thì Ninh Khuyết đã giơ tay lên cắt lời, hấn cười điềm đạm, hỏi:

- Tứ gia, lúc này ngài nói sẽ miễn một năm tiền thuê đúng không?

Tề tứ gia giật mình trả lời:

- Đúng vậy.

- Thỏa thuận xong. - Ninh Khuyết xoay người vái Cổ Tiểu Cùng và đám đàn ông vây quanh, cười - Thật ngại quá, ta muốn tiếp tục thuê cửa hàng này, mời các vị về cho.

Nghe hấn nói thế, cả đám đều ngây ngẩn, họ không sững sờ vì sự lựa chọn của Ninh Khuyết mà vì hành động cắt lời Tề tứ gia hết sức đột ngột của hấn, ai cũng biết vị tứ gia này sắp đưa ra một cái giá trên trời, gần như tặng không cửa hàng, không ngờ hấn cướp lời chấp nhận luôn điều kiện ban đầu.

Tề tứ gia ngớ ra một lúc rồi nghiêm túc chấp tay thi lễ với Ninh Khuyết, thành khẩn nói:

- Ông chủ tuy nhỏ tuổi nhưng làm việc thật độ lượng nghĩa khí, chỉ bằng lời này của ngài, về sau dù có bất cứ chuyện gì xin hãy báo ra danh hiệu của ta, nơi khác không nói chứ khu đông thành Trường An này ta đảm bảo sẽ gánh hết.

Cổ Tiểu Cùng cũng ngớ ra, ánh mắt đờ đẫn hết nhìn Ninh Khuyết lại nhìn Tề tứ gia, trong đầu nhớ lại hình ảnh lồng lộn của đại ca Tống Thiết Đầu trước khi sai hấn đi, nhớ lại dấu năm ngón tay của đại ca của đại ca in lên mặt đại ca, nhớ lại kì hạn chót mà chỗ dựa sau lưng đại ca của đại ca đã giao, hấn bỗng vô thức ngoái đầu lại nhìn hai gã nha dịch đứng bên gốc cây phía xa xa.

Hôm nay dân xã hội đen tụ tập quanh Lão Bút Trai, tuy mới đầu vô mồm chứ chưa phát triển đến giai đoạn đấu võ chân tay nhưng hai gã nha dịch của phủ Trường An vẫn làm ngơ như không thấy, rõ ràng là hết sức vô trách nhiệm với công việc, mãi đến khi nhận được ánh mắt cầu xin đáng thương của Cổ Tiểu Cùng chúng mới dềnh hắng hai tiếng rồi nắm bội đao bên hông rảo bước lại.

Tề tứ gia nhìn hai gã nha dịch, không biết đang nghĩ tới chuyện buồn bực nào mà ánh mắt hấn đột nhiên trở nên lạnh lùng giận dữ khác thường, hấn quay sang nói với Ninh Khuyết:

- Ông chủ, có phải ta vừa nói phía đông thành này có chuyện gì ta cũng xin gánh cho ngài không?

Ninh Khuyết nhếch môi đáp một tiếng “đúng”, Tề tứ gia tức thì cười gằn, nói:

- Bây giờ ngài sẽ được thấy tại sao ta dám tuyên bố to mồm như vậy.

- Các người tụ tập ở đây làm gì? Tính làm loạn phải không? - Bọn nha dịch vừa tới nơi đã quát tháo ầm ĩ.

- Đúng thì làm mẹ gì nhau. - Tề tứ gia bóp chát rồi vung nắm đấm lên, hô lớn - Ông mày muốn gây loạn đây, còn muốn gây đại loạn nữa cơ, các anh em, trò chuyện vui vẻ với các vị quan sai này nào, lên!

Hắn vừa dứt lời, đám đàn ông quần áo xanh giày xanh tất chặc cũng xanh luôn rống lên rồi ủa tới, không biết kẻ nào tung đòn mở màn nhưng chỉ lát sau những cú đâm cú đá đã trút xuống hai gã nha dịch như mưa rào, lúc đầu bọn nha dịch còn chửi mắng định dựa vào thân phận rút đao chém trả nhưng đao chưa ra khỏi vỏ thì dính luôn một đòn gạt chân ngã bổ chửng, tức thì những cái chân lại đập xuống huỳnh huých, hai gã bị đánh đến máu me bê bết, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, tiếng mắng chửi nhanh chóng biến thành tiếng rên la đau đớn, thậm chí hai thanh yêu đao tượng trưng cho thân phận của chúng cũng bị ai đó quăng đi mất tiêu.

Lúc trước Ninh Khuyết cảm thấy giới xã hội đen trong thành Trường An làm việc thật đúng mực lễ độ, giờ nhìn thấy hai thanh đao bay vèo ra ngoài mới biết đám xã hội đen này đã hung hãn lên cũng thật quá hung hãn, không ngờ dám đánh cả người ăn cơm cửa quan!

Hắn kinh ngạc nhìn trận hỗn chiến, kinh ngạc nhìn hai gã nha dịch bị đánh vỡ đầu chảy máu, lòng khiếp sợ không nói lên lời, vẻ mặt của Cố Tiểu Cù và đám du côn nam thành đứng cách đó không xa lại càng ngoạ mục.

Từ khi nhúng tay vào sự việc ngõ 47 đến nay, họ chưa từng đấu đá thật sự với thế lực của ông chủ đất, giờ mới biết hóa ra đối phương hung hãn đến mức độ này!

- Được rồi, không cần đánh nữa. - Tề tứ gia khoanh tay thờ ơ đứng xem này giờ bỗng lên tiếng, bọn người áo xanh liền tản ra, Tề tứ gia bước tới cạnh hai gã nha dịch, lạnh lùng nói - Dám giở trò sau lưng người anh em của ta thì đừng trách ta xuống tay vô tình.

Gã nha dịch trẻ tuổi cũng lạnh lùng nhìn lại:

- Dám đánh đập quan sai, lũ chó các ngươi chờ bị chém đầu đi, sao, muốn chém chết ông mày tại chỗ không, nói không chừng còn lấy lại được ít vốn.

Ninh Khuyết thâm than thở trong lòng, nhân dân Trường An quả nhiên ai cũng chí khí vô song, cho dù là một nha dịch nhỏ nhỏ trong hoàn cảnh bất lợi thế này vẫn giữ được thói ngang ngạnh.

Tề tứ gia ngồi xổm xuống, khinh miệt vỗ vỗ lên mặt gã:

- Người làm ta sợ quá đi thôi, con mẹ nó, cả lũ chúng ta thì khác gì nhau, đều là chó được bẻ trên nuôi dưỡng, hai con chó các ngươi cũng chỉ mặc nhiều hơn ta một bộ quần áo công sai thôi, đương nhiên, bộ quần áo của các ngươi rất có giá nên giết thì không dám chứ chó cắn chó trên đường thì bực bề trên kia quan tâm làm khi gì?

Nói xong, Tề tứ gia đứng dậy, quay người thi lễ với Ninh Khuyết rồi dẫn đám đàn em nghênh ngang bỏ đi, hội du côn nam thành Cố Tiểu Cù chụm lại thì thảo bàn tán một lúc rồi đỡ hai gã nha dịch ly khai, không kẻ nào thêm liếc mắt tới Ninh Khuyết lấy một cái, bởi lẽ ai cũng biết Tề tứ gia đã lên tiếng rồi thì trước khi áp chế thậm chí giết chết được đối phương, mọi hành động đe dọa đối với Ninh Khuyết ngoại trừ khiến phe mình tỏ vẻ bỉ ổi nhỏ mọn ra thì chẳng còn tác dụng gì khác.

Câu chuyện tranh chấp ngõ 47 đã chấm dứt theo cách như vậy, không có hồi sau, đúng như Tề tứ gia đã nói, ông chủ sau lưng hai phía đều không có hứng thú can thiệp vào cuộc cắn lộn giữa chó và chó, tuy vậy vẫn có một số điều khiến Ninh Khuyết cảm thấy khó hiểu.

Nha dịch tuy là nhân vật nhỏ xíu nhưng họ mặc áo quan, đeo đao nhà quan, đại diện cho bộ mặt của triều đình, tôn nghiêm của đế quốc, cho dù ông chủ đứng sau Tề tứ gia - cũng chính là người trung niên trú mưa trong cửa hàng ngày trước - có chỗ dựa vững chắc đến mấy nhưng hành động đánh đập quan sai ngay giữa đường giữa chợ thật quá hung hăng can rở, càng lạ hơn là Tề tứ gia không hề động chạm đến đám du côn nam thành lại ra tay một cách vô lý với người trong cửa quan, điều này khiến người ta khó mà lý giải được.

Trừ phi hai bên vốn có thù oán cực sâu.

Suy đoán đến đây, Ninh Khuyết hơi nhăn trán rồi lại giãn ra ngay, bữa nay ra đường là để tới Hồng Tự Chiêu vui chơi đồng thời tiêu bớt khoái cảm mà bước thành công đầu tiên trong cuộc báo thù đã mang lại, những suy nghĩ rối rắm, những bước tiếp theo của cuộc báo thù, thôi để mai tính.

Quãng đường từ ngõ 47 đến Hồng Tụ Chiêu khá xa xôi, thường ngày Ninh Khuyết vẫn ngồi xe ngựa hai đồng một chuyến, giờ có Tang Tang làm bạn tất nhiên không lo buồn chán nên hẳn chọn cuộc bộ, hai chủ tớ chẳng ai thèm để trận giằng co lúc này trong lòng, Ninh Khuyết quá quen với đâm chém đánh lộn, Tang Tang thì chẳng bao giờ cho vào đầu mấy thứ mà nàng nghĩ rằng không quan trọng, vì vậy dọc đường đi cả hai đều vui phơi phới.

Họ qua phường Thịnh Hoa, đường Thông Đạt, lượn vào hiệu sách một vòng rồi mua cơm nắm gói trong lá sen ăn, vội vội vàng vàng vượt qua đường Chu Tước, sau đó phát hiện có chỗ náo nhiệt. Một ông già mặc đạo bào dẫn đầu hơn mười người dân thành Trường An quỳ lạy trước tế đàn, Ninh Khuyết khều tay hỏi người cũng đứng xem náo nhiệt bên cạnh mới biết thì ra đạo quan nào đó của Nam môn Hạo Thiên đạo đang tiến hành nghi lễ cầu phúc, hy vọng đem mưa xuân từ thành Trường An chuyển lên tưới miền bắc đang khô hạn.

Đạo sĩ đứng bên tế đàn râu tóc bạc phơ, đạo bào tung bay trong gió, quả thật rất có dáng tiên phong đạo cốt, thanh kiếm gỗ trong tay lão rung lên u u giữa không trung, mũi kiếm chỉ vào mấy lá bùa viết chữ đỏ tươi, lát sau nghe “vút” một tiếng, thanh kiếm phá không bay ra cắm phập xuống bồn cát vàng đặt trước tế đàn, mấy lá bùa cũng đột nhiên bùng cháy, tro tàn theo gió rải kín trên mặt cát.

48. Chương 49: Đại Đường - Thần Quốc Khéo Là Ghét Nhau.

Dân chúng thành kính quỳ lạy trước tế đàn càng thêm thành kính, dân chúng ồn ào vây xem xung quanh càng thêm ồn ào, họ đồng thanh kêu “hay” một tiếng, cảnh tượng y hệt một sân khấu diễn xiếc, màn nguy hiểm vừa xảy ra tức thì khán giả ò lên xuýt xoa.

Nghi thức xin dãi mưa chính thức kết thúc, mấy tên đạo đồng chuẩn bị dãi tế đàn và đóng đồ làm phép vào trong đạo quan thì sắc trời bỗng dưng tối sầm, mưa xuân lại tí tách rơi xuống, Tang Tang dùng hai tay mở ô lên che rồi ngẩng mặt nhìn Ninh Khuyết vẻ đắc ý, dân chúng vây quanh đều không đem ô theo liền chạy ào vào trong mái hiên bên đường trú tạm, bọn đạo đồng luống cuống ướt nhẹp tức thì bị chỉ trở bàn tán, thậm chí không ít kẻ còn cười hô hố nhạo báng.

Ninh Khuyết thấy vậy cũng phải phì cười, nhưng bỗng nhớ ra một chuyện, hẳn nhìn lại lão đạo sĩ già còng lưng đứng dưới mưa, trong mắt hiện lên sự thương cảm và khiếp sợ.

Hắn tin vào năng lực đánh giá của mình, kiếm gỗ bùa chú vừa này tuyệt đối không phải là trò ảo thuật, vậy chỉ có thể là... thủ đoạn của người tu hành! Từ những kiến thức Lữ Thanh Thần đã dạy hắn mà nói, lão đạo sĩ này nếu không ở cảnh giới tu hành thứ ba Bất Hoặc thì ít nhất cũng bước vào cảnh giới thứ hai Cầm Tri được rất nhiều năm!

Trong thiên hạ, ngoại trừ Tây Lăng thì Trường An là nơi tập chung nhiều người tu hành nhất, nhưng Ninh Khuyết không sao ngờ tới chuyện chỉ dẫn Tang Tang đi dạo loanh quanh đã gặp được một người, thậm chí vị đạo nhân sắp đạt tới cảnh giới kha khá đó còn phải dựa vào thứ thủ đoạn biểu diễn giống như Sơn Đông mãi võ, thật đáng thương!

Chỉ tiếc đạo quan muốn dùng phương thức này lôi kéo tín đồ nhưng ông trời già được họ tế bái lại không hề nể mặt, cũng đúng thôi, như Lữ Thanh Thần từng nói, ngay cả bậc thánh nhân bước vào cảnh giới Thiên Khải, Vô Cự còn chưa có năng lực hô mưa gọi gió hướng chi là vị đạo sĩ tu hành còn chưa đâu vào đâu này.

Ninh Khuyết nhú mày nhìn cánh cửa đạo quan dần dần khép lại, trong đầu nhớ đến một số việc.

Hạo Thiên đạo được coi là chính giáo duy nhất trên thế gian, địa vị cao quý, đạo quan chiếm hữu vô số ruộng đất màu mỡ của các quốc gia cũng không cần nộp thuế, thân phận mỗi thần quan của các phân môn lại càng tôn sùng, cứ như các nước như Nam Tần hay Đại Hà mà xét, khi quốc vương của họ đăng cơ thậm chí phải tự thân đến Tây Lăng để nhận chúc phúc của đại thần quan.

Nhưng từ hành động châm biếm cười nhạo của dân chúng thành Trường An hồi này, có thể thấy địa vị của Hạo Thiên đạo tại Đại Đường và tại các quốc gia đó đúng là cách nhau một trời một vực, tuy thần quan của Nam môn Hạo Thiên đạo được phong làm quốc sư Đại Đường nhưng người trong thiên hạ đều biết quan hệ

giữa Nam môn và Tây Lăng có cũng như không, quyền lực phong thưởng quan chủ của các đạo quan khắp Đại Đường đều nằm trong tay hoàng đế bệ hạ, Tây Lăng không cách nào xen vào.

Thậm chí người ta còn đồn đại khi Đại Đường mới lập nước từng cấm chỉ Hạo Thiên đạo truyền đạo trong lòng đế quốc!

Theo lý mà nói, một Hạo Thiên đạo được mệnh danh là giáo phái số một thiên hạ, có vài trăm triệu tín đồ, mang trong mình sức mạnh vô cùng khủng khiếp thì không thể chịu nổi sự chèn ép nhục nhã đó, và thực tế thì họ cũng không nhẫn nhịn, sự kiện mười bảy nước liên kết tấn công Đại Đường năm xưa hẳn có cái bóng của Tây Lăng Thần Quốc phía sau bức màn sân khấu.

Liên quân trăm vạn đó vừa tiến vào trong lòng đế quốc lập tức bị vó ngựa sắt mạnh mẽ như ánh mặt trời mới lên của Đại Đường nghiền nát, sau đó, quân đội Đại Đường thuận thế đánh thẳng ra ngoài cửa Dương Cốc, thế như sóng triều, cuốn phăng thiên hạ, phá thành vô số. Qua trận chiến hào hùng ấy, cái gọi là liên quân giống như băng tuyết phơi dưới ánh mặt trời mùa hạ, tan biến giữa đất trời, thậm chí ba quốc gia trong số đó còn bị chinh phục thẳng cánh, biến thành ba quận thuộc đạo Hà Bắc sát nhập vào bản đồ Đại Đường, mà ba quận đó cũng là những quận bị bóc lột tàn tệ nhất để phục vụ cho cuộc viễn chinh phía bắc của thái tổ hoàng đế.

Điều khiến người ta nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi là trong cuộc máu lửa rung động toàn thiên hạ ấy, Tây Lăng Thần Quốc hoàn toàn im lặng đứng ngoài sự việc, Hạo Thiên đạo có vô số cao thủ trong tay trước sau không hề hành động, có lẽ cũng vì đó mà sau chiến tranh đế quốc Đại Đường không có ý định tiến tới chinh phạt Tây Lăng, Hạo Thiên đạo lại nhận được quyền truyền đạo trong Đại Đường.

Trải qua sự việc ấy, Đại Đường chính thức xác lập địa vị bá chủ thiên hạ, Hạo Thiên đạo vẫn đông đảo tín đồ nhất trên thiên hạ, một bá chủ thế tục, một bá chủ tôn giáo căm ghét đối mặt nhau, vì cả hai đều không nắm chắc tiêu diệt được đối phương nên đành làm bộ coi như không thấy, năm tháng qua đi, dần dần đánh mất luôn hứng thú xuống tay với nhau.

Cục diện đó duy trì suốt một ngàn năm, đến nay vẫn không hề thay đổi, Hạo Thiên đạo trên cao vờ vờ ở những xứ sở khác về đến Đại Đường thì dù một tòa đạo quan nhỏ nhất vẫn phải đóng thuế duy trì, dân chúng ở những xứ sở khác đều là tín đồ trung thành hiển nhiên của Hạo Thiên đạo trong khi ở Đại Đường, dù Nam môn do triều đình khống chế nhưng muốn lôi kéo tín đồ không thể không thực hiện hành vi khiến người ta thấy mà đau lòng - phái người tu hành ra biểu diễn ảo thuật giữa phố chợ cho con dân Đại Đường xem chơi...

Đi trong cơn mưa dưới tán ô đen kịt, Ninh Khuyết nghĩ đến màn biểu diễn lúc nãy, hần lắc đầu nói:

- Lão đạo sĩ kia cũng thật đáng thương, chẳng biết quốc sư đại nhân của chúng ta có phải diễn mấy trò tương tự trong cung cấm không.

Tang Tang dùng tay phải và vai phải đỡ ô, tay trái cầm tấm bánh mới mua bên đường, vừa nhai nói lúng búng:

- Thiếu gia, có vẻ người rất thích thành Trường An đấy.

- Mảnh đất nào sinh con người đó, nhưng đặc trưng của con người cũng có thể làm thay đổi đặc trưng của mảnh đất. - Ninh Khuyết cười trả lời - Nói thích Trường An chi bằng hãy nói thích người Trường An.

Bỗng hần nhăn mặt, nói một câu chẳng đâu vào đâu:

- Ba bốn, bảy tám.

Tang Tang ngẩn người, nằng vội nhét miếng bánh vào trong miệng rồi vươn tay trái gãi gãi vị trí nào đó trên lưng hần, Ninh Khuyết vẫn cau mày, hần nhận lấy chiếc ô từ tay nàng rồi cải chính:

- Chưa được, chắc là bảy bảy.

- Biết rồi.

Mưa xuân vẫn rả rích khắp Trường An, trên đường cong ngõ thẳng, giữa lầu ái ngói, giữa dòng người qua đường kẻ cầm ô người mặc áo tươi, một chiếc ô lớn tựa như đóa sen đen khổng lồ di chuyển chậm rãi. Dưới

tán ô, Tang Tang một tay cầm bánh, một tay liên tục gõ lưng cho Ninh Khuyết, khuôn mặt hai chủ tớ tràn ngập niềm vui.

.....

Ngoại trừ những người bán ô ven đường và những người đánh xe ngựa chở khách, có lẽ trên đời này chẳng ai thích nổi mùa xuân quá dư thừa nước mưa của thành Trường An, cả người trong thanh lâu cũng không ngoại lệ. Vì mấy hôm trước có một sự việc ngoài ý muốn xảy ra ngay trước cửa, Hồng Tụ Chiêu không những bị ép phải ngừng kinh doanh một đêm mà còn chịu thêm tai tiếng là nơi đen đui, hôm nay mưa bụi lất phất ngoài hiên, cảnh vật lãng mạn hết sức thích hợp để giai nhân đánh đàn tài tử vẽ tranh, tuy vậy nhìn quanh tòa lầu dường như vắng vẻ hơn thường ngày.

Các cô nương có tư cách sở hữu tiểu viện riêng cũng không chịu nổi sự buồn chán bèn họp nhau lại bái kiến Giản đại gia rồi cùng kéo tới phòng tập đàn ngồi uể oải cắn hạt dưa nói chuyện phiếm giết thời gian, mãi đến khi hai chủ tớ Ninh Khuyết bước qua bậc cửa cảnh tượng này mới được thay đổi, những tiếng cười như chuông bạc tức thì cất lên rộn rã tràn ngập không gian.

Trong gian phòng yên tĩnh nằm trên tầng cao nhất, một gã đàn ông ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi thấy cảnh đó bèn nhíu mày, nói giọng bực bội:

- Đám người này quả thật tự mình là đại tiểu thư nhân hạ rồi, Mông Tam, xuống hỏi Giản đại gia thử xem, thái độ nhờ phải lễ phép vào đây, gã thiếu niên kia là ai, nếu hắn không có lai lịch gì thì xách cổ đuổi ra, cô nương ta bỏ tiền ra nuôi không phải để ngồi nói chuyện phiếm với hắn.
- Khuyên người tốt nhất đừng có động đến gã thiếu niên ấy, bởi vì hắn là vị khách thuê cuối cùng của ta.

Bên bàn rượu, một người trung niên mỉm cười nhìn hắn nói, thanh bội kiếm nằm yên lặng bên cạnh ông ta, người này chính là ông chủ đất của tất cả cửa hiệu trong ngõ 47.

49. Chương 50: Cuộc Nói Chuyện Làm Thay Đổi Lịch Sử Giang Hồ Thành Trường An

Ninh Khuyết không hay biết ông chủ của Hồng Tụ Chiêu đang ngồi trên lầu cao lạnh lùng nhìn mình, càng không biết ông chủ đó đã nổi giận vì hắn chỉ mãi nói chuyện phiếm với các cô nương chứ không chịu “làm ăn” tử tế, hắn vẫn ngồi bên Thủy Châu Nhi như mọi ngày, vừa ba hoa vừa thỉnh thoảng đá vài câu dò hỏi xem cái chết của Trương Di Kỳ có khiến người khác hoài nghi gì không.

- Ta rất thích nhìn người cười, hai cái lúm đồng tiền trông đáng yêu chết đi được. - Thủy Châu Nhi con mắt lúng liếng nói - Nhưng nói lại, người sắp thi vào thư viện rồi thì nên đọc sách ôn luyện nhiều một chút, kẻo chẳng may thi rớt thì người ngoài lại bàn tán là bọn ta hợp hôn người gây ra tai họa, lúc đó người biết làm sao để đền bù bọn ta?
- Đừng nói hai chữ bọn ta, ngày nào Ninh Khuyết tới đây cũng chỉ tìm mỗi cô nói chuyện, liên quan gì đến chúng ta đâu. - Một cô nương trêu ghẹo.

Thủy Châu Nhi tuy bề ngoài đùa cợt nhưng bên trong lại mang hàm ý quan tâm thực sự, Ninh Khuyết cảm thấy ấm áp, hắn cười nói vài câu ứng phó qua loa như bài vở đã chuẩn bị tốt hết rồi, không cần lo lắng. Tang Tang ngồi bên cắn đầu cắn hạt dưa, thỉnh thoảng lại trò chuyện câu được câu mất với Tiểu Thảo, trong lòng thầm nghĩ thiếu gia không phải đang ứng phó mà đang nói dối trắng trợn, kì thi vào thư viện có tổng cộng sáu môn, ngày nào nàng cũng giục như giục đò mà rốt cuộc hắn ôn được mấy bài?

Tuy Tang Tang không ngại trang còn bị người ta nhảm là một thằng nhỏ sai vặt nhưng mấy cô gái trong thanh lâu là loại già đời cỡ nào chứ, khi nàng vừa bước qua cửa, họ liếc một cái đã biết là một cô bé vệt con xấu xí rồi, Tiểu Thảo vừa nói chuyện với Tang Tang vừa âm thầm thông cảm trong lòng, gã khốn Ninh Khuyết này chắc hẳn ghét bỏ Tang Tang xấu xí nên hàng ngày mới trở mặt vào trong thanh lâu chơi suông.

Trong gian phòng trên tầng cao nhất, người trung niên áo xanh chậm rãi đi tới bên cạnh ông chủ Hồng Tụ Chiêu, đứng sóng vai lão nhìn xuống dưới, nhìn gã thiếu niên đang nói thao thao bất tuyệt với đám cô nương vây kín xung quanh, hắn bỗng bật cười, khuôn mặt vốn tuấn tú góc cạnh lại càng sáng sủa thêm.

- Nếu gã thiếu niên này là khách thuê cuối cùng của ngõ 47, ta càng không thể tha thứ cho hắn. - Người đàn ông kia mỉm cười nói - Đuổi hắn đi rồi, kế ước thuê cửa hàng đều rơi hết vào tay ta, ta lại đem đồng kế ước đó chuyển cho nha môn, khi ấy người còn lý do gì để cự tuyệt phủ Trường An trưng dụng con đường?

- Những ông chủ thuê cửa hàng trong ngõ 47 đều bị các người đuổi đi sạch, nhưng người đã thấy ta lùi bước thỏa thuận bao giờ chưa? - Người trung niên áo xanh cười nhẹ trả lời - Huống hồ các người cũng không đuổi nổi gã thiếu niên này đâu.

- Không đuổi nổi? - Người kia nhìn vào mắt hắn, nói - Cũng đúng, chỉ bằng năm chữ Lão Triều Xuân Phong đình của người, kẻ nào dám tùy tiện ra tay?

Người trung niên áo xanh chỉ cười cười chứ không muốn nói tiếp chủ đề, hắn quay lại ngồi xuống ghế.

Vừa nãy hắn được lão tứ thông báo tình hình nên biết chuyện gì đã xảy ra ở ngõ 47. Một thư sinh nhỏ tuổi từ nơi khác đến thành Trường An thì cử mà không hề sợ hãi khi thấy hai bang phái xã hội đen chuẩn bị chém giết ngay trước mặt, thậm chí còn biết lợi dụng cơ hội để nâng giá, trắng trợn đoạt lấy một năm tiền thuê cửa hàng, càng khiến hắn bất ngờ hơn là thiếu niên đó không hề nâng giá tới trời, hành xử hết sức lão luyện và có chừng mực, nói cách khác là hết sức có khí độ.

Ngày đầu tiên Lão Bút Trai mở cửa, hắn tới ngõ 47 không phải để trú mưa mà để xem gã ngốc nào lại to gan đến mức dám thuê cửa hiệu của mình, ai ngờ tới nơi mới biết thiếu niên kia có lẽ không biết những chuyện xảy ra gần đây trong giới giang hồ Trường An nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu xuẩn.

Trên thế giới này không kẻ ngu xuẩn nào có thể viết ra những con chữ đẹp đến thế, cũng không kẻ ngu xuẩn nào có thể lưu lại vết chai do dùng dao rọc nét đến vậy ở hồ khẩu, nhớ tới những nét bút rắn rỏi tràn đầy sức mạnh thậm chí còn loáng thoáng ý vị giết chóc trong đám tranh treo trên tường Lão Bút Trai, liên hệ với sự kiện xảy ra ngày hôm nay, người đàn ông trung niên thậm chí còn hoài nghi phải chăng gã thiếu niên đó đã từng giết người, không, chính xác là hoài nghi phải chăng thiếu niên đó từng giết rất nhiều người...

Với kẻ quanh năm suốt tháng làm việc trong máu và trong bóng tối như hắn mà nói, mười lăm mười sáu tuổi đã giết rất nhiều người vẫn là chuyện rất khó tưởng tượng, một thiếu niên như vậy, nếu hắn không muốn chuyển đi thì kẻ nào có thể buộc hắn chuyển đi?

- Lão Triều, dù sao ta cũng đang thay mặt phủ vương gia hỏi người, người có thể tỏ ra tôn trọng một chút được không?

Người trung niên giật mình ngẩng lên, giờ mới nhận ra vì mãi nghĩ đến thiếu niên kia nên hơi thất thố, hắn bèn mỉm cười tỏ vẻ áy náy, nhưng ba chữ phủ vương gia dường như không có sức nặng nào đối với tâm hồn phóng khoáng ấy cả.

Người đàn ông đang nói chuyện với hắn họ Thôi tên Đắc Lộc, cái tên rất tầm thường nhưng con người lại không hề tầm thường, một người đàn ông có thể chèo chống cho thanh lâu đệ nhất thành Trường An thì không thể là kẻ tầm thường. Hầu hết người Trường An đều cho rằng chỗ dựa sau lưng tòa lâu này là vị quan lớn nào đó của phủ Trường An, nhưng chỉ những nhân vật cỡ người trung niên áo xanh mới biết Thôi Đắc Lộc dựa dẫm vào đại quân sự của phủ thân vương, thậm chí còn có người tin rằng thanh lâu này chính là tài sản ngầm của vương gia.

- Gần đây Hồng Tụ Chiêu xảy ra phiên toái, không ngờ Thôi huynh còn có thời gian quản đến mấy chuyện lặt vặt này.

Thôi Đắc Lộc lạnh lùng nói:

- Người biết thừa phủ vương gia không hề muốn thò tay tới ngõ 47, có điều do bộ quân bộ hộ không tiện ra mặt mới nhờ đến mấy kẻ tép riu vô công rồi việc như ta, ai biết được người giữ khư khư không chịu nhả khiến các vị tai to mặt lớn trong mấy bộ đó bực mình, vì thế chuyện bé mới xé ra to như hiện nay, mấy ngày trước phủ Trường An cần quét khu vực của người lại bị người ngăn cản, cuối cùng phải điều động đến cả Vũ Lâm quân...

Nghe thấy ba chữ Vũ Lâm quân, người trung niên nhướng mày, dường như có gì đó khiến hắn ta đau đớn.

Thấy vẻ mặt đó, Thôi Đắc Lộc rất thức thời chuyển hướng câu chuyện, lão vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên người cũng biết phủ vương gia làm giúp hai bộ kia chẳng qua cũng muốn kiếm được một vài thứ lợi ích, đại quân sự từng cho ta biết vương gia khá yêu thích người, có lần trong lúc uống rượu còn buột miệng nhắc tới tên người, nói người làm việc trong thành Trường An rất biết phép tắc, có chừng có mực.

Người trung niên vẫn im lặng, nhưng khí đen trên trán càng ngày càng nồng.

Thôi Đắc Lộc nghiêng túc nói tiếp:

- Người cũng biết hai ngày trước một vị ngự sử chết ngay trước tòa lâu của ta, chuyện này hết sức phiền phức, lão hấp tấp quá nên gặp tai nạn đột tử, nhưng người nhà lại cứ kéo đến phủ Trường An làm ầm ĩ, vương gia và vị ngự sử đó vốn là chỗ bạn bè cố tri nên không tiện ra mặt, ta phải tự thân xử lý chuyện đó, nếu người có thể vượt chuyện này yên xuống giúp ta thì ta hứa sẽ không nhúng tay tiếp vào vụ việc ngô 47.

Tuy đối phương chỉ là ông chủ thanh lâu, tuy luôn miệng xưng ta xưng ta rồi lại xưng ta trong câu chuyện, nhưng người trung niên biết thái độ của đối phương chính là thái độ của thân vương điện hạ, tiếng nói của đối phương chính là tiếng nói của phủ vương gia, hần ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười, nói:

- Cho dù điện hạ và vị ngự sử kia có tình bạn cố tri nhưng muốn dẹp yên chuyện này thì quả đơn giản vô cùng, việc gì phải nhờ đến loại người lẩn lộn trong giang hồ như ta ra tay?

Thôi Đắc Lộc sầm mặt:

- Người thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu? Nếu là về trước, từ nay trong mắt ta sẽ không còn nhân vật lão Triều Xuân Phong đình nữa, bởi lẽ người quá ngu xuẩn, nếu là về sau, từ nay trong mắt ta cũng không còn nhân vật số má lão Triều Xuân Phong đình, bởi lẽ người quá thông minh nhưng cũng quá thiếu biết điều.

Người trung niên bình tĩnh trả lời:

- Chuyện ở ngô 47 chẳng to tát gì, đối với vương gia nó không to tát, đối với lão Triều của Xuân Phong đình cũng không to tát, nếu quả thật bộ nào đường nào trong triều cần đến, ta tình nguyện dâng lên bằng cả hai tay, nhưng nếu không phải vậy thì các người đừng dùng nó để ép ta. Nguyên tắc từ trước tới nay của Xuân Phong đình bọn ta vẫn là không dính dáng đến chuyện tranh đấu tầng cao trong đế quốc, bất kể là điện hạ hay bộ quân, bộ hộ, chỉ cần chuyện liên quan đến họ thì ta tránh xa được bao nhiêu sẽ tránh xa bấy nhiêu, các người càng ép thì càng đẩy ta ra xa hơn thôi.

- Lão Triều của Xuân Phong đình người là đầu lĩnh giới xã hội đen thành Trường An, mấy ngàn thủ hạ theo người kiếm cơm, loại chuyện vận tải áp giải gì triều đình cũng giao cho các người làm hết, kết quả người nói muốn bỏ đi ư? Người nghĩ người có thể đi nổi không? Người nghĩ người sẽ đi được đâu? Ba ngàn huynh đệ dưới tay người sẽ đi đâu về đâu? Nhà tù của bộ hình hay nhà lao quân đội nơi biên giới? - Thôi Đắc Lộc lạnh lùng nhìn hần, nói - Mấy năm trước triều đình gió êm sóng lặng, muốn bo bo giữ mình còn có khả năng, giờ đây tứ công chúa đã trở về, nàng một lòng một dạ muốn đưa em trai mình lên làm thái tử, hồn nhiên quên mất hoàng hậu nương nương vẫn đang tại vị, mà chính nương nương cũng có con trai! Những chuyện lớn lao cỡ đó tất nhiên chẳng liên quan gì đến người, nhưng nếu bây giờ người còn chưa xác định rõ ràng lập trường trở thành chó của nhà ai thì cả hai nhà đều không thể tha thứ cho người!

- Làm chó? Chẳng lẽ nhất định phải tìm ình một người chủ sao? - Người trung niên thở dài - Phải chăng người muốn thu phục ta cho thân vương điện hạ?

- Không sai, hiện nay phàm là người có tiếng nói trong thành Trường An đều chèn ép người, vì sao? Vì người là một con chó không có chủ. Nếu người chịu nương nhờ một nhà, bất kể bộ quân hay ai khác muốn đánh người cũng phải nhìn mặt mũi của người cầm sợi xích tròng trên cổ người.

- Ta có thể hỏi một chuyện không? - Người trung niên bỗng mỉm cười nói.

- Mời nói.

- Giữa hoàng hậu và tứ công chúa, thân vương điện hạ ủng hộ vị nào?

Thôi Đắc Lộc nói như đinh đóng cột:

- Đương nhiên không ủng hộ ai, tấm lòng trung của điện hạ đối với hoàng đế bệ hạ vĩnh viễn trước sau như một, chỉ cần bệ hạ nói là ai thì điện hạ sẽ ủng hộ người đó.

Người trung niên nghe thấy câu trả lời này liền im lặng suy nghĩ rất lâu mới ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Xin lỗi, là một người đàn ông Đại Đường, ta không có thói quen làm chó.

Thôi Đắc Lộc giật mình, cố gắng kìm nén cảm giác chán nản trong lòng, cất giọng khuyên nhủ:

- Con người sống trên đời mấy ai mà không phải làm chó, có kẻ muốn làm chó còn không được nữa kia.

Người trung niên đứng dậy, buộc kiếm vào thắt lưng rồi tiêu sái chấp tay, nói:

- Ông chủ Thôi, người không phải là một thuyết khách xứng chức, bởi lẽ người không hề hiểu tính cách của lão Triều Xuân Phong đình ta.

Thôi Đắc Lộc nhăn mặt đứng dậy, nặng nề nói:

- Có phải người khó quyết định vì sợ người dưới không phục? Người yên tâm, vương gia đã nói rồi, chỉ cần người chịu cúi đầu, cho dù là sự cúi đầu mang ý nghĩa tượng trưng thì ngài ấy cũng bắt bộ quân cho người một sự công bằng, ít nhất là hai cái đầu người, đường đường một bang chủ như người chẳng lẽ không áp chế nổi đám lâu la bên dưới?

Nói đến nước này thì hẳn cũng vút quách luôn cái mặt nạ hành sự theo ý đại quân gia vương phủ, đưa thẳng thân điện hạ lên đài, nhưng người trung niên cứ như bị điếc, vẫn bước một mạch ra khỏi cửa, không ai để ý lúc Thôi Đắc Lộc nói ra năm từ “đường đường một bang chủ” thì trên mặt hẳn bỗng toát ra một ý cười khó hiểu.

- Lão Triều, người đứng lại cho ta. - Giọng nói của Thôi Đắc Lộc đuổi theo hẳn không tha - Xem ra mấy năm nay người và đám huynh đệ của người sống quá thoải mái đắc ý tại thành Trường An mà quên mất hai chữ kính sợ viết như thế nào rồi, nhưng ta phải nhắc cho người biết, những quý nhân này là bậc cao quý thực sự, thế giới của họ không phải để loài gián hôi hám quanh năm bò dưới cống rãnh như người có thể hiểu được.

Người trung niên dừng bước, nhưng không hề quay đầu lại.

50. Chương 51: Ông Trời Còn Dung Ta Thì Ta Còn Sống Khỏe.

Thôi Đắc Lộc nhìn bóng lưng người trung niên, lạnh lùng nói:

- Ta biết người cậy vào điều gì, chẳng phải mấy người Thường tam Tề tứ, Lưu ngũ Phí lục Trần thất sao? Ta biết người có thể đánh nhau, những huynh đệ đó của người cũng có thể đánh nhau, nhưng người chớ quên Thường tam Phí lục là giáo úy Vũ Lâm quân, Lưu ngũ là đầu mục Kiêu Kị doanh, Trần Thất là thị vệ lâu năm trong cung, các nhân vật lớn chỉ cần di nhẹ đầu ngón tay đã đủ đẩy người xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời không thể ngóc lên.

Người trung niên bỗng xoay người, nhíu mày nhìn lão.

- Vài năm nay các người đã chết không ít huynh đệ giỏi đánh, ngoại trừ mấy gã vô dụng như Tề tứ chẳng hạn thì người cũng chỉ trông chờ vào mấy người trên, nhưng người chẳng lẽ không biết sức mạnh trong tay các nhân vật lớn ư? Họ chỉ cần một câu nói, một tờ công văn là dễ dàng giam chặt lực lượng quan trọng nhất của người trong quân doanh, đám đầu trộm đuôi cướp trong thành Trường An bị người chèn ép mười mấy năm nay nếu biết tin này ta nghĩ chúng sẽ rất khoái trá xông lên cắn người vài cái, đúng chứ?

Người trung niên im lặng, vẻ mặt càng lúc càng bình thản, hẳn tiếp tục bước ra ngoài cửa.

Thôi Đắc Lộc cười nhạt:

- Lão Triều Xuân Phong đình, bàn tay người vươn dài quá mức rồi, tới tận trong triều cơ đấy, bây giờ người nhìn đâu cũng thấy địch, ta rất muốn xem ai còn có thể tha thứ cho người!

Người trung niên đặt tay phải lên cửa phòng, hẳn im lặng một lúc mới nói:

- Chỉ cần ông trời còn dung ta thì ta còn sống khỏe.

.....

Cuộc nói chuyện trên lầu cao nhất của Hồng Tụ Chiêu xét theo ý nghĩa nào đó đã quyết định tiến trình phát triển của lịch sử thế giới ngấm thành Trường An, khi những nhân vật lớn trong triều bắt đầu nảy sinh hứng thú với đám cỏ dại mọc trên mảnh đất giang hồ thì bất kể sức sống của đám cỏ dại ấy mạnh mẽ đến đâu, ý chí cầu sinh kiên cường đến đâu đều giống như thảo nguyên bị bão lửa quét qua, chỉ để lại những đóm tro tàn trên bề mặt và vài rễ cỏ lay lắt dưới lòng đất, không bao giờ có thể hồi phục lại trạng thái tươi tốt rậm rạp như ban đầu.

Đó là mùi vị của quyền lực.

Cả đời vị phu nhân của ngự sử Trương Di Kỳ rất quen cho người khác nếm mùi vị này nên lúc biết tin Trương Di Kỳ bỗng nhiên bỏ mình nàng không cách nào tiếp nhận được sự thật, sau khi chỉ huy đội quân thê thiếp tới thanh lâu nhận xác lão gia về nhà đã gào khóc thảm thiết suốt hai ngày, tiếp đó là hành trình tất tả xuôi ngược giữa Đại Lý Tự và nha môn phủ Trường An phụ trách công tác trị an đô thành, chỉ tiếc khi đến phiên nàng phải nếm trải mùi vị ấy mới biết nó thật cay đắng làm sao.

- Lão gia nhà ta sao có thể đoán mệnh như vậy được? Ông ấy từng cho ta biết vào hai mươi bảy năm trước quốc sư đại nhân đã xem mạng cho ông ấy, quốc sư nói ông ấy phúc phận cao dày, sống lâu trăm tuổi, vì thế ta khẳng định lão gia nhà ta đã bị lũ hồ ly tinh trong thanh lâu kia hại chết! Kinh triệu doãn đại nhân (1), ngài phải làm chủ cho ta, nếu ngài dám bao che cho lũ khốn đó, ta sẽ tự thân tới phủ vương gia xin điện hạ chủ trì công đạo!

Vị quan ngồi phía trên chừng trên bốn mươi tuổi, mắt tam giác mũi cam sành, dưới cằm là chòm râu thưa thưa vài cọng, hình dạng thật sự xấu xí hèn mọn, trong cái chốn quan trường Đại Đường đề cao vẻ ngoài oai phong tướng tốt mà người này không bị ném xuống mấy châu quận xa xôi cho khuất mắt lại được giữ ở Trường An làm việc, thật là một dị số.

Ông quan nhìn xuống vị phu nhân gầy gò dưới công đường, hấn bị lời nói của bà ta làm đau đầu vầng óc, cũng may quan lại Đại Đường ai cũng biết truyền kì về quốc sư đại nhân, hấn bắm ngón tay lăm nhăm tính toán một hồi mới vỡ lẽ, hai mươi bảy năm trước quốc sư đại nhân chỉ là một đạo đồng quạt lửa của Nam môn Hạo Thiên đạo, chưa gặp được đương kim thánh thượng - cuộc gặp gỡ khiến ông ta phát lên như điều, hồi đó ông ta đoán mệnh cho Trương Di Kỳ chỉ sợ phần nhiều là lừa gạt kiếm tiền, nghĩ đến đây, hấn ho khan hai tiếng rồi uy nghiêm nói:

- Khụ... khụ..., xin phu nhân hãy nén đau buồn, đầu tiên bà phải biết bản quan là tham quân tư pháp Thượng Quan Dương Vũ của phủ Trường An, không phải là kinh triệu doãn đại nhân, thứ hai, di hài của ngự sử đại nhân đã được ngõ tác (2) khám nghiệm kĩ càng, quả thật ông ấy bị thùng xe bắt ngờ sụp đổ đè lên khiến não bị chấn động mạnh dẫn tới tử vong, không phải bị mưu sát.

Chuyện ngự sử Trương Di Kỳ chết ngay trước cửa thanh lâu khiến thành Trường An được một phen bàn tán sôi sùng sục, nhưng đa số bình luận là châm chọc chế giễu, trên quan trường càng không ai nghĩ đây là một vụ ám sát, phủ Trường An vì không muốn để đám ngự sử lăm mồm mượn đề tài này đá sang chuyện khác gây rắc rối nên hai ngày trước đã đóng dấu kết luận Trương Di Kỳ chết vì sự cố giao thông.

Nhưng chẳng ai ngờ vị ngự sử phu nhân không chịu buông tha, kiện lên tận Đại Lý Tự. Công việc của ngự sử nói một cách chính xác là chuyên đắc tội với quan viên nên nhân duyên rất kém, Trương Di Kỳ đã chết nhưng thân vương điện hạ chống lưng cho ông ta vẫn còn đó, vì vậy không ai dám nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng nhưng cũng chẳng ai rỗi hơi tận tâm giải nỗi oan cho lão, thế là Đại Lý Tự liền đẩy ngược ngự sử phu nhân về cho phủ Trường An.

Hồi này khi kinh triệu doãn thấy tiếng trống báo án bên ngoài rồi nghe ngóng được người tới là bà phu nhân ngự sử hung hãn không dễ dây vào kia, lão liền len lén chuồn một mạch qua cửa hông xuống nhà sau, sau đó sai thuộc hạ thông báo đại nhân hiện nay thân thể không khỏe, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Thượng Quan Dương Vũ là tham quân tư pháp phủ Trường An, chủ quản hình danh tra án nhưng không tìm được cỡ chuẩn đi, mà hấn cũng không có ý định chuẩn, trong mắt người khác ngự sử phu nhân là người đàn bà đánh đá khó chơi chứ trong mắt hấn phu nhân của quan lại trong triều là một bầy cọp giấy không

hơn không kém, chỉ cần nắm được điểm yếu của họ rồi nhằm vào đó dọa nạt là xử lý ngon lành, hơn nữa có khi còn kiếm chác được kha khá.

Trong thời điểm này còn không quên chuyện kiếm chác, gã tham quân tư pháp quả nhiên rất tham lam, muốn hiểu tường tận sự việc phải nói từ xuất thân của gã. Nguyên quán Thượng Quan Dương Vũ ở Nam Tấn, tổ tiên sau khi chuyển tới Trường An thì năm đời đều sống trong khu đông thành nghèo khó, trong nhà chưa bao giờ xuất hiện được một người đàn ông ra hồn, chẳng mê bạc cũng mê gái, gom góp cả năm đời tài sản cũng có được hai gian nhà ngói dột nát và hơn mười lượng bạc, mãi đến đời Thượng Quan Dương Vũ hẳn mới may mắn thông qua kì thi ghi chép, sau đó bắt đầu con đường làm quan từ viên lại coi ngục thấp kém nhất, phần đầu leo trèo cho đến nay cũng trở thành một viên quan chính thức có phẩm có hàm.

Sau khi lên làm tham quân tư pháp, Thượng Quan Dương Vũ không còn cẩn thận từng tí như trước đây nữa, sự sợ hãi đối với nghèo khó và sự cuồng nhiệt đối với tiền tài đã đẩy hẳn lên con đường tham ô hối lộ, phủ Trường An bị trên dưới trong triều soi xét từng li từng tý, công việc của hẳn lại không dính đến thuế má nên muốn ăn tiền còn khó hơn lên trời, nhưng may thay trong tay Thượng Quan Dương Vũ còn có quân bài luật pháp.

Trong vụ án ngục sử Trương Di Kỳ, hẳn không dám đổ oan cho thanh lâu kia nhưng có thể ép được chút bạc từ tay bà vợ nạn nhân hay không là vấn đề đáng cân nhắc, Thượng Quan Dương Vũ hí mắt đánh giá vị phu nhân gầy gò, còn chưa đợi bà ta nổi điên cãi lại thì hẳn đã ngoắc ngoắc tay ý bảo đối phương tới gần rồi hạ giọng nói:

- Phu nhân, nhân chứng là hộ vệ trong nhà bà, vật chứng còn để ở nhà sau nha môn, trên thân ngục sử đại nhân vẫn còn mùi son phấn, hơn nữa cái ngày bà dẫn đám đàn bà con gái trong nhà cầm gậy gộc hùng hổ ra ngoài thì quá nửa dân chúng trong thành Trường An đều tận mắt nhìn thấy. Bà nghĩ xem, ngục sử đại nhân chắc chắn không thể vì sợ hãi bà tới thanh lâu bắt kẻ thông dâm nên hốt hoảng không nhìn đường đâm đầu vào xe ngựa mà chết, nói vậy ai mà tin nổi chứ, đúng không?

Ngục sử phu nhân tái mặt, đang định mở miệng mắng chửi thì Thượng Quan Dương Vũ lại mỉm cười, con mắt tam giác híp lại thành hình lỗ vuông xoắn dây trên đồng tiền, hẳn thì thảo nói tiếp:

- Thật ra bản quan cũng biết ngục sử đại nhân chết một cách quá ly kỳ, quá oan ức, hơn nữa... nói ra điều này thật không hay ho gì nhưng bản quan vẫn phải nói, bà dù sao vẫn phải làm âm ĩ lên mới ra vẻ trong lòng người nhà mình không có điều đáng thẹn, cũng tránh để người ngoài nói bà tự tay bức tử lão gia, hơn nữa nếu làm âm ĩ được thì tòa thanh lâu kia sao tránh khỏi phải đền bà một khoản bạc lớn? Ôi, người đã chết rồi thì không thể sống lại, số tiền phủ tuất ít ỏi triều đình cấp phát và bổng lộc của ngài ngục sử để lại có đáng là bao? Người sống có thể cầm bạc trắng trong tay mới là tốt nhất.

Khuôn mặt teo tóp của ngục sử phu nhân lộ vẻ cực kì mất tự nhiên, rõ ràng đã bị Thượng Quan Dương Vũ nói trúng tim đen, bà ta lúng ta lúng túng nửa ngày mới nhìn hẳn đầy chờ đợi, thì thầm nói:

- Nếu chuyện này thành công ta sẽ chia cho ngài hai phần.

Dám đem luật pháp ra giao dịch ngay giữa công đường, loại chuyện này nếu để Ngục Sử đài hoặc trong cung biết thì bất kể Thượng Quan Dương Vũ hay ngục sử phu nhân đều khó tránh khỏi kết cục rơi đầu, may mà người trong nha môn phủ Trường An đều sợ cái miệng om sòm của ngục sử phu nhân nên dạt ra xa bằng hết, công đường trở nên vắng vẻ yên tĩnh khác thường nên nàng không sợ người khác nghe thấy.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của ngục sử phu nhân, Thượng Quan Dương Vũ đột nhiên sầm mặt, đập thanh kinh đường mộc(3) xuống đánh rầm ròi quát lớn:

- Con đàn bà lớn mật, nể chồng người là ngục sử ta mới kính người ba phần, không ngờ còn dám đi tìm đường chết!

Tiếng quát này dọa ngục sử phu nhân suýt đứng tim, nét mặt Thượng Quan Dương Vũ dường như được tạo ra bằng những tấm mặt nạ, thay đổi còn nhanh hơn lật tay, soạt một cái đã biến thành thân thiện hòa ái, hẳn nói một cách sâu xa:

- Bản quan mắng người cũng vì muốn cứu người thôi, người có biết người đứng đằng sau thanh lâu đó là ai không? Người còn dám có ý nghĩ kiếm bạc từ trong đó, lá gan người cũng quá to rồi!

Ngự sử phu nhân vịn án, run rẩy hỏi:

- Chuyện này... chuyện này... mong ngài chỉ dạy thêm.

Tất nhiên Thượng Quan Dương Vũ không thể nói phủ Trường An chiếm mấy phần cổ phần thực tế trong thanh lâu, hẳn chỉ tay lên trời vẻ thần bí rồi thì thào nói:

- Đó là sản nghiệp của Hoàng hậu nương nương.

- Hả? - Nghe thấy bốn chữ hoàng hậu nương nương, ngự sử phu nhân run lấy bầy, đầu gối dường như nhũn ra, bà ta hốt hoảng nói - Vậy phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?

- Nếu người vẫn nhất định làm to chuyện thì ta không thể đảm bảo danh tiếng của ngự sử đại nhân còn giữ được hay không, dù sao cũng có người nhìn thấy ông ta chạy ra từ thanh lâu, hơn nữa ông ta còn uống say.

- Thượng Quan Dương Vũ nhìn nàng, nói giọng chính khí người người - Ngự sử chơi gái, nếu để trong cung biết thì dù chết vẫn bị lột mất chức quan, triệt bỏ mọi bổng lộc, lúc đó hành động của người mới thực sự là lấy giỏ trúc đan mức nước, phí công dã tràng.

Ngự sử phu nhân sợ hãi hỏi:

- Vậy... vậy phải làm sao cho tốt? Ta không tố cáo nữa có được hay không?

- Vấn đề ở chỗ hiện nay đã quá ồn ào rồi, nhưng chỉ cần người chủ sự bên thanh lâu đồng ý bịt chặt câu chuyện không để truyền vào trong cung, đặc biệt là vị tai mắt đó, thì mọi chuyện vẫn còn đường cứu vãn.

- Khó cũng phải cứu vãn. - Ngự sử phu nhân đã đánh mất khả năng tư duy từ lâu, khuôn mặt tràn ngập vẻ căng thẳng lo lắng, bà ta lại hỏi - Ngài nói ta phải chuẩn bị những gì?

Thượng Quan Dương Vũ mỉm cười, thế là lại có bạc rủ nhau về túi rồi, mỗi lỗ chân lông trên cơ thể dường như đang nở ra vì khoan khoái, khuôn mặt gầy ốm của vị ngự sử phu nhân dường như dễ nhìn hẳn lên, hẳn thâm đắc ý trong lòng: ăn của đàn ông nào có đơn giản như ăn từ đàn bà, ăn của người sống nào có sướng miệng như ăn từ người chết.

Hắn xuất thân nghèo khổ thậm chí có thể nói là đê tiện, tổ tiên không để lại tiền tài, sau lưng không có người chần đỡ, khuôn mặt sinh ra đã xấu xí, đối với nguyên cáo bị cáo thì bóp nặn tham lam như châu chấu tràn qua cánh đồng, đối với quan trên thì ton hót bợ đỡ đến nỗi da mặt dày hơn cả da mông lợn rừng, tính cách đạo đức không có chỗ nào đáng mê, nhưng chỉ cần ông trời còn chưa phạt hẳn thì hẳn sẽ kiên quyết sống tiếp cuộc sống xấu xí ấy, đó gọi là trời còn dung ta thì ta còn sống được.

.....

Mưa xuân rơi liên miên suốt hai ngày, tình hình kinh doanh trong ngõ 47 vẫn lạnh tanh như bếp lâu ngày không lửa.

Ninh Khuyết không hay biết phủ Trường An có một vị tham quân tư pháp tên là Thượng Quan Dương Vũ, vì hai chữ tham lam khắc trên xương cốt đã tình cờ giải quyết giúp hắn phiền phức nho nhỏ cuối cùng của vụ ám sát ngự sử Trương Di Kỳ, lúc này hắn đang bưng bát mì nóng hổi trên tay, mắt nhìn nước mưa rơi tí tách trên nền đường lát đá, lòng nghĩ tới kì thi vào thư viện đã ở rất gần, nghĩ tới học phí và phí ăn ở đắt đỏ, tâm trạng bỗng nhiên buồn phiền, cảm thấy thời tiết dường như lạnh hơn, tay trái hắn vô thức khép chặt vạt áo.

Tuy hắn lợi dụng cơ hội khiến ông chủ đất thần bí phải miễn một năm tiền thuê, đồng nghĩa với kiếm không được ba trăm lượng bạc, nhưng bạc này không phải bạc trắng ngay trước mắt mà chỉ là con số trên mặt giấy, nếu ông chủ đất không thể trụ nổi trước áp lực từ phía quan phủ hoặc Lão Bút Trai kinh doanh thiếu hiệu quả, vậy con số ba trăm chẳng khác gì số 0.

Nghĩ đến đây, Ninh Khuyết thờ dài, hẳn cúi đầu cầm đũa khều khều sợi mì trong bát, đâm vỡ mấy miếng hành, miệng hoàn toàn không có cảm giác muốn ăn, hai ngày nay ngay cả hứng thú viết chữ hắn cũng không khơi lên nổi huống chi là hứng thú với thứ mì đã ăn đến mòn cả răng này, nhắm mắt lại không cần nghĩ cũng biết trong bát có bốn hạt hoa tiêu, ba mươi miếng hành thái lát.

Cơn mưa bên ngoài càng lúc càng nặng hạt, đập xuống mặt đất kêu rào rào, bọt nước văng tung tóe, tầm nhìn càng ngày càng gần lại, bức tường bao của kho chứa Thanh Vận Ti bộ hộ cũng sắp không thấy rồi, Ninh Khuyết bưng bát mì ra trước cửa rồi ngồi xuống, vừa ngắm mưa vừa tiếp tục ăn.

Bỗng hần ngẩng đầu nhìn về bên phải.

Một người đàn ông độ tuổi trung niên cầm ô xuất hiện ngay trước cửa Lão Bút Trai, những giọt mưa hung dữ quất ngang dọc làm tấm áo xanh trên mình hần bị ướt quá nửa, vỏ thanh kiếm đeo bên hông cũng lóm đóm nước, đúng là ông chủ đất đã miễn cho Ninh Khuyết một năm tiền thuê nhà.

Vạt áo xanh bị nước mưa làm ướt sẫm màu hần lại, nhìn hơi nhếch nhác, nhưng rất kì diệu, người trung niên lại không gây ra bất cứ cảm giác nhếch nhác nào, hần giương ô đứng lặng lẽ trước cửa nhìn cơn mưa giăng giăng, vẻ mặt bình thản tựa như đang ngắm một vùng trời đầy hoa đào và nắng đẹp.

Ninh Khuyết ngừng đầu nhìn hần rồi lại cầm cúi ăn mì, không nói một câu.

Một lúc lâu sau, người trung niên phá vỡ không khí im lặng, hần cúi đầu nhìn Ninh Khuyết, cười nói:

- Mì thơm quá.

Ninh Khuyết vẫn ngồi chồm hồm trên mặt đất đáp lại:

- Ăn nhiều quá rồi thì mì có thơm mấy vị cũng chỉ đến thế.

- Ta chưa ăn bao giờ.

- Tuy người đã miễn cho ta một năm tiền thuê nhưng ta không có ý định mời người ăn uống.

- Ta thích chữ người viết ra.

Người trung niên chuyển đề tài cực nhanh tựa như nước mưa trước mắt hai người, không thấm được qua mặt ô liền thuận thế chảy xuống, từ điểm đó có thể nhận ra đây là một người hàng ngày quen thói ra lệnh, hơn nữa còn không cho phép thuộc hạ nghi ngờ mệnh lệnh của mình.

- Ta cũng thích.

- Viết rất đẹp.

- Ta biết chữ do ta viết luôn rất đẹp.

Người trung niên cười cười, nói tiếp:

- Bên trong mỗi con chữ đều tràn đầy ý giết chóc, ta rất hiếm khi gặp được người có mùi vị giết chóc nặng nề như thế.

Ninh Khuyết lặng yên cúi đầu nhìn trân trối bát mì trong tay, một lúc sau chợt hỏi:

- Tối nay phải chăng người định đi giết người?

Người trung niên cảm khái đáp:

- Đúng vậy, trời có thể dung ta nhưng người không thể dung ta, ta đây đành phải giết người.

.....

Chú thích:

(1) Kinh triệu doãn: chức quan đứng đầu kinh thành, tương tự chủ tịch thành phố Hà Nội hay thị trưởng Washington DC.

(2) Ngõ tác: người chuyên khám nghiệm tử thi ngày xưa, tương tự bác sĩ pháp y ngày nay.

(3) Kinh đường mộc: khúc gỗ mấy ông quan xử kiện ngày xưa khoái đập để ra oai hoặc cất lời nguyên cáo bị cáo bên dưới, xem Bao Công thấy ông này đập suốt, không biết tiếng Việt dịch ra thế nào đành để yên, dốt lịch sử khổ thế đấy

51. Chương 52: Đình Xuân Phong, Lão Triều Tiểu Thụ

Ninh thiếu ngửa mặt lên nhìn người trung niên hỏi:

- Muốn giết người thì mau động thủ đi, còn đứng trước cửa hàng ta làm gì?

Nam tử trung niên đáp:

- Ta đợi mưa tạnh, đồng thời đợi mấy người nữa.

- Thông thường càng đợi mưa tạnh thì mưa càng không tạnh, đợi người đến thì người lại không đến.

Ninh Khuyết có lòng tốt khuyên nhủ.

- Người không đến nhất định là người không biết đạo lý.

Nam tử trung niên mỉm cười, nói:

- Thế nên ta và người có thể hàn huyên với nhau một vài câu chân thật được chứ? Không cần dùng kiểu dò thám như mấy tên khổ hành tăng kia được không?

- Cái này là do thái độ rồi, ta cũng không thích đi tới đi lui trong núi mây đâu.

Ninh Khuyết cười cười đáp lại:

- Nhưng ta không thích mình thì ngồi chồm hổm, còn người khác thì đứng để nói chuyện, nhìn lên hơi mỏi cổ đó.

- Vậy người đứng lên đi.

- Tại sao người không ngồi xuống?

Nam tử trung niên cười một cái, trực tiếp ngồi chồm hổm xuống không do dự, vạt áo thanh sam ướt nhẹ được vắt lên cánh cửa phía sau Lão Bút trai. Hắn nhìn khuôn mặt ngây ngô của Ninh Khuyết nghiêm túc nói:

- Bây giờ ta đang cố hết sức.

Ninh Khuyết vẫn cúi đầu ăn mì, chờ câu nói tiếp theo.

- Rất nhiều nhân vật tai to muốn biết thái độ của ta, nhưng tình huống bây giờ lại không cho phép ta biểu lộ điều gì, vậy nên ta đang bị bao vây. Ta và các huynh đệ trước giờ làm việc rất sạch sẽ, quan phủ muốn dùng luật để trị tội là không thể. Bọn họ quyết định thừa dịp trận mưa kéo dài này mà tiêu diệt ta lúc nửa đêm. Mấy tên đối thủ ở nam thành và tây thành cũng kéo qua rồi.

- Người của người đâu?

- Vài ngày trước đã chết mấy người, phần lớn các huynh đệ còn lại đều làm việc ở quan phủ. Việc vậy bọn họ trong quân doanh và nha môn đối với mấy vị tai to kia lại quá đơn giản. Thế nên tối nay ta có rất ít người.

Mưa đêm vẫn tí tách rơi và dường như càng lúc càng lớn hơn. Mấy người nam tử trung niên đang chờ tựa như không thể bình tĩnh được nữa, nhưng hình như người kia cũng không thèm để ý. Người trung niên cất lời rất ôn hòa, không che giấu điều gì. Sau đó, hắn nhìn Ninh Khuyết ở bên cạnh, mỉm cười nói:

- Nhưng đây cũng không phải là vấn đề. Vấn đề quan trọng nhất là ta cần một người bên cạnh nhưng vẫn chưa tìm thấy.

Ninh Khuyết nhìn thoáng qua bội kiếm được giắt ngay lưng người trung niên, hắn đoán hắn thanh kiếm bên trong rất nhỏ.

- Người cần người như thế nào?

- Nhanh, ngoan độc, dũng mãnh! Giết người không nháy mắt, không để bất cứ vật gì chạm được vào người ta!

- Không tính cả nước mưa chứ?

- Tất nhiên không.

- Yêu cầu này cũng không cao lắm.

Ninh Khuyết gãi gãi mái tóc đã hơi ẩm ướt hỏi:

- Tại sao lại là ta?

Nam tử trung niên nhìn vào cái chén Ninh Khuyết đang cầm bên tay phải nói:

- Ta dò hỏi biết được vài chuyện. Mặc dù kẻ đồn củi bên hồ Sơ Bích không có danh tiếng gì ở thành Trường An, nhưng ta lại biết rõ một thiếu niên chuyên giết mã tặc có thể làm được gì.

Ninh Khuyết trầm mặc một chút, sau đó cười cười nói:

- Tại sao ta phải theo người? Có lợi gì chứ?

Nam tử trung niên rất thích tính cách trực tiếp của thiếu niên trước mặt. Hắn duỗi ngón tay ra búng lấy một giọt nước mưa đọng trên cây dù bằng giấy dầu tán mím cười trả lời:

- Cả thành Trường An này không ai biết lá bài tẩy của ta. Nếu như đêm nay ta thắng, ta liền sử dụng được lá bài tẩy này. Đến lúc đó người sẽ biết, ta đây thực sự là một bấp đùi rất to, rất đáng để người ôm lấy.

- Nếu tối nay nguy hiểm như vậy, tại sao người không sử dụng lá bài tẩy luôn?

- Bởi vì lá bài tẩy không phải đơn thuần là một lá bài mà là một người. Ta không thể ra lệnh cho hắn được, ngược lại, hắn còn có thể ra lệnh cho ta. Hắn cần ta thắng cuộc chiến tối nay, vì hắn muốn xem thử trong tay đối thủ có giấu lá bài nào hay không.

- Được rồi, ta rất ghét phong cách làm việc này đây. Ta chỉ muốn nói một điều: có lẽ bấp đùi người rất to, rất cơ bắp, nhưng ta lại không thích thú gì cả. Mà nếu người đã biết đến hồ Sơ Bích ở nơi khỉ ho cò gáy kia, nhất định người cũng biết ta từng có cơ hội ôm lấy một cái cây thoát nhìn rất nhỏ, nhưng thực ra là một trong những cây thô to nhất Đại Đường này chứ? Thế nên ta cũng không muốn ôm đùi người.

Người Ninh Khuyết đang nói tới tất nhiên là Tứ công chúa Lý Ngự của Đại Đường. Sau khi nói xong câu đó xong hắn liền trầm mặc, cầm lấy chén mì trong tay để xuống mặt đất ướt nhẹp, cùng ngồi sóng vai với nam tử trung niên ngắm nhìn mưa ở ngoài. Vào lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ đến việc bản thân rất thích đối diện với phúc và họa, lại nhớ tới giao tình của Tiểu Hắc Tử trong cái quán nhỏ, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Nam tử trung niên trầm mặc một hồi, nói:

- Nếu không...người trực tiếp ra giá đi?

Ninh Khuyết xòe bàn tay ướt át ra ngay trước mặt người này, nói gọn gàng:

- Năm trăm lượng bạc.

Nam tử trung niên nhíu chân mày lại đề nghị:

- Quá ít, hay là người tăng thêm đi?

Ngay bên cạnh cánh cửa cửa hàng sách trong đêm mưa hiện ra hình ảnh hai người cò kè mặc cả có chút quỷ dị, người thuê cảm thấy giá thuê tiền quá ít.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn người trung niên hỏi:

- Người đoán thử đêm hôm nay ta sẽ giết bao nhiêu người?

Nam tử trung niên suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Ít nhất năm.

Ninh Khuyết nói lại:

- Trên thảo nguyên, giết năm tên mã tặc rồi lục soát khắp người cũng chỉ có năm lượng bạc là tối đa. Thế nên người cứ yên tâm, ta tuyệt đối có thể liều mạng vì năm trăm lượng bạc.

- Ta không cần người liều mạng.

Nam tử trung niên nhìn hần, mỉm cười rồi nói:

- Nếu như đến lúc nguy hiểm tính mạng, người có thể rời đi.

Ninh Khuyết lắc đầu nói:

- Đây không phải tác phong làm việc của ta, lấy tình nghĩa so sánh với tiền bạc là việc làm rất ngu ngốc. Nếu đã làm ăn, tất nhiên phải tuân theo đạo đức hành nghề.

Nam tử trung niên mỉm cười, vươn tay ra nói:

- Thành giao.

Ninh Khuyết đưa tay nắm chặt tay ông ta một cái rồi buông ra nói:

- Tôi họ Ninh, Ninh trong an bình. Ninh Khuyết.

- Ta họ Triều, Triều trong triều đình đại Đường, Triều Tiểu Thụ.

- Họ thì thật lớn lối, nhưng tên lại rất dịu dàng.

- Mọi người ở Trường An đều gọi ta là Lão Triều Xuân Phong Đình, người có thể gọi ta là Triều ca.

- Gọi là Triều Tiểu Thụ để nghe hơn...Mà cho ta hỏi Tiểu Thụ người một câu, người chính là bang chủ Ngự Long bang?

- Người có thể gọi ta là Lão Triều...mặt khác, ta chưa bao giờ nhận mình là bang chủ Ngự Long bang cả. Ta chỉ tập hợp một đám huynh đệ làm vài việc triều đình không thể làm thôi.

Ninh Khuyết cuối cùng cũng có thể xác định thân phận người này, mỉm cười vỗ vỗ bờ vai, hần nói:

- Bang chủ đệ nhất đại bang Trường An mà khiêm nhường thế này, Tiểu Thụ à, người cũng quá dối trá đấy.

...

Từ trong đồng củi rút ra một thanh đao hình dáng bình thường, lại lấy cây cung màu vàng và bao đựng tên làm bằng cây Dương ra, cuối cùng hần lại lấy đại hắc tán được dùng vải bố quấn quanh nhiều lớp ở trong cái vạc thô to bằng sứ men xanh, sau đó hần thắt toàn bộ đồ vật đó lên lưng mình. Hần sờ soạng dưới đáy quan tài một hồi lâu, lấy ra một cái khăn bịt mặt màu đen không biết đã không giặt rửa bao lâu rồi.

Cẩn thận mặc nhuyễn giáp bó sát người, còn mặc thêm một bộ tiền bào ngắn tay đã để lâu nơi đáy ruộng, tóc vốn buông xõa được cột lại thành vòng tròn giống như mọi người khi gặp nhau vẫn hay làm, dùng khẩu trang màu đen che lại hơn nửa khuôn mặt. Ninh Khuyết tự nhìn vào trong gương đồng một cách cẩn thận, sau khi xác định không có sơ hở gì nữa, hần đi ngang qua phòng bếp rồi nói vào trong:

- Đi thôi.

Tang Tang đang lau trang bếp, rửa sạch bát đựng nước và bút nghiên mực, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút biểu cảm nào, nhưng trong con người dài nhỏ lại có chút phiền não trẻ con. Cũng không biết tại sao cách đặt bút nghiên của tiểu thị nữ này hôm nay rất vô ý, thỉnh thoảng phát ra tiếng “cốc cốc”. Mà lúc lấy khăn lau thì dùng rất nhiều sức, tựa như muốn xuyên thủng cả đáy nồi đen sì.

Ninh Khuyết giật mình, rồi chợt hiểu ra vấn đề hần ôn hòa giải thích:

- Kiểm được chút bạc là tốt mà. Hơn nữa ta thấy người này cũng có chút bối cảnh. Bây giờ tặng đối phương một nhân tình, sau này ta cũng cần dùng đến.

“Phốc”

Tang Tang ném mạnh khăn lau gần tới bếp lò, bưng thau nước bắn đổ ra ngoài. Sau đó, tiểu nha đầu này quay lưng lại, tựa như không nhìn thấy cũng không nghe lời giải thích của hần.

Ninh Khuyết bóp bóp trán đang trở nên nhăn lại. Trầm mặc một lát hắn nói:

- Câu nói tùy tiện của Tiểu Hắc Tử ngu ngốc kia đúng là cái rắm mà. Bây giờ ta có muốn từ chối thì cũng không có cách tới Minh giới tìm hắn, coi như tối nay ghi nợ cho hắn.

Nói xong lời này, hắn không để ý đến tâm tình tiểu Tang Tang nữa, trực tiếp rời khỏi hậu viện tiến về trước cửa hàng.

Lão Triều Xuân Phong Đình thân là bang chủ Ngự Long bang - bang phái lớn nhất Trường An. Lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, không biết ra mắt bao nhiêu kỳ ngân ngoại tộc, hắn ta cũng biết lão bản Lão Bút trai cũng là một kỳ nhân nên từ sớm đã có tinh thần. Nhưng khi nhìn thấy trang phục của Ninh Khuyết hắn ta cũng không khỏi kinh ngạc.

Hắn nhìn món đồ thần bí được Ninh Khuyết bọc lại như một cây thô to ở sau lưng cười khổ:

- Người ăn mặc như thế này không giống đi giết người chút nào? Có phần giống...giống như một người sa cơ thất thế nên phải trốn nợ nưa đêm. Chẳng lẽ người đem toàn bộ gia sản theo sao?

- Ta chỉ mang theo một cây đao, người biết vậy là đủ rồi.

Ninh Khuyết đi tới gần ông ta. Nhìn thoáng qua phố Lâm Tứ Thập Nhất đang trong mưa gió, lại thấy hai đầu Trường An cũng không có bóng người bèn cau mày lại, nói:

- Hi vọng không có nội gian trong đám huynh đệ của ông, cũng hi vọng huynh đệ ông coi trọng cái phố này. Ta không hi vọng việc đi theo ông giết người trong đêm mưa gió hôm nay đến ngày mai lại trở thành một bức tranh phủ treo thưởng tẻ nhạt ở thành Trường An đâu.

Lão Triều Xuân Phong Đình cúi đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt người thiếu niên được khăn bịt mặt màu đen che hết một nửa, mỉm cười nói:

- Người không cần cẩn thận như vậy. Chỉ cần tối nay ta và người còn sống, sau này người cũng không xúc phạm đến luật pháp đại Đường, làm xằng làm bậy thì cả thành Trường An này, thậm chí đế đô Đại Đường cũng không có người nào tới tìm người nữa.

Nghe mấy lời này, Ninh Khuyết trầm nghĩ: “Ai dám nói sau lưng bang phái lớn nhất Trường An không có chỗ dựa chứ?”

Nhưng hắn cũng không lấy khăn bịt mặt ra để quang minh chính đại đi giết người, âm thanh khàn khàn từ sau khăn bịt mặt phát ra:

- Ta vốn quen cẩn thận.

Lão Triều Xuân Phong Đình cười cười, không khuyên gì nữa.

Đêm xuân u tĩnh sớm bị tiếng mưa tí tách làm ồn, lúc này lại có thêm tiếng bước chân. Ninh Khuyết đi ra trước cửa, Triều Tiểu Thụ mở cửa dù bằng giấy dầu ra, sau đó hai người đồng thời cất bước đi trong đêm khuya và mưa gió.

Tang Tang đi ra, đứng ngay sát cửa nhìn ra bên ngoài, hai tay tiểu nha đầu này còn bưng một cái nồi lớn. Nhìn thấy trên bàn còn rất nhiều thức ăn, lại nhìn sang thân ảnh đang đi trong đêm to gió lớn, nằng lo lắng hô to:

- Thiếu gia, người còn chưa ăn xong!

Ninh Khuyết quay đầu lại nhìn nàng, cười cười:

- Cứ để đó, lát về ăn tiếp.

Tang Tang ôm cái nồi lớn, bả vai nhỏ gầy tựa vào cánh cửa đã bị nước mưa làm ướt la lón:

- Lạnh không dễ ăn đâu!

Ninh Khuyết phát phát tay, cười lớn tiếng nói:

- Vậy nhớ hâm nóng lại đi, lát về ta sẽ ăn.

Tang Tang mím cái miệng nhỏ nhắn lại thật chắc, kinh ngạc nhìn thân ảnh đang rời xa, cuối cùng quát lên:

- Ta sẽ để nhiều hành vào, thiếu gia, người nhớ ăn đó!

Ninh Khuyết không trả lời nữa, nhưng nụ cười ẩn trong đôi mắt màu đen lộ ở bên ngoài khăn bịt mặt màu đen càng lúc càng đậm. Đêm càng lúc càng tối hơn, mưa gió càng lúc càng to hơn, hấn bỗng nhiên mở miệng, hỏi:

- Tiểu Thụ, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Xuân Phong Đình.

Lão Triều bình tĩnh đáp lại:

- Nhà ta ở đâu...địch nhân sẽ ở đó. Ngoài ra, ta đề nghị người gọi ta là Lão Triều vì người mới chính là một cái cây nhỏ.

Cơn mưa vẫn kéo dài xuống ngừng, cũng không biết Xuân Phong Đình kia là nơi như thế nào.

52. Chương 53: Người Đứng Bên Đình Ướt Vạt Áo Lam.

Đa số người ở Trường An đều biết một điều, vì một nguyên nhân bí ẩn nào đấy mà Lão Triều Xuân Phong Đình không hề muốn nhắc tới danh xưng Ngự Long bang của mình mà càng muốn gọi nó, thiên hạ đệ nhất bang ở thành Trường An bằng cái tên khác, Xuân Phong Đình.

Nhiều người đoán có thể do người này từ nhỏ đã sống tại con phố cát ngang Xuân Phong Đình mà ra. Mấy tên địch nhân lại âm thầm giễu cợt nói rằng do hấn đã giết người quá nhiều, làm nhiều chuyện xấu, tước đoạt niềm vui của vô số người...nói tóm lại là một kẻ rất thô bỉ...nên hấn phải cố gắng để cho tên bang phái mình có chút tao nhã như cái tên gọi Xuân Phong Đình.

Xuân Phong Đình nằm trong khu dân nghèo, kiến trúc có phần rách nát. Từ sáng đến tối lại có rất nhiều người bán hàng rong cùng mấy kẻ rãnh rỗi đi khắp hang cùng ngõ hẻm la ó ầm ĩ, ngay cả một chút thanh tĩnh còn không có chứ nói gì đến cái gì gọi là tao nhã. Ấy vậy mà hôm nay bên ngoài Xuân Phong Đình lại yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Vắng khắp không gian là tiếng mưa rơi từng giọt và tiếng sấm rền vang. Đi khắp các chợ trong phố cũng không thấy một người nào, thậm chí cả âm thanh con nít khóc cũng không có. Phảng phất nơi đây ngoại trừ mưa gió cùng cảnh xơ xác tiêu điều đang bao phủ khắp phố ra thì không còn thứ gì tồn tại. Yên lặng! Yên lặng đến nỗi làm cho người ta có cảm giác đây như một vùng đất chết.

Khoảng cách từ phố bốn mươi bảy đến đình Xuân Phong Đình cũng không tính xa. Trên con đường vắng lặng đột nhiên có hai người như lũ khách lữ hành dừng đi tới, không bao lâu sau đã bước vào trong ngõ tối.

Một tiểu đình lờ mờ hiện ra phía trước, Xuân Phong Đình tao nhã như được giấu sâu vào bóng đêm, ẩn sâu trong cơn mưa kéo dài khiến lắm người chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng chứ không thể đoán được có bao nhiêu kẻ địch đang đồng thời ẩn phục ở xung quanh.

Đeo khăn bịt mặt màu đen, lưng mang theo rất nhiều vật dụng, Ninh Khuyết tay cầm cây dù bằng giấy dầu tán chống thấm nước đi sau Triều Tiểu Thụ. Thoạt nhìn qua hấn trông hệt như một tên trợ thủ đắc lực, cũng chẳng biết từ lúc nào cây dù trong tay Triều Tiểu Thụ đã chuyển sang nơi hấn.

Ánh mắt vẫn hiện rõ vẻ thờ ơ không quan tâm, Triều Tiểu Thụ chấp tay từ từ đi tới. Cho dù thanh sam trên người đã bị nước mưa từ cây dù nhỏ xuống làm ướt nhẹ hơn một nửa, nhưng khuôn mặt hấn vẫn luôn nở nụ cười bình thản làm cho cảnh sắc mưa gió cũng sáng lạn hơn mấy phần.

Bốn phía xung quanh tiểu đình có phần tối tả đúng thật yên lặng.

Mấy kẻ đang mai phục xung quanh không thể ngờ tình cảnh lại trở nên như vậy. Không hề có cảnh ba nghìn tên trâu bò mặc thanh sam vây quanh như tưởng tượng mà chỉ có Lão Triều Xuân Phong Đình cùng một thiếu niên có vẻ trầm mặc xuất hiện. Cả hai làm bạn cùng mưa gió mà tiến tới.

Một hồi lâu, sau khi xác định được đối phương chỉ có hai người là Lão Triều Xuân Phong Đình cùng với Ninh Khuyết, mấy tên đang núp trong bóng đêm không hề che giấu hành tung của mình nữa. Tiếng bước chân “loạch xoạch”, tiếng đày giày đập cỏ vang lên không ngừng, kèm theo đó là tiếng ma sát chậm rãi khi đao được rút ra khỏi vỏ. Mấy trăm tên hán tử giang hồ sắc mặt âm trầm từ bóng tối phía sau tiểu đình từ từ bước ra.

Lão Triều Xuân Phong Đình cùng Ninh Khuyết đứng cách tiểu đình không xa lẳng lẳng nhìn đám người đông nghịt từ bốn phương tám hướng dứng mãnh đổ ra. Triều Tiểu Thụ khẽ mỉm cười, cũng chẳng làm chuyện vô vị đi hỏi người thiếu niên đằng sau có sợ hay không. Dùng tay lau nước mưa trên mặt, hấn chỉ vào một người trung niên hơi mập đứng ở đằng trước nói:

- Người này gọi là Mông lão gia, đương gia Nam thành. Đại hán đầu trọc đứng cạnh là Tống Thiết Đầu (đầu sắt). Mông lão gia chính là đại ca Tống Thiết Đầu, còn tên Tống Thiết Đầu lại là đại ca của đám người ngày ngày tới cửa hàng người gây chuyện.

Nam tử trung niên mặc thanh sam vừa nhắc tay lên, đám người đêm mưa vây đánh chợt xôn xao. Mấy tên hán tử dứng mãnh về mặt nghiêm nghị cầm đao đứng ngay trước mặt lão đại đột nhiên đồng thời lùi về sau một bước trong vô thức. Đứng phía sau, Ninh Khuyết quan sát một cảnh này cũng hiểu được mấy phần địa vị của Ngự Long bang ở thành Trường An, đồng thời thấy rõ sự uy hiếp của Lão Triều Xuân Phong Đình trong lòng đám nhân sĩ giang hồ này ghê gớm ra sao.

Triều Tiểu Thụ cười cười, cũng không nói lời châm chọc. Hấn lại đưa tay chỉ một người cao gầy đứng ở mé đông, nói:

- Vị này tên Tuấn Giới, chủ sự Tây thành, thuộc hạ cũng có dăm ba. Bình thường, mấy huynh đệ dưới tay ta qua lại với hấn không ít.

Ngay sau đó, ông ta lại nhìn lướt qua đám người đang đứng thành một vòng nhỏ sau tiểu đình cau mày nói:

- Mấy tên này là người của Miêu thúc! Miêu thúc lâu nay vốn lẫn lộn trong phủ Trường An, làm việc trước giờ không hề quy củ khiến người ta phải ghét cay ghét đắng. Tất nhiên là ta không sợ hấn, nhưng em vợ hấn là tiểu thiếp của Lục sự tham quân phủ Trường An nên ta cũng cho hấn chút ít mặt mũi mà thôi.

- Mấy tên kia hơi phiền toái một chút, bọn họ vốn là lính canh thành nên cũng có chút công phu. Phiền phức ở chỗ trước nay ta không bao giờ tống cho bọn hấn ít tiền khi vận chuyển hàng hóa qua, nên đám lính canh thành luôn có ý kiến với ta. Hôm nay giết hết bọn này không biết đám còn lại có ngu xuẩn tìm tới gây chuyện nữa không.

Trong đêm xuân mưa gió bay lất phất, mấy trăm nhân vật thành Trường An tụ tập nơi Xuân Phong Đình để vây giết bang chủ bang phái lớn nhất thành Trường An. Nhưng đối mặt với tình thế này, hấn lại ôn hòa hướng Ninh Khuyết giới thiệu từng người, không bỏ qua ai. Điều này chỉ có thể giải thích bởi hai điều, một là rất kiên nhẫn, hai là rất có lòng tin.

Ninh Khuyết hạ giọng nói:

- Giới thiệu ai cũng được nhưng nhớ trừ ta ta đấy. Ở đây toàn là mấy tên có quyền hành ở Trường An, nếu như họ biết thân phận ta rồi sau này ta sao còn lẫn lộn ở đây được nữa?

- Qua đêm nay mấy tên này không chết thì cũng vỡ mặt.

Lão Triều Xuân Phong Đình đứng chấp tay nhìn đám người trong đêm mưa, bình tĩnh nói:

- Đã như vậy, sao người còn sợ bọn họ?

Ninh Khuyết miễn cưỡng khen, nhìn bóng lưng hấn rồi chân thành giải thích:

- Ta không sợ giết người, nhưng phiền toái thì lại khác.

Trong lúc hai người nhẹ giọng trò chuyện với nhau dưới ô, đám người bên kia rốt cuộc đã không thể chịu đựng nổi nhục nhã bởi thái độ như xem toàn bộ anh hùng ở thành Trường An như không khí của hai người. Sau nhiều lần thương nghị, họ bèn cử Mông lão gia ở Nam thành ra đại biểu nói chuyện.

Với tình huống bây giờ, ai cũng cho là Lão Triều nhất định sẽ chết. Nhưng nói thật, một khi đối phương còn chưa nhắm mắt, tất thử thì không có ai dám đứng trước mặt hắn ta mà càn rỡ cả. Mông lão gia ở Nam thành cũng như thế, nhưng ai bảo hắn lại là người có thể lực lớn nhất, người đông nhất trong đám người ở đây? Mà thường ngày hắn cũng bị Ngự Long bang trấn áp rất tàn nhẫn, hắn không ra mặt thì còn ai nữa đây.

- Áp lương, dời kho, trợ giúp hậu cần Quân bộ, trông chừng khó phòng Hộ bộ... mấy hạng mục kiếm sống ở đại Đường này bị Ngự Long bang người mấy năm nay lại chiếm hết, lại không hề cho đám huynh đệ chúng ta tí nước nào. Trời đất chứng giám, sao lại có chuyện không có đạo lý như thế?

Mông lão gia nam thành lạnh lùng nhìn Triều Tiểu Thụ nói:

- Chắc người cũng rõ đụng chạm nhiều người là gì! Trước kia, chúng ta vì nể bảng hiệu lâu năm Lão Triều đình Xuân Phong của người nên mới nhượng ba phần. Bây giờ cả triều đình cũng muốn thu thập người, vậy mà người lại không muốn nhường nhịn chút nào, vậy đừng trách chúng ta không khách sáo với người.

- Nhân sĩ lẫn lộn giang hồ trước giờ không có tài ăn nói, để cho bọn họ dài dòng thêm nữa cũng chỉ có mấy lời như thế thôi. Bây giờ ta cần đích thân ra mặt đàm phán với hắn, mấy lời vừa rồi của hắn xem như cũng đủ rồi.

Triều Tiểu Thụ đứng dưới ô chậm rãi nhìn Mông lão gia, hắn mỉm cười vừa nói. Tất nhiên là những lời ông ta nói không phải để đối phương nghe mà là cho Ninh Khuyết ở sau.

Mông lão gia thấy hắn khinh thị mình như thế, sắc mặt trở nên khó coi. Cầm quả trượng nơi tay, hắn khế siết chặt lại rồi quát to lên:

- Ngự Long bang tuy được gọi là ba nghìn thanh sam, nhưng ta và người đều biết người dám bỏ mạng vì người chỉ khoảng hai trăm. Hôm nay, các huynh đệ có thể vì người đều bị các quý nhân trấn áp trong quân doanh kỵ binh Vũ Lâm quân. Tối nay ta chống mắt ra xem người làm cách nào để thoát thân!

Nhìn khuôn mặt béo phì đang co quắp, Triều Tiểu Thụ bỗng nhiên nhoẻn miệng cười đáp:

- Vấn đề thứ nhất, dù là áp lương, dời kho, hay là vận chuyển...ta có thể lấy những mối làm ăn đó nhiều năm là vì ta có tư cách. Dù là người, hay Tuấn Giới, thậm chí Miêu thúc, không có ai trong các người có năng lực chiếm những mối đó. Thậm chí có để những mối làm ăn đó trước mặt các người, các người cũng không dám đụng.

- Người cũng không cần dò xét ta có hậu chiêu hay không. Ta khẳng định hôm nay không có một huynh đệ Xuân Phong Đình nào tới đây trừ ta. Mà Tề lão tứ không có ở đây chẳng lẽ các người không cảm thấy kỳ quái sao? Không cần kỳ quái, hắn và các huynh đệ khác đã tới nhà các người. Ta đoán nhé, bây giờ ở Nam thành đông thành, và chỗ của Miêu thúc chắc cũng không được yên tĩnh lắm.

Triều Tiểu Thụ vừa nói mấy lời này, đám người ở đây nhất thời hỗn loạn lên. Bọn họ ở chỗ này vậy Triều Tiểu Thụ, tra xét hành tung của hắn một cách chặt chẽ. Nhưng thật không ngờ Triều Tiểu Thụ lại đem bản thân làm mồi dụ tập trung bọn hắn ở đây, lại đem lực lượng còn lại của Ngự Long bang đến chỗ ở của bọn hắn.

- Ân oán không liên quan đến vợ con gia đình!

Mấy tên lính canh thành lớn tiếng quát mắng:

- Triều Tiểu Thụ, người khinh người quá đáng.

Sắc mặt chợt lạnh xuống, Triều Tiểu Thụ khế lắc đầu nói:

- Các người ở cửa nhà vây giết ta, nếu như không phải ta đã cho người nhà di tản trước, vậy bây giờ có phải là ân oán làm hại gia đình hay không? Dù vậy các người cứ yên tâm, Lão Triều Xuân Phong Đình ta trước giờ làm việc có quy củ. Ta không có ý định giết chết các người ngay trước cửa nhà khiến cho cha mẹ, vợ con các người phải khóc lóc thương tâm.

Dừng một chút, hắn nhìn mọi người, bình tĩnh nói:

- Nhưng mà sau tối nay, các người đừng nghĩ tới việc còn gì trong thành Trường An.

Các người dừng nghĩ tới việc còn gì trong thành Trường An.

Một câu nói đơn giản, nhưng làm cho trong đầu mọi người ở đây xuất hiện rất nhiều hình ảnh. Lão Triều Xuân Phong Đình, năm chữ này chính là bảo đảm của sự tín nghĩa, ông ta nói không động đến thân quyền nhất định sẽ không động. Nhưng sau cơn mưa đêm xuân lạnh lẽo này, cha mẹ già vợ trẻ con thơ sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, nhà cửa, tài sản kinh doanh nhiều năm sẽ bị những hán tử thanh sam của Ngự Long bang biến thành sỏi đá. Liệu ai có thể chịu đựng chuyện này phát sinh trên người mình?

Khuôn mặt béo phì của Mông lão gia nam thành lại co quắp, mặc dù thủ hạ đã cầm ô che cho hắn nhưng vẫn không thể giúp hắn không ướt, những hạt nước lạnh buốt rơi vào mặt hắn rồi bắn ra khắp nơi. Hắn lạnh giọng nói:

- Không có nhà thì có thể xây lại, nhưng người đã chết thì không thể làm gì. Chỉ cần giết Lão Triều Xuân Phong Đình người, giang hồ sẽ khác trước, thành Trường An mặc chúng ta tung hoành.

- Thành Trường An vĩnh viễn là của hoàng đế bệ hạ.

Triều Tiểu Thụ khẽ cười một tiếng, cúi đầu liếc nhìn bội kiếm giắt ngay thắt lưng. Lúc ngẩng đầu lại nở một nụ cười như muốn lấy lòng người khác, hắn cất lời:

- Còn nữa, các người đến đây giết ta nhưng liệu các người có bao giờ thấy ta ra tay chưa?

Ninh Khuyết ở sau lặng lẽ cụp ô lại rồi quăng đại xuống dưới chân. Tay phải hắn từ từ đưa về sau nắm lấy chuôi đao đặt xéo sau lưng.

Bàn tay Triều Tiểu Thụ chậm rãi đặt lên chuôi kiếm được giắt ở thắt lưng. Trong khoảng khắc ngón tay thon dài tiếp xúc với chuôi kiếm bị nước mưa làm ướt nhẹp, cái áo thanh sam hắn đang mặc dường như rung ên, vô số giọt nước mưa bị bắn ra ngoài tạo thành bọt nước rất nhỏ, tựa như sương mù.

Nam tử trung niên mỉm cười ôn hòa đột nhiên tản phát sát khí nghiêm nghị tựa như đã trở thành một người hoàn toàn khác. Những giọt mưa lạnh buốt kia dường như cảm nhận được điều gì, hạt nào hạt nấy yên lặng tránh ra không dám đến gần thanh sam nữa.

53. Chương 54: Mưa To Trong Đêm, Truyền Kỳ Tái Hiện.

Hồ điệp uyên ương, hoa niêm khai nở

Những năm gần đây, thành Trường An chính là thiên hạ của Ngự Long bang. Tất cả mọi người đều biết mấy nhân vật đứng đầu của Ngự Long bang đều là những người thiện chiến, khác hẳn với những kiểu nhân vật ngoan độc hung tàn bình thường, tiêu biểu là Thường Tam Lãnh, Tề Tứ Ngoan, Lưu Ngũ Hoàn, Phí Lục Hung, Trần Thất Âm. Ngoại trừ Trừ Tề Tứ là người xuất thân từ dưới đáy giang hồ, đi lên bằng sự hung ác, những người còn lại chỉ cần đặt họ ở Tây hoặc Nam thành thôi thì chắc chắn nơi đó sẽ nhanh chóng trở thành vùng trời riêng của họ.

Nhiều người cho bọn họ tất nhiên sẽ không cam lòng với vị trí hiện tại, còn đoán già đoán non bọn họ sẽ rời khỏi Ngự Long bang để tìm kiếm bầu trời riêng, thậm chí chỉ cần có cơ hội là họ sẽ phản bội lão đại. Ấy vậy mà sau nhiều năm, năm người này vẫn đi theo đại ca bọn họ, một bước không rời. Tất cả chỉ vì đại ca của bọn họ chính là Lão Triều Xuân Phong Đình.

Ở thành Trường An rất ít người nhìn được thấy Lão Triều Xuân Phong Đình ra tay. Nói một cách chính xác, những vị lão thành có dịp chứng kiến Lão Triều Xuân Phong Đình ra tay trước đây đều đã chết hết. Không người nào dám coi thường hắn, càng không có người nào cho rằng hắn chỉ là một con cọp giấy chỉ biết ba hoa chích chòe về tình nghĩa huynh đệ chứ không hề có nanh vuốt, thủ đoạn gì. Ai cũng hiểu một điều cơ bản, một người có thể trấn áp những người như Thường Tam Lãnh chắc chắn bội kiếm đeo bên hông không phải là thứ đồ trang sức làm kiếng của một thư sinh yếu đuối.

Lão Triều Xuân Phong Đình, cái tên này như bóng ma luôn vờn quanh đỉnh đầu địch thủ của hắn. Bọn họ cũng rất muốn biết một khi bội kiếm bên hông người này xuất võ một tràng mưa gió như thế nào sẽ xảy

đến. Nhưng không ai có gan thử bởi vì họ biết, một khi bội kiếm của người này đã ra khỏi vỏ, chắc chắn đêm tối ở Trường An sẽ bị nhấn chìm trong gió tanh mưa máu.

Cảm thấy mấy kẻ xung quanh bị động tác của Triều Tiểu Thụ kinh sợ, Nam thành Mông lão gia trừng mắt lên quát to:

- Hắn chỉ có một người, lại không phải là thần tiên. Sao phải sợ, cùng lên cho ta!

Giang hồ là nơi vĩnh viễn không thiếu những kẻ thô lỗ nhưng lại biết ẩn nhẫn hòng kiếm cơ hội giết chết các nhân vật giang hồ truyền kỳ để nhất cử thành danh. Hơn nữa, xung quanh kẻ này bây giờ còn có nhiều đồng bạn khác. Bị tiếng quát chói tai của Mông lão gia nhắc nhở, mấy trăm tên khắp bang phái Trường An liền đưa cương đao trong tay lên hô to rồi từ khắp bốn phương tám hướng xông tới.

- Ta chỉ muốn về nhà...!

Triều Tiểu Thụ nhìn kẻ địch đang xông tới nhẹ giọng nói một câu. Tiếp đó một tiếng “keng” kinh thiên vang lên khắp tiểu đình cũ kỹ. Bội kiếm bên hông như giao long rời vỏ, nhìn tuy chậm, nhưng thực chất lại rất nhanh, mũi kiếm như sấm sét đâm thẳng tới tên đi đầu.

Ở sau lưng Triều Tiểu Thụ, tay phải Ninh Khuyết đã cầm sẵn chuôi đao. Hắn còn chưa rút phác đao (1) đã được mài dũa từ vùng cực phong (2) ra, bởi hắn muốn nhìn thấy thực lực chân thật của vị truyền kỳ thành Trường An này. Đồng thời, hắn cảm thấy câu nói của Tiểu Thụ lúc trước rất bá đạo, hắn sợ một khi mình vô ý rút đao ra thì sẽ bị một chiêu kinh thiên chém chết ngay.

Thanh kiếm của Triều Tiểu Thụ nhìn qua rất bình thường, chiều rộng và chiều dài không thể bình thường hơn, mũi kiếm cũng không có gì đặc biệt. Chẳng qua, trong khoảnh khắc những giọt nước mưa bị thân kiếm đang lướt đi kia làm cho tung tóe, người ta chợt cảm thấy trên thân kiếm có rất nhiều hoa văn tinh tế. Những hoa văn này không phải kiểu hoa văn phù phiếm, mà tựa như những khe hở được thủy ngân lấp kín.

Những người trâu bò khi nói thật sẽ bị người khác tưởng lầm là ảo tưởng. Ninh Khuyết nhìn kỹ thanh kiếm kia, chăm chăm nhìn tới thời khắc thể kiếm chuyển từ đâm thành vỗ, nhẹ nhàng thoai mái đập lên lồng ngực của một tên hán tử. Lúc này, hắn rất cuộc hiểu được câu nói lúc trước của lão Triều đình Xuân Phong không phải tự cao, mà hắn thực sự vô cùng “trâu bò”.

Trên không trung, thân kiếm vốn thẳng tắp bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ uốn thành cong. Dem tốc độ ra so sánh thì những hạt mưa đang rơi xuống chậm đến thảm thương. Ngay lúc thân kiếm vỗ lên vào lồng ngực tên hán tử, một cỗ lực lượng kinh khủng chợt từ thân kiếm truyền ra đánh sâu vào khiến lồng ngực của tên hán tử lồm vào một lỗ lớn.

Một tiếng nổ như đạn pháo vang lên.

Một tiếng rú thảm vang lên rồi lập tức im bật.

Tên bang chúng thành nam dũng mãnh xông tới trước tiên còn chưa kịp nhìn thấy mặt Triều Tiểu Thụ đã bị đập thành con diều bay ra xa. Hắn bị đánh vô cùng thê thảm, lực đánh mạnh đến nỗi kẻ này bị đánh văng qua cả Xuân Phong Đình tới tả vài chục trượng rồi mới rớt xuống.

...

Mấy trăm tên vừa rồi còn hô hào âm ỉ thoảng cái yên tĩnh lại, ánh mắt bọn họ theo bản năng dõi theo tên đồng bạn đang bay trên không trung vẽ một đường vòng cung thật dài trong bầu trời đêm. Sau đó thân thể chúng nhất thời bị một nỗi sợ hãi khủng bố chiếm lấy, bàn tay cầm đao chợt trở nên run rẩy, yếu đuối.

Bọn họ từng tưởng tượng ra cảnh gió tanh mưa máu khi bội kiếm bên hông lão Triều Xuân Phong Đình ra khỏi vỏ. Nhưng lại chưa từng tưởng tượng được rằng một thanh cương kiếm mỏng manh lại có thể đánh một tên to con bay xa đến thế. Lực lượng kinh khủng của thanh kiếm đó tựa như đại chùy trong tay thiên thần, chỉ nhẹ xuất động đã làm kinh hãi tứ phương!

Không, thanh kiếm kia không phải là thiết chùy trong tay thiên thần, phải nói nó là một cái roi thép trong tay tiên sứ mới đúng.

Tuy mấy tên hán tử giang hồ vây quanh Triều Tiểu Thụ đã bị một chiêu lôi đình vừa rồi làm kinh hãi, đứng bất động tại chỗ, nhưng lão Triều không vì thế mà dừng lại. Hắn cầm kiếm tiêu sái bước đi. Mỗi một bước ra là một lần thanh sam khẽ động kèm theo một kiếm. Tiếng “ong ong” mỗi khi kiếm xuất động uốn lượn tựa như một chiếc roi thép đang đại triển thần uy, chỉ kinh phong đã khiến nước mưa không thể tiến lại gần, mỗi một kiếm xuất ra lại có một người bị đánh bay lên.

Thân kiếm vỗ lên ngực, lại một người bay ra xa đụng vào vách tường, miệng thổ huyết ngã xuống. Thân kiếm đánh tới chân, lại có người té ngã la hét thống thiết trong đêm đen. Cảnh tượng xương gãy, máu phun thật dọa người. Ánh kiếm lóe lên trong mưa, tiếng gió rít âm trầm, những bóng người không ngừng bay ra xa, những tiếng hét sợ hãi vang vọng Xuân Phong Đình vốn vẫn chìm trong tĩnh mịch trước đây.

Triều Tiểu Thụ vừa bước vừa nhẹ nhàng huy kiếm, thậm chí có thể dùng từ nhẹ như lông hồng để hình dung. Hắn giống như là đang xua muỗi trong đêm hè, vô cùng bình tĩnh nhưng Ninh Khuyết đi sau lưng ông ta lại không bình tĩnh chút nào, nét khiếp sợ càng lúc càng rõ trong con người đang sáng ngời trong mưa đêm.

Trước sau đều dùng thân kiếm mỏng đánh bay địch thủ, không hề sử dụng kiểu “nhất kích tất sát” ít tổn sức... Trước đó hẳn thực sự không hiểu vì sao Triều Tiểu Thụ lại làm như vậy, nhưng bây giờ đã khác. Chỉ có cách này Triều Tiểu Thụ mới có thể luôn giữ được một vùng đất trống xung quanh, không sợ đối phương bao vây mình.

Cách chiến đấu bá đạo và khoa trương như vậy tất nhiên rất tiêu hao thể lực và tinh thần. Nếu không phải Triều Tiểu Thụ muốn chấn nhiếp mấy trăm tên hán tử hung hãn vây quanh, thì hẳn hoàn toàn có năng lực giết chết toàn bộ kẻ thù một cách nhẹ nhàng.

Nhìn bóng lưng Triều Tiểu Thụ, nhìn nam tử trung niên đang bước đi tới trước trong đêm tối mưa bão, nhìn những hán tử bị thân kiếm trong tay hắn đánh bay ra xa, nhìn những người đang rên rỉ trong vũng bùn xa xa, Ninh Khuyết mím môi thầm nghĩ:

- Ta biết người mạnh, nhưng thật không ngờ lại mạnh đến mức như thế.

Tinh thần mấy tên lão đại thành Trường An đang lẫn trốn trong đám người kia sớm đã bị kinh sợ. Hôm nay bọn họ rất cuộc cũng thấy được lão Triều Xuân Phong Đình xuất kiếm, nhưng bọn họ ước rằng tà mình còn chưa bao giờ thấy còn hơn. Thường ngày, bọn họ vẫn sống tốt dưới bóng ma Ngự Long bang, tự cho rằng chênh lệch giữa hai bên không lớn lắm, nên lần này họ đã dốc toàn lực liều mạng một lần. Nhưng vào lúc này đây, trong mưa xuân rét lạnh, những kẻ tự mình tài giỏi này đã thấy sự thật tàn khốc ra sao.

Bọn họ bây giờ vẫn còn sống, nhưng cũng là do nam tử trung niên - người đứng đầu Ngự Long bang này giờ vẫn khinh thường để ý tới bọn chúng.

Truyền kỳ chính là truyền kỳ, dù là giang hồ, thanh lâu hay chốn quan trường, một khi có người đã trở thành truyền kỳ trong trí nhớ mọi người thì tất nhiên họ đều có cơ sở. Điều này tuyệt đối sẽ không thay đổi chỉ vì truyền kỳ đã lâu không xuất hiện.

(1) Phác đao: một loại binh khí cũ, lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay

(2) Vùng cực phong: ranh giới giữa vùng không khí lạnh và nóng

54. Chương 55: Triều Tiểu Thụ! triều Tiểu Thụ!

Nhìn thấy những thuộc hạ bình thường vô cùng dũng mãnh lần lượt bị ổng tay áo nam tử trung niên kia hời hợt đánh bay ra xa. Mắt nhìn đối phương càng lúc càng tới gần, mấy nhân vật phong lưu kiêu hùng ở Tây thành, Nam thành như Mông lão gia, Tuần Giới, Miêu thúc bắt đầu run rẩy, thậm chí còn có ý nghĩ rút lui.

Nhưng nghĩ đến mấy quý nhân đứng đằng sau, nghĩ đến hai vị cường giả chân chính ở trong phủ, bọn họ cắn răng rồi rống lên một cách tàn nhẫn:

- Cùng nhau xông lên vây chết hắn lại! Phóng riu!

Tiếng rống vang vọng khắp đường phố xung quanh Xuân Phong Đình. Điều kỳ lạ là khi nghe tới ba chữ “Vây chết hán”, mấy tên bang chúng cầm cương đao khi nãy dừng cầm xông lên trước lại nhanh chóng tản nhanh, tránh xa Triều Tiểu Thụ và Ninh Khuyết. Ngay khi đám người này tản ra, hai người Triều Tiểu Thụ mới thấy ở phía trước xuất hiện một đám hán tử vạm vỡ đứng xếp thành một hàng thẳng, bên hông các hán tử này có một đai lưng bằng vải bố, quanh đai lưng có bốn cái rìu nhỏ. Hơn nữa, trong tay bọn chúng còn cầm hai cái rìu nhỏ khác, bộ dáng như muốn ném ra.

Dân chúng đại Đường vốn chuộng võ, từ hoàng đế đến dân nghèo đều chảy xuôi huyết mạch dũng mãnh nhanh nhẹn, thế nên đô thành Trường An không hề cấm dân chúng mang vũ khí, dù là bội kiếm hay phác đao. Chỉ cần người không gây ồn ào ở chốn phường thị, quan phủ sẽ không chú ý đến người. Tuy nhiên, đối với những vũ khí công kích từ xa như cung tên thì lại bị quản lý tương đối chặt chẽ, nhất là những tên nỏ có uy lực lớn lại càng nghiêm cấm dân chúng sở hữu. Trong tình huống như thế, hàng chục thanh rìu bay múa trong trông trung quả là thủ đoạn đáng sợ nhất.

Từ lúc bắt đầu chém giết trong đêm mưa đến giờ, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Triều Tiểu Thụ rốt cuộc đã có biến hóa. Hắn nhìn đám người tay cầm rìu đứng dưới tường ở đằng xa. Về biến hóa trên mặt không phải là sợ hãi, thậm chí cả chút cảnh giác cũng không có. Hắn chỉ hơi nhíu nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có chút phiền phức, lắc lắc đầu rồi nói:

- Người biết nên làm thế nào rồi chứ.

Tất nhiên là hắn đang nói với Ninh Khuyết, nhưng Ninh Khuyết lại không biết bây giờ mình nên làm thế nào. Nếu như đối phương ném rìu, hắn tin chắc mình có thể thoát đi, nhưng hắn đồng thời cũng tin rằng Triều Tiểu Thụ sẽ không rời đi trước khi giết chết hoặc đánh tan tất cả kẻ địch. Ngay trong khoảnh khắc này, khoảnh khắc nhìn bóng lưng Triều Tiểu Thụ, hắn chợt nhớ tới cuộc chiến đấu ở Bắc Sơn, nhớ tới những lời ông lão Lữ Thanh Thần đã nói lúc đó, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng kỳ lạ.

Phảng phất như nghe được âm thanh khiếp sợ trong đầu hắn, thanh kiếm mỏng trong tay Triều Tiểu Thụ khẽ rung động với một cường độ đáng sợ tạo nên một tiếng vang lớn chấn nát toàn bộ nước mưa đang chảy trên thân kiếm. Sau đó, một tiếng động xé gió vang lên, thanh kiếm hóa thành một vệt sáng màu tro xé rách màn mưa phía trước hướng về mấy tên hán tử đang cầm rìu xếp hàng nơi kia.

Một kiếm thật nhanh, tựa như một vệt sáng màu tro xẹt qua trong không khí. Kiếm chiêu này rất tinh vi, mũi kiếm đâm thẳng tới phía trước, tựa như xé rách những giọt mưa đêm đang điên cuồng nhiễu loạn mộng xuân. Trước tiên là đâm rách tầng da ngoài cùng của giọt mưa, rồi đâm thấu tim của nó. Sau đó lại xuyên qua, đâm rách tầng da con người, lại đâm thủng tiếp thịt và xương cốt, sau đó hoàn toàn xuyên qua người. Những ngón tay đang nắm chặt cán rìu tựa như ngó sen bị gọt đi, từ những vết thương đó máu tươi bắt đầu ào ạt phun ra bên ngoài.

Dưới con hẻm, những âm thanh “tách tách” do mũi kiếm đâm thủng giọt mưa liên tục vang lên, sau đó là những âm thanh “xoẹt xoẹt” chém đứt ngón tay, cũng không biết có bao nhiêu đầu ngón tay đang nắm chặt cán búa theo những giọt nước mưa rơi xuống. Tiếp đó là những âm thanh nặng trĩu do những thanh búa nhỏ thay nhau rơi xuống mặt đường đầy nước mưa, cuối cùng là vô số âm thanh kêu rú thảm thiết.

Trước đó có hai người hành động nhanh nhất đã ném rìu về hướng lão Triều đình Xuân Phong. Nhưng trong một khoảnh khắc, với tốc độ không tưởng, ánh kiếm màu xám kia chợt xẹt qua cổ tay bọn hắn, sau đó máu tươi phun ra bên ngoài. Bọn hắn đã ném cả bàn tay và rìu cùng đi... Ánh mắt chúng trở nên cực kỳ bi thảm, tơ máu đầy người. Từ bên ngoài nhìn vào, một cảnh này cực kỳ ngoạn lệ.

Mưa đêm yên lặng rơi xuống đình Xuân Phong, Triều Tiểu Thụ đứng trong cơn mưa nhìn mấy trăm tên bang chúng thành Trường An. Nhìn thanh phi kiếm của mình lúc ẩn lúc hiện kéo theo những tiếng kêu gào bi thảm, về mặt hắn cực kỳ bình tĩnh không có chút biến hóa.

Sắc mặt Mông lão gia nam thành tái nhợt, ngón tay run rẩy chỉ vào Triều Tiểu Thụ, rồi rống to như một người điên:

- Triều Tiểu Thụ!...Triều Tiểu Thụ! Triều Tiểu Thụ, sao...người có thể...là người...tu hành! Sao người có thể là...Đại Kiếm sư!

.....

.....

- Người cần một người như thế nào bên cạnh?

- Nhanh, ngoan độc, dũng mãnh! Lúc giết người không thể nháy mắt dù một chút, không thể để bất cứ vật gì rơi vào người ta!

Ninh Khuyết nhìn bóng lưng Triều Tiểu Thụ, nhìn hai bàn tay lộ ra ngoài tay áo thanh sam đang khẽ run rẩy của người nam tử trung niên trước mắt, thân thể hắn không khỏi cứng ngắc. Việc thanh kiếm mỏng vô thanh vô tức hóa thành vệt sáng màu tro đã chứng minh được suy đoán của hắn, hắn rút cuộc hiểu được những lời nói trong lần nói chuyện lúc trước ở cửa hàng.

Trong cuộc chiến đấu tại Bắc Sơn kia, bên cạnh vị Đại Kiếm sư của thư viện có một vị tùy tùng võ giả. Trước khi giết chết vị Đại Kiếm sư đó, Lữ Thanh Thần đã dùng kế giết chết vị võ giả đứng ở bên cạnh trước. Bởi vì những người tu hành như Kiếm sư Niệm sư sợ nhất chính là bị người ta cận thân chém giết, tình huống lúc đó cũng giống như lão Triều đình Xuân Phong bây giờ. Hắn đang thể hiện toàn bộ thực lực thật sự của mình.

Giờ phút này, toàn bộ tâm thần nguyên khí của Triều Tiểu Thụ đã tập trung trên thanh phi kiếm kia. Nhìn bề ngoài tuy cường đại không ai sánh nổi, nhưng hiện giờ trên tay hắn không có thanh kiếm nào, nói cách khác là đã mất đi toàn bộ năng lực phòng ngự. Nếu như bên đối phương lúc này có người có thể đột phá, thoát khỏi thanh phi kiếm kia, hoặc là yên lặng không một tiếng động tới gần đánh lén, hắn lập tức sẽ gặp nguy hiểm chí mạng.

Hắn là trong những lần chiến đấu hung hiểm trước, bên cạnh Triều Tiểu Thụ nhất định có những vị huynh đệ vô cùng hung hãn trong truyền thuyết kia đứng bên cạnh hộ vệ. Nhưng các vị huynh đệ của hắn tối nay đã bị quan phủ vây chặt bên trong quân doanh, cho nên hắn cần tìm một người, một người hắn vừa có thể tin nhiệm vừa có đủ thực lực cường đại để bảo vệ hắn an toàn.

Vậy nên, không kể mưa xuân rơi bên ngoài rơi tí tách ngoài trời, hắn đã lội mưa đến phố bốn mươi bảy, tới trước cửa hàng Lão Bút trai mặc cho nước mưa làm ướt nhẹ cả thanh sam, rồi nhìn người thiếu niên đang buồn bã than thở ăn bát mì, mỉm cười chỉ để nói:

- Ta muốn đi giết người.

- Bên cạnh ta cần một người.

Tuy Triều Tiểu Thụ biết Ninh Khuyết từng làm việc gì, nhưng cũng không biết hắn ta là loại người như thế nào. Vậy mà hắn có thể tùy ý giao phó tính mạng của mình cho y, có thể nói đây quả là một hành động đánh bạc thực sự.

Hành động đánh bạc đó, hay chính là việc Triều Tiểu Thụ tin tưởng hắn như vậy khiến Ninh Khuyết cảm thấy đầu vai có chút nặng nề. Hắn hít sâu một hơi, hổ khẩu tay phải siết chặt lại nắm chặt lấy chuôi đao hướng lên trời ở sau lưng, chậm rãi rút thanh phác đao sáng như tuyết ra.

...

Nước mưa rơi trên mặt đất, nhanh chóng cuốn trôi vết tích bụi bặm thường ngày bám trên đó, rồi chảy xuôi thành một dòng nước nhỏ rồi chảy về phía cống thoát nước, rồi ở đó là sẽ đọng thành những nước bùn hôi thối, trở thành nơi ưa thích của mấy con chuột trong Trường An.

Một con chuột già da lông bị bong tróc đang dùng hai chân màu đen bần thỉu khèo lấy một ngón tay bị đứt của con người, nó hưng phấn không ngừng gặm nát, thỉnh thoảng còn liếm liếm mấy vệt máu còn dính lại trên lông tơ ngón tay. Trong mắt nó, trận chém giết của mấy người ở trên bờ cao ngoài kia không đáng gì tới nó. Nó chỉ hi vọng vệt sáng màu xám kia có thể cắt đứt nhiều ngón tay hơn, mong chờ nước mưa có thể cuốn trôi nhiều đầu ngón tay kia tới trước người mình. Cầu trời phù hộ cho, thức ăn một nhà lớn nhỏ của nó đều phải nhờ ngài ban thưởng rồi.

“Ầm”

Một cơn lũ gào thét chảy mạnh tới rồi đổ xuống người con chuột, khiến cho cả người nó dính đầy đất bùn và nước máu. Ông trời cảm thấy mình quá tham lam nên muốn đè chết mình sao? Con chuột già hoảng sợ

chạy đi, nhưng khi gần tiến vào hang ở ngay vách tường thì có chút lưu luyến quay đầu nhìn lại ngón tay sắp bị gặm nhấm thành đồng xương ở ngoài kia, sau đó kiên quyết nguẩy đuôi đi vào. Nếu như có thể mở to hai mắt nhìn kỹ, phát hiện cơn lũ gào thét mang theo nước bùn và máu đỏ đầy lên người nó là một cái đầu người, nó nhất định sẽ hối hận vì quyết định của mình.

Con chuột đã rời khỏi hang thì không còn cách nào hối hận được nữa. Trong khoảnh khắc bị để giày cứng rần của binh sĩ đại Đường giẫm nát, không biết nó có tiếc nuối vì không thể ăn được loại thức ăn có nhiều hương vị tuyệt hảo như thịt người nữa hay không.

Một tên binh sĩ tinh nhuệ đại Đường lui chân về sau, hẩn ta nhìn thoáng qua xác chết của con chuột cạnh để giày mình một chút rồi tiếp tục tập trung lắng nghe âm thanh ở trước tường viện. Khi đã quan sát đủ xong, hẩn ta chậm rãi lui về đội ngũ ở sau, dùng tay miêu tả cho đồng đội tình huống chiến đấu ở bên ngoài, sau lại cúi đầu nhìn thoáng qua tên nổ trong tay, xác nhận cơ quan trong bộ cung của mình không bị nước mưa làm hỏng.

Mười mấy tên binh sĩ tinh nhuệ đại Đường mặc áo tơi yên lặng không một tiếng động đứng ở sau bức tường, tay cầm tên nổ. Đằng trước bức tường Xuân Phong Đình cũ kỹ này hiện đang có cảnh chém giết kêu vang rung trời, nhưng không có ai phát hiện được bọn người này. Những tên binh sĩ đó đứng yên như tượng đá, dù là mưa gió hay âm thanh chém giết cũng không thể làm cho nét mặt bọn họ thay đổi.

Đằng sau hàng ngũ binh sĩ tinh nhuệ đại Đường này có một cái đình gỗ bị nước mưa vây chặt, ở đây có hai người đang ngồi. Một người là trung niên mặt mày tuấn tú mặc trường sam trắng tinh, bên cạnh sàn nhà gỗ có đặt một thanh kiếm nhỏ. Người còn lại đội nón lá, không thể thấy rõ dung mạo được, nhưng từ bộ tăng bào hẩn ta mặc cùng với đôi chân trần to lớn và chiếc bát bằng đồng được đặt ở ngoài hiên, có thể đoán đây là một vị tăng lữ khổ hạnh.

Vị kiếm khách mặc trường sam khê nhú mày nhìn khung cảnh trời mưa ở trước nhỏ giọng nói:

- Ra là Kiếm sư, khó trách lại gọi hai người chúng ta đến đây.

Vị tăng lữ cúi đầu không nói gì, hẩn lắng nghe tiếng phi kiếm phá tan màn mưa mơ hồ từ bên ngoài truyền tới, mắt nhìn bát đồng được đặt ở bậc thang ngoài hiên. Nhìn nước mưa bên trong bát bị những giọt nước mưa rơi xuống làm động, dần dần cảm thấy tâm của mình cũng trở nên bất an. Một hồi sau, người này cúi đầu thấp hơn, ngón tay chậm chạp mà kiên định lấy tràng hạt ở cổ tay ra, bắt đầu tụng niệm.

Phủ viện này chính là Triều phủ, phủ đệ của Lão Triều Xuân Phong Đình. Tòa lầu gỗ này có tên Thính Vũ lầu, cũng là nơi lão Triều đình Xuân Phong lúc rảnh rỗi mang bộ dạng văn nhân ra ngồi. Đội binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường và hai vị cường giả này đang chờ ông ta về nhà.

Tại một đầu hềm khác ở bên ngoài vách tường phủ Triều, trong cơn mưa xuân tí tách rơi xuống, có hai cỗ xe ngựa đang dừng. Bởi nước mưa rơi mãi không ngừng, con tuấn mã đặng trước dường như có chút nóng vội, thỉnh thoảng muốn hí lên nhưng lại không thể nào lên tiếng, vó ngựa đặng trước cũng không dám động đậy. Một chiếc xe ngựa yên lặng, còn chiếc xe ngựa khác ở bên thỉnh thoảng lại có tiếng ho khan trầm thấp truyền ra.

Không có ai biết hai chiếc xe ngựa này là của ai, nhưng nếu như Triều Tiểu Thụ lúc này có thể thấy được người trung niên mập mạp đứng bên xe ngựa, hẩn nhất định đoán được người trong xe ngựa không phải là người thường. Vị trung niên mập mạp nhìn qua rất bình thường kia tuy không phải là người nổi tiếng ở thành Trường An, hẩn cũng không phải là quan lại gì, nhưng rất nhiều quan viên khi thấy hẩn đều phải tìm cách lấy lòng, bởi vì có rất nhiều người biết một điều: mỗi khi Thân vương điện hạ có chuyện không tiện làm, người này đều đứng ra xử lý.

Một người so với quần gia phủ tế tướng còn ghê gớm hơn lúc này lại đứng ở bên ngoài mặc ưa xuân rơi xuống làm ướt đầm cả người cũng không dám vào trong xe trú mưa. Ông ta đằng hoàng khom người đứng ở ngoài xe, thái độ cực kỳ nhún nhường.

55. Chương 56: Xe Ngựa Nơi Mưa, ba Kiếm Tái Hiện.

Đêm mưa rét, Xuân Phong Đình, ngõ ngoài Triều phủ

Vị trung niên mập mạp đứng bên cạnh thùng xe lom khom hạ giọng nói:

- Triều Tiểu Thụ quả nhiên là người tu hành, xem ra cảnh giới còn có vẻ không thấp. Cục diện hiện tại có chút khó giải quyết.

Người trong xe ho khan hai tiếng đoạn lạnh nhạt nói:

- Vội gì chứ? Trong phủ không phải mời tới “hai người” sao? Nếu cả chúng cũng không chống lại tên gia hỏa lẫn lộn giang hồ kia, lúc đó chúng ta ra tay cũng không muộn... Về phần những tên giang hồ kia chết thì cũng đã chết, đối với Trường An chỉ như bớt đi vài con chuột mà thôi.

Mấy trăm tên giang hồ Trường An từ bốn phương tám hướng lao tới. Trong mắt thế ngoại cao nhân bọn chúng tuy chỉ như những con chuột hèn mọn chuyên môn chui nhúc trong những rãnh nước đen ngòm, nhưng lúc này những tên hèn mọn ấy lại bộc lộ ra sức chiến đấu cùng huyết tính kinh người.

Lão Triều Xuân Phong Đình thế nhưng chính là người tu hành trăm phần trăm, còn bọn chúng chỉ là những tên giang hồ bình thường, chênh lệch song phương thực sự như hừng ưng cùng kiến hôi. Bóng kiếm xuyên xỏ mang theo từng chùm hoa máu quấn theo một chiếc đầu rút xuống đất, tên cầm búa ngón tay đã bị đũa lia, tên cầm đao thì ngã rầm xuống vũng nước. Sức chiến đấu cường hãn kia dưới bóng kiếm ẩn hiện không ngừng trở nên ảm đạm, không đáng nhắc tới. Cho dù cường hãn hơn tới đâu, chỉ cần chứng kiến đồng bạn liên tục ngã xuống như vậy sau một thời gian cũng sẽ trở nên tuyệt vọng.

Triều Tiểu Thụ bình tĩnh bước về phía trước, thanh sam trên người sớm bị mưa xối cho ướt nhẹp. Thế nhưng mỗi lần chứng kiến hành động hần như thế, Ninh Khuyết cùng với những người khác đều cảm thấy hần giống như hòa lẫn với tự nhiên, hòa lẫn vào những hạt mưa xuân rả rích. Ngay cả khí tức của hần cũng trở nên ướt át khiến cho người khác không thể chống cự, thậm chí là không muốn chống cự.

Mấy tên bang chúng đến từ Tây và Nam thành ngơ ngác nhìn trung niên nam tử đang bước đi trong mưa tựa như đang chứng kiến một tên ác ma đang hướng bọn chúng gặt đầu thân thiện rồi nhẹ nhàng đưa ma trảo đen ngòm xé tan chúng ra. Hoảng sợ! Bọn chúng cuối cùng không thể nào áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng được nữa. Không biết là ai hô lên một tiếng, lập tức mấy tên khác bỏ chạy tán loạn,

Nam thành Mông lão cùng với Tây thành Tuấn giới, còn có Miêu thúc chẳng biết đã bỏ chạy từ bao giờ. Xung quanh Xuân Phong Đình ngoại trừ những thi thể đang bị mưa đêm rả rích không ngừng xối lên là những tên giang hồ khác đang bị trọng thương không ngừng run rẩy, tất cả đều nằm bẹp dưới đất. Nhất thời Xuân Phong Đình lại trở nên an tĩnh lạ kỳ. Nếu không kĩ lưỡng để ý sẽ không phát hiện được rằng, nếu không phải do cơn mưa xuân đêm nay thì mùi máu tanh sẽ nồng nặc ra sao, hơn thế nữa, một góc của Xuân Phong Đình cũng đã bị đánh sập.

Ninh Khuyết mang thái độ trầm mặc đi theo sau lưng Triều Tiểu Thụ tiến về phía trước. Hai tay hần vẫn cầm chặt chuôi đao, thân đao sáng như tuyết nằm ngang trước ngực hứng lấy những giọt mưa không ngừng rớt xuống. Từ đầu đến cuối hần không sử dụng một đao nào, trận đồ sát này cứ đơn giản như thế mà chấm dứt. Nhưng hần không vì thế mà buông lỏng, càng không có gì áy náy bởi hần rõ ràng chính thức hung hiểm còn chưa tới. Nếu có cơ hội đi theo người tu hành chiến đấu, như vậy nếu gặp phải địch nhân, vậy ít nhất người sẽ được chứng kiến ít nhất vài ba người tu hành.

Một bước, hai bước, Triều Tiểu Thụ chậm chậm tiến về trước cửa nhà. Võ kiếm bên hông đã trống trơn, thanh kiếm mỏng không biết đã giao du nơi nào trong màn mưa đêm. Hần duỗi hai tay ra khe khẽ, cánh cửa đại môn bị mưa đêm thấm ướt nhẹp khe vang lên một tiếng cọt kẹt quái dị.

Cửa viện được mở ra, bên trong là mười mấy tên lính Đường tinh nhuệ mặc áo tơi đang cầm cung nỏ đang chờ đợi, vẻ mặt hiện lên sự kiên nghị mà lạnh lùng... Phía sau tấm màn mưa giăng chính là Thính Vũ Lâu, tên nam tử mặc trường bào màu trắng điểm tinh vân bên trên nhướng mày, đoản kiếm trong võ đeo bên hông đã rung nhẹ nhẹ. Tên khổ hạnh tăng đội nón lạ ngẩng đầu chậm rãi, tràng hạt trong tay có chạt cứng đờ. Cỗ xe ngựa ở phía xa vẫn yên tĩnh, kẻ ho khan trong xe lúc trước không biết đã đi nơi nào.

Yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng gió rất nhỏ len qua cành lá cùng xà nhà, tiếng mưa rơi tí tách nơi ao nhỏ trong đình viện cũng vang lên môn một. Mấy kẻ vừa xuất hiện đưa mắt nhìn nhau nhưng không có tên nào lựa chọn động thủ trước.

Tựa như rất lâu, cũng như rất nhanh, sự yên lặng đến vô cùng chậm chậm trôi qua. Triều Tiểu Thụ lướt ánh mắt lướt qua quân sĩ cầm nỏ rồi dừng lại tại giữa gian lâu. Tại trên người khổ hành tăng cùng tên kiếm khách nói lạnh nhạt:

- Đây là nhà ta, mời các người ra ngoài.

- Không ai phải rời đi cả - Kiếm khách mặc trường bào màu trắng điểm tinh vân trả lời:

Triều Tiểu Thụ nhìn đến thanh đoản kiếm đang rung nhẹ bên hông kẻ này. Như có điều suy nghĩ, hắn bỗng mở miệng:

- Vài ngày trước, người đã giết một vị tiểu huynh đệ của ta trong mưa, đúng chứ?

Thân hơi nghiêng về phía trước, tên kiếm khách áo dài ra ý bảo chính là hắn.

Khóe môi Triều Tiểu Thụ hơi nhếch lên, nhìn hắn nói:

- Vậy người sẽ là kẻ chết đầu tiên hôm nay.

Nước mưa theo nơi ngói Thính Vũ Lâu chảy xuống rồi biến thành một tấm màn nước. Cái bát đồng trước mặt tên khổ hành tăng chứa nước mưa ngày càng nhiều, cuối cùng cũng đã tràn ra.

Triều Tiểu Thụ ra tay.

Hắn nâng tay phải lên, trùng trùng điệp điệp những tấm màn nước hiện ra lập tức ngăn cách đám binh lính tinh nhuệ Đại Đường tay lăm lăm nỏ trực. Đoạn hắn giơ tay hướng tên kiếm khách áo dài trong Thính Vũ Lâu mà chỉ ra.

Một ngón tay điểm ra, đêm mưa tĩnh mịch bỗng vang lên một tiếng rít gào thê lương. Thanh bội kiếm mỏng manh vẫn ẩn giấu trong màn mưa cuối cùng hiện ra, từ bên trên Thính Vũ Lâu, nó như một đạo thiểm điện bổ thẳng xuống dưới.

Ánh mắt tên kiếm khách co rụt lại, thanh đoản kiếm treo ở bên hông chấn từng tiếng “đình đình” phá vỡ mà ra, đoạn hóa thành một đạo thanh quang chấn ngay trước người hắn.

Triều Tiểu Thụ đã nói kẻ chết đầu tiên hôm nay chính là hắn, trùng trùng điệp điệp những tấm màn mưa cũng trực hướng về hắn. Nhưng mục tiêu của nhất kiếm đầu tiên cũng không phải hắn mà là tên khổ hành tăng bên cạnh.

Dù vẫn luôn im lặng nhưng khổ hành tăng vẫn chằm chằm cảnh giác chú ý hoàn cảnh xung quanh. Nguyên khí xung quanh hơi có chấn động hắn liền biết rõ Triều Tiểu Thụ đã động thủ. Nhưng hắn cũng không biết được mục tiêu một kiếm này...Nhưng vốn là phật tông đệ tử, bản năng khiến hắn lập tức võ ra một chưởng lên tấm ván gỗ bên cạnh khiến bụi bay mù mịt. Chiếc bát đồng phía trước tựa như bị người đá ột cước bắn mạnh lên không trung bắn ra vô số bọt nước.

Bóng kiếm màu tro nhạt phá không xông tới đâm xuyên qua đám bọt nước lỏng lánh trong suốt như lưu ly bị chiếc bát đồng chặn lại. Thanh kiếm mỏng mang theo tốc độ cực nhanh hung hăng chạm mạnh vào chiếc bát đồng to lớn phát ra một tiếng âm vang khiến màng tai như trở nên ù ù.

Lộ dưới chiếc nón lá là khuôn mặt hơi đen, ánh mắt khổ hành tăng trong nháy mắt lúc này trở nên tái nhợt, rõ ràng hắn đã chịu thiệt thòi không nhỏ. Tên kiếm khách áo dài nhíu mày, cổ tay đảo rất nhanh, trong chớp mắt hắn bấm ra hai đạo kiếm quyết. Thanh đoản kiếm bay múa xung quanh hắn hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh đậm thẳng về Triều Tiểu Thụ đứng nơi cổng viện. Thanh tiểu kiếm của Lão Triều lúc này đang va chạm cùng bát đồng của tên khổ hành tăng làm sao có thể kịp quay về hộ thân?

Nắm chặt trường đao sau lưng Triều Tiểu Thụ, thân thể Ninh Khuyết chuyển động rất nhanh về bên trái. Ngay lúc sắp lộ diện bên cạnh Lão Triều hắn lại bị cương ép dừng lại. Không phải vì hắn sợ tên kiếm khách kia, không phải sợ đạo thanh quang từ thanh đoản kiếm kia, mà vì hắn phát hiện ra hắn đang làm một việc thừa.

Ấy là vì thanh kiếm mỏng của Lão Triều vốn đang va chạm cùng chiếc bát đồng, dù không thể phá tan nó ra nhưng mà cũng không hề yếu thế. Mượn lực va chạm mãnh liệt, mấy đạo phù văn bí ẩn trên thân kiếm đột nhiên phóng đại lên rồi thoát ra khỏi thân kiếm, hóa thành năm đạo phiến kiếm cực mỏng bắn ra.

Từ không sinh thành một, một lại sinh ba, ba lại sinh năm.

Một kiếm hóa năm

56. Chương 57: Cùng Nhau Chiến Đấu!

Triều Tiểu Thụ, một kiếm hóa năm.

Ba miếng kiếm phiến mang theo những tiếng “xuy xuy” vượt qua chiếc bát đồng hướng về khổ hành tăng lao tới. Hai miếng còn lại căn bản không quan tâm đến đạo ánh sáng màu xanh kia mà quay lại hộ thân. Với một góc nghiêng nghiêng chúng đâm vọt về phía đầu của tên kiếm khách.

Tuy là cuộc chiến giữa những kẻ tu hành, thế nhưng vị nam tử trung niên trước mặt vẫn giữ thái độ tàn nhẫn chốn giang hồ khiến bao người Trường An run sợ. Người nếu có gan giết ta người liền chết, ta vốn lẫn lộn giang hồ nơi Trường An tu hành đã lâu, sinh tử vốn chẳng màng. Người lại tu hành chốn danh sơn đại xuyên, ngày ngày được tông môn che chở, như vậy thử hỏi người có sợ chết không?

Tên kiếm khách áo dài rõ ràng sợ chết, sắc mặt hắn trở nên hơi trắng bệch. Kiếm quyết kéo ra một đường thanh quang bay được một nửa đường đã bị cưỡng ép quay lại, tại nguy hiểm trước mắt đánh bay hai mảnh kiếm phiến. Chỉ động tác này thôi đã khiến cho hai tay hắn khê run rẩy, gân xanh ẩn hiện trên mu bàn tay trắng nõn.

Bên cạnh, tên khổ hành tăng cũng mang sắc mặt ngưng trọng nhìn về ba miếng kiếm phiến đang đánh tới. Hắn không kịp triệu hồi bát đồng công kênh kia về hộ thể kịp, đành lằm bằm trong miệng mấy tiếng. Hồ khẩu tay trái khê rung, lập tức trảng hạt nơi tay từ từ nổi lên bông bênh, xoay tròn gào thét xung quanh thân thể hắn. Chỉ thấy một mảnh hoa lửa tóe ra khắp nơi, không biết đã cùng ba mảnh kiếm phiến kia va chạm bao nhiêu lần.

Kiểm ảnh phá không lao tới, bát đồng nước dâng tràn liên tục, đoản kiếm vẽ nên một đạo thanh quang đâm thẳng về cửa, kiếm ảnh màu tro nhạt hóa năm mảnh kiếm phiến, đoản kiếm như chớp quay về, trảng hạt lơ lửng bảo vệ...Mỗi một khâu đều ẩn chứa sự nguy hiểm cùng cực, chỉ cần xử lý không thích đáng, ba vị cường giả này nhất định sẽ có người đổ máu thân vong.

Đối với cường giả, mọi sự so sánh về thời gian đều trở nên khập khiễng. Một màn này nhìn có vẻ dài dòng và phức tạp và chứa đầy hung hiểm, nhưng tại thế giới thật chỉ diễn ra trong nháy mắt. Giọt nước rơi ra từ bát đồng từ lúc bắt đầu tới lúc kết thúc vẫn chưa từng chạm đất, vẫn vùn vùn trên không trung rồi hóa thành từng mảnh lông lạnh như lưu ly tuôn rơi. Mưa vẫn chậm chậm quyện vào những tấm màn nước, và những tên binh lính tinh nhuệ Đại Đường kia cũng chia kịp làm ra phản ứng nào.

- Lên! Bắn! Mau bắn!

Đám binh sĩ tinh nhuệ Đường quân tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi sau khi thất thần mà phản ứng gậy cò. Mấy chục mũi tên mạnh mẽ bắn ra mang theo âm thanh xé gió hướng về phía cổng vọt tới. Lúc này năm miếng kiếm phiến vẫn đang dây dưa cùng hai tên tu hành phía bên trong Thánh Vũ Lâu, Triều Tiểu Thụ hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu dính hết đồng tên kia chắc chắn hắn sẽ bị xỏ thành nhím.

Đúng lúc tên nổ sắp ghim lên Triều Tiểu Thụ thì một ánh đao sáng như tuyết tỏa sáng khắp đình viện hiện lên đem vô số những mảnh nước soi rõ ràng, đồng thời cuốn sạch mớ tên nổ chằng chịt vừa lao tới.

Đế giày đạp bị bơm lên những vũng nước nơi cổng Triều phủ tựa như tiếng đình âm xuống mặt đường. Hai tay Ninh Khuyết nắm chặt chuôi trường đao mạnh mẽ đầy kiên định, chẳng biết từ lúc nào hắn đã tiến lên trước Triều Tiểu Thụ, từng thớ thịt trên bắp tay không ngừng kéo căng rồi thả lỏng với một tốc độ khó có thể tưởng tượng. Thanh phác đao sáng như tuyết được huy vũ nơi tay ngày càng nhanh, xoay tròn rồi hóa thành một tấm khiên tròn màu sáng bạc đem cụ khăn che mặt che màu đen trên mặt hắn soi rõ đồng thời gạt bay tất cả tên nổ đánh tới.

Hàng loạt tiếng “đương đương” thanh thúy vang lên trước hai người. Hơn mười mũi tên nổ bị phác đao cứng rắn đập bay đi, đổi hướng bay loạn đâm vào bên trên tấm bảng phủ bằng gỗ phát ra từng âm thanh

trầm đục.

Mấy chục mũi tên trầm trọng như mưa rào nặng hạt khiến Ninh Khuyết vô phương ngăn cản hoàn toàn. Đúng lúc này, đồng tử hắt hơi co lại, ánh mắt trở nên cực kỳ lợi hại tựa như đôi mắt của một con hùng ưng đang bay lượn giữa bầu trời nhưng vẫn quan sát được tỉ mỉ, chi tiết những gì phía dưới. Tinh thần của hắn lúc này cực kỳ tỉnh táo, khóa lại góc cạnh những mũi tên có thể làm hại tới mình cùng Lão Triều, còn những mũi chỉ đi lướt qua hắn hoàn toàn không để ý.

Trong nháy mắt, tên thiếu niên từng đơn độc trải qua vô số tràng chiến đấu sinh tử thể hiện xúc giác mãnh cảm cùng năng lực phán đoán hoàn mỹ của mình. Những mũi tên nổ nhìn như cực kỳ hung hiểm kia hoặc chỉ sượt qua vành tai, hoặc chỉ xuyên thấu qua lớp quần áo bị gió thổi tung, mà hắn không hề chịu bất cứ một thương tổn nào.

- Xông lên – Một gã thủ lĩnh đám binh sĩ nghiệm nghị quát.

Theo âm thanh này, đám binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường chia làm hai nhóm. Một nhanh chóng kéo căng nỏ trở lại, hơn mười tên còn lại rút những thanh đao thép sáng loáng bên hông nhằm hướng Triều Tiểu Thụ nơi cửa phủ xông tới.

- Bạch! Bạch! Bạch

Một tên lính Đường đột nhiên rống to một tiếng, hai chân đang đạp trên nền đất ẩm ướt mà lao tới nhất thời nhảy vọt lên không trung. Khi khoảng cách đến cửa phủ chỉ còn một đoạn ngắn, song đao trong tay dùng xu thế không thể ngăn trở nện xuống đầu của Ninh Khuyết.

Đôi mắt thâm thúy lộ ra bên ngoài cặp khăn che mặt đen xì nhất thời sụp xuống, Ninh Khuyết nhìn mà như không nhìn, hắn tựa như không hề thấy một đao kia tồn tại. Cổ tay hắn khẽ đảo, lưỡi đao nơi tay hóa thành một đạo bạch quang vô cùng chuẩn xác chém bay hai mũi tên nổ cuối cùng. Ngay sau đó... ánh đao chợt thu liễm rồi biến mất không dấu vết.

Bầu trời trong đêm mưa thâm trầm một cách đáng sợ được soi sáng phần nào nhờ ánh đèn từ trong lầu vọng ra. Đao nếu động tất sẽ phản chiếu ánh sáng của đèn mà tạo thành ánh đao. Nếu như ánh đao biến mất vô tung, vậy chỉ có một khả năng là nó hiện đang bất động.

Quả thật lúc này cây phác đao nhìn bình thường kia lúc này đang bất động nằm im trên cổ tên cao thủ Đường quân. Phác đao gọt sâu vào trong, chỉ còn cách cần cổ tên lính rất rất gần.

Lưỡi đao cắt đi da thịt, xương cốt khiến máu tươi theo khe nhỏ mới tạo ra không ngừng tuôn, sau đó không ngừng bị nhòe ra trong cơn mưa. Tay trái Ninh Khuyết cầm sát chuôi đao gần miếng thép bảo hộ, tay phải thì cầm gần chuôi, hắn cúi đầu nhìn một giọt mưa rơi xuống rồi tung tóe ra trên nền đá xanh trong khi vẫn bảo trì tư thế đầu gối cong, eo hơi nghiêng.

Thời gian dường như đình chỉ ngay lúc đó, nhưng sự thật nó không thể đình chỉ. Ninh Khuyết kéo tay trái như thiếu điện, lưỡi đao đặt trên cổ tên Đường quân rít lên một âm thanh rùng rợn, đó là âm thanh do kim loại ma sát với xương cốt mà ra. Trong lúc tên Đường quân cao thủ ngã xuống chết không nhắm mắt, Ninh Khuyết tay trái nắm chặt đao rồi đẩy về phía trước, lưỡi đao xé mưa đâm vào yết hầu tên địch nhân thứ hai.

Hai tay nắm chặt cán phác đao, hai chân biến đổi linh hoạt tại phạm vi cực nhỏ, hắn nhảy người lên né tránh. Ninh Khuyết đưa tay chém một đao sang trái đánh úp lại địch nhân. Ngay sau đó thân hình bỗng nhiên phát lực, lưỡi đao xé mảnh mưa chém đứt thân đao ẩn giấu trong màn đêm, chém đứt bả vai của tên địch nhân thứ tư.

Vừa va chạm lần đầu, lập tức bốn gã Đường quân bị giết dưới đao của hắn, máu huyết từ trên thân thể không còn nguyên vẹn phun như suối, phảng phất còn nồng đậm hơn cả mưa. Ninh Khuyết giữ đúng lời hứa của mình, hắn không để ột người, một ngọn tên nào có thể đụng tới Triều Tiểu Thụ. Còn những hạt mưa ngày càng nặng hạt kia thực sự không phải thứ hắn để tâm.

Ba tên tu hành lấy nguyên khí trong thiên địa tiến hành chém giết sinh tử. Vốn dĩ bọn binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường cho đây là cơ hội tốt nhất để ra tay, nhưng bọn chúng không thể ngờ rằng cái tên thiếu niên thủy chung trầm mặc đứng sau lưng Triều Tiểu Thụ lại lợi hại như thế. Bị đao khí bức người chấn nhiếp,

ánh mắt ẩn trên chiếc khăn che mặt đen sì kia bỗng chốc trở nên đáng sợ, tốc độ xông lên của chúng bỗng nhiên có chút chậm lại.

Hai tay cầm đao, miếng che mặt màu đen bị mưa ướt nhẹp phập phồng chậm rãi theo từng hơi thở, Ninh Khuyết chân mày khẽ cau lại.

Trên thế giới này thì quân đội Đại Đường chính là đôi quân có kỷ luật, sức chiến đấu cường đại nhất. Xuất hiện tối nay ở đây chính là tinh nhuệ trong binh lính. Những tên như vậy cho dù gặp phải địch nhân cường đại nhưng nếu không có mệnh lệnh của thượng cấp bọn chúng nhất định sẽ không lui lại. Không có quân lệnh, cho dù là vực sâu vạn trượng trước mặt chúng nhất định cũng sẽ dũng cảm tiến tới, tuyệt không vì khiếp sợ mà chùn bước.

“Sưu sưu sưu” ba đạo âm thanh rất nhỏ vang lên. Trong cơn mưa nặng hạt không ngừng oanh tạc xuống đất, nện lên mái hiên Thính Vũ Lâu, lên trên bàn đá xanh phát ra âm thanh như sấm rền này thì âm thanh kia dường như không ai có thể phát hiện ra.

Nhưng Ninh Khuyết hoàn toàn không hề thả lỏng, từ đầu hắn luôn chăm chăm nhìn lấy những tên Đường quân nhìn như có vẻ khiếp sợ kia. Hai tay nắm chặt đao, hắn chuyên chú lắng nghe bất kỳ âm thanh nào vang lên trong đêm mưa. Thế nên hắn rất nhanh phát hiện ra ba âm thanh rất nhỏ kia, đồng thời rất nhanh đưa ra phán đoán, âm thanh vừa rồi là của “Nổ Thần Hầu”.

Nổ Thần Hầu chính là thứ vũ khí kinh khủng nhất mà binh sĩ nhà Đường được mang theo. Hộp nổ bên trong cho phép nó bắn ra một lần mười tên, đáng sợ hơn đó là những chiếc lò xo bên trong nổ được sắp xếp một cách đặc biệt để bắn tên cực nhanh. Loại nổ này từng sáng tạo ra vô số chiến công huy hoàng trong lịch sử chinh chiến thiên hạ của Đại Đường. Nhưng việc chế tạo nó cần một loại thép đặc biệt, nhưng do sản lượng ngày càng ít nên nó mới dần dần không được xếp vào trang bị thông thường của Đường quân. Không nghĩ tới nay Ninh Khuyết lại gặp thứ vũ khí này ở đây.

Đường quân mai phục trong Triều phủ từ đầu không có ý định dùng Nổ Thần Hầu bởi chúng có không lòng tin có thể dùng nó đánh gục Triều Tiểu Thụ ở trạng thái hoàn hảo nhất. Nhưng tên thiếu niên mang khăn che đen sì kia thì quả thật không có tư cách để bọn hắn sử dụng. Chúng vốn định dùng tên nổ phối hợp với hai tên kiếm khách cùng khổ hành tẩu từng bước tiêu hao thực lực, cuối cùng mới dùng Nổ Thần Hầu phát động một kích trí mạng. Nhưng cục diện hiện tại khiến bọn hắn không thể làm khác hơn, bởi nếu không sử dụng, bọn chúng ngay cả giết tên thiếu niên mang khăn che mặt kia cũng không được chứ đừng nói tới Triều Tiểu Thụ.

Giọt mưa như những hạt đậu nành lớn nhỏ men theo khăn che mặt màu đen nhỏ xuống. Trong thời gian ngắn như vậy Ninh Khuyết đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Tay trái của hắn đã sớm đã yên lặng rời khỏi chuôi phác đao đưa về phía sau, đầu nắm tay đã sắp chạm tới cây dù được vải thô trùm kín sau lưng.

Hắn không cường đại như những người tu hành kia, hắn chính là một thiếu niên bình thường. Tuy rằng đã từng trải qua vô số tròng chém giết khiến hắn trở nên có chút không bình thường nhưng hắn cuối cùng không có lòng tin chỉ dựa vào thanh phác đao trong tay mà có thể ngăn chặn được Nổ Thần Hầu.

Đúng lúc đó, những âm thanh rất nhỏ lại liên tiếp vang lên trong mưa. Những âm thanh này so với âm thanh mưa rớt xuống dây đàn còn thanh thúy hơn, so với nhạc công tấu nhạc nhanh nhất còn muốn nhanh hơn.

Đình đình đình đình. . . Đình đình đình. . . Đình đình. . . Đình

Năm đạo kiếm ảnh màu tro chẳng biết tự lúc nào đã lặng yên từ Thính Vũ Lâu trở về. Ở giữa đình, chúng tựa như những cơn gió bất trị liên tục gao thét xuyên thẳng qua lại cực nhanh tạo thành một chiếc lưới không hề có kẽ hở nhưng đầy linh tính chụp tới những mũi tên nổ từ Nổ Thần Hầu đang bay một cách chuẩn xác, rồi đem chúng từng cái đánh bay đi.

Triều Tiểu Thụ sắc mặt có chút tái nhợt đứng trong mưa, ngoài trừ bình tĩnh thì không còn cảm thấy có chút sắc thái tình cảm nào khác. Chỉ thấy đầu tay phải của hắn dần dần mở ra, lập tức năm miếng kiếm phiến “sưu sưu” rung động rồi bay trở về. Tại bốn phía, năm mảnh kiếm phiến lượn tròn bay múa xung quanh khiến màn mưa quanh hai người bị cắt ra từng lỗ hổng, thay vào đó là từng đạo bạch tuyến lờ lờ.

57. Chương 58: Mưa,gió Và Bóng Đêm Đều Có Thể Vào.

Năm mảnh kiếm bay rất nhanh trong mưa đêm mờ mịt, phát ra tiếng rít lúc trầm thấp lúc chói tai tựa như một thứ nhạc khí quý dị nào đó. Từng mảnh chiếm một vị trí bên cạnh Triều Tiểu Thụ, sau đó thì không ngừng hoán đổi phương vị. Năm vệt sáng trước sau liền mạch, bắn nước mưa đang rơi và mưa đọng trên nền đá lát trong đình viện đan lẫn vào nhau.

Mảnh kiếm bay lượn phiêu dật lúc ẩn lúc hiện trong màn mưa, khi lượn đến sát nền đá xanh nước mưa liền bị bắn lên, lúc thì cứa lên tường những vệt kiếm sâu hoắm, chốc chốc lại xẹt qua thân thể của bốn gã quân sĩ bị Ninh Khuyết chém ngã rồi cắt thêm mấy vệt máu trên thân thể bọn họ. Mấy tên quân sĩ còn chưa chết bị kiếm phiến cắt phải liền co rúm lại đau đớn.

Triều Tiểu Thụ cùng Ninh Khuyết, hai người ở trong lưới kiếm vô hình do năm mảnh kiếm này dệt thành, mỗi đường cong kết thành lưới kiếm ấy đều đại diện ột mũi đao không thể nào ngăn được, đại diện cho tử vong. Cho dù là gạch đá rắn chắc, vách tường đầm nước mưa hay là thi thể Đường quân nằm trên mặt đất cũng đều không thể khiến cho những đường cong ấy chậm lại một chút, nhẹ đi một chút.

Gió có thể qua, mưa có thể vào, bóng đêm cũng có thể lọt, duy chỉ có người là không thể qua.

Không có một ai dám bước vào phạm vi ba trượng quanh tám lưới vô hình kia, cho dù là tinh binh Đường quân dũng cảm nhất, đã biết rõ bước vào là chết chắc thì làm gì có ai còn dám liều mạng bước tới. Về phần khổ hành tăng và kiếm khách bạn trường bào trong Thính Vũ Lâu, lúc này mang theo sắc mặt nhợt nhạt, cả hai đang nóng lòng điều tức, bất đồng, hạt châu và thanh đoản kiếm lạng lẽ trôi quanh thân hai người.

Kiếm khách mặc trường bào đến từ Nam Tấn vẻ mặt kinh hãi nhìn Triều Tiểu Thụ trong mưa, cay đắng nói: “Thật không thể ngờ tới thủ lĩnh một bang ở thành Trường An...lại là Đại kiếm sư Động Huyền thượng phẩm, thậm chí...thiếu chút nữa thôi là có thể đạt tới cảnh giới Thiên Mệnh. Chẳng lẽ đây là thực lực và nội tình chân chính của đế quốc Đại Đường sao? Nếu là như vậy thì hẳn chính người cũng nhìn thấu, là người Đại Đường các người tìm cách giết người. Người không thể thắng nổi đâu. Bọn họ đã nói, chỉ cần người chịu đầu hàng thì sẽ tha cho người tội chết.”

Triều Tiểu Thụ giơ tay trái lên, gỡ một chiếc lá xanh chẳng biết từ lúc nào đã vương trên vạt áo ướt đầm của mình xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn kiếm khách bạn trường bào, bình tĩnh đáp: “Người giết huynh đệ ta, vậy thì dù người có hàng hay không thì người đều phải chết.”

Kiếm khách mặc trường bào nghe thế thì trầm mặc không nói gì.

Còn gã khổ hành tăng đội nón kia thì đang nhìn Ninh Khuyết bên cạnh Triều Tiểu Thụ, nhìn tám khăn che màu đen trên mặt hắn, y cảm thấy hắn trông rất quen trừ búi tóc có chút kỳ quặc kia, hắn bèn nhíu mày hỏi: “Chàng trai trẻ, người là người của Nguyệt Luân Quốc phải không?”

Ninh Khuyết trầm mặc nhìn tên khổ hành tăng nọ, không có bất kỳ phản ứng nào đáp lại, duy chỉ có đôi chân mày lộ ra ngoài tám khăn che ấy có hơi nhướng lên một chút.

Triều Tiểu Thụ nhìn đám Đường quân tinh nhuệ ở đầu kia đình viện, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Một kẻ là Đại kiếm sư Nam Tấn, một là Khổ hành tăng Nguyệt Luân Quốc, còn các người...lại là quân nhân Đại Đường ta, vì cái gọi là quyền quý vợ vãn ấy mà lại có thể đi cấu kết với người dị quốc, thật là khiến người ta phải xấu hổ thay.”

Tên thủ lĩnh Đường quân hơi cúi đầu, tựa như không muốn nước mưa quất vào làm nhòe mắt, cũng có lẽ mang đôi chút xấu hổ, không dám đối diện với ánh mắt lạnh lùng bức người của Triều Tiểu Thụ.

Phàm là trận đấu của những cường giả tu hành thì toàn bộ trận đấu dĩ nhiên sẽ do người tu hành khống chế, người bình thường như Ninh Khuyết và đám Đường quân kia thì chỉ có thể đi theo cạnh giúp chút đỉnh mà thôi, không thể nào chi phối cuộc diện được. Người tu hành trong trận chiến thì tinh thần, thể lực lẫn niệm lực là trọng yếu nhất, chúng tổn hao cực kỳ nhanh chóng, cho nên bọn họ thường chọn cách tạm thời lùi lại điều tức. Mà trong thời gian đó, Đường quân sử dụng Nổ Thần Hầu, Triều Tiểu Thụ sợ rằng Ninh Khuyết không đủ khả năng ứng phó nên mới mạo hiểm triệu hồi kiếm phiến, bởi vậy lúc này mới có màn đối thoại ngắn ngủi trong đêm mưa ấy.

- Chuyện này nên kết thúc rồi.

Triều Tiểu Thụ bình tĩnh nói hết câu này, sau đó đưa cánh tay phải lên chỉ về phía Thính Vũ Lâu. Thực lực của hắn cao hơn cả khổ hành tăng Nguyệt Luân Quốc lẫn kiếm khách Nam Tấn, bởi thế hắn có thực lực và có tư cách lựa chọn lúc nào khai chiến.

Chính là lúc này.

Năm mảnh kiếm không ngừng bay lượn giữa đình viện đường như nghe thấy được mệnh lệnh ấy, quỹ đạo chuyển động đột nhiên thay đổi, tiếng rít càng trở nên chói tai hơn, vù vù phá vỡ đêm mưa, đâm thẳng về phía Thính Vũ Lâu.

Sắc mặt khổ hành tăng chợt trở nên căng thẳng, hai mắt mở trừng trừng, hai tay trên đầu gối không ngừng thay đổi thủ ấn, bát đồng lơ lửng trước mặt vù vù bay lên nghênh địch, mấy hạt niệm châu kia cũng bay lên theo, xoay tròn quanh thân thể y.

Kiếm khách Nam Tấn kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch như tuyết, khoe môi trào máu đỏ tươi, niệm lực y không ngừng xuyên thấu Khí hải, Tuyết sơn tràn ra không gian trong ngoài Thính Vũ Lâu, không chế thanh đoản kiếm nhanh như chớp bay lên.

- Không xong!

Con người của Khổ hành tăng đột nhiên co rút rất nhanh. Những kiếm ảnh xam xám thoáng ẩn thoáng hiện dưới màn mưa xuân bàng bạc mơ hồ như có như không. Mãi đến lúc tiếng rít bay đến Thính Vũ Lâu thì y mới nhìn rõ chỉ có bốn mảnh, phải là năm mảnh mới đúng chứ!

Còn mảnh kiếm cuối cùng đâu rồi?

Khổ hành tăng đang muốn nhắc nhở kiếm khách Nam Tấn ở cạnh nhưng tiếc là đã quá trễ.

Một bóng kiếm mỏng manh lạng lẽ không một tiếng động vòng qua mái hiên Thính Vũ Lâu, tránh được sự phát giác của hai người, trượt xuống theo trụ gỗ, sau đó đến lưng chừng người thì đột ngột tăng tốc, như đao nóng xuyên qua tuyết đâm xuyên qua trụ gỗ, ngay sau đó thì xuất hiện ở sau gáy kiếm khách Nam Tấn.

Nam Tấn kiếm khách cảm nhận được hàn ý vòng qua sau gáy, trong lòng sợ hãi cực độ. Hai bàn tay hắn thò khỏi ống tay áo điên cuồng xuất chiêu, thanh đoản kiếm màu ngọc bích vòng trên không trung đột nhiên ngừng lại, nhưng cũng không có cách nào cứu chủ được nữa.

Phốc một tiếng rất nhẹ, mảnh kiếm nọ đâm vào sau gáy hắn, sau đó đâm nát xương cổ, lộ ra máu thịt bầy nhầy, rồi chệch choạc bay ra ngoài như một thứ quái trùng uống máu.

Kiếm khách Nam Tấn mở mắt trừng trừng nhìn Triều Tiểu Thụ, ôm lấy cổ họng đang phun máu, hắn nặng nề ngã xuống. Cho đến thời khắc đón nhận cái chết này, hắn cuối cùng cũng phải thừa nhận tốc độ hồi phục của đối thủ quả nhiên vượt xa mình.

Chủ nhân đã chết, đoản kiếm màu ngọc bích mất đi niệm lực không chế cũng suy sụp rơi xuống chìm trong vũng nước mưa, giấy hai cái rồi nằm im bất động. Ngay trước thời khắc đó, hai mảnh kiếm phiến va chạm với thanh đoản kiếm vang lên một âm thanh lớn, rồi hợp cùng ba mảnh kiếm kia lại một chỗ, sau đó nhanh như chớp bắn về phía khổ hành tăng, chỉ là năm điểm nhỏ rất đơn giản hợp lại nhưng lại giống như một tràng bạo vũ cuồng phong đang tiến lên.

Trong màn mưa, năm mảnh kiếm sắc bén cùng với bát đồng rắn chắc nặng nề và tràng niệm châu bay múa như con thoi không ngừng va đập vào nhau, những âm thanh lãnh lốt chói tai cùng tiếng rít vù vù hòa lẫn vào nhau vang lên không ngừng, tựa như không bao giờ dứt, những vụn hoa lửa kim loại bắn ra quanh thân Khổ hành tăng tựa như một màn hoa bồ công anh bay múa, thỉnh thoảng lại tràn ra như bị gió thổi bay loạn.

Trong chớp mắt, tăng bào của khổ hành tăng có thêm vô số lỗ thủng, mà y theo Phật tông khổ tu không có thói quen mang thuẫn giáp hộ thể giống như người tu hành bình thường, máu tươi từ những lỗ thủng này không ngừng chảy ra, nhuộm toàn thân y ướt đẫm máu tươi.

Triều Tiểu Thụ lặng lẽ nhìn vào trong Thính Vũ lâu, hai bàn tay hần thò ra ngoài tay áo không hề nhúc nhích nhưng năm mảnh kiếm phiến ở trong lâu tựa như gắn vào năm ngón tay vô hình của hần, thỉnh thoảng lại bật lên như khúc đàn sát nhân.

Gương mặt được nước mưa gột rửa trắng hơn một chút so với trước đây, Triều Tiểu Thụ khẽ nhưng mày, hần phát hiện ý chí khổ hành tăng kiên định hơn sơ với dự tính của mình, chỉ thấy hần ung dung vén vạt áo mỏng, bất chấp mưa đêm tối tấp quất vào người, bất chấp Đường quân tinh nhuệ đang nhắm mình hò hét, thản nhiên ngồi xuống giữa màn mưa ào ào như trút ấy.

Y cứ như đang giữa cửa nhà, nhìn chằm chằm vào quân địch bên trong chính nhà của mình, mày kiếm dần dần giãn ra, năm ngón tay thon thon ngoài ống tay áo chọt ép chặt vào nhau, theo động tác này, năm mảnh kiếm phiến trong lâu rít lên một tiếng rồi tụ lại một cách thần kỳ, hợp lại thành một thanh kiếm đẹp đẽ, như một đường thẳng đâm về phía bát đồng kia!

Nhưng vào lúc này, mặt bên kia của bức tường vốn đã bị mưa lớn biến thành vắng vẻ không một bóng người, một trong hai cỗ xe ngựa cuối cùng cũng chậm rãi chuyển động.

58. Chương 59: Náo Loạn Trường An

Năm mảnh kiếm tụ lại thành một, trong Triều phủ không khí nhất thời trở nên nóng bỏng, tựa như trong trời đêm đang hình thành một mặt trời, màn mưa nơi Thính Vũ Lâu bắt đầu nhanh chóng bốc hơi thành từng đám sương trắng.

Một kiếm nhìn như vô cùng vô tận, trên thực tế nó bao gồm vô số kiếm ý sắc bén tới cực hạn. Tinh thần cường đại của Triều Tiểu Thụ theo ánh mắt tập trung vào điều khiển thanh kiếm mỏng trong Thính Vũ Lâu đâm thẳng về phía bát đồng, một chốc lại lùi về, chốc lại dùng tốc độ càng nhanh hơn đâm tới lần nữa... Trong chốc lát đã đâm liền hơn mấy trăm kiếm.

Tốc độ công kích này so với chim gõ kiến còn gấp vô số lần, công kích khủng bố đó không ngừng đâm thẳng vào ngay giữa chiếc bát đồng. Âm thanh “soạt soạt” bởi tốc độ đâm quá nhanh mà dường như trở nên liên tục không hề đứt gãy khiến mọi người trong đình viện chỉ nghe thấy một âm thanh vang vọng kéo dài.

- Hần cũng sắp không cầm cự được nữa rồi. Nhanh giết chết hần!

Tên thủ lĩnh Đường quân nhìn sắc mặt Tiểu Thụ đang ngồi khoanh chân trong mưa càng ngày càng trở nên trắng bệch quát lên, lúc này mấy tên quân sĩ không cần dùng kỹ thuật nghiêm minh cũng biết rõ rằng đây chính là thời cơ giết chết Triều Tiểu Thụ tốt nhất, nếu như đợi thanh kiếm kia phá tan chiếc bát đồng, sau đó giết chết tên khổ hành tăng, vậy bọn chúng hần là cầm chắc cái chết.

Một màn tên dày đặc một lần nữa được bắn ra, cộng thêm hơn mười thân ảnh nhanh nhẹn phóng tới đánh úp, lúc này đây đám Đường quân càng lộ ra thêm sự kiên quyết đến tột cùng của mình, một loại kiên quyết đến từ sự tuyệt vọng.

Thế nhưng bọn hần cũng không thể nào tới gần để giết chết Triều Tiểu Thụ, kẻ đạt tới cảnh giới Đại Kiếm Sư trước mắt, bởi vì bên cạnh hần còn có một thiếu niên, Ninh Khuyết.

Ninh Khuyết không ngừng di động trên nền đá xanh, dưới trời mưa to bộ dáng hần đặc biệt lộ ra vẻ trầm trọng, vẻ linh động cũng biến mất tự bao giờ, mỗi một bước xuất ra liền bắn lên một chùm nước, đồng thời thanh phác đao cũng diệt sát một tên quân sĩ.

Triều Tiểu Thụ khoanh chân ngồi dưới cơn mưa nặng hạt chẳng khác nào giao phó hoàn toàn sinh mệnh cho hần, do vậy, đứng sau lưng Triều Tiểu Thụ, Ninh Khuyết đem bản thân cùng thanh đao nơi tay hóa thành một tấm lưới tử vong giăng kín khắp nơi.

Khủy tay cong xuống, lưỡi đao trầm mà mạnh chặt đứt đầu gối một tên Đường quân, Ninh Khuyết đao chưa rút lập tức nhắc chân, một cước mạnh như đá bắn ra mạnh mẽ đập lên bộ phận sinh dục của một tên khác, ngay sau đó, hai tay hần nắm lấy chuôi trường đao kéo một cái, lưỡi đao từ dưới hướng lên mạnh mẽ đâm thủng bụng tên thứ ba. Chớp mắt lại thêm mấy bóng người đánh tới đầy dưng mãnh, trong tư thế nửa

ngồi trên mặt đất, hần xoay eo một cái, một tay cầm đao hần hung hăng quét một nhát, ánh đao lóe sáng trong đêm không biết đã kết liễu bao nhiêu mạng người.

Khăn che mặt màu đen sẫm đã bị mưa làm ướt nhẹp khiến hô hấp cũng trở nên có vẻ ẩm ướt, nhưng vẻ mặt bên ngoài lộ ra vẻ bình tĩnh như thường ngày, thậm chí có lộ ra có chút lãnh đạm, động tác của hần tuy đơn giản nhưng đặc biệt hiệu quả, lực sát thương cực kỳ kinh người. Tại trước mặt hần, đám tinh nhuệ Đường quân chẳng khác nào mây miếng gỗ mục không ngừng bị chà đạp, đồ sát.

Bất luận tên nô bản ra bao nhiêu, ánh đao dày đặc thế nào hần đều thủy chung đứng trước Triều Tiểu Thụ, không hề ly khai dù chỉ một bước, cho dù đầu vai bị tên nổ trượt qua, hay bị đao phong chém tới cũng không thể lung lay được hần.

Từ Thính Vũ Lâu truyền ra một tiếng nổ mạnh inh tai, tựa như đem một cục gạch đập mạnh vào một chiếc nồi sắt. Dưới thế kiếm dũng mãnh, bát động của khổ hành tăng cuối cùng vỡ tung tóe thành từng mảnh nhỏ.

Nón lá trên đầu theo bát đồng vỡ ra cũng đồng thời vỡ nát, khuôn mặt ngăm đen hiện lên vẻ nghiêm trọng, thủ ấn nơi tay biến đổi, tràng hạt vốn thủ hộ quanh hần nãy giờ dừng lại hóa thành một đầu hắc thường luồng dữ tợn, cái đuôi nó rung lên mạnh mẽ quấn chặt lên thanh kiếm mỏng đang đâm thẳng về phía trước khiến thanh kiếm thoáng dừng lại trong chốc lát.

Triều Tiểu Thụ trầm mặc, nhìn diễn biến trong lầu, bàn tay phải lộ ra bên ngoài tay áo trong màn mưa khẽ nâng lên hướng về phía trước, thanh kiếm mỏng theo động tác này của hần đột nhiên chấn động, cuồng phong gào thét tựa như “chân long phá mây”, không ngừng tiến lên mạnh mẽ.

Từng hạt mưa lớn như hạt đậu không ngừng trút xuống nền đá phát ra những âm thanh “Ba Ba”, trong Thính Vũ Lâu cũng vắng tiếng “Ba Ba” nhưng đó là âm thanh tràng hạt đang hóa thành đầu thường luồng kia bị thanh cương kiếm công phá mà vỡ nát tung tóe.

Khổ hàng tăng cười khổ, hai mắt nhắm lại, thanh cương kiếm trong không trung xuyên qua hơn trăm hạt thiết châu của tràng hạt rồi đâm thẳng vào mi tâm của hần. Máu tươi chậm chậm chảy ra hòa lẫn với nụ cười trở nên có chút chất đắng.

Tại cửa chính Triều phủ, Ninh Khuyết vừa nhìn đám địch nhân đứng không xa, vừa chậm rãi rút thanh phác đao đang cắm vào một tên binh sĩ ra.

“Cạch cạch cạch cạch”, âm thanh tràng hạt tung tóe đụng vào tường rồi rớt xuống sàn gỗ vang lên không ngừng.

Mấy tên Đường quân còn sống nhìn tên nam tử trung niên đàm ngồi trong mưa mỉm cười, lại nhìn tên thiếu niên đang trầm mặc đứng trong mưa, nội tâm không ngừng dâng lên cảm xúc tuyệt vọng.

Bỗng một âm thanh của xe ngựa từ ngõ nhỏ truyền lại khiến lông mày Triều Tiểu Thụ từ từ cau lại.

...

...

Tại Nam thành Trường An, đồ phùng Câu Tinh chính là thứ kiếm được nhiều bạc nhất của Mông lão gia, vào giờ khắc này nó đã hóa thành một đồng đồ nát, phế tích, thẻ bài thường ngày đại biểu cho bạc trắng nay vỡ nát, vùi trong nước mưa rơi rớt khắp đường nhưng cũng không có ai có can đảm nhặt lấy. Tại con đường bên cạnh có không ít trẻ em, nữ hài cùng mấy tên quần sự, bảo vệ của đồ phùng. Tiếng khóc hô, í ới vang lên, nhưng chẳng ai dám xuất ngôn chữ bởi những kẻ hành hung chết tiệt kia, thậm chí biểu lộ vẻ oán hận cũng không dám.

Hơn bốn mươi tên mặc áo xanh, đi giày xanh đặc trưng cho bang Phong Đình đứng vây bốn phía, hành động của chúng rất đơn giản, một là duy trì trật tự, hai là thông báo tới mọi người tại Nam thành rằng bọn họ đã chiếm giữ nơi này. Đứng ở hàng đầu, Tề Lão Tứ tiếp nhận một chiếc khăn tay màu xanh từ thuộc hạ rồi lau đi máu tươi nơi khóe miệng, trên mặt không hề có chút thần sắc kiêu ngạo, ngược lại còn thêm vẻ lo lắng bất an, hần biết Ngự Long Bang tối nay thừa cơ xâm chiếm một địa bàn rất lớn, nhưng đại ca bọn

hắn giờ phút này một mình phải đối mặt với những kẻ địch cường đại, bên cạnh lại không có bất kì người nào khác.

Hình ảnh tương tự xảy ra khắp các phường thị trong thành Trường An, tiệm cầm đồ cùng kỹ viện của Miêu thúc cũng bị một đám người mặc đồ xanh hung mãnh khống chế, đứng đầu là một tên mặc một bộ quần áo màu xanh biếc anh tuấn đang đứng bên ngoài mấy gian phòng, chỉ một động tác nhẹ nhàng của hắn, ba gian phòng xa hoa lập tức bị san phẳng thành bình địa.

59. Chương 60: Vừa Chạy Vừa Bắn Tên.

Khoảng cách mười trượng đối với người bình thường mà nói vốn không có nhiều ý nghĩa, không xa nhưng cũng chẳng gần, nhưng đối với cảnh giới Động Huyền mà nói, khoảng cách này đại diện cho nguy hiểm, thậm chí chính là tử vong, bởi cho dù là Đại Kiếm Sư hay Niệm Sư, chỉ cần bước vào cảnh giới Động Huyền, bọn hắn lập tức có thể tùy ý tiến hành công kích người khác trong phạm vi mười trượng.

Mưa xuân ào ào trút xuống chiếc xe ngựa, rơi vào trên người tên xa phu tuấn tú, thỉnh thoảng tấm màn xe lại bị mấy cơn gió lạc thổi cho phất phơ, qua đó có thể nhìn thấy một bộ quần áo có kiểu dáng cổ xưa ẩn hiện bên trong, nhưng cũng không thể thấy rõ người nào đang bên trong. Chủ nhân của nó là một vị lão nhân có khuôn mặt kiểu cổ xưa, lông mày sâu khổ sụp xuống, nếp nhăn khắp trán giống như đang đau khổ nhăn lại vì thuốc đắng.

Hắn tên là Tiêu Khổ Vũ, cường giả được phụng dưỡng trong quân đội đế quốc Đại Đường, từ hai mươi năm trước hắn đã tiến vào cảnh giới Động Huyền, mấy ngày trước hắn bị bí mật triệu hồi về kinh bởi kế hoạch tẩy trừ tối nay.

Ngoài xe ngựa gió thấm mưa sà, trong xe Tiêu Khổ Vũ lại giống như không hề có cảm giác. Hai tay đặt trên đầu gối khô gầy run nhè nhẹ, ngón cái tại không trung rung rung tựa như một nhánh cây khô đang không ngừng lúc lắc trên một mảnh đất khô cằn, hai mắt hắn nhắm lại, tuy trước mắt là màn mưa dày đặc, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng vén lên là có thể chứng kiến rõ ràng cửa chính của Triều phủ, nhìn thấu bên trong, nơi Triều Tiểu Thụ đang khoan chân ngồi trong đêm mưa gió.

Mưa gió xung quanh Xuân Phong Đình dường như bị một lực lượng nào đó nhiễu động mà trở nên náo loạn, nghiêng ngửa, mấy đạo chấn động không ai có thể chứng kiến hay cảm nhận không ngừng tụ tập nguyên khí trên bầu trời.

Ngồi dưới cơn mưa to, Triều Tiểu Thụ khẽ mím môi, trận chiến tối nay cho tới bây giờ, nam tử trung niên có vẻ ngoài tuấn lãng lần đầu tiên xuất hiện sắc mặt nghiêm trọng. Đối với vị Niệm Sư thần bí ngồi trong xe ngựa, hắn phải ngưng tụ toàn bộ tinh thần đi ứng phó, mắt hắn sụp xuống, không hề để ý gì tới hơn mười tên binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường tay phải đang lăm lăm trợn kích thấm đẫm nước mưa lẫn bùn đất nữa.

Theo thủ chương không ngừng biến đổi, trong mưa, thanh kiếm mỏng “véo” một tiếng phóng nhanh trở về từ bên trong Thính Vũ Lâu, như một đạo tia chớp xoay lại, kêu lên một tiếng như rít gào, nó dùng một tốc độ chưa bao giờ thấy bay qua tường viện đâm thẳng về chiếc xe ngựa đứng trong mưa như một đạo lưu quang.

Một chữ lạnh nhạt vang lên trong xe ngựa đứng yên tĩnh trong mưa nơi xa: “Ài”

Thanh kiếm mỏng như cầu vòng tựa như bị cỗ lực lượng bên trong một chữ kia kẹp lấy, hoặc là bị từng sợi nguyên khí vô hình bên trong nước mưa không ngừng trói buộc, khiến vừa đi mới bay qua tường viện nó liền bị dừng lại. Sau đó bỗng nhiên như điều đứt dây bay xéo qua đám thẳng lên vách tường đối diện, rồi rớt xuống theo từng giọt mưa xuân.

Thanh âm trong xe ngựa tựa như siêu thoát khỏi phạm trù không gian và thời gian. Tại ngoài mười trượng vang lên, lại đồng thời như lời đình vang lên trong khí hải, mang tai của Triều Tiểu Thụ.

Đông! Đông! Đông! Đông!

Triều Tiểu Thụ cảm giác như trái tim mình bị một bàn tay vô hình bóp chặt khiến nó không ngừng nhảy lên mạnh mẽ như trống trận, dồn dập liên tục không ngừng khiến hắn lập tức mất đi sự không chế đối với phi kiếm, hắn biết rõ nếu như hắn không có phản ứng gì tiếp theo, chắc chắn sau một khắc trái tim hắn sẽ bị người trong xe ngựa kia bóp nát tựa như mặt trống bị đục thủng vậy.

Tên Niệm Sư ngồi trông chiếc xe ngựa kia đến tột cùng là tử ở đâu chui ra?

Môi mỏng khẽ nhếch, tay phải Triều Tiểu Thụ nâng lên cực nhanh, tại lồng ngực của mình hắn vỗ lên ba chưởng. “Ba ba” khiến nước mưa đọng trên thanh sam bị bắn ra ngoài. Hắn lúc này đã cưỡng ép tự phong bế khí hải bản thân, thân thể mượn nhờ một kích vừa rồi mà nghiêng nghiêng phiêu khỏi mặt đất, bay qua đại môn trước phủ tới con đường bên ngoài đang bị mưa gió giăng kín.

Song chưởng trùng điệp ấn lên mặt đất, Triều Tiểu Thụ cảm thụ được nguyên khí khắp nơi trong không khí chấn động, cảm thụ được mấy đạo nguyên khí âm hàn đang tại bốn phía nhanh chóng dẹt thành một tấm lưới vô hình. Hít sâu một hơi, hắn cất bước đi thẳng về phía trước.

Hướng chiếc xe ngựa kia đi tới, sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, nhưng đôi tròng mắt lại sáng ngời lạ thường, vẻ thong dong bình tĩnh ngày thường sớm được thay thế bằng nét kiên nghị tới lạnh lùng. Dù ỏi bước đi, hắn sẽ bị nguyên khí bên trong ngõ nhỏ chấn động tạo thành thương tổn tinh thần lẫn thể xác rất lớn, dù ỏi một bước hắn càng phải chịu công kích càng thêm sắc bén của tên Niệm Sư lợi hại ngồi trên xe kia, nhưng hắn vẫn y nguyên kiên trì đi về phía trước. Bởi vì hắn cần phải tới gần cỗ xe đó.

Trái tim nơi ngực Triều Tiểu Thụ bắt đầu nhảy kịch liệt, Ninh Khuyết lúc này đã cảm thấy có điều khác thường, tại mưa xuân âm âm khắp đất trời, hắn đã nghe được một tiếng tựa như trống trận. Hắn biết rõ sự đáng sợ của âm thanh kia, cũng như việc nó xuất phát từ trong cơ thể của Triều Tiểu Thụ, đó là cách dùng niệm lực không chế nguyên khí trong thiên địa tấn công trực tiếp vào lục phủ ngũ tạng của địch nhân.

Thủ đoạn này nhìn bên ngoài rất thần kỳ, vô phương chống cự. Đứng tại trong mưa, thân thể hắn bắt đầu trở nên cứng đờ, bàn tay nắm chuôi đao bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh, hắn biết rõ địch nhân đáng sợ nhất giờ mới xuất hiện.

Triều Tiểu Thụ bước về phía cỗ xe ngựa, cũng không đối với Ninh Khuyết nói ra bất cứ điều gì bởi tinh thần của hắn đã hoàn toàn tập trung đối kháng với địch nhân trong xe, hiện giờ hắn cũng không có thời gian nói xem Ninh Khuyết nên làm thế nào

Ninh Khuyết từng xem qua lão nhân Lữ Thanh Thần ra tay, hắn rõ ràng Niệm Sư lợi hại ra sao, khủng bố như thế nào, vậy nên hắn biết rõ lúc này cần phải đè nén sự sợ hãi trong lòng xuống. Hắn hiểu đối với Niệm Sư, thân thể yếu ớt của bọn hắn chính là yếu điểm chí mạng, muốn sống sót, Triều Tiểu Thụ cũng như hắn cần tìm ra mọi biện pháp để tiến sát lại thân thể, ngăn chặn đối phương minh tướng.

Từ cửa chính Triều phủ tới chiếc xe ngựa chỉ khoảng mười trượng, cả con đường được phủ trong màn mưa nặng hạt. Với khoảng cách này, Đại Niệm Sư có thể điều khiển nguyên khí trong thiên địa bỏ qua khoảng cách, bỏ qua bất cứ thứ gì gọi là hạn chế không gian mà tiến hành công kích kẻ địch, nhưng hắn chỉ là một người bình thường, phải làm thế nào để có thể chặt đứt sự minh tướng của đối phương quả là một vấn đề nan giải.

Chân phải nện mạnh xuống nền đá xanh làm bắn lên từng hạt nước mưa đọng xung quanh, nương theo phản chấn cực mạnh, thân thể Ninh Khuyết như cuồng phong quét lá “vèo” một tiếng lướt ngang qua chỗ cửa chính, đoạn nhảy lên giữa không trung.

Thân thể còn đang lơ lửng trên trời, tay phải cầm phác đao làm ra một động tác thu đao vào vỏ chuẩn xác, sau đó nhanh chóng cầm chặt lấy lông vũ nơi mũi tên, khủy tay trái khẽ động, một thanh cung bằng gỗ dương chắc chắn trong màn mưa xuất hiện trước người.

Lướt đi trong mưa, hắn kéo mạnh thanh cung chắc chắn bằng gỗ dương kia, động tác cực kỳ mau lẹ, bắn rồi lấp, chớp mắt hắn đã phóng ra bốn mũi.

Bốn mũi tên như thiểm điện trong mưa bắn thẳng về xe ngựa.

Hai chân Ninh Khuyết giẫm xuống mặt đất đọng đầy nước, tới lúc thân thể hắn tiếp đất, mũi tên đã lướt qua bên người Triều Tiểu Thụ, qua đó có thể thấy tốc độ di động cùng xuất tiễn của hắn kinh người như

thế nào.

Nếu nói tốc độ chính là yêu cầu thì không lý nào chỉ có bốn tiễn như vậy, chỉ thấy hai chân Ninh Khuyết liên tục đập lên mặt đường, thân thể tựa như một con báo đang nghiêng người về phía trước, hướng về phía cỗ xe ngựa mà phóng tới như điên, thanh cung bằng gỗ dương trước người lại được kéo căng ra, “ông ông” một tiếng, một mũi tên nữa lại được phóng ra ngoài.

Trong đêm mưa gió, Ninh Khuyết vừa chạy vừa bắn tên liên tục.

60. Chương 61: Hàng Tỷ Giọt Mưa Trút Xuống.

Trong khoảng từ cửa chính Triều phủ tới cỗ xe ngựa bỗng nhiên hơn mười bốn mũi tên bay nhanh như tia chớp, những mũi tên này lướt qua bên người Triều Tiểu Thụ, đâm thủng vỏ số giọt mưa, mang theo quỹ tích kỳ dị tránh đi sự ngăn cản của tên xa phu rồi xông thẳng vào màn xe, chỉ lưu lại phía sau mười bốn lỗ hồng.

Trong xe, Tiêu Khổ Vũ khẽ cau mày, dung nhan vốn cực kỳ già nua của hắn càng lộ thêm vẻ tiều tụy, hắn nhìn chăm chăm không gian trước mặt, từ trong cơ thể niệm lực vô cùng vô tận thẳng phát tràn ngập ra khắp khoang xe dường như khiến cho bên trong tràn ngập ra một mùi hương hoa lan nhàn nhạt, không gian thoáng thoang mùi lan này tạo nên một hình ảnh có chút kỳ dị.

Phía ngoài thùng xe, mười bốn mũi tên như tia chớp vọt về phía trước người tên lão giả, nhưng như tiến vào khu vực không gian bất động, mười mấy mũi tên lập tức mất đi toàn bộ tốc độ, như biến thành những vật chết, đứng yên bất động.

Mười bốn mũi tên phiêu phù một cách quỷ dị trên không trung, không có một mũi nào có thể chạm vào một góc bộ quần áo cổ xưa kia, trong đó có một mũi tên lơ lửng cách mi tâm Tiêu Khổ Vũ gần nhất không tới ba thôn, hai mũi khác lơ lửng trước mắt hắn, những mũi còn lại lơ lửng tại trước hai tay của hắn.

Mũi tên đang lơ lửng bỗng nhẹ nhàng rớt xuống, tựa như bên ngoài lá non bị mưa cuốn rơi, đầu tên dẫu có sắc, thân dẫu có cứng, nhưng mất đi tốc độ do dây xoắn từ thanh cung bằng gỗ dương kia liền lập tức mất hết lực sát thương, tựa như rác rưởi rớt xuống trước người Tiêu Khổ Vũ.

Nhưng để đối phó với mười bốn mũi tên này, cho dù là cường giả được cung phụng trong quân đội như Tiêu Khổ Vũ đi nữa thì tinh thần cũng không khỏi bị ảnh hưởng, trong chốc lát niệm lực không chế nguyên khí xung quanh của hắn xuất hiện ra một lỗ thủng.

Đối với người như Triều Tiểu Thụ, bất cứ sơ hở nào của địch nhân đều là cơ hội của hắn. Cảm giác được tầng tầng áp bách nơi tim giảm bớt, cảm giác như bị vạn kim cùng châm nơi khí hải cũng suy yếu, hắn bỗng áp chế bước chân, bước đi dần trở nên ổn định, chỉ thấy hắn rít lên một tiếng, bộ thanh sam nơi người không gió mà bay, cả người như biến thành một phiến lá rụng đung đưa trong gió, hắn nhằm thẳng hướng phía xe ngựa mà phiêu phù tới.

Tên xa phu ngồi bên trên kêu lên một tiếng, chiếc roi ngựa trong tay không biết được chế từ vật liệu gì bỗng mạnh mẽ quất ra, từ bên trong bộ quần áo bằng vải thô ẩn hiện hào quang màu vàng biểu hiện cho thân phận võ giả của hắn.

Bên cạnh một vị Niệm Sư tuổi già sức yếu tu vị kinh người tất nhiên phải có những kẻ tùy tùng có võ lực cường hãn, điểm này ngay cả Ninh Khuyết cũng có thể dễ dàng đoán ra, tự nhiên Triều Tiểu Thụ cũng dễ dàng biết rõ.

Một tiên xuất ra, gió mưa lui tránh, kinh phong từ một chiều này toát ra khiến bộ thanh sam trên người Triều Tiểu Thụ bị thổi cho căng phồng, nhưng thân thể hắn lúc này như đã hóa thành một phiến lá rụng, nhẹ nhàng phiêu hốt mà tránh đi. Tay trái hắn nhanh chóng bấm kiếm quyết, cách không đâm thẳng tới thân thể tên xa phu, theo hướng đầu ngọn tay chỉ tới, bên trong mưa bụi hỗn loạn bỗng nhiên hiện lên một tia bạch tuyến.

Tên xa phu rên thêm một tiếng, cây roi trong không trung khẽ vẽ lên một đạo vòng cung quay trở lại đánh nát ngón tay đang phóng tới, hắn đang định vung roi một lần nữa nhằm ngăn cản Triều Tiểu Thụ thì bị

cảm giác đau đớn nơi bụng làm cho giật mình.

Hắn trợn hai mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một bả phác đao kiểu dáng bình thường chẳng biết từ lúc nào đã đâm sâu vào bụng hắn.

Vốn vừa chạy vừa bắn tên như điên trong mưa, Ninh Khuyết biết rõ Đại Niệm Sư cùng với tên xa phu bên cạnh đều là kẻ tu hành nhưng bước chân không hề dừng lại, chỉ là so với Triều Tiểu Thụ thì chậm hơn đôi chút mà thôi. Sau khi tới nơi, hắn lặn mình một cái, chui vào dưới thân con tuấn mã tránh đi ánh mắt của tên xa phu rồi lặng lẽ rút đao.

Cả người treo dưới bụng ngựa, tay phải nắm chặt phác đao rồi từ phía sau hông ngựa, từ một góc càng xe nghiêng nghiêng đâm lên một đao, đao này đâm rất chuẩn xác tránh đi những chỗ có khả năng đối phương mặc duyên giáp trên người mà đâm thật sâu vào bụng của tên xa phu.

Lưỡi đao đâm vào bụng cũng không phải vết thương trí mệnh, Ninh Khuyết mặt không chút biểu tình đảo cổ tay, phác đao nơi tay xoắn một cái lập tức khiến cho nội tạng của tên tùy tùng bị xoắn thành một mớ bùi nhùi. Xa phu nhìn thanh phác đao không ngừng xoắn động nơi bụng, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng, cổ họng run rẩy, mặt đao vốn lạnh buốt do thấm nước mưa đã lâu nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng nóng bỏng.

Ninh Khuyết lúc này không có tâm tư cảm nhận biểu lộ của đối phương trước lúc chết, bàn tay nắm lên thân xe, thân thể theo đó linh hoạt bật lên rồi từ bên người tên xa phu bám theo bóng dáng Triều Tiểu Thụ vọt vào bên trong chiếc xe ngựa thần bí.

Mảnh vải phất lên, vô vàn mưa xuân lạnh buốt lập tức thâm nhập vào.

Triều Tiểu Thụ sắc mặt tái nhợt, đôi mắt sáng ngời vung tay lên đánh bật chuỗi đoản trường đánh úp của Tiêu Khổ Vũ.

Tiêu Khổ Vũ sắc mặt biến đổi, vội điều động tất cả niệm lực trong cơ thể, hắn muốn đánh chết tên giang hồ khó chơi trước mắt ngay lập tức.

Ninh Khuyết từ giữa gối của Triều Tiểu Thụ chui qua, kêu lên một tiếng rồi quỳ thẳng xuống dưới, mũi đao sắc bén trong tay hắn mạnh mẽ cắm phập vào bàn chân của Tiêu Khổ Hải

Khuôn mặt già nua của Tiêu Khổ Hải gằn lên một tiếng như dã thú...vết thương nhức nhối nơi bàn chân khiến hắn không thể tiếp tục minh thương, bàn tay già nua tựa như cành khô của hắn giống như một chiếc quạt bở mở ra rồi vỡ mạnh xuống một phất.

Mặt không chút biểu tình, Triều Tiểu Thụ dừng mảnh lao thẳng về phía ngực lão già khiến toàn bộ niệm lực lão vừa tích tụ lập tức tan biến sau đó hắn lật tay rút ra một con dao găm sáng như tuyết hung ác đâm vào cổ đối phương

Phốc!

Một đao

Hai đao

Ba đao

Mười bốn đao

Triều Tiểu Thụ quỳ xuống phỉ trước người Tiêu Khổ Hải, tay trái vẫn ghi chặt nơi vai phải của hắn, tay phải cầm thanh dao găm sắc bén không ngừng đâm vào, mặt không chút biểu lộ, máu tươi không ngừng bắn lên thanh sam hóa thành từng đóa hoa máu mang theo mùi vị tang thương khó hiểu.

Cho tới lúc chỉ còn lại một vài thớ thịt mỏng manh nơi cổ, dù là ông trời cũng không cách nào phục sinh được hắn mới thu hồi dao găm trong tay rồi chậm rãi từ trong xe đứng dậy.

...

...

Một chiếc xe khác đứng lánh ngoài xa vẫn không hề có cử động gì, một mực đứng lặng trong đêm mưa xuân bất kể từ lúc bắt đầu đổ sập, lúc chiến đấu thảm thiết trong phủ, hay là trận chiến kinh tâm động phách nơi phố, tên bay, đao chém Niệm Sư... đều không khiến cho người thanh niên hơi to béo trong xe động dung, hắn chỉ lẳng lặng ngắm nhìn đôi bàn tay nhìn như ngó sen của mình tới xuất thần.

Trong thế giới người tu hành có vài điều luật bất thành văn được công nhận, ở cùng cảnh giới, Niệm Sư về cơ bản có thể quét ngang Kiếm Sư, Phù Sư. Ví như trận ở Bắc Sơn, lão nhân Lữ Thanh Sơn có thể dễ dàng áp chế tên thư sinh bị trục xuất khỏi Thư Viện kia, nhưng trận chiến tối nay kết quả cuối cùng lại vượt ra ngoài dự đoán của mọi người.

Cùng là cảnh giới Động Huyền thượng phẩm, Đại Kiếm Sư lại giết chết Đại Niệm Sư, điều này quả thật làm cho người khác khó hiểu, tuy nhiên Triệu Tiểu Thụ quả nhiên là một người tu hành đặc biệt, quy luật trong tu chân giới lại bị hắn trong chiến đấu kiên cường phá bỏ.

Người thanh niên hơi to béo tuy còn trẻ nhưng cũng đã là cung phụng trong phủ thân vương, trong lòng hắn lúc này yên lặng tán thưởng sự cường hãn, mãnh liệt của Triệu Tiểu Thụ, thế nhưng trong đôi mắt hắn vẫn như cũ là vẻ không quan tâm. Lúc trước hắn quả thật khinh thường động thủ, nhưng hắn tin tưởng, nếu hắn ra tay thì cho dù là Triệu Tiểu Thụ cùng tên gia hỏa kia có cường đại như thế nào đều phải nhận lấy cái chết.

Bởi vì hắn là chính là kẻ được mệnh danh vô địch dưới cảnh giới Thiên Mệnh, Vương Cảnh Lực.

- Đi thôi, để ta tiễn vị truyền kỳ thành Trường An này một đoạn cuối cùng đêm nay.

Wang Cảnh Lực nhẹ nhàng chà xát ngón tay mập mạp trơn bóng của mình rồi mỉm cười, trong lời nói chứa đựng niềm tin tưởng mãnh liệt, còn kèm theo một tia hưng phấn khó tả, mỗi lần muốn giết chết một vị cường giả hắn đều rất hưng phấn.

Xe ngựa vẫn không động, cũng không có người trả lời mệnh lệnh của hắn. Vương Cảnh Lực hơi nhíu mày, vầng trán rộng của hắn xuất hiện một nếp nhăn rất nhỏ. Nheo nheo con mắt, không hề mở tấm rèm xe, hắn bắt đầu cảm nhận nguyên khí chấn động xung quanh xe ngựa nhưng cũng không có phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, cũng không hề phát hiện tung tích tên tùy tùng trong ngõ nhỏ.

Bên ngoài xe là một mảnh yên ắng, chỉ có tiếng mưa rơi khôn cùng làm bạn cùng, tên cường giả trẻ tuổi được xưng là dưới Thiên Mệnh vô địch đột nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, nhưng hắn cũng không hề phát hiện được lý do tại sao, hắn lẳng lặng ngồi trong xe, trầm mặc trong thời gian rất dài nghe tiếng mưa rơi ngoài xe, bỗng nhiên hắn đưa tay xốc tấm rèm xe phía trước lên..

Màn xe hơi nhấc lên, một mảnh vải đột nhiên từ trong xe nhẹ bay ra ngoài, được nửa trượng thì đột ngột rơi xuống mặt đất.

Wang Cảnh Lực hơi híp mắt nhìn mảnh vải nằm nơi xa, tay phải hơi cong bắn ra một đạo chỉ phong, một mảnh vải khác nơi màn xe lần nữa bay ra để rồi tiếp tục bị cắt nát, trở thành những miếng vải ướt sũng.

Xung quanh xe ngựa như có một thanh đao vô hình.

Không cảm ứng được bất cứ niệm lực chấn động nào của người tu hành, chỉ có nguyên khí trong thiên địa tại nơi tấm vải bị cắt xảy ra biến hóa nho nhỏ, nếu như hắn không phải là một trong những cường giả trẻ tuổi của Đại Đường thì có lẽ không thể phát giác ra sự biến đổi nguyên khí rất nhỏ kia.

Nghĩ đến một loại khả năng, sắc mặt Vương Cảnh Lực trở nên hơi trắng bệch.

Một lát sau, kiêu ngạo cuối cùng cũng chiến thắng nỗi sợ hãi, hắn kêu lên một tiếng, mười ngón tay mập mạp như dươg qua trăm hoa tựa như hoa bách hợp mở ra, chấn động mạnh mẽ lập tức từ trong xe phóng thẳng ra bên ngoài, đem cửa sổ xe chấn cho văng đi, ngay sau đó, hắn gầm lên một tiếng định lướt ra phía bên ngoài xe.

Nhưng sau một giây hắn vội chặt vật dừng lại, cả người đứng im tựa như một bức thạch điêu trong mưa.

Toàn bộ khung cảnh bên ngoài như đã trở thành thế giới khác, ý đồ phá vòng vây trực tiếp của hắn đã dẫn phát khí cơ hung hiểm trong thiên địa, nền đá xanh phủ đầy nước mưa trở nên run rẩy kịch liệt, thỉnh

thoảng lại bật lên không trung rồi lại rơi xuống tựa như mấy nhóm nam nữ đang nhảy múa điên cuồng trong những ngày xuân ở Đại Hà Quốc.

Mà không gian phía trên như đã trở thành một tác phẩm nghệ thuật của thần, tất cả giọt mưa trong đêm rơi xuống đều tựa như trở thành những thanh tiểu đao, sắc bén không thể ngăn cản.

Vô số giọt mưa tựa như vô số thanh tiểu đao từ trên bầu trời đêm trút xuống nơi cổ xe ngựa, đập mái hiên, lập tức khiến mái hiên vỡ thành mảnh vụn, càng xe ngựa biến thành bột phấn, con tuấn mã phía trước xe trúng phải phải không kịp kêu lên một tiếng đã bị gọt thành thịt nát.

Vạn giọt mưa xuân rơi xuống ngô nhỏ, trong đêm mưa ngoại trừ thùng xe tất cả mọi vật còn lại đều vỡ vụn, nát bấy, quỷ dị nhất chính là mưa xuân khi rơi xuống thùng xe lại rất nhẹ nhàng, vỗ lên mặt Vương Cảnh Lược đang tái nhợt không hề để lại bất kỳ vết máu nào.

Trong mưa, Vương Cảnh Lược cực kỳ chật vật nhìn mọi thứ, tại dưới thân hắn là tấm bản gỗ dùng làm sàn xe, y phục trên người hắn sớm đã trở nên ướt đẫm, đầu đó mấy hạt mưa thi thoảng lại rơi lên vầng trán của hắn. Ngẩn ngơ ngẩn đầu nhìn về phía bầu trời đêm, nhìn những giọt mưa không ngừng rơi xuống, thân thể hắn bắt đầu run rẩy không thể khống chế, không biết là vì rét lạnh hay là vì hoảng sợ.

Hắn khó khăn cúi đầu nhìn xung quanh khắp các ngô nhỏ, lại nhìn trên mặt đất những hạt mưa đang nhảy múa, nhìn xem những giọt mưa cùng bốn ngô nhỏ xung quanh như tạo thành một chữ “Tĩnh”, bờ môi tái nhợt của hắn mấp máy, thì thào tự nhủ:

- Là chữ Tĩnh?

Mưa từ trên trán, từ tóc chảy xuống, Vương Cảnh Lược ngơ ngơ ngẩn ngẩn xoay đầu tại trong đêm mưa cố gắng tìm lấy bóng dáng địch nhân, sự sợ hãi cùng tự tin hàng ngày nay đã bị thay thế bằng sự sợ hãi tới tuyệt vọng. Bỗng nhiên ho khan liên tục, hắn vội khom người cố gắng dùng tay vuốt bớt mưa trên mặt tựa như đứa trẻ bị bắt nạt mà khóc lóc nói:

“ Không thể... Tại sao có thể là Thần Phù Sư...”

- Là ai vẽ bức phù này?

...

...

61. Chương 62: Giết Người Còn Mệt Hơn Cuộc Đắt.

Bốn tuổi bắt đầu nhận biết, sáu tuổi đã biết cảm giác, mười một tuổi nhập Bất Hoạch, mười sáu tuổi tiến Động Huyền, lại dùng gần mười năm để đạt tới Động Huyền thượng phẩm, hắn dùng vô số thắng lợi, đánh bại vô số con người để đạt nên tên tuổi vô địch dưới Thiên Mệnh, bất kể dùng tiêu chuẩn gì đánh giá, nhân sĩ Tuyên phủ Đại Đường Vương Cảnh Lược đều xứng đáng là một kẻ tu hành thiên tài.

Nhưng Vương Cảnh Lược rất rõ ràng, một ngày không cùng những tên thanh niên nam nữ tài tuấn đi ra từ những nơi thâm sơn bí ẩn kia phân cao thấp thì cái danh hào thiên tài cũng chỉ là nói suông.

Cho nên hắn càng hy vọng những người khác gọi hắn là một kẻ lão luyện, một kẻ tu hành trầm ổn chứ không hy vọng được gọi là thiên tài tu đạo gì gì đó. Hắn muốn có phong phạm, khí độ của những người tu hành cùng cảnh giới, vì vậy cho dù còn trẻ, thân thể cũng rất khỏe mạnh, không có bệnh phổi nhưng hắn cũng đôi lúc vờ “khục khục” vài tiếng.

Nhưng lúc này, hoàn cảnh thực tế khiến hắn thật sự bị ho khan, bởi sợ hãi và đờ đẫn, hắn bị nước mưa làm cho sặc sụa. Sắc mặt tái nhợt, hắn nhìn tới thân ảnh dần hiện ra tại cửa chính, đó chính là một người đạo nhân cao gầy, thân thể hắn run rẩy càng lúc càng dữ dội.

Tại cửa chính đi ra chính là một lão đạo nhân cao gầy khoác trên người một bộ đạo bào có phần dơ bẩn, bên trên áo bào dính không biết bao nhiêu đất bùn, trên khuôn mặt hắn, đôi mắt hình tam giác liên tục lập lòe phối hợp với mấy sợi râu dài thưa thưa khiến hắn nhìn cực kỳ hạ lưu, ti tiện, căn bản không có chút nào bộ dạng của một vị thể ngoại cao nhân.

- Ta bỏ ra nửa ngày để vẽ đạo phù này đây, người cảm thấy nó như thế nào?

Xuyên thấu qua màn mưa tầng tầng lớp lớp phía trước, đạo nhân cao gầy nhìn Vương Cảnh Lược ngồi bên trong ngô hồi chăm chú. Dưới chân hắn, vị nam tử trung niên đánh xe đã biến thành một cỗ tử thi từ bao giờ, y phục trên người, thậm chí cả làn da của y tựa như mấy miếng lân giáp đã bị tróc ra nhiều năm không ngừng bong ra trong mưa, nhìn qua cực kỳ kinh dị, khủng bố.

Wương Cảnh Lược giương nụ cười có chút bi thảm hướng đạo nhân cao gầy nói:

- Cao nhân phù sư Đại Đường bất quá chỉ khoảng mười người, người mặc đạo bào chỉ có thể là một trong Nam Môn tứ đại Thần Phù Sư của Hạo Thiên Đạo.

- Được một vị Thần Phù Sư như tiền bối bỏ ra nửa ngày vẽ phù, dùng đường phố làm vật dẫn, lấy mưa làm mực, một chữ “Tĩnh” này tự nhiên rất đáng sợ, ta chỉ không rõ tại sao tiền bối lại không trực tiếp giết chết ta.

Vị Thần Phù Sư của Nam Môn Hạo Thiên hơi nhíu mày, tay phất lên không trung vẽ một chữ đuổi đi mưa xuân đang trút xung quanh, đoạn lắc đầu nói:

- Hòa thượng Nguyệt Luân Quốc, kiếm khách Nam Tấn, lại thêm lão già Quân Bộ...những người này chết thì cũng đã chết rồi, nhưng người không giống chúng. Ta phụng mệnh không cho người ra tay là vì bảo toàn người.

- Người còn trẻ nhưng cũng đã đứng ở cảnh giới có thể thấu hiểu được số mệnh con người, điều này quả thật hiếm thấy. Nghe tin tức từ trong Thư Viện truyền ra, quốc sư cùng ngự đệ cùng đều đối với người nhận định qua, cho rằng sau bốn mươi năm nữa người nhất định có khả năng vượt qua Ngũ Cảnh. Thiên tài trẻ tuổi Đại Đường không dễ xuất hiện, cho nên người phải tranh thủ cố gắng sống thêm bốn mươi năm nữa thì mới được.

Sắc mặt Vương Cảnh Lược biến ảo không ngừng.

- Người không cần trở về phủ thân vương nữa, hãy đi tiền tuyến ba năm để chuộc tội.

Nói xong lời này, vị Thần Phù Sư quay người đi về trong ngô hẻm tối tăm, đoạn thì thào nói

- Lão Triều Xuân Phong Đình cũng không phải hạng mèo cào gì đó. Nếu như hắn dễ giết như vậy thì từ mấy mươi năm trước sao ta không động thủ chứ?

...

...

Tay áo nhẹ phất, thanh kiếm mỏng nhẹ nhàng vọt vào trong màn mưa trở lại nơi tay Triều Tiểu Thụ.

Hắn quay đầu nhìn lại Ninh Khuyết đứng đằng sau, xác nhận ngoại trừ một ít máu tươi thì thiếu niên này cũng không bị tổn thương gì nghiêm trọng mới gặt đầu rồi thu kiếm vào vỏ, sau đó rời khỏi cỗ xe ngựa kia hướng về đường phố phía trước mà đi.

Đi đến đầu ngô Xuân Phong Đình, Triều Tiểu Thụ dừng lại nhìn xuyên màn mưa về phía xa, Ninh Khuyết đưa tay lau nước mưa trên trán, đoạn hướng ánh mắt nhìn theo. Trầm mặc một thời gian rất lâu, hắn hỏi:

- Vẫn còn kẻ khác?

- Ừm – Triều Tiểu Thụ đặt tay phải lên chuôi kiếm đáp: “Một kẻ tên là Vương Cảnh Lược, nhưng dường như có lẽ hắn sẽ không tới nữa.”

Ninh Khuyết nhíu nhíu chân mày, đưa phác đao sang tay trái hỏi:

- Vì sao?

Triều Tiểu Thụ quay đầu lại nhìn chiếc khăn che mặt màu đen của Ninh Khuyết rồi cười nói:

- Đại Đường ta xuất hiện một tên thiên tài tu đạo không dễ, có thể là có ít người không muốn hắn chết nơi tay chúng ta.

- Ta cũng không có năng lực tự tin như ngươi – Ninh Khuyết hồi tưởng tới hồi chiến đấu tối nay, nghĩ đến những tên tu hành cường đại, hẳn nghĩ thầm, nếu không có Triều Tiểu Thụ có lẽ hẳn đã sớm chết rồi, bèn cảm khái nói ra:

- Nếu như át chủ bài ngươi nói có tác dụng, vì cái gì hẳn không chịu ra tay sớm, còn bắt ngươi đánh tới sống chết mới thôi?

- Tại lúc vào ngõ Bốn Bảy, ta đã nói qua cho ngươi rồi, át chủ bài kia một khi lộ ra, toàn bộ thành Trường An liền không người nắm dám rục rịch, vậy thì sẽ không thể nào biết được đám quý nhân đứng sau là ai, đám át chủ bài cùng mục đích của chúng là gì.

Triều Tiểu Thụ bỗng mở miệng nói:

- Đi dạo với ta chứ?

Ninh Khuyết nâng cánh tay phải lên, dùng tay áo lau sạch vết mưa cùng máu bám trên lưỡi đao rồi dứt trở ngược vào võ rồi gật đầu.

Mưa đã nhỏ hơn, từng giọt tí tách rơi xuống khắp ngõ nhỏ nơi Xuân Phong Đình

Tay Triều Tiểu Thụ đã rời khỏi chuôi kiếm. Bước đi trên đường yên tĩnh, khuôn mặt người vận thanh sam kia vẫn bình tĩnh như thường, chỉ khác so với trước là nhiều hơn nét tái nhợt, ngoài ra không còn bất kỳ biến hóa nào.

Ninh Khuyết đi theo phía sau hẳn, vừa đi vừa đem miếng vải buộc lấy miệng vết thương nơi tay trái, mấy vết thương kia tuy vừa nông, vừa nhỏ, nhưng kẻ vốn xuất thân từ miền núi như hẳn vẫn có thói quen tiết kiệm từng giọt máu như thế.

Trời mưa khiến mọi con phố đều trở nên ẩm ướt, hai người bọn hẳn đi dạo một vòng quanh Xuân Phong Đình tựa như đang trao đổi kinh nghiệm sau một hồi huyết chiến, đồng thời dò xét lãnh địa của mình.

Trở về hướng cửa chính, sắc mặt Triều Tiểu Thụ lộ ra vẻ mệt mỏi, hẳn vuốt vuốt mi tâm, nhắc lên vạt áo thanh sam đoạn ngồi xuống trên thềm đá ẩm ướt.

Vài tên binh sĩ Đại Đường còn sót lại lập tức hô to lao tới hẳn.

Ninh Khuyết đưa tay rút thanh phác đao sau lưng ra trước người rồi chém xuống, mỗi một đao ánh đao đều chém ngã một tên, đám binh sĩ Đại Đường lao tới thềm đá tựa như cây cối ngã rạp một cách có thứ tự, đồng thời trong miệng hẳn không ngừng thì thào:

- Người trong giang hồ vốn vô định, nào có năng lực ngộ đao. Ta một đao chém chết ngươi, hai đao chém chết ngươi...

Triều Tiểu Thụ mệt mỏi dùng võ kiếm đỡ lấy thân mình ngồi trên bậc thềm đá ẩm ướt, nhìn một màn trước mắt, ánh sáng trong đôi mắt hẳn ngày càng nồng đậm. Hẳn sớm nhìn ra đao pháp của Ninh Khuyết có bóng dáng của quân đội Đại Đường, nhưng ẩn nhiều hơn trong đó là sự lựa chọn phương vị một cách tinh diệu, chỉ có trải qua những giờ phút sinh tử mới có thể ngộ ra những đao lý đó.

Đao thế của thiếu niên này trầm ổn, thậm chí đơn giản một cách thái quá, nhưng ngẫu nhiên dưới trời mưa nặng hạt nó lại trở nên rất phiêu hốt, quỷ dị, hẳn luôn luôn tuân thủ nguyên tắc, đó là đao xuất ra phải dùng ít sức nhất, hướng tới bộ phận yếu kém nhất của địch thủ.

- Đây mới đúng là đao pháp chuyên dùng để giết người.

Triều Tiểu Thụ nhìn từng ánh đao, lại hồi tưởng đến những hình ảnh trong tràng chiến đấu vừa rồi, Ninh Khuyết biểu hiện ra ngoài ý chí cường đại cùng năng lực phán đoán tuyệt hảo không nói, nhưng nói tới tuổi đời của hẳn thực sự không thể không cảm thán:

- Đáng tiếc tiểu gia hỏa này không thể nào tu hành, bằng không thì đế quốc Đại Đường nhất tương lai nhất định có chỗ cho hẳn.

Nhìn tới những thi thể bị mưa ngâm thối nát, lại nhìn tới thiếu niên cầm phác đao đang không ngừng thở dốc, Triều Tiểu Thụ mỉm cười nói:

- Lúc giết người cảm thấy thế nào? Có cảm thấy có chút nào thú vị không? Đáng về người lúc giết người thật giống như đang cuốc đất vậy.

Ninh Khuyết xoay người, nâng phác đao còn vương một vệt máu lên vai. Hắn nhìn trung niên nam tử nơi thêm đá, chỉ vào màn mưa đêm thở hồng hộc nói:

- Cảm thấy ướt át thì có. Nhưng về phần cuốc đất...làm sao mệt mỏi như giết người được.

62. Chương 63: Mạng Sống Là Thứ Nhất, thứ Hai Là Tô Mỳ Trứng.

Ngõ Bốn Bảy lúc này được phủ bởi một màn đêm thâm trầm, cửa lớn Đại Bút Trai bị người đẩy ra, sau đó nhanh chóng đóng lại, ngọn đèn dầu ẩm đạm bên trong tựa như sao, chớp lên một cái rồi vụt tắt.

Ninh Khuyết cởi thanh vũ khí nặng nề phía sau ra, xé toạc mớ vải dù bên ngoài rồi cởi chiếc áo do thấm nước mưa đã trở nên nặng trĩch cho Tang Tang, hỏi một câu như thường lệ:

- Đói bụng rồi, mì đã nấu xong chưa?

Tang Tang đưa khăn lông khô ráo cho hắn rồi liên tục gật đầu vui vẻ trả lời.

- Để ta bung lên cho người.

Một bát mì nóng hổi lập tức được bung lên, vẫn là bốn miếng hoa tiêu, hành tây so với bình thường nhiều hơn không ít, trên mặt mì lại đổ trứng lên tạo nên một màu vàng tươi pha lẫn trắng óng ánh cực kỳ khó thấy. Giết người xác thực so với cuốc đất làm nông còn mệt hơn không ít, Ninh Khuyết lúc này toàn thân ướt át, trong bụng càng là đói âm ỉ, hắn làm sao có thể chống lại sự hấp dẫn của hành tây và trứng tươi. Hai mắt lập tức sáng ngời, buông khăn lông ra khỏi mặt, hắn nâng lên chiếc đĩa bắt đầu ăn, trên mặt lộ ra vị sung sướng tới cực điểm.

Thấy hắn ăn cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen của Tang Tang cũng cực kỳ vui vẻ, cầm lấy cái khăn mặt đã hơi ẩm ướt, nàng ta đứng phía sau bắt đầu thay hắn lau tóc, thỉnh thoảng còn nhắc nhở hắn đừng nên ăn quá nhanh vì mì rất nóng.

Đúng lúc này, trong ánh sáng lờ mờ của cửa hàng vang lên hai tiếng ho khan, những đường như không hề khiếm ai chú ý tới, phảng phất như một tên trùm sò thành Trường An đang nhìn hai tên chủ tớ này đối thoại mà bọn chúng lại không thêm đoái hoài tới mình nên nhin không được mở miệng:

- Mì thật thơm!

Mấy canh giờ trước khi Triều Tiểu Thụ đi vào Lão Bút Trai cũng chính nói câu này đầu tiên.

Tang Tang tiếp tục thay Ninh Khuyết lau tóc, tựa như không hề trông thấy người này, cũng không nghe thấy gì, Ninh Khuyết thì phản ứng lại có một chút khác lúc trước, vừa vui đầu ăn mì vừa nói trống:

- Cho hắn một tô đi.

Trong chớp mắt bát mì thứ hai đã được bung lên, Triều Tiểu Thụ nhìn qua xung quanh, phát hiện ngoại trừ ghế bành ra thì cũng không còn thứ gì có thể ngồi được, hắn cũng không thêm để ý bèn ngồi chồm hổm xuống bên cạnh Ninh Khuyết, cầm đôi đĩa bắt đầu ăn, lúc này hắn phát hiện ra bát của hắn cùng Ninh Khuyết dường như không giống nhau.

Bốn khóa hoa tiêu, ba mươi khóa hành tây, nhưng lại không có trứng tươi.

Hắn nhin không được cầm lấy chiếc đĩa gỗ nhẹ lên bát nhắc nhở, Ninh Khuyết dùng ánh mắt còn lại lướt qua, suýt nữa cười thành tiếng quay đầu hướng Tang Tang nói:

- Không cần keo kiệt quá, đập cho hắn thêm quả trứng.

Trứng tươi rốt cuộc tới, Ninh Khuyết cùng Triều Tiểu Thụ bung lấy cái bát to như cái chậu nhỏ húp soàn soạt, Tang Tang ngồi xổm trước hai người không xa, nàng đem bộ y phục cùng mảnh vải bố bỏ vào trong chậu, trong cửa hàng mỗi người đều lo việc của mình, không ai mở miệng nói chuyện.

Không biết đã qua bao lâu, Ninh Khuyết cuối cùng đặt bát xuống, sau đó sung sướng hơi ngửa người về phía sau, Nhìn Triều Tiểu Thụ ngồi bên cạnh, hần mở miệng:

- Ta giết tổng cộng hơn năm người đấy, người tính lại lần nữa, đừng quá keo kiệt với ta, vả lại chính ta nói Tang Tang cho người thêm trứng tươi đấy.

Triều Tiểu Thụ cầm bát nhìn hần cười khỏ nói:

- Người ở chỗ này đợi ta, hai ngàn lượng sáng mai sẽ có người mang tới giao.

- Thành giao – Ninh Khuyết nhìn như tùy ý, tâm tình lại là hơi kích động, về phần Tang Tang đang ngồi xồm bên cạnh chậu đồ hong quần áo càng chăm chú, tay nhỏ đã lúc nắm chặt từ lúc nào, nằng âm thầm tính toán hai ngàn lượng bạc là bao nhiêu đồng

Tang Tang sắp xếp bát chuẩn bị mang đi rửa, Triều Tiểu Thụ có chút lưu luyến đem bát mì còn non nửa nước súp đưa đi, sau đó lỏng mày có chút nhần lại đoạn nâng ống tay áo lên cao che môi lại, lúc buông tay ra đã nhiều hơn vài vết máu loang lổ.

Ninh Khuyết nhìn ống tay áo của hần, biết rõ tràng chiến đấu lúc trước đã khiến vị trung niên nam tử cường đại này bị thương không nhẹ, trầm mặc một lúc, hần hỏi:

- Không sao chứ?

Triều Tiểu Thụ nhận chén trà thường do Tang Tang đưa tới, sau khi mỉm cười cảm tạ, hần bình tĩnh uống một ngụm rồi nói:

- Không cần lo lắng. Ta thuở nhỏ lớn lên tại những ngõ đông dân nghèo, cả đời này đánh qua không biết bao nhiêu trận, trọng thương so với lần này nghiêm trọng hơn cũng không biết bao nhiêu lần, đã có nhiều lần ta cùng cừu gia đánh tới nổi máu me đầy người, tưởng như không bò dậy nổi, nhưng cuối cùng ta vẫn có thể đứng lên cho chúng một kích trí mạng cuối cùng.

Ninh Khuyết tự giễu nói:

- Một tên lưu manh chỉ biết ẩu đả đánh nhau lại có thể tu hành, nhưng cho dù là lợi hại như vậy, nhưng tâm cảnh của ta lại sờ không tới cảnh cửa tu hành. Ông trời thật không có mắt.

Triều Tiểu Thụ cười cười, cũng không tiếp tục nói đề tài này nữa, cả đời sống trong bóng đêm giang hồ nơi Trường An này, cuối cùng hần cũng trở thành Động Huyền thượng phẩm Đại Kiếm Sư, bên trong đó cũng có một ít cơ duyên, nhưng nhiều đó cũng không đáng nói tới.

- Người nói qua đêm nay át chủ bài của người có thể tự động hiện thân?

Ánh mắt Ninh Khuyết xuyên thấu qua khung cửa sổ bằng gỗ hướng về hoàng cung nơi xa nói:

- Ta hiện tại có thể đoán được át chủ bài của người hần là người trong cung, có bối cảnh thâm sâu như vậy khó trách người không cần để ý tới mặt mũi mấy tên quan phủ Trường An.

- Đại khái sau tối nay, toàn bộ đế quốc sẽ trở thành người hâm mộ của ta, bởi vì ta có thể đứng sau một người như vậy.

Triều Tiểu Thụ bình tĩnh nói:

- Nhưng lại không kể nào có thể rõ vì điều đó ta đã phải bỏ ra những gì.

- Thay người trong nội cung làm việc thì phải trả giá gì sao? – Ninh Khuyết hỏi.

Bật cười lớn, Triều Tiểu Thụ nói ra:

- Nếu như những năm này không phải bị công việc quần chân, mỗi khi vị trong nội cung kia muốn làm gì ta đều phải đi xử lý thì ta đã sớm đột phá Động Huyền, bước vào cảnh giới Thiên Mệnh từ lâu.

- Là những thứ này sao? – Ninh Khuyết tiếp tục hỏi.

Triều Tiểu Thụ không biết nghĩ đến sự tình gì mà trở nên âm trầm một lúc, dáng tươi cười trên mặt đã có chút nhạt, vừa trì hoãn vừa nói:

- Còn cần người trả giá tâm huyết. Làm việc đều phải chú ý tới đại cục, như vậy nhiều lúc sẽ không được thống khoái, bởi muốn bức đối thủ sử ra hết át chủ bài, ta cần phải ẩn nhẫn mấy tháng, thế nên ngay cả huynh đệ mình ta cũng không thể bảo vệ được.

Nghe được câu này, Ninh Khuyết trở nên căng thẳng hẳn, hẳn biết rõ người kia đang nói tới Tiểu Hắc Tử, nhưng hẳn cũng không thể nói ra mối quan hệ của mình của tiểu Hắc Tử nên đành cúi đầu hỏi:

- Huynh đệ người chết như thế nào?

- Vị huynh đệ của ta tên là Trác Nhĩ, chính là một tên gián điệp, Quân bộ cử hẳn đến tiệm ẩn bên cạnh để tra xem ta có câu kết cùng Nguyệt Luân Quốc hay không, kỳ thực bọn chúng muốn tìm cái cớ để động thủ với Xuân Phong Đình, thậm chí là vu oan cho ta.

- Nhưng huynh đệ thì mãi là huynh đệ. Hẳn đem tất cả sự tình kể cho ta biết, tự nhiên cũng sẽ không điều tra ta báo cho Quân bộ, càng không vu oan hãm hại ta. Thân là người Đại Đường, hẳn không thể bán đứng Quân bộ cùng bí mật quốc gia, vậy nên mấy tháng rồi hẳn bị kẹp ở giữa cực kỳ thống khổ.

Triều Tiểu Thụ mắt khê sụp xuống mở miệng:

- Lúc này nghĩ lại, mặc dù có thể làm cho vị trong nội cung kia tức giận, ta cũng sẽ sớm đi nói cho hẳn toàn bộ chân tướng sự tình, có lẽ như vậy hẳn cũng sẽ chết, nhưng trong đoạn thời gian đó sẽ không phải chịu nhiều khổ sở.

Ninh Khuyết tùy ý hỏi:

- Người còn chưa nói hẳn chết như thế nào?

- Gián điệp vốn là công việc cực kỳ nguy hiểm, nếu như bị phát hiện, tùy thời đều có khả năng mất mạng, mà ngay khi hẳn quyết định dừng lại, hẳn càng có thể nghênh đón tử thần nhanh hơn. Ngày đó hẳn quyết định đem toàn bộ kế hoạch Quân bộ nói cho ta, cuối cùng bị Quân bộ phát hiện, vì vậy hẳn lập tức bị thanh trừ, hẳn chết chính ở khu này, nơi cửa hàng đối diện.

Triều Tiểu Thụ nhìn về cánh cửa gỗ nơi cửa hàng, lại như nhìn về mặt tường màu tro ẩn hiện phía sau kia.

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc rồi hỏi:

- Động thủ lúc đó chính là tên Kiếm Sư Nam Tấn?

- Đúng vậy – Triều Tiểu Thụ quay đầu nhìn về phía tên thiếu niên khuôn mặt còn trẻ con này mỉm cười nói:

- Từ nay về sau ta và người cũng là huynh đệ.

Lông mày Ninh Khuyết khê chau lên, cười cười đáp lại:

- Đùa cũng không nên quá lỗ như thế chứ?

Triều Tiểu Thụ miệng nở nụ cười nói:

- Mạng sống thứ nhất, thứ hai là huynh đệ. Loại chuyện này vốn chỉ đơn giản như thế thôi.

- Mạng sống thứ nhất, bất quá thứ hai là tô mì trứng tươi.

Ninh Khuyết lắc đầu cười nói:

- Từ huynh đệ này có vẻ như đang bị lạm dụng, những vị huynh đệ nổi tiếng mà ta biết, nếu như không phải những “huynh đệ” khác may mắn chết trước đó, thì sau này những kẻ gọi nhau bằng “huynh đệ” đó cuối cùng đều trở mặt thành thù, chém giết lẫn nhau tới chết. Tối hôm nay ta chỉ muốn giúp người, thuận tiện kiếm thêm ít tiền, người không cần phải nói ra những điều như thế, có lẽ người nên tìm một điều gì đó ý nghĩa hơn trong cuộc sống đi.

Lông mày Triều Tiểu Thụ chậm rãi nhướng lên, đầy hứng thú đánh giá ninh Khuyết, hẳn nghe câu trả lời đầy thuyết phục vừa rồi có chút ngoài ý muốn:

- Nhỏ tuổi như người nhưng thế giới trong mắt lại toàn là u ám, ta hiện tại rất tò mò quá khứ của người, nếu có hứng, sau này người có thể kể cho te nghe, nhớ rõ nhất định báo cho ta, ta sẽ mời người uống trà.

Ninh Khuyết hỏi đáp:

- Những chuyện đó chính ta còn không muốn nhớ lại huống chi đem kể cho người khác nghe chứ.

Triều Tiểu Thụ mỉm cười nói:

- Được rồi, ngoại trừ bát mì trứng kia thì người cho rằng ý nghĩa chính thức của cuộc sống là gì?

- Theo như sinh hoạt thường ngày thì hiển nhiên là sự nghiệp và tình yêu, hoặc có thể nói là tiền tài cùng nữ nhân. Ta biết rõ người cảm thấy những lời này rất hoa mỹ, có thể người thấy ta bây giờ cũng vậy, nhưng người có thể dừng ngay nụ cười sâu xa khó hiểu trên mặt lại được không?

Ninh Khuyết lắc đầu bất đắc dĩ, để cho vị lão đại thành Trường An này hiểu rõ cái gì gọi là ý nghĩa, hần bèn đi lại gần Tang Tang hỏi:

- Người cảm thấy mấy cô nương trong Hồng Tụ Chiêu ai là người có thể thích hợp làm thiếu nữ nãi nãi của người?

Tang Tang đưa đôi bàn tay nhỏ bé xoa xoa lên tạp đề, hai đầu lông mày nhăn lại suy nghĩ nửa ngày mới lí nhí nói từng câu:

- Ta cảm thấy vị cô nương ngồi thứ hai bên tay trái của người rất tốt.

- Đó là Lục Tuyết cô nương. –Ninh Khuyết nghĩ tới vòng eo mềm mại của cô nương nọ không khỏi mỉm cười gặng hỏi:

- Vì cái gì người cho rằng cô nương ấy thích hợp làm vợ ta?

Tang Tang mở to cặp lông mày lá liễu chăm chú đáp:

- Phần trên mặt được bôi rất đều, hàm răng trắng, cảm giác khi cười lên rất sạch sẽ, nhìn xem cảm thấy rất khỏe mạnh, hơn nữa ta nhìn trộm eo hông của nàng ta rồi, có lẽ sau này sinh con rất tốt.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn Triều Tiểu Thụ cười một cách đắc ý.

Triều Tiểu Thụ nhìn lúm đồng tiền trên má trái khuôn mặt đang mỉm cười của Ninh Khuyết thâm nghĩ, mỗi ngày hần trông coi cửa hàng đều cùng thị nữ mới lớn của mình bàn luận về vấn đề nam nữ, ai thích hợp làm lão bà như thế này chẳng?...Chẳng lẽ đây là ý nghĩa cuộc sống sao?

Đột nhiên hần nghĩ tới lúc trước khi ly khai Lão Bút Trai, tiểu thị nữ này dựa vào cửa trước tiễn đưa, đến khi trở lại Lão Bút Trai lại mang đến hai bát mì trứng tươi nóng hổi, nghĩ đến việc mình bị bỏ quên trong góc bởi bởi sự tự nhiên vô cùng của hai chủ tớ nhà này khiến hần dần dần cảm nhận ra một vài điều gì đó. Cười lên một cái, hần mở lời:

- Thì ra ý nghĩa cuộc sống chính là cuộc sống.

Ninh Khuyết vừa lắc đầu vừa cười nói:

- Đau lòng quá, lời này thiệt đau lòng.

Triều Tiểu Thụ nhìn thần sắc của thiếu niên biết rõ hần cũng không hiểu mình đang nói gì, tự nhiên cũng không đi vạch trần ra làm gì, khẽ đứng dậy đi tới cửa, hần quay đầu lại nói:

- Ta phải đi rồi, tối hôm nay còn rất nhiều việc phải xử lý ở Trường An này, ngày mai sẽ có người mang bạc tới cho người, sau đó sẽ dẫn người đi tới một nơi.

Nghe được mấy chữ cuối cùng, Ninh Khuyết hiện lên một tia cảnh giác trên mặt, hần không hỏi đi đâu mà trực tiếp đưa ra mấu chốt vấn đề:

- Không đi được không?

Triều Tiểu Thụ đẩy cửa gõ bước ra ngoài, gọn gàng nói một câu:

- Không thể.

63. Chương 64: Ngự Thư Phòng.

Tối hôm nay thành Trường An bảo đảm rất náo nhiệt, trải qua trận chiến vừa rồi Ninh Khuyết cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng ánh đao trong đêm mưa mang theo máu tươi khiến hắn cảm thấy rất hưng phấn, tưởng tượng lại tất cả quá trình xảy ra trong phường thị, lại suy đoán tới át chủ bài của Triều Tiểu Thụ, lại căng đầu phỏng đoán mai sẽ được đưa tới nơi nào, nhưng dù suy nghĩ ra sao, dùng cách gì cũng không khiến hắn ngủ được.

Đem cách hắn không xa Tang Tang lay tỉnh cùng hắn trò chuyện một lúc, nói một hồi hắn cũng chẳng nghĩ thông thêm được chút nào, Tang Tang nhìn hắn thần sắc tiêu tụy nhưng không ngủ được, nghiêng đầu nghĩ một lát sau đó choàng kiện áo mỏng bước xuống đất, khi trở lại đã cầm theo một vò rượu mạnh, hai người ngồi hai góc giường bắt đầu uống. Cũng giống nhiều lần trước, đa số rượu đều trôi tuột vào bụng của Tang Tang, Ninh Khuyết chỉ uống vài ngụm tranh luận vài câu, cuối cùng cũng đã thiếp đi.

Buổi sáng ngày thứ hai, mưa rả rích nhiều ngày tới hôm nay bỗng tắt, bầu trời cao xanh dần hiện ra từ những đám mây u ám, mặt trời nhô cao chiếu những tia nắng tung tăng như những chú chim non xuống ngọn cây xanh mướt, một chiếc xe ngựa lặng lẽ không tiếng động dừng tại trước cửa Lão Bút Trai, một tên sai vặt trong bộ dáng thiếu niên tuấn tú đi xuống. Hắn không gõ cửa tiếng nào liền lập tức đẩy cửa gỗ đang khép hờ tiến vào, nhìn chủ tớ hai người đang nằm trên giường, hắn hơi ngưỡng cảm lạnh lùng nói:

- Đi thôi.

Vậy ra đây là kẻ mà Triều Tiểu Thụ bảo tới đón mình, Ninh Khuyết nhìn tên sai vặt trước mặt, chú ý tới vẻ mặt có vẻ an hòa nhưng lại lộ ra vài phần ngạo khí của đối phương, từ thế đứng cùng cục hầu nơi cổ có chút khác biệt so với người thường, hắn có thể phán đoán ra tên này hẳn là một tên tiểu công công nào đó trong nội cung.

Đã biết rõ chân tướng hậu trường của Triều Tiểu Thụ đêm qua, hôm nay lại có một tên thái giám tới đón mình, Ninh Khuyết tự nhiên sẽ không cảm thấy quá khiếp sợ, hắn chỉ đang suy nghĩ có hay không đi nhét ít hồng bao mà thôi.

Từ những câu chuyện tiểu thuyết mà hắn đọc được, trong ấn tượng của hắn luôn cho rằng câu “hoàng đế không vội thái giám vội” có một ý tứ khác, chính là hoàng đế còn dễ chọc, nhưng thái giám tuyệt đối khó dây vào. Nhân vật trong truyện xưa, bất kỳ ai phạm là gặp thái giám, không quan trọng là Tổng quản đại nhân, hay là tiểu dịch chấp sự đều phải lựa chọn thời điểm “không có khói lửa” (hào vô yên hỏa khí) mà đưa ra mấy tờ ngân phiếu, hoặc thậm chí là mấy thứ đồ chơi có màu sắc lung linh, điều phân vân lớn nhất của hắn là trên người mấy tên kia làm sao có nhiều chỗ để cất bạc như vậy?

Ninh Khuyết nhíu mày nhìn Tang Tang liếc qua một cái, ánh mắt vội thăm dò có phải cần chuẩn bị một chút gì đó hay không, Tang Tang trước giờ vốn vẫn là một người cực kỳ tích cực, keo kiệt nên liền nghiêng đầu đi, tựa như không hề thấy gì. Lại nói, thiếu gia của nàng cũng không phải người hào phóng cho lắm, nên dẫn đi một lúc nàng liền quyết định giả ngu, ít bạc dù gì vẫn là bạc.

Tên tiểu thái giám tùy tay đưa tay kiểm tra, đánh giá đồ đạc bên trong một lần, tựa như lão nhân gạt đầu một cái, rồi bằng một giọng trong trẻo, hắn mở miệng nói:

- Nghe nói nơi này có không ít chữ đẹp, hôm nay tới nhìn quả nhiên không tệ. Vị quý nhân trong cung muốn nhìn người viết chữ, vậy nên người nên tranh thủ rửa mặt rồi mau chóng theo ta đi thôi.

Ninh Khuyết nghĩ thầm “Dùng cái lý do này quả thật không tồi”, đồng thời hướng tên thái giám chấp tay thi lễ, vừa cười vừa nói:

- Ngày thường ta vẫn cứ như thế này mà đi, thư sinh nghèo, lại hủ lậu như ta đâu còn phải cứ rửa mặt là được để ý đâu chứ. Đi thôi.

Bản thân hắn có chút bận tâm việc đối phương không thu được ít hồng bao có liệu có gây khó dễ cho bản thân mình không, nhưng lại thấy vị tiểu công công này ngược lại có phần lơ đãng, mỉm cười giống như có phần ưa thích cách ăn nói của hắn, hướng về phía hắn gạt đầu một cái, cả hai liền bắt đầu tiến ra cửa.

Trong xe ngựa hơi chật chội, từ đầu đến cuối tiểu thái giám dè dặt nhắm mắt dưỡng thần, nhìn biểu hiện lúc mới xuất hiện ở ngõ Bốn Bảy hẳn là đối với Ninh Khuyết không có gì bất mãn, cũng không phải hẳn khinh thường nói chuyện cùng Ninh Khuyết, mà đó là thói quen cẩn thận thông thường khi ra ngoài cung.

Ninh Khuyết ngược lại cảm thấy rất thanh tĩnh bèn vén rèm xe nhìn cảnh trí phố phường, dưới ánh mặt trời rực rỡ, dân chúng Trường An ai cũng mặt mày hăm hở đi lại, các cửa hàng mở sớm sinh ý dường như rất thịnh, thỉnh thoảng còn nghe đâu đó tiếng bồng hữ gọi nhau í ới, còn đâu có nửa điểm bóng dáng giang hồ chém giết đầy máu me đêm hôm qua

Không biết trải qua bao lâu, tới khi hai hàng liễu dọc đôi bờ che đi ánh sáng mặt trời chói chang, một mảng bóng râm mát mẻ che hết cả con đường bằng đá xe ngựa đang đi, bóng mát không phải đến từ hàng liễu, mà đến từ thành cao hào sâu nơi hoàng thành.

Đại Đường chính là đế quốc số một thiên hạ, thành Trường An chính là hùng thành số một thiên hạ, hoàng thành số một đi kèm chính là cung điện hùng vĩ số một. Để hình dung hoàng cung, chỉ có thể dùng hai chữ “hùng vĩ” để miêu tả, hoàng cung Đại Đường nhân lấy sự sùng bái qua hàng ngàn năm của người dân hiện lên một khí độ hùng tráng, bao la. Tường thành màu đỏ dày chắc, kiên cố, mái hiên màu vàng tựa như những đạo kiếm khí vừa túc mục, vừa trang trọng nào có chút giống nơi tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần quý phái sáng tối phong lưu, tụ hội mà giống như một tòa thành hùng cường đứng sừng sững nơi quan ải Đại Đường

Ninh Khuyết ngửa đầu nhìn về hoàng thành một cách trang nghiêm, ánh mắt theo những bức tường thành màu đỏ cực cao nhìn về những điểm đen giống như những binh sĩ Vũ Lâm Quân Đại Đường nơi đầu tường, hẳn tuy bên ngoài bình thường nhưng trong lòng lại yên lặng tán thưởng.

Chiếc xe ngựa không tiến vào theo cổng Chu Tước, cổng chính hoàng thành, mà theo sông đào đi quanh nửa vòng, rồi theo cửa hồng tiến nhanh vào bên trong. Xe ngựa tiến vào hoàng cung chậm chạp di chuyển trên con đường cũng không rộng lắm, cũng không biết vòng vo bao nhiêu ngoặt, ánh mắt hẳn toàn bộ bị những bức tường cao, những mái hiên cong vút che chắn, có chăng chỉ xem được hình ảnh những mái hiên cắt nát bầu trời, hẳn căn bản không có nhìn bao quát được hoàng cung, chỉ cảm thấy nơi này rất rất cao.

Tại xa có thể thấy một phòng tạp vụ gần một hồ nước, vị tiểu công công kia cùng Ninh Khuyết xuống ngựa bắt đầu đi bộ, hai người ven theo những khóm trúc mọc dày đặc xung quanh hồ đi tới, ước chừng sau thời gian vài chum trà đã đi xuyên qua hàng loạt những cột trụ cao lớn màu hồng nâng bên trên là một vòm sảnh cực kỳ rộng lớn rồi dừng lại trước một tiểu điện nhỏ. Ở nơi này hẳn không hề chứng kiến bất kỳ thị vệ, thậm chí là cung nữ hay thái giám nào, điều này khiến hẳn có phần nghi hoặc.

Vị tiểu thái giám kia xoay đầu lại, sắc mặt không biểu tình nói:

- Nơi này chính là Ngự Thư Phòng, ta chỉ có trách nhiệm mang người tới đây, bây giờ người ở nơi này chờ, sau khi gặp mặt xong tự khắc có người mang người rời đi.

Ninh Khuyết căn bản không hề chú ý, hẳn chấp tay phía sau hắng hái nhìn mấy thứ kỳ hoa dị thảo mọc khắp nơi, nhìn thuyền hoa trên hồ được liễu rủ mờ mờ che phủ, đang định muốn tới gần xem thử có gặp mấy vị cung nữ xinh đẹp nào không thì chợt nghe ba tiếng “Ngự Thư Phòng” khiến thân thể hẳn có chút cứng đờ, hẳn quay người, nhìn một cách khiếp sợ gian phòng phía sau.

Nơi bí ẩn nhất của nam nhân không phải là phòng ngủ, mà chính là thư phòng.

Sáng sớm mùa đông hẳn có thể trốn ở thư phòng xem sách cấm, đến hoàng hôn mùa hè lại có thể xem tranh tươi mát, trưa xuân ấm áp có thể trốn trong đó viết thư tình ám muội, đêm thu khuya khát có thể vẽ vài thiếu nữ xinh tươi đem vuốt ve nơi ngực.

Tại đây không có thiếu phụ đứng tuổi có chồng quấy rầy, lại không có bọn con nít quấy rầy âm ỉ, tất cả sự tình khoái hoạt đều có thể mặc sức vẽ vời quang minh chính đại mà không sợ người quấy rầy.

Hoàng đế cũng là nam nhân, vậy nên Ngự Thư Phòng tự nhiên chính là nơi thần bí nhất của hẳn, trong lịch sử có không biết bao nhiêu chuyện đại sự, bao nhiêu chuyện uest trong cung đình đều phát sinh nơi này, nếu không phải thân tính của hoàng đế hoặc được giao phó trách nhiệm, tuyệt đối không có khả năng tiến vào nơi đây.

Võ Tắc Thiên tiến vào Ngự Thư Phòng, Trương Cư Chính tiến vào Ngự Thư Phòng, Ngụy Trưng Hiền tiến vào Ngự Thư Phòng, Vi Tiểu Bảo tiến vào Ngự Thư Phòng...Ninh Khuyết kinh ngạc nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, hắc xúc động thầm nghĩ, có bao nhiêu vị nữ nhân vĩ đại, bao nhiêu bậc tiền bối quyền thần uyên thâm đều vì được tiến vào căn phòng này mà thăng quan tiến chức rất nhanh, bất khả tư nghị không thể tưởng tượng được loại cơ hội này lại có lúc rớt xuống trên đầu mình.

Đêm qua phỏng đoán hậu trường của Triều Tiểu thụ là vị nào trong nội cung, mà đã ở trong nội cung thì rất có khả năng chính là hoàng đế, nhưng mà phán đoán cùng với thực tế là hai việc khác nhau, mười sáu năm sống lang bạt, sinh tồn gian nan khiến Ninh Khuyết chợt phát hiện ra hắc đường như đã có cơ hội lên đời, trong nội tâm khó tránh khỏi có chút rung động. Hắc rốt cuộc hiểu rõ tại sao Triều Tiểu Thụ đêm qua ngoài ngân lượng còn muốn đề cập tới vấn đề này, cái này quả thật là một cái đui cực lớn đó nha.

- Khoảng nửa canh giờ nữa sẽ có người tới nơi này, nếu có người hỏi cứ trả lời như ta dặn lúc trước, nói người do Lộc Cát mang tiến cung.

Cõi lòng chứa đầy cảm khái. Ninh Khuyết hoàn toàn không chú ý tới vị tiểu thái giám kia đã rời đi lúc nào, đến lúc tỉnh lại, hắc phát hiện bốn phía Ngự Thư Phòng đã không còn một bóng người.

Một mình lạc lõng giữa hoàng cung sâm nghiêm, lại không ai quen biết, không gian mát mẻ xung quanh nhất thời trở nên có chút âm trầm, cho dù là hắc có gan to nhưng cũng không khỏi cảm thấy hít thở không thông, đứng tại hành lang trong giây lát, hắc bỗng nhiên nghĩ chính mình có nên tiến vào trước hay không?

Lúc hắc và Tang Tang tiến vào thành Trường An này tựa như nhà quê lên tỉnh, lúc đó cả hai đã tán thưởng thật lâu, hướng chỉ nơi này còn là hoàng cung, hắc căn bản không hiểu những thứ quy củ kia, chỉ dựa vào suy luận thông thường mà nghĩ, vì thế cũng cứ thế mà làm, vờ ho khan hai tiếng, chắp hai tay sau lưng giả thần giả phật đẩy cửa tiến vào bên trong.

Điều gọi là nước chảy thành sông hiển nhiên là ba xạo, cái chính là Ninh Khuyết muốn tiến vào, những năm gần đây, quan trọng nhất với hắc ngoài ăn uống sinh hoạt và minh tướng thì chính là “thư pháp chi đạo”. Hôm nay lại có được cơ hội ngàn năm có một được tiến vào Ngự Thư Phòng, đương nhiên hắc hy vọng có thể được chứng kiến vô số những tác phẩm truyền thuyết của các vị danh gia thư pháp tại đây, loại khát vọng này trong hắc rất mãnh liệt, khiến hắc quên mất có thứ gọi là quy củ.

Đẩy cửa tiến vào, đập vào mắt hắc là hàng loạt giá sách cực cao được bố trí ngang dọc, kiểu dáng cực kỳ bình thường, đơn giản nhưng chất liệu lại vô cùng quý giá chính là “Đông tự hoàng hoa lê”, trên giá thì chằng chịt những sách vở cao thấp không đều, tất cả đều là những bản sách đơn lẻ cực kỳ quý báu, trân phẩm.

Trên bàn có để mấy tờ giấy, một cây bút lông còn đang thắm mực nhuốm trong nghiên, mấy cây khác thì được đặt ngay ngắn trên giá, giấy ở đây là loại giấy Tuyên Châu, bút đích thị là Hoành Điểm Thuần Hào, mực là mực Thần Châu, nghiên là nghiên Hoành Châu, bất cứ một thứ nào trong đó đều chính là cống phẩm trân quý.

Những thứ giấy, bút, nghiên, mực này nếu mang về ngô Bốn Bảy bán thì không biết có thể kiếm được bao nhiêu nhỉ? Ninh Khuyết kinh ngạc nhìn bốn phía, trong lòng không khỏi nảy sinh ra ý nghĩ xấu xa đó, chợt ánh mắt hắc bị hấp dẫn dừng lại tại bức thư pháp treo nơi tường.

Nhìn những bức thư pháp tuyệt thế được thu vào trong cung, hắc cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, chậm chạp di động bước chân, ánh mắt hắc rơi vào những bút tích khi thì cứng cõi, phác chuyết, khi thì vũ mị...Còn có những dấu tay đề ấn...Tay phải trong vô thức cũng đưa lên không trung múa may, trên mặt hắc tràn đầy thần sắc vui sướng, tán thưởng.

Nhìn lại phía trên bàn, hắc để ý tới năm chữ to được viết trên giấy, nhin không được nhíu mày thì thào

- Trình độ thưởng thức của bộ hạ có lẽ cực cao...tuy nhiên năm chữ này viết thật sự chưa đủ lớn rồi.

Hào vô yên hỏa: một câu trong truyện Khánh Dư Niên của Miêu Nị. Câu này được trích trong truyện xưa. nam chính họ Tào lấy nữ nhân gọi Sơ Du.

64. Chương 65: Thời Khắc Cá Vượt Biển(1)

Cảm nhận một cách tinh tế, nét mực trên tờ giấy Tuyên Châu này phóng khoáng không chút trói buộc thể hiện ở năm chữ : “Ngự dược thử thì hải” (Thời khắc cá vượt biển)

Nhìn bức tranh tổng thể, hần trên khung còn thiếu một câu đề phần hậu, nhưng không rõ tại sao người viết chỉ dừng lại ở năm chữ thì gác bút, nét cuối cùng để lửng một nét móc tựa như không cam lòng.

Từ khí độ ẩn hiện trên năm chữ này mà nói, nếu như người bình thường viết ra hần là không tẻ, nhưng dưới sự quan sát của Ninh Khuyết thì năm chữ này thật sự lộ ra rất nhiều điểm chưa được, nhất là hần vừa được đọc bút tích của rất nhiều bậc cao nhân, cho dù đây có thể chính là bút tích của Hoàng đế bệ hạ thì cảm giác của hần cũng không hề thay đổi.

Nghĩ tới việc hôm nay vào cung vì mượn sách của các vị thư gia danh tiếng, Ninh Khuyết trong lòng thoáng suy ngẫm, thủ pháp của hần lọt vào mắt xanh của Hoàng đế khiến hần một bước lên mây, dù cho không được nhiều người chào đón, nhưng được nở mày nở mặt như thế này cũng đã không tệ.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, hần chợt nghe một âm thanh tức giận từ ngự thư phòng phía xa truyền tới, thanh âm này hùng hậu hữu lực đặc biệt lộ ra sự tức giận, có điều do khoảng cách khá xa nên hần chỉ có thể nghe được vài chữ rõ ràng.

- Ngu ngốc! Ngu ngốc!... Một đám ngu ngốc!

Hai chữ ngu ngốc được người nọ mắng ra cực kỳ mạnh mẽ, âm vang hữu lực, hùng hậu dồn dập như trống trận, thanh thúy như kích bần.

Trong ngự thư phòng, Ninh Khuyết đứng như trời trồng, hai chữ “ngu ngốc” hệt như từ “thiên ngoại” truyền tới khiến hần không khỏi cảm thấy ngây dại, nội tâm cảm thấy thân thiết không khỏi khiến hần trầm nghĩ không biết vị Tổng quản đại nhân nào lại mắng ra hai chữ “ngu ngốc” có vài phần giống mình như vậy

Hoàng cung Đại Đường là chốn trang nghiêm ra sao, coi như là quyền hành ngập trời Tổng quản thái giám cũng không dám dùng âm thanh lớn như vậy để mắng chửi người khác, huống hồ âm thanh vừa rồi lại đến từ chính điện.

Ninh Khuyết không rõ lắm phân bố kiến trúc trong hoàng cung, đương nhiên là hần cũng không thể biết ngự thư phòng từ trước đến giờ thủ vệ nghiêm mật như thế nào, thế nhưng “Điện Chính Sự” lại quá gần Ngự Thư Phòng nên hần có thể nghe được vô số câu “ngu ngốc”, ở đây tuy không thể nhìn nhưng có thể nghe thấy được rõ ràng.

...

...

Bên trong Điện Chính Sự là các ngọc trụ được ôm lấy bởi các điêu khắc hình rồng uốn lượn, thiên nữ tán hoa, ngồi bên tay trái long ý là một vị phu nhân cung trang mỹ mạo chừng ba mươi tuổi, nàng mặt mày tú lệ, mỉm cười đầy nét xinh đẹp và khí độ, đôi môi hơi dày mím chặt đi kèm một vẻ kiên nghị, từ đồ trang sức, quần áo hình phượng trên người nàng có thể đoán ra đây là Hoàng hậu nương nương của Đại Đường.

Ngồi bên trái long ý là một vị thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, mắt nàng lúc này đang hướng xuống, hai ngón tay mảnh khảnh đang phân trà, thiếu nữ này dung nhan thanh lệ kết hợp với thần sắc yên tĩnh thể hiện ra một loại khí chất ung dung, đôi má vốn phôi nắn thảo nguyên trở nên hơi sạm sau mấy mươi ngày đã trở lại trắng nõn. đây đúng là tứ công chúa Đại Đường Lý Ngự.

Ngồi ở giữa hoàng hậu cùng công chúa là một vị nam tử trung niên với đầu tóc đen được buộc một cách đơn giản sau ót, trên người nam tử này vận một kiện áo choàng rộng thùng thình, thanh âm thì ôn hòa hữu

lực khiến lòng người tin tưởng, thế nhưng khi nói tới hai chữ kia thì âm điệu lập tức biến đổi, tựa như mây giăng ùn ùn phủ khắp nơi, thanh âm như sấm vang vọng khắp cung điện.

Phía dưới long ỷ, quỳ ở trên mặt đất là hơn mười tên quan viên, mấy người này đầu cúi sát, thân thể run nhẹ, khuôn mặt đặc biệt lộ ra sự hổ thẹn cùng sợ hãi, ngay cả sắc mặt hai vị lão thần với tư cách là Thân vương điện hạ lúc này cũng cực kỳ khó coi.

Từ trước đến nay Đại Đường đều không đề cao quy củ trong thế tục, mặc dù là nghị sự, kết giao giữa quân thần hàng ngày cũng không cần quỳ lạy cùng dập đầu, chỉ cần hành lễ (trường ấp – xá dài, lạy dài), nhất là đối với một vị hoàng đế nổi danh nhân từ như hiện nay thì đối với việc bàn chính sự trong điện, quân thần gặp nhau thường xuyên đôi khi việc hành lễ cũng được bãi miễn.

Thế nhưng hôm nay vị quân vương nhân từ này lại đột nhiên bộ lộ sự phẫn nộ tột cùng, quần thần Đại Đường rút cuộc nhận ra rằng bình thường bệ hạ không muốn bọn hần quỳ vì ngài vui vẻ, đến khi bệ hạ thực sự tức giận lên thì Điện Chính Sự liền trở thành một nơi thật đáng sợ.

Nam tử trung niên ngồi bên trên ỷ chính là hoàng đế Đại Đường, Hạo Thiên, người quyền lực nhất thế tục. Hần liếc nhìn xuống đám đại thần đang quỳ rạp trên nền điện lạnh lẽo, khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nét đùa cợt, ánh mắt hần chậm rãi đảo qua từng người một, Trung đô đốc, Thượng đô đốc, đại tướng Hoài Hóa, đây đều là các lão thần trong quân bộ, Hữu thượng thư, Trung ti thị lang, thiếu gia Hộ bộ Kinh Triệu Duãn, Hoàng môn thị lang, hai pho tượng lớn tại Trường An, ngoài ra còn các lão gia hỏa, các vị thân đệ đệ đang ngồi trên ghế đối với chuyện này rút cuộc biết được bao nhiêu.

- Một bang phái có thể cầm giữ được sinh ý đường sông, có thể di lương giải khổ là vì sao? Các ngươi đều là quan to trong triều, quân sự trong phủ các ngươi chỉ cần nói một câu không biết bao nhiêu người sợ hãi, dựa vào cái gì Triều Tiểu Thụ lại dám không nghe lời các ngươi? Các ngươi là một đám ngu ngốc sao? Chẳng lẽ chưa bao giờ tự hỏi nguyên nhân sao?

Hoàng đế Đại Đường nhìn đám đại thần phía dưới tựa như nhìn một đám tử tôn hỗn trướng, tay phải vuốt vừa vuốt nơi ót, nơi hần cảm thấy có chút nhức nhối, phẫn nộ cùng thất vọng khiến hần xúc động tới mức nghẹn ngào muốn cười to một tiếng. Hần trừng mắt, tay vịn chặt đồng văn kiện quát:

- Các ngươi muốn biết phía sau đệ nhất bang phái Trường An là ai thì hiện tại đã biết, là trẫm đây, có phải hay không có cảm giác đây là điều ngu ngốc nhất trên thế giới hả?”

- Ngự Long bang! Ngự Long bang! Các ngươi đều đã đọc đủ loại thi thư, đủ chuyện quan trường lại đều chưa từng nghĩ tới bốn chữ “ngự long tiềm phục” sao? Nếu không phải là ý trẫm, cả Trường An này liệu có ai dám dùng cái tên đó? Các ngươi làm trẫm rất thất vọng, không phải là vì bọn ngươi bỏ qua luật pháp mà hà hiếp dân chúng, mà là thất vọng về sự ngu ngốc của các ngươi. Ngu ngốc! Chuyện đơn giản như thế mà qua nhiều năm như vậy đều không thể hiểu thấu, các ngươi không ngu ngốc thì là ai gì!

Thành Trường An, đêm xuân mưa Mặc dù cuối cùng thành công biết được át chủ bài của Hướng Tiểu Thụ nhưng mà át chủ bài này vừa hiện ra lập tức khiến cho gió mây tan biến vì sự cường đại quá mức của nó, nó cường đại tới mức chỉ cần một câu cũng đủ đem tất cả mọi người trở thành ngu ngốc, và bây giờ đã bắt đầu tiến hành tính sổ với mọi người.

Đám đại thần đang quỳ gối trên điện khổ sở không cách nào tả xiết, thăm nghĩ lại, quả nhiên nhiều năm qua không ai phát hiện ra Ngự Long bang có bất kỳ quan hệ gì với nội cung, vả lại bệ hạ dù gì cũng là chân long thiên tử, Ngự Long bang thì tựa như một con cá trích nhỏ trong sông lớn Trường An, địa vị hai bên cách xa nhau ngàn vạn dặm, hoàn toàn không cùng một thế giới, như vậy làm sao ai có thể nghĩ ra sự liên hệ trong đó đây?

Việc này giống như sư gia trong phủ huyện làm khó một tên làm bếp. Đến cuối cùng cả đám sư gia gặp họa, bảo kê tên làm bếp kia lại chính là Thượng Thư bộ hộ, vấn đề ở chỗ là có sự bảo kê như vậy thì sao hần lại đi làm bếp nơi cái huyện nha bé tí này.

Nếu như Hướng Tiểu Thụ là người quen cũ của bệ hạ khi ngài còn tại dân gian, cả hai đều có cảm tình cùng nhau, vậy thì tại sao những năm này hần phải một mực hành tẩu trong cái nơi đen nhúa, thị phi này, chỉ cần một câu của bệ hạ, mấy cái chức quan tứ, ngũ phẩm ở cả nước đều không thiếu. Lại còn bảo đám

Vương gia, đại thần là ngu ngốc, rõ ràng là bệ hạ thuần túy đem chúng ta chơi đùa cho thành ngu ngốc thì có.

Quỳ gối trên nền nhà lạnh lẽo, bất an ngồi trên ghế, mấy vị đại thần quyền quý Đại Đường lúc này đều ôm trong người một bụng bức tức nhưng không ai có can đảm nhảy ra tranh chấp cùng vị đang ngồi trên long ỷ kia.

Đối với mấy vị đại nhân vật trong đế quốc mà nói, việc tranh thủ thu phục Lão Triều Xuân Phong Đình là một chuyện, kết quả lại đụng phải ngọn núi lớn nhất thiên hạ, trong nội tâm tất nhiên sẽ cho là không may, mấu chốt ở đây chính là thuộc hạ của bọn họ phụ trách thực hiện việc này không những vận dụng các thế lực triều đình, thậm chí còn cả quân đội, điều này rõ ràng đã động chạm tới điểm mấu chốt của hoàng đế.

Việc này nên kết thúc như thế nào đây?

65. Chương 66: Thời Khắc Cá Vượt Biển(2)

Thượng thư hộ bộ Hình Thành Du chưa bao giờ cảm thấy không khí trên Điện Chính Sự lại căng thẳng như thế, thực tế, trừ những lúc cử hành những nghi lễ lớn ra hẳn rất ít khi quỳ xuống, nhất là quỳ trong thời gian dài như vậy.

Hắn lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nói thất lưng đã có chút đau đớn, mang theo tâm lý an ủi, trộm nhìn sang mấy vị đại thần quân bộ mang sắc mặt ỉu xìu như đưa đám hẳn cũng cảm thấy an ủi đôi chút, trong lòng hẳn lúc này tự nhiên cảm thấy may mắn cùng sợ hãi.

Nguyên nhân xung đột chính lần này tưởng như vì khổ phòng Thanh Vận Ti muốn thâu tóm bốn mươi bảy hẻm, nhưng thực ra đó chỉ là một mắt xích nhỏ, ta mặc dù cảm kích nhưng chưa từng nhúng tay vào việc này, thế nhưng Quân bộ các người lần này lại đi quá sâu, nghe nói trong đêm mưa hôm trước có tới hai mươi mấy tên Vũ Lâm Quân tinh nhuệ bị giết, ngoài ra còn một vị niệm sư cảnh giới Động Huyền cũng tử vong. Dưới tình huống như thế, thử hỏi sao bệ hạ có thể dễ dàng tha cho các người?

Trên long ỷ, âm thanh tràn ngập hương vị phẫn nộ cùng giễu cợt của nam tử trung niên tiếp tục vang lên, cuối cùng là một tiếng thở dài nước tiếc tựa như “rèn sắt chưa thành hình”:

- Năm đó, trầm định nên bang phái này chính là vì tạo tai mắt nơi dân gian, khổ khổ sở sở được vài chục năm thời gian kết quả bị bọn các người vì một chút lợi ích mà hồ đồ phá hỏng, tác dụng của nó vì thế mà cũng bị hủy, trầm mắng chửi các người ngu ngốc có gì không đúng sao?

Hoàng thượng buồn rầu than thở, quần thần than thở buồn rầu, quả thực lúc này bọn hắn cũng đã rõ ràng Ngự Long Bang chính là kết quả lúc cao hứng nhất thời của bệ hạ từ thời còn làm thái tử đi thăm thú Trường An.

Nhưng đúng lúc này, thanh âm của hoàng đế trở nên âm trầm, lạnh lẽo, hương vị trào phúng trước đó bay biến không còn dấu vết, nhìn chăm chăm vào đám quần thần, hẳn chất vấn gay gắt:

- Vấn đề là các người thật sự chỉ vì thứ lợi ích con con kia sao? Trẫm biết rõ các người muốn gì, nhưng nữ nhi cùng thê tử của trẫm há phải để cho bọn ngu ngốc muốn đâm đầu vào chỗ chết như các người kiếm chuyện? Các người động vào thanh danh của hoàng hậu cùng công chúa, rồi hô phong hoán vũ nơi Trường An, nhưng các người nào biết rằng, gần đây hoàng hậu đều biết rất rõ ràng quan hệ của tiểu bang kia với nội cung, Ngự nhi khi còn nhỏ chính ta đã tự tay ẵm nàng chơi đùa nơi Xuân Phong Đình.

Nghe tới đây, rốt cục đám quần thần trên điện không còn cách nào thừa nhận những đợt đả kích hoang đường mà lạnh lẽo kia nữa, Quân bộ Đại tướng Hoài Hóa cùng Hoàng môn thị lang hai chân đồng thời mềm nhũn, từ quỳ gối biến thành nằm mọp sợ hãi.

Hoàng đế lãnh lùng nhìn hai tên này nói:

- Chức trách của Đại tướng quân người chính là “Hộ thổ khai cương” (bảo vệ lãnh thổ, mở rộng biên cương) chứ không phải giúp hắc bang đoạt địa bàn, đã như vậy lại còn thất bại, người thật khiến trẫm xem thường.

Đã như thế, Trung đô hộ như người nên đi Trường Trữ Thành thay trăm huấn luyện tốt binh lính ở đó vài ba năm, lúc nào binh lính dưới tay có thể đánh thắng hắc bang ở Trường An lúc đó người có thể trở về

Trường Trữ Thành nằm ở Tây Nam đế quốc, mùa hè thì oi bức, đông thì ướt lạnh, trên núi thì chướng khí, độc vật chiếm cứ, trước đến nay đều được quan viên Đại Đường cho là một nơi không tốt lành gì, về phần vài ba năm có thể đánh thắng cái gì hắc bang Trường An... Lời nói của bệ hạ đều là ngàn vàng, hấn nói người không có đánh thắng thì người mãi mãi không thể thắng, vậy người làm sao có thể trở về?

Chỉ hơi hợt một câu, một lão đại thần quân bộ liền bị đày đi chịu cực, nhiều khả năng không có khả năng trở về hoàng thành, hoàng đế xử trí quả thật không thể tàn nhẫn hơn, quần thần trên điện trong lòng càng lúc càng sợ hãi, bản thân Trung đô hộ nghe cái đầu trên cổ vẫn còn được giữ liền khấu đầu liên tục không chút do dự, miệng liên tục tạ ơn hoàng đế.

Hôm nay mắng liền mấy chục câu “ngu ngốc”, hoàng đế đã có chút mỏi mệt, nhìn đám quần thần im thin thít không dám cãi lại ở dưới cảm thấy có chút chán ghét, hấn nhận chén trà từ tay Lý Ngự rồi phát tay ra hiệu.

Lâm công công từ bên cạnh long ý tiến ra, hai tay khô gầy lấy ra tờ thánh chỉ màu vàng, mặt không biến sắc nói:

- Năm Thiên Khải mười ba, Hộ bộ thượng thư Hình Thành Du về phủ tỉnh tâm, sau ba tháng, trăm chờ tấu chương nhận tội của người.

Tấu nhận tội chẳng qua chỉ là nói cho có, đây là bệ hạ muốn giữ lại mặt mũi cho đại thần, khiến hấn chủ động cởi áo từ quan, Hình Thành Du lập tức dập đầu tạ ơn, nghĩ tới kiếp quan trường của hấn dĩ nhiên chỉ vì một việc nho nhỏ, một cái hắc bang bé tí như thế mà chấm dứt, hai tay đang chống lấy thân thể của hấn không nhận được mà bắt đầu run lên.

Sau khi Lâm công công mặt không cảm xúc tiếp tục tuyên đọc thánh chỉ, một vị Thị lang vào ngục, khổ phòng Hộ bộ Thanh Vận Ti được tiến hành tẩy trừ một lần từ trên xuống dưới, mấy tên quan viên Trường An bị bãi chức tại chỗ, Kinh Triệu Duẫn đại nhân thần tình âm đạm. Bị trục về Thiên Thủy Vi, Hoàng môn thị lang được giao cho Hữu ti thẩm lý tội trạng, trong đó Quân bộ là gặp phải đả kích lớn nhất, Hạ Hầu Đại tướng quân gửi thư yêu cầu Quân bộ giải thích vì sao Giáo chức đặc lực Trác Nhĩ Hội của hấn lại bị Quân bộ mưu sát. cũng vì thế mà hoàng đế đã chém đầu bảy vị quân bộ để giải thích cho vị đại tướng đang trấn giữ nơi biên cương kia, hoặc có thể nói chính là giải thích cho Triều Tiểu Thụ.

Lúc tuyên đọc thánh chỉ, các quan viên liên quan đến vụ án kia bị giáng chức có, xử trăm cũng có, mặc họ có dập đầu chảy máu, hoặc lớn tiếng kêu oan, hay cảm động rơi nước mắt thì hoàng đế thủy chung vẫn im lặng, chỉ tới khi Lại bộ thượng thư trưng cầu ý kiến của Kinh Triệu Duẫn về việc lựa người thay thế, long mày hoàng đế bỗng nhíu lại, trong đầu hấn nghĩ tới một cái tên.

- Tham quân ti pháp phủ Trường An... Cái tên kia gọi là cái gì Thượng Quan nhỉ?”

- Thượng Quan Vũ Dương – Lại bộ thượng thư mở lời, hấn nhìn thoáng qua thần sắc hoàng đế, cố đoán lấy chút ít tâm trạng vị quân vương. Sau khi ho nhẹ hai tiếng, hấn lại tiếp tục nói:

-

- Vốn người này nên là Quan viên khảo thí, xuất thân khoa cử vốn là đủ tiêu chuẩn...Tuy nhiên khuôn mặt có phần không dễ nhìn nên...

- Trăm muốn một vị “Trì dân chi quan” (quan quản lý cuộc sống nhân dân) chứ không phải lựa chọn mỹ nhân - Hoàng đế không kiên nhẫn, phát tay nói:

-

- Bổ nhiệm người này cho ta.

Quần thần lui dần ra khỏi Điện Chính Sự, chỉ còn lại vài nhân vật trọng yếu cuối cùng, vốn vẫn một mực mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thân vương này giờ vẫn như tượng đá ngồi yên tĩnh trên ghế cuối cùng không thể ngồi im được nữa, từ trên ghế đứm dậy, hấn đi đến trước long ý, nâng lên vương bào phía trước rồi quỳ xuống, một tiếng “ba” thanh thúy vang lên.

Hoàng thất Đại Đường nói chung, nhất là đương kim hoàng đế nói riêng trước giờ vẫn cực kỳ trọng thị tình thân, trong hoàng cung cực ít xảy ra những vụ đấu đá, huynh đệ tương tàn. Đối với vị thân vương huynh đệ duy nhất này, hoàng đế rất mực tín nhiệm, tại quần thần trước mặt tuyệt đối không làm mất mặt mũi của hắn, thân vương biết rõ điều này đều là do tình thân đây, nếu hắn còn giữ khư khư lấy sĩ diện thì hoàng huynh của hắn sẽ cực kỳ mất mặt.

Quả nhiên hôm nay hoàng thượng không hề gọi hắn đứng lên, mà chỉ cao cao nhìn xuống đánh giá sắc mặt của hắn nhìn về vị huynh đệ của mình, đôi lông mày hắn hơi nhăn lại, khuôn mặt trầm ngâm có mấy phần khó xử, hối hận vì những hành động tổn thương kia, thật lâu sau được hoàng hậu bên cạnh khuyên bảo, sắc mặt hoàng đế mới giãn ra đôi chút, hắn lạnh giọng nói:

- Ngẩng đầu lên nhìn ta

Thân vương điện hạ chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt như đoạt hồn đang ngồi trên long ỷ phía trước.

- Vương Cảnh Lược là cung phụng trong phủ người?

- Đúng vậy

- Trẫm đưa hắn xung quân người có cảm thấy đáng tiếc?

- Vi thần không dám

- Trẫm để cho hắn theo Hứa Thế tôi luyện, chỗ tốt sẽ thu được càng nhiều.

Hứa Thế chính là đệ nhất đại tướng, Vương Cảnh Lược được xưng tụng là thiên tài tu hành, ở dưới trướng vị thiết huyết tướng quân kia chắc chắn tâm tính hắn sẽ được tôi luyện, thân vương cảm thấy nao nao trong người, miệng vội vàng tạ ơn.

- Không cần cảm tạ, ít nhất người cũng không được thay hắn tạ ơn.

Nhìn lại hoàng đệ của mình, hoàng đế lạnh giọng nói

- Đại Đường xuất ra một nhân tài không dễ, thế nên trẫm mới nghĩ cách để bảo toàn hắn, nhân tài Đại Đường phải cống hiến cho Đại Đường chứ không phải là sở hữu cá nhân, người có hiểu không?

Câu nói thấu tâm, thân vương bỗng cảm thấy trái tim như xiết chặt, mồ hôi chảy ra như tắm phía sau lưng, hắn không biết mở miệng nói thế nào cho phải, chỉ biết một lần nữa cúi đầu, dung thái độ thành thực cầu mong tha thứ.

- Những năm gần đây trẫm ban cho người không ít thứ tốt, gần đây quốc khố có chút khó khăn, người nếu như có chút lòng thành cống hiến, trẫm nhất định nhớ kỹ.

- Thần đệ không dám.

- Trên đời này còn chuyện mà người không dám làm hay sao?

Hoàng đế vừa cười vừa nói:

- Đường đường là một thân vương lại đi dung túng quân sự mở thanh lâu, nếu không phải phải Giản đại gia cùng hoàng hậu có chút giao tình thì trẫm không biết người còn có thể lừa gạt trẫm bao lâu nữa.

Mặc dù lời nói không có gì sắc bén, cũng không có cười lạnh nhưng thân vương cảm thấy áp lực cả người như tăng lên vài phần, mồ hôi bất giác chảy mỗi lúc một nhiều, hắn khẩn trương chờ đợi phán quyết tiếp theo của hoàng đế, tuy nhiên một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy âm thanh gì, điều này khiến hắn có chút hồ nghi.

Nụ cười trên mặt hoàng đế dần thu lại, bình tĩnh nhìn thân vương, hắn mở miệng:

- Trẫm lần này không trừng phạt người cũng là vì quân sự của người thay người tại Hồng Tụ Chiêu nói rằng người tuyệt đối trung thành với trẫm.

Thân vương chợt tỉnh ngộ, ngày ấy sau khi Triều Tiểu Thụ rời đi Hồng Tụ Chiêu, quân sự đã từng kể lại cho hắn mọi chuyện, tuy hắn luôn tự nhận trung tâm với vị nam tử đang ngồi trên long ỷ kia nhưng cũng

thực sự không hài lòng khi cấp dưới đề cập quá nhiều tới chuyện này, lúc này nghĩ lại hẳn cảm thấy có chút mất mặt, còn thêm ít thiệt thòi cho tên quân sự kia.

...

...

Từ năm đó, Đại Đường mưa thuận gió hòa, triều chính thanh bình nhưng cũng xuất ra vụ án khá lớn vào mùa xuân, một là sự kiện Khâm Thiên Giám, hai là sự kiện được mọi người bàn tán gần đây, Xuân Phong Đình.

Trong bản án Xuân Phong Đình này, bên ngoài chỉ có hơn mười vị quan viên bị giáng, bãi chức, chém đầu bảy người trong Quân bộ, nhưng nội tình ở bên trong còn có một nhân vật máu chốt đã sớm bị tẩy trừ, có điều là người này liên quan ảnh hưởng đến an nguy của hoàng cung nên tin tức về nó đều bị phong tỏa chặt chẽ.

Cũng đại trong đêm mưa xuân, Thiên tướng Vũ lâm quân Tào Trữ nghênh đón Lâm công công, cũng là nghênh đón sự tử vong của bản thân. Tù nhân Thường tam thường Tư Uy bị Phí lục Phí Kinh Vi tự tay cầm thánh chỉ do hoàng đệ ngự bút trực tiếp đem chém giết trong mưa, sau đó thông báo chết bất đắc kỳ tử vì bệnh.

Đồng dạng một đêm mưa khác, Ngự Long bang Lưu Ngũ Lưu Tư cầm thương dững mãnh phóng ngựa như bay trên bãi tập kỵ binh, một thương kết liễu phó doanh Thống lĩnh kỵ binh Sở Nhân kết thúc hận thù mười năm, đồng thời hoàn thành sứ mạng hoàng đế giao phó.

Cũng tại trong mưa xuân, rất nhiều người trong giới cao tầng của Đại Đường để quốc biết tới Lão Triều Xuân Phong Đình, nói cách khác là bắt đầu chú ý về cái tên này, bọn hắn cũng rất muốn biết thiếu niên Nguyệt Luân Quốc đeo mặt nạ giết người như góc kia là ai, nhưng lại không biết ai để hỏi.

Triều Tiểu Thụ đứng ven hồ trong Ngự Hoa Viên lẳng lẳng lẳng lẳng ngắm nhìn cái gọi là “Hồ lớn” (Ly hải đích đại hồ), bộ thanh sam trên người trong gió nhẹ bay.

Thái giám hay cung nữ đi qua người hắn đều sẽ nhẹ nhàng né đi, mọi người hiện giờ đều rõ ràng hắn là ai, rõ ràng tiền đồ của hắn ra sao, trong mắt họ không hề che giấu sự hâm mộ, thậm chí là tôn sùng.

Triều Tiểu Thụ dường như không hề cảm giác được điều đó, trên mặt hắn lúc này không còn vẻ lạnh lùng ghiết người đêm qua, cũng nhìn không ra nét khấn trương của người giang hồ khi mới vào cung, mà thay vào đó là sự thông dong tiêu sái.

Một con cá chép vàng kim nhảy vọt lên từ trong mặt nước, phóng ngang qua các cung nữ đang đi tựa như cá vượt long môn sau đó vui sướng nhẹ nhàng lao xuống nước trở lại.

Trong mắt nhiều người, Triều Tiểu Thụ tại Trường An như mặt trời ban trưa, thanh dang cao vọt tận mây xanh.

Nhưng đó không phải là điều hắn muốn

66. Chương 67: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(1)

Sau lần phong ba xuất hiện tại Điện Chính Sự Đại Đường năm Thiên Khải thứ nhất, toàn bộ triều đình không biết có bao nhiêu quan viên sống trong cảnh nơm nớp lo sợ, suy đoán cho kết cục của mình cùng thượng cấp, trong

Ngự Thư Phòng thiếu niên kia thì hưng phấn nhìn hết đông lại nhìn tây, đứng yên nơi Ngự Hoa Viên, Triều Tiểu Thụ lại dường như không hề cảm thấy chuyện gì, hắn trầm mặc đứng nhìn cái gọi là Hồ lớn kia, mỉm cười nhìn những con cá chép ngũ sắc nhảy khỏi mặt hồ, vượt long môn, rồi hạnh phúc rơi xuống hồ một lần nữa, cảnh chó vẫy đuôi chờ mong thức ăn rồi bỏ đi, chột thờ dài thườn thượt.

Mười mấy năm trước, hắn vào kinh khảo thí Thư viện lại gặp lúc vị hoàng đế kia đang ngao du Trường An lúc then chốt, vài chục năm sau, kẻ mà dưới kiếm hắn là vô số đầu người lại đang đứng lặng người trong màn đêm Trường An như một kẻ qua đường mặc một bộ thanh sam đang suy tư về nhân sinh, về con đường

tương lai, trong lòng hẳn tự nhiên hiện lên một ít cảm xúc, tự hỏi không biết con đường danh vọng kia có thứ gì mê người, có gì vinh quang? Lòng hẳn bây giờ chỉ muốn quay lại đoạn thời gian lúc ban đầu ngày đêm một lòng khổ đọc chữ nghĩa.

Một âm thanh ngọc bội vang lên phá vỡ sự trầm mặc, từ phía xa thiếu nữ xinh đẹp - công chúa mang theo hai cung nữ chậm rãi đi tới. Ánh mắt Lý Ngự rơi lên trên người nam tử trung niên đang mặc một bộ thanh sam đã có chút bạc màu đang đứng nơi hồ, khẽ cười cùng hành lễ, nàng ôn nhu cất tiếng:

- Bái kiến Triều thúc thúc.

Tứ công chúa Đại Đường – Lý Ngự là người được thánh thượng rất sủng ái, dân chúng kính ngưỡng, nàng cho dù gặp Thân vương điện hạ cũng chỉ gọi một tiếng “Vương thúc” mà thôi, cách cư xử thân mật như trên cùng một người nam nhân quả thật chưa từng thấy qua.

- Thảo dân không dám.

Triều Tiểu Thụ nghiêng người nhường đường, mở miệng sợ sệt nói, thần tình trên mặt nhiều hơn nét sợ hãi, thân hình khẽ thẳng dậy, gió từ hồ thổi bay một góc thanh sam, làm gì có một chút cảm giác sợ hãi nào ở đây, chỉ là tăng thêm phần lễ độ, sự tôn kính một chút cảm giác cự nhân ngàn dặm.

Nhìn phản ứng của Triều Tiểu Thụ, hai tay Lý Ngự hơi cứng đờ, hai thị nữ phía sau đột nhiên biến sắc, tuy nhiên chưa kịp đợi hai nàng ta có phản ứng gì thì Lý Ngự đã tiến lên mỉm cười nói:

- Nhớ khi xưa còn bé, phụ hoàng thường để cho thị vệ ôm ta xuất cung chơi đùa, tại sông bạc, đồ trường ta có thấy qua thúc thúc vài lần, c điều lúc đó tuổi còn nhỏ nên cũng không để lại nhiều ấn tượng, Triều thúc thúc cũng đã từng bế qua nữ chất, sao hôm nay lại trở nên khách khí như vậy.

- Lời điện hạ thật khiến thảo dân hoang mang, thảo dân hà đức hà năng, không dám tự nhận mình là trưởng bối công chúa.

Triều Tiểu Thụ mỉm cười đáp lại, sắc trời phản chiếu xuống hồ nước sau đó đọng lại trên khuôn mặt anh tuấn không có tới một chút khiêm tốn nào của hần, chỉ là hần cố giữ lấy lễ nghi quân thần, cách biệt danh phận khiến hần không dám bước qua ranh giới.

Lý Ngự càng tam phiên lưỡng thứ (nhiều lần) lấy lòng, Triều Tiểu Thụ càng không mềm không cứng hỏi đáp khiến không khí trên hồ trở nên hơi khẩn trương, thậm chí áp lực, Lý Ngự lẳng lặng nhìn khuôn mặt vị nam tử trung niên trước mặt, nhớ lại biểu hiện phẫn nộ, biểu hiện sự che chở đối với người này của phụ hoàng đêm qua đến nay khiến nàng càng thêm xác định địa vị trọng yếu của người này trong lòng phụ hoàng, phất tay ngăn cản sự tỳ nữ, nàng tiếp tục:

- Ta từ trên thảo nguyên mang về một ít thị vệ man tử, dường như vài ngày trước có người hỏi thăm bọn hần một ít sự việc, nghe nói người này họ Trần, hình như là là huynh đệ của người?”

Triều Tiểu Thụ trầm mặc đáp: “Hần là huynh đệ của ta, Trần Thát.”

Nghe câu trả lời, Lý Ngự nở nụ cười, ánh mắt hướng về mặt hồ rộng lớn như biển kia, nhìn dưới nước cá bơi làm rung rinh lá sen hỏi:

- Thiếu niên kia được việc chứ?

- Công chúa điện hạ, ta không dùng hần, ta chỉ nhờ hần trợ giúp mà thôi. Là cộng tác chứ không phải lợi dụng.

- Như là cộng tác, vậy hần cũng trở thành huynh đệ của người sao? – Lý Ngự xoay đầu lại, cau mày hỏi.

Triều Tiểu Thụ chợt nhớ tới câu trả lời của Ninh Khuyết cùng lão bút trai mặt tròn Lý Địch Tiên, hần tự giấu rồi cười nói

- Dường như có người nhìn thế giới này so với ta còn lạnh lùng hơn.

Hần nhìn Lý Ngự, đoạn chăm chú nói:

- Điện hạ, hần không muốn ai biết điều đó, vì vậy kính xin điện hạ thay hần tuân theo bí mật nhỏ này.

Lý Ngự nao nao trong người, đoạn trào phúng nói:

- Tên ngu ngốc kia cho rằng chuyện này có thể giữ kín lâu sao? Mang cái khăn che mặt, đổi chút kiểu tóc là che giấu thân phận của hãn vĩnh viễn được sao?

Triều Tiểu Thụ trả lời:

- Hãn đã sắp thi hội khảo, tiến nhập Thư viện, hơn nữa, tại hội khảo lên được tầng thứ hai thì hãn còn sợ ai ám toán nữa.

Lý Ngự chợt nhốt tới đánh giá của lão nhân Lữ Thanh Thần với Ninh Khuyết, hai hàng lông mi nhíu lại nói

- Vì cái gì các người đối với hãn đều đánh giá cao như thế?

- Vì hãn xứng đáng – Triều Tiểu Thụ mỉm cười nói.

Nhớ tới ánh đao tại Bắc Sơn, nhớ tới bóng người hung dữ nhảy vọt từ căn phòng rực lửa, nhớ tới câu chuyện nói ánh lửa ấm áp... Khuôn mặt Lý Ngự bất tri bất giác trở nên nhu hòa, nhưng âm thanh vẫn lạnh lùng đù cợt như trước

- Lúc trước ta cho cơ hội nhưng hãn không chịu bắt lấy, ta vốn nghĩ hãn là kẻ xem tiền đồ như gió thoảng mây bay, không ngờ hãn lại ngại mình xuất hiện chưa đủ rực rỡ, không muốn xuất hiện tại thành Trường An này theo cách như vậy.

- Nhưng cho dù nói thế nào đi nữa, hãn cũng là ta mang tới Trường An, thế nên hãn chính là người của ta.

Lý Ngự nửa cười nửa không (tiểu tự phi tiểu) nhìn qua Triều Tiểu Thụ nói tiếp

- Triều thúc thúc sử dụng người của ta như thế, nên chẳng hỏi ý ta một tiếng?

Từ lời nói thì thấy hai bên vẫn còn rất bài xích, tứ công chúa Lý Ngự đương thời là nữ tử ưu tú nhất, nhưng đối với một người vốn quen xem gió tanh mưa máu Lão Triều mà nói, nàng liền không tính là gì.

Chỉ thấy Triều Tiểu Thụ bật cười lớn nói:

- Nếu như hãn là người của công chúa thì tại sao chỉ vì một cái gian hàng bé tí như thế mà thành ra bộ dạng này? Hơn nữa ta tin tưởng có thể nhìn ra, tên tiểu tử kia vĩnh viễn không trở thành người của ai cả, hãn chỉ vì hãn mà thôi.

Thăm dò không ra, nói chuyện chính sự cũng bẽ tác, Lý Ngự lâm vào trầm mặc trong phút chốc, phát tay ý bảo cung nữ sau lưng rời đi, nàng sắc mặt ngưng trọng nói

- Triều thúc thúc...

Triều Tiểu Thụ một lần nữa khom người, lặp lại câu nói:

- Thảo dân không dám.

Lý Ngự lắc đầu, đoạn chăm chú nói

- Thiên hạ đều biết, sau hôm nay, Lão Triều Xuân Phong Đình không còn là một tên “thảo dân” được hoàng thượng giấu nữa, cũng không phải là bang chủ của đệ nhất bang Trường An nữa, bất luận là làm thủ lĩnh thị vệ, đại thần, hay dù đưa đi ra ngoài, người chắc chắn cũng trở thành kẻ đứng đầu một phương.

- Lúc người còn là Lão Triều Xuân Phong Đình, những đại thần kia dám dùng lấy danh nghĩa của ta hoặc hoàng hậu nương nương chào mời người, khuất phục người, hiện nay người đã vượt biển mà ra, chẳng lẽ như thế mà người cho rằng người đã đủ lông cánh?

Lý Ngự bình tĩnh nhìn nam tử trước mặt, ngữ khí chân thành không chút che giấu:

- Hoàng hậu nương nương là người thông minh, ta cũng không phải kẻ ngốc nên chúng ta cũng không làm bất luận điều gì phụ hoàng không muốn, nhưng có một tí sự tình chúng ta vẫn phải nhúng tay vào.

- Ta hy vọng người có thể ủng hộ ta.

- Khi còn bé người có bé qua ta, còn có cả đệ đệ, mẫu thân ta người cũng từng gặp qua, chẳng lẽ người hẳn tâm nhìn ngôi vị hoàng đế rơi vào tay kẻ khác, hẳn tâm nhìn mẫu thân ta tại chốn U Tuyền Minh Giới (âm ty) cõi lòng nhuốm đau thương tan nát sao?

Đại Đường không hề có đoạt vị, ai kế vị tất cả đều do tâm ý của hoàng đế, vị hoàng đế kia nhìn như nhu nhược nhưng thực tế là người cực kỳ thanh tỉnh, hẳn sẽ không cho phép thế tử, nữ nhi của mình làm ra những chuyện có hại cho danh dự triều đình, những chuyện vượt qua sự chịu đựng của hắn, nhưng hẳn thực sự vẫn muốn nhìn, đến cuối cùng ai mới là người có biểu hiện ưu tú nhất.

Trong suốt chặng đường lịch sử, có rất ít hoàng thất nào cởi mở được như Đại Đường, nhưng Lý Ngư hôm nay lời nói đối với Triều Tiểu Thụ vẫn thể hiện yêu cầu quá mức rõ ràng, quá mức trần trụi không phù hợp nhận thức của những người bình thường đối với những âm mưu chốn cung đình.

Triều Tiểu Thụ trầm mặc hồi lâu, hẳn nhìn nàng nói một cách ôn tồn:

- Công chúa điện hạ quả thật rất giống mẫu thân người, đều anh tuệ (anh minh, trí tuệ) vô cùng, biết rõ ta là loại người giang hồ thô kệch, bất luận dụ dỗ, thăm dò gì cũng đều không thể lợi dụng, nhưng ngược lại, đem sử dụng giọng điệu giang hồ lại phù hợp hơn nhiều, nhưng sự tình này vốn thuộc về quyết định của hoàng đế, ta vốn chỉ là một con cá nhỏ trong biển lớn Đại Đường, dù có may mắn hóa lân cũng không thể làm được chuyện gì.

- Triều thúc thúc quá mức khiêm tốn rồi, những năm gần đây, ta chưa bao giờ thấy qua phụ hoàng tin tưởng một người như thế, hơn nữa, năm đó đem người vốn là kẻ kinh tài tuyệt diệu ở thư viện đặt ở cạnh đấy đóng thành trong nhiều năm như vậy, ta nghĩ đối với thúc, hẳn phụ hoàng cảm thấy cực kỳ áy náy.

Lý Ngư kiên định nhìn hẳn nói

- Mấu chốt chính là, thúc dù thế nào cũng là cá trong biển lớn Đại Đường, dù có thành công nhảy lên mặt biển thì cũng phải một lần nữa rơi xuống biển, một ngày nào đó, ngài vẫn phải lựa chọn hướng để mà đi tiếp.

Lời còn chưa nói xong, Triều Tiểu Thụ đã nở nụ cười tuần tú bức người, hẳn giơ cao cánh tay chỉ về hồ lớn nói:

- Ta dù là một đầu cá nhỏ, nhưng cũng sẽ không thích ở lại trong hồ, mặc dù cái hồ này cũng có thể nói là to lớn, nhưng chung quy nó vẫn là hồ, cho nên, nếu thật sự cần lựa chọn hướng nào để bơi, ta sẽ dứt khoát lựa chọn lên bờ.

Lý Ngư nghiêm túc nói

- Cá lên bờ sẽ chết.

- Nhưng trước khi chết có thể hít thở no nê không khí – Triều Tiểu Thụ cười nói

- Triều thúc thúc kiên trì cho rằng triều đình chỉ là một cái ao, hồ sao? Thúc có thể tìm được cái ao, hồ so với Đại Đường ta càng lớn hơn sao?

- Giang hồ nhìn tuy nhỏ, nhưng lại thoải mái hơn, một cách khách quan, ta thực sự cho rằng thân thể tại giang hồ, cũng không muốn đứng trong triều đình.

Lý Ngư nhíu mày nhìn nam tử thư sinh hào sang vận thanh sam ven hồ kia, nàng chợt phát hiện, chính mình cũng không phải là người có thể hiểu được ngừng người trong giang.

- Nhưng giang hồ hiểm ác không ít – Nàng thở dài nói.

- Nhưng giang hồ đủ xa, đủ lớn, cho nên tự do – Triều Tiểu Thụ mỉm cười trả lời

Lý Ngư lắc đầu nói: “Có thứ tự do như thế sao?”

Triều Tiểu Thụ nhìn nàng đầy yêu thương như nhìn tới văn bối nói

- Không gò bó chính là tự do.

...

...

Tay Ninh Khuyết rất ngứa, đây là do thói quen nhiều năm tạo thành, nó ăn sâu tận cốt tủy, huyết mạch của hần, căn bản không có cách nào trừ bỏ, chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng đau khổ.

Bên trong Ngự Thư Phòng an tĩnh, vắng lặng, hần theo cửa ra vào quay trở về bàn học, lại từ bàn học đi tới giá sách, rồi từ giá sách đi tới cửa, ngón tay không ngừng chà sát bên trong tay áo nhưng không cách nào giảm bớt cảm giác ngứa ngáy từ sâu bên trong truyền ra.

Nhìn thấy trên tường mấy tấm bia danh gia, ngứa, nhìn xem bút lông tinh chuẩn vắt ngang, ngứa, ngửi ngửi mùi mực Thần Châu đặc thù, ngứa, sờ lên mép tờ giấy Tuyên Châu bị gấp nhỏ lại càn ngứa, ánh mắt hần rơi lên bút tích của lão hoàng đế “Thời khắc cá vượt biển (Ngự được lúc này biển)” năm chữ, hăng càn lúc càn ngứa, càng lúc càng khó có thể chịu đựng.

Làm sao trừ bỏ ngứa? Đáp án chỉ có chấp bút.

Nhưng trong Ngự Thư Phòng mà động bút lên sách vở của hoàng đế thực sự là một lựa chọn cực kỳ ngu xuẩn, có thể bị khiển trách nặng, thậm chí chịu trừng phạt nghiêm trọng...nhưng hần thật sự rất ngứa.

Lúc Triều Tiểu Thụ đàm luận ở ven hồ lựa chọn “tự do”, thì Ninh Khuyết lúc này đang thống khổ tìm lựa chọn.

- Viết xong rồi tranh thủ phi tang.

Tìm được cái cớ, Ninh Khuyết vui vẻ kêu một tiếng, hần xông về phía thư án như một tên hảo hán nhào vào đồng lớn thịt rượu mà cầm lấy bút, giấy, đoạn đem ngứa ngáy trong nội tâm hóa thành khoái ý, vung tay phát ra ra năm chữ vô cùng tinh tế.

“ Hoa nở nơi thiên đường”

...

67. Chương 68: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(2)

Múa riu trước mặt Lỗ Ban, bán rượu trước mặt Đỗ Khang, phơi sách trước nhà Phu tử chính là hành vi không biết tự lượng sức mình nhất, nhưng nếu đổi góc suy nghĩ, nếu như Lỗ Ban, Đỗ Khang, Lỗ Phủ lúc trông thấy tên múa may kia, lại phát hiện ra tên kia ở trong thế tục có thể được xưng tụng như thần thánh, như tồn tại tối cao trong lĩnh vực của bọn hần thì không biết trong nội tâm những người này có sinh ra ngứa ngáy như Ninh Khuyết không?

Hần muốn làm ra một con chim gỗ (mộc điêu) để nói cho người kia biết rằng hình thức đầu của máy bay chính là thế này, muốn nấu một bình rượu nói cho kẻ vong quốc kia đây mới chính thức là rượu ngon, muốn viết mấy quyển sách nói cho tên kia rằng đây mới chính là tinh hoa cộ động, muốn ghi mấy chữ để chỉ cho tên kia thấy rằng thế nào mới gọi là chữ, cho dù người có là “Nhân Hoàng, Thiên Đế”, ta cũng bắt người ngoan ngoãn nghe lời.

Giờ phút này Ninh Khuyết đang chìm đắm trong lại cảm giác cực đoan này, ánh mắt hần đầy thỏa mãn nhìn nét chữ đang dần hình thành trên giấy Tuyên Châu, tưởng tượng như hần đang trò chuyện trực tiếp cùng lão sư thư pháp của hoàng đế, ung dung tiêu sái tước lấy bút, mực của mấy lão già kia mà nghiêm nghị răn dạy.

- Lại sai! Đưa tay ra đây cho ta khê!

Đối với năm chữ vừa viết, hần cảm thấy cực kỳ hài lòng, thậm chí cảm giác rằng đó là năm chữ tốt nhất mà hần viết ra trong mấy năm gần đây, ngoại trừ giấy và bút đều là đồ cao cấp, Ngự Thư Phòng là chốn kỳ diệu, thì nguyên nhân trọng yếu nhất chính là trong lòng hần tích tụ quá nhiều “ngứa”, càn là vì năm chữ trên bàn do hoàng đế viết ra.

Hần say sưa thưởng thức chuyển động nơi đầu bút, trong lúc nhất thời khí thế của hần gia tăng rất nhanh nhưng vẫn chưa đem tờ giấy phá nát, hần dự tính sau khi hoàn thành sẽ thu tờ giấy này vào trong tay áo

rồi lặng lẽ mang ra khỏi cung, nhưng đúng lúc này bên ngoài Ngự Thư Phòng vốn yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng gầm.

- Đồ hỗn trưởng, ngươi chạy đi đâu.

Ninh Khuyết cả kinh, vừa nhìn lại đã thấy một cánh tay đẩy cửa Ngự Thư Phòng ra.

Đồng tử hắn co rụt lại, hắn phản ứng cực nhanh, ngón tay hắn bắn ra đẩy mấy thứ bút, mực lộn xộn trên bàn vào một góc hờ của giá sách, ngay sau đó, hắn quay người lại, hai tay chắp vào nhau tựa như đang chăm chú xem sách trên tầng thư, tay áo hắn hơi phất quá đà khiến cho sách sắp trên giá hơi nghiêng sang một bên đem bút “Hoa nở nơi thiên tường” giấu vào sâu bên trong nhất, khiến cho không ai nhìn ra nơi này đã từng bị người khác động tay chân.

Đi vào Ngự Thư Phòng là một tướng lĩnh trung niên hơi thấp nhưng cường tráng, hắn mặc trên người sắc phụ thị vệ cung đình, hông giắt một sợi dây hắc kim biểu thị thân phận cực cao của hắn. Vị tướng lĩnh trung niên này chứng kiến Ninh Khuyết đứng bên cạnh giá sách nhìn đến chuyên chú như một tên một sách tức thì trong mắt hiện lên sự tức giận, hắn lạnh lùng quát:

- Mẹ nó, là ai cho ngươi vào đây?

Ninh Khuyết làm như chuyên chú nhưng thực tế lỗ tai luôn chăm chú nghe ngóng động tĩnh phía sau, nghe được câu này, trong lòng hắn giật mình, đoán được trong chuyện này có chút hiểu lầm, hắn là hắn đã nghe nhầm mấy điều mà tiểu thái giám đã đề cập cho hắn, chứ không thể nào là mấy thứ âm mưu, quỷ kế trong nội cung được, bởi nếu muốn thu thập một tên tiểu nhân vật như hắn thì cũng không cần dụng tay dụng chân nhiều như vậy. Nhưng không có ý chỉ mà tự ý vào Ngự Thư Phòng, loại tội danh này muốn lớn thì lớn, muốn bé thì bé, bất luận như thế nào hắn cũng không muốn bị dính vào thứ phiền toái nguy hiểm này.

Hắn như một tên thư sinh đáng yêu bị đóng sách của hoàng thượng mê hoặc xoay đầu nhìn lại, dụi dụi đôi mắt nhìn xem vị đầu lĩnh ục ịch nơi cửa với ánh mắt đầy ngờ ngác:

- Ta phụng chỉ hoàng thượng vào cung yển kiến, không biết là có chuyện gì?

Tên thị vệ đầu lĩnh ục ịch cảm thấy nao nao, cơ bản là hắn không tưởng tượng được người bị hắn bắt ngay tại Ngự Thư Phòng lại có thể bình tĩnh, thản nhiên như thế, trên mặt hắn không khỏi hiện lên vẻ không hiểu, bùm lấy cái trán một cách thống khổ, hắn tức giận tự nhủ

- Lão Triều khôn kiếp, không chịu dạy cho hắn chút ít quy củ nội cung nào sao.

Ninh Khuyết từ thư án đi ra chắp tay thi lễ, hỏi một cách đầy nghi hoặc:

- Vị tướng quân này, ngài nhận ra Triều đại ca sao?

Tại ngô Bốn Bấy, tại Xuân Phong Đình, dù cho Triều Tiểu Thụ biểu hiện khí phách hiên ngang cỡ nào, Ninh Khuyết thủy chung không bao giờ chịu nhận lấy hai chữ huynh đệ kia, tuy nhiên, lần này vì bảo vệ chính bản thân, hắn không để ý nhiều mà buông ra hai chữ đại ca, oanh thủ vi công, đem câu hỏi áp ngược lại, mục đích là đem sự chú ý của đối phương dời khỏi Ngự Thư Phòng.

Xác nhận Ngự Thư Phòng bốn phía vắng lặng, mặt mũi thủ lĩnh thị vệ tràn đầy cảnh giác nhìn quanh phòng, sau khi xác nhận không có gì bất thường, hắn lại đưa tay che trán, trong lòng không che giấu sự hoảng sợ, nhìn sang Ninh Khuyết đầy thống khổ, hắn mở miệng

- Tiểu tử, ngươi tranh thủ thời gian rút khỏi đây cho ta, lão tử ở bên ngoài tìm người nửa canh giờ, ai ngờ được ngươi lại cả gan đi vào đây, ngươi nhớ kỹ, ngươi hôm nay chưa từng ghé qua nơi này, cả đời này đều không được nghĩ tới, không được khoe khoang cùng người khác bằng không thì ta lập tức tiêu diệt ngươi.

Ninh Khuyết đi theo tên đầu lĩnh thị vệ ra ngoài Ngự Thư Phòng, trên đường đi hắn liên tục lải nhải mấy câu trên, theo hướng Tây đi vòng vòng khoảng hai bộ thì đã tới gần phòng trực của thị vệ ở Xuân Hòa Điện.

Trong căn phòng âm u, hắn cuối cùng biết được sự tồn tại của thủ lĩnh ục ịch trước mặt, âm điệu Hà Bắc thuần, từng chữ đều mang phảng phất mang theo mùi hành tây, người này rõ ràng chính là Đại Đường Phó thống lĩnh thị vệ cung đình Từ Sùng Sơn, cũng chính là người mà đêm qua Triều Tiểu Thụ muốn hắn đi gặp.

- Hoàng thượng vốn rất say mê thư pháp, vừa vận người là kẻ bán chữ cho nên mới đêm người dùng thân phận này tiến vào cung để tránh tai mắt của kẻ khác, kết quả tiểu tử người thật không biết điều, không nói tiếng nào lập tức mò vào Ngự Thư Phòng. Người không lẽ tự mình là thư – đàn thánh thủ (thánh nhân về thư pháp – cầm ca), người thực sự cho rằng bệ hạ mời người tới để khen ngợi thư pháp của người sao.

Từ Sùng Sơn chỉ vào mũi của Ninh Khuyết, gào thét thấp giọng một cách đầy đặn phẫn nộ, nước bọt phun bay tung tóe đầy trời.

Ninh Khuyết vuốt vuốt cái mũi khó xử, hần âm thầm nghĩ đến việc hoàng thượng thì ra mời hần đến không phải là vì thưởng thức tài nghệ của hần, nhưng hần trong Ngự Thư Phòng cũng đã viết xong chữ, người có thể làm khó ta sao? Nghĩ đến chuyện này, nghĩ đến bức “Hoa nở nơi thiên đường” đặt trong giá sách kia, hần âm thầm suy tính tìm cách sau này lấy nó ra.

Từ Sùng Sơn sau khi mắng mệt mõi, hần thở hồng hộc, tay vịn eo nói

- Thôi, nói chính sự nhé.

Ninh Khuyết cười hì hì trả lời

- Mời ngài nói.

Từ Sùng Sơn nhìn hần một cách quái dị nói.

- Người suốt buổi cười đùa tí tưng, ở đâu ra nửa điểm như lão Triều nói chứ

- Đó là do uy phong lẫm liệt của thủ lĩnh đại nhân người – Ninh Khuyết chân thành giải thích.

Núi vàng núi bạc có thể mang, nhưng duy nhất nịnh bợ không nên giữ, cho dù là một tên non nớt ngu ngốc nịnh hót cũng có tác dụng, huống chi tên nịnh bợ này còn là một tên nhìn bên ngoài thì là một thiếu niên non nớt, ngu ngốc, sắc mặt Từ Sùng Sơn tốt lên đôi chút, hần ho nhẹ hai tiếng rồi lại hỏi:

- Người bây giờ có rõ lão Triều là người của ai không?

Ninh Khuyết hơi nhú mày, hỏi ngu ngơ:

- Triều đại ca là thuộc hạ của Thống lĩnh đại nhân?

- Ta không có lá gan làm thượng cấp của Xuân Phong Đình lão Triều. Hơn nữa... về sau người không nên gọi hần là Triều đại ca, năm đó.. mấy lão nhân kia cũng đã không còn nhiều, chúng ta qen gọi hần là Triều nhị ca.

Từ Sùng Sơn nghiêm mặt nói, ngay sau đó hần nhớ tới trận giết chóc dưới đêm mưa xuân hôm qua, lại nhớ tới đánh giả của lão Triều với thiếu niên này, hần bất chợt nhìn Ninh Khuyết thuận mắt hơn một ít. Chợt mỉm cười, hần hỏi

- Đêm hôm qua tại sao người lại giúp lão Triều?

- Ta được năm trăm lượng bạc – Ninh Khuyết thành thật trả lời.

Không một ai có thể vì năm trăm lượng bạc lại chịu xông pha sinh tử ột kẻ mới quen, huống chi người này vẫn chỉ là một tên nhóc mười sáu tuổi, một thiếu niên sắp nhập học học viện, Từ Sùng Sơn không tin hần, cũng không cho rằng hần hần tham tiền, từ tính tình, cách biểu hiện của hần biểu lộ, Từ Sùng Sơn càng nhìn hần thuận mắt hơn nhiều.

- Bệ hạ ưa thích những người trung tâm, ta cũng vậy – Từ Sùng Sơn mỉm cười nhìn hần nói tiếp:

- Một vấn đề nữa ta cần hỏi đó là liệu người có nguyện ý cống hiến táng mạng, thậm chí là danh dự của người vì đế quốc không?

Ninh Khuyết cau mày nao nao suy nghĩ trong thời gian dài, một mặt hần đang đoán nguyên nhân sâu xa vị đại nhân này hỏi hần câu trên, đồng thời cũng không rõ tại sao lại dùng hai chữ danh dự? Chẳng lẽ danh dự còn quan trọng hơn táng mạng sao?

Vấn đề này rất rộng và bao quát, rất nghiêm túc, rất thần kì khiến cho người khác lần không ra đầu mối, nhớ tới tướng quân Kỷ Nhâm, nhớ tới những người cùng đồng sinh cộng tử, nhớ tới dân chúng Trường An nhiệt tình...thần sắc hẳn chăm chú, chậm chạp trả lời

- Nếu bị ép buộc, ta có thể hiến tánh mạng.

Nói tới đây bỗng nhiên hẳn nhớ tới cảnh tượng đêm hôm qua, sau khi Triều Tiểu Thụ lưu luyến không buông bát mì, hẳn nhìn về cửa hàng phía xa đối diện với nơi người ngoại quốc cô đơn họ Liêu trước kia tự thuật, chần chờ chốc lát, hẳn thở ra một câu

- Có nhiều thứ không thể bỏ được.

Từ Sùng Sơn nhìn Ninh Khuyết đầy nghiêm túc, hẳn phát hiện thiếu niên trước mặt không phải nói ra mấy lời khí phách trước tiên, mà là chăm chú suy nghĩ thậm chí có chút khó xử suy tư, đối với điểm này, Phó thống lĩnh đại nhân không hề giận mà cực kỳ thưởng thức, hẳn tinh tường rằng, câu trả lời sau thời gian suy nghĩ thận trọng có thể tin hơn so với lúc nhiệt huyết sôi trào.

- Từ bây giờ, người chính là một thành viên trong thị vệ Đại Đường.

Không có nói năng dài dòng, không có khẩu thí như trường học, chỉ cần đơn giản vài câu nói, Từ Sùng Sơn liền trực tiếp quyết định thu nạp tên thiếu niên này tiến vào thị vệ Đại Đường, trong đó ngoài lý do là Triều Tiểu Thụ, thì nguyên nhân chính đó là hẳn có chút ưa thích tình tình của tên thiếu niên này khi trả lời câu hỏi.

Lần này đến phiên Ninh Khuyết im lặng hoảng sợ, hẳn nhìn khối yêu bài bằng gỗ, nhìn lên dòng chữ khắc thân phận... trầm mặc một lúc, hẳn thở dài, mờ mịt trả lời:

- Nói một hồi lại trở thành thị vệ đại nội rồi sao?

- Mấy tên đại thần ngu ngốc trong triều đem bí ẩn nơi Ngự Long Bang khai ra, người đừng nghĩ ta như bọn hắn. Hai chữ “ngu ngốc” chẳng qua là bệ hạ trong lúc giận dữ nói ra mà thôi, chính vì thế mà ta cần thêm ít nhân thủ để an bài ẩn nấp.

Từ Sùng Sơn giải thích đầy lạnh lùng:

- Đây là niềm vinh quang với toàn thể con dân Đại Đường, người không thể nghĩ tới chuyện cự tuyệt.

- Vấn đề không phải cự tuyệt hay không – Ninh Khuyết bắt đắ dĩ nói

- Vấn đề là triều đình cần ta làm điều gì? Ta lại có thể làm gì? Điều mấu chốt là ta bây giờ cần lập tức tham gia khảo thí vào thư viện.

Nghe được hai chữ “Thư viện”, Từ Sùng Sơn sắc mặt hơi đổi, nguyên nhân không gì khác, mà là làm thị vệ cho lão nhân kia, hẳn biết rõ Triều Tiểu Thụ năm đó tao ngộ đến những chuyện gì, cũng chính bởi chuyện cũ này mà năm đó cả đám thị vệ đều được hưởng những đãi ngộ chưa từng có. Mang theo dáng vẻ tươi cười, hẳn ôn hòa nói:

- Người yên tâm, người vẫn có thể tiến vào Thư viện, sau khi rời khỏi Thư viện không phải vẫn phải cống hiến, hiệu lực cho triều đình sao? Cả hai điều này không hề xung đột.

- Ngài còn chưa trả lời ta cần phải làm gì? – Ninh Khuyết kiên trì hỏi.

- Ngự Long Bang bị mang ra ánh sáng, nhưng giang hồ thành Trường An vẫn không xảy ra biến động gì - Từ Sùng Sơn nhả mày nói ra nhiệm vụ:

- Nhiệm vụ của người rất đơn giản, đó là sưu tập tình báo, cụ thể là gì sau này sẽ nói rõ.

Nếu giang hồ không phải là vấn đề, như vậy vấn đề nan giải bên ngoài của triều đình tất nhiên là thế giới của tu hành giả, liên tưởng đến mình sắp được vào thư viện, còn có mấy nhiệm vụ mà Phó thống lĩnh đại nhân ám chỉ mơ hồ kia, hẳn đột nhiên nghĩ tới triều đình có phải sắp ra tay với Thư viện hay không?

Tấm mộc bài thị vệ đã bị mồ hôi nơi bàn tay của hắn làm cho hơi ẩm ướt, nhưng hắn biết rõ, những chuyện này không phải hẳn có thể cự tuyệt được, chỉ hy vọng chuyện tình sau này không giống với tương tượng của hắn là được.

Nếu trong cuộc sống có những việc người không thể nào kháng cự, vậy thì người phải làm sao? Nếu như người không quá cưỡng cầu, chăm chăm phảng kháng, như vậy không phải mọi thứ sẽ nhẹ nhõm hơn sao, dựa theo điều này, Ninh Khuyết thoát ra khỏi cảm giác buồn rầu cực nhanh, hần gãi gãi đầu, ánh mắt lướt qua đầu vai Từ Sùng Sơn, xuyên qua cửa sổ của căn phòng u ám này hỏi:

- Có thể hỏi lại một điều nữa không?

Từ Sùng Sơn đáp lại ngắn gọn:

- Nếu được ta sẽ trả lời.

- Vì sao lại là ta? – Ninh Khuyết hỏi

Từ Sùng Sơn trả lời

- Lão Triều đánh giá người khá cao, hần cho rằng vận khí của người dù ít thì thành tựu trong tương lai vẫn sẽ ở trên hần, đồng thời qua sự tình đêm qua, Thường Tam, Trần thất cũng rất coi trọng người, dựa trên quy củ thị vệ, vô luận là ám thị vệ (làm việc bí mật) hay những thị vệ làm việc công khai, ý kiến của các bậc tiền bối đều tương đối được coi trọng hơn.

- Đại nhân.. – Ninh Khuyết vượt trán nói:

- Nếu nhiều người biết rõ thân phận ám thị vệ của ta như vậy, ta muốn thỉnh giáo một điều, liệu chữ ám bên trong “ám thị vệ” có ý nghĩa là gì? Phải hay không muốn ta quay trở lại ngũ bốn mươi bảy đốt ít pháo, lại bày ra hai đạo hoành phi công bố cho toàn bộ người trong thiên hạ biết chuyện này?

Từ Sùng Sơn đương nhiên ngửi ra mùi bất mãn, tức giận của hần trong lời nói, hần khẽ nhủu mày giải thích:

- Đại Đường là nơi có quy củ rõ ràng, coi như trong nội cung có người biết thân phận của người thì hần cũng không dám đắc tội bệ hạ mà vạch trần nó ra, về phần mấy người Thường Tam, sự trung thành của bọn hần không cần phải bàn cãi nữa.

Ninh Khuyết lắc đầu, hạ tay xuống nói:

- Chỉ có thời gian mới là thước đo chân lý tiêu chuẩn.

- Vài chục năm đã đủ chứng minh chưa – Từ Sùng Sơn mặt không thay đổi nói:

- Bất quá những lời vừa rồi ta rất thích, đáng tiếc người lại muốn khảo thi vào Thư viện, vậy nên thân phận của người có chút thay đổi, nếu không, bằng vào sự thưởng thức của lão Triều cùng với những lời vừa rồi, ta thực sự muốn đem người bồi dưỡng trở thành người kế nghiệp.

- Từ Sùng Sơn ta mặc dù xuất thân trong quân đội, huyết tính trước kia cũng còn lưu lại mấy phần, có thể ta không được mấy tiêu sái như lão Triều, liền người là ai cũng không biết lại dám đem tính mạng mình ra giao, chức trách của thị vệ liên quan đến an nguy của hoàng thượng, cho nên cách làm của thị vệ đều là trước tiên là điều tra, đào lên lý lịch tổ tông mười tám đời của người trước.

- Đáng tiếc đối với người, tư liệu chỉ xác nhận từ lúc người bảy tuổi, là cô nhi, còn về phần tổ tông thì không rõ, tuy nhiên biểu hiện của người lúc còn ở Vị Thành rất tốt, chúng ta đánh giá rất cao.

Từ Sùng Sơn duỗi bàn tay to lớn vỗ vỗ lên đầu vai Ninh Khuyết nói:

- Lý lịch tông quân của người, quân công của người trong mấy năm qua đủ để chứng minh sự trung thành của người đối với Đại Đường, đối với bệ hạ.

Nghe được lai lịch của mình bị điều tra, Ninh Khuyết không hề kinh hoảng, hần biết rõ, trên thế giới này ngoại trừ Tang Tang cùng Hắc Tử đã chết, không ai biết được hần là ai.

Hần chậm chạp nắm lấy thẻ bài trong lòng bàn tay đã có chút ẩm ướt, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Theo như lời ngài lúc trước, nếu không có người chủ động liên lạc ta thì ta làm sao có thể báo cáo tình hình trở lên? Lần gặp mặt về sau có lẽ không phải tại hoàng cung chứ? Ta chưa từng tưởng tượng chuyện này lại có thể thực hiện ở một nơi như thế này bao giờ.

- Vì sao không được? – Từ Sùng Sơn ngạo nghễ nói:

- Khắp thiên hạ này, không nơi nào an toàn hơn so với hoàng cung Đại Đường.

Ninh Khuyết thở dài một tiếng, hần bắt đắ dĩ tiếp nhận sự thật này, ngẩng đầu lên, hần mở miệng đầy tâm trạng:

- Danh tự phía trên không được để ai biết, vậy ta... Lúc nào diện kiến hoàng thượng đây?

Từ Sùng Sơn kinh ngạc nhìn hần, rồi bật chột cười ra tiếng, ôm bụng ngặt nghèo nói:

- Người... Chẳng lẽ người cho rằng hôm nay vào cung là để diện kiến hoàng thượng sao.

- Không phải thế sao?

- Người bao nhiêu tuổi?

- Mười sáu

- Họ gì?

- Ninh.

Từ Sùng Sơn chăm chú nhìn hần nói:

- Người không phải cao nhân trăm tuổi, cũng không phải họ hàng của hoàng tộc, vậy thân phận người so với người khác càng lớn ư?

Ninh Khuyết vân vê đôi mi được miễn cưỡng khen tụng thanh tú của mình, lắc lắc đầu.

Từ Sùng Sơn thở dài một tiếng, nhìn thiếu niên đang lắc đầu nói:

- Thường Tam bọn hần đã nhiều năm vậy cũng chưa từng gặp hoàng thượng, vậy người ình có tư cách gì để gặp hoàng thượng?

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc rồi nói:

- Thư pháp của ta không tệ. Nếu như bệ hạ ưa thích, nói không chừng không muốn để ta làm thị vệ mà trực tiếp đem tuyển vào cung làm “(không rõ chức gì ở đây – liên quan tới bút sách: Thị đọc (tựa như thị vệ =))” “ gì đấy

Từ Sùng Sơn thu liễm nụ cười, nhìn hần nói đầy trào phúng :

- Ngoại trừ thị vệ, có thể ở lâu trong cung cũng chỉ có thái giám.

Cứng mặt, Ninh Khuyết có chút xấu hổ cười, hần cũng không dám tiếp tục chủ đề này.

Từ Sùng Sơn là Phó thống lĩnh thị vệ Đại Đường đương nhiên bề bộn nhiều việc, hôm nay hần cố ý dành ít thời gian, cuối cùng vì bắt đắ dĩ mà thành ra kéo dài gặp mặt cái tên thiếu niên này đã là cho Triều Tiểu Thụ mặt mũi lấm rồi, sau khi nói chuyện xong, hần không chút dọ dự tổng cổ đối phương đi, đoạn tranh thủ thời gian chạy về bên cạnh Điện Chính Sự.

Ninh Khuyết đi ra khỏi phòng thị vệ, xung quanh không một bóng người, hần thật sự lo lắng, chính hần làm thế nào để xuất cung đây? Ở lại có hay không sẽ lại ngộ nhập Ngự Thư Phòng, ngộ nhập một chỗ cung viện, hoặc đại loại gặp phải sự tình gì đó không nên biết... Ngẫu nhiên hần lại nhớ tới công chúa điện hạ...Sau đó hần lại thấy vị thái giám tiến cử hần vào cung như một u hồn chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh.

Mặc dù muốn hỏi một ít sự tình không rõ ràng lắm vì sao để hần lại nơi Ngự Thư Phòng khiến hần vừa sợ hãi vừa say mê hưởng thụ thú văn chương như thuốc phiện kia, tuy nhiên cân nhắc từ góc độ an toàn, hần quyết định ngậm miệng vẫn tốt hơn, thành thành thật thật đi theo sau vị thái giám xuyên qua mấy cái cửa đá không người, lại ngồi trên chiếc xe ngựa đi qua Tây Y Cục (nơi giặt quần áo) rời khỏi hoàng cung

Sau khi đi qua hẻm sau Tây Y Cục, Ninh Khuyết chọn nhận thấy hơi buồn bực bèn rém một góc màn xe lên nhìn ra bên ngoài mặc ánh mắt cảnh cáo của tên thái giám bên cạnh.

Ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngõ hẻm, lướt qua vô số âm thanh tràn ngập rơi vào một góc tòa cung điện ở phía xa, điểm lên nền trời xanh nhạt là vô số những mái hiên với những thân thái, tạo hình khác nhau.

Hắn không biết những mái hiên này gọi tên là gì, là diềm lành gì, là con vật gì, sau cảm giác kinh ngạc lúc mới nhìn, hắn chỉ cảm thấy thêm buồn bực, tim đập càng lúc càng nhanh, phảng phất như muốn đứt gãy cả xương sườn, cùng với đó, trong tầm mắt hắn, những mái hiên xa xa ngày càng trở nên rõ ràng, bị mưa gió xói mòn không biết bao năm tháng, những mái ngói mấy trăm năm càng ngày càng linh động, tựa như sau một khắc sẽ hóa thành những sinh vật sống.

Rên lên một tiếng rồi tự lấy tay che lấy miệng của mình, hắn không khỏi nhớ tới cảm giác trong ngày mưa gió mà hắn cùng Tang Tang đi đến con đường Chu Tước ở Trường An, nhìn những con vật tựa như hung ác trên mái hiên, khuôn mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, nhưng ánh mắt của hắn lại chẳng hề dời đi.

...

...

Từ sáng sớm, trong Ngự Thư Phòng đã lộ ra một cuộc cãi lộn gà bay chó chạy, Phó thống lĩnh thị vệ Từ Sùng Sơn cùng Phó tổng quản đại nội Lâm công công giống như hai pho tượng đưa hai bên phía ngoài Ngự Thư Phòng, dấu bất luận âm thanh gì trên mặt cũng không có chút nào thay đổi, bởi sâu trong nội tâm hai vị đại nhân này cũng đều sợ hãi tới cực điểm, cả hai đồng thời cảm thấy không khí bên trong Ngự Thư Phòng lúc này quả thật ngột ngạt đến khó thở.

Đại Đường năm Thiên Khải thứ mười ba, ai cũng chưa từng gặp qua hoàng đế tức giận như vậy, mặc dù là sự việc Xuân Phong Đình đêm qua bệ hạ cũng chỉ vỗ bàn, đập ghế, mắng mấy câu “ngu ngốc” mà thôi, nhưng hôm nay lại khác, trong Ngự Thư Phòng đã bề không biết bao nhiêu chén trà, mắng bao nhiêu câu thô tục mà mỗi một câu đều không thể để lộ ra ngoài.

- Tiểu Thụ! Nếu ngươi còn không chấp nhận như vậy thì đừng trách lão tử thu thập ngươi!

- Còn như thế nào thu thập ngươi? Trẫm...Trẫm cũng chưa biết!

- Ngươi, tên gia hỏa ngu muội tới cực điểm này như thế nào có chút đạo lý nhỏ nhoi trong cuộc sống như thế cũng không hiểu được hả!

- Hôm nay, ta kêu một tiếng Triều nhị ca lần cuối, đến cùng ngươi lưu hay không lưu!

Trong Ngự Thư Phòng bỗng nhiên yên tĩnh, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công đứng ngoài cửa cũng không nhận được quay đầu lại nhìn chăm chú, xác nhận ánh mắt khiếp sợ cùng hăm dọa của đối phương, cả hai lần nữa ăn ý quay đầu không nói, nhìn gì thêm nữa.

Trong phòng yên lặng một thời gian dài, sau đó vang lên một thanh âm cực kỳ ôn hòa mà kinh định

- Không lưu!

Lại một tiếng “lạch cạch” nặng nề vang lên, hắn là vị hoàng đế Đại Đường kia vừa ném bay cái ghế Phụng Hoàng châu trầm mà hắn cực kỳ yêu thích, đứng ở ngoài, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công cuối cùng cũng không thể đứng yên, nhất là Từ Sùng Sơn, hắn lo lắng bệ hạ tức giận sẽ làm ra một quyết định mà sau này sẽ phải hối hận, hai chân liền chuẩn bị bước vào bên trong can gián.

Đúng lúc này thì cửa Ngự Thư Phòng “két” một tiếng mở ra, Triều Tiểu Thụ trong y phục thanh sam bình tĩnh đi qua, đóng lại cánh cửa phía sau, hắn nâng lên tà áo dài, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, cực kỳ nghiêm túc khấu đầu ba cái, thực hiện đại lễ quân thần trước giờ chưa từng có.

Sau đó, hắn đứng dậy mỉm cười hướng Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công thi lễ, hắn rời đi Ngự Thư phòng, cũng không có thái giám hay cung nữ đi cùng dẫn đường, hắn lẻ loi một mình chậm rãi đi tới tựa như đang bình thần dạo chơi nơi công viên. Mấy mươi năm trước hắn tới đây rất nhiều lần, rất nhiều cảm xúc, những năm gần đây số lần tiến cung của hắn ít đi, nhiều thứ đã trở thành hoài niệm.

Đi đến nơi gọi là Hồ lớn, Triều Tiểu Thụ dường như có điều suy nghĩ, hắn chấp tay lại phía sau, lẳng lặng xem trong hồ đàn cá vui sướng bơi lội, đột nhiên trên trán giãn ra, hắn nở ra một nụ cười nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Hắn mỉm cười hướng về trong hồ, những con cá chép vàng đang vui sướng bơi lội thân hình bỗng nhiên cứng đờ lại, trở nên hoàn toàn bất động, tựa như tại bên trong làn nước lấp lánh kia có những con thứ như cá,

sinh cơ dạt dào nhưng lại không có hồn.

Triều Tiểu Thụ thì thầm

- Cửa tại phiên lung lý, phục đắc phản tự nhiên (Chim ở lâu trong lồng chính là phản tự nhiên).

Trời địa như lồng chim, tâm là thân xác bị, phá lồng mà ra chính là giã đi cùm xích trong thiên địa này

...
...

Trong ngự thư phòng, kim quang (mũ miện) bị quăng lông lóc ở một góc hẻo lánh, hoàng đế Đại Đường lúc này đang chăm tít nhìn chăm chăm vào bức án tự tay viết lúc sáng: “Thời khắc cá vượt biển” (Ngự được thử thì hải), trên mặt đầy vẻ tiếc nuối, không cam lòng.

Hắn cũng không biết tại trong góc giá sách có người lén thay hắn viết câu “Hoa nở nơi thiên đường” (Khai nở bỉ ngạn thiên)

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về xa xa hướng ngự viên, lông mày đang nhăn lại chậm rãi giãn ra, cuối cùng hóa thành một mảng giải thoát bình tĩnh, hắn nhàn nhạt tự giễu

- Có lẽ người đã đúng.

...
...

Tại một góc nội cung, một vị đạo sĩ khoảng chừng bốn mươi tuổi đang bắt mạch cho hoàng hậu nương nương, đột nhiên lông mày hắn nhẽ nhướng, ngón tay rất vô lễ tại trên cổ tay đầy đả của hoàng hậu bấm một cái, giật mình quay đầu hướng về sau nhìn lại.

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, nghĩ thầm quốc sư đại nhân vốn trước giờ luôn yên lặng, ôn hòa tại sao lại trở nên thất thố như thế?

Đạo sĩ nọ kinh ngạc nhìn một cái, đột nhiên dậm chân kêu than:

- Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, năm đó ta nên sớm khích lệ bệ hạ để hắn sớm ly khai, hoặc dứt khoát để cho hắn vào Thư viện...

- Dùng năng lực của Phu Tử, dùng ngộ tính của Tiểu Thụ, chắc hẳn hiện nay Đại Đường đã nhiều hơn một gã cường giả siêu cấp, thậm chí có thể cùng tên biến thái ở Nam Tấn tranh tài một phen, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, đáng tiếc đã qua vài chục năm rồi!

...
...

Ngõ hẻm bên ngoài Tây Y Cục, Ninh Khuyết ngồi trên xe ngựa kiên cường nhìn chăm chăm vào phía xa mấy con thú nơi mái hiên giống như sắp sống lại, sắc mặt hắn ngày càng tái nhợt, tim đập ngày càng nhanh, đột nhiên mọi cảm giác của hắn đều biến mất.

...
...

Trước cửa Chu Tước hoàng cung.

Nam tử trung niên quay đầu nhìn về mái hiên mấy con thạch thú bên trên phía chánh điện, cao giọng cười ha hả, tiếng cười dị thường tiêu sái, khoáng đạt, không có một tia tạp niệm, những con thú nơi mái hiên tựa như hiểu được ý tứ tiếng cười mà một lần nữa trở nên an tĩnh.

Cười tiêu sái mà bước, một bộ thanh sam bỗng bành đi ra khỏi cửa chính hoàng cung.

Sau hôm nay, Trường An không còn vị Lão Triều Xuân Phong Đình nữa.

Thế gian này lại bắt đầu nhiều ra một vị cường giả nhìn cảnh hồ tiến vào cảnh giới Thiên Mệnh.

68. Chương 69: Hoa Nữ Nơi Thiên Đường(3)

Nếu trong cuộc sống có những việc người không thể nào kháng cự, vậy thì người phải làm sao? Nếu như người không quá cưỡng cầu, chăm chăm phăng kháng, như vậy không phải mọi thứ sẽ nhẹ nhõm hơn sao, dựa theo điều này, Ninh Khuyết thoát ra khỏi cảm giác buồn rầu cực nhanh, hần gãi gãi đầu, ánh mắt lướt qua đầu vai Từ Sùng Sơn, xuyên qua cửa sổ của căn phòng u ám này hỏi:

- Có thể hỏi lại một điều nữa không?

Từ Sùng Sơn đáp lại ngắn gọn:

- Nếu được ta sẽ trả lời.

- Vì sao lại là ta? – Ninh Khuyết hỏi

Từ Sùng Sơn trả lời

- Lão Triều đánh giá người khá cao, hần cho rằng vận khí của người dù ít thì thành tựu trong tương lai vẫn sẽ ở trên hần, đồng thời qua sự tình đêm qua, Thường Tam, Trần thất cũng rất coi trọng người, dựa trên quy củ thị vệ, vô luận là ám thị vệ (làm việc bí mật) hay những thị vệ làm việc công khai, ý kiến của các bậc tiền bối đều tương đối được coi trọng hơn.

- Đại nhân.. – Ninh Khuyết vuốt trán nói:

- Nếu nhiều người biết rõ thân phận ám thị vệ của ta như vậy, ta muốn thỉnh giáo một điều, liệu chữ ám bên trong “ám thị vệ” có ý nghĩa là gì? Phải hay không muốn ta quay trở lại ngũ bốn mươi bảy đốt ít pháo, lại bày ra hai đạo hoành phi công bố cho toàn bộ người trong thiên hạ biết chuyện này?

Từ Sùng Sơn đương nhiên nghĩ ra mùi bất mãn, tức giận của hần trong lời nói, hần khẽ như mày giải thích:

- Đại Đường là nơi có quy củ rõ ràng, coi như trong nội cung có người biết thân phận của người thì hần cũng không dám đắc tội bệ hạ mà vạch trần nó ra, về phần mấy người Thường Tam, sự trung thành của bọn hần không cần phải bàn cãi nữa.

Ninh Khuyết lắc đầu, hạ tay xuống nói:

- Chỉ có thời gian mới là thước đo chân lý tiêu chuẩn.

- Vài chục năm đã đủ chứng minh chưa – Từ Sùng Sơn mặt không thay đổi nói:

- Bất quá những lời vừa rồi ta rất thích, đáng tiếc người lại muốn khảo thi vào Thư viện, vậy nên thân phận của người có chút thay đổi, nếu không, bằng vào sự thưởng thức của lão Triều cùng với những lời vừa rồi, ta thực sự muốn đem người bồi dưỡng trở thành người kế nghiệp.

- Từ Sùng Sơn ta mặc dù xuất thân trong quân đội, huyết tính trước kia cũng còn lưu lại mấy phần, có thể ta không được mấy tiêu sái như lão Triều, liền người là ai cũng không biết lại dám đem tính mạng mình ra giao, chức trách của thị vệ liên quan đến an nguy của hoàng thượng, cho nên cách làm của thị vệ đều là trước tiên là điều tra, đào lên lý lịch tổ tông mười tám đời của người trước.

- Đáng tiếc đối với người, tư liệu chỉ xác nhận từ lúc người bảy tuổi, là cô nhi, còn về phần tổ tông thì không rõ, tuy nhiên biểu hiện của người lúc còn ở Vị Thành rất tốt, chúng ra đánh giá rất cao.

Từ Sùng Sơn duỗi bàn tay to lớn vỗ vỗ lên đầu vai Ninh Khuyết nói:

- Lý lịch tông quân của người, quân công của người trong mấy năm qua đủ để chứng minh sự trung thành của người đối với Đại Đường, đối với bệ hạ.

Nghe được lai lịch của mình bị điều tra, Ninh Khuyết không hề kinh hoảng, hần biết rõ, trên thế giới này ngoại trừ Tang Tang cùng Hắc Tử đã chết, không ai biết được hần là ai.

Hần chậm chạp nắm lấy thẻ bài trong lòng bàn tay đã có chút ẩm ướt, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Theo như lời ngài lúc trước, nếu không có người chủ động liên lạc ta thì ta làm sao có thể báo cáo tình hình trở lên? Lần gặp mặt về sau có lẽ không phải tại hoàng cung chứ? Ta chưa từng tưởng tượng chuyện này lại có thể thực hiện ở một nơi như thế này bao giờ.

- Vì sao không được? – Từ Sùng sơn ngạo nghễ nói:

- Khấp thiên hạ này, không nơi nào an toàn hơn so với hoàng cung Đại Đường.

Ninh Khuyết thở dài một tiếng, hần bắt đắ dĩ tiếp nhận sự thật này, ngẩng đầu lên, hần mở miệng đầy tâm trạng:

- Danh tự phía trên không được để ai biết, vậy ta... Lúc nào diện kiến hoàng thượng đây?

Từ Sùng Sơn kinh ngạc nhìn hần, rồi bật chột cười ra tiếng, ôm bụng ngặt nghèo nói:

- Người... Chẳng lẽ người cho rằng hôm nay vào cung là để diện kiến hoàng thượng sao.

- Không phải thế sao?

- Người bao nhiêu tuổi?

- Mười sáu

- Họ gì?

- Ninh.

Từ Sùng Sơn chăm chú nhìn hần nói:

- Người không phải cao nhân trăm luỗi, cũng không phải họ hàng của hoàng tộc, vậy thân phận người so với người khác càng lớn ư?

Ninh Khuyết vân vê đôi mi được miễn cưỡng khen tụng thanh tú của mình, lắc lắc đầu.

Từ Sùng Sơn thở dài một tiếng, nhìn thiếu niên đang lắc đầu nói:

- Thường Tam bọn hần đã nhiều năm vậy cũng chưa từng gặp hoàng thượng, vậy người ình có tư cách gì để gặp hoàng thượng?

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc rồi nói:

- Thư pháp của ta không tệ. Nếu như bệ hạ ưa thích, nói không chừng không muốn để ta làm thị vệ mà trực tiếp đem tuyển vào cung làm “(không rõ chức gì ở đây – liên quan tới bút sách: Thị đọc (tựa như thị vệ =))” “ gì đấy

Từ Sùng Sơn thu liễm nụ cười, nhìn hần nói đầy trào phúng :

- Ngoại trừ thị vệ, có thể ở lâu trong cung cũng chỉ có thái giám.

Cứng mặt, Ninh Khuyết có chút xấu hổ cười, hần cũng không dám tiếp tục chủ đề này.

Từ Sùng Sơn là Phó thống lĩnh thị vệ Đại Đường đương nhiên bề bộn nhiều việc, hôm nay hần cố ý dành ít thời gian, cuối cùng vì bất đắ dĩ mà thành ra kéo dài gặp mặt cái tên thiếu niên này đã là cho Triều Tiểu Thụ mặt mũi lấm rồi, sau khi nói chuyện xong, hần không chút dọ dự tổng cổ đối phương đi, đoạn tranh thủ thời gian chạy về bên cạnh Điện Chính Sự.

Ninh Khuyết đi ra khỏi phòng thị vệ, xung quanh không một bóng người, hần thật sự lo lắng, chính hần làm thế nào để xuất cung đây? Ở lại có hay không sẽ lại ngộ nhập Ngự Thư Phòng, ngộ nhập một chỗ cung viện, hoặc đại loại gặp phải sự tình gì đó không nên biết... Ngẫu nhiên hần lại nhớ tới công chúa điện hạ...Sau đó hần lại thấy vị thái giám tiến cử hần vào cung như một u hồn chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh.

Mặc dù muốn hỏi một ít sự tình không rõ ràng lắm vì sao để hần lại nơi Ngự Thư Phòng khiến hần vừa sợ hãi vừa say mê hưởng thụ thú văn chương như thuốc phiện kia, tuy nhiên cân nhắc từ góc độ an toàn, hần quyết định ngậm miệng vẫn tốt hơn, thành thành thật thật đi theo sau vị thái giám xuyên qua mấy cái cửa đá không người, lại ngồi trên chiếc xe ngựa đi qua Tây Y Cục (nơi giặt quần áo) rời khỏi hoàng cung

Sau khi đi qua hẻm sau Tây Y Cục, Ninh Khuyết chọn nhận thấy hơi buồn bực bèn rém một góc màn xe lên nhìn ra bên ngoài mặc ánh mắt cảnh cáo của tên thái giám bên cạnh.

Ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngõ hẻm, lướt qua vô số âm thanh tràn ngập rơi vào một góc tòa cung điện ở phía xa, điểm lên nền trời xanh nhạt là vô số những mái hiên với những thân thái, tạo hình khác nhau.

Hắn không biết những mái hiên này gọi tên là gì, là diềm lành gì, là con vật gì, sau cảm giác kinh ngạc lúc mới nhìn, hắn chỉ cảm thấy thêm buồn bực, tim đập càng lúc càng nhanh, phảng phất như muốn đứt gãy cả xương sườn, cùng với đó, trong tầm mắt hắn, những mái hiên xa xa ngày càng trở nên rõ ràng, bị mưa gió xói mòn không biết bao năm tháng, những mái ngói mấy trăm năm càng ngày càng linh động, tựa như sau một khắc sẽ hóa thành những sinh vật sống.

Rên lên một tiếng rồi tự lấy tay che lấy miệng của mình, hắn không khỏi nhớ tới cảm giác trong ngày mưa gió mà hắn cùng Tang Tang đi đến con đường Chu Tước ở Trường An, nhìn những con vật tựa như hung ác trên mái hiên, khuôn mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, nhưng ánh mắt của hắn lại chẳng hề dời đi.

...

...

Từ sáng sớm, trong Ngự Thư Phòng đã lộ ra một cuộc cãi lộn gà bay chó chạy, Phó thống lĩnh thị vệ Từ Sùng Sơn cùng Phó tổng quản đại nội Lâm công công giống như hai pho tượng đưa hai bên phía ngoài Ngự Thư Phòng, dấu bất luận âm thanh gì trên mặt cũng không có chút nào thay đổi, bởi sâu trong nội tâm hai vị đại nhân này cũng đều sợ hãi tới cực điểm, cả hai đồng thời cảm thấy không khí bên trong Ngự Thư Phòng lúc này quả thật ngọt ngào đến khó thở.

Đại Đường năm Thiên Khải thứ mười ba, ai cũng chưa từng gặp qua hoàng đế tức giận như vậy, mặc dù là sự việc Xuân Phong Đình đêm qua bệ hạ cũng chỉ vỗ bàn, đập ghế, mắng mấy câu “ngu ngốc” mà thôi, nhưng hôm nay lại khác, trong Ngự Thư Phòng đã bẽ không biết bao nhiêu chén trà, mắng bao nhiêu câu thô tục mà mỗi một câu đều không thể để lộ ra ngoài.

- Tiểu Thụ! Nếu ngươi còn không chấp nhận như vậy thì đừng trách lão tử thu thập ngươi!

- Còn như thế nào thu thập ngươi? Trẫm...Trẫm cũng chưa biết!

- Ngươi, tên gia hỏa ngu muội tới cực điểm này như thế nào có chút đạo lý nhỏ nhoi trong cuộc sống như thế cũng không hiểu được hả!

- Hôm nay, ta kêu một tiếng Triều nhị ca lần cuối, đến cùng ngươi lưu hay không lưu!

Trong Ngự Thư Phòng bỗng nhiên yên tĩnh, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công đứng ngoài cửa cũng không nhận được quay đầu lại nhìn chăm chú, xác nhận ánh mắt khiếp sợ cùng hăm dọa của đối phương, cả hai lần nữa ăn ý quay đầu không nói, nhìn gì thêm nữa.

Trong phòng yên lặng một thời gian dài, sau đó vang lên một thanh âm cực kỳ ôn hòa mà kinh định

- Không lưu!

Lại một tiếng “lạch cạch” nặng nề vang lên, hắn là vị hoàng đế Đại Đường kia vừa ném bay cái ghế Phụng Hoàng châu trầm mà hắn cực kỳ yêu thích, đứng ở ngoài, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công cuối cùng cũng không thể đứng yên, nhất là Từ Sùng Sơn, hắn lo lắng bệ hạ tức giận sẽ làm ra một quyết định mà sau này sẽ phải hối hận, hai chân liền chuẩn bị bước vào bên trong can gián.

Đúng lúc này thì cửa Ngự Thư Phòng “két” một tiếng mở ra, Triều Tiểu Thụ trong y phục thanh sam bình tĩnh đi qua, đóng lại cánh cửa phía sau, hắn nâng lên tà áo dài, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, cực kỳ nghiêm túc khấu đầu ba cái, thực hiện đại lễ quân thần trước giờ chưa từng có.

Sau đó, hắn đứng dậy mỉm cười hướng Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công thi lễ, hắn rời đi Ngự Thư phòng, cũng không có thái giám hay cung nữ đi cùng dẫn đường, hắn lẻ loi một mình chậm rãi đi tới tựa như đang bình thần dạo chơi nơi công viên. Mười năm trước hắn tới đây rất nhiều lần, rất nhiều cảm xúc, những năm gần đây số lần tiến cung của hắn ít đi, nhiều thứ đã trở thành hoài niệm.

Đi đến nơi gọi là Hồ lớn, Triều Tiểu Thụ dường như có điều suy nghĩ, hấn chấp tay lại phía sau, lẳng lặng xem trong hồ đàn cá vui sướng bơi lội, đột nhiên trên trán giãn ra, hấn nở ra một nụ cười nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Hấn mỉm cười hướng về trong hồ, những con cá chép vàng đang vui sướng bơi lội thân hình bỗng nhiên cứng đờ lại, trở nên hoàn toàn bất động, tựa như tại bên trong làn nước lấp lánh kia có những con thú như cá, sinh cơ dạt dào nhưng lại không có hồn.

Triều Tiểu Thụ thì thầm

- Cửa tại phiền lung lý, phục đắc phản tự nhiên (Chim ở lâu trong lồng chính là phản tự nhiên).

Thời địa như lồng chim, tâm là thân xác bị, phá lồng mà ra chính là giãy đi cùm xích trong thiên địa này

...

...

Trong ngự thư phòng, kim quang (mũ miện) bị quăng lông lóc ở một góc hẻo lánh, hoàng đế Đại Đường lúc này đang chăm tức nhìn chăm chăm vào bức án tự tay viết lúc sáng: “Thời khắc cá vượt biển” (Ngự được thử thì hải), trên mặt đầy vẻ tiếc nuối, không cam lòng.

Hấn cũng không biết tại trong góc giá sách có người lén thay hấn viết câu “Hoa nở nơi thiên đường” (Khai nở bỉ ngạn thiên)

Hấn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về xa xa hướng ngự viên, lông mày đang nhăn lại chậm rãi giãn ra, cuối cùng hóa thành một mảng giải thoát bình tĩnh, hấn nhàn nhạt tự giễu

- Có lẽ người đã đúng.

...

...

Tại một góc nội cung, một vị đạo sĩ khoảng chừng bốn mươi tuổi đang bắt mạch cho hoàng hậu nương nương, đột nhiên lông mày hấn nhẽ xuống, ngón tay rất vô lễ tại trên cổ tay đầy đặn của hoàng hậu bấm một cái, giật mình quay đầu hướng về sau nhìn lại.

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, nghĩ thầm quốc sư đại nhân vốn trước giờ luôn yên lặng, ôn hòa tại sao lại trở nên thất thố như thế?

Đạo sĩ nọ kinh ngạc nhìn một cái, đột nhiên dậm chân kêu than:

- Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, năm đó ta nên sớm khích lệ bệ hạ để hấn sớm ly khai, hoặc dứt khoát để cho hấn vào Thư viện...

- Dùng năng lực của Phu Tử, dùng ngộ tính của Tiểu Thụ, chắc hấn hiện nay Đại Đường đã nhiều hơn một gã cường giả siêu cấp, thậm chí có thể cùng tên biến thái ở Nam Tấn tranh tài một phen, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, đáng tiếc đã qua vài chục năm rồi!

...

...

Ngõ hẻm bên ngoài Tây Y Cục, Ninh Khuyết ngồi trên xe ngựa kiên cường nhìn chăm chăm vào phía xa mấy con thú nơi mái hiên giống như sắp sống lại, sắc mặt hấn ngày càng tái nhợt, tim đập ngày càng nhanh, đột nhiên mọi cảm giác của hấn đều biến mất.

...

...

Trước cửa Chu Tước hoàng cung.

Nam tử trung niên quay đầu nhìn về mái hiên mấy con thạch thú bên trên phía chánh điện, cao giọng cười ha hả, tiếng cười dị thường tiêu sái, khoáng đạt, không có một tia tạp niệm, những con thú nơi mai hiên tựa như hiểu được ý tứ tiếng cười mà một lần nữa trở nên an tĩnh.

Cười tiêu sái mà bước, một bộ thanh sam bông bành đi ra khỏi cửa chính hoàng cung.

Sau hôm nay, Trường An không còn vị Lão Triều Xuân Phong Đình nữa.

Thế gian này lại bắt đầu nhiều ra một vị cường giả nhìn cảnh hồ tiến vào cảnh giới Thiên Mệnh.

69. Chương 70: Cáo Biệt Ngõ Quen.

Trở lại ngõ Bốn Bảy, sau khi đẩy cửa tiệm đi vào, Ninh Khuyết từ trong lòng ngực lấy ra khối lệnh bài đen nhánh như gỗ mun rồi tùy tiện ném trên giường, giống như là vứt bỏ một khúc củi mục.

Tang Tang ngồi ở đầu giường đang chuyên tâm may vá áo khoác cũ của nàng, hai bàn chân nhỏ sợ lạnh rúc trong ổ chăn, nàng khẽ liếc mắt nhìn cái lệnh bài, tò mò cầm lên, quay về phía ánh sáng mặt trời xuyên qua nóc nhà, híp mắt nhìn kĩ cả nửa buổi, hỏi: “Thiếu gia, đây là cái gì?”

- Lệnh bài đại nội thị vệ ...Ám thị vệ, loại thị vệ không được hoạt động quang minh chính đại. - Ninh Khuyết ngồi vào bên cạnh bàn, nhắc bình nước đổ thẳng vào miệng, nhớ đến ngày hôm nay vào cung ngay cả ngụm nước trà cũng không được uống, không khỏi có chút buồn bực.

Biết được Ninh Khuyết làm quan, sau một đêm lại có thể ôm được cái bắp đùi thô nhất thiên hạ, Tang Tang híp mắt nở nụ cười vui vẻ, tuy nhiên đối với những vấn đề quan trọng như vậy nàng luôn luôn truy hỏi một cách trực tiếp:

- Mỗi tháng có được bao nhiêu bổng lộc?

Ninh Khuyết ngăn người, để bình trà trong tay xuống, nghĩ lại cuộc nói chuyện lúc trước, do dự nói:

- Chắc hẳn là phải có bốn đến năm mươi lượng bạc?

Tang Tang nhú mày, khuôn mặt nhỏ ngăm đen tràn đầy bất mãn, nói: “Không nhiều như trong suy nghĩ.”

Ninh Khuyết lắc đầu cười, nói: “Ta hiện tại có hai ngàn lượng bạc bên người, sau này làm việc lời nói cũng có trong lượng hơn chút ít.”

Tang Tang nghe được những lời này, vẻ bất mãn trên mặt tự nhiên biến mất, cười hì hì nhìn hắn vẫy vẫy tay nhỏ, nói:

- Thiếu gia, lúc này khi người đi rồi, bên kia liền lặng lẽ đem bạc tới.

Ninh Khuyết có chút nghi hoặc khó hiểu, đi thẳng tới bên giường ngay cạnh tiểu thị nữ, tò mò hỏi: “Để ở chỗ nào?”

Tang Tang ra vẻ thần bí, hai mắt nhìn ra ngoài cảnh giác, để kim chỉ trong tay xuống, dùng hai bàn tay nhỏ nắm hai bên hông chặn đệm, có chút khẩn trương kéo lên một cái khe, khẽ nâng cằm ý bảo hắn nhìn vào bên trong.

Ninh Khuyết khẽ chau mày, có chút không tin nhìn về phía chặn đệm, chỉ thấy bên cạnh hai chân của Tang Tang đúng là chỉ chút bạc, cho dù bị đệm dày che khuất, chỉ có sáng mờ mờ, nhưng cũng có thể khiến người ta hoa cả mắt.

Hắn hơi há mồm, mạnh mẽ đè xuống trong lòng kích động, bộ dáng trấn định giáo huấn nói:

- Đã nói qua... khụ khụ... Phải có phong phạm một chút chứ, mới chỉ có hai ngàn lượng bạc mà nhìn xem người đã hưng phấn, khẩn trương thành cái bộ dạng gì kìa... Thảo nào ta cảm thấy kì quái, rõ ràng là ban ngày người lại đóng ổ ở trên giường làm cái gì, thì ra là lo lắng những thứ này, chẳng lẽ người không cảm thấy bị cần sao?

Tang Tang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, rất kiên định nghiêm túc lắc đầu, tỏ vẻ bạc mà có nhiều hơn thế nữa cũng không cần gì cả.

Ninh Khuyết lại ho khan hai tiếng, yêu chiều vuốt vuốt đầu tiểu thị nữ, nói:

- Hai ngàn lượng bạc còn có thể dùng chần mà che lại, tương lai thiếu gia nhà ngươi kiếm được tám ngàn, vạn lượng, đến lúc đó ngươi làm thế nào?"

...

...

Trường An, trời xuân rất đẹp, từng hồi từng hồi mưa xuân chợt đến khiến những cây cối xung quanh đâm chồi nảy lộc nhanh chóng, cho dù người đứng ở bên trong nhà, hay là đứng ở trong đình, đều có thể tha hồ ngắm nhìn màu sắc của sự sống, ngõ Bốn Bảy phía đông thành phảng phất cũng tràn ngập sắc xuân ghé qua, náo nhiệt dần hiện ra.

Sau sự kiện Xuân Phong đình, Hộ Bộ Thượng Thư bị giáng chức, Thanh Vận ti cũng dần dần bị thanh trừ không còn, việc tranh giành địa bàn cũng tự nhiên được giải quyết xong, gây ồn ào cả một vài tháng, phía bên kia tường ti khổ Thanh Vận lặng ngắt như một tòa đại mộ. Ngự Long bang tuy bị bức bách ra ánh sáng, cũng không quên tiện tay thanh tẩy cả thành trong một đêm, đến tận giờ phút này cũng chẳng có ai dám động tay chân đối với Triều Tiểu Thụ, thậm chí cũng không dám liếc một cái.

Vốn là khu vực đắc địa, thuận lợi cho việc buôn bán, hiện tại cũng đã không còn chịu sự uy hiếp của quan phủ lẫn thế lực ngầm, những cánh cửa đóng chặt của những cửa tiệm lại một lần nữa được mở ra, vô luận là ông chủ mới tiếp quản, hay là ông chủ cũ cơ hội, đều xắn tay áo chuẩn bị làm ăn lớn trong những ngày xuân này.

Buôn bán tức là nhân nghiệp, nói cụ thể thì chính là làm giàu từ con người, ngày xưa ngõ Bốn Bảy ngay cả một cửa hàng mở cửa cũng thấy được trong đó sự vật vờ, suy bại, làm ăn thất bát, cho nên chẳng ai muốn tới, ấy vậy mà hôm nay toàn bộ những cửa hàng ven đường đồng loạt mở cửa, dưới tán cây xuân, cả một khoảng náo nhiệt, dòng người tự nhiên lại tụ họp lại đây.

So coi cửa hiệu kế bên, sinh ý Lão Bút Trai vẫn không được xem là tốt, nhưng so với cái ngày khai trương lặng ngắt như tờ lúc trước, tình hình đã tốt lên rất nhiều rồi, Tang Tang mỗi ngày đều bận tới tám mắt mũi, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng càng ngày càng nhiều, nhưng lại kiên trì không chịu để cho thiếu gia giúp đỡ.

Còn Ninh Khuyết nội tâm đúng là vẫn còn chút tính khí thiếu niên thư sinh, nhìn náo nhiệt trước mắt, nghĩ tới trước đây vắng ngắt, càng khiến hắn nhìn những khách nhân đang mua thư họa này càng không thuận mắt, hiện tại trong tay có hơn hai ngàn lượng bạc, cũng không quan tâm đến việc thu nhập từ Lão Bút Trai được bao nhiêu, vì vậy hắn dứt khoát đem giá thư cuộn nâng cao hẳn lên. Trong ý nghĩ của hắn, nếu ta đây hiện tại không thiếu tiền, các người lại muốn đến tận cửa mà mua, tự nhiên cần phải tốn thêm chút bạc, như thế mới cảm thấy không có lỗi với bản thân, mới có thể xả hết sự tức khí hôm trước.

Tuy nhiên sự tình phát triển ra ngoài ý muốn của hắn, nghĩ xem, giá tiền thi họa trong Lão Bút Trai được đẩy lên liên tục, cuối cùng là gấp năm lần lúc khai trương, lại không nghĩ rằng khách nhân đến mua càng ngày càng nhiều, tuy nói danh tiếng Lão Bút Trai trong thành là chưa lớn, nhưng tại mỗi ngõ ngách nơi Đông thành đã được xem như là nổi tiếng.

- Hóa ra cần phải làm như vậy a?

Ninh Khuyết đang cầm bình trà nhỏ, tựa cửa đánh giá những khách nhân bên trong cửa hàng, thích ý uống hai ngụm trà, nghe âm thanh cãi vã của cửa hàng bán đồ cổ giả vừa mới khai trương kế bên, cảm giác được cuộc sống quả thật con mẹ nó thật là đẹp.

Đám lão bản của những cửa hàng trên đường cũng không biết, ngõ Bốn Bảy được hồi sinh, và bọn họ có thể có được sinh ý dồi dào như vậy là có liên quan đến vị tiểu lão bản kia, bọn họ không biết nếu không phải Ninh Khuyết trợ giúp Triều Tiểu Thụ trong đêm mưa xuân đó đại sát tứ phương thì con phố này sợ cũng chỉ lặng ngắt như lúc đầu, hôm nay trong mắt bọn họ thiếu niên Lão Bút Trai nhất định chỉ là một tên không biết làm ra tiền, chỉ biết nô dịch tiểu thị nữ, là một tên phế vật mà thôi.

Công việc làm ăn tốt, bạc kiếm cũng được nhiều, mọi người đương nhiên có thể vui mừng, nhưng lại sinh ra một vài vấn đề mới, ám no sinh tật, việc làm ăn thuận lợi được bốn năm ngày, lão chủ cửa hàng bán đồ cổ

dòm kia liền có ý định nạp thiếp, hôm nay âm thanh cãi nhau kịch liệt đó là do lão với bà vợ cả của lão vì chuyện này mà làm âm lên.

- Với cái bộ dáng này lão lại dám vác mặt đi nạp thiếp à?

- Tại sao không được?

- Lão nương ta nói không được tức là không được, lão mà chọc ta điên, ta sẽ đi báo quan phủ Trường An!

- Chuyện này ngay cả hoàng hậu nương nương đều quản không được! Phủ Trường An lại có tư cách gì quản được! Tiểu tử Ninh Khuyết kia đều có cả tiểu thị nữ, bà thì mỗi ngày muốn đuổi ta xuống giường, lão gia ta muốn có người sưởi ấm chân, tại làm sao lại không được?

- Người nghĩ rằng ta sẽ sưởi ấm chân cho người? Không có cơ hội đâu! Trừ khi tiểu tử Ninh Khuyết kia làm hoàng đế!”

- Hẳn có mang họ Lý đâu! Làm hoàng đế quái gì được!

- Nguyệt Luân quốc, Nam Tấn, Đại Hà, chỉ cần thiên hạ này có, làm hoàng đế nước nào cũng được!

Ninh Khuyết ôm bình trà thoải mái uống một ngụm, say sưa nghe cuộc đấu khẩu phía góc tường, âm thầm than thở dân chúng Đại Đường ta quả nhiên bưng bít, vợ chồng cãi nhau mà cũng dám nhắc tới hoàng đế như vậy, đột nhiên vẻ mặt hần cứng đờ, suy nghĩ cẩn thận lại, chuyện này tự nhiên lại dính tới hần, không khỏi có chút phát hỏa.

Lúc này cửa hàng khách nhân cũng đã vắng, Tang Tang đang thu những thứ bài biện trên bàn, hần nổi giận ùng ùng đi vào, hét lên:

- Còn chưa hết ngày, hai vợ chồng cãi nhau tự nhiên lại kéo thiếu gia ta vào, còn dám tự nghị luận việc triều chính, làm như một gã thị vệ đại nhân như ta đã chết chắc? Ta ngày mai sẽ vào cung vạch tội bọn họ, trảm cả nhà bọn họ!

Lời này cũng không sai, trên người hần có lệnh bài Âm thị vệ, vốn thay mặt triều đình nghe ngóng ý kiến và thái độ nhân dân trong dân gian, phổ xá có người bàn luận về ngôi vị hoàng đế, đương nhiên có thể báo cáo cho cấp trên, dù luật pháp Đại Đường mặc dù hà khắc, nhưng mà nói về việc trị dân cũng cực kì khoan dung, như hai vợ chồng cãi nhau bực này, đừng nói là thị vệ, mà có đem tới trước mặt hoàng thượng thì cũng chỉ biết cười xòa.

Trái lại Tang Tang lại bởi vì những lời này mà nghĩ đến những lo lắng mấy hôm nay, nhú mày nói:

- Thiếu gia, khi còn bé người có nói với ta, làm gián điệp sẽ chết rất thảm, người hiện tại là Âm thị vệ đại nhân, có phiền phức hay không?”

Ninh Khuyết để xuống bình trà, lắc đầu nói:

- Tuy nói là không được lộ ra ngoài ánh sáng, bất quá bản thân ta cũng chỉ là một tiểu nhân vật, ai sẽ chú ý tới thân phận của ta, còn nếu như ngày sau có phiền toái, chẳng lẽ ta không biết tránh?

Dừng lại một chút, hần nhìn Tang Tang nhẹ giọng giải thích:

- Ta tiếp nhận loại thân phận này, còn có một nguyên nhân, ngày sau muốn thám dò những chuyện kia, giết những người đó, có cái thân phận thị vệ đại nội dù sao cũng có chút lợi thế.

Tang Tang vốn là một tiểu thị nữ lười suy nghĩ, nghe hần giải thích có lý nên không hề suy nghĩ nữa, nói:

- Bao dù, bao đao và áo khoác ngoài đều xong rồi, thiếu gia khi nào giết người thứ hai?

- Đao ra sao? Không cần mài nữa à? - Ninh Khuyết hỏi.

Tang Tang nghiêm túc trả lời:

- Coi như là giết heo, giết hơn mười con thì đao khảm định sẽ có vấn đề, đương nhiên cần phải mài.

Cái chuyện chủ tớ đối thoại với nhau như thế này luôn luôn tỏ ra kỳ cục như vậy, không phải là bọn họ thì chắc chắn sẽ xuất hiện bất đồng khi trao đổi, nhất là ánh mắt hai người luôn tỏ ra bình tĩnh đến cực điểm,

nếu để cho người ngoài nghe thấy, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến bọn họ đang nói về đêm mưa xuân máu tanh nọ, đi giết người khiến đao hồng phải đi mài để giết người tiếp.

Đang lúc này, phía đầu ngõ Bốn bảy truyền đến một hồi âm thanh nói chuyện lớn, có đám người đang hướng phía kia đi tới, Ninh Khuyết tò mò đi tới trước cửa, hướng phía bên đó nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi đổi.

Chỉ thấy một đám người quần áo xanh, giày xanh, bảo vệ xung quanh một nam tử trung niên tiêu sái mặc áo xanh, đang chấp tay cùng mấy lão bản cửa hàng nói chuyện, trên mặt mang theo nét mỉm cười ôn hòa, thỉnh thoảng lại chấp tay nói cười, đại ý là nói ta đi đến đây mong các vị lão bản yên tâm kinh doanh, nếu có việc gì thì sẽ giao cho thuộc hạ tận lực đi làm.

Theo động tác của trung niên nam tử, mấy vị hán tử vốn trầm mặc ở phía sau chấp tay thi lễ.

Người đàn ông trung niên tại mỗi cửa hàng đều dừng lại chốc lát nói mấy câu, đám thuộc hạ xung quanh cũng theo hần thông thả đi lại, từ từ hướng về phía đầu đường này.

Đầu phố này có gian hàng bán chữ tên là Lão Bút Trai.

70. Chương 71: Thư Viện.

Lão Triều Xuân Phong đành không biết trong tay có bao nhiêu sản nghiệp như ở ngõ Bốn Bảy, ngày xưa hẳn gặp gỡ không biết bao nhiêu kiêu hùng lẫn quan to, tính ra nếu như phải rời khỏi thành Trường An thì người mà nhân vật ấy đến chào ắt không phải là lão bản của cái cửa hàng trong ngõ Bốn Bảy. Nhưng hôm nay, trước khi rời đi hẳn lại cố ý tới ngõ Bốn Bảy, ôn tồn chào từ biệt vị lão bản của cửa hàng này, ở trong mắt các quý nhân quyền cao chức trọng của đế quốc thì đại khái sẽ cho rằng việc người đàn ông trung niên này tới ngõ phố của Xuân Phong đành chính là để cảnh cáo rằng, sau khi ta đi rồi các người cũng chớ có đến mà làm xằng.

Chỉ có Ninh Khuyết hiểu rằng đó tuyệt đối không phải là lý do thực sự của việc hắn đi tới đây, hẳn muốn tới đây để tự mình từ biệt người bạn đã từng kề vai chiến đấu trong đêm mưa xuân, cùng hắn ăn bát mì trứng tươi kia, chỉ vì Ninh Khuyết muốn che giấu thân phận thị vệ trong cung của mình, nên người đàn ông ấy mới đến cửa hàng của hắn để chào một tiếng, hồng tránh làm cho những kẻ hữu tâm trong thành Trường An chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Nghĩ như vậy, mặc dù Ninh Khuyết luôn tự nhận mình tính tình lạnh lùng nhưng cũng không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp, nhìn người đàn ông trung niên mặc áo mỏng đang mỉm cười đứng giữa dòng người càng lúc càng gần mình, hẳn lại thoáng cảm thấy không biết nên làm sao.

Đi tới cửa Lão Bút Trai, Triều Tiểu Thụ liền nhìn thiếu niên và tiểu thị nữ bên trong nhà, mỉm cười chấp tay thi lễ nói: “Ninh lão bản, xin chào.”

Ninh Khuyết nhìn cái cửa đồ xiêu vẹo, bên ngoài lại đứng không biết bao nhiêu người chỉ trở bàn tán rất náo nhiệt, cười chua chat, hẳn cũng học theo hắn làm bộ nghiêm trang chấp tay đáp lễ, ôn tồn nói: “Chào Triều nhị ca.”

Ba chữ Triều nhị ca là hắn nghe được từ chỗ Phó thống lĩnh Sùng Sơn, vốn cho rằng cách xưng hô này vừa thân thiết lại tôn kính, rất phù hợp, nhưng không ngờ lại khiến cho Triều Tiểu Thụ thấy nao nao trong dạ, sau đó lộ ra một tiếng cười khó nén, mấy hán tử khí thế bức người đi sau lưng Triều Tiểu Thụ chỉ biết lắc đầu liên tục, ánh mắt nhìn Ninh Khuyết không khỏi có mấy phần vui vẻ, người trong thành Trường An gọi hắn là lão Triều Xuân Phong đành, huynh đệ trong Ngự Long bang thì gọi hắn là Bang chủ hoặc Đại ca, người biết cách xưng hô Triều nhị ca thì cực kì hiếm, Ninh Khuyết vô tình lại để lộ ra.

- Ta phải rời khỏi thành Trường An ngay bây giờ nên mang các huynh đệ trong bang đến cho lão bản biết mặt, Ninh lão bản nếu sau này có việc cần thì cứ đến tìm bọn họ. Đương nhiên ta tin Ninh lão bản chỉ cần chuyên tâm kinh doanh thì chẳng mấy chốc mà phát lên mây nhanh chóng, rồng lượn mây xanh, đến lúc đó xin chớ quên giúp đỡ mấy vị huynh đệ này của ta chút ít nhé.

Triều Tiểu Thụ mỉm cười nhìn hắn nói, tay phải chỉ sang mấy hán tử khí thế bức người ở phía sau, nói:

- Tề Tứ thì người đã gặp rồi, còn đây là Thường Tam Lưu Ngũ, Phí Lục và Trần Thất, đều là những huynh đệ ta tin tưởng.

Cái gọi là chuyên tâm kinh doanh chắc chắn phát lên tận mây ấy, Triệu Tiểu Thụ cũng đã nói ở những cửa hàng khác, nhưng nói với Ninh Khuyết như vậy nhất định còn có ẩn ý khác, Ninh Khuyết dĩ nhiên hiểu, những nam nhân nơi cửa Lão Bút Trai cũng hiểu, Thường Tam Lưu Ngũ liếc nhìn nhau một cái, nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt người kia, sau đó bước một bước về phía trước, trầm mặc hành lễ với Ninh Khuyết.

Bọn họ biết chuyện gì đã xảy ra dưới mưa xuân đêm ấy, cho nên vốn rất có cảm tình với Ninh Khuyết dù chưa từng gặp mặt này, đồng thời họ cũng biết Triệu Tiểu Thụ đánh giá thiếu niên này rất cao, chỉ có điều không ai nghĩ là lại đánh giá cao đến thế, thậm chí trong lời nói còn loáng thoáng vẻ trịnh trọng muốn giao phó nữa.

Thường Tư Uy nhìn Ninh Khuyết ôn hòa nói:

- Ninh lão bản, nếu sau này có việc không ổn, chắc có khi lại phải tới quấy rầy ngài rồi.

Sau cái lần nói chuyện trong cung đêm ấy, bây giờ Ninh Khuyết đã hiểu rõ những nam tử trước mặt đều là những thị vệ ngầm của hoàng đế Đại Đường được phái xuống ẩn thân trong dân gian, bây giờ nếu lộ thân phận ra, có khi chỉ dăm bữa nửa là có thể tiến cung nhậm chức, hẳn dĩ nhiên sẽ không chậm trễ, chỉ là nghe những lời này lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Thường Tam lạnh lùng, Tề Tứ ngoan độc, Lưu Ngũ cố chấp, Phí Lục hung dữ, Trần Thất âm hiểm, đây là đánh giá về mấy vị đại tướng đang giúp Ngự Long bang ổn định phố phường trong thành Trường An này, chỉ là lúc này nhìn thần thái ôn hòa của Thường Tư Uy, Ninh Khuyết không có cách nào tìm ra mối liên hệ giữa hắn và chữ “lạnh lùng” cả, càng không ngờ được sâu trong lòng nam tử này đã đưa mình vào tính toán.

Nếu muốn che tai mắt người đời thì Triệu Tiểu Thụ tự nhiên không thể đứng nói chuyện phiếm ở Lão Bút Trai quá lâu, sẽ gây chú ý, cho nên sau mấy câu hàn huyên không mặn không nhạt, Triệu Tiểu Thụ mỉm cười nhìn Ninh Khuyết nói hai chữ:

- Đi nhé.

Lại một trận mưa xuân rả rả rích rích, nhỏ và rất dịu, đa số người đi đường đều mang nón che, Ninh Khuyết yên lặng đứng ở đầu ngõ Bốn Bảy, nhìn bóng người càng lúc càng xa kia, nhìn bóng lưng vẫn tiêu sái như trước của người đàn ông trung niên bận áo mỏng ấy, đột nhiên trong lòng lại dâng lên một chút cảm giác tiếc nuối.

- Chuyện kết huynh đệ này dĩ nhiên là cần phải có thời gian để chứng minh, người nói muốn làm huynh đệ thì ta đồng ý làm huynh đệ người liền, như vậy chẳng phải ta kém thế quá sao? Ta vốn định qua mấy năm nữa nếu như ta đã không tồi thì làm huynh đệ với người cũng không sao, nhưng người cứ phải dứt quay đi như vậy thật khiến cho ta có chút mất mặt rồi.

Ninh Khuyết lắc đầu, thở dài một tiếng, quay đầu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tang Tang đi về giữa phố, những cành đào trên phố hoa đang nở rộ, chẳng biết lúc nào đã bị mưa xuân cuốn mất mấy mảng, đôi cánh hoa thưa thớt rời cành nhẹ nhàng rơi trên nền đá lát.

Chỗ đá lát nơi cửa thành hoa đào rụng xuống, mặc kệ những quán rượu khác, Triệu Tiểu Thụ và những huynh đệ vào sinh ra tử cùng mình nhiều năm lấy hoa đào thành Trường An làm thức nhắm, cùng sáng khoái uống một chén rượu rồi cáo biệt.

...

...

Mưa xuân từng cơn trải xuống, người vừa gặp vừa quen phút chốc thành sinh ly tử biệt, thiếu niên cùng tiểu thị nữ của hắn mới đến ở kinh đô của Đế quốc này mới đó đã tròn một tháng, sau đó rốt cuộc cũng tới ngày quan trọng nhất kia, nếu như không tính tới cái sự kiện thời điểm sống chết ấy.

Hôm nay Thư viện khai giảng, quả đúng như vậy, Thư viện thật sự khai giảng, bởi là ngày đầu tiên Thư viện khai giảng nên đồng thời cũng tổ chức kỳ thi vào trường, nếu ai có thể vượt qua cuộc khảo hạch nhập

trường này thì lập tức sẽ trở thành một học sinh danh giá của Thư viện thành Trường An, mà cho dù không thể vượt qua được kỳ thi vào trường ấy thì ít nhất bọn họ cũng đã từng được nhìn thấy nghi thức khai giảng trang nghiêm ra sao, thấy được khung cảnh chân thật của Thư viện, chắc chắn sau này đó sẽ trở thành một đoạn hồi ức khó quên trong cuộc đời, cũng coi như là an ủi.

Sáng sớm canh năm, Ninh Khuyết và Tang Tang đã dậy khỏi giường, bắt đầu rửa mặt chải đầu sửa soạn dùng điểm tâm. Đối với đế quốc Đại Đường, thậm chí với toàn thiên hạ mà nói thì việc Thư viện khai giảng là một sự kiện vô cùng trọng đại, còn riêng dân chúng thành Trường An thì đã trông ngóng sự kiện này từ nhiều ngày nay, những người bán hàng rong đã bắt đầu mở hàng từ sớm nên chủ tớ hai người rất may mắn được ăn một chén canh ngon.

Ninh Khuyết không ngừng ngáp dài, ánh mắt có vẻ lơ đãng, rõ ràng là đêm qua ngủ không được ngon giấc, quầng mắt của Tang Tang lại càng thâm và sâu hơn, nhìn bộ dạng còn căng thẳng hơn thiếu gia nhà nàng mấy phần.

Lễ bộ có xe ngựa đưa đón thí sinh nhưng vì Ninh Khuyết muốn mang Tang Tang đi cùng nên phải thuê một cỗ xe riêng để đi tới, gã đánh xe dĩ nhiên biết thân phận của vị khách này nên không dám chậm trễ, nửa đêm đã đỗ xe đầu ngõ chờ đợi, vì thế chủ tớ hai người bọn họ vừa ra khỏi Lão Bút Trai liền lập tức khởi hành về phía nam.

Lúc ở Đông thành thì bình thường, nhưng khi xe ngựa vừa vào Nam thành thì một bước cũng khó tiến, lúc này đang là bình minh, trên phố Chu Tước còn đôi chút âm u, mấy trăm cỗ xe ngựa chen chúc nhau chắn cả con phố, trên trời mưa bụi bay bay, không thể đếm hết trên nền đá ướt sũng ấy có bao nhiêu bánh xe đang chuyển động, có bao nhiêu móng ngựa đang gõ gõ vào nước mưa.

Xe ngựa Lễ bộ đưa đón thí sinh được ưu tiên đi trước, xe ngựa đưa đón thí sinh thi vào trường dưới sự chỉ huy của quân lính canh cửa thành chặt vật mở một lối nhỏ xếp thành hàng dài dọc về phía cổng Chu Tước, hôm nay thí sinh thi vào Thư viện thành Trường An mới là nhân vật quan trọng nhất, xe ngựa của quan viên đến tham dự khai giảng hay thậm chí là ngay cả xe của vương tôn quý tộc hoàng thân quốc thích cũng đều phải nép sang bên cạnh nhường đường, còn riêng các thư sinh nhà giàu có muốn mua vé vào cửa xem khảo thí thì khởi nói, lập tức bị đuổi đến cuối hàng không chút khách khí.

Thí sinh còn quan trọng hơn quan viên, hơn cả đám thương nhân nộp nhiều thuế cho đế quốc, điều này nhìn qua thật có chút ngoài tưởng tượng, nhưng đúng là sự thực, hơn nữa nhìn những cỗ xe ngựa lộng lẫy đắt tiền này cùng sắc mặt như thường của đám tùy tùng hộ vệ, có thể thấy nhiều năm nay lúc Thư viện khai giảng thì đều như vậy cả.

Ninh Khuyết cùng Tang Tang ngồi ở trong xe, chốc chốc lại vén rèm cửa sổ xe lên để quan sát tình hình xung quanh, tâm tình có chút căng thẳng dần bình tĩnh trở lại, cuối cùng xe ngựa cũng chạy ra khỏi cửa Nam thành Trường An, theo đường lớn thênh thang tiến về phía Nam, nhìn lên núi cao ẩn hiện trong mây mà xuất phát, hẳn thậm chí còn có tâm tình thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Mưa xuân vẫn rả rích rơi xuống nhưng những chỗ núi cao giữa bình nguyên men theo sông lại không hề bị ảnh hưởng, khoảng trời trên núi rất trong xanh, mây trên núi nhận ánh sáng mặt trời mới lên, phản xạ vào vách, chiếu xuống thế gian từng mảnh ánh sáng lung linh, ấm áp vô cùng.

Đi xe trong mưa phùn, nhìn về ngọn núi rục rịch ánh mặt trời phía trước, trong lòng Ninh Khuyết chợt trở nên cực kỳ yên lặng, không hiểu vì sao hẳn cảm thấy nơi đó có một thứ rất cuốn hút mình, có thứ vị nào đó mà mình rất thích.

Phía nam thành Trường An, dưới chân núi lớn, chính là Thư viện.

Chính là Thư viện trải qua ngàn năm mưa gió, trước sau vẫn chẳng có tên, lịch sử của nó còn lâu đời hơn cả đế quốc Đại Đường, không biết từ nơi này đã bồi dưỡng bao nhiêu danh thần, các bậc cao nhân cho Đại Đường lẫn thiên hạ, tuy nó không thần bí nhưng địa vị nó gần như là thần vậy.

Cũng chính là nơi mà Ninh Khuyết trăm khổ vạn sở nhất định phải đi vào bằng được.

...

...

Núi lớn không tên đột nhiên nhô lên khỏi bình nguyên cùng con sông uốn lượn rồi xông thẳng vào mây trời.

Thư viện vô danh, lặng lẽ tồn tại giữa thời đại hỗn loạn đen tối ấy, sừng sững muôn đời.

Hơn mười cỗ xe ngựa lần lượt chạy về phía chân núi, tiếng nói chuyện ríu ran trong những buồng xe cũng ngừng lại, những học sinh đến đây vẫn chưa cảm nhận được bất kỳ một chút khí thế áp bức nào, chỉ vì trong lòng tôn kính mà nhất định phải im lặng.

Bên cửa sổ xe ngựa, Ninh Khuyết và Tang Tang cùng nhìn bức tiên cảnh nhân gian này,

Tang Tang ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng nhìn thiếu gia của mình, nói:

- Thiếu gia, mấy bộ đề thi vào trường...ngài đã làm xong hết thật chứ?

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc lâu, mãi sau mới nghẹn ngào nói một câu:

- Cầu may đi! Trẻ con như ngươi có biết thế nào gọi là cầu may không?

...

71. Chương 72: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Căn Đào! (thượng)

Tới gần Thư Viện, bước vào trong Thảo Điện hần mới phát hiện thì ra những đóa hoa trắng nõn kia vốn không phải cùng một loại, nổi bật nhất là hoa hạnh nhưng nhiều nhất lại là hoa đào. Những cánh hoa đào dịu dàng e ấp tựa như ngại ngùng nép phía sau hoa hạnh, len lén ngược nhìn những kẻ tới quấy rầy, thoáng xấu hổ lẫn sợ sệt.

Tang Tang ngẩng đầu, vịn vai Ninh Khuyết rồi tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ. Thư Viện càng lúc càng gần, nhìn đến ngọn núi cao ẩn trong màn sương trắng phía sau Thư Viện, nàng chợt nhận ra mình cũng không có cảm giác gì là không thoải mái, đôi mắt nheo nheo lại cũng giãn ra cười, thấy rất vui vẻ.

Theo chỉ dẫn của các quan viên Lễ bộ và giáo thụ Thư Viện, các thí sinh tham dự khảo thí lần lượt xuống xe ngựa rồi tập trung thành đội ngũ trên một khoảng đất rộng rãi trước bức bình phong bằng đá, sau đó tiến về phía hành lang hai bên để nghỉ ngơi.

Các thí sinh tham dự khảo thí đến từ nhiều nơi khác nhau, đa phần đều là người được giáo thụ Thư Viện tuyển ra từ các trường khắp mọi vùng của Đại Đường, số còn lại là từ sự tiến cử của các bộ nha, trong đó Quân bộ tiến cử hơn bảy mươi người. Người thì quả thực đông, nhưng bao nhiêu thí sinh ngồi ở hai bên hành lang trú mưa như vậy lại không cảm thấy chật chội chen chúc, còn có thể tìm thấy vài chỗ rộng rãi.

Phía trước bức bình phong là phần kiến trúc chủ yếu của Thư Viện, hầu hết đều ẩn ẩn hiện hiện trong màn hoa nhạt sương mờ, cũng bởi vì kiến trúc nơi này cực kỳ hùng vĩ nên hai dãy hành lang giống như đôi cánh phượng hoàng kia lại không hề gây cảm giác choáng ngợp mà còn gợi nên một thứ cảm giác rất sáng khoái dễ chịu, khó có thể diễn tả bằng lời, cực kỳ thư thái.

Điều chính yếu mà Ninh Khuyết quan tâm lúc này không phải là kiến trúc Thư Viện, nếu như hần có thể vào được Thư Viện thì sau này tha hồ dùng đôi chân để kiểm chứng sự rộng lớn, dùng đôi mắt để ngắm nhìn vẻ đẹp nơi đây, còn bây giờ thứ hần quan tâm nhất chính là việc số lượng thí sinh đứng ngồi ở hai dãy hành lang ước chừng không dưới năm trăm, trong khi Thư Viện chỉ tuyển có hai trăm, hai chọi năm vốn chẳng phải dễ dàng gì, cho nên trong lòng hần không khỏi có chút lo lắng.

Đám thí sinh ngồi trong hành lang ai nấy đều tĩnh tâm, không nói cười đùa giỡn, cũng chẳng lấy mấy cuốn sách ôn thi trong ngực ra đọc lại lần sau cùng, ai nấy đều là thanh niên xuất sắc bậc nhất của Đại Đường, thậm chí là của cả thiên hạ. Điều này không ai phủ nhận, mặc dù trong đó cũng có cả những vị giáo úy đã ngoài ba mươi, gương mặt mang theo vẻ phong sương khổ cực nơi biên ải, còn có những đứa trẻ thần đồng mới mười bốn, mười lăm tuổi được các giáo thụ mang về Trường An từ những trường làng xa xôi, gương mặt còn mang đầy vẻ ngây thơ đang bắt mắt nhìn xung quanh, nhưng dù sao thì họ vẫn có thể tính là thanh niên, không một ai muốn biểu lộ sự thiếu tự tin của mình lúc này cả.

Lòng tin của Ninh Khuyết dường như vẫn chưa đủ, bàn tay hần run lên nhẹ nhẹ, mấy lần định hỏi Tang Tang về những bài thi đặng trong bao nhưng rồi cũng kiềm chế lại được, ngay lúc hần hạ quyết tâm “cúi

không sợ lỗ”, dù được hay không cũng phải đem hết hiểu biết ra thi thố một phen thì bỗng nhiên quanh bức bình phong vang lên mấy âm thanh rất trang nghiêm.

Vũ Lâm quân đã đến, “nghị trượng” đã đến, quan viên các bộ cũng đã đến, những kẻ lăm tiền mua chỗ xem náo nhiệt cũng có mặt, thị vệ cung đình đã đến, thân vương điện hạ cũng đến, hoàng hậu nương nương cũng đã đến, hoàng thượng cũng đã giá lâm, vì thế các thí sinh ngồi ở hành lang bắt đầu đứng dậy, nơi lưng áo đã bắt đầu có mùi chua vì ngồi lâu, tất cả chấp tay hành lễ, cùng hô vang “vạn tuế”, thời gian chuẩn bị tới đây coi như kết thúc. Ninh Khuyết đang lẩm nhẩm trong dạ thì bỗng thấy một thiếu nữ xinh đẹp diễm lệ, xiêm y lộng lẫy, khí chất an hòa từ sau bình phong đi tới, nếu không phải công chúa điện hạ thì còn có thể là ai được nữa?

Tứ công chúa Đại Đường Lý Ngự chậm rãi đi qua bức bình phong bằng đá dưới sự hộ tống của đám cung nữ, ma ma, thái giám, đi qua những ánh mắt ái mộ nhiệt tình của đám thanh niên chưa vợ, đi qua những ánh mắt có chút kính sợ khó yên của những vị đại thần đang nhỏ giọng đàm luận, theo dãy hành lang uốn lượn đi thẳng vào sảnh chính của Thư Viện. Nàng vừa đến bờ đá liền hành lễ với hoàng thượng và hoàng hậu rồi im lặng đứng bên cạnh hoàng đế.

Không giống như tướng tượng của những quốc gia thù địch khác, cũng không giống như tướng tượng hoang đường của Ninh Khuyết, trong nội bộ đế quốc Đại Đường không hề có chuyện đối đầu giữa Thư Viện và hoàng quyền, chỉ có một số ít người mới biết được rằng đương kim thiên tử Đại Đường lúc còn trẻ đã từng học tập hai năm tại Thư Viện, sau khi lên ngôi, cho dù là sự kiện lớn hay nhỏ nào của Thư Viện thì hoàng thượng đều đến tham dự, thậm chí vào mùa đông có khi hoàng thượng còn ở cả tháng trong Thư Viện nữa.

Nếu bảo hoàng quyền Đại Đường thực sự cố kị, hay thậm chí cố áp chế thế lực Thư Viện, như vậy thì triều đình tuyệt đối không có tổ chức ngày khai giảng long trọng đến thế, nhưng hẳn là vị thiên tử kia cũng không bao giờ cho rằng đây là nhà mình.

Chư thần trong triều đều biết tình cảm của hoàng thượng đối với Thư Viện, mỗi lần Thư Viện khai giảng đều là sự kiện quan trọng đối với hoàng thượng, cho nên lúc nhìn thấy tứ công chúa Lý Ngự xuất hiện thì trong lòng không khỏi kinh ngạc, ai nấy cùng nhìn về phía lan can xa xa, nhìn hai nữ tử bên cạnh hoàng thượng, trong lòng trở nên vô cùng phức tạp, tứ công chúa vừa mới trở về từ thảo nguyên chưa đầy một tháng đã thể hiện ra thân phận được sủng ái hết mực của mình, không biết hoàng hậu nương nương đang đứng ở một bên kia lúc này đang nghĩ gì.

Tiếng chuông sau núi đột nhiên vang lên như một tín hiệu triệu tập lần đầu tiên của lễ khai giảng Thư Viện, dưới sự chỉ huy của giáo thụ Thư Viện, mấy trăm thí sinh đứng nơi hành lang nối đuôi nhau đi qua con đường bằng phẳng dưới lan can chính lâu, đi thẳng vào nội viện.

Hoàng đế Đại Đường nhìn những học sinh anh tuấn sáng sủa kia đang nối đuôi nhau đi vào thì không khỏi vuốt vuốt râu, lộ nụ cười rất thỏa mãn.

Nhìn thấy thần tình của phụ thân, tứ công chúa Lý Ngự mỉm cười nói:

- Chúc mừng phụ hoàng, lần này anh tài thiên hạ đều vào tầm ngắm của người cả rồi.

Hoàng thượng nghe vậy thì cười lớn, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Hoàng hậu nương nương cũng không nói gì, chỉ mỉm cười quay sang nhìn phu quân, trong mắt tràn đầy vẻ ái mộ, kính ngưỡng, tay phải mềm mại dịu dàng đặt lên tay hoàng thượng như tỏ ý cổ vũ.

Hoàng thượng nhìn thê tử, nhìn đại thần đứng hai bên, lại nhìn vô số trụ cột quốc gia sau này, không khỏi sinh ra cảm giác thỏa mãn. Đột nhiên cảm thấy hình như bên cạnh thiếu đi một người, lông mày hơi cau lại, hần hỏi một gã đại thần sau lưng:

- Phu Tử...vẫn chưa chịu đến sao?”

Vị đại thần kia nghe xong hoảng sợ dập đầu xuống đất nói:

- Viện trưởng nói, Thư viện khai giảng là để lựa chọn nhân tài cho bộ hạ, cho quốc gia, ông ấy...tốt nhất không nên ra mặt, ông ấy muốn chuẩn bị hành lý, hai ngày nữa sẽ rời khỏi nơi này.

Hoàng thượng nhớ lại việc này, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối, giống như đứa trẻ làm được việc tốt mà lại không được cha mẹ khen ngợi, bèn vỗ nhẹ lan can đá, thở dài nói:

- Suýt nữa thì quên, năm nay Phu Tử về nước sớm hơn trước kia.

Hoàng thượng quay đầu nhìn ngọn núi lớn ẩn hiện trong mây mù sau lưng Thư Viện, trầm mặc một thoáng rồi phát tay.

Trong một cái đình cách ngọn núi lớn này chừng mười dặm có một tăng nhân và một đạo sĩ đang ngồi uống trà đánh cờ, bây giờ mới sáng sớm, chẳng biết bọn họ từ đâu tới mà hăng hái đến vậy.

Vị tăng nhân khoảng ba mươi tuổi, gương mặt tuấn tú hòa nhã, tự nhiên sinh ra cảm giác thoát tục, ánh mắt lướt theo những đường ngang dọc trên bàn cờ, sau đó lại nhìn lên Thư Viện ở trên tòa núi cao phía sau, bỗng nhiên cất giọng nói:

- Nghe nói...Phu Tử rất cao.

Vị đạo sĩ kia bình thường rất trang nghiêm, nhưng hôm nay lại có chút tùy tiện, hần chỉ tay lên không, đáp:

- Phu Tử...đương nhiên rất cao.

- Cao tầm nào?

- Nhân vật nhỏ bé như ta làm sao biết?

- Quốc sư Đại Đường cũng không biết sao?

- Người là ngự đệ Đại Đường, không phải là cũng không biết sao?

72. Chương 73: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Căn Đào! (trung)

Lúc này Ninh Khuyết đang nhìn chăm chăm vào một nam nhân, ánh mắt rất chăm chú. Hần chỉ là một trong mấy trăm thí sinh ở đây, mà nam nhân kia đang đứng phía trước mấy trăm thí sinh này chậm rãi nói chuyện. Bởi có vô số ánh mắt, nóng rực cũng có, kính sợ cũng có, nên Ninh Khuyết không hề lo lắng sẽ bị phát hiện, hần tiếp tục nhìn chăm chăm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống, muốn nhốt hần vào trong con người, nhốt sâu trong miền ký ức xa thẳm.

Nam nhân đó người khoác trường bào, ống tay, vạt áo, cổ áo may bằng lụa đỏ, phía trước lại xỏ xuyên những hoa văn màu vàng kim, khuôn mặt y đẹp đẽ, hai hàng lông mày như kiếm, môi mỏng, mũi thẳng, nụ cười thân thiện, lúc cười nơi khóe mắt lại hiện lên vài nét chân chim. Từ thần thái, cách cư xử mà đánh giá thì hần có lẽ đã ở tuổi bốn mươi, nhưng nhìn vẻ ngoài thì có lẽ chỉ mới hơn ba mươi, tóm lại đây là một tên nam nhân rất có sức quyến rũ.

Người này chính là Lý Phái Ngôn, kẻ nắm quyền lực thứ hai của Đại Đường, thân đệ đệ duy nhất của hoàng đế, thường gọi là thân vương điện hạ. Đây cũng chính là người mười ba năm trước, thừa cơ hội hoàng thượng đi thăm thú vùng đầm lầy rộng lớn liền liên hợp mấy Bộ trọng yếu, cùng đại tướng quân Hạ Hầu liên thủ áp tội danh phản quốc lên người tướng quân Tuyên Uy Lâm Quang Viễn rồi cho bắt vào ngục, hơn nữa còn tịch thu toàn bộ tài sản.

Từ năm Thiên Khải đầu tiên chạy trốn khỏi thành Trường An, cho đến lúc trở về từ Vị Thành, suốt mười ba năm qua, Ninh Khuyết luôn sống trong đau khổ, giã giũa, thù hận không vì thế mà nhạt bớt, trái lại, trải qua những lần máu tươi nhuộm đầm thanh phác đao, cùng những đau đớn bởi vật lộn cùng sinh tử, càng khiến cho sự áy náy, tự trách trong lòng hần càng ngày càng nặng.

Ở thành Trường An này có rất nhiều người hần nhất định phải giết, mà kẻ đầu tiên chính là thân vương Lý Phái Ngôn. Hôm nay tại Thư Viện, lần đầu tiên hần được tiếp cận với đối tượng mình cần loại bỏ, cho nên hần cần phải quan sát thật kỹ, đem hình dáng, khuôn mặt phong độ, tiêu sái kia tạc sâu vào trong tiềm thức, nhớ kỹ lấy ánh mắt, nhớ kỹ khóe mắt, nhớ kỹ nếp nhăn nơi mắt, nhớ kỹ hai hàng lông mày, nhớ kỹ cách mở miệng khi nói chuyện...Để rồi tới một lúc nào đó, chính tay hần sẽ xóa bỏ tất cả.

Thân vương Lý Phái Ngôn mỉm cười nhã nhặn khuyến khích, thanh âm như một làn gió xuân cất lên:

- Chư vị đều là tuấn kiệt trong thiên hạ, hôm nay ắt hẳn bày ra tất cả bốn sự đến ứng đối khảo thí, nhưng cũng không nên vì thế mà khấn trương. Vào được Thư Viện càng cần phải cố gắng, đến khi thành tài, Đại Đường ta tự nhiên có vô số vị trí đón chờ các vị đến làm rạng thêm vinh dự của đế quốc.

Ninh Khuyết nhìn theo hần chăm chăm, trong chớp mắt, hần nhảy mắt một cái, hàng lông mi tựa như những thanh kiếm sắc bén cắt đôi những cơn gió xuân thổi ngang.

Thân vương Lý Phái Ngôn hướng về những thí sinh trong những bộ trang phục ngoại quốc, mở ra hai tay, hần cao giọng cười cười nói:

- Chư vị tuy không phải người Đường, nhưng Thư Viện Đại Đường từ trước đến nay không vì thế mà không thu nhận. Các vị không cần lo lắng sự công bằng khi khảo thí, hơn nữa, nếu như các vị học tập tại Thư Viện đạt thành tích tốt, Đại Đường ta sẽ vẫn chờ các vị đóng góp sức lực.

Ninh Khuyết nhìn ánh mắt hần, con ngươi trong mắt tựa như một vầng mặt trời màu đen, tràn ngập sự lạnh lẽo.

Khi chăm chú thì trong người sẽ có cảm giác nóng nực, cừu hận có thể bị cảm giác kính sợ che đậy. Rất dễ dàng lý giải tại sao ánh mắt của đám thí sinh đứng ở bên ngoài Thư Viện đang nghe thân vương điện hạ phát biểu trước khi bắt đầu khảo thí lại trở nên như vậy, cho nên cũng không có người phát hiện sự bất thường của Ninh Khuyết. Chỉ có Tang Tang giữa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên nhìn hần một cái, sau đó lặng lẽ đưa tay thò vào tay áo của hần rồi lặng lẽ cầm lấy bàn tay đang run rẩy kia.

Lúc này có vị thí sinh tới từ Yên quốc đem hết dũng khí tiến lên đối thoại vài câu với vị thân vương Đại Đường, cũng không biết vị thân vương kia nói gì mà các thí sinh vốn đang cực kỳ căng thẳng lại rộ lên tiếng cười. Lý Phái Ngôn nhân đó lại nói thêm một vài chuyện mẩu chuyện vui, mục đích là để cho các thí sinh thư giãn, thả lỏng tâm tình, các thí sinh cũng rất thích thời, cũng không còn giữ bộ dạng nghiêm túc như lúc trước nữa, có người thì chà chà xát xát hai tay, có người thì xoay eo xoay hông, có người nói chuyện phiếm...

- Đại Đường đúng là có một vị hiền vương.

- Thân vương điện hạ nói chuyện thật hiền từ, đúng như lời đồn đãi, thật giống như một làn gió xuân ấm áp khiến lòng người vui vẻ.

- Hiền.

Không phải thí sinh nào cũng ngồi nịnh bợ, vượt mông ngựa như thế, tuy nhiên nghe những âm thanh như vậy truyền tới tai, Ninh Khuyết không nhin được mà nhíu mày, nghĩ tới Lý Ngự, tên gọi của tứ công chúa Đại Đường, hần thì thào nói một cách giễu cợt:

- Có người hiền thế sao?

- Có, cháo loãng thì không mặn.(Chữ hiền và chữ hàm (mặn) đồng âm)

Một gã thí sinh đứng bên cạnh rất nghiêm túc trả lời. Chẳng biết từ lúc nào, người đứng bên cạnh Ninh Khuyết đã biến thành một vị công tử trẻ tuổi mặc một bộ áo lụa dài thông thường, bên hông đeo một khối ngọc bội quý giá, xem ra gia thế không phú cũng quý, hơn nữa còn là người quen của hần.

- Chu Do Hiền? Người vậy mà cũng muốn tham gia khảo thí Thư Viện? – Ninh Khuyết kinh ngạc quay đầu nhìn người nọ hỏi:

- Vài ngày trước đó ở trong lầu tại sao ta không nghe người nói qua?

Vị công tử trẻ tuổi này chính là con một của vị Chu lão gia, một trong thất quý nơi Đông thành. Cũng chính cái ngày mà Ninh Khuyết lần đầu tiên bước chân vào Hồng Tự Chiêu, hần vốn được Giản đại gia nhờ tới để đả kích một kẻ tai to mặt lớn, kẻ này họ Chu, tên Do Hiền, tính tình thì hào phóng nhưng hời hợt. Ngày đó mới gặp mặt hần liền muốn mời Ninh Khuyết ăn uống một bữa, chỉ tiếc sự việc không thành, về sau lúc Ninh Khuyết đi Hồng Tự Chiêu tán chuyện cùng mấy cô nương có gặp qua hần vài lần, uống cùng vài chén rượu, cũng coi như là quen biết lẫn nhau.

Chu Do Hiền chỉnh vạt áo phía trước, ánh mắt nhìn sang Ninh Khuyết, mặt mũi tràn đầy đau khổ nói:

- Lão đầu tử trong nhà bắt ta phải tham gia khảo thí lần này, nói cái gì mà ở trong thành Trường An, nếu như không có tham gia khảo thí gia nhập Thư Viện, tương lai lúc kết hôn sẽ bị nhà gái bắt bẻ, lễ hỏi cũng sẽ nhiều thêm vài phần, ta bị lão đầu tử bức bách quá nên đành phải tham dự.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn xem thân vương điện hạ đang nói chuyện phiếm cùng các thí sinh, thấp giọng nói:

- Thời gian sơ hạch cũng đã sớm hết, người làm sao mà qua được?

Chu Do Hiền giơ tay lên trước mặt, vẽ lên hai chữ, nhìn phía trước nói:

- Nhờ Quân bộ.

Ninh Khuyết biết Quân bộ mấy năm qua đề cử thí sinh đi khảo thí rất nhiều, vốn hẳn còn cho là triều đình toan tính ươm mầm cho những vị tướng lãnh dũng mãnh sau này, không ngờ bên trong còn có nhiều sự tình vậy. Nhớ tới bản thân mình phải dốc sức liều mạng giết địch ở thảo nguyên nhiều năm liền, cố gắng đốn củi, vất vả tích lũy quân công mới thông qua được sơ hạch, hẳn không khỏi cảm thấy bất bình, nhỏ giọng mắng mấy câu, hẳn cảm thán nói:

- Hai ngàn lượng bạc... giấu dưới chăn màn...Không ngờ tư cách tiến vào Thư Viện cũng có thể mua được như vậy!

Nghe mấy lời này, Tang Tang vốn đứng im lặng một bên hẳn nhin không được ngẩng đầu lên nhìn, nghĩ thầm thiếu gia hẳn là trong lòng đang mất hứng, cần gì phải đem chuyện công việc kia ra nói chứ?

- Hai ngàn lượng? Ngay cả làm người gác cổng Thư Viện còn không được! Lão đầu tử nhà ta phải khóc lóc, hô hào, bỏ ra hơn hai vạn lượng...hơn nữa đây chỉ là có được tư cách nhập viện mà thôi, không đảm bảo sẽ được đi vào.

Chu Do Hiền nhìn hẳn một cách khinh thường nói:

- Đại Đường ta không có Bộ nha nào thu tiền mà dám cam đoan người có thể thi vào được Thư Viện, những chuyện này, đừng nói là mấy vị thượng thư đại nhân, ngay cả hoàng thượng cũng không thể. Vậy nên người cũng không nên khinh bỉ ta, lão đầu tử nhà ta đã nói, hôm nay ta chỉ đến tham gia, thổi thêm chút gió, góp thêm chút náo nhiệt, sau này nói chuyện hôn sự cũng dễ dàng.

Hai người cứ nói chuyện tầm phào với nhau như vậy, thân vương Lý Ngôn Phái cùng đám quan viên, giáo thụ lúc này đã cùng nhau tiến tới, ánh mắt những người này không hề chú ý tới Ninh Khuyết cùng Chu Do Hiền mà ngay lập tức nhìn tới Tang Tang, nhìn xem nữ nhi thấp bé cùng gây yếu trước mặt này, vị thân vương quay người hướng về phía giáo thụ nói:

- Không thể tưởng tượng được sau nhiều năm như vậy còn có thí sinh nữ nhỏ tuổi như vậy, so với Lâm Châu Vương Đình có lẽ còn nhỏ hơn hai tuổi cũng nên?

Lâm Châu Vương Đình là thí sinh được một vị giáo thụ mang từ trường làng về Trường An, thiếu niên này năm nay mười bốn tuổi, lúc trước đã được đám quan viên giới thiệu với thân vương. Mọi người đều không nghĩ rằng, ở ngay bên cạnh còn có thể nhìn thấy một tiểu nha đầu với khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ ngăm đen như vậy, nhưng quan sát tới biểu hiện bình tĩnh của nàng, càng nhìn càng không giống của một thí sinh.

- Đây là thị nữ của ta – Ninh Khuyết chấp tay nhã nhặn hành lễ, mở miệng giới thiệu.

Thân vương Lý Phái Ngôn biết mình nhận lầm, sắc mặt không khỏi hơi xấu hổ. Đám quan viên sau lưng chớp thời cơ rất nhanh, nhìn về mấy người giáo thụ thư viện nói:

- Làm sao có thể để cho thị nữ tham gia lễ khai giảng chứ?

Vị giáo thụ Thư Viện kia dường như không có cảm giác được sự tức giận của đám quan viên, hẳn trả lời một cách lạnh nhạt:

- Thị nữ, vú già cũng không hạn chế tiến vào Thư Viện, đây chỉ là tham gia lễ khai giảng, cũng không phải tham gia khảo thí, tới lúc đó không cho nàng ta vào cũng được.

Nghe vị giáo thụ nói một câu như vậy, đám quan viên lại không thể tức giận, dù cho thân phận bọn hắn có cao như thế nào, quyền lực nhiều ra sao, thì đều không có tác dụng nhiều tại Thư Viện. Thân vương điện hạ cười cười tự giễu, đưa tay vỗ vỗ bả vai Ninh Khuyết mấy cái, cũng không nói thêm gì liền tiếp tục dẫn đám đại thần, quan viên tiếp tục tiến về phía trước.

Ninh Khuyết hẫ hẫ nhẹ đầu vai vào Chu Do Hiền, vừa nhìn vị giáo thụ vừa cất lời bên cạnh Lý Phái Ngôn, vừa nhỏ giọng tán thưởng:

- “Hiền” sao, nói như thế mới gọi là nói, ta càng ngày càng thích nơi này rồi.

Tiếng chuông vang lên lần thứ hai, báo hiệu cho lần triệu tập cuối cùng.

Vị giáo thụ Thư Viện với sắc mặt lạnh nhạt nói qua kỷ luật trường thi một lần, nhưng các thí sinh bởi căng thẳng mà hầu như không hề nhớ kỹ, bởi kỷ luật trường thi rất nhiều, cơ bản chỉ cần nhớ không cầm tấu gấu, không cầm rời chỗ, chỉ cần không được trao đổi đáp án.

Đi tới nơi chuông đổ, lướt qua nền đá xanh được phủ những đóa hoa anh đào thưa thớt rơi rụng, các thí sinh trong những bộ áo dài tung bay trong gió tiến vào phòng theo thứ tự chuẩn bị khảo thí. Bên ngoài chỉ còn lại một mình Tang Tang đứng nơi tấm bình phong, đúng lúc này, mưa xuân lại nhẹ nhàng tí tách rơi vài giọt, nàng vội ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mắt hí hí nhìn, sau đó mở ra cây dù lớn đeo sau lưng.

Nội dung khảo thí Thư Viện cũng giống như khảo thí khoa cử Đại Đường, tổng cộng chia làm sáu môn: Lễ, Nhạc, Xạ, Ngự, Thư, Số, (Lễ nghi, âm nhạc, bắn cung, cưỡi ngựa, tính toán, thư họa) tính điểm từng phần, sau đó tính điểm tổng để xét thành tích thi vào. Môn thi đầu tiên buổi sáng chính là Văn gồm ba môn Lễ, Thư, Số, trong đó môn bắt đầu chính là môn người Đường không am hiểu nhất, đương nhiên không phải âm nhạc mà chính là tính toán (Số).

Bên trong trường thi trở nên yên tĩnh, từng ô cửa sổ trên vách như đóng khung lại quang cảnh bên ngoài, những bức tường trắng điểm xuyết màu phấn hoa mai tựa như một bức họa màu xinh đẹp nằm yên lặng, cảnh sắc được bố trí vô cùng thích hợp với không khí của trường thi. Tuy nhiên sau khi nhận được đề xong, các thí sinh vốn vừa rồi còn ngồi nghiêm chỉnh lại bỗng nhiên hỗn loạn, đó đây có tiếng ai oán vang lên.

- Như thế nào lại là đề tổng hợp thế này? – Có thí sinh đau khổ, vò đầu bức tóc nói.

- Không lẽ số ta xui thế sao? – Thí sinh khác thì mặt mày tái nhợt.

Bởi luật lệ trường thi cũng không cấm thí sinh gây tiếng động lớn, xôn xao, cho nên các thí sinh ở đây đều không ngại dùng đủ các phương thức để thể hiện sự bất mãn cùng buồn bã của mình. Đề tổng hợp luôn là đề thi khó nhất của Thư Viện trong nhiều năm, thường do mấy vị tiến sĩ cùng giáo sư cùng ra, các thí sinh nhiều khi còn không thể hiểu đề khảo thí nói gì.

Ninh Khuyết để bút lông lên nghiên mực, hít một hơi thật sâu cái không khí hơi se lạnh này, mở ra tập đề, trên thấy trên đó có một câu:

- Mùa xuân năm đó, Phu Tử đi du ngoạn khắp nơi, gặp núi đào, rượu ngon, bèn tìm đường lên núi, một đường vừa đi vừa uống rượu, hái hoa. Cứ hái được một cành hoa đào lại uống một bầu rượu, sau đó vì tiếc rượu nên đổi thành một cành hoa đào, nửa bầu rượu... Đến đỉnh núi, Phu Tử nhìn rượu trong túi, lại ngơ ngẩn ngẩn nhìn xung quanh. Vậy xin hỏi các vị thí sinh: hôm đó Phu Tử hái mấy cành hoa đào, uống bao bầu rượu?

73. Chương 74: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cành Đào! (hạ)

Bởi từ nhỏ gặp nhiều biến cố, Ninh Khuyết rất giỏi việc khống chế cảm xúc, hoặc nói đúng hơn là đè nén cảm xúc trong lòng, đêm đêm tối trở thành mặt trời chói chang giấu kín nơi nét mặt. Rất ít khi hắn để lộ khuôn mặt tang thương như xuân buồn, thu ngóng chốn trần thế, nhưng ngày hôm nay tiến vào Thư Viện khảo thí, nhìn hoa hạnh ngoài cửa sổ, nghe những âm thanh vang lên bên ngoài, hắn chợt nhớ lại kiếp sống khổ cực vùi đầu vào văn học, vật lý trước đây.

Nhưng cũng nhờ đó, mà đề thi này đối với hắn chẳng có gì khó khăn, chẳng qua là sau khi nghĩ ra đáp án, hắn vẫn không nhận được nhỏ giọng cảm thán:

- Mẹ nó, đáp số đề thi này không lẽ là hai?

Chính xác là hai, và đáp án cũng chính là hai.

Ninh Khuyết đưa cổ tay mài mực, đầu bút cực kỳ cẩn thận viết đáp án của mình trên giấy: “Phu Tử uống hai bầu rượu, hái hết hoa đào trên núi.”

...

...

Trong một tòa đình nằm ở phía xa, vị đạo nhân nhìn những quân cờ đen, trắng nằm trên bàn, tay phải không ngừng nâng lên, hạ xuống, tựa như đang khảy đàn, như chơi đùa cùng những cơn gió mùa xuân. Đột nhiên ngón trở hắt dừng lại, theo sau đó, một tia sáng màu đen từ trong hộp gỗ đựng cờ đen bắn vọt lên, rồi rơi xuống đúng ngay trung tâm bàn cờ.

Lý Thanh Sơn - người đứng đầu Nam môn Hạo Thiên Đạo, quốc sư đế quốc Đại Đường, chơi cờ nhẹ nhàng, tiêu sái như thế thì chẳng có gì lạ, cái kỳ lạ là lúc này lông mày hắn đang cau lại, tựa như có có phần kiêng kỵ vị hòa thượng trước mặt.

Hòa thượng này tên là Hoàng Dương, hiện tại đang trú ở Vạn Nhạn Tháp, phía Nam thành Trường An. Trong truyền thuyết, người này đã từng đi tới những nơi hoang vu chưa từng có người đến, có thể tu hành Phật học vô thượng. Mấy năm trước, nhờ cơ duyên xảo hợp gặp gỡ đương kim hoàng đế Đại Đường, hai người cùng nhau kết làm huynh đệ, sau đó được gọi là ngự đệ. Nhưng vị tăng nhân này vốn khổ tu, bình thường đều ở trong Vạn Nhạn Tháp tụng kinh, dịch sách, rất ít liên hệ với người bên ngoài.

Hòa thượng Hoàng Dương yên lặng nhìn những quân cờ, lông mi chậm rãi nâng lên, một quân cờ trắng từ trong hũ từ từ bay lên, chậm chậm lướt lên bàn cờ rồi từ tốn rơi xuống không một âm thanh, cực kỳ nhẹ nhàng. Quân cờ trắng vừa đặt xuống phong tỏa cả một vùng rộng, cũng không biết hắn làm động tác gì, chỉ thấy ánh mắt mới cử động nhẹ thì đã có một quân cờ đen bị ăn được di chuyển ra ngoài, nằm cạnh bảy, tám quân khác.

Tất nhiên không có ai dám quấy rầy quốc sư Đại Đường đánh cờ cùng ngự đệ, mấy vị tiểu tăng, tiểu đạo sĩ đều chỉ dám đứng ở nơi xa, không ai có cơ hội được chứng kiến hai vị cao nhân này đánh cờ. Nếu chỉ cần bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, chắc hẳn rất hâm mộ, rung đùi đắc ý, thậm chí có thể quỳ xuống đất dập đầu nể phục không dám đứng dậy.

Lý Thanh Sơn nhìn những quân cờ đen trắng trên bàn, lắc đầu nói:

- Trong cung bệ hạ thường chỉ lưu lại một người, hôm nay bệ hạ xuất cung, liền có hai người ngồi đây chờ, quy tắc này xuất hiện từ lúc nào? Thế gian này còn có kẻ dám gây chuyện với hoàng đế Đại Đường sao? Huống hồ hôm nay bệ hạ còn phải tới Thư Viện, không lẽ còn có kẻ dám náo loạn ở Thư Viện sao?

Hoàng Dương mỉm cười nhìn hắn nói: “Ta không biết.”

Lý Thanh Sơn nói một cách buồn bã:

- Sự việc Triều Tiểu Thụ ngươi có nghe qua chứ? Thật sự đáng tiếc, người như hắn nếu có thể tiến vào Tri Mệnh từ mười năm trước, thì việc bảo vệ hoàng đế làm gì có phần cho chúng ta.

Hoàng Dương lắc đầu trả lời:

- Nếu không có những năm tháng rèn luyện, lăn lộn ở chốn giang hồ, mà chỉ ở hoàng cung nhìn hồ lớn làm sao có được cơ duyên, ngộ ra đạo lý như vậy. Dù là kẻ có tài trí hơn người đi nữa, ai có thể dám nói mình chắc chắn đạt tới Tri Mệnh.

Lý Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Những năm vừa rồi có thể người chỉ ở trong ngôi chùa kia đốt củi, nhóm lửa, nên cũng không hiểu rõ sự tình, Triều Tiểu Thụ vốn có cơ hội tiến vào Thư Viện, dựa vào tài năng của hắn nhất định có thể tiến vào tầng thứ hai. Nếu như có thể vào được nơi đó, lại may mắn được Phu Tử tự mình chỉ bảo, việc hắn muốn đạt tới Tri Mệnh còn có gì là khó?

Hoàng Dương nghe vậy bèn trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ giọng trả lời:

- Nếu như có thể vào Thư Viện, lại được Phu Tử chỉ điểm, điều đó quả thật rất may mắn.

Lý Thanh Sơn nhìn khuôn mặt thanh tịnh kia, đột nhiên cười nói:

- Mọi người đều cho rằng ta và ngươi khó có thể ngồi cùng nhau, nhưng lại không biết rằng, hai chúng ta cùng Thư Viện mới thực sự là “vô duyên”.

Hai người trong đình, một người là hộ pháp Phật tông chính thống, còn lại là người đứng đầu Nam môn Hạo Thiên Đạo, cho dù trong lòng họ suy nghĩ ra sao, một khi thân phận đã như vậy thì bọn hắn nhất định sẽ không bước vào Thư Viện nữa bước. Trái ngược với cảnh thiên tử Đại Đường dẫn đầu quần thần tham dự lễ khai giảng, hai vị cường giả được tôn sùng hàng đầu của Đại Đường chỉ có thể ngồi xa lảng lảng đánh cờ.

- Phu Tử đi lúc nào?

- Sau khi khai giảng sẽ rời Trường An.

- Khổ cho Phu Tử rồi.

Hòa thượng Hòa Dương lặng yên nhìn qua quốc sư Lý Thanh Sơn nói:

- Ta vẫn rất muốn biết, rốt cuộc Phu Tử cao bao nhiêu?

Lý Thanh Sơn trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Tiên sư có từng nói qua, Phu Tử cao như vài tầng lầu.

Hòa thượng Hòa Dương cảm thấy nao nao, trên mặt chậm chậm hiện lên một nụ cười, nhưng ngay sau đó lại thở dài một tiếng tựa như gió xuân lướt qua cành dương liễu, mở miệng nói một câu không rõ ý tứ:

- Hai tầng vốn đã rất cao, Phu Tử ấy vậy mà tới vài tầng...Quả thật là rất cao.

...

...

Sau khi thi Văn buổi sáng, tiếp theo chính là hai môn Sách và Lễ, vốn còn đang đặc ý vì nghĩ mình hiểu được ẩn ý bài thi, Ninh Khuyết lập tức choáng váng. Nỗi lo lắng của Tang Tang rất có lý do, một kẻ suốt ngày vội vội vàng vàng, toàn ăn trứng tươi, lúc rảnh rồi lại đi Hồng Tụ Chiêu tám chuyện cùng mấy cô nương, đập bằng mưa gió đi Xuân Phong Đình đại sát tứ phương. Thiếu niên đáng thương suốt ngày lo lắng hôm nay kiếm được bao nhiêu ngân lượng, ngày mai dựa được vào ai, rõ ràng không hề xem qua kỹ lưỡng mấy bộ đề thi tham khảo, hơn nữa nếu có đọc qua thì đã sao, một kẻ nhiều năm sinh sống tại trong núi sâu, thảo nguyên xa xôi, thì làm sao nhập vào đầu được mấy thứ chữ nghĩa kia, nếu bảo hắn ngồi viết chính tả cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” có khi hắn còn hứng thú hơn.

Ninh Khuyết cũng không có ý định để giấy trắng làm anh hùng, như vậy quá “nổi bật”, “nổi bật” như vị ngự đệ đang ngồi bên trong đình cách Thư Viện không xa vậy, thế nên hắn đành đổi một cây bút lông có đầu nhỏ hơn, vẽ mặt nghiêm túc viết hí hoáy. Hắn đem toàn bộ hai phần bài thi toàn bộ nhét vào ống quyển, về phần nội dung cùng đề bài có quan hệ gì với nhau không thì hắn cũng chẳng cần quan tâm, hắn chỉ hy vọng cái ống quyển xinh đẹp, sạch sẽ này có thể gây được chút ít thiện cảm với mấy vị giáo thụ, qua đó kiếm thêm được ít điểm nào hay điểm đó.

Trong quá trình làm bài, hắn còn dành chút tâm tư suy nghĩ, bởi hắn hiểu rõ ưu thế của hắn ở hai môn này so với những người khác chỉ là hắn viết đẹp hơn, cho nên từ lúc môn thi bắt đầu, hắn đều tập trung đặt ở văn chương, chữ nghĩa. Hắn cố gắng hết sức để tận lực sử dụng khả năng viết thể chữ nhỏ “trâm hoa” của mình.

Dùng kiểu “trâm hoa” không phải để che giấu thứ gì đặc biệt, hắn chỉ muốn giấu đi giới tính của mình, muốn ấy vị giáo thụ nghĩ chủ nhân của bài thi này chỉ đơn thuần là một vị tiểu thư tinh thông thư pháp, nhờ đó có thể níu kéo thêm được ít điểm.

Tiếng chuông một lần nữa vang lên, khảo thí Văn đã chấm dứt, Ninh Khuyết đi ra trường thi với cảm giác thiếu thiếu một ít hưng phấn. Đối diện với vẻ mặt tràn đầy mong chờ của Tang Tang, hắn giang ra hai tay, trưng ra vẻ mặt vô tội, sau đó đi tìm Chu Do Hiền ăn qua loa cơm trưa do Thư Viện chuẩn bị, cuối cùng chấn chỉnh lại tinh thần cho buổi chiều thi Võ.

Đối với ba môn buổi chiều là Nhạc, Xạ, Ngự, Ninh Khuyết cực kỳ tự tin. Nhìn về Thư Viện, phòng nhạc khí, nhìn mấy vị giáo thụ cùng quan viên khảo thí với ánh mắt tha thiết, hắn lựa chọn bỏ cuộc môn Nhạc không hề do dự.

Ta cũng không phải nhạc công ở Hồng Tụ Chiêu, làm sao biết thổi tiêu, đánh đàn chứ? Hắn tức giận nghĩ đến những thứ “đồ phá hoại” này. Theo mọi người trong đi đến bãi cỏ rộng lớn bên ngoài Thư Viện, chẳng biết từ lúc nào ở đó đã dất tới vài chục con tuấn mã được lựa chọn từ trong quân đội, mấy vị giáo úy đến từ Quân bộ thì đứng một bên, ánh mắt có lạnh lùng, có kích động, có lo lắng nhìn mấy tên thí sinh trước mặt.

Môn Xạ chính là thi bắn tên, Ngự chính là cưỡi ngựa hoặc đánh xe tùy chọn, Ninh Khuyết đương nhiên chọn cưỡi ngựa, bởi những năm sinh sống trên thảo nguyên, hắn luôn luôn làm bạn cùng ngựa và cung tên, hắn tin tưởng khả năng của mình cũng sẽ không hề kém so với bất kỳ kẻ nào.

Đứng phía xa bãi cỏ, Tang Tang đưa tay nắm chặt cây dù lớn giơ lên như đang khuyến khích hắn.

Hắn cười cười sau đó bước tới trường thi .

...
...

Trong lúc các thí sinh tham gia ba môn Võ, trong một căn phòng sáng sủa, khoáng đạt, một đám giáo thụ đang tụ tập để chấm các bài thi Văn buổi sáng, đa số các vị giáo thụ đều đầu tóc trắng xóa, họ vốn đã trải qua không biết bao nhiêu lần chấm bài nên cũng chẳng hề khẩn trương, vừa nhâm nhi bưng lấy ấm trà, vừa nhàn nhả cầm tẩu hút thuốc, thỉnh thoảng lấy đặt bút phê điểm, thỉnh thoảng lại nói vài ba câu chuyện vui với mấy người xung quanh, lại có người bình luận đề thi hôm nay:

- Đề thi khảo thí lần này nếu do đại sư huynh ra, tính hắn vốn nhã nhặn nên đề cũng sẽ không quá khó, còn nếu như nhị sư huynh ra đề mục thì không biết sau kỳ thi hôm nay có bao nhiêu kẻ vừa ngất, vừa khóc lóc rời khỏi trường thi.

- Lẽ, Thư coi như bỏ qua, còn môn Số chỉ là thuần túy tinh toán. Ai cũng biết lão Phu Tử thích rượu, một bình uống còn một nửa, lại còn một nửa...cuối cùng chỉ còn một giọt, không lẽ Phu Tử còn muốn đem kiếm chém đôi giọt cuối cùng đó? Đáp án đơn giản như vậy mà có quá nhiều thí sinh đáp sai, thật không biết đầu óc bọn chúng bị gì nữa.

Có vị giáo thụ hiếu kỳ hỏi:

- Nói thì đơn giản nhưng thực ra cũng không đơn giản, nhưng điều ta quan tâm là năm đó Phu Tử đi du ngoạn ở Tây Lăng thần sơn cuối cùng uống bao nhiêu bầu rượu, hái bao nhiêu cành hoa đào?

Có người cười nói:

- Phu Tử năm đó uống bảy bình rượu lớn, nhổ sạch hoa đào trên Tây Lăng thần sơn.

- Tuy nhiên có một truyền thuyết, uống sạch rượu thì đúng là Phu Tử, nhưng người hái sạch hoa đào lại là một người khác, chính là vị tiểu sư thúc đi theo Phu Tử du ngoạn. Theo ta thấy, so với Phu Tử tính tình tao nhã, tính tình vị tiểu sư thúc tuy hơi dữ dằn nhưng như thế càng phù hợp hơn.

Nói đến ba chữ “tiểu sư thúc”, mấy vị giáo thụ trở nên hơi trầm mặc một lát liền trở lại bình thường, có người vừa cười vừa nói:

- Nhưng những cây đào trên bãi cỏ ngoài kia chính do tự tay Phu Tử trồng, mỗi lần mấy lão đạo sĩ từ Tây Lăng Hạo Thiên Điện tới đây sắc mặt chúng đều cực kỳ khó coi, cực kỳ thê thảm, thú thật ta thấy Phu Tử rất xấu xa.

Mấy vị giáo thụ chấm bài trong phòng phá lên cười to, dấm đùa cột Tây Lăng Thần Điện có địa vị như thần thánh đối với họ giống như một loại giải trí bình thường, trong tiếng cười ẩn chứa sự tự đắc rất rõ ràng.

Chắc chắn phải khẳng định rằng Thư Viện phía Nam thành Trường An là một nơi rất kỳ diệu.

Mấy vị giáo thụ dần dần ngừng cười, lại bắt đầu chuyên tâm chấm bài thi, một vị giáo thụ đưa bài thi trong tay lên đọc:

- Phu Tử uống hai bầu rượu, hái hết hoa đào...Đáp án chính xác, lúc đó ta có chứng kiến, thí sinh này tên gọi Ninh Khuyết, là người trả lời nhanh nhất, có thể xếp vào hạng giáp.

- Hạng giáp thì không có gì dị nghị, nhưng ta có một thắc mắc, tại sao thí sinh này trả lời chỉ là hai bầu rượu mà không phải là ba, hay bốn bầu?

- Là thói quen của hắn? Hay là số hai này có ý nghĩa gì đó? Thật khiến người khác khó hiểu.

...

74. Chương 75: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Căn Đào! (4)

Mấy vị giáo thụ lắc đầu xôn xao tỏ vẻ không rõ lý do, sau đó có người đối với thí sinh tên Ninh Khuyết này cảm thấy hứng thú bèn đem hai bài dự thi môn Lễ nghi cùng Thi từ (Lễ, Sách)của hắn ra, tò mò đọc thử xem hai phần dự thi này có gì nổi bật không. Không ngờ lại được chứng kiến một bài dự thi cực kỳ màu mè nhưng lại không liên quan gì đến đề, vị giáo thụ nộ tức giận vỗ mạnh lên mặt bàn, sau khi đem bài đưa cho các vị khác nhìn, hắn thở dài tiếc nuối nói:

- Khảo thí nhập viện bao năm qua chưa bao giờ thấy một bài thi nào có nét chữ đẹp đẽ đến vậy, kiểu chữ nhỏ “trâm hoa” như thế này thử hỏi ai đã từng thấy qua? Ai lại tin được thí sinh có thể viết được những chữ như thế này lại là một kẻ không hiểu văn chương, lễ nghĩa. Phải xếp nó vào hạng thấp nhất, hạng Đinh... Thật sự khiến lão phu tức chết mà!

Lại có giáo thụ cầm lấy bài thi này mà đắc ý thưởng thức:

- Tuy nội dung bài thi này thật sự lạc đề, bẽ tắc, nhưng mấy chữ “trâm hoa” này quả thật rất sáng sủa, cảnh đẹp ý vui, dựa vào đó, ta nâng hắn lên hạng trung Đinh.

- Năm mơ! - Vị giáo thụ lôi bài thi này ra đầu tiên tức giận nói:

- Một tên nam sinh lại viết ra những chữ “trâm hoa” xinh đẹp như vậy, ý đồ của hắn đã quá rõ ràng. Hắn muốn làm điều gì? Hắn không phải muốn sỉ nhục sự hiểu biết của chúng ta sao, ta nghĩ hắn có khi đang âm mưu khiêu chiến danh dự của Thư Viện.

Từ một bài thi đơn giản, bình thường lại được nâng lên đến danh dự, hiểu biết... vì vậy hai bài thi này tự nhiên bị coi như rác rưởi, bị hạ xuống điểm thấp nhất “đê Đinh”

Lúc này Ninh Khuyết cũng không hề biết việc hai bài thi phần Lễ nghi cùng Thi từ của mình đã bị phán quyết, nhưng hắn cũng biết rõ hai bài thi ấy hiển nhiên không thể đạt được điểm cao. Môn Nhạc hôm nay coi như bỏ đi, như vậy muốn thông qua khảo thí để trở thành đệ tử Thư Viện thì phải trông chờ vào hai phần thi cưỡi ngựa, bản cung của hắn như thế nào rồi, hơn nữa còn cần phải đạt điểm cao nhất.

Trên bãi có ngoài Thư Viện chợt có tiếng ngựa hí vang, các thí sinh cầm thẻ bài theo số thứ tự tiến vào trường thi, sau đó cùng những con chiến mã tương ứng ghép thành một đội. Đại Đường vốn thượng võ, vậy nên đa số thí sinh đều lựa chọn cưỡi ngựa chứ không phải đánh xe.

Không hề có thí sinh nào đứng bên ngoài hàng rào quan sát, có thí sinh cưỡi ngựa rất tiêu sái, ngựa hí vang trời, tung hoành một vùng, lại có thí sinh liên tục té xuống cỏ làm tung tóe bùn đất xung quanh, bộ dạng rất khổ cực, con tuấn mã đứng bên nhảy lên hí vang, nếu không phải có mấy vị giáo úy Quân bộ đứng bên chặn lại thì có lẽ thí sinh này đã bị thương rồi. Các thí sinh lúc này cũng đã hiểu rõ, môn “Cưỡi ngựa” này cũng phải dựa vào may mắn, nếu như người chọn được một con chiến mã khỏe mạnh, dễ bảo, khả năng qua được tự nhiên rất lớn, nhưng nếu người lại chọn trúng một con tuấn mã tính tình nóng nảy, hung tợn, không té xuống đã là rất may mắn rồi.

Nếu dùng để phục vụ cho thi tuyển của Thư Viện, Quân bộ trước đó chắc hẳn đã sơ tuyển qua trước. Đa số chiến mã đều rất khỏe mạnh, có kỷ luật, đứng lẳng lẳng một bên, chúng nhìn đến những đám cỏ xanh mọc phía dưới, đến những cành hoa hạnh điểm xuyết bên ngoài những thanh rào mà không hề có động thái gì.

Trên bãi cỏ, một con ngựa đực màu đen to lớn thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, dễ dàng nhận ra nỗi bất an cùng hoảng sợ ẩn trong đó. Đã có ba thí sinh bị con hắc mã hung tợn kia hất cho té nhào, thậm chí sau khi bị hất xuống mặt cỏ, con hắc mã kia dường như vẫn còn muốn tung vó đạp xuống một nữ sinh trong bộ trang phục màu đỏ, tình huống lúc đó quả thực vô cùng nguy hiểm.

Nhìn nữ sinh được dìu ra ngoài hàng rào không ngừng thút thít nỉ non, sắc mặt các thí sinh còn chưa tham gia khác trở nên rất khó coi, có người còn lặng yên bắt đầu cầu nguyện “Hạo Thiên” phù hộ, có người niệm kinh phật, tất cả đều khẩn cầu ình đừng đụng phải con hắc mã kia.

Sau khi có kết quả lựa chọn, các thí sinh đang chờ đợi cuối cùng cũng thả lỏng, thở ra một hơi dài, sau đó nhìn về thí sinh “đáng thương” với những mắt an ủi, động viên. Hiển nhiên có người may mắn, có người không may, nhưng thân là nam nhi, không trải qua mưa tuôn, gió xối, làm sao có thể gặp được cầu vồng, không gặp được những con liệt mã (chiến mã mạnh mẽ) thì sao làm nên sự nghiệp.

Dưới những ánh mắt soi mói, Ninh Khuyết chậm rãi bước lên bãi cỏ được vây xung quanh bởi những thanh rào bằng gỗ, biểu lộ cực kỳ bình tĩnh, trong lòng hẩn lẳng yên nhớ lại những kĩ thuật đã được rèn dũa trên thảo nguyên. Thu thập một con liệt mã hiển nhiên không phải chuyện đùa, chỉ là hẩn muốn đạt điểm cao nhất, nếu muốn thuần phục nó thì e không đủ thời gian.

Tất cả chiến mã trên bãi cỏ đều được trang bị hàm thiết, con hắc mã kia cũng không ngoại lệ. Nhưng kỳ lạ chính là con hắc mã kia cứ đứng yên tại bên cạnh thanh rào, cho dù vị giáo úy có kéo như thế nào cũng không di chuyển. Nó hướng đầu qua thành bờ rào, tiến về phía cây hoa đào bên cạnh, đầu lưỡi cuốn một cái, mấy đóa hoa đào lập tức chui tọt vào miệng, nó hẩn nhiên nhai lấy nhai để bắt kể sự bất tiện do miếng hàm thiết để ngang trong miệng.

Con hắc mã vừa nhai hoa đào, vừa thỉnh thoảng rung đùi đắc ý giống như cực kỳ vui vẻ, hầy tưởng tượng như đang xem một bộ phim hài, nếu bạn xem một cảnh và cảm thấy tức cười như thế nào thì bộ dạng con tuấn mã này bây giờ hết như vậy.

Giáo úy phụ trách trông coi con hắc mã này lau mồ hôi trên trán, mở ra hai tay, bắt đắc dĩ nói với Ninh Khuyết:

- Cũng không biết con ngựa này hôm nay bị làm sao, cảm giác như bị say hoa đào, người nên cẩn thận một chút.

Sau khi vị giáo úy rời ra bên ngoài thanh rào, Ninh Khuyết đi đến bên gáy con hắc mã, đưa tay vỗ vỗ lên cái cổ to lớn, thô kệch của nó, con hắc mã tựa như bực mình liếc nhìn qua hẩn một cái, trong ánh mắt tràn đầy sự bất mãn cùng khinh thường.

Ninh Khuyết cũng có mấy trăm cách thuần phục ngựa, nhưng lúc này hẩn cần tranh thủ thời gian, hẩn làm như không nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của con hắc mã, mỉm cười nói:

- Anh bạn da đen to xác, đối với ta tốt chút nhé!

Thiếu niên có lúm đồng tiền nở nụ cười ngây thơ yếu ớt, mở miệng nói chuyện rất ngây ngô:

- Bằng không ta “làm thật” người.

Con hắc mã bỗng nhiên sợ hãi, bất an, nó không biết vì lý do gì mà tên thiếu niên bên cạnh chỉ tùy ý nói một câu uy hiếp, nó liền ngoan ngoan biến thành một con ngựa gỗ hiền lành. Nó chỉ cảm nhận được rõ ràng một cổ sát khí cực kỳ chân thật, bờm mao trên cổ bị gió thổi qua không ngừng tung lên phần phật, bốn vó trở nên cứng ngắc, những đóa hoa đào trong miệng cũng tự nhiên rơi xuống.

Chiến mã tuy nghe không hiểu tiếng người, nhưng có giác quan rất tinh nhạy, nhất là những chiến mã trải qua sa trường, nhờ kinh nghiệm nó có thể cảm nhận được cái gì gọi là sát khí, cái gì chính thức gọi là nguy hiểm.

Ninh Khuyết bốn tuổi đã giết người, năm tuổi, sáu tuổi cũng đều giết người, thặng tới mười sáu tuổi cũng vẫn giết người, giết từ Trường An cho đến những thôn dân miền núi, giết tới Vị Thành, thảo nguyên, giết tới Sơ Bích Hồ, sau đó lại giết trở lại Trường An. Dưới đao hắc không biết đã nhuộm bao nhiêu máu tươi, chặt bao nhiêu đầu, kể đốn củi nơ Sơ Bích hồ kia từ lâu hoành hoành thảo nguyên, cho dù những con ngựa hoang hung tợn nhất, dã tính nhất cũng đều muốn thuận phục hắc.

Con người đại khái không hề cảm nhận được nguy hiểm đến từ Ninh Khuyết, nhưng chiến mã lại có thể, nhất là tại lúc hắc nói đến việc “giết nó”.

Mấy tiếng kinh ngạc la lên bên ngoài mấy thanh hàng rào, bất kể là những thí sinh sắp khảo thí, hoặc những vị giáo úy chuyên môn đảm bảo an toàn cho thí sinh, ánh mắt của tất cả mọi người đều mang theo vẻ khiếp sợ, cùng sắc thái không thể tưởng tượng được.

Nơi bãi cỏ kia, Ninh Khuyết chậm rãi cưỡi con hắc mã thông thả tiến ra, con hắc mã lúc trước biểu hiện cực kỳ hung dữ lúc này lại tỏ ra yên tĩnh, nghe lời tựa như một tiểu thị nữ được huấn luyện bài bản.

Đứng ở sườn núi phía xa, Tang Tang đem cây dù to lớn hạ xuống, đưa tay che miệng rồi ngáp một cái, đôi má bé nhỏ lộ vẻ nhàm chán, từ trước đến giờ có lẽ chỉ có tiểu nha đầu như nàng là chưa bao giờ bận tâm về cuộc sống của thiếu gia.

75. Chương 76: Tia Chớp Màu Đen Cùng Dây Cung Hòa Tấu.

Tia chớp trong thực tế thì có màu trắng, ngẫu nhiên cũng có màu tím, nhưng chưa bao giờ có màu đen. Hôm nay, ở bãi cỏ bên ngoài Thư Viện, mọi người lại được chứng kiến một “tia chớp màu đen” thực sự.

Các thí sinh nhìn về phía con hắc mã vọt ra khỏi đàn ngựa giống như một mũi tên bén nhọn trong chớp mắt, sau đó nó dùng tốc độ cực kỳ kinh khủng chạy như điên về phía trước. Nhớ đến những thí sinh lúc trước đau khổ dưới vó nó ra sao, nhớ tới hình ảnh thiếu nữ mặc áo đỏ nước mắt còn vương trên má, sắc mặt ai cũng hiện lên một nỗi khiếp sợ không tên.

Ánh mắt của bọn hắc vô thức dõi theo tia chớp màu đen kia, chỉ thấy thân thể tên thiếu niên Ninh Khuyết giống như một chiếc lá bay lơ lửng trong gió. Không ai hiểu được hắc đã làm gì với con hắc mã mà nó lại trở nên ngoan ngoãn, nghe lời như vậy, hơn nữa, nó còn thể hiện ra thực lực kinh khủng như thế.

Bãi cỏ xung quanh Thư Viện không biết rộng tới nhường nào, nhưng khu vực được rào lại thì không rộng lắm. Lúc này, mọi người vẫn còn đang ở trạng thái khiếp sợ, vị thiếu nữ áo đỏ kia còn vừa mới nâng tay che miệng lại vì kinh ngạc. Môn cưỡi ngựa này cuối cùng cũng sắp kết thúc, đáng chú ý nhất là con hắc mã dùng tốc độ kinh hoàng, không thể hình dung kia vượt qua các thí sinh khác về đích sớm hơn tới một nửa thời gian.

Ninh Khuyết nhảy xuống lưng ngựa, lau mấy giọt mồ hôi trên trán, quay lại vỗ vào cổ con hắc mã một cách đầy thỏa mãn, vuốt ve bộ lông của nó mấy cái rồi phát tay bảo nó đi đi.

Con hắc mã thấy sắp được rời đi, cảm giác sợ hãi này giờ của nó cũng giảm bớt. Giống như được trở về với cuộc sống hạnh phúc, nó hí lên sung sướng, kêu lên mấy tiếng “xi xi” rồi cọ sát đầu vào vai của Ninh Khuyết như nịnh nọt. Sau đó bốn vó tung bay, nó tranh thủ chạy đi thật nhanh, cũng không dám quay đầu nhìn lại, tốc độ so với lúc này dường như còn nhanh hơn đôi chút.

Mấy thí sinh đứng bên hàng rào không nói gì mà lặng lẽ đi tới bên cạnh Ninh Khuyết, nhìn hắc giống như thấy quái vật. Rất nhiều người muốn hỏi tại sao hắc có thể làm được như vậy, nhưng lại khiếp sợ sự quý dị mà hắc vừa thể hiện nên cũng không dám mở miệng.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường từ bốn phía, Ninh Khuyết khẽ chau mày, mắt hơi sụp xuống, sau đó đi đến phần sân diễn ra môn thi bắn cung. Khiến cho tất cả thí sinh, và cả giáo thụ chú ý không phải là điều hắc muốn, kiểu hư vinh như vậy hắc không hề thích. Hắc biết rõ kết quả thi ba môn Âm nhạc, Lễ nghi, Thi từ sẽ rất tệ, nếu như hai môn cuối cùng này không đạt được điểm cao nhất, thì có thể hắc sẽ không được nhận vào Thư Viện.

Hắn đã chuẩn bị nhiều năm, tập trung tất cả tinh thần, tiền bạc, rồi bỏ cả thảo nguyên ngàn dặm để trở về Trường An. Nếu cuối cùng không thể vào được Thư Viện thì nó giống như việc đem những tình cảm chôn giấu sâu kín viết thành một khúc ca bi thảm vậy. Dù là thế nào, hắn cũng không chấp nhận được kết quả như vậy, một chút danh tiếng kia thì đáng là gì chứ?

Ngay khi hắn định rời khỏi trường thi cưỡi ngựa, bỗng nhiên có một thiếu nữ nhảy ra cản đường. Thiếu nữ này mày dài, mắt to, xem như cũng có chút nhan sắc, trên người mặc một bộ tiến bào đỏ thẫm (áo bào hình mũn tên), đai lưng buộc nơi eo, quần áo ôm chặt lấy thân thể, nhìn qua rất nhanh nhẹn, chỉ là vệt nước mắt trên bờ má khiến nàng ta trở nên rất đáng yêu.

- Tại sao ngươi làm được? Thiếu nữ áo đỏ tức giận hỏi: “Vì sao nó không nghe lời ta?”

Ninh Khuyết ngẫm nghĩ, trả lời nghiêm túc:

- Có lẽ do nhân phẩm ta tốt hơn chăng?

- Nhân phẩm? – Thiếu nữ mặc tiến bào ngăn người, tức giận nói:

- Ngươi có ý gì?

- Ý nói là do ta may mắn hơn.

Ninh Khuyết dang hai tay ra, cười vô tội, sau đó lễ phép xin nàng nhường đường, rồi hướng về phía trường thi bắn cung chạy vọt đi.

Thiếu nữ mặc tiến bào ngăn người, nàng vốn là con gái của tướng quân Vân Huy, dáng vẻ xinh đẹp, tính tình cởi mở, trong thành Trường An không ai không biết, không ai không hiểu, không có ai dám trả lời câu hỏi của nàng qua loa như thế. Cho nên sau khi Ninh Khuyết chạy đi xa nàng mới giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn bóng lưng thiếu niên đằng xa, nàng ta oán giận dậm chân hỏi:

- Tên kia là ai?

Lúc này xung quanh trường thi có một đám thí sinh đang nhao nhao tranh luận về Ninh Khuyết, một gã thanh niên trong đó tiến tới nói:

- Vừa rồi ta có xem qua danh sách, thiếu niên họ tên là Ninh Khuyết, lai lịch có lẽ cũng bình thường, Tư Đồ tỷ không cần để ý đến hắn làm gì.

Thiếu nữ áo đỏ nói không vui:

- Không có lai lịch gì, vậy tại sao hắn có thể thu phục con hắc mã kia?

- Có lẽ...hắn thật sự may mắn? – Vị công tử kia xấu hổ trả lời.

Một thiếu nữ khác đi tới, nàng ta nhíu mày nhìn thiếu niên đứng ở sườn núi xa xa, lắc đầu nói:

- Quân bộ đề cử, tới từ biên ải, tinh thông cưỡi ngựa bắn cung cũng không có gì kỳ lạ, chỉ kỳ lạ là các người đều nói lai lịch hắn bình thường, nhưng ta không tin. Mấy trăm thí sinh hôm nay chỉ có một mình hắn là dẫn thị nữ đi cùng, lại dám làm cho thân vương điện hạ xấu hổ, rõ ràng thiếu niên này bình thường quen thói kiêu ngạo, nói không chừng là đệ tử của thế gia vọng tộc nào đấy ở quận Thanh Hà.

- Quận Thanh Hà thì giỏi sao? Đây cũng không phải lúc Thái tổ hoàng đế trị vì. – Chân mày lá liễu dựng lên, thiếu nữ gọi Tư Đồ nói:

- Vô Thái muội muội, điều tra chi tiết người kia cho ta, ta cần biết tường tận.

Mấy quý nữ, tiểu thư thành Trường An đứng cách đó không xa, xung quanh là hơn mười người do Quân bộ đề cử đứng lẻ loi, trong đó có một gã khoảng ba mươi tuổi, đến từ biên cảnh phía Tây Nam, vốn là giáo úy xuất ngũ, hắn nói với mọi người xung quanh:

- Cái đó cũng không phải may mắn, thiếu niên kia cũng giống như ta, được Quân bộ đề cử ra thì chắc chắn trước đây có tông quân tại biên ải, quanh năm thân cận cùng chiến mã thì tự nhiên sẽ có vài “thanh đao” trong người, chỉ có điều tuổi của hắn thật sự rất nhỏ.

Như để chứng minh cho suy luận của người này, trong trường thi cưỡi ngựa bỗng vang lên một âm thanh “xi xi...” dữ dội, tiếp theo là mấy tiếng la hét kinh hoàng. Chỉ thấy con hắc mã vốn vô cùng nghe lời, dễ bảo như một thị nữ lúc đi cùng Ninh Khuyết lại trở nên ngang ngược, hung tợn, một gã thí sinh khác bị nó đá một cái thật mạnh đang đau đớn bò trên bãi cỏ, sắc mặt cực kỳ xấu hổ.

...

...

Ninh Khuyết cũng không biết mấy thí sinh khác đang bàn luận về mình bên trường thi cưỡi ngựa, mà nếu biết có vị “đồng đội” tán dương hẳn có vài thanh đao, có lẽ hẳn sẽ tự đắc trong lòng: ta có tới ba thanh đao.

Ngoại trừ mã đao thì chính là cung tiễn - thứ hẳn am hiểu nhất trên đời này, đơn giản vì sinh tồn ở nơi rừng núi, thảo nguyên mà hẳn rèn luyện được những kỹ năng đó. Dựa vào đơn đao và cung tên, hẳn có lòng tin giao thủ với mấy người tu hành có cảnh giới Động huyền hạ phẩm mà vẫn còn sống. Chính vì thế mà việc thi bắn cung này đối với hẳn quả thật mà một chuyện cực kỳ đơn giản.

Bắn cung với cưỡi ngựa khác nhau, không cần so sánh cũng như bình luận giữa các thí sinh. Cho nên lúc thi cưỡi ngựa hẳn đã dốc toàn lực, cố gắng vượt mặt, bỏ xa các thí sinh khác càng nhiều càng tốt. Giờ là thi bắn cung, giương cung, lắp tên, bắn mục tiêu ngoài trăm bước chân cũng chẳng khiến hẳn bận tâm nhiều, chỉ cần mỗi mũi tên đều xuyên tâm là được.

Hàng hóa so với hàng hóa, thua thì sẽ bị vứt bỏ, người đấu với người, thua tất phải chết. Nếu để những thí sinh người đang đầy mồ hôi, cánh tay còn đang run rẩy giương cung biết họ bị yêu cầu bắn tất cả mũi tên đều xuyên tâm, có lẽ sẽ bị dọa cho chết đi sống lại.

Nhưng Ninh Khuyết lại thích như thế, hẳn giương cung, lắp tên, theo tiếng dây cung bắn ra, mũi tên lông vũ quen thuộc của binh sĩ Đại Đường bắn “véo” một tiếng, rất chuẩn xác ghim ngay hồng tâm.

Trước khi mũi tên trúng hồng tâm, hẳn đã rút ra mũi tên thứ hai từ sau lưng. Lắp lại động tác lắp tên, kéo cung, mũi tên bằng gỗ từng một lần nữa “vù vù” vút qua chiếc nhắm nơi tay, sau đó không ngoài ý muốn đâm thẳng vào hồng tâm.

Động tác bắn cung của hẳn cũng không nhanh, bắn mục tiêu bên ngoài trăm bước chân cũng không có xuất hiện chuyện thần kỳ như một tên bắn thủng bia, hoặc mũi tên sau chệch đôi mũi trước... Hẳn cứ thông thả bắn từng mũi một, nhưng lại tạo nên một tiết tấu gì rất kỳ diệu, tiếng dây cung “ong ong” giống như đang chậm rãi tấu lên một bản nhạc trong gió.

Sắc mặt tỉnh táo, đứng đứng tư thế, không chế tiết tấu, căng dây cung vô cùng chính xác, tất cả như một thứ nghệ thuật được thể hiện cực kỳ nhuần nhuyễn. Ba mươi mũi tên trong bao ngày càng với đi, động tác của hẳn ngày càng thu hút được sự chú ý của người khác. Không biết từ khi nào đã có rất nhiều người tụ tập sau lưng hẳn, có thí sinh, giáo thụ, còn có cả hai vị tướng lĩnh Quân bộ đến đây thị sát.

Lúc này trong mắt mọi người, tên thiếu niên đứng giương cung bắn tên trên bãi cỏ dường như biến thành một người chiến sĩ dày dặn kinh nghiệm sa trường, cho dù có ngàn vạn thiết kỵ tiến tới như sấm sét cũng không thể khiến hẳn chớp mắt một cái.

Vị tướng lĩnh nhìn Ninh Khuyết bắn mũi tên cuối cùng xong, quay sang tên tùy tùng bên cạnh nói:

- Tra cho ta vị thiếu niên kia là do vị tướng quân nào dạy dỗ, nếu như lần này không được nhận vào Thư Viện, phải để hẳn trở lại quân đội ngay.

Dừng lại một chút, vị tướng lĩnh lại thấp giọng nói:

- Chú ý, nhớ giữ bí mật chuyện này, nếu lộ ra thì hẳn sẽ bị triệu về đơn vị cũ. Vũ Lâm Quân chúng ta cần phải lén lút giành lấy.

...

...

Hoàng hôn đã từ từ buông xuống, hoàng đế cùng hoàng hậu tất nhiên phải trở về thành Trường An, chỉ còn thân vương điện hạ cùng toàn bộ quan lại chủ trì ở lại. Sáu môn thi cuối cùng cũng đã xong, đã đến lúc công bố kết quả.

Mấy trăm tên thí sinh đứng lặng yên ở khoảng đất rộng trước tấm bình phong bằng đá, nhón nhón chân cố gắng quan sát xem có bóng dáng vật gì được dán lên bước tường kia không. Khung cảnh lúc này giống hệt mấy trăm con ngỗng bị đói bụng lâu ngày, dài cổ chờ người cho ăn.

Vài vị giáo thụ chậm rãi đi ra, bọn hần hướng về phía thân vương điện hạ khẽ cúi người vấn an. Sau khi để ấy vị quan viên cùng nhau xác nhận, mấy vị giáo thụ bước lên cái bàn gỗ, kéo một thùng mễ tương ra rồi cầm một tờ giấy đỏ thắm dán lên trên tường.

Một biển âm thanh hứng khởi vang lên, mấy trăm tên thí sinh như đàn ngỗng đói cuối cùng cũng đã được cho ăn, bọn hần không kìm chế được sự phấn khích mà cứ nhào về phía trước

Ninh Khuyết nắm bàn tay hơi lạnh của Tang Tang, lách trái, lách phải, nhưng cuối cùng cũng phải ra sức xông thẳng về phía trước. Cố gắng chen đến chỗ bức bức tường, đầu tiên đưa mắt nhìn về bảng kết quả của hai môn Lễ nghi và Thi từ.

Hần thấy tên mình ở phía dưới cùng của tờ kết quả.

“Ninh Khuyết – Đê Đĩnh”

Điểm số của môn “Thi từ” cũng tương tự.

Hần cảm thấy hơi tức giận, khẽ thì thào tự nhủ:

- Không phải tệ thế chứ, cứ cho là ta viết linh tinh đi, nhưng ta đã viết rất nhiều chữ, chữ lại đẹp như thế, không lẽ chấm bài ta là nữ giáo thụ sao?

Phía sau hắn có người nhịn không được cười khi khi, nói châm chọc:

- Còn tưởng Tam công tử Nam Tấn là nhân vật thiên tài như thế nào, hóa ra cũng chỉ là kẻ thùm rỗng kêu to, COCC mà thôi.

Người đang cười nhạo chính là thiếu nữ mặc tiền bào lúc trước, có lẽ do nàng ta không cam lòng, cho nên lúc kết quả được dán, nàng liều mạng cố chen tới gần Ninh Khuyết dù phải cách xa mấy công tử, tiểu thư đi chung. Nàng muốn tận mắt nhìn xem kết quả thi của hắn ra sao.

Ninh Khuyết cũng không biết vị quý nữ này chính là con gái của tướng quân Vân Huy, tên là Tư Đồ Y Lan. Hắn đưa mắt nhìn nàng ta không chút hứng thú, sau đó xoay người nắm tay Tang Tang lách ra bên ngoài.

Thiếu nữ kia cảm thấy kinh ngạc, nàng xoay người nhìn theo bóng lưng của hắn rồi la lớn:

- Người không ở lại xem thành tích à?

Ninh Khuyết cũng không quay đầu lại, bình tĩnh nói:

- Thượng giáp.

Thiếu nữ mặc tiền bào cùng mấy người xung quanh nghe lời này xong suýt ngã ngựa trên đất vì khiếp sợ. Trong lòng nghĩ thầm tên này chẳng biết là nhân vật từ đâu nhảy ra, sao lại có thể tự tin, kiêu ngạo như thế, chưa xem kết quả mà đã dám khẳng định được thượng giáp sao?

Tang Tang ngẩng mặt lên, nhìn hắn một cách đầy hoài nghi.

Ninh Khuyết cười cười nhìn nàng rồi giải thích:

- Về mặt ra vẻ lạnh lùng, bọn hần không thể bằng ta.

76. Chương 77: Thư Viện Ngoại Hạng.

Ninh Khuyết kéo Tang Tang ra khỏi đám người, hắn cũng không vội rời đi mà đứng một góc gần tấm bình phong xem náo nhiệt. Trong lòng hắn cảm thấy hơi hối hận vì việc cố sức biểu hiện lúc trước thật khó coi.

Không biết có phải vì đã thuận phục con hắc mã, hay do những mũi tên lông vũ kia đã làm hấn nhớ lại chuyện bên bờ hồ Sơ Bích, khuôn mặt hấn trong vô thức hiện lên vẻ tàn nhẫn. Thực tế hấn cũng không chắc chắn tổng điểm các môn thi của mình có đủ để đạt chuẩn hay không.

Hôm nay là ngày Thư viện mở cửa chào đón tất cả thanh niên anh tài từ khắp nơi trong thiên hạ đổ về tham dự. Nếu như không phải vì một màn “tia chớp màu đen” nơi trường thi cưỡi ngựa, thì cũng không có ai chú ý đến một kẻ ăn mặc quần áo bình thường như Ninh Khuyết. Cho nên lúc hấn rời khỏi đám đông thì cũng không có ai quan tâm, hầu hết mọi người đều chú ý vào kết quả thi của mình, hoặc là để ý những người có chút tên tuổi trong đợt khảo thí Thư Viện lần này.

Tỷ như tên Lâm Xuyên Vương Dĩnh do đích thân Thiên Hương Bỉ Dã - giáo thụ Thư Viện đưa về, mặc dù hấn mới mười bốn tuổi nhưng bài phát biểu hùng hồn trong thành Trường An vài ngày trước cũng đã gây được chút ít danh tiếng, hay giống như tài tử Chung Đại Tuấn đến từ học phủ nổi tiếng Dương Quan. Thế nhưng Vương Dĩnh dù sao cũng còn nhỏ tuổi, mà Chung Đại Tuấn lại là kẻ tài văn danh chấn Nam Đường. Tuy nhiên, đa số thí sinh coi trọng nhất vẫn là tam công tử Nam Tấn - Nhữ Dương Tạ Phủ.

Nam Tấn Tạ Phủ chính là thế gia ngàn năm có truyền thống thi thư, văn chương. Vị tam công tử Tạ Thừa Vận thuở nhỏ thông minh hơn người, ba tuổi làm văn, năm tuổi làm thơ, lớn lên lại giao du cùng nhiều danh sĩ, ở Tạ Phủ không bao giờ có bóng dáng của kẻ nghèo hèn. Trưởng bối của hấn tán thưởng tài học, lại không tiếc tiền tài lễ vật mời nhân tài các nước làm khách, khiến Tây Tịch (ghế dành cho khách) nơi Tạ Phủ thay đổi như nước đổi dòng, liên tục không ngừng nghỉ. Nhờ đó làm tên tuổi hấn nổi tiếng như hiện nay.

Nổi tiếng chỉ sau Vô Hư Sĩ, năm nay Tạ Thừa Vận chưa đến mười tám tuổi nhưng đã là thám hoa của Nam Tấn năm trước. Sau khi thi cử, hấn kiên quyết từ quan ở Nam Tấn, đi một mạch tới Bắc thượng, vượt ngàn dặm xa xôi đến Đại Đường, với mục đích là thi vào Thư Viện.

Thư Viện chiêu sinh tuy rất nghiêm ngặt, nhưng nếu cả thám hoa Nam Tấn cũng không thể đậu thì quả thật hơi khó tưởng tượng. Thế nên ai cũng đinh ninh Tạ Thừa Vận sẽ vượt qua kỳ thi, mọi người chỉ chờ xem liệu hấn có đứng hạng nhất hay không mà thôi.

Lúc này ba người là Tạ Thừa Vận, Chung Đại Tuấn, Lâm Xuyên Vương Dĩnh đang đứng chấp tay dưới bức tường đá nhìn lên bảng. Chung Đại Tuấn mặc một thân ô sam (áo màu đen), sắc mặt tỏ vẻ không quan tâm, hấn biết rõ thành tích hai môn Cưỡi ngựa, Bắn cung chỉ có thể đạt điểm trung bình, không thể đạt điểm cao nhất được. Mà kẻ mới chỉ mười bốn tuổi - Vương Dĩnh lại không giấu được vẻ khấn trương trên mặt. Riêng Tạ Thừa Vận mặc bộ áo bào màu trắng lại cực kỳ bình tĩnh, dung nhan anh tuấn tương xứng với tài năng của hấn tạo nên một vẻ thong dong, tự tin.

Hai thiếu nữ, một mặc tiến bào, một tên là Vô Thái cùng vài thiếu nữ quyền quý gia thế bất phàm khác trong thành Trường An đứng sau hạ giọng cười hì hì. Mấy nàng ấy tính tình vốn thoải mái, cởi mở nên cũng không hề e dè, cứ nhảm thẳng Tạ Thừa Vận mà chỉ trỏ.

Đám thanh niên nam nữ chen chúc xung quanh tự giác tách ra một khoảng rộng, giống như sợ quấy rầy hoặc sợ đụng chạm đến bọn hấn. Pháp luật Đại Đường tuy nghiêm nhưng khác biệt giai tầng không quá chặt chẽ. Chỉ vì lúc này, tại nơi tám bình phong ở cổng có bảy tám người đang đứng, ngoài việc có gia thế hiển hách thì tự bản thân những người này cũng có danh tiếng nhất định, đám người còn lại vô thức muốn duy trì khoảng cách với họ.

Thình thoảng có tiếng thở dài phát ra. Mỗi khi giấy ghi kết quả thi được dán lên bảng, tên của ba người này sẽ gây nên một hồi xì xào, đồng thời sẽ kéo theo rất nhiều ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn từ phía sau lưng của ba gã tài tử.

Lâm Xuyên Vương Dĩnh quay đầu hướng về phía mọi người ngại ngùng chấp tay thi lễ. Do sức khỏe của hấn lúc nhỏ không tốt, nên chỉ có môn bắn cung bị hạng Bính, còn lại đều là hạng Giáp, nhất là môn Nhạc đạt tới thượng giáp. Nghe nói vào buổi sáng, lúc hấn đánh đàn thi môn Nhạc, thanh âm được Thanh Vu lão Phụng Thanh - giáo thụ Thư Viện đánh giá rất cao.

Dương Quan Chung Đại Tuấn khẽ nâng cằm, hướng về phía các thí sinh sau lưng thăm hỏi, khuôn mặt hơi lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo. Tuy nhiên trước giờ người Đại Đường vốn dĩ đều cởi mở, thoải mái, chỉ cần người

có tư cách để kiêu ngạo, vậy ta sẽ hết lòng ca ngợi người. Chung Đại Tuấn ngoại trừ cười ngửa hơi yếu chỉ được hạng át, còn lại bốn môn đều là hạng giáp, nhất là môn Thi thư đạt thượng giáp, thành tích của hắn ưu tú như vậy xứng đáng được vỗ tay tán thưởng.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ánh mắt nóng bỏng của các thiếu nữ đương nhiên đều dành cho tam công tử Tạ Phủ - Tạ Thừa Vận. Trong sáu môn thi, có hai môn Lễ nghi và Thi thư có thể nói là hắn đạt điểm thượng giáp trọn vẹn nhất, được liệt vào danh sách những người có điểm cao nhất thi vào Thư Viện trong mười năm gần đây.

Tạ Thừa Vận hướng xung quanh mỉm cười hành lễ, ánh chiều tà chiếu rọi lên một thân áo trắng càng tôn lên nét cười rạng rỡ trên khuôn mặt anh tuấn của hắn. Thiếu nữ mặc tiến bào cùng nhóm quý nữ càng vỗ tay nhiệt liệt, tung tăng như chim sẻ, giống như đây cũng là niềm vinh dự của các nàng vậy.

Nơi tầm bình phong ở đằng xa, Ninh Khuyết cùng Tang Tang cùng nhau đứng xem. Hắn nhìn cảnh náo nhiệt trước mặt không nhận được mà nói một cách châm chọc:

-Thực không hiểu nổi, chẳng lẽ tên tam công tử gì đó lớn lên xinh đẹp hơn so với người khác sao?

Đây chỉ là một thông tục quen thuộc ở Vị Thành, ví dụ như người nào đó được cho là tốt nếu uống nhiều hơn đồng bọn hai ba chén rượu, đồng bạn sẽ chế giễu hắn dựa vào cái gì? Chẳng lẽ vì người lớn lên xinh đẹp hơn so với người khác sao? Ninh Khuyết chỉ là thuận miệng châm chọc một câu, hắn không thấy được trên khuôn mặt Tang Tang, dưới đôi lông mày lá liễu là đôi mắt đang ngập tràn sự hâm mộ: “Công nhận là rất đẹp”.

Ninh Khuyết nghẹn lời, hắn cúi nhìn đôi giày lộ ra bên ngoài vạt áo, dường như có con kiến đang bò qua thì phải.

Dưới bảng kết quả có thí sinh hưng phấn nói:

- Sáu môn toàn bộ là giáp, hai môn là thượng giáp, đây có thể xem như là thành tích thi vào Thư Viện tốt nhất trong mười năm gần đây, Nam Tấn Tạ tam công tử quả nhiên danh bất hư truyền.

Có thí sinh không cam lòng đáp lại một câu:

- Ai nói là thành tích tốt nhất trong mười năm gần đây? Năm năm trước, thí sinh nổi danh Tây Lăng thi sáu môn đều đạt thượng giáp, giáo thụ toàn Thư Viện đều chạy đến xem bởi vì đó là thành tích tốt nhất trong một trăm năm gần đây!

Lời nói vừa ra, phía dưới tầm bình phong ở cổng lập tức yên tĩnh lại, ba người Tạ Thừa Vận nhú mày hướng về phía phát ra tiếng nói. Thi vào Thư Viện lại có thể đạt được sáu môn thượng giáp? Điều này thật sự quá mức kinh khủng, có thể đạt được thành tích tốt nhất trong trăm năm gần đây khi thi vào Thư Viện thì thí sinh tên Tây Lăng kia có thể gọi là “Đánh khắp thiên hạ không địch thủ” rồi.

- Tại sao chúng tôi chưa từng nghe qua có người tên Tây Lăng? – Người lên tiếng đầu tiên lúc này không cam lòng hỏi lại.

Tên thí sinh kia nhìn hắn nói châm chọc:

- Thí sinh Tây Lăng kia sau khi hoàn thành kỳ thi vào Thư Viện, không cần trải qua việc kiểm tra gì nữa thì được viện trưởng đại nhân triệu lên tiến nhập vào tầng hai. Năm năm gần đây, có lẽ đều học tập ở trong tầng hai, như ta và người chỉ là phạm phu tục tử làm sao có thể biết được chứ?

Các thí sinh bên dưới thán phục trong kinh hãi, khắp nơi nhao nhao phỏng đoán vị thí sinh tên Tây Lăng kia là thần thánh phương nào. Đó mới thật sự là thành tích tốt nhất trong trăm năm gần đây, vừa vào Thư Viện lại được cho phép vào ngay tầng hai.

Nghe tới tên Tây Lăng đã vào tầng hai, đuôi lông mày vị tài tử Nam Tấn Tạ tam công tử hơi nhíu lại, vẻ căng thẳng hiện lên trong mắt. Phạm là thiếu niên thành danh, trong nội tâm ai chẳng có mấy phần cao ngạo, kết quả kì thi khoa cử tại Nam Tấn năm ngoái hắn không thoả mãn, nên hắn mới lựa chọn thi vào Thư Viện để khẳng định chính mình. Mục tiêu của hắn đương nhiên là tầng hai của Thư Viện, nơi cực kỳ bí ẩn trong truyền thuyết, hắn không ngờ rằng so với người kia thì hắn quả thật chậm hơn rất nhiều.

Bên cạnh Thiếu nữ mặc tiến bào là thiếu nữ họ Kim tên Vô Thái, ấu nữ của đương kim Đại Đường Quốc Tử Sái Tửu. Thuở nhỏ tính tình nàng ta ôn hòa, yêu thích thi thư, sớm nghe qua danh tiếng Nam Tấn Tạ tam công tử. Những ngày tại hội thi thơ nơi quán rượu Trường An, cùng người này gặp gỡ, chuyện trò, nàng phát hiện hẳn thực sự rất tài hoa. Nhìn thần sắc hẳn lúc này, nàng mỉm cười mở lời:

- Tạ tam công tử sáu môn đều là giáp, hai môn đạt thượng giáp đã là thành tích cực kỳ hiếm thấy, ít nhất không ai bì kịp trong lần thi này.

- Đạo lý chính là đây! Lần thi vào Thư Viện lần này Dương Quan Chung Đại Tuấn môn Thi thư thượng giáp, Lâm Xuyên Vương Dĩnh môn Nhạc thượng giáp, Tạ tam công tử là song môn thượng giáp. Còn ai có thể tốt hơn so với ba người họ đây?

Đám thí sinh đứng ở chỗ bình phong nhao nhao đồng ý. Tạ Thừa Vận sắc mặt hơi giãn ra, cười cười tự giễu, lại một lần nữa chấp tay hoàn lễ.

Thiếu nữ mặc tiến bào đang chuẩn bị cùng mấy thiếu nữ khác tiến lên nói chuyện với tam công tử đột nhiên nghĩ ra một việc. Nàng chợt nhớ tới cái tên phát ngôn cực kỳ hoành tráng lúc rời đi kia, trong lúc vô thức ngẩng đầu nhìn về phía tấm bình phong phía trên, trong lòng suy nghĩ chắc chắn là tên kia sợ mất mặt cho nên mới nói như vậy. Nhưng liên tưởng tới tia chớp đen nọ, nàng bất tri bất giác có chút tin tưởng sẽ thấy được tên hẳn trên bảng.

Môn Âm nhạc phía trên nhất định không có tên hẳn, không, phải nói là toàn bộ môn Âm nhạc đều không có thì đúng hơn. Tên này xem ra quả thật là một tên hữu danh vô thực, Lan Lan người quả thật là đồ ngốc mới đi tin tưởng cái tên nói bừa kia.

Tư Đồ Y Lan, nữ nhi của Vân Huy tướng quân tức giận nắm chéo áo xoắn lại, vốn muốn tiếp tục đi tìm tên họ của hẳn nhưng ánh mắt lại không tự chủ được dời sang hai bên.

Nàng trợn tròn mắt, nhìn lên bảng môn Tính toán, Cưỡi ngựa, Bắn cung, nhìn đến cái tên giống như đúc kia, nàng không biết mình có hoa mắt không, môi thắm vô thức đọc lên:

- Ninh Khuyết, là thượng giáp! Là thượng giáp! Lại là thượng giáp?

Theo tiếng nói của nàng, tiếng chúc mừng lẫn nhau của các thí sinh phía dưới nhỏ dần lại. Lúc đầu các thí sinh chỉ tìm kiếm tên của mình, sau đó sẽ chú ý đến tên của những người có chút tên tuổi, cực ít người chú ý mấy người vô danh trên bảng danh sách, nên tự nhiên không ai phát hiện ra tên hẳn.

- Ba môn thượng giáp? - Có người khiếp sợ ngẩng đầu nhìn nơi bình phong, lớn tiếng la lên.

Kim Vô Thái đưa tay che miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nghĩ đến câu nói lúc trước, nàng không thể tin tưởng nói ra:

- Nguyên lai tên kia nói sự thật, hẳn biết rõ nhất định kết quả khảo thí được thượng giáp.

Lúc trước mọi người còn đang tán thưởng thành tích Nam Tấn tam công tử hai môn thượng giáp, bàn đi bàn lại, đều cho rằng nhất định hẳn sẽ đứng nhất kỳ thi vào Thư Viện lần này, ai có ngờ được chỉ trong chốc lát lại nhảy ra một tên ba môn thượng giáp.

- Ai là Ninh Khuyết?

- Ninh Khuyết là ai?

Những người không có chứng kiến một màn như tia chớp kia đều mang theo sự tò mò tiến đến bên cạnh bạn bè của chúng, để nghe mấy tên này bắt đầu say sưa kể lại, nhất là hình ảnh con hắc mã tựa như thị thiếp cực kỳ biết nghe lời.

Tư Đồ Y Lan dõi bốn phía tìm kiếm, phát hiện bóng dáng hẳn ở đằng xa, nàng vội vàng lôi kéo Kim Vô Thái lách lách đám người rồi chạy sang bên đó.

Ba người Tạ Thừa Vận lúc này dường như bị lãng quên, hẳn cười cười tự giễu, đáy mắt hiện lên sự lãnh đạm, đưa tay hành lễ cùng Vương Dĩnh và Chung Đại Tuấn, hẳn theo mấy vị quý nữ Trường An kia rời đi.

Phía dưới bình phong các thí sinh tự động tách ra một con đường, sau đó lập tức khép lại tựa như một rãnh nước theo bọn hắn tiến về phía một góc bình phong, chỗ thiếu niên chưa từng được nhắc đến - Ninh Khuyết.

Ninh Khuyết cũng không biết chỗ bình phong ở cổng xảy ra chuyện gì. Lúc này hắn đang cúi đầu cùng Tang Tang thương lượng buổi tối trở lại cửa hàng nên ăn cái gì chợt phát hiện một đám người nháo động phía trước, sau đó là thiếu nữ mặc tiến bào đột nhiên từ đâu vọt tới trước mắt.

Tư Đồ Y Lan kinh ngạc nhìn hắn hỏi:

- Ba môn thượng giáp...Ngươi...sao ngươi làm được?

Ninh Khuyết giật mình, nhìn đoàn người tụ tập phía trước ngày càng nhiều trả lời:

- À, là do ta luyện tập rất chăm chỉ đó mà.

Tang Tang ngẩng mặt lên nhìn hắn, đôi lông mày lá liễu tràn đầy nghi hoặc, nàng nghĩ thầm không biết thiếu gia ngươi có biết luyện tập là cái gì không nữa.?

77. Chương 78: Thảo Luận Học Thuật Lúc Giữa Chiều.

Ánh mắt hâm mộ xuất hiện càng ngày càng nhiều. Những tia sáng màu vàng kim như đem tòa núi lớn phía sau biến thành một tòa thần đàn cao lớn, rêu phong mọc ra từ những khe nứt bên trên tấm bình phong bằng đá phẳng phát lộ ra một thứ tình cảm ấp áp, giục giã mọi người mau mau trở về nhà. Nhưng các thí sinh đã biết được thành tích khảo thí của mình vẫn không hề rời đi, vẫn vây quanh tấm bình phong mà đánh giá tên thiếu niên nhìn qua cực kỳ bình thường kia, ngẫu nhiên cũng chú ý tới cô nàng tỷ nữ nhỏ bé bên cạnh, sau đó thấp giọng bàn luận vài ba câu.

Ánh mắt của các thí sinh này rất phức tạp, có nghi ngờ, có khiếp sợ, có khó hiểu... Khảo thí hôm nay không ngờ có người đạt được ba môn thượng giáp, vượt qua cả Nam Tấn Tạ tam công tử, hơn nữa trước giờ hắn lại là kẻ hoàn toàn vô danh. Hai môn Cưỡi ngựa, Bắn cung, thể hiện bản lĩnh nơi chiến trường thì không cần nói, dù gì hắn cũng do Quân bộ đề cử, một thân bản lĩnh của hắn chắc đã được mài giũa trên thảo nguyên nơi biên ải. Thế nhưng ngay cả môn Tính Toán hắn cũng đạt thượng giáp thì quả thật khó tin, phải biết ngay cả Tạ Thừa Vận, Chung Đại Tuấn, và Vương Đình, ba người này vốn là những kẻ được kí thác nhiều kỳ vọng nhất cũng không vượt quá hai môn thượng giáp.

Có thí sinh lẹ mồm lẹ miệng nhin không được đưa ra nghi ngờ, ngay lập tức nhận được hưởng ứng của nhiều người. Tư Đồ Y Lan sửa sang lại trang phục bị kéo nhàu do vội vã trước đó, nàng khẽ nhíu mày nhìn Ninh Khuyết rồi nói:

- Ngươi làm sao thi được ba môn thượng giáp?

Những lời này thể hiện rõ sự nghi ngờ, khó hiểu, trong cách nói ẩn chứa sự cố chấp, không chịu khuất phục. Ninh Khuyết nghe qua rất không thích, tuy nhiên nhìn thần sắc vị thiếu nữ này hắn là không có ác ý, chỉ là ví dụ điển hình cho việc bị những tin động trời làm choáng váng đầu óc, dẫn tới những biểu hiện hồ đồ như trên. Thế nên hắn cũng không có trả lời, đưa ra hai tay tỏ vẻ vô tội, hắn khẽ cười cười.

Quân bộ năm nay đề cử hơn bảy mươi tên thí sinh, nhiều kẻ trong thành Trường An vốn đã được nhắm trúng từ trước cảm thấy không vui lắm vì bị danh tiếng của Ninh Khuyết áp lên đầu. Thấy hắn không có trả lời, mấy tên thiếu niên nam nữ trong thành liền liền bàn luận âm ỉ về câu hỏi của Tư Đồ Y Lan lúc trước.

Thí sinh được Quân bộ đề cử đứng đầu ba môn, điều này khiến cho tất cả những người đến từ vùng biên thùy đế quốc Đại Đường đều cảm thấy vô cùng vinh quang. Bởi vì tuổi bình quân của bọn họ so với những người khác lớn hơn một chút, cho nên khi làm việc, nói chuyện luôn trầm ổn, trong lòng mặc dù ủng hộ Ninh Khuyết nhưng ngoài miệng cũng không vội vã nói ra điều gì.

Nhưng có vị công tử xuất thân chốn đô thành đã cảm thấy không nhin được nữa.

Đông đưa cây quạt nơi tay, hần từ từ tiếng đến gần rồi đặt tay lên bờ vai của Ninh Khuyết, tiếp đó hần nhìn chăm chăm vào những thí sinh khác nói to:

- Có ai cảm thấy không phục không? Ninh Khuyết là bằng hữu của ta, các người biết hần là người như thế nào không? Hần có thể đi Hồng Tụ Chiêu uống rượu, gọi cô nương mà không cần trả tiền, các người làm được sao? Thử hỏi trên đời này còn có chuyện gì mà hần không làm được không?

Trong thành Trường An, đám thanh niên mỗi lần đứng ra so vai vế, không gì hữu hiệu bằng việc đem chức quan của mấy ông bà bỏ ra, sau đó là nhà ai kiếm được bạc nhiều hơn... Đối với một xã hội năng động như Đại Đường, địa vị cùng tài phú tùy thời đều có thể biến hóa nhanh chóng. Hơn nữa, ngoài những thứ vô vị, thô tục đó, bọn hần coi trọng nhất chính là tài hoa, thanh danh đích thực, nhất là những kẻ có thể tự mình thành danh trong thành Trường An.

Đương nhiên, nếu muốn nổi tiếng trong thành Trường An cũng không thể hoàn toàn không cần gia thế, bối cảnh ủng hộ. Tuy nhiên cũng có những nơi không hề kiêng kỵ những thứ này, ví dụ như Hồng Tụ Chiêu, Nhà ăn của các Bộ... Cho nên những nơi này liền trở thành chỗ để phân cao thấp cho những kẻ nhiều tham vọng, thích ganh đua.

Chu Do Hiền nói Ninh Khuyết uống rượu, gọi cô nương không cần trả tiền, gây chuyện cũng không ai dám nói ở Hồng Tụ Chiêu không phải là nhục nhã hần, mà chính là gây dựng thanh danh thay hần. Quả nhiên nghe xong mấy việc này, sắc mặt đám thanh niên nam nữ kia nhất thời biến đổi, ánh mắt nhìn về Ninh Khuyết bắt đầu hiện lên chút ít kính nể.

Tuy nhiên không phải tất cả mọi người đều bị rung động, ví như Tang Tang khi nghe xong liền ngẩng khuôn mặt hơi đen của mình lên, lông mày nhíu lại nhìn chăm chăm vào vị công tử đang đặt tay lên vai thiếu gia mà không ngừng vỗ vỗ kia. Nghe hần kể việc thiếu gia đi thanh lâu ra sao nàng cũng cảm thấy bình thường, chỉ có Tư Đồ Y Lan khi nghe đến đó, ánh mắt nhìn Ninh Khuyết liền trở nên có chút quái dị.

- Ta chưa phục, khảo thí môn Tính toán vốn là một đề khó, nói đúng cũng dễ, mà sai cũng không thể cãi. Phu tử uống mấy bầu rượu, hái mấy cân hoa? Vấn đề này hần không thể có nhiều đáp án, người tại sao có thể đạt thượng giáp? Ngay cả Tạ tam công tử cũng chỉ đạt được trung giáp mà thôi.

Tư Đồ Y Lan đang cầm tay Kim Vô Thái bỗng run lên, giống như không cam lòng.

Bình thường nàng cũng không phải là kẻ điêu ngoa, vô lý, chỉ là nàng biết Kim Vô Thái khá hâm mộ vị Tam công tử đến từ Nam Tấn, thế nhưng lúc này danh tiếng của vị kia hoàn toàn bị che phủ bởi Ninh Khuyết. Nhìn ánh mắt âm đạm của Vô Thái, nàng không nhịn được mà hỏi vài câu. Ngoài ra còn một điều quan trọng hơn, ngay cả chính nàng ta cũng không hề ý thức được nguyên nhân là gì.

Tại tràng khảo thí cưỡi ngựa, nàng bị con hắc mã to lớn kia hất rớt xuống đất, lại còn suýt bị giẫm lên mặt. Thân là con gái của Vân Huy tướng quân, nhưng ngay cả một con ngựa đều không thể thu thập được khiến nàng cảm thấy vô cùng buồn rầu. Vậy mà ngay say đó, Ninh Khuyết lại chẳng biết dùng cách nào nhẹ nhàng thu phục con hắc mã kia, còn giành được điểm thượng giáp duy nhất ở môn cưỡi ngựa. Điều này khiến nàng cực kỳ khó hiểu, không có cách nào giải thích tự nhiên không thể cam tâm.

Đúng lúc này bỗng vang lên một âm thanh già nua:

- Bởi vì hần chính là người đầu tiên đưa ra đáp án trong môn Tính toán, đề bài vớ vẩn như vậy mà trả lời cũng không được thì các người đứng là quá ngu ngốc. Chấm bài cũng dựa vào tốc độ, ta lúc phê duyệt đề thi, chu sa còn chưa kịp mở ra thì hần đã trả lời xong, vậy nên hần được điểm thượng giáp. À, vị học trò này, mời người tránh ra một chút.

Một vị bạn áo dài màu xanh, cầm trong tay cây chổi trúc chẳng biết ở đâu xuất hiện bên cạnh tấm bình phong. Thân thể vị này hơi cong xuống, đem tro bụi dưới chân mọi người quét đi chậm rãi, cả người cũng từ từ đi ra ngoài.

...

...

Nhìn bóng lưng dần biến mất phía xa Thư Viện, các thi sinh ngạc nhiên im lặng. Thực tế ở môn Tính toán này, tới bốn phần năm người không có đáp án. Kết quả lại bị lão già kia nói nó là một đề thi ngay cả tên gốc cũng có thể trả lời, điều này khiến có kẻ tức giận mà mở miệng:

- Bà ta cho rằng bà ta là ai vậy?

Một vị giáo thụ đứng bên ngoài lạnh lùng trả lời:

- Nàng là nữ giáo thụ vinh dự duy nhất trong Thư Viện, những kẻ có thể vào được Thư Viện lần này sẽ chịu sự quản lý của nàng ấy trong vài năm tới.

- Chẳng lẽ đó chính là Nhị giáo thụ? – Ninh Khuyết nhìn lão phụ lưng còng phía xa, trong lòng cố nén sự vui vẻ lại.

Nam Tấn Tạ tam công tử lúc này đã lấy lại bình tĩnh, tuy nói hắn cũng có tính háo thắng của tuổi trẻ, nhưng dù sao lần này tổng điểm khảo thí của hắn vẫn đứng đầu. Hơn nữa mục tiêu của hắn cùng những thí sinh khác không hoàn toàn giống nhau, cả tầm mắt cũng rất khác biệt. Hắn coi trọng việc làm cách nào có thể tiến vào tầng hai, hướng chỉ đối phương theo như hắn nhận định cũng chỉ là người bình thường, cùng người này xảy ra tranh chấp cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trái lại, sau khi hắn nghe lão phụ kia nói Ninh Khuyết rõ ràng trả lời đề thi trong thời gian cực ngắn, trong lòng không khỏi có chút bội phục, bèn hướng về Ninh Khuyết chăm chú thỉnh giáo:

- Đề môn Tính toán lần này, ta trước dùng “Cùng cử chi pháp”, nhờ đó tính được kết quả là vô vàn, cuối cùng mới cẩn thận suy nghĩ đạo lý trong đó... Không biết vị này...

Tư Đồ Y Lan từ bên cạnh nói tên Ninh Khuyết ra, Tạ Thừa Vận gật đầu cảm ơn sau đó tiếp tục:

- Không biết Ninh huynh tính như thế nào? Phải chăng là dùng một loại phương pháp tính toán đặc biệt nên mới có thể nhanh như vậy?

- Nếu như liếc qua liền biết kết quả là vô cùng, vậy còn muốn tính toán làm gì nữa? Nếu như muốn nói tới đáp án cuối cùng, kỳ thật ta cũng chẳng muốn nghĩ đi nghĩ lại nhiều, lập tức viết mấy chữ kia lên mà thôi.

Ninh Khuyết trả lời rất có phong thái của một vị tiên sinh, lộ ra tính cách không hề chịu trách nhiệm. Thực tế hắn cũng không nói nhầm, coi gọi là vô hạn rất khác so với một chỉ số chính xác, nói vô hạn cũng như kiểu nói mơ hồ, không biết bao nhiêu.

Rất nhiều người nghe không hiểu, có người cho rằng số hắn gặp may, có ít người cho rằng hắn có tư tâm, cô lẽ chỉ có Tạ Thừa Vận hiểu ra được chút ít. Nhưng ngay khi chuẩn bị hỏi lại một cách rõ ràng, thì từ phía xa truyền tới thanh âm của một vị giáo thụ Thư Viện.

- Tạ Thừa Vận, Vương Dĩnh, Ninh Khuyết, Trần Tư Mạc, Hà Ứng Khâm...đến phòng Thuật khoa báo danh.

Ninh Khuyết nghe tên mình vang lên thì ngẩn người, đến phòng Thuật khoa báo danh là có ý gì? Vì sao khi nghe đi tới nơi đó, hắn lại thấy lạnh lẽo giữa hai chân? Dù sao vấn đề này cũng không tiện hỏi, vì vậy sau khi dặn dò Tang Tang hai câu, hắn liền theo bọn người Tạ Thừa Vận đi về phía Thư Viện. Phát hiện ra đi tới phòng Thuật khoa còn có một vị thiếu nữ, hắn mới cảm giác hơi yên lòng một chút.

Phía trên bức bình phong không ai lộ ra vẻ ngạc nhiên, trên thực tế, nguyên nhân bọn hắn sau khi tò mò cũng không có về nhà là muốn xem thử danh sách báo danh phòng Thuật khoa có tên mình không. Nhìn những người kia đi sâu vào trong Thư Viện, trong lòng những kẻ này tràn đầy hâm mộ. Tư Đồ Y Lan thì thất vọng vung vẩy chân đá lên tấm bình phong, nhìn theo bóng lưng Ninh Khuyết, nàng thấp giọng lầm bầm:

- Làm thế nào mà tất cả chuyện tốt đều bị hắn cướp lấy hết thế này?

Một lúc lâu sau, mấy tên kia mới đi ra từ phía sâu của Thư Viện, cả bọn giống như vừa trải qua một hồi du ngoạn. Tạ Thừa Vận biểu hiện bình tĩnh, Vương Dĩnh cùng những người còn lại khó giấu được sắc mặt vui mừng, chỉ có Ninh Khuyết trên mặt căn bản không có biểu lộ gì cả.

Ngoài sáu khoa cơ bản ra thì Thư Viện còn có Thuật khoa, khoa này lập ra chính là để bồi dưỡng những đệ tử có tiềm chất tu hành, những đệ tử học tập ở đây sẽ có cơ hội tiếp xúc với kiếm thuật, phù thuật,... cho

nên mới gọi nó là Thuật khoa. Những thí sinh được giáo thụ gọi lúc trước chính là những người được cho là có tiềm chất, được đưa đi kiểm tra nhiệm lục.

Ninh Khuyết sở dĩ được chọn là vì kiểu chữ “trâm hoa”, cùng với sự phản ứng mau lẹ ở môn Tính toán. Thư Viện qua đó mới cho rằng hắn có tiềm chất tu hành, nhưng giáo thụ phụ trách kiểm tra thân thể lại thất vọng phát hiện ra rằng, các khiếu nơi Khí Hải Tuyết Sơn của hắn không hề thông.

Bất quá chỉ là thêm một lần hy vọng rồi thất vọng mà thôi, nếu như không hy vọng, tất nhiên cũng sẽ không thất vọng. Ninh Khuyết cực kỳ hiểu rõ tình trạng thân thể của mình, vì thế hắn biểu hiện rất bình tĩnh.

Tạ Thừa Vận ở Nam Tấn cũng đã bước chân vào con đường tu hành nên đương nhiên không có gì hưng phấn, mà hôm nay Vương Đình cùng những người còn lại biết được mình có khả năng bước vào cảnh cửa huyền diệu kia không khỏi cảm thấy hưng phấn kích động.

- Ta không được – Ninh Khuyết mở ra hai tay hướng mọi người giải thích.

- Chà...Cũng không hẳn là không được... Giáo thụ nói ý chí của ta không phải là vấn đề, chỉ là Tuyết Sơn Khí Hải hơi kém cỏi, không hợp với việc tu hành.

Thư Viện điểm danh bảy người, chỉ có một mình hắn không thông qua kiểm tra. Ánh mắt các thí sinh nơi bình phong nhìn hắn trở nên phức tạp, có ánh mắt vốn ẩn chứa địch ý nay đã trở thành đồng tình, đương nhiên cũng không thiếu ánh mắt trào phúng.

Người Đường tôn trọng cường giả, nhưng cũng không kỳ thị người yếu, lịch sử ngàn năm nuôi dưỡng cho bọn hắn thứ tâm cảnh đặc biệt, rất dễ dàng vị tha cho người khác. Lúc trước Tư Đồ Y Lan vốn nhìn Ninh Khuyết cũng không vừa mắt thì nay cũng thở dài một tiếng, nói:

- Không cần quá thất vọng, người tu hành được vốn cũng không nhiều, người xem, không phải chúng ta so với người cũng giống nhau thôi sao.

- Lời này quả thật chính là đạo lý, người không thể tu hành nhưng người cũng không phải là thanh củi mục.

Ninh Khuyết tiếp nhận ấm nước từ tay Tang Tang rồi nhấp một ngụm, sau đó nhìn qua nàng nói:

- Ta là chuyên gia đốn củi đó.

78. Chương 79: Bài Học Đầu Tiên

Tư Đồ Y Lan mở to đôi mắt nhìn vào đồng cỏ đỏ rực như một cánh đồng lửa dưới ánh trời chiều, nhìn chăm chăm vào con đường chạy thẳng về chiếc xe chở hai chủ tớ kia, nàng nhịn không được mà lẩm bẩm một tiếng:

- Người này sao mà thành thật vậy!

Ninh Khuyết cũng chẳng để ý đến mấy chuyện này, tranh cãi cùng mấy đứa con gái ầm ĩ như thế, ngoài việc tốn thời gian ra thì chẳng mang lại bất kỳ ý nghĩa gì. Hơn nữa lúc này hắn đang suy nghĩ, dựa theo chương trình học do Thư Viện sắp xếp thì hiển nhiên mỗi đệ tử có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Hắn có thể dùng thời gian này để làm một vài việc, chẳng hạn như giết người kiếm tiền.

Nằm trên chiếc giường bên trong Lão Bút Trai, hắn nhìn cái tên được viết trên giấy dầu hỏi:

- Chuẩn bị tốt chưa vậy?

Tang Tang đang ngồi, vừa bôi mỡ vừa mài thanh phác đao cho hắn, nàng cúi đầu đáp:

- Bộ đồ vải bố mới cùng y phục cũ đều chuẩn bị xong. Nhưng thiếu gia lần này muốn để kiểu tóc gì? Vẫn kiểu của Nguyệt Luân Quốc sao?

Ninh Khuyết lắc đầu nói:

- Mấy chuyện vặt này tùy người quyết định.

Tang Tang ngẩng đầu lên hỏi:

- Khi nào thì ra tay?

- Người này sống ở Đông thành, cách chúng ta cũng không xa. Lúc nào muốn giết liền giết.

Ninh Khuyết nhìn cái tên Trần Đông Thành bên trên tờ giấy dầu, lại nhìn những tư liệu đơn giản bên dưới, bèn dừng lại giải thích:

- Ta cũng chưa biết lúc nào sẽ hành sự, vậy nên quan phủ lúc tra án cũng không thông qua quy luật thời gian mà tìm ra đầu mối gì.

- Làm một lần tất nhiên không có quy luật, nhưng giết nhiều người, tự nhiên sẽ hình thành quy luật.

Tang Tang cầm thanh phác đao đã được mài cho sáng bóng tra vào trong vỏ, nàng ta đi đến đầu giường nhìn chăm chú khuôn mặt Ninh Khuyết rồi nói:

- Đây là điều thiếu đã dạy ta: cho dù người che giấu như thế nào đi nữa, sau này quan phủ cũng có thể từ trên những người bị người giết chết tìm được nguyên nhân giết người.

- Phủ tướng quân chết sạch, người dân thôn Yến Cảnh cũng bị tàn sát hết rồi. - Ninh Khuyết cười đáp:

- Cho dù triều đình cuối cùng phát hiện ra mục đích là báo thù cho những chuyện này, thì quan phủ làm sao tra ra ta được đây?

- Có lẽ tìm không ra người, nhưng có thể tìm được người mà người muốn giết, vậy họ có thể tăng cường bảo vệ cho những người này, thậm chí trực tiếp dùng họ làm con mồi. Đến lúc đó, cho dù người biết những người kia được triều đình bảo vệ, chẳng lẽ người không đi giết?

Ninh Khuyết im lặng nhìn tiểu thị nữ, bỗng nhiên hấn nộ nộ cười nói:

- Người thường ít khi nhiều chuyện như vậy.

- Ta không phải kẻ đần, bình thường ta không muốn nói mà thôi.

Tang Tang thấp giọng nói, về phần lý do tại sao hôm nay nàng nguyện ý đi bàn luận những chuyện mà bình thường luôn cảm thấy phiền phức thì chính nàng cũng không thể hiểu được.

Ninh Khuyết hiểu rõ, trong ánh mắt hấn hiện lên sự âm áp, hấn nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Ta cam đoan với người, sau khi giết hai, ba người ta sẽ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó sẽ chuyên tâm đọc sách ở Thư Viện.

Tang Tang nở nụ cười, khuôn mặt hơi đen nhất thời hiện lên nét nhẹ nhõm nói:

- Đúng vậy đó, Thư Viện là nơi rất tốt, thiếu gia có thể biết thêm nhiều tài tử cùng tuổi, cần phải nâng niu trân trọng mới được.

Ninh Khuyết không quen kịp với việc Tang Tang bỗng nhiên biến thành một người biết chớp lấy cơ hội như vậy, hấn nhin không được liếc mắt về phía góc phòng, tay phải từ trong chăn duỗi ra, sau đó các đầu ngón tay nắm chặt lại. Gì mà bằng tuổi chứ? Hấn còn lớn hơn bảy tám tuổi so với mấy tên kia.

...

...

Ngày thứ hai mới chính là ngày giảng bài chính thức, hôm nay Ninh Khuyết và Tang Tang lại dậy sớm. Sau khi rửa mặt, ăn sáng xong xuôi, Tang Tang tiễn Ninh Khuyết lên xe ngựa ở trước cửa hàng. Chủ tớ hai người mặc dù cũng được coi như “nhà giàu” với hai ngàn lượng kiếm được lần trước, tuy không cần tiết kiệm như trước, nhưng bao hết xe ngựa trong một năm cũng không phải vấn đề.

Ngày mới đã tới, cửa Nam thành Trường An lúc này đã mở tung. Hơn mười chiếc xe ngựa có khắc dấu hiệu của Thư Viện nối đuôi nhau tiến ra, dựa trên số lượng như thế, xem ra đa số đệ tử đều lựa chọn ở trọ trường kỳ trong trường.

Đi dọc theo con đường tiến thẳng về phía Nam được tô điểm bằng những hàng liễu hai bên, cả cuộc hành trình ngập tràn trong non xanh nước biếc, hoa thơm bướm lượn. Đặc biệt nhất phải nói đến tòa núi cao

chót vót, thẳng đứng như xuyên thủng trời xanh, cùng những đồng cỏ dưới chân núi kéo dài và trải rộng như biển. Tuy lần thứ hai trông thấy những thứ này, Ninh Khuyết vẫn không nhìn được mà trầm trồ, cảnh đẹp mỹ lệ như thế này có thể xuất hiện ở nhân gian, xuất hiện tại nơi ngoại ô của thành Trường An phần hoa mỹ lệ đúng là một điều đáng mừng.

Hơn mười chiếc xe ngựa sơn đen di chuyển trong những đồng cỏ xanh mượt, không bao lâu đã tới được cửa chính Thư Viện. Tiếp đó, các học sinh liền xuống xe, nhao nhao hành lễ tạo nên những tiếng động ồn ào. Từ sáng sớm, đã có rất nhiều thí sinh tham gia khảo thí hôm qua vây quanh khối thạch môn đơn giản, giống như không có chút thu hút nào ở trước cửa, nhất thời cửa Viện vốn yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đám học sinh trẻ tuổi đều mặc áo bào có vạt áo bên trái màu xanh, nam sinh thì buộc trên đầu một tấm khăn vấn màu đen, nữ thì dùng một cây gỗ mun búi lên những mái tóc dài đen bóng thay cho trâm cài. Tất cả đứng trên nền xanh mượt của những cánh đồng cỏ trải dài gợi nên một cảm giác khoan khoái, nhẹ nhàng. Về mặt phần chấn của mỗi người trước ánh nắng ban mai tràn sức sống từ phương đông chiếu xuống, càng tăng thêm cảm giác an tĩnh, trong lành.

Ninh Khuyết sửa sang lại quần áo trên người, nhất là vạt áo màu xanh bên trái, sau đó lấy ra chiếc gương đồng nhỏ được Tang Tang nhét vào lúc tối soi xem khăn vấn trên đầu có bị lệch hay không. Sau khi cảm thấy mọi thứ đều ổn, hắn mới từ từ bước xuống xe ngựa.

Sau cuộc khảo thí hôm qua, ngoại trừ ba người Tạ Thừa Vận thì chỉ còn hắn - kẻ thu phục con hắc mã to lớn là dễ phát hiện nhất. Mấy tên học sinh đứng nơi cửa đang hàn huyên tâm sự thấy hắn đến cũng chẳng hề ghen tức hay làm ngơ, mà còn nhiệt tình chạy ra chào đón, hỏi han tình hình gần đây, thậm chí có người còn tự giới thiệu mình.

Một tiếng chuông từ sâu trong Thư Viện yên lặng vang lên, tức thì các học sinh không hề tiếp tục hàn huyên náo nức. Dưới ánh mặt trời đang hắt những tia nắng óng ả, từng ống tay áo đang phấp phật bay trong gió sớm, khăn vấn trên đầu cũng nhẹ nhẹ đung đưa khiến cho khung cảnh nhìn qua có vẻ bay bổng, thoát tục.

Dưới ánh mặt trời, Ninh Khuyết chậm chậm hòa vào đám người ở phía sau, ngửa đầu lên nhìn cảnh này, trong lòng hắn hơi suy nghĩ. Hắn cũng không bước nhanh hơn mà cẩn thận dò xét ba cây cột đá nhìn như đơn giản trước cổng Thư Viện, cùng với kiến trúc những căn phòng tâm thường xung quanh.

Ngày hôm qua đích thân hoàng đế đã tới Thư Viện, tuy hình thức có vẻ long trọng, nghiêm trang, nhưng bộ hạ cũng không chăm chú theo dõi các cuộc thi mà chỉ để ý tới kết quả.

Thư Viện là nơi đem lại cho người khác cảm giác như thế ngoại đảo viên, nửa sau tòa viện như ẩn vào tầng mây ở giữa giữa tòa núi lớn hùng vĩ khiến cho người khác có cảm giác bị đè nén vô cùng, nhưng tại sao từ hôm qua đến bây giờ hắn mới phát hiện ra điều kỳ lạ này?

Mấy năm trước thật sự Ninh Khuyết cũng không rõ Thư Viện là nơi nào, hắn chỉ biết mấy thứ đại loại như: đối với những con dã thú gì thì nên dùng cách gì; tính toán hướng bay mũi tên lông vũ thì ra sao. Cho tới khi vị tướng quân họ Mã ở Vị Thành báo danh cho hắn xong, hắn mới bắt đầu biết một ít về nơi này, ví dụ như một vài sự kiện lịch sử huy hoàng, hoặc các bậc tiền bối cao nhân, đại danh đỉnh đỉnh.

Không biết vì sao hắn luôn cho rằng Thư Viện này không hề đơn giản như những gì hắn đang chứng kiến, nó chắc hẳn không chỉ là nơi để Đại Đường bồi dưỡng nên những vị hiền tài đóng góp cho quốc gia sau này ...mà chắc chắn còn ẩn dấu những thứ có ý nghĩa to lớn hơn. Sở dĩ hắn có suy nghĩ như vậy là vì cuộc hành trình từ thảo nguyên trở lại thành đô.

- Một tên bị Thư Viện vứt bỏ tùy tiện lại là một đại kiếm sư, lão nhân Lữ Thanh Thần cùng công chúa điện hạ khi nghe tới tên gọi đều lộ ra vẻ tôn trọng. Nhưng vì lý do gì những người ở nơi này khiến ta cảm thấy cũng bình thường, không có gì khác biệt?

Hắn đưa tay chỉnh lại tấm khăn vấn trên đầu, trong miệng lẩm bẩm nói.

Hắn lẻ loi đi qua cửa chính Thư Viện, xuyên qua tấm bình phong bằng đá, rời xa tòa lâu chính rồi thông thả dạo bước trên con đường nhỏ, nơi mà nắng sớm còn chưa chiếu tới. Cách con đường nhỏ không xa phía

trước chính là nơi tương đối náo nhiệt - thư xá, ở nơi này có thể dễ dàng nghe tới các âm thanh gọi nhau í ới, bàn chuyện rôm rả, trong khi dọc theo con đường nhỏ này lại cực kỳ yên tĩnh.

Từ trong yên tĩnh bỗng vang lên một giọng nói:

- Trên đời này vốn không có gì đặc thù, hoàng cung là thế, Hạo Thiên Thần Điện cũng như thế,... những cái thánh địa thần bí kia cũng như thế...Như vậy Thư Viện này có thể có gì đặc biệt đây?

Nghe thanh âm kia, sắc mặt Ninh Khuyết không hề thay đổi, tay phải giấu trong tay áo nhanh chóng thủ thế, tùy lúc đều có thể nhanh chóng rút một cách chuẩn xác cây dù to lớn màu đen phía sau lưng. Sớm phải học cách sinh tồn từ nhỏ, bất kỳ tình huống đột ngột nào có thể gây nguy hiểm xuất hiện, hẳn đều có những phản xạ tự nhiên rất mau lẹ.

Phía trước con đường nhỏ chẳng biết đã xuất hiện một gã thư sinh từ lúc nào.

Tên thư sinh này mắt to, lông mày thẳng, thân sắc chất phác, thân thiện, trên thân hẳn mặc một bộ áo bông cũ, dưới chân đi một đôi giày rơm đã sắp hỏng. Nhưng dù là áo bông cũ, hay đôi giày rơm phủ đầy bụi bặm sắp hỏng, dù trên người có dơ bẩn tựa như nhiều năm chưa được giặt rửa đi nữa, nhưng chẳng biết vì sao nhìn phía trên người này lại có vẻ rất sạch sẽ.

Từ thân thể tới linh hồn đều vô cùng sạch sẽ, tinh khiết.

Tay phải của tên thư sinh cầm một quyển sách, nơi eo buộc một cái hồ lô, ánh mắt Ninh Khuyết đảo qua cuốn sách cùng bình hồ lô hai lần, cuối cùng dừng lại trên người tên thư sinh, tay phải giấu bên trong tay áo dần dần hạ xuống.

Nơi này là Thư Viện, không có ai trong thiên hạ có can đảm làm loạn ở nơi này. Hơn nữa, tuy tên thư sinh này ăn mặc nhìn qua có vẻ bụi bặm nhưng lại mang tới cho người khác một cảm giác tinh khiết như trẻ sơ sinh. Dù ai chứng kiến đều cảm thấy hẳn rất dễ gần, muốn cùng hẳn gần gũi, phảng phất những gì hẳn nói đều rất đáng để tin tưởng.

Cả người thoáng buông lỏng, nhưng nội tâm hẳn lại trở nên cực kỳ khẩn trương, bởi hẳn phát hiện ra mình dường như rất tin tưởng tên thư sinh mới xuất hiện này. Đối với thói quen sớm hình thành do cuộc sống sinh tồn thuở nhỏ, hẳn quyết không tin tưởng bất luận kẻ nào trừ bản thân mình. Loại tín nhiệm không có lý do đến từ cảm giác này quả thật là một chuyện cực kỳ khó có thể chấp nhận được.

Hẳn căn bản không có biện pháp nào sinh ra địch ý với tên thư sinh trước mặt này, nhưng có thứ còn làm cho hẳn thấy sợ hơn. Hẳn cảm nhận rất rõ, cho dù hẳn có rút thanh dù sau lưng ra hay không cũng không có cách nào uy hiếp tới tên kia.

Thư sinh mặc áo bông mỉm cười, ánh mắt hẳn dừng lại nơi tấm bao bố sau lưng Ninh Khuyết tựa như nhìn xuyên thấu bên trong, vỗ nhẹ hồ lô nơi eo, hẳn hỏi:

- Cây dù lớn màu đen sau lưng người cũng không tệ, có muốn đổi thử không?

Tên kia làm sao biết cây dù được giấu trong tấm vải bố, còn là một cây dù lớn? Ninh Khuyết cảm thấy đầu lưỡi trở nên cứng ngắt, trong họng khát khô, căn bản không thốt ra lời. Trầm mặc một lúc lâu, hẳn kiên định lắc đầu.

Tên thư sinh thở dài tỏ vẻ hơi tiếc nuối, tay cầm quyển sách, hẳn đi lướt qua bên cạnh Ninh Khuyết nhưng cũng không liếc qua một cái, rồi đi thẳng về một bên của cổng chính.

Một cỗ xe trâu nép một góc nơi cổng chính.

Tên thư sinh tiến tới bên cạnh, , hẳn hành lễ một cách nghiêm túc về phía thùng xe, sau đó nhẹ nhàng ngồi lên cang xe rồi cầm lấy sợi roi.

Một âm thanh già nua bình thường nồng nặc mùi rượu truyền ra:

- Hẳn không đổi với người sao?

Thư sinh lắc lắc đầu, sao đó chậm rãi đánh cây roi, xe trâu bắt đầu chậm chậm đi về phía trước.

79. Chương 80: Thanh Xuân Ơi Hỡi Thanh Xuân

Ninh Khuyết không nên có cảm giác lạnh, bởi tên thư sinh mặc áo bông kia từ đầu đến cuối, từ chân lên đầu, từ trong ra ngoài đều không hề lộ ra một chút địch ý cũng như bất kì khí tức nguy hiểm nào. Trái lại, hắn tựa như một đóa liên hoa vô cùng thanh tịnh, sạch sẽ, đem lại cảm giác giống như thân nhân, làm người khác rất dễ dàng tin nhiệm.

Thế nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi lạnh, bởi vì tên thư sinh kia chỉ liếc qua liền biết được sau lưng hắn chính là một cây dù, hơn nữa lại là một cây dù lớn màu đen, đó là thứ quan trọng nhất của hắn và Tang Tang, hơn nữa còn muốn trao đổi.

Ánh sáng mặt trời vẫn chưa chiếu sáng hết con đường nhỏ, vì vậy nhiệt độ nơi đây hơi lạnh. Hay đây cũng chính là nguyên nhân làm hắn thấy lạnh? Hay là cảm giác thân cận, tin tưởng do tên thư sinh kia mang lại khiến cho hắn sợ hãi?

Ninh Khuyết đứng im như một bức tượng băng điêu trên con đường nhỏ. Hắn đứng rất lâu, cho tới khi tỉnh lại, ngơ ngẩn quay đầu, hắn nhìn thoáng qua đằng sau cũng không thấy bất cứ ai. Sau đó hắn cúi đầu ngẫm nghĩ, phát hiện ra dù có cố gắng thế nào cũng không nhớ đến tột cùng là vừa xảy ra chuyện gì, vậy nên hắn quyết định cũng không suy nghĩ nữa. Khẽ lắc lắc đầu, hắn tiến về nơi mấy tên học sinh đang rì rầm to nhỏ.

Hắn không biết người được gọi là Phu Tử trong truyền thuyết mới vừa rồi đã đón xe rời đi, hắn không biết mình vừa bỏ lỡ một thời khắc lịch sử quan trọng ra sao, hắn không biết mình cự tuyệt trao đổi với tên thư sinh kia như thế nào, hắn không biết rằng đó mới chân chính là bài học đầu tiên. Nhưng cho dù biết rõ, hắn cũng sẽ không đổi, dùng thứ mình đang có đi đổi thứ không có, đây cũng không phải là việc hắn hay làm.

...

...

Theo lẽ thường, việc đầu tiên khi vào học ở Thư Viện là nghe giảng giải một vài vấn đề cơ bản. Tất cả các học sinh tập trung ở phía trước tấm bình phong bằng đá hơi lạnh lẻo kia, cõi lòng tràn ngập mơ ước lắng nghe một vị giáo thụ phát biểu, sau đó mừng tượng ra cuộc sống sau hai, ba năm nữa.

Sau khi nhập học, bên trong Thư Viện chia làm sáu khoa, hai trăm thí sinh bị chia vào sáu thư xá. Thời gian lên lớp mỗi ngày từ sáng sớm tới trưa, mới nghe có vẻ không dài, nhưng thực tế trong đó không có bất kì thời gian nào để nghỉ ngơi.

Bảy người may mắn tiến vào Thuật khoa, mỗi ngày sau giờ Ngọ còn được nhận sự dạy bảo ở nhiều phương diện khác, các đệ tử bình thường khác sau giờ Ngọ đều có thể tự do vui chơi. Có thể chọn lựa ở lại Thư Viện tự học, hoặc là trở lại thành Trường An thưởng rượu, ngắm hoa, nhưng vị giáo thụ thủ tịch (giáo thụ có quyền cao nhất) hiện hậu kia rất thành khẩn đề nghị mọi người tốt nhất nên ở lại Thư Viện, đi Cự Thư Lô đọc sách.

Kỷ luật thư viện cũng không chặt chẽ, mà còn có phần lỏng lẻo. Dùng tiếng chuông ở sâu bên trong Thư Viện làm tín hiệu, tiếng thứ nhất chính là thông báo, tiếng thứ hai chính là vào học, tiếng thứ ba là kết thúc. Thời gian giữa tiếng chuông thứ hai và ba chính là thời gian lên lớp, trong khoảng thời gian này yêu cầu mọi đệ tử đều phải chuyên tâm nghe giảng bài, có thể đặt câu hỏi nhưng không được gây ồn ào. Về phần quét dọn, làm vệ sinh, đệ tử hoàn toàn không phải đụng tới, triều đình hàng năm đều bỏ một số tiền lớn vào Thư Viện để thuê người quét rác, nấu ăn.

Tiếp theo chính là xếp lớp, phương thức của Thư Viện cũng rất đơn giản mà công bằng, căn bản không quan tâm đến thế gia, cũng như thành tích khảo thí của thí sinh trước đây. Vị tam công tử Tạ Thừa Vận và Chung Đại Tuấn được xếp vào lớp Giáp, Lâm Xuyên Vương Đình xếp vào lớp Đinh, Ninh Khuyết thì vào lớp Bính.

Đi tới bên phòng giáo thụ lấy sách vở của mình, Ninh Khuyết theo dòng người tiến vào hành lang tương ứng trên thẻ bài gỗ. Sau khi tìm được lớp Bính, nhìn những cánh cửa sổ sáng ngời như được vẽ lên bức tường trắng như giấy kia, nghĩ đến việc mấy năm sau mình phải sống ở nơi này, nghĩ đến chính mình cuối cùng cũng có thể bước lên con đường quý tộc rộng lớn ở Đại Đường, tâm tình của hắn chợt trở nên băng khuâng. Hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh, hắn giơ chân bước qua bậc cửa kia.

- Ninh Khuyết! Lại đây ngồi.

Bên trong thư xá chợt vang lên hai âm thanh kinh ngạc ngoài ý muốn.

Ninh Khuyết ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong thư xá rộng rãi kia Chu Do Hiền đang đưa tay ngoắc ngoắc, vẻ mặt nhìn hắn cực kỳ hưng phấn nhưng khi nhìn từ một bên thì có vẻ hơi tái. Mà ngồi ở hàng thứ nhất, Tư Đồ Y Lan lại đang hứng thú nhìn hắn, hôm nay thiếu nữ này mặc một bộ trang phục màu xanh lam, phía trên vạt áo có thêu mấy đóa hoa mai, cổ áo hơi mở để lộ ra càn cổ trắng nõn.

Như tỉnh giấc mộng, những âm thanh, hình ảnh này giống như cả một đời rồi hắn chưa gặp lại, quả thực chính xác là một đời. Đây là những thứ mà hắn quen thuộc nhất, hình ảnh này mỗi năm hắn đều trông thấy một lần, hơn nữa lúc đó còn có nhiều người gọi hắn lại ngồi chung.

Ninh Khuyết lặng lẽ đứng trong thư xá, hắn nhắm chặt mắt lại, đem những hình ảnh vô căn cứ kia xua ra khỏi tâm trí. Nhìn về khuôn mặt đang chờ đợi của Tư Đồ Y Lan, hắn mỉm cười áy náy rồi đi về phía đằng sau.

Hắn không biết vị Tư Đồ tỷ này là con gái của tướng quân Vân Huy, nhưng biết chắc chắc nàng xuất thân từ hào môn quý tộc Trường An. Tuy nói các đệ tử đều được đối xử như nhau trong Thư Viện, hôm qua cũng đã nghe việc trước đây bệ hạ từng cải trang đến đây học tập, cùng ngồi với những học sinh xuất thân nghèo hèn... Thế nhưng nếu tiếp xúc cùng những tiểu thư con nhà giàu này quá nhiều, ai biết có thể xảy ra phiền phức gì.

Bỏ mớ sách nặng nề nơi tay ra, hắn nhìn đôi má đã trở nên tái nhợt của Chu Do Hiền, nhìn đôi môi đã trở nên xanh mét của hắn, nhàu mảy hỏi:

- Người hôm qua lại đi Hồng Tụ Chiêu?

- Ở lại suốt một đêm – Chu Do Hiền thở dài, hắn đau khổ nói, không hề giấu diếm chút nào:

- Ninh Khuyết, thế giới này đảo lộn rồi! Ta nghĩ mãi vẫn không ra, cho nên ở lại Hồng Tụ Chiêu chơi đùa một đêm.

Ninh Khuyết nhớ tới lúc gặp thư sinh kia, thân thể trở nên hơi căng cứng, hắn hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Ta lại có thể vào được Thư Viện, không phải thế gian này đã bị đảo lộn rồi sao?

Mặt mày Chu Do Hiền cực kỳ buồn bã, hắn đau khổ nói:

- Người cũng biết, lão đầu tử nhà ta bỏ ra hai ngàn lượng bạc mua cho ta tư cách nhập viện, ta chỉ muốn mạ vàng, đánh bóng chút ít cho tên tuổi mình thôi, sau này cưới lão bà cũng dễ dàng. Cả sáu môn thi hôm qua ta đều làm qua loa, mò mẫm cả, thời điểm niêm yết ta cũng chưa từng xem. Ấy vậy mà kết quả.....ta vậy mà đạt bốn môn thượng ất!

Ninh Khuyết kinh ngạc không nói gì, sau một lúc lâu, hắn mới tán thưởng tụt đáy lòng:

- Người quả thật là chân nhân bất lộ tướng.

- Bất lộ tướng con khỉ!

Sắc mặt Chu Do Hiền giống như biết tin lão đầu tử vừa chết, hồn bay phách lạc đâu hết cả, hắn nói:

- Ta trả lời môn Tính toán thế này: Phu Tử uống rượu say, ăn hoa đào nơi lưng chừng núi...Vậy mà được điểm thượng ất. Cái này không phải là do mấy vị giáo thụ trong Thư Viện bị điên rồi sao.

Ninh Khuyết suy nghĩ một lát, suy đoán nói:

- Có phải là do bạc của nhà người?

Chu Do Hiền tức giận nói:

- Ai nói việc vào được Thư Viện có thể dùng tiền bạc? Hơn nữa lão đầu tử chỉ có bỏ ra hai ngàn lượng bạc thôi! Tính ra hai ngàn lượng đó cũng đủ cho ta vui chơi ở Hồng Tụ Chiêu ba, bốn tháng rồi, đủ thời gian để làm rất nhiều việc.

...
...

Tại một nơi xa tại Đông thành Trường An, trên ghé bành một nhà nào đó ở ngân phường, một vị lão gia tử dáng người cực kỳ mập mạp đang đau lòng nhìn xem sổ sách, hai mắt đăm lẹ, hần thở dài nói:

- Hai mươi vạn lượng bạc...Hiền nhi à, vi phụ đem hơn phân nửa sản nghiệp đều bán đi, chỉ mong người trở nên nổi bật, người cũng không nên làm cho vi phụ thất vọng. Ai dám nói Thư Viện không thu tiền chứ, bọn họ đúng là tham lam mà...Nhưng dù gì cũng nên thu vừa phải thôi chứ.

...
...

Chu Do Hiền cũng không biết lão đầu tử nhà hần vì muốn hần vào được Thư Viện mà đã đánh bạc lớn như vậy, thế nhưng lão vẫn cảm thấy tức giận, bất bình, vẫn cảm thấy mấy tên giáo thụ Thư Viện thật giỏi hét giá.

- Ta từ nhỏ không thích thi thư, không thích cưỡi ngựa, bắn cung, cho nên cũng không hay kết giao cùng mấy vị công tử, tiểu thư trong thành Trường An. May mắn người cũng học lớp Bính, nếu không ta thực sự không biết sẽ sống những năm tới ra sao.

Sau khi Chu Do Hiền đau khổ nói xong, Ninh Khuyết thấy hần không hề có biểu hiện xấu hổ, hay e thẹn nào khi nói về việc không thích thi thư, cưỡi ngựa, bắn cung, mà ngược lại còn lộ ra vẻ điều đó là đương nhiên, thậm chí có chút tự hào.

Hần cười cười an ủi người có thể xem như người quen duy nhất của hần ở Trường An:

- Nhập gia tùy tục, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, nghĩ nhiều làm gì.

- Chí phải – Chu Do Hiền nhìn các bạn cùng học bên trong thư xá rộng rãi, ánh mắt dừng lại ở những thiếu nữ có dáng vẻ yếu điệu. Đảo qua đảo lại mấy lần, sắc mặt hần cuối cùng cũng trở nên vui vẻ.

- Cùng nhiều bạn học thân cận, tương lai hôn sự cũng có chỗ dựa.

Ninh Khuyết không nói nên lời, cũng không đủ mặt dày để nói tiếp.

Chu Do Hiền vốn là tên tính tình hơi hợm điển hình, nếu không ngày đó cũng chẳng mời Ninh Khuyết uống rượu tại trong thanh lâu, vui vẻ cùng mấy cô nương ngay trong lần đầu gặp gỡ. Sau khi ổn định lại tâm trạng, hần lập tức trở lại như bình thường, hai ngón tay giơ lên phía trước như muốn quyết tâm kẹp chặt mấy vị thiếu nữ phía trước, hần hạ giọng nói:

- Thiếu nữ diễm đạm kia là Kim Vô Thái, là ấu nữ của quốc tử Đại Đường. Tính tình dịu dàng nhưng lại rất khó chọc, bởi tính tình của quốc tử đại nhân rất nghiêm minh, hay có thể nói là nóng nảy. Vị cô nương cao cao kia cũng không nên gây, nàng ta họ Cao, trong nhà có cậu là người hầu trong hậu cung.

- Tiểu tử lẻo loẹt kia gọi là Trần Tử Hiền, nhà hần ở thành Tây mở một thư cục (nhà in), cũng coi như có chút tiền. Lúc nào ta và người muốn đi uống rượu hoa đầu mà kẹt tiền, có thể gọi hần cùng đi. Về phần tên lùn bên cạnh hần cũng không cần để ý, nghe nói tên này là đệ tử tới từ Thân Châu, ngoại trừ ăn cơm và ngủ thì đều dành thời gian đọc sách về cung tên, là một kẻ không thú vị.

Ninh Khuyết cảm thấy rất bội phục, hần thầm nghĩ, một tên không muốn vào Thư Viện, chỉ dùng chút ít thời gian liền nói ra rành mạch lai lịch của mấy mươi người trong thư xá, khả năng của hần quả thật đáng khen. Chắc hần phải nâng tầm cái sự nghiệp ăn chơi của hần lên tới tận cùng, tới mức có thể tổng hết bạn bè, bằng hữu vào cả trong Thư Viện thì mới có thể kể rành rọt được như vậy.

- À, tiểu tử kia chắc người cũng biết là ai, nàng ta không tặc, là con gái của tướng quân Vân Huy đại danh vang dội, Tư Đồ Y Lan.

Chu Do Hiền vỗ nhẹ lên thư án, nước miếng theo mồm hắt bắn ra xối xa, bay tứ tung trong gió:

- Ninh huynh, lúc trước người bỏ qua nàng mà ngồi với ta, bỗng công tử quả thật không hiểu. Nhưng dù gì ta cũng phải nhắc nhở người, người có khả năng đã đắc tội với vị quý nữ nổi tiếng Trường An này rồi. Đừng nói ta không nhắc trước, vị này quý nữ lúc tám tuổi đã cưới ngựa tung hoành tại đường Chu Tước, cùng đám tỷ nữ cùng tuổi xưng là Nương Tử quân. Những năm gần đây nàng dọa không biết bao nhiêu người bán trái cây, hàng rong, bánh rán... ,bao nhiêu nam tử hán to gan lớn mật sợ hãi, đập bằng bao nhiêu tên vô tình vô nghĩa. Người mà đắc tội nàng, trong thành Trường An liền khó có nơi cho người đi tới. Người muốn mua trái cây ăn ư? Lập tức có ngay một đồng quả trái cây hôi thối ngon lành cho người xơi tức thì.

Ninh Khuyết bị một màn nước bọt tung tóe này làm kinh sợ, sau một lúc lâu hấn mới kịp phản ứng trở lại. Hấn nghĩ thầm, mấy chuyện như Nương Tử quân gì đó hấn cũng không đi trêu chọc, tất nhiên cũng không sợ, Tư Đồ Y Lan trong mắt hấn cũng không phải một nữ hài điệu ngoa, ác độc. Ngược lại hấn đối với Chu Do Hiền rất tán dương:

- Lần tới đi Hồng Tụ Chiêu, nếu tình hình tài chính căng thẳng, ta nghĩ cũng không cần lôi kéo Trần Tử Hiền, chỉ cần người đi kể vài ba câu chuyện chắc là đủ.

Hấn tự nghĩ những lời trêu chọc này rất hợp lý, ai ngờ Chu Do Hiền nghe xong liền liếc nhìn hấn, sau đó nhàn nhạt cười nói:

- Dựa vào mấy lời này mà có thể kiếm ít bạc ở trong thanh lâu sao, mấy lời này ngoài Ninh huynh ra trong thiên hạ còn có ai nói được chứ?

Mặt mũi Ninh Khuyết cứng đờ, hấn rất muốn đem người này ra đánh đập một trận cho bỏ tức, nhưng cuối cùng cũng dằn nén lại được bởi vì lúc này giáo thụ phụ trách giảng bài môn Lễ nghi với vẻ mặt nghiêm trang đã đi tới.

Bên trong thư xá bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, những âm thanh lộn xộn cũng không biết đã tiêu biến đi nơi nào.

80. Chương 81: Vị Giáo Thụ Người Yên Trong Thư Viện.

- Lễ nghi là gì? Đây là một vấn đề rất rộng lớn, nhưng chúng ta không được vì nghĩ nó rộng lớn mà lại không chịu nghiên cứu, tìm hiểu. Như vậy cách nghiên cứu như thế nào là rất quan trọng. Một chữ Lễ này cũng giống như bầu trời vậy, cao xa không thể chạm tới, nhưng không lẽ chúng ta chỉ biết ngẩng mặt nhìn trời một cách vô vị như thế sao? Tất nhiên là không! Chúng ta lúc sáng thì nhìn mây, đo gió, tối thì nhìn sao trời mà tính toán quy luật. Chúng ta muốn biết trời xanh là gì, ở phía trên nó có còn gì nữa không.

- Một vấn đề, dù rộng lớn đến đâu chúng ta cũng cần tìm ra một phương pháp để tìm ra đáp án. Đáp án của chúng ta vì thế có thể nhỏ, nhưng sẽ đầy đủ, cụ thể, và tỉ mỉ. Chúng ta nhìn lên trời, ngắm sao, các vị tinh tú, để rồi vẽ ra những quỹ đạo, những đường cong kỳ diệu, sáng tạo ra thuật “quan tinh” (thuật ngắm sao)

- Vậy trời xanh kia như thế nào? Lúc này chúng ta chỉ có thể tinh tế cảm nhận từng đám mây trôi, cảm nhận những đường cong kỳ diệu, cảm nhận những biến đổi, cảm nhận nguyên khí dao động trong thiên địa...Mà chữ Lễ cũng giống như thế, nếu các người muốn hỏi vi sư, muốn nghiên cứu chữ Lễ phải đi theo hướng nào, hoặc lại dựa theo những kiến thức có sẵn thì làm sao có thể tìm được đáp án.

- Vi sư chỉ có thể nói ra kiến giải của bản thân. Thứ gọi là Lễ cũng chính là do thói quen, tập quán mà ra.

Phụ trách giảng giải môn Lễ nghi chính là phó giáo thụ Lễ khoa, tuổi chừng hơn 60. Vị này lúc nói chuyện cực kỳ chậm chạp, đọc, nhấn từng chữ vô cùng rành rọt, nội dung bài giảng cũng được xây dựng rất rõ ràng. Các học sinh phía dưới thư án lắng nghe cực kỳ chăm chú, riêng Ninh Khuyết đã sớm mơ màng buồn ngủ. Vị giáo thụ càng nói, càng viết bao nhiêu, cơn buồn ngủ trong đầu hấn càng lớn bấy nhiêu, hấn càng lúc càng không thể chống cự thêm được.

Lúc khảo thí vào Thư Viện, điểm môn Lễ nghi của hấn thuộc dạng thấp nhất, cả kiếp trước lẫn kiếp này của hấn đều không có chút nào hứng thú đối với mấy nội dung này. Hơn nữa, những năm gần đây hấn đều

chuyên chú vào luyện chữ, giết người, phóng hỏa, đánh bạc, ngủ...Hắn thực sự cảm thấy bất lực với môn này.

Ngồi trong thư xá, Ninh Khuyết có chút thần thờ nghĩ đến việc mấy năm sau này phải sinh hoạt trong Thư Viện, mỗi ngày sáng tối phải lên nghe mấy cái luận điệu cũ rích, khô khan này quả thật là một thứ cực hình.

Nhưng sự tình xảy ra ngay sau đó đã cứu vớt lại tâm trạng tuyệt vọng của hắn. Một lần nữa hắn lại hiểu được, giáo thụ của Thư Viện - nơi vốn có địa vị chí cao vô thượng ở Đại Đường này quả thật không phải người tầm thường.

Sau khi vị giáo thụ già nói ra mấy quy củ của Lễ nghi, một âm thanh không đồng ý đột nhiên vang lên bên trong thư xá:

- Tiên sinh, oai danh của đế quốc Đại Đường ta vang xa bốn biển. Thánh thiên tử quân lâm thiên hạ, chính đốn lễ nghi cũng đâu nhờ vào những thứ gọi là quy củ chứ.

Nội quy Thư Viện cho phép học sinh có thể đặt câu hỏi, thế nên tên học sinh này nghi ngờ như thế cũng là chuyện bình thường. Nhưng dù sao đây cũng là ngày nhập học đầu tiên, cho nên không khí bên trong thư xá cũng trở nên có phần kỳ lạ, Ninh Khuyết từ trong trạng thái mê man tỉnh lại, hỏi Chu Do Hiền đang ngồi:

- Ai vậy?

Thư Viện rất xem trọng việc dạy dỗ, tùy theo khả năng của học sinh tới đâu mà dạy tới đấy, đệ tử của học viện có rất nhiều là con cháu của những gia đình bình dân. Nhưng dám ở thư xá, trong giờ học đề ra câu hỏi cho giáo thụ như vậy tất nhiên phải có gia thế bất phàm, hoặc là tự mình hiểu biết. Tên học sinh đứng tại bên cạnh thư án lúc này thì ra là con trai của một vị đại tướng quân họ Mã.

Giáo thụ đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn hỏi:

- Theo như ý kiến của trò, chẳng lẽ sinh hoạt trên thế gian này không cần có quy củ?

- Đúng vậy. – Vị hổ tử kia oang oang nói ra:

- Đại Đường ta vốn dùng võ lập quốc chứ không phải nhờ vào mấy thứ quy củ cổ hủ kia. Chỉ cần có giáp bèn, mâu sắc là có thể vĩnh viễn thắng lợi. Nhưng như thế cũng không thể nói rằng chúng ta không cần tuân thủ lễ nghi.

Nếp nhăn trên mặt vị giáo thụ dần dần giãn ra, khuôn mặt không có chút tình cảm nào nhìn về tên đệ tử có dáng người khôi ngô kia nói:

- Ý trò là vậy sao? Trò cho rằng chỉ cần nắm đấm ai mạnh hơn, người đó liền nắm giữ đạo lý?

Tên đệ tử vừa rồi hơi xấu hổ gãi gãi đầu, nhưng cũng ráng gân cổ nói:

- Giải thích như vậy vốn không sai. Giống như Đại Đường ta mấy lần tấn công Yên quốc, mỗi lần không phải đều khiến cho bọn chúng khiếp sợ sao? Bọn hắn thậm chí còn muốn đem thái tử của mình làm vật thế chấp đưa tới Trường An. Cho dù là hoàng đế của bọn hắn đi nữa cũng có dám vô lễ đối với hoàng đế Đại Đường ta hay không? Hay là còn muốn gọi thành Thánh Thiên Tử.

Ninh Khuyết ngồi ở phía đằng sau, nghe mấy lời này xong trầm nghĩ: “kết quả môn Lễ nghi của tên này chắc cũng chỉ đạt như mình là cùng.”

Vị giáo thụ chậm rãi đi về phía tên học sinh kia, trên mặt vẫn lạnh tanh, không có tí cảm xúc nào. Nhưng khi đến bên người tên học sinh, âm thanh lại đột nhiên cao lên, hắn giơ tay phải khô gầy đập xuống, mang theo tâm trạng phần rít lên:

- Nắm đấm mạnh mà là đạo lý sao? Vậy ta bây giờ đánh ngươi cũng chính là đạo lý.

Bên trong thư xá liên tục vang lên những tiếng kêu la thảm thiết, tên con trai khôi ngô của vị tướng quân kia không biết là sợ hãi quy củ Thư Viện, hay là hắn vô cùng tôn trọng đạo mà không hề dám đánh trả. Hắn bị bàn tay khô gầy của vị giáo thụ già đánh ặt mày bầm dập, khóe miệng rỉ máu, trông cực kỳ thê thảm.

Không biết đánh được bao lâu, vị giáo thụ già cuối cùng cũng dừng tay. Hắn thở hồng hộc, mắt trừng lên nhìn về phía tên học sinh kia răn đe:

- Nếu như người nói đúng, ta đánh được người là vì ta có sức mạnh hơn người phải không.

Từ lúc giáo thụ bắt đầu đánh đòn tên học trò kia, bên trong thư xá đã trở nên rất hỗn loạn. Các học sinh đều sợ hãi đứng lên, nhưng không ai dám tới gần vị giáo thụ gần như đã trở nên điên cuồng nọ. Cho tới lúc này, Tư Đồ Y Lan mới mở miệng nói với bộ dạng không phục:

- Tiên sinh! Nếu như ngài cho là mình lợi hại hơn hẳn nên có thể đánh hẳn, chẳng phải ngài đã chứng minh quan điểm của hẳn vừa rồi rồi hay sao?

Ninh Khuyết vẫn ngồi y nguyên bên cạnh thư án, nhưng miệng của hẳn lúc này đã há ra thật lớn. Hắn thật không thể ngờ rằng, một màn đấm đá thế này lại được diễn ra đúng vào ngày nhập học ngày đầu tiên. Bây giờ nghe phản bác của Tư Đồ Y Lan xong, trong lòng hẳn cảm thấy khá đồng tình.

Tiên sinh quay đầu lại nhìn Tư Đồ Y Lan một cách lạnh lùng rồi nói:

- Thì ta muốn chứng minh đạo lý hẳn vừa nói, có vấn đề gì sao?

Đôi môi của Tư Đồ Y Lan mím chặt, nàng bỗng nhớ đến mấy lời dặn dò của cha và anh trước lúc nhập học. Nhưng trong lòng cuối cùng vẫn không nhịn được, sau khi quyết định chắc chắn, nàng run giọng nói ra:

- Đúng vậy, nhưng nếu ngài cho hẳn sai, rồi lại lấy đạo lý của hẳn đi trừng phạt hẳn, đó cũng gọi là quy củ sao? Ngài nên dùng quy củ để ràng buộc hẳn, trừng phạt hẳn thì đúng hơn.

Vị giáo thụ cười cười một cách lạnh lùng, nhìn nàng rồi nói:

- Tướng quân Vân Huy cả đời chưa từng đọc sách, nhưng nữ nhi của hẳn lần này nói không sai. Tuy nhiên theo ta được biết, tướng quân hai nhà các người tuy có giao hảo tốt, nhưng cũng không hay lui tới.

- Việc này cùng giao tình không có quan hệ gì cả. – Tư Đồ Y Lan cố nén xấu hổ, quật cường ngẩng mặt lên nói:

- Ta chỉ nói đạo lý mà thôi.

- Tốt, vậy ta nói cho các người về đạo lý.

Vị giáo thụ nhìn các học sinh trong thư xá rồi nói:

- Bất kể là tướng quân Vân Huy, hay là tướng quân gì đi nữa. Cho dù là hẳn có quyền uy, có sức mạnh, có thể lực hơn ta, nhưng cuối cùng cũng không dám đánh ta. Bởi vì sao? Bởi vì ta là giáo thụ của Thư Viện, mà đây chính là quy củ của Đại Đường.

Mặt mũi Chu Do Hiền đứng phía sau tràn đầy sợ hãi, hẳn nhỏ giọng nói:

- Thư xá vì sao mà trở nên hỗn loạn như thế này? Ninh Khuyết này! Người tốt nhất đừng nên gây chuyện gì với vị giáo thụ kia đây.

Ninh Khuyết đương nhiên không có cái loại dũng khí đi lại như chốn không người giữa thiên quân vạn mã. Nhìn tới vị giáo thụ đang lau chùi vết máu trên tay, trong lòng hẳn trầm nghĩ:

- Quy củ trong Thư Viện quả nhiên là lớn nhất. Thứ này và lễ nghi có thể không có quan hệ gì, nó chỉ có thể nói lên một điều rằng trong Thư Viện này có một người có quyền lực rất lớn. Tuy nhiên người này là ai? Là Phu Tử thích uống rượu hái hoa đào sao.

Vị giáo thụ một lần nữa lật cuốn sách lên, ánh mắt hẳn nhìn về Tư Đồ Y Lan dường như vẫn chưa cam lòng, không có một chút tình cảm nào nói:

- Không cần các người có phục hay không, tin hay không. Tới lúc các người có thể đem quy củ của Thư Viện phá được, lại đến nói đạo lý với ta cũng chưa muộn. Hiện tại bây giờ, đạo lý của ta rất đơn giản, Lễ nghi chính là quy củ, cũng chính là quy củ của ta.

Lễ nghi là quy củ, cũng là quy củ của ta! Một câu này quả thật vô cùng khí phách, vô cùng bá đạo, giống như một lời tuyên ngôn mạnh mẽ. Ninh Khuyết kinh ngạc nhìn vị giáo thụ già gây như que tằm kia, hẳn

phát hiện ra mình càng lúc càng không hiểu rõ Thư Viện này là nơi như thế nào. Thế nhưng hẳn lại cảm thấy càng lúc càng hứng thú với cái nơi quỷ quái này rồi.

...

...

Đúng giờ tan học buổi trưa, vị giáo thụ môn Lễ nghi kẹp lấy cuốn sách, thổi nhẹ hàm râu dài, không hề chớp mắt rời khỏi thư xá, mức độ kiêu ngạo đã đạt tới trình độ đỉnh của đỉnh. Mấy tên đệ tử bên trong thư xá lúc đầu còn hơi kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức rộ lên, nhao nhao tụ tập bàn luận về vụ việc lúc sáng. Tư Đồ Y Lan thì tiến về phía tên đệ tử bị đánh kia, nằng lo lắng lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, bắt đầu lau đi vết thương trên mặt hắn. Trên mặt vị nam sinh khôi ngô kia lúc này tràn đầy nước mắt uất ức.

- Sở Trung Thiên! Người cứ như vậy thì tương lai sau này của người sẽ như thế nào chứ.

Tư Đồ Y Lan tức giận cốc đầu hắn một cái, nổi giận nói:

- Người muốn cho ông người thấy bộ dáng này sao, chỉ sợ ông ấy sẽ tức chết mất. Hĩ mũi còn chưa sạch lại dám chống đối lại giáo thụ. Mà cái vãi không thì thôi, giáo thụ đánh người, người không biết chống đỡ à! Mà nếu không chống đỡ thì cũng phải biết bỏ chạy chứ!

Đại tướng quân Đại Đường Sở Hùng Đồ - thống lĩnh Thập Lục Vệ là kẻ đa mưu túc trí, hẳn có bảy người con trai, ba mươi bảy cháu trai. Sở Trung Thiên chính là kẻ có tài thi thư tốt nhất trong đám con cháu, nếu không thì hẳn cũng không có cách vào được Thư Viện. Mặc dù có tiếng là học giỏi, nhưng Sở Trung Thiên vẫn được thừa hưởng một sức mạnh phi thường, dũng mãnh vô cùng. Ai có thể nghĩ được rằng lúc trước hắn bị giáo thụ đánh cho thành thảm thương như thế.

Sở Trung Thiên lau nước mắt trên mặt, nhìn Tư Đồ Y Lan phàn nàn mà nói một cách oan khuất:

- Y Lan tỷ, chuyện này không nên trách ta. Theo như ông dạy, có người muốn đánh ta, ta phải đi đánh lại hắn, không cần biết hắn là thân vương thân viếc, hoàng thượng hoàng thiếc gì. Ta lúc này cũng muốn đánh trả...nhưng mà cũng không biết vì sao, khi đó ta căn bản không thể nào nhúc nhích được.

Đúng lúc này, một âm thanh lười biếng từ Chu Do Hiền vang lên:

- Phó giáo thụ Lễ khoa Tào Tri Phong, tốt nghiệp Thuật khoa tại Thư Viện năm Đại Đường Thần Phong thứ bảy. Sau đó lưu lại Thư Viện đảm nhiệm dạy học cũng đã mười năm, chính là đại niệmsư cảnh giới Động Huyền.

Lời này vừa nói ra, cả thư xá đều trở nên yên tĩnh, Tư Đồ Y Lan mở to hai mắt, một lúc lâu sau mới tức giận giậm chân la lên:

- Coi như là đại niệmsư đi nữa, nhưng là người tu hành thì ai lại đi bắt nạt mấy tên tuổi trẻ choai choai làm gì.

Chu Do Hiền bước tới nhìn khuôn mặt bầm dập của Sở Trung Thiên, hắn thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Chuyện này các người tốt nhất không nên nói, bởi vì giáo thụ Tào Tri Phong chính là người nước Yên .

Đám học sinh xung quanh nghe tới câu này nhin không được mà lắc đầu, thâm nghĩ trong lòng: người trước mặt một người nước Yên lại đề cập đến việc đế quốc chiến tranh, thái tử đối phương bị đưa làm con tin... Vậy thì người bị hắn đánh ột trận như tử thì cũng không hề oan uổng gì cả.

Đế quốc Đại Đường hùng bá khắp thiên hạ, con dân Đại Đường ai nấy đều tự tin, thậm chí tự cao, chính Ninh Khuyết cũng phải thừa nhận. Lúc ở trên thảo nguyên đối đầu với man nhân, hắn cũng thường xuyên thể hiện ra sự kiêu căng, ngạo mạn như thế. Nhưng hôm nay, tại Thư Viện ở thành Trường An này có rất nhiều đệ tử, cũng như giáo thụ đến từ nhiều quốc gia khác nhau, vậy nên sau này lời ăn tiếng nói hay làm việc gì cũng nên để ý một chút.

81. Chương 82: Cựu Thư Lâu.

Tiếng chuông thứ ba báo hiệu tan học vang lên, học sinh từ bên trong thư xá bắt đầu đi ra, một ít tên sinh nhanh chân vội vàng chạy tới thực đường để tranh thủ thưởng thức những món đồ ăn đặc thù dành cho ngày đầu tiên khai giảng, những người phải về lại thành Trường An để tham gia tiệc mừng của bạn hữu thì vội vàng tiến tới Viện Phương Thảo Điện, tuy nhiên đa số học sinh sau khi thu dọn lại sách vở đều tiến về con đường tắt yên tĩnh nằm sâu trong Thư Viện.

Ngẩng đầu nhìn thẻ bài trên tay, nhìn đến vị trí của thư lâu, lại nhớ tới lời dặn dò của vị giáo thụ đã nói tại buổi gặp mặt đầu tiên, Ninh Khuyết không khỏi sinh ra một ít tò mò, sau khi đưa tay cáo biệt cùng Chu Do Hiền, hần theo đám người kia cùng tiến về phía đường tắt .

Kiến trúc trong Thư Viện không hề tuân theo một quy luật nào, phía Đông vài tòa nhà, phía Tây có mấy cái hành lang, nằm rải rác xung quanh Thảo Điện dưới chân núi, nhưng tất cả đều mang lại cho người xem một cảm giác bình yên, thanh thản. Dọc theo mái hiên của những dãy hành lang dẫn tới thư xá có rất nhiều con đường tắt đẹp và yên tĩnh, bốn phía thông suốt, nếu không có thẻ bài chỉ dẫn, không ai biết được những con đường này sẽ chạy dài tới đâu.

Ninh Khuyết nở một nụ cười nhẹ nhàng, trong lòng hần thực ra cũng không thích đi chung với đám người này, đi được mấy bước, hần liền cố gắng tách ra khỏi dòng người, một thân một mình đi lại trên con đường yên tĩnh, tới giữa trưa, khi mặt trời leo lên tới đỉnh đầu đem ánh dương chói lọi hắt lên những mái hiên bên cạnh tạo nên những chiếc bóng được sắp xếp một cách chỉnh tề trên đường nhỏ, cũng vừa vịn chiếu lên trên bả vai của hần, khiến cho hần cảm thấy có chút nặng nề.

Cứ bước đi trong yên tĩnh như thế, không biết đã đi được bao lâu, cuối cùng trước mắt hần bỗng hiện lên một vùng đất rộng lớn, sáng sủa, nhiều cảnh sắc rất mới mẻ, xinh đẹp, Ninh Khuyết đem khăn vấn trên đầu vén ra sau gáy, nhìn xem khoảng rừng ẩm ướt rộng lớn phía trước, nhìn tới những cảnh trúc xanh mướt, những hàng thông nước tươi tốt,...bây giờ hần mới biết được thì ra ở sâu trong Thư Viện lại có một thắng cảnh đẹp đẽ như thế này.

Bên trong đầm nước mọc rất nhiều cỏ lau, lúc này chưa phải thu, chưa có những cơn gió đem nó nhuộm vàng, tẩy trắng, những thân cây thẳng đứng phát phối trong những cơn gió xuân đang ve vuốt làn nước trong xanh, nhìn phía trên giống hệt như một cánh đồng ngô bát ngát, đó đây, những làn gió nhẹ hanh hao thổi qua lại bên trong đầm bị hơi nước từ hồ bốc lên làm khiến chúng trở nên mát lạnh lòng người.

Ninh Khuyết theo con đường đá ẩm ướt chậm rãi đi tới, nhìn tới những con cá đang tung tăng bơi lội trong nước, nghe tiếng kêu vang những con côn trùng kỳ lạ quanh rừng, tâm trạng căng thẳng như dây cung hơn mười năm dường như bị những luồng không khí mát mẻ nơi này tẩy rửa, bị bóng mát của cánh rừng xoa nhẹ, dần dần trở nên nhẹ nhàng, thả lỏng, thỉnh thoảng có bạn học đi ngang qua, hần cũng thăm hỏi cho phải phép vài câu, bước chân cũng không hề nhanh hơn chút nào.

Những phiến đá dưới chân vốn không có mài qua, lồi lõm bất thường để ngăn việc trượt chân, nó bắt đầu từ con đường tắt từ trong thư xá đi ra, uốn một vòng quanh vùng đất ẩm ướt rồi chạy thẳng vào rừng, mấy ngàn viên đá được sắp xếp dày đặc hợp thành một con đường bằng đá rất dài và bằng phẳng, cuối cùng con đường dừng lại tại một lầu gỗ ba tầng dưới chân núi Thanh Lâm.

Tòa lầu gỗ ba tầng này nhìn từ bên ngoài rất bình thường, không hề màu mè, trang trọng, cũng không hề có mái cong, gác lượn, chỉ là một tòa lầu đơn giản đứng dựa vào núi, nhưng chất liệu đánh sơn dầu lên gỗ hần không phải bình thường, nhìn những dấu vết do nếm trải nhiều sương gió nhiều năm ròng, hần tự nhủ không biết tòa lầu này đã tồn tại từ khi nào, sau nhiều năm như vậy nhưng nơi này không hề lộ ra chút dấu vết nào cho thấy sự lụi bại và hư hỏng.

Ngẩng đầu nhìn tới ba chữ “Cựu Thư Lâu” được viết trên tấm hoành phi, Ninh Khuyết nhin không được suy nghĩ, mấy vị giáo thụ trong Thư Viện có phải lừa dối hay không mà gọi một cái Tàng Thư lâu cũ kỹ thành Cựu Thư Lâu.

“Ta biết rõ các trò đang rất thắc mắc, tại sao tòa lầu này được gọi là Cựu Thư Lâu, nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì tòa lầu này phụ trách cất giữ sách vở của Thư Viện, mà sách vốn chỉ là thứ ghi lại sự

ngẫm, tư tưởng của con người, một khi những thứ này được ghi ra giấy, nó không còn là thứ gì mới lạ nữa, trở thành một vật cũ, cho nên bất kể là sách gì đều là sách cũ.”

Dưới lầu đã tụ tập rất nhiều người, đứng trước cánh cửa gỗ đã được đóng chặt, một vị giáo thụ đang mỉm cười giảng giải về tên gọi tòa lầu cho các học sinh biết.

“Các trò từ hôm nay đã trở thành học sinh trong Thư Viện, vậy nên cần phải nhớ kỹ, bên trong Thư Viện chúng ta chưa bao giờ có những bản thuyết pháp, kiến giải uyên thâm, sùng kính, cũng như lưu trữ những thứ giấy tờ quy củ như lễ nghi, triều bái...nó cuối cùng chỉ là công cụ, không phải là thứ gì thần thánh, chỉ có tư tưởng của con người mới không ngừng thay đổi, không ngừng được làm mới, vì để cho các người nhớ lấy điều này nên lầu này mới gọi là Cự Thư Lâu.”

Tất cả học sinh đều gật đầu tiếp thụ, nhưng không phải ai cũng hiểu hết những ẩn ý bên trong nhữn lời nói đơn giản vừa rồi, Ninh Khuyết dường như cũng hiểu được một ít, nhưng cũng không biết những suy nghĩ của mình có đúng hay không.

“Bây giờ ta nói về nội quy của Cự Thư Lâu” – Vị giáo thụ trung niên phụ trách quản lý Cự Thư Lâu mỉm cười tiếp tục nói:

“Quản lý ở đây gồm có hai vị giáo thụ, bốn nhân viên quản lý, nhiệm vụ của chúng ta là phục vụ cho tất cả giáo thụ cùng học sinh suốt ngày đêm, các trò có thể đến đây xem sách bất kỳ lúc nào, nhưng có ba điểm các trò cần chú ý.”

“Trước tiên, Cự Thư Lâu lưu trữ rất nhiều sách vở trong toàn thiên hạ nhờ vào đội ngũ hàng trăm người có trách nhiệm thu thập, sưu tầm sách vở ở nhiều quốc gia khác nhau, các vị sư huynh của các trò đều phải bỏ ra những khoản tiền lớn để mua những thứ này về, vậy nên khi đọc sách, yêu cầu các trò phải rửa tay sạch sẽ, trong lúc thảo luận không được để nước bọt dính lên trên, tuy không cần nâng niu nó, nhưng đừng biến nó trở thành nhàu nát như giấy nơi nhà xí.”

“Tiếp theo, chúng ta cũng không có khả năng tìm được sách vở nhiều hơn nữa, vậy nên khi các trò muốn xem lại một cuốn nào đó mà không thấy, trước tiên các trò nên suy nghĩ xem cuốn sách đó có thực sự đáng xem hay không, nếu như là “Thực bồ đoàn” thì nó có phải là một cuốn sách kì diệu hay không? Nếu là tiểu thuyết “Đông chinh thoại bản” thì nó có đại biểu ột trào lưu mới hay không? Nếu như tất cả đều không phải, như vậy cũng đừng đi hỏi chúng ta, bởi vì điều đó thể hiện cho việc chúng ta cho rằng những cuốn sách đó đều không có ý nghĩa.”

(Có bản ghi là Đông thu thoại bản, Thịt bồ đoàn!!!)

“Cuối cùng, điều quan trọng nhất, Cự Thư Lâu nghiêm cấm mang bất kỳ cuốn sách nào ly khai, hơn nữa là cấm sao chép. Các trò đừng nên nhìn ta bằng ánh mắt đó, cũng không nên cùng nhau đồng lòng tiến hành yêu cầu gì cả, quy củ trong thư viện chính là quy củ, lớp Bính buổi sáng nay hẳn đã được giáo thụ Tào Tri Phong dùng nắm tay dạy dỗ cho các trò qua một lần, ý nghĩa của những quy củ này không phải là thứ để các trò nghi ngờ, về phần dụng tâm phía sau của những quy củ này, cho dù các trò có không hiểu, có tha thiết, mong muốn ra sao cũng đừng trông cậy nhờ ta giải thích.”

Đứng phía dưới tấm hoành phi, vị giáo thụ mỉm cười nhìn những biểu lộ khác nhau của các học sinh, nụ cười hệt như của những tên gian thương, trông cực kỳ đáng ghét, tựa như những tên nhà giàu biểu hiện giữ của.

“Không cần thử khiêu khích quy củ cuối cùng này, cho dù các trò là tên trộm nổi danh nhất thiên hạ, cho dù thi triển ra phương pháp kì diệu gì tại trong Cự Thư Lâu, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một, là chết, mà còn là chết rất thảm.”

Các học sinh nghe thế ồn ào hẳn lên, Ninh Khuyết đứng ở phái ngoài đám người cũng lắc đầu tiên tục, hẳn thâm nghĩ, co dù nơi này là tầng thư phong phú nhất thiên hạ đi nữa, nhưng người lại không thể sao chép, không thể mượn ra, vậy làm sao học hỏi, ghi nhớ đây? Ngoài điểm này, hẳn còn nhiều nghi vấn khác, nhưng nghĩ đến cũng có nhiều người tò mò giống hẳn nên tiếp tục đứng chờ đợi một cách sốt ruột

Quả nhiên sau đó, một đệ tử nổi danh giơ lên cánh tay, cất cao giọng hỏi:

“Tiên sinh, ngài nói là trong này sách gì cũng có?”

Vị giáo thụ khẽ dời ánh mắt, tại trong đám người tìm kiếm tên đệ tử can đảm vừa đưa ra câu hỏi, lòng mày hơi nhú, hần trả lời với tâm trạng rất không vừa lòng:

“Chẳng lẽ trò nghi ngờ điều ta vừa nói sao?”

“Học trò không dám.” – Tên đệ tử kia bị ánh mắt của vị giáo thụ dọa sợ, lại nói:

“Đệ tử chỉ là tò mò một điều, chẳng hay trong lầu có hay không sách vở chỉ dạy cách thức tu hành?”

Sắc mặt vị giáo thụ dịu lại, hần nâng cằm lên nói, vẻ tự tin, kiêu ngạo, khinh miệt lúc này có lẽ đã đạt tới đỉnh cao.

“Ồ trong mắt người thế tục, những thứ sách vở kia có lẽ được xem như quý báu, kỳ diệu, hiếm thấy, nhưng đối với Thư Viện của chúng ta thì không là thứ gì cả? Nếu như trò muốn xem bảy cuốn Thiên Thư trong truyền thuyết, kinh Phật Lạn Kha thì trong lầu chính xác không có, nhưng ngoài mấy thứ đó ra, ta tin tưởng không có sách vở về tu hành nào người muốn tìm lại không có.”

Nghe những lời này, Ninh Khuyết đứng bên trong đám người nắm chặt tay, tuy biểu lộ ra ngoài không có gì thay đổi, nhưng nhịp tim lại đập nhanh hơn hẳn, hần vô thức ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm tòa lầu gỗ ba tầng phía trước, ánh mắt hần nóng rực giống như muốn đem nơi này đốt cháy.

Ước mơ từ bé của hần là được bước chân vào thế giới tu hành, mặc dù mấy lần, kể cả hôm qua bị đả kích, nhưng ước mơ sở dĩ luôn đẹp, bởi vì nó khó có thể thực hiện, càng khiến người cố gắng không ngừng, hơn nữa thỉnh thoảng lại để lộ ra hy vọng, lộ ra cái đuôi dụ dỗ người tìm kiếm: “Đến tìm ta đi, bắt lấy ta đi”.

Sớm mất đi hy vọng bước vào thế giới tu hành, bỗng hần phát hiện ra mình có thể tiến vào một nơi tràn ngập sách vở chỉ dẫn tu hành, đối với một kẻ ở biên ải không tiếc bất kỳ giá nào chạy hết tất cả mấy phiên chợ mới mua được một cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” như hần mà nói, đây đúng là một thứ hạnh phúc vô cùng.

“Nhắc nhở qua mấy tên học trò các người, ánh mắt các trò không nên tham lam quá, nóng bỏng quá, nếu không tòa lầu gỗ này có khả năng bị các người thiêu rụi cũng không chừng, khi đó viện trưởng đại nhân sẽ bắt toàn bộ chúng ta cắt thành từng đóa hoa đào để nhắm rượu mất.”

Vị giáo thụ dưới lầu cười mà như không cười nhìn qua đám người Ninh Khuyết đứng phía ngoài, sau đó thu lại nụ cười, ánh mắt chăm chú nhìn toàn bộ học sinh, hần nói:

“Ta cảnh cáo các trò, có những cuốn sách huyền diệu, cho dù các trò có hiểu kỳ thế nào đi nữa, các trò sẽ không thể nhớ được, chỉ có thể cảm nhận, những đạo lý, nguyên tắc trong đó ta cũng không giải thích. Sức người có hạn, nếu người không có tiềm chất tu hành, cho dù có sách đi nữa, cũng sẽ dẫn đến những kết quả không tốt, đến lúc đó không nên nói rằng ta không báo trước cho các trò.”

...

...

Cánh cửa Cự Thư Lâu chậm chậm mở ra, bên trong là một khoảng không tĩnh mịch và đẹp đẽ, giống như một con đường dẫn tới một thế giới mới lạ, không có tro bụi như thế nằm im nhiều năm trời, không có mạng nhện giăng khắp nơi, nhưng mang đến ọi người một cảm giác đau buồn, toàn bộ học sinh đứng bên ngoài yên lặng chỉnh sửa lại quần áo, ngưng thần tĩnh khí cất bước đi vào.

Không gian bên trong lầu rộng hơn nhiều sơ với nhìn từ bên ngoài, trong này sắp xếp chỉnh tề không biết bao nhiêu là giá sách, những giá sách này được sắp xếp theo sáu môn học cùng thời gian, phía trên bày ra đủ các loại sách vở mà người có thể biết, nghĩ đến, cao thấp, cũ mới đều được sắp xếp chung một chỗ, tựa như vô số vị “tiên hiền, danh sĩ” trong nhiều năm đang vui vẻ đứng nhìn lên người.

Học sinh đi vào trong lầu nhanh chóng tản ra tìm ình những cuốn sách ưa thích, Ninh Khuyết một mình bước đi ở giữa giá sách trung tâm, thỉnh thoảng lại lấy một cuốn sách ra nhìn, sau đó hần phát hiện gần cửa sổ của thư lầu có đặt án thư, trên bàn có giấy, bút, mực, lòng hiếu kỳ trong hần lập tức bùng lên, nếu không cho sạp chép, tại sao lại có những thứ này?

Ở khu sách Nam Tầm tìm được một bản “Vương Hành Long giai thiếp”, Ninh Khuyết lấy ra vừa đi vừa nghiên cứu, càng lúc xung quanh càng trở nên yên tĩnh, lúc hần ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc cầu thang sạch sẽ xuất hiện phía trước mặt.

Thang dùng để lên lầu, hiện giờ hần đang ở tầng thứ nhất, như vậy ở trên chính là tầng thứ hai.

82. Chương 83: Nhất Đao Đầu Tiên Chẻ Đồi Ngọn Núi

Ninh Khuyết đứng tần ngần dưới chân cầu thang gãi gãi đầu, hần nhớ lại những quy định mà giáo viên trông coi Nhà Sách Cũ đã phổ biến, hình như không cấm học sinh lên tầng hai. Đang lúc còn do dự, bỗng có người vòng qua hần bước thẳng lên cầu thang, thấy vậy, Ninh Khuyết chẳng phân vân gì nữa, hần đặt bức thư pháp “Vương hành long giai thiếp” lên trên chiếc bệ cạnh nhà sách rồi vén áo bước lên.

Tầng hai Nhà Sách Cũ càng thêm yên tĩnh so với tầng dưới, nhưng số lượng giá sách và sách vở lại ít hơn rất nhiều, do đó tầm quan sát cũng trở nên rộng hơn. Ninh Khuyết tha thần dạo quanh, hần nhận ra trên này đã khá đông người, họ đều đang đứng trước giá sách chọn lựa hoặc say mê đọc, kẻ thì vừa đọc vừa tự cười một mình, kẻ thì miệng lẩm nhẩm như tụng kinh, tất cả đều trong trạng thái hết sức hưng phấn.

Những cuốn sách thuộc thể loại kinh sử hầu hết được đặt dưới lầu một, sách trên giá ở lầu hai chủ yếu là sách về võ công và tu hành. Trước khi vào Nhà Sách, người giáo viên nọ cũng chưa từng nói cấm học sinh đọc, nhưng một ngọn núi báu vật cứ thể hiện ra chình ình trước mặt, chẳng có sấm sét núi lửa âm ỉ đi kèm, hay chí ít là một lời thông báo nho nhỏ cho thiên hạ chuẩn bị trước tinh thần nên trong lòng Ninh Khuyết cứ lâng lâng lơ mơ khó tả, hần cảm thấy đây chỉ là một giấc mơ không có thật. Ninh Khuyết đứng ngẩn ngơ giữa không gian đầy bí tịch, phải một lúc lâu, rất lâu sau hần mới tiêu hóa hết nỗi chấn động trong lòng.

“Lý Tri Đường bàn về Phật”, “Chứng minh quan hệ giữa niệm lực và thủ ấn”, “Tóm tắt năm cảnh giới trong tu hành”, “Tây Lăng ngày ấy”, “Kinh Động Huyền”, “Nam Hoa tập”, “Sơ lược về lưu phái kiếm gỗ của Nam Tấn”, “Đại từ điển về sử dụng và kiểm tra các loại pháp thuật”...

Ninh Khuyết bước chầm chậm giữa những hàng giá sách, ánh mắt lướt qua những gáy sách xếp chi chít trước mặt, sự chấn động và niềm vui hừng hực trong lòng dần nhường chỗ cho cảm giác bối rối ngày một dâng tràn, đôi bàn tay nắm chặt cửa hần khẽ run lên. Chẳng cần phải lấy hần xuống đọc, chỉ nhìn tên sách thôi là Ninh Khuyết đã đoán được bên trong chúng viết về điều gì.

Năm ấy, hần gom góp hết số bạc tiết kiệm, theo đội mua lương thực của Vị Thành đến chợ Khai Bình, một mặt tìm thầy thuốc xem bệnh cho Tang Tang, một mặt lục lợi khắp xóm xỉnh những hiệu sách ở Khai Bình, nhiệt tình chẳng khác gì một chú chó hoang sắp chết đói lục thùng rác, rốt cuộc hần cũng kiếm được một quyển Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, quyển sách đã kè kè bên hần suốt bao năm, cho đến khi chính tay hần biến nó thành đồng tro tàn.

Năm ấy, hần giết mười bảy tên mã tặc ven hồ Sơ Bích, cứu thoát đội ngũ đi kiếm củi của Vị Thành, tướng quân đã hỏi: người có mong muốn gì không? Tất cả anh em binh lính trong Vị Thành sẵn sàng góp tiền giúp người. Lúc đó, trong tay đang cầm cuốn Thái thượng cảm ứng thiên đã bị đọc đọc đi đọc lại đến gần nát bươm, hần trả lời: ta muốn học tu hành. Tướng quân bèn im lặng.

Người tu hành Ninh Khuyết gặp ở Mân Sơn năm xưa nói không thể, người kiểm tra ở bộ quân lác đầu, ông cụ Lữ Thanh Thần thờ dài bất lực, hôm nay giáo viên khoa kỹ thuật ở thư viện lại vỗ vỗ vai hần. Biết chắc rằng có một thế giới đang tồn tại ngay trước mắt nhưng hần đi mãi, đi mãi mà chẳng thể tới gần. Hần bảo Tang Tang: thế cũng chẳng sao, chỉ bằng cây cung và thanh đao trên tay, hần cũng có thể dựng lên một khoảng trời mệnh mông ình, nhưng thật sự thì hần không cam lòng, hần không cam lòng thấy một thế giới lơ mờ bên cạnh nhưng không thể biết trong đó rốt cuộc có những gì.

Mãi đến ngày hôm nay, khi đi qua những bậc cầu thang, bước lên lầu hai Nhà Sách Cũ của thư viện, chứng kiến những cuốn sách xếp đầy trên giá này.

Ninh Khuyết biết dù đọc hết chỗ sách này cũng chẳng có mấy hy vọng thay đổi trạng thái thân thể hiện nay của mình, nhưng ít ra hẳn có thể xuyên ánh mắt qua bức màn che mặt mờ, nhìn thấy bên trong thế giới kia. Suốt mười sáu năm qua hẳn nâng niu cuốn Thái thượng cảm ứng thiên rách nát, kiên trì từng ngày như một đứa trẻ đói khát đáng thương nắm chặt hạt giống cuối cùng trong tay giữa lòng sa mạc, hôm nay hẳn bỗng thấy một cánh đồng màu mỡ rộng mênh mông như biển, dù cánh đồng đó không thuộc về hẳn, nhưng nó cũng đủ khiến hẳn sung sướng và cảm động vô cùng, thậm chí, hẳn thấy mắt mình đang ươn ướt.

- Tang Tang...

Ninh Khuyết run rẩy đưa tay khẽ vuốt ve gáy sách, miệng thì thầm. Hẳn khao khát được chia sẻ với nàng tâm trạng của mình lúc này, có lẽ trên cõi đời này chỉ cô bé ấy mới hiểu được những cảm xúc đang sôi trào trong lòng hẳn.

Trên giá có rất nhiều sách, nhưng Ninh Khuyết đã xác định được mục tiêu của mình, những cuốn kiểu “Tây Lăng ngày ấy” tất nhiên không phải thể loại dành cho hẳn vào thời điểm này, hay tài liệu như “Sơ lược về lưu phái kiếm gỗ của Nam Tấn” hẳn cũng không có tư cách để tâm nghiên cứu, Ninh Khuyết không phải nhà nghiên cứu vĩ đại tầm mắt cao xa gì, hẳn biết bản thân chỉ có khả năng tìm hiểu từ những gì cơ bản nhất, ví dụ như cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải” ở ngay trước mặt.

Đúng lúc hẳn vừa rút cuốn sách mỏng dính ra khỏi giá bỗng một tiếng động lớn vang lên khiến tất cả học sinh đều dừng việc đưa mắt nhìn về phía có tiếng động. Một gã học sinh chẳng biết tại sao ngã sấp xuống sàn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân thể lẫn lộn co quắp, miệng sùi bọt mép, trông hết sức đáng sợ.

Bốn người trong trang phục nhạt màu của thư viện chẳng hiểu từ xó nào lù lù hiện ra đi tới bên gã học sinh đang chết ngất rồi mỗi người túm một tay một chân nhấc bổng gã lên nom nhẹ nhõm như nhấc một con gà, sau đó bước rất nhanh về phía cầu thang, động tác thành thạo nhíp nhàng ăn ý như thể đã luyện tập vô số lần.

Đám học sinh ngó người quay ra nhìn nhau, nhớ lại trước lúc vào đây người giáo viên đã cười cười cảnh báo, cảm xúc lo sợ bỗng lan tràn khắp nơi, nhưng sợ thì cứ sợ chứ chẳng ai chịu rời đi, ngược lại số học sinh từ lầu dưới đi lên càng lúc càng đông.

Học sinh thư viện đều là thanh niên tuấn kiệt đến từ khắp nơi trong thiên hạ, cũng như Ninh Khuyết, họ vô cùng tò mò về thế giới huyền diệu kia, hơn nữa trong lòng kẻ nào cũng tồn tại một niềm tin mãnh liệt rằng chỉ có mình mới có thể bước chân vào thế giới đó, vì thế, ai nấy đều tiếp tục lặng lẽ cúi đầu đọc sách, lặng lẽ lựa sách trên giá, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lại một tiếng động nặng nề nữa vang lên, lại thêm một gã học sinh mặt trắng bệch té xỉu trên sàn nhà. Ninh Khuyết lặng người nhìn theo con người đang được nhanh chóng khiêng ra đó, tâm trạng bỗng trở nên nặng nề, hẳn chân chừ đôi chút rồi cũng giống như tất cả các bạn đồng môn khác, không thể chống lại sức hấp dẫn của thế giới kì diệu kia, Ninh Khuyết hít sâu rồi lật mở cuốn sách mỏng dính trên tay.

Câu đầu trong cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải” viết: “Đất trời cũng có hô hấp, cũng hít thở...”

Ninh Khuyết vừa căng thẳng vừa tập trung đưa ánh mắt theo những nét bút dần dần xuống dưới, đột nhiên hẳn nhận ra những con chữ đang trở nên mơ hồ, giống như có ai đó đặt một tấm kính mờ chắn giữa mắt hẳn và cuốn sách, hẳn biết đây chính là điều mà người giáo viên đã cảnh báo lúc ở bên ngoài, Ninh Khuyết cắn mạnh đầu lưỡi cho tỉnh táo trở lại rồi tiếp tục đọc,

“Người là giống tinh khôn nhất muôn loài, vì thế có thể ngộ ra đạo lý của tự nhiên, dùng ý chí làm lực, đó chính là niệm lực”.

Càng đọc, chữ viết trên cuốn sách càng lung linh mờ ảo, dần dần quyện chặt với nhau thành một vệt mực đen thui, Ninh Khuyết cố gắng nheo mắt hy vọng chữ viết rõ ràng hơn, do quá cố gắng nên trán hẳn cũng ngấm ngấm đầu, nhưng những con chữ mờ mờ này không rõ hơn, trái lại dường như bắt đầu nhảy múa và bay lên khỏi mặt giấy!

“Niệm lực của con người phát ra từ trong não, tụ lại ở khí hải tuyết sơn, đầy tràn mà ngưng thành sương thành nước, chảy tới lỗ khí mà tán ra bên ngoài cơ thể, giao hòa với hơi thở đất trời bao bọc bản thân...”

Những nét bút mông lung cứ lãng đãng bay lên khỏi mặt giấy tiến vào trong mắt hắn, xuyên vào trong óc hắn, biến thành từng đợt từng đợt sóng công phá dữ dội, Ninh Khuyết như một con thuyền nhỏ bé chao đảo giữa đại dương đang gầm thét. Thực ra, hắn không hề có cảm giác đau đớn, nhưng theo nhịp điệu của những con sóng, thân thể của Ninh Khuyết cũng bắt đầu lắc lư chao đảo, ánh mắt dần trở lên mơ hồ, bụng ngực cồn cào muốn nôn nữa, giống như một người bị say sóng tới mức quay cuồng.

Ninh Khuyết kêu lên một tiếng đau đớn, hắn dứt khoát gấp mạnh cuốn sách trong tay rồi đứng thở dốc liên hồi, cuối cùng cũng thoát khỏi thế giới chao đảo kì lạ ấy, hắn hít sâu vài hơi, lòng dần bình tĩnh trở lại.

Ở một chỗ sáng sủa bên cửa sổ lầu sách có một người phụ nữ độ tuổi trung niên trong trang phục giáo viên đang ngồi. Khi này, bất kể trong lầu có bao nhiêu học sinh ngất xỉu ngã xuống dường như nàng ta cũng chẳng thèm để tâm, chỉ chuyên tâm tập chung vào bức tranh chữ đang viết dang dở trên bàn, nhưng khi tiếng gấp sách rất nhỏ vang lên, nàng bỗng nhíu mày ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt còn tái nhợt của Ninh Khuyết, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Người nữ giáo viên này đã ngồi thanh tu trong Nhà Sách Cũ đến hơn hai mươi năm, đã chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh học sinh mới của thư viện bị sách vở tài liệu ở đây mê hoặc, cứ thế cắm đầu đọc đến khi tinh thần không thể chịu đựng nổi lăn ra ngất xỉu, nhưng học sinh lần đầu đọc sách mà có thể dùng ý chí mạnh mẽ của mình khống chế bản thân gấp sách dừng đọc như Ninh Khuyết lại cực kì hiếm thấy.

Ninh Khuyết hoàn toàn không biết mình đã khiến ột giáo viên phải chú ý, tâm trí hắn hoàn toàn đặt trên cuốn sách mỏng manh, khi hắn điều tức xong, cảm thấy tinh thần thể lực đã khôi phục bình thường, Ninh Khuyết không hề do dự lật lại sách rồi cúi đầu đọc tiếp.

Lúc này hắn đã đọc tới hai chữ “bản thân”, vì thế hắn tiếp tục đọc từ đó, nhưng khi ánh mắt hắn vừa rơi xuống hai chữ “bản thân” bỗng cảm thấy hai nét mực này bay vút lên đâm sầm vào trong óc hắn, khuấy động một vùng biển cuộn trào mãnh liệt, rồi ầm một tiếng, hàng ngàn con sóng khổng lồ như ngọn núi đổ nhất tề ập tới!

Cuốn sách và cả bàn tay đang cầm sách bỗng như biến mất khỏi tầm mắt của Ninh Khuyết, hắn nhìn chết trân giá sách trước mặt rồi từ từ sụm xuống, mọi thứ xung quanh như đang bay vút lên cao, sau đó hắn chỉ còn thấy hình ảnh trần nhà trắng muốt như tuyết, rồi cuối cùng là một vùng tối đen, đen như màu đen tận cùng đáy biển trong giấc mơ hôm nào...

.....

Một chiếc xe ngựa dừng trước hiệu Lão Bút Trai, màn xe vén lên, Ninh Khuyết lão đảo bước xuống rồi chấp tay thi lễ với người đánh xe ngựa và vị nhân viên thư viện đã đưa hắn về bằng tất cả sự chân thành:

- Đa tạ.

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh rời đi, Ninh Khuyết hít sâu rồi đưa tay xoa xoa gò má vẫn còn tái nhợt, hắn bước vào trong cửa hàng, nhìn cô bé Tang Tang vừa bỏ khăn lau xuống và đang ngó nghiêng ánh mắt hết sức hiếu kì và hy vọng, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Thư viện... thực sự là nơi tốt nhất trên đời, nhưng cũng là nơi dở nhất trên đời.

Ban này, hắn ngất xỉu trong Nhà Sách Cũ, mãi khi xe ngựa chạy đến cửa Chu Tước mới tỉnh lại. Ninh Khuyết không thể nhớ nổi mình đã ngất xỉu thế nào, mà điều khiến hắn cảm thấy sợ hãi và mất mát nhất là hắn đã quên sạch nội dung trong cuốn sách đã đọc trước khi hôn mê, dù hắn cố cố công nhớ lại, nặn hết óc cũng không nhớ nổi dù chỉ một chữ.

“Ta phải cảnh báo các em, những điều huyền diệu viết trong sổ sách này không có cách nào nhớ được, chỉ có thể lĩnh ngộ, nguyên do trong đó ta sẽ không giải thích. Sức lực con người chung quy chỉ có giới hạn, những kẻ không có tiềm năng tu hành còn cố gắng đọc thì sẽ dẫn tới một vài kết quả rất không hay ho”.

Giờ đây, rốt cục Ninh Khuyết đã hiểu những điều mà người giáo viên trước Nhà Sách Cũ cảnh báo là ám chỉ điều gì, thậm chí còn lơ mơ đoán được những cuốn sách tu hành hắn phải được viết bằng loại phù thuật nào đó.

- Trong Nhà Sách Cũ có rất nhiều sách tra cứu cho việc tu hành, lúc đó ta chợt nghĩ tới người.

Ninh Khuyết nhìn Tang Tang, hần bỗng nhớ lại hình ảnh rất nhiều năm trước khi bé cô bé nhỏ bé yếu ớt chỉ như chú chuột con này đi khắp chợ Lâm Bình tìm kiếm. Hần nhẹ giọng nói tiếp:

- Nhưng để đọc, để hiểu những cuốn sách đó có vẻ là chuyện cực kì phức tạp, giống như có một ngọn núi đang ngăn trước mắt ta vậy.

- Thiếu gia, không thể đi vòng qua được sao? – Tang Tang ngược mắt, hỏi bằng giọng đầy quan tâm.

Ninh Khuyết lắc đầu, hần nhìn vào mắt nàng rồi hỏi:

- Tang Tang, trước đây chúng ta đã bàn nhau, nếu gặp một ngọn núi không thể vượt qua thì phải làm sao?

Tang Tang gật mạnh đầu trả lời:

- Thì bỏ đôi ngọn núi ấy ra.

83. Chương 84: Xuân Tàn, Người Mệt, Sách Còn Trơ Trơ

Buổi học thứ hai, thư viện bố trí dạy môn tính toán, nhưng bầu không khí trong lớp rõ ràng có gì đó khác lạ so với hôm qua, bên dưới, học trò vẫn ngồi trật tự ra vẻ chăm chú nghe giáo viên giảng bài, nhưng tâm hồn đã bay tít đến tận đâu đâu. Đâu đâu ở đây là Nhà Sách Cũ. Chắc hẳn hôm qua có rất nhiều người gặp phải tình trạng giống Ninh Khuyết, nó làm người ta sợ hãi, nhưng đồng thời cũng khơi gợi ý chí quyết tâm không cam chịu thất bại của đám học sinh.

Tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên môn tính toán phẩy tay áo tuyên bố hết giờ, tức thì lớp học liền nổ tung như cái chợ, cả đám học trò phi vội ra khỏi cửa lao đến hướng ngôi nhà gỗ nằm sâu trong thư viện. Người giáo viên đã quá quen với biểu hiện đó của lũ học sinh mới nên chỉ lắc đầu cười.

Hôm qua Chủ Do Hiền không tới Nhà Sách Cũ, nhưng nghe lóm đám bạn học đồn thổi trong ấy kì diệu lắm nên động lòng, quyết thử một phen xem sao, vì thế, hần chỉ kịp chào vội Ninh Khuyết một câu lấy lệ rồi hối hả chạy ra ngoài. Ngược lại, Ninh Khuyết tỏ ra hết sức thong thả nhàn nhã, sau khi ra khỏi lớp hần cũng không tới Nhà Sách Cũ ngay mà men theo con đường đá tới nhà ăn.

Gọi suất cơm trưa cho hai người cộng thêm một đùi gà và ba quả trứng trần, Ninh Khuyết ngồi xuống ăn từ tốn, đến lúc chén đĩa trước mặt sạch bong, hần ngẩng đầu lên nhìn thì phòng ăn cũng sạch bóng người, Ninh Khuyết xoa xoa cái bụng tròn xoe rồi ợ một hơi đầy thỏa mãn.

Ra khỏi nhà ăn, bước đi trên con đường đá cổ kính xanh rêu, Ninh Khuyết cũng chưa vội, hần đi dạo quanh hồ nước ba vòng cho tiêu bớt thức ăn trong dạ dày, sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận rửa tay thật sạch mới bình tĩnh đi về phía Nhà Sách Cũ.

Ninh Khuyết không có tiềm năng tu hành, nhưng có thừa kinh nghiệm chiến đấu, đối mặt với những cuốn sách thần bí trong Nhà Sách Cũ, hần quyết định vào trận bằng tư thái trên chiến trường, dùng tinh thần ngoan cường kiên trì công phá ngọn núi khổng lồ ngăn trước mặt đến khi bỏ tan được nó, vì thế, hần phải chuẩn bị trạng thái thân thể và tinh thần một cách tốt nhất trước khi lâm trận.

- Tránh đường! Tránh đường mau! Không phải nước nước sôi, người sống, người sống đây!

Trước Nhà Sách Cũ vang lên tiếng quát nhường đường, bốn người trong trang phục nhân viên thư viện của ngày hôm qua lại khiêng một gã học sinh ngất xỉu chạy băng băng, về mặt bọn họ đứng đưng như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, luận theo một khía cạnh nào đó, có lẽ hai ngày nay phải khiêng quá nhiều học sinh ra ngoài nên cảm xúc trong họ cũng chai sạn luôn rồi.

Chỉ được một lát mà trước nhà sách đã có đến hàng chục mạng học sinh nằm thẳng cẳng, thư viện đã dự trù trước được tình hình này nên đã sắp xếp sẵn thầy thuốc chuyên môn xử lý, người cầm thuốc an thần, người mang bồ nguyên hoàn lẳng xẵng chữa trị.

Thấy cảnh đó, Ninh Khuyết chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Lên lầu, Ninh Khuyết nhận ra hôm nay số học sinh đến đọc sách ít hơn hôm qua một chút, nhưng phần “thiếu” đó là do bị khiêng ra ngoài chứ không phải sợ khó mà không dám lên, có thể thi đậu vào thư viện

thì chẳng ai là hạng kém cỏi vô tích sự, đời nào chịu chấp nhận buông tay đầu hàng ngay sau buổi đầu? Nhưng xem bộ dạng lão đảo như người say rượu, mặt mũi trắng bệch như tờ giấy của đám học sinh này thì e rằng kẻ khá nhất cũng sắp ra đi sau vài nốt nhạc.

Tiếng ngã nặng nề thỉnh thoảng lại vang lên, thịch thịch thịch thịch, đều đặn y hệt tiếng trái cây chín nẫu rụng xuống đất vườn trong những ngày thu, cạnh những hàng giá sách, hết học sinh này đến học sinh kia thi nhau ngã xuống, hoặc co quắp bất tỉnh nhân sự, hoặc sùi bọt mép trợn mắt lên trời, tình trạng vô cùng thê thảm.

Trong tay Ninh Khuyết vẫn là cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải”, hấn rời mắt khỏi đám bạn học bất hạnh, ném tâm tư chú ý đến người xung quanh vào một xó, Ninh Khuyết hít sâu, trang trọng mở sách.

“Đất trời cũng có hô hấp, có hít thở...”

Núi kiến thức cao, núi kiến thức tu hành cao không thấy đỉnh, leo núi khó, leo núi tu hành không thấy tương lai, vì mỗi lần leo lên lại không thể không bắt đầu từ bước đầu tiên, từ điểm thấp nhất. Ninh Khuyết nhớ rất rõ ngày hôm qua, trước khi hôn mê hấn đã đọc cuốn sách này nhưng không thể nhớ nổi mình đã đọc những gì, đọc tới đâu, do đó, hấn chuẩn bị sẵn tinh thần hôm nay và ngày mai, quá trình đọc sách là quá trình lặp đi lặp lại đơn điệu, lúc nào cũng phải bắt đầu ở câu thứ nhất.

Không ngoài dự đoán, chữ viết trên sách bắt đầu mờ lung, từng vệt từng vệt mực quện chặt vào nhau như những giọt mực đặc quánh đọng trên đầu cây bút lông quá no nước, chúng lan tràn, mở rộng bằng một tốc độ khủng khiếp, nhưng Ninh Khuyết vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, cứ thế đọc tiếp.

“Người là giống tinh khôn nhất muôn loài, vì thế có thể ngộ ra đạo lý của tự nhiên, dùng ý chí làm lực, đó chính là niệm lực...”

Những con chữ mờ lung lại lơ lửng bay khỏi mặt giấy, bắt đầu tạo ra những đợt sóng chấn động ong ong trong đầu hấn, Ninh Khuyết còn cảm nhận thấy những cơn chấn động này không giống như tiếng mái chèo khuấy nước ì oạp mà ào ào như tiếng gió lạnh gào thét trên thảo nguyên, hấn bỗng có cảm giác mình quay về cánh đồng hoang ngoài Vị Thành, điên cuồng chém giết với vô số mã tặc hung hãn.

Ninh Khuyết hít một hơi thật sâu và dài, hấn dứt khoát ngắt mạnh đầu nghĩ ngơi chốc lát, vì động tác quá mạnh nên đốt sống cổ ngâm ngấm đau. Để xua tan cảm giác nôn nao khó chịu trong người, Ninh Khuyết cố cưỡng lại sức mê hoặc vô tận từ cuốn sách trong tay, hấn đưa mắt lướt qua những cành cây xanh tươi đầy sức sống mùa xuân ngoài cửa sổ rồi lại quay sang quan sát đám bạn học xung quanh.

Một dáng người nho nhỏ mềm oặt tựa vào giá sách rồi từ từ trượt xuống, đó là Vương Đình ở Lâm Xuyên, rồi ở một góc xa, Tạ Thừa Vận khoanh chân ngồi trên mặt sàn, mắt mở hé hé yèn lặng nhìn lên cuốn sách đặt trên đùi, đôi mắt tuy vẫn rất sáng, nhưng sắc mặt lại trắng bệch một cách đáng sợ.

- Ôi, tất cả đều đang cố gắng leo lên! – Ninh Khuyết lẩm bẩm, hấn bị sự ngoan cường bất khuất của đám bạn học trẻ tuổi cảm nhiễm nên mỉm cười, đưa ánh mắt xuống trang sách trong tay.

“Niệm lực của con người phát ra từ trong não, tụ lại ở khí hải tuyết sơn, đầy tràn mà ngưng thành sương thành nước, chảy tới lỗ khí mà tán ra bên ngoài cơ thể, giao hòa với hơi thở đất trời bao bọc bản thân...”

Những vệt mực lại bỗng bành bay lên, chấn động ong ong, nhưng đột nhiên, những âm thanh đó chấm dứt, Ninh Khuyết như rơi vào một vùng không gian yên lặng tuyệt đối, hấn ngỡ như mình đang quay về ngô phổ bên đình Xuân Phong, nhưng không còn Triều Tiểu Thụ sát cánh, chỉ có những giọt mưa vô tận từ trên trời trút xuống, đập vào quần áo, vào da thịt, vào mặt mũi hấn, khiến hấn cảm thấy lạnh, lạnh vô cùng.

Sau đó, hấn ngắt đi.

.....

Sau buổi trưa ngày thứ ba, bên ngoài Nhà Sách Cũ.

- Tránh đường, tránh đường mau! Không phải nước sôi, là người sống, người sống đây!

Bốn nhân viên thư viện khiêng Ninh Khuyết bước thoăn thoắt ra bên ngoài, ném hấn ấy thầy thuốc đã chờ sẵn, sau đó lại có người mang hấn ra xe ngựa.

Hôm nay, trên lầu có hai mươi bảy người ngất xỉu.

.....

Ngày thứ tư, sau bữa ăn trưa, bên ngoài Nhà Sách Cũ.

- Tránh đường tránh đường! Không phải nước sôi, là người sống, người sống đây!

Vẫn là bốn nhân viên thư viện, vẫn là Ninh Khuyết bị khiêng, vẫn là mấy thầy thuốc quen thuộc...

Hôm nay, trên lầu có chín người ngất xỉu.

.....

Buổi chiều ngày thứ năm, bên ngoài Nhà Sách Cũ.

- Tránh đường, là người sống mà dễ bỏng hơn cả nước sôi đây!

Vẫn bốn nhân viên thư viện ấy khiêng Ninh Khuyết, nhưng bước chân của họ đã chậm chạp và giọng hô cũng chẳng còn mấy khí thế. Người thầy thuốc nhìn vào khuôn mặt non choẹt quen thuộc, buông tiếng thở dài.

Hôm nay, trên lầu có bốn người ngất xỉu.

.....

Ngày thứ sáu, bên ngoài Nhà Sách.

- Tránh đường.

Bốn nhân viên thư viện chỉ hô gọn lỏn hai từ rồi quăng một người xuống dưới bóng cây.

.....

Hơi xuân ngày càng nhạt, nhiệt độ ngày càng cao, nhưng trận chiến chống lại Nhà Sách Cũ của học sinh thư viện chưa hề có tiến triển, dấu hiệu một trận thua tan nát ngày càng hiển hiện rõ ràng, trong những ngày sau đó, vì những kí ức kinh hoàng đã ăn sâu vào tận xương tủy nên đại đa số học sinh đã kết luận sách vở trong Nhà Sách Cũ là một thứ sức mạnh hoàn toàn quá tầm, không thể chống lại. Số người bước lên lầu hai ngày càng giảm.

Sau mỗi tiếng chuông báo hết giờ vang lên, Ninh Khuyết vẫn đều đặn đến nhà ăn đánh chén no nê, đi dạo ba vòng quanh hồ rồi lên lầu, lên lầu, lại lên lầu, sau đó ngất xỉu, ngất xỉu và lại ngất xỉu, lại được khiêng ra, nhưng hần không hề tỏ ra nóng giận, càng không có dấu hiệu bỏ cuộc, có điều nước da hần càng ngày càng tái, khuôn mặt càng ngày càng hốc hác, và bước chân, tất nhiên càng ngày càng giống người đang mơ ngủ.

Người ta thấy hần lên lầu, sau đó được khiêng xuống lầu, chuyện đó đều đặn và chính xác như thể mặt trời mọc và lặn vậy.

.....

Vào buổi trưa một ngày nọ, sau khi ăn xong phần cơm đúp với thịt gà cộng thêm một đĩa dạ dày tú hụ và hai cái bánh bao, Ninh Khuyết ra hồ rửa tay rồi thủng thỉnh bước tới địa điểm quen thuộc.

Ấn tượng về Ninh Khuyết của học sinh trong thư viện đã không còn là một siêu sao top 3 trong kì thi đầu vào, thay vào đó là danh hiệu gã điên của khoa Bính. Khi hần xuất hiện ngoài cửa Nhà Sách Cũ, học sinh đang đọc sách hoặc ngồi làm việc riêng hai bên cầu thang đều nhất loạt ngẩng đầu nhìn rồi bàn bản râm ran.

- Ê mày, thằng này điên rồi hả?

- Mày đoán hôm nay nó trụ được trên đó bao lâu?

- Cỡ nửa canh giờ?

- Tao đoán chỉ bằng thời gian uống hết chén trà là bị người ta khiêng xuống.

- Tao lại muốn xem giữa nó và tam công tử nhà họ Tạ ai sẽ phải xuống trước.
- Tam công tử nhà họ Tạ còn có tiềm năng tu hành, thăng này nước mẹ gì?
- Nay, theo mày sao nó lại cố gắng như một thằng điên thế hả?
- Tao nghĩ chắc nó muốn ăn theo danh tiếng của Tạ công tử, nếu không còn lý do quái nào để giải thích chứ, hả?

Ninh Khuyết không nghe thấy mấy lời rì rầm đó, hần nhìn cầu thang trước mặt, tay trái nắm chặt cổ tay phải đang hơi run rẩy, dùng tất cả ý chí trấn áp ý nghĩ muốn quay gót đang trào lên mãnh liệt trong lòng. Hần hít sâu rồi bước dần tới. Chỉ mình hần hiểu tại sao cầu thang lên lầu cứ có vẻ ngày một dài, ngày một dốc đứng, ngày một khó đi như vậy.

Nhìn dáng đi khó nhọc của hần, nhìn khuôn mặt tái xanh của hần, ánh mắt đám học sinh xung quanh dần biến thành phức tạp, dù nhiều người nghi ngờ động cơ chân thật của hần, coi nhẹ sự chấp nhất của hần, nhưng không kẻ nào không khâm phục ý chí và nghị lực hần đã thể hiện.

Lên lầu, Ninh Khuyết dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán rồi lặng lẽ bước tới giá sách quen thuộc, hần rút cuốn sách mỏng tanh đã đọc rất nhiều lần nhưng vẫn chưa thể nhớ nổi một chữ xuống.

Trên này vô cùng vắng vẻ, ngoại trừ hần chỉ còn duy nhất một học sinh khác còn kiên trì, đó là Tạ Thừa Vận. Tạ công tử vẫn ngồi khoanh chân trong góc xa nhất, mặt tái nhợt như trang giấy mới ra lò, trên đùi, một quyển sách mở sẵn.

Ninh Khuyết biết số má của vị tam công tử nhà họ Tạ này, đối phương được tuyển vào khoa Kỹ Thuật, tất nhiên phải có tiềm năng tu hành, vì thế hần không hề thấy ngạc nhiên khi thằng cha họ Tạ đó có thể chống đỡ lâu như vậy, nhưng hần chẳng thể ngờ vì trên lầu hai chỉ còn mình và Tạ Thừa Vận trụ lại đã dẫn tới một trận tranh luận sôi nổi.

Trong mắt rất nhiều học sinh, thậm chí cả giáo viên trong thư viện, đây chính là trận đấu thứ hai của Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận, sau kì thi đầu vào, ai cũng không muốn bị đối phương vượt mặt nên dù khổ sở thế nào thì vẫn phải lên lầu hai chịu đựng.

Ninh Khuyết không biết luồng dư luận này, cũng chẳng biết Tạ Thừa Vận có phải vì thế mà hàng ngày tới đây không, nhưng dù có biết thì hần cũng chẳng thèm để tâm, vì chỉ hần mới biết tại sao mỗi ngày đều phải tới đây, dù biết rằng phí công vô ích, dù biết rằng sẽ phải chịu đựng bao nhiêu mệt mỏi, bao nhiêu đau đớn.

Vì hần thích, và hần cần phải làm thế, đơn giản là vậy.

84. Chương 85: Ngoài Nhà Sách Sóng Dâng Gió Nổi

Cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải” trên tay Ninh Khuyết tuy mỏng manh mà nặng nề như một ngọn núi. Hần hít sâu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu, đến khi màu xanh mơn mớn của mùa xuân làm dịu bớt nét uể oải mệt mỏi trong đôi mắt mới cúi đầu xuống đọc, rồi một lát sau lại ngẩng lên nhìn trần nhà nghỉ ngơi.

Thời gian Ninh Khuyết có thể chống chịu ngày càng dài, tuy mỗi khi trở về Lão Bút Trai vẫn không nhớ đã đọc tới đâu, nhưng trong mơ kí ức mịt mờ hỗn độn ấy hần vẫn có cảm giác rõ ràng rằng nội dung mình đọc ngày càng nhiều.

Ninh Khuyết chống chịu được lâu hơn không phải do khả năng chống cự với sức mạnh phù thuật viết trên sách tăng lên, mà do ý chí của hần tôi luyện trong trận chiến này ngày càng cứng cỏi, hơn nữa hần cần đối thời gian đọc sách và thư giãn rất tốt, có thể nói Ninh Khuyết đã dùng tất cả những biện pháp có thể.

- Các ngươi cứ đọc kiểu này thì sớm muộn cũng chết thôi.

Người nữ giáo viên vẫn ngồi im lặng viết chữ bõng đặt bút trên tay xuống rồi ngẩng đầu, ôn tồn nói.

Ninh Khuyết chậm chạp gấp sách rồi quay người một cách khó nhọc, cúi đầu thi lễ, phía góc phòng, Tạ Thừa Vận cũng gấp sách và kính cẩn thi lễ theo.

Là hai người duy nhất còn trụ lại trên này, đương nhiên Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận biết người nữ giáo viên ngày ngày ngồi viết chữ bên song cửa, nhưng nàng ta chỉ chú tâm đến công việc của mình, chẳng để ý tất cả mọi chuyện xung quanh nên dường như đã tan vào trong không gian, thành một phần giống như những đồ vật trong phòng, tồn tại mà như không tồn tại.

Hôm nay, một sự thay đổi nho nhỏ xảy ra, người nữ giáo viên đã buông bút, mở miệng nói chuyện.

- Những cuốn sách trên đây đều được phù sư dùng niệm lực hòa vào mực viết ra, nói một cách khác, mỗi con chữ, mỗi nét mực trong sách đều là tác phẩm vô thượng của thần phù sư.

Nàng ta nhìn Tạ Thừa Vận ngồi xếp bằng dưới đất, nói tiếp:

- Hai người các ngươi đều rất có nghị lực, thậm chí là có nghị lực nhất trong số học sinh thư viện mười năm trở lại đây, nhưng các ngươi cần biết rằng để khám phá ra chân lý trong tác phẩm của thần phù sư thì nghị lực không có tác dụng gì, muốn đọc sách, hiểu sách, khám phá những điều trong sách, các ngươi ít nhất phải đạt cảnh giới Động Huyền.

Sau đó, nàng quay sang Ninh Khuyết, nói bằng giọng thương hại:

- Tạ Thừa Vận đã vượt qua cảnh giới Cẩm Tri, bước đầu tiến vào Bất Hoặc nên hẳn có thể chịu đựng tốt hơn người thường một chút, hơn nữa những điều ngộ ra trong những ngày đọc sách ở đây sẽ rất bổ ích cho quá trình tu hành của hắn. Nhưng còn ngươi, thể chất của ngươi không thích hợp với chuyện tu hành, chỉ dựa vào nghị lực hơn người khổ sở chống đỡ, thực sự là trăm hại mà không được lợi ích gì, chi bằng... hãy bỏ cuộc đi.

Ninh Khuyết đứng ngẩn người im lặng, rất lâu sau chợt lay sâu người nữ giáo viên rồi thành khẩn nói:

- Tiên sinh, học trò xin hỏi phải chăng ngài thuộc cảnh giới Động Huyền?

Nữ giáo viên lắc đầu.

Ninh Khuyết hiểu ý, hắn mỉm cười hỏi tiếp:

- Xin hỏi tiên sinh, năm xưa khi mới vào thư viện ngài đã đạt cảnh giới Động Huyền ư?

Nữ giáo viên mỉm cười, nàng đã hiểu ý của hắn.

Ninh Khuyết lại lay dài một cái nữa:

- Học sinh còn muốn đọc sách thêm mấy ngày nữa.

Người nữ giáo viên nhìn hắn bằng ánh mắt khen ngợi, nói:

- Hãy cố gắng sức mình mà làm, nếu ngươi quá mù quáng, lúc đó đừng trách ta phải ra tay.

- Vâng, học trò hiểu, thưa tiên sinh.

Sau cuộc nói chuyện không được bao lâu, Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận lần lượt bất tỉnh, bốn gã nhân viên thư viện đã quá quen với điều này, cũng quá quen với trọng lượng cơ thể hai người nên nhắc luôn một lượt, chẳng thèm quát tháo tránh đường, cứ thế khiêng xuống dưới không kèn không trống.

Những cành cây xanh mơn mẩn đầy sức sống đâm xuyên qua cửa sổ tò mò ghé vào tầng hai thư viện, người nữ giáo viên lướt mắt qua sắc xuân rồi khẽ lắc đầu, cúi xuống định tiếp tục công việc viết chữ dở dang, đúng lúc đó, giáo viên phụ trách trông coi Nhà Sách Cũ bước lên, đến trước mặt nàng thi lễ một cách kính cẩn rồi nói:

- Thưa cô, học sinh có điều chưa hiểu.

Người nữ giáo viên nhìn hắn, ôn hòa nói:

- Đạo gần đây ta cũng gặp được một số vấn đề kì diệu chưa thể giải thích rõ ràng, nếu ngươi không ngại thì có thể cùng trao đổi.

Giáo viên coi Nhà Sách Cũ thở dài:

- Học sinh đã quan sát hai gã này nhiều ngày, Tạ Thừa Vận có căn bản tu hành lại thêm nghị lực hơn người nên có thể chống chịu trên đây lâu như vậy, tuy không tầm thường nhưng cũng chẳng phải điều quá hiếm lạ, nhưng thằng nhóc Ninh Khuyết kia hoàn toàn là người phạm tục, tại sao có thể chịu đựng lâu như vậy? Điều này thật khó hiểu, thật khó hiểu!

Người nữ giáo viên nhìn cây bút đã no mực gác trên nghiên, sau một lúc im lặng mới nói khẽ:

- Ta vẫn còn nhớ rất nhiều năm trước tiên sinh từng nói, nếu ý chí con người đủ mạnh thì ngay cả trời cao cũng phải sợ hãi. Theo ta nghĩ, Ninh Khuyết chính là loại người có ý chí đủ mạnh này.

.....

Những ngày sau đó, mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường, tức là sáng đi học, trưa ăn cơm và dạo ba vòng, chiều đọc sách, dưới ánh mắt của hầu hết học sinh và giáo viên thư viện, cảnh tượng Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận hoặc lên lầu trước hoặc lên lầu sau, hoặc bị khiêng ra trước hoặc khiêng ra sau sắp biến thành chuyện tất nhiên phải có mỗi ngày. Nhưng rốt cục, thay đổi cũng xảy ra.

Hỏi ý kiến giáo viên trông coi, biết Nhà Sách không cấm học sinh đem đồ ăn vào, vì thế hôm nay Ninh Khuyết vác theo mấy cái bánh bự chẳng, nhưng còn chưa kịp lên cầu thang đã bị kì đà cản mũi.

- Rốt cuộc các ngươi còn muốn nghênh nhau đến bao giờ hả? – Tư Đồ Y Lan nắm tay Kim Vô Thái tức giận hỏi, nhưng thấy bộ mặt xanh nhợt của hắn lại mềm lòng, nhẹ nhàng nói tiếp – Giờ ai trong thư viện cũng biết các ngươi giàu nghị lực cả rồi, vậy còn cố làm gì nữa chứ?

Ninh Khuyết dụi dụi mắt, ra bộ chẳng hiểu nàng ta nói gì, dù đúng là hắn chẳng hiểu cóc khô gì thật nhưng rơi vào mắt người đứng xem xung quanh thì đây rõ là một hành động mang tính trêu người.

Tư Đồ Y Lan giận dữ nói:

- Tự nhìn lại mình đi, mắt thì như mắt gấu trúc, mặt thì như mặt quỷ đói, gió lớt phớt qua đã liêu xiêu sắp bay, rõ là một bọn với thằng quỷ háo sắc Chữ Do Hiền. Ta, người, cũng như rất nhiều người khác đều giống nhau, không thể tu hành, vậy thì ngươi lên lầu có tác dụng gì chứ, hà tất phải tranh hơi cùng Tạ công tử?

Chữ Do Hiền gạt mấy người chắn phía trước, bước tới đứng cạnh Ninh Khuyết rồi nhướn mày nhìn Tư Đồ Y Lan:

- Tư Đồ tiểu thư, tuy cô là con gái Vân Huy tướng quân nhưng không thể thích nói gì thì nói được, ta đây có hơi háo sắc nhưng ai bảo là quỷ?

Nói đoạn, quay đầu nhìn Ninh Khuyết, chân thành nói:

- Nhưng nói thật, ta cũng khuyên ngươi đừng lên đó nữa, tranh chấp với người ta làm quái gì? Dù bỏ cuộc, nhưng một người bình thường như ngươi có thể cân nhau với thiên tài tu hành như Tạ công tử lâu vậy, kể nào dám không khen ngợi chứ?

Ninh Khuyết bật cười, hắn nhìn đám người đứng lơ nhố trước mặt, nói:

- Ta nghĩ các ngươi đang hiểu nhầm chuyện gì đó thì phải (muốn dịch là “chúng mày nhầm cmn hết rồi” quá cơ), ta lên lầu chỉ để đọc sách, chẳng liên quan xu lễ nào đến tranh chấp hay tranh đấu gì hết, và ta cho rằng Tạ công tử cũng giống như vậy.

- Ngươi không phải hắn sao biết hắn nghĩ gì. – Tư Đồ Y Lan nhìn Ninh Khuyết, nói giọng nghiêm trọng – Tam công tử vào thư viện chỉ với mục đích duy nhất, đó là lên tầng hai, nếu ngay cả ngươi còn không đánh bại được thì hắn lấy đầu ra lòng tin lên tầng thứ hai thực sự?

- Tầng thứ hai? – Ninh Khuyết nhú mày, hắn mang máng đã nghe điều này ở đâu rồi thì phải – Chẳng phải Tạ công tử và ta đang ngày ngày đọc sách trên tầng hai đây sao?

- Ngay cả tầng thứ hai ngươi còn không biết cơ à? Thế thì ngày nào ngươi cũng lên lầu đọc sách làm cái gì?
– Tư Đồ Y Lan giạt mình nhìn hắn như nhìn sinh vật lạ rồi giải thích – Tầng hai của thư viện không phải

tầng hai của Nhà Sách Cũ, mà ám chỉ một nơi hết sức kì diệu, những bậc đại hiền thực sự đều từng học ở đó, nghe nói hiện giờ tầng hai có rất nhiều thể ngoại cao nhân.

- Thế thì liên quan gì đến cái này? – Ninh Khuyết chỉ chỉ Nhà Sách Cũ, ngạc nhiên hỏi.

- Vì cửa vào tầng hai thư viện nằm ngay ở tầng hai Nhà Sách Cũ. – Tư Đồ Y Lan nói giọng bực bội – Ta biết mình nói khó nghe, nhưng người nhớ rằng lên được tầng hai thư viện là một trong những chuyện khó khăn nhất trên đời, nghe nói suốt mười năm qua chỉ có tám người thành công, nếu người không có ý định đó, vậy cần gì phải kèn cựa với Tạ công tử?

Ninh Khuyết mỉm cười:

- Vậy ý người muốn nói để không ảnh hưởng đến con đường tu hành của Tạ công tử, đến lòng tin lên tầng hai thư viện của hắn, ta nên chủ động bỏ cuộc, đúng chứ?

Hắn vừa dứt lời, xung quanh tức thì lặng ngắt như tờ, vì nghĩ thì nghĩ nhưng nói ra miệng loại yêu cầu thì thật quá vô lý và thô lỗ. Kim Vô Thủ vẫn đứng im này giờ chợt cắn môi, giãy khỏi tay Tư Đồ Y Lan rồi đến trước mặt Ninh Khuyết thì lễ rất sâu, run run nói:

- Xin bạn Ninh Khuyết giúp cho. Tam công tử... tam công tử đêm qua khi về nhà đã nôn ra máu, hắn thực sự không thể chịu đựng thêm nữa rồi.

Lần đầu tiên Ninh Khuyết biết gã thanh niên vẫn ngày ngày lên lầu cùng mình lại phải trả cái giá lớn như thế, nghĩ tới bản thân đêm nào cũng nôn ra mặt xanh mặt vàng, nghĩ tới khuôn mặt đầy quan tâm lo lắng của Tang Tang, Ninh Khuyết rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Chung Đại Tuấn chợt nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Với loại người này cũng phải lễ phép cầu xin sao? Ta hoàn toàn không tin một kẻ tầm thường có thể ở trên lầu chịu đựng lâu như vậy, trong lúc Thừa Vận thổ máu đọc sách, ai biết hắn đang làm cái quỷ gì, hay là chỉ ngồi nhắm mắt ngủ gật?

Tạ Thừa Vận là tài tử Nam Tấn, trong những ngày học tập ở Đại Đường ở trọ trong phủ nhà Chung Đại Tuấn, hai người đều là thanh niên có danh tiếng, mền tài lẫn nhau nên cực kì hợp ý.

Chung Đại Tuấn thấy bạn mình bị Ninh Khuyết ép ngày ngày phải lên lầu đọc sách, đêm qua về còn nôn ra hàng chậu máu nên giận dữ vô cùng, nhưng có khi chính hắn cũng không nhận ra nguyên nhân thực sự của những lời đánh giá đầy nọc độc này là do hắn không chịu đựng nổi khi hào quang danh tiếng của mình đang bị một tên lính quèn ở biên giới ép cho hoàn toàn lu mờ.

Lời đoán đầy phiến diện và hiểm độc nhưng chiếu lên những gì đang xảy ra lại cực kì hợp lý, ánh mắt của đám học sinh xung quanh nhìn Ninh Khuyết dần thay đổi, đúng lúc này, hai chiếc xe ngựa men theo con đường đá cổ kính lộc cộc lăn bánh tới, Tạ Thừa Vận sắc mặt xanh lét được đỡ xuống, đứng gần người xem tranh cãi nhưng từ đầu tới cuối không mở miệng nói một lời.

85. Chương 86: Cỗ Xe Ngựa Màn Xanh

Ninh Khuyết thấy Tạ Thừa Vận xuống xe, nghe được đầy đủ nội dung câu chuyện nhưng không hề có ý giải thích ình, thực khiến người ta cảm thấy thất vọng, hắn bèn chẳng thèm giải thích nữa, nhìn những người xung quanh nói:

- Nếu đã cho ta là loại tiểu nhân thì các người phải đi khuyên Tạ công tử khỏi lên lầu nữa chứ, cần gì tranh cãi với kẻ tiểu nhân như ta?

Chung Đại Tuấn thấy mấy câu khiêu khích của mình không chọc giận nổi đối phương thì uất lắm, y làm mặt lạnh ngăn trước mặt Ninh Khuyết:

- Nói gì thì nói ngày hôm nay người đừng mơ lên lầu.

Ninh Khuyết hơi ngớ người rồi phì cười, hần cúi đầu thông thả xắn tay áo rồi nói bằng giọng hết sức dịu dàng:

- Thư viện do nhà người mở ra à? Tất nhiên là không. Nhà Sách Cũ do nhà người xây à? Rất tiếc, lại không nốt. Còn muốn dùng vũ lực ư, người đánh nổi ta sao?

Hần nhìn Chung Đại Tuấn bằng ánh mắt thương hại, nói tiếp:

- Đừng quên hai môn cười ngựa bắn tên ta đều không có đối thủ, nếu hôm nay người định gỡ bài chó dữ chặn đường thì chớ trách ta đánh cho cha mẹ cũng không nhận ra.

Nghe cách nói đậm chất giang hồ của hắn, Tư Đồ Y Lan phì cười, nhưng liếc sang bên cạnh thấy vẻ mặt buồn bã trách móc của cô bạn mình mới nhớ ra nụ cười này quá không đúng chỗ, nằng bèn cúi đầu.

Kim Vô Thủy mắt ngân ngấn nước nhìn Ninh Khuyết, nói:

- Chung Đại Tuấn cũng vì lo cho bạn nên mới nói ra những lời không nên ấy, ta thay mặt hắn xin lỗi người, nhưng hôm nay đừng lên lầu nữa, có được không? Người không lên lầu, chúng ta cũng sẽ khuyên tam công tử không lên lầu, hai bên coi như hòa nhau mà.

Tư Đồ Y Lan liền vỗ tay bôm bốp, khen lấy khen để:

- Cách này tuyệt, thật là tuyệt! Hoàn toàn không làm tổn thương hòa khí.

Ninh Khuyết mỉm cười nhìn hai cô thiếu nữ, rất tự nhiên, hắn liền liên tưởng đến những cô bé học trò cấp ba đầy si mê và bông bột của một thế giới đã rất xa xôi, những cô nàng thích làm “quân sư” cho bạn bè, hắn đã hiểu, những cô tiểu thư công chúa của thành Trường An cũng chỉ là những cô bé vô tư vô ý mà thôi. Ninh Khuyết nói:

- Ta lên lầu có lý do của ta, hoàn toàn không liên quan gì đến tranh chấp danh tiếng cả, nếu các người thực sự lo lắng cho Tạ Thừa Vận, ta nghĩ các người nên khuyên nhủ hắn nhiều hơn.

Kim Vô Thủy nghẹn ngào nói:

- Nhưng Tạ công tử có sự kiêu ngạo của Tạ công tử, không thể khuyên được...

Ninh Khuyết nhìn xoáy vào mắt nàng:

- Còn ta chỉ là một thằng nhãi lính quèn miền biên giới, không có tư cách kiêu hãnh về bản thân, vì thế cô mới không khuyên hắn mà khuyên ta ư?

Kim Vô Thủy hoảng hốt lau nước mắt, cuống quít nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta không hề có ý đó. Vô Thủy lỡ miệng, xin người đừng trách.

- Không sao đâu. – Ninh Khuyết bước ngang qua cô thiếu nữ đang nức nở khóc tiến lên lầu – Ta lên lầu hoàn toàn không phải do kiêu ngạo, mà vì những nguyên nhân còn quan trọng hơn kiêu ngạo rất nhiều.

Tư Đồ Y Lan nhìn bóng lưng hắn, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng hơn cả lòng kiêu hãnh?

Ninh Khuyết không trả lời, hắn thâm nhủ trong lòng, chả lẽ người không biết sống chết quan trọng hơn kiêu ngạo sao?

- Ninh Khuyết, người hãy nghĩ cho kĩ xem hôm nay lên lầu sẽ có hậu quả gì.

Chung Đại Tuấn lạnh lùng nói, hắn nhận ra Tạ Thừa Vận đã đến nhưng giữ thái độ im lặng, vậy thì hắn biết mình cần làm gì tiếp theo.

- Trời cao ban tặng người món quà gì, người phải biết nhận lấy và hài lòng với nó. Những người quanh đây đại đa số không thể tu hành, nhưng chúng ta không hề giống người, một kẻ không biết thân biết phận, lòng đầy đố kỵ. Ta biết tổng người nghĩ gì trong lòng, người không có cơ hội lên tầng hai thư viện, vì thế bèn dùng thủ đoạn ma quái mở ám rắp tâm hại Thừa Vận cũng không thể lên tầng hai. Nhưng người có từng tự

vấn lương tâm mình, hành vi hại người hại mình này hèn hạ biết chừng nào, đáng sợ đáng nhục biết chừng nào không?

Lại nghe một người nữa nhắc đến tầng hai thư viện, rốt cục Ninh Khuyết đã nhớ ra trong trận chiến bên đường Bắc Sơn, khi ông cụ Lữ Thanh Thần và gã đại kiếm sư trò chuyện với nhau từng đề cập đến, tức thì hần cứng người: chỉ là một gã học trò bị thư viện đuổi, học ở tầng hai mấy ngày liền đạt cảnh giới Động Huyền, vậy tầng hai thư viện rốt cuộc là nơi thế nào đây?

Sự im lặng của hần khiến đám học sinh xung quanh nhăm lẩn một cách tai hại, cho rằng Chung Đại Tuấn đã nói trúng tim đen hần, vỗ thẳng vào mặt hần, vì thế hần mới xấu hổ tắc tiếng.

Lúc tiếng xì xầm bàn tán vừa nổi lên thì Ninh Khuyết xoay người, trên khuôn mặt xanh xao vòng vọt tràn ngập sự nhạo báng, hần quét mắt một vòng, nói:

- Trước đây ta chẳng biết tầng hai là chỗ quái nào nên ta không muốn vào, giờ ta đã biết nó là chỗ quái nào thì chắc chắn ta phải vào, đến lúc đó hy vọng các người đừng đứng tim vì kinh ngạc đó.

Chung Đại Tuấn giận quá hóa cười:

- Người còn không thừa nhận mình đố kị Tạ công tử ư?

Có hai chiếc xe ngựa đang đậu ngoài Nhà Sách Cũ, chiếc sang trọng là của Tạ công tử đêm qua vừa nôn ra máu, chiếc tầm thường còn lại vẫn đậu im lìm, thậm chí màn che cửa màu xanh chưa hề lay động lấy một lần.

Nhưng Chung Đại Tuấn vừa dứt lời, tức thì một giọng nói lạnh lùng vang ra từ trong xe:

- Ta chỉ nghe thứ hoa cảnh trong chậu đố kị đóa sen thanh cao trên đỉnh núi chứ chưa hề biết chuyện hùng ưng trên trời ganh ghét giống gà dưới sân.

Giọng điệu này cũng không quá cay nghiệt, không quá châm chọc nhưng lại có sức mạnh khiến đám học sinh xung quanh câm như hến, khuôn mặt tuấn tú của Chung Đại Tuấn tức thì méo đi, mà sắc mặt đang tái nhợt của Tạ Thừa Vận cũng chợt hồng lên vì quá tức giận.

Đơn giản, những lời của người trong xe ngựa không chỉ tâng bốc Ninh Khuyết lên tận mây xanh, coi hần như đóa sen trên đỉnh núi, như hùng ưng tung hoành giữa trời xanh mà còn đìm vị tài tử Tạ Thừa Vận danh lừng Nam Tấn xuống tận bùn đen, coi như đóa hoa cảnh được bọc khư khư trong nhà ấm, như lũ gà tầm thường suốt ngày chỉ biết bới rác quanh sân.

Một câu nói đơn giản đã trả ngược lại toàn bộ những gì Ninh Khuyết bị xúc phạm, còn kèm theo vô số nhất kiếm sắc bén khiến người ta đau thấu tim. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào cỗ xe ngựa mang theo vô số tâm tư sợ hãi: ai mà dám châm chọc Dương Quan Chung Đại Tuấn và tài tử Nam Tấn Tạ Thừa Vận như vậy?

Chung Đại Tuấn còn chưa kịp mở mồm đối đáp, người xung quanh còn chưa kịp nhao nhao phản đối, người ngồi trong xe ngựa lại dùng thứ giọng lạnh lùng đặc trưng ấy quay sang mắng mỏ hai cô chiêu của thành Trường An đang tỏ ra sợ sệt một cách đáng ngờ:

- Tài năng không bằng người ta, nghị lực không bằng người ta, vậy thì về nhà mà đóng cửa luyện tập đến bao giờ thành công mới thôi, có gì nhờ vả đến đàn bà con gái đi cầu tình như vậy? Vô Thái, hỏi nhỏ người thông minh hiểu chuyện là thế, sao càng lớn càng trở nên ngu xuẩn đến không thể chịu nổi như vậy hả?

- Còn Y Lan người nữa, ai dạy người giúp người Nam Tấn làm nhục người Đường? Cái khí phách phóng ngựa cả đoạn đường xa đuổi theo ôm chân cha khóc lóc cầu xin cho đi theo đánh Nam Tấn ném đầu mắt rồi hả? Nhạo báng châm chích kẻ khác không phải cách để chứng tỏ năng lực bản thân, Đại Đường ta dùng đao, dùng kiếm, dùng máu! Mau cút về nhà đóng cửa tự kiểm điểm bản thân cho ta!

Trước thì làm nhục Tạ công tử của Nam Tấn, sau lại nghiêm khắc dạy bảo hai cô tiểu thư nổi danh thành Trường An, giọng điệu tuy bình tĩnh nhưng ẩn chứa trong đó uy quyền không thể chống lại, nhất là Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thái nghe xong chẳng những không tức giận còn cúi đầu cam chịu đầy xấu hổ, đám học sinh quanh Nhà Sách Cũ tức thì cảm thấy có sự bất thường, ai cũng nôn nóng muốn biết người kia rốt cục là nhân vật cỡ nào.

Từ trong xe ngựa lại có âm thanh vọng ra:

- Ninh Khuyết, người lại đây cho bồng cung.

Nghe thấy hai chữ bồng cung, xung quanh liền lặng ngắt, nhất là từ vẻ mặt của Tư Đồ Y Lan, đám học sinh đã biết cô gái ngồi trong xe kia là ai, tức thì đều khom người hành lễ.

Khuôn mặt của Chung Đại Tuấn càng méo xệch, không phải méo mặt do tức giận như trước mà sợ đến méo mặt, hẳn tuy xuất thân từ một họ lớn ở Dương Quan nhưng chỉ cần một câu nói của người trong xe kia là con đường làm quan ngày sau của hắn liền đứt đoạn. Sắc mặt của Tạ Thừa Vận cũng tái mét, tuy hắn không phải người Đường, không lo chuyện thăng quan tiến chức như Chung Đại Tuấn nhưng là một người Nam Tấn, sao hắn dám chọc đến vị ngồi trong cỗ xe kia?

Theo lễ chế của Đại Đường, chỉ trưởng công chúa, hoàng hậu hoặc hoàng thái hậu mới được phép xưng là bồng cung, năm Thiên Khải, Đại Đường không có trưởng công chúa cũng không có thái hậu, vậy xưng bồng cung là đặc quyền của hoàng hậu nương nương, nhưng hoàng hậu nương nương chắc chắn không thể ngồi xe ngựa đến thư viện chơi được, vậy chỉ còn một khả năng duy nhất.

Năm Thiên Khải, nhờ hiền đức hơn người, một vị công chúa được triều đình đặc cách cho tự xưng bồng cung.

Trong cỗ xe ngựa đơn giản kia là vị công chúa được hoàng đế Đại Đường thương yêu nhất, vị công chúa được con dân Đại Đường kính trọng nhất, vị công chúa là thần tượng trong lòng hầu hết đám thanh niên Đại Đường, ai dám vô lễ với nàng đây?

Ninh Khuyết cảm thấy hơi ngạc nhiên. Trong ánh mắt tò mò một cách khác thường của đám học sinh xung quanh, hắn thông thả đi tới cạnh cỗ xe ngựa che màn xanh, đến nơi mới nhận ra kẻ đánh xe ngựa hóa ra chính là Bành Quốc Thao.

Bành Quốc Thao mỉm cười gật đầu chào hắn rồi bảo:

- Điện hạ gọi người đến nói chuyện.

Ninh Khuyết cũng gật đầu cười rồi hơi cúi đầu hành lễ, bình tĩnh nói:

- Thảo dân ra mắt điện hạ.

Lý Ngư khẽ vén một góc màn xe, yên lặng nhìn gã thiếu niên đã lâu không gặp rồi bỗng mở miệng:

- Người đã vào thư viện, vậy sau này có gặp bồng cung thì tự xưng học sinh là được rồi.

Ngắm khuôn mặt xinh đẹp lấp ló sau góc màn xe, không hiểu sao Ninh Khuyết lại nhớ về cái đêm cùng ngồi bên đống lửa ven đường Bắc Sơn hôm nào, hắn mỉm cười, hạ giọng nói:

- Cô không phải giáo viên thư viện, sao ta phải làm học sinh của cô?

Lý Ngư cứng người, nàng thật không ngờ khi gặp lại mình đã có sự uy nghiêm của công chúa lắm rồi mà gã thiếu niên chết tiệt này còn giữ nguyên thứ tính khí khiến người ta dễ giận nọ, nàng xấu hổ giật màn che xuống, lạnh lùng nói:

- Nói cho người biết, hôm nay bồng cung đến thư viện có việc, chợt nhớ ra người đang theo học ở đây nên mới tới hỏi thăm cố nhân, chủ yếu là muốn cho người biết bồng cung hơi nhớ... nhớ Tang Tang, ngày mai người phải dẫn cô bé ấy tới phủ công chúa cho bồng cung gặp đấy.

Bức màn màu xanh đã che mất khuôn mặt xinh đẹp rất dễ khiến người ta nhớ lại cô nữ tỳ đáng yêu kia, Ninh Khuyết lập tức trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, hắn cúi đầu lạy sâu hết sức lễ phép, ôn tồn nói:

- Đa tạ điện hạ đã qua tâm.

Màn xe lần thứ hai được vén lên, Lý Ngư lặng lẽ nhìn khuôn mặt xanh xao hốc hác của hắn, nàng khẽ nhăn mày:

- Nghe nói dạo này ngày nào người cũng lên lầu, ta khuyên người nên giữ gìn thân thể của mình cho tốt, đừng đem tính mạng ra đùa cợt với mấy trò tranh chấp vô bổ, tội gì phải hơn thua với đám tầm thường, giữ lấy sức phụng sự quốc gia mới là chính đạo.

Ninh Khuyết đứng thẳng người, còn chưa kịp mở miệng giải thích, cỗ xe ngựa đã lộc cộc lăn bánh rời đi.

86. Chương 87: Giấy Kẹp Trong Sách, Chẳng Biết Viết Gì

Cỗ xe ngựa men theo con đường đá, mặt những phiến đá lát lồi lõm giúp người đi bộ khỏi trượt chân nhưng lại khiến bánh xe xóc nảy liên tục. Công chúa Đại Đường Lý Ngự ngồi chống cằm ngắm người nghĩ ngợi, bị lắc đến nổi bực mình, thế là nàng cảm thấy Ninh Khuyết càng đáng ghét thêm.

Thật ra hôm nay nàng đến thư viện chẳng có việc gì ngoài thăm Ninh Khuyết.

Nàng muốn biết gã thiếu niên từng cùng chung đường với mình từ thảo nguyên trở về đã thay đổi thế nào, nàng muốn biết kẻ từng cự tuyệt lời mời của mình nhưng đã lọt vào mắt xanh của Từ Sùng Sơn sau một đêm mưa theo lão Triệu của đình Xuân Phong chém giết rốt cuộc có chỗ nào hơn người.

Nhưng nguyên nhân trực tiếp nhất vẫn là câu chuyện hai tên học sinh mới của thư viện vì đấu nhau mà liên tục lên tầng hai Nhà Sách Cũ đọc sách hơn mười ngày đã lan truyền khắp nơi, truyền đến tận tai nàng, khi biết một trong hai kẻ chính là Ninh Khuyết, Lý Ngự bỗng nhớ đến những lời đánh giá của Lữ Thanh Thần, nàng không thể áp chế được sự tò mò trĩu nặng trong lòng, vậy là quyết đến thư viện một phen.

Đập vào mắt trước tiên vẫn là khuôn mặt tầm thường chẳng mấy đặc biệt, vẫn sáng sủa non nớt, vẫn mấy nốt tàn nhang, vẫn lúm đồng tiền nho nhỏ, chỉ khác một điều sắc mặt đã xanh xao hơn rất nhiều, trông đã thấy thiếu khỏe mạnh rồi.

Chẳng biết do đâu, nhìn bộ dạng xanh xao của hắn, vẻ mặt vẫn bất cần trêu ngươi của hắn, Lý Ngự liền cảm thấy bực bội, nếu không có Chung Đại Tuấn mở miệng khiêu khích châm chọc, có lẽ nàng đã chẳng thèm gọi hắn đến nói chuyện.

.....

Ninh Khuyết quay gót đi về phía Nhà Sách Cũ, ánh mắt của đám học sinh xung quanh nhìn hắn đã thay đổi hoàn toàn, chỉ còn sự kinh ngạc và nghi hoặc, lẽ nào hồ sơ của thư viện đã ghi sai, gã này không phải binh lính đến từ Vị Thành mà là con nhà danh gia vọng tộc nào đó ở quận Thanh Hà như lời đồn? Nếu không phải như vậy, sao công chúa điện hạ lại quen biết hắn, thậm chí còn đặc biệt gọi hắn đến cạnh xe ngựa hỏi han?

Tư Đồ Y Lan cũng ngoẹo cổ tò mò nhìn Ninh Khuyết lom lom, đại khái cũng đang suy đoán quan hệ giữa hắn và công chúa, Kim Vô Thái nấp hẳn sau lưng Tư Đồ Y Lan, xấu hổ không dám lộ mặt ra.

Vừa nãy công chúa Lý Ngự đã ra mặt nói đỡ cho Ninh Khuyết nên còn ai dám to gan nghi ngờ nữa? Chung Đại Tuấn chẳng biết lần mất từ bao giờ, bỏ lại Tạ Thừa Vận vẻ mặt mất mát đứng chống chọi giữa đám người.

Chữ Do Hiền bước tới cạnh Ninh Khuyết, đưa mắt nhìn hắn từ đầu đến chân rồi nói nhỏ:

- Thảo nào trước đây Giản đại gia không nhận bạc của người, hóa ra người có chỗ dựa lớn như vậy. Dựa vào tính cách của mấy con ả như Tư Đồ Y Lan, hôm nay dù thân vương điện hạ có đến nói đỡ cho người cũng chẳng ăn thua gì, chỉ duy tư công chúa là đủ khả năng nết cho bọn họ không dám ho he.

Ninh Khuyết hào hứng hỏi:

- Ô, sao lại thế?

Chữ Do Hiền cười ha hả:

- Rất đơn giản, cái gọi là đội quân tóc dài thành Trường An vốn do công chúa lập ra hồi nhỏ để quậy phá giải sầu, đám cô chiêu như Tư Đồ Y Lan đều là lâu la dưới tay nàng.

Ninh Khuyết cười, không giải thích quan hệ giữa hắn và công chúa Lý Ngự, ý nghĩ cáo mượn oai hùm thì không có, nhưng để mối quan hệ này trong vòng bí ẩn kiếm chút bình yên thì hắn chẳng tội gì mà không tận dụng.

Thấy Ninh Khuyết leo lên cầu thang, rút cuộc Tạ Thừa Vận cũng động đây, hắn thông thả bước theo bất chấp sự ngăn cản của những người xung quanh, tay vịn lan can, thân mình lầy bầy, Tạ công tử khó nhọc nhích từng bậc một.

Cầm cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải”, Ninh Khuyết cũng không vội mở ra ngay, đợi Tạ Thừa Vận đi tới góc sâu nhất trong phòng rồi ngồi khoanh chân như thường lệ, hắn bỗng lên tiếng:

- Có thể người có sự kiêu ngạo của người, nhưng ta cũng có nhu cầu của ta, người là con cưng của trời, ta chỉ là một kẻ liều mạng tranh đấu cho cuộc sống của mình, chúng ta khác nhau rất xa, vì thế ta khuyên người đừng vì sự tranh chấp nhất thời mà vứt bỏ luôn cả tính mạng của mình.

Lúc Tạ Thừa Vận lên lầu, thấy Ninh Khuyết cầm sách, tưởng hắn nổi giận vì thái độ im lặng của mình khi nãy nên muốn tiếp tục chơi trò “ai chết trước”, ai ngờ hắn lại nói ra những câu thật lòng như vậy, vị tài tử thông minh từ nhỏ của Nam Tấn tức thì lặng người, ngơ ngẩn nhìn cuốn sách trên đùi chẳng biết nghĩ gì, sau đó hắn vịn tường khó nhọc đứng dậy, vài dài Ninh Khuyết rồi thông thả xuống lầu.

Phía góc phòng phía tây trở một cửa sổ, vì thế buổi chiều có ánh nắng chiếu vào, Ninh Khuyết cầm sách bước tới khoảng sàn nhà được ánh mặt trời sưởi ấm, khoanh chân ngồi xuống đúng chỗ Tạ Thừa Vận vẫn ngồi, hắn nhắm mắt, đưa tay xoa xoa mặt một lúc lâu mới gỡ sách ra đọc.

- Người có thể viết thử vài chữ, tuy không thể giống và cũng không thể mang ra ngoài nhưng vẫn có một số tác dụng đấy.

Bên cửa sổ có vài nhánh cây thò vào, người nữ giáo viên vẫn ngồi chăm chú viết chữ, nếu không phải chắc chắn mình nghe thấy âm thanh, có lẽ Ninh Khuyết cũng nghi ngờ có phải nàng vừa lên tiếng không.

Ninh Khuyết hơi ngớ ra rồi đứng dậy đến bàn viết, hắn đứng nhìn đồng giấy bút suy nghĩ một hồi mới ngồi xuống cầm lấy thỏi mực bắt đầu mài.

Sách vở trên lầu hai cấm sao chép dưới mọi hình thức và bản thân nó có cơ chế “tự bảo vệ”, Ninh Khuyết đã thử mình tưởng, hình dung các nét chữ trong đầu nhưng chúng chỉ vừa hiện ra đã tản hết đi như những làn khói mỏng, không thể nắm được.

Mặt khác, Nhà Sách Cũ còn có quy định cấm viết vẽ lên sách vở, Ninh Khuyết không biết nếu lén làm có bị giáo viên phát hiện không, nhưng hắn chưa dám thử. Lăn lộn giữa sống và chết suốt bao năm khiến hắn hiểu rằng để vượt qua một ngọn núi khổng lồ thì bất kì thủ đoạn khôn vặt nào cũng là cách vô cùng ngu xuẩn, ngược lại, những hành động có vẻ cố chấp khờ khạo chính là biểu hiện của đại trí tuệ.

Phải bắt đầu viết từ đâu, viết những gì, viết ra sao đây? Ninh Khuyết gờ bút lên hồi lâu vẫn chưa thể hạ xuống, vì hắn đã quên nội dung vừa đọc trong sách, hắn không biết phải viết gì mới có tác dụng.

- Lê nào chính hành động của mình đã là thứ vô tác dụng ư?

Ninh Khuyết lắc đầu cười khổ, nhớ lại những ngày khốn khổ vừa qua, những đêm trần trọc rã rời, những tối Tang Tang phải thức dùng khăn ẩm lau mặt cho hắn, lòng hắn bỗng chùng xuống. Một người bình thường muốn bước vào thế giới tu hành thật rắc rối biết bao, cho dù cố gắng, cố gắng hơn nữa thì những cố gắng đó chỉ khiến cho thất bại của hắn thêm phần bi tráng mà thôi.

Bỗng một tiếng động khê vang lên, cây bút lông no mực bị giữ quá lâu trên không khiến một giọt mực thoát khỏi đầu bút rơi xuống mặt giấy trắng tinh, vết mực lan ra rất nhanh tạo ra một đường nét tự do đến tận cùng.

Ninh Khuyết nhìn xuống, bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu, tức thì nổi chán chường bỗng quét sạch không, chỉ còn sự bình tĩnh tuyệt đối, hắn đã hiểu, không phải mỗi cuộc tình đều để lại những hồi ức đẹp, không phải mỗi câu chuyện cổ tích đều kết thúc có hậu, không phải mỗi cố gắng đều đem lại kết quả như ý, một người cố gắng làm việc nhưng rút cuộc được hưởng những gì lại thường không phải do ý muốn chủ

quan của anh ta, đã như thế, vậy hãy tận hưởng niềm vui trong quá trình làm việc, đó cũng là một thứ thành công.

Giọt mực chỉ tình cờ rơi xuống cũng tạo thành nét, vậy cần gì cố gắng nặn óc tìm những thứ vốn không thể tìm? Không thể ghi lại những gì trong sách, vậy sao không ghi lại những thứ khác xung quanh, ví như tâm trạng, như chuyện cũ của bản thân, như cảm xúc khi đọc sách trên lầu, hay đơn giản như hình ảnh người nữ giáo viên vẫn hàng ngày im lìm bên song cửa phía đông, ánh mặt trời buổi chiều xiên xiên như trận mưa tên bay qua song cửa sổ phía tây hắt ngời?

“Lên lầu lại lên lầu, vừa nãy còn u sầu, giờ thanh thản biết bao. Ta vốn kẻ chặt củi bên hồ Sơ Bích, có gì phải thở dài than gió lạnh như đám tao nhân, ta chỉ biết hôm nay thu còn chưa đến.”

Ngòi bút trong tay hấn cứ thả xuôi theo dòng suy tưởng, đầu nghĩ gì tức thì tay viết nấy, theo những con chữ không ngừng tuôn ra, mọi cảm giác khó chịu trong lòng bỗng không cánh mà bay.

“Lên lầu đã mười bảy hôm, hôm nào cũng chuyên cần đọc sách, nhưng không thể nhớ chữ trong lòng, chỉ biết trơ mắt nhìn chúng nổi gót bỏ đi, ta đã tỉnh táo, đã mơ màng như trong giấc mộng, nhưng dù tỉnh hay mộng đều không thể giữ chúng lại một lần.

“Nếu những con chữ trên giấy ấy chỉ là mộng ảo, tại sao ta có thể thấy chúng? Nếu chúng là chân thực, tại sao ta không thể nhớ chúng? Nếu chúng là thứ tồn tại giữa ranh giới mộng ảo và chân thực, vậy thứ mực viết ra chúng ấy là thực hay ảo? Trang giấy chứa đựng chúng ấy là thực hay ảo đây?”

Do chỉ viết để giải tỏa tâm trạng nên Ninh Khuyết chỉ đến đây là dừng, hấn đặt bút xuống, yên lặng nhìn những dòng chữ trên giấy, đợi mực khô bèn nhẹ nhàng kẹp vào giữa quyển sách rồi trả lên giá. Xong đâu đấy, hấn quay người lễ phép chào người nữ giáo viên vẫn ngồi bên cửa sổ mới đi xuống lầu.

Đây là lần đầu tiên hấn xuống mà không cần người khác khiêng.

Người nữ giáo viên ngẩng đầu nhìn bóng lưng có phần cô đơn của đứa học trò nhỏ tuổi, nàng khẽ thở dài, năm xưa chính thầy nàng đã đặt ra quy định cho Nhà Sách Cũ: dù ta có ngàn khu rừng vạn cánh bướm nhưng chỉ có thể cho học sinh một nhánh cây một làn gió. Gã học sinh này ý chí kiên cường, niệm lực nhận được khi mình tưởng tất sẽ không yếu, nhưng khốn nỗi lỗ khí trong tuyết sơn khí hải tắc nghẽn không thông, vậy kết quả nhận được chỉ là học máu nằm liệt giường, dù trời cao thương tình ban cho khỏe mạnh, nhưng có xem sách thêm mười năm cũng chẳng tác dụng gì.

.....

Ráng chiều dần sẫm lại, màn đêm sắp buông xuống, đã không còn học sinh lên tầng hai, người nữ giáo viên dọn dẹp ngăn nắp giấy bút trước mặt rồi men theo một con đường bên hông Nhà Sách đi về phía sau núi.

Chẳng biết qua bao lâu, màn đêm đã hoàn toàn bao trùm Thư Viện, bên hành lang các giảng đường, những ngọn đèn dầu được thắp sáng khiến từ xa nhìn lại người ta có cảm giác đang ngắm một vùng trời đầy sao.

Trong góc sâu tầng hai Nhà Sách Cũ, những bức phù điêu gắn trên giá sách phía bắc chợt sáng lên rồi giá sách từ từ trượt sang bên cạnh.

Một gã thiếu niên béo núc ních trong trang phục xanh đậm của học sinh Thư Viện vừa thở hỏn hển vừa cố chui ra từ khe hở, vững thân rồi, hấn hăm hăm quay lại nhìn giá sách, cất giọng oán trách:

- Tên quái bunn xin nào đã thiết kế ra thứ đồ chơi này vậy nhỉ, không thể làm cho rộng rộng một chút được sao? Lê nào người tưởng người mập thì không có quyền vào thư viện học chắc?

Hấn đi quanh phòng, miệng vẫn nói không ngừng:

- Nhị sư huynh thật là một kẻ xấu xa, ai đời lại đem một cuốn sách nhập môn để đánh đố bao giờ, dù Trần Bì Bì ta là thiên tài tu hành ngàn năm có một nhưng nhớ thế quái nào được những thứ đã xem từ hồi bé tẹo tèo tẹo chứ.

Hấn chợt dừng lại, rút một cuốn sách trên giá xuống, vừa thấy mấy chữ “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải” trên bìa tức thì khoái trá đập cuốn sách đánh bốp lên lòng bàn tay, theo cú đập, một tờ giấy mỏng nhẹ nhàng bay ra.

87. Chương 88: Sự Ra Đời Của Một Tuyệt Tác Vô Sĩ

Nhìn tờ giấy rơi xuống ngay cạnh chân, gã thiếu niên mập ú tự xưng Trần Bì Bì hơi giật mình, đôi mắt nhỏ như hạt đỗ tương hấp háy mấy cái, khuôn mặt bánh đúc tròn xoe nhăn nhăn thể hiện sự lưỡng lự trong lòng chủ nhân, sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, rốt cuộc hắn đi tới một quyết định hết sức trọng đại: tên mập khó nhọc hạ tấm thân tròn quay ngồi xuống, dùng năm ngón tay phải đẩy đà như nải chuối mần nhấc tờ giấy lên như người đói ăn nhấc tảng đá trăm cân rồi ngồi thở dốc.

- Phải làm một gã mập thật là chuyện thảm nhất trên đời.

Trần Bì Bì liếm bờ môi bóng nhẫy u oán lẩm bẩm, hắn cúi đầu nhìn tờ giấy, vô thức đọc thành tiếng:

“Lên lầu lại lên lầu, vừa nãy còn u sầu, giờ thanh thản biết bao. Ta vốn kẻ chặt củi bên hồ Sơ Bích, có gì phải thở dài than gió lạnh như đám tao nhân, ta chỉ biết hôm nay thu còn chưa đến”.

- À, thì ra làm một gã mập cũng chưa phải chuyện thảm nhất trên đời nếu gã mập đó là một gã mập thiên tài. – Hắn thương hại nhìn tờ giấy, đoán đây nhất định là sản phẩm của một ma mới trong Thư Viện đang kể lể nỗi khổn khổ trong lòng, Trần Bì Bì lắc đầu nói giọng thông cảm - So với thiên tài kiệt xuất như ta, một người bình thường như người mới thật đáng thương.

Người phàm và thiên tài thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau, Trần Bì Bì có thể hiểu được sự đau khổ tuyệt vọng trong lòng đối phương, nhưng hoàn toàn không có ý định san sẻ nỗi đau khổ ấy, hắn nhét tờ giấy trở lại giá sách rồi mang cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải” bỏ đi.

Đột nhiên hắn xoay người, rút tờ giấy ra đọc lần nữa, nhìn những dòng chữ chi chít, lông mày hắn hơi nhướng lên, kinh ngạc nói:

- Tên này viết chữ không tệ.

Khen xong, Trần Bì Bì lại nhét tờ giấy lên giá sách rồi bỏ đi, nhưng chưa tới bước thứ hai hắn đã quay lại, rút tờ giấy ra đọc thêm một lần nữa, đọc một cách tỉ mỉ rồi thở dài:

- Không phải không tệ, phải nói rằng rất đẹp.

Muốn bỏ đi nhưng rồi cứ quay lại, Trần Bì Bì bỗng nhận ra hành động của mình quả có khác thường, hắn hơi há mồm nhìn những lời tâm tình lưu trên giấy của “con người đáng thương” kia rồi lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng thấy người đáng thương nên đem tờ giấy này đến trước mặt ta để ta dang tay cứu vớt kẻ đáng thương người?

Người ta định làm việc gì đôi khi chỉ cần một cái cớ, cho dù là cái cớ cố tình gán ghép, Trần Bì Bì hoàn toàn không biết điều mình sắp làm có thể thay đổi cả vận mệnh của một con người, hắn chỉ muốn làm gì đó, thế là làm luôn. Từ hành động đó có thể thấy tấm lòng của hắn cũng hào hiệp lắm.

Đi tới ngồi xuống cạnh chiếc bàn đặt bên cửa sổ phía đông, nhờ ánh sao đêm, Trần Bì Bì hăm hở đọc tiếp những lời tâm sự của “kẻ đáng thương”, ngón tay đẩy đà thình thoảng lại gõ gõ lên song cửa, ngoài kia đầu đó vắng vắng tiếng vạc kêu đêm.

“Lên lầu đã mười bảy hôm, hôm nào cũng chuyên cần đọc sách, nhưng không thể nhớ chữ trong lòng, chỉ biết trơ mắt nhìn chúng nó gót bỏ đi, ta đã tỉnh táo, đã mơ màng như trong giấc mộng, nhưng dù tỉnh hay mộng đều không thể giữ chúng lại một lần.

“Nếu những con chữ trên giấy ấy chỉ là mộng ảo, tại sao ta có thể thấy chúng? Nếu chúng là chân thực, tại sao ta không thể nhớ chúng? Nếu chúng là thứ tồn tại giữa ranh giới mộng ảo và chân thực, vậy thứ mực viết ra chúng ấy là thực hay ảo? Trang giấy chứa đựng chúng ấy là thực hay ảo đây?”

Đọc hết, Trần Bì Bì bĩu môi, trên khuôn mặt núng nính lộ lộ thứ cảm xúc của thiên tài khi gặp những suy nghĩ ấu trĩ từ một trí óc tầm thường, thứ cảm xúc của một đứa bé suốt ngày ăn sơn hào hải vị gặp cảnh

đứa bé khác lần đầu được thấy món sò huyết nướng vỏ vẫn mà luống cuống chẳng biết cách ăn ra sao, lòng hần bỗng dậy lên cảm xúc kiêu ngạo khó tả.

Trong bóng tối, Trần Bì Bì tiêu sái mài mực, nghiền mực sóng sánh ánh sao, bàn tay đẩy đà nhắc cây bút lông thon nhỏ sư tử vẫn dùng hàng ngày lên rồi viết rất nhanh xuống mặt sau tờ giấy, chỉ một loáng đã xong, trái ngược với thân thể cồng kềnh của Trần Bì Bì, những con chữ li ti kín đặc mặt giấy của hần tuy nhỏ nhưng cực kì gọn gàng vuông vắn.

“Này kẻ đang thương kia, đừng có tin những lời nhảm nhí như nhìn núi không phải là núi, nhìn núi là núi gì gì đó, ông trời già tuy rồi việc nhưng chưa rảnh rồi đến mức đánh đố chúng ta bằng những điều vỏ vẫn ấy đâu.

“Sự việc tồn tại khách quan thì đương nhiên là chân thực, ví như chữ viết trên cuốn sách này, sự kiêu ngạo trong lòng ta còn chưa chân thực bằng chúng, tuy đã bị thần phù sư giả trò ma quỷ khi viết, nhưng người phải tin rằng chúng có thực, nếu ngay cả lòng người còn không tin, vậy con mắt người sẽ không thể tin.

“Chữ viết tồn tại một cách chân thực khách quan, giấy viết cũng tồn tại chân thực khách quan, cũng giống như khi ánh nắng xuyên chiếu lên chữ viết trên trang giấy, đập vào con mắt chẳng biết to hay nhỏ của người, người có thể hiểu hay không hiểu được chúng, à, chắc chắn là không... Không hiểu nên người tự tìm cách giải thích, giải thích một hồi sẽ biến thành mớ bòng bong không có thực.

“Ánh nắng chiếu trên trang giấy là một lần giải thích, mắt người nhìn nó lại là một lần giải thích, người thử tìm cách giải thích tất nhiên là một lần giải thích tiếp theo, mà thường thường giải thích sẽ làm sai lệch sự thật, người giải thích càng nhiều, sự vật càng khác xa so với nguyên bản của nó.

“Nếu người vẫn cảm thấy rối rắm khó hiểu, vậy thiên tài ta đành dùng ví dụ thô bỉ nhất để dễ hình dung: sự vật chân thực khách quan giống một cô em bốc lửa trần như nhộng, việc duy nhất người cần làm là đè nghiêng nàng ta ra chứ không phải cố tìm hiểu nàng, cô em trần truồng ấy, bất kể bộ ngực to hay nhỏ, cặp mông tròn hay vểnh, phía dưới rốn là bình nguyên tuyết hay đồng cỏ hay rừng rậm ngút ngàn, tất cả chúng đều là sự thật khách quan của nàng ta, người không cách nào thay đổi được.

“Khi người đã ngắm nàng bằng ánh mắt say mê, đã phấp hơi ước đoán xem nàng đẹp đến cỡ nào, đã muốn nâng niu chăm sóc nàng thì những ý nghĩ ấy sẽ biến thành từng món trang phục, mỗi lần người định tìm hiểu nàng là mặc thêm một tầng y phục lên tấm thân mỹ miều ấy, cho đến khi chính người cũng quên mất cặp mông nàng ta tròn trịa ra sao, bộ ngực nàng ta to đến cỡ nào...

“Vậy phải giải quyết nan đề đó ra sao? Rất đơn giản. Hãy nhớ thật kĩ, lần gặp mặt sau, vừa thấy thân hình trần truồng của nàng ta, bất kể nàng ta là thánh nữ nước Đại Hà hay Diệp Hồng Ngư của Tây Lăng Thần Điện thì đừng nghĩ ngợi, đừng hỏi han, đừng tặng hoa cũng đừng đánh đàn tán tỉnh, phải xông thẳng tới đè nghiêng nàng ta ra! Đàn bà sinh ra để đàn ông đè ngựa, không phải để tìm hiểu!”

Trút sạch suy nghĩ trong lòng xong, Trần Bì Bì oai vệ ném bút buông giấy, mặt mày hớn hở, đắc chí vô cùng. Từ nhỏ hần đã được xem là thiên tài vạn người có một nhưng khôn nổi phải theo bậc đại hiền học tập nên chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu nghe người dạy dỗ, chưa có cơ hội lên mặt dạy dỗ ai bao giờ. Hần tấm tắc tự khen:

- Lời tuy thô tục nhưng ý tứ thật thanh cao, hy vọng người không bị chúng làm cho tẩu hỏa nhập ma là tốt rồi.

Đợi gió đêm thổi khô hết nét mực, hần hài lòng đứng dậy, lắc lư quay lại giá sách, ngần mớ trên mặt rung rinh theo nhịp bước. Trần Bì Bì kẹp tờ giấy vào lại trong cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải”, cũng chẳng thèm quan tâm đến vụ đánh cuộc với Nhị sư huynh nữa.

Lúc trả sách về chỗ, mặt hần hơi lộ vẻ do dự, nghĩ lại thì hành động giúp đỡ kẻ đáng thương kia đã vi phạm nghiêm trọng quy định của Nhà Sách Cũ, nhưng nhớ đến một câu nói của thầy, tức thì hần nhét thẳng sách lên giá rồi phất tay áo tiêu sái bỏ đi.

- Luật lệ chẳng qua chỉ là một cái rắm.

.....

Hàng ngày Ninh Khuyết đều rời Lão Bút Trai từ khi mờ sáng và trở về lúc đã tối mịt, hôm nay tuy hấn tự xuống lầu nhưng lúc xe ngựa đi vào cổng phía nam thành Trường An, trời cũng sắp về khuya.

Chỉ Do Hiền lo lắng cho sức khỏe của Ninh Khuyết nên đặc biệt chờ hấn cùng đi về, khi hai chiếc xe ngựa trước sau dừng ở Lão Bút Trai, vị công tử con nhà giàu phía đông thành thò đầu ra từ cỗ xe phía sau, nhìn Ninh Khuyết đang bước vào trong cửa hàng bằng ánh mắt khâm phục:

- Không để tâm đến hiềm khích trước đó mà khuyên Tạ Thừa Vận xuống lầu, Ninh Khuyết, ta không ngờ người còn là con người khiêm tốn cao thượng, lấy đức báo oán, khí độ bất phàm...

Ninh Khuyết xoay người, cười:

- Tuy ta rất muốn nghe tiếp xem người có thể nặn ra bao nhiêu từ ngữ tâng bốc trát lên mặt ta, nhưng đành phải nói thật với lòng mình rằng ta khuyên Tạ công tử xuống lầu không phải vì lo lắng cho sức khỏe của hấn, chẳng qua ta muốn chiếm chỗ hấn vẫn ngồi hàng ngày thôi, ở đó có thể phơi nắng được, rất ấm.

- Làm việc tốt còn không muốn nhận lời khen của người khác, cần gì tự bôi bẩn mình như thế, người thật là...

Chỉ Do Hiền cười rồi lệnh cho gia đình đánh xe ngựa rời khỏi ngõ bốn bầy.

Ninh Khuyết cũng cười, hấn khua tay áo xua như xua vệt rồi bước vào cửa hàng, nhận lấy khăn ấm từ tay Tang Tang áp lên mặt rồi nằm ườn xuống ghế như người hết hơi.

Từ ngày bắt đầu lên lầu đọc sách, mỗi khi trở về Lão Bút Trai đều có một chiếc khăn ấm đắp lên mặt hấn để xua bớt mệt mỏi, Tang Tang tính toán thời gian cực chuẩn, nhiệt độ khăn luôn được giữ vừa phải bằng nước sôi.

Dưới tấm khăn nghi ngút khói, giọng nói uể oải của Ninh Khuyết cất lên:

- Hôm nay ta vẫn thấy không muốn ăn, làm một bát mì trứng rán đi.

Tang Tang ừ khe một tiếng nhưng chưa chịu nhắc chân, nàng dừng nhìn hấn một lúc lâu mới nói:

- Thiếu gia, ngày mai đừng đi nữa.

Đừng thấy Ninh Khuyết vẫn tranh cãi được với bạn học trong Thư Viện, vẫn nói đùa đôi ba câu với Chỉ Do Hiền mà tưởng hấn còn sức, chỉ hấn và Tang Tang biết sau mấy ngày ngoan cố lên lầu đọc sách, thân thể và tinh thần hấn đã hao mòn và tổn thương một cách đáng sợ. Mỗi ngày về nhà hấn đều yếu ớt tới mức không còn hơi để mở miệng nói chuyện, cộng với những đợt nôn mửa liên tiếp kéo đến khiến hấn phải dùng tất cả ý chí mới gắng gượng nuốt hết bữa ăn.

Nghe Tang Tang nói vậy, dường như hơi nóng từ khăn mặt xộc vào mắt mũi Ninh Khuyết khiến hấn thấy cay cay. Im lặng một lúc lâu Ninh Khuyết mới trả lời bằng giọng pha chút vui vẻ:

- Đạo gần đây vì việc trong Thư Viện mà ta không dẫn người ra ngoài chơi được, vậy thì ngày mai... ngày mai nghỉ học một bữa cũng tốt. À quên, hôm nay ta gặp cô công chúa ngu ngốc nọ, nàng muốn người tới chơi, vậy mai chúng ta cùng đi.

Tang Tang vén tấm khăn đã bắt đầu nguội bốt trên mặt hấn ra, dùng đôi tay nhỏ bé cẩn thận bóp trán cho hấn, nàng ngưng ngưng nói:

- Công chúa điện hạ muốn gặp ta à? Ta cũng vui lắm.

Ninh Khuyết nhắm mắt, cảm giác khó chịu treo lơ lửng quanh trán dường như đang bị mười đầu ngón tay lạnh lẽo xua dần đi, hấn thở ra một hơi đầy thoải mái:

- Nhân tiện, mai làm thịt luôn tên thứ hai trong danh sách.

Bàn tay Tang Tang đang xoa bóp hơi cứng lại, nàng cúi đầu nhìn xuống đôi giày cũ kỹ của mình, rõ ràng chẳng mấy thích thú với chuyện thiếu gia vừa đề cập.

88. Chương 89: Thăm Phủ Công Chúa

Ninh Khuyết quyết định bỏ hẳn một ngày không đến thư viện đọc sách để dẫn Tang Tang tới phủ công chúa chơi, nhân tiện giết người luôn. Tang Tang chẳng thích điều này tẹo nào, không phải vì nàng không thích giết người, từ nhỏ đến lớn đi theo Ninh Khuyết, xem hẳn giết người nhiều quá rồi nên chẳng còn cảm giác gì, nàng chỉ không thích khi thấy Ninh Khuyết đã ốm yếu vậy mà vẫn không chịu nghỉ ngơi tử tế lấy một ngày.

Dù trong lòng cô thị nữ nhỏ tồn tại đôi chút khúc mắc nhưng món mì trứng rán cho bữa tối vẫn đầy đủ chất lượng, bát mì thiếu hạt tiêu và hành hoa không phải là sự trừng phạt của người nấu với người ăn, chẳng qua mấy bữa nay Ninh Khuyết liên tục ói mửa nên dạ dày hẳn không chịu nổi mấy thứ đồ cay nóng, phải ăn thanh đạm một chút mới tốt.

Ăn xong, Ninh Khuyết ngâm chân vào nước nóng một lúc lâu mới ngã xuống giường, Tang Tang dùng số nước còn lại trong nồi rửa chân sạch sẽ, lau khô rồi ngồi xuống bên cạnh xoa bóp cho hẳn.

Thấy Ninh Khuyết ngủ say, Tang Tang mới thở thào nhẹ nhõm, nàng đưa ống tay áo lên lau vầng trán không có lấy một giọt mồ hôi rồi bò sang phía đầu giường bên kia, chui vào chăn ôm chặt lấy hộp son phấn hiệu Trần Cẩm Ký, sung sướng đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, bị tiếng rên rỉ đau đớn của Ninh Khuyết đánh thức, Tang Tang nhanh nhẹn chui ra khỏi chăn, nàng thành thạo thò chân xuống kéo chiếc chậu đồng vẫn đặt dưới gầm giường ra rồi đỡ Ninh Khuyết dậy, bàn tay liên tục xoa lưng cho hẳn, thỉnh thoảng lại vỗ nhẹ mấy cái.

Ninh Khuyết mặt tái xanh cúi gập người nôn khan dữ dội, đồ ăn buổi tối đã bị tiêu hóa gần hết nên hẳn nôn ra toàn dịch dạ dày và số nước trà uống trước khi đi ngủ.

Từ ngày bắt đầu lên tầng hai Nhà Sách Cũ đọc sách, đêm nào hẳn cũng làm vài trận chết đi sống lại như vậy và thế là thân thể hẳn ngày càng yếu ớt, ngay cả Tang Tang cũng bị dày vò hết sức mệt mỏi.

Mỗi khi ngủ say, những nét mực ban chiều lại biến thành những con quái vật đen thui nhất tẻ hiện ra từ nơi sâu nhất trong đầu hẳn, chúng điên cuồng quần qua quần lại, đâm dọc đâm ngang rồi tụ thành con sóng lớn gầm thét, khiến hẳn như đang chao đảo giữa đại dương trong cơn cuồng nộ, lồng ngực nôn nao hết sức khó chịu, chỉ muốn nôn hết cả ruột gan ra ngoài.

Chuyện xảy ra giống như một cơn ác mộng, nhưng Ninh Khuyết biết chắc đây không phải giấc mộng, đó là dư âm sinh ra từ va chạm giữa phù chú của thần phù sư trên tầng hai Nhà Sách Cũ và thể giới tinh thần hẳn.

Phải chịu sự giày vò liên tục như vậy, nếu có thể nhớ được hình dáng của những chữ viết đó thì Ninh Khuyết cũng cam tâm, coi như trả giá xứng đáng, nhưng hẳn đã hết sức đau khổ và giận dữ vì khi những kí tự đó làm mưa làm gió trong đầu thì hẳn dường như biến thành một kẻ mất năng lực ngôn ngữ, những con chữ xuất hiện ngay trước mắt, trông hết sức quen thuộc nhưng cố thế nào hẳn cũng không thể đọc được, không thể nhận ra được đó là chữ gì.

Ngày ngày đau đớn đọc sách trong Nhà Sách Cũ, đêm đêm về Lão Bút Trai chịu dày vò, nếu đổi thành một người thiếu ý chí hơn dù chỉ một chút hẳn đã bỏ cuộc lâu rồi, nhưng với Ninh Khuyết, sự đau khổ đó cũng là cơ hội hẳn đã chờ đợi suốt mười sáu năm trời, trừ phi sức tàn lực kiệt, còn hễ chống đỡ được ngày nào hẳn vẫn cố gắng ngày đó.

Người ta vẫn nói không ai hiểu người bằng kẻ thù của người - chắc chắn trong danh sách những kẻ hiểu rõ Hạ Hầu tướng quân nhất trên đời có tên Ninh Khuyết - nhưng nói vậy cũng không đủ, vì ngẫm kĩ ra thì không ai hiểu mình bằng chính mình, Ninh Khuyết rất hiểu bản thân, vì thế, chỉ cần chưa đến bước đường cùng, hẳn sẽ không có khái niệm quay đầu bỏ cuộc.

Hẳn không lo tính mạng mình có thể gặp điều bất trắc, người nữ giáo viên nọ vẫn hiện diện một cách thâm lặng trong Nhà Sách Cũ, hẳn chỉ e theo thời gian, theo những ngày lên lầu đọc sách, thể lực hẳn sẽ dần kiệt quệ, sự linh hoạt của hẳn không còn như xưa, vì thế, Ninh Khuyết phải tranh thủ thời gian thật gấp, giết được càng nhiều người có tên trên danh sách càng tốt.

Trần Tử Hiền, cựu phó tướng của Tuyên Uy tướng quân chính là cái tên thứ hai xuất hiện trên tờ giấy dầu.

.....

Là nàng công chúa được vua cha thương yêu nhất, đương nhiên Lý Ngự quanh năm sống trong hoàng thành, nhưng nàng cũng có phủ riêng của mình ở Trường An. Ninh Khuyết và Tang Tang được dẫn tới một nơi yên tĩnh phía nam thành.

Lý Ngự mặc chiếc váy hồng thêu hoa, phía ngoài khoác áo tím sẫm, nàng đẹp một cách quý phái và thanh nhã.

Chỉ có một người bước vào nhà sau phủ công chúa.

- Ninh Khuyết đâu rồi?

Lý Ngự hơi nhíu mày nhìn cô thị nữ nhỏ được thái giám dẫn vào nhưng rồi tươi lên ngay, nàng hớn hở bước tới nắm chặt bàn tay lạnh lẽo, ôn tồn nói:

- Mới có mấy ngày không gặp mà bé con đã quên ta rồi, chẳng chịu tới thăm gì cả.

Tuy công chúa không hỏi tới cùng nhưng lão thái giám không dám chậm trễ, vội giải thích:

- Người kia hiềm rằng nam nữ hữu biệt, sợ bất kính với công chúa nên không dám vào, vẫn đứng bên ngoài đợi lệnh, có Bành tiên sinh tiếp chuyện hẳn.

Tang Tang để công chúa nắm tay mình, nàng ngẩng mặt khẽ giải thích:

- Gần đây thiếu gia không được khỏe.

Lý Ngự khẽ chớp mắt nhằm giấu đi sự thất vọng và giận dữ, nàng chẳng thềm để ý đến tên khốn đó nữa mà dặt tay Tang Tang đi vào trong, cười nói:

- Gã thiếu gia bại hoại của người dạo này không biết bị thứ gì hớp hồn mà ngày nào cũng mò lên lầu hai Nhà Sách Cũ, bảo sao không ốm yếu.

- Điện hạ, ta cảm thấy thiếu gia rất dũng cảm. - Tang Tang lập tức nói đỡ cho Ninh Khuyết.

Lý Ngự lắc đầu cười khẽ, đưa tay gõ trán cô bé:

- Con bé này, suốt ngày chỉ biết thiếu gia với cả thiếu gia, sao không nghĩ xem gã thiếu gia của người “tốt đẹp” ra sao, ta chẳng thể nào mê nổi, được một thị nữ tốt như người không biết là phúc hắc tu mấy kiếp.

Vừa trò chuyện, hai cô gái một lớn một nhỏ vừa ngồi xuống sập.

Duyên phận giữa người với người hết sức kì diệu, lần đầu Lý Ngự thấy Tang Tang xách nước ở Vị Thành đã có cảm giác thân thiết, lại thương nàng bị Ninh Khuyết sai khiến làm việc như trâu ngựa, sau trên đường trở về từ thảo nguyên hay gọi nàng đến nói chuyện, trong lòng đã nảy sinh một ít tình cảm thực sự, về phần Tang Tang từ nhỏ đến giờ chỉ biết đi theo Ninh Khuyết, chẳng có khái niệm gì về tôn ti trật tự, kính sợ người sang, nàng cảm thấy công chúa là người tốt, vậy là thân cận.

Lý Ngự hỏi thăm những điều hai chủ tớ đã trải qua từ khi tới Trường An, Tang Tang cũng thành thật kể hết, từ mở cửa hàng bán chữ đến chuyện thi cử học hành của Ninh Khuyết. Lý Ngự đang định thăm dò mối quan hệ giữa Ninh Khuyết và Triều Tiểu Thụ, bỗng nhận ra bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tang Tang thật quá thô ráp so với tuổi, trái tim nàng tức thì tràn ngập thương xót, Lý Ngự nói:

- Ta giúp người bỏ thân phận nô tì rồi người về phủ công chúa làm quản gia nhé, không phải theo Ninh Khuyết nữa. Người không cần để ý người bên ngoài, chỉ xử lý công việc trong phủ là được rồi.

.....

Trong chiếc đình dựng giữa hồ nước trước phủ công chúa, Bành Quốc Thao nhíu mày nhìn gã thiếu niên mặt mũi xám ngoét trước mặt:

- Khi ở đường Bắc Sơn người dũng mãnh là thế, sao giờ mặt mày tái tử, thân thể yếu ớt như sên vậy hả? Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ vào thư viện học tập lại học thành một gã eo lá à?

Ninh Khuyết cười cười, hần lười biếng ngả người xuống chiếc ghế mây, nằm ườn phơi nắng:

- Bành đại nhân, chẳng phải mới hôm qua người đã tận mắt thấy bên ngoài Nhà Sách Cũ ồn ào ra sao ư? Giờ nghĩ lại, chính ta cũng thấy như một mớ bòng bong, chẳng biết nói từ đâu và cứ nói cũng vô ích. Phải rồi, đám người man thảo nguyên đâu? Cả người và anh em thị vệ nữa, lập công lớn như vậy sao còn ở phủ công chúa thế này?

- Mấy người man đều được bệ hạ gọi vào Vũ Lâm quân hết rồi, người biết truyền thống của Vũ Lâm quân là sử dụng người ngoại tộc mà, còn về chúng ta... - Bành Quốc Thao mỉm cười - Chúng ta đã theo diện hạ vào sinh ra tử nên thật sự không nở và cũng không yên lòng rời xa nàng, ý của trong cung cũng vậy, thế nên tuy ta đang kiêm chức phó thống lĩnh Kiêu Kỳ doanh nhưng nhiệm vụ chủ yếu vẫn là bảo vệ diện hạ.

Phó thống lĩnh Kiêu Kỳ doanh là vị trí hết sức béo bở, Ninh Khuyết luôn miệng chúc mừng, rồi hần bỗng nhớ đến trận chém giết ở Xuân Phong Đình đêm mưa nọ, có lẽ ghế trống phó thống lĩnh cũng từ đó mà ra.

Dù triều đình ngầm đồng ý Bành Quốc Thao hộ vệ Lý Ngự nhưng hần vẫn phải làm nhiệm vụ của một phó thống lĩnh, nhất là gần đây giang hồ trong kinh xao động, Vũ Lâm quân phải dàn lực lượng trấn áp liên tục nên Bành Quốc Thao cũng cực kì bận rộn, hai người nói thêm được đôi ba câu thì trong doanh trại có người tới báo có chuyện gấp cần hần về xử lý, Bành Quốc Thao xin lỗi Ninh Khuyết rồi vội vã lên đường.

Đám thị vệ và người man lúc trước phần sung vào Vũ Lâm quân, phần quay lại trong cung nên thị vệ trong phủ hiện nay không kẻ nào nhận ra Ninh Khuyết, nhưng thấy Bành phó thống lĩnh cũng phải lễ độ với gã thiếu niên này như vậy nên chúng cũng biết hần là khách quý của công chúa, không dám coi thường.

Ninh Khuyết biết tại sao một phó thống lĩnh Kiêu Kỳ doanh lại lễ độ với mình như vậy - trong trận chiến bên đường Bắc Sơn hần đã cứu tất cả, người Đường lại trọng anh hùng nên hai bên đã hình thành mối quan hệ trân trọng lẫn nhau, điều quan trọng nhất, Bành Quốc Thao tinh ý nhận ra công chúa lại có ý lôi kéo Ninh Khuyết.

Đó cũng là lý do hôm nay Ninh Khuyết không vào cùng Tang Tang, giờ đây, mục đích và tâm tư hần đều đặt hoàn toàn ở Thư Viện và việc trả thù, không đại gì dính dáng đến chuyện đấu đá của thượng tầng đế quốc, ngoài ra, một suy đoán xuất hiện trong đầu khiến hần lạnh người, trong vô thức liền muốn né tránh công chúa càng xa càng tốt.

Mặc dù từ khi kề vai chiến đấu cùng Triều Tiểu Thụ trong đêm mưa gió nọ, dù muốn hay không Ninh Khuyết đã bị cuốn vào tranh chấp thị phi trong triều, nhưng hần rất tỉnh táo tự biết rằng mình chỉ là một nhân vật nhỏ xíu, có thể cùng Triều Tiểu Thụ đấu đá với giới giang hồ, nhưng khi nhảy lên khỏi mặt đất, mặt đối mặt chống lại những thế lực khổng lồ của đế quốc thì bất kể lúc nào cũng có khả năng bị người ta di chết như di một con kiến.

Giống như năm xưa Tuyên Uy tướng quân bị chém cả nhà, hay Trác Nhĩ chết thảm dưới chân tường gần đây.

89. Chương 90: Một Câu Chuyện Gọi Là Cổ Tích Về Hoàng Tử Bé...

Với trí thông minh của hần thì còn lâu mới nghiệm ra toàn bộ vấn đề nên Ninh Khuyết mặc kệ, hần nhắm mắt nằm dài dưới ánh mặt trời ấm áp, tức thì những kí tự phức tạp đen thui ào ào hiện ra, Ninh Khuyết bắt đầu kiên nhẫn sắp xếp chúng với lòng tin không thể lay chuyển.

Nắng xuân tươi đẹp chảy đầy hòn giả sơn trước phủ công chúa, tràn lên chiếc ghế mây, phủ đầy thân thể Ninh Khuyết, sáng sủa mà không chói mắt, ấm áp mà không bỏng rát, hơi xuân lạnh lẽo trên đầu hai Nhà Sách Cũ lẫn sâu trong thân thể hần dần bị xua hết ra ngoài.

- Người đang phơi nắng à? Mẹ không chịu cho ta phơi nắng.

Một giọng nói trong trẻo dễ thương chọt vang lên từ phía sau, Ninh Khuyết mở mắt quay đầu nhìn lại, một thằng bé nước da sẫm một cách khỏe mạnh đứng rụt rè cạnh hòn giả sơn, má đỏ hây hây như quả bồ quân

chín, lông mi dài cong vút, mắt to tròn đen láy.

Nhìn khuôn mặt đen đen đó, không hiểu sao Ninh Khuyết bỗng nhớ tới Trác Nhĩ, trong lòng buồn bã. Hắn đứng dậy, hơi khom người hành lễ với đứa bé đã lâu không gặp:

- Tham kiến tiểu vương tử.

Thằng bé rụt rè này chính là Tiểu Man, đứa con riêng được công chúa mang về từ thảo nguyên, trên đoạn đường từ Vị Thành đến Trường An, nhất là sau trận chiến đẫm máu bên đường Bắc Sơn, Ninh Khuyết đã tiếp xúc khá nhiều với nó.

- Sao điện hạ lại không cho tiểu vương tử cậu phôi nấng nhỉ? - Ninh Khuyết cười hỏi.

- Mẹ bảo phôi nấng nhiều sẽ đen. - Thằng bé giải thích một cách nghiêm túc - Ta là con trai của mẹ, là cháu ngoại của bộ hạ, là quý tộc đáng kiêu hãnh nhất của đế quốc Đại Đường, vì thế da có thể đen, nhưng đen quá thì không được đâu.

Nghe thằng bé trả lời, Ninh Khuyết gãi gãi đầu, hẳn cứ nghĩ một đứa trẻ từ thảo nguyên tiêu điều chuyển đến sống ở Trường An phần hoa đông đúc sẽ khó lòng thích nghi ngay được, không ngờ công chúa còn bảo vệ và dạy dỗ tiểu vương tử kỹ càng đến vậy. Ninh Khuyết cười cười bảo:

- Thỉnh thoảng ra phôi nấng một chút cũng không sao đâu.

Không gian quanh đình yên ắng thanh bình, thằng bé đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng vú già dạy học vẫn kèm sát hàng ngày và đám cung nữ đầu thì mừng lắm, phen này trốn đi chơi thành công rồi, nó nhảy tót đến cạnh ghế mây Ninh Khuyết ngồi, kéo tay áo hắn rồi nói bằng giọng đầy hy vọng và van lơn:

- Kể chuyện cho ta nghe đi.

Ninh Khuyết giật mình, không ngờ thằng bé vẫn nhận ra mình, càng không ngờ nó có ấn tượng với mấy câu chuyện cổ tích kể bên đồng nửa đêm nào đến vậy. Nhìn vào đôi mắt đầy mong đợi của đứa trẻ, lại nhìn không gian vắng vẻ chung quanh, hình như lúc này ngoài phôi nấng hắn cũng chẳng còn chuyện gì để làm, thế là Ninh Khuyết ngồi lại xuống ghế rồi vỗ vỗ vào bên cạnh ý bảo thằng bé ngồi cùng:

- Ta sẽ kể chuyện cổ tích, chuyện ngụ ngôn không thích kể.

- Cổ tích và ngụ ngôn có gì khác nhau vậy? - Tiểu Man tò mò hỏi.

Ninh Khuyết đáp:

- Ngụ ngôn ý tứ phức tạp còn cổ tích thì rất đơn giản, lại vui vẻ và hấp dẫn nữa.

Tiểu Man cười tươi rói:

- Thế thì ta muốn nghe chuyện cổ tích.

Ninh Khuyết nhớ lại những chuyện ngày xưa, hẳn cũng cười:

- Đó đúng là sở trường của ta rồi.

Tiểu Man nhích lại gần hắn thêm một chút rồi ngồi thẳng người, chuẩn bị tinh thần lắng nghe.

Ninh Khuyết ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cậu là hoàng tử nhỏ của thảo nguyên, vậy ta kể cho cậu nghe câu chuyện về một hoàng tử nhỏ nhé.

Tiểu Man hào hứng vỗ tay lia lịa:

- Hay quá! Hay quá!

Ninh Khuyết nằm dài xuống ghế, mắt xa xăm nhìn trời, cất giọng:

- Trong rừng rậm có giống măng xà, chúng rất to lớn, mỗi khi bắt được con mới chúng không cần nhai, cứ thế nuốt nguyên vào bụng rồi ngủ suốt sáu tháng, dùng thời gian này tiêu hóa thức ăn trong bụng...

Tiểu Man tròn mắt, run run hỏi:

- Thật đáng sợ, sao người bảo chuyện cổ tích luôn vui vẻ mà?

Ninh Khuyết trợn mắt, trong bụng nghĩ thầm người chẳng ngoan như Tang Tang hồi xưa gì cả, hấn nói át đi:

- Câu chuyện vừa mới bắt đầu, đừng vội!... Sau khi nghe được câu chuyện đó, ta rất thích thú với những thứ bí hiểm trong rừng, thế là ta bèn dùng trí tưởng tượng của mình vẽ một bức tranh, bức tranh tả cảnh con măng xà khổng lồ đang nuốt một con thú cũng rất lớn, ta đem bức tranh cho tất cả những người lớn quanh đó xem rồi hỏi họ có phải nó rất đáng sợ không? Họ bèn trả lời: cái mũ đội đầu thì có quái gì mà đáng sợ?

Tiểu Man thích chí vỗ đùi đánh đét:

- Ta biết rồi, người vẽ măng xà thành vành mũ, vẽ dã thú thành chóp mũ nên ai cũng bảo là cái mũ, phải chăng tài vẽ của người không được tốt lắm?

Ninh Khuyết bị nói á khẩu, hấn lấp liếm:

- Ta không hề vẽ mũ, mà vẽ một con rắn đang nuốt mồi, mấy người kia cũng không hiểu thâm ý như người, vậy là ta vẽ luôn tình hình trong bụng con rắn ra cho họ xem.

Tiểu Man nhìn hấn bằng ánh mắt ngờ vực, hỏi:

- Người bảo kể chuyện cổ tích về hoàng tử bé mà? Thế hoàng tử đâu rồi?

- Xuất hiện liền đây. - Ninh Khuyết giải thích - Chờ lát nữa sẽ ra sân khấu...

.....

Cũng không lâu lắm, đám vú già và cung nữ trong phủ đã tìm tới chiếc đình, vừa lúc cuộc trò chuyện giữa Tang Tang và công chúa cũng xong, Ninh Khuyết nắm tay cô thị nữ chuẩn gấp khỏi ánh mắt ai oán của đám vú già, kết thúc tốt đẹp chuyến thăm hữu nghị chính thức phủ công chúa.

Trở về trên con đường vắng vẻ phía nam thành, không gian yên tĩnh xung quanh dường như ảnh hưởng đến cả hai chủ tớ nên họ cứ lặng lẽ đi, chỉ có tiếng chiếc ô lớn được bọc kĩ bằng vải thô đeo sau lưng Tang Tang cứ đập vào chân nạng theo nhịp bước phát ra âm thanh đều đặn. Được một lúc lâu, Tang Tang bỗng mở miệng nói một câu không đầu không đuôi:

- Công chúa là người tốt.

Ninh Khuyết ngẩng đầu quan sát vòm trời sau tán cây ngô đồng, hấn nhìn những đám mây đen nặng nề một lúc rồi bảo:

- Có vẻ trời sắp mưa.

Đây là ví dụ sinh động cho câu ông nói gà bà nói vịt, hỏi một đằng đáp một nẻo, Tang Tang muốn bàn về một vấn đề, Ninh Khuyết lại không muốn nên người trước buông ra một câu chẳng đâu vào đâu, người sau đáp lại bằng một câu về thời tiết.

Tang Tang dừng lại, nhìn vào mắt hấn, hỏi:

- Thiếu gia, tại sao người không thích nạng?

Ninh Khuyết cảm thấy cần cho cô thị nữ biết suy nghĩ thực trong lòng mình, thế nên sau một lúc do dự, hấn đáp:

- Vì ta cảm thấy nạng không giống một người tốt thực sự, dù nạng đối xử khá tử tế với người.

Chẳng biết tại sao Tang Tang lại tỏ ra ngoan cố một cách bất thường khi nói về công chúa, nạng nghiêm túc hỏi:

- Nếu điện hạ không phải người tốt, tại sao năm xưa nạng chịu gả đến thảo nguyên? Tại sao nạng tốt với Tiểu Man như vậy?

Ninh Khuyết im lặng nhìn cô bé một lúc rồi trả lời:

- Nếu nàng ta là người tốt, tại sao năm xưa nàng bị gả đến thảo nguyên? Tại sao nàng tốt với Tiểu Man như vậy? Ta hoàn toàn không cho rằng trên thế gian chỉ có dì ghẻ độc ác, nhưng ta chưa bao giờ thấy một bà dì ghẻ nào tốt một cách bất thường như vậy, coi con chồng còn quan trọng hơn cả tính mạng bản thân.

Cùng là hai vấn đề, nhưng với Tang Tang thì để chứng minh công chúa là người tốt, còn với Ninh Khuyết thì ngược lại, vì thế nàng cảm thấy khó hiểu, Tang Tang bèn ngừng mặt đợi hần giải thích.

Đúng lúc này, trời bỗng đổ mưa phùn, Ninh Khuyết cởi ô từ lưng nàng xuống rồi mở ra che cho cả hai, chân vẫn không dừng bước:

- Việc khác thường tất phải có nguyên do, bà mẹ kế nhỏ tuổi như điện hạ thì lấy đâu ra nhiều tình mẫu tử đến vậy? Ta thấy không phải vậy, đó chẳng qua là chuyển tình cảm từ nơi này sang nơi kia, nàng đem tình cảm với Thiên Vu chuyển hết lên tiểu vương tử. Xem ra, nàng thấy có lỗi rất nhiều với vị Thiên Vu đã an nghỉ kia... Chỉ những binh lính quanh năm lẫn lộn ở biên giới như chúng ta mới biết vị Thiên Vu xấu số đó dùng cảm mưu lược tới cỡ nào, một nhân vật kiệt xuất như vậy mà để mặc gã em trai ngu ngốc của mình thoải mái mưu sát rồi đoạt vị ư?

- Thiếu gia, rốt cục người muốn nói gì?

- Ý ta muốn nói công chúa sẽ phải ân hận suốt quãng đời còn lại của mình, vì chắc hẳn vị Thiên Vu kia thực sự yêu nàng, cũng là người đàn ông duy nhất trên đời dám yêu nàng bằng tất cả trái tim.

- Ta vẫn không hiểu.

- Không có gì, cô không cần phải hiểu.

Tang Tang im lặng rất lâu rồi đột nhiên hỏi:

- Người cho rằng chính công chúa điện hạ đã giết Thiên Vu?

Ninh Khuyết không trả lời trực tiếp vào câu hỏi mà chỉ nói:

- Xem ra bình thường người tỏ ra ngốc chẳng qua vì lười sử dụng trí thông minh.

Tang Tang cúi đầu, nắm chặt tay rồi hỏi:

- Bằng chứng đâu?

- Trên đời này có rất nhiều chuyện không cần chứng cứ. - Ninh Khuyết nhìn những hạt mưa lất phất, nói - Quyết định đi thảo nguyên của nàng năm xưa vừa chấm dứt được sự công kích của một số nhân vật trong triều, vừa tỏ ra yếu thế trong trận đấu đá với hoàng hậu, nhờ đó tranh thủ được lòng thương tiếc của bệ hạ, lại vừa nhận được sự kính trọng từ muôn dân, thậm chí còn gây dựng được một thế lực riêng ình trên thảo nguyên. Thế nhưng nàng không thể cứ sống suốt đời trên thảo nguyên được, bệ hạ ngày một lớn tuổi, việc chọn người kế vị ngày một gần hơn, nàng cần phải trở về, nhưng làm người đàn bà được Thiên Vu sủng ái, muốn về thì chỉ có một con đường...

Tang Tang cúi đầu, giọng yếu ớt:

- Nhưng... nhưng khi điện hạ gả đi thảo nguyên, nàng mới có mười hai mười ba tuổi thôi mà.

- Năm mười hai mười ba tuổi ta đã giết không ít mã tặc rồi, năng lực và tuổi của một con người không hẳn có quá nhiều liên hệ. - Ninh Khuyết cảm ô rảo bước mau hơn, hần lắc đầu nói tiếp - Đó là những lý do giải thích cho hành động của điện hạ, nhưng ta nghĩ, minh chứng rõ nhất vẫn là điều đã nói lúc đầu, Thiên Vu là vị anh hùng kiệt xuất, một anh hùng như vậy rất khó để kẻ khác ám hại mình thành công, trừ khi kẻ ra tay ám hại chính là người ông ta tin tưởng và thương yêu nhất.

Tang Tang cúi đầu mím môi, cố gắng vớt vát:

- Chung quy đó chỉ là suy đoán của thiếu gia.

Ninh Khuyết đáp:

- Ta cũng hy vọng mình đã đoán sai, ta cũng hy vọng trên thế giới này chỉ toàn những câu chuyện cổ tích, mối tình hoàng tử và công chúa luôn có kết cục hạnh phúc, nhưng người nhìn đi, hoàng tử trên thảo nguyên đã bị giết rồi, công chúa thì bỏ thảo nguyên vội vã về nhà.

Tang Tang ngẩng đầu, một giọt mưa từ má nàng lăn dài xuống dưới:

- Thiếu gia, tại sao người luôn nhìn đời bằng ánh mắt tối tăm như vậy?

Ninh Khuyết dừng chân yên lặng nhìn nàng, một lúc sau mới lạnh lùng trả lời:

- Vì từ khi ta đối mặt với cuộc sống, từ khi nhặt người ra từ đồng xác chết ven đường, ta đã thấy thế giới này tăm tối ra sao.

Dứt lời, hắn cũng cảm thấy mình đã không giữ được bình tĩnh nên xấu hổ bước nhanh về phía trước, chẳng biết do bóng ma lâu hai Nhà Sách Cũ ám ảnh hay sắp phải ra tay giết người đến nơi mà Ninh Khuyết cảm thấy cơn mưa ngoài trời không hề nhẹ nhàng lãng mạn, chỉ nhuộm đầy sắc xám.

Tang Tang đứng trong mưa nhìn theo bóng hắn rồi bỗng rảo bước rất nhanh đuổi theo, đuổi đến dưới tán ô, đến bên cạnh một gã khó ưa rồi vươn tay túm chặt lấy tay áo hắn, không chịu buông ra nữa.

- Ta nghĩ thiếu gia lại sắp mắng điện hạ ngu ngốc.

- Làm gì thì làm nhưng chớ nảy sinh tình cảm, cuối cùng chỉ khiến cả hai bên đau khổ thôi, thế nên nàng ta quả thật rất ngu ngốc.

- Vậy sao hồi nãy mãi mà thiếu gia chưa chịu mắng?

- Từ nay về sau ta sẽ ít mắng câu đó hơn, ngẫm lại thì những kẻ ngu ngốc sống bằng tình cảm đó đều rất đáng thương...

90. Chương 91: Giết Người Tại Kho Củi Phường Sắt

Chiếc ô rất lớn giống như một đóa hoa sen màu đen thong thả trôi trong mưa bụi thành Trường An.

Không biết Tang Tang đã buông bàn tay vẫn nắm chặt góc tay áo từ khi nào, ngẩng đầu nhíu mày hỏi: “Thiếu gia, lúc trước ngài nói gì với Tiểu Man ở trong phủ công chúa vậy? Ta thấy sắc mặt đám cung nữ đó rất khó coi”.

Ninh Khuyết nhìn thần thái cố tình tỏ ra chín chắn của cô bé, không nhịn được nhớ tới tình cảnh thường xuyên xảy ra ở Mân Sơn ngày trước. Khi đó hắn công cô bé từ đỉnh núi hiểm trở này bò lên đỉnh núi hiểm trở khác, từ sơn trại này lần mò đến sơn trại khác, vừa lo tìm đường đi lại vừa phải kể chuyện cổ tích để dỗ cô bé hết sức vất vả. Hắn mỉm cười xoa đầu cô bé, nói: “Kể chuyện cổ tích... Người biết sở trường này của ta mà...”

Tang Tang tò mò hỏi: “Kể chuyện nào? Cô bé lọ lem hay là ba chú lợn con?”

“Hoàng tử bé”.

Tang Tang nhíu mày nghiêm túc hỏi: “Hoàng tử bé? Nó nghe hiểu được sao?”

Ninh Khuyết ngẩn ra, thầm nghĩ đây quả thật cũng là một vấn đề.

Dưới mưa phùn giữa xuân, hai người chủ tớ vừa nói chuyện vừa đi về phía bắc, băng qua phường Thông Hiếu rồi trở lại khu đông thành, không đi vào ngõ bốn mươi bảy mà vòng qua đầu ngõ đi tiếp về phía đông thành. Hôm nay Lão Bút Trai đóng cửa nghỉ ngơi, không biết Tang Tang đã lặng lẽ ôm một cây phác đao được quấn chặt bằng vải bố về từ khi nào, trên vai hơi ướt nước mưa.

Mưa dần dần to hơn, người đi đường trên phố trên ngõ đông thành đều bị cơn mưa đẩy về trong nhà hoặc là trong xưởng. Ninh Khuyết và Tang Tang đi tới một phường dân nghèo hẻo lánh ở đông thành rồi dừng

bước, giờ chiếc ô đen đứng dưới mái tòa miếu Hạo Thiên đổ nát thoang thoang khói hương nhìn vào trong phường, im lặng nghe tiếng rền sắt loáng thoáng vang tới trong mưa.

Tang Tang nhỏ giọng nói: “Một lát sau hiệu sắt sẽ đóng cửa, các thợ sắt trẻ tuổi sẽ thực hiện đơn đặt hàng hôm nay, Trần Tử Hiền thì sẽ về hậu viện nghỉ ngơi. Nghe nói mấy năm nay hấn đã cực ít khi đích thân cầm búa, khi đó trong viện chỉ còn lại một mình hấn, vừa khéo hôm nay có mưa, tương đối thuận tiện”.

Ninh Khuyết nhìn những đám mây u ám trên trời, lặng lẽ tính toán thời gian. Khi thấy đã đến lúc thích hợp, hấn đưa chiếc ô to màu đen trên tay cho Tang Tang, dặn Tang Tang chờ hấn rồi lấy một chiếc nón lá không biết ở đâu ra đội lên đầu và đi đến phía tây phường. Đi qua hai con ngõ dưới cơn mưa càng ngày càng to, hấn tới gần hậu viện của hiệu sắt trong phường.

Đế giày đập trên con đường lát đá mấp mô, đập lên những vũng nước đọng phát ra tiếng động nhẹ không hề thu hút sự chú ý trong ngày mưa. Ninh Khuyết nhìn chiếc cửa gỗ đơn sơ cách đó không xa, chậm rãi đi về phía trước, tay trái nắm cây phác đao quần vải càng ngày càng chặt, trong lòng lặng lẽ nhớ lại tất cả mọi tư liệu về cái tên thứ hai này.

Những cái tên trên mảnh giấy dầu là những nhân vật quan trọng trong vụ án diệt môn phủ Tuyên Uy tướng quân và vụ án giết toàn thân ở biên giới nước Yên, do Trác Nhĩ điều tra thu thập được trong thời gian làm gián điệp tại quân bộ dưới trướng Hạ Hầu, là những tư liệu hấn đổi lấy bằng mồ hôi và tính mạng.

Trần Tử Hiền, bốn mươi bảy tuổi, nguyên phó tướng dưới trướng Tuyên Uy tướng quân, được triều đình khen thưởng do là người đầu tiên đứng ra tố cáo Tuyên Uy tướng quân Lâm Quang Viễn phản quốc, đến năm Thiên Khải thứ tư lại bị xóa bỏ tất cả công huân vì tội gây rối và đuổi ra khỏi quân đội. Sau đó trong nhà lại liên tiếp gặp tai họa, vợ hấn bỏ hấn mang hai đứa con nhỏ về quê, còn hấn thì ở lại trong thành Trường An, trở thành một thợ sắt trong một hiệu sắt ở phường dân nghèo phía đông thành, nghèo khó khổ sở không sao nói hết.

Sau vụ án diệt môn và vụ giết toàn bộ thân, trừ hai ba vị quan chức cấp cao vẫn được hưởng phúc cao lộc dày, còn lại những người khác trong danh sách trên tờ giấy dầu đều sống cực kì không tốt. Vị ngự sử đã chết trong tay hấn kia sống vật vờ chỉ biết hưởng thụ, có người suốt ngày sống trong sợ hãi, còn Trần Tử Hiền đang ở sau cánh cửa tòa viện trong mưa trước mặt cũng sống lay lắt qua ngày.

Ninh Khuyết không nghĩ ra là vì sao. Dựa theo những suy đoán thông thường hay các tình tiết thường gặp trong tiểu thuyết thì lúc báo thù bắt đầu, những kẻ từng tham dự âm mưu sát hại trung lương phải sống kiêu ngạo sung sướng hết cỡ, bùng bùng như liệt hỏa đun dầu, hoa tươi đua nở, như thế mới có thể làm cho người báo thù có khoái cảm và cảm giác chính nghĩa hơn. Tuy nhiên sự thật lại không phải như thế, hình như những đối tượng hấn quyết chí giết chết để báo thù lại không hề sống thoải mái hơn hấn.

Lờ mờ đoán được chắc là thủ đoạn của vị hoàng đế bệ hạ kia, nhưng hấn không thể nào xác nhận, cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Hôm nay vừa có mưa to, lại được phủ công chúa gọi tới, chính là thời cơ tốt đẹp để giết người báo thù. Sau này bất kể quan phủ điều tra như thế nào thì chắc hấn cũng sẽ không hoài nghi, cũng không dám hoài nghi đến hấn, điểm này tương đối quan trọng.

Hấn hơi cúi đầu nhìn nước mưa rỏ xuống từ vành nón lá, thong thả bước tới gần cánh cửa đó hơn một chút.

Mặt ngoài cánh cửa gỗ đã tróc sơn hơi ứt, ngón tay đặt lên cánh cửa cảm thấy lạnh như băng. Hấn nghiêng tai chăm chú lắng nghe âm thanh truyền đến từ phường sắt phía trước viện, thấy tiếng búa tạ đập xuống đe càng ngày càng lớn, càng ngày càng tập trung. Tay trái hấn cầm phác đao quần vải chậm rãi giờ lên, tay phải nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ ra.

Chiếc bản lề cũ được nước mưa thấm ướt phát ra một tiếng kêu nhỏ như nước nhỏ, Ninh Khuyết đội nón lá cầm đao đi vào, bình tĩnh đi xuống thêm đá sứt mẻ, nhìn lão già ngồi bên ngoài kho củi trong viện, hỏi: “Trần Tử Hiền?”

Lão già ngoài kho củi mặc một chiếc áo mỏng cũ kĩ, vai áo, tay áo có vết cháy vì nhiều năm đứng gần lò lửa, mấy sợi bông đã chuyển màu đen thò ra từ những vết nứt trên chiếc áo đã rạn giòn vì lửa, nhìn qua có cảm giác thê lương. Mái tóc hoa râm của lão già buộc lại tùy tiện, hai tay to dài như khối sắt đang chế củi, một tay cầm rìu, tay kia giữ khúc gỗ.

Lão già ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn đục lóe lên một thoáng dị sắc, nhìn Ninh Khuyết mở cửa viện ra, nhìn bóng tối phía dưới chiếc nón lá, muốn thấy rõ mặt hắn, yên lặng một lát rồi nói: “Ta đây”.

Ninh Khuyết dừng chân, hơi ngẩng đầu thoáng nhìn bốn phía tiểu viện đơn sơ, xác nhận quả nhiên tất cả đám người học việc đều đang ở phường sắt, trong viện không có ai. Hắn xoay người đóng cửa viện lại, dùng tay phải cởi quai nón dưới cằm, sau đó chậm rãi cầm cán thanh phác đao bọc vải bố tiếp tục đi đến chỗ gã sĩ quan xuất ngũ già nua kia.

Chiếc nón lá rơi xuống mặt đất ướt nước mưa.

Trần Tử Hiền từ tốn chớp chớp mắt, bàn tay trái với những móng tay cẩu bần buông khúc củi ra, lau lau vào vạt áo trước, sau đó đưa ra sau thắt lưng với lấy một con dao chẻ củi, đồng thời gơ tay phải đang cầm rìu lên, nhìn thiếu niên đang đi tới gần trong mưa gió, nói với giọng khàn khàn: “Cuối cùng cũng đã đến”.

Dao của Ninh Khuyết đã đến.

Lưỡi đao sắc bén được mài hơn mười ngày bằng nước vo gạo tại Lão Bút Trai ngô bốn mươi bảy từ trong vỏ đao được rút ra nhanh như chớp, dễ dàng cắt đứt lớp vải bố cũ quấn chặt ngoài vỏ đao, chém gió chém mưa chém tới, chém thẳng về phía cổ Trần Tử Hiền.

Trần Tử Hiền dựng dao, thanh đao và con dao chẻ củi chạm nhau phát ra một tiếng vang lạnh lạnh, nước mưa bám trên lưỡi đao bắn ra tung tóe.

Đúng lúc này tiếng rền sắt vang lên dồn dập từ phường sắt phía trước, át hết toàn bộ tiếng đao trong viện.

Keng keng keng keng keng, trong cơn mưa to như trút, Ninh Khuyết hai tay nắm đao, vẻ mặt lạnh lùng, tiến lên, lại tiến lên, chặt cổ chém đầu đâm bụng, phác đao cuốn gió mưa, lạnh lùng va chạm với một đao một búa trong tay lão già.

Keng keng keng keng keng, bên cạnh bếp lò rửa lửa, đám thợ học việc dờ dãn kẹp thổi sắt nung đỏ, vung búa tạ gõ đều đều, tiếng mưa gió gào rú bên ngoài, bọn họ không nghe thấy gì cả.

Xẹt một tiếng, chiếc áo choàng mỏng manh bị chém rách, búa bị chém rơi xuống, cổ tay bị chặt đứt. Tiếng động vang lên không ngừng trong mưa gió, đồng củi ngoài kho bắn tung tóe khắp mặt đất, chỉ trong chốc lát Ninh Khuyết đã chém ra mười bảy đao, còn Trần Tử Hiền thì ngăn cản được mười sáu đao trước.

Sau đó tiếng đao chém biến mất, chỉ còn lại tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi và tiếng búa tạ gõ lên đe.

Trần Tử Hiền ngã sấp xuống bên cạnh đồng củi, trên người toàn là nước bùn, trên gương mặt đen đúa già nua có vài giọt máu, chiếc áo mỏng trước ngực bị chém vô số vết, những sợi bông xám đen thò ra khắp nơi. Vết chém chính giữa rất sâu, sâu đến tận xương hần, đến tận phủ tạng hần, đang không ngừng phun máu loãng và các chất lỏng màu sắc khác.

Nước mưa từ mái hiên rỏ xuống đồng củi, rỏ xuống mái tóc hoa râm của hắn, chảy xuống những nếp nhăn sâu khổ trên trán hắn, sau đó chảy qua khuôn mặt đen đúa, nhanh chóng rửa trôi những giọt máu trên đó.

Ninh Khuyết cúi đầu thong thả thu đao, nhìn ngực mình nhấp nhô kịch liệt, nhìn vết rìu cực hiểm trên ngực, không nhận được cau mày. Không ngờ một vị phó tướng thông thường của Đại Đường năm đó, sau nhiều năm giày vò khốn khổ ở tầng dưới cùng của phố phường như vậy mà vẫn còn có sức chiến đấu mạnh mẽ đến thế.

Ánh mắt vẫn đục vô lực của Trần Tử Hiền nhìn thiếu niên trước mặt, cổ họng ô ô vài tiếng, hình như có rất nhiều đờm, ho vài tiếng cực kì đau khổ, ho ra mấy bãi đờm lẫn máu, nói suy yếu: “Ta cho rằng mình sớm đã bị thế giới này lãng quên rồi”.

“Người quả thật là người bị lãng quên nhất trong số những người đó. Ta nghĩ đại khái là bởi vì một kẻ bán chủ câu vinh, bất kể là ai trong triều đình cũng không dám liêu lĩnh dùng người, không biết mấy năm nay người có bao giờ hối hận không”.

Ninh Khuyết lau nước mưa lạnh như băng trên mặt, nhìn lão già hấp hối, nói: “Có điều cũng chính là bởi vì người đã bị thế giới lãng quên cho nên ta giết chết người cũng sẽ không dẫn tới phiền phức quá lớn. Mặt

khác, ta đã thì được vào thư viện, giết chết người là một việc không thể thiếu trong hoạt động ăn mừng của ta, cũng như hoa tươi và bồ câu vậy”.

Ánh mắt già nua yếu ớt của Trần Tử Hiền chứa đầy vẻ hoang mang không hiểu, hần nhỏ giọng nói: “Cho ta một cái chết thoải mái đi”.

“Thời gian còn rất sớm, đám thợ học việc nghèo của người còn rất lâu mới hoàn thành đơn đặt hàng hôm nay”.

Ninh Khuyết ngẩng đầu thoáng nhìn sắc trời, mưa bụi như một bức rèm che, hoàn toàn không nhìn thấy mặt trời đang ở chỗ nào, nhưng hần biết mình còn có rất nhiều thời gian, nhỏ giọng nói: “Còn chuyện thoải mái, mấy năm nay các người làm cho ta rất không thoải mái, nên người cũng đừng hi vọng có thể chết thoải mái được”.

“Ta có một bài thơ cần đọc cho người nghe”. Hần nhìn lão già sắp chết giữa đồng củi, trên mặt không có bất cứ biểu hiện gì, bình tĩnh đọc: “Ta đến từ bên sông bên núi, ta đến từ thảo nguyên biên giới nước Yên, ta đến từ trong phủ tướng quân, ta phải lấy mạng người”.

Nghe thấy ba chữ phủ tướng quân, đôi mắt vẫn đục của Trần Tử Hiền chợt trở nên sáng ngời, vẻ mặt dần dần trở nên thư thái, đôi tay run rẩy vô thức tìm kiếm trong đồng củi ướt sũng, nhìn chăm chăm khuôn mặt non nớt của Ninh Khuyết, nói run run: “Thì ra là thế, thì ra... con trai tướng quân còn sống, người... Người nói... người đã thi được vào thư viện, thật tốt, tốt quá... Mấy năm nay ta sống mệt mỏi như thế, trước khi chết có thể được biết... con trai tướng quân còn sống... Còn sống không tòi... Ta thật sự có thể nhắm mắt rồi”.

“Người sống ai không mệt?” Ninh Khuyết cúi đầu nhìn vũng nước trước mặt bị nước mưa rơi vào tạo thành vô số bong bóng nước vàng đục, thấp giọng nói: “Phải học thư pháp, phải học số học, phải học piano, học vẽ tranh, cuối tuần nào cũng phải ngồi sau xe đạp của mẹ chạy tới chạy lui, cuối cùng thành ra còn ở cung thiếu niên nhiều hơn ở nhà, người nói ta có mệt không?”

Trần Tử Hiền nghe không hiểu những lời này, ôm vết thương không ngừng chảy máu, đau khổ lắc đầu.

91. Chương 92: Lấy Máu Rửa Máu

Ninh Khuyết ngẩng đầu lên nhìn hần, nói thờ ơ: “Có điều mệt kiểu đó dù sao cũng còn có chút lợi ích, kẻ nào học số học đến thư viện thi số khoa, xem đề thi khó giải sẽ không cảm thấy khó, chỉ cảm thấy, con bà nó, rất vớ vẩn, còn hơn kiểu mệt như ta đời này rất nhiều”.

“Tự nhiên đến một nơi quỷ quái như vậy mà không biết vì sao, sống được mấy năm tốt lành ở phủ tướng quân, cuối cùng chính vì đám người các người mà ngày tốt lành không còn, tất cả mọi người mình biết đều chết, cha cũng chết, mẹ cũng chết, năm ấy ta mới bốn tuổi. Sau đó ta đã phải suy nghĩ một vấn đề cốt yếu là sống hay không sống, người nói ta có mệt không?”

Năm bốn tuổi ấy hần lần đầu tiên cầm dao chẻ củi, lần đầu tiên giết người, sau đó nhìn máu loãng chảy theo lưỡi dao đến kẽ ngón tay biến thành máu đặc dính nhớp. Khi đó hần mới biết thì ra lâu sô cô la là một thứ rất buồn nôn. Sau đó hần rửa tay vô số lần, lại luôn cảm thấy rửa thế nào cũng không rửa sạch được mùi máu tanh và mùi rỉ sắt nhàn nhạt đó. Mùi này vẫn theo sát hần trọn mười hai năm trời.

Hần đưa tay phải ra ngoài mưa, để mặc cho nước mưa không ngừng dội rửa, lại vẫn cảm thấy không thể rửa sạch được vết máu đặc dính giữa những ngón tay, sắc mặt tái xanh, hần nói thất vọng: “Trước đó ta chưa hề giết người, vậy mà bây giờ ta giết người còn dễ hơn ngày xưa làm bài tập. Ta chưa kết hôn, lại phải mang một đứa bé con ngang dọc ngàn dặm Mãn Sơn, thấy một người liền cảm thấy hần muốn giết chết ta, sau đó cướp đứa bé làm vợ lẽ. Người nói ta có mệt không?”

“Ta mệt như vậy đều là do các người gây ra, cho nên chỉ có giết sạch toàn bộ các người, ta mới có thể thoải mái hơn một chút. Chỉ có máu trong người các người toàn bộ chảy cạn, ta mới cảm thấy máu trên tay được

rửa sạch. Cho nên người có thể cho rằng đây là một cuộc báo thù máu lạnh, nhưng có lúc chính ta lại nghĩ rằng việc này chỉ giống như đang rửa tay”.

Ninh Khuyết nhìn lão già hấp hối, nói: “Dùng máu của các người rửa sạch máu trên tay ta”.

Nói xong câu này, hắn ngồi xuống cầm lấy con dao chặt củi bên cạnh lão già, nhìn lão già, nói: “Còn vấn đề người có thể nhắm mắt hay không thì sau khi đến âm phủ cứ hỏi những người ở phủ tướng quân là biết. Có điều ta tin loại người cố sống khổ cực để coi như chuộc tội, mở mồm là trung nghĩa không thể song toàn như người nhất định không thể nào nhắm mắt được”.

Hắn ghé sát tai lão già nói một câu, sau đó nắm chặt dao chặt củi, chém đứt cổ lão già một cách cực kì thành thạo, đứng dậy, nhặt chiếc nón lá bên vũng nước dưới đất lên, lần nữa đội lên đầu, mở cửa viện ra đi ra ngoài.

Nước mưa vẫn rơi xuống trong viện, tiếng rền sắt vẫn truyền đến từ phường sắt phía trước, đồng củi ngoài kho củi không còn ai bỏ, con dao chặt củi vẫn găm trên cổ lão già.

Nguyên phó tướng Trần Tử Hiền của Tuyên Uy tướng quân trước đây, lão thợ rèn sống lay lắt ở đông thành Trường An giờ đây trợn mắt nhìn những hạt mưa từ trên trời rơi xuống, đôi mắt như bong bóng cá lạnh như băng chứa đầy tâm tình tuyệt vọng u tối, từ đầu đến cuối vẫn không thể nhắm lại, để mặc những giọt nước mưa rơi thẳng xuống rửa sạch vết máu trong mắt.

Dưới chiếc ô to màu đen bên ngoài phường dân nghèo, Tang Tang im lặng nhìn về phía đầu ngõ, từ đầu đến giờ tư thế không hề thay đổi. Đôi chân nhỏ đi giày cũ vẫn đứng yên một chỗ, mưa càng ngày càng lớn, rơi ướt mái tóc và vai áo cô bé, nhưng cô bé vẫn không hề có ý định lui lại vài bước để tránh mưa dưới mái hiên.

Đầu ngõ không có một bóng người nhưng lại có tiếng bước chân vang lên, cô bé quay đầu nhìn lại, thấy Ninh Khuyết đội nón lá đi từ một con đường phía tây ra, gương mặt trắng xanh trong bóng tối dưới nón. Cô bé vội vàng mở ô tiến lên che mưa cho hắn, sau đó nhanh chóng rời khỏi con ngõ này nhân lúc không có ai chú ý.

Rốt cục rốt cục cái tên thứ hai trong danh sách giấy dầu cũng bị gạch, kẻ bị giết chết là Trần Tử Hiền, một trong những hung thủ trực tiếp của vụ án diệt môn phủ tướng quân. Tuy nhiên trở lại Lão Bút Trai ở ngõ Lâm bốn mươi bảy, tâm tình Ninh Khuyết lại không hề tốt đẹp. Sau khi lau khô nước mưa trên mặt và trên người, hắn không buồn rửa chân mà nằm luôn lên giường bắt đầu ngủ.

Mấy ngày nay hắn vẫn giày vò đau khổ tại nhà sách cũ, bất kể là thân thể hay là tinh thần đều đã suy yếu đến cực điểm. Hôm nay đội mưa đi giết người, tinh khí thần đã căng thẳng cực điểm rồi chùng xuống, cộng thêm phải dầm mưa lạnh mùa xuân, hắn liền đổ bệnh nằm bệt trên giường như một bãi bùn không ngóc được đầu dậy.

Cả người lạnh buốt không cảm nhận được bao nhiêu hơi nóng, cho dù Tang Tang đã đắp cho hắn cả hai chiếc chăn bông. Nhìn chằm chằm nóc nhà mới dán rất nhiều giấy, hắn thì thào hỏi: “Người biết vì sao ta nhất định phải vào thư viện không? Người biết vì sao ta phải ở lại nhà sách cũ dù có phải liều mạng không? Người biết vì sao ta liều sống liều chết cũng phải bước vào thế giới kia không?”

Tang Tang đang ngồi nấu canh gừng ngoài cửa, không để ý đến bệnh nói nhảm cứ sáu tháng một năm lại đến một lần của hắn, cũng không có thời gian trả lời những câu hỏi nhảm chán này của hắn.

Ninh Khuyết gian nan quay đầu ra nhìn thân hình gầy gò đang ngồi bên cạnh bậc cửa, yên lặng một hồi rất lâu rồi mỉm cười nói: “Vấn đề này thật sự hơi vớ vẩn, người đương nhiên biết... Nhưng là những người khác không biết. Thích, thực ra chỉ là lí do yếu ớt nhất, không có sức mạnh nhất. Giết một ngựa sử, giết một lão thợ rèn cũng tốn công như vậy, nếu như ta vẫn là ta bây giờ, là ta có ba thanh đao nhìn rất mạnh mẽ... thì làm sao có năng lực giết chết Hạ Hầu, giết chết thân vương?”

“Hạ Hầu quá mạnh”. Hắn quay đầu lại, lần nữa nhìn chằm chằm những tờ giấy vàng mới dán trên nóc nhà, thì thào nói: “Võ đạo thượng đỉnh giết làm sao? Không bước lên con đường tu hành, cả đời này ta cũng đừng mong giết được hắn”.

“Công chúa điện hạ đã nói, nếu thiếu gia còn kiên trì ngày ngày đến nhà sách cũ chịu khổ thì thân thể sẽ xảy ra vấn đề”. Tang Tang bưng bát canh gừng nóng bỏng đến ngồi xuống bên mép giường, vắt vẻo đỡ hấn nhóm dậy, nói nhỏ: “Đến lúc đó không biết thiếu gia có thể bước lên đường tu hành hay không, nhưng Hạ Hầu còn chưa chết thì thiếu gia đã ốm bệnh trước rồi”.

Ninh Khuyết đỡ bát canh gừng, liếm môi yếu ớt, uống từng ngụm, vừa uống vừa tranh thủ nói nhỏ: “Có thể hi vọng là rất vô căn cứ, nhưng dù sao có hi vọng vẫn tốt hơn không có hi vọng, cho nên phải cố gắng”.

Tang Tang lẳng lặng nhìn hấn, đột nhiên mở miệng nói: “Thiếu gia, thiếu gia có bao giờ nghĩ, nếu như Hạo Thiên lão gia thật sự làm cho thiếu gia không thể bước lên con đường tu hành thì thiếu gia phải làm thế nào?”

Ninh Khuyết đưa trả chiếc bát cho cô bé, yếu ớt lau mồ hôi trên trán, khe mỉm cười rồi nói rất thông thả, cũng rất bình tĩnh: “Nếu như Hạo Thiên lão gia xấu như vậy... Hê hê, khẩu hồ, vậy ta nhất định phải nghịch thiên”.

(Wiktionary: Khẩu hồ (), từ tượng thanh, từ thông dụng tại Hồng Kông, bình thường dùng để thể hiện tiếng hô giận dữ của cường giả nghịch thiên, cũng giống như khẩu kiệt ().)

Khẩu hồ đại để chính là khẩu xuất hồ ngôn, là nói nhảm? Tang Tang thầm nghĩ quả nhiên bệnh nói nhảm gián đoạn của thiếu gia lại bắt đầu phát tác rồi, tức giận đặt hấn nằm xuống giường rồi đi rửa bát, chuẩn bị cơm tối, không còn để ý đến hấn nữa.

Nửa đêm, Ninh Khuyết càng nói nhảm nhiều hơn, bởi vì hấn đã sốt, hai bên gương mặt trắng xanh lại đỏ ửng bệnh hoạn, đôi mắt thỉnh thoảng mới mở ra tỏ vẻ vô hồn, cũng có lúc hồi phục nhìn nóc nhà và khuôn mặt Tang Tang, hình như không thể tập trung được. Đôi môi khô khốc khàn khàn nói lí nhí những lời khó hiểu.

Ngồi sau xe đạp, phí báo danh, cung thiếu niên, dao chẻ củi, sô cô la, máu; Mồ côi, máu; Mân Sơn, máu; Vị thành, máu; Thảo nguyên, máu; Trong phủ tướng quân, mẹ nó, toàn là máu.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao?”

Hấn nắm bàn tay lạnh như băng của Tang Tang, ánh mắt lại không biết đang nhìn đi nơi nào, lông mày nhíu chặt, môi mím chặt, lúm đồng tiền như một dấu hỏi đau khổ, trên gương mặt mang đầy vẻ tủi thân, không ngừng nhắc lại mấy chữ này, nhìn cực kì đáng thương.

Tang Tang đổi chiếc khăn mặt ướt trên trán hấn, ôm hấn vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng hấn, nhỏ giọng dỗ dành: “Vâng, đều là lỗi của bọn chúng, không quan hệ gì đến thiếu gia, một chút quan hệ cũng không có, bọn chúng đều là người xấu”.

Sáng sớm, thành Trường An đã tạnh mưa, Ninh Khuyết cũng đã hết sốt. Hấn mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy cổ họng nóng như có lửa đốt, định gọi Tang Tang đến lấy nước uống theo thói quen nhưng lại phát hiện bên cạnh mình có người. Hấn một mình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tang Tang đang ngồi ở đầu giường, không biết đã thiếp đi từ khi nào.

Nhìn cô bé một cái cực kì áy náy, hấn cố chống người lên định tự bước xuống giường đi lấy nước, lại làm kinh động Tang Tang đằng sau. Tang Tang bừng tỉnh lại, vội vàng đẩy hấn nằm xuống giường rồi nhảy xuống.

Ninh Khuyết nhìn bóng lưng tất bật của cô bé, đột nhiên mở miệng nói: “Có phải ta rất vô dụng không?”

Tang Tang đưa chén trà lên môi thử xem có nóng quá không, đáp: “Thiếu gia, thiếu gia lại nói nhảm rồi”.

Ninh Khuyết thì thào nói: “Đọc thái thượng cảm ứng thiên nhiều năm như vậy mà vẫn không hiểu, đọc quyển khí hải tuyết sơn sơ thám mỏng manh thậm chí còn không nhớ nổi cả chữ trong đó, liều mạng như vậy vẫn không có biện pháp tu hành, giờ đây càng sa sút đến mức giết một người cũng phải thút giận một hồi, thậm chí còn bệnh nặng một trận... Đúng là vô dụng”.

Buổi sáng sớm, phía sau Chu Tường hùng vĩ cao lớn, bên trong ngự thư phòng giữa vườn cây xanh hoa lạ, thiên tử Đại Đường Lý Trọng Dịch đứng trong ngưỡng cửa, ngăn người nhìn nước mưa rỏ xuống từ những

chiếc lá cây cách đó không xa. Hoàng hậu vừa hầu hạ ông ta súc miệng, dùng bữa sáng xong, không biết vì sao đột nhiên ông ta lại muốn đến ngự thư phòng xem một cái.

Làm hoàng đế bệ hạ Đại Đường, người đàn ông duy nhất khiến vạn bang thần phục, nhìn bằng ánh mắt của người đời thông thường, ông ta phải không có gì phiền muộn mới đúng. Nhưng lúc này ông ta đứng yên lặng nhìn ra vườn, dung mạo nghiêm khắc rõ ràng tỏ ra nóng nảy không yên.

“Phu tử lại đi chu du thiên hạ rồi, không biết bao giờ mới về. Gã Triệu Tiểu Thụ này rốt cục cũng bỏ đi rồi, không biết hắn có quay về nữa không?”

Lý Trọng Dịch nghĩ đến lương sư Ích Bằng vừa rời khỏi Trường An mấy ngày trước, tâm tình ngày càng nặng nề, nhìn hoa lá ướt đầm nước mưa, trong lòng dần cảm thấy tịch liêu cô độc, cực kì mất mát. Đây cũng là lí do vì sao sáng sớm ông ta đã đi tới ngự thư phòng, chỉ có trong gian phòng không bị ai quấy rầy này, ông ta mới cảm thấy mình có thể thật sự trở nên bình tĩnh.

Hoàng đế bệ hạ đam mê thư pháp, mặc dù thường xuyên gọi các đại thần đến đây thưởng thư thưởng họa như khoe khoang vật quý, nhưng ngoài Hoàng hậu nương nương và tứ công chúa cực kì được sủng ái, không có ai dám không mời mà đến, quấy rầy sự thanh tĩnh của ông ta. Thậm chí ông ta không cho các thái giám cung nữ dọn dẹp phòng này, tất cả thư họa trong phòng đều do chính tay ông ta thu dọn.

Thở dài thở ngắn quay đầu lại, ông ta đang định nguệch ngoạc mấy chữ mà không bao giờ dám cho ai xem, đột nhiên về mặt hơi sững lại, chú ý tới một tầng sách mà góc nghiêng hình như hơi khác trước kia.

92. Chương 93: Ai Động Vào Ngự Thư Phòng Của Trẫm?

Chậm rãi đi tới bên cạnh giá sách, hoàng đế bệ hạ hơi cúi xuống, ngón tay thon dài thong thả lướt qua hàng sách chỉnh tề, sau đó dừng lại ở chỗ sâu nhất - một loạt sách quý và các loại bia thiếp để quốc chuyển từ Tầm Thiên các đến. Ông ta nhớ rất rõ ràng, lần trước mình sắp xếp thì sách hơi nghiêng từ trái sang phải, mà bây giờ lại nghiêng từ phải sang trái, chẳng lẽ có người động đến giá sách của Trẫm?

Ông ta hơi nhíu mày, đầu ngón tay khê gõ lên những góc cạnh rõ ràng của hàng sách, sau đó khớp xương ngón tay chợt cứng lại, gạt nguyên một chồng sách nghiêng về hướng khác và nhìn thấy một tờ giấy giấu ở sâu trong giá sách.

Lấy ra tờ giấy có chữ đó đặt lên án thư, hoàng đế bệ hạ nhìn năm chữ nét mực rất đậm trên tờ giấy, lông mày ngày càng nhíu chặt, sau khi yên lặng nhìn rất lâu, đột nhiên lớn tiếng quát lên: “Ai động vào ngự thư phòng của Trẫm?”

Một lát sau, ba vị thái giám quỳ xuống bên trong ngự thư phòng. Ba vị thái giám này đều không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn về phía vị đại nhân thống lĩnh thị vệ hơi béo kia, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khẩn cầu giúp đỡ. Nhiệm vụ hộ vệ xung quanh ngự thư phòng toàn bộ do Từ Sùng Sơn phụ trách, ba vị thái giám đó không biết vì sao bệ hạ tức giận, đành phải hi vọng hắn có thể đứng ra nói chuyện.

Từ Sùng Sơn hết sức thận trọng đi mấy bước tới gần hoàng đế bệ hạ, nhỏ giọng hỏi: “Bệ hạ, vi thần dám đảm bảo tuyệt đối không có ai dám tự ý vào ngự thư phòng”.

Thiên tử Lý Trọng Dịch trị quốc luôn luôn khoan dung, những cận thần này biết được tính khí của ông ta, ngày ngày hầu hạ bên cạnh cũng không có cảm giác sợ vua như sợ cọp, có điều chuyện này liên quan đến ngự thư phòng, Từ Sùng Sơn cũng không dám sơ ý.

Hoàng đế vỗ mạnh xuống án thư, lạnh lùng nhìn năm chữ to trên tờ giấy đó, nghiêm giọng chất vấn: “Không có ai dám tự ý vào ngự thư phòng của Trẫm, vậy năm chữ này ở đâu ra đây? Chẳng lẽ là tiểu quỷ dưới âm phủ lên viết?”

Ông ta hơi nhíu mày nhìn năm chữ dường như đang muốn đâm vào trong lòng mình đó, ngày càng cảm thấy khó chịu, hơi dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Chuyện chỉ xảy ra trong tháng này, người điều tra cẩn thận cho

Trẫm!”

Từ Sùng Sơn cung kính cúi người thi lễ, đuôi mắt thoáng liếc thấy năm chữ trên tờ giấy, đang chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên nghĩ đến thiếu niên lớn mật hồi đầu tháng, trong đầu như có một tiếng nổ vang, thân thể chợt trở nên cứng đờ. Người trong cung đều tuân thủ quy củ rất nghiêm, ai cũng không dám tự ý vào ngự thư phòng. Nghĩ đi nghĩ lại, trong tháng này có cơ hội đến gần ngự thư phòng, hơn nữa còn vào ngự thư phòng... Hình như chỉ có tên kia!

“Sao? Có phải nhớ ra chuyện gì không?” Hoàng đế lạnh lùng nhìn bên mặt hắn.

Từ Sùng Sơn mỉm cười, nói: “Thần đang suy nghĩ có phải là vị thư đồng nào trong cung viết ở bên học phường, sau đó bị người khác lỡ thu vào ngự thư phòng không... Tính ra chữ này viết cũng rất khá”.

Hoàng đế nổi nóng trừng mắt nhìn hắn, khiển trách: “Trẫm nhờ người thưởng chữ hay sao? Lẽ nào Trẫm không biết chữ viết có được không? Trẫm cần người điều tra là ai dám lớn mật tự ý vào ngự thư phòng của Trẫm như vậy, còn dám dùng bút của Trẫm viết chữ nữa!”

Từ Sùng Sơn cười lúng túng rời khỏi ngự thư phòng, sau khi hắn đóng cửa ngự thư phòng lại, từ từ thẳng người lên, đi ra ngoài vườn trong gió xuân ấm áp sau cơn mưa, hắn mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đầm.

Một lát sau, Phó thống lĩnh đại nhân của thị vệ đại nội xuất hiện dưới mái hiên âm u bên mé điện, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm tên tiểu thái giám sắc mặt tái nhợt, cắn răng gần giọng nói: “Người cũng là một ám thị vệ dưới quyền ta, khi đó ta sai người dẫn người đến phòng trực nhật phía sau ngự thư phòng, tại sao người dám để hắn lại ngoài ngự thư phòng rồi đi mất?”

Tên tiểu thái giám kia ngẩng đầu lên, nói run run: “Đại nhân, khi đó ngài ra lệnh cho thuộc hạ đuổi hết mọi người xung quanh ngự thư phòng, vì thế nếu thuộc hạ còn đứng ở đó thì sẽ rất dễ bị người khác chú ý. Hơn nữa thuộc hạ nào biết tên họ Ninh kia lại gan to hơn trời như thế, rõ ràng biết chỗ đó là ngự thư phòng mà cũng dám xông vào trong”.

“Bây giờ còn nói những chuyện này thì có ích lợi gì? Tên ngớ ngẩn kia đã xông vào rồi!”

Từ Sùng Sơn tức giận trợn mắt nhìn hắn, nói: “Bây giờ bệ hạ phải tra chuyện này, nhìn vẻ mặt bệ hạ, nếu như bắt được tên kia thì ít nhất cũng phải đánh hắn mười mấy trượng, cho nên người phải nhớ kỹ cho ta, tên ngớ ngẩn kia chưa hề vào cung, càng chưa bao giờ vào ngự thư phòng, có nghe rõ không?”

Tiểu thái giám nói như đưa đám: “Đại nhân, chúng ta bắt hắn đưa lên không phải là xong chuyện sao? Bệ hạ đánh hắn mười mấy trượng cũng coi như là một lần cảnh cáo, chúng ta cũng không cần gánh trách nhiệm cho hắn”.

Từ Sùng Sơn nói căm hận: “Thằng ngu! Thằng ngớ ngẩn kia bây giờ là thuộc hạ của ta! Để bệ hạ điều tra ra ám thị vệ thu nhận một tên ngớ ngẩn như vậy thì chẳng phải là ta sẽ bị cười chết sao? Vạn nhất bệ hạ chưa hết giận lại muốn trị tội ta thì ta biết đi đâu mà giải thích?”

“Đó là quan hệ của Triều đại gia, bệ hạ phải nể tình một chút...” Tiểu thái giám rụt rè nhắc nhở.

Từ Sùng Sơn phất tay áo bỏ đi, quát: “Mẹ nó, chẳng lẽ ta lại phải chịu oan thay thằng ngớ ngẩn kia vì Triều Tiểu Thụ à?”

Trong lúc Từ Sùng Sơn và tên tiểu thái giám kia chuẩn bị che giấu kỹ chuyện này, hoàng đế Đại Đường Lý Trọng Dịch vẫn ngẩn người bên tờ giấy trong ngự thư phòng. Đột nhiên ông ta đi tới bên cạnh giá sách, rút ra một cái hộp, lôi một bức tự từ trong đồng chữ chính mình tự tay viết và cực ít khi cho người khác thấy ra, đặt lên bên cạnh bức tự đó.

Bức tự này là tự tay hoàng đế viết vào đêm diễn ra sự kiện Xuân Phong đình, vốn định ban cho Triều Tiểu Thụ để khen thưởng và an ủi hắn mấy năm nay phải lăn lộn vất vả, để khuyến khích hắn sau này tiếp tục dốc sức phục vụ triều đình. Tuy nhiên không nghĩ tới bức tự này viết ra rồi lại không có cơ hội ban thưởng, Triều Tiểu Thụ nói chuyện với ông ta một hồi rồi phóng khoáng đi khỏi thành Trường An.

“Ngự được thử thời hải... Lời này chẳng lẽ không đúng?”

Hoàng đế bệ hạ cau mày nhìn hai bức tự đặt song song, ánh mắt chuyển sang bức tự còn lại, thì thào nói: “Hoa khai bỉ ngạn thiên? Chẳng lẽ bờ này hoa không nở được, cần phải rời thành Trường An, rời Đại Đường của Trẫm mới có thể nở rộ?”

Sự giận dữ của Thiên tử đến từ việc có người dám động đến ngự thư phòng, đến từ việc năm chữ viết rất đậm mực đó đã chọc thủng những tâm tình ông ta vẫn cố gắng không nghĩ tới. Tuy nhiên lúc này, sau khi tâm tình dần dần bình tĩnh lại, ông ta cau mày nhìn năm chữ “Hoa khai bỉ ngạn thiên”, nghĩ đến cuộc cãi vã với Triều Tiểu Thụ ngày đó, lại dần dần nghĩ ra một vài ý nghĩa khác.

“Ngự được thử thời hải, cá nhảy biển nơi này chung quy vẫn là biển của Trẫm. Hoa khai bỉ ngạn thiên, hoa nở trời bên kia mới là bầu trời tự do thật sự. Trẫm đã giữ chân gã đó hơn mười năm, cho hắn rời đi cũng bất quá là trả nợ thôi, cho người khác tự do chẳng phải là cũng ỉnh từ do hay sao?”

Hai hàng lông mày hoàng đế dần dần giãn ra, nghĩ đến tâm trạng chán chường lúc nhìn hoa lá ướm dẫm buổi sáng, nghĩ đến người bạn thân phận địa vị kém cực xa nhưng tâm tính khí độ lại cực kì tương tự kia lúc này có lẽ áo xanh đang tung bay trên một sơn đạo dưới lá hoa ướm dẫm, dường như cảm thấy chính mình cũng rời xa thành Trường An theo hắn, thể xác và tinh thần đều khoan khoái tự do.

Tuy nhiên dù sao ông ta cũng là thiên tử Đại Đường, mặc dù đã nghĩ thông nhưng vẫn chưa nguôi hết giận, nhìn bức tự đó giận dữ trách mắng: “Cho dù người nói đúng nhưng Trẫm cũng không thể dễ dàng tha cho người được! Nhất định phải điều tra ra chữ này là mẹ nó ai viết, rõ ràng lại dám chằm chọc Trẫm! Đây là chữ ai viết, lại mẹ nó, viết... viết... đẹp như vậy!”

Đã nhìn thấu những rối rắm trong lòng, tâm cảnh tự nhiên cũng hoàn toàn khác lúc trước, lúc này hoàng đế bệ hạ mới thật sự nghiêm túc xem bức tự đó. Lúc trước liếc qua mấy lần, ông ta chỉ cảm thấy năm chữ này viết vuông vức đậm nhạt, chuẩn mực nghiêm ngặt, rất đẹp. Lúc này xem kĩ lại mới phát hiện năm chữ “Hoa khai bỉ ngạn thiên” này đúng là đậm nhạt cân xứng, bút lực mạnh mẽ mà ẩn giấu giữa nét mực đầy đặn, không hề gai góc, nét viết mạnh mẽ mà lại mềm mại uyển chuyển, quả thực là tác phẩm tuyệt diệu!

“Đây... đúng là chữ đẹp! Phong cách viết gồm đủ vuông tròn, nét chữ rộng rãi, đẹp đẽ mà cao ngạo, linh động phóng khoáng, phong cốt súc tích... Chữ này là ai viết? Viết tốt hơn Trẫm quá nhiều quá nhiều!”

Hoàng đế bệ hạ chớp mắt, đuôi lông mày nhướng lên, ngón tay run nhẹ đưa lướt qua mấy chữ hoa khai bỉ ngạn thiên này, dường như đang vui mừng khó kiềm chế được. Ông ta biết mình đánh giá năm chữ này không hề công bằng, những chữ viết trên giấy này đâu chỉ tốt hơn ông ta viết quá nhiều, cho dù so sánh với những bức tự của danh gia treo trên tường cũng không hề thua kém, thậm chí tinh thần ẩn chứa trong nét chữ còn phải hơn vài phần.

Chính như Ninh Khuyết cảm khái trong ngự thư phòng hôm đó, mặc dù chữ viết của thiên tử Đại Đường không ra gì nhưng trình độ thưởng thức quả thực lại cực cao. Ông ta nhìn càng ngày càng mê mẩn, lại nhìn ra cảm giác Ninh Khuyết phải chịu đựng sự ngứa ngáy đến cực điểm rồi mới cầm bút viết thành năm chữ này. Ông ta cảm thấy năm chữ này giống như cành hoa thấp thoáng ở bờ bên kia biển rộng, chỉ nhìn thấy mà không chạm vào được, nhẹ nhàng vuốt dọc sau lưng ông ta từ trên xuống dưới, quét sạch toàn bộ những bực bội ứ đọng trong lòng ông ta mấy ngày nay.

“Chữ đẹp! Chữ đẹp thật!”

Hoàng đế bệ hạ chỉ cảm thấy như trong lòng mở rộng, tâm tình lại trở nên bằng lặng bình thản, mỉm cười nhìn năm chữ trên tờ giấy, không tiếc tán thưởng bằng những lời khen chân thành nhất.

Đột nhiên ông ta nhướng mày, nặng nề vỗ án thư, lớn tiếng quát lên: “Người đâu!”

Một lát sau, ba gã thái giám lại quỳ trong ngự thư phòng, lại đưa ánh mắt cầu cứu về phía Phó thống lĩnh thị vệ Từ Sùng Sơn. Từ Sùng Sơn cố gắng đè nén sự bất an trong lòng xuống, ngẩng mặt bước tới báo cáo: “Bệ hạ, thuộc hạ đang sắp xếp thị vệ âm thầm điều tra, có điều... nhất thời còn chưa có tin tức”.

Là một trong những cận thân hiểu hoàng đế bệ hạ nhất, hắn biết hoàng đế không phải một người thù lâu nhớ dai, đừng nói đến chuyện nhỏ như tự ý vào ngự thư phòng viết chữ, cho dù là những chuyện hoang đường khác người hơn nữa trong cung, chỉ cần không ảnh hưởng đến kỉ cương phép nước thì sau một thời gian dài cũng sẽ không còn truy cứu nữa. Hắn vốn định kéo dài chuyện này mấy ngày rồi mấy tháng, cho

đến cuối lúc hóa bùn, đầu gối hôm nay thái độ của hoàng đế lại khắc hẳn ngày thường, không ngừng gây áp lực.

Hoàng đế không thèm liếc hẳn một cái, vô cùng say mê nhìn bức tự trên án thư, khe vuốt chòm râu dài, dặn dò: “Điều tra cẩn thận cho Trẫm xem chữ này rốt cục là ai viết, nhưng nhớ không được làm kinh động vị thu pháp gia này, phải nhẹ nhàng dùng lễ đối đãi, ờ, sau khi tìm được... Cung kính mời vào cung giúp Trẫm, Trẫm phải lãnh giáo ông ta mới được”.

“Hả?” Từ Sùng Sơn ngẩng đầu lên, vẻ mặt khiếp sợ.

Một lát sau nữa, vị Phó thống lĩnh thị vệ đại nội quan phục ướt rồi khô, khô rồi lại ướt này lần nữa xuất hiện dưới mái hiên âm u ở nơi nào đó bên mé điện, hẳn lúng túng nhìn tên tiểu thái giám với vẻ mặt cực kì đặc sắc kia, nói cực kì khó xử: “Đúng vậy, tình hình trong ngự thư phòng chính là như thế. Bây giờ xem ra hình như tên ngự ngấn kia nhờ họa lại được phúc rồi”.

Tiểu thái giám thở phào vỗ ngực, ngọt ngào cười nói: “Đại nhân, đây chính là một cơ hội tốt, nếu như trong ám thị vệ chúng ta xuất hiện một nhà thư pháp được bệ hạ tán thưởng thì chắc hẳn đại nhân cũng rất vinh dự”.

“Không có cơ hội, cũng không có vinh dự, ít nhất bây giờ là như vậy”. Ngoài cười nhưng trong không cười, Từ Sùng Sơn nhìn tên thuộc hạ tận trung của mình, nói: “Người phải nhớ kĩ tên ngự ngấn kia, à không, là Ninh Khuyết, quả thật chưa bao giờ vào cung”.

Tiểu thái giám giật mình nhìn hẳn, hỏi: “Đại nhân, vì sao lại thế?”

Từ Sùng Sơn cười như khóc, âm thanh như chen qua kẽ răng: “Bởi vì... Lúc trước chúng ta không nhận, lúc này mà nhận thì chính là... khi quân”.

Tiểu thái giám lập tức hiểu rõ vấn đề ở đây, cười giống như đưa đám, xoa xoa nắm đám nói đau khổ: “Chuyện này đúng là, chuyện tốt tại sao lại biến thành chuyện xấu mất rồi”.

Từ Sùng Sơn trầm nghĩ người khóc đám ma gì ở đây, bớ vừa cố gắng biến một cơ hội cực tốt để nịnh hót bệ hạ thành tội danh khi quân phạm thường, bớ mới là người thật sự nên khóc rống một trận!”

Vừa nghĩ đến điều này, hẳn không khỏi cảm thấy cực kì hối hận. Nếu lúc đầu hẳn đứng ra nói đỡ cho Ninh Khuyết thì bây giờ đâu phải rơi vào cục diện lưỡng nan như thế, đứng nhìn một ngọn núi vàng mà lại không dám động cước?

Tiểu thái giám xoay tròn con người, hết sức thận trọng nhìn hẳn, lại đưa ra một chủ ý: “Bằng không lúc này đại nhân đi hỏi bệ hạ, cứ nói lúc trước không nghĩ đến tên Ninh Khuyết này, bây giờ điều tra mới nghĩ ra”.

“Thằng ngu!”

Tâm tình Từ Sùng Sơn vốn đã cực kì tồi tệ, hẳn giận dữ khiển trách: “Lúc đầu phải trị tội thì không nghĩ ra, lúc này phải trọng thưởng lại nhớ đến? Bệ hạ rộng lượng với chúng ta không có nghĩa bệ hạ chính là ấy ấy! Có những chuyện không quan trọng mà giấu giếm thì bệ hạ không quan tâm, nhưng nếu như bệ hạ cảm thấy bề tôi thật sự coi hẳn là ấy ấy thì người sẽ biết trước mặt bệ hạ chúng ta mới là ấy ấy!”

Hắn cố gắng kìm nén sự bức xúc muốn nổi nóng trong lòng, trầm giọng nói: “Tội lỗi khi quân không thể nhận, lúc đầu đã không nhận thì đến lúc chết cũng không thể nhận”.

Tiểu thái giám ngẩng đầu lên, vô tội nhìn hẳn, nói: “Vạn nhất Ninh Khuyết bị tìm ra, chúng ta muốn không nhận cũng không được”.

Từ Sùng Sơn yên lặng một lát rồi nói: “Thời gian, chỉ có thời gian mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lí, đây là lời duy nhất không ngự ngấn mà tên ngự ngấn kia nói. Cũng chỉ có thời gian mới là phương pháp duy nhất để giảm bớt tội lỗi”.

Gió xuân ấm áp thổi qua bãi cỏ, len qua cây lá, lách vào ngõ tối sau đó chui qua khe hở giữa cửa sổ thư xá và tường vôi trắng vào trong phòng, vuốt ve gương mặt các học sinh trẻ tuổi. Ấm áp, uể oải, chính là tiết

xuân dễ ngủ, tuy nhiên ngoài vẻ buồn ngủ, gương mặt các học sinh ở phòng Bính còn có chút nghi hoặc, bởi vì có một chiếc án thư trống không.

Tiếng chuông hết giờ thứ ba vang lên, các học sinh lũ lượt rời khỏi thư xá, hoặc về thành Trường An, hoặc đến nhà bếp tranh nhau những búp ngô đầu tiên, hoặc lê bước chân thư sinh đi dọc con đường lát đá bên cạnh đầm lầy đến nhà sách cũ.

Đến nhà sách cũ vẫn không phát hiện bóng dáng gã kia, hỏi thăm giáo viên biết gã kia cũng không chuẩn thẳng lên tầng hai, vẻ nghi hoặc trong mắt mọi người càng đậm hơn. Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thái không nhận được bắt đầu bàn tán với đám bạn học cùng trường bên cạnh. Chung Đại Tuấn thì cau mày đứng bên cạnh giá sách như đang suy nghĩ gì đó, đã quen ngày ngày thấy tên kia lên lầu với sắc mặt tái nhợt, hôm nay đột nhiên không nhìn thấy hình ảnh đó, ai cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Bên cửa sổ phía đông tầng hai nhà sách cũ, nữ giáo viên mặc áo bào giáo viên học viện nhạt màu chậm rãi đặt chiếc bút trên tay xuống, bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn về phía đầu cầu thang, đợi một lát vẫn không thấy có ai đi lên, không nhận được hơi cau mày. Bà không hề tán thành việc tên học trò kia liều mạng lên tầng hai đọc sách như muốn hủy hoại thân thể, nhưng sau bao nhiêu ngày thờ ơ lạnh nhạt, chung quy bà vẫn thấy hơi tán thưởng tên học trò đó. Hôm nay phát hiện hần chưa tới, bà phỏng đoán đại khái là hần đã từ bỏ, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tiếc nuối mơ hồ, đáng tiếc là hần không thể tiếp tục kiên định.

93. Chương 94: Cánh Cửa Đầu Tiên Đi Tới Thế Giới Kia

Đúng lúc này, mắt bà hơi sáng lên, hàng lông mày đau cau lại chợt giãn ra, bình tĩnh nhìn về phía đầu cầu thang, nhưng không ngờ người xuất hiện ở đầu cầu thang lại không phải tên học trò kia mà là một học trò trẻ tuổi mặt mày nhớn nhác khác.

Chỉ Do Hiền cực kì căng thẳng đi lên lầu. Hần từng ngất trên lầu một lần, đã nghe nói vô số kinh nghiệm đau đớn của các bạn học cùng trường, cũng biết ngay cả nhân vật như Tạ Thừa Vận cũng đọc đến đêm rồi học máu, đủ loại tin đồn khiến trong lòng hần bây giờ, sách trên lầu cũng đáng sợ như ma quỷ dưới âm phủ, làm hần hết sức hoang mang.

Đi tới bên cửa sổ phía đông, hần rụt rè thì lễ thật sâu, kính cẩn nói một câu với nữ giáo viên.

Nữ giáo viên hơi nhíu mày nhìn hần, bình tĩnh mỉm cười nói: “Thì ra là bị ốm... Vậy mà còn nghĩ đến việc báo với ta. Đứa nhỏ này đúng là ngoan ngoãn lễ phép. Người chuyển lời giúp ta, bảo nó cứ yên tâm dưỡng bệnh”.

Tam công tử Tạ Thừa Vận, Nam Tấn đã từ bỏ khổ tu lên lầu đọc sách, giờ đây tên kia lại nghỉ ốm, thế là tầng hai yên tĩnh trở nên ngày càng yên tĩnh, liên tục mấy ngày đều không có ai đi lên. Nữ giáo viên sớm đã quen với sự yên tĩnh này, bà cúi đầu tô lại những nét chữ của mình, gió xuân thổi từ cửa sổ phía đông sang cửa sổ phía tây, hoa lá bên ngoài vẫn không ngừng lay động.

Nhưng có người không hề biết gã kia đã xin nghỉ ốm.

Đêm khuya, trời sao lấp lánh vương trên đầu cành cây giữa rừng đêm, len vào trong nhà sách cũ, rải một lớp sương bạc lên sàn nhà. Những hoa văn phức tạp chạm khắc trên giá sách cuối cùng đột nhiên sáng lên rồi mờ đi, sau đó mở ra không một tiếng động. Trần Bì Bì cực kì gian nan chui ra, trên tay cầm một chiếc khăn mặt ướt không ngừng lau mồ hôi trán, thông thả đi tới phía trước giá sách.

Ngón tay mập mập điểm chính xác vào cuốn sách vốn mỏng manh đó, sau đó lấy ra. Trần Bì Bì tùy ý lật sách, phát hiện trang giấy mình kẹp trong sách vẫn còn ở đó, không có ai động vào cũng không có ai để lại bất cứ văn tự nào, hai mắt không khỏi trợn ngược, thấp giọng lẩm bẩm tức giận: “Đã bao nhiêu ngày rồi? Tại sao vẫn còn chưa xem? Bỏn thiên tài không ngại phá vỡ quy củ của thư viện để truyền đạo, thụ nghiệp, giải đáp nghi vấn cho người, vậy mà người lại dám không trân trọng như thế!”

Chuyện này nói ra thì cũng tương đối thú vị.

Trần Bì Bì luôn luôn dùng tiêu chuẩn của thiên tài để yêu cầu chính mình, mà hẳn cho rằng hễ là thiên tài thì dù sao cũng phải có phong cách hành sự hơi không giống người thường: Chẳng hạn như trên gương mặt đại sư huynh luôn mang nụ cười đáng ghét, thích uống nước lã trong suối trong hồ. Nhị sư huynh luôn đội chiếc mũ cao hình thù quái dị đó, nhìn thấy nữ sinh trong thư viện luôn cực kì nghiêm túc lên lớp mấy bài tâm lí cho đối phương. Còn giáo viên thì còn cổ quái hơn nhiều... Cho nên hẳn luôn muốn làm những chuyện mà chỉ có thiên tài mới nên làm, làm những chuyện sau này có thể viết vào lịch sử đen của thư viện. Chẳng hạn như đi ngược lại quy củ của thư viện để chỉ điểm cho kẻ đáng thương nào đó, chính mình không thêm để ý, tùy ý viết vài chữ liền thay đổi dòng chảy tính mạng của người nào đó.

Đã là kích động bất chợt thì đương nhiên sẽ không quá mức chú trọng. Hẳn viết vài đoạn lời bình về khí hải tuyết sơn sơ thám trên cuốn sách vốn mỏng manh đó, kẻ đáng thương kia rốt cục có thể được điểm hóa hay không cũng không phải trọng điểm suy nghĩ của hẳn. Tuy nhiên đêm hôm sau, khi hẳn bưng bưng hăng hái đến xem hồi âm lại phát hiện gã đó vẫn chưa trả lời lấy một chữ. Chuyện này liền trở nên kì lạ, hẳn cũng trở nên cực kì chăm chú.

Sáng sớm hôm đó, khi mưa xuân vừa tạnh, cơn sốt của Ninh Khuyết cũng đã lui, nhưng dưới ánh mắt khi thì thương xót khi thì mạnh mẽ của Tang Tang, không có gì bất ngờ, hẳn lại thua tiểu thị nữ của mình như vô số lần trước, dặn người của hãng xe ngựa đến thông báo với Chử Do Hiền, nhờ hẳn xin phép ình nghỉ ốm năm ngày.

Ngày ngày ăn mì trứng rán, mì chua cay, gà hầm khoai tây, không cho phép chạm đến giấy bút mà tổn hại tinh thần, không cho phép mài dao luyện dao tổn hại thân thể, không cho phép đến Hồng Tụ Chiêu uống rượu giải sầu, chỉ cho phép ngồi trên ghế bành hay nằm trên phản dưỡng thần tu thân tĩnh tâm. Sau năm ngày như vậy, gương mặt trắng xanh của Ninh Khuyết sớm đã trở nên hồng hào, hoàn toàn không còn vẻ hốc hác mấy ngày trước, thậm chí hai má đã hơi núng nính, bung vào thấy rất đáng yêu.

“Nếu còn ăn mì chua cay nữa là sẽ nôn ra đấy”.

Hẳn kiên quyết đẩy chiếc bát tô cỡ đại trước mặt ra, bắt chấp Tang Tang dùng ánh mắt tấn công, giành lấy hai cái bánh bao từ tay cô bé, gấp hai đũa rau cải ngâm dấm, húp hết nửa bát cháo trắng còn lại của cô bé rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa hàng, nói: “Còn bữa buổi tối nữa, vẫn là gà hầm khoai tây thì đừng hỏi vì sao thiếu gia bỏ nhà đi bụi”.

Tang Tang bưng bát mì chua cay hẳn chưa động đũa nào lên, nhìn những lát thịt bò mỏng manh nổi bên trên, trầm nghĩ có đồ ăn ngon như vậy mà người còn chê cái gì, như dạo ở Vị thành, thịt bò chưa nói, ngay cả mì cũng làm gì có mà ăn.

Những chiếc xe ngựa của hãng xe ngựa được các học trò thư viện bao thuê dài hạn đều có đánh dấu đặc trưng của thư viện ở vị trí dễ thấy. Đương nhiên việc này phải có các công văn liên quan để xác nhận tư cách. Nhờ có dấu hiệu này, xe ngựa Ninh Khuyết ngồi đi qua cửa nam thành Trường An cực kì dễ dàng, theo quan đạo chạy tới thư viện dưới chân ngọn núi lớn phía nam.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng.

Đến thư viện, vào thư xá, đương nhiên khó tránh được một chút ồn ào. Bất kể có phải thân quen hay không, nhìn thấy bạn cùng trường đã nghỉ bệnh xong quay lại trường, dù sao các học trò cũng phải đi tới hỏi han vài câu. Ninh Khuyết tương đối kiên nhẫn, chấp tay tươi cười trò chuyện thoải mái với mọi người, ánh mắt lại không ngừng đánh giá về mặt mọi người, phát hiện ngoài Chử Do Hiền quả thật cực kì ân cần, về quan tâm trong mắt tiểu thư Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thái không ngờ cũng rất thật lòng.

Hôm nay chính khóa là thư khoa, giảng về dòng thơ văn Nam Tấn và phong cách của các trường phái. Ninh Khuyết rất thích thư pháp và bia thiếp, về lí thuyết thì cũng phải rất thích các loại thơ văn, nhưng không biết vì sao, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, hẳn xem chữ viết liền thấy vui vẻ trong lòng, nhưng đọc thơ từ cho chính những chữ đó tạo thành lại cảm thấy vô vị. Cho nên giờ học này hẳn cũng không hề có hứng thú nghe giảng, sau khi tiếng chuông hết giờ vang lên, hẳn lễ phép chào giáo viên mấy câu rồi dẫn đầu đi ra khỏi thư xá, đi đến nhà bếp.

Vẫn là suất cơm trưa hai người, vẫn là tản bộ ba vòng quanh bờ đầm lầy, các học trò thư viện chú ý đến hành tung của hẳn không nhận được lấy làm lạ, trầm nghĩ tam công tử một đêm học máu liền không còn

ý định lên lầu, mà gã quái vật tên là Ninh Khuyết này bệnh nặng mấy ngày, trở lại thư viện lại dường như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Trước cửa nhà sách cũ, Chữ Do Hiền ân cần nhìn mặt hắn, nói: “Ngươi vẫn định lên lầu à?”

“Đúng vậy”. Ninh Khuyết trả lời: “Đã bỏ lỡ mất mấy ngày, ta phải tranh thủ thời gian”.

Chữ Do Hiền lắc đầu ngán ngẩm, nhìn hắn như nhìn người điên, nói: “Chẳng lẽ ngươi còn chưa nôn đủ?”

“Nôn mãi rồi cũng quen thôi”.

Ninh Khuyết cười đáp lời. Nói xong câu này hắn hơi giật mình, cảm thấy đoạn đối đáp này sao cứ thấy quen quen, đặc biệt là câu cuối cùng mình nói, hình như mình đã nghe thấy hay là đọc thấy ở đâu đó rồi.

Đi lên tầng hai, hắn không vội đến giá sách tìm cuốn sách mỏng manh đó mà chỉnh lại khăn áo một chút, liềm thần tĩnh khí đi tới cửa sổ phía đông, cung kính thi lễ với nữ giáo viên bên cạnh án, nhỏ giọng nói: “Học trò đã trở lại trường”.

Nữ giáo viên chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói: “Thân thể còn chịu đựng được chứ?”

“Chịu đựng được”. Ninh Khuyết sờ sờ gương mặt hơi béo của mình, nói: “Để ngài phải lo lắng, học trò thật là áy náy”.

“Ta có lo lắng gì đâu”. Nữ giáo viên mỉm cười nói: “Chỉ là ta đã sao chép sách trên lầu này bảy năm rồi, tuy là đã quen với yên tĩnh, nhưng có người lặng lẽ ở bên cạnh cũng cảm thấy không tồi”.

Ninh Khuyết cười cười, nói: “Học trò cố gắng tranh thủ ở trên lầu thêm một thời gian”.

Nữ giáo viên mỉm cười gật đầu, vẫy tay ra hiệu cho hắn cứ tự nhiên.

Ninh Khuyết chấp tay thi lễ rồi xoay người đi tới trước giá sách, không cần nhìn cũng rút được cuốn sách nhỏ mỏng manh đó hắn sớm đã nhớ kỹ vị trí của cuốn sách này, chỉ cần đi lên lầu, cho dù bị mất hẳn lại hắn cũng có thể tìm được chính xác. Chỉ tiếc nội dung vốn cũng nên thuộc lòng thì lại không thể nhớ được chút nào.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng trong lòng, hắn mở cuốn khí hải tuyệt sơn sơ thám này ra, nhìn thấy tờ giấy mỏng mình kẹp trong sách liền rút ra, biết lần trước mình xuống lầu đã đọc đến chỗ này, chỉ có điều hắn biết trò khôn vặt này không có bất cứ ý nghĩa gì, bởi vì đối với hắn, quyển sách mỏng này trang nào cũng là trang đầu tiên.

Đột nhiên hắn khẽ nhíu mày, hơi nghi hoặc cầm lấy tờ giấy mỏng đó gờ lên phía ngoài cửa sổ nhìn lại, phát hiện mặt sau tờ giấy có nét mực chi chít, thăm nghĩ lần trước mình đâu viết nhiều chữ như vậy?

Lật tờ giấy lại xem mặt sau, hắn thấy trên mặt sau tờ giấy ghi đầy chữ cực nhỏ, mặc dù người viết dùng chữ cực nhỏ, viết cực kì cẩn thận, cực kì chú ý quy củ, nhưng rất kì diệu là khoảng cách giữa các chữ nhỏ như hạt gạo vẫn đều tăm tắp, nét bút phóng khoáng, mang hơi thở tự nhiên tùy ý.

Ninh Khuyết giật mình xem chữ viết ở mặt sau trang giấy, sau đó thăm đọc những câu chữ người nọ lưu lại.

”Kẻ đáng thương kia, không được tin tưởng cái gì mà thấy núi không phải núi... Sự vật tồn tại khách quan đương nhiên phải là chân thực, chẳng hạn như những chữ viết trên quyển sách này còn chân thực hơn cả sự kiêu ngạo tự phụ của ta lúc này...”

Có điều khi giấy này chữ này phản xạ cảnh xuân ngoài cửa sổ, chiếu vào đôi mắt không biết là to hay nhỏ của người, lại bị người... Cảnh xuân chiếu trên giấy đã là một cách giải thích, mắt người thấy nó lại là một thứ khác... Sự khách quan chân thực của sự vật cũng như một người đẹp hoàn toàn khỏa thân... Mà khi người mê đắm nhìn nàng, suy nghĩ nàng đẹp đến mức nào, muốn eo lên người nàng... Bất kể nàng là thánh nữ nước Đại Hà hay là Diệp Hồng Ngự trong thần điện Tây Lăng...”

Gió xuân ấm áp thổi nhẹ nhàng bên trong bên ngoài lầu, ánh nắng buổi chiều bắt đầu chiếu xuống con đường đỏ vàng, đám côn trùng giống đực đắm chìm trong ráng đỏ bắt đầu cao giọng kêu to, rung cánh, ép túi khí,

Mượn gió và sóng âm để thể hiện sự mạnh mẽ và dự vọng của mình với côn trùng giống cái. Thỉnh thoảng gió hơi lớn, tiếng côn trùng rả rích dưới cỏ trên cây chọt chấm dứt, trong tai đám côn trùng giống đực mạnh mẽ này, tiếng gió chắc cũng đáng sợ như tiếng sấm.

Bên cạnh giá sách trong lầu, Ninh Khuyết ngơ ngác đọc những câu chữ trên tờ giấy, sững sờ thật lâu không thể nào nhúc nhích như một pho tượng, những hàng chữ cực nhỏ đó giống như những tiếng sấm không ngừng nổ vang trong đầu hấn làm đầu óc hấn ong ong không dứt.

Một lát sau, hấn đưa ngón tay run nhẹ mở cuốn khí hải tuyết sơn sơ thám ra, ánh mắt thoáng nhìn trang sách rồi dời đi, ngực bắt đầu kích động nhấp nhô khó mà đè nén. Nhờ có sự giúp đỡ của những văn tự trên tờ giấy, mặc dù hấn vẫn không thể biết được phía sau cánh cửa là cái gì, nhưng rốt cục hấn đã biết được cánh cửa đó ở đâu.

94. Chương 95: Vĩnh Tự Bát Pháp

Dần dần bình tĩnh lại, Ninh Khuyết bắt đầu ngăn người nhìn những chữ trên trang giấy, im lặng suy nghĩ xem ai để lại những hàng chữ này? Ai giải đáp nghi hoặc ỉnh? Ai đang âm thầm giúp đỡ mình? Vì sao người đó phải làm như vậy?

Khẽ quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ phía đông, nữ giáo viên vẫn bình tĩnh cúi đầu viết chữ, căn bản không chú ý tới chỗ hấn. Ninh Khuyết nhìn hình ảnh mộc mạc của nữ giáo viên, nhớ đến những cách tỉ dụ cực kì bất kính với phụ nữ đó, vô thức lắc đầu. Những ô ngôn uế ngữ đó không thể được viết bởi vị nữ giáo viên kia.

Có phải là vị giáo viên già dưới lầu? Ninh Khuyết cau mày suy nghĩ vấn đề này, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu. Mặc dù vị giáo viên kia lời nói dí dỏm, nhưng có thể nhận thấy trong lòng vẫn là một người tuân thủ quy củ. Nếu như ông ta muốn chỉ điểm ỉnh thì chắc hấn sẽ nói thẳng trước mặt chứ không dùng cách để lại lời nhẩn này.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được người để lại lời nhẩn nọ là ai, Ninh Khuyết băn khoăn nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng kêu của đám côn trùng giống đực trong bụi cây bãi cỏ, chọt bật cười tự giễu, thầm nghĩ người nọ đại khái là một giáo viên già mà không đứng đắn nào đó trong thư viện. Nếu để Tư Đồ Y Lan nhìn thấy những chữ này thì chắc chắn sẽ giận dữ nhảy bật lên.

Lời nhẩn so sánh giữa đạo đọc sách với phụ nữ, mặc dù thô tục hạ lưu, nhưng cực kì đơn giản dễ hiểu, nếu không Ninh Khuyết cũng không thể phát hiện mình có khả năng cảm ngộ được gì đó trong thời gian ngắn như thế. Theo hấn, người nhẩn lại đã cố ý dùng cách này để khuyên bảo mình, chính là cái gọi là tìm đạo trong dơ bẩn, không khỏi bội phục người này đến cực điểm, trong lòng thầm nghĩ người đó phải là một thiên tài tu đạo.

Đã nhận định người để thư lại chính là một vị giáo viên thiên tài tu đạo của thư viện, thái độ của Ninh Khuyết tự nhiên trở nên càng nghiêm túc hơn. Hấn cầm lấy quyển khí hải tuyết sơn sơ thám và tờ giấy mỏng đó đi tới cuối giá sách, ngồi xuống góc sàn nhà ấm áp nắng chiều đó, liếm khí tĩnh thần một lát rồi mới đọc lại lời nhẩn đó một lượt từ đầu.

Trần Bì Bì rõ ràng đã đánh giá thấp năng lực lĩnh ngộ của kẻ đáng thương Ninh Khuyết này. Cho dù hấn không viết hai đoạn cuối cùng, không giải thích bằng thái độ cực đoan đối với phụ nữ, chỉ cần đọc vài câu về tồn tại khách quan phía trước, Ninh Khuyết cũng có thể hiểu rõ ý hấn muốn biểu đạt.

“Không cố hiểu, không cần suy nghĩ, chỉ nhìn bản thân văn tự... Chẳng lẽ đây chính là bản ý của các đại sư thần phù chép sách cho thư viện năm đó? Như vậy việc mình cần làm chính là đi xem những chữ này mà không nghĩ đến ý nghĩa của chúng”.

Ninh Khuyết nhìn cuốn sách mỏng trên đầu gối, lặng lẽ suy nghĩ thời gian rất lâu. Mấy ngày nay hấn liêu mạng hao tổn đại lượng tinh thần, không ngừng khổ đọc tàng thư trên tầng hai, cực kì rõ ràng sự chần chừ

những văn tự đó sinh ra đối với thế giới tinh thần của mình. Càng so sánh hẳn càng cảm thấy cách đọc sách của người để thư lại rất đáng thử.

Có điều nhìn thấy một chữ hoặc một từ bạn đã thuộc lòng trong đầu, lại phải không suy nghĩ đến nó, còn phải làm như không biết đến ý nghĩa của chữ hoặc từ này, thậm chí không phải làm bộ mà là bạn phải thật sự quên ý nghĩa của chữ hoặc từ này, bất kể nhìn từ góc độ nào thì cũng là chuyện cực kì khó khăn.

Ngoài vườn có một cây hòe đã quen thuộc với bạn từ khi bạn còn nhỏ đến giờ, hôm nay bạn nhìn thấy cây hòe này, lại phải nói chưa hề nhìn thấy nó, bạn phải làm bộ mình không biết nó là một cây hòe, bạn phải quên rằng nó là cây hòe đã quen thuộc với bạn vô số năm, chứng kiến những trò tinh nghịch, ngây ngô, thậm chí là nụ hôn đầu tiên của bạn... Ai có thể làm được như vậy?

Ninh Khuyết không mở quyển sách mỏng trên đầu gối ra, ngơ ngác nhìn tờ giấy bên cạnh quyển sách, tâm tư lại bay tới ngoài cửa sổ, bay tới nơi khác, đầu khổ suy tư làm thế nào có thể thấy chữ quên ý.

“Phải quên sạch tất cả mọi chữ đã biết... làm thế nào mới thực hiện được?”

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ phía tây chiếu vào hai hàng lông mày càng nhíu càng chặt của hẳn làm lông mày hẳn hơi sáng lên. Đột nhiên đuôi lông mày nhếch lên, một tia sáng loé lên trong mắt Ninh Khuyết. Giờ khắc này hẳn nhớ tới một chữ hẳn viết trong lần đầu tiên tiếp xúc với thư pháp rất nhiều năm trước, nhớ tới một chữ mấy năm nay hẳn dùng bút lông và cành cây viết vô số lần.

Nhớ đến chữ Vĩnh ().

Đối với bất cứ một người nào từng được học tập thư pháp thông thường thì chữ vĩnh luôn là chữ quen thuộc nhất của họ. Thời Đông Tấn của thế giới kia, nhà thư pháp tài hoa nhất trong lịch sử Vương Hi Chi cho rằng tám nét trong chữ vĩnh vừa vặn có đủ Khải thư bát pháp, đó là nét chấm, nét ngang, nét sổ, nét móc, nét hất, nét phẩy, nét phẩy ngắn, nét móc, đây chính là vĩnh tự bát pháp nổi tiếng.

Mắt Ninh Khuyết càng ngày càng sáng, một chữ vĩnh tách ra ghép lại sẽ có thể tạo thành bất cứ một chữ nào trên thế gian, vậy ta dùng vĩnh tự bát pháp để tách các chữ ra rồi xem, như vậy chẳng phải có thể xem tất cả mọi chữ là chữ vĩnh?

Hẳn rất rõ ràng đây không phải một phương pháp có trí tuệ, thậm chí đây không phải phương pháp thông minh mà chỉ là một phương pháp ngốc nghếch, hơn nữa ai cũng không có cách nào biết phương pháp này có thể dùng được hay không, nhưng lúc này hẳn căn bản khó mà đè nén được khát vọng và kích động trong lòng, sau khi hít sâu một hơi, hẳn không chút do dự mở trang đầu tiên của khí hải tuyết sơn sơ thám ra.

“Thiên địa có hô hấp, chính là hơi thở...”

Ninh Khuyết nhìn chằm chằm chữ thiên ở vị trí đầu tiên trong câu, nói chính xác hơn là trong mắt hẳn không hề có cả chữ, chỉ có nét bút đầu tiên của chữ thiên (), một nét ngang đều đều. Đường như có một lưỡi dao sắc bén chém qua trong thế giới tinh thần đen như mực, xẹt một tiếng, ánh sáng màu trắng tràn ra từ khe hở rất nhỏ đó.

Sau đó trong mắt hẳn xuất hiện nét ngang thứ hai, tiếp theo là một nét phẩy dài, cuối cùng mới là nét móc. Chữ thiên hoàn chỉnh trên trang sách đã xuất hiện theo thứ tự trong mắt hẳn nhờ phương thức phân giải kết cấu này rồi xuất hiện trong đầu hẳn, mà từ đầu đến cuối vẫn không thể tạo thành một ý nghĩa đầy đủ.

Trong mắt rõ ràng là một chữ, nhưng chỉ cho phép bạn nhìn nét bút chứ không cho phép tổ hợp lại trong đầu, nghe có vẻ đơn giản nhưng làm được điều này lại rất khó, tuyệt đối không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

May mắn là Ninh Khuyết đã khổ tu thư pháp gần hai mươi năm, đoán chữ sớm đã biến thành một bản năng nào đó. Mà yêu cầu đầu tiên của một nhà thư pháp là viết tốt mỗi một nét bút, sau đó mới tổ chức lại cơ cấu. Giờ đây trong đầu hẳn cương chế cắt bỏ phần quan trọng nhất phía sau đó, nếu tinh thần yêu cầu tổ hợp những nét bút đó lại theo bản năng, chữ vĩnh khắc sâu trong đầu kia liền bắt đầu phát huy vai trò quan trọng, bị hẳn tự động coi thành một bộ phận của chữ vĩnh chứ không phải một bộ phận của chữ thiên!

Cho dù là hần, muốn làm được chuyện coi hư vô thành chân thực này cũng cực kì khó khăn. Lúc này hần đã tập trung toàn bộ tinh thần của mình lại, hai tay cầm sách run nhẹ, sau lưng áo choàng đã ướt nhẹp mồ hôi, lông mi không ngừng rung rung đau khổ, môi mím rất chặt, như lần đầu tiên ngỡ ngàng liếm ngò bít khi còn nhỏ.

Lần này sau khi chữ trong sách tiến vào mắt hần, rốt cục không trở nên lẫn lộn, biến thành từng vệt mực, sau đó bay lên khỏi mặt giấy, bắt đầu chấn động trong đầu hần như vô số lần trước đây, mà vô cùng rõ ràng, vô cùng thông thả hiện ra trong tâm nhìn, yên tĩnh phục tùng như lá cây nổi trên mặt hồ lặng gió.

Lúc này Ninh Khuyết đã hoàn toàn quên lúc đầu những văn tự này đã hành hạ mình như thế nào, chỉ lẳng lặng nhìn những nét bút đó, nhìn những nét phẩy nét móc như nhìn thấy mặt hồ trong gió nhẹ, từng chiếc lá cây chậm rãi trôi về đông, trôi về tây hoặc trôi đến trước mặt mình.

Không có gió to sóng lớn, không có đàn sói trên thảo nguyên mưa như trút nước, hần hơi hạ tầm mắt, khoanh chân ngồi trong ánh nắng buổi chiều ấm áp, ngồi trên sàn nhà cuối giá sách, hai tay run rẩy không còn run rẩy, thân thể căng cứng dần mềm ra, môi mím chặt dần dần thả lỏng, không ngắt xiu, không hôn mê, không nôn mửa, chỉ có bình tĩnh.

Gió nổi gió dừng luôn nhẹ nhàng uyển chuyển, đám côn trùng ngoài bãi cỏ lần nữa bắt đầu vui sướng ca hát, đón mừng ngày xuân hạnh phúc này, đón mừng thế giới mới tràn ngập kỳ xuất hiện trước mắt mình, gió xuân dịu dàng mang những tiếng hát này bay vào cửa sổ, bập bênh trong không gian yên tĩnh trống trải của nhà sách cũ, thỉnh thoảng rơi vào trên người thiếu niên, nhẹ nhàng lay động quần áo hần. Vạt trước áo choàng học trò hơi rung động như có sức mạnh vô hình nào đó đang chậm rãi chảy bên trong.

dòng chảy trên vạt áo trước không thể quay vòng tuần hoàn mà cứ đến một chỗ trước ngực lại lặng yên quay lại, giống như là gió xuân làm mặt hồ gợn sóng, đẩy lá cây trên mặt hồ tản ra bốn phía, cuối cùng chạm vào vách đá ven hồ liền im lặng quay lại, chung quy không thể lên bờ hoặc phá vỡ bờ hồ.

Lúc này hình như nữ giáo viên ở cửa sổ phía đông cảm ứng được gì đó, lông mày hơi chau lại. Bà ngẩng mặt lên, nghiêng tai lẳng lặng nghe tiếng côn trùng kêu và động tĩnh của gió xuân ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu nhìn về phía thiếu niên gần cửa sổ phía tây, mỉm cười.

“Chính là hơi thở...”

Ninh Khuyết nhìn đến chữ tức (hơi thở), đột nhiên không giữ được tập trung, cả chữ tức tạt vào mặt, xuất hiện trong tâm mắt với kết cấu hoàn chỉnh. Tôm một tiếng, một cậu bé chăn trâu tinh nghịch ném một hòn đá xuống hồ, sóng nước lan ra, những lá cây trên mặt hồ trở nên hỗn loạn bất an, hần chỉ cảm thấy trong đầu vù một tiếng, lập tức bừng tỉnh.

Mặc dù đã có kinh nghiệm rất nhiều lần, nhưng chữ tức này vẫn mang đến chấn động cực lớn đối với thể giới tinh thần của hần. Hần kêu lên một tiếng, tay phải lập tức đưa ra chống xuống sàn nhà bằng gỗ, gắng gượng chống đỡ thân thể, gắng gượng quay mặt đi, không dám nhìn bất cứ một chữ nào trên sách, sắc mặt cực kì yếu ớt.

Mặc dù như thế, nhưng lúc này trên gương mặt trắng xanh của hần lại mang nụ cười khó mà kìm nén, bởi vì hần biết quả thật mình đã nhìn thấy cánh cửa đó, mặc dù đây chưa chắc là cánh cửa người để thư lại kia muốn mở giúp mình, nhưng ít ra sau khi mở cánh cửa này, hần đã không ngắt đi, hơn nữa hần thậm chí có một loại cảm giác, nếu dùng phương pháp này để tiếp tục đọc, bất luận có thể khám phá được sự kì diệu của thể giới tu hành hay không thì chắc chắn vẫn có rất nhiều ích lợi đối với thư pháp.

Hần không vội vã đứng dậy mà tiếp tục khoanh chân ngồi dưới ánh mặt trời, nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại cảm giác lúc trước, thử tìm những nét bút ở sâu trong đầu đó, những chiếc lá cây tản mát trên mặt hồ đó.

Không biết đã qua bao lâu, hần mở mắt nhắm miệng cười, đứng dậy đi tới án kê bên cửa sổ tây, cầm lấy bút lông và một tờ giấy mới, sau khi ngẫm nghĩ liền bắt đầu trả lời người nhắn lại nọ.

Trong thư hồi âm, trước hết hần chân thành cảm ơn sự chỉ điểm của đối phương, sau đó viết phương pháp giải quyết và những nghi hoặc của mình một cách cực kì thẳng thắn thành khẩn, hi vọng đối phương chỉ giáo một chút, cuối cùng cực kì trịnh trọng thỉnh giáo: “Thời gian xem sách suy tưởng, dường như thấy lá cây trôi trên mặt hồ, đó có phải bản ý trong nét bút của thần phù sư? Ta thấy lá cây trôi trên mặt hồ tản

mát nhưng lại âm thầm có quy luật nào đó, khí hải trong bụng như có thể cảm nhận được. Đó... có phải là niệm lực?”

95. Chương 96: Đêm Nay Không Người Đi Vào Giác Ngủ

Ninh Khuyết dùng ngón tay giữ hai góc trang giấy duỗi ra cửa sổ, gió xuân nằng ăm bên ngoài nhanh chóng hong khô nét mực, xác nhận không còn vấn đề gì, hần cực kỳ cẩn thận gấp trang giấy lại, sau đó kẹp vào trong sách, vẫn là vị trí lúc trước.

Hần đứng dậy, đặt sách vào chỗ cũ bên trong giá sách, xong rồi đến bên cửa sổ phía đông, kính cẩn lạy dài hành lễ với nữ giáo viên, nữ giáo viên hơi cúi đầu đáp lễ.

Tiếp theo hần hần là nên trực tiếp xuống lầu, nhưng trong quá trình thăng thân, hần đột nhiên khê động, nghĩ vị nữ giáo viên này ở đây mấy năm, nghĩ đến cũng là nhân vật giỏi giang trong thư viện, hơn nữa nhìn tính tình nàng điềm tĩnh hiền lành, nếu ngay cả vị để lại thư kia đều nguyện ý chỉ điểm, nói không chừng nàng cũng nguyện ý trợ giúp bản thân?

Làm một gã thiếu niên cùng khổ, thân gia có hơn hai ngàn lượng, ăn bữa điểm tâm còn phải tính toán tỉ mỉ theo quán tính, Ninh Khuyết nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không thể buông tha cơ hội này, thoáng tạm ngừng một lát, cực kỳ kính cẩn mở miệng nói: “Tiên sinh, học sinh mới vừa rồi đọc sách đã cường ngành quên đi hình dạng chữ, tựa hồ có chút tác dụng, không biết biện pháp này có thể dùng được không?”

Nữ giáo viên lẳng lẳng nhìn hần, qua thật lâu sau mới mỉm cười nói: “Y theo quy củ của thư viện, dù là học sinh thuật khoa, trước khi vào tầng thứ hai, cũng chỉ có thể bằng ngộ tính bản thân đến đọc hết sách nơi này, nhưng người vốn không có tiềm chất tu hành, lại có thể dựa vào nghị lực ngộ ra một chút đạo lý, tuy rằng đạo lý này không nhất thiết đúng, nhưng coi như cũng rất đáng gờm rồi. Quy củ của thư viện chung quy không thể phá, ta đây chỉ có thể đưa người một câu.”

Ninh Khuyết cúi đầu thật sâu, cung kính nói: “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm.”

Nữ giáo viên nhìn những chữ trăm hoa bé nhỏ đã viết vô số năm qua trên bàn, bình tĩnh nói: “Nhìn chữ, quên hình, giữ ý. . . Hữu tâm vô tình mới là niệm.”

Nhìn chữ quên hình giữ ý, Ninh Khuyết biết bản thân không thể làm được điểm này, biện pháp hần dùng chính là phá hình, khoảng cách quên hình còn kém cực xa, về phần giữ ý thì hần càng không biết giải thích thế nào, không khỏi lắc lắc đầu, trong miệng thì thào nhớ kỹ câu “hữu tâm vô tình mới là niệm”, rồi đi xuống thang lầu.

Lúc này hoàng hôn xé bóng, bên dưới thông thường đã không còn mấy người lui tới, nhưng hôm nay lại có vẻ cực kỳ náo nhiệt, Tư Đồ Y Lan nắm tay Kim Vô Thái đứng ở trước nhất, Chử Do Hiền đứng dựa vào cạnh thang lầu, mà xa hơn một ít, sâu trong dãy giá sách, mơ hồ có thể nhìn đến thân ảnh Tạ Thừa Vận cùng Chung Đại Tuấn.

Đội hình này giống như dùng để nghênh đón bản thân xuống lầu? Ninh Khuyết nao nao nhìn nhóm bạn học phía dưới thang lầu, lại ngó sang Chử Do Hiền bên cạnh thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Người cư nhiên. . . tự mình đi xuống được?” Tư Đồ Y Lan kinh ngạc nhìn hần nói.

Ninh Khuyết bắt đắ dĩ giang hai tay: “Hình như lần trước ta cũng là tự đi xuống mà?”

Tư Đồ Y Lan cười cười, nói: “Nói chính sự a, quy củ thư viện bao năm qua, tân sinh nhập viện sẽ tụ hội một phen, luôn có chút đồng học đến từ quận ngoài, thậm chí là từ nước khác, chưa có dịp dạo qua thành Trường An, cái gọi là tụ hội cũng chính là mang mọi người đi dạo, uống chút rượu nói nhảm, lớp Bính chúng ta cũng là muốn tụ đây, dân Trường An lâu năm giống ta và Vô Thái đương nhiên bụng làm dạ chịu, cho nên liền từ bọn ta đi đầu, nguyên bản nên làm mấy ngày trước, chỉ là vì người sinh bệnh nghỉ ngơi, cho nên mới kéo đến hôm nay, mọi người không muốn quấy rầy người đọc sách trên lầu, cho nên liền chờ ở đây.”

Ninh Khuyết nhìn thiếu nữ phía trước, phát hiện nàng đã cởi bỏ đồng phục, thay vào đó là chiếc áo dài tím nhạt chéo trái, không được lanh lẹ mạnh mẽ như ngày thường, lại bày ra vài phần hương vị tiểu thư khuê các nét na thùy mị ngoài ý muốn.

Tuy rằng nóng lòng trở lại số 47 ngõ Lâm kể lại chuyện kỳ diệu gặp được hôm nay cho Tang Tang, nhưng hẳn cũng biết mình không cách nào tránh được loại tụ hội đồng học thư viện như thế này, huống chi lớp Bính đã dời thời gian tụ hội đến tận hôm nay chỉ vì chờ hẳn lành bệnh, vô luận ra sao hẳn cũng phải tham gia. Nhìn chung hai bên đều là người trẻ tuổi, hẳn trực tiếp gặt đầu: “Không thành vấn đề.”

Tư Đồ Y Lan cười sang sảng nói: “Tính tình sang khoái của người coi như không sai, không giống mấy tên Trần Tử Hiền kia, lầy cớ trong nhà có việc chạy mất, ai chẳng biết thừa hiện tại bọn hắn khẳng định đang ở trong nhà đổ phờng nào đó.”

Nghe tới ba chữ Trần Tử Hiền, Ninh Khuyết nao nao, chợt suy nghĩ cẩn thận, nàng là nói Trần Tử Hiền con phú thương thư cục, học cùng lớp Bính, chứ không phải ông lão ngã vào cạnh đồng củi xếp chồng không thể nhắm mắt kia.

Tư Đồ Y Lan quay đầu nhìn đám bạn học xung quanh, cười sang sảng nói: “Mọi người có muốn đi dạo nơi nào không, hay muốn ăn mỹ thực Trường An? Nếu không ai có đề nghị gì, vậy tất cả đều do ta quyết định.”

Các học sinh đến từ nơi khác ào ào cười nói không có gì ý kiến, đôi mắt đen lúng liếng của nàng xoay chuyển, nhìn Ninh Khuyết bỗng nhiên nói: “Chúng ta đi uống rượu nhé?”

“Ta không có ý kiến.” Ninh Khuyết nói.

Tư Đồ Y Lan nhìn mặt hắn, trêu chọc nói: “Lần trước Chữ Do Hiền nói người uống rượu ở Hồng Tụ Chiêu không cần tiền, nếu không chúng ta đi Hồng Tụ Chiêu? Nghĩ chắc người cũng không ý kiến đâu nhỉ?”

Ninh Khuyết ngẩn ra, vừa định nói bản thân có ý kiến rất lớn, đã thấy nàng xoay người tuyên bố ọi người tin tức này, bảo tụ hội hôm nay sẽ đặt ở Hồng Tụ Chiêu. Nghe được quyết định này, trong ngoài nhà sách cũ nhất thời trở nên “tình cảm quần chúng xúc động” hẳn lên.

Vị học sinh nào đó đến từ quận Cổ Sơn lắc đầu tán thưởng nói: “Có thể nhìn thấy dáng vẻ thiên hạ đệ nhất ca hành, chuyển đi học Trường An lần này thật sự không tệ!”

Vị học sinh nào đó đến từ đô thành Đại Hà quốc trịnh trọng nói: “Không sai, lần này xác định phải nhìn màn vũ kịch mà thiên tử Đại Đường ưa thích nhất.”

Vị giáo úy nào đó đến từ Hàm cốc Đại Đường hẻo lánh nghiêm cẩn nói trước một bên quân: “Không sai a, tối nay chư vị đồng học nhất định phải viết mấy câu thật hay để kể lại sự kiện trọng đại này.”

Chư sinh ào ào gặt đầu tán thưởng, đều là bộ dáng hơi thở văn nghệ tràn ra cả người, nhưng ai cũng đều biết, mấy tên học sinh trẻ tuổi này chẳng phải chân chính muốn nhìn ca múa, mà là vị danh kỹ đứng đầu nhóm Phong Nguyệt Hành nổi danh khắp thiên hạ trong truyền thuyết, chân chính muốn làm cũng chẳng phải thi từ, mà là mây mưa một phen trong chốn thanh lâu, tuy rằng có mấy vị tiểu thư nhà quan như Tư Đồ Y Lan đồng hành, không có khả năng thật sự phóng đảng, nhưng có thể một phen thân cận cùng các giai nhân câu hồn đoạt phách cũng là chuyện vô cùng tốt đẹp.

Ninh Khuyết bắt lấy Chữ Do Hiền bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Con gái. . . cũng có thể vào thanh lâu?”

“Thành Trường An không có nơi nào Nương Tử quân không dám đến, còn nữa Hồng Tụ Chiêu là nhóm ca hành trong cung cất nhắc, nếu các nàng nói chỉ ca múa, ai cũng không thể nói gì khác được.” Chữ Do Hiền bắt đầu dĩ buông tay đáp.

Ngay lúc này bỗng có một bàn tay vươn ra từ chỗ sâu giá sách, một cậu học sinh dáng người nhỏ gầy chậm rãi bước ra, đúng là thiên tài Vương Đình trứ danh Lâm Xuyên, cậu nhìn mọi người rụt rè nói: “Ta có thể đi theo hay không?”

Nhóm học sinh nhìn cậu thiếu niên ngây ngô mới đầy mười bốn, hai mắt nhìn nhau. Tư Đồ Y Lan khẽ cắn môi xinh, mắt thơ vừa chuyển, mặt trầm xuống nói: “Vương Đình, người không thể đi, phải biết người là lớp Đình.”

Không khí triều đình Đại Đường từ trước đến nay vẫn lay động bất định giữa giản dị cường hãn cùng phong lưu phóng khoáng, nói đúng hơn là lác lư dẫm chân trên hai thuyền. Nhất là mọi người sinh hoạt trong thành Trường An, thời điểm đàm quốc sự luận khí phách tự nhiên giản dị cường hãn, thời điểm đàm văn học luận phong nguyệt tự nhiên phóng khoáng phong lưu, cho tới bây giờ đều sẽ không cảm thấy hai loại diễn xuất này có chỗ nào xung đột, các quan viên lúc thượng triều đều ngay ngắn nghiêm túc, sau khi hạ triều sẽ đi quán rượu nhỏ bên cạnh phủ nghe cô gái mù đàn một khúc; thời điểm các bà các cô mở cửa trong ngõ Hoa Liễu nói đến chiến tranh biên cảnh cũng sẽ lau nước mắt đi quyên tiền.

Cho nên thanh lâu thành Trường An cũng có điểm khác biệt với những nơi khác, cũng không có từng dãy lồng đèn đỏ treo cao tỏa hương dâm, chỉ có tiếng đàn nhị âm vang ngoài ngõ, trừ bỏ mấy vị Ngự Sử đại nhân kiếm cơm dựa vào chỉ trích người khác, vô luận quan viên hay phú thương công khai xuất hiện ở loại địa phương này, đều sẽ không cảm thấy có gì không ổn.

Nói đến thanh lâu, tự nhiên phải nhắc Hồng Tụ Chiêu trước, bao nhiêu năm rồi, bên ngoài mảnh sân ti trúc kia chưa từng đặt biển hiệu, nhưng không ai không biết đây là khối biển hiệu thanh lâu đệ nhất thành Trường An, thậm chí đế quốc Đại Đường, có tiên đế cùng đương kim hoàng đế hoàng hậu âm thầm thiên vị, có quá khứ huy hoàng, tuy ở trong khu vực dân dã yên tĩnh, thế nhưng thanh danh truyền khắp ngoài vạn dặm. Đêm nay Hồng Tụ Chiêu vẫn người đông tấp nập như thường, đêm nay Hồng Tụ Chiêu xuân phong lãng mạn, đêm nay Hồng Tụ Chiêu ca múa mừng cảnh thái bình, đêm nay Hồng Tụ Chiêu không người đi vào giấc ngủ, đêm nay Hồng Tụ Chiêu. . . trở nên có chút hỗn loạn.

Thời điểm hai mươi mấy thanh niên nam nữ thư viện, hoặc ngưng ngừng cúi đầu, hoặc ngẩng đầu kiêu ngạo xông vào lầu gác, vẻ mặt đăm đăm phú thương lẫn quan viên Đại Đường đang dựa hồng đón thúy uống rượu mua vui thưởng thức ca múa nhất thời cứng đờ, sau khi nhận ra thân phận vài học sinh nữ cải nam trang trong đó càng là thờ dài liên tục, không cần nhìn đường nhanh chóng tản gáp.

Thành Trường An quả thật phóng khoáng, loại chuyện nữ cải nam trang dạo thanh lâu này cũng không hiếm thấy, cha con trước sau đi tìm cùng một vị cô nương cũng không phải chuyện lạ, nhưng hai thế hệ đồng thời xuất hiện trong một căn lầu gác, tóm lại vẫn sẽ có chút xấu hổ, mà kỳ diệu thay, phạm là lâm vào cục diện xấu hổ thế này, vĩnh viễn luôn là trưởng bối nhường vãn bối, tỷ như hiện tại.

Tư Đồ Y Lan tiếp đón nhóm đồng học ngồi xuống, nhìn tám lưng chuồn ra từ cửa hông kia có chút giống tứ thúc nhà mình, cố nén lại ý cười trong lòng, tiêu sái phất tay áo ngồi xuống, gọi quản sự trong lầu hỏi: “Ta biết trong lầu không có quy củ đặt bao hết, nhưng chúng ta nhiều người ngồi đây trước sảnh xem ca múa không có vấn đề gì chứ?”

Quản sự sớm nhận ra thân phận vị tài nữ nổi tiếng Trường An này, không dám chậm trễ, vẻ mặt đau khổ nói: “Tư Đồ tiểu thư. . . Hẳn hôm nay nên gọi là thiếu gia? Ngài nói thế nào tự nhiên liền thế này.”

“Xem ra người vẫn còn biết thức thời.” Tư Đồ Y Lan đảo đảo tròn mắt đen lúng liếng, ném qua một miếng vàng lá, nói: “Rượu hoa quả đưa lên mau chút, hôm nay có đại tài chủ thanh toán, với lại. . . ta muốn gặp mặt Lục Tuyết cô nương, năm ngoái đến đây, các người nói nàng tiến cung, hôm nay sẽ không khéo như vậy chứ?”

Quản sự lộ ra vẻ khó xử, cười làm lạnh nói: “Ngược lại quả thật không có tiến cung, chính là ngài cũng biết bệ hạ mở tiệc đón tiếp công chúa điện hạ trở về, các cô nương luyện ca múa rất vất vả, Lục Tuyết cô nương lại là dẫn đầu nhóm múa, cho nên mọi người cố ý thưởng nàng một tháng nghỉ ngơi, hiện thời nàng có nguyện ý xuất ra hay không, thực phải xem ý tứ của nàng.”

Nói đến cô nương đứng đầu Hồng Tụ Chiêu hiện tại, tự nhiên chính là Thủy Châu Nhi, thế nhưng thân phận địa vị của Lục Tuyết lại có chút bất đồng, nàng còn chiếm vị trí dẫn đầu trong nhóm ca múa, nghe nói đã từng được chính miệng hoàng hậu nương nương khen ngợi qua, nếu nàng không đồng ý xuất ra tiếp khách uống vài chén, chỉ sợ cũng không ai dám ép uống.

Tư Đồ Y Lan chung quy vẫn còn đang tuổi thiếu nữ, nhập thanh lâu uống rượu vui chơi, tò mò vẫn luôn chiếm phần lớn, nếu bảo tìm cô nương nào đó không kị phát sinh khách quen bồi tiếp, chính nàng sẽ không đồng ý, có điều nếu là Lục Tuyết cô nương lại khác, thế nên lúc này nghe được Lục Tuyết cô nương đứng là đang trong giai đoạn nghỉ phép, không khỏi có chút phiền não.

Ninh Khuyết sau khi cúi đầu đi theo chư vị đồng học tiến vào Hồng Tụ Chiêu liền kéo Chữ Do Hiền ngồi lệch một bên trong tối, lặng lẽ nghe Tư Đồ Y Lan và quần sự đối đáp, tặc lưỡi lấy làm kỳ, một bên kịch liệt đau khổ suy xét vấn đề quan trọng là tối nay ai tính tiền, lát sau, hẩn nhìn Chữ Do Hiền đồng tình nói: “Nàng nói hôm nay có đại tài chủ thanh toán, ta xem tới xem lui, đại khái lại là người gặp rủi, ai kêu người là dân định cư Trường An kiêm đại tài chủ a.”

Chữ Do Hiền xoẹt một tiếng mở ra quạt xếp, trào phúng trả lời: “Thật rõ ràng, đêm nay đại tài chủ họ Ninh.”

Nói xong câu đó hẩn đứng dậy, kéo tay quần sự kia lớn tiếng cười mắng: “Hoa Thiệu, mù mắt chó nhà người, nhìn một cái xem người ngồi cạnh ta là ai đây này, còn không té nhanh gọi Lục Tuyết và Thủy Châu Nhi xuất ra.”

96. Chương 97: Ai Dựa Lan Can Ngắm Nhìn?

Nữ quần sự tên là Hoa Thiệu kia nghe được câu này, tự dưng lại nhớ tới vị thiếu niên nào đó thường xuyên ra vào Hồng Tụ Chiêu năm Thiên Khải mười ba, trong lòng căng thẳng nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy rõ ràng mặt mày người nọ bên cạnh Chữ đại thiếu gia, phát hiện đúng là gã công tử thiếu đạo đức gọi cô nương không trả tiền ấy, thân thể chợt cứng ngắc hẳn lên, biểu tình trên mặt cũng đồng dạng trở nên cực kỳ khó coi, trong lòng chua xót thâm nghĩ, nếu đã thật lâu không gặp, như vậy hôm nay tái kiến làm gì?

Với những nhân vật trong ngành phục vụ mà nói, tư tưởng và hành vi của bọn họ vĩnh viễn không cách nào đồng bộ, trong bụng Hoa quần sự không ngừng ân cần thăm hỏi cha mẹ tổ tông Ninh Khuyết, biểu tình khó coi trên mặt lại nhanh chóng biến thành đóa hoa tiên diễm, không dám có chút chần chừ, cách một chiếc bàn rượu cười duyên rử thi lễ với đối phương, sau đó xoay người xòe tay phải đặt lên bờ môi, hướng về phía ánh đèn lầu cao u tĩnh, khoan khoái cao giọng hô: “Các cô nương lầu trên lầu dưới! Ninh Khuyết Ninh tiểu gia tới rồi kia!”

Một tiếng kêu này không biết kinh sợ bao nhiêu người trong lầu, tập thể học sinh hoặc đang giả trang ngượng ngùng liêm thần tĩnh khí hoặc ra vẻ thành thạo nhìn quanh đồng loạt chia ánh mắt kính nghi về phía bàn Ninh Khuyết, Tư Đồ Y Lan bưng chén trà giạt mình há miệng, biểu tình trên mặt Kim Vô Thái cũng không còn cách nào bảo trì mềm mại, ào ào suy nghĩ việc này nên xếp vào hạng tiếp đãi nào đây? Thấy thế nào cảm giác mọi người bên trong Hồng Tụ Chiêu này đúng là không ai không biết Ninh Khuyết? Các học sinh giạt mình, vừa tò mò mong đợi vừa có chút không thể tin ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, muốn nhìn thử xem có bao nhiêu cô nương sẽ đi ra gặp hẩn qua tiếng hô vừa rồi của Hoa quần sự.

Tiếng ca nhẹ nhàng trên đài ti trúc giữa đại sảnh không biết đã ngừng lúc nào, trong lầu một khoảng yên tĩnh, không có giai nhân nào gấp không thể chờ được lộ đầu ra nhìn Ninh Khuyết, cũng không có cô nương nào vỗ tay vui cười với hẩn, thậm chí ngay cả tỳ nữ ra thay tiểu thư xem thử tình huống đều không xuất hiện lấy một người. Ngay thời điểm các học sinh kiễng chân chờ mong phía dưới hơi cảm thấy thất vọng, có người hơi mất thăng bằng, Tư Đồ Y Lan hơi cảm thấy có chút không thú vị, đột nhiên lầu gác đằng sau vang lên từng đợt bước chân chen chúc.

Tiếng bước chân vang lên tựa như hạt châu lớn châu nhỏ rơi xuống bàn ngọc, âm thanh buông rềm châu lay động như tiếng hạt mưa to nhỏ tấu nhạc ở Xuân Phong đình, giữa tràng oanh ca yến ngữ, sáu bảy vị cô nương từ hậu viện trong lầu mang theo tỳ nữ bên người nối đuôi nhau mà ra, dòng chảy hội tụ đến sảnh ngoài, sau đó đi đến bên cạnh Ninh Khuyết, hoặc cười chỉ trích vì sao nhiều ngày rồi không đến, hoặc ôn nhu quan tâm dạo gần đây sao không đến, hoặc nhủu mày nghi ngờ phải chăng gặp chuyện cho nên không đến được, nói ngắn gọn là một phen náo nhiệt liên hồi.

Đang lúc âm ỉ, bỗng nhiên có một mái đầu tiểu cô nương hai búi tóc đáng yêu lộ ra từ tầng lầu trên cùng thanh tĩnh nhất, đúng là tỳ nữ Tiểu Thảo bên người Giản đại gia, chỉ bắt gặp đôi mắt đen láy như điểm mực của nàng đảo quanh một vòng, không thấy được người mình muốn gặp, mắt hứng reo lên: “Ninh Khuyết, sao Tang Tang không tới? Người lại nhốt nàng trong tiệm rồi a!”

Đêm hôm đó các cô nương trong Hồng Tụ Chiêu chuẩn bị tiến cung luyện ca múa, cảm thấy nhàm chán không thú vị cho nên đã dùng phương thức cười nhạo thương hại trái tim thiếu niên yếu ớt miễn cảm để dụ Ninh Khuyết tiến vào trong lâu, sau đêm hôm đó sự tình bắt đầu phát sinh một ít biến hóa thật vi diệu, vô luận là các bậc danh kỹ đứng đầu như Thủy Châu Nhi Lục Tuyết, hay là các cô nương bình thường khác, thái độ đối với Ninh Khuyết đều cực kỳ thân thiết nhiệt tình, nguyên nhân không vượt quá ba điểm:

Một là Ninh Khuyết lớn lên có một khuôn mặt tinh tươm dễ mến, là trai tơ khó gặp trong thanh lâu, khéo nói chuyện, cử chỉ đáng yêu, tôn trọng các cô nương, đôi bên cũng không có tầng quan hệ nọ, tùm lại với nhau rất thoải mái sung sướng, nhiều lần tán dóc chuyện thanh lâu, quen thuộc nhau vô cùng. Hai là Thủy Châu Nhi cực kỳ thương tiếc hẳn vì một nhân tố riêng tư thuần túy nào đó, các cô nương tự nhiên cũng theo đó mà cho chút mặt mũi.

Nguyên nhân quan trọng nhất tự nhiên là vì Giản đại gia đã từng tỏ ra thân thiết với vị thiếu niên này theo trình độ nào đó, tuy loại thân thiết này không thấy được, thế nhưng Giản đại gia từ trước đến nay vẫn luôn không cho bất kỳ nam tử nào mặt mũi, thậm chí còn có chút chán ghét, thành ra việc này đúng là quá mức hiếm thấy, tuy Thủy Châu Nhi hay Lục Tuyết cũng không cần để ý, nhưng với các cô nương còn lại mà nói, nếu có thể khiến Giản đại gia vui vẻ, đừng nói chỉ là thân mật một chút với Ninh Khuyết, cho dù dùng thân thể các nàng cung phụng miễn phí mấy đêm thì đã tính là gì?

Nhưng các đồng học thư viện cũng không biết nguyên nhân này nọ, càng không biết Ninh Khuyết từng ra vào Hồng Tụ Chiêu biết bao nhiêu lần hồi đầu xuân năm nay, bọn họ chỉ cần nhìn oanh oanh yến yến bên cạnh bàn rượu, nghe những lời nũng nịu ngọt ngon, sớm cũng đã choáng mắt.

Tư Đồ Y Lan rót cực chậm rãi buông xuống chén trà, miệng cũng khép cả lại, nhưng nhìn vị Lục Tuyết cô nương bản thân từng hai lần mời cũng chưa từng mời được, lúc này đang ôn nhu ngồi bên cạnh Ninh Khuyết cắn hạt dưa tán dóc, nhìn không được nhìn sang Kim Vô Thái cải nam trang bên cạnh, biểu tình rung động thở dài: “Chữ Do Hiền thực không nói dối, Ninh Khuyết thật sự có thể quét ngang Hồng Tụ Chiêu, cái tên này. . . mặt mũi phải lớn hơn đám anh họ tự cho là siêu phàm của ta rất nhiều.”

Đang lúc nói chuyện, Ninh Khuyết cũng đã chấm dứt cuộc hàn huyên lâu ngày gặp mặt với chư vị cô nương, ôn tồn chấp tay cáo biệt, sau đó tay phải khẽ nâng đỡ cánh tay Lục Tuyết, đi tới bàn Tư Đồ Y Lan bên này, cười nói: “Tư Đồ tiểu thư, ta đã dẫn Lục Tuyết cô nương tới cho ngài đây, ngài nên thương xót nàng ấy gần đây luyện múa vất vả, sớm để nàng ấy trở về nghỉ ngơi.”

Tư Đồ Y Lan đứng dậy, trong nóng ngoài lạnh nói: “Cô nương chúng ta nói chuyện, ai cần người quản lắm a.” Nói xong câu đó, nàng xoay người thi lễ với Lục Tuyết, cực kỳ nghiêm cẩn nói: “Lục Tuyết tỷ tỷ, tiểu muội luôn muốn gặp tỷ thỉnh giáo ba đường đá chân trong vũ điệu xoay của người Hồ, hôm nay vinh hạnh gặp mặt, rất mong tỷ vui lòng chỉ giáo.”

Lục Tuyết hơi chút nhíu mày, nàng quả thật có chút mệt mỏi, bản thân rất rõ ràng, nếu còn muốn bày ra phương pháp múa gì đó trước mặt vị quý nhân tài nữ Trường An này, thật sự không phải lựa chọn tốt.

Kim Vô Thái cũng đứng dậy, tay phải cầm quạt xếp gõ nhẹ lên hổ khẩu tay trái, mỉm cười nói: “Lục Tuyết cô nương, tỷ tỷ Tư Đồ của ta muốn học vũ điệu này, là vì lễ mừng đại thọ sáu mươi tuổi của Vân Huy tướng quân, muốn lấy điệu múa này làm lễ vật dâng tặng, ngược lại cũng không cần nhất định phải học hôm nay, chỉ là hi vọng cô nương có thể bỏ ra chút thời gian cho tỷ ấy.”

“Thì ra là vậy.” Lục Tuyết mỉm cười, nói: “Vậy tối nay ta sẽ nhảy trước một đoạn ngắn, về sau Tư Đồ tiểu thư có rảnh, chỉ cần thông báo trước một quãng thời gian, không cần nệ tiểu thư đến đây hay là ta đến phủ đều được.”

. . .
. . .

Vũ điệu người Hồ không quan hệ gì tới Man tộc thảo nguyên, mà là đến từ Nguyệt Luân quốc, tục truyền căn nguyên chính là vũ điệu hiến tế của bộ lạc rừng mưa nào đó cực tây Nguyệt Luân quốc, trừ danh tiết tấu thanh thoát, nhất là nửa trên thân thể người múa làm thành dáng thiên nữ tán hoa bất động, nửa người dưới lại chuyển động nhanh chóng không ngừng, eo đùi đập ca mà đi, hình thành nên một loại mỹ cảm đối lập cực kỳ rõ nét.

Loại vũ đạo này khó khăn thật lớn, ba đường vung chân đá thấp còn tương đối dễ thực hiện, nhưng nếu muốn hoàn thành vung chân đá ngang thậm chí là vung chân đá cao, lại còn phải bảo trì nửa người trên đoan trang tĩnh lặng, quả là cực kỳ khó khăn. Mà người múa điệu Hồ tài nhất thiên hạ hiện đang ở ngay trong thành Trường An Đại Đường, ngay trong Hồng Tụ Chiêu, cũng chính là Lục Tuyết.

Giữa thanh âm tỳ bà tấu vang, mơ hồ có tiếng tiêu phiêu khởi, sảnh đường yên tĩnh ngọn đèn mờ tối, thời điểm kéo màn Lục Tuyết diện trang phục múa hở bụng, mông phũ lớp vải mỏng nhanh nhẹn đi tới, ánh mắt ôn nhu sụp xuống, hai tay hợp thành chữ thập trước bầu ngực trắng sữa, vô luận là đầu ngón tay hay lông mi cũng chưa từng run rẩy một tia, nhưng cặp chân tựa như tuyết hồng của nàng lại bắt đầu chậm rãi múa cùng tiếng nhạc, nhất là theo tỳ bà ngày càng thúc gấp, hai chân tần suất khẽ đập sân khấu càng lúc càng nhanh, bị váy bào mỏng gắt gao bao lấy mông đùi không ngừng run rẩy như tia chớp, bụng trần gợn nên những đường vân nhỏ đẹp. . .

Điệu múa dừng, vô số âm thanh ủng hộ vang lên rung trời, sau đó sảnh đường lại trở về không khí ồn ào náo nhiệt ảm áp, Tư Đồ Y Lan cực kỳ nghiêm cẩn kính một chén rượu với Lục Tuyết cô nương, mọi người lại tùy ý nói vài câu, Lục Tuyết cô nương thần sắc mỗi một ý náy ôn nhu cáo từ, trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Mĩ nhân múa điệu xoay người Hồ cùng tiệc rượu cao cấp, hơn hai mươi vị thanh niên học sinh chính trực thanh thuần đến chơi khiến cho sảnh đường Hồng Tụ Chiêu tối nay thật náo nhiệt, nhất thời nước rượu rót liên hồi, tiếng hô đoán chữ phạt rượu văn nhã xen lẫn tiếng trò chơi ném thẻ phát ra lạch cạch, cả gian nhà khoan khoái náo nhiệt bao nhiêu.

Tối nay Ninh Khuyết bị Chữ Do Hiền cùng quản sự thanh lâu hợp lực làm một cú ra mắt thật nổi, tự nhiên trở thành trung tâm tràng rượu, bất luận ngày thường quen hoặc không quen, nhóm học sinh cùng lớp cũng đều ào ào cảm ly tiến đến, xuất phát từ các loại lý do cường ngành mời rượu không chút khách khí, thời điểm ban đầu mọi người còn có thể chơi chút trò đánh túy quyền phạt rượu, đợi đến lúc phát hiện thắng nhãi Ninh Khuyết này có thể nói là thiên tài chơi đánh túy quyền, toàn thắng hơn mười cục, chuốc rượu nhất thời biến thành trút rượu.

Bản tính Ninh Khuyết thích uống rượu, càng thích phong vị sau khi uống vào, mấy năm nay theo Tang Tang, cơ bản lúc nào cũng thủ sẵn rượu, chỉ tiếc là phải nói thật đáng buồn, uống rượu suốt bao năm như vậy mà tửu lượng của hắn chẳng hề tăng trưởng lấy một điểm, trên cơ bản vẫn thuộc cái loại cảnh giới thấy rượu ham uống cho cố, sau đó quá say chỉ biết nằm một chỗ, chung quy không có cơ hội say rượu làm loạn.

Bị vô số đồng học trút rượu, qua năm sáu chén rượu nóng, nguyên bản chỉ có bảy phần cảm giác say nhất thời nhảy lên tới mười hai phần, hắn mạnh mẽ mở to cặp mắt đỏ hoe, muốn giả đồ bản thân vẫn tỉnh táo để dọa lui quân địch, nhưng có chút ngôn ngữ miệng mồm không rõ đã bại lộ sự yếu kém của mình. Vì thế hắn muốn ôm chén rượu ngắm trăng giả mạo cô độc trốn rượu một chút, lại phát hiện bầu trời đêm vẫn không có ánh trăng, hắn muốn dựa lan can đổ rượu vào hồ chuốc say cá niệm thơ ra vẻ tuyệt vọng một chút, lại phát hiện bản thân đã không cách nào đi đến bên cạnh lan can, cũng không còn nhớ một bài thơ nào.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này.

Không biết tự lúc nào, bàn rượu chỗ hắn bị người chuyển qua cạnh lan can sau nhà, gần ngay mặt ao trúc ẩm, bản thân hắn thì ngồi phịch lên nửa bàn, đã sớm quên mình từng muốn làm chút gì đó.

Không khí bên lan can yên tĩnh hơn trong sảnh rất nhiều, Tư Đồ Y Lan ngồi cạnh hắn, chân phải đập lan can híp mắt xuất thần nhìn ánh sao đầy trời lấp lánh, tay phải cầm một cái bình tuyết ngọc nhỏ mát lạnh nhẹ nhàng đong đưa ngoài lan can. Thật rõ ràng tửu lượng của vị tài nữ này hơn xa Ninh Khuyết, cặp mắt đen bóng sáng ngời mười phần, nàng bỗng nhiên mở miệng hỏi:

“Ninh Khuyết này, người làm sao quen được công chúa tỷ tỷ vậy?”

Ninh Khuyết ngẩng đầu lên, xoa xoa mi tâm, sau đó gơ lên chiếc đũa không ngừng tìm kiếm cọng rau xanh trộn dấm chua, tùy ý hỏi đáp: “Quen trên đường.”

“Trên đường quen thế nào được?” Tư Đồ Y Lan quay đầu lại, tràn ngập hứng thú theo dõi hắn.

Ninh Khuyết cầm một chiếc dưa vào trong bánh xốp nhỏ, ôm trán cảm tức đáp: “Nhặt được trên đường, cho nên mới quen.”

Tư Đồ Y Lan bất đắc dĩ nói: “Ta nghĩ ngươi hẳn là nhớ lắm chút chuyện. Công chúa điện hạ không có khả năng bị ngươi nhặt được ven đường.”

Ninh Khuyết nường theo cảm giác say cười nói: “Quả thật nhớ lắm, những thứ ta nhặt được ven đường đều là bảo bối, không có khả năng là mụn cơm du mộc ngu ngốc nha, ờ mà ta gặp công chúa ở đâu ấy nhỉ? Đúng rồi, ngươi có biết ta là quân tốt Vị Thành. . .”

97. Chương 98: Cùng Là Kẻ Lưu Lạc Chân Trời

“Vị Thành xa không?”

“Rất gần Khai Bình.”

“Thế Khai Bình ở đâu này?”

“Cách Vị Thành rất gần.”

“Được rồi, ta biết nơi đó là biên ải, bất quá trước khi tới biên ải, Ninh Khuyết ngươi ở đâu?”

“Trong núi.”

“Núi nào?”

“Mân Sơn.”

“Mân Sơn rất lớn đi?”

“Nói nhảm.”

“Vậy trước Mân Sơn thì sao?”

“ . . . ”

“Trước đó thì sao?”

“Ừm. . . Khi đó tuổi còn nhỏ, không nhớ rõ lắm, ta chỉ biết là ta là cô nhi.”

Đối thoại giữa cơn say tiến hành bên lan can dưới tình trạng Ninh Khuyết rượu vào mồm miệng không rõ, tư duy hỗn loạn, thế nhưng Tư Đồ Y Lan vẫn cố chấp hỏi tới hỏi lui, rốt cục không còn cách nào tiếp tục xâm nhập thêm được nữa, bèn cầm lấy khăn ướt dùng sức xoa xoa trán, oán hận trừng mắt nhìn gã thiếu niên say ngã trên bàn, thâm nghĩ đây gọi là chuyện gì a.

Đúng vào lúc ấy, Thủy Châu Nhi vừa nãy lâm thời có việc rời đi giờ đã quay lại, hòa tan xấu hổ nơi này, nàng nhú mày liếc mắt nhìn ốt Ninh Khuyết một cái, nhin không được lắc lắc đầu, nâng hân trở dậy, tay phải cầm một chiếc khăn lông ướt thay hân đắp trán, sau đó cười nhìn phía Tư Đồ Y Lan khan giọng nói: “Tư Đồ tiểu thư, tửu lượng của hân không được tốt cho lắm.”

Tư Đồ Y Lan còn chưa kịp mở miệng cười nhạt, Ninh Khuyết nằm nghiêng trong lòng Thủy Châu Nhi bỗng tỉnh lại, đầu hân một quang mơ hồ, dường như cảm thấy mặt mình dán vào một chỗ đầy đặn mát lạnh trơn nhẵn, theo bản năng gơ hai tay ôm sát thắt lưng người nào đó, dùng sức kê mặt càng gần chút, còn cọ cọ.

Nhũ hoa đầy đà của Thủy Châu Nhi bị thiếu niên ác thú vị ẩn có chút biến hình, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hương vị thanh tú bích ngọc, cực kỳ hiếm thấy hiện lên mấy tia xấu hổ đầy quyến rũ, nhàn nhạt ửng hồng.

Tư Đồ Y Lan nhìn Ninh Khuyết híp nửa mắt nằm trong lòng Thủy Châu Nhi, nhìn ngón tay tặc tử của hân lần lần mò mò vào bên trong vạt áo cô nương, sau đó bắt đầu tiến đến nơi nào đó, không khỏi cảm tức bất

đắc dĩ ngẩng đầu che trán, cũng thuận tiện che luôn mắt mình. Nàng chung quy là quý nữ phủ tướng quân Vân Huy thành Trường An, cái gọi là tìm vui chốn thanh lâu chẳng qua chỉ xem như dạo chơi thanh nhã, nơi nào gặp qua có người cư nhiên thật sự dám đảm đương mặt mũi bản thân bày ra cử chỉ đùa giỡn?

Đương nhiên nàng biết Ninh Khuyết bị nàng trút rượu, sắp say đến mức bất tỉnh, chỉ sợ ngay cả mình ôm là thất lưng hay thân dương liễu, cọ là ngực hay bánh bao lớn đều không thể phân biệt, thế nhưng nàng vẫn là một vị thiếu nữ chưa chồng — cho dù là thiếu nữ chưa chồng nổi tiếng gan to phóng khoáng ở thành Trường An — quả thật có chút khó có thể thừa nhận khung cảnh trước mắt, dưới sự xấu hổ tức giận, nàng đứng lên giơ một tay kéo Ninh Khuyết bứt ra, tiếp tục rót rượu không ngừng.

Ninh Khuyết mơ hồ cảm giác được có người muốn tiếp tục chuốc rượu mình, nơi nào cam chịu, ôm chết thất lưng Thủy Châu Nhi không chịu buông tay, bàn tay thò vào dưới áo không ngừng xoa bụng mềm mại trơn láng của nàng, miệng không ngừng lẩm bẩm mấy câu nói nhảm, gì mà thế này sướng hơn uống rượu nhiều, ta không bao giờ uống rượu nữa.

Thủy Châu Nhi bị hấn sờ nhột không ngừng cười khanh khách, vội vàng nâng tay áo che môi, cười giận nói: “Sờ nữa cần phải cho bạc đấy.”

Ninh Khuyết gục dưới ngực nàng, mơ hồ đáp: “Đệ đệ của tỷ hiện tại cũng là người có thân gia hai ngàn lượng bạc, lẽ nào thiếu chút bạc ấy? Hòa thượng sờ được chẳng lẽ ta sờ không được, độ một khắc xuân tiêu thì đã sao?”

Thủy Châu Nhi nghe lời này vốn có chút oán giận, nhưng nghe hai chữ hòa thượng cũng là đầu đầy sương mù, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tư Đồ Y Lan xin giúp đỡ, Tư Đồ Y Lan xòe ra hai tay cảm tức nói: “Ta nào biết đây là cái gì mê sảng?”

Ngay sau đó ngón tay nàng hơi dùng sức, tóm lấy vạt áo trước của Ninh Khuyết, mạnh mẽ nhấc hẳn lên vài phân, tiến đến trước mặt hấn lớn tiếng nói: “Uống đã rồi thì nhanh về nhà đi, chẳng lẽ ở nhà không có ai chờ người?”

Không biết là bị gió đêm bên lan can thổi lâu hay là bị Tư Đồ Y Lan lay dữ, hoặc giả từ ngữ mẩu chốt nào đó trong những lời kia xúc động linh hồn nhỏ bé mẫn cảm trong đầu Ninh Khuyết, chỉ thấy thân thể hấn đột nhiên cứng đờ rồi dần dần tỉnh táo lại, mở to cặp mắt vô thần nhìn cảnh đêm bên ngoài lan can, thì thào nói: “Đúng vậy, trong nhà còn có người chờ.”

ikienthuc.org

Tư Đồ Y Lan và Thủy Châu Nhi cô nương liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, hai ngàn lượng bạc thân gia Ninh Khuyết nói lúc trước kết quả từ đâu mà đến, hoàn toàn không phải trọng điểm các nàng quan tâm, các nàng vui sướng là hai người rốt cục không cần phải cùng nổi điên với vị nhà giàu mới nổi này nữa.

Thế nhưng vượt ngoài dự kiến của hai người, Ninh Khuyết thoáng lung lay đứng dậy, tránh khỏi tay Tư Đồ Y Lan, nhẹ nhàng tránh Thủy Châu Nhi muốn nâng hẳn, thất tha thất thểu đi vào trong lầu, cướp lấy bút lông từ phòng sổ sách, xé xuống một tờ giấy trong sổ, nghiêng nửa người dựa vào bực bên cạnh, mắt say lơ lơ mê man viết theo lối chữ thảo, sau đó nói: “Thay ta đưa đến số 47 ngõ Lâm.”

Thủy Châu Nhi bước lại gần xem, chỉ thấy trên giấy sổ sách kia viết vài từ cực ngoáy, giàn chữ nghiêng nghiêng ngả ngả, nét này liền với nét kia không rõ ràng, nếu không cẩn thận phân biệt, căn bản nhìn không ra trên đó viết cái gì — “Tang Tang thiếu gia ta hôm nay uống say sẽ không trở về ngủ người nhớ uống sạch canh gà hầm còn thừa trong nồi.”

...
...

Ninh Khuyết là cái tên bề ngoài ôn hòa bên trong cực kỳ tự chủ lãnh tinh, rất rõ ràng bản thân từ lượng cực kém, cho nên ngày thường trừ bỏ thời điểm đối ẩm cùng Tang Tang, cực hiếm khi nào uống rượu quá độ đến mức phát sinh cục diện không thể khống chế, nhưng tình huống lúc này có chút bất đồng, hấn hôm nay thực sự rất cao hứng, cao hứng đến nỗi nếu không có rượu trợ hứng sẽ cảm thấy mất mát.

Nơi bắt nguồn của sự vui sướng phát ra từ tận đáy lòng này không hề liên quan chút gì đến buổi thanh lâu dạ ẩm phong nguyệt khôn cùng đêm nay, cũng không hề liên quan chút gì đến các đồng học thư viện nhân lúc tuổi trẻ tùy ý cuồng hoan này cả, thuần túy là vì hẳn thấy được lời nhắn trên trang giấy bạc trong nhà sách cũ, dưới ánh mặt trời mùa hạ ấm áp, hẳn mơ hồ thấy được phương hướng cánh cửa dẫn tới thế giới diệu kỳ kia, hơn mười năm đau khổ tìm kiếm trong tuyệt vọng, rốt cục thấy được một con đường sáng, thử hỏi trên đời này còn có chuyện gì thích hợp hơn chuyện này, còn có thời gian gì thích hợp hơn lúc này để một hồi cuồng túy?

Thủy Châu Nhi thấy bộ dáng say rượu vung tay thực đáng yêu của hắn, nhịn không được nở nụ cười, giúp hắn đỡ lấy cánh tay trái, lắc đầu nói: “Đừng uống nữa, ta nán một lát rồi sẽ gọi phu xe dẫn người về nhà.”

Ninh Khuyết nhẹ nhàng nắm tay nàng, lòng bàn tay ẩm ướt tràn đầy mồ hôi, mới biết được câu say rượu tâm sáng nghe rất có đạo lý, hí mắt che dấu khăn trương của mình, ra vẻ trấn định nói: “Tối nay sẽ không về.”

“Đồng học tụ hội uống mừng, người cứ như vậy không tốt.” Thủy Châu Nhi cười trêu chọc nói: “Phong nhã còn đâu?”

Ninh Khuyết nương theo men rượu gượng nói: “Ta chính là gã binh lính dày dạn đến từ biên ải, nào biết phong nhã là gì, tỹ tỹ yêu dấu, đêm nay dung tục cùng ta một phen thì đã làm sao?”

“Đừng có thừa dịp say giả điên, đến lúc tỉnh lại rồi hối hận.” Thủy Châu Nhi cười nhạo nói: “Nếu là ngày thường tỉnh táo, đừng nói một phen, cho dù ba bận thì đã sao?”

Ninh Khuyết hí mắt say lờ lờ liên tục xoa tay, cười ngây ngô nói: “Khó mà làm được, việc này phải cần ba tục* a.” (*ba tục: dung tục, dề tục, mị tục)

“Ta nghe không hiểu ba thứ mê sảng này.” Tư Đồ Y Lan nhíu mày, che trán dè nén cảm giác say quay cuồng dưới bụng, nói: “Ninh Khuyết, nếu người muốn quậy phá, có thể chọn ngày khác được không?”

Ninh Khuyết miễn cưỡng đứng thẳng người, lay dài thi lễ nói: “Tư Đồ tiểu thư, đây chính là nơi ngài đã chọn, nếu đổi thành ngày khác, ta thật đúng không có can đảm bồi tiếp một vị cô nương đạo thanh lâu.”

Tư Đồ Y Lan nhất thời không nói gì, hai mắt oán hận trừng hắn, thầm nghĩ người còn biết hầu một vị cô nương đạo thanh lâu? Nếu vậy mọi người nghe một chút tiểu khúc, nhìn điệu múa người Hồ nói chuyện nghệ thuật nhân sinh không phải rất tốt, hà tất phải muốn những chuyện thế này?

May mắn nàng không nói ra miệng, bằng không lại sẽ trêu đến một đoạn châm chọc của Ninh Khuyết về sự khác biệt giữa nữ thanh niên văn nghệ với nữ thanh niên bình thường chính là ở trình tự phát triển sự vật khác nhau.

Thủy Châu Nhi cô nương cười nhìn Ninh Khuyết, đồng tình nói: “Ninh Khuyết à, có vẻ người đã quên một việc, ngày đó Giản đại gia đã nói không cho bất luận kẻ nào tiếp người, người có thể đi đâu dung tục?”

Thủy Châu Nhi vừa dứt lời, liền thấy một vị tiểu tỳ nữ gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo bưng bát canh cổ đuôi cá giải rượu xuất hiện trước mắt mọi người, ánh mắt cô nàng tỳ nữ Tiểu Thảo bên người Giản đại gia lạnh lùng nhìn chằm chằm Ninh Khuyết, nói: “Giản đại gia lên tiếng ai cũng không được để hắn uống nữa, còn Ninh Khuyết người, uống ngay bát canh giải rượu này, xong rồi lập tức đi tắm rửa, tẩy đi mùi hôi trên người, theo ta lên lầu, Giản đại gia có chuyện muốn hỏi người.”

Hội thoại trong tiểu thuyết thường dùng một kiểu câu để hình dung phong phạm làm việc của cao thủ, đó chính là: nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vừa dứt lời, chỉ thấy. . . Tỳ nữ Tiểu Thảo xuất hiện liền rất có loại phong phạm cao thủ này, lời nói của nàng cũng rất có hiệu lực cao thủ, một lời đã ra, các học sinh thư viện đang nóng lòng muốn thử liền bị các cô nương bên cạnh khuyên ngăn, bản thân Ninh Khuyết càng là ủ rũ buồn lủng bầu rượu vừa cướp được đến tay, cả sảnh đường bất chợt yên tĩnh.

Trong thời gian Ninh Khuyết đi rửa mặt tỉnh rượu, nhóm học sinh thư viện trong lầu tự nhiên khó tránh khỏi tiếp tục nghị luận chuyện mới xảy ra, nhất là những học sinh Trường An biết thân phận Giản đại gia, càng là nhịn không được say sưa giảng thuật với nhóm đồng học bí văn nào đó trong cung đình, đoạn truyền kỳ Đại Đường năm nào đó, vì thế mọi người càng thêm tò mò màn lúc trước.

Bên cạnh lan can vẫn thanh tĩnh như cũ, Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thủy sau khi nhẹ giọng nói với nhau hai câu đã lần nữa tới đứng bên cạnh Thủy Châu Nhi cô nương gần đó, tò mò nhìn nhân vật phong nguyệt kiệt xuất đô thành này, nhẹ giọng hỏi: “Cho dù coi như Ninh Khuyết may mắn lọt vào pháp nhãn của Giản đại gia, nhưng bất luận là cô hay Lục Tuyết tỷ, với địa vị hiện thời của mình, các cô đều không cần tận lực lấy lòng hấn làm gì cả, cho nên ta rất ngạc nhiên đây là tại sao?”

“Ninh Khuyết ban đầu bị lừa vào lâu vốn là một chuyện thú vị, đêm đó Giản đại gia đã nói rõ các cô nương trong lâu không được tiếp hấn, mấy thanh lâu khác trong thành Trường An ngược lại thôi đi, nhưng cô nương trong lâu chúng ta khẳng định không ai dám làm trái ý Giản đại gia, thế mà hấn vẫn thường đến chỗ chúng ta, việc này nói lên cái gì?”

Sóng mắt Thủy Châu Nhi cô nương lưu chuyển, mỉm cười nhẹ giọng đáp: “Việc này thuyết minh chàng thiếu niên đến nói chuyện phiếm này nọ với các cô nương chúng ta chính là để nói chuyện phiếm, mà những người như chúng ta đây, kỳ thực cũng đều rất muốn đơn thuần nói chuyện phiếm cùng người.”

Tư Đồ Y Lan lấy tay chống cằm, tựa vào cạnh lan can như có chiều dăm chiêu.

Thủy Châu Nhi mỉm cười tiếp tục nói: “Chúng ta thích nói chuyện phiếm với hấn, là bởi ngày thường chúng ta nói chuyện phiếm đều không thể căn cứ suy nghĩ bản thân thuần túy nói chuyện, lúc nào cũng phải nghĩ làm sao nói đùa cho vị ngự sử này cao hứng, vị thị lang kia vui vẻ. Mà Ninh Khuyết thích nói chuyện phiếm với chúng ta, là vì tận trong xương hấn có áp lực, cần thả lỏng bằng việc nói chuyện phiếm, hiện tại xem ra chỉ có nói chuyện phiếm cùng loại cô nương như chúng ta đây, tại loại địa phương nơi chúng ta này, mới có thể khiến hấn chân chính thả lỏng.”

Chân mày Tư Đồ Y Lan nhăn lại, đôi mắt tràn đầy tò mò thiếu nữ: “Hấn có thể có áp lực gì?”

“Ta không biết cuộc sống của Ninh Khuyết có vấn đề gì, nhưng ta biết khẳng định có vấn đề.” Thủy Châu Nhi dần dần thu liễm tươi cười, thương tiếc nói: “Ninh Khuyết trong mắt các người chính là gã thiếu niên bình tĩnh giản dị, nhưng chỉ có những kẻ tử thân duyệt tẫn phong trần như chúng ta đây mới có thể nhìn ra phần đáng thương cất giấu bên trong người hấn.”

Cuối cùng vị cô nương hồng bài Trường An này nhẹ giọng nói: “Mặt khác, ta cũng là cô nhi không mẹ không cha.”

98. Chương 99: Đêm Hai Đại Danh Thiếp Ra Đời

Đẩy ra cửa hồng, nhắc lên rèm châu, Ninh Khuyết đi vào căn phòng đèn đuốc u tĩnh. Hấn uống vô hai bát to canh cỏ đuôi cá giải rượu, tắm nước ấm tẩy sạch thống khoái, bị đại sư tắm quất chà đập nặng nề một phen trên giường trúc, cảm giác say muốn nôn dâng lên lúc trước đã thối lui hơn phân nửa, toàn thân trở nên thanh tĩnh rất nhiều.

ikienthuc.org

Nhìn vị phu nhân dáng người hoàn mỹ ẩn dưới làn vải, nhìn vầng trán cao rộng trơn nhẵn cùng nếp nhăn nơi khoé mắt, Ninh Khuyết cảm thấy bản thân lúc này nên say một chút thì tốt hơn, bởi vì hấn mơ hồ đoán được kế tiếp sẽ gặp phải chuyện gì, tuy rằng hấn thủy chung cho rằng phu nhân nghiêm khắc với mình không hề có đạo lý, nhưng hấn lại phải thừa nhận loại nghiêm khắc rõ ràng mang theo vài phần quan ái này của đối phương, thành ra căn bản không cách nào cự tuyệt, chỉ có rưng rưng mà thừa nhận.

“Mấy ngày qua không nhìn thấy người, nghĩ hấn là người đã bắt đầu vào thư viện tu thân dưỡng tính, hiểu được tầm quan trọng bốn chữ ham học ham hỏi này, nào đâu nghĩ đến học vấn không tăng bao nhiêu, ngược lại đắm rượu tăng không ít.”

Giản đại gia bình tĩnh nhìn hấn, mặt mày giản dị hòa ái không có vẻ gì vô cùng đau đớn, chính là bằng phẳng phẳng. Nhưng đúng là loại đối đàm bình thường này, ngược lại gây cho Ninh Khuyết áp lực

thật lớn, hấn lúng ta lúng túng không biết nên mở miệng như thế nào, mạnh mẽ trấn áp ý định cười xòa xua xấu hổ, lại không nhịn được nấc cục một tiếng, hương vị rất là khó nghe.

Người mùi rượu chua thối đầy phòng, Giản đại gia hơi chút nhú mày, không vui trừng mắt nhìn hấn một cái, chợt nhàn nhạt tự cười giễu, nghĩ rằng tự mình tức giận không hề có đạo lý, tổng không thể buộc gã thiếu niên trước mắt gánh tội thay cái tên năm đó đi? Nàng nhìn Ninh Khuyết tận khả năng bình tĩnh hỏi: “Nói xem vài ngày nay học được chút gì bên trong thư viện?”

Ninh Khuyết tiếp nhận tách trà đậm Tiểu Thảo đưa qua, vội vàng nhấp hai ngụm bình tĩnh tâm thần, chân thành nói lời cảm tạ rồi mới háng cổ họng, không chút nào cấp bách, nghiêm cẩn nói qua một lần cuộc sống bản thân trong thư viện với Giản đại gia.

“Ngược lại coi như là cần cù, chính là nếu người không hề có chút trụ cột nào hai khoa Thư Lễ, vậy thì phải dùng nhiều công phu trên hai môn này, mà không phải rõ ràng mặc kệ không để ý tới. Phải biết rằng tương lai sau khi người rời thư viện, vô luận là vào triều làm quan hay là ra ngoài làm tướng, chung quy vẫn không thể tách rời với chuyện công văn.”

Nghe Ninh Khuyết nói hàng ngày vào nhà sách cũ, Giản đại gia nhoẻn miệng cười, nếp nhăn khóe mắt càng sâu thêm chút, tiếp tục hỏi: “Nếu người mỗi ngày vào nhà sách cũ, nói vậy cũng biết chuyện thư viện tầng hai?”

“Đúng vậy.” Ninh Khuyết lễ phép hồi đáp.

Giản đại gia suy nghĩ một chút, sau đó vẻ mặt nghiêm cẩn nói: “Người cảm thấy bản thân lúc nào có thể tiến vào thư viện tầng hai?”

Ninh Khuyết nhắc tay áo che miệng, mạnh mẽ đè nén xuống ý muốn nấc cục, thậm chí nôn mửa, lắc đầu hỏi đáp: “Phàm là người có thể đi vào nơi đó, không đâu không phải thiên tài tu đạo, mà cơ thể ta căn bản không thể nhập cửa tu hành, căn bản không dám sinh ra si niệm gì với việc tiến vào thư viện tầng hai.”

“Tên nhóc nhà người có thể có chút tiền đồ được không? Khó khi nào có dịp tiến vào nơi tốt như thư viện, nhất định phải quý trọng cơ hội học tập cho thật tốt, chớ nói cái gì si niệm với chả không. . .”

Giản đại gia nhìn hấn nhú mày lắc đầu, thương tiếc hấn không chịu tranh giành. Năm đó nàng tận mắt nhìn cái tên cười con lừa kia cứ như vậy một đường rêu rao cưới vào thư viện tầng hai, mà hiện thời trong lòng nàng loáng thoáng liên hệ Ninh Khuyết cùng một chỗ với tên đó, khó tránh khỏi ý niệm muốn bù lại tiếc nuối năm xưa, nhịn không được tiếp tục khuyên nhủ: “Bản thân thư viện chính là nơi sáng tạo kỳ tích, nếu ngay cả chính người đều cho rằng kỳ tích không có khả năng phát sinh, vậy ai cũng không giúp được người.”

Ninh Khuyết cũng không biết chuyện vị tiền bối cưới con lừa đen nhỏ xông thẳng thành Trường An năm ấy, sau đó xông ra danh tiếng vang vọng khắp thế gian, cuối cùng lại như lục bình dưới gió mưa biến mất không thấy, tự nhiên cũng không rõ vì sao Giản đại gia phải đầu nhập nhiều tâm tư vào cái tên tiểu tử nghèo khó như mình vậy. Hấn biết sau lưng sự chú ý này khẳng định có chút nguyên nhân, nhưng không cần biết nguyên nhân đó là gì, hấn vẫn thật tình cảm kích sự dạy bảo tha thiết của vị phu nhân hòa ái như cũ.

Bởi vì sinh mệnh hấn thủy chung khuyết thiếu phần này, kiếp trước ngồi sau xe đạp có lẽ là một loại quan tâm hình thức khác, nhưng hấn lại không thích, kiếp này trước bốn tuổi cũng từng có, nhưng chung quy đã bị máu tươi cắn nuốt. Bởi vì thật tình cảm kích thậm chí có thể nói là cảm động, cho nên thời điểm Ninh Khuyết trả lời vấn đề của Giản đại gia tương đối thận trọng nghiêm cẩn, tốc độ không khỏi chậm một ít, việc này dừng trong mắt Giản đại gia, cũng là chỗ khiến nàng cảm thấy có chút cảm xúc.

“Ta và tên nhóc người không thân cũng chẳng quen, nếu không phải trong lòng nóng lên, cũng lười nói với người những lời này, cho nên người không cần có cảm xúc mâu thuẫn gì cả, bảo người quý trọng cơ hội học tập ở thư viện, cũng không phải hại người.”

Giản đại gia nhìn hấn nghiêm túc nói: “Lần trước ta đã nói với người, Chử Do Hiền công tử phú gia bực này có thể chơi, còn thiếu niên nghèo kiệt hủ lậu như người lại không có tư cách chơi, hôm nay càng là như thế, Tư Đồ tiểu thư hay tiểu thư Kim gia quý nữ Trường An này nọ có thể chơi, người vẫn là không có tư

cách. Các nàng thân cận với người, chính là thấy chơi với người vui vẻ, tạm thời hứng thú với người, loại hứng thú này cũng không nhất thiết là ác ý, nhưng dù sao cũng không phải thật sự tôn trọng.”

“Nếu người muốn trở thành bằng hữu chân chính của các nàng, như vậy người nhất định phải có một chút năng lực và khí độ đáng giá các nàng tôn trọng, nếu người có thể đi vào thư viện tầng hai, ta tin tưởng tất cả mọi người trên đời đều nguyện ý làm bằng hữu của người.”

Giản đại gia bưng lên chiếc cốc hoa lan kim tuyến trên bàn, nhẹ nhấp một ngụm làm trong cổ họng, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn hần tiếp tục nói: “Về sau có thể đến lầu giải sầu, nhưng không cần quá liên tục, rượu càng không thể uống nhiều, ta vốn là một ma ma đi lại trong chốn phong nguyệt, tự nhiên sẽ không cho rằng lưu luyến thanh lâu là hành vi đê tiện thế nào, nhưng cũng không cho rằng đây là nơi phong nhã đáng lui tới. Ba mươi năm trước vị đại thi hào Thảo Thôn tiên sinh kia, nửa đời trước vẫn luôn ngủ lại trong ngõ Hoa Liễu, ai có thể dám bắt kính với ông ấy? Thậm chí cuối cùng ông ấy còn cưới con gái tể tướng, nhưng đây không phải do ông ấy lưu luyến thanh lâu nặn ra danh khí bao lớn, mà là vì thơ của ông ấy thiên hạ vô song, trong bụng tài cao hơn người!”

“Đại Đường trọng người hiền, chỉ cần người có tài, vô luận người là ở trên lầu hay dưới lầu, trong lầu hay ngoài lầu, là thiếu niên biên thành hay quý tộc Trường An, thủ đô đế quốc sẽ không mai một người.”

Một phen dạy bảo chấm dứt, Ninh Khuyết ôm trán xuống đến lầu dưới, phát hiện tụ hội trong sảnh đường cũng đã chấm dứt. Hỏi một chút quản sự trong lầu, mới biết được tụ hội nhóm đồng học cuối cùng vẫn là do Tư Đồ đại tiểu thư trả tiền, nghe tin tức này, nghĩ thân gia hai ngàn lượng bạc của mình lại có thể bảo lưu thêm một đoạn thời gian, hần không khỏi cảm thấy thập phần may mắn.

Đang chuẩn bị đi cáo biệt mấy người Thủy Châu Nhi, tỳ nữ Tiểu Thảo lĩnh mệnh Giản đại gia rất không khách khí đẩy hần tới xe ngựa, sau đó phân phó phu xe dùng tốc độ nhanh nhất đưa gã thiếu niên say rượu trở về số 47 ngõ Lâm.

Ngồi trên chiếc xe ngựa chạy như bay, Ninh Khuyết bị xóc cho cao thấp phập phồng, dục tiên dục tử dục nôn, nhưng không biết vì sao lúc này trong đầu hần lại thanh minh một mảnh, không ngừng suy xét một vấn đề nghiêm túc: “Bản thân không ngớt tàn phá thân thể tinh thần cổ thủ nhà sách cũ, nghĩ vào thư viện tầng hai, là vì muốn tăng cường thực lực tự thân để có thể chính tay báo thù, chẳng lẽ từ nay về sau còn muốn thêm vô một lý do. . . để có thể tung hoành thanh lâu?”

Lúc người nào đó đang suy nghĩ loạn như ma trên xe ngựa, Thủy Châu Nhi cô nương trong tiểu viện lại nghênh đón một vị khách nhân. Là một trong mấy vị cô nương hồng bài của Hồng Tự Chiêu, trừ bỏ khách quen giống như ngự sử Trương Di Kỳ, nàng đã có quyền lợi chọn lựa khách nhân, thậm chí cự tuyệt khách nhân theo một mức nào đó, bất quá riêng với vị khách nhân một mình đêm khuya đi vào tiểu viện này, nàng vẫn phải mạnh mẽ lau đi vẻ mệt mỏi trên mặt, sau đó cường chấn tinh thần tự mình thay khách châm trà.

“Đi rửa cái mặt đi, một vị cô nương xinh đẹp bực này, chung quy không nên biến thành bản giống như lão đạo ta vậy.”

Vị khách tiến vào viện đêm khuya này là một lão nhân cao gầy, mặc một thân đạo bào cực cũ, hai bên trái phải áo bào đều có một vết dầu bẩn, ở giữa dường như còn có thể nhìn thấy mấy hạt cơm không biết còn sót lại từ hôm nào, thật sự là bản đến cực điểm. Cũng may gương mặt đạo nhân cao gầy vẫn sạch sẽ, chỉ là có mấy cọng râu dài thưa thớt dưới hàm, ngược lại hương vị đậm tục đáng khinh lóa ra từ cặp mắt tam giác kia lại bản đến cực điểm.

Thủy Châu Nhi cười cười, nghe lời đi theo thị nữ rửa mặt chải đầu trang điểm lần nữa.

Nàng chỉ biết thân phận vị khách này rất đặc biệt, chính là khách quý Giản đại gia tự mình giao phó, lại không biết đối phương rốt cuộc là ai, nghề nghiệp gì, về phần mấy thứ bề ngoài như quần áo dung mạo này nọ, từ trước đến nay không phải trọng điểm nàng hay các nàng quan tâm, quan trọng là vị đạo gia này từ trước đến nay ra tay cực kỳ hào phóng, hơn nữa ông ta tự xưng cần phải bảo vệ nguyên thân, đến hai ba lần đều chỉ động tay chứ không ‘lên giường’ thật sự, nữ tử thanh lâu có lý nào không thích loại khách nhân này.

Đạo nhân dơ bản cao gầy tự rót chén rượu bên cạnh bàn chậm rãi uống, đang lúc chán nản vô nghĩa, bỗng thấy cạnh bầu rượu có tờ giấy bị vỡ thành một cục, loại giấy sổ sách bình thường nhất, mơ hồ lộ ra chữ viết

bên trong, căn cứ niềm đam mê dưỡng thành tánh qua mấy chục năm tu hành của mình, theo bản năng ông nhắc lên cục giấy kia, sau đó tinh tế trải ra trên bàn.

Trang giấy nhàu loạn có viết một hàng mặc tự, chữ chữ kéo dài dính nhau không rõ, vương vấn không dứt ra được, cộng thêm dần giáo nghiêng lệch tán loạn, nhìn vào khiến người mất hứng.

Trên giấy viết: Tang Tang thiếu gia ta hôm nay uống say sẽ không trở về ngủ người nhớ uống sạch canh gà hầm còn thừa trong nồi.

Nhìn mấy chữ này, đạo nhân cao gầy gắt gao nhíu lại mày hoa, nhưng khiến người ngạc nhiên chính là, biểu lộ trong lúc ông ta nhíu mày ngưng thần chẳng phải mang vẻ chán ghét, mà là tràn đầy nỗi vui sướng kinh ngạc.

Đạo nhân cao gầy tinh tế đánh giá những chữ nhìn như gà bới kia, ánh mắt cuối cùng dừng ở hai chữ canh gà, tay phải khô gầy giống nhánh cây mục chắm vào chén rượu cho ướt, sau đó hạ ngón tay lên mặt bàn, bắt đầu phồng theo nét bút mà viết.

Nước rượu trên ngón tay tha thành chữ trên chiếc bàn gỗ lim, hai chữ canh gà hầu như giống y đúc Ninh Khuyết viết trên giấy, trong lúc mơ hồ phảng phất có từng luồng khí lưu, từ đầu ngón tay đạo nhân cao gầy thấm thấu qua nước rượu, thấm vào chỗ sâu gỗ lim cứng rắn, sau đó nháy mắt tản ra, hóa thành vô số dòng xoáy cực nhỏ biến mất vô tung.

Thủy Châu Nhi cô nương đang ở ngoài phòng rửa mặt chải đầu trang điểm, phảng phất cảm ứng được cái gì, nhìn ánh sao đầy trời phản xạ qua chậu nước, bất chợt ngẩn ra, không biết vì sao bỗng nhiên nhớ nhà vô cùng, tưởng niệm ngôi nhà ấm áp chưa bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của nàng mà chỉ tồn tại trong ảo tưởng, tưởng niệm hương vị canh gà mẫu thân nấu chưa bao giờ nhấm nháp qua, hốc mắt thoáng chốc ẩm ướt.

99. Chương 100: Truyền Nhân Thần Phù Sư

Caο gầy đạo nhân lấy ngón tay thấm đẫm rượu viết lên bàn gỗ lim, rất nhanh liền phồng qua một lần hai mươi chín chữ trên tờ giấy sổ sách nợ. Ông đặt ngón tay vào trong môi khô nứt nứt, sau đó khoanh tay ra sau, cúi thấp thân dí sát mặt mình lên bàn, nghiêm chỉnh cẩn trọng tiếp tục xem xét kỹ lưỡng trang giấy sổ sách kia.

Trải qua xem xét, mày nhăn ngày càng cong, tần suất đầu lay động ngày càng nhiều, vẻ mặt ngày càng mê vông, thì thào trong miệng: “Đây là lỗi viết gì a? Trước kia chưa từng gặp qua, không có nguyên khí dao động, vì sao bút ý lại có thể tràn đầy như thế? Rõ ràng tán loạn đến mức rối tinh rối mù, vì sao ngưng ý viết ra lại có thể khiến tâm thần người chợt căng thẳng?”

Đạo nhân cao gầy lúc lắc đầu đứng thẳng thân lại, loanh quanh trong phòng hết nửa vòng, sau đó lại bước nhanh trở về trước bàn gỗ lim, tiếp tục cúi đầu ngắm nghía chữ viết trên trang sổ sách, chau mày như cũ, đơng đưa đầu, nói liên thanh: “Không thông không thông! Thông được sao? Không thông được!”

Vô luận tam đại tông phái tu hành hay các quốc gia tranh chấp chém giết nhau thế nào, đều chưa từng có ai dám tỏ ra một chút bất kính với thần phù sư, bởi vì thế gian thiếu người tu hành mà thần phù sư lại càng hiếm thấy, vắt ngang giữa văn nghệ thế tục và tu hành thế ngoại, thần phù sư hễ đặt bút liền biến thành phong vũ, hễ viết một từ liền có thể kinh quý thần, thật sự quá mức trọng yếu với giới tu hành và chiến tranh, thuộc loại tài nguyên gần như không thể tái sinh, từ trước đến nay đều nhận được lễ ngộ sùng kính nhất.

Đại Đường đế quốc chính là cường quốc đệ nhất đương thời, nhưng số lượng thần phù sư Đại Đường có được thủy chung chưa bao giờ vượt quá mười, đại bộ phận thần phù sư đã sớm rời xa hồng trần, ẩn cư bên trong thư viện hoặc núi rừng, tận tâm giữ gìn hạo kinh tìm cây cầu đạo, kính dâng toàn bộ phần sinh mệnh còn thừa không nhiều lắm cho công cuộc tìm kiếm bí mật kết nối thiên địa, thần phù sư chân chính còn hành tẩu trên thế gian càng là cực kỳ ít ỏi. Trong bốn vị thần phù sư của Nam môn Hạo Thiên đạo, có hai vị

chính là sứ giả Tây Lăng thần điện phái đến thành Trường An để phát dương uy thế bản giáo, cũng không thường trú Trường An, cho nên thần phù sư Nam môn Hạo Thiên đạo chỉ có hai người.

Vị đạo nhân cao gầy đến Hồng Tụ Chiêu đêm nay chính là một trong số đó.

Tên ông ấy là Nhan Sát, đại cung phụng Nam môn Hạo Thiên đạo, sư huynh của đương kim quốc sư Đại Đường Lý Thanh Sơn, sở thích liệt tửu mỹ sắc diệu thư, chỉ nói riêng thuật viết chữ thi phù, cư nhiên là một trong những nhân vật tuyệt đỉnh nhất đương thời, đêm đó giữa mưa xuân bàng bạc, nương theo nước mưa ngõ nhỏ vẽ ngay một đạo phù chữ (tĩnh*), dọa cho thiên tài tu hành Đại Đường Vương Cảnh Lược được xưng vô địch dưới tri mệnh thành đứa con nít bị bầm bi thảm nỉ non, đó chính là thủ đoạn thần diệu của Nhan Sát. (*tĩnh = giếng)

Trừ bỏ đủ loại thủ đoạn phù thuật thần kỳ, thứ mà người đời ca ngợi thần phù sư nhất, chính là bản lĩnh thư pháp đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa của họ, thế gian có một loại cách nói thế này: đại thư họa gia không có tiềm chất tu hành, sẽ không thể trở thành thần phù sư, nhưng tất cả thần phù sư đều đương nhiên là đại thư gia hoặc đại họa gia có thể lưu danh sử sách.

Nhan Sát là một vị thần phù sư lấy việc lưu luyện câu lan thanh lâu làm vui, chỉ cần nguyện ý, ông tùy thời có thể trở thành người đứng đầu thư đàn thiên hạ. Vậy mà một nhân vật bậc này, cư nhiên lại cảm thấy hứng thú với hàng chữ viết ngoáy trên một trang giấy sổ sách thế kia, thậm chí đau khổ suy nghĩ không lý giải được, gật gù đắc ý liên miêng nói không thông, nếu để nhóm thư hào Đại Đường hoặc cường giả trong giới tu hành thấy một màn này, nhất định sẽ khiếp sợ nói không nên lời, hơn nữa bọn họ khẳng định sẽ phi thường hiếu kỳ, cái gã Ninh Khuyết viết ra mấy chữ này nọ có thể khiến thần phù sư cảm thấy buồn rầu kia — đến cùng là kẻ phương nào.

Một dòng hai mươi chín chữ kiểu viết thảo, có thể khiến Nhan Sát đường đường thần phù sư khổ tư không giải được, đây không phải Ninh Khuyết có bản sự bao lớn, mà do đủ loại nguyên nhân đêm nay, khiến cho thời điểm hần viết tờ giấy ghi chép này, bút ý tâm tình vừa đúng đạt đến điểm nào đó.

Hôm nay hần đọc sách trên tầng gác cũ có điều ngộ, quên ý mà nhớ tự hình, đương lúc vui sướng ngộ đạo lại cùng đồng học tới thanh lâu uống rượu cuồng hoan, mơ hồ tùy ý nâng bút theo lối viết thảo, liền tự nhiên mà phát ra những gì ngộ được lúc xem sách ban ngày, quên hết tất cả quy củ luật lệ bút chương thâm nghiêm, thậm chí dưới tình trạng say như chết còn theo bản năng tận lực tản đi hết thủy quy củ họa bút hái mơ vật nho này nọ, mượn cảm giác say cuồng loạn mà tha mực lan tràn, chính là theo đuổi tán loạn không rõ.

Cách viết chữ như thế cũng là đường vòng ngõ tắt, đi lên một con đường vụng về cứng nhắc kết hợp cùng hứng thú ẩn sâu đối với pháp môn tu hành, nếu để một vị đại thư gia thành Trường An nào khác đến xem lối viết thảo này, kỳ thực cũng sẽ không có quá lớn cảm giác, nhưng lọt vào mắt một vị thần phù sư, lại luôn cảm thấy như khều đến chỗ ngứa của mình, còn là cái chỗ bí ẩn nào đó sau lưng, nơi mà chính mình sáu mươi năm qua chưa từng khều tới, ngày thường không chạm thì thôi, một khi chạm sẽ ngứa đến tận xương tủy!

Về phần thần phù sư Nhan Sát nói không thông lối viết thảo của Ninh Khuyết trên tờ giấy này, cũng là không hề nói sai một li, bởi Ninh Khuyết vốn sẽ không thông, hần không thông đạo lý tu hành, các khiêu tuyệt sơn khí hải trong cơ thể vẫn không thông như cũ, hiện thời chính là muốn chạy lên núi lại phát hiện một con đường mòn trải dài gấp khúc kỳ quái, mà tận cùng đường mòn vẫn có tảng đá to chặn đường như xưa, nơi nào thông được?

Văn tự có ý tứ ở chỗ mỗi một nét bút liền kề nét tiếp theo, khiến cho từng chữ đều ẩn chứa tâm ý tư tưởng của người viết ngay lúc đó, có ý này liền có tâm kia, hai mươi chín chữ kiểu viết thảo này của Ninh Khuyết có thể nói là chữ chữ không thông, đó là tâm này không thông, cho nên mới khiến ý rơi vào nét mực không cách nào thông thấu ra ngoài, nhưng hiện tại được thần phù sư Nhan Sát đại danh đỉnh đỉnh tự tay viết phỏng theo một lần, cho dù gông xích cường đại như thế nào cũng rất cuộc không thể giam cầm tâm ý bên trong văn tự được nữa, đi qua nước rượu rót vào bàn gỗ lim cứng rắn, đi qua mùi rượu tản ra không khí rồi tràn ngập toàn bộ Hồng Tụ Chiêu. . .

Lúc ấy Ninh Khuyết viết cho Tang Tang mấy chữ này chính là đúng ngay thời điểm miệng ngâm rượu nóng, ý tứ muốn biểu đạt nhìn như là muốn ngủ lại Hồng Tụ Chiêu, nhưng giờ phút này, khi ý tứ chân thật giấu

trong bút chương toàn bộ phát ra, mới để lộ suy nghĩ chân thật của hấn, chính hấn đều không ngờ bản thân lại có ý này, khả năng sẽ không chịu thừa nhận.

Bên vài nhánh mai trồng phía tây đình viện, Lục Tuyết cô nương đang ôm ấp tiêu dài im lặng không nói, gương mặt thanh lệ tiêu tụy của nàng tràn đầy vẻ ưu thương, nhìn cây mai già góc sân sớm không còn màu sắc mà tưởng niệm gia hương thịnh xuân phía nam.

Bên mấy cụm trúc trồng phía đông đình viện, Thủy Châu Nhi cô nương kinh ngạc ngẩn người trước ánh sao đầy chậu, nước mắt lấp lánh như trân châu chảy xuống gò má trơn mịn đầy đặn, rơi vào chậu nước phát ra một tiếng vang nhỏ.

Trong căn phòng thanh tĩnh trên tầng cao nhất, phía sau tấm rèm châu, Giản đại gia nhìn bức họa bên giường, trán rộng nhăn thành ba nếp, nhìn gã thiếu niên thư sinh cười lừa đen trên bức họa, nhìn hai hàng lông mày khời mào quen thuộc của hấn, nhìn thần thái cười to đầy phần khởi thậm chí là kiêu ngạo, nước mắt chậm rãi chảy xuống, thấp giọng thì thào u oán: “Cái tên ma quỷ Kha Hạo Nhiên nhà người, năm đó lão nương ta mỗi ngày nấu canh gà chờ người trở về uống, người cứ chịu không đến, hiện tại hay lắm, người có muốn uống cũng không được nữa, cũng không biết hiện tại người. . . ở dưới đất trải qua đến cùng có tốt không.”

Đột nhiên nàng khẽ nhướn mày, buông lỏng khăn lụa nắm chặt trong tay, vội đi hai bước đến cạnh lan can nhìn về phía đình viện dưới lầu. Nàng biết thân phận đạo nhân cao gầy trong sân Thủy Châu Nhi, lại không sợ chút nào, khuôn mặt mang theo vẻ tức giận nhẹ giọng mắng: “Cái tên già này thật không nói đạo lý! Hết chuyện làm lại đến đây chọc cho ta nhớ tới gã khốn chết bầm kia!”

Giữa bóng trúc sân đình, Thủy Châu Nhi chậm rãi trở về phòng sau khi tẩy sạch lớp trang điểm mỏng trên mặt, nhìn đạo nhân cao gầy gật gù đắc ý bên cạnh bàn, không khỏi nao nao, tiến lên phía trước nhìn thoáng qua, nhíu mày nghi hoặc hỏi: “Tiên sinh, mới vừa rồi ta cứ cảm giác mình ngửi thấy hương vị canh gà, đây là tại sao?”

“Không phải hương vị canh gà, là hương vị về nhà.”

Thần phù sư Nhan Sát lắc lắc đầu, chỉ vào hai mươi chín chữ viết ngoáy bằng mực nói: “Thời điểm người nọ viết tờ ghi chép này, vô cùng vội vã muốn về nhà uống bát canh gà còn thừa nọ, canh gà cũng không hấn là ngon, ta chỉ tò mò vị tử Tang Tang này, không biết là vợ hung hay mẹ dữ trong nhà hấn, lại có thể bức hấn thành ra như vậy.”

“Giấy ghi chép này. . . không phải Ninh Khuyết viết sao?” Khuôn mặt thanh tú tinh xảo của Thủy Châu Nhi tràn đầy nghi hoặc khó hiểu: “Thế nhưng hấn lúc ấy không giống bộ dáng như muốn về nhà, Tang Tang cũng không phải thê tử hấn, chỉ là. . . một tiểu thị nữ.”

“Tiểu thị nữ? Vậy lại càng không thông.”

Thần phù sư Nhan Sát lắc lắc đầu, lại không để ý tới việc này nữa. Cả đời ông chưa từng đón dâu, chính là vì ở Đại Đường, nhất là ở Trường An, toàn nhìn thấy những nàng dâu dữ như cọp, thế nên kẻ một lòng lưu luyến bụi hoa, suốt ngày ném thực phẩm tươi sống như ông có nghĩ nát đầu cũng nghĩ không ra, một nàng tiểu thị nữ cùng một chén canh gà còn thừa có cái gì đáng giá lưu luyến đến vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, đạo nhân cao gầy cười xe ngựa rời đi, không có hỏi cái tên Ninh Khuyết viết ra hai mươi chín chữ kia đến cùng là thần thánh phương nào. Sau một lúc lâu, Thủy Châu Nhi gấp dài xoa mắt buồn ngủ đi tới, nàng sớm quên mất đủ loại cảm xúc đêm qua, tiếp nhận trà nóng từ tỷ nữ bưng lên miệng uống, theo bản năng liếc mắt một cái lên bàn, phát hiện mảnh giấy sổ sách rách nát nọ đã không cánh mà bay, mà hai mươi chín vết chữ đạo nhân cao gầy lấy ngón tay thấm nước rượu phồng lại trên bàn gỗ lim đêm qua, càng đã sớm khô cạn không thấy.

Nàng cười lắc lắc đầu, buông chén trà trong tay, chiếc vòng xanh biếc trên cổ tay nhẹ nhàng đụng phải mặt bàn gỗ lim bên dưới, chỉ nghe một tiếng rắc nhẹ vang lên, mặt bàn thế mà bị chấn nổi lên một lớp bột sơn đỏ rất nhỏ.

Thủy Châu Nhi có chút kinh hãi, trợn tròn mắt tò mò nhìn lại, do dự một lát liền dùng khăn lụa trong tay áo nhẹ nhàng quét một chút, chỉ thấy dưới lớp bột sơn đỏ kia, đúng là một loạt chữ viết cực ngoáy, những

chữ này nhìn cũng không sâu, nhưng dấu vết lại in hằn lên gỗ, căn bản không cách nào lau quệt, quả thật có thể nói là đã ăn sâu vào gỗ!

“Tang Tang thiếu gia ta hôm nay uống say quá nên sẽ không trở về ngủ nữa người nhớ uống sạch hết canh gà hầm còn thừa trong nồi.”

Thủy Châu Nhi trợn tròn mắt, gắt gao nhìn chằm chằm chữ viết ngoáy trên bàn gỗ lim, mơ hồ minh bạch một ít gì đó, nàng không biết đạo nhân cao gầy chính là thần phù sư trong truyền thuyết, cũng nhìn không ra Ninh Khuyết tương lai đến cùng có thể có bao nhiêu tạo hóa, nhưng nàng tất nhiên biết lai lịch đạo nhân cao gầy bất phàm, nàng thật tình hi vọng Ninh Khuyết tương lai có thể có một hồi đại tạo hóa, càng máu chốt là, kinh nghiệm duyệt tấn phong nguyệt của nàng có sự miễn cảm trời sinh với mấy thứ như kỳ ngộ này nọ, vì thế trước tiên nàng phân phó tỳ nữ cẩn thận thu hồi chiếc bàn này, chú ý bảo quản, chờ tương lai đến.

Bên kia, thần phù sư Nhan Sát rời thanh lâu, lên một chiếc xe ngựa cũ nát, đi trong thành Trường An không được bao lâu, liền gặp một vị đạo nhân trẻ tuổi kẹp cây dù vàng dưới nách, vị đạo nhân trẻ tuổi này kính cẩn đáp: “Sư bá, chuyện tình ngài giao cho đã điều tra xong, người nọ tên Ninh Khuyết, từng một đường hộ tống công chúa. . . Lữ Thanh Thần đã xem qua, xác nhận không có tiềm chất, vài ngày trước thư viện cũng xem qua, ngay cả Thuật khoa đều không vào được.”

Thần phù sư tiếc hận thở dài. Khoan nói đến quan hệ giữa thiếu niên kia với công chúa điện hạ, chỉ riêng việc chư khiêu không thông đã là tuyệt cảnh, chẳng lẽ muốn thỉnh mấy vị đại thần quan Tây Lăng thần điện tập hợp lực lượng thay thiếu niên này thi triển Đại Hàng Thần Thuật mạnh mẽ thông khiêu? Đạo phù thuật thần kỳ khó kiếm truyền nhân, đem qua thật vất vả mới gặp một người, lại vốn sinh ra đã kém cỏi, thật sự là đáng tiếc đáng tiếc thay

100. Chương 101: Lời Nhắn Về Cây Tiêu Của Đất Trời

Ninh Khuyết cũng không biết bản thân lại một lần nữa bỏ lỡ sát bên một cái cơ duyên thật lớn nào đó, tự nhiên cũng không biết tờ giấy sổ sách rách nát kiểu chữ thảo của mình ở thanh lâu đã bị một vị thần phù sư nào đó trông thấy, liền tạo nên hai đại danh thiếp lừng lẫy sau này, một cái là thiếp canh gà của Ninh Khuyết, cái còn lại là bản dập khắc gỗ của Nhan Sát đại sư. Hiện thời hắn vẫn như cũ là ông chủ nhỏ bữa bãi vô danh trong căn tiệm số 47 ngõ Lâm, gã học sinh khắc khổ chăm học trong thư viện.

Sáng sớm hôm sau tỉnh rượu, hắn cau mày cực kỳ gian nan uống hết bát canh gà không biết nóng bao nhiêu độ kia, sau đó kêu Tang Tang chuẩn bị thu thập nồi bếp, nhìn hai má đen đen của tiểu thị nữ, cực kỳ nghiêm cẩn nói: “Đêm qua uống nhiều là do quá mức cao hứng, chỉ là lúc trở về say quá nên chưa kịp nói người.”

Tang Tang ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhướn mày hẹp, mở to cặp mắt sáng ngời, tò mò nhìn hắn hỏi: “Thiếu gia, sự tình gì khiến người vui vẻ đến mức ấy a? Ta thật sự hiếm khi nào thấy người uống nhiều rượu như vậy.”

“Hôm qua đọc sách trong thư viện, ta hình như đã phát hiện ra phương pháp đọc nhớ được từ.”

Ninh Khuyết cười vươn một ngón tay, không ngừng lắc lắc trước chóp mũi nhỏ của nàng, nói: “Tuy rằng khả năng chỉ là một tia hi vọng mong manh, nhưng dù sao vẫn là hi vọng, ta nghĩ nếu quả thật có thể, bản thân nhất định phải bắt lấy.”

Cái gọi là hi vọng, chính là ngẫu nhiên phủ định tuyệt vọng. Bởi vì chính là ngẫu nhiên, cho nên luôn rất khó kéo dài, là một kẻ bị vận mệnh đùa bỡn trên chọc mười mấy năm, Ninh Khuyết càng rõ ràng hơn ai hết, hi vọng lúc cuối cùng thường thường đều sẽ biến thành thất vọng rồi tới tuyệt vọng, ôm hi vọng càng lớn, đến cùng hối hận và tiếc nuối sẽ càng sâu.

Vô luận là người tu hành sơn dã Yên cảnh năm đó, hay là quan viên khảo hạch quân bộ, ông lão Lữ Thanh Thần ôn hòa đi chung đường, cho đến thời điểm gần đây nhất nhập thư viện Thuật khoa chọn lựa, hắn lần

lượt chịu đựng thống khổ đến từ quá trình hi vọng tiêu tan, đã trở nên ngày càng bình tĩnh, thậm chí chết lặng, thế mà sâu trong nội tâm hẳn vẫn luôn chưa từng buông tha hi vọng, cho dù mặt ngoài hẳn có vẻ đã không còn quá để ý việc bước vào thế giới tu hành thần kỳ kia.

Bởi vì hẳn biết muốn sống sót, sống cho tốt trên thế giới này, muốn hoàn thành công cuộc báo thù của hẳn, muốn viết xuống tên mình trên mảnh đất đen phì nhiêu Đại Đường này, nhất định phải tiến vào thế giới kia, một khi bản thân buông tha toàn bộ hi vọng, như vậy kết cục sẽ không còn là thất vọng nữa, mà là tuyệt vọng.

Vì bắt lấy hi vọng cuối cùng tồn tại trong mơ hồ kia, Ninh Khuyết lại điều chỉnh trạng thái tinh thần của mình đến cảnh giới hùng hồn xán lạn nhất, mỗi ngày sáng sớm trời còn chưa tỏ đã đạp xe ra thành Trường An, đến lúc bóng đêm phủ đen như mực mới đạp xe trở về số 47 ngõ Lâm, sáng nào học tập sáu khoa kinh điển cũng hay buồn ngủ, đến lúc tiếng chuông tan học thứ ba vang lên, cả người liền như đánh máu gà tiết canh vậy, tinh thần nhảy lên gấp trăm lần, lao ra phòng học vọt vào phòng ăn, nhai kĩ nuốt chậm hai suất cơm trưa, lại tản bộ mấy vòng quanh hồ, sau đó lại lên lầu lên lầu nữa lên lầu mãi, tay cầm cuốn sách không buông không nghỉ.

Hắn phơi ánh mặt trời bên dưới cửa sổ phía tây nhìn mặc tự, dùng Vĩnh tự bát pháp hóa giải toàn bộ văn tự trên trang sách cũ thành nét bút riêng lẻ, sau đó tinh tế thể hội thể đi chữ trong nét bút, tận lực quên đi ý.

Vị nữ giáo viên vẫn như cũ yên tĩnh viết chữ trà hoa nhỏ bên cửa sổ phía đông, không biết nàng mở búi tóc tự lúc nào, tóc ngắn mềm mại vừa qua tai ánh lên cảnh xuân ngày càng đậm ngoài cửa sổ, ôn nhuận đến cực điểm, cũng trầm mặc đến cực điểm, vô luận thái độ thỉnh giáo của Ninh Khuyết thành khẩn đến cỡ nào, nàng cũng không bao giờ khăng khải cho ra chỉ điểm gì nữa.

Giữa trưa nào đó mấy ngày sau, quyển Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải rốt cục bị hẳn lật tới phần giữa, mặc tự ánh vào mi mắt hẳn bị hóa giải không biết thành mấy ngàn nét bút, sau đó một lần nữa tổ hợp thành mấy ngàn chữ Vĩnh hình dạng không đồng nhất, hàm ý không hiểu, cơ hồ đã hoàn toàn hao hết tinh thần thể lực của hẳn.

Ninh Khuyết xoa xoa đôi mắt cay nhức, im lặng quay đầu nhìn lá cây ngày càng đầy đặn xanh tươi phía ngoài cửa sổ, hẳn biết nếu cứ mạnh mẽ nhìn tiếp như vậy đã không còn ý nghĩa, cho dù tiếp tục áp bức phần tinh thần nghị lực cuối cùng của bản thân, cũng chỉ là thể hội thêm một ít dụng ý của các phù sư sao chép sách, ngoài ra không còn gì trợ giúp bản thân bước vào cảnh giới ban đầu.

Khiến hẳn cảm thấy thất vọng nhất chính là, trên tờ giấy mỏng kẹp trong sách không còn xuất hiện thêm lời chú giải nào của vị giáo viên thần bí kia nữa, thậm chí ngay cả đôi ba dòng đều không có, phảng phất người nọ cứ thể bốc hơi.

Tiếng ve kêu khiến học sinh thư viện phiền não ngàn năm qua, ngay một khắc nào đó sau giữa trưa này bỗng không hề báo trước bắt đầu luân hồi năm Thiên Khải mười hai, Ninh Khuyết lẳng lặng nghe tiếng ve kêu ồn ào ngoài cửa sổ, sau khi lắng nghe một quãng thời gian rất lâu, bỗng nhiên quay đầu, khép lại quyển sách mỏng manh trên gối, sau đó nhắm mắt bắt đầu minh tưởng.

Những nét văn tự này nọ trên sách bị hẳn dùng Vĩnh tự bát pháp phân giải thành từng nét tâm ý, sau đó bị hẳn mạnh mẽ xua tan tư tưởng quên đi nghĩa từ, thế nên tuy số lượng đồng đảo, nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng yên tĩnh neo ở một xứ nào đó trong thế giới tinh thần, chỉ khi nào bắt đầu minh tưởng những nét bút này, như vậy tâm ý nét bút rối rắm sẽ trở nên hung hiểm hẳn lên.

Ngày đầu tiên xem chữ quên ý, lúc cảm thụ niệm lực bên trong ngực bụng không có đường chảy xuống, Ninh Khuyết biết rõ nếu mạnh mẽ minh tưởng thôi niệm khẳng định sẽ phi thường hung hiểm, cho nên mấy ngày nay hẳn không thử lại nữa, chỉ là hi vọng đang ở nhân gian, ở ngay trước mắt, nếu cứ trở mắt nhìn nó tồn tại như vậy, lại dần dần trốn đến Minh giới, đến chân trời, đây là chuyện hẳn tuyệt đối không thể chấp nhận, cho nên đến giờ khắc này, hẳn phải tiến hành ném thử một lần nữa.

Hắn nhắm mắt khoanh chân ngồi bên cửa sổ, bất động thật lâu, phảng phất một pho tượng, một làn gió xuân ấm áp tràn vào từ cửa sổ phía tây, thổi đến học bào màu xanh khinh bạc trên người hẳn, từng đợt sóng gợn nổi lên, mấy nếp thanh sam phủ ngoài ngực bụng thông thả phồng lên sau đó xẹp xuống, lại phồng

lên lại xẹp xuống, phẳng phất có được linh tính nào đó, lại phẳng phất như sinh mệnh kỳ diệu nào đó sống lại, chỉ tiếc các nếp phẩy nhẹ lên xuống này nó đúng là vẫn còn không cách nào tương thông, cô lập trong góc không cách nào chạm nhau, linh tính không thông, sinh mệnh không có căn bản, dần đi nhanh về hướng suy bại.

Ao nhỏ nào đó bên trong thư viện, nước ao bị gió nhẹ thổi gợn lăn tăn, vài khóm lục bình nhỏ bập bềnh trôi bốn phía trên mặt nước, thế nhưng bất luận lục bình trôi đến phương nào, cuối cùng đều sẽ chạm vách ao mà quay trở lại.

Chỗ thâm sơn nào đó của thế gian, có danh sĩ xuyên rừng rậm viếng danh miếu, đập toang cửa gỗ miếu nhỏ mới biết được đại đức cao tăng sớm đã dạo chơi tứ hải, thế nên danh sĩ đành phải phẩy tay xuống thềm trở ra, quay đầu nhìn con đường cụt giữa rừng, cực kỳ phần nộ.

Trong thế giới tinh thần Ninh Khuyết giờ này khắc này, những nét bút rối rắm đến cực điểm kia đã bị phân giải thành các bộ chữ hầu như không có ý nghĩa rõ rệt, những đường thẳng nét ngang đường vòng theo ý đồ minh tưởng tìm hiểu của hần, chợt trở nên sống động hẳn lên. Từng đường nét mực sắc bén hơn cả kim loại, biến thành đao trạn người người sợ hãi của người man bộ lạc Kim Trướng trên thảo nguyên, nhiều điểm bút lông vô cùng ảm ướt, biến thành mưa lạnh thổi ngoài Xuân Phong đình, bắt đầu hạ xuống, hạ xuống chính là đao chém đầu người vô số, hạ xuống chính là mưa to bàng bạc vô tận, không có xung đột tận cùng mà chỉ có vô cùng vô tận.

Đột nhiên toàn bộ thế giới đao biến mất, mưa cũng tạnh, hần bỗng nhiên mở hai mắt, thoát ra khỏi trạng thái ngồi tại chỗ minh tưởng của mình, cảm thấy một trận đau đớn buồn bực kịch liệt giữa ngực, nhìn không được cúi đầu ho khan dữ dội, âm thanh ho khan thoáng hiện, nháy mắt xé rách yên tĩnh của tầng gác cũ, hần vội vàng nâng tay áo che miệng, lại phát hiện trên tay áo xanh nhiễm chút huyết điểm tinh hồng.

“Phu Tử từng nói qua, cậy mạnh là chuyện rất không thú vị. Thân thể người không thích hợp tu hành, tuy rằng nghị lực kinh người, thậm chí tìm được phương pháp rất thú vị nào đó, nhưng. . . nếu không được thì chớ mãi kiên trì.”

Không biết tự khi nào mà nữ giáo viên đã chạy tới trước Ninh Khuyết, dùng ôn hòa ánh mắt nhìn hần nhẹ giọng nói.

Ninh Khuyết ngưỡng mặt nhìn lại, mới phát hiện dáng người vị nữ giáo viên này cực kỳ tinh xảo, mắt trong mi mảnh, đúng là nhìn không ra tuổi bao lớn, hần biết thời khắc hung hiểm vừa nãy, hần là nàng đã dùng biện pháp mạnh mẽ nào đó gọi hần ra từ trong minh tưởng, không khỏi cười tự giễu, đứng lên lau vết máu khóe môi, thành khẩn thi lễ.

Nữ giáo viên cười lắc lắc đầu, ý bảo hần không cần trịnh trọng để ý như vậy, sau đó liền mang theo trang sách đầy chữ trầm hoa nhỏ đi đến chỗ sấu giá sách, không biết từ đâu vòng ra chỗ cũ.

Bất tri bất giác, Ninh Khuyết minh tưởng tổn rất nhiều thời gian, ngoài lâu không ngờ đã hoang hôn nồng đậm, là lúc bóng đêm buông xuống, hần không vội vã rời đi, mà lẳng lặng đứng dưới cửa sổ phía tây, nghe xong một đoạn ve kêu có ve do chưa quen thuộc hoàn cảnh, sau đó đi đến cạnh án thư, mài mực chấm bút lên giấy viết xuống một đoạn thoại.

. . .
. . .

Đêm dài, phù văn chỗ sấu giá sách trên tầng gác cũ lại sáng, sau đó lặng yên không tiếng động mở ra hai bên, kèm theo tiếng thở dốc phù phù trầm trọng, Trần Bì Bì cực kỳ gian nan chen vào, mặt béo thịt run run cực kỳ buồn cười.

Đêm đó sau khi hần lưu lại những lời này, luôn hóng xem đối phương có thể có tiến triển gì không, lại gặp đúng lúc Ninh Khuyết xin nghỉ bệnh, chậm chạp mấy ngày không có đợi tới hồi âm, tuy rất tức giận nhưng vẫn là tò mò càng nhiều, thật không khéo chính là, vài ngày nay nhị sư huynh khiến hần đau đầu e ngại nhất không biết đầu óc có vấn đề gì, bỗng nhiên phát động tập thể nhóm đồng môn học tập quy trình hiến tế ân lễ thời cổ, chịu đủ loại mệt nhọc luân phiên oanh tạc, căn bản không có thời gian tinh lực đến đây.

Hôm nay rốt cục được nhàn hạ, Trần Bì Bì bất chấp tắm rửa nghỉ ngơi, vội vã chạy đến tầng gác cũ, chính là muốn nhìn một chút cái tên đáng thương lại thật đáng giận kia có hồi âm hay không.

Đi đến trước giá sách rút ra bản sách mỏng. Bắt đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải kia, may mắn nhượng khẽ, phát ra một tiếng ồ nhẹ, chép chép miệng nhìn một lát, hần nhin không được lắ đầu tán thưởng nói: “Tên này thật đúng là tài cao gan lớn, cư nhiên bị hần ngành sinh sinh nghĩ ra loại biện pháp đần này, hơn nữa cư nhiên thật đúng là có thể nhìn hiểu?”

Hần tự nhiên là đang đọc tờ giấy trả lời ban đầu của Ninh Khuyết, ngay sau đó, hần liền thấy được lời nhắn lại mới nhất hôm nay, tiếng chép miệng nhin không được càng vang dội, cau mày buồn rầu nói: “Ngay cả việc này còn không hiểu, cư nhiên còn muốn chơi tu hành? Thật không biết người là thiên tài hay ngu ngốc nữa!”

Trầm mặc một lát, Trần Bì Bì ngồi vào chiếc bàn bên cạnh cửa sổ phía tây, mài mực chấm bút bắt đầu trả lời, trong lần trao đổi thứ hai của hần với Ninh Khuyết, vị học sinh thiên tài đến từ Tây Lăng này đã viết như sau: “Người là con nít ba tuổi hay sao? Ngay cả đạo lý cơ bản như vậy cũng không hiểu? Nếu như người một khiếu cũng không thông, đắy chính là không thông, tự nhiên không cách nào sinh ra cộng minh với hơi thở thiên địa, không có phương pháp nào khác có thể đi. Nếu người muốn hỏi đạo lý cụ thể, ta chỉ có thể làm một phép so sánh cho người, thân thể chúng ta giống như một thứ nhạc khí, giả sử là cây tiêu đi, vậy thì niệm lực chính là hơi thở thổi vào trong tiêu, thế nhưng có tiêu có hơi thở cũng không nhất thiết có thể thổi ra khúc nhạc tuyệt vời, bởi vì thanh âm là vọng ra từ lỗ tiêu.”

“Nếu cây tiêu này của người ngay cả lỗ đều không có, vậy người làm thế nào thổi được? Thiên địa nghe không được tiếng nhạc của người, làm thế nào cảm ứng? Tuyết sơn khí hải của người có nhiều lỗ không thông như vậy, người còn muốn ép buộc thế nào?”

101. Chương 102: Những Kẻ Kinh Mạch Không Thông Hoặc Đứt Đoạn Nào Đó

“Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành a.”

“Các người có học thuộc ba bài văn trong giáo án hôm nay chưa đắy?”

“Chưa, tự dưng sao phải học?”

“Vậy các người tự cầu phước đi a, nghe nói ngày thường các giáo viên sẽ dùng phương thức hỏi bài để chấm điểm, mà điểm này lại chiếm tỉ lệ không nhỏ trong đợt thi cuối kỳ, nếu đến lúc đó thi cuối kỳ không qua, không ai có thể giúp chúng ta được nữa.”

“Thi cuối kỳ cư nhiên còn muốn tính toán thành tích ngày thường?”

“Nghe gia thúc nói hồi ấy học là thế, đợt lát nữa Ngô lão học sĩ sẽ thử kiểm tra đọc thuộc lòng bản hịch văn phạt Yên dài ba ngàn bảy trăm bốn mươi tám từ kia, ta khẳng định không đọc được hết, các người nhớ nhắc tuồng ta vài câu.”

“Đó là tự nhiên, có điều vấn đề của ta ở chỗ, cho dù các người có nhắc ta vài câu, ta cũng đọc không ra a.”

Sáng sớm trước cửa thư viện, các học sinh xuống xe ngựa gặp nhau hành lễ hàn huyên.

Thái dương nhô cao tỏa nắng, chim chóc ca xướng giữa núi rừng phía sau thư viện, theo tiết xuân càng đậm, mùa hè sắp sửa bùng xuống, nhiệt độ trở nên ngày càng cao, các học sinh trẻ tuổi đã thay đổi đồng phục thư viện mùa hè, chất vải mềm nhẹ thông thoáng, bị gió phất một cái liền xốc tay áo lên, tăng thêm vài phần tiêu sái tươi mát so với ngày trước. Bọn họ bắt đầu cuộc sống bình thường mỗi ngày như vậy, nhìn như oán giận khấn trương, lại lộ ra khí khái tự tin tràn đầy sinh lực ẩn bên trong nhiệt huyết tuổi trẻ.

Ninh Khuyết đứng giữa nhóm đồng học ôn hòa cười đáp, nhìn thần sắc hưng phấn trên những gương mặt bị bọn họ mạnh mẽ lau đi vẻ non nớt, không khỏi thầm cảm thấy buồn cười, nghĩ rằng tuy vật đổi sao dời trắng mắt, nhưng có một số việc vẫn luôn tương tự như xưa.

Ba lượt thi cuối kỳ hàng năm là một trong những kỳ giáo dục quan trọng nhất thư viện, tầm quan trọng gần với khảo nghiệm thực tập học sinh Đại Đường cùng với thi tốt nghiệp thư viện, các học sinh trẻ tuổi hiểu thẳng làm sao có thể không coi trọng, nói không chừng mấy tên này mặt ngoài oán giận dèm qua không ôn bài, nhưng kì thực lại ngồi gào tới sáng sớm mới ngủ chập chờn một lát, lúc này sớm đã có thể đọc lầu lầu đồng chữ nghĩa kia, chẳng qua trên mặt lại tận lực biểu hiện như gió thoảng mây bay, thậm chí là lười biếng.

Thời gian học tập buổi sáng không có gì quá đặc biệt, bắt đầu với tiếng tụng sách mang theo khẩu âm Giao Châu nồng đậm của lão học sĩ văn học thư viện Ngô Trần Thiên, tuy rằng lão học sĩ đồng dạy đọc thiên tịch văn phạt Yên của đại tài tử Vương Sùng Nhân năm Thành Hóa kia đến nổi tung hoành rơi lệ, nhưng các học sinh thật sự có chút không nghe ra khẩu âm của ông, thế nên không khí phòng học không khỏi có chút nặng nề, đến cuối cùng lão học sĩ làm ướt hết ba chiếc khăn tay cộng thêm nửa ống tay áo, lại chỉ đổi lấy các học sinh ngáp không tiếng động.

Cũng may lão tiên sinh không có lâm thời kêu học sinh đứng lên đọc thuộc thiên tịch văn, hẳn là ông cũng rõ ràng, tuy bản thân có thể cách bốn mươi năm vẫn còn thuộc lầu thiên tịch văn dài lê thê này, nhưng cũng không thích hợp dùng tiêu chuẩn đồng dạng yêu cầu học sinh của mình.

Tiếng chuông tan học thứ ba vang lên, Ninh Khuyết rút cục nhẹ nhàng thở ra, thu thập qua loa một phen đồ đạc sách vở, giành trước chạy ra khỏi lớp Bính, xuyên qua con đường hẹp lát đá xanh dọc theo bờ hồ đi đến nhà sách cũ. Hẳn hiện tại dùng Vĩnh tự bát pháp đọc sách quên ý, đã không còn giống lúc trước nhìn cái là ngất, cho nên cũng không cần yêu cầu quá khắc nghiệt với chế độ ẩm thực nghỉ ngơi như trước nữa, càng trọng yếu hơn là, hẳn rất hiếu kỳ, hoặc giả nên nói rất chờ mong, vị để lại lời nhấn thần bí kia sẽ trả lời nghi vấn bản thân lưu lại hôm qua như thế nào.

Lộc cộc lộc cộc lên lầu, nghiêm mặt rũ tay áo, kính cẩn hành lễ nữ giáo viên yên lặng nhu hòa bên cửa sổ phía đông, bước nhanh đến trước giá sách, rút ra bản Bức đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải mỏng dính kia, mở ra bằng tốc độ nhanh nhất, rút ra trang giấy viết chỉ chút chữ nọ, Ninh Khuyết cường chế hưng phấn nhìn lại, sau đó lẩm vào trầm mặc thật lâu.

“... thân thể chúng ta giống như một thứ nhạc khí, giả sử là cây tiêu đi, vậy thì niệm lực chính là hơi thổi thổi vào trong tiêu, thế nhưng có tiêu có hơi thổi cũng không nhất thiết có thể thổi ra khúc nhạc tuyệt vời, bởi vì thanh âm là vọng ra từ lỗ tiêu.”

“Nếu cây tiêu này của người ngay cả lỗ đều không có, vậy người làm thế nào thổi được? Thiên địa nghe không được tiếng nhạc của người, làm thế nào cảm ứng? Tuyết sơn khí hải của người có nhiều lỗ không thông như vậy, người còn muốn ép buộc thế nào?”

Ninh Khuyết nhìn lời nhấn trên giấy, sau một quãng thời gian thật lâu mới ngẩng đầu, lắc đầu cười bất đắc dĩ nhìn khu rừng phía ngoài cửa sổ, lắng nghe tiếng ve kêu, phát ra một tiếng thở dài thật nhỏ, nói: “Hóa ra chính là đạo lý này, hóa ra... ta chính là một cây tiêu thổi không kêu.”

Sau đó hẳn cúi đầu nhìn xuống ngực bụng của mình, ánh mắt dừng trên viện phục xanh nhạt, tưởng tượng tuyết sơn khí hải không biết hình dáng cụ thể bên trong cốt nhục ẩn dưới lớp vải, phẳng phất như nhìn thấy một đồng núi đá lớn đần độn không có lỗ khiêu, không có lối mòn quanh co khúc khuỷu, vô luận bị sóng đánh gió thổi ra sao đều không thể phát ra thanh âm gì.

“Người có thể viết ra lời này, thật sự là thiên tài a!” Hẳn nhìn không được lại nhìn thoáng qua chữ viết trên trang giấy, trong lòng lặng yên tán thưởng: “Dùng đũa nữ nhân giảng thuật đạo lý xem chữ quên ý, cư nhiên kế tiếp còn có năng lực nghĩ ra so sánh thổi tiêu tuyệt diệu như vậy, nếu người nọ là giáo viên, khẳng định là vị giáo viên tài giỏi nhất thư viện.”

Tán thưởng một hồi, nghĩ tới tòa núi đá ven hồ xơ cứng trong cơ thể, nghĩ bản thân căn bản không có biện pháp thay đổi được gì, tâm tình Ninh Khuyết khó tránh khỏi có chút ảm đạm, than nhẹ một tiếng bỏ lại quyển Bức đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải lên giá sách, đi tới đi lui loanh quanh.

Đã biết quan hệ giữa khiêu huyết trong tuyết sơn khí hải, niệm lực và hơi thở thiên địa, minh bạch giới hạn trời sinh của thể chất, mặc dù có thể sử dụng chút biện pháp xuẩn ngốc liếc mắt nhìn thế giới kia một cái, giải quyết xong tâm nguyện nào đó, nhưng không cách nào thật sự bước vào thế giới kia, Ninh Khuyết cảm thấy tiếp tục cưỡng ép đọc sách bằng phương pháp nhìn từ quên ý, đã không còn ý nghĩa bao nhiêu, bởi với hắn mà nói, tiến vào thế giới kia trọng yếu hơn nhiều so với chỉ thoáng nhìn qua chớp mắt.

Để không quấy rầy nghiệp lớn thanh tâm viết chữ của nữ giáo viên bên cửa sổ phía đông, hắn tận lực tha chậm tha nhẹ bước chân trong lúc qua lại giá sách, biểu tình trên mặt cũng đã trở nên hết sức bình tĩnh, hoặc giả nhìn như bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh nhẹ nhàng lướt qua chỉ chút bộ sách tu hành trên giá, nhìn những cái tên vẻn vẹn liếc mắt một cái đã cảm thấy huyền diệu vô cùng trên gáy sách, với hắn hiện thời mà nói vẫn như cũ là tuyệt đại dị hoặc, nhưng cũng là tra tấn đáng cảm tức vô cùng.

Đột nhiên hắn nhìn đến một quyển sách ở góc xó tầng dưới chót dãy giá sách thứ hai, theo bản năng khẽ nhướng mày, dường như có chút kinh ngạc, nghĩ tầng lầu này không biết cất giấu bao nhiêu bộ sách tu hành trên quý huyền diệu của thế gian, quyển sách này khẳng định không phải cái loại tài ba nhất, có điều tên nó lại khiến hắn nhớ tới một ít chuyện cũ.

Tên quyển sách này là Ngô Chiêm diễn luận Hạo Nhiên kiếm , đúng là ba chữ Hạo Nhiên kiếm này, khiến Ninh Khuyết nhớ tới người tu hành đầu tiên mình gặp được trong đời ở trên chiến trường —— vị đại kiếm sư một thân thanh sam định lén ám sát công chúa Lý Ngư bên đường núi Bắc Sơn kia, cũng chính là phần đồ của thư viện, tu hành đúng là Hạo Nhiên kiếm.

Hắn ngồi xổm xuống, rút ra bản Hạo Nhiên kiếm, sau khi do dự suy xét một lát liền trở về phiến sàn gỗ ngày thường hay ngồi nhất, ngồi trở lại dưới ánh mặt trời tràn ngập tiết xuân ấm áp, bình tâm tĩnh khí một lát rồi lật giở trang sách.

Tiếng ve ngoài cửa sổ ngày càng lớn, trong rừng có vẻ càng thêm thanh u. Đám học sinh còn lại dưới lầu không biết là bị âm thanh âm này reo cho buồn ngủ, hay là đều đang đau khổ liếm bút chuẩn bị đợt thi cuối kỳ một tháng sau, không phát ra tiếng động nào, một mình Ninh Khuyết ngồi trên sàn, ngay giữa tiếng ve kêu và sự yên tĩnh.

Đột nhiên sắc mặt hắn chợt trắng, tay phải nắm chặt thành quyền, hung hăng giã vào ngực mình, mạnh mẽ chấn bản thân ra khỏi trạng thái minh tưởng, ánh mắt cũng không dám dừng trên trang sách kia nữa.

Hắn vẫn dùng phương thức Vĩnh tự bát pháp phân giải đọc sách như cũ, đồng dạng hắn cũng mơ hồ cảm giác được, trong thân thể mình xuất hiện khí tức nào đó giống vài ngày trước, nương theo thể đi nét bút, ý chữ diễn giải, thông thả chảy xuôi ngực bụng, sau đó rơi xuống gập vách hồ, chính là hắn thật không ngờ, bút ý vẫn tự trên bản Ngô Chiêm dương luận Hạo Nhiên kiếm này lại thật vô cùng sắc bén, gập vách hồ cũng không chịu lộn ngược về, mà còn mang theo khí tức trong cơ thể cực kỳ vô tình lãnh lệ đâm thẳng về phía trước!

Chính là một đêm này, Ninh Khuyết cảm giác được giống như có thanh lưỡi kiếm chân thật lạnh như băng, sinh ra từ trong cơ thể, sau đó ngạnh sinh đâm thẳng trái tim mình, cái loại đau đớn này thật sự là quá mức khủng bố, mặc dù hắn đã từng vô số lần đảo quanh sinh tử, chịu qua rất nhiều lần trọng thương, cũng không cách nào thừa nhận nếu không chuẩn bị từ trước!

Giả như đổi thành người thường, chắc hẳn lúc này đã kêu thảm ra tiếng, sau đó sắc mặt tái nhợt ngã lả ra đất, ngay sau đó bị hư thoát sức lực, cả người run rẩy mà bất tỉnh.

Nhưng Ninh Khuyết không phải người thường, hắn từng trải qua rất nhiều lần thống khổ cùng loại, thậm chí càng hơn.

Năm đó hắn mười một tuổi mang theo Tang Tang xuyên qua Mân Sơn rậm rạp không biết lần thứ mấy, từng có một lần trượt chân rơi xuống vách núi, may mắn được một gốc cây cứng rắn chìa ra ngoài ngăn lại mới không bị ngã chết. Nhưng thân cây nọ lại duỗi lên trời, cứng rắn như kiếm, trực tiếp đâm xuyên qua ngực hắn, xuyên suốt đến sau lưng, dưới trọng thương như thế, hắn vẫn sống sót như cũ, hơn nữa bắt đầu từ ngày đó, khó còn loại thống khổ gì có thể khiến hắn cảm thấy sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Cậu bé Ninh Khuyết bị nhánh cây treo xuyên vách núi không chết, hiện thời Ninh Khuyết ngồi trên sàn dưới ánh mặt trời càng không có gì vấn đề, hắn thậm chí ngay cả kêu rên đều không phát ra một tiếng, chỉ

là thở dốc dồn dập mấy phen, liền khôi phục bình tĩnh, sau đó lần nữa nhìn xuống quyển sách đã khép lại kia, trên mặt lộ ra biểu cảm phức tạp, thấp giọng lầm bầm:

“Đau ắt không thông, thông ắt không đau, chân lý này emn thực mãi mãi truyền lưu đời đời bất diệt a.”

Hắn lắc lắc đầu, dựa vào giá sách phía sau, nâng lên ống tay áo che môi, đè nén hai tiếng ho khan, đoán chừng lá phổi đại khái bị Hạo Nhiên kiểm ý ẩn hàm trên trang sách đã thương, nhưng kỳ quái là giờ phút này trên mặt hắn không có gì uể oải, ngược lại mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn nhàn nhạt.

Đau ắt không thông, vậy nếu cố chịu đau mạnh mẽ đã thông, tự nhiên về sau sẽ không đau nữa?

Giờ khắc này, Ninh Khuyết nhớ tới thác nước từ ngân hà rơi xuống chín tầng trời, nhớ tới mỏ dầu đen phun dưng từ hoang nguyên mà ra, càng là nhớ tới vô số các bậc tiền bối tiên thánh trong tiểu thuyết võ hiệp:

Ai đó kinh mạch bế tắc sau đó ngủ một giấc liền thông, ai đó công lực mất hết sau đó bọc tơ lụa kém chất lượng nằm trong mộ ngủ vài năm liền trở nên trâu bò, ai đó một đao cắt đứt hai mạch nhâm đốc lại có thể luyện thành võ công vô địch thiên hạ, ai đó kinh mạch đứt đoạn không hiểu sao lại có thể biến bản thân thành đại tông sư “Một đường kinh mạch”.

Đám lão gia tiểu tử kia đều có thể làm được, bản thân tại sao không? Nếu nói những người này cuối cùng có thể thành công, là vì bên trong khí chất của bọn họ đều có thứ gì đó gọi là tinh thần điếc không sợ súng, như vậy chẳng lẽ tinh thần điếc không sợ súng của mình lại ít hơn bọn họ hay sao?

Vẻ kiêu ngạo kiên cường chợt lóe lên rồi biến mất trong đôi mắt trong veo của Ninh Khuyết, hắn vịn giá sách gian nan đứng dậy, đi đến bên án thư cửa sổ phía tây, mài mực chấm bút, để lại một đoạn cho cái kia tên: “Ta xác thực đã hiểu tầm quan trọng của việc thông khiếu, nếu hạo thiên đã định trước đời này ta một khiếu cũng không thông, như vậy, ta cũng chỉ đành. . . tự mình ép nó thông.”

102. Chương 103: Dời Núi

Sau khóa học ngày thứ hai, tiếng chuông tan học thánh thoát nhẹ vang, các học sinh trong phòng học cũng không nói cười vui vẻ rời đi giống ngày thường, mà đều ào ào đổ xô ánh mắt về phía cửa phòng học, mặt lộ vẻ kinh nghi. Đứng ở cửa là Tạ Thừa Vận Chung Đại Tuấn cùng vài tên đồng bạn, bọn họ là học sinh lớp Giáp, hôm nay không biết vì sao lại đến nơi này.

Thư viện khai giảng được hơn tháng, các đồng học cũng dần quen thuộc, mỗi lớp nhóm thành tập thể, tuy rằng lẫn nhau tạm thời chưa có tranh chấp gì phát sinh, nhưng tâm tình chung quy vẫn sẽ có chút đối lập tương đối, cho nên sau khi nhìn thấy mấy người Tạ Thừa Vận và Chung Đại Tuấn đứng ở cửa, học sinh lớp Bính tuy tò mò nhưng cũng có chút cảnh giác.

Tam công tử họ Tạ đến từ Nam Tấn mấy ngày nay đã không còn lên lầu, thân thể nghỉ ngơi không sai, sắc mặt đã không còn tái nhợt như vậy, hẳn bình tĩnh đón ánh mắt cảnh giác ngờ vực vô căn cứ của chư sinh lớp Bính, mang theo đồng bạn phía sau chậm rãi tiến về phía trước, đi đến nơi nào đó cuối phòng học, sau đó lấy ra một phong thư từ trong tay áo, cực kì nghiêm cẩn trình trọng đưa qua.

Ninh Khuyết luôn bình tĩnh nhìn ra cửa, hẳn vốn tưởng rằng mục tiêu của đối phương có thể là Kim Vô Thái hoặc là vị quý nữ Trường An nào đó ở hàng ghế trước, kế tiếp khả năng sẽ có một hồi sự phong hoa tuyết nguyệt, lại thật không ngờ đối phương đúng là thẳng hướng đến cuối phòng học, mục tiêu hóa ra là mình.

Thoáng suy nghĩ một chút, hắn đứng dậy mỉm cười nhìn đối phương, nhìn phong thư trên ngón tay đối phương, hỏi: “Đây là thiệp mời à. . . Tạ tam công tử chẳng lẽ muốn mời ta ăn cơm?”

Tạ Thừa Vận nhìn thoáng qua Chung Đại Tuấn bên cạnh, sau đó nghiêm mặt nhìn Ninh Khuyết bình tĩnh nói: “Không phải thiệp mời, mà là chiến thư. Một tháng sau thư viện thi cuối kỳ, ta muốn làm một hồi quân tử tranh đấu cùng người, nhìn xem kết quả ai có thể đứng thứ nhất, nếu là quân tử tranh đấu ta cũng

sẽ không chiếm tiện nghi của người, giới hạn trong ba môn người đã từng lấy qua giáp thượng lúc khảo thi nhập viện.”

Thời điểm thư viện khảo thi nhập viện, điểm bình quân của Ninh Khuyết cũng không bắt mắt bao nhiêu, nhưng lại cầm giáp thượng tam khoa Ngự - Xạ - Số, ngành sinh đè ép một đầu ba gã trẻ tuổi tài tuấn Tạ Thừa Vận Chung Đại Tuấn Vương Dĩnh người người chú mục này, cái gọi là khó chịu không cam đại khái bắt đầu từ một khắc ấy, hơn nữa sau lại có tràng tỷ thí lên lầu oanh động kia, tài tử Nam Tấn Tạ Thừa Vận thuở nhỏ đứng ngạo nghễ giữa bạn bè đồng lứa không thể không thừa nhận, mấy lần đọ sức với gã quân tốt biên thành nhìn như tầm thường này, bản thân tựa hồ luôn thua. Mà hắn chịu tải vinh quang gia tộc, thậm chí là Nam Tấn đi đến Đại Đường đế quốc, không thể cho phép bản thân thua mãi như vậy, lại có Chung Đại Tuấn cùng đám bạn luôn xúi giục bên cạnh, vì thế hắn quyết định muốn tìm tìm một cơ hội đoạt trở về toàn bộ phong thái đã từng thuộc về bản thân.

Đợt thi cuối kỳ thư viện tự nhiên là cơ hội tốt nhất.

Ninh Khuyết nao nao, hoàn toàn không ngờ cư nhiên sẽ là một hồi sự như vậy, với hắn mà nói, loại trò chơi dùng thành tích cuộc thi đến ganh nhau này đã rất nhiều năm rồi không rờ tới, nói đúng hơn là, từ sau khi bị mẫu thân đại nhân dùng chổi lau nhà hung hăng giáo dục một phen hồi lớp 1 tiểu học, kể vĩnh viễn đều là thành tích tối đa hắn, chưa từng dám khởi xướng khiêu chiến bạn học ở phương diện học tập lần nào nữa.

Càng mấu chốt là, kiếp này hắn đã quen khiêu chiến sinh tử trên đầu đao ngọn giáo, chợt phát hiện đám bạn học trẻ tuổi của mình cư nhiên còn lưu lại ở trình độ kia, không khỏi cảm thấy có chút khờ dại buồn cười, nghĩ đến đây, hắn nhin không được nở nụ cười, nhìn Tạ Thừa Vận muốn nói gì đó, lại phát hiện mình cũng không biết phải nói ra sao với loại công tử thế gia này.

Ngắn ngủi trầm mặc, nụ cười ôn hòa, dừng ở trong mắt người bất đồng đều có hàm ý bất đồng. Chung Đại Tuấn rất rõ ràng Ninh Khuyết chẳng phải hạng người khiếp đảm yếu đuối, vì thế cướp lời cười lạnh nói một câu: “Có phải sợ hay không?”

Phát hiện chư sinh lớp Giáp là tiền đến đưa thư khiêu chiến, các học sinh lớp Bính đầu tiên là khiếp sợ trầm mặc, sau đó biến thành nghị luận khe khẽ, lúc này nghe được Chung Đại Tuấn trào phúng gây xích mích, tuy rằng chư sinh lớp Bính có điều kiêng kị đám nhân vật Tạ Thừa Vận Chung Đại Tuấn nổi danh ở ngoài, cũng nhin không được tức giận đứng lên, ào ào la lớn: “Ninh Khuyết, tiếp nó đi!”

Tư Đồ Y Lan đứng dậy nhìn Ninh Khuyết liếc mắt một cái, đang chuẩn bị nói cái gì đó, Ninh Khuyết cũng là lắc lắc đầu ngăn nằng nói chuyện, thật tự nhiên đưa tay tiếp nhận lá thư này, nhìn Tạ Thừa Vận phía trước hỏi: “Tuy rằng không phải cắt tay áo quyết đấu, cũng không phải cắt tay tử đấu, nhưng ta nghĩ nếu người kiên trì dùng loại phương pháp ngậy thơ đáng yêu này tới tìm về tôn nghiêm đã mất, khẳng định người hắn sẽ muốn đưa ra tiền đặt cược thắng thua tương quan.”

Ngay sau đó hắn cười bổ sung một câu: “Tiền đặt cược cũng không thể quá phận, nếu người thua phải đi ôm cây cột lớn điên cuồng gào thét ta yêu hoàng hậu nương nương, ta đây liền buông tha trước thời hạn nhận thua tốt lắm.”

Lời nói vừa ra đã dẫn tới một tràng cười khoa trương trong phòng học, Tạ Thừa Vận cũng nở nụ cười, nói: “Nếu là quân tử tranh đấu, bất quá đều là mong cho nghiệp học tinh tiến, người thua chỉ cần mời đối phương ăn bữa cơm là được.”

Tiền đặt cược bất quá là ăn bữa cơm, chính cái gọi là nâng lên cao khê đặt xuống, Chung Đại Tuấn nghe được Tạ Thừa Vận bỗng nhiên sau lưng mình sửa lại tiền đặt cược ban đầu đã nghĩ tốt, trong mắt không khỏi ẩn hiện vẻ tức giận, mà học sinh bên trong lớp Bính lại cảm thấy Tạ Thừa Vận đề nghị như thế thật có phong độ, cách nhìn về hắn cũng tốt lên vài phần.

Ninh Khuyết vẫn là lơ đãng lắc lắc đầu, mỉm cười nhìn Tạ Thừa Vận nhẹ giọng nói: “Quân tử tranh đấu. . . Nếu ta không đáp ứng khiêu chiến của người, chẳng lẽ ta sẽ không phải quân tử? Tuy rằng ta quả thật không phải quân tử gì đó, cũng không có nghĩ tới phải làm quân tử, nhưng ta cho rằng người dùng ngôn ngữ bức người đi vào khuôn khổ, thật sự chưa đáng nói đến quân tử.”

Tạ Thừa Vận hơi chút biến sắc, lại không nói thêm gì nữa.

Tài tử Nam Tấn Tạ Thừa Vận khiêu chiến, khiến cho học sinh thư viện oanh động một trận, các học sinh lớp Bính không có vội vã về nhà hoặc đi ăn cơm, mà hưng phấn lưu lại, nghị luận phân tích khả năng kết quả, cõi lòng tràn đầy tinh thần chủ nghĩa tập thể thay Ninh Khuyết bày mưu tính kế, Tư Đồ Y Lan thậm chí nghĩ ra chủ ý mời thần xạ thủ quân bộ tiến hành đặc huấn Ninh Khuyết, nhưng bản thân Ninh Khuyết lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh tự nhiên, chỉ là cười cười nói lời áy náy rồi rời đi phòng học.

Đã nhiều lần trải qua sợ hãi giữa lần ranh sinh tử, ba chuyện con con này thật không đáng nhắc tới, nếu trịnh trọng làm việc, ngược lại phí công chọc người bật cười, với Ninh Khuyết mà nói, Tạ Thừa Vận nghiêm túc đưa thư khiêu chiến, chính là thuộc loại xiếc ngay thơ chọc người bật cười này.

Tiếp thư khiêu chiến, không phải hấn hoài cổ, muốn lần nữa tìm về phong cảnh chấp bút chém hết bảng đơn toàn trường năm đó, mà là hấn không có quá nhiều tinh thần sức lực nói này nói nọ với đám đồng học thiếu niên kia lắm, toàn bộ tâm thần của hấn hiện thời đều đặt trên tầng gác nhà sách cũ, trên tòa núi ngốc không có khiếu huyệt kia.

Lại lên lầu, hướng cửa sổ phía đông kính cẩn thi lễ, đi đến cửa sổ phía tây, trên đường dừng chân một phát rút ra bản sách mỏng manh trên giá, mở ra trang giấy cũng không thấy lời nhắn lại của gã thần bí kia, tiếc nuối thở dài một tiếng thả sách trở về, sau đó ở phía dưới dãy giá sách thứ hai rút ra bản Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiểm kia, bắt đầu khoan chân xem sách.

Nếu hiện tại có một tòa núi cao ngất khó trèo vắt ngang trước mặt hấn, như vậy hấn sẽ đi làm chuyện Ngu Công đã từng làm qua, mặc dù đời không xong tòa núi nọ, cũng muốn mạnh mẽ đào ra vài cái đường hầm có thể thông gió từ trong núi.

Ngu Công dời núi giảm hư không biết bao nhiêu đôi giày rơm, đập hỏng không biết bao nhiêu cây cuốc, đó là một người có đại nghị lực. Nhưng mà nếu muốn một kẻ không có tri thức công trình học hiện đại như hấn đi đào ra vô số đường hầm xuyên suốt hai sườn tòa núi lớn kia, chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ sẽ biến thành cá chạch chui đậu hủ, công trình bã đậu bất đắc dĩ đào ra sẽ không ngừng đi về hướng suy sụp, cho dù là thân thể kim cương bất hoại, có khoét cả ngàn vạn năm cũng chỉ là phí công.

Nhân định thắng thiên là nguyện vọng hết sức tốt đẹp, rất nhiều thời điểm có thể khích lệ nhân loại trên mặt tinh thần không ngừng về phía trước, nhưng nhìn vào những ví dụ cụ thể, chẳng phải mỗi chuyện đều có thể chỉ dựa vào nghị lực liền có thể hoàn thành hoàn mỹ.

Vẫn là quay lại nói vị Ngu Công tiên sinh mà Ninh Khuyết cùng rất nhiều nam nhân vật chính tôn sùng làm thần tượng kia, đương thời lúc có người nghi ngờ hấn, hấn nói con cháu đời đời của bản thân vô cùng tận, núi lớn lại thủy chung ở đàng đó, như vậy có một ngày sẽ khoét sạch quang, những lời này thật sinh mãnh, thật nâng cao tinh thần, hơn nữa mơ hồ phù hợp ý nghĩa chân chính vô cùng tận của đầu đề Phụ Tử uống rượu hái hoa đào kia, nhưng mà Ngu Công lại không biết một cái chân tướng tàn khốc, đó chính là: núi đôi khi cũng sẽ cao lên.

Sau mấy ngày, bút chương như kiếm, đâm thẳng vào tâm.

Dùng Vĩnh tự bát pháp hóa giải bút ý Hạo Nhiên kiểm, tựa như vô số tia kiếm quang sắc bén, dựng thẳng đâm ngang trong cơ thể Ninh Khuyết, đục ra vô số lỗ khiếu vô hình, nhưng mà những lỗ này lại nhanh chóng sụp xuống, căn bản không lưu lại thông đạo gì.

Vì mạnh mẽ chọc thủng đám thông đạo bế tắc này, Ninh Khuyết đã phải trả giá rất nhiều nỗ lực gian khổ, tinh thần và thân thể đều hao tổn nghiêm trọng, tuy hấn không ngất nữa, nhưng theo số lần minh tưởng ngày càng nhiều, số lần mạnh mẽ điều động niệm lực phá núi ngày càng tăng, sắc mặt của hấn càng ngày càng tái nhợt, yết hầu càng ngày càng khô ráp, hai tai bắt đầu vang ù ù, ngực bụng đau đớn đủ để giết chết vô số nhân vật tài tử giống như Tạ Thừa Vận vậy.

Lá phổi bị thương bắt đầu ảnh hưởng đến hô hấp của hấn, âm thanh ho khan giữa ban đêm trở nên ngày càng vang, ngày càng khàn khàn khó nghe, vì thế thời gian ngủ của Tang Tang trở nên ngày càng ít, rốt cục có một sáng sớm hấn ói ra ngum huyết, bị đưa đi phòng chẩn bệnh, vị đại phu kia dùng ánh mắt buồn cười nhìn người bệnh lao đánh giá thiếu niên vài lần, sau đó tùy ý kê ra chút đơn thuốc bổ dưỡng, dặn kỹ trong lúc tỉnh dưỡng không thể đi thanh lâu nữa, thu hai mươi lượng bạc rồi không nói gì thêm.

Trả giá lớn như vậy, tòa núi trong thân thể Ninh Khuyết, tòa tuyết sơn xơ cứng kia, vẫn ở lì đó trầm mặc như cũ, đây thật sự là mắt thấy hần khoét núi cao, núi cao sụp lở, mắt thấy hần dời núi cao, núi cao khinh miệt không nói.

Đêm nào đó, Trần Bì Bì rốt cục hoàn thành nhiệm vụ học tập cách bố trí quá trình hiến tế ân lễ cổ đại của nhị sư huynh, lại giữa đêm khuya khoắt đi tới nhà sách cũ, thời điểm hần giở ra quyển sách mỏng kia, nhìn đến câu tuyên ngôn khí phách vang dội hữu lực mà Ninh Khuyết lưu lại trên trang giấy nọ, đúng là kinh ngạc suýt nữa bật kêu thành tiếng.

Hần bĩu cặp môi dày, chỉ vào câu nói Ninh Khuyết lưu lại trên mặt giấy, tức giận thấp giọng mắng: “Người chẳng lẽ thật sự là tên đần đi nha? Thế gian này trừ bỏ Tây Lăng thần điện thi triển Đại Hàng Thần Thuật, thỉnh quang huy Hạo Thiên thay người mạnh mẽ thông khiêu, còn ai có thể nghịch thiên sửa mệnh! Người cư nhiên nghĩ tự mình thông khiêu! Thật sự là ngu xuẩn cuồng vọng đến cực điểm!”

Nhớ tới tòa núi hoa đào Tây Lăng đã lâu không thấy kia, Trần Bì Bì càng là tức giận, reo lên: “Muốn ba vị đại thần quan hao tổn tu vi nửa đời thi triển Đại Hàng Thần Thuật, hiện tại thế gian này nơi đâu có ai đáng giá thần điện trả giá lớn như thế? Phải biết rằng bản thiên tài năm đó bất quá cũng chỉ là được cho nhai mấy khóa Thông Thiên hoàn!”

Hần ai thán cho sự bất hạnh của Ninh Khuyết, giận hần làm bừa, phần uất cảm tức rất nhiều, liền nâng bút huy động trên giấy: “Nếu muốn thông khiêu liền có thể thông khiêu, vậy trên đời này người người đều có thể tu hành ! Ngu ngốc!”

103. Chương 104: Thư Từ Qua Lại Bàn Luận Ưu Khuyết Điểm

Nhẹ nhàng vỗ gò má, xoa nắn hai tay, Ninh Khuyết cường chấn tinh thần đi lên lầu, gặp qua nữ tiên sinh, vẫy tay đuổi ve kêu, rút ra bản sách mỏng trên giá, cúi lòng đầy kỳ vọng nhìn lại, thấy chữ viết mới tinh trên giấy, không khỏi hơi nướng mảy cảm thấy vui mừng, nhưng mà mới nhìn một lát, hai hàng lông mày lại không thể không buông xuống, kèm theo một chút tức giận.

Cái tên nhấn lại thần bí kia không chút khách khí, thậm chí có thể nói cực kỳ lãnh huyết đục thủng toàn bộ hi vọng hần có tới giờ trong mấy ngày nay, đánh tan cánh cửa ảo tưởng mà hần càng cực khổ càng cảm thấy tiền gần phía trước, trực tiếp nói cho hần thế gian căn bản không có ai có thể tự hành thông khiêu, mà hết thấy những ai có ý định làm vậy đều chết đi.

“Sẽ chết ư? Thế còn đám người Ma tông thì sao?”

Ninh Khuyết thì thào lẩm bẩm, đôi mắt tràn đầy vẻ thất vọng, âm thầm nghĩ, nếu gã nam tử tóc xám trắng kia nói ai cũng có thể là thực thần, có sao không thể người người đều tu hành được?

Sau khi trầm mặc thời gian rất lâu, hần rốt cục quyết định từ bỏ việc tiếp tục xem xét bản Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm .

Bởi nhiều nguyên nhân, Ninh Khuyết mới có thể kiên trì cố gắng dời núi đến cùng, không ngại đau khổ đối mặt hiểm nguy. Nhưng nghị lực và dũng khí cũng không thể nào đọ được với tảng đá bướng bỉnh, càng không thể vì thế mà trở nên gian ngoan mất linh.

Tuy cho tới bây giờ hần vẫn không thể biết được vị để lại lời nhấn thần bí kia là ai, có thân phận gì trong thư viện, nhưng hần tin tưởng, người kia chắc chắn phải là một thiên tài tu hành, rất rành rẽ việc đó. Nếu người kia đã nói cường ép thông khiêu sẽ có khả năng dẫn đến tử vong, vậy cho dù hần có mù quáng dời núi thì cũng chỉ biết gặp nguy hiểm.

Học hỏi từ người thông tuệ, nghe người hiền can gián chính là sáng suốt, lý tính của Ninh Khuyết đã quyết định tạm thời không sử dụng Vĩnh tự bát pháp đoán chữ nữa, nhưng cứ để như vậy, tâm trạng của hần cũng khó tránh khỏi hơi thất vọng. Lúc rời khỏi nhà sách cũ, hần vẫn không cam tâm mà quăng lại vài chữ.

“Hôm nay ta không xem nữa, nhưng ngày mai sẽ tiếp tục xem. Ta hiện tại không đọc cuốn Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải nữa mà chuyển sang cuốn Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm rồi, nếu người muốn thì có thể để lại lời nhắn trong đó. Mặc khác, ta còn một vấn đề muốn hỏi, nếu như mỗi người đều có thể chất khác nhau, đa số người trên thế gian đều không thể cảm nhận được hơi thở thiên địa, toàn bộ là do hạo thiên áp đặt lên vận mệnh mỗi người, như vậy phải chăng quá không công bằng?”

Đêm khuya, Trần Bì Bì một lần nữa xuất hiện trên gác, hẩn nhìn thoáng qua mấy ngôi sao bị tầng mây che khuất bên ngoài cửa sổ nơi bầu trời đêm, rút ra tờ giấy từ trên quyển sách nọ, hẩn nhin không được mà nở nụ cười. Khuôn mặt béo mập lộ rõ vẻ buồn cười, hẩn nghĩ thầm cách nói chuyện của tên tiểu tử này ngày càng trở nên không khách khí, rõ ràng có việc cầu xin mình, mà hết như đang sai bảo mình vậy. Cũng không biết tên đầu gối này ở đâu chui ra nữa.

Nghĩ là vậy nhưng hẩn vẫn thờ hồng học ngồi xổm xuống, rút ra cuốn Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm, sau đó đi đến cửa phía tây mài mực chấm bút trả lời Ninh Khuyết.

Là một tên đệ tử thiên tài được vinh danh khắp thư viện trong vài năm gần đây, từ khi Trần Bì Bì tiến vào tầng thứ hai, dưới áp lực kinh khủng của mấy vị sư huynh, hẩn chỉ có thể thành thật học tập, đâu còn được hưởng cái thú vui lên mặt dạy đời người khác được nữa. Đêm hôm đó hẩn nhìn thấy tờ giấy bọc bạch tâm trạng của Ninh Khuyết, hẩn mới ngẫu nhiên cao hứng, trong lòng có vài phần tưởng nhớ, muốn xem thử một chút tên đáng thương này có thể đột phá hay không, cũng là để thỏa mãn tâm tình của chính mình.

Nhưng mà giúp người nhiều khi cũng dễ nghiện, thực chất Trần Bì Bì cũng không biết tên đáng thương kia họ tên là gì, là nam hay nữ. Nhưng bởi vì đã lỡ giúp từ đầu, tựa như đất bùn ẩm ướt ngoài cửa, dính vào tay rồi rất khó gột ra, đây chỉ thuần túy về mặt tâm lý.

Ngày hôm sau, Ninh Khuyết tiến lên lầu hai, cầm lên quyển Hạo Nhiên kiếm, quả nhiên lại thấy hồi âm của người thần bí nọ. Nhìn thấy mấy dòng chữ đầy ngạo khí kia, hẩn không nhin được nhú mày nở nụ cười.

“Trên thế giới này làm gì có thứ gọi là công bằng. Hạo thiên cũng giống như ánh mặt trời chói chang trên dãy núi tuyết vậy, vĩnh viễn chỉ biết tiếc thương cho những đóa hoa sắc ẩn hiện giữa tầng mây, lại chẳng buồn liếc mắt lấy một cái những cọng cỏ non nơi khe đá. Ví dụ như ta, thiên tài độc nhất vô nhị trên đời chính là đóa sắc kia, mà người chính là kẻ đáng thương khiêu không thông không có cách nào tu hành, vậy nên điều cọng cỏ non nhà người phải làm bây giờ không phải là nghi hoặc, mà là chấp nhận hết thảy.”

Ninh Khuyết cầm tờ giấy mỏng nhẹ giọng cảm khái nói: “Thiên tài độc nhất vô nhị thế gian? Nghe mắc ói a.”

Sau khi đọc lại lời nhắn, hẩn càng ngày càng nghi ngờ thân phận của nhân vật thần bí kia. Từ câu từ của đối phương, người này chắc chắn không thể nào là một trong những vị giáo viên tiên sinh đức cao vọng trọng trong thư viện, mà rất giống Tạ tam công tử hay Chung Đại Tuấn, những kẻ từ nhỏ đã được xem như đóa hoa lan trân quý nuôi dưỡng trong nhà ấm.

Có điều cấp độ khoe khoang của người này cao hơn đám Tạ Thừa Vận không biết bao nhiêu bậc, bởi vì giọng điệu của hẩn khi tự nhận mình là thiên tài rất thần nhiên, giống như đã được thế gian và thời gian chứng minh vô số lần, là chân lý tuyệt đối bất di bất dịch. . . tựa như nước chảy xuống chỗ trũng, nước mì chua cay ăn rất ngon vậy.

Mấy chuyện liên quan đến tự tin này nọ, Ninh Khuyết trước giờ chưa từng cam chịu yếu thế, tuy hẩn chưa bao giờ khoe khoang tài năng trước mặt người khác, hay tiêu sái phe phẩy viện phục khoe khoang với bạn học, nhưng đó là vì hẩn cho rằng mình đã qua độ tuổi này, cảm thấy mấy trò này có chút ngấy thơ không thích hợp, chứ không phải do hẩn không tin tưởng năng lực của mình.

Từ nhỏ chấp bút song bảng giết khắp trường học, từ các lớp ngoại khóa trong nhà trẻ giết đến mấy cuộc thi viết thư pháp, cậu học sinh quái thai thiếu niên ba tốt trước giờ chưa từng có địch thủ xuất ra từ chế độ giáo dục mới của nước nhà này tuyệt đối tin tưởng mình mới là thiên tài chính thức.

Cho nên nội dung hồi đáp của Ninh Khuyết đơn giản là: “Về ba chuyện hoa sắc cọng cỏ này nọ thật sự không có gì đáng tranh luận, điều duy nhất ta muốn nói chính là, nếu trên đời này thật sự có thiên tài độc nhất vô nhị, như vậy gã thiên tài ấy chỉ có thể là ta chứ không thể là người, bởi vì chỉ mình ta mới có tư

cách. Như người đã nói, hạo thiên chỉ biết rủ lòng thương với những thiên tài thực sự, thế nên ta thật sự rất khó hiểu, vì sao một thiên tài như ta lại không thể tu hành?”

Tây Lăng thần quốc chính là giáo phái có tín đồ nhiều nhất, thế ngoại cao nhân nhiều nhất, tài phú và quyền lực cũng là nhiều nhất, tự nhiên ở đó tụ tập vô số thiên tài, không biết bao nhiêu thế hệ kinh tài tuyệt đỉnh ngồi trước bảy cuốn thiên thư trong chỗ sâu ngòi miếu đồ nát trầm mặc tu hành.

Thư viện Đại Đường là nơi có địa vị được tôn sùng nhất, nhiều ẩn sĩ nhất thế gian, lại có nhân vật như Phu Tử, tự nhiên cũng sẽ có rất nhiều thiên tài, không biết có bao nhiêu người đại trí đại tuệ bình tĩnh sống qua ngày trong thư viện tầng hai sau mấy bức tượng đá.

Mười sáu năm tồn tại ngắn ngủi, học tập ở thư viện cũng đã nhiều năm, từ trước tới nay, Trần Bì Bì trong mắt mấy vị giáo viên cùng đám bạn học đã sớm được công nhận là thiên tài siêu cấp nhất thế gian này, dù cho có gặp phải hai kẻ đến từ nơi không thể biết kia, hẳn cũng có đầy đủ vốn liếng để tự tin kiêu ngạo, vậy nên hẳn cũng không cho là lời nhảm lại bình thường của mình với người kia là có gì kiêu căng, bởi hẳn cho rằng mình chỉ là đang trình bày một sự thật đơn giản.

Hiện tại hẳn rốt cuộc gặp được một kẻ còn ngạo mạn, kiêu căng hơn mình.

Vấn đề ở chỗ, cái gã tự nhận thiên tài độc nhất vô nhị kia chỉ là một tên đáng thương chứ khiêu không thông, ngay cả tư cách để tu hành cũng không có, hẳn chỉ có nghị lực mạnh mẽ cùng một vài biện pháp mèo quào mà thôi. . . Được rồi, Trần Bì Bì thừa nhận tên kia có thể xem là thông minh kiên nhẫn, nhưng dựa vào cái gì mà hẳn dám cùng mình tranh giành hai chữ thiên tài?

Trong lúc giận dữ, hẳn mượn ánh sao âm đạm xuyên qua đám mây cùng với cơn bực tức tiếng ve kêu bên ngoài cửa sổ điên cuồng huy bút nhấn lại cho Ninh Khuyết một đầu đề như sau:

”Người dùng phương pháp Vĩnh tự bát pháp đoán chữ, chắc hẳn lúc đọc Hạo Nhiên kiếm bằng loại biện pháp ngu ngốc xem chữ quên ý này đã bị kiếm khí thương tổn tim phổi. Giờ ta hỏi người, tim phổi bị thương tổn thì phải làm sao mới có thể chữa lành? Không nói tới mấy thứ cỏ cặn bã có được lực mạnh mẽ kia, ta chỉ muốn hỏi người, lá ngải phải sắc như thế nào? Mấy lần đun sôi? Bạch chỉ ngân hạnh* phải xử lý thế nào? Cát miếng hay nghiền nát? Liều lượng hồng sâm đường mật cần bao nhiêu phần? Làm sao hòa lẫn? Quả trám ngải bụi khi nào cho vào được? Người trả lời mấy câu này cho ta xem. (*bạch chỉ: một thứ cỏ thơm, rễ làm thuốc; ngân hạnh: thân cao to, cây đơn tính, lá hình quạt, hạt hình bầu dục, nhân quả ăn được, có thể làm vị thuốc)

Lá ngải, bạch chỉ, ngân hạnh, hồng sâm, đường mật, ngải bụi, quả trám?

Ninh Khuyết nhìn mấy chữ viết trên giấy kia, tưởng tượng đến dáng bộ lúc phần nộ viết cuồng của cái tên có lẽ còn rất trẻ tuổi kia, đuôi mày hơi nhíu, hẳn cảm thấy chuyện này thật sự rất có ý tứ. Tên kia lưu lại câu đố trả đũa mình cũng là lẽ thường tình, thế nhưng câu đố này lại chẳng liên quan gì đến sáu khoa tu hành trong thư viện, cũng không hỏi dùng Vĩnh tự bát pháp có thể nhìn ra bao nhiêu đường kiếm ý, mà lại đi hỏi về mặt y dược.

Hắn mơ hồ hiểu được dụng ý của đối phương, đối phương tự nhận mình là thiên tài độc nhất vô nhị, như vậy dùng phương diện tu hành để ra đề kiểm tra mình cũng không công bằng, vậy nên đối phương mới lựa chọn một đề bài không hề quan hệ gì đến sáu khoa thư viện – một đề bài về cách chọn dược sắc thuốc.

Ý tứ của người ra đề rất rõ ràng, cũng rất kiêu ngạo, cái gọi là thiên tài phải là toàn tài, một môn thông, mọi môn đều thông. Nếu dùng vấn đề tu hành để hỏi thì cũng chẳng có gì hay ho, ngược lại chỉ cần dùng mấy vấn đề về hiện trạng cơ thể mình thôi cũng đủ đim chết mình rồi.

“Thật là một kẻ kiêu căng đến cực điểm.”

Ninh Khuyết lắc đầu, sau đó bỗng thu lại nụ cười, bởi vì hẳn không biết mình phải trả lời câu hỏi này ra sao. Những thứ dược vật quen thuộc kia nên phối hợp như thế nào mới sắc ra được thuốc chữa trị tốt tổn thương tim phổi của mình đây?

Phải biết vị đại phu trong thành Trường An nọ thu Tang Tang hết hai mươi lượng bạc mà cũng chỉ xì ra vài đơn thuốc điều dưỡng, tuy bản thân hẳn hồi còn ở trên núi đã quen dùng thảo dược chữa bệnh, nhưng quả thật cũng không biết nên điều trị tim phổi như thế nào cho đúng.

Ngày thường không tranh cường hào thắng, là vì không gặp người đáng tranh cường hào thắng, có ai từng thấy Vương Bột hồi thiếu niên so thơ pháp với đám bạn đồng lứa, hay từng thấy Lâm Chí Dĩnh lúc mười bảy tuổi ghen ăn tức ở với các học sinh trong trường nghệ thuật Hoa Cương bao giờ chưa? Nhưng nếu thiếu niên Vương Bột đụng phải Cam La, Lâm Chí Dĩnh mười bảy tuổi gặp trúng Tôn Diệu Uy. . .

Ninh Khuyết lần này gặp được một tên tự xưng thiên tài, có khả năng cũng là một thiên tài thực thụ, xứng đáng kiên ngạo, thế nên hắn đương nhiên cũng muốn hơn thua một phen với đối phương, nhưng sự thật phũ phàng, hắn thật sự không biết làm sao trả lời câu hỏi.

“Ta không đáp được đề mục của người.”

Hắn xấu hổ viết trả lời lên giấy, bắt chợt lông mày nhíu lại, tay phải xiết chặt đầu bút lông, bắt đầu viết như rồng bay phượng múa: “Nhưng để công bằng, ta cũng ra lại một đề bài cho người, không biết liệu người có trả lời được. . .”

104. Chương 105: Bầy Trâu, Sau Núi, Phương Thuốc

Dưới ánh sao mờ mờ, trên mặt bàn cửa sổ phía tây trái ra một tờ giấy, hai tờ giấy, ba tờ giấy. . .

Trần Bì Bì nhìn nét mực chi chít trên giấy, hai mắt càng lúc càng trừng lớn, ngay cả da đầu đều cảm thấy có chút run lên, thâm nghĩ đây là thứ đề gì a, cư nhiên viết chữ kín đây ba trang giấy lớn, theo bản năng bắt đầu đọc lên:

“Quang huy Hạo Thiên tỏa khắp thế gian, như người chần trâu từ ái chú ý chúng sinh hết thấy, nếu người cho rằng bản thân có vài phần thông minh, có thể thử tính xem một chút số lượng trâu Hạo Thiên nuôi dưỡng.”

“Bầy trâu tụ tập ở khu chợ Khai Bình phương bắc Đại Đường đế quốc, chia làm bốn nhóm xuyên qua cửa thành, đi đến thảo nguyên của người man nhàn nhã ăn cỏ, nhóm thứ nhất trắng noãn như sữa tươi, nhóm thứ hai đen bóng lông lánh, nhóm thứ ba nâu nhạt, nhóm thứ tư lông đốm, mỗi đám trâu có đực có cái, có nhiều có ít.”

“Trước nói cho người tỉ lệ các nhóm trâu đực: số trâu trắng bằng một phần ba số trâu nâu cộng thêm một phần hai số trâu đen, ngoài ra số trâu đen bằng một phần tư số trâu đốm cộng thêm một phần năm trâu nâu. . . Khi trâu nâu đực đứng cùng một chỗ với trâu đốm đực, hình thành một hình tam giác, không có trâu nào dám xông vô. . .”

“Mời người chuẩn xác nói ra số lượng trâu mỗi đàn, mặt khác bổ sung thuyết minh: đề này bảy tuổi ta đã giải được.”

Trong quãng thời gian kế tiếp, Trần Bì Bì trừng mắt nhìn đồng chữ chi chít trên mặt giấy, bắt đầu cắn cắn bút, vò đầu bứt tóc, nhịp chân há miệng chép môi, hấp một ngụm khí lạnh, lại liếm ngòl bút, tính bắt đầu trả lời, lại buông tha cho, sau đó tiếp tục cắn cắn bút vò đầu bứt tóc nhịp chân há miệng chép môi hấp một ngụm khí lạnh thấp giọng chửi má nó, suốt cả đêm dài vẫn chưa rời đi.

Sáng sớm, ngọn núi phía sau thư viện được bao phủ trong làn sương mù nhàn nhạt, xuyên qua hàng rào vây quanh bốn phía một bãi đá lớn, mơ hồ có thể nghe được tiếng gà gáy, phòng sách sâu trong bãi đá ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng tụng sách thảo luận.

Sương mù dần tan, thân hình mập mạp của Trần Bì Bì đi ra, hai tròng mắt trừng suốt cả đêm đều là tơ máu, mái tóc ngày thường buộc chặt giờ lại xoã rối tung như đồng rơm bị gà bới, nhìn qua cực kỳ chật vật, không giống như vừa đọc sách một đêm, mà giống đứa nhỏ đáng thương bị mẫu thân đại nhân dùng gậy gộc giáo huấn suốt đêm vậy.

Đi đến trước cửa phòng sách, nghe tiếng tụng sách bàn luận bên trong, nghĩ đến ngày thường bản thân kiêu ngạo rầm thoít, gương mặt béo của Trần Bì Bì không khỏi toát ra vài phần xấu hổ bất kham, nhưng nổi ham

muốn giải ra đề mục chung quy chiến thắng nổi nhục nhã có khả năng gặp phải, hấn cần rằng một cái đẩy cửa tiến vào, không cần nhìn liền kính cần vái chào bốn phía.

Một lát sau bên trong phòng sách vang lên mấy tiếng cười chần kinh trào phúng.

“Thế gian này cư nhiên còn có đề bài số học mà tiểu sư đệ của chúng ta không hiểu?”

“Ngay cả thiên tài đệ nhất thế gian nhà ngươi đều không giải được, đám sư huynh chúng ta làm sao giải nổi a?”

“Bi Bi. . . không được ngang bướng.”

Ngay vào lúc ấy, trước cửa phòng sách xuất hiện một người, âm thanh cười đùa trong phòng nhất thời im bật, bao gồm cả Trần Bi Bi, mọi người nhanh chóng đứng dậy, kính cẩn lạy dài hành lễ, nói: “Chào nhị sư huynh.”

Chỉ thấy vị nhân huynh được gọi là nhị sư huynh này dáng người cao lớn, đỉnh đầu đội một cái mũ rất có phong cách cổ xưa, trên người mặc bộ viện phục phổ thông mùa hè, mang một chiếc đai lưng bện bằng tơ vàng, mắt anh mày kiếm, lộ ra vẻ nghiêm nghị chính trực, toàn thân tràn đầy hương vị nghiêm cẩn thủ lễ, cả người đứng đấy, giống như một tòa cung điện không thể lay động.

“Một năm quý ở xuân, hiện thời vẫn là cuối xuân, chưa nhập hè, các ngươi đã bắt đầu tản mạn! Một ngày quý ở Thần, hiện giờ mới vừa vào thời Thần, các ngươi đã bắt đầu cười giỡn, còn thể thống gì!”

Tất cả mọi người trong phòng sách đều biết tính tình nhị sư huynh vừa thủ lễ vừa kiêu ngạo, ngày thường đối mặt hấn thậm chí càng khấn trương hơn đối mặt Phu Tử hay đại sư huynh, may mà đã sớm nghe quen mấy câu cũ rích nhai đi nhai lại này, chui vào lỗ tai lại chui ra lỗ mũi, cũng đều lơ đãng, chỉ là giả ngu mỉm cười đáp lại.

Trần Bi Bi không có biện pháp giả ngu, hấn cười cười có chút khó coi, dưới ánh mắt nghiêm khắc của nhị sư huynh, dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang đầu tóc rối tung lại cho tốt, lại dùng lực lôi kéo vô số nếp nhăn trên người, xong rồi mới háng giọng hai tiếng bước ra phía trước, cực kỳ kính cần hữu lễ cầm mấy tờ giấy trong tay đưa tới trước người nhị sư huynh.

“Thời điểm ngươi thi vào thư viện là đứng đầu sáu khoa bảng, cư nhiên còn có đề bài số học ngươi giải không ra?”

Nhị sư huynh hơi hơi nhíu mày tiếp nhận ba tờ giấy nhìn lướt qua, cùng một câu nói, lại không phải cười nhạo Trần Bi Bi, mà quả thật có chút nghi hoặc, là ai ra đề mục, cư nhiên khiến tiểu sư đệ thiên tài khó xử thành ra bộ dáng như vậy?

“Hè?”

Cấp tốc nhìn qua một lần đề mục trên trang giấy, nhị sư huynh nướng mày càng lợi hại, môi mỏng nhếch lên, sau một lúc lâu mới nghẹn ra một câu nói: “Là. . . đứa nào ra cái đề mắt nét như vậy? Phép tính rất phiền toái, muốn tính rõ ràng không biết phải cần bao nhiêu thời gian, ta gần đây bận nghiên cứu cổ lễ, làm sao có thì giờ nghịch ba thứ này, chính ngươi tự tính đi.”

Dứt lời, nhị sư huynh phất ống tay áo một cái, hai tay kéo chiếc đai lưng bện bằng tơ vàng lên, ngạo nghễ xoay người rời đi phòng sách, thẳng hướng đầu bên kia hàng rào giữa màn sương mù bao phủ.

Bên trong nhà sách lặng ngắt như tờ, chư sinh kinh ngạc nhìn bóng dáng nhị sư huynh, thâm nghĩ ngay cả nhị sư huynh vô cùng kiêu ngạo ẩn dưới vẻ nghiêm nghị cư nhiên cũng biết dùng loại biện pháp này tránh chiến? Nghĩ tới bộ dáng ngày thường nghiêm túc của nhị sư huynh, có vị muốn bật cười, xong lại lập tức nâng tay che miệng, sợ cười ra tiếng khiến nhị sư huynh nghe tới.

Trần Bi Bi nhìn bóng dáng nhị sư huynh dần dần đi xa, biểu tình càng khó coi, thịt béo trên mặt run rẩy, phập phồng cuộn sóng, hấn rượt tới cửa nức nở hô: “Sư huynh! Huynh dù sao cũng phải ra chút gợi ý gì chứ!”

Lúc này, vị nhị sư huynh kia vẫn đang nghiêm cẩn ngay ngắn thả đi về hướng bên kia bãi đá, giống hệt như đế vương trên sân khấu kịch ngày thường, nghe Trần Bi Bi cầu xin, hấn cũng không quay đầu lại,

không kiên nhẫn nâng tay hươu hươu, cảm tức khiển trách: “Đã nói không tính là sẽ không tính, cái đề mất nét này tính đến cuối cùng không biết ra số lớn bao nhiêu. . . Đừng nói chợ Khai Bình, dù là toàn bộ đế quốc Đại Đường cũng không có khả năng nuôi nhiều trâu như vậy, ngược lại ta thực tò mò Hạo Thiên chăn trâu ở đâu!”

“Được rồi, ta thừa nhận bản thân tính không ra cái đề mắc toi này, nhưng ta cũng không tin người có thể tính ra, càng không tin người bảy tuổi đã có thể tính ra. Trừ phi người lập tức nói cho ta đáp án, bằng không ta sẽ cho rằng người đang chơi ta, nói thật cho người biết, dám ở trong thư viện chơi ta, nhất là hiện tại chơi ai đó đến mức giận quá mất khôn, sẽ tạo thành hậu quả hết sức nghiêm trọng, đây không phải cảnh cáo người, mà là một lần hảo tâm nhắc nhở.”

Bên án thư cạnh cửa sổ phía tây, Ninh Khuyết gác chân phải lên ghế, cánh tay phải đặt lên cửa sổ chống cằm, say sưa nhìn lời nhắn lại của kia tên, lông mi thường hay dắc ý nhếch lên vài cái, chờ đến khi nhìn thấy bốn chữ giận quá mất khôn, càng là nhin không được cười ha ha thành tiếng, dẫn tới nữ giáo viên bên cửa sổ phía đông nhíu mày khẽ liếc mắt sang.

Ninh Khuyết nhanh chóng ngồi thẳng thân thể, sau đó tiếp tục đọc lời nhắn lại của tên kia.

Hắn cũng không biết người giận quá mất khôn được nhắc đến trong thư là ai, còn tưởng là tên kia kiếm có giữ thể diện, nếu để hắn biết người nào đó bị cái bài toán đàn gia súc của Archimedes bức đến mức giận quá mất khôn phẩy tay áo bỏ đi chính là nhị sư huynh của thư viện tầng hai trong truyền thuyết, không biết là hắn sẽ càng cười vui vẻ, hay là sẽ kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Về phần tên kia chỉ trích mình chơi xấu, Ninh Khuyết càng căn bản không chút phật lòng, làm một kẻ từng mắc chứng nghiện giải đề Stockholm, hẳn hết sức thấu hiểu sự thống khổ và tức giận lúc nhìn một đề bài mà lại không tìm ra được đáp án — lời chỉ trích của tên nhắn lại kia, không gì hơn ngoài nổi bức thiết muốn biết đáp án ngay lập tức.

“Muốn biết đáp án của nó sao? Rất đơn giản, người trước nói cho ta đáp án đề bài y được của người, sau đó trận tỷ thí này tính đôi bên hòa, nếu người không phục, về sau có thể tái chiến.”

Ngoài cửa sổ, cảnh xuân đang khoe nốt vẻ rực rỡ cuối cùng, ve con đang liêu mạng kêu to báo hiệu hè tới, Ninh Khuyết lắc đầu cười khê, cuốn tay áo mài mực thấm bút lên nghiên, viết xuống mặt giấy đoạn thoại kia.

Tối ngày hôm sau, xe ngựa rời thư viện, thông qua cổng Chu Tước phía nam thành Trường An, chạy đến số 47 ngõ Lâm đông thành, đứng trước Lão Bút Trai, Ninh Khuyết cảm tạ phu xe rồi đi vào cửa tiệm.

Cửa tiệm đã đóng cửa, Tang Tang bưng ra một bát mì chua cay thừa lại lúc sáng sớm, đặt đôi đũa cùng chiếc khăn mặt phía trước Ninh Khuyết, sau đó từ dưới bàn lấy ra một đĩa rau xanh ngâm dấm cùng một đĩa rau trộn ba sợi.

Cả ngày vất vả học tập trong thư viện, về nhà lại phải ăn dưa muối cơm thừa, Ninh Khuyết thầm nghĩ nói thế nào chúng ta cũng là người có thân gia hai ngàn lượng bạc, hà cớ gì còn phải khất khe với mình vậy a? Nếu đặt ở ngày thường, có lẽ hắn sẽ trực tiếp mở miệng giáo dục tiểu thị nữ một phen, nhưng hôm nay tâm tình của hắn cực tốt, cho nên chỉ lắc lắc đầu, cầm lấy đũa cầm cúi ăn, thuận tiện hỏi vài câu sinh ý của hàng hôm nay.

Tang Tang buổi chiều đã ăn qua, lúc này yên vị bên cạnh hắn, hai bàn tay tinh tế đặt chồng lên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn đen đen đặt trên cánh tay, nghiêng đầu trừng đôi mắt lá liễu ngắm nghía sát mặt Ninh Khuyết, sau một lúc lâu tò mò hỏi: “Thiếu gia, hôm nay tâm tình của người có phải tốt lắm?”

“Ừ.” Ninh Khuyết gắp lên một miếng rau xanh bị ngâm có chút biển đen ném vào miệng, nhai rồm rộp rồm rộp, bị vị chua đậm cho điếng người, hai hàng lông mày nhăn lại, mơ hồ đáp: “Gần đây quen một tên rất thú vị trong thư viện.”

Tang Tang nghe được hẳn kết bạn mới trong thư viện, vui vẻ nở nụ cười, nhắc một bên mặt nhỏ nhắn quan tâm hỏi: “Học cùng lớp? Nam hay nữ?”

Ninh Khuyết nao nao nhìn mặt tiểu thị nữ, quấy quấy đũa trong bát nước mì chua cay, một lát sau ngập ngừng nói: “Chưa thấy người thật, nhưng. . . hẳn là nam đi?”

“Khoan đã.”

Nghĩ đến lời nhấn lại đầu tiên, tên kia hình dung xem chữ quen ý bằng những lời lẽ đầy dung tục, hần lác lác đầu, chém đĩnh chặt sắt nói: “Không phải hần là, mà khăng đĩnh là nam, hơn nữa khăng đĩnh là một gã rất đáng thương đáng khinh, từng ăn nhiều thứ thiệt thòi trên người nữ nhân.”

“Đáng thương và đáng khinh. . .” Tang Tang bắt đầu suy xét, chớp mũi hơi nhú, “Giống như không cùng một thứ.”

“Đáng thương là kinh lịch, đáng khinh là khí chất.” Ninh Khuyết nghiêm cẩn giải thích.

Tang Tang ngồi thẳng thân mình, tò mò hỏi: “Có phải hần lớn lên rất khó nhìn hay không?”

“Vừa mới nói xong, ta chưa gặp người thật.”

Ninh Khuyết lấy ra từ trong người một tờ giấy đưa cho nàng, phân phó nói: “Trên giấy có mấy vị thuốc, còn có phương thức sắc thuốc, người tự đi quây thuốc bốc thuốc, sau đó về nhà mới sắc, nhớ kỹ không được để người ngoài nhìn thấy.”

Tang Tang tiếp nhận, nhú mày hỏi: “Tại sao không được để người ta nhìn thấy?”

Ninh Khuyết nghĩ tới cái tên nhấn lại ình trong nhà sách cũ kia, nhin không được nở nụ cười, nói: “Nếu ta đoán không lầm, tên kia hẳn là học sinh thư viện tầng hai, phương thuốc này khăng đĩnh cũng là bí phương tinh diệu trong đó, nếu chúng ta đã vụng trộm chiếm đại tiện nghi của hắn, tốt hơn hết vẫn là không nên ngoại truyền.”

105. Chương 106: Viết Thư Xuyên Ngày Tháng

Lầu dưới nhà sách cũ người đến người đi, lầu trên yên tĩnh như thường.

Sách trên giá là trân tịch tu hành buộc chỉ cũ kỹ, trang sách là giấy bạc tầm thường học sinh thư viện thường dùng, bút chương cùng nghiên mực yên tĩnh đặt trên thư án bên cửa sổ phía tây. Nữ giáo viên ngồi dưới cửa sổ phía đông điềm tĩnh viết chữ trâm hoa, thiếu niên khoanh chân ngồi trên sàn sần sủi mi khổ kiếm, ngẫu nhiên đứng dậy viết lên giấy vài câu sau đó nhét vào trong sách. Chờ đến đêm lại có một thiếu niên béo lạng yên đi tới, lấy ra lời nhấn rồi đến cửa sổ phía tây lần mò mấy dòng chữ, hoặc giả một thiên đại ngôn dào dạt trên giấy.

Những chữ viết hoặc xinh đẹp thanh lệ hoặc phóng dãng tung hoành không ngừng vẽ loạn trên vài mảnh giấy, hai gã Ninh Khuyết và Trần Bì Bì không biết thân phận đối phương cứ thế dùng phương thức để lại lời nhấn không ngừng tiến hành trao đổi, mà khoảng thời gian cuối xuân đầu hạ này cũng lặng lẽ không một tiếng động hòa lẫn vào nét bút đường tranh câu giễu tiếng cười của họ, bình dị mà tốt đẹp.

“Vô danh huynh, có biện pháp nào khiến kiếm ý trong sách mềm mại đi một chút không?”

“Ngu ngốc, nếu có thể mềm mại thì còn gì gọi kiếm ý? Với lại cái đề số học mặt cỏ và trâu cái ngày hôm qua của ngươi. . . rất quái, cái gì gọi là xác xuất thống kê?”

“Ngu ngốc, không cần ngạc nhiên mấy thứ danh xưng khác lạ gì đó, với lại thực không có phương pháp nào có thể thông khiếu sao? Ta vẫn không thể nào tin Hạo Thiên lão gia nữ đối xử bất công với một thiên tài như ta đến vậy.”

“Có thì quả thật có, nhưng ngươi vẫn là không cần ôm hi vọng. Thiên tài và ngu ngốc chỉ cách một đường, phạm là người ôm loại hi vọng này, vô luận hẳn có phải thiên tài hay không, cuối cùng đều sẽ biến thành đáng thương ngu ngốc. Mặt khác ta vẫn muốn nhắc lại một lần, cái đề số học của ngươi hôm trước thật sự có chút quái, không có chất phác mỹ cảm.”

“Ta nghe nói đám người Ma tông đi theo con đường bất đồng, không phải cầu hô ứng cùng hơi thở thiên địa, mà ý đồ nhét hơi thở thiên địa vào trong cơ thể, nếu cơ thể không có khiếu dùng loại phương pháp này, có

thể bước vào đạo tu hành hay không? Mặt khác phía dưới là đề số học thứ ba ta ra cho người, kính nghiêm cần giải, không cần lúc nào cũng tìm ta đòi đáp án.”

“Cái đề này chẳng qua là trình độ vỡ lòng, người có phải đang vũ nhục ta không đấy? Về chuyện Ma tông, ta phải cảnh cáo người, trong thư viện còn đỡ, chứ nếu ở ngoài người nhất thiết không được nêu lên hai chữ này, bằng không người sẽ bị đám cường giả thiên hạ chính đạo đuổi giết tới số, mặt khác ta phải cười tùm tùm nói cho người, mặc dù là pháp môn tu hành nạp thiên địa nhập cơ thể của Ma tông cũng cần thông chư khiếu, như thế mới có thể quán thông hơi thở thiên địa vào cơ thể.”

“Đây thật sự là chuyện khiến người cảm thấy tiếc nuối, ta vốn tưởng có thể có chút đường khác có thể đi.”

“Có thể nghĩ ra cách dùng Vĩnh tự bát pháp giải tự, người coi như là bước ra một con đường nghiêng, ta còn thật lo lắng người sẽ sót ruột chạy đi tu ma, cho nên người không nên cảm thấy tiếc nuối, mà hẳn nên cảm thấy may mắn, bằng không nếu người đọa nhập ma đạo, có lẽ ngày sau ta có khả năng không thể không rút kiếm chém người thành ba mảnh.”

“Người nói có đạo lý, ta cảm giác rất thất vọng.”

“Nói chúng ta đây coi như là bạn thư từ đi? Vì sao cho tới giờ người cũng không hỏi ta là ai? Chẳng lẽ tiểu tử người không có lấy một điểm tò mò? Chẳng lẽ người không thấy có thể quen biết bản thiên tài chính là một hồi đại cơ duyên?”

“Từ trước đến nay ta ít khi tò mò chuyện người khác, mặt khác người cũng không hỏi ta là ai.”

“Được rồi, người là ai? Đến từ nơi nào? Thư viện lớp mấy? Trong nhà có tỷ muội xinh đẹp gì không?”

“Ta gọi Ninh Khuyết, đến từ Vị Thành, thư viện lớp Bính, trong nhà chỉ có một tiểu thị nữ mặt đen. . . Người là ai? Đến từ nơi nào? Trong nhà người hẳn là đã có hãn thê mãnh thiếp, cho nên người mới oán hận nữ nhân đến vậy?”

“Ta gọi Trần Bì Bì, đến từ Tây Lăng, sau đó, không có.”

“Nghe nói năm năm trước có thí sinh Tây Lăng đầu bảng sáu khoa nức tiếng, giáo viên toàn thư viện đều chạy đến vây xem, bởi vì đó là thành tích tốt nhất trong vòng trăm năm qua của thư viện, chẳng lẽ người chính là người kia?”

“Đúng là bản thiên tài, người hiện tại đã sinh ra loại tình cảm tự nhiên kính sợ sùng bái ta hay chưa?”

“Ta thi được ba khoa đầu bảng, hai khoa bét bảng, một khoa bị đánh rớt, nghe nói cũng là thành tích độc nhất vô nhị thư viện trăm năm qua, một khi đã vậy, dựa vào cái gì ta phải kính sợ sùng bái người?”

“. . . Ba khoa đầu bảng, có thể thi ra hai khoa bét bảng, một khoa bị đánh rớt, thật đúng tiêu chuẩn cực kỳ sính mãnh khó gặp, xem như người lợi hại, ta tạm thời thừa nhận người có tư cách đối thoại ngang hàng với ta.”

“Người là dân Tây Lăng, còn chạy tới Đại Đường đọc sách làm gì?”

“Ta xuất thân một đại gia tộc ở Tây Lăng, gia nghiệp của gia tộc lớn đến mức người không cách nào tưởng tượng. Người có biết, loại thiên tài giống ta đây, khẳng định sinh ra liền nhất định kế thừa gia sản, nhưng vấn đề ở chỗ, ta còn có vị huynh trưởng đồng dạng siêu cấp thiên tài, chỉ kém ta một chút xíu, càng máu chốt là, từ lúc ta còn rất nhỏ, vị huynh trưởng này đã đối xử với ta vô cùng tốt, chiếu cố ta thương tiếc ta nơi nơi, không hề có chút câu oán giận quyết định cho ta kế thừa gia sản của trưởng bối trong tộc. Ta căn bản không muốn kế thừa phân gia nghiệp này, ta cảm thấy huynh trưởng mới là nhân tuyển tốt nhất, nhưng trưởng bối trong tộc căn bản không cho phép ta cự tuyệt, thời gian ta ngày gốc ở Tây Lăng càng lâu, huynh trưởng đối xử với ta càng tốt, ta lại càng cảm thấy khó chịu, cho nên năm ta lên mười đã vụng trộm chuẩn mất.”

“Mười tuổi liền bỏ nhà đi bụi, chẳng lẽ trưởng bối trong nhà người không đi khắp nơi tìm người?”

“Sao có thể không tìm, nếu bọn họ tìm không được, vậy nhất định có thể đoán ra ta trốn trong đây. Còn người thì sao? Lý do gì khiến người muốn vào thư viện, lý do gì khiến người vài ngày trước lại liều mạng đến thế?”

“Vào thư viện đương nhiên là muốn làm quan viên đế quốc, càng đương nhiên muốn tu hành, về phần lý do gì liều mạng như vậy, là vì ta có rất nhiều chuyện phải làm, hiện tại không liều mạng, về sau nói không chừng sẽ mất mạng.”

“Chuyện gì phiến toái thế?”

“Chính là chuyện xưa không thể nói cho người biết.”

Trên tờ giấy thư trao đổi cũ nát bên cửa sổ phía tây, từ ban đầu hỏi nhau số học tu hành, dần dần tiến triển đến tò mò cuộc sống của nhau, mặc cho thời gian nhẹ nhàng trôi qua, thân thể Ninh Khuyết dùng xong phương thuốc kia cấp tốc khỏe trở lại, không còn ho khan nữa, còn quan hệ giữa hai người trẻ tuổi chưa từng gặp mặt nhau kia cũng trở nên ngày càng quen thuộc không cố kỵ.

Thời gian sang hè, nhiệt độ không khí trở nên càng ngày càng cao, cửa sổ phía tây không biết khi nào đã đóng cửa, một mảnh u ám bao phủ trong phòng, Ninh Khuyết đang đọc lời nhắn lại trên giấy của gã kia, tươi cười trên mặt dần dần thu liễm, phát hiện một chi tiết khiến người rung động: cái gã tự xưng Trần Bì Bì kia nói gia tộc không tìm được hắn, nhất định có thể đoán được hắn trốn trong thư viện, những lời này gián tiếp cho thấy, trên đời này không có nơi nào gia tộc của hắn không tìm đến được, chỉ có những chỗ cao xa thần thánh như thư viện đây, mới có thể khiến gia tộc kia có điều kiêng kỵ.

“Tây Lăng Thần Quốc. . . đào đâu ra gia tộc cường đại như vậy?”

Hắn hơi hơi nhíu mày suy nghĩ một lát, cũng không giải được khúc mắc, sau đó tiếp tục nhìn xuống phía dưới. Chiều ngày hôm qua hắn lần đầu tiên viết trong thư, hỏi có thể gặp mặt hay không, hiện thời đã xác định đối phương ở thư viện tầng hai, tự nhiên có chút tò mò.

Trên giấy lưu giữ bút tích người nào đó đem qua: “Đợi chừng nào người có thể đi vào thư viện tầng hai, tự nhiên có thể nhìn thấy ta.”

Ninh Khuyết lắc lắc đầu, nâng bút hỏi lại: “Vấn đề ở chỗ. . . ta làm thế nào mới có thể vào thư viện tầng hai?”

Hạo Thiên bắt công, với một kẻ thiếu niên chưa khiêu không thông như hắn, vô luận hắn có nghĩ ra bao nhiêu phương thức xem sách đọc hiểu, lấy tinh thần điếc không sợ súng đời núi khoét động, rất cuộc vẫn không thể chân chính tiến một bước về phía trước trên con đường tu hành, lúc này nhìn mấy chữ thư viện tầng hai, tâm tình hắn không khỏi có chút ảm đạm.

Để bút xuống đứng dậy nhìn giá sách yên tĩnh bốn phía, hắn cười tự giễu, than khê, thâm nghĩ bản thân đứng ở tầng hai thư viện lại đi nghĩ thư viện tầng hai ở nơi nào, đây thật sự là một chuyện thú vị mà rất không thú vị a.

Bỗng nhiên hắn hơi hơi nhíu mày, chú ý tới vết ngón bạc nhọn nhọt dưới đất bên cạnh giá sách cách đó không xa, vết ngón trên sàn gỗ sẫm màu này cực nông cực nhọn, nếu không nhìn trực diện thì đúng là rất khó phát hiện.

Ninh Khuyết trầm mặc một lát rồi đi qua, ngồi xổm xuống dùng ngón tay sờ nhẹ, xác nhận hắn là kết quả của việc ma sát quanh năm suốt tháng, ngẩng đầu nhìn lên giá sách trầm trọng, ngón tay sờ vết ngón bắt đầu có chút run rẩy.

Hai bên hông giá sách có khắc một ít hoa văn hình thức rối ren hàm ý khó hiểu, trong kẽ hoa văn tích đầy bụi bặm năm tháng, chợt vuông chợt tròn không có hình dạng gì cụ thể, có vẻ cực kỳ vụng về ngốc nghếch khó coi. Mỗi một chi tiết đều khắc trên mái cong nhà sách cũ đều cực kỳ tinh mỹ, trong khi hoa văn trên bức tường bên hông giá sách lại cứ thô鄙 như vậy, hắn càng cảm thấy cổ quái, ngón tay chậm rãi sờ lên, sau đó nhắm hai mắt lại, cảm thụ mỗi một loại xúc giác được ngón tay truyền đến.

Chẳng lẽ phía sau giá sách chính là thư viện tầng hai trong truyền thuyết? Chẳng lẽ sau tường mới chân chính là thư viện?

“Người có thể thử nạy ra giá sách này, nhìn một cái xem mặt sau là gì.”

Ninh Khuyết bỗng nhiên mở hai mắt xoay người nhìn lại, phát hiện vị nữ giáo viên dịu dàng tinh xảo kia không biết tự bao giờ đã lặng yên không tiếng động đứng sau lưng mình, dùng ánh mắt ôn hòa, thậm chí

mang theo vài phần cổ vũ nhìn bản thân.

Hắn không biết ý tứ chân thật phía sau ánh mắt dịu dàng và yên tĩnh của nữ giáo viên, cười khổ nhìn thoáng qua hoa văn trên giá sách, trong đầu ngẫu nhiên có ánh sáng hiện lên, nhớ tới cảm thụ của mình lúc nhìn thấy bức tranh Chu Tước trên đường cái Chu Tước, nhìn thấy mấy tượng điêu khắc mái trong hoàng cung, mơ hồ đoán ra chút việc, ở đâu còn dám làm ra hành động gì bất kính.

...
...

Thời gian lại chạy tới giữa hè năm Thiên Khải mười ba, Ninh Khuyết và Tang Tang đi đến tòa thành Trường An hùng vĩ này đã mấy tháng, mở một tiệm Lão Bút Trai, thuận lợi tiến vào thư viện học tập, mỗi ngày ăn chút cơm thừa canh cặn, tựa hồ cuộc sống căn bản không có biến hóa gì phát sinh, nhưng thực tế không phải vậy.

Thiếu niên quân tốt đến từ biên thành mạo hiểm đi theo người nào đó giết một đêm mưa xuân, vào hoàng cung một lần, khổ chiến nhiều ngày đêm trên tầng hai nhà sách cũ với mớ điển tịch tu hành này nọ, hắn đã thấy được một thế giới càng lớn càng bao la hùng vĩ, kết bạn với một ít nhân vật thú vị, vô luận tầm mắt hay tinh thần đều khác trước rất xa.

Trọng yếu nhất là, trong mấy tháng qua, hắn đã tiến chân vị bằng hữu thứ nhất trong đời mình, giết chết ngự sử Trương Di Kỳ và Trần Tử Hiền, bước ra bước đầu tiên trên con đường báo thù, hết sức may mắn là, cái chết của hai người này tựa hồ vẫn chưa kinh động quan phủ Đại Đường đế quốc lẫn vị Hạ Hầu tướng quân cường đại ấy.

“Trời quá nóng, thành Trường An mỗi điểm này không tốt.”

Nằm trên ghế trúc nhìn ánh sao đầy khắp đỉnh đầu, Ninh Khuyết lau mồ hôi trên mặt, lắc đầu nói: “Mỗi khi sáng sớm thời tiết đều sẽ lạnh chút, người nói bên cạnh ngôi nhà của vị trà nghệ sư kia có cái hồ nhỏ, phải chăng thoải mái hơn chỗ chúng ta một chút?”

Tang Tang tiếp nhận khăn mặt nhúng nhúng trong thùng nước lạnh, thấp giọng nói: “Thiếu gia, chẳng lẽ người đi giết hắn chỉ vì nhà hắn mát mẻ hơn chút? Loại chuyện báo thù này. . . thực có ý tứ như vậy sao?”

106. Chương 107: Đêm Hè Một Bát Mì, Ven Hồ Một Trà Sư

Thành Trường An là một ngôi thành không có khuyết điểm, trừ bỏ mùa hè của nó.

Vào tháng Sáu, thái dương trở nên ngày càng sáng, nhiệt độ trở nên ngày càng cao, thời tiết nóng ác liệt bao phủ phổ lớn ngõ nhỏ, ngẫu nhiên có gió nổi lên cũng là hơi thở nóng bức khiến người ghét cay ghét đắng, ủ rũ thối qua đám lá cây nguyên bản xanh tươi no đủ, qua những chùm nho vàng tím trên giàn, chui vào hầm rượu lạnh trong nhà vương công quý tộc, đẩy ra cửa sổ nhà dân chúng bình dân.

Đêm nay, tất cả cửa hiệu nằm ngoài mặt tiền số 47 ngõ Lâm đều mở toan cửa sổ.

So với nguy hiểm bị mất trộm, trình độ khủng bố của việc bị nóng đến chết rõ ràng muốn lớn hơn một chút. Bọn tiểu nhị đầy tớ số khổ ngồi trên thềm đá, hữu khí vô lực đánh giá bốn phía, phòng bị đám tặc rồi hơi này nọ lên vào nhà, còn mấy vị chưởng quầy và gia chủ thì chuyển ghế trúc, mang theo thùng nước ra ngõ nhỏ sau lưng.

Ngõ nhỏ chật hẹp thanh tĩnh, bên trên có cây hòe xanh che mát, ban ngày không có nhiều ánh mặt trời chiếu vào cho lắm, thêm vô gió đêm bị ngõ hẹp giam lại không chạy được đi đâu, thổi lên người vẫn tương đối mát mẻ.

Đủ loại kiểu dáng giường trúc bàn vuông, đã hoàn toàn ngăn chặn ngõ hẹp lưng phố, hàng xóm láng giềng nằm trên giường trúc lười biếng nói chuyện tán gẫu, đưa và trái cây ướp lạnh bằng nước giếng được bày trên bàn vuông nhỏ bên cạnh.

Cũng có người quen tìm thú vui trong khổ sở, bưng cả bát mì cay nóng hồi vùi đầu cuồng ăn, mồ hôi do hạt tiêu kích ra và mồ hôi do thời tiết nóng nực bức ra hòa lẫn cùng một chỗ, dùng chiêu số lấy độc trị độc tự lừa gạt bản thân, đêm chẳng phải nóng ác liệt không chịu nổi như vậy.

Trong ngõ thường thường vang lên tiếng chát chát thanh vang, nghe giống như có người lớn đang giáo dục trẻ bướng bỉnh, trên thực tế đây là mọi người đang dùng khăn mặt nhúng nước giếng ướt nhẹ quất vào tấm lưng trần đầy mồ hôi nhớp nháp của mình.

“Đã bảo không chuẩn là không chuẩn! Thời tiết nóng như vậy, chẳng lẽ ông còn muốn tìm thêm người ám chân!”

Cặp phu thê cửa hàng đồ cổ giả ngày qua ngày tranh chấp về vấn đề nạp thiếp, mọi người số 47 ngõ Lâm sớm nghe chán ngấy, thậm chí bắt đầu hoài nghi, liệu đây có phải là một loại tán tỉnh mới lạ khác thường hay không.

Lão Bút Trai cũng có một cái cửa sau thông ra lưng phố, mấy ngày nay vẫn chưa hề dùng qua, hiện tại rốt cục tỏ ra công dụng, Ninh Khuyết nằm trên ghé trúc, tiếp nhận khăn lông ướt Tang Tang đưa sang, thở dài bi ai chà lau nửa người trên trần trụi, nghe tiếng tranh cãi trên giường trúc cách vách truyền đến, thầm nghĩ nhân sinh phổ phùng nào có thứ gì đáng thú vị như mấy tay văn nhân thường nói đâu.

Nếu không thú vị thì bỏ đi vậy, hần khoát chiếc khăn lông ướt lên vai, hờn dỗi hậm hực đứng dậy vẫy cái tay nói câu tạm biệt hàng xóm rồi trở về sân nhỏ nhà mình, Tang Tang một tay mang theo thùng nước, một tay kéo ghé trúc đầu, gắng sức đi theo.

Tiểu thị nữ hôm nay mặc một thân áo lam hoa mỏng manh, cánh tay căng chân để trần, khuôn mặt nhỏ đen đen lộ ra vẻ hồng nhuận. Thân thể hư hàn không dễ đổ mồ hôi, cũng không có nghĩa là nàng không cảm thụ được nhiệt độ oi bức trong ngoài mái hiên, ngược lại càng khiến nàng cảm thấy phiền muộn, nàng nhìn Ninh Khuyết bên giếng hỏi: “Thiếu gia, ta có thể cởi áo ngoài ra được không?”

Từ bên giếng kéo lên một thùng nước lạnh trong lành, Ninh Khuyết bưng hai tay chuẩn bị gội lên đầu, xua tan đi tiết hè oi bức phiền muộn, bỗng nhiên nghe được câu này, không khỏi tăng thêm phiền não, xoay người lại giáo huấn: “Tuy rằng ngươi còn nhỏ tuổi, nhưng chung quy vẫn là một cô bé, lý nào lại thoát y cởi áo trước mặt nam nhân cơ chứ, hiện tại cũng không phải hồi ngươi ba bốn tuổi, ta có thể thay ngươi tắm rửa kỳ cọ bên người nữa, ngươi đã sắp trở thành đại cô nương, biết suy nghĩ một chút có được không?”

Tang Tang cảm tức trừng mắt nhìn hần một cái, hỏi: “Lúc trước thiếu gia ngươi còn chưa trả lời ta, loại chuyện báo thù này thật có ý tứ như vậy sao? Cách vài ngày liền đi giết một người, ngươi không thấy nhàm chán?”

“Đây vốn là chuyện không liên quan gì đến có hay không có ý tứ.”

Ninh Khuyết hồi đáp: “Chúng ta hiện tại mỗi ngày ăn cơm thừa canh thừa, chúng ta mỗi ngày đều phải đi nhà xí, chẳng lẽ không phải chuyện lặp lại buồn tẻ? Thế nhưng ngươi vẫn phải làm. Bởi vì không ăn cơm sẽ đói chết, không đi nhà xí sẽ nghẹn chết, cho nên dẫu giết người báo thù không hề có ý tứ, nhưng để có thể sống được an tâm một chút, vẫn phải đi giết giết, bất kể nhằm chán buồn tẻ ra sao.”

Nói xong câu đó, hần lật hai tay lên cao, chỉnh thùng nước giếng lạnh đổ ào một cái lên người, sau đó quăng lên sàn đá trong sân nhỏ, tinh thần cả người nhất thời rung lên, sau đó phát hiện hạ thể có chút se se lạnh, kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy quần đùi bông mặc bên dưới đã bị trôi xuống một đoạn.

Tang Tang nhìn hần lộ ra đến nửa bờ mông, cùng cái khó nằm gắt gạo giữa mông, hiếm thấy bị chọc cười khanh khách không ngừng, tay nhỏ che miệng môi thế nào cũng giấu không được vẻ cao hứng kia.

Ninh Khuyết kéo phất quần đùi lên, quay đầu cảm tức giáo huấn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Giết người dù sao vẫn có ý tứ hơn chuyện này.”

Tang Tang buông tay nhỏ khỏi miệng, nhìn hần nghiêm cẩn hồi đáp: “Để lát nữa ta đi làm bát mì ruột già.”

. . .
. . .

Ngày hè thành Trường An, thời điểm trước bình minh là lúc tối nhất, cũng là mát mẻ nhất. Sau một đêm dài oi ả bị buộc nằm ra đường ngồi trên đất mượn ngô nhỏ hóng gió, nhóm cư dân đều tự giác trở về giường, thừa dịp ngắn ngủi mát mẻ nhất này, đánh một giấc ngủ sâu tuyệt diệu nhất, nhằm bù lại toàn bộ thời gian tổn thất trong ngày.

Bên trong Lão Bút Trai không ai ngủ.

Tang Tang làm một bát mì nước thơm ngào ngạt, bỏ lên rất nhiều hành thơm cùng sáu bảy đoạn ruột già cộng thêm hai đầu ruột kết.

Ninh Khuyết thêm nhỏ dãi, ăn vèo cái hết, xoa xoa miệng, phủ lên một tấm áo khoác cũ nát, đính đầu đội mũ che mưa mới tinh không chút đặc sắc, dùng khăn trang che khuất hơn nửa gương mặt, dùng vải thô bọc lấy phác đao và đại hắc ô, sau đó đẩy ra cửa sau sân nhỏ, nhẹ giọng từ biệt tiểu thị nữ, rồi hòa lẫn vào bóng đêm.

Giữa phố lớn ngô nhỏ đông thành yên tĩnh, gió đêm hơi lạnh đi qua, vô luận là cư dân mỗi một hay là bày chó canh cửa đều thoải mái đi vào giấc ngủ, cả tòa thành thị phẳng phất sẽ không tỉnh lại, chỉ là ngẫu nhiên có tiếng bánh xe đưa nước nghiêng lên mặt đường lát đá đột ngột vang lên, sau đó xa dần cho đến biến mất.

Đèn lồng mỏng manh sáng rọi con đường không xa phía trước xe đưa nước, lay động bất an.

Thời điểm xe đưa nước đi qua phường thị nào đó ở nam thành, Ninh Khuyết đang mải trầm mặc ngồi xỏm trong khe hở giữa mấy thùng nước lớn đột nhiên nhảy xuống, hai chân lạng yên không tiếng động chạm đất, thân thể bắn ra nhanh như chớp, chui vào bóng đêm trong ngô cạnh phường thị. Sau đó hẩn lấy ra bản đồ Tang Tang tự tay vẽ, nương theo ánh sáng âm đạm nhìn đoạn đường cuối cùng.

Chính như Tang Tang nghi hoặc, cách một quãng thời gian lại chuẩn bị tìm cách giết một người, loại chuyện này thật sự không hòa hợp với cuộc sống thanh tĩnh đọc sách cực khổ mà vui vẻ trong thư viện, với cuộc sống phố phường âm ỉ mà phiền muộn trong số 47 ngõ Lâm, hơn nữa loại lặp lại buồn tẻ này quả thật quá không ý tứ. Nhưng với cái gã Ninh Khuyết từ Vị Thành trở lại Trường An mà nói, thường thường ăn bát mì ruột già hoặc mì ốp lét, sau đó đi giết giết người báo báo thù, tựa như viết chữ minh tướng mấy canh giờ vậy, đã biến thành một phần rất trọng yếu trong cuộc sống của hẩn, thậm chí trở thành thói quen sinh hoạt nào đó.

Mỗi khi giết chết một đối tượng báo thù, mỗi khi gạch đi một cái tên trên tờ danh sách giấy dầu, sẽ khiến hẩn cảm thấy gánh nặng trên vai bớt đi một phần, toàn thân thoải mái một phần, vết máu đặc sệt trên tay nhạt đi một phần — mỗi người theo bản năng đều hướng tới cuộc sống vui vẻ thoải mái, cho nên bản năng của hẩn đã yêu cầu hẩn làm tiếp.

Đao bọc vải, khăn trang, áo khoác, mũ che mưa, bản đồ và ghi chú về thói quen sinh hoạt, thời gian ăn uống ngủ nghỉ của mục tiêu, toàn bộ là Tang Tang chuẩn bị cho hẩn, một tiểu thị nữ mặt đen đi qua phố phường Trường An, hẩn sẽ không khiến cho bất luận kẻ hữu tâm nào chú ý, Ninh Khuyết cũng không lo lắng an toàn của nàng, càng tin tưởng năng lực của nàng.

Cho nên mỗi khi sắp xuất đao, hẩn chưa từng nghĩ tới chuyện lưỡi đao của mình sẽ có ngày không chém rơi được đầu đối phương, kể cả hôm nay. Khi hẩn lạng yên không tiếng động mượn bóng đêm tiến vào phường thị, hướng về phía hồ nhỏ phía sau trà trang, đã bắt đầu suy nghĩ đến việc lấy đầu người kẻ nọ tể bái vô số vong linh trong phủ tướng quân cùng thôn xóm Yên cảnh.

Hôm nay hẩn sắp sửa gạch đi cái tên thứ ba trên danh sách giấy dầu.

Chủ nhân của cái đầu người kia tên là Nhan Túc Khanh, bốn mươi một tuổi, trước làm giám định sư văn thư quân bộ.

Ngoài thuật giám định con dấu, người này còn tinh thông trà đạo, sau khi bị triều đình tìm có đuổi ra quân bộ, liền trở thành thầy dạy trà nghệ trong một trà thương nổi tiếng thành Trường An, căn cứ Trác Nhĩ điều

tra, ba phong thư bằng chứng lên án tướng quân Tuyên Uy phản quốc thông đồng với địch năm đó — chính là do người này giám định, thậm chí có khả năng người này tự tay làm giả.

Y còn có rất nhiều liên hệ không rõ ràng với án đồ thôn Yên cảnh, năm đó đại quân Hạ Hầu chỉ kiếm nước Yên, thời điểm chưa đến Mân Sơn, Nhan Túc Khanh đang ở trong quân Hạ Hầu, điều này thực khiến người khó hiểu, vì sao một gã giám định sư văn thư quân bộ lại xuất hiện trên chiến trường tiền tuyến tràn ngập máu tươi giết chóc.

Nhan Túc Khanh hiện tại ngụ trong ngôi nhà trúc bên bờ hồ nhỏ mà trà thương mua cho y, Ninh Khuyết lặng yên không tiếng động dọc theo ven hồ đi tới, nhìn mảnh lâm hồ tiểu trúc u tĩnh ngày càng gần, nhìn căn nhà trúc tường cỏ giống như không hề có quy tắc gì, lại ngẫm có phong cách cổ xưa, hai hàng lông mày lộ bên ngoài khẩu trang chậm rãi nâng lên, bỗng nhiên cảm thấy sự tình có chút không ổn.

Bởi vì phiến lâm hồ tiểu trúc này quá mức thanh u.

Nhà ở Trường An ít khi lớn, có thể nói là tấc đất tấc vàng, mà giữa toàn thành phần hoa náo nhiệt, hai chữ thanh u chính là đại biểu cho sang quý, hết sức quý. Ninh Khuyết biết vị Nhan Túc Khanh này là người được trà thương tin cậy nể trọng, nhưng hẳn tin tưởng cho dù có là ông chủ xa xỉ hào phóng đến đâu chẳng nữa cũng không có khả năng đưa tặng một mảnh lâm hồ tiểu trúc như vậy cho thuộc hạ trà nghệ sư của mình.

Nắng sớm vẫn chưa đến như trước, tầm nhìn ven hồ vẫn hắc ám như cũ, chỉ có sóng nước phản xạ đèn đuốc không biết của nhà nào, lóe một chút u quang, Ninh Khuyết đi đến trước mặt lâm hồ tiểu trúc, cách một bức tường trúc, nhìn đến chiếc ghế khắc đá to lớn dưới thềm đá trong sân, nhìn người trung niên gầy yếu ngồi trên đó, bất chợt dừng lại, sau đó đẩy cửa mà vào.

Một ngọn đèn nhỏ được thắp sáng, trung niên dáng người gầy yếu ngồi trên ghế đá, tay trái nắm một cái chén trà sứ to thô lậu, tay phải nhẹ nhàng gõ lên góc khay trà làm bằng gỗ mun, bình tĩnh nhìn gã thiếu niên đẩy cửa mà vào, má gầy bỗng nhiên gợn lên một nét tươi cười đậm nhạt, nhẹ giọng nói:

“Cái gọi là trà đạo, kỳ thực chính là dùng quá trình phiền phức đến tăng mạnh cảm giác nghi thức nào đó, do đó sinh ra cảm giác trang nghiêm.”

“Rất nhiều người đều nghĩ ta ở trong nhà uống trà tất nhiên phải dâng hương tắm rửa, bái tế Hạo Thiên thật lâu, sau đó trầm mặc thưởng thức hương trà một phen, mới có thể nhấp nước trà lên môi. Kỳ thực sai hoàn toàn, ta đời này thích nhất vẫn là ôm chén lớn nốc trà, đại khái hẳn là thói quen tập thành từ trong quân, con người ta vẫn thích trực tiếp một ít.”

“Đêm hè nóng như vậy, thiếu niên người không ngủ yên ở nhà, lại chậm bước bên bờ hồ, nói vậy. . . là tới giết ta đi.”

107. Chương 108: Trận Chiến Đầu Tiên Trong Đời

Thấp thoáng dưới tường trúc thanh tĩnh u ám, trà nghệ sư trung niên đang ngồi trên chiếc ghế điêu khắc bằng đá Côn Hồ, phía trước là bàn trà cũng khắc bằng cùng loại đá, trên bàn đặt khay trà làm bằng gỗ mun, trên khay đặt ấm trà chén trà ôn nhuận thanh khiết, bên cạnh bàn là một chiếc lò than nhỏ một tay cầm, hơi nóng bốc lên nhàn nhạt từ miệng ấm đun nước còn chưa sôi trên lò.

Đêm hè nóng bức như thế, trà nghệ sư trung niên lại như cảm thụ không đến hơi nóng tỏa ra từ lò than nhỏ, trên người khoác kiện đơn bào, bình tĩnh giống như vị chủ nhân hiếu khách chờ người trở về từ trời tuyết đêm đông. . . Y chính là Nhan Túc Khanh.

Ninh Khuyết xác nhận rất rõ điểm ấy. Lòng cảnh giác sinh ra lúc bên ngoài lâm hồ tiểu trúc, giờ khắc này rốt cục được chứng thật, bởi vì đối phương trước thời hạn nhận ra bản thân tiến đến, hơn nữa còn nhận ra mục đích đến đây của mình.

Mắt nhìn cận trà dưới chân tường trúc qua ánh sáng lờ mờ còn sót lại, sau khi trầm mặc một lát, hần nhìn phía trà nghệ sư hỏi: “Vậy thì trực tiếp một ít. . . Ta muốn biết, vụ án phủ tướng quân Tuyên Uy bị tịch thu gia sản chém cả nhà, còn có vụ án sơn thôn Yên cảnh bị đồ sát, có phải có quan hệ với ông hay không?”

Nhan Túc Khanh hơi nhú mày, thật không ngờ thiếu niên tiến đến giết mình tối nay, cư nhiên là vì hai chuyện nhiều năm trước này. Y vốn tưởng trên cái thế giới này sớm đã không ai còn nhớ rõ chuyện cũ năm ấy, thoáng trầm mặc xuống rồi mỉm cười nói: “Tự nhiên có liên quan với ta, bằng không ta vốn làm quan ở quân bộ, tiền đồ vô hạn, hiện tại sao có thể biến thành một tên trà nghệ sư giữ nhà giữ cửa thay thương nhân bán trà?”

“Hần ta cũng không phải người đầu tiên người tìm tới.” Y nhìn Ninh Khuyết hỏi: “Những người khác hiện tại sống thế nào? Đã nhiều năm không gặp, không biết bọn họ giờ đang làm gì.”

Ninh Khuyết trầm mặc quan sát động tĩnh bốn phía lâm hồ tiểu trúc, nhìn mảnh đất sang quý này, hồi đáp: “Bọn họ cũng không sống tốt cho lắm, ít nhất không tốt bằng ông, có thể ở một nơi tuyệt như vậy.”

Nhan Túc Khanh cười ra tiếng, phe phẩy đầu cảm khái nói: “Biết vì sao bọn họ lẫn lộn không được, mà ta còn có thể tiêu diêu vậy không? Bởi vì con người ta còn có chút tác dụng với đế quốc.”

Quần áo trên người khoác qua loa, nước trên lò chậm chạp chưa sôi, chén trà trên tay không có trà, tất cả đều nói rõ vị trà nghệ sư này vừa mới tỉnh lại, hần là nhận thấy được Ninh Khuyết tới gần lâm hồ tiểu trúc cho nên mới tỉnh, mà không phải dự tính được cục diện phức tạp từ trước.

Chỉ là một tên trà nghệ sư nhìn qua gầy yếu vô lực, suốt ngày loay hoay với trà cụ nước sôi, tại sao biết rõ có người đến giết mình, lại không hề kêu cứu hay bỏ chạy, mà chỉ bình tĩnh ngồi chờ trên ghế? Y dựa vào cái gì? Hơn nữa một tên trà nghệ sư có thể có lợi gì cho đế quốc? Một tên trà nghệ sư như thế nào có thể thay trà thương giữ nhà hộ viện? Một tên trà nghệ sư dựa vào đâu có thể có nhân sinh tốt hơn Trần Tử Hiền sau khi xuất ngũ?

Trong giây lát đó, Ninh Khuyết suy nghĩ qua rất nhiều khả năng, thậm chí là loại khả năng không có khả năng nhất nọ, mặt mày non nớt bên ngoài khăn che mặt dần dần hiện ra biểu lộ ngưng trọng trước nay chưa có, nhìn đối phương hỏi: “Tại sao ông không trốn?”

“Tại sao phải trốn?”

Nhan Túc Khanh mỉm cười nhìn thiếu niên nói: “Nếu ta đã tỉnh, người làm sao có thể giết chết ta?”

Nói xong câu đó, y nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái, trong khay trà trên bàn đá bỗng nhiên ra một thanh kiếm nhỏ tối mờ không cán.

Ninh Khuyết nhướng hần mày lên, thân thể trở nên có chút cứng ngắc, biết bản thân đã gặp phải cái loại khả năng không có khả năng nhất: cái tên trà nghệ sư gầy yếu vô lực này. . . cư nhiên là một người tu hành!

Giờ khắc này, hần không khỏi nghĩ đến ông lão Lữ Thanh Thần ôn hoà đi chung đường từng đã tiến hành qua một phen đối thoại, đoạn đối thoại về việc thành Trường An kiếm sư nhiều như chó, niệm sư chạy đầy đường kia.

Lúc ấy ông lão Lữ Thanh Thần cười nói loại luận điệu này tuyệt đối quá mức khoa trương. Sau khi tiến vào thành Trường An, tuy Ninh Khuyết đã thấy qua người tu hành Nam môn Hạo Thiên đạo khai đàn thi pháp ven đường, cũng từng theo Triều Tiểu Thụ tới Xuân Phong Đình chém giết người tu hành, nhưng hần thật không nghĩ tới, một cái tên thoát nhìn không có gì đặc biệt trong danh sách báo thù, cư nhiên lại là một cường giả.

Trong tình báo của Trác Nhĩ không nhắc tới, Tang Tang cũng không phát hiện ra, ai cũng không thể tưởng được, gã giám định sư văn thư quân bộ năm xưa, trà nghệ sư đương thời được trà thương cung cấp nuôi dưỡng, cư nhiên lại là một vị tu hành tinh thông kỹ thuật!

Lông mi nhú chặt của Ninh Khuyết chậm rãi giãn ra, hần nhìn Nhan Túc Khanh ngồi trên ghế, nhìn tiểu kiếm không cán trước mặt trung niên nhân gầy yếu kia, ôn hòa cười nói: “Nếu ông không trốn, ta đây trốn vậy.”

Nói trốn liền trốn, giọng nói vừa rơi xuống, hần không chút do dự xoay người, giống như tuấn mã phi nước đại phóng ra ngoài lâm hồ tiểu trúc.

...

...

Nhan Túc Khanh đầy hứng thú nhìn bóng dáng thiếu niên sắp sửa biến mất bên tường trúc, cười khẽ lắc đầu cảm khái nói: “Nếu tới giết một người tu hành, đến rồi chẳng lẽ còn có thể lui?”

Từng chữ ôn hòa lại ẩn chứa tự tin cùng sát ý mãnh liệt chậm rãi phát ra từ môi của người trung niên gầy yếu, tay trái y đồng thời buông xuống chén trà lớn thô lậu, tay phải cuốn lên cổ tay áo trên cánh tay trái, hai ngón trở giữa tay trái hợp thành kiếm chỉ tà tà cách không điểm về hướng bên ngoài lâm hồ tiểu trúc, động tác cực kỳ tùy ý tiêu sái.

Theo một chỉ tà tà kia, tiểu kiếm không cần mờ tối không ánh sáng trên khay trà chợt phát ra tiếng vù vù trầm thấp, phẳng phất bị trút vào năng lượng thần kỳ nào đó, mạnh mẽ bắn lên từ mặt bàn, sau đó hóa thành một vệt sáng mờ tối, xé mở màn đêm tối tăm nhất trước bình minh của lâm hồ tiểu trúc, đâm thẳng ra ngoài sân.

Sau lưng Ninh Khuyết dường như bị một đám châm đâm đau đớn, thế nhưng mặt mày lộ ngoài khăn che mặt lại không tỏ ra chút kinh hoảng nào, chỉ có bình tĩnh và bình tĩnh, mắt thấy sắp đi ra ngoài mảnh sân trúc, lại thành linh bất ngờ giẫm mạnh chân trái lên mặt đất, thân thể cả người liền lật dậy lên, ngay sau đó chân phải đạp nhanh như chớp lên thân trúc thô kền.

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!

Đế giày kiên cố cấp tốc giao thoa dẫm trên thân trúc, khiến cho khóm trúc lay động một trận, vô số lá trúc tuôn rơi giống như tên gãy, hần đạp trúc nháy mắt lao tới đỉnh tường, hiể hiể né qua đao kiếm quang đánh úp tới từ trong sân kia, sau đó đầu gối gấp xuống rung lên, nương chấn động của cây trúc cấp tốc phi ngược vào trong viện.

Một tia sáng loáng, thân thể giống mũi tên nhọn bay xẹt qua tường, phác đao sắc bén cứ nhiên ra khỏi bao bố nơi tay, Ninh Khuyết hét lớn một tiếng, eo phát lực, cổ tay cuốn, phác đao như gió tuyết đổ ập xuống Nhan Túc Khanh!

Kể từ khi biết được vị trà nghệ sư này là cường giả tu hành, hần đã biết tối nay tất nhiên sắp sửa lại gặp phải khảo nghiệm sinh tử đại khủng bố, hần cũng biết thực lực bản thân hiện tại không đủ đối kháng một gã tu hành cường giả, nhưng hần vẫn như cũ không nghĩ sẽ lui, bởi vì hần biết, đối mặt người tu hành, tránh lui đồng nghĩa với tử vong.

Trên đường núi Bắc Sơn, hần từng xem qua đám thị vệ tinh nhuệ nhất Đại Đường làm thế nào dựa vào ý chí và kỷ luật thiết huyết chiến đấu cùng một vị đại kiếm sư, bên ngoài Xuân Phong Đình, hần xem qua Triều Tiểu Thụ làm thế nào dựa vào thực lực siêu tuyệt và lực khống chế cường hãn của mình chém giết hai gã cường giả tu hành đến từ dị quốc, nhờ đó mà hần đã học được một ít kinh nghiệm, đó chính là đối mặt người tu hành chỉ có thể tiến không thể lùi, kinh nghiệm này có lẽ sẽ giúp hần tránh khỏi tử vong đêm nay.

Cho nên ngay từ đầu hần lui không phải để lui.

Mà là lấy lui làm tiến.

Tiến tới giết người.

...

...

Một tiếng thanh thúy vang lên!

Ninh Khuyết vịn người huy đao, bay người trở ra sau né qua kiếm quang u ám, thân thể rơi xuống từ giữa không trung.

Lần đầu giao phong, lưỡi đao xuất hiện một vết mẻ to bằng hạt gạo, lớp áo vải cũ nát nhiều ra một miệng rách rất nhỏ, nhưng mà mặt mày bên ngoài khăn che mặt của hắn vẫn như cũ không sợ hãi, hai chân tựa như hai chiếc đinh gắt gao đóng trên mặt đất, hai tay nắm chặt cán dài phác đao, cúi đầu cảnh giác quan sát động tĩnh trong bóng tối.

Đột nhiên trường đao trên tay lật lên, bằng cái giá vai trái bị thương, tránh được đao kiếm quang đánh úp từ màn đêm bên phải, đồng thời qua chân cảm rất nhỏ truyền đến trong tay, xác nhận lưỡi đao của mình ít nhất đã chạm qua phi kiếm.

Ninh Khuyết cúi đầu như trước, lẳng lẳng nhìn chăm chăm Nhan Túc Khanh trên ghế dựa cách đó không xa, lỗ tai tinh tế lắng nghe thanh âm vù vù thỉnh thoảng vang khẽ trong bóng đêm bốn phía nhà nhỏ bên hồ, muốn phán đoán ra phương vị thanh phi kiếm.

Hắn đạp lên phía trước một bước.

Một mảng lá trúc bay xuống bên ngoài sân bị lực lượng vô hình xé thành hai nửa.

Hai chân chùng xuống, hắn ngã nửa người ra sau, bóng kiếm u ám lướt sạt qua đầu vai.

Tay phải hắn vỗ mạnh lên mặt đất, eo lưng căng ra, nửa thân trên một lần nữa bật dậy, hai chân tựa như tia chớp lui gấp, bóng kiếm u ám xẹt một tiếng chui vào phiến đá trước chân hắn, sau đó lại nhanh chóng bay vù ra, biến mất vô tung.

Vị trí hắn đứng lúc này, đã lui ba bước so với trước.

Trong ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn nhỏ trên bàn trà, Nhan Túc Khanh ung dung ngồi dựa ghế đá, như cười như không.

Hai người cách nhau bất quá mấy bước, nhưng chính khoảng đệm mấy bước này, lại khó có thể vượt qua như vậy.

Bởi vì không ai biết bóng kiếm u ám ẩn trong tối đang ở nơi nào.

...
...

Hai tay nắm chặt cán đao, hai chân ổn định dán lên mặt đá, không đạp lên khe hở, không đạp lên chỗ nổi, cam đoan tùy thời có thể mượn toàn bộ lực lượng của đại địa, Ninh Khuyết tựa như pho tượng không hề nhúc nhích, nhìn chăm chăm trà nghệ sư trên ghế, ánh mắt không mang chút sợ hãi, chỉ có bình tĩnh và chuyên chú.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn một mình đối chiến người tu hành, hắn biết bản thân không có cơ hội gì, hắn biết bản thân tối nay rất có khả năng nghênh đón cái chết, cho nên hắn đương nhiên sợ hãi.

Nhưng trải qua nhiều lần sinh tử tra tấn, Ninh Khuyết hết sức rõ ràng, trong những thời điểm thế này, sợ hãi là thứ cảm xúc vô dụng nhất, chỉ khi nào biến khăn trương sợ hãi thành hưng phấn, mới có thể đủ vượt qua hai chữ sinh tử.

Phi kiếm vù vù đâm tới như tia chớp, hắn huy đao mà chém, cho dù chém hụt, cũng sẽ dựa vào bản năng được mài giũa từ những trận đánh trên chiến trường lẫn năng lực khống chế thân thể mạnh mẽ, tránh đi bộ vị yếu hại ngay thời khắc cuối cùng.

Leng keng leng keng! Kiếm như bay mũi kiếm như tuyết, thân thể hắn bị bóng kiếm đục ra vô số lỗ hổng chỉ chút, máu tươi thấm thấu áo trong chảy ra áo ngoài cũ nát, bắt đầu đầm đìa bên ngoài thân thể, nhìn giống như huyết nhân.

Nhưng hai tay Ninh Khuyết vẫn nắm chặt phác đao như trước, hai chân đóng đinh trên mặt đá, ánh mắt không chút biểu tình nhìn chăm chăm đối thủ, không có thất kinh, không có sợ hãi, thậm chí không có cả cảm xúc cuồng nhiệt nên có lúc liều mạng.

“Quân nhân trở về từ biên ải?”

Nhan Túc Khanh dần dần thu liễm nụ cười, nhìn thiếu niên đẫm máu phía trước không xa bình tĩnh nói: “Liên tục mười bốn kiếm cũng chưa thể trực tiếp đâm chết người, chỉ lưu lại một ít miệng vết thương nhỏ, chỉ có quân lính nơi biên ải mới có loại bản năng thân thể này. Nhưng ta phải nhắc nhở người, cho dù miệng vết thương rất nhỏ, máu chảy rất chậm, nhưng chảy lâu cũng sẽ chết.”

“Ta đương nhiên biết, cho nên ta sẽ tìm một cơ hội chém rớt đầu ông trước khi máu chảy cạn.” Ninh Khuyết hồi đáp.

“Người không có loại cơ hội này.” Nhan Túc Khanh đồng tình nhìn Ninh Khuyết lắc lắc đầu.

Lúc này nước trên lò than rớt cục bắt đầu sôi trào, hơi nước nóng phun lên từ miệng ấm.

Trà Nghệ Sư dùng tay trái nhắc lên ấm nước, trút xuống chén trà thô lậu. Y nhìn lá trà không ngừng chìm nổi trong nước sôi, cúi đầu nói: “Ta sắp bắt đầu uống trà, không chơi với người nữa.”

108. Chương 109: Đóa Hoa Màu Đen Mọc Sau Lưng Thiếu Niên

Ninh Khuyết đã từng nói qua rất nhiều lần với Tang Tang, ở biên thành nói, đi chung đường nói, ở Lão Bút Trai nói, ở rất nhiều nơi nói, mặc dù không thể tu hành thì tính sao, thiếu gia ta luyện giỏi đao pháp đều có thể bỏ cho bọn họ thất linh bát lạc, nhưng hiện tại, loại tuyên ngôn nhìn như âm vang hữu lực này, theo một cách nào đó chỉ có thể là an ủi về mặt tinh thần.

Hắn biết cường giả trong giới tu hành có được năng lực mạnh mẽ đến cỡ nào, hắn chưa từng hi vọng xa vời có thể chiến đấu chính diện đánh bại một người tu hành, huống chi vị kiếm sư trước mắt này rõ ràng ít nhất đã bước vào cảnh giới Bất Hoạch.

Đây là trận chiến đầu tiên của hắn với người tu hành, hắn chỉ có một chút kinh nghiệm gián tiếp, hắn cũng không ôm hi vọng bao lớn, nhưng hắn cũng sẽ không tuyệt vọng, hắn từ trước đến nay tin tưởng vững chắc chỉ có người chết mới cần tuyệt vọng.

Nước sôi bốc lên từ lò than, hơi nóng ngùn ngụt, nước sôi nhảy vào chén trà, Ninh Khuyết nghiêm cẩn nhìn bức tranh này, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Nhan Túc Khanh, theo dõi vai y, theo dõi tay y, không nghe y nói bất cứ lời nào có khả năng nhược hóa ý chí chiến đấu của mình, thời điểm nhìn y châm trà, ánh mắt hắn chợt sáng ngời.

Tay nắm chén trà, tự nhiên không cách nào niết kiếm quyết, hai chân bám chắc trên đất của Ninh Khuyết chợt căng lên, thân thể mạnh mẽ nghiêng về phía trước, hai tay kéo phác đao thật dài, dồn hết lực lượng toàn thân, hồ phác vồ đến!

Cảm thụ được kinh phong nghênh diện đánh tới, nhìn binh tốt thiếu niên tha đao phía sau liều mạng nhất kích, trong mắt Nhan Túc Khanh nổi lên vẻ thương hại pha lẫn trào phúng, ngón tay phải ẩn trong cổ tay áo nhẹ nhàng phất một cái giữa làn gió đêm.

Lâm hồ tiểu trúc vang lên tiếng không khí nổ lớn, chẳng phải tiếng thân hình hồ phác của Ninh Khuyết khuấy động, mà là thanh âm bóng đêm thâm trầm bị lực lượng nào đó cuốn xé, bóng kiếm u ám sau lưng mãi không tan kia phát ra tiếng vù vù vang dội, thoáng trước thoáng sau xuất quỷ nhập thần, như tia chớp nháy mắt xé rách bóng đêm đâm thẳng đến lưng Ninh Khuyết!

Lá trúc bị gió cuốn động dưới chân tường chợt tĩnh, sau đó hoảng sợ tản ra chung quanh. Hơi nước nóng rục trên lò than chợt ngưng, sau đó cực kỳ thông thả trầm xuống mặt đất, thời gian trên khoảng sân đá phẳng phất trở nên chậm đi nhiều.

Đây là uy thế một kích toàn lực của kiếm sư sao?

Cảm thụ được băng lãnh tuyệt đối từ sau lưng truyền đến, cùng luồng khí thể chưa tiếp xúc đã bắt đầu khiến tâm can muốn vỡ vụn kia, trong đầu Ninh Khuyết bắt chợt cảm khái, biết rõ bàn tay tử thần sắp sửa vỗ nhẹ lên lưng mình.

Nhưng hắn không quay đầu, cũng không né tránh, vẫn như mãnh hổ cuồng bạo xông thẳng, vẫn tiếp tục chạy băng băng, bởi vì hắn biết đã không còn đường quay lại, khoảng cách gần như thế, né tránh cũng chỉ là phí công, giờ này khắc này hắn chỉ có thể chạy, chạy về hướng tử vong, hoặc giả chạy nhanh hơn tử vong, như thế mới có một tia hi vọng cuối cùng.

Xông đến hai bước phía trước Nhan Túc Khanh, Ninh Khuyết hoàn toàn không quan tâm hơi thở tử vong phía sau đang tiến sát mình như thế nào, chỉ trừng ánh mắt nhìn chăm chăm cổ đối phương, hai tay nắm cán dòn hết khí lực lên phác đao, hung hăng chém tới!

Nhìn ánh đao tàn nhẫn nhắm ngay mặt mình, Nhan Túc Khanh vẫn nâng chén trà chạm lên môi, trên mặt không chút biểu tình. Giữa biển hơi thở thiên địa, y tinh tường cảm nhận được, tiểu kiếm không cán dưới niệm lực bản thân không chế đang bay thẳng đến lưng Ninh Khuyết như tia chớp, không đợi lưỡi đao hạ xuống, thiếu niên này đã chết rồi.

Phác đao trong tay Ninh Khuyết còn cách cổ Nhan Túc Khanh ba thước.

Phi kiếm của Nhan Túc Khanh còn cách lưng Ninh Khuyết một thước.

Người tu hành không chế phi kiếm lúc nào cũng nhanh hơn đao khách ưu tú nhất thế gian chém ra đao.

Vô luận tính toán thế nào, mặc kệ Ninh Khuyết dùng mãnh sáng tạo nên một cơ hội liều mạng ra sao, cuộc độ sức cuối cùng này chỉ có thể tổng mất tánh mạng chính hắn, mà không thể làm Nhan Túc Khanh bị thương mảy may.

Ngay sau đó, Ninh Khuyết vốn dĩ nên chết, nhưng hắn lại không chết.

Hắn nương theo thế tha đao phách trăm, lặng yên không tiếng động buông lỏng tay trái, cực kỳ tự nhiên vòng ra sau lưng, cầm lấy một đoạn vật cứng trong bao bố mà hắn đeo theo.

Hắn cầm lấy cán đại hắc ô.

...
...

Ngón tay thon dài nắm chặt cán ô dùng sức xoay lại, vải thô bọc ngoài ô chợt biến hình, chất vải bền chắc lập tức phồng lên rồi rách toạc, lộ ra mấy vết đen bên trong, mấy vết đen kia xoay tròn xé rách vải dệt, giống như Thương Long ngủ đông đã lâu thô bạo ngẩng đầu lên từ lòng đất, xé rách ngày càng nhiều vải thô, lộ ra màu đen ngày càng nhiều, dần dần nối liền thành mặt, thành một mặt ô màu đen.

Mặt ô màu đen vừa xoay tròn vừa bung ra, diện tích chợt khuếch đại, tựa như đóa hoa lớn màu đen bị gió xuân nháy mắt thổi phát, bỗng một tiếng mở ra, che khuất phía sau lưng Ninh Khuyết, ngăn trở đoạn bóng kiếm u ám vu vu thê lương kia.

Nhan Túc Khanh mãnh mẽ điều động niệm lực, đánh ra một kích tuyệt sát, uy thế vô tận, nhưng ngay khi tiểu kiếm không cán hung hăng đâm vào mặt đại hắc ô nhìn như thô to tầm thường nọ, bỗng xảy ra biến hóa vượt ngoài tưởng tượng.

Không có vang lên thanh âm mặt ô bị xé rách, cũng không có thanh âm va chạm kịch liệt gì vang lên.

Phi kiếm sắc bén vô cùng đâm trúng mặt ô đen, giống như lá rụng rơi vào một vũng bùn đen vô biên vô hạn, hoặc như một con muỗi mỗi mọt nhẹ nhàng đậu lên bảng hiệu phường đen thui cũ kỹ.

Phi kiếm chấn động vu vu phẳng phát bị dính vào mặt đại hắc ô, chợt trở về yên tĩnh tuyệt đối.

Sau một lát, lá rụng rơi vào vũng bùn đen vô biên vô hạn chậm rãi chìm ngấm vô tung, con muỗi mỗi mọt dừng trên bảng hiệu phường đen thui cũ kỹ vô lực rơi xuống, rơi xuống điểm cuối sinh mệnh của mình.

Tiểu kiếm không cán linh động sắc bén lúc trước, phẳng phát nháy mắt mất đi hết thủy sinh mệnh, cứ như vậy trượt khỏi mặt đại hắc ô, thông thả rơi xuống mặt đất.

...
...

Trong thế giới thiên địa nguyên khí có sợi dây bị chặt đứt.

Biểu tình Nhan Túc Khanh chợt biến đổi, phát hiện bản thân cư nhiên không cảm ứng đến bản mạng kiếm của mình, hé môi kêu to một tiếng, tay trái thả xuống chén trà thô lậu, song chưởng đập vào nhau, kẹp lấy lưỡi dao một tay phách tới cửa Ninh Khuyết!

Giữa tay y và lưỡi dao Ninh Khuyết mơ hồ có khoảng cách bằng sợi tóc, cũng không hoàn toàn tiếp xúc thực sự, nhưng ngay giữa khoảng không rất nhỏ kia, tựa hồ tràn ngập lực lượng nào đó, đặc sệt kéo dài không ngừng.

Âm thanh kêu to quanh quần căn nhà nhỏ u tĩnh ven hồ, phi kiếm vừa mới rơi xuống đất nghe được tiếng huýt gió, cũng lay động một chập, nhưng làm sao cũng không cách nào bay lên trở lại, nhìn qua có vẻ cực kỳ thâm trầm, giống như con muỗi già đậu trên sương giá cuối thu, hai cánh mỏng manh bị đông lạnh thành băng tinh, cái gọi là giãy giụa càng giống như run rẩy trước khi chết.

Hai tròng mắt Nhan Túc Khanh lóe lên sát ý mãnh liệt, lại là một tiếng quát chói tai, song chưởng hất mở lưỡi dao băng lạnh, tay phải xuyên ra tay áo, thân thể nghiêng khê bắn lên khỏi ghế, lấy ngón tay làm kiếm đâm thẳng cổ họng Ninh Khuyết.

Lúc này chén trà lớn thô lậu kia mới rơi trùng trùng lên đất, rơi lên phiến bùn đầy đá vụn đỏ đen, nước nóng trộn lẫn lá trà bắn ra tứ tán, hơi nóng màu trắng hoảng sợ cướp đường mà chạy.

...

...

Nhan Túc Khanh lấy tay làm kiếm đâm thẳng cổ họng Ninh Khuyết, hơi vòng lệch sang trái một chút, xa hơn một ít so với đâm thẳng, khiến Ninh Khuyết có đủ thời gian làm ra phản ứng cuối cùng trước lần ranh sống chết.

Y không thể không làm vậy, bởi vì y muốn tránh đi đại hắc ô phía sau Ninh Khuyết, theo bản năng y không chấp thuận chọc tới đại hắc ô, cho dù chỉ là chạm một chút đều không chấp thuận. Đại hắc ô bung mở kia, mặt ô bóng nhẫy dơ bẩn kia, lúc này nhìn qua còn hắc còn ám hơn hắc ám trước bình minh nơi tiểu trúc ven hồ.

Nhan Túc Khanh cũng không biết đại hắc ô này là thứ gì, nhưng thân là kiếm sư đắm mình nhiều năm trong giới tu hành, rời khỏi quân bộ ẩn thân tịnh tu giữa hương trà gần mười năm, y có thể mịt mờ cảm giác được đại hắc ô này khiến bản thân sợ hãi, đó là nỗi sợ hãi bản năng của người tu hành.

Chính vì loại sợ hãi tận đáy lòng này, Nhan Túc Khanh đã chỉ kiếm chậm hơn bình thường một chút, lợi dụng quãng thời gian ngắn tạm ấy, Ninh Khuyết kịp thời chuyển hắc ô qua trái người.

Đại hắc ô lúc này đã hoàn toàn mở ra, diện tích rất lớn, giống như một đóa hoa lớn màu đen dập dềnh trên mặt hồ, nhu thuận theo ngón tay Ninh Khuyết trượt từ vai phải sang vai trái, sau đó che đầy toàn bộ thân thể hắn.

Ngón tay của Nhan Túc Khanh hung hăng chọc lên mặt đại hắc ô.

...

...

Cảm giác ngón tay chọc lên mặt hắc ô. . . có chút trơn bóng, có chút sền sệt, có chút ghê tởm.

Nhan Túc Khanh tròng mắt, nhìn nơi đầu ngón tay và hắc ô tiếp xúc, sợ hãi sâu trong nội tâm mãnh liệt trào dâng, thân thể run rẩy kịch liệt hẳn lên, sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng tái nhợt — y vô cùng khiếp sợ phát hiện, không chỉ riêng nỗi sợ hãi mãnh liệt trào ra, kèm theo đó còn có niệm lực trong cơ thể cùng với niệm lực y dùng để điều động nguyên khí thiên địa.

Đại hắc ô như màn đêm thâm trầm nhất, vô biên vô hạn, sắp sửa cắn nuốt toàn bộ quang minh!

Nhan Túc Khanh không ngờ cư nhiên lại bị một người bình thường cùng một đại hắc ô nhìn như phở thông đẩy vào hoàn cảnh bực này, nhưng y biết bản thân đã bị buộc lên vách núi đen phân cách sinh tử!

Y không thu hồi kiếm chỉ, bởi vì quang minh tiến vào đêm đen nhất định phải phân ra thắng bại, hoặc giả ban ngày, hoặc giả ban đêm, trước khi phân ra mặt trời mọc hay mặt trời lặn, ai cũng đều không thể rời đi trước thời hạn!

Chỉ nghe một tiếng huýt gió thê lương khó nghe tóe ra từ giữa môi, vị tu hành giả ẩn giấu chốn dân gian hơn mười năm này rốt cục bộc phát ra thực lực cực hạn, lấy tốc độ khủng bố thúc đẩy niệm lực, thông qua tuyết sơn khí hải tán ra quanh thân, điều động toàn bộ hơi thở thiên địa có thể cảm ứng được quanh nhà nhỏ ven hồ, ngưng tụ trước ngón tay hóa thành kiếm ý đâm vào hắc ô!

...
...

Kiếm kinh bá đạo sắc bén theo mặt ô truyền đến cán ô, sau đó truyền đến tay nắm cán ô của Ninh Khuyết, hấn cúi đầu dùng tay và vai trái ổn định hắc ô, nghe xương cổ tay truyền đến tiếng vỡ vang lách cách, cảm thụ lực lượng khủng bố mà thân thể phải thừa nhận, cắn thật chặt hàm răng kêu rên không lời.

Lúc này hấn giống như gã binh lính Đại Đường lấy đại hắc ô làm thuẫn, kéo đao phía sau, đang đứng trước tiên tuyến quyết chiến trên thảo nguyên, liều mạng chống cự người man thô bạo đánh sâu vào thuẫn, hấn không thể lui, vì một bước lui chính là ngàn dặm, mỗi một người đi ra từ quân đội biên ải Đại Đường đều có được loại kỹ thuật và dũng khí này!

Hiện tại phần lớn tinh thần và lực lượng của hấn đều tập trung vào cán ô, chống lại kiếm chỉ Nhan Túc Khanh ngưng tụ tu vi cả đời, hơn nữa hấn mơ hồ cảm giác được cơ thể mình có thứ gì đó thật trân quý, đang không ngừng xói mòn, không ngừng chảy vào mặt đại hắc ô, cho nên tay phải của hấn căn bản không cách nào giơ lên phác đao tha ở sau người.

...
...

Ngón tay trên mặt ô, người ở sau ô, đợt giằng co tuyệt mệnh này không biết giằng co bao lâu, thiên địa nguyên khí giữa lâm hồ tiểu trúc mãnh liệt kéo tới, ngưng tụ trước ngón tay Nhan Túc Khanh, hóa thành kiếm ý tụy ngắn mà nhọn đâm mạnh.

Vô luận lá trúc phát phơ hay hơi nước lạnh dần, phẳng phát đều cảm nhận được bầu không khí khẩn trương nơi đây.

Nhan Túc Khanh hừ nhẹ một tiếng, gân xanh lúc ẩn lúc hiện trên khuôn mặt tái nhợt.

Đại hắc ô lui về sau một phần.

Cán ô trơn bóng rời khỏi tay Ninh Khuyết, hung hăng nên lên đầu hấn, kiếm ý sắc bén đến cực điểm rốt cục có một tia thành công xuyên thấu mặt ô, thông qua nơi cán ô va chạm hung hăng đâm vào.

Phụt một tiếng, miệng mũi Ninh Khuyết phun ra máu loãng, lan ra khăn che mặt, nhiễm đỏ gương mặt non nớt.

Đầu bên kia hắc ô, khoe mắt Nhan Túc Khanh cũng bắt đầu rơi xuống từng giọt máu, ánh sao trong mắt dần dần ảm đạm, y áp bức niệm lực quá nhiều, cũng đã sắp cạn dầu đèn tắt.

Hiện tại xem ai có thể chống đỡ lâu hơn.

Cán đại hắc ô tựa như tòa núi lớn không ngừng đè nặng ngực Ninh Khuyết, máu tươi không ngừng dừng mãnh tiến ra từ miệng mũi, khăn che mặt đã hoàn toàn bị máu nhuộm ướt, không ngừng nhỏ xuống cạnh khăn, nhiều lên giày hấn.

Ninh Khuyết cực kỳ gian nan ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút vô thần lướt qua cạnh hắc ô, nhìn trà sư phía ngoài, phát hiện đôi má gầy gò của Nhan Túc Khanh lúc này càng gầy, hốc mắt hãm sâu, nói vậy cũng mau chống đỡ không được.

Đột nhiên, Ninh Khuyết cảm giác lực truyền đến từ cán ô yếu đi một phần!

Hấn ngẩng phắt đầu, tay trái nắm chặt cán ô, dùng ngực đẩy cán, mạnh mẽ đạp một bước về phía trước!

Đại hắc ô giống như tấm thuẫn cứng rắn không thể phá, đẩy Nhan Túc Khanh thối lui một bước về phía sau!

Một tiếng mãnh thú thảo nguyên rống giận mỗi khi đánh nhau tàn khốc phát ra từ miệng thiếu niên, hẳn điều động tia lực lượng còn sót lại cuối cùng trong cơ thể, nhắc lên phác đao tha trên mặt đất, hung hăng chém qua!

Roẹt một tiếng, lưỡi đao khảm thật sâu vào cổ Nhan Túc Khanh, sau đó tới một đợt thanh âm phá xương đoạn thịt khủng bố cực kỳ khó nghe, cho đến khi bỏ ra phía bên kia.

Ánh mắt không thể tin nổi trên đầu Nhan Túc Khanh nhìn trừng thiếu niên phía sau hắc ô, sau đó đầu nghiêng rơi xuống gáy, nảy tưng tưng hai ba cái trên mặt đất, lăn vào hơi nóng còn sót lại từ nước trà bắn ra lúc này.

Đại hắc ô chậm rãi chúi xuống, cán ô vẫn dính chặt trong tay Ninh Khuyết như cũ.

Ninh Khuyết trừng mắt, nhìn cái đầu dưới đất kia, thở hào hển dồn dập, nói: “Một trà sư quen thói sáng khoái như ông, đã không còn là kiếm sư nữa, bởi vì ngay cả hầu cận ông đều quên mời.”

...

...

Hắc ám trước bình minh vẫn thâm trầm như thế, thành Trường An lúc này vẫn yên tĩnh như thế, phố ngõ không người đi đường, ngay cả đám mèo quen thói đi đêm đều không thấy tới một con. Một thiếu niên cả người là máu chạy ra cửa phường nào đó ở nam thành, hấn thất tha thất thểu chạy băng băng, mỗi khi hai chân mềm nhũn suy yếu không chống đỡ được, hấn sẽ nặng nề ngã gục lên đất.

Máu tươi không ngừng nhỏ xuống từ cạnh khăn che mặt, hấn cảm thấy tầm mắt có chút mơ hồ, thậm chí tư duy đều có chút hỗn loạn, không biết bản thân đã chạy tới nơi nào, cũng không biết do mất máu quá nhiều hay nguyên nhân gì khác.

“Ta muốn lấy mạng của ngươi, vậy nhất định sẽ lấy mạng của ngươi.”

Hấn theo bản năng thì ào lảo lảo, tìm kiếm đường về nhà.

Thanh âm bị nhiễm huyết xuyên qua khăn che mặt truyền ra ngoài, có vẻ hơi biến hình một chút.

Lúc trước đã nghe được tiếng hô báo động, lý trí còn sót lại không nhiều lắm mách bảo hấn phải mau chóng ly khai nơi này, quan phủ đã bị kinh động, nếu lát sau thành Trường An xuất động Vũ Lâm quân, như vậy hấn chỉ còn một con đường chết.

Vì thế hấn tiếp tục chạy như điên, chạy như điên trên đường cái Chu Tước mà không hề hay biết.

Hắc ô sau người thỉnh thoảng bắn lên, sau đó bung ra, nhấp nhô phập phồng.

Thiếu niên báo thù cả người là huyết.

Ác quỷ bò lên từ Minh giới.

Sau lưng mọc ra một đóa hoa sắc màu đen

109. Chương 110: Chu Tước, Chiếc Ô Đen Cùng Với Trời Đêm Sáng Rực

Ninh Khuyết chạy băng băng trong bóng đêm, chạy băng băng trên đường, thỉnh thoảng nâng cánh tay phải lên quệt máu loãng dưới cằm, chiếc ô đen lớn thỉnh thoảng va đập lên lưng hấn rung động. Thời gian trôi qua, đôi mắt sáng rực của hấn càng ngày càng ảm đạm, trán lộ ra ngoài khăn che mặt ngày càng nhăn hơn, có vẻ hết sức thống khổ.

Tầm mắt của hắn càng ngày càng mơ hồ, ngựa buộc bên cột phố, phường thị hai bên đường, dần dần biến hình vụn vụn trong mắt, biến thành quái vật giương nanh múa vuốt; hô hấp của hắn càng ngày càng dồn dập, lá phổi bị đè ép tống ra hơi thở nóng bỏng tựa như nham thạch nóng chảy, lúc liềm mạng hít vào lại lạnh buốt như dòng sông băng; bước chân của hắn càng ngày càng thong thả phù phiếm, thường xuyên vấp phải đá lát nổi trên mặt đất; tư duy của hắn ngày càng hỗn loạn, đến nỗi dần dần lãng quên hoàn cảnh trước mắt của mình.

Hắn chỉ nhớ rõ bản thân nên chạy, chạy càng xa càng tốt.

Bản năng nào đó khắc sâu tận xương thúc giục hắn chạy về hướng ngõ Lâm số 47 Lão Bút Trai, đại khái có lẽ chỉ có nhìn thấy tiểu nha đầu đen đen kia, hắn mới có thể cảm thấy an toàn và thỏa đáng, thứ chấp niệm chạy về nhà này chính là mệnh mẽ đến thế. . . Mệnh mẽ đến độ có thể chống đỡ thân thể trọng thương suy yếu của hắn chạy từ nam thành tới đây, mệnh mẽ đến nỗi khiến hắn căn bản không chú ý tới bản thân lúc này đang chạy trên đường Chu Tước, nơi mà ngày thường vẫn luôn khiến hắn vô cùng cảnh giác bất an.

Máu tràn ra từ cạnh khăn che mặt có thể bị tay áo lau đi, nhưng còn máu chảy ra từ vô số lỗ kiếm trên người vẫn là thong thả chảy tới chiếc ô đen lớn, bị mặt ô sền sệt chậm rãi hấp thụ, lại chậm rãi loại bỏ, thong thả nhỏ lên mặt đất, tràn ra một giọt huyết hoa nho nhỏ, thấm vào trong kẽ đá.

Bình minh chưa tới, gió bình minh đã nổi lên, thổi cho chiếc xiêm y không biết của nhà ai đang phơi dưới mái hiên lay động, thổi cho lá cờ Long Vân cao ngất mây trên đường Chu Tước xa xa bay phất phới, tiếng bước chân và mùi máu tươi nhàn nhạt hòa lẫn vào nhau trong gió sớm, dần dần bừng tỉnh sinh mệnh nào đó ẩn giấu ngàn năm trong kẽ đá.

Con đường Chu Tước rộng mở thẳng tắp của thành Trường An Đại Đường đột nhiên biến thành một tuyến lửa địa ngục vô tận, Ninh Khuyết cảm thấy hai chân phảng phất như đang dẫm lên đá bị nung đỏ cực kì nóng bỏng, mỗi bước đạp xuống đất, đáy giày bị hơi nóng tràn qua, đám lửa bùng bùng bùng cháy nhảy mất lan tràn thiêu hủy máu thịt của hắn, thiêu khô xương trắng của hắn, dị thường thống khổ.

Hắn vẫn đang mãi chạy, đạp hết bước này tới bước khác, mỗi một bước đều cảm giác thống khổ như vậy, mỗi một bước đều cảm thấy chân mình như bị vô số thanh đao đồng thời băm thành thịt nát.

Đột nhiên thân thể hắn cương tại chỗ, đau đớn ôm ngực!

Hắn cảm giác tựa như có một thanh trường mâu vô hình từ bầu trời đêm trên cao hạ xuống, phá tan thịt xương phủ tạng của hắn, trực tiếp xuyên suốt thân hình hắn, hung hăng đóng đinh hắn trên mặt đất!

Sự nóng bỏng thống khổ trên nền đá đường Chu Tước nháy mắt biến mất, bởi vì nỗi thống khổ từ trong lòng truyền đến đã xé rách hết thảy, hủy diệt hết thảy những sự thống khổ khác, mọi khổ sở thế gian đều không đáng nhắc tới.

Ninh Khuyết đau đớn nhướng mày lên, nhìn xuống ngực trống không của mình, nhìn đường cái đã biến hình thành hành lang gấp khúc nào đó, nhìn thành Trường An hoàn toàn xa rời thế giới chân thật, phát hiện toàn bộ sự vật trong mắt hắn đều hiện vô số bóng dáng, toàn là những hình bóng giả tạo không chân thật, mà thân thể hắn liền đứng giữa hai bên ảo ảnh thực hư.

Bỗng nhiên, hắn nghe được có người nhẹ nhàng thở dốc bên tai.

Dùng hết sức lực cuối cùng, hắn quay đầu đi, tay rướm máu nhanh chóng cầm chặt chuôi đao bên thắt lưng, nhưng không nhìn đến tung tích bất kể người nào, quanh thân vẫn là thế giới biến hình quỷ dị nào đó như cũ.

Sắc mặt trắng bệch như núi tuyết, hắn sững sờ nhìn chung quanh, theo bản năng tìm kiếm nơi có tiếng thở dốc.

Đám ngựa đường như sắp ngã gục bị cột bên lề phố thở dốc, kể ra nỗi thống khổ và phiền chán khi ngày ngày bị buộc gậy; vãi bố ố vàng nơi tửu quán phường thị thở dốc trong gió sớm, kể ra sự không vui lẫn bất an khi hàng đêm bị tửu quỷ đùa giỡn; cây hòe trong tòa trạch viện nào đó thở dốc, kể ra bản thân nhìn quá nhiều việc ngấm ngấm xấu xa trong gia tộc đến sắp héo khô; lá xanh dùng bên dưới con sư tử đá thở dốc, kể ra nguyên nhân bản thân không hợp thời mà rơi xuống. Sư tử khắc đá thở dốc, đầu gối chôn thành lâu thở dốc, mặt đường dưới chân thở dốc, gió sớm thở dốc, hoàng cung xa xa thở dốc, bức tường xám lân cận

thở dốc, thành Trường An thở dốc, toàn bộ thiên địa đều đang thở dốc. Thở dốc như người con gái nũng nịu quyến rũ rên rỉ, ngân nga như tiếng hô uy áp tức mực của triều đình, dồn dập bất an như gã lữ hành đào vong thở dốc tuyệt mệnh, đậm mặc tang thương như hơi thở vô tình của lịch sử.

Ninh Khuyết nghe tiếng hít thở truyền đến từ ngõ hẹp lâu trúc bốn phương tám hướng xung quanh đường cái, cô đơn bất lực đứng giữa ngã tư đường.

Hắn buông chuôi đao dùng hai tay bịt tai lại, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản đủ loại thanh âm thở dốc hít thở xuyên thấu mu bàn tay, cực kỳ rõ ràng mà hữu lực truyền vào trong óc.

Hắn chậm rãi quỳ xuống giữa hắc ám nơi đường cái Chu Tước, sau đó đổ gục xuống.

Chiếc ô đen lớn nằm trên lưng hắn.

Dòng máu tràn qua chiếc ô đen, đọt lên nền đá, chảy vào kẽ đá.

Đá lát bằng phẳng trên đường cái Chu Tước rải rắc vô số giọt huyết hoa rất nhỏ, từ nam thành hướng thẳng một đường tới phía bắc, huyết hoa nối liền thành tuyến, mơ hồ gần thành một tuyến đường cong cùng vũng máu ngay trước chiếc ô đen.

Nơi huyết tuyến chỉ tới xa xa, chính là bức tranh Chu Tước khắc đá trên đường cái.

...

...

Bức tranh Chu Tước khắc ngay giữa đường xe ngựa, ăn sâu vào đá, chịu tải dòng chảy ngàn năm của đế quốc Đại Đường, không biết đã nghênh đón bao nhiêu vị tân quân hăng hái, không biết tiến bước bao nhiêu vị vua kiệt xuất tài trí mưu lược nhưng cuối cùng vẫn không thể chiến thắng thời gian thương lão, hai con người không giận mà uy của nó vĩnh viễn bình tĩnh như vậy, chưa từng rung động dù chỉ một cái chớp mắt.

Lúc này con người bức tranh Chu Tước vẫn uy nghiêm như trước, nhưng ba chiếc lông mào hoa mỹ khó có thể so sánh trên đỉnh đầu lại chậm rãi khêu lên chiếc lông bên phải, dường như muốn phá đá mà tiến vào thế giới chân thật!

Ninh Khuyết ngã dưới chiếc ô đen lớn hôn mê bất tỉnh, căn bản không biết bức tranh Chu Tước xa xa đã xảy ra biến hóa kỳ dị như thế, càng không biết có một luồng ý niệm nghiêm nghị hủy diệt bằng bạc phẳng phát đến từ viễn cổ đang bao phủ bản thân.

Máu tươi của hắn chảy xuôi giữa khe đá, cực nóng cực mỏng, còn nóng còn mỏng hơn cả cực hạn mà nhân loại có thể tưởng tượng, từ giữa đường cái chảy dài đến phương xa, chảy vào giữa kẽ đá lông chim trang nghiêm phức tạp trên bức tranh Chu Tước.

Trong màn đêm tĩnh lặng, dòng máu chảy vào kẽ đá lông chim hoa mỹ trên bức tranh Chu Tước nhanh chóng bị bốc hơi thành sương mù đỏ nhạt, chớp mắt liền bị lực lượng cực nóng vô hình nào đó trực tiếp tinh lọc thành vô hình hư không.

Những giọt huyết hoa nho nhỏ phân tán trên đá lát đường cái Chu Tước cũng bắt đầu bốc hơi, bị tinh lọc, từng đóa biến mất giữa vô hình, dòng máu cực nóng cực mỏng giữa khe đá càng không ngừng bốc hơi biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cho đến cuối cùng rốt cục đi tới chiếc ô đen lớn kia, theo máu loãng trực tiếp xâm nhập vào cơ thể Ninh Khuyết!

Liệt hỏa vô hình, cực nóng vô cảm, hơi thở nóng rực nhìn không tới phảng phất có thể thiêu đốt hết thấy thế gian, máu loãng trên người Ninh Khuyết nhanh chóng bốc hơi tản mạn vào hư không, thế nhưng quần áo lại không có chút gì biến hóa.

Cánh tay trần lộ bên ngoài quần áo, gò má trần lộ ngoài khăn che mặt của hắn bắt đầu cấp tốc đỏ lên, tóc phủ trước trán cấp tốc khô vàng héo rũ, đầu ngón tay đặt trên nền đá bắt đầu trở nên khô nứt bởi vì lượng nước xói mòn nhanh chóng.

Một mảnh lá xanh bị gió sớm thổi tung bay, dùng trên mu bàn tay hắn, sau đó lại bị thổi rơi xuống, như trước xanh nhuận đáng mừng. Một con kiến bị lá rụng quấy nhiễu, bò lên mu bàn tay hắn, sau đó đi xuống

từ bên kia, như trước còn sống. Nhưng nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Ninh Khuyết sẽ bị ngọn lửa huyền diệu vô hình đến từ bức tranh Chu Tước đốt đến chết ngay sau đó.

Ngay lúc này, một bóng đen bỗng nhiên hạ xuống, nhẹ nhàng một tiếng nghiêng chết con kiến nhỏ kia.

Chiếc ô đen lớn bị gió sớm thổi động, khe dựng trên thân thể Ninh Khuyết, tựa như đóa hoa sắc màu đen khe rêu rao. Theo chiếc ô đen rêu rao, phiến lá xanh nõ nháy mắt đông lạnh thành băng, bị gió bình minh phát nhẹ một cái tán thành vô số hạt băng vụn.

Một hương vị âm hàn tuyệt đối dần dần tỏa ra từ chiếc ô đen lớn, thông thả mà không thể ngăn cản, xông vào thân thể nóng bỏng của Ninh Khuyết, một lát sau, vết đỏ nơi gò má và cánh tay hần dần dần rút đi, biến về màu tuyết trắng khi trọng thương lúc trước, tóc phủ trên trán nhanh chóng biến về ánh đen sáng bóng, đầu ngón tay đặt trên sàn đá cũng phồng lên trở lại.

Bức tranh Chu Tước khắc đá trên đường xa xa kia phẳng phát cảm ứng được chút gì, tuy cặp người uy nghiêm túc mục rõ ràng vẫn bình tĩnh như thường, lại khiến người ta cảm giác như đang nhìn thoáng qua phía Ninh Khuyết nằm trên đất.

Nháy mắt sau, ba chiếc lông mào hoa mỹ khó có thể so sánh trên đỉnh đầu nó nhất tề dựng đứng lên!

Cơ hồ đồng thời, chiếc ô đen lớn trên người Ninh Khuyết càng rêu rao nhanh thêm vài phần!

...

...

Gió đen thổi mạnh trên cánh đồng hoang vu màu đen, sức gió mạnh mẽ cuộn cuốn hất theo đất cát đen sì tung bay khắp trời đất, thế nên nếu nhìn lại bằng mắt thường, dường như ánh sáng tỏa ra từ vàng thái dương chói chang trên trời cao kia đều biến thành màu đen.

Xa xa trên cánh đồng hoang vu có một tòa tuyết sơn màu đen, dưới ánh mặt trời đen chói chang chiếu rọi đang không ngừng hòa tan, không ngừng sụp đổ, nước tuyết sau khi hòa tan trộn lẫn đất cát đen sì, phản xạ ánh mặt trời màu đen, mãnh liệt lan tràn chung quanh.

Tuyết sơn màu đen sắp sửa sụp lở, nó hình thành hồng thủy muốn hủy diệt toàn bộ thế giới, mà ngay thời điểm này, trời đêm quang minh đột nhiên buông xuống thế gian, buông ra hơi thở lạnh lẽo lại vô cùng ấm áp.

Ninh Khuyết đứng tại điểm nào đó giữa không gian này, sững sờ mà vô cùng bình tĩnh nhìn ngắm hình ảnh thế giới hủy diệt bao la hùng vĩ trước mắt, hần không biết đây là nơi nào, nhưng hần biết đây không phải mơ, loại cảm giác này rõ ràng mà kiên định, tựa như hần rõ ràng nhìn thấy ánh sáng quang minh chiếm cứ hơn nửa bầu trời, lại có thể khẳng định đó phải là đêm.

Màn đêm quang minh che khuất hơn phân nửa thiên khung, che khuất ánh mặt trời màu đen mãnh liệt, dần dần chậm lại tốc độ hòa tan sụp đổ của tuyết sơn, còn hương vị âm hàn phát ra từ bầu trời đêm quang minh thì bắt đầu một lần nữa ngưng kết hồng thủy tàn sát bừa bãi cánh đồng hoang vu màu đen, khiến chúng biến thành hắc băng nhảy múa, hắc tuyết không cam.

Toàn bộ thế giới trọng tổ, tòa tuyết sơn màu đen kia thông thả đứng lên sừng sững một lần nữa.

Thiên địa bình tĩnh trở lại, đêm lần nữa hồi phục màu sắc vốn có của nó, sông băng sông tuyết trên cánh đồng hoang vu không biết đã biến mất khi nào, phẳng phát không có gì biến hóa, lại phẳng phát hết thảy đã biến đổi.

Vàng thái dương ấm áp trên khung trời chiếu rọi thế gian, cảnh xuân tuyết đọng hòa tan trên ngọn núi tuyết, dòng nước róc rách chảy vào khe sâu băng tuyết, lọt vào động băng màu lam dưới lòng đất tối tăm, sau đó biến mất không thấy.

Không biết qua bao nhiêu năm, nơi nào đó cách ngọn núi tuyết trên cánh đồng hoang vu cực xa, một viên đá vụn nhẹ nhàng run lên, bị đẩy sang một bên, sau đó một dòng chảy phun ra nhỏ giọt, dần dần lan tỏa, chảy xuôi về phía chân trời.

Bên cạnh dòng nước mọc lên một gốc cỏ nhỏ gầy yếu mà kiên cường.

110. Chương 111: Ngực Cẩm Trường Mâu Kinh Ngạc Ve Kêu

Thế giới biến mất, Ninh Khuyết tỉnh lại.

Hắn nhìn thi thể con kiến cùng đồng bằng vỡ vụn ra từ lá xanh kế bên mình, thất thần một lát rồi gian nan bò lên. Hắn không biết bản thân hôn mê bao lâu, có lẽ rất dài, có lẽ rất ngắn, nhưng hắn biết nằm ngay giữa ngã tư đường là một việc hết sức nguy hiểm, xa xa mơ hồ nghe thấy tiếng trúc tiếng địch cùng tiếng vó ngựa, hắn hung hăng cắn môi dưới mạnh mẽ xúc dậy tinh thần, chống thân hình tàn tạ mỗi một chạy vào một ngõ nhỏ bên hông.

Máu lưu lại trên mặt đường đã biến mất vô tung, sạch sẽ giống như được nước mưa tẩy mười lần rồi lại được ngày xuân ấm áp hong khô vậy, hắn cũng không nhận ra vết máu trên người mình đã biến đi nơi nào, sạch sẽ như là mới vừa tắm thùng gỗ nửa đêm trong Hồng Tụ Chiếu.

Trước khi hôn mê rốt cuộc đã xảy ra cái gì, hắn bây giờ chỉ có một ít ấn tượng mơ hồ, ngay cả cuộc đấu pháp thần kỳ giữa bức tranh Chu Tước phía cuối phố dài và chiếc ô đen lớn sau lưng cũng không nhớ nổi.

Đi vào ngõ hẻm, hắn nhanh chóng cởi chiếc áo ngoài lủng đầy lỗ kiếm trên người kia ra, lúc này mới chú ý tới trên áo thể mà không có lấy một vết máu, nao nao, gian nan cúi đầu nhìn thân thể của mình, xác nhận thật sự không còn vết máu, trong lòng không khỏi sinh ra nghi hoặc cực kỳ mãnh liệt. Chỉ là lúc này tình thế khẩn cấp, quan phủ đã bị kinh động, hắn không thể dừng lại suy xét, trực tiếp kéo xuống một tấm vải bố treo trên cành cây, sau đó ném áo ngoài ra sau tường nhà dân nào đó.

Trong lòng vẫn vô cùng đau đớn như cũ, chiếc trường mâu vô hình đến từ thương khung kia phẳng phất vẫn còn cắm trong ngực hắn, mỗi lần đi một bước đều sẽ khiến sắc mặt hắn trắng thêm một phần, cho dù là cử động nhẹ nhàng nhất cũng đều khiến hắn cảm giác lỗ hổng trong trái tim mình bị khoét ra thêm một chút.

Hắn vươn bàn tay run rẩy chống lên thành một bức tường thấp, thất lưng dùng sức mà nhảy vào, lặng yên không tiếng động đi qua một cư dân còn đang tranh thủ sáng sớm mắt mẽ say ngủ, từ trên sào trúc lấy xuống một chiếc áo đơn màu xanh, nhanh chóng khoác lên người.

Hắn có chuẩn bị thuốc trị ngoại thương cực tốt, nhưng trong quá trình mặc quần áo, vội vàng liếc mắt xem xét một cái lại ngạc nhiên phát hiện vô số miệng vết thương bị phi kiếm cắt máu tươi đầm đìa bên ngoài thân thể không biết khi nào đã khép lại, loại khép lại này chẳng phải chân chính lành lặn, nhìn qua càng giống như bị người ta dùng lửa mạnh mẽ thiêu đốt, chỉ là ngừng chảy máu, nhưng thương thế vẫn như cũ.

Nương theo màn đêm sắp nhạt cuối cùng, Ninh Khuyết gian nan đi qua phố lớn ngõ nhỏ trầm mặc ở đông thành Trường An, thỉnh thoảng phải nghiêng người nấp sau cây cối, hoặc leo lên đỉnh mái hiên, tránh đi vó ngựa ngày càng gần cùng tiếng trúc địch ngày càng bén nhọn.

Khi hắn rốt cuộc thành công tới gần số 47 ngõ Lâm, lại phát hiện bản thân không cách nào trở lại Lão Bút Trai trị thương, bởi vì nha dịch phủ Trường An cầm dây thừng gậy sắt đã bắt đầu dọc theo khu phố gõ cửa tra hỏi.

Nhú mày nhìn nha dịch, Ninh Khuyết nâng tay che miệng, mạnh mẽ đè xuống xúc động ho khan mãnh liệt, bước chân chuyển hướng lui vào bóng tối đầu ngõ, dựa vách tường dồn dập thở dốc hai tiếng.

Một chiếc xe ngựa hình thức phổ thông xuất hiện ngay đầu ngõ, bên trên càng xe có đánh dấu thư viện.

Ninh Khuyết ẩn thân trong bóng đêm, nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa mỗi ngày đưa bản thân đi thư viện này, cẩn thận lắng nghe tiếng cửa mở bày hàng thỉnh thoảng truyền đến từ trong ngõ, yên lặng tính toán thời gian.

Chân phải đầy nhức mỏi hung hăng đập lên mặt tường, thân thể suy yếu phát ra lực lượng cuối cùng, cả người hắn tà tà lướt vào ngõ, tay phải như tia chớp mở cửa xe, chui tọt đi vào.

Nha dịch đang hỏi ông chủ tiệm đồ cổ mơ hồ nhìn thấy gì đó trong ánh sáng heo hắt, kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đã thấy chỗ cửa ngõ không có một bóng người, chỉ có một chiếc xe ngựa yên tĩnh đứng tại chỗ.

“Sớm như vậy, làm sao lại có một chiếc xe ngựa ngừng ở đây?” Nha dịch nhíu mày lẩm bẩm, chuẩn bị đi qua xem.

Ông chủ tiệm đồ cổ khoác kiện áo đơn lỗi thời ngáp một cái, nhìn thoáng qua xe ngựa đầu ngõ, rất chi tùy ý giải thích một câu: “Đó là xe ngựa đón cậu Ninh đi thư viện, cùng giờ mỗi ngày đều sẽ chờ ở đây.”

Nghe được hai chữ thư viện, nha dịch dừng bước, tự cười giễu, quay đầu đến nhìn ông chủ tiệm đồ cổ cảm khái nói: “Trên đường của chúng ta thế mà cũng có người thi đậu thư viện, thật sự là khó được.”

Bên trong xe ngựa, Ninh Khuyết nhìn nha dịch và ông chủ tiệm đồ cổ đối thoại bên thềm đá, xác nhận không có vấn đề mới buông rèm cửa cổ, nhẹ nhàng gõ lên thành xe, dùng thanh âm mỗi một nói: “Lão Đoàn, có thể đi được rồi.”

Lão Đoàn phu xe hoảng sợ, quay đầu lại nhìn Ninh Khuyết phía sau rèm, kinh ngạc nói: “Cậu chủ Ninh? Cậu lên xe lúc nào thế? Sao tôi lại không hay biết? Hôm nay cậu lên thực sớm a.”

“Hôm qua ta chưa ôn tập xong giáo án khoa Lễ, giờ phải vội vã vào thư viện nhìn lại một hai.” Ninh Khuyết nhẹ giọng giải thích, sau đó hơi đổi sắc mặt, cúi thấp mình kịch liệt ho khan, vội vàng dùng tay áo che miệng.

Nghe tiếng ho khan đẽ nén tê tâm liệt phế trong toa xe, phu xe thân thiết hỏi: “Cậu không có việc gì chứ?”

Ninh Khuyết đáp: “Đêm qua quá nóng, tham ăn hai ly nước đá, lại xối mấy thùng nước giếng, đại khái đã cảm mạo.”

Phu xe quay người lại, một tay cầm cương một tay nhẹ quạt roi ngựa, cười nói: “Bị cảm mạo là phiền toái nhất, bất quá cậu trẻ tuổi khí thịnh, sau khi về cửa hàng uống chút cháo bột thanh lương, liền sẽ không có chuyện gì.”

Nghe hai chữ khí thịnh, Ninh Khuyết không biết vì sao đáy lòng sinh ra một nỗi hãi sợ, hẩn nao nao, cúi đầu nhìn ống tay áo của mình, phát hiện mặt trên nhiễm hai ngậm máu mình vừa ho ra, liền nhẹ nhàng đem nắm chặt góc áo trong tay.

...
...

Nam thành Trường An chính là khu quý tộc, ngôi nhà nhỏ ven hồ kia càng là nơi thanh quý, người có tư cách sống tại đó không phải phú thì chính là quý, tuy trà sư Nhan Túc Khanh không còn ở triều đình, nhưng trong vòng các nhân vật thượng tầng nổi tiếng vẫn có vài phần danh khí. Một phen tử chiến bên trong lâm hồ tiểu trúc lúc trước sớm đã kinh động những cư dân khác ven hồ, đến lúc phát hiện trà sư Nhan Túc Khanh bị người chém mất đầu, phủ Trường An thậm chí Vũ Lâm quân lập tức bắt đầu công tác điều tra nghiêm túc.

Lúc này cửa thành vừa mở, đúng là thời cơ cực tốt để vây hung đồ ở trong thành, nha dịch phủ Trường An rải ra chung quanh, còn Vũ Lâm quân thì bố phòng quanh các ngã tư đường, đội kiểm tra thực hư nơi cửa thành càng là cực nghiêm.

Nhưng dù kiểm tra thực hư nghiêm khắc đến mấy, đúng là vẫn còn có chút phân biệt đối xử, chí ít là với xe ngựa mang theo dấu hiệu của thư viện, phụ trách đưa học sinh đi thư viện đọc sách, biểu tình nghiêm túc của quân giữ thành cũng chỉ là hỏi hai câu tùy ý, sau đó xốc màn xe nhìn thoáng qua, liền vẫy tay thả đi.

Ninh Khuyết nhắc rèm cửa sổ nhìn lại hướng cửa thành, thăm nghĩ nếu không phải vết máu trên người không biết vì sao bốc hơi toàn bộ, hôm nay muốn qua cửa này thật đúng là không dễ. Hiện tại hẩn cũng không biết, vết máu trên đường Chu Tước cũng đã bốc hơi tinh lọc toàn bộ, không có lưu lại dấu vết gì, bằng không kỵ binh Vũ Lâm quân đã sớm truy theo vết máu đuổi tới kẻ mỗi một bị thương nặng là hẩn.

Vó ngựa ngượng ngùng, bánh xe lăn lăn, tia nắng sớm đầu tiên buông xuống thành Trường An, chiếu rọi trên bờ má của cậu thiếu niên non nớt, chiếu cho gương mặt đã tái nhợt càng thêm tái nhợt, hẩn nhìn không được nheo mắt lại, nhớ tới ánh mặt trời màu đen trong cái thế giới bên kia, nhớ tới rất nhiều chuyện khó hiểu phát sinh trên người mình tối qua, theo bản năng lắc lắc đầu, sau đó ẩn thanh đao vào dưới thùng xe.

Xe ngựa đi tới thư viện, Ninh Khuyết thong thả mà bình tĩnh đi vào, con đường lát đá u tĩnh thoang thoang mùi hoa cỏ ngày xưa, hôm nay lại có vẻ dài như thế, mỗi lần đi một bước đều là thống khổ như vậy, để không bị người nhìn ra thương thế lẫn khác thường của bản thân, cho dù ngực có đau đớn kịch liệt nhường nào, hần cũng đều phải chịu đựng, ngay cả đuôi lông mày cũng không thể lệch lấy một chút.

Loại trạng thái thân thể này tuyệt đối không cách nào lên lớp, Ninh Khuyết rõ ràng, nếu kiên trì lên lớp, như vậy bản thân rất có khả năng sẽ phun một ngụm máu tươi sau đó ngã lả ngay trước mặt giáo viên cùng các vị đồng môn, cho nên hần trực tiếp xuyên qua ngõ hẹp bên hông thư viện, đón tia nắng sớm không biết là thứ mấy, chậm rãi đi qua bờ hồ, tiến đến nhà sách cũ.

Nhà sách cũ luôn mở cửa cho học sinh thư viện, lúc này sáng sớm, vô luận là giáo viên hay bốn tay chấp sự đều không có mặt, Ninh Khuyết tự hành đẩy cửa, sau đó tay phải chống lên vách tường, cực kỳ khó khăn thong thả bước lên cầu thang.

Đến lầu hai quen thuộc, nhìn kệ giá đầy rẫy bộ sách tu hành, Ninh Khuyết trầm mặc một lát, bỗng nhiên sinh ra xúc động đọc chúng mãnh liệt, bởi vì trong cõi u minh hần cảm giác được một điềm báo trước cực xấu — đây chính là lần lên lầu cuối cùng trong sinh mệnh bản thân, cũng chính là lần cuối cùng có cơ hội nhìn số sách trân quý này.

Đúng là vẫn không rút sách ra xem, cũng không có tinh thần nhìn cái tên Trần Bì Bì kia có nhắc lại gì không, hần mệt mỏi đi tới cuối giá sách, đến bên cửa sổ phía tây ngồi xuống sàn nhà.

Lát nữa nữ giáo viên hần là sẽ đến viết chữ trám hoa nhỏ của nàng đi? Để nàng thấy bộ dáng bản thân thế này, phải làm sao giải thích với nàng đây? Có lẽ lát sau bản thân sẽ nhắm mắt lại rồi không cách nào tỉnh nữa, vậy cơ gì còn cần giải thích đây?

Bởi vì mất máu quá nhiều, càng bởi vì vết thương từ cuộc chạm trán huyền diệu trong cơ thể, suy nghĩ của Ninh Khuyết cực độ hỗn loạn, tựa như tơ liễu bay múa trong gió giữa ngày xuân, nhẹ bồng vô lực không biết phương hướng.

Hần cúi đầu thoáng nhìn qua ngực bản thân, cảm thụ được cảm giác trống rỗng nơi đó, cảm thụ được nỗi thống khổ xé rách khó có thể thừa nhận bên trong trống rỗng, theo bản năng nâng bàn tay phải lên run rẩy chậm rãi sờ soạng tới.

Không đụng đến thanh trường mâu đến từ thương khùng, cũng không đụng đến máu, nhưng Ninh Khuyết lại cảm thấy tay mình tràn đầy máu tươi đặc sệt, hơn nữa hần vô cùng xác định ngực của mình quả thật đã bị thanh trường mâu kia đục ra một cái động lớn.

Một cái động lớn vô hình.

Cứ như vậy vô duyên vô cớ chết đi sao? Ninh Khuyết đau đớn nghĩ, đồng thời cảm thấy trong đầu úp tới một mối vô cùng vô tận, cảm thấy mí mắt mình trở nên nặng ịch như chì, càng không ngừng muốn khép nó lại.

Hần cúi xuống chiếc ô đen lớn phía sau, nhẹ nhàng đặt bên cạnh, sau đó mệt mỏi dựa vào vách tường sau lưng, chậm rãi nhắm lại hai mắt, phát ra một tiếng thở dài thoải mái, hai chân thật tự nhiên thả lỏng mở ra.

Giống như là Trác Nhĩ ngồi dưới bức tường xám giữa ngày mưa hôm ấy.

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân mềm mại, nữ giáo viên dáng người tinh xảo chậm rãi đã đi tới, nhìn thấy Ninh Khuyết ngồi dựa dưới tường, đuôi mày của nàng chậm rãi nâng lên, ánh mắt dừng lại trên chiếc ô đen lớn bên cạnh Ninh Khuyết.

Nữ giáo viên hơi nhíu mày nhìn chiếc ô đen lớn, lại nhìn sang Ninh Khuyết, dung nhan điềm tĩnh nhiều thêm một tia hứng thú nghiên cứu tìm tòi: “Khiến Chu Tước tức giận . . . là người, hay vẫn là chiếc ô đen này đây?”

Nàng bình tĩnh nhìn thiếu niên kề cận cái chết, không biết vì sao lại không có ý định ra tay cứu giúp, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tiếc hận nói: “Thật đúng là rất ngạc nhiên đấy, một thiếu niên đáng thương

không có tiềm chất tu hành gì, vì sao trên người lại cất giấu nhiều bí mật mà ngay cả ta đều nhìn không thấu như vậy?”

“Do có hứa hẹn, cho nên ta không thể giúp đỡ người, bằng không ta thật muốn nhìn một chút, sau khi người sống lại sẽ biến hóa như thế nào.” Gương mặt thanh lệ của nữ giáo viên lộ ra vẻ tốt bụng trẻ con hoàn toàn không tương xứng với tuổi, nhìn Ninh Khuyết trên đất, nói: “Ta sẽ thay người xin phép, đồng thời hi vọng Hạo Thiên có thể giáng vận may cho người, cho người sống sót, nếu người lần này không cách nào sống sót, cũng chớ trách ta, chỉ có thể trách người xuất hiện sớm một hai năm.”

Một lát sau, nàng bưng tới một chén nước trong, hai cái bánh bao, đặt ở bên cạnh hắn, rồi trở lại bên án thư dưới cửa sổ phía đông tiếp tục viết chữ tâm hoa kiểu nhỏ, thật giống như căn bản không biết đằng sau không xa có vị thiếu niên sắp chết.

Ngoài cửa sổ, nắng sớm mạnh dần, ve kêu và hơi nóng mùa hè cũng dần tăng.

111. Chương 112: Trên Tháp Luận Động Tĩnh

Dân phong Đại Đường đế quốc tuy rằng nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng thành Trường An thân là nơi trọng yếu, vô số bộ nha quân doanh triều đình rải đầy ở đó, quan to quý nhân có mặt khắp nơi, trị an ngày thường đương nhiên vô cùng tốt.

Ngoại trừ cắt bàn tay quyết đầu sinh tử sẽ mọc ra mấy xác chết, thành Trường An cực hiếm có vụ án nào phát sinh tử vong bất thường, đương nhiên mấy vụ như đêm mưa ở Xuân Phong Đình được bộ hạ khám thử giết người tự nhiên không bao gồm trong này.

Cho nên sau khi án mạng ven hồ nam thành phát sinh, sáng sớm phủ nha Trường An nhất thời trở nên khẩn trương hẳn lên, vị tư pháp tham quân mới nhậm chức mang theo người khám nghiệm tử thi ngồi khám nghiệm trong phòng không dám ra khỏi cửa, các bộ đầu cả người đầy mồ hôi dẫn theo mấy trăm tên nha dịch lục soát khắp phố phường, đương nhiên phủ doãn Trường An Thượng Quan Dương Vũ đại nhân vừa mới rời giường, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Đại nhân, hung đồ kia khẳng định là tay già đời, quan sai đã tản đi bốn phía điều tra, nhưng không thể tìm ra bất kể manh mối nào, trừ việc tìm được một bộ quần áo trong ngõ hẹp bên hông đường cái Chu Tước, phỏng chừng là hung đồ vứt lại.”

Quan viên Hình bộ phụ trách công tác lùng bắt tra án, cung kính cầm trong tay chiếc áo khoác rách mướp cùng một mảnh vải bố nâng qua, nói: “Cũng không phải cấp dưới hành sự bất lực, cả bên Vũ Lâm quân cũng đã mất dấu.”

Thượng Quan Dương Vũ tiếp nhận chiếc áo khoác rách nát kia, sau đó cầm mảnh vải bố giơ lên đối chiếu ánh sáng ngoài phòng, hai mắt tam giác sắp nheo thành hai hạt đậu tương, lại nhìn không ra nguyên do gì, cảm giận nói: “Bảo đảm lão nhân trong bộ tra cái áo này, nếu vật liệu may không tra ra manh mối, liền tập trung vào kiểu châm khâu.”

“Chiếc áo này xuất xứ từ phường may Lan Tú, lúc trước đã có người đi gõ cửa hỏi qua, ba thứ áo loại này đã được sản xuất vài năm trước, không biết bán đi bao nhiêu chiếc, cái này rõ ràng đã cũ, cho nên. . .” Cấp dưới ngẩng đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt của đại nhân, dè dặt cẩn trọng nói: “Vô luận kiểu châm khâu hay vật liệu may mặc đều không thể tra tiếp được.”

“Thượng Quan Dương Vũ nhẹ nhàng vuốt ve bộ râu thưa dưới cằm, gương mặt không chút biểu tình, lạnh nhạt nói: ”Triều đình dưỡng mấy quan viên chúng ta để làm việc, chẳng lẽ không dễ tra xét sẽ không tra xét nữa sao?”

Cấp dưới do dự một lát mới tiến lên thấp giọng nói: “Đại nhân, cái áo khoác này của hung đồ đã bị kiểm phong đục ra vô số lỗ hổng, nhưng lại không lưu lại tí ti vết máu nào, căn cứ thuộc hạ phán đoán, chỉ có hai loại khả năng.”

“Nói.” Thượng Quan Dương Vũ không kiên nhẫn tính tình chậm chạp này của cấp dưới, cảm tức bảo.

“Khả năng thứ nhất là tên hung đồ kia có mặc một bộ giáp mềm hết sức cao cấp trong người, nhưng nhìn những vết rách trên chiếc áo này, nhất là mấy vị trí rách nào đó, cho dù là loại giáp mềm tốt nhất để quốc, cũng không cách nào bảo hộ được.”

Tên cấp dưới kia lại nhìn ông một cái, thanh âm càng đê thấp xuống: “Như vậy cũng chỉ còn loại khả năng thứ hai. . . Người hung đồ này chính là một vị cường giả Võ đạo đỉnh phong, binh khí phổ thông thậm chí là phi kiếm căn bản chỉ có thể xé rách áo khoác bên ngoài, lại không cách nào xuyên thấu tầng nguyên khí hộ thân của hắn, như vậy tự nhiên sẽ không đổ máu.”

Nghe được vài chữ cường giả Võ đạo đỉnh phong, ngón tay vuốt râu của Thượng Quan Dương Vũ chợt cứng đờ, ánh mắt nhìn cấp dưới bất chợt trở nên rét lạnh hẳn lên. . . Cường giả Võ đạo chỉ bằng hộ thân nguyên khí liền có thể ngăn kháng phi kiếm của kiếm sư, đây là nhân vật mạnh mẽ đến nhường nào, cường giả như vậy toàn bộ thủ đồ để quốc tìm không ra vài vị.

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Ánh mắt Thượng Quan Dương Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm cấp dưới, lạnh giọng nói: “Cường giả Võ đạo đỉnh phong của Đại Đường ta, chính là bốn vị đại tướng quân công huân lớn lao, khoan nói đến bốn vị đại tướng quân thân mang hoàng lệnh nhiều năm đóng ở biên ải, liền tính bọn họ hiện thời đang ở thành Trường An, chẳng lẽ người muốn nói đường đường đại tướng quân sẽ đi giết người sao?”

Tên cấp dưới kia liên tục khom người, ý bảo bản thân cũng không phải ý này.

“Nếu là cường giả Võ đạo đỉnh phong đến từ nước khác. . . càng không thể có khả năng.”

Sắc mặt Thượng Quan Dương Vũ âm trầm nói: “Những người bực này vừa vào thành Trường An sẽ bị triều đình giám thị nghiêm mật, nếu bọn họ dám có chút dị động, quốc sư đại nhân sẽ trực tiếp trấn áp bọn họ ngay thôi!”

Cái này không có khả năng, cái kia cũng không có khả năng, thế cái gì mới có khả năng? Trong lòng cấp dưới kêu khổ thấu trời, ngẩng đầu lên dùng ánh mắt chờ mong nhìn đại nhân, thầm nghĩ vậy ngài chỉ ra đường sáng cho chúng con đi a.

“Chiếc theo trình tự thông thường, án mạng ven hồ tạm thời lưu trữ lại trước, sau đó các người dụng tâm từ từ tra xét, tranh thủ sớm ngày phá án.”

Thượng Quan Dương Vũ chậm rãi nói, ý tứ ẩn trong lời này hết sức rõ ràng, cái gọi là tranh thủ sớm ngày phá án, trọng điểm là ở hai chữ tranh thủ, liền tính người không thể sớm ngày phá án, chỉ cần trên triều đình không ai đặt câu hỏi, như vậy sẽ không ai để ý.

Nhìn cấp dưới lĩnh mệnh lui ra, Thượng Quan Dương Vũ lắc lắc đầu, lấy khăn tay ra dùng sức chà lau mồ hôi trên mặt, mũi cay rượi ửng đỏ nhất thời bị chà đỏ thêm vài phần.

Nghe được hung thủ vô cùng có khả năng là một vị cường giả Võ đạo đỉnh phong, vị tân nhậm phủ doãn đại nhân Trường An này liền sinh ra thoái ý, bởi vì ông biết chuyện này khẳng định hết sức phiền toái.

Thân là quan viên cao cấp để quốc Đại Đường, Thượng Quan Dương Vũ tuy rằng tính tình ti tiện không chịu nổi, nhưng vẫn không đến mức ngay cả chút đảm đương ấy cũng không có, có điều ông rất rõ ràng, nếu án mạng này liên lụy quá sâu rộng, như vậy không phải một mình phủ Trường An có thể giải quyết vấn đề, mà nếu những bộ nha khác đều không tay, vậy khẳng định trong triều có người không muốn biến việc này thành phiền toái.

“Bệ hạ ân đức mênh mông.”

Hắn kính cẩn chấp hai tay vái chào thi lễ hướng bắc xa xa, gương mặt méo mó tràn đầy cảm động đến rơi nước mắt: “Nâng đỡ hạ quan từ tư pháp tham quân lên chức phủ doãn Trường An, bệ hạ đại ân đại đức ưu ái hạ quan như vậy, hạ quan làm sao dám cho bệ hạ thêm phiền?”

. . .
. . .

Nam thành có tòa tháp cũ xây bằng gạch vàng, thân tháp tổn hại không chịu nổi, dây leo xanh quấn khắp nơi, nhìn qua tựa hồ tùy thời có thể sụp, nhưng đã nhiều năm đi qua như vậy, tháp cũ vẫn đứng sừng sững giữa ngôi miếu nhỏ, mắt thấy người khác dựng lầu cao lầu thấp kể cả thanh lâu, đều trầm mặc an bình.

Tiết xuân hàng năm có vô số chim nhận bay đến từ phương nam, chim nhận hướng đến hồ Tầm Dương quận Cổ Sơn, sẽ luôn bay ngang qua thành Trường An, sau đó vòng quanh bốn phía tòa tháp cũ nhiều ngày, lúc đó bóng nhận che đầy trời, chim hút từng đợt, cảnh tượng đồ sộ biết mấy.

Không ai rõ vì sao chim nhận ban ngày bay cao trên trời, ban đêm rúc bên hồ nước, lại xuất hiện trong thành Trường An náo nhiệt, lại cảm thấy hứng thú với tòa tháp cũ này như thế, nhưng thời gian lâu dần cũng nhìn quen, mấy năm gần đây cảnh tượng vạn nhận phi vũ càng trở thành một thắng cảnh cho dân chúng Trường An thưởng xuân, mà tòa tháp cũ kia cũng ra một cái tên: Vạn Nhận Tháp.

Hiện thời trên Vạn Nhận Tháp có một vị hòa thượng đang đứng thẳng, bầu bạn cùng đèn xanh phật tượng trong miếu thờ, kinh thư bút chương trên bàn, hiếm khi rời tháp, càng ít khi gặp mặt người hành hương cầu phật trong hậu viên.

Hòa thượng này có phật hiệu Hoàng Dương, đúng là quý nhân của Đại Đường.

Hôm nay ông nghênh đón một vị khách nhân có thân phận đồng dạng tôn quý.

Quốc sư Đại Đường Lý Thanh Sơn nhìn lão tăng nhân chép kinh bên cạnh bàn, nói: “Đêm qua. . . Chu Tước tỉnh.”

Hòa thượng Hoàng Dương cũng không ngắt đầu, bình tĩnh hồi đáp: “Thần vật thánh nhân lưu lại trước đây, mỗi lần động tĩnh đều có chân nghĩa, nơi nào có thể cho đám phàm phu tục tử còn vây trong hồng trần như chúng ta biết được, Thanh Sơn đạo huynh làm gì tự phiền nhiễu?”

112. Chương 113: Xe Ngựa Rơi Vào Bờ Ruộng Dọc Ngang

Lý Thanh Sơn lạnh nhạt đáp: “Đang ở trong hồng trần, làm sao có thể không bị hơi thở hồng trần cảm nhiễm?”

Hoàng Dương chậm rãi ngắt đầu lên nhìn ông, bỗng nhiên mở miệng nói một câu không chút nào tương quan: “Nếu bệ hạ ở trong cung, người vì sao không ở trong cung?”

“Quy củ là vật chết, người sống không thể bị vật chết ràng buộc. Bệ hạ phần lớn thời gian đều ở trong cung, chẳng lẽ ta mỗi ngày đều phải thế? Người có thể ngày ngày tránh bên Vạn Nhận Tháp tụng kinh, mà ta thân là người đứng đầu Nam môn Hạo Thiên đạo, cũng có rất nhiều chuyện phải làm, huống chi thành Trường An có AI đủ khả năng bắt lợi với bệ hạ?”

“Nam môn Hạo Thiên đạo. . .” Hoàng Dương nhẹ giọng lặp lại một lần, trên mặt nổi lên vẻ tươi cười không rõ tư vị, nhẹ giọng cảm khái nói: “Đại Đường ta ngành sinh chia ra một cái Nam môn từ Hạo Thiên đạo, thật không biết hàng năm người về Tây Lăng làm sao có thể khấn trụ đôi mắt phun ra lửa giận của nhóm đại thần quan kia nữa.”

Lý Thanh Sơn ngạo nghễ nói: “Nhắm h AI mắt, ngồi trên thần điện, không nhìn tới mấy mặt già của sư thúc sư bá, h AI t AI giả điếc, đứng ở núi hoa đào không có cây đào, không đi nghe tiếng chuông trang nghiêm chốn thâm sơn.”

“Nam môn hàng năm giao nộp không ít bạc, bọn họ còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ thật có thể phán ta thành nghịch tặc phản giáo cần đem tru sát? Vậy nhóm lão đạo bên Tây Lăng kia phải diệt đế quốc Đại Đường ta trước.”

Hòa thượng Hoàng Dương cười cười, không nói thêm gì nữa.

Nam môn Hạo Thiên đạo là kết quả cân bằng giữa Đại Đường đế quốc và Tây Lăng thần điện, trên thực tế nó đại biểu cho thắng lợi lớn nhất mà Đại Đường đế quốc đạt được ở thế tục từ cuộc chiến tranh tôn giáo, ngày nào nó còn tồn tại trên đời, mặt mũi của các cao nhân đạo gia Tây Lăng sẽ khó coi thêm ngày ấy. Bản thân Hoàng Dương là tu hành Phật môn, thật sự không thích hợp phát biểu cái nhìn về chuyện này cho lắm.

“Đêm qua Chu Tước tỉnh.”

Lý Thanh Sơn kéo câu chuyện trở về đề tài trọng tâm lúc trước, lạnh lùng nhìn hòa thượng Hoàng Dương nói: “Bất luận có nguyện ý tự chuốc phiền não hay không, việc này đã quấy nhiễu rất nhiều người, ta thân là quốc sư Đại Đường, không có khả năng đối mặt nghi vấn của triều đình lại không thể cho ra đáp án.”

Hòa thượng Hoàng Dương nhìn kinh Phật trên án thư trước mặt, nhìn nét mực dùng tâm huyết chu sa nhuộm thành đỏ tươi bên trên kinh thư, trầm mặc một lát sau đáp: “Cho nên người tới chỗ ta tìm đáp án?”

“Trước khi Chu Tước tỉnh, một gã kiếm sư có tiếng nam thành bị người chém rớt đầu.”

Trong tháp chật chội, Lý Thanh Sơn vòng qua bàn gỗ nhỏ, h AI bước liền đi tới rìa tháp, ánh mắt xuyên thấu cửa sổ lưu ly nhìn ra bên ngoài tháp, lướt qua tầng tầng lớp lớp cánh rừng hè, dừng tại nơi hơi ẩm bốc lên trong nam thành.

“Kiếm sư bị giết kia đã từng là giám định sư văn thư quân bộ. Không có mấy người biết hắn là đệ tử Tây Lăng, một tay kiếm quyết đến từ đạo môn Hạo Thiên chúng ta. Đây cũng không phải vấn đề mấu chốt, ta không có hứng thú thay các sư thúc bá Tây Lăng khởi binh vấn tội đế quốc, điều ta cảm thấy hứng thú chính là, kiếm sư trước khi chết từng ngự kiếm phá rách áo khoác hung thủ, nhưng hung thủ lại không hề đổ máu.”

Nghe lời này, Hoàng Dương như có điều dăm chiêu, chậm rãi đáp: “Cường giả Võ đạo đỉnh phong?”

Lý Thanh Sơn quay đầu chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn vị tăng nhân nói: “Cường giả Võ đạo đế quốc đều không có khả năng ra tay, cường giả Võ đạo Nam Tấn Đại Hà Yên Quốc đều bị triều đình giám thị, loại khả năng này coi như cực nhỏ, cho nên ta hoài nghi có phải đám hòa thượng khổ tu Nguyệt Luân quốc ẩn vào nổi điên hay không.”

“Cho nên người tới hỏi ta?” Hoàng Dương mỉm cười lặp lại lời từng nói qua lúc trước.

“Thế gian tương truyền, người đã từng đi qua nơi không thể biết ở hoang nguyên, ta biết đây chẳng phải truyền thuyết, mà là sự thật. Một khi đã vậy, sự tình liên quan đến đám tăng nhân khổ tu Nguyệt Luân quốc, ta đương nhiên muốn tới hỏi người.”

“Ta là người phủ Bình Châu Đại Đường.” Hoàng Dương thu liễm nụ cười, lẳng lặng hỏi đáp: “Hơn nữa ta cũng không tin tăng lữ Nguyệt Luân quốc sẽ vô duyên vô cớ mạo hiểm lên vào thành Trường An giết người.”

“Vậy người làm sao giải thích việc trên áo hung đồ không có máu?” Lý Thanh Sơn h AI mắt nhìn ông hỏi.

Hòa thượng Hoàng Dương đôi mắt an tĩnh, chậm rãi hỏi đáp: “Chu Tước tức giận thức tỉnh, ngưng tụ hơi thở thiên địa thành ngọn lửa vô danh, ngọn lửa này đủ để thiêu đốt vạn vật, huống chi là một ít máu? Nói không chừng hung đồ kia đã trở thành tro tàn.”

Vị quý nhân Đại Đường này tinh tu Phật hiệu quả nhiên rất cao thâm, nhẹ nhàng bằng quơ liền đoán được chân tướng sự tình.

Nhưng mà đó cũng không thể hoàn toàn giải thích tất cả vấn đề.

Lý Thanh Sơn nhíu mày hỏi: “Cho dù người và ta toàn lực ra tay, đại khái cũng chỉ có thể khiến bức tranh kia miễn cưỡng mở mắt liếc một cái, còn người này lại có thể khiến Chu Tước thức tỉnh tức giận, thế gian có mấy người có thể? Nếu thật sự là vị tiền bối trong truyền thuyết kia, vì sao vị ấy lại muốn đến thành Trường An giết người? Vì sao phải mạo hiểm dẫn động lửa giận của Chu Tước? Vì sao không có chút dấu hiệu nào?”

Hòa thượng Hoàng Dương mỉm cười nói: “Vẫn là câu nói cũ, thần vật thánh nhân lưu lại trước đây, mỗi lần động tĩnh đều có chân nghĩa, nơi nào có thể cho đám phàm phu tục tử còn vây trong hồng trần như chúng

ta biết được? Vị tiền bối kia nếu đã tới thành Trường An, nếu thật sự đã siêu thoát cảnh giới Tri Mệnh, thân mang Thiên Khải hoặc Vô Cực, như vậy mục đích của người cũng không phải người hay ta có khả năng đoán được.”

Thánh nhân, thần vật, Thiên Khải, Vô Cực, những từ ngữ này quanh quẩn trong không gian chật chội trên đỉnh Vạn Nhận Tháp, cho dù là quốc sư Đại Đường hay Phật tử tinh diệu, đối mặt những tồn tại siêu phàm thoát tục này cũng không khỏi lâm vào trầm mặc thời gian dài.

“Năm Thiên Khải mười ba. . . Thật sự không thể nào bình tĩnh.”

Lý Thanh Sơn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, xoay người nhìn phía bầu trời bị vo tròn thành kích cỡ bàn tay bên ngoài cửa sổ lưu ly, nhìn đám mây trôi trên trời, chim chóc ồn ào trên mây, thản nhiên nói: “Không có đại sự gì, nhưng luôn có chút việc nhỏ khiến người tâm thần không yên, ta suy nghĩ phải chăng nên gieo một quẻ.”

“Đệ tử của Phật tu thiện không tu mệnh.” Hòa thượng Hoàng Dương nhìn sau lưng quốc sư, bình tĩnh nói: “Cho tới bây giờ ta vẫn không tin những thứ bốc quẻ như thế này, mong quốc sư chớ quên, năm đó Khâm Thiên giám nhìn sao cuối cùng gặp phải phong ba bao lớn, hiện thời xem ra, câu đánh giá ‘Màn đêm che sao, quốc tướng không yên’ kia đúng là hoang đường vô căn cứ.”

Lý Thanh Sơn vẫn nhìn mây, lạnh nhạt nói: “Mây trôi có tâm, sao dời có ý, hà tất phải tức thời suy đoán vận mệnh hoang đường vô căn cứ, đến khi vận mệnh bước sang trang mới, mọi người cuối cùng sẽ phát hiện, không phải suy đoán hoang đường vô căn cứ, mà là những thứ như vận mệnh, vốn cũng rất dễ dàng trở nên hoang đường vô căn cứ.”

“Ngay cả quốc sư người nói đúng, nhưng cũng đừng quên, năm đó thần quan đến từ Tây Lăng được người thi pháp đã đưa ra lời bình, cho dù người có khả năng dòm ngó thiên cơ, lại phải trả giá bằng tuổi thọ. Lúc Khâm Thiên giám nhìn sao đoán mệnh gặp phải vô số phong ba, vì cầu bản thân trong sạch, hoàng hậu nương nương đã đau khổ xin người đoán một quẻ, người cũng không chịu đáp ứng, chẳng lẽ hôm nay người lại vì chút cạnh cánh trong lòng, cảm ứng không hiểu rõ mà tự giảm tuổi thọ sao?”

“Thiên cơ không lường được, Lý Thanh Sơn ta còn muốn nhìn Đại Đường phồn hoa thêm vài năm, làm sao có thể khổ tâm tự giảm thọ mệnh.” Lý Thanh Sơn chậm rãi nhướn h AI hàng lông mày, nhìn những gánh hàng rong bán buôn náo nhiệt giữa tiết hè dưới tháp, nói: “Nhưng dù phải liều mạng bệnh nặng một hồi, ta cũng muốn nhìn một chút bàn cờ này rốt cuộc sẽ hạ xuống chuyện xấu ra sao.”

Hòa thượng Hoàng Dương nhẹ thở dài một tiếng trong lòng, không còn muốn ngăn cản đối phương, dời đi bút chương kinh Phật trên bàn, từ trong hộp lấy ra quân cờ hắc bạch cùng một bàn cờ, đặt phía trên án thư.

Lý Thanh Sơn xoay người lại, đi đến bên cạnh bàn, không có làm ra động tác thi pháp phiền phức huyền diệu gì cả, chỉ là nhẹ nhàng phẩy tay áo, nắm lên h AI quân cờ hắc bạch rất tùy ý ném lên bàn cờ.

Hơn mười quân cờ lóe sáng chạm lên bàn cờ bằng gỗ rồi lăn lộn xoay tròn, phát ra thanh âm thanh thúy, qua thời gian rất lâu mới dần dần bình tĩnh trở lại, y theo ý chỉ của vận mệnh, trầm mặc dừng tại phương vị của bản thân không còn di động.

Ánh mắt Lý Thanh Sơn và Hoàng Dương đồng thời rơi xuống một quân cờ đen thui trên bàn cờ, con cờ đen này không nằm trên tuyến, không giữ thế cờ, không câu nệ vị trí, cứ như vậy tà tà dừng nơi nào đó, tùy ý mà quái dị.

Những đường kẻ dọc ngang trên bàn cờ giống như đường xá dọc ngang trên bờ ruộng nhân gian, quân cờ như chiếc xe ngựa lữ hành lưu lại trên giao lộ, nghiêng mình hỏi nhau, hoặc giả như bạn cũ, hoặc giả thành kẻ địch, hoặc giả rót h AI chén trà uống rồi không còn gặp lại, yên bình như thường, phân tranh như thường.

Chỉ có một chiếc xe ngựa vắt ngang ngay chính giữa đại đạo thông thiên, không tiến về phía trước, không lui về phía sau, không hàn huyền cùng người hành lữ đồng hành bên đường, cũng không có ý tứ va chạm phá vỡ hết thấy, chỉ là trầm mặc chắn tại nơi đó.

Chỉ là một chắn này, nhất thời chắn ra một mảng khác thường trên dòng đại đạo tung hoành ngang dọc bên bờ ruộng, người phương nam không thể trở về phương nam, người đi tây không thể đi tây, kẻ địch muốn rút

đao tương đầu lại không cách nào chạm trúng, tình lữ muốn tương thân tương ái lại không cách nào ôm ấp được, yên bình trở nên trúc trắc, phân tranh trở nên hỗn loạn.

“Đây là chuyện xấu trên bàn cờ đấy sao?”

Nhìn quân cờ đen thui nọ, nhìn chiếc xe ngựa trầm mặc giữa những đường kẻ dọc ngang, vẻ mặt của quốc sư Đại Đường Lý Thanh Sơn vẫn bình tĩnh như cũ, thế nhưng khí sắc lại tái nhợt đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, như là vừa trải qua một cơn bệnh nặng trong khoảnh khắc.

Đỉnh Vạn Nhận Tháp trầm mặc đầy tinh mịch, trầm mặc này không biết qua mất bao lâu, rốt cục bị thanh âm khàn khàn mà mỗi mọt của Lý Thanh Sơn đánh vỡ, thanh âm trống rỗng nghe không ra cảm xúc vui buồn

“Chuyện xấu này. . . muốn chết.”

Hòa thượng Hoàng Dương nghe được lời ấy nao nao, nhìn quân cờ màu đen, chậm rãi chấp tay thành chữ thập, mặt lộ vẻ từ bi.

Ngay tại thời điểm này, đuôi lông mày của Lý Thanh Sơn khê nhấc, đồng tử trong mắt hiện lên dị sắc, nói: “Không đúng, lại có biến số.”

. . .
. . .

Đêm đen tiến đến, hơi nóng vẫn chưa lui, ve ngoài cửa sổ vẫn kêu như trước, tầng h AI nhà sách cũ thư viện vẫn yên tĩnh một mảnh, vị nữ giáo viên thanh tú bên cửa sổ phía đông không biết đã rời đi tự lúc nào, mà thiếu niên trọng thương sắp chết dưới cửa sổ phía tây vẫn ngồi dựa tường như cũ, hấn sắc mặt tái nhợt h AI mắt nhắm nghiền, tựa hồ ngay sau đó sẽ tiến vào mộng đẹp tối đen vĩnh cửu.

Cách đó không xa là dây giá sách dựa vào tường, bắt chợt hoa văn rối rắm bên hông giá sách hơi sáng lên một chút, sau đó lặng yên không tiếng động trượt mở, lát sau, một thiếu niên mập mạp mặc đồng phục thư viện mùa hè thở hổn hển chen vào đây.

Thời điểm thân hình chật vật chuẩn bị ngồi xổm xuống rút ra bản Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm bên dưới giá sách kia, thiếu niên mập mạp bỗng nhiên nhú mày lại, khuôn mặt trắng noãn non nớt hiện ra một vẻ hồ nghi, xoay người nhìn lại.

Nhìn thiếu niên bên tường cách đó không xa vẫn không nhúc nhích phẳng phất như đang ngủ, lông mi nhú chật của hắn dần dần giãn ra, môi dày mấp máy cảm thán nói: “Thư viện lúc nào lại tới thêm một kẻ còn liều mạng hơn cả tên Ninh Khuyết kia vậy a?”

113. Chương 114: Sức Nặng Không Thể Thừa Nhận

Căn cứ vào luật nhân quả tin tưởng vững chắc từ tận đáy lòng, Ninh Khuyết cũng không tin bản thân sẽ chết đi như vậy, nhưng hôm nay bị thương thật sự quá nặng, hơn nữa trường mâu vô hình trong ngực kia đã vượt quá phạm vi nhận thức của hắn, cho nên sau mười sáu năm đi tới cái thế giới này, hắn rốt cục không thể không bắt đầu chính thức suy xét vấn đề tử vong.

Hắn tỉnh lại, trước tiên nỗ lực mở hai mắt, dùng phần sức lực cuối cùng ngẩng đầu đánh giá bốn phía, muốn nhìn xem bản thân có phải đã tới Minh giới hay không, thế gian có thật sự tồn tại Minh giới hay không.

Một khuôn mặt thật trắng thật tròn xuất hiện giữa không trung, cách hắn cực kỳ gần, ánh mắt trên khuôn mặt tròn trịa kia híp thành hai điểm nhỏ, điểm nhỏ lóe lên vẻ nghi hoặc tò mò, đang dõi nhìn hắn.

Bởi vì gương mặt vừa tròn vừa trắng này thật nhẵn nhụi non mềm, cực kỳ giống trăng tròn xưa kia ở quê hương hắn, cho nên Ninh Khuyết vốn đang bị thương thể xâm nhập thân thể khiến cho thần trí có chút mơ hồ cũng không sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy có loại cảm giác thật thân cận.

Hắn dựa vào vách tường, hơi hơi nghiêng đầu nhìn gương mặt tròn lớn sát người, yếu ớt cười hai tiếng, nói: “Dạ xoa Minh giới hẳn nên đen mới phải, có vẻ ta còn chưa chết, như vậy, ngươi là ai?”

Mặt tròn lớn gần ngay gang tấc không dọa được Ninh Khuyết, ngược lại hắn bỗng nhiên mở to mắt, lại hù cho Trần Bì Bì hết hồn. Trần Bì Bì trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của đối phương, nói: “Ta càng muốn biết ngươi là ai.”

Ninh Khuyết nâng tay phải run rẩy ôm lấy tấm ngực nhìn như không việc gì, trên thực tế hư không thống khổ không chịu nổi, nhú mào nhìn bên cạnh, xác nhận bản thân vẫn còn ở trên tầng hai nhà sách cũ, bóng đêm ngoài cửa sổ đã thâm trầm, mà vị nữ giáo viên bên cửa sổ kia không biết đã rời đi tự lúc nào, không khỏi có chút kinh nghi buốt lạnh, vì sao nữ giáo viên lại làm như không thấy mình như vậy?

Hiện tại ngoại trừ chính hắn, trên cơ bản đã không còn học sinh thư viện nào bước lên tầng hai nhà sách cũ, hướng chi là giữa đêm khuya khoắt, nghĩ đến đồng thư từ rõ ràng lưu lại hằng đêm kia, hắn ngạc nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn tên thiếu niên mập mạp mặc đồng phục thư viện mùa hè phía trước, thanh âm khàn khàn hỏi: “Trần Bì Bì?”

Hai mắt Trần Bì Bì lại trừng lớn hơn một chút, đương nhiên, dù có biến lớn như thế nào cũng bắt quá là từ đậu xanh biến thành đậu nành sau đó biến thành đậu tương, hắn trừng mắt Ninh Khuyết ngạc nhiên nói: “Ngươi là Ninh Khuyết?”

“Đúng là bản thiên tài.” Ninh Khuyết gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt to tròn, trong mắt chột sinh ra một luồng lửa nóng khiến người ta rung động mãnh liệt, tức giận nói: “Nếu ngươi không muốn nhìn ta chết mất, vậy mau chạy nhanh tìm cách cứu ta!”

Trần Bì Bì không hỏi ba thứ linh tinh đại loại như dựa vào đâu ta phải cứu ngươi này nọ, mấy ngày nay hai người thư từ qua lại, dù chưa từng đối mặt, nhưng đã thật hiểu rõ tính tình đối phương. Hướng chi đã từng mắng nhau ngu ngốc, tự xưng mình thiên tài, trêu chọc trào phúng giúp đỡ nhau nhiều như vậy, sao có thể trở mặt nhìn đối phương chết đi mà không cứu.

Hai ngón tay đặt lên cổ tay Ninh Khuyết, Trần Bì Bì trầm mặc một lát, đột nhiên khẽ nhướng mày, không thể tưởng tượng được ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mắt Ninh Khuyết, nói: “Ngươi bị thương nặng như vậy sao còn chưa chết?”

“Chưa chết không có nghĩa là sẽ không chết, ta sắp chết rồi, tên ngu ngốc nhà ngươi còn muốn nói nhảm này nọ?”

“Ngươi mới ngu ngốc, bị thương nặng như vậy, tại sao không ở trong thành Trường An đi trị, còn chạy tới thư viện tranh hơi đấu sức cái gì? Chẳng lẽ ngươi chính là đặc biệt tới tìm ta trị thương?”

“Vì sao không được? Ngươi không phải nói ngươi là thiên tài sao?”

“Thiên tài và y thuật có quan hệ gì với nhau?”

“Đầu đề thứ nhất mà ngươi ra chính là một phương thuốc.”

“Phương thuốc là dùng để trị người không chết, ngươi hiện tại vốn nên chết đi, cho dù bí phương có tinh diệu hơn nữa cũng không trị hết cho ngươi được.”

Tinh thần Ninh Khuyết đã cực kỳ suy yếu, ánh mắt tan rã, nhìn người phía trước nói: “Ta đã nằm ở chỗ này vén vén một ngày, kết quả cả thư viện không một người để ý ta, ngay cả nữ giáo viên dễ mến ngày thường nhìn ôn hòa đều tuyệt tình quảng ta chỗ này như thế, ngươi cũng không thể ném ta ở đây rồi bỏ mặc.”

Trần Bì Bì cúi đầu, thấy bát nước trong và hai cái bánh bao bên cạnh hắn, nói: “Tính tình của sư tỷ điềm tĩnh an hòa, bản thân ở trong nhà tranh sau núi, từ trước đến nay ít lời kiêu ngạo, hẳn là không phải mặc kệ ngươi...”

“Không cần giải thích cái gì, thư viện đương nhiên phải lạnh lùng cự tuyệt, chỉ có ta với ngươi là ấm áp.”

Ninh Khuyết mệt mỏi ngẩng đầu lên, nhìn ánh sao âm đạm rọi lên Trần Bì Bì, trầm mặc một lát, khước môi máy động tự giễu cười, nói: “Dù sao cái mạng này của ta... đều giao cho ngươi .”

Nói xong câu đó, mi mắt hắn sụp xuống, đầu vai buông lỏng, thật lưu loát hôn mê một lần nữa.

...

...

Trần Bì Bì há to miệng, nhìn cái gã hôn mê góc tường, vẻ mặt hết nói nổi.

“Đây tính là gì? Di ngôn cũng không giao phó một câu đã bất tỉnh, người đây là ép buộc ta phải cứu sống người đi? Người như vậy xấu lắm a! Nào có ai làm việc giống người vậy?”

Hắn một bên cắn tức lắm lắm, một bên gian nan ngồi xổm xuống, cuối cùng rõ ràng đặt hông ngồi trên sàn, tay phải nhẹ mở, năm ngón tay mập tròn như tia chớp điểm hơn mười phát lên ngực Ninh Khuyết.

Lúc trước nhìn nhìn qua loa mạch tượng, hắn chỉ biết Ninh Khuyết bị thương rất nặng, hơn nữa thương thế nằm ở ngay tuyệt sơn khí hải giữa ngực, gặp người bình thường, thậm chí là người tu hành cấp thấp, loại thương thế này quả thật đã đủ trí mạng, nhưng chính như Ninh Khuyết hi vọng, làm một gã thiên tài tuyệt thế mà Tây Lăng và thư viện cộng đồng bồi dưỡng ra, tuy rằng Trần Bì Bì nhìn thế nào cũng đều không giống như một thiên tài tuyệt thế, nhưng hắn thật sự đúng là một vị thiên tài.

Khí chất hàng đầu của thiên tài chính là tự tin, về phần tự tin kéo dài thành kiêu ngạo hay gì đó khác, tạm thời không bàn tới.

Tự tin của Trần Bì Bì là toàn phương vị, nếu lúc này Ninh Khuyết không chết, như vậy hắn tin tưởng vững chắc chỉ cần bản thân ra tay, Ninh Khuyết sẽ không có vấn đề gì. Tuyệt sơn khí hải bị thương trí mệnh thật đáng sợ sao? Bản thiên tài thi triển Thiên Hạ Khê Thần Chỉ*, lấy nguyên khí tinh thuần đến từ quân tử bất khí ý** của thư viện hạ bút thành văn, chỉ cần giây lát là có thể nâng người sống dậy. (*Thiên Hạ Khê = suối thế giới; **quân tử bất khí = quân tử sẽ không câu nệ hình thức giáo điều, quân tử không giống như khí cụ, chỉ tác dụng trong một giới hạn nào đó)

Y? Trần Bì Bì bỗng nhiên hú lên quái dị, ngón tay giống như chạm vào than lửa chớp mắt thu hồi, ánh mắt dừng trên lồng ngực nhìn không ra có gì khác thường của Ninh Khuyết, đuôi mày dựng lên, phảng phất như muốn bẻ thành mấy đoạn, biểu tình trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

“Rất quái, rất quái, rất quái, lý nào lại vậy...”

Môi dày hơi mấp máy, Trần Bì Bì nhìn chằm chằm ngực Ninh Khuyết, không ngừng thì thào lâu bầu lắm lắm, không biết hắn đã phát hiện cái gì, thanh âm trở nên ngày càng run rẩy, ngày càng mất tự tin.

“Có kiếm ý sắc bén mượn đồ gỗ xâm nhập vào, phá huyết nhục nội phủ của người, hẳn là do người tu hành nào đó đã thương người, nhưng người tu hành này nhiều lắm cũng chỉ là cảnh giới Động Huyền, kiếm ý lưu lại trong huyết nhục của người, làm sao có thể chống cự Thiên Hạ Khê Thần Chỉ của bản thiên tài? Quân tử bất khí ý mà sư phụ dạy ta, thế nào không có nửa điểm tác dụng?”

“Kiếm ý này quả thật sắc bén, là người tu hành kia liều mạng một kích trước khi chết, tên Ninh Khuyết đáng thương không thể tu hành này, không ngờ lại có thể bức một kiếm sư đến tình trạng ấy, quả thật đáng giá lên mặt kiêu ngạo, chỉ là... nếu ta không thể chữa khỏi cho người, về sau ta còn có thể lấy cái gì lên mặt kiêu ngạo trước mặt người được?”

“Không đúng! Luồng hơi thở âm hàn lượn lờ giữa ngực người là từ đâu mà đến? Làm sao có thể xúc động đạo tâm của ta? Không đúng! Thế nào còn có một luồng hơi thở nóng bỏng như thế! Ý niệm hủy diệt bực này ở đâu ra vậy a!”

Vẻ mặt Trần Bì Bì trở nên khiếp sợ, ngồi ngã vật ra đất, nhìn Ninh Khuyết an tường cúi đầu hôn mê phía trước, thầm nghĩ tên oắt nhà người rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, trong thân thể sao lại xuất hiện dị tượng kỳ lạ khủng bố đến thế?

Hắn dần dần thu liễm vẻ khiếp sợ trên mặt, hai tay đặt lên đầu gối, chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu suy xét tình huống tra được lúc trước, ngẫu nhiên nâng lên hai bàn tay tròn tròn, nhẹ nhàng vẽ ra vài thủ ấn không rõ hàm nghĩa giữa không trung, dè dặt cẩn thận tiếp tục điều tra động tĩnh trong cơ thể Ninh Khuyết.

Không biết trải qua bao lâu, Trần Bì Bì mở hai mắt, nhìn Ninh Khuyết, cảm xúc trong mắt sớm đã không cách nào bình tĩnh, chỉ có khó hiểu và sững sờ vô cùng vô tận.

Căn cứ phán đoán của hần, hần là có một luồng sức mạnh nóng bỏng không thể chống cự, thông qua thông đạo mà kiếm ý của người tu hành nọ phá ra trong lòng Ninh Khuyết, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể hần, nháy mắt hủy diệt tòa tuyết sơn thô kệch chưa khiêu không thông kia. Theo lẽ thường tình, một khi tuyết sơn khí hải bị trực tiếp phá hủy, Ninh Khuyết trước tiên ắt sẽ chết đi, nhưng không biết vì sao, lúc đó lại có một luồng hơi thở âm hàn tuyết đối tiến nhập cơ thể người này, ngay lúc tuyết sơn hòa tan lở sụp đã đồng thời ngưng tụ lại một tòa tuyết sơn khác!

Phải thừa nhận, trong thế giới tu hành, Trần Bì Bì quả thật là một thiên tài tuyệt thế trăm năm khó gặp, hần không tận mắt nhìn thấy một trận chiến trong nhà nhỏ ven hồ, không nhìn thấy sợi lông mao góc lên từ đỉnh đầu Chu Tước trên đường cái, không nhìn thấy trường mâu vô hình đến từ thương khung, không nhìn thấy chiếc ô đen lớn tựa như hoa sen nhẹ nhàng lung lay nở rộ. Hần cũng không biết quãng cờ bói toán như quốc sư Lý Thanh Sơn, chỉ là thông qua thương thế trong cơ thể Ninh Khuyết, đã thăm dò ra được tình hình ngay lúc đó không sai biệt mấy.

Chỉ là... biết thương thế trong cơ thể Ninh Khuyết hình thành như thế nào, không có nghĩa là hần có thể chữa khỏi nó.

“Tuyết sơn trong người bị phá hủy mà vẫn không chết ngay lập tức, lại còn nháy mắt ngưng kết một tòa tuyết sơn khác, đây là loại thủ đoạn huyền diệu cao xa bậc nào a... Chỉ sợ Đại Hàng Thần Thuật cũng không gì hơn cái này, quang huy của Hạo Thiên thông khiêu phạm nhân, đại khái cũng là đi loại chiêu số hủy diệt trọng sinh này đi.”

Trần Bì Bì thất thần nhìn Ninh Khuyết đang hôn mê, thanh âm thì thào nói: “Nhưng ta lại không cảm thấy một tia hương vị thần huy Hạo Thiên nào trong người người, hơn nữa mấy đại thần quan Tây Lăng kia làm sao có thể đến thành Trường An? Cứ cho là bọn họ bỗng nhiên biến thành ngu ngốc chạy đến đây, lại làm sao có thể hao hết nửa đời tu vi thay người đả thông huyết khiêu?”

“Nếu không phải Đại Hàng Thần Thuật, vậy là ai động tay động chân trong thân thể người? Là đám người Huyền Không Tự sao? Không, đám hòa thượng trọc đầu kia chỉ biết niệm kinh nói thiện, cũng không có loại thủ đoạn thông thiên này, bọn ngốc Ma tông càng là không thể, xem sư phụ... Sư phụ ngài hần cũng không làm được. Thủ đoạn thần diệu như thế... Không biết Phu Tử có thể làm được hay không, nhưng sư phụ hiện đang dẫn đại sư huynh đi du lịch tứ xứ, không lý nào trở về lúc này a.”

“Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Trần Bì Bì nghĩ mãi không xong, thống khổ vò đầu, ngón tay mập tròn không ngừng xẹt qua tóc đen, giống như trâu già mỗi một thống khổ cày bừa trên mảnh đất đen nước Yên.

Trần Bì Bì rất rõ ràng, tuyết sơn trong cơ thể Ninh Khuyết bị phá hủy rồi dựng lại, nhìn như là nhận được cơ duyên thật lớn, nhưng không có thần huy của Hạo Thiên hộ thể, loại hủy diệt trọng sinh cực kỳ thô bạo này, trên cơ bản đồng cấp tử vong. Tuyết sơn nơi ngực bụng Ninh Khuyết cực kỳ không ổn định, tùy thời khả năng sụp đổ, mà hơi thở càng là yếu đến gần như bằng không, sinh cơ đã cạn, nếu muốn sống sót, trừ phi có người lấy thủ đoạn huyền diệu một lần nữa rót sinh cơ vào cho hần.

Giữa thiên địa nguyên khí tuần hoàn, nơi nào có thể từ đêm tối hư vô tìm đến sinh cơ? Trừ phi lúc này có thể tìm đến kỳ hoa dị quả được nguyên khí tẩm bổ vạn năm trên đảo xa ngoài biển trong truyền thuyết, Ninh Khuyết sắp chết mới có thể có một đường hi vọng.

Có điều kỳ hoa dị quả thành thực há nào dễ tìm như vậy? Trong thư viện không có, thành Trường An không có, toàn bộ thủ đô đế quốc Đại Đường không có, Trần Bì Bì hần cũng không có.

Trần Bì Bì nhìn Ninh Khuyết hôn mê, nhìn rất lâu rất lâu, sau đó cúi đầu lấy ra từ trong người một bình nhỏ óng ánh trong suốt, không biết làm bằng chất liệu gì, trên mặt hiện ra vẻ do dự thống khổ, cánh tay nắm bình nhỏ trở nên run rẩy, phảng phất chiếc bình kia nặng tựa núi hoa đào, không cách nào thừa nhận.

114. Chương 115: Chuyện Mà Người Ta Đều Nghĩ Không Rõ

Mọi người ngưỡng vọng bầu trời cao xa, ca ngợi Hạo Thiên nhân ái, dù cho tu hành cần cù như thế nào, ngộ tính hơn người ra sao, trước giờ vẫn chưa ai dám hi vọng xa vời có thể phi thiên. Bởi vì họ biết, đi đường có khó, cũng không thể khó bằng lên trời, con đường từ thế gian đi thông trời cao luôn tràn ngập gian nan hiểm trở, chưa từng có người thành công.

Thần điện Hạo Thiên nằm ở Tây Lăng, tự hào là giáo môn duy nhất thế gian có thể hiểu được ý chí quang minh của Hạo Thiên, nhưng cũng không nghe nói qua có vị đại thần quan nào có thể thành tiên ngay tại chỗ, trở thành một bề tôi trong quang huy Hạo Thiên.

Tây Lăng có loại thuốc tiên gọi Thông Thiên hoàn, nghe từ cái tên đã biết loại thuốc tiên này trân quý, ẩn sâu trong nơi nào đó không thể biết được, số lượng tồn tại cực kỳ ít ỏi.

Lúc này bên trong bình nhỏ đang run rẩy trên tay Trần Bì Bì đã có hai viên Thông Thiên hoàn.

“Đều nói ta là thiên tài tu đạo trăm năm khó gặp, sau khi vào sư môn được ban thưởng ba viên Thông Thiên hoàn, kết quả khiến đám đạo sĩ già tranh cãi liên tục ba ngày, phải biết Diệp sư huynh năm xưa đều chỉ ăn một viên a... Ta ăn một viên, lưu một viên bảo mệnh, vốn định để dành một viên cuối cùng cho sư huynh ngày sau phá quan, bây giờ chẳng lẽ cứ như vậy cho người ăn?”

“Mặc dù Thông Thiên hoàn không thể giúp người thông thiên, nhưng có thể cho người thường tăng ít nhất mười năm tuổi thọ, người tu hành ăn xong có khả năng trực tiếp tiến giai, viên thuốc trong tay ta, nếu đưa cho vua nước Đại Hà, tuyệt đối có thể đổi ba vạn xử nữ dụ ngoan, cho dù muốn lão tăng ngai vàng ình, cũng không phải việc gì khó, nếu đưa thuốc này cho cái tên chân giò hun khói họ Đường của Ma tông kia, nói không chừng hắn sẽ cam tâm tình nguyện phân ra sư môn quy thuận Tây Lăng.”

“Thông Thiên hoàn trân quý như vậy, phải cho tên đáng thương nhà người trị thương?”

Nếu là vàng bạc châu báu bình thường, thậm chí bất bản thân hao tổn niệm lực cứu trợ Ninh Khuyết sắp chết, Trần Bì Bì tuyệt đối sẽ không để ý, nhưng hai viên thuốc trong bình này thật sự quá mức trọng yếu, chính là thuốc tiên trân quý nhất đạo môn Hạo Thiên Tây Lăng, nếu lưu truyền ra thế gian không biết sẽ dẫn phát bao nhiêu rung chuyển, cho nên hắn vô cùng do dự.

Tâm lý giãy giụa kịch liệt trong đầu không ngừng xung đột, không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy âm thanh thở dài u oán đến cực điểm của vị thiếu niên mập mạp, nhìn Ninh Khuyết đang hôn mê, hữu khí vô lực nói: “Mấy lão hòa thượng vẫn thường nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, tuy rằng ta không biết xây tháp phù đồ để làm gì, nhưng ta cảm thấy lời này có chút đạo lý, tuy ta vẫn cho rằng cái mạng nhỏ người không trọng yếu bằng viên thuốc này, nhưng ai bảo Thông Thiên hoàn không biết nói, mà người trước khi ngắt đã vô lại phó thác mạng nhỏ cho ta?”

Cái gọi là lý do lý trấu, kỳ thực chỉ là lấy cớ thuyết phục bản thân, gương mặt Trần Bì Bì lộ vẻ bi thống, mở nắp bình nhỏ trong suốt sáng bóng, dè dặt cẩn trọng đỡ một viên thuốc lên lòng bàn tay của mình, sau đó đưa đến trước miệng Ninh Khuyết.

Viên thuốc có màu nâu tối, không có gì sáng rọi, cũng không có mùi vị gì lạ lùng, càng không dẫn tới muôn chim cùng hót giữa đêm khuya khoắt, chỉ là tản ra hương vị thảo dược nhàn nhạt, có vẻ cực kỳ tầm thường.

“Nếu người chết sớm một chút, khóa Thông Thiên hoàn này liền có thể tỉnh được, nếu người không tới thư viện, khóa Thông Thiên hoàn này cũng có thể tỉnh được, nếu... khi đó người tu hành không có buồn khổ, không nhàm chán nhẩn lại trên giấy như vậy, ta cũng sẽ không thể quen người, như vậy khóa Thông Thiên hoàn này cũng có thể tỉnh được.”

Trần Bì Bì nhét viên thuốc vào miệng Ninh Khuyết, bưng lên bát nước trong bên cạnh hắn trút vào, lấy bàn tay nhẹ ấn ngực hắn hỗ trợ hấp thu dược lực, một bên thì thảo oán giận nói, trên mặt tràn đầy vẻ đau khổ tiếc thương.

“Vừa thông minh vừa có nghị lực hơn người như thế, hơn nữa ngộ tính cũng không kém, cố tình tuyệt sơn khí hải chừ khiêu không thông, nhà người thật đúng là đáng thương, nói người là thiếu niên bị Hạo Thiên nguyên rủa cũng không đủ.”

Ninh Khuyết vẫn nhắm nghiền hai mắt như trước, nhưng gò má tái nhợt đã nhanh chóng hồng nhuận hẳn lên, Trần Bì Bì kinh ngạc nhìn hắn, ai thán nói: “Hiện thời tuyết sơn của người bị phá đi xây lại, nói không chừng thật sự có thể thông vài khiêu, có điều lại bị trọng thương, không có Thông Thiên hoàn sẽ không thể trị, lại cố tình gặp người duy nhất trên thế gian có Thông Thiên hoàn là ta, mà cố tình ta lại không thể ngoan tâm nhìn người chết mất, cho nên người a, kỳ thực là thiếu niên được Hạo Thiên chiếu cố mới đúng.”

...

...

Sau khi tuyết sơn tan chảy sụp đổ, được luồng lực âm hàn nháy mắt dừng lại lần nữa, cảnh tượng nhìn như thần diệu, nhưng cấu tạo của tòa tuyết sơn này cũng rất không ổn định, tùy thời có khả năng sụp tiếp, sông băng động hiểm bên trong có thể nói là vỡ nát, tuyết đại bộ phận lỗ thủng cũng không thể quán thông trước sau, lại khiến tuyết sơn trở nên yếu ớt như thân gỗ bị mối đục toe toét.

Thông Thiên hoàn trân quý được nước hòa tan, đi qua cổ họng thong thả thấm thấu xuống dưới, còn chưa kịp đến dạ dày Ninh Khuyết đã hóa thành được lực nhàn nhạt, mơ hồ như thần huy lấp lánh, tiêu tán giữa phủ tạng.

Dưới ánh thần huy sáng rọi, tuyết sơn xa xa không còn xu thế suy sụp, bắt chợt xoay mình vươn cao, yên tĩnh trầm mặc đứng dưới vòm trời, cao thượng như thánh nữ, kiên định như dũng sĩ, thong thả hòa tan, làm dịu đi cánh đồng hoang vu khô cạn dưới chân.

Một hơi thở sinh mệnh tràn ngập trong thế giới không gian kỳ dị, hơi thở này cũng không phải tới từ vàng mặt trời trên cao, mà là đến từ bản nguyên thế giới. Ngày đêm luân phiên, suối băng nhỏ giọt chậm rãi chảy xuôi, dần dần, bờ suối sinh ra cọng cỏ nhỏ thứ hai, sau đó lan tràn trở thành thảo nguyên.

Có đàn dê vàng khoan khoái toát ra giữa đồng cỏ xanh mướt, có chuột đồng khoan khoái cắn rễ cỏ dưới lòng đất, sâu bên trong thảo nguyên sinh ra mấy ngọn cây xanh, xanh mướt biết bao ưa thích.

...

...

Tốc độ hòa tan của Thông Thiên hoàn rất chậm, mà tốc độ nhân thể hấp thu lại cực nhanh, thời điểm một tia được lực cuối cùng dung nhập vào tuyết sơn khí hải, Ninh Khuyết liền tỉnh lại, mà lúc này nắng sớm bên ngoài nhà sách cũ đã lên.

Hắn mệt mỏi tựa vào tường, híp mắt nhìn tia nắng sớm phóng vào từ cửa sổ phía đông, cặp môi khô héo hơi mấp máy, thì thầm nhẹ tới mức không thể nghe được: “Bất cứ việc gì đều có nhân quả, đều có nguyên nhân và lý do tồn tại của nó, Hạo Thiên lão gia ngài đưa ta đến thế giới này tự nhiên có nguyên nhân của ngài, ta chỉ biết ngài sẽ không trở mặt nhìn ta nghèo đói.”

“Không phải Hạo Thiên lão gia, là bản thiên tài ta không thể trở mặt nhìn người đi tìm chết.”

Trần Bì Bì tựa vào vách tường bên cạnh hắn, xoa xoa đôi mắt cay xè, than thở nói: “Đã một chân đạp vào Minh giới, tỉnh lại rồi cũng không chịu tìm hiểu rõ ràng đối tượng cảm tạ.”

Ninh Khuyết cười mỗi mệ, lẳng lặng nhìn gương mặt tròn lớn, thực không ngờ đoán già đoán non về kẻ nhắn thư Trần Bì Bì bao lâu nay, cư nhiên lại là bộ dáng này, hỏi: “Người chữa khỏi ta bằng cách nào vậy?”

Trần Bì Bì hoạt động thân hình mập mạp, lấy lưng cọ tường, gian nan đứng lên, sau đó hai tay vịn hông xoay xoay gân gân cốt, cười khinh miệt, vẫy tay nói: “Đã nói bao nhiêu lần, ta là thiên tài thế gian khó gặp, vết thương nhỏ của người nếu để đại phu tầm thường khám, khẳng định trực tiếp cho người nằm vào quan tài, nhưng với bản thiên tài mà nói, bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái là xong.”

Thiếu niên mập mạp từ trước đến nay cho rằng bản thân là thiên tài tuyệt thế trăm năm khó gặp, cho nên từ nhỏ đến lớn luôn yêu cầu bản thân phải có phong thái khí độ của thiên tài, rất hâm mộ phong phạm chư vị sư huynh, chú ý nhất chính là mây trôi gió thoảng.

Vì chữa khỏi Ninh Khuyết, đêm qua hẳn đã phải bỏ ra một viên thuốc trân quý thế gian khó tìm, nhưng nếu đã tặng, lại còn đi cường điệu việc này, không khỏi có chút giống ban ân, điều này nghiêm trọng không phù hợp quan niệm thẩm mỹ của hẳn, cho nên hẳn cũng không giải thích chi tiết, chỉ là phất ống tay áo, tỏ ra không chút để ý.

Đương nhiên giờ phút này nếu quả có người đứng đối diện hẳn, nhất định có thể nhìn ra gương mặt tròn béo của hẳn đang run run vì thương tiếc hối hận trong lòng.

Đứng giữa nắng sớm, Trần Bì Bì đau lòng không dứt xoay người lại, lúc này đã biểu hiện thành bình tĩnh, hẳn nhìn mắt Ninh Khuyết, bỗng nhiên đưa ra một yêu cầu: “Ta có thể nhìn... chiếc ô đen lớn bên cạnh người một chút được không?”

Ninh Khuyết giật mình, trầm mặc một lát rồi ngẩng đầu nhìn tên béo: “Ta không còn sức, người tự lấy đi.”

Vì thế đến lượt Trần Bì Bì ngẩn ra, hẳn nhú chân mày, nhìn Ninh Khuyết trầm mặc thời gian rất lâu, gian nan cúi thân thể, cầm lấy cán chiếc ô đen lớn.

Lòng bàn tay có chút lạnh lẽo, đầu cán gỗ hẳn mài từ loại gỗ thông thường nào đó ở phương bắc để quốc, mặt ô tối như mực không biết làm bằng cái gì, có vẻ hơi nhấp nháp, trừ đó ra không còn nhìn đến thứ gì khác thường.

Trần Bì Bì nhìn chiếc ô đen lớn trong tay, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra vấn đề gì, thoáng trầm mặc xuống, thả ô lại bên cạnh Ninh Khuyết, nói: “Đêm qua ta quên hỏi thăm người một chuyện.”

“Chuyện gì?” Ninh Khuyết mỗi mệ hỏi.

“Ngày hôm qua Chu Tước tỉnh.” Trần Bì Bì nhìn chằm chằm ánh mắt hẳn.

Ninh Khuyết khẽ nhú mày, nhớ tới cảm thụ lúc bản thân trọng thương hôn mê trên phố, nhớ tới trong lòng sinh ra bất tường lúc cùng Tang Tang chống chiếc ô đen lớn đi qua đường cái Chu Tước mấy tháng trước, nhưng hẳn quả thật không biết khi đó bức phù điêu Chu Tước trên đường cái xa xa đã từng thức tỉnh, vì thế chỉ lắc lắc đầu.

Trần Bì Bì nhìn không ra sơ hở gì, bất chợt tiếp tục nói: “Ngày hôm qua một gã kiếm sư trong thành Trường An đã chết.”

Ninh Khuyết trầm mặc.

Trần Bì Bì như cười như không nhìn hẳn, nói: “Trên người người có rất nhiều vết thương từ kiếm, tuy rằng sớm không còn đổ máu, nhưng đó là do bị lửa thiêu mà khép lại, chẳng phải vết thương cũ.”

Ninh Khuyết cười cười, ngẩng đầu hỏi: “Rốt cục người muốn nói cái gì?”

“Bị thương nặng như vậy, nhưng không về nhà nằm, lại còn ngồi xe ngựa đến thư viện, chỉ có thể nói rõ người sáng sớm bị kiếm gây thương tích, lúc ấy phủ Trường An lùng bắt khắp nơi, người không có biện pháp về nhà, đành phải đến thư viện tạm lánh, phủ Trường An cũng sẽ không chặn lại xe ngựa thư viện, càng không có can đảm đến thư viện tìm người.”

“Sáng sớm ngày hôm qua tên kiếm sư kia chết, bức phù điêu trên đường Chu Tước tỉnh, người bị trúng nhiều kiếm như vậy, trên người lại không có một giọt máu, miệng vết thương đều bị hỏa diễm vô hình thiêu ngưng, vậy chỉ có thể nói rõ một việc.”

Trần Bì Bì nhìn hẳn, nhú mày nói: “Người giết tên kiếm sư kia là người, người làm Chu Tước dấy động ngọn lửa vô danh cũng là người, mà ta thủy chung nghĩ không rõ là, người làm được việc này... chỉ là một người bình thường.”

“Bội phục bội phục, người có thể đi làm thám tử được rồi đấy.”

Ninh Khuyết mỗi mệ dựa vào vách tường, nói: “Vấn đề là nếu người đã thiên tâm vạn khổ mới cứu ta sống lại, ta nghĩ người cũng sẽ không giao ta cho quan phủ, vậy cần gì phải hỏi này nọ nha.”

Trần Bì Bì khẽ nhướng đuôi lông mày, đắc ý nói: “Bởi vì bản thiên tài muốn chứng minh với người, không có chuyện gì có thể giấu giếm khỏi ta!”

Ninh Khuyết mỉm cười nhìn hẳn, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tây Lăng cũng không có cái loại đại gia tộc nào như ngươi từng nói đến trong thư, nơi mà lực ảnh hưởng trải rộng thế tục, lại hơi chút kiêng kị thư viện chỉ có một, đó chính là Hạo Thiên thần điện.”

“Ngươi không phải người thừa kế gia tộc gì đó, mà là người thừa kế Hạo Thiên đạo đã được tuyển định, không biết vị sư phụ lúc nhỏ của ngươi là chưởng giáo Hạo Thiên đạo hay vị đại thần quan nào? Mà ta thủy chung nghĩ không rõ là, người thừa kế được Hạo Thiên thần điện Tây Lăng ký thác kỳ vọng cao, chưởng giáo chỉ định đời sau, thiên tài tuyệt thế được thư viện thu giữ... làm sao có thể béo như vậy?”

115. Chương 116: Khăn Ướt
116. Chương 117: Thanh Âm Mỹ Diệu
117. Chương 118: Chuyện Xưa
118. Chương 119: Thi Đấu
119. Chương 120: Tự Ấu Sát Man
120. Chương 121: Sau Khi Có Thể Tu Hành
121. Chương 122: Xem Phá
122. Chương 123: Thiếu Niên Ái Tài
123. Chương 124: Đồ Phường Của Ai
124. Chương 125: Người Nghèo Chợt Giàu
125. Chương 126: Cảm Giác, Cảm Động Tri Giao
126. Chương 127: Bản Mạng, Xem Tang Tang!
127. Chương 128: Những Thiên Tài Trong Thư Viện
128. Chương 129: Thiếu Niên Bị Thư Viện Quên Đi
129. Chương 130: Thu Tinh Mĩ Cùng Sát Khí Lạnh Lẽo
130. Chương 131: Đại Tướng Quân Uy Thế Như Sấm
131. Chương 132: Năm Đó Nàng Nếu Chưa Từng Múa
132. Chương 133: Tây Lăng Gửi Thư
133. Chương 134: Vợ Chồng Trong Cung Đại Minh
134. Chương 135: Thư Trai Tiểu Nhật, Thiên Hạ Tam Si
135. Chương 136: Nhất Thiếp Kinh Trường An
136. Chương 137: Vô Đề
137. Chương 138: Chân Tướng Dưới Tơ Liễu
138. Chương 139: Tú Đình Hạ Âm Mai
139. Chương 140: Có Lẽ Ngày Mai
140. Chương 141: Hai Người Đến Từ Nước Yên
141. Chương 142: Đăng Trường
142. Chương 143: Biên Nạn Thủy

Từ lâu, lâu lắm rồi, khi còn rất nhiều vùng đất mà chưa ai biết đến... tại một trong những vùng đất mà chưa ai biết đến đó, có rất nhiều người chưa ai từng gặp họ...

Hoàng hôn, cao cao trên bầu trời hoang nguyên, một quả cầu lửa rực rỡ treo lơ lửng, không ngừng tỏa ra những tia sáng đỏ như dải lửa, chậm rãi lan tràn. Mặt đất đã bắt đầu tan tuyết, từng đám rêu mọc lên như những vết bóng loang lổ khắp nơi, không gian vô cùng yên ắng, họa chằng đây đó vẳng lên tiếng chim ưng rít lên lạnh lạnh hoặc lác đác có tiếng be be của bầy dê vàng từ nơi xa xôi nào vọng lại.

Trên hoang nguyên trống trải bỗng xuất hiện ba người, cả ba đều không hện mà dùng chân dưới một thân cây còi cọc hiếm hoi, bọn họ không ai lên tiếng, chỉ im lặng cúi đầu nhìn xuống, tựa như dưới gốc cây có thứ gì đó rất thú vị, rất đáng để nghiên cứu và nghiền ngẫm.

Hai đàn kiến vây kín quanh rễ cây màu nâu lộ ra trên mặt đất lạnh cóng tiến hành chiến tranh giành lãnh thổ, có lẽ vì trên mảnh hoang nguyên cằn cỗi vắng vẻ này chiếc rễ cây là một nơi trú ẩn tuyệt vời có một không hai nên trận chiến diễn ra hết sức khốc liệt, chỉ sau một lúc vài nghìn con kiến đã biến thành thi thể. Máu tanh là thế, nhưng thực tế trong mắt con người, vài nghìn xác kiến cũng chỉ là một mảng đen đen nhỏ xíu.

Khí trời vẫn rất lạnh lẽo nhưng ba người đứng đó y phục lại khá mỏng manh, hình như họ không biết sợ lạnh là gì, cứ đứng bất động chăm chú quan sát. Không biết qua bao nhiêu lâu, bỗng một giọng khe khẽ cất lên:

- Nước kiến nơi thế tục, đại đạo ra sao?

Người vừa lên tiếng là một thiếu niên mặt mũi sáng sủa, vóc người gầy nhỏ, gã mặc chiếc áo mỏng manh màu trắng, sau lưng đeo một cây kiếm gỗ đơn giản, mái tóc đen bóng được cột gọn trên đầu thành búi, xỏ hờ hững một cây trâm gỗ qua. Cây trâm lắt lẻo tưởng như lúc nào cũng có thể tuột ra rơi xuống, nhưng lại có cảm giác giống như thân từng ngàn năm mọc trên núi cao, không gì lay động nổi.

- Khi thủ tọa giảng kinh, ta từng thấy vô số kiến bay lên trời đón lấy ánh sáng.

Một tăng nhân trẻ tuổi tiếp lời, hần mặc chiếc áo cà sa đã rách nát bằng vải bông, giọng nói tràn ngập kiên nghị tựa như khuôn mặt của chính hần vậy.

- Loài kiến dù biết bay thì cuối cùng vẫn phải rơi xuống, chúng vĩnh viễn không thể lên tới bầu trời.

- Nếu người cứ giữ mãi tư tưởng này trong đầu, người sẽ vĩnh viễn không thể hiểu được thế nào là đạo tâm.

Tăng nhân trẻ tuổi hơi nheo mắt, nhìn xuống đám kiến đứt chân cụt thân lổn nhổn dưới chân nói tiếp:

- Nghe nói gần đây quan chủ của người mới thu nhận một đứa trẻ họ Trần, người nên hiểu rằng biết chờ đợi những nơi thế này để quan sát không chỉ có một kẻ thiên tài như người mà thôi.

Gã thiếu niên đeo kiếm gỗ hơi nhướn mày, nhạo báng lại:

- Ta vẫn không hiểu, một tên gia hỏa không thể kiềm chế nổi bản thân như người lấy đâu ra tư cách đại diện Huyền Không tự để xông pha thiên hạ?

Tăng nhân không để ý đến lời khiêu khích của đối phương, gã nhìn đàn kiến đang tán loạn dưới chân, nói:

- Loài kiến biết bay vẫn phải rơi xuống, nhưng leo lên mới là thứ chúng am hiểu nhất, chúng biết lấy đồng bạn làm cơ sở, lại không sợ hi sinh, nếu cứ tích lũy dần dần bằng từng con từng con một thì chúng chắc chắn sẽ xếp được thành một ngọn tháp cao đến tận trời.

Bầu trời buổi hoàng hôn bỗng vang lên tiếng ưng kêu sắc nhọn về hoảng hốt, không hiểu nó sợ hãi ba con người kì quái đang đứng dưới tán cây, hay là sợ hãi tòa tháp kiến cao tận trời xanh không hề tồn tại kia?

- Ta cảm thấy sợ hãi!

Gã thiếu niên đeo kiếm gỗ bỗng mở miệng thốt, đôi vai gầy gò hơi rụt lại.

Tăng nhân gật gật đầu về tán thành dù trên mặt hần vẫn là vẻ bình tĩnh muôn thở.

Bên cạnh hai người là một gã thiếu niên thân hình mạnh mẽ mặc bộ quần áo dường như làm bằng da thú, lộ ra đôi chân cứng cáp như đá tảng cùng làn da thô ráp khiến người ta cảm thấy trong cơ thể đó tiềm ẩn một sức mạnh vô cùng. Hắn từ đầu đến giờ vẫn giữ thái độ trầm lặng, không nói một lời, nhưng những nốt nhỏ đang nổi lên trên làn da đã tố cáo cảm xúc đang diễn ra trong nội tâm gã.

Ba gã thiếu niên vốn đến từ ba nơi thần bí nhất trên thế giới, phụng mệnh của sư môn mà hành tẩu thiên hạ, giống như ba ngôi sao lóa mắt xuất hiện ngang trời nhân gian, nhưng nào ngờ hôm nay khi đến hoang nguyên này bỗng gặp phải một chuyện khiến bọn họ cũng không nén nổi sợ hãi.

Chim ưng không sợ loài kiến, vì trong mắt nó con kiến chẳng qua là một điểm đen nhỏ xíu. Loài kiến cũng chẳng sợ chim ưng, vì tư cách để làm thức ăn trong miệng ưng chúng cũng không có nổi, thậm chí trong thế giới của chúng loại sinh vật mạnh mẽ như ưng căn bản không hề tồn tại, quá xa xôi mờ ảo, nhìn không thấy, chạm không tới.

Nhưng có lẽ sau ngàn vạn năm trôi qua, vì một nguyên nhân huyền diệu nào đó, trong đàn kiến bỗng xuất hiện vài con không theo quy tắc thông thường, bỗng vươn ánh mắt thoát khỏi những tầng lá mục mà hướng đến tận trời xanh cao vút. Thế giới trong mắt chúng liền thay đổi!

Kể chúng kiến được điều đó, không thể không sợ hãi....

.....

Ba gã thiếu niên đứng dưới tán cây chột ngẩng đầu, nhìn về một rãnh nông trên mặt đất cách họ vài chục thước. Cái rãnh đương nhiên không sâu, chỉ thuần một màu đen đơn điệu, vắt dọc trên nền bức tranh hoang nguyên loang lổ như một nét chấm phá rõ ràng.

Cái rãnh đột nhiên xuất hiện từ hai giờ trước rồi cứ kéo thẳng một mạch về phía chân trời, tựa như do một chiếc búa khổng lồ vô hình bổ ra, tựa như nét vẽ do một vị thần họa ra. Loại lực lượng nào có thể tạo ra một bức tranh như vậy?

Thiếu niên đeo kiếm gỗ nhìn chằm chằm vào vệt đen trước mặt, nói:

- Trước đây ta vẫn cho là Bất Động Minh Vương chỉ là một truyền thuyết.
- Truyền thuyết kể rằng Bất Động Minh Vương có bảy vạn đứa con, đây có thể là một trong những người đó ngẫu nhiên lưu lạc xuống nhân gian.
- Ta không tin. - Gã thiếu niên đeo kiếm gỗ sắc mặt không thay đổi: - Truyền thuyết vẫn là truyền thuyết mà thôi, chẳng phải trong truyền thuyết nói cứ một ngàn năm lại xuất hiện thánh nhân sao, nhưng mấy ngàn năm qua đã có ai thực sự gặp được thánh nhân?
- Nếu người thực sự không tin, tại sao lại không dám vượt qua vệt đen kia?

Không ai dám bước qua vệt đen - cái rãnh nông đó - dù bọn họ đều là những kẻ kiêu ngạo và hùng mạnh.

Gã thiếu niên đeo kiếm gỗ ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:

- Nếu đứa trẻ đó thực sự tồn tại, vậy nó đang ở nơi đâu?

Lúc này mặt trời đã chìm gần hết xuống lòng đất, bóng đêm từ bốn phương tám hướng đang tràn tới, nhiệt độ trên hoang nguyên giảm xuống rất nhanh, bầu không khí quỷ dị làm người ta sợ hãi dần dần bao phủ khắp trời đất.

- Đêm đen bao trùm, khắp chốn đều giống nhau, các người biết tìm kiếm ở đâu đây?

Thiếu niên mặc da thú đột nhiên lên tiếng phá vỡ trạng thái vốn luôn im lặng từ đầu, tiếng nói của hắn có vẻ không phù hợp với độ tuổi, trầm thấp thô ráp mà vang vọng như tiếng nước sông chảy cuộn cuộn, như tiếng đao kiếm chém vào đá tảng.

Nói xong câu đó, hắn liền rời đi.

Phương thức di chuyển của hắn cũng cực kì đặc biệt, trên cặp đùi rắn chắc mạnh mẽ bỗng bốc lên ngọn lửa màu đỏ sậm, đất đá xung quanh bị những ngọn gió điên cuồng cuộn lên, chột thân hình gã giống như bị một lực lượng vô hình nhấc lên, bắn về không trung phía trước cao đến mười thước rồi phá không hạ xuống,

đập mạnh xuống đất rồi tiếp tục lao lên, tựa như một tảng đá đang lao về phía trước không theo một quy tắc nào, cách di chuyển thoát nhìn có vẻ khá thô thiển nhưng nhanh nhẹn vô cùng.

- Chỉ biết tên này họ Đường, nhưng không hiểu tên đầy đủ của hắn là gì nhỉ?

Gã thiếu niên đeo kiếm gỗ trầm tư nói:

- Nếu như đổi lại vào một lúc khác, gặp nhau ở một nơi khác, chắc chắn giữa ta và hắn chỉ một kẻ có thể còn sống sót. Đồ đệ đã lợi lại như vậy, không hiểu sư phụ còn mạnh mẽ đến mức nào đây? Nghe nói mấy năm gần đây sư phụ hắn chuyên tu tập Nhị Thập Tam Niên Thiên, không hiểu tương lai sau khi phá quan thân thể lão có đeo thêm một cái mai to tướng không nhỉ?

Bên cạnh vẫn yên tĩnh như trước, không có tiếng trả lời, gã nghi ngờ quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy tăng nhân hai mắt nhắm nghiền, mi mắt rung động tựa hồ đang suy nghĩ về một vấn đề khiến người ta khó hiểu, thực ra kể từ lúc thiếu niên mặc da thú mở miệng, gã liền rơi vào trạng thái quỷ dị này.

Cảm nhận được có người đang chăm chú nhìn mình, tăng nhân chậm rãi mở mắt, nhếch miệng cười, nụ cười khiến vẻ mặt kiên nghị bình tĩnh ban đầu bỗng trở nên đầy vẻ từ bi.

Gã thiếu niên đeo kiếm gỗ nhú mày.

Tăng nhân trẻ tuổi thong thả tháo tràng hạt trên cổ tay xuống rồi trịnh trọng đeo lên cổ, sau đó rảo bước rời đi, hắn di chuyển vừa chần chẫn vừa ổn định, nhìn như rất chậm nhưng chỉ nháy mắt đã biến thành một bóng mờ sắp sửa biến mất tận phía xa.

Dưới bóng cây đã không còn người nào khác, nét tâm trạng trên mặt gã thiếu niên đeo kiếm gỗ nhạt dần đi, chỉ còn vẻ bình tĩnh tuyệt đối, hoặc có thể nói là lạnh lùng tuyệt đối, hắn đưa mắt nhìn về hướng Bắc Bắc nơi cái bóng như tảng đá không ngừng nhảy lên nện xuống khiến bụi tung mù mịt, quá khê:

- Tà ma!

Rồi nhìn sang hướng Tây, nơi có bóng lưng của tăng nhân trẻ tuổi đang cúi đầu trầm mặc đi về phía trước, nói:

- Ngoại đạo!

- Không đáng nhắc đến!

Tà ma ngoại đạo không đáng nhắc đến! Nói xong câu đó, cây kiếm gỗ sau lưng gã bỗng rung lên, phát ra tiếng kêu “ông ông” rồi vèo một cái bay thẳng lên không hóa thành một luồng sáng, đem thân cây nhỏ cạnh gã chém thành năm vạn ba ngàn ba trăm ba mươi ba mảnh, chẳng phân biệt cành lá thân rễ tất cả đều biến thành bột phấn, rơi lả tả trùm lên đàn kiến đang chiến đấu quên sống quên chết bên dưới.

- Tên câm mà mở miệng nói, cần nêm một chút muối ăn.

Gã thiếu niên vừa nghêu ngao hát vừa đi về hướng Đông, thanh kiếm gỗ trôi nổi trên không sau lưng gã mấy thước yên lặng bay theo.

.....

Đại Đường năm Thiên Khải, trên hoang nguyên trời giáng xuống dị tượng, các tông môn trong thiên hạ lũ lượt kéo đến, nhưng không ai tìm được đạo lý trong đó.

Truyền nhân của Huyền Không tự Kỳ Nhật từ khi im lặng để tu Thất Niệm Tu đã không còn mở miệng nói chuyện trở lại nữa, gã họ Đường truyền nhân của Ma tông ẩn cư trong đại mạc, không ai tìm thấy tung tích, truyền nhân của Tri Thủ quan là Diệp Tô sau khi khám phá tử quan đã chu du khắp nơi, đó là ba người duy nhất có được thu hoạch.

Nhưng ba người cũng không biết, cái khe màu đen mà họ không dám bước qua kia kéo dài tới một cái ao nhỏ gần đó thành, trên bờ ao là một thư sinh đi giày rơm, mặc áo rách.

Thư sinh dường như không cảm thấy khe màu đen kia là biểu tượng của thứ gì mạnh mẽ và thâm nghiêm, tay trái cầm một quyển sách, tay phải nắm cái bầu bằng gỗ, vô sự thì đọc sách, mệt mỏi thì nghỉ ngơi, khát thì đưa bầu lên uống nước, khắp người đầy bụi, vẻ mặt yên bình.

Đến tận khi ba người rời đi, khi cái khe màu đen trên hoang nguyên đã bị gió và cát vùi lấp không còn dấu vết, thư sinh mới đứng lên, phủi sạch bụi bặm trên người, đeo bầu lên hông, đem cuốn sách cất kỹ vào trong vạt áo, liếc mắt nhìn về phía đô thành rồi cất bước bỏ đi.

.....

Đô thành Trường An có một con ngõ dài, phía đông là phủ đệ của Thông Nghị đại phu, phía tây là phủ đệ của Tuyên Uy tướng quân, mặc dù không phải là những nhân vật quyền thế đứng đầu nhưng do quan uy sâu nặng nên bình thường con ngõ luôn luôn im ắng, hôm nay bỗng trở lên ồn ào.

Phủ Thông Nghị đại phu có tin vui, bà đỡ ra ra vào vào, nhưng trong phủ từ lão gia cho đến nha hoàn ngoại trừ vẻ vui mừng, ai lấy đều hiện ra tâm tình khác lạ, không ai dám cười to nói lớn. Bà vú già đang ôm bồn nước đi qua góc tường thỉnh thoảng lại nghe thấy âm thanh từ bên kia tường truyền tới, trên mặt càng lộ vẻ sợ hãi.

Vị Tuyên Uy tướng quân nổi danh kiêu dũng Lâm Quang Viễn vì đắc tội với Hạ Hậu - đại tướng kiêu dũng nhất của đế quốc nên bị người ta tố giác tội tư thông với địch, sau khi thân vương điện hạ tự mình tiến hành thẩm vấn mấy tháng, đến hôm nay đã có kết quả.

Kết quả rất rõ ràng, xử phạt cũng rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: đem chém cả nhà!

Cửa lớn của phủ Thông Nghị đại phu đóng chặt, quần gia dán mình nhìn qua khe cửa sang phủ tướng quân cũng đang đóng kín mít, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng vật nặng chém vào da thịt, rồi tiếng lục cục như đưa hấu lăn trên nền đất từ phía đối diện truyền đến, thân thể không nhịn được biến thành run rẩy.

Hai nhà sống cùng ngõ đã nhiều năm nên người trong phủ tướng quân từ quần gia đến tên sai vặt hẳn đều quen biết, khi nghe những âm thanh kinh khủng đó hẳn dường như tận mắt nhìn thấy vô số những lưỡi đao sắc bén đang chém đứt cổ họ, rồi những cái đầu lâu mang theo khuôn mặt của người quen lăn lóc trên đá, lăn tới tận cửa, từ từ chất đống lên nhau thành một ngọn núi nhỏ...

Máu tươi từ cửa phủ tướng quân chậm rãi chảy ra ngoài, vừa đen vừa sền sệt, nhìn như hỗn hợp của chu sa và nước gạo nấu đặc, đây đó còn lẫn theo ít da thịt vụn. Quần gia sắc mặt tái nhợt, nhìn một hồi cũng không không chế nổi bản thân nữa, bắt đầu nôn mửa như điên.

Chợt ngoài cửa có tiếng vó ngựa gấp gáp vang lên xen lẫn tiếng quát tháo, rồi có tiếng đập ầm ầm lên cửa lớn, dường như phủ tướng quân có người chạy trốn. Một gã gia tướng của phủ thân vương ngồi trên lưng ngựa quát lớn:

- Một người cũng không thể thiếu!

Trên tường của hoa viên sau phủ Thông Nghị đại phu có vài vệt chém và dấu máu.

- Thiếu gia xin người hãy nghe lời, người không thể đi ra ngoài, hãy để Tiểu Sở đi, để hắn đi đi...

Trong căn phòng chứa củi cách nơi này không xa, một gã quản sự của phủ tướng quân cả người đầy máu đang nhìn hai đứa bé trai chừng bốn, năm tuổi trước mặt, đôi môi khô khốc mấp máy, tiếng nói khàn khàn cực kỳ khó nghe, trên khuôn mặt nhăn nheo đầy bùn đất tràn ngập tuyệt vọng, khóe mắt lệ già ngang dọc, cố gắng phân tích lợi hại.

Vũ Lâm quân sau khi xông vào phủ Thông Nghị đại phu cũng không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm tới phòng chứa củi đó, thấy hai thi thể già trẻ nằm lăn lóc trong phòng, sau khi tiến hành kiểm tra thật giả, một gã giáo úy lớn giọng báo cáo:

- Không thiếu kẻ nào, tất cả đã chết hết!

.....

Thế ngoại cao nhân - cách giải thích đơn giản nhất cho bốn chữ này chính là cao nhân thì ở bên ngoài thế tục, người bên ngoài thế tục dễ là cao nhân. Trong lời nói tưởng chừng vô ích này thật ra cũng ẩn chứa

một ít đạo lý, người phạm không thể chạm tới điều khiến bọn họ sợ hãi, điều khiến bọn họ vui sướng người phạm cũng không thể giải thích được.

Vì vậy, người thế tục không bao giờ biết bên ngoài thế tục xảy ra chuyện gì, mà người bên ngoài thế tục cũng chẳng để ý đến những chuyện sinh ly tử biệt hoặc tân sinh vui sướng diễn ra hàng ngày trong nhân gian, càng không quan tâm đến anh hàng thịt cắt thiếu mấy lạng, hầm nhà anh ham rượu bị chuột khoét mấy lỗ, triều đình giết một gã Tuyên Uy tướng quân, hay một nhà quan văn nào đó vừa sinh một đứa con.

Sự buồn vui ly hợp của hai thế giới cho đến bây giờ vẫn không tương thông với nhau.

Nếu có thể tương thông, đó chính là thánh hiền.

Ngoại ô ngoài đô thành Trường An có một ngọn núi cao, một nửa đỉnh núi nằm ẩn trong mây mù. Trên vách đá sườn tây phía sau núi có một bóng đàn ông cực kì cao lớn đang thong thả chạy lên trên, thân khoác tấm áo choàng màu đen, tay cầm hộp đựng thức ăn.

Đón gió phát phơ đi đến phía ngoài một hang núi, gã ngồi xuống, mở hộp thức ăn, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng gừng đưa lên miệng nhai cẩn thận rồi chén thêm hai miếng thịt dê, thở dài tán thưởng về thỏa mãn.

Mặt trời đã lặn phía sau đô thành Trường An, đêm tối dần dần bao phủ, phía xa xa dường như có mây mưa đang kéo đến.

Gã đàn ông to lớn nhìn về một nơi nào đó ở đô thành, cảm khái nói:

- Ta dường như đang thấy người năm đó.

Sau đó hắn ngẩng đầu, đưa tay phải chỉ trời, nói:

- Còn người, dù bay cao tới đó thì liệu có tác dụng gì?

Rất rõ ràng, đối tượng được nhắc đến trong hai câu này là hai kẻ khác nhau. Gã đàn ông hơi trầm ngâm rồi nâng bát rượu gạo bên cạnh lên uống sạch, giờ cái bát không nhìn bầu trời xung quanh đô thành tựa như mời rượu, nói:

- Gió nổi mưa rơi đêm buông xuống.

Hai chữ “gió nổi” vừa dứt, tức thì có gió từ bên ngoài ngọn núi đến liền, thổi vạt áo gã bay phần phật, cỏ thụ mọc trên núi lay động dữ dội khiến đá rơi xuống ào ào. Hai chữ “mưa rơi” vừa ra khỏi miệng, đám mây đang bay tới đô thành xa xa chợt tối sầm lại, vô số hơi nước trong mây hóa thành giọt lớn giọt nhỏ âm âm lao xuống. Khi hắn nói hết câu, bóng đêm vừa vãn chiếm lĩnh toàn bộ bầu trời, khắp nơi một màu đen kịt giống như âm ti địa ngục.

Gã đàn ông to lớn buông rơi bát rượu, tức giận lắm bầm:

- Con mẹ nó, đen quá!

Chương 1:

Đế quốc Đường, mùa xuân năm Thiên Khải thứ mười ba, Vị Thành có một trận mưa.

Nơi đây là tòa thành địa đầu ở biên giới rộng lớn phía tây bắc của đế quốc, vì đề phòng người thảo nguyên dã man xâm nhập nên tường thành bốn phía được đắp cực kì dày bằng đất, thoạt nhìn chẳng khác gì những ụ đất nối tiếp nhau.

Dưới thời tiết khô hanh, đất vụn trên mặt tường bị những ngọn gió tây bắc sắc như dao quất bay tung tóe, rơi xuống doanh trại đơn sơ, rơi lên thân thể binh lính khiến toàn bộ thế giới nơi đây biến thành một màu vàng đất, ban đêm người ta khi giữ quần áo đi ngủ bụi bay không khác gì một trận bão cát.

Đang lúc mùa xuân khô hạn, trận mưa này tới thật quá đúng lúc khiến binh lính vô cùng vui mừng, mưa rả rích từ đêm qua tới tận bây giờ đã rửa sạch bụi đất bám trên phòng ốc, dường như những đôi mắt cũng được tẩy rửa sạch sẽ, trở lên sáng sủa hơn nhiều.

Chí ít đôi mắt của Mã Sĩ Tương lúc này đang rất sáng.

Là quan chỉ huy quân sự cao nhất ở Vị Thành, nhưng thái độ của hắn đang rất khiêm tốn, mặc dù hơi bất mãn với vết chân đầy bùn đất vàng trên tấm thảm lông quý giá nhưng hắn kịp che dấu, biến nó thành vẻ kinh ngạc.

Sau khi quay về phía lão già mặc áo choàng dơ bẩn ngồi phía bên kia bàn trà cung kính thi lễ, hắn thấp giọng nói:

- Lão đại nhân tôn kính, không biết vị quý nhân trong lều kia có cần thêm thứ gì khác hay không? Nếu vị quý nhân vẫn muốn lên đường vào ngày mai, ta sẽ ột đội trăm người đi theo hộ vệ, về phía quân bộ bên kia ta lập tức gửi thông báo.

Lão già ôn hòa cười cười chỉ vào bóng người phía trong lều rồi lắc đầu ý nói mình không có ý kiến gì. Đúng lúc này, một giọng nữ giới đầy lạnh lùng kiêu ngạo vọng ra:

- Không cần, lo mà làm tốt mấy chuyện vợ vắng của người đi.

Sáng sớm hôm nay sau khi đội xe của đối phương đội mưa tiến vào Vị Thành, Mã Sĩ Tương không mất bao nhiêu thời gian đã đoán ra thân phận của vị quý nhân trong đoàn nên dù thấy người ta có kiêu ngạo lạnh lùng hắn cũng không có ý kiến, không dám có ý kiến.

Giọng nói trong lều im lặng một lát rồi bỗng tiếp:

- Từ Vị Thành đến đô thành, một dải Mân Sơn đường xá khó đi, hơn nữa trận mưa này xem ra còn kéo dài thêm mấy ngày nữa, không chừng có vài đoạn đường bị sạt lở... Người hãy điều từ trong quân một người dẫn đường cho ta.

Mã Sĩ Tương giật mình, đột nhiên nghĩ tới một gã khó ưa, cười nói:

- Nhân tuyển có sẵn rồi.

.....

Đám giáo úy trong doanh trại kẻ này ngó kẻ kia, vẻ mặt chẳng ai giống ai, có kẻ tiếc nuối, kẻ thấy may mắn, kẻ sợ hãi, nhưng chẳng ai nghĩ tới chuyện Mã Sĩ Tương lại đi chọn “người kia” làm nhiệm vụ dẫn đường cho vị quý nhân.

- Tướng quân, chẳng lẽ người thực sự để cho hắn chạy sao? - Một gã giáo úy ngạc nhiên hỏi.

Vị Thành không lớn, gom hết quân lính sĩ quan lại một chỗ cũng không được ba trăm người, quân doanh ở cách quá xa chốn phồn hoa có khi chẳng khác nào một trại thổ phỉ, cái gọi là tướng quân chẳng qua là một gã phó tướng cấp bậc thấp nhất, nhưng Mã Sĩ Tương trị quân cực nghiêm, hoặc có thể nói vị thổ phỉ đại ca ở Vị Thành này rất thích được người khác gọi là tướng quân nên dù hàng ngày trò chuyện với nhau trên miệng đám thuộc hạ cũng không dám quên gắn theo hai chữ “tướng quân”.

Mã Sĩ Tương đưa tay lau nước mưa trên mặt, nhìn những giọt nước vàng đục rơi rớt bốn phía doanh trại, cảm khái nói:

- Cũng không thể cứ giữ hắn đến già ở cái chốn chim không thềm ỉa này được, thư đề cử đã tới được nửa năm, một mảnh tiền đồ tươi sáng đang chờ thẳng nhóc đó, nếu hắn muốn tới thư viện ở đô thành thì vừa tiện đường, coi như nhân tiện chúng ta tặng cho vị quý nhân kia một cái nhân tình đi.

- Ta nghĩ vị quý nhân kia cũng chẳng biết cảm kích đâu. - Giáo úy giận giữ nói.

Chợt cửa doanh trại phía sau mọi người bị đẩy ra, một tỳ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp bước tới, nhìn Mã Sĩ Tương và đám giáo úy lạnh nhạt nói:

- Dẫn ta đi gặp người dẫn đường kia.

Ngay cả thiếp thân tỳ nữ của quý nhân khi đối mặt với tướng quân triều đình nơi biên ải cũng không che giấu vẻ cao ngạo của mình.

Gác công phủ tể tướng, người hầu của quý nhân, môn khách của thân vương, đây là những vai khiến người ta cực kì đau đầu trên quan trường, gần thì làm người oán, xa khiến kẻ phiến hà, đúng là vô cùng phiền

phức. Mã Sĩ Tương thực sự không có hứng thú giao tiếp với người như thế, bâng quơ nói vài câu khách sáo rồi vẫy tay gọi một gã giáo úy bảo hắn đưa tỳ nữ của quý nhân đi tìm người.

Mưa tạm ngừng rơi, cơn mưa nhẹ đi qua khiến Vị Thành bỗng trở lên tươi mới, mấy cành liễu ven đường đã bắt đầu nhú sắc xuân xanh mơn, có điều cảnh dù đẹp nhưng thành quá nhỏ, đi chưa được mấy bước giáo úy đã dẫn tỳ nữ kia đến một nơi nằm ngoài doanh trại.

Nghe từ trong cửa vang ra những tiếng ồn ào quát tháo xen lẫn tiếng hô tửu lệnh, cô tỳ nữ hơi nhú mày, thầm nghĩ chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt có người dám tổ chức uống rượu trong quân doanh? Màn cửa bị gió cuốn lên, âm thanh bên trong đột nhiên trở lên rõ ràng, quả thật là có người vung quyền, nhưng không phải tửu quyền - nghe nội dung khẩu lệnh, khuôn mặt cô tỳ nữ bỗng đỏ bừng về giận dữ, bàn tay âm thầm nắm chặt lại.

- Chúng ta chơi dâm đảng quyền nào! Ai dâm đảng là người dâm đảng! Ai dâm đảng là ta dâm đảng! Ai dâm đảng là tên kia dâm đảng!... (khẩu lệnh hay đấy, chơi oản tù tì kiểu này lại hợp lý)

Khẩu lệnh bí ối đó cứ vang lên vang xuống, vang tới vang lui không ngừng, mãi một lúc lâu vẫn chưa phân ra thắng bại, cô tỳ nữ về mặt càng lúc càng tức giận khó nhìn, đưa tay vén một góc rèm cửa rồi nhìn vào bên trong bằng một ánh mắt cực kì bất thiện, đập vào mắt đầu tiên là một thiếu niên ngồi đối diện cạnh chiếc bàn vuông.

Gã thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên người mặc chiếc áo vải bông thường thấy trong quân đội, vạt trước dính đầy dầu mỡ, thậm chí mái tóc trên đầu không hiểu do cha sinh mẹ đẻ ra thế hay chưa từng được hân hạnh gội qua nên cũng quần bết lại, nhầy nhầy như dính mỡ, ấy thế mà khuôn mặt gã lại vô cùng sạch sẽ, mắt mũi đâu ra đó, đến mấy vết tàn nhang cũng hiện ra mồn một.

- Ai dâm đảng là người dâm đảng!

Thần thái thể hiện trên gương mặt gã thiếu niên hoàn toàn trái ngược với nội dung thô tục khi vung quyền, cực kì chăm chú nghiêm túc, không nhiễm hạt bụi dâm dục nào, thậm chí đây đó còn có đôi nét thánh khiết cao thượng, bàn tay phải liên tục vung vẩy trước mặt hết kéo, đá lại đến bao (bao, búa, kéo ấy mà), ra quyền như gió, ra đao sát ý đầy mình, tựa hồ chuyện thắng thua ở trò chơi này còn quan trọng hơn tính mạng.

Vài con nhặng mang trong mình sức sống cực kì cường hãn do phải sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt tại vùng tây bắc đang liên tục cố gắng bấu vào vạt áo trước dính đầy dầu mỡ của gã thiếu niên, nhưng cuối cùng vẫn bị quyền phong đao ý của hắn bức ngược trở lại.

- Ta thắng rồi!

Trận “dâm dục quyền” kéo dài đến mức muốn rút cạn sạch khô dưỡng khí trong phổi hai đấu thủ cuối cùng cũng khép lại, gã thiếu niên tóc đen quơ quơ cánh tay phải trong không khí đầy vẻ nhiệt tình để ăn mừng thắng lợi, đôi môi nở nụ cười cực kì hài lòng khiến trên gương mặt bỗng xuất hiện nóm đồng tiền đầy khả ái.

Nhưng đối thủ của gã thiếu niên lại không chịu công nhận kết quả này, một mực cho rằng gã đã thay đổi kiểu quyền trong lúc hô câu “ai dâm đảng” cuối cùng, vì thế người trong phòng rơi vào tranh cãi kịch liệt, những kẻ đứng xem cũng mỗi người một ý, không ai chịu nghe ai, đang rối loạn bỗng một kẻ hét lớn:

- Chiếu theo quy định cũ, nghe ý kiến của Tang Tang!

Tất cả mọi ánh mắt lập tức đổ dồn vào một góc phòng, nơi có cô bé chừng mười một mười hai tuổi đang xách thùng nước. Cô bé dáng người gầy gò yếu ớt, làn da ngăm đen, mặt mũi tầm thường, trên thân mặc bộ đồ dành cho thị nữ rộng thùng thình không biết do chủ nhân cô nhặt từ đâu về, vạt áo cứ quét lê trên mặt đất, thùng nước cô đang xách hình như còn nặng hơn cả chủ nhân nên cực kì khó nhọc.

Cô thị nữ nhỏ được gọi là Tang Tang kia buông thùng nước rồi xoay người lại, đám binh lính nhìn nàng đầy vẻ căng thẳng tựa như đám con bạc ở sòng bài đang đợi nhà cái mở chung, hơn nữa tình cảnh này rõ ràng không phải chỉ xảy ra lần đầu.

Cô thị nữ nhũ mày liếc qua gã thiếu niên rồi lại nhìn tên binh lính đang giận dữ bất bình đối diện, thản nhiên nói:

- Hiệp thứ hai mươi ba người ra kéo, hấn ra búa nhưng người lại hô là hấn dâm đãng, nên người thua từ lúc đó rồi.

Trong phòng ồ lên vui vẻ, mọi người liền tản đi, tên binh lính kia vừa lầm bầm chửi vừa đếm tiền trả, gã thiếu niên cười hài lòng nhận lấy, xoa tay vào trước ngực rồi vỗ vỗ bả vai đối phương về chân thành:

- Nghĩ thoáng một chút đi, khắp Vị Thành này... không, khắp thiên hạ này ai có thể thắng nổi Ninh Khuyết ta chứ?

195. Q.1 - Chương 2: Nuôi Tỳ Nữ Lấy Tự Trọng

Về mặt vị tỳ nữ rất khó coi, vì vậy về mặt giáo úy vẫn đang đứng bên cạnh len lén quan sát thái độ của nàng cũng biến thành khó coi. Hấn đưa tay nắm lấy rèm cửa, hít sâu một hơi, đang định ho khan vài tiếng đây nghiêm nghị bỗng bị ánh mắt nghiêm khắc đứng cạnh ngăn lại.

Sau khi ngăn gã giáo úy đánh động đối phương, tỳ nữ bám theo gã thiếu niên và cô thị nữ nhỏ đang rời khỏi doanh trại, cứ một mực lặng lẽ quan sát từ xa. Giáo úy cũng không hiểu rốt cuộc nàng muốn làm gì, đành tự thỏa mãn với quan điểm người bên cạnh quý nhân sẽ có những thói quen cẩn thận đây quái dị.

Dọc đường đi, gã thiếu niên gọi là Ninh Khuyết không làm điều gì khác thường, chỉ mua ít đồ ăn hay lớn giọng chào hỏi đại thẩm béo mập của quán rượu bên đường, đáng về cực kì nhàn nhã, điều duy nhất khiến tỳ nữ cảm thấy quái dị, khiến sắc mặt nàng càng ngày càng khó coi chính là...

Gã thiếu niên không hề có ý định giúp đỡ cô thị nữ ốm yếu đang nặng nhọc xách thùng nước kia.

Đế quốc là một quốc gia có quan niệm giai tầng hết sức nghiêm ngặt, nhưng người dân đề cao giản dị, ngay cả những quý tộc cao sang lạnh lùng nhất trên mảnh đất đầy phù hoa và đen tối như đô thành Trường An cũng không thể ngó lơ khi thấy một cô gái gầy yếu mười một mười hai tuổi phải làm vất vả.

- Trong quân đội chẳng lẽ cũng cho phép binh lính nuôi người hầu? - Cô tỳ nữ xinh xắn cố đè nén cơn giận hỏi giáo úy.

Gã giáo úy gãi gãi đầu, đáp:

- Tình huống của bọn họ hơi đặc biệt. Vài năm trước khu vực Hà Bắc chịu đại hạn, vô số dân chúng rời bỏ quê hương kéo xuống phương nam cùng những quận biên giới, bên đường khắp nơi đầy người chết, nghe nói Tang Tang vốn được Ninh Khuyết lôi ra từ đồng xác chết đó, Ninh Khuyết cũng là đứa trẻ mồ côi, từ đó trở đi hai người này nương tựa vào nhau mà sống, sau này hấn báo danh nhập ngũ nên đem nha đầu kia cùng tới Vị Thành.

Hấn liếc nhìn cô tỳ nữ một cái rồi nói thêm:

- Cũng biết trong quân đội không cho phép loại chuyện này xảy ra, nhưng rốt cục không ai nữ đánh đuổi nha đầu kia đi nên mọi người coi như không nhìn thấy.

Nghe xong lời giải thích sắc mặt cô tỳ nữ dễ coi thêm một ít, song khi nàng nhìn thấy Ninh Khuyết tay cầm nửa con gà quay, chân nhún nhảy trên đường, rồi lại nhìn phía sau hấn mấy thước cô bé gầy gò đang vất vả xách thùng nước đến nỗi hai gò má đen nhẻm biến thành đỏ bừng thì tâm trạng lại trở lên u ám, lạnh lùng nói:

- Thế này gọi là nương tựa vào nhau sao? Rõ ràng hấn đang muốn lấy tính mạng của cô bé kia.

Vị Thành quả thực rất nhỏ, không mất bao nhiêu thời gian bốn người đã trước sau đi tới một căn phòng nằm ở phía nam thành, trước nhà có một cái sân nhỏ rải đá, bao xung quanh là hàng rào đơn sơ, cô tỳ nữ và giáo úy đứng ở hàng rào nhìn vào.

Cô thị nữ nhỏ khó nhọc xách thùng nước cao đến nửa thân mình đến bên giếng rồi đứng lên chiếc ghế đặt cạnh đó, dùng hết sức bình sinh đem nước đổ vào trong giếng. Không kịp nghỉ ngơi, nàng tiếp tục vo gạo

nấu cơm, trong lúc chờ cơm sôi lại lấy khăn ra lau bàn ghế cửa lớn cửa sổ, chỉ một lát sau hơi nước đã bốc lên che kín thân thể gầy nhỏ của nàng.

Mặc dù đêm qua có mưa nhưng mưa không đủ lớn nên lớp đất vàng bám trên cửa không bị rửa trôi hết mà biến thành từng vết bùn loang lổ xấu xí, chúng nhanh chóng bị biến mất dưới bàn tay lau chùi cần mẫn của cô thị nữ, căn nhà nhỏ trở lên sạch sẽ sáng sủa. Đường như loại công việc này nàng phải làm thường xuyên nên tỏ ra hết sức thành thạo và nhanh nhẹn.

Cô bé tựa như con kiến cần cù chịu khó, tựa như người đầy tớ chạy đông chạy tây, mồ hôi đầy trán, khuôn mặt đỏ bừng, nhìn vừa buồn cười vừa khiến người ta thương xót.

Gã khốn tên gọi Ninh Khuyết kia rõ ràng không có định nghĩa về tình thương, hẩn nhân nhả nằm trên một chiếc ghế trúc, tay trái cầm quyển sách đọc, tay phải cầm cành cây quét qua quét lại trên mặt đất, thỉnh thoảng có lúc đọc đến nhập thần gã liền ném luôn cành cây đi, giữa lòng bàn tay lên trời, chỉ một lát sau đã có chén trà thơm nóng vừa phải đặt lên đó.

Đám binh lính ở Vị Thành đã sớm quen với hình ảnh sinh hoạt hằng ngày diễn ra ở căn nhà nhỏ này nên hoàn toàn không cảm thấy gì khác lạ, nhưng ánh mắt cô tỳ nữ của quý nhân đang đứng ngoài hàng rào dần dần trở lên lạnh lẽo, đặc biệt khi chứng kiến thị nữ kia vừa phải vội vàng nấu cơm quét dọn vừa không dám quên hâm trà rót nước để thỏa mãn yêu cầu của tên kia thì sắc mặt của nàng âm trầm như mây muốn hóa thành mưa.

Nếu quả thật là thị nữ của người thì cũng được thôi, nhưng chẳng phải người nói đã lôi nàng ra từ đồng xác chết hay sao? Chẳng phải nói hai người sống nương tựa vào nhau sao? Dù bị bức bách biến thành thị nữ, nhưng lẽ nào người không cảm thấy nàng còn là một đứa trẻ?

Có lẽ bắt nguồn từ hồi ức không mấy tốt đẹp lúc nhỏ, cũng có thể những tưởng tượng tốt đẹp lãng mạn về tình người trong lòng bị tên khốn này đập tan quá mức triệt để, cô tỳ nữ đẩy thẳng hàng rào bước vào trong.

Ánh mắt rơi lên ghế trúc, rơi vào gã thiếu niên vẫn đang nằm chăm chú đọc sách, nàng lạnh nhạt nói:

- Cứ tưởng đang xem đại tác phẩm của thánh hiền nào đó khiến người nhập tâm mà quên mất tất cả những sự việc xảy ra bên cạnh, không ngờ chỉ là loại sách vở vắn bản đầy trên thị trường “Thái thượng cảm ứng thiên”. Chẳng lẽ loại người như người cũng dám mơ hão có ngày bước được vào đại đạo tu hành hay sao?

Ninh Khuyết nhồm dậy, hiếu kì liếc nhìn vị tiểu nương tử mặc quần áo sang trọng lẽ ra vĩnh viễn không nên xuất hiện ở Vị Thành, rồi nhòm gã giáo úy đang tỏ ra xấu hổ đứng cạnh, nói:

- Chỉ mua được bản này thôi, sở dĩ chăm chú đọc chẳng qua là do hiếu kì, nào dám có hy vọng gì xa vời.

Tỳ nữ không ngờ hẩn trả lời một cách bình tĩnh tự nhiên như vậy khiến nàng cứng họng không biết nói gì, chợt nhìn sang cô thị nữ nhỏ đang mồ hôi mồ kê nhễ nhại bên cạnh nói về không vui:

- Đường đường là Đại Đường ta tại sao lại xuất hiện loại đàn ông con trai như người?

Ninh Khuyết nhăn mày vẻ khó hiểu, theo ánh mắt cô ta nhìn về phía Tang Tang đang đứng ngây ngô bên cửa sổ, chợt hiểu ra tại sao giọng điệu của đối phương lại đằm mùi châm chọc như vậy. Gã cười một tiếng làm núng đồng tiền bên má khi ẩn khi hiện:

- Nhìn cô đường đường như còn lớn hơn ta, hay là cô đừng coi ta là đàn ông nữa, cứ coi là một đứa bé trai đi.

Cô tỳ nữ từ trước đến giờ nào gặp phải một gã mặt dày vô sỉ đến vậy, bàn tay nhỏ nhắn khua trong ống tay áo hết nắm vào lại mở ra, mặt lạnh như sương, đang lúc định phát tác chợt ánh mắt rơi vào đám bùn cạnh chiếc ghế trúc, nơi có mấy chữ do gã thiếu niên vừa dùng cành cây viết ra, trong lòng bỗng hoảng hốt, đôi mắt dầy vẻ khó tin, những câu châm chích chưa kịp thốt ra đã quên bống.

.....

Trong doanh trại tốt nhất tại Vị Thành, lão già mặc áo choàng rách rưới đang nhắm mắt dưỡng thần, còn vị tướng Mã Sĩ Tương nửa khom nửa cúi nói chuyện với quý nhân bên trong trường, trong thái độ khiêm tốn ẩn chứa vẻ ngạo nhiên không che dấu được:

- Ngài không hài lòng với người dẫn đường đó ư? - Gã nghi hoặc hỏi: - Tại sao vậy?

Giọng nói của vị quý nhân tỏ ra cực kì không vừa ý, nàng trách mắng:

- Ta cần một kẻ tinh minh nhanh nhẹn làm người dẫn đường chứ không phải một gã trong đầu toàn là mộng tưởng tu hành, một tên thiếu niên bại hoại tay trái gà không chặt chỉ biết cầm gà quay là giỏi.

Mã Sĩ Tương ho khan vài tiếng, nhẹ giọng giải thích:

- Theo như mặt tướng biết Ninh Khuyết tuy tuổi còn nhỏ nhưng hai năm qua đã chém được không ít đầu người man trên thảo nguyên, nên... chuyện trái vài con gà hẳn là không thành vấn đề.

Đại Đường lấy võ lập nước, coi trọng quân công, người ở sau trướng tuy rằng thân mình tôn quý nhưng khi động chạm đến vinh quang của quân đội thì Mã Sĩ Tương không hề ngần ngại đáp lại, ngoài thì giải thích nhưng thực ra ý tứ đầy vẻ châm chọc.

Giọng nói lạnh lùng sau trướng hơi khựng lại rồi hỏi về không vui:

- Kẻ biết giết người thì dẫn đường giỏi hay sao?

Mã Sĩ Tương lại trả lời đầy khiêm tốn:

- Trong ba trăm thuộc hạ ở Vị Thành, Ninh Khuyết không phải là kẻ giết nhiều người nhất nhưng mặt tướng dám lấy đầu mình đảm bảo rằng bất kể chiến trường có khốc liệt đến đâu thì chắc chắn gã thiếu niên này sẽ là kẻ sống sót cuối cùng.

Nói rồi hắn ngẩng đầu lên, mỉm cười:

- Nhờ tích lũy quân công, hắn nhận được thư đề cử của quân bộ. Thằng nhóc này cũng không kém, nửa năm trước đã vượt qua kiểm tra ban đầu, lần này quay về đô thành hẳn sẽ tới thư viện trình diện.

Nghe thấy hai từ “thư viện”, sau trướng bỗng trở lên im lặng, vị quý nhân kia không còn tỏ ra ý kiến nữa.

196. Q.1 - Chương 3: Nói Giỏi Viết Giỏi - Thiếu Niên Nghèo Xác.

Sau khi Mã Sĩ Tương rời đi, lão già chậm rãi mở đôi mắt, trong mắt ánh lên vẻ hứng thú hiem hoi. Lão cười cười, nhìn vào trong trướng nói giọng ôn hòa:

- Trong một tòa thành nhỏ xíu chốn biên thùy lại có một gã binh sĩ đủ khả năng thi vào thư viện, thật khiến người ta khó mà tin nổi. Nếu đúng như vậy, thì bất kể năng lực hay phẩm hạnh của gã thiếu niên này cũng đều là hạng nhất, dùng hắn làm người dẫn đường cũng không đến nỗi tồi.

- Rời xa Đại Đường mới có mấy năm, không ngờ một nơi thần thánh như thư viện lại đi thu nhận loại người như tên binh bết vô lại này, quái quỷ.

Giọng nói vẫn lạnh lùng hờ hững như trước, nhưng thực ra thái độ vị quý nhân có vẻ đã hơi thay đổi, chỉ ít nàng ta cũng không phản đối chuyện Ninh Khuyết làm người dẫn đường cho đội ngũ nữa, chỉ bằng cái tên đã khiến một nhân vật lớn thay đổi ý định thì nơi nghe có vẻ đơn giản như “thư viện” tất nhiên không hề đơn giản chút nào.

Lão già chuyển câu chuyện sang đề tài khác, nét mặt tỏ ra khó hiểu:

- Lúc trước ta đi xem chữ hắn viết trên đất bùn, đúng là chép lại đoạn thứ ba của “Thái thượng cảm ứng thiên”, nét chữ đơn giản mạch lạc nhưng rất sống động, rõ ràng chỉ dùng một cành cây hạ xuống mặt đất lại sinh ra cảm giác như đao sắc khắc xuống bùn, thư pháp của tên binh sĩ tên gọi Ninh Khuyết này rõ ràng đã bước vào chính đạo... Thật không hiểu nổi gã dùng cách nào luyện được, sư thừa ở nơi đâu?

- Gã binh bết ấy thật ra cũng không thể gọi là có bút pháp được, trước đây ngẫu nhiên nhìn thấy do cảm giác mới mẻ khiến người ta khó tránh được giật mình. Bây giờ cẩn thận nghĩ lại chẳng qua đó là chút kĩ thuật dùng đầu bút cón con, sao có thể gọi là chính đạo, ngày sau cùng lắm trở thành một tiên sinh bán chữ ngoài phố nơi đô thành thôi. - Quý nhân lạnh nhạt nói.

Lão già lắc đầu nói:

- Hai chữ “mới mẻ” ngài vừa nói chính là điểm mấu chốt. Ta không hiểu thư pháp, nhưng thấy gã binh sĩ đó nét chữ sắc bén tựa như đá vàng, loại chữ này chưa từng thấy qua, có vẻ tựa tựa như thủ đoạn của những đại hành gia Phù đạo trong đạo đàn.

- Ngài nói Thần phù?

Quý nhân trong trường ngăn ra rồi chằm chọc:

- Trên đời có hàng ức vạn con người mà trong phù đạo cũng chưa đến số mười, những cao nhân này hoặc ẩn cư trong cung, hoặc tĩnh tọa nơi quan nội, suốt đời mình tường khổ tu mới có thể cô động khí trời thành kim câu ngân hoa, gã Ninh Khuyết này trên thân hoàn toàn không có khí tức ba động, rõ ràng là một người bình thường, vậy thì dấu có đọc “Thái thượng cảm ứng thiên” thêm năm mươi năm nữa chỉ sợ vẫn không bước nổi vào sơ cảnh, hai loại thủ đoạn này sao có thể nói giống nhau được?

Lão già cười cười không nói gì nữa. Tuy lão là người trong giới tu hành, dọc đường đi đối phương vẫn luôn giữ thái độ tôn kính nhưng thân phận hai bên cách nhau quá xa, cái gọi là tôn kính chẳng qua là thương già tiếc tài mà thôi, vì thế không nói đến chuyện không nên nói vẫn là hơn nhất.

Tất nhiên lão chẳng hề đồng ý với quan điểm của vị quý nhân sau trường kia, lão tự có phán đoán của mình về gã binh sĩ tên gọi Ninh Khuyết kia.

Người phạm trong thế tục có thể cảm ngộ được khí tức trời đất bước vào cảnh giới sơ thủy thực sự là vạn người không có nổi một, cảm ứng bước đầu thực sự là cửa ải vô cùng khó khăn, nhưng nếu Ninh Khuyết được học tập trong “thư viện” rồi trong muôn một vớ được nhân duyên tiến lên “nhị lâu” trong truyền thuyết, bước vào con đường tu hành thì kiểu thư pháp quái dị mà tiềm năng vô cùng chắc chắn sẽ giúp ích gã rất nhiều.

Cho dù không thể mở ra linh khiếu, chỉ bằng bút pháp của mình hẳn gã cũng nhận được kính trọng không nhỏ từ những cao nhân trong thư viện và đạo đàn.

.....

Ninh Khuyết đặt quyển sách trên tay xuống, lắc lắc đầu rồi đi ra ngoài cửa, trên mặt gã đây đó vẫn vương nét ngơ ngẩn và bất cam.

Quyển “Thái thượng cảm ứng thiên” này được mua từ mấy năm trước khi đội xe hậu cần vận lương rời trấn Bình Cẩn, đúng như tỷ nữ của quý nhân kia nói ở đâu cũng có bán. Hẳn biết rõ điều này nhưng vẫn kiên trì đọc ngẫm, tựa như quyển sách chính là “thiên thư thất quyển” được người ta thờ phụng trong truyền thuyết vậy.

Quyển sách bị lật giở nhiều đến nỗi các góc cong vòng, cũ nát vô cùng, nếu không được Tang Tang dùng dây khâu kín đặc ở gáy có lẽ vừa chạm vào đã biến thành mớ tiền vàng mã xác xơ bay tứ tung theo gió để tể các bậc tiên hiền hủ nhỏ. Tiếc rằng nhiều năm trôi qua, sách giở đến nát giấy, chữ nghĩa đã khắc sâu thuộc lòng nhưng vẫn không thể chạm vào kỳ môn chứ đừng nói đến cái gì gọi là sơ cảnh trong tu hành, ngay cả thứ đơn giản nhất mà cuốn sách đề cập tới là cảm ứng cũng không có cách nào đạt được.

Trải qua những lần thất vọng thậm chí tuyệt vọng, sau lại biết tuyệt đại đa số người bình thường trên thế giới này không thể ngộ được khí của trời đất, tâm trạng của Ninh Khuyết trở lên bình tĩnh hơn.

Những thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết chẳng ai là người bình thường, toàn những kẻ biến thái - không biến thái đến hiểm có sao có thể cảm ngộ khí của trời đất được? Chẳng phải “Thái thượng cảm ứng thiên” truyền lưu rộng rãi trong nhân gian sao? Tại sao bầu trời đỏ thành Trường An ban đêm không có cảnh phi kiếm xẹt ngang xẹt dọc, cao nhân bay tới bay lui?

Ninh Khuyết hẳn chỉ là một người bình thường.

Hoặc có thể nói hết sức phổ thông.

Nhưng nếu đứng trước một ngọn núi đầy bảo bối rồi phải tay trắng trở về, có kẻ nào cam lòng được đây?

.....

- Vị Thành nghèo xác xơ, đám người man trên thảo nguyên đã sớm bị Hoàng đế bệ hạ làm cho sợ hãi, nhiều năm rồi không dám tới đây nên không có cách nào để mau chóng tích lũy quân công cả, có thể quay lại đô thành đương nhiên là việc tốt, có chỗ nào đáng để thuộc hạ cảm thấy không cam lòng đây?

Bên ngọn đèn mờ tỏ trong quân doanh, Ninh Khuyết cung kính khom mình hành lễ với tướng quân trước mặt, giải thích bằng giọng nói ôn hòa dễ nghe nhất:

- Có điều từ nay đến ngày báo danh ở thư viện còn một khoảng thời gian, thuộc hạ cũng không cần ra đi quá sớm, mấy năm nay ở dưới trướng tướng quân dù không thể nói là tiến bộ thần tốc nhưng những điều giáo huấn của ngài đã tạo nên thuộc hạ ngày hôm nay, nếu không thuộc hạ sao có thể tốt số lọt qua vòng thi vào thư viện.

Hắn lại khẩn thiết nói tiếp:

- Quả thật là thuộc hạ muốn ở lại Vị Thành, ở bên cạnh ngài thêm vài ngày thì được nghe thêm nhiều điều dạy bảo. Cho dù chỉ là dạo chơi nơi phố chợ cũng tốt.

Mã Sĩ Tương nhìn gã thiếu niên trước mặt, chòm râu dưới cằm hơi lay động, không hiểu do gió đêm thổi vào hay hậu quả của một cơn giận khó nén, hắn nhạo báng:

- Ninh Khuyết ơi là Ninh Khuyết, bao lâu nữa thì người biến thành một gã mặt dày không biết xấu hổ là gì?

Ninh Khuyết cười trả lời:

- Chỉ cần tướng quân ngài cần, thì thuộc hạ lúc nào cũng có thể vứt sĩ diện của mình đi.

- Nói sự thật đi. - Về mặt Mã Sĩ Tương trở nên lạnh lùng: - Tại sao người không chịu nhận nhiệm vụ dẫn đường này?

Ninh Khuyết trầm lặng hồi lâu rồi ngẩng lên, nhìn thẳng vào đối phương, nói:

- Tướng quân, vị quý nhân kia hình như rất không thích thuộc hạ.

- Chú ý thân phận của người!

Giọng điệu của Mã Sĩ Tương trở lên vô cùng nghiêm túc:

- Người hiện chưa phải là học sinh của thư viện! Thân là người lính của đế quốc, người phải phục tùng mệnh lệnh cấp trên, phục tùng mệnh lệnh của lão tử! Vị quý nhân kia có thích người hay không, không phải là loại chuyện người cần quan tâm, còn người có thích vị quý nhân kia hay không thì ai quan tâm đến làm quái gì. Người chỉ cần tiếp nhận mệnh lệnh, sau đó hoàn thành mệnh lệnh là đủ!

Ninh Khuyết không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn ngọn cỏ kiên cường nhô khỏi đám bùn giữa hai chiếc giày, nhưng thái độ im lặng tức là phản đối.

Mã Sĩ Tương biết thiếu niên này đang không biết làm sao cho phải, hắn thở dài nói:

- Người rốt cuộc muốn quậy phá cái gì? Tại sao không chịu cùng về đô thành với họ?

Ninh Khuyết ngẩng đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói:

- Thuộc hạ đã xem qua đội xe bên ngoài của họ, trên thảo nguyên họ đã bị tập kích, gần đây là thời điểm hạn hán mùa xuân ở biên giới, mà năm ngoái Thiên Vu của Tả kim trưởng đã chết, lại thấy trên da tỳ nữ của vị quý nhân kia có mấy vết đen cho nên... thuộc hạ không dám đi cùng bọn họ.

Đội xe bị tập kích, thảo nguyên đang trong trận hạn hán mùa xuân, Thiên Vu đã chết, trên da tỳ nữ có vết đen.

Những thứ tưởng chừng chẳng liên quan gì đến nhau này bị hắn gom lại một chỗ, biến thành lý do.

Mã Sĩ Tương nhìn hắn, thở dài hỏi:

- Người đã sớm đoán được ư?

- Hiện nay trong cả Vị Thành này có kẻ nào mà không đoán được họ là ai?

Ninh Khuyết dang hai tay tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhìn về một bên quân doanh đang chìm trong bóng tối, nói:

- Cũng chỉ có cái vị công chúa ngự ngấn lớn lên trong hoàng cung Trường An rồi được gả đến thảo nguyên làm oai làm phúc kia mới ngu xuẩn cho rằng cái chết lâu từ lâu rồi của chồng nàng là một bí mật vô cùng to lớn.

197. Q.1 - Chương 4: Sự Mộc Mạc Của Người Đường Thật Không Dễ Thấy!

Tuy dân tình của đế quốc giản dị và cởi mở, đây lại là câu chuyện riêng tư nói giữa đêm khuya ở doanh trại nhưng khi nghe thấy mấy từ “công chúa ngự ngấn” này, sắc mặt Mã Sĩ Tương trở lên vừa căng thẳng vừa khó coi.

Từ khi cô gái thân phận tôn quý kia vào Vị Thành, hấn cố gắng xử sự cẩn thận từng li từng tý một, ai ngờ Ninh Khuyết dám to gan khơi khơi buông ra một câu đánh giá như vậy, hơn nữa hấn cho rằng đánh giá của Ninh Khuyết cũng không công bằng nên càng không hài lòng.

Ai cũng biết tứ công chúa của Đại Đường chẳng những không ngu ngốc mà còn cực kỳ nổi danh.

Quốc lực Đại Đường hùng mạnh, quân đội bu hăn, bất kể đối với man tộc trên thảo nguyên hay các nước còn lại vùng Trung Nguyên, chưa bao giờ nghĩ đến thủ đoạn hôn nhân chính trị đầy nhục nhã này, ngoại trừ lần Thái tổ hoàng đế năm xưa gả tôn nữ ấy vị thủ lĩnh man tộc trung thành nhất thì không còn tình huống tương tự nào xảy ra.

Song ba năm trước đây thảo nguyên bỗng xuất hiện bất ổn, kim trưởng bộ lạc lớn nhất của man tộc dưới sự xúi giục của nước địch nảy sinh ý phản, lúc đó vị tứ công chúa được bệ hạ vô cùng sủng ái mới mười ba mười bốn tuổi đã bất chấp sự phản đối của cả nước, kiên quyết quỳ trước cung Đại Minh, khóc chảy máu mắt xin tình nguyện được gả sang thảo nguyên làm thê thiếp cho vị Thiên Vu của kim trưởng kia.

Chuyện đồn ra ngoài, thiên hạ khiếp sợ, khắp nơi đầu đường ngõ phố xôn xao bàn luận, văn thần liên thủ dâng tấu can ngăn, bệ hạ nổi giận, hoàng hậu tâm tư phức tạp không đưa ra ý kiến, nhưng tất cả đều không ngăn được quyết tâm của nàng. Khi Thiên Vu của kim trưởng trên thảo nguyên nghe thấy câu chuyện cảm thấy vô cùng vinh hạnh, lại càng thích tính tình của vị công chúa, lập tức sai sứ giả mang theo năm ngàn dê, bò, ngựa vào triều, dùng ngôn ngữ khiêm tốn chân thành nhất xin cầu hôn, Hoàng đế bệ hạ đành bắt đắc dĩ quyết định năm Thiên Khải thứ mười một sẽ cho con gái xuất giá.

Công chúa tới thảo nguyên chưa được nửa năm đã dùng nhu tình của mình khiến vị thủ lĩnh hùng tâm bùng bồng kia trở lên bình tĩnh thu liễm bình như một con hùng sư, chịu ngồi yên tự bảo vệ quốc gia mà từ bỏ ý định gây chiến.

Nhưng ai ngờ mấy tháng trước vị Thiên Vu đang tuổi tráng niên đó đột nhiên chết bất đắc kì tử, người em trai anh dũng của ông ta lên kế vị, tình hình biên cương lập tức trở lên căng thẳng. Trong hơn bốn năm kể từ khi cô thiếu nữ nhỏ bé quỳ trước cung Đại Minh tự quyết định hôn nhân, biên giới phía tây bắc đế quốc được hưởng sự hòa bình hiếm có, đây thực sự là công lao to lớn của vị công chúa điện hạ.

Mặt khác nghe đồn rằng một nguyên nhân rất lớn khiến công chúa kiên trì muốn tới thảo nguyên là để tách xa Hoàng hậu nương nương. Nếu đây là sự thật, việc không ý vào sự sủng ái của bệ hạ mà chủ động tránh lui đối với hoàng hậu giữ cho thượng tầng đế quốc không xảy ra mâu thuẫn gay gắt trong mắt quân đội và đám văn thần thực sự là hành động dám hi sinh vì đại thế, hiền lương vô cùng.

Đối với đám tướng lĩnh biên cương thân trải trăm trận như Mã Sĩ Tương, việc công chúa phải gả sang nước địch thực sự là nỗi sỉ nhục đối với bọn họ. Họ không sợ chiến tranh, càng không sợ đám người man rợ, nhưng chẳng ai muốn cự tuyệt nền hòa bình được trời cao ban cho này. Vì thế, cảm xúc của họ đối với vị công chúa này hết sức phức tạp, vừa có sự giận giữ khó hiểu, vừa có sự cảm kích, nhưng sâu trong tâm hồn mỗi người đều là lòng tôn kính không nói lên lời.

Ninh Khuyết là một binh sĩ bình thường, không biết có hiểu nổi tâm tình phức tạp của đám tướng quân hay không hoặc có thể hấn cũng chẳng thêm để ý, bởi vì chuyện trước mắt rõ ràng có nguy cơ ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của hấn. Mà theo quan điểm của hấn, so với tính mạng bản thân mọi thứ còn lại đều không đáng nhắc đến.

Vì vậy, hẳn làm bộ như không nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của đối phương, tiếp tục nói:

- Vết tên bắn trên xe ngựa cho thấy thủ hạ của vị Thiên Vu mới lên kia quả thực ra tay rất tuyệt tình, thuộc hạ đoán đám hộ vệ của công chúa bị giết chết trên thảo nguyên ít nhất cũng quá nửa.

- Nghe nói họ gặp phải mã tặc. - Về mặt của Mã Sĩ Tương hơi mất tự nhiên, đại khái ngay cả hắn cũng muốn nhờ vào lời giải thích của mình.

- Ô, ngay cả Thiên Vu của kim trưởng cũng không dám công khai ra mặt tấn công công chúa Đại Đường nên tất nhiên thủ phạm là mã tặc, có điều ai chẳng biết đám mã tặc đó do kẻ nào xui khiến. - Ninh Khuyết tiếp tục nói: - Nhưng nghĩ kĩ lại chuyện này cũng không mấy hợp lý, ai cũng biết đám mã tặc thực sự do kị binh của Thiên Vu xui khiến thì tên mọi rợ đó lấy đầu ra lá gan to như vậy nhỉ? Chẳng lẽ hẳn không sợ triều đình nổi giận đem binh mã đến đập nát kim trưởng của hắn sao?

Đại Đường lấy võ lập nước, dân phong tuy giản dị nhưng anh dũng, cực kì coi trọng tôn nghiêm.

Nếu muốn triệt để đập bằng kim trưởng trên thảo nguyên, e rằng Đại Đường cũng phải hao tổn quá nửa thực lực quốc gia. Một vị công chúa được gả ra ngoài bị tấn công liên lụy cả nước rung chuyển mệt nhọc, dường như là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng trên thực tế, trong lịch sử Đại Đường xuất hiện không ít hành động đầy cảm tính như vậy, nói văn hoa là những câu chuyện hào khí tận trời.

Nổi tiếng nhất là một chuyện xảy ra khi Thái tổ đã về già.

Lần đó, một bộ lạc nào đó ở thảo nguyên tấn công Bạch Dương trấn, toàn trấn một trăm bốn mươi người bị chém tận giết tuyệt, để quốc phái sứ giả sang trách tội thì Thiên Vu kiêu ngạo của bộ lạc đó cắt luôn tai sứ giả rồi đuổi về. Thái tổ giận tím mặt, quyết định thân chinh thảo nguyên, động viên cả nước tổ chức đội quân tám vạn thiết kỵ cuộn cuộn lên đường chinh phạt. Bộ lạc kia nghe tiếng hoảng sợ vỡ mật, lập tức đập tuyệt bỏ chạy lên hoang nguyên phía bắc nhưng thiết kỵ Đại Đường liên tiếp mấy tháng đuổi theo không bỏ, cuối cùng giết sạch toàn bộ lạc đối phương.

Chiến tranh liên tục mấy tháng, tàn sát hết kẻ địch, miêu tả rất đơn giản, kết quả nhìn qua cũng rất nhẹ nhàng đẹp mắt, nhưng trong đó lại ẩn chứa những nỗ lực cùng cái giá khổng lồ.

Để đáp ứng nhu cầu trận chiến hao tiền tốn của này, triều đình huy động trăm vạn dân phu, thu mua toàn bộ gia súc của ba quận Hà Bắc khiến khắp nơi ruộng đồng hoang phế, mười nhà trống chín, phương nam thuế má tăng gấp bốn lần, tiếng kêu dậy đất, quan viên trong triều không còn tâm lực để ý chính sự, thiên hạ rung chuyển dữ dội, thậm chí đến sát bờ sụp đổ.

Khí chất kì diệu nhất của đế quốc Đại Đường trong thời điểm nguy hiểm đó cũng như trong vô số lần thử thách những năm tháng sau này cuối cùng được thể hiện ra.

Trong lúc thiết kỵ đế quốc viễn chinh hoang nguyên phương bắc, quân phản tặc phương nam không hề lợi dụng thời cơ thuế má tăng cao để tiến hành công kích, trái lại thậm chí còn rút vào núi rừng sông hồ, dường như bọn họ cũng không muốn thừa dịp ngáng chân đế quốc!

Đám giặc cỏ phản quân có lẽ chẳng mấy kẻ nghĩ đến cái gọi là đại nghĩa dân tộc, có lẽ trong số bọn họ cũng có người muốn nắm lấy cơ hội tốt để lên làm thiên tử này, nhưng họ không thể không đối mặt với một hiện thực: khi bọn họ quyết định chớp lấy thời cơ, toàn thể dân chúng cùng khổ - những người ngày thường vẫn ủng hộ họ, cùng đám đầu lĩnh và binh sĩ ở tầng thấp nhất của nghĩa quân đều kịch liệt phản đối.

Lịch sử đánh giá Đường thái tổ không cao, nội bộ đế quốc cũng đánh giá tương tự.

Bất kể sử sách chính thống hay những tiên sinh kể chuyện nơi tửu lâu khi nói về vị hùng chủ này đều không tách rời với những hình dung đại loại như thích lập chiến công lớn, tin dùng đám nịnh thần tiểu nhân, dùng hình pháp tàn khốc, cầu trường sinh mà vô đạo.

Nhưng bất kể là văn nhân tối cổ hủ hay giáo viên thư viện cực độ coi thường quyền lực hoàng đế, cho tới những nông phu thương nhân hàng ngày vẫn căm ghét đám quyền quý, không ai lên tiếng phản đối trận chiến này. Bọn họ có thể dùng đủ loại lý do để chửi mắng vị hoàng đế khai quốc, nhưng chưa có ai cho rằng

trận chiến tranh hao tiền tốn lực, làm lê dân khốn khổ chỉ vì một lần quân vương nổi giận kia là không nên xảy ra!

Bởi lẽ từ khi mở nước đến nay, những con người sinh sống trên mảnh đất này vẫn thủy chung kiên trì bảo vệ một đạo lý giản dị: ta không bắt nạt người nhưng người đừng có ý nghĩ bắt nạt ta; còn nếu ta bắt nạt người, vậy thì người... tốt nhất đừng có tư tưởng bật lại! (con bà lão Khựa, tư tưởng Đại Háng tự sướng đây mà)

Ai dám đụng đến ta, ta liền đập hẳn.

Đây chính là nguyên tắc lập nước căn bản của Đại Đường.

Đây chính là con đường dành cho kẻ mạnh như Đại Đường.

Đây cũng chính là lý do tại sao đất nước hùng mạnh nhất trên thế giới là Đại Đường.

198. Q.1 - Chương 5: Người Đường Không Điển Hình Không Thích Nghi Đến Trăng Sao.

Đại Đường sở dĩ được gọi là Đại Đường chính nhờ những nguyên nhân rất đơn giản mà đầy sức mạnh đó.

Ninh Khuyết không phải là một người Đường điển hình. Bình thường lúc trên chiến trường hẳn tỏ vẻ không đủ dũng cảm, càng không có tư tưởng “chết đi mười tám năm sau lại làm một trang Tàu Khựa” hay đem theo hình ảnh quê nhà bị đốt cháy trong đầu biến thành sức mạnh xung phong. Chắc rằng dù hẳn có sống ở Vị Thành thêm hai mươi năm cũng không cách nào biến thành nhân vật chính trong những vở kịch kiểu như đứa trẻ ăn xin trở thành tướng quân lừng lẫy mà dân gian vẫn thường ưa chuộng.

Nhưng ngày tháng ở trong quân đội của hẳn khá dài, đủ dài để đoán chắc được những tính cách đáng quý hoặc đáng sợ của người Đường trong thời đại này, vì thế khi phát hiện ra những vết tên trên đội xe của công chúa liền lập tức suy luận ra chuyện làm người ta phải nhức đầu: vị Thiên Vu vừa lên kế nhiệm trên thảo nguyên kia dám có gan đuổi giết công chúa Đại Đường vậy thì hoặc hẳn bị diên, hoặc hẳn đã câu kết với một nhân vật lớn trong nội bộ đế quốc và nhận được lời đảm bảo rằng sẽ không bị đế quốc truy cứu hay trả thù về hành động mưu sát này.

- Hiện nay tứ công chúa đã tiến vào trong lãnh thổ đế quốc - Vị Thành - nhưng nàng vẫn không muốn lộ thân phận của mình ra, tại sao? Vì nàng không đủ tin tưởng. Có thể nàng tin bệ hạ, nhưng chắc chắn không tin đám quần thần của người như tướng quân ngài, như đám binh lính biên phòng như chúng ta, thậm chí không tin tất cả triều đình.

- Bởi nàng rõ ràng một điều, nếu không có cái gậy đầu của một nhân vật lớn nào đó trong thành Trường An, không một gã người man trên thảo nguyên nào dám ra tay. Có thể đảm bảo an toàn cho lũ người man thậm chí nhận được sự tín nhiệm của Thiên Vu, loại nhân vật này nhiều nhất cũng không tới bốn người, mà đây toàn là những kẻ chúng ta không đủ tư cách trêu chọc.

- Tranh đấu trong thượng tầng đế quốc, ngay cả tướng quân ngài cũng chỉ dám đứng xa xa mà ngắm, nói gì đến nhân vật nhỏ xíu như ta. - Ninh Khuyết đi đi gót chân trên đất bùn, thấp giọng nói tiếp: - Quảng đường sắp tới chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, mà loại người như thuộc hạ cùng lắm cũng chỉ ứng phó được với bốn năm kể mà thôi, có tham gia vào cũng chẳng được tích sự gì.

- Thêm một kẻ như thuộc hạ trong đội ngũ hộ tống công chúa cũng chẳng qua khiến cho đường núi nhiều thêm một xác chết, ít đi một tiểu binh lương thiện biết tuân thủ kỷ luật có thể ở lâu dài trong Vị Thành. Tướng quân đại nhân, ngài đem ta biến thành nguyên khí trong trời đất hoàn toàn không có tác dụng gì, nhìn đi nhìn lại cũng chưa thấy chỗ nào tốt.

Mã Sĩ Tương nhìn gã thiếu niên đang làm bộ khiêm tốn trước mặt, nửa cười nửa không nói:

- Đem bản thân so sánh với nguyên khí trong trời đất hả? Ta nên coi đây là sự khiêm tốn hay khoe khoang nhỉ? Nếu người thực sự muốn ta thu hồi lại quân lệnh này, tốt nhất hãy tự ví với một cái rắm, nghe ra còn dễ lọt tai hơn.

Ninh Khuyết cười cười, đáp:

- Do sắp sửa được làm học sinh của thư viện nên lời nói cũng cần lịch sự tao nhã hơn một tý ấy mà.

Mã Sĩ Tương cũng không tiếp tục đùa cợt với thằng nhóc này nữa mà yên lặng một lát rồi bình tĩnh giải thích:

- Bảo người làm dẫn đường cho đội xe của công chúa thực ra chủ yếu cũng vì chuyện này. Chiến công của người quả thực đã đủ, lần sơ tuyển cũng vượt qua, ta nhờ quan trên viết thư đề người, quân bộ đã có hồi đáp, nhưng chẳng lẽ người cho rằng chỉ đơn giản như vậy là vào được thư viện?

- Dù sao cũng do người chết dí quá lâu ở nơi biên cương này nên mặc dù nghe được vài chuyện về thư viện nhưng người tuyệt đối không biết đó là loại địa phương nào.

Vẻ mặt của Mã Sĩ Tương đầy ngưng trọng:

- Trong suy nghĩ của người Đại Đường, thư viện là nơi cao quý thần thánh không thể xâm phạm, có xác nhận của quân bộ trong tay chỉ đảm bảo cho người tư cách được thi vào thư viện, còn thực sự muốn bước qua ngưỡng cửa đó người ít nhất phải có được chứng nhận của ba cơ quan.

- Những cơ quan thế này sao thềm để mắt đến thư đề cử của loại nhân vật như chúng ta, dù quân bộ xác nhận cũng chẳng thêm bao nhiêu sức nặng. Chỉ cần bọn họ muốn, lúc nào cũng có thể kéo dài thời gian thi vào thư viện của người thêm vài năm. Suốt mấy chục năm qua chuyện này đã biến thành thông lệ. Ngoại trừ những học sinh trong nhân gian được các tiên sinh trong thư viện tự tay thu nhận thì toàn bộ số thí sinh do triều đình đề cử đều phải dùng rất nhiều tiền bạc để khơi thông con đường, đã không biết bao nhiêu gia đình giàu có yên vui vì cuộc thi này mà rơi vào cảnh táng gia bại sản.

- Ta biết trong hai năm qua tại Vị Thành người cũng gom góp được ít tiền, nhưng chẳng lẽ người cho rằng có thể tổng vừa mồm mấy tên đó chỉ bằng vài trăm lượng bạc?

Ninh Khuyết gãi gãi đầu, cảm khái nói:

- Trước đây cũng chưa ai nói cho thuộc hạ nghe những chuyện này.

- Bởi vì hiện nay đã có biện pháp giải quyết nên tất nhiên không cần phải nói cho người. - Mã Sĩ Tương nhìn hấn nói: - Chỉ cần trên đường đi người lập được công lao, lọt vào mắt xanh của quý nhân thậm chí chỉ cần nài nỉ nhớ được tên người thì khi đến nơi, bằng lời nói của một vị quan sự bất kì trong phủ công chúa, kẻ nào trong nha môn dám to gan lấy tiền của người?

- Nói vậy khác nào thuộc hạ phải dùng tính mệnh đánh cuộc một ván để đổi lấy cơ hội vào thư viện? Hình như canh bạc này không có chỗ nào đáng chơi. - Ninh Khuyết lại vò đầu bứt tai.

Mã Sĩ Tương hung dữ trừng mắt với hấn, trách mắng:

- Hồ đồ! Khốn kiếp! Trên đời không biết có bao nhiêu kẻ hận không thể bán mẹ giết cha đổi lấy cơ hội vào thư viện, mà người cùng lắm có chút xíu nguy hiểm lại không chịu làm!

Một lát sau, với vẻ mặt đã hòa nhã trở lại, hấn lại thuyết phục:

- Theo ta phân tích hấn công chúa điện hạ cũng biết hành tung của nàng không phải điều bí mật, người đoán được thân phận nàng, toàn Vị Thành đoán được vậy kẻ thù của nàng ở đế quốc lẽ nào không đoán được? Nhưng nàng vẫn kiên quyết lên đường như bình thường chứng tỏ phía trước chắc chắn có người tiếp ứng, nhiệm vụ của người đơn giản là dẫn nàng đi bằng lối tắt trong núi, nhanh chóng họp mặt với những người đó, sao nói là đánh bạc với tính mạng được?

Ninh Khuyết cúi đầu im lặng, liên tục phân tính lợi hại được mất.

Mã Sĩ Tương nhìn vẻ mặt hấn, nghĩ đến tính cách quái dị thường ngày vẫn khiến người ta giận sôi của gã thiếu niên trước mặt, biết nếu không lộ ra một ít lợi ích rõ ràng thì rất khó thuyết phục đối phương chịu đi mạo hiểm, không khỏi thở dài một tiếng, hạ giọng nói:

- Trong đội ngũ của điện hạ có một vị lão nhân họ Lữ, nghe nói là người tu hành trong Nam môn Hạo Thiên đạo.

Nghe thấy câu này, Ninh Khuyết ngẩng phát đầu, đôi mắt vốn bình tĩnh mà giảo hoạt bỗng nhiên sáng rực.

Mã Sĩ Tương lắc đầu cảm khái nói:

- Người đứng là thằng nhãi xấu xa của Vị Thành mà, dám đại gia ta bị người dỡ ngon dỡ ngọt lấy lòng hết cả, binh sĩ trong doanh kể đến người đi, ngay cả cửa hàng bán thịt phía đông thành cũng thay được hai ông chủ, vậy mà tên nhóc người vẫn luôn là kẻ được sủng ái nhất ở cái trại thổ phỉ này.

Hắn vuốt tóc Ninh Khuyết, nhìn gã đầy vẻ nuông chiều nói:

- Nhớ năm xưa khi Nhâm tướng quân còn chưa bị bệnh mắt chúng ta định cấp cho người quân tịch, mùa thu ngay sau đó đám gia hỏa đi lên thảo nguyên kiếm củi bị đám người man vây suýt chết, may nhờ hết vào bọn người mới chạy thoát nên toàn bộ mọi người trong Vị Thành quyết định phải thưởng người thật tốt, thậm chí nếu người có muốn làm quan ở đô thành mọi người cũng sẽ góp hết tiền để thực hiện thật tốt.

Vị tướng quân đầu đã điểm bạc chuyển câu chuyện, khổ sở nói:

- Ai ngờ được người lại muốn học phép của thế ngoại, đúng là bó tay, tìm hết người trong Vị Thành thậm trí trong cả bảy thành trại quanh đây cũng không kiếm được cho người một vị sư phụ, bọn ta đành giờ mắt nhìn người lật giở quyển “Thái thượng cảm ứng thiên” đến nát như mà không có biện pháp giúp đỡ.

- Nhưng hiện nay đã có cơ hội!

Ánh mắt Mã Sĩ Tương trở lên sắc bén:

- Bất kể là thư viện hay vị lão nhân họ Lữ kia, người phải nắm lấy, nhất định phải nắm lấy.

Ninh Khuyết im lặng rất lâu rồi cúi đầu nhẹ nhàng thở dài:

- Thật ra... đầu đó vẫn còn lưu luyến...

Ngoài trời đã bắt đầu sáng lên, Mã Sĩ Tương nhìn gã, nói:

- Vị Thành quá nhỏ bé, người nên tới đô thành Trường An ngắm nhìn thế giới rộng lớn bên ngoài, mặc dù rất nhiều rông hung cạp dữ, nhưng loại ghé non mới sinh như người thì biết sợ là gì?

- Ít nhất, nơi đó không chỉ có một quyển “Thái thượng cảm ứng thiên” rách nát.

199. Q.1 - Chương 6: Nơi Biên Thành Thật Khó Tưởng Tượng Được Cuộc Sống Trong Trường An.(1+2+3)

Phía nam Vị Thành có một khe nước nhỏ tới mức không đáng gọi là suối, cạnh con “suối” ấy là một ngọn núi “to” không hơn mô đất là bao, và nằm ngay sát chân núi là một căn nhà cỏ bé xíu. Ban đêm, mây mưa đã tan, bầu trời quang đãng, ánh sao lấp lánh trên cao rơi xuống khe suối, ánh lên sườn núi, nhà tranh, làm cảnh vật trở lên vô cùng lung linh huyền ảo.

Ninh Khuyết chậm rãi lê bước dưới ánh sao, nhìn căn nhà mà hắn và Tang Tang đã sống rất lâu rồi, đôi chân bắt giắc lại càng thêm nặng nề. Nhưng đã quyết định sẽ ra đi, thì dẫu có chậm hay nhanh cũng đâu thể thay đổi? Hắn đưa tay đẩy cái hàng rào họa may ngăn được chó chứ không ngăn nổi người, bước tới khe cửa có ánh đèn leo lét hắt ra rồi đưa tay lên che miệng, ho khan mấy tiếng, nói:

- Chuyển tới đô thành liệu có được không?

Tiếng kéo kẹt của bản lề cánh cửa vang lên xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Cô thị nữ nhỏ Tang Tang ngồi xổm dưới đất, đưa cánh tay ra giữ lấy cánh cửa cho khỏi kêu, ánh đèn in bóng nàng xuống mặt đất dài thăm thẳm. Nàng đáp:

- Chẳng phải người vẫn muốn đi Trường An sao? À phải rồi, Ninh Khuyết, chừng nào người tới hỏa khí doanh lấy ít dầu mỡ về được không? Cái cửa này kêu đã mấy tháng nay rồi, thật là khó chịu.

- Giờ còn ai dùng hỏa thương nữa chứ, nếu cần dầu mỡ thì ngày mai ta sẽ tới chỗ quân nhu hỏi thử xem... - Ninh Khuyết vô thức mở miệng đáp, rồi chợt nhớ ra, hần hỏi: - Ô kìa, hình như ta đâu phải muốn bàn với người về chuyện này, mà nếu đã quyết định sẽ đi thì cái cửa có kêu hay không quan tâm làm quái gì?

Tang Tang chống tay vào đầu gối đứng dậy, thân hình mảnh dẻ dưới cái lạnh của cơn gió đêm mùa xuân trông càng gầy gò, nằng nhìn Ninh Khuyết một cách chăm chú rồi bình thản trả lời:

- Dẫn chúng ta có đi thì người khác sẽ đến ở, họ cũng phải mở cửa đóng cửa chứ.

Sau khi hần và nàng ra đi, chẳng lẽ cũng có người chịu đến ở cái nhà rách nát nơi khi ho cò không thềm gáy này ư? Ninh Khuyết lặng lẽ nghĩ, chẳng hiểu tại sao một tâm trạng không tên bỗng ùa về, hần thở dài rồi lách qua người Tang Tang bước vào, nhỏ giọng nói:

- Tối nay chuẩn bị hành lý một chút.

Tang Tang đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên má, nhìn bóng lưng hần, hỏi:

- Ninh Khuyết, ta vẫn không hiểu nổi tại sao người lại hứng thú với chuyện kia như vậy?

- Không ai có thể bỏ qua cơ hội làm in hình mạnh mẽ hơn, hơn nữa chuyện này đối với ta quả thật hết sức hấp dẫn.

Ninh Khuyết biết cô thị nữ nhỏ này đoán được tâm tư của mình, hần nhìn vào khuôn mặt ngăm ngăm đen, nướng mày nói:

- Chúng ta không thể chết gì cả đời ở Vị Thành này được, thế giới ngoài kia vô cùng rộng lớn, bên cạnh đế quốc còn rất nhiều quốc gia khác, chúng ta phải đến tất cả những nơi đó xem, mà đã đi đâu ít đâu nhiều cũng phải có tiền, thăng chức nhanh chóng là một cách hay, nên đi Trường An tốt hơn rất nhiều so với ở đây. Do đó, lần này ta nhất định phải thi được vào thư viện.

Trên mặt Tang Tang lại lộ vẻ dăm chiêu. Do tuổi còn khá nhỏ nên mặt mày cô thị nữ này vẫn chưa có nhiều đường nét, hoặc cũng có thể bởi chốn biên thành quá nhiều cát bụi khiến mặt nàng hơi ngăm đen và thô ráp, cộng với cuộc sống khó khăn ăn uống thiếu dưỡng chất, đừng nói là xinh đẹp, ngay cả dễ nhìn có khi còn không được.

Nhưng nàng lại có một đôi mắt, một đôi mắt đặc biệt, thon dài như lá liễu, sáng và trong như được tạc ra từ khối băng vạn năm, cực kì sinh động có thần, tựa như không phải đôi mắt của một cô thị nữ mười một mười hai tuổi xuất thân khốn khổ mà của thiếu nữ trưởng thành hiểu thấu tình đời, không gì không biết. Vẻ tương phản mãnh liệt giữa tuổi đời và ánh mắt khiến nàng trông nghiêm nghị lạnh lẽo khác thường.

Ninh Khuyết biết tổng mấy cái biểu hiện này toàn là hàng giả. Trong mắt hần, cô nàng Tang Tang là một đứa nhóc lười nghĩ vô tâm điển hình, hai người sống nương tựa vào nhau đã bao nhiêu năm, do nàng có thói quen làm việc và hành động dựa theo suy nghĩ của hần nên càng ngày càng ít chịu suy ngẫm, bởi ít chịu suy ngẫm nên ngày càng dần, và để che dấu cái dần của mình nàng ít khi chịu mở miệng, biến thành người kiệm lời, kết quả cuối cùng là tạo ra cái vẻ lạnh lùng thành thực đầy quái dị như bây giờ.

“Không phải dần, gốc thì đúng hơn.” - Chợt nghĩ đến chuyện nào đó, trong lòng Ninh Khuyết âm thầm sửa lại cách dùng từ.

Im lặng một lúc lâu, Tang Tang bỗng ngẩng đầu, cắn cắn môi, lộ vẻ hoang mang hiếm hoi:

- Nghe nói... Trường An rất lớn, có rất nhiều người.

- Đô thành tất nhiên là vô cùng phồn hoa, hình như vào năm Thiên Khải thứ ba dân số đã hơn một trăm vạn, hơn nữa chi phí sinh hoạt cực kì đắt đỏ. Ôi, sống ở Trường An, cái gì cũng lớn cũng nhiều hết.

Ninh Khuyết thở dài cảm thán, chợt thấy vẻ mặt căng thẳng của cô thị nữ nhỏ, hần cười thoải mái, nói:

- Nhiều người thì cũng chẳng có gì đáng sợ hết, người cứ coi Trường An như một Vị Thành phóng lớn là được rồi, chuyện giao tiếp với người ngoài đã có ta lo, người cứ quản việc nhà là ổn, e rằng người cũng ít có cơ hội bước chân ra khỏi cửa.

- Ở đô thành tiền mua gạo thịt rau cỏ trong một tháng độ mất bao nhiêu?

Đôi mắt lá liễu của Tang Tang mở lớn, hai bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy vạt áo, lo lắng nói:

- Liệu có vượt quá bốn lượng bạc hay không? Như vậy thật quá nhiều so với Vị Thành rồi.

- Nếu thi được vào thư viện, kiểu gì người cũng phải xuất ít tiền để sắm cho ta bộ đồ mới. Hơn nữa nếu có khách ví như bạn học gì đó đến nhà chơi, chẳng may vị tiên sinh đó nhìn trúng thiếu gia ta, lại mở lời mời ta đến nhà họ chơi thì không thể không đi, mặc đồ cũ đi coi sao được. Theo như ta tính rở lăm cũng phải cần cỡ mười lượng bạc.

Ninh Khuyết nhíu mày đáp, thực ra hẳn đang hoàn toàn ăn ốc nói mò, giống như trong một câu chuyện cười nổi tiếng lưu truyền ở vùng Hà Tây: mấy bà nông dân trong lúc rỗi rãi nghỉ ngơi trên cánh đồng đoán với nhau rằng phải chăng Đông Cung nướng nướng đang nướng thịt, Tây Cung nướng nướng đang ngồi bóc hành, thịt xếp như biển, hành chất như núi.

Đối với đám học sinh trong thư viện mà nói, mười lượng bạc chẳng qua chỉ là một bàn rượu bé xíu.

Nhưng cái câu trả lời đầy tính phỏng đoán này rõ ràng đã vượt qua ngưỡng giới hạn chịu đựng tâm lý của cô thị nữ nhỏ, nàng nhăn mày nhìn hẳn, kiến nghị:

- Ninh Khuyết, thôi chúng ta không tới Trường An nữa, người cũng đừng thi vào thư viện, nhé? Đắt quá.

- Chẳng có kiến thức gì cả. - Ninh Khuyết bật cười mắng - Tốt nghiệp thư viện ra ngoài chắc chắn có thể làm quan, đến lúc đó dẫu chúng ta có tiêu mỗi tháng mười lượng bạc chẳng lẽ ta không kiếm nổi? Lại nói Trường An có gì là không tốt, son phấn của hiệu Trần Cẩm chắc không ít đâu.

Dường như mấy chữ son phấn đã đánh đúng vào chỗ hiểm của cô thị nữ, nàng mím chặt môi, rõ ràng đang rơi vào cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, mãi một lúc lâu sau mới đáp bằng một giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Thế nhưng trong mấy năm người học trong thư viện thì phải làm sao? Con mắt của người Trường An chắc chắn rất cao, đồ nữ công ta làm ra sao mà bán được?

- Đây quả là chuyện rắc rối, nghe nói không được tự do săn bắn quanh thành Trường An, rừng núi nơi đó toàn thuộc về tư nhân lão hoàng đế... Chúng ta còn tổng cộng bao nhiêu tiền?

Chủ tớ hai người liếc nhau một cái rồi cực kỳ ăn ý đưa tay nhấc ván giường lên, lấy ra hộp gỗ mỏng được giấu rất kĩ trong góc sâu nhất. Trong hộp chỉ có ít bạc vụn bằng cỡ lông tay cùng một thỏi bạc lớn duy nhất nằm chính giữa hộp.

Nhìn đám bạc vụn rõ ràng đã nằm trong hộp từ lâu lắm rồi, hai người cũng không có ý đếm lại, Tang Tang nói nhỏ:

- Từ trước đến giờ cứ năm ngày vẫn đếm một lần, buổi tối ngày hôm kia đã đếm rồi, bảy mươi sáu lượng lẻ ba tiền bốn phân.

- Xem ra sau khi đến Trường An phải liều mạng kiếm thêm ít tiền nữa rồi. - Ninh Khuyết nghiêm túc nói.

- Ủ, ta sẽ tranh thủ nâng cao tay nghề nữ công của mình lên. - Tang Tang cũng nghiêm túc đáp lại.

Buổi tối, Tang Tang nhanh nhẹn trải chăn đệm lên giường rồi vuốt phẳng phiu, lại vỗ vỗ cái gối lôm xướng sao cho Ninh Khuyết có thể kê đầu một cách thoải mái nhất rồi mới đi xuống, ôm lấy đồng chăn nệm của mình về phía góc phòng, nơi đặt hai cái rương bằng gỗ du to tướng.

Ninh Khuyết tắt đèn rồi đặt bát nước lên bệ cửa sổ, dựa theo ánh sao mờ mờ mà chui vào trong chăn, hai bàn tay chít dưới gáy, hẳn mở miệng ngáp một cái đã đời rồi nhắm mắt, một lúc sau từ góc nhà cũng truyền đến tiếng lục cạ lục cạ quen thuộc.

Giống như nhiều năm nay, hai người vẫn để ánh sao đêm nơi biên giới xuống vỗ về giấc mơ, nhưng thực ra, đêm nay chẳng ai ngủ được. Có lẽ bởi nỗi háo hức vì sắp được bước chân vào một thế giới hoàn toàn mới lạ, cũng có lẽ bởi ánh đèn hoa phú quý nơi kinh đô Trường An xa xăm len lỏi đâu đây, hoặc là ai đó đang bị hương thơm của những hộp phấn son trong tương tượng quyến rũ và xâm chiếm cả tâm hồn, nên cả bên cửa sổ và trong góc phòng cứ vang lên những tiếng hít thở nặng nhọc bồn chồn.

Không biết qua bao lâu, đôi mắt Ninh Khuyết bỗng vụt mở, nhìn ánh sao nhạt nhòa đang rọi bên song cửa, hẳn mê man nói:

- Nghe nói... những cô gái trong thành Trường An đều không biết sợ lạnh, váy áo hết sức mỏng manh, cổ áo khoét rất sâu, cơ thể rất trắng trẻo, chẳng biết có phải sự thực hay không... Hồi đó do tuổi ta còn nhỏ quá, không nhớ nổi điều gì.

Hắn trở mình, nhìn về góc phòng tối om om, hỏi:

- Tang Tang, dạo này có phải cô đang bị bệnh? Có lạnh không?

Trong bóng tối, dường như cô thị nữ nhỏ hơi lắc cái đầu, nếu chú ý kĩ có thể nghe thấy tiếng góc chặn bị tay nàng xiết lại, đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền nhưng khóe môi đang nở ra nụ cười hiếm hoi. Nàng nhỏ giọng thì thào:

- Nghe nói các cô gái trong thành Trường An đúng là rất trắng, ngày nào các nàng ấy cũng dùng son phấn tốt như vậy, muốn không trắng mà được sao?

Ninh Khuyết cười cười, nói:

- Yên tâm đi, đời thiếu gia đây có tiền thì son phấn của hiệu Trần Cẩm người muốn mua bao nhiêu thì mua.

Nghe thấy thế, Tang Tang lập tức mở mắt, đôi mắt nàng sáng rực lên:

- Ninh Khuyết, người hứa rồi đấy nhé.

- Nói bao nhiêu lần rồi, sau khi tới Trường An người phải gọi ta là thiếu gia, như thế mới tôn trọng.

Từ khi Ninh Khuyết lôi cô nàng ra từ giữa đồng người chết rồi chặt vật đưa tới Vị Thành, mới đó mà đã tám năm trôi qua. Tang Tang mặc dù đăng kí trên hộ tịch là tỳ nữ, cũng làm những công việc của tỳ nữ thường làm nhưng lại chưa một lần gọi hắn là thiếu gia. Chuyện này cũng không nói lên điều gì, chẳng qua đó là một thói quen mà thôi.

Đến hôm nay, cô thị nữ nhỏ Tang Tang đang bị ép buộc phải từ bỏ thói quen này.

- Ninh Khuyết, à, thiếu gia, người phải nhớ đã đồng ý mua đồ của hiệu Trần Cẩm cho ta rồi đó.

- Được rồi.

Ninh Khuyết đáp lại, ánh mắt rơi xuống ánh sao đêm mờ ảo như sương khói nơi dải đất biên cương, trong lòng chợt bồi hồi vô cớ, cái cảm giác đã rất nhiều năm rồi không xuất hiện lại. Hắn quay đầu nhìn bầu trời đêm xanh đậm ngoài cửa sổ, thấy cả rừng sao lấp lánh, rồi cúi đầu nghĩ tới cổ hương, thì thào trong miệng:

- Ôi, đêm nay không có ánh trăng...

(Thằng này chắc nghĩ đến bài Tĩnh dạ tư - cảm nghĩ trong đêm thanh tĩnh của Lý Bạch: ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cổ hương, tiếc là cổ hương thì có mà trăng thì bị nó dọa cho không dám lộ ra)

Đang nằm cuộn tròn như chú chuột con trong góc nhà tối đen như mực, Tang Tang đưa tay về phía sau kéo kéo góc chăn cho kín hông ngăn phần nào cái lạnh từ bên ngoài len vào, nghe tiếng nói mơ từ phía cửa sổ truyền lại, nàng nghĩ bụng: Ninh Khuyết, à, thiếu gia lại lên cơn mê sáng nữa rồi...

.....

Sáng sớm, chủ tớ hai người tỉnh lại, dựa theo ánh sáng ban mai mờ mờ ảo ảo mà chuẩn bị hành lý, thỉnh thoảng có trao đổi qua lại mấy câu, nhưng đa phần thời gian thì đều im lặng.

Ninh Khuyết đào dưới chân tường nhà cả nửa ngày, móc ra được cái gói to bự dài ngoằng, lôi từ trong đó ra một bộ cung tên. Hắn kiểm tra tỉ mỉ một hồi, thấy không có vấn đề gì mới yên tâm đưa cho Tang Tang nhét vào bao hành lý làm bằng vải bông, lại lấy từ chân hàng rào ra ba thanh trực đao có vỏ đã hơi gỉ sét, cẩn thận lau chùi một hồi rồi đưa lưỡi đao lên soi dưới ánh sáng xem còn sắc bén không mới gật gật đầu hài lòng dùng sợi thừng bện bằng cỏ đem chúng cột lên lưng.

Hắn lấy từ sau cánh cửa ra một cái ô màu đen, dùng sợi thừng còn lại cuốn thật chặt rồi buộc vào lưng Tang Tang. Cái ô rất lớn này chẳng biết được làm từ loại vật liệu gì mà bề mặt bóng lên như được bôi mỡ

nhưng không hề phản quang, lại có vẻ rất nặng nên dù được cuốn chặt nhưng khi buộc lên thân hình nhỏ bé của Tang Tang suýt chút nữa đè nàng ngã sấp xuống mặt đất.

Sau khi đã chuẩn bị chu đáo cho cuộc đi xa, Ninh Khuyết và Tang Tang một trước một sau bước qua dãy hàng rào đồ nát, hai người quay đầu lại nhìn căn nhà cỏ rách nát, Tang Tang ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt hần, hỏi:

- Thiếu gia, có cần khóa cửa hay không?

- Khỏi khóa. - Ninh Khuyết hơi trầm ngâm, nhẹ giọng thì thào đáp: - Sau này... có lẽ chúng ta khó mà quay về đây được...

.....

Những bánh xe bằng thiết mộc nghiêng lên mặt đất lầy lội, đội ngũ của vị quý nhân chậm rãi lên đường rời khỏi Vị Thành, trước sau có tổng cộng năm chiếc xe ngựa sang trọng, tại nơi biên thành heo hút điều đó đúng là hết sức thu hút ánh mắt người khác. Quả thực bên đường hôm nay có rất nhiều người tới đưa tiễn, nhưng mỗi quan tâm của họ không phải đặt lên mình vị quý nhân trong đoàn mà lại ở người gã thiếu niên và cô thị nữ nhỏ ngồi trên chiếc xe đầu tiên. Quả tiễn chân có món trứng gà nấu chín, có khuôn mặt tèm lem nước mắt của vị đại thẩm đang đưa khăn tay lên lau mắt, vừa khóc vừa nói gì đó.

- Thằng nhãi Ninh Khuyết xấu xa chết tử chết tiệt nhà người, đưa cháu họ xa của ta vốn tốt như thế mà sao người không chịu gả Tang Tang cho nó hử? Được rồi, người cứ bắt cô bé đáng yêu này theo người đến cái nơi toàn kẻ ăn người không nhà xương đi, nói cho người biết, người mà không chăm sóc Tang Tang nhà ta cho tốt thì hãy coi chừng.

Ngồi trên xe ngựa, Ninh Khuyết mặt mày nhăn nhó đáp:

- Thím à, lúc Tang Tang mới có tám tuổi thím đã tới cầu hôn rồi, chuyện này làm sao mà thành được.

Đây đó vang lên tiếng máng mỏ đầy vui vẻ, ông trời chợt nổi cơn mưa phùn lất phất, những hạt mưa còn mỏng manh nhẹ nhàng hơn những sợi tơ dãn vương đầy lên áo mọi người, nhưng không ai chịu ra về, Ninh Khuyết vội vàng tạm biệt những người hần quen biết, tính toán những nợ nần cuối cùng còn sót lại, đoàn người ồn ào nhộn nhạo không thôi.

Tầm rèm che chiếc xe ngựa sang trọng nhất đi phía cuối đoàn chợt vén lên một chút, cô thị nữ lạnh lùng kiêu ngạo nhô đầu ra xem xét, hàng lông mày xinh xắn không nhịn được dựng ngược lên.

Lúc đoàn xe sắp sửa ra khỏi thành, Ninh Khuyết liền đứng lên, chắp tay hướng về bốn phía thi lễ.

Gã thiếu niên lưng đeo ba thanh đao cũ, đứng dưới cơn mưa đưa quyền nắm chưởng đáp lễ, đột nhiên sinh ra mấy phần anh khí.

- Thưa các anh em, các chú các thím, lời cảm ơn không cần nói nhiều.

Nói xong câu đó, hần mở bàn tay trong mưa rồi nắm chặt lại, giang ra hai bên, lộ bộ ngực và cánh tay chẳng lấy gì làm cường tráng, bộ dạng đúng là ngớ ngẩn đặc. Hần tạo dáng xong, hét lớn:

- Lần này đi Trường An, khi chưa ra hồn người, ta quyết không trở về!

Một câu chốt hạ, hiệu quả hết như cái gõ phách kết truyện của vị tiên sinh kể chuyện, hết như một cái đầu người đầy máu me vừa rút bịch xuống đất sau nhát đao dứt khoát, lời hoan hô từ miệng dân chúng đứng đầy hai bên đường dậy lên âm âm.

Trong quán rượu duy nhất của Vị Thành, Mã Sĩ Tương đang ngồi chè chén say sưa cùng mấy tên giáo úy thân tín. Quý nhân không cần bọn họ đưa chân, bọn họ cũng lười chẳng muốn ra tiễn thẳng nhóc Ninh Khuyết lên đường, nhưng cảnh tượng sôi nổi đó hiện lên mờ mờ một trong mắt từng người. Một gã giáo úy nghĩ đến câu tuyên bố hùng hồn trên xe ngựa của Ninh Khuyết, thở dài nói:

- Không ra hồn người thì không trở về? Thằng nhóc chẳng giống ai này đúng là rất khó trở lại rồi...

Bên bàn rượu, Mã Sĩ Tương chợt nhớ đến mấy câu Ninh Khuyết nói với mình đêm qua, hần nhẹ nhàng vuốt râu, mỉm cười khê nói:

- Không trở về cũng tốt, thằng nhãi xấu xa này, mau ra thế giới bên ngoài mà gây họa đi.

Rời xa Vị Thành, đương nhiên cũng là rời xa thảo nguyên, những chuyện lùm xùm ở bộ lạc Man tộc cùng đợt hạn hán mùa xuân đang làm đau đầu vị Thiên Vu mới lên ngôi chẳng ảnh hưởng tí xú gì đến nơi đây. Gió xuân mơn mớn nhuộm xanh từng cành cây ngọn cỏ, nhuộm cả những nét tươi mới đầy sức sống lên bánh xe móng ngựa, khiến những đàn bướm cứ dập dờn quanh quẩn không đi.

Tuần mã phi nhanh trên núi đồi đồng cỏ, dây cương lúc kéo căng như sắt, lúc buông mềm như lá liễu, những tấm rèm xa hoa che cửa thùng xe cũng dập dờn lay động theo bước ngựa. Cô tỳ nữ xinh xắn ngơ ngẩn nhìn cảnh vật đang trôi vùn vụt về phía sau, hình như nàng đang nghĩ tới những ngọn gió mang đầy cát vàng gào thét nơi thảo nguyên phương Bắc nên nét mặt có vẻ cương cứng, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy nỗi chờ mong về những điều mơ hồ phía trước.

Trong xe, một thằng bé ăn mặc sang trọng ôm lấy chân nàng, nhìn lên bằng ánh mắt cầu khẩn, miệng lẩm bẩm mấy câu gì đó, hình như nó muốn ra ngoài ngắm cảnh.

Cô tỳ nữ cúi đầu xuống trách móc thằng nhóc bằng thái độ nghiêm khắc rồi nét mặt lại trở lên dịu dàng, đưa tay kéo nó vào lòng rồi vuốt ve mái tóc đầy vẻ thương yêu.

Một góc màn xe bị gió hất lên, gió xuân mơn man trên khuôn mặt mềm mại, cô tỳ nữ hơi nheo mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt bỗng dần dần lại.

Gã thiếu niên tên gọi Ninh Khuyết đang ngồi lắc lư trên chiếc xe ngựa tương đối đơn sơ đi phía đầu đoàn, nhìn bộ dạng hết nghiêng bên đông lại vẹo bên tây của hắn rõ ràng tên khốn này đang nửa tỉnh nửa mê. Mang trách nhiệm làm người dẫn đường chỉ hướng cho cả đội xe mà suốt ngày chỉ ngủ gà ngủ gật, rõ ràng nhìn từ phía nào cũng không thể gọi hắn là hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Nhưng nguyên nhân khiến cô tỳ nữ phải xạm mặt không chỉ độc có thế.

Ninh Khuyết ngủ gật trên cànng chiếc xe chạy băng băng trên đường, nên lúc nào hắn cũng ở trong nguy cơ bị rớt bịch xuống đất, Tang Tang cứ phải chăm chăm túc trực bên cạnh, dùng thân thể gầy gò của mình ra sức chống đỡ cho hắn. Khuôn mặt ngăm đen tuy không lộ ra vẻ gì, nhưng có thể cảm giác được nàng đang vô cùng khốn khổ.

Cô tỳ nữ dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát tất cả.

Bỗng chiếc xe chạy qua một con suối rất cạn, Ninh Khuyết bị xóc nên giật mình tỉnh lại, hắn đưa tay dụi mắt rồi ngược lên nhìn sắc trời, phát hiện mới ngủ một tý mà đã hoàng hôn rồi. Hắn cười cười giơ tay lên ra hiệu, ý bảo đội xe dừng lại đóng trại.

Vừa mới mở mắt đã lập tức đòi đóng trại, thái độ này có vẻ hơi vô trách nhiệm và hồ hồ, nhưng trong đoàn lại chẳng ai dị nghị gì với ý kiến của hắn.

Rời khỏi Vị Thành đã được mấy ngày, trên đường đi mỗi quyết định của gã thiếu niên này luôn được thực tế chứng minh là vô cùng chính xác, từ lựa chọn lộ tuyến, tìm nơi đóng trại, phòng thủ xung quanh, lấy nước kiếm củi đến an bài lối thoát đều không hề có sơ hở, càng khiến người ta phải than thở là tốc độ đoàn xe luôn giữ ở mức rất cao.

Mấy tên mã tặc được vị quý nhân thu phục trên thảo nguyên lúc đầu còn giữ thái độ coi thường đối với khả năng của quân đồn trú ở Vị Thành, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến khả năng hướng đạo của gã thiếu niên, trong lòng chỉ biết khâm phục không thôi.

Bên suối, đoàn người lặng lẽ đào đất đắp lò đun nước, cô tỳ nữ trên chiếc xe ngựa sang trọng được bảo vệ kỹ càng cũng bước xuống, nhìn Ninh Khuyết nhàn nhã nằm khểnh trên bãi cỏ cách đó không xa, lại nhìn cô bé gầy yếu đen đũi đang oằn mình xách nước, hàng lông mày của nàng nhăn tít lại.

Gã hộ vệ nổi danh dũng mãnh bên cạnh đứng lên nhìn nàng chờ đợi, nàng lắc đầu ý bảo không cần theo rồi xuyên qua làn khói bếp men bờ suối đi tới.

Nàng phải công nhận rằng gã thiếu niên tên gọi Ninh Khuyết này rất có năng lực, so với đám công tử bột tự cho là tuần kiệt trong thành Trường An thì khá hơn rất nhiều. Nhưng cái vẻ ta đây của hắn thật sự khiến nàng phát ghét, nếu hắn là một công tử con nhà thì còn được, đằng này lại chỉ là một thằng nhãi thô

bí khổ rách áo ôm, không ngờ cũng học thói nhà giàu đi chèn ép bắt nạt cô thị nữ đồng cam cộng khổ với mình, điều này bất giác đã đụng chạm đến một góc nào đó ẩn sâu trong lòng nàng.

Tới bên cạnh Tang Tang, nàng mỉm cười ôn hòa, ý bảo đối phương bỏ đồng cửi nặng nề trên tay xuống để trò chuyện.

Tang Tang quay lại nhìn Ninh Khuyết, nhận được cái gật đầu đồng ý của hắn mới đi ra. Cô thị nữ xinh đẹp móc ra một chiếc khăn tay nhưng Tang Tang lắc đầu, nàng chợt nhận ra cô thị nữ nhỏ này làm việc cực nhọc như vậy mà trên trán chẳng hề có lấy một giọt mồ hôi.

Đến tận bây giờ Ninh Khuyết mới chịu bỏ dậy, hắn thông thả phủi sạch mấy cọng cỏ vương trên áo rồi mỉm cười thi lễ.

Cô thị nữ không thèm nhìn hắn, nàng lạnh lùng nói:

- Ta không thích người nên người cũng khỏi cần thân thiết với ta. Loại người như người ngoài mặt lúc nào cũng ra vẻ ngây thơ ôn hòa, nhưng thực ra trong xương cốt toàn là đám giòi bọ cổ hủ rỗng tuếch, thật khiến người ta phát ghét.

Giọng điệu vô cảm, cái cằm hất lên, thái độ lạnh nhạt xa cách nhưng toát ra khí chất trên cao nhìn xuống đầy quý phái, thân là thị nữ bên cạnh công chúa điện hạ đã rất nhiều năm, đối với đại bộ phận quan viên của đế quốc nàng cũng có thể hất hàm sai khiến chứ đừng nói tới một kẻ còn không to hơn hột vừng như Ninh Khuyết.

Ninh Khuyết lắc đầu cười cười rồi xoay người đi đến đám bếp lò bên suối.

Thị nữ duy nhất đã bị một trong vô số thị nữ của quý nhân lôi đi nói chuyện phiếm, Ninh Khuyết đành phải tự mình nhóm lửa nấu cơm.

Chẳng biết có phải ở chốn biên thành quá nhiều cát bụi khiến da mặt người ta phải dày và cứng hơn bình thường hay không, mà trong nụ cười của hắn không thể tìm ra cái vẻ gì tên là xấu hổ.

.....

Lúc mặt trời đã gần lặn hắn Tang Tang mới trở về, trên tay nàng cầm theo một đồng đồ ăn vặt đủ loại, Ninh Khuyết thấy vậy không hề khách sáo nhận lấy nhét vội vào trong miệng, bát cháo thịt khê mù hắn nhìn nhớ suốt này giờ bị quăng sang một bên không thương tiếc.

Hắn lúng búng nói:

- Sao cô ta thích nói chuyện phiếm với người thế nhỉ? Mấy bữa nay toàn phải ngón thứ cơm canh chính quy chết tiệt này... Cái kiểu đồng tình đồng cảm của đám người quý phái này sử dụng rõ là không đúng chỗ đúng lúc, nhìn nụ cười mà nàng ta rặn ra chẳng khác gì điệu cười của bà ngoại sói với cô bé quàng khăn đỏ. Hừ, tự cho là ôn hòa khéo léo, so với kiểu câu tài của lão chủ quán rượu Vị Thành trông còn giả hơn.

- Con người nàng ta không tệ. - Tang Tang nhạt bát cháo bên cạnh hắn lên, vén rèm định bước ra ngoài làm việc tiếp thì bị hắn gọi quay lại.

- Mấy bữa nay các người nói những chuyện gì vậy? - Ninh Khuyết hỏi.

Tang Tang nhú mày, nhìn nhớ ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi đáp:

- Hình như... người biết ta vốn không giỏi diễn đạt mà... hầu hết thời gian nàng ta kể lại những câu chuyện trên thảo nguyên, có điều là chuyện gì thì ta cũng quên mất rồi.

Nghe được câu trả lời này, tâm trạng của Ninh Khuyết lập tức thoải mái hẳn lên, hắn cười khê một tiếng, nói:

- Sau này nếu nàng ta lại tìm người nói chuyện phải nhớ đòi một ít tiền, hoặc một ít đồ ăn vặt ngon ngon cũng không tệ.

.....

Đêm.

Tang Tang múc nước sôi dập tắt bếp lửa rồi kiểm tra lại thật kỹ càng mới xách thùng nước nóng đi về phía trường bằng. Đám người bên suối thấy vậy đều biết cô thị nữ nhỏ đang chuẩn bị nước rửa chân cho Ninh Khuyết, trên mặt không hện đều viết lên hai chữ khinh bỉ to tướng.

Hai chữ khinh bỉ này đương nhiên là dành riêng hiểu kính cho người tên Ninh Khuyết.

Rửa chân xong, Ninh Khuyết chui vào chiếc giường được trải bằng da dê rồi cầm hai bàn chân nhỏ nhắn lạnh lẽo áp vào ngực mình, trong miệng buột ra âm thanh mơ hồ không biết là khoái ý hay rên rỉ đau khổ, hần ngáp một cái thật to, nói:

- Ngủ thôi.

Tang Tang ban ngày phải làm việc hết sức mệt nhọc nên chỉ sau một lát đã kéo gối say sưa.

Đôi mắt của Ninh Khuyết chẳng biết mở ra từ lúc nào, ánh mắt hần tựa như xuyên thấu rất nhiều đỉnh trường bằng, rơi xuống một chiếc khăn tay.

Nhớ lại chiếc khăn tay viền vàng mà cô thị nữ kia đã móc ra, hần biết suy đoán của mình hoàn toàn chính xác, nhưng dẫu có đoán đúng thì liệu được tích sự gì...

200. Q.1 - Chương 7: Đêm Uống Rượu, Mơ Thấy Một Vùng Biển Cả.

Phía nam Vị Thành có một khe nước nhỏ tới mức không đáng gọi là suối, cạnh con “suối” ấy là một ngọn núi “to” không hơn mô đất là bao, và nằm ngay sát chân núi là một căn nhà cổ bé xíu. Ban đêm, mây mưa đã tan, bầu trời quang đãng, ánh sao lấp lánh trên cao rơi xuống khe suối, ánh lên sườn núi, nhà tranh, làm cảnh vật trở lên vô cùng lung linh huyền ảo.

Ninh Khuyết chậm rãi lê bước dưới ánh sao, nhìn căn nhà mà hần và Tang Tang đã sống rất lâu rồi, đôi chân bắt giắc lại càng thêm nặng nề. Nhưng đã quyết định sẽ ra đi, thì dẫu có chậm hay nhanh cũng đâu thể thay đổi? Hần đưa tay đẩy cái hàng rào họa may ngăn được chó chớ không ngăn nổi người, bước tới khe cửa có ánh đèn leo lét hắt ra rồi đưa tay lên che miệng, ho khan mấy tiếng, nói:

- Chuyển tới đô thành liệu có được không?

Tiếng kéo kẹt của bản lề cánh cửa vang lên xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Cô thị nữ nhỏ Tang Tang ngồi xổm dưới đất, đưa cánh tay ra giữ lấy cánh cửa cho khỏi kêu, ánh đèn in bóng nàng xuống mặt đất dài thăm thẳm. Nàng đáp:

- Chẳng phải ngươi vẫn muốn đi Trường An sao? À phải rồi, Ninh Khuyết, chừng nào ngươi tới hỏa khí doanh lấy ít dầu mỡ về được không? Cái cửa này kêu đã mấy tháng nay rồi, thật là khó chịu.

- Giờ còn ai dùng hỏa thương nữa chứ, nếu cần dầu mỡ thì ngày mai ta sẽ tới chỗ quân nhu hỏi thử xem... - Ninh Khuyết vô thức mở miệng đáp, rồi chợt nhớ ra, hần hỏi: - Ô kia, hình như ta đâu phải muốn bàn với ngươi về chuyện này, mà nếu đã quyết định sẽ đi thì cái cửa có kêu hay không quan tâm làm quái gì?

Tang Tang chống tay vào đầu gối đứng dậy, thân hình mảnh dẻ dưới cái lạnh của cơn gió đêm mùa xuân trông càng gầy gò, nàng nhìn Ninh Khuyết một cách chăm chú rồi bình thản trả lời:

- Dẫu chúng ta có đi thì người khác sẽ đến ở, họ cũng phải mở cửa đóng cửa chứ.

Sau khi hần và nàng ra đi, chẳng lẽ cũng có người chịu đến ở cái nhà rách nát nơi khỉ ho cò không thềm gáy này ư? Ninh Khuyết lặng lẽ nghĩ, chẳng hiểu tại sao một tâm trạng không tên bỗng ùa về, hần thở dài rồi lách qua người Tang Tang bước vào, nhỏ giọng nói:

- Tối nay chuẩn bị hành lý một chút.

Tang Tang đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên má, nhìn bóng lưng hần, hỏi:

- Ninh Khuyết, ta vẫn không hiểu nổi tại sao ngươi lại hứng thú với chuyện kia như vậy?

- Không ai có thể bỏ qua cơ hội làm ình mạnh mẽ hơn, hơn nữa chuyện này đối với ta quả thật hết sức hấp dẫn.

Ninh Khuyết biết cô thị nữ nhỏ này đoán được tâm tư của mình, hần nhìn vào khuôn mặt ngăm ngăm đen, nhưống mày nói:

- Chúng ta không thể chết gì cả đời ở Vị Thành này được, thế giới ngoài kia vô cùng rộng lớn, bên cạnh đế quốc còn rất nhiều quốc gia khác, chúng ta phải đến tất cả những nơi đó xem, mà đã đi đâu ít đâu nhiều cũng phải có tiền, thăng chức nhanh chóng là một cách hay, nên đi Trường An tốt hơn rất nhiều so với ở đây. Do đó, lần này ta nhất định phải thi được vào thư viện.

Trên mặt Tang Tang lại lộ vẻ dăm chiêu. Do tuổi còn khá nhỏ nên mặt mày cô thị nữ này vẫn chưa có nhiều đường nét, hoặc cũng có thể bởi chốn biên thành quá nhiều cát bụi khiến mặt nàng hơi ngăm đen và thô ráp, cộng với cuộc sống khó khăn ăn uống thiếu dưỡng chất, đừng nói là xinh đẹp, ngay cả dễ nhìn có khi còn không được.

Nhưng nàng lại có một đôi mắt, một đôi mắt đặc biệt, thon dài như lá liễu, sáng và trong như được tạc ra từ khối băng vạn năm, cực kì sinh động có thần, tựa như không phải đôi mắt của một cô thị nữ mười một mười hai tuổi xuất thân khốn khổ mà của thiếu nữ trưởng thành hiểu thấu tình đời, không gì không biết. Về tương phản mãnh liệt giữa tuổi đời và ánh mắt khiến nàng trông nghiêm nghị lạnh lẽo khác thường.

Ninh Khuyết biết tổng mấy cái biểu hiện này toàn là hàng giả. Trong mắt hần, cô nàng Tang Tang là một đứa nhóc lười nghĩ vô tâm điển hình, hai người sống nương tựa vào nhau đã bao nhiêu năm, do nàng có thói quen làm việc và hành động dựa theo suy nghĩ của hần nên càng ngày càng ít chịu suy ngẫm, bởi ít chịu suy ngẫm nên ngày càng dần, và để che dấu cái dần của mình nàng ít khi chịu mở miệng, biến thành người kiệm lời, kết quả cuối cùng là tạo ra cái vẻ lạnh lùng thành thực đầy quái dị như bây giờ.

“Không phải dần, ngốc thì đúng hơn.” - Chợt nghĩ đến chuyện nào đó, trong lòng Ninh Khuyết âm thầm sửa lại cách dùng từ.

Im lặng một lúc lâu, Tang Tang bỗng ngẩng đầu, cắn cắn môi, lộ vẻ hoang mang hiếm hoi:

- Nghe nói... Trường An rất lớn, có rất nhiều người.

- Đô thành tất nhiên là vô cùng phồn hoa, hình như vào năm Thiên Khải thứ ba dân số đã hơn một trăm vạn, hơn nữa chi phí sinh hoạt cực kì đắt đỏ. Ôi, sống ở Trường An, cái gì cũng lớn cũng nhiều hết.

Ninh Khuyết thở dài cảm thán, chợt thấy vẻ mặt căng thẳng của cô thị nữ nhỏ, hần cười thoải mái, nói:

- Nhiều người thì cũng chẳng có gì đáng sợ hết, người cứ coi Trường An như một Vị Thành phóng lớn là được rồi, chuyện giao tiếp với người ngoài đã có ta lo, người cứ quản việc nhà là ổn, e rằng người cũng ít có cơ hội bước chân ra khỏi cửa.

- Ở đô thành tiền mua gạo thịt rau cỏ trong một tháng độ mất bao nhiêu?

Đôi mắt lá liễu của Tang Tang mở lớn, hai bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy vạt áo, lo lắng nói:

- Liệu có vượt quá bốn lượng bạc hay không? Như vậy thật quá nhiều so với Vị Thành rồi.

- Nếu thi được vào thư viện, kiểu gì người cũng phải xuất ít tiền để sắm cho ta bộ đồ mới. Hơn nữa nếu có khách ví như bạn học gì đó đến nhà chơi, chẳng may vị tiên sinh đó nhìn trúng thiếu gia ta, lại mở lời mời ta đến nhà họ chơi thì không thể không đi, mặc đồ cũ đi coi sao được. Theo như ta tính rẻ lắm cũng phải cần cỡ mười lượng bạc.

Ninh Khuyết nhú mày đáp, thực ra hần đang hoàn toàn ăn ốc nói mò, giống như trong một câu chuyện cười nổi tiếng lưu truyền ở vùng Hà Tây: mấy bà nông dân trong lúc rỗi rãi nghỉ ngơi trên cánh đồng đoán với nhau rằng phải chăng Đông Cung nương nương đang nướng thịt, Tây Cung nương nương đang ngồi bóc hành, thịt xếp như biển, hành chất như núi.

Đối với đám học sinh trong thư viện mà nói, mười lượng bạc chẳng qua chỉ là một bàn rượu bé xíu.

Nhưng cái câu trả lời đầy tính phỏng đoán này rõ ràng đã vượt qua ngưỡng giới hạn chịu đựng tâm lý của cô thị nữ nhỏ, nàng hần mày nhìn hần, kiến nghị:

- Ninh Khuyết, thôi chúng ta không tới Trường An nữa, người cũng đừng thi vào thư viện, nhé? Đắt quá.

- Chẳng có kiến thức gì cả. - Ninh Khuyết bật cười mắng - Tốt nghiệp thư viện ra ngoài chắc chắn có thể làm quan, đến lúc đó dẫu chúng ta có tiêu mỗi tháng mười lượng bạc chẳng lẽ ta không kiếm nổi? Lại nói Trường An có gì là không tốt, son phấn của hiệu Trần Cẩm chắc không ít đâu.

Dường như mấy chữ son phấn đã đánh đúng vào chỗ hiểm của cô thị nữ, nàng mím chặt môi, rõ ràng đang rơi vào cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, mãi một lúc lâu sau mới đáp bằng một giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Thế nhưng trong mấy năm người học trong thư viện thì phải làm sao? Con mắt của người Trường An chắc chắn rất cao, đồ nữ công ta làm ra sao mà bán được?

- Đây quả là chuyện rắc rối, nghe nói không được tự do săn bắn quanh thành Trường An, rừng núi nơi đó toàn thuộc về tư nhân lão hoàng đế... Chúng ta còn tổng cộng bao nhiêu tiền?

Chủ tớ hai người liếc nhau một cái rồi cực kỳ ăn ý đưa tay nhắc ván giường lên, lấy ra hộp gỗ mỏng được giấu rất kỹ trong góc sâu nhất. Trong hộp chỉ có ít bạc vụn bằng cỡ lông tay cùng một thỏi bạc lớn duy nhất nằm chính giữa hộp.

Nhìn đám bạc vụn rõ ràng đã nằm trong hộp từ lâu lắm rồi, hai người cũng không có ý đếm lại, Tang Tang nói nhỏ:

- Từ trước đến giờ cứ năm ngày vẫn đếm một lần, buổi tối ngày hôm kia đã đếm rồi, bảy mươi sáu lượng lẻ ba tiền bốn phân.

- Xem ra sau khi đến Trường An phải liều mạng kiếm thêm ít tiền nữa rồi. - Ninh Khuyết nghiêm túc nói.

- Ủ, ta sẽ tranh thủ nâng cao tay nghề nữ công của mình lên. - Tang Tang cũng nghiêm túc đáp lại.

201. Q.1 - Chương 8: Bên Đường Bắc Sơn, Tên Từ Nam Tới.

- Dẫu cho có người tiếp ứng thì việc lựa chọn địa điểm cũng hết sức quan trọng. Nếu để ta quyết định, thà chọn nơi tiếp ứng ngay giữa một con đường lớn còn hơn ở trên núi Tùng Quả.

Ninh Khuyết nhìn xuống một chỗ được đánh dấu bằng mực hết sức bất mắt trên bản đồ, nói tiếp:

- Họ chọn đi theo con đường Bắc Sơn mà không hề biết rằng tuy nó là đường độc đạo nhưng suốt bảy dặm hai bên toàn là rừng rậm, cực kỳ thích hợp để bố trí mai phục.

Dứt lời, hần trầm ngâm một lát rồi gấp tấm bản đồ nhét vào trong áo, lắc đầu tự giễu nói:

- Thật tình mà nói cái gọi là nhiệm vụ dẫn đường ngoại trừ đưa họ tới Bắc Sơn thì chủ yếu là để mê hoặc địch nhân thôi. Cô công chúa ngu xuẩn kia rõ ràng không tin tưởng Mã tướng quân, nên đương nhiên cũng không hề tin tưởng ta.

- Một con ả ngu xuẩn dắt theo một đám ngu xuẩn. - Nghĩ đến những kẻ phục kích vô hình đang ẩn nấp đâu đó bên đường, lại nghĩ đến đám binh lính tiếp ứng chẳng biết có tới thật hay không, tâm trạng của Ninh Khuyết càng nặng nề khó chịu, hần bực tức chửi - Lăn lộn trên thảo nguyên cũng cả năm chứ có ít đâu, sao vẫn ngu như vậy nhỉ? Thật không hiểu nổi cái hiền danh của cô ta bởi từ chỗ nào mà ra.

“Xoảng” một tiếng, Ninh Khuyết rút ba thanh đao đã hơi gỉ sét ra khỏi vỏ, vẩy ít nước lên tảng đá rồi im lặng ngồi mài đao. Sau khi đi vào đường Bắc Sơn, có lẽ phải liên tục tắm trong máu mà chiến đấu, lâm trận mài đao tuy hơi muộn nhưng ít ra cũng giúp tâm trạng người ta bình tĩnh lại.

- Nếu khi tới đường Bắc Sơn chúng ta liền tách ra thì những chuyện người muốn thỉnh giáo vị tiên sinh kia phải làm sao? - Tang Tang ngơ ngẩn hỏi.

- Sống sót là quan trọng nhất. - Ninh Khuyết vẫn cúi đầu mài đao, động tác chậm rãi mà chắc chắn - Chỉ cần sống sót tới Trường An, mấy chuyện đó sớm hay muộn cũng sẽ học được, bằng như chúng ta đem hai cái mạng nhỏ đặt vào tay đám ngu xuẩn kia, vậy chẳng còn cơ hội nữa rồi.

.....

Càng đi về phía nam, khí trời càng trở lên ẩm áp. Theo lý mà nói, cảnh sắc bên ngoài lúc này hẳn phải vô cùng tươi sáng đẹp đẽ, nhưng vì đội ngũ đang tiến vào Mân Sơn, địa hình cao dần lên, cỏ non hai bên đường từ từ nhường chỗ cho những chòm cây cổ thụ cao vút, màu xanh vẫn chưa phủ hết, cái lạnh tiêu điều từ mùa đông trước vẫn còn đọng lại đây đó trên cành lá.

Nhiệt độ ngoài trời dần hạ xuống, không khí trong đoàn xe cũng căng thẳng theo, ai cũng biết rõ một điều, nhân vật lớn trong thành Trường An dám to gan mưu hại công chúa điện hạ kia nếu muốn ngăn nòng bình yên trở về đô thành thì dãy Mân Sơn nằm giữa miền biên giới và châu quận này chính là cơ hội cuối cùng của hắn.

Trong không khí lo lắng bất an đó, đoàn người sau mấy ngày di chuyển đã tới phía ngoài con đường Bắc Sơn. Nhìn những tán cây rậm rạp che kín bầu trời, đại đa số người trong đoàn chẳng những không căng thẳng lo lắng như Ninh Khuyết mà còn thả lỏng rất nhiều.

Cô tỳ nữ xinh xắn mấy bữa nay cũng không còn thường xuyên tìm Tang Tang đến nói chuyện phiếm, hầu hết thời gian nàng ngồi im lặng trong xe. Lúc này, một nụ cười mơ hồ đang đọng trên khóe môi nàng.

Sau khi hạ quyết định rời khỏi thảo nguyên, nàng đã nhanh chóng phái sứ giả quay về đế quốc thông báo, tuy trong khoảng thời gian ngắn như vậy khó lòng tới kịp Trường An xin triều đình phái ra quân đội tiếp ứng, nhưng vị sứ giả cũng đủ thì giờ đi liên lạc với những thuộc hạ trung thành của nàng.

Mười ngày trước, khi nhận được bức thư khẩn cấp từ quận Cố Sơn, nàng không do dự liền hạ quyết định tiến vào đường Bắc Sơn, vì nàng biết vị đô úy trẻ tuổi Hoa Sơn Nhạc kia hẳn đã mang theo thân binh đến đợi ở cuối con đường phía nam chân núi.

Rời khỏi Đại Đường mới được một năm, nàng tin rằng lòng trung thành của những thuộc hạ ngày xưa vẫn không hề thay đổi, dẫu có vài kẻ bị mù đàn bà trong hoàng cung kia mua chuộc, nhưng Hoa Sơn Nhạc không thể nằm trong số đó, bởi lẽ... ánh mắt hắn nhìn nàng vẫn luôn dịu dàng nóng bỏng.

Khi cách địa điểm tiếp ứng chừng ba mươi dặm, trời đã gần tối, đoàn xe đành dừng lại hạ trại nghỉ ngơi. Xuyên rừng mà đi trong đêm là hành vi cực kì mạo hiểm, thậm chí có tên thị vệ đề nghị với nàng cứ đóng trại luôn ở đầu đường, chờ đợi binh lính của Hoa Sơn Nhạc đến tiếp ứng.

Đối với đề nghị này nàng còn đang cân nhắc, nhưng dù thế nào, hiện giờ nàng và Tiểu Man đã vô cùng an toàn nên nụ cười một lần nữa trở lại trên khuôn mặt xinh tươi, tiếng cười nói vui ca lại vang lên trong doanh trại.

Trong ráng chiều, một chiếc lều đơn sơ cô độc được dựng bên ngoài hàng rào phòng thủ tạo ra từ năm cỗ xe ngựa cùng mấy chiếc rương lớn. Thủ lĩnh đội thị vệ của công chúa có hỏi qua, nhưng chủ nhân chiếc lều vẫn khăng khăng giữ ý kiến, không chịu rời vào bên trong.

- Không cách xa bọn họ một chút, nhờ chẳng may xảy ra chuyện thì sao chạy kịp?

Ninh Khuyết hài hước giải thích, hắn dùng dây thừng buộc chặt chiếc ô lớn lại, đợi Tang Tang đeo lên chắc chắn mới rảnh rồi bện đoạn cuối sợi thừng thành một đóa hoa xinh xắn.

Tang Tang ngẩng đầu, nhìn cái cầm đang nhú râu lún phún của hắn, hỏi:

- Chúng ta chạy trốn, còn họ thì sao?

Ninh Khuyết đang kiểm tra tình trạng của cây cung, nghe nàng hỏi bèn nhìn xuống, lặng lẽ ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đen đúa của cô thị nữ, một lúc sau mới chân thành trả lời:

- Người có lẽ đã quên những chuyện xảy ra khi còn nhỏ, nhưng ta chưa bao giờ quên cả. Người được ta lôi ra từ đồng xác người, còn ta để sống tới ngày nay đã phải trải qua những kí ức bi thảm mà người bình thường khó tưởng tượng nổi.

Tang Tang, trong lòng người phải luôn ghi nhớ một điều, chúng ta khốn khổ, vô cùng khốn khổ, thậm chí phải đánh cuộc bằng chính sinh mạng của mình mới có thể tiếp tục sống trên mặt đất này. Khó khăn như vậy mới giành được sự sống, sao dễ dàng đi tìm cái chết được?

Nói xong, Ninh Khuyết không giải thích thêm câu nào nữa, hắn đem mấy thanh đao đã mài kỹ cắm vào trong vỏ, dùng dây thừng cuốn lên vài vòng, ước lượng độ dài cho thật thích hợp rồi đeo lên lưng.

Tang Tang chẳng buồn hỏi tiếp, nàng yên lặng thu thập hành lý, dùng đôi tay nhỏ bé kiểm tra độ thẳng của từng mũi tên. Nàng biết, khi màn đêm buông xuống cũng là lúc nàng và Ninh Khuyết tiến vào dãy Mân Sơn mênh mông, nhưng nàng không hề sợ hãi, vì khi còn nhỏ đã vô số lần trên lưng hắn cùng xuyên qua rừng rậm dưới màn đêm.

Đúng lúc này, bàn tay nắm vỏ đao của Ninh Khuyết chợt cứng lại.

Rèm cửa chiếc lều đơn sơ bị nhấc lên, cô tỳ nữ chui vào, nét cười trên khuôn mặt xinh xắn nhanh chóng biến thành lạnh lùng băng giá.

Vốn nàng định đến tìm Tang Tang nói chuyện phiếm, không ngờ gặp cảnh hai người đang thu dọn hành lý, có ngu đến đâu cũng biết bọn họ sắp sửa bỏ đi.

- Các người định làm gì vậy? - Nàng lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Ninh Khuyết, hỏi - Tại thời điểm này, loại hành động của người khiến người ta không thể không nghi ngờ.

Ninh Khuyết im lặng một lát rồi bật cười, định giải thích vài câu, chợt vành tai của hắn giật giật, hai núm đồng tiền trên má biến mất, vẻ mặt trở lên nghiêm trọng. Hắn vội đeo ba thanh đao lên lưng, đưa tay đẩy cô tỳ nữ ra khỏi lều một cách cực kỳ vô lễ.

Doanh trại đóng phía ngoài đầu đường Bắc Sơn, không có rừng rậm che chắn, ánh mặt trời ảm áp cuối ngày bao phủ khắp nơi, nhưng ánh sáng đó cũng đỏ rực hết như tấm màn dệt bằng máu tươi.

Những ngọn gió thổi qua khu rừng đang dần thức dậy dưới hơi xuân nghe như tiếng oan hồn nỉ non than khóc, Ninh Khuyết nhíu mày nhìn phía sâu trong rừng, chăm chú lắng nghe phân biệt những tiếng động khác thường, bỗng hắn hét lên:

- Có địch tập kích!

Âm thanh vi vu xen lẫn trong gió cuối cùng đã lộ ra chân tướng, một mũi tên từ trong rừng bay ra như ánh chớp, rít lên vù vù, bắn về phía chiếc xe ngựa sang trọng bên trong hàng rào phòng ngự.

202. Q.1 - Chương 9: Những Thị Vệ Tâm Như Đá Tảng.

Phụ!

Âm thanh trầm đục vang lên.

Tựa như một lưỡi dao sắc nhọn đâm xuống xấp giấy ẩm ướt, mũi tên bắn xuyên ngực một gã thị vệ còn rất trẻ đứng bên cửa sổ xe ngựa, hắn chỉ kịp đưa tay lên ôm bộ ngực đầy máu rồi đổ ầm xuống đất.

Trong nháy mắt sau khi Ninh Khuyết hô hoán, đám thị vệ được huấn luyện nghiêm khắc đã có phản ứng, gã này không do dự nhảy lên chắn trước cửa xe của công chúa điện hạ, hắn không biết mũi tên định nhắm vào đâu, hắn chỉ biết điện hạ sẽ là mục tiêu số một của đám thích khách, mà hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ một thứ gì đe dọa đến mạng sống của nàng.

Gã thị vệ dùng cảm này đã phán đoán đúng, và hắn phải dùng chính mạng sống của mình để trả giá.

- Kẻ địch tấn công!

- Bảo vệ điện hạ!

- Lập thuẫn!

Những tiếng rống đầy giận dữ và hoảng sợ của đám thị vệ vang lên dồn dập.

Vô số mũi tên từ trong rừng bắn ra như mưa rào, xé gió bay tới, tiếng tên gào thét trong không khí át hẳn tiếng gió thổi, nghe cực kỳ kinh khủng.

Cách vòng tròn phòng thủ một đoạn, Ninh Khuyết nằm bẹp dưới đất, trước khi nhào xuống hẳn cũng không quên đẩy ngã luôn Tang Tang và cô tỳ nữ nọ.

Vì mặt đất nơi đây được bao phủ bởi những lớp lá khô cực dày tích tụ từ hàng trăm nghìn năm qua, lúc ngã Ninh Khuyết cũng không thấy đau đớn gì, hẳn dán sát mặt vào những chiếc lá lạnh lẽo, chăm chú lắng nghe tiếng tên bay, yên lặng tính toán số lượng tay cung của đối phương và tốc độ bắn của chúng.

Không gian xung quanh tràn ngập tiếng quát tháo, tiếng ra lệnh phòng thủ, tiếng thuấn nặng nề nện xuống mặt đất... Những chiếc thuấn to lớn tạo thành từ bản gỗ thừng xe được bọn thị vệ dựng quanh vòng phòng thủ đang phát huy tác dụng lớn đến không ngờ.

Chát! Chát! Chát! Chát!

Những mũi tên cắm phập vào đám thuấn đơn giản phát ra âm thanh nghe như tiếng trống trầm đục, tiết tấu so với trống trận điên cuồng còn nhanh và liên tục hơn, thỉnh thoảng có vài mũi tên lọt qua khe hở bắn trúng đám thị vệ gây ra những tiếng rên rỉ, những con ngựa không may trúng tên đang lăn lộn quay cuồng trên mặt đất, hí lên thê thảm.

Tiếng tên xé gió, tiếng động khô khốc phát ra khi mũi tên cắm phập vào mặt tấm thuấn, tiếng người la hét, tiếng ngựa hí thảm thiết..., tất cả những âm thanh này pha trộn với nhau tạo ra một bản nhạc thê lương chết chóc, biến doanh trại vừa đây tiếng nói cười hoan ca thành một vùng tu la địa ngục.

Xoạt!

Một mũi tên bỗng cắm ngập lên mặt đất phía trước Ninh Khuyết không đến nửa thước làm đá vụn cành khô bắn tung tóe văng đầy mặt hắn, khuôn mặt Ninh Khuyết liền có thêm mấy vết lằn đỏ ngang dọc nhưng hắn coi như không biết, vẫn nằm im trên lớp lá thông, ánh mắt xuyên những tán lá, vượt qua mũi tên cắm trên mặt đất, hướng về phía nam con đường Bắc Sơn.

Kẻ địch không chọn cách phục kích trong rừng rậm, không đợi ban đêm mới tấn công mà nhằm đúng lúc xẩm tối khi đoàn xe vừa mới dừng ở đầu đường Bắc Sơn, cho dù Ninh Khuyết từ nhỏ đã có trực giác cực kì nhạy bén đối với nguy hiểm cũng chưa hề nghĩ tới điều này.

Xẩm tối là thời điểm con người ta dễ buông lỏng nhất, là thời điểm tâm lý đề phòng giảm xuống thấp nhất, hơn nữa chẳng còn bao lâu đoàn xe sẽ hợp mặt với binh mã từ quận Cổ Sơn đến tiếp ứng nên khó tránh khỏi cảm giác an toàn giả tạo. Đám người phục kích đã lợi dụng cực tốt tâm lý này.

Những bóng người lơ nhô thoáng hiện ra từ trong rừng rậm hai bên con đường Bắc Sơn, căn cứ theo số lượng tên, mật độ bắn tên cùng chính mắt quan sát, Ninh Khuyết đại khái đoán được số lượng kẻ địch vào khoảng trên dưới sáu chục tên.

Dù sao đây cũng là nơi nằm sâu bên trong biên giới Đại Đường, đối tượng cần ám sát lại là cô công chúa được hoàng đế bệ hạ yêu thương nhất nên bất kể xét từ yêu cầu bí mật trước hay sau khi hành động, đối phương không thể phái ra quá nhiều binh lính mà chỉ có thể lựa chọn những tử sĩ trung thành trước sau như một.

Nếu là đám tử sĩ, số lượng đương nhiên không thể quá nhiều, nhưng Ninh Khuyết biết khi chém giết thực sự trên chiến trường, không phải cứ càng nhiều người càng tốt, ngược lại một đội ngũ được tạo thành từ toàn những kẻ hung hãn không sợ chết mới là kẻ địch khó chơi nhất.

Nhân vật lớn trong đế quốc đã quyết bố trí một vụ ám sát động trời, ngoại trừ sử dụng tử sĩ thì có khả năng rất cao sẽ mời người trong giới tu hành ra tay. Nghĩ tới viễn cảnh được chứng kiến cuộc chiến của những cao thủ thuộc đẳng cấp này, trong lòng Ninh Khuyết đột nhiên nảy sinh sự kích động kì lạ, rồi cảm giác đó nhanh chóng biến thành nỗi sợ hãi chưa từng có.

- Đúng là xui xẻo!

Ninh Khuyết lảo bảm, hắn quay đầu nhìn cô tỳ nữ bên cạnh, phát hiện cô nàng tuy lúc đầu tỏ ra kinh hoàng ngơ ngác, sau lấy lại bình tĩnh rất nhanh, không nhìn được phải khen thâm mấy tiếng trong bụng.

Kẻ địch trong bộ trang phục màu xám tro của quân đội Đại Đường từ trong rừng túa ra, chúng cũng chẳng thêm bịt mặt, cương đao trong tay giơ cao, nhào tới như một bầy sói. Đã không muốn che dấu thân phận,

vậy tất nhiên trận chiến này chỉ chấm dứt khi một bên bị tàn sát sạch sẽ.

Đám mã tặc người man được công chúa điện hạ thu phục trên thảo nguyên vốn bị trận mưa tên lúc nãy kích thích hung tính, giờ có kẻ giương cung ngấn trong tay bắn liên tiếp, có kẻ gào lên rồi rút loan đao bên hông nhảy xổ về phía trước.

Đầu đường Bắc Sơn tức thì vang lên những tiếng đao kiếm chạm nhau loảng xoảng, tiếng kêu rú diên cuồng khi một bên có kẻ ngã xuống, mũi đao nhọn hoắt chui vào trong ngực, lưỡi đao sắc bén lướt ngang cổ họng, máu tươi từ thân thể những người đàn ông tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ thêm đám lá khô vốn đã đỏ rực bên đường.

Ngay từ đầu, trận chiến đã diễn ra vô cùng thảm liệt, nhưng không hề có kẻ lui bước, không kẻ quay đầu chạy trốn, bên cạnh kĩ năng giết người, lúc này chiến ý mạnh mẽ đám đồ máu mới là yếu tố quyết định thắng bại.

Đám người man có tài bắn tên cực kì cao siêu, dũng cảm không loạn, trong chớp mắt đã chặn đứng thành công thế đột kích của kẻ địch. Trong rừng thỉnh thoảng có người nhảy ra, đám người man liền hú lên quái dị xông tới ngăn lại, dần dần không chế được cục diện xung quanh trận địa, họ tuy dũng mãnh mà thận trọng, không hề mù quáng mở rộng phạm vi chiến đấu.

Bất kể xét từ khía cạnh nào, chiến thuật mà đám người man lựa chọn đều cực kì chính xác, ít nhất trong mắt Ninh Khuyết là thế, nên hẳn cảm thấy rất khó hiểu trước vẻ mặt nặng nề buồn bã của cô tỳ nữ, dường như cô ta đang lo lắng chuyện gì đó.

Cô tỳ nữ đúng là đang không yên tâm về đám thuộc hạ người man, họ tuy kiêu dũng nhưng chưa từng có kinh nghiệm với loại chiến đấu đáng sợ thế này ở Trung Nguyên. Nàng cắn răng định đứng dậy.

Ninh Khuyết tất nhiên không thể để nàng làm lộ vị trí khiến hấn và Tang Tang rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm, liền đưa cánh tay gạt ngang khiến nàng lại ngã nhoài xuống đất.

- Người muốn làm gì?

Cô tỳ nữ giận dữ nhìn thẳng vào mắt hấn, bàn tay phải lạng lẽ lần tới phía hông.

Ninh Khuyết vẫn chăm chú quan sát chiến trường, chẳng buồn trả lời câu hỏi của nàng, chợt nghĩ tới chuyện gì đó, sống lưng của hấn bỗng lạnh buốt.

Trận chém giết bên đường diễn ra cực kì thảm khốc nhưng trong trận địa phòng thủ lại yên tĩnh một cách lạ kì, hơn mười gã thị vệ tinh nhuệ của Đại Đường nửa ngồi nửa quỳ như những pho tượng xung quanh hai chiếc xe.

Trên một chiếc, lão già quần áo cũ kĩ ngồi nhắm mắt im lặng giữa vòng bảo vệ tầng tầng lớp lớp, khuôn mặt lão quay về phía cánh rừng đang ngày càng âm u tăm tối.

Ninh Khuyết liếm liếm bờ môi đã tê dại, đưa tay về phía Tang Tang, bàn tay hấn chẳng biết mồ hôi chảy ra từ bao giờ mà ướt sũng như vừa bị nhúng vào trong nước.

Tang Tang liếc hấn rồi lấy cung tên đưa qua, sau đó chậm rãi cỡi chiếc ô trên lưng, nhẹ nhàng đặt bên cạnh.

.....

Trận chiến vẫn cứ tiếp diễn, ba người nằm cách chiến trường một đoạn, căn cứ theo tình hình có lẽ trong khoảng thời gian ngắn chiến đấu giữa đám người man và đội tử sĩ không lan tới gần, nhưng không hiểu sao Ninh Khuyết cảm thấy căng thẳng chưa từng có, mồ hôi trong bàn tay đang nắm cây cung đã khô từ lúc nào không hay.

Đám thị vệ vây quanh hai cỗ xe lạnh lùng quan sát khu rừng, khuôn mặt kiên nghị bình tĩnh, tuy cảnh giác nhưng không hề khiếp sợ.

Hơn mười gã thị vệ này được đặc biệt tuyển ra từ Vũ Lâm quân trong Trường An, theo tứ công chúa đi tới thảo nguyên, là những thành viên tinh nhuệ nhất trong quân đội, nhưng trong trận chiến bên đường Bắc Sơn biểu hiện của họ lại tỏ ra rất khác thường.

Khi những mũi tên đầu tiên từ sâu trong rừng bắn ra, bọn họ cấp tốc tạo thành một vòng tròn phòng thủ, lặng lẽ nấp sau những tấm thuẫn, đến khi những tử sĩ của đối phương múa đao xông ra họ vẫn giữ nguyên tư thế, dường như không hề hay biết trận chiến diễn ra khốc liệt xung quanh.

Đôi khi có chiến sĩ người man bị giết ngay trước mắt, đôi khi có cái xác vô hồn nặng nề đổ lên tấm thuẫn, nhưng con mắt đám thị vệ thậm chí không thèm nháy một cái, sắc mặt vẫn lạnh lùng nhìn về khu rừng, cả trái tim và thân thể đều cứng rắn như đá tảng.

Một gói quỳ trên đất, áo bông mặc ngoài, giáp sắt bên trong, tay phải nắm chặt cán đao sau lưng, con mắt nhìn thẳng, họ vây kín hai chiếc xe.

Chiếc xe sang trọng vẫn im lìm, phía trước chiếc còn lại vị tiên sinh già duy nhất trong đội ngũ nhắm mắt ngồi khoanh chân, dáng điệu nhàn nhã, một thanh kiếm gác ngang trên đùi, vỏ kiếm cũ kĩ cổ xưa cũng giống chiếc áo trên thân lão vậy.

Đám thị vệ lạnh lùng thủ quanh người lão, mắt như không thấy, tai như không nghe, chỉ khi có tên tử sĩ sắp vượt qua phạm vi phòng vệ mới có một gã rút đao đứng dậy, xông lên chém giết.

Bởi song quyền khó địch bốn tay, tên thị vệ đơn độc xông ra kia thường nhanh chóng rơi vào cảnh tấm máu mà chiến, nhưng dẫu vậy đám đồng đội đang phòng thủ mặt vẫn không đổi sắc, nhất định không rời lão già kia nửa bước.

Ninh Khuyết không biết tại sao bọn thị vệ phải làm vậy, không biết họ đang cảnh giác với thứ gì sâu trong khu rừng âm u kia, nhưng hẳn biết nó phải vô cùng kinh khủng.

Tấm màn che sân khấu sắp được vén lên, vở kịch chuẩn bị đã lâu cũng tới hồi phải diễn, Ninh Khuyết mơ hồ đoán được chuyện gì sắp xảy ra, tâm lý hẳn căng như dây đàn, da đầu tê dại, hai đầu ngón tay liên tục vôn về dây cung. Sau một lúc lâu, hơi thở của hắn dần bình ổn lại một cách kì diệu, khuôn mặt so với lúc trước còn bình tĩnh hơn bội phần.

Mỗi nguy hiểm không tên đang rình rập xung quanh khiến bầu không khí như đặc quánh lại, tiếng đao kiếm va chạm, tiếng hô hào chém giết dường như đột ngột mất tăm.

Khi tình thế ở giai đoạn then chốt khẩn trương nhất, cửa sổ chiếc xe ngựa sang trọng bỗng bật mở, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thò đầu ra, búi tóc hơi lệch xuống, sắc mặt lo lắng.

Không đợi nàng kịp mở miệng, gã thủ lĩnh đội thị vệ hạ giọng nói một câu điện hạ cẩn thận rồi nhanh chóng đưa tay đóng sầm cửa sổ, về mặt hẳn tuy vẫn kính cẩn nhưng có lẽ bởi tình thế căng thẳng nên động tác hơi vô lễ.

203. Q.1 - Chương 10: Một Kiếm Gác Trên Đùi, Một Kiếm Bay Ngang Trong Máu.

- Ôi, vật hi sinh của đám người tai to mặt lớn...

Ninh Khuyết chứng kiến cảnh tượng này bèn nghĩ thầm trong bụng, chợt thấy gáy hơi gai gai, hẳn quay đầu nhìn lại, bất gặp đôi mắt của Tang Tang đang chăm chú chiếu tướng.

Hai ánh mắt chạm nhau chỉ có một hai giây nhưng tưởng như hàng thế kỉ.

Ninh Khuyết thêm một lần trong đời chịu cưỡi giáp quy hàng trước cô thị nữ nhỏ, hẳn thở dài cảm thán, cơ bắp căng lên, mũi chân ấn xuống mặt đất, tư thế sẵn sàng xông lên.

Phía sâu con đường Bắc Sơn đang ngày càng âm u theo ánh mặt trời tắt dần bỗng nổi một trận gió lớn làm những cành cây xám xịt rung động không ngừng, đám mầm non mới nhú còn nằm yên trong lớp vỏ vẫn được an toàn nhưng đám lá khô đã nằm trên mặt đất không biết qua bao nhiêu năm bị cuốn bay tung tóe rồi rơi xuống lá tả như mưa.

Một gã đàn ông vóc người cao lớn mặc giáp nhẹ sẫm màu đi ra từ phía sâu trong rừng, theo tiếng quát nghe như sét đánh, một vầng sáng màu vàng đất mờ ảo chợt xuất hiện, nhẹ nhàng chuyển động trên mặt áo giáp của hắn rồi biến mất, trông chẳng khác nào thiên thần xuất hiện trong mây.

Hai cánh tay lực lưỡng như thân cổ thụ của hắn giơ lên, cầm khối đá khổng lồ chẳng biết lượm từ đâu nhằm chiếc xe ngựa sang trọng ném tới như đạn pháo.

Sức mạnh thật khủng khiếp, có thể biến một thân xác thịt thành cỗ máy ném đá công thành hạng nặng!

Khối đá xé nát không trung lao tới ầm ầm, những cành cây tán lá trên đường bay bị đập tan nát, nó vượt qua cự li hơn một trăm thước theo hình vòng cung nện thẳng xuống chiếc xe ngựa đầu tiên, không chệch một phân.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng khủng khiếp, chiếc xe sang trọng được chế tạo vô cùng vững chắc đã nát bầy thành củi vụn, bên trong còn lơ mơ nhìn thấy cả thịt vụn máu me.

Đám thị vệ vây quanh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, tựa như không thấy chiếc xe phía sau vừa thành đồng rác rưởi, không hay biết công chúa điện hạ mà họ thề dùng tính mạng bảo vệ đã tan xương nát thịt, thậm chí trên mặt bọn họ không có nét kinh ngạc nào, trái lại là vẻ thoải mái thản nhiên.

- Hàng trước, bắn!

Gã thủ lĩnh quát khê.

Ba tên thị vệ buông chuôi đao, nhắc nhở quân dụng có uy lực cực mạnh lên, giữ nguyên tư thế nửa quỳ nhằm thẳng vào phía sâu khu rừng nhanh nhẹn bấm lẫy.

Chín mũi tên nổ bay ra như tia chớp, xuyên thủng đám lá rụng đang vờn trong gió, bắn trúng gã đàn ông nhìn như thiên thần kia nhưng gã chỉ lười nhác phất tay đánh bật hai mũi tên nhằm vào mặt mình, còn mấy mũi nhắm lên ngực thì chẳng buồn để ý.

Tốc độ tên quá nhanh làm bàn tay gã cảm thấy hơi tê dại, mấy mũi bắn tới ngực đâm lên áo giáp, rung rung mấy cái rồi rơi xuống đất, đầu tên mơ hồ thấy vết máu mỏng manh, rõ ràng gã chỉ bị thương rất nhẹ.

Do khoảng cách quá xa, lượt tên này coi như không có tác dụng gì, thủ lĩnh đội thị vệ cũng đoán trước được kết quả nên không tỏ ra thất vọng, hắn nhìn bóng người to lớn sâu trong rừng kia rồi giơ tay lên, quát lớn:

- Dừng!

Ba gã thuộc hạ buông nỗ xuống, bàn tay phải lại đưa về phía sau nắm chặt chuôi đao.

.....

Vì Tang Tang, Ninh Khuyết vốn định tìm cơ hội cứu cô gái đáng thương phải sắm vai kẻ thế mạng trong xe kia nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh, hắn còn chưa kịp phản ứng thì gã to xác đã ném đá biến cả chiếc xe cùng cô ta thành một đồng bột rồi.

Không biết do đồng cảm với cô gái vô danh hay do thẹn vì đã phụ sự tín nhiệm của cô tỳ nữ nhỏ, nét mặt Ninh Khuyết tỏ ra hơi khó chịu.

Thông qua sử dụng bí thuật tu hành nào đó, gã đàn ông đã lấy được sức mạnh điên cuồng không thể tin nổi, nhưng rõ ràng việc đem một khối đá nặng cả ngàn cân ném qua khoảng cách xa như vậy cũng phải trả cái giá rất đắt, lúc này khuôn mặt hắn đỏ bừng, mồ hôi tuôn thành dòng lớn qua mấy chiếc lỗ tạo ra do tên bắn trên áo giáp, đôi chân run rẩy, dường như hắn có dấu hiệu bị thoát lực.

Không hiểu tại sao đứng trước cơ hội tốt như vậy mà mười tên thị vệ không chịu xông ra tấn công, cứ một mực cảnh giác bảo vệ quanh chiếc xe ngựa thứ hai.

Lão già mặc bộ quần áo cũ kĩ ngồi yên trên xe, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Đột nhiên, mái tóc hoa râm của lão bỗng chuyển động, chảy xuôi không ngừng như dòng suối bạc trên tấm áo choàng cũ nát, thanh cổ kiếm đặt ngang đùi kêu lên ong ong, thân kiếm va lách cách vào vỏ kiếm tựa hồ nôn nóng muốn bay ra ngoài uống máu.

Ông! Ông! Ông!

Keng!

Những âm thanh vang lên không ngừng.

Thanh đoản kiếm sáng choang như tuyết đột nhiên tự động thoát ra khỏi vỏ, hóa thành một luồng sáng màu xanh nhạt xé gió cuốn lá bay đi, mãnh liệt bắn tới cánh rừng như muốn xuyên thủng bóng người cao lớn tựa thiên thần đang đứng sừng sững.

.....

Thanh kiếm của lão già vừa phá vỏ bay ra, từ phía sâu trong rừng một bóng kiếm màu xám đột nhiên xuất hiện, xé gió lao tới.

Bóng kiếm màu xám chớp mắt trước còn lượn trong rừng, chớp mắt sau đã xẹt tới chiến trường bên đầu đường Bắc Sơn, âm thanh u u nhanh chóng trở thành tiếng gào thét như sấm vang sét giạt.

Uy lực của thanh kiếm đã xé nát cành cây phiến lá quanh phạm vi nó đến hàng vài thước, những chiếc lá bị xé vụn như tơ cuốn theo đường bay của kiếm thành một cái đuôi thẳng tắp, điểm cuối của đường thẳng chính là lão già trên xe không còn kiếm trong tay.

Nhìn bóng kiếm có uy thế như lôi đình, sắc mặt đám thị vệ rốt cuộc cũng biến đổi, một kẻ hét lên cảnh báo:

- Đại kiếm sư!

Khi lão già, kẻ mạnh nhất trong đoàn xe ra tay, dùng phi kiếm đối phó gã vừa ném đá thì kẻ lợi hại nhất của đối phương vốn luôn ẩn sâu trong bóng tối cuối cùng cũng chịu ra mặt.

Vừa hiện thân liền đánh đòn sấm sét.

Trong lãnh thổ đế quốc, đối phương không ngờ dám phái tới hai gã tu sĩ có sức mạnh vượt xa những gì người phàm có thể đạt tới để ám sát công chúa điện hạ, trong đó thậm chí có một đại kiếm sư, sự thật trần trụi này khiến người ta ớn lạnh, nhưng đám thị vệ vẫn tuyệt không khiếp đảm, gã thủ lĩnh quát lớn:

- Chém!

Soạt! Soạt! Soạt! Soạt!

Tiếng đao rút khỏi vỏ vang lên liên tiếp, đám thị vệ tay nắm cương đao sắc bén, thóp bụng lấy hơi rồi đồng loạt chém thẳng về khoảng không phía trước, trên mỗi nhát đao đều tràn ngập ý chí một đi không trở lại.

Hơn mười thanh đao phá vỡ không khí, chém bay luôn trở ngại trong lòng, tạo thành một lưới đao dày đặc che kín lão già ngồi phía sau.

Mắt thấy bóng kiếm màu xám đang lao tới cực nhanh kia sắp bị chém rơi, đột nhiên nó dừng phắt lại đầy quỷ dị giữa không trung rồi nhẹ nhàng lách qua một bên, xảo diệu tránh khỏi lưới đao đang bủa tới, bay vút đi.

Lúc mới xuất hiện khí thế thẳng băng mạnh mẽ như sấm sét, không thể chống lại, ai ngờ khi chiến đấu thực sự nó lại linh động kì lạ thế này.

Vào khoảng khắc bóng kiếm chuyển hướng, tốc độ giảm xuống, người ta có thể lơ mơ thấy được bản thể của nó, đó là một thanh kiếm cực mỏng, mỏng manh đến mức dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ cuốn nó bay lên chín tầng mây.

Lưới kiếm mỏng như cánh ve, mềm mại hơn trang giấy, linh động như u hồn đó duyên dáng lượn qua lưới đao của một gã thị vệ, liềm ngang cầm hấn, để lại một vết đỏ mỏng manh.

Trong nháy mắt, vết đỏ đó nhanh chóng mở rộng, máu tươi phun ra ồ ồ như suối, gã thị vệ tay phải nắm cán đao, tay trái đưa lên ôm lấy cổ họng, chẳng mấy chốc bàn tay hấn đã đỏ thẫm. Đôi mắt hấn trợn ngược, nhìn chăm chăm vào khu rừng âm u rồi từ từ gục xuống. Mãi đến tận lúc chết hấn vẫn chưa nhìn thấy mặt gã đại kiếm sư vừa giết mình.

Bóng kiếm màu xám vẽ lên không trung một đường cong hoàn mỹ rồi nhanh chóng quay lại chiến trường, nó xuyên qua xuyên lại trong đao trận, chọt trước chọt sau, chọt trái chọt phải, quỹ đạo không thể nắm bắt, chỉ lát sau đã có thêm hai gã thị vệ mất mạng.

Tiếng những giọt máu chậm rãi rơi xuống mặt đất nghe lộp bộp, gã thủ lĩnh đội thị vệ mặt lạnh như sương, tay nắm chắc thanh trường đao, đôi mắt dán chặt vào bóng kiếm đang tung hoành, bỗng gã bước chân trái lên một bước, xoay eo, chém xéo một nhát đao như ánh chớp về phía trước, miệng đồng thời quát lên:

- Hợp!

Nghe khẩu lệnh, bốn gã thị vệ trước sau thân hẳn vốn chờ cơ hội đã lâu, cương đao trong tay múa lên như hoa tuyết, bức bóng kiếm kia vào một khoảng không gian nhỏ hẹp, khoảng không đó ngay lập tức bị nhát đao tập trung toàn bộ tinh khí thần của gã thủ lĩnh phá vỡ.

Bóng kiếm tưởng sẽ bị lưỡi đao chém trúng, không ngờ mạnh mẽ dừng lại được trong khoảng không cực nhỏ hẹp, tránh thoát thêm một lần nữa. Gã thủ lĩnh đã có chuẩn bị từ trước, hẳn gầm lên một tiếng trầm trầm trong họng rồi vỗ mạnh bàn tay trái lên chuôi đao, lưỡi đao đang đà chém xéo chuyển thành đâm ngang, vừa vụn đâm trúng bóng kiếm màu xám.

Bộp!

Một âm thanh rất khê vang lên, bóng kiếm như một con rắn bị đâm trúng vị trí bảy tấc trên thân, vô hồn rơi xuống mặt đất trải đầy lá rụng.

Từ lúc giao chiến tới giờ, đây là lần đầu tiên đám thị vệ chém trúng thanh kiếm của đại kiếm sư nhưng không hề có ai lên tiếng hoan hô, hay nói chính xác là không có thời gian để kịp hoan hô, vì lớp lá khô dưới chân họ đang rùng rùng chuyển động tựa như có một con rắn khổng lồ vừa thức dậy từ sâu bên dưới.

Theo bùn đất lá vụn bắn tung tóe, bóng kiếm màu xám vút lên như điện, nhẹ nhàng phá vỡ tấm giáp trên đầu của một gã thị vệ, cắt đứt động mạch chủ của hắn.

Những tiếng rên rỉ kìm nén thỉnh thoảng lại vang lên trong đao trận, đám thị vệ cứ từng người từng người theo nhau gục xuống, đôi lúc họ cũng chém trúng bóng kiếm ma quỷ kia nhưng rốt cuộc vẫn không có cách nào biến nó hoàn toàn trở thành vật chết. Về mặt gã thủ lĩnh đội thị vệ dần dần trở lên bi phẫn, hẳn cố nén nổi tức giận trong lòng, bước lên phía trước, nắm thanh đao bằng cả hai tay rồi hét lớn, chém tiếp một nhát nữa.

- Hợp!

Mấy tên thị vệ còn sót lại cũng đồng thanh hét lên, bất kể sống chết lao thẳng vào bóng kiếm màu xám, dùng chính một thân máu thịt cùng lưỡi đao trong tay bố trí tấm chắn cuối cùng.

Hai tiếng “xoẹt” nhẹ nhàng vang lên, thân thể vô hồn của hai thị vệ đổ ập xuống đất, gã thủ lĩnh cũng mất nửa vành tai, máu chảy thành giọt, trên thân hắn xuất hiện thêm mấy vết thương ngang dọc đâm đũa máu tươi, trông chẳng khác nào nét bút cuồng thảo của anh đồ gàn trong cơn say túy lúy.

Bóng kiếm màu xám tổng cộng bị đám thị vệ chém trúng bảy lần, tốc độ đã chậm đi rất nhiều so với ban đầu nhưng vẫn không rơi xuống, tà tà vượt qua đao trận bay về phía lão già.

Bây giờ hình dạng của nó đã hiện ra rõ ràng trong mắt mọi người, đó là một thanh tiểu kiếm không chuôi, trên thân kiếm cực mỏng cực nhọn không hề vương một chút máu.

Gã thủ lĩnh đội thị vệ toàn thân đầm máu chống đao quỳ xuống thờ đốc, hắn nghiêng răng ăm ực nghĩ trong lòng: “chỉ cần một đao... một đao nữa thôi là mình và các huynh đệ có thể hoàn thành nhiệm vụ tưởng như không thể hoàn thành này. Ôi, nhưng đại kiếm sư cuối cùng vẫn là đại kiếm sư!”

.....

Quá trình chiến đấu nhìn tưởng lâu nhưng thực ra rất nhanh, chẳng qua là đao chém mấy nhát, kiếm lượn mấy vòng, máu phun vài trận. Trong suốt thời gian đó, lão già ngồi trên xe ngựa vẫn nhắm nghiền đôi mắt, tựa như không hay biết một nỗi nguy hiểm cùng cực đang tiến tới gần.

Không ai để ý rằng đôi tay đặt trên đầu gối lão đang run lên nhẹ, hai ngón tay cái liên tục bấm lên đầu ngón giữa như chuồn chuồn điểm nước, giống như đang tính toán một điều gì đó cực kì phức tạp.

Khi thanh tiểu kiếm không chuôi bay đến phía trước cách mi tâm lão không đầy một thước thì đôi mắt lão già rất cuộc cũng mở ra, liếc khẽ một cái.

Theo cái liếc mắt của lão, thanh kiếm dường như bị sức mạnh vô hình nào đó giữ chặt, đứng yên bất động giữa không trung.

Gã đàn ông to lớn trong rừng sắp bị mọi người quên mất nhìn lên thanh phi kiếm vốn sáng như tuyết giờ bị bàn tay hắc bóp thành sắt vụn, kinh ngạc ngẩn ngơ, nhưng rồi cũng nghĩ ra đó là chuyện gì, hắc vừa sợ vừa giận hét lên:

- Lão ta không phải kiếm sư....

- Lão là niệm sư!

204. Q.1 - Chương 11: Kiếm Ai Đang Than Thở.

Dường như hiểu được tiếng hét của gã đàn ông cao lớn, biết mình vừa rơi vào một cái bẫy, thanh tiểu kiếm không chuôi âm đạm vô quang bỗng rung động kịch liệt giữa không trung, phát ra tiếng kêu ong ong không ngừng, như một chú chim đang bay ngang bay dọc trong lồng hòng tìm đường trốn.

Đôi tay vẫn đặt yên trên đầu gối, lão già nhìn thanh tiểu kiếm cách mi tâm mình không đến một thước bằng ánh mắt nhu hòa tĩnh lặng như sợi tơ, nhưng những sợi tơ này lại chứa đựng sức mạnh kinh khủng, nhanh chóng bọc chết thanh kiếm đang muốn thoát đi khiến nó không có cách nào nhúc nhích nổi.

Nơi ánh mắt của lão già chạm tới nhiệt độ liền hạ xuống nhanh chóng, trong nháy mắt trên thân thanh tiểu kiếm đã phủ một tầng sương mỏng, thanh kiếm rung lên càng ngày càng kịch liệt nhưng trước sau vẫn không thể thoát ra.

Quá trình giãy dụa vô ích đó diễn ra không biết bao lâu, rốt cuộc thanh tiểu kiếm ngân lên một tiếng cuối cùng rồi rơi xuống mặt đất giống như vừa mất đi tính mạng.

Đúng lúc thanh kiếm rơi xuống, phía sau một thân cây trong rừng cách chiếc xe ngựa không xa chợt vọng ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Trong đôi mắt bình tĩnh của lão già thoáng hiện vẻ thả lỏng, hai tay lão chống xuống đầu gối, thân thể gầy gò bỗng bắn vọt lên khỏi xe ngựa, nương theo gió bay vào sâu trong rừng, đến ngay trước mặt gã đàn ông to lớn.

Gã đàn ông quát lớn một tiếng, đưa bàn tay to như cái quạt vờ thẳng xuống, khí thế mạnh mẽ như một hòn núi nhỏ ép lên thân thể gầy gò của lão già, tưởng như chỉ tích tắc sau bàn tay ấy sẽ dễ dàng nghiền nát lão thành một đám máu thịt bầy nhầy.

Lão già lãnh đạm nhìn bàn tay đã tới sát mặt, đôi môi khô khốc hé ra lẩm nhẩm một lời chú không nghe rõ, hai bàn tay dính đầy bùn đất chồng lên nhau đánh ra phía trước tạo thành một thủ ấn.

Theo lời chú như có như không thoát ra khỏi miệng, theo thủ ấn vừa được kết xong, tấm áo choàng cũ nát bắn thiu trên mình lão chợt căng phồng lên, trở thành cực kì cứng rắn, nhìn như không phải lão đang khoác áo choàng mà là áo choàng đang chống đỡ thân mình gầy nhom của lão.

Bàn tay gã đàn ông đang vờ xuống đột nhiên bị cản lại, rung rung trên đỉnh đầu lão già nhưng không có cách nào ấn xuống thêm một tấc, động tác của các bộ phận còn lại trên thân thể gã cũng trở lên vô cùng cứng nhắc chậm chạp, bên khóe mắt bắt đầu chảy ra máu tươi, cái cằm run rẩy liên tục có vẻ cực kì thống khổ.

Sắc mặt của lão già cũng trắng bệch, lão khó nhọc đưa bàn tay phải về phía ngực gã kia, động tác có vẻ hết sức chậm chạp.

Lúc này gã đàn ông to lớn dường như đang bị một sức mạnh kỳ dị nào đó khống chế, chỉ biết trơ mắt nhìn bàn tay đối phương cứ từng tắc từng tắc tới gần mà không cách nào ngăn lại.

Bàn tay lão già vô thanh vô tức đặt lên ngực gã.

Kình phong ào ạt bắn ra từ chỗ tiếp xúc giữa bàn tay cùng bộ ngực, chợt “rắc” một tiếng, bộ ngực rắn chắc như phiến đá của gã to lớn liền gãy xương đứt thịt, lõm hẳn xuống một đoạn.

Nương theo kình phong, thân hình lão già nhanh chóng lui lại, vạt áo choàng phần phật trong gió, nháy mắt đã tới cạnh chiếc xe ngựa, lão khoanh chân ngồi xuống.

Tới lui cũng chỉ vài cái tích tắc lão già đã quay trở lại, đôi tay nhẹ nhàng đặt xuống đầu gối, tấm áo choàng vẫn nhàu nát bẩn thỉu như xưa, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Gã đàn ông to lớn giờ mới lấy lại được quyền khống chế thân thể, bàn tay theo quán tính đập xuống mặt đất tạo ra một cái hố lớn, nhưng tất cả đã quá muộn, hấn nhìn vào hố máu trên ngực mình rồi gào lên một tiếng bất cam cuối cùng, ngã xuống mặt đất như một ngọn núi âm âm sụp đổ.

Lão già ngồi bên xe ngựa liếc mắt nhìn rồi gập người ho khan dữ dội, thậm chí có thể nhìn thấy cả mấy vết máu đỏ tươi bắn lên tấm áo.

Đám thị vệ bố trí đao trận không để ý sống chết chém giết với thanh tiểu kiếm để tranh thủ khoảng thời gian vô cùng quý giá cho lão tính toán được vị trí gã đại kiếm sư của đối phương ẩn nấp, sau đó lấy tiểu kiếm làm cầu nối dùng niệm lực cách không đả thương kẻ địch, đánh xong một đòn này khiến tâm thần lão tổn hao cực lớn.

Quá trình sau đó lão bay vào rừng dùng tay đánh chết tên to xác kia nhìn tưởng nhân nhả nhưng thực ra là hành động hết sức mạo hiểm, khiến niệm lực trong khí hải tuyết sơn bị dùng sạch sẽ, thân thể lão giờ đây cực kì yếu ớt.

May mà đại cục đã định.

Trận chiến bên đường Bắc Sơn chấm dứt, đám mã tặc đi theo công chúa đã dùng chính sự dũng cảm và thiện chiến trong chiến đấu để biểu hiện lòng trung thành, khi những thanh loan đao của thảo nguyên lấy đi tính mạng đám tử sĩ đối phương, họ cũng phải trả cái giá rất đắt, những kẻ may mắn còn sống sót toàn thân dẫm máu, mệt mỏi đến nỗi không cách nào đứng dậy được.

Người sống sót và có thể đứng lên trong đám thị vệ lại càng ít.

.....

Lão già quan sát thân cây đại thụ cách đó không xa bằng ánh mắt phức tạp.

Sắc trời ngày một tối thêm, không gian đầu đường Bắc Sơn hoàn toàn tĩnh lặng, lớp vỏ trên thân đại thụ bong ra liên tục như một người bị uống thuốc lão hóa, đây đó trên cây xuất hiện những vết mục nát, hình như nó sắp đổ sụp đến nơi.

Một thư sinh độ tuổi trung niên mặc trường bào màu xanh thong thả bước ra từ sau thân cây, lưng đeo một vỏ kiếm hình tròn trống không, khuôn mặt tuần tú, tuy tuổi hấn hơi lớn nhưng nếu đứng trên một con thuyền hoa trong thành Trường An tất có thể tả bằng hai từ phiêu dật.

Tiếc là nhìn bộ dạng hấn lúc này nói thế nào cũng không gọi là phiêu dật được, vô số giọt máu nhỏ bé chảy ra từ lỗ chân lông trên mặt biến hấn thành thành một người máu trông rất kinh khủng, một số nơi trên quần áo cũng loáng thoáng thấy những đám màu đỏ thẫm, từ đó có thể đoán ra thân thể dưới những nơi bị quần áo che khuất kia cũng phủ toàn là máu.

Gã thư sinh đưa tay áo lên lau máu và mồ hôi đọng trên trán, hết nhìn lão già ngồi bên xe ngựa lại nhìn vỏ kiếm trống không đặt cạnh lão, nhẹ giọng cảm thán:

- Một bước sai, cả bàn thua, không ngờ cung phụng Lữ Thanh Thần của Nam môn Hạo Thiên đạo lại bỏ kiếm tu niệm, tin tức này nếu truyền ra không biết sẽ khiến bao nhiêu người kinh hãi đây.

Hấn lặng lẽ một lát rồi cảm khái nói tiếp:

- Điều khó tưởng tượng hơn là người cao tuổi như vậy mà vẫn đột phá thành công đến cảnh giới động huyền. Lẽ nào Hạo Thiên đạo lại có bí quyết riêng?

Lão già được gọi là Lữ Thanh Thần chỉ ôn tồn đáp:

- Từ khi theo điện hạ đi lên phía bắc, trên thảo nguyên được chứng kiến những phong cảnh tình người khác loại nên đột nhiên nảy sinh xúc động, vì thế cảnh giới may mắn tăng lên, không liên quan gì đến đạo pháp của bản môn cả.

Nghe được câu trả lời ngoài dự tính, gã thư sinh hơi giật mình, hẩn im lặng rất lâu như ngộ ra điều gì đó rồi nhìn gã thủ lĩnh đội thị vệ đang chống đao quỳ dưới đất, nói một cách cực kì thành khẩn:

- Từ khi đạt tới cảnh giới đại kiếm sư, ta luôn nghĩ rằng loại sức mạnh của thế tục không còn cách nào chống lại mình, nhưng đến hôm nay người cùng thuộc hạ đã dạy cho ta một bài học.

Rồi gã hướng về đám thị vệ trọng thương đang nằm trên lá rụng chấp tay thi lễ, khen ngợi:

- Có những người lính anh hùng bất khuất như các người chính là may mắn của Đại Đường ta.

Thủ lĩnh đội thị vệ chỉ hơi cúi đầu đáp lễ chứ không lên tiếng.

- Trong Trường An cũng không có nhiều đại kiếm sư, ta lại không nhận ra người. - Lữ Thanh Thần nhìn gã thư sinh cả người đầm máu, nói - Thư viện quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long.

Nghe thấy hai từ “thư viện”, những kẻ còn may mắn sống sót xung quanh đều lộ ra vẻ khiếp sợ và khó tin, chẳng lẽ trận ám sát nhằm vào điện hạ này lại liên quan đến thư viện có địa vị cao thượng?

Ninh Khuyết vô thức liếc sang cô tỳ nữ bên cạnh, thấy mặt nàng lộ vẻ đăm chiêu nhưng rõ ràng không hề tin vào phỏng đoán này.

Gã thư sinh ngẩn người rồi lắc đầu cười buồn:

- Không ngờ người lại nhìn ra lai lịch của ta, có điều một kẻ chẳng ra gì như ta sao dám nhận bừa khiến thư viện phải hổ thẹn được... Ta chỉ là một đứa học sinh ngu ngốc đã bị đuổi khỏi thư viện thôi.

Đứng trước một kẻ địch toàn thân đầy máu, lung lay muốn ngã nhưng đám thị vệ và người man còn sống sót lại tỏ ra cực kì căng thẳng như lâm đại địch.

Ninh Khuyết cũng rất căng thẳng, nhưng lúc này cảm giác hưng phấn khó kiềm chế đang tràn ngập trong lòng hắn.

Ở Vị Thành đã rất nhiều năm, học tập Thái Thượng Cầm Ứng Thiên rất nhiều năm, nghe cũng rất nhiều lời đồn thổi tưởng tượng nơi đầu đường cuối phố về những cường giả này nhưng trận chiến bên đường Bắc Sơn chính là lần đầu tiên trong đời Ninh Khuyết được tận mắt chứng kiến cảnh cường giả ra tay.

Nghe nói những vị tướng tài giỏi trong quân đội Đại Đường mỗi người đều có thủ đoạn bá đạo riêng, nhưng nhiều năm nay biên giới luôn trong tình trạng yên bình, một tên binh sĩ nhỏ xíu như hắn lấy đâu ra cơ hội xem qua loại chiến đấu này cơ chứ.

Tiểu kiếm bay lượn giữa không gian đầy lá rụng, lực sĩ sức nhỏ núi ném đá phá xe, hai mắt nhắm chặt niệm lực tung hoành, cách không đả thương người..., những điều thần kì khó tin cứ diễn ra liên tiếp trong khoảng thời gian ngắn ngủi khiến tâm thần hắn như muốn bay lên, không cách nào kìm nén được.

Ba cụm từ “thư viện”, “bị đuổi”, “học sinh ngu ngốc” truyền tới tai khiến hắn hơi tỉnh táo rồi da đầu lại tê rần đi.

Một tên học sinh ngu ngốc bị đuổi khỏi thư viện, chỉ dùng một thanh tiểu kiếm không chuôi ảm đạm lại có thể giết chết gần mười thị vệ tinh nhuệ nhất của Đại Đường, vậy những học sinh thực sự trong thư viện kia sẽ hùng mạnh tới mức nào?

- Chắc là người của Hạ Hầu. - Cô tỳ nữ lạnh lùng nói nhỏ.

Nghe thấy hai chữ Hạ Hầu, Ninh Khuyết hơi run lên, thân thể cứng đờ ra, một lúc sau mới bình thường trở lại nhưng ánh mắt đầy cảm thán lúc này đã biến thành lạnh lùng tính toán.

- Người tu luyện Hạo Thiên kiếm đạo nên việc đoán được người là học sinh của thư viện cũng chẳng có gì khó khăn cả. - Lữ Thanh Thần nói - Nhưng cũng thật đáng tiếc, trước khi bị đuổi người cũng chưa học thêm được gì nhiều trong tầng thứ hai nên kiếm mới xuất ra thế như sấm sét, cuối cùng bị người cường ép biến thành linh động quỷ dị, khí thế Hạo Thiên trọng về thẳng thắn không quanh co, người đã đi vào đường rẽ, đây là loại lựa chọn gân gà. Nếu là hai mươi năm trước đang lúc tráng niên, dù ta chưa đạt tới cảnh giới động huyền nhưng người cũng không phải đối thủ của ta.

Gã thư sinh cúi đầu mỉm cười, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú đầy máu trông vô cùng thê lương.

Thân là một đại kiếm sư đã bước vào cảnh giới động huyền, gã thư sinh sau khi đồng ý nhận nhiệm vụ ám sát công chúa điện hạ, biết thực lực của lão già bên cạnh nàng vốn tưởng hành động này sẽ rất đơn giản, nhưng thế lực cung cấp thông tin tình báo cho hắn cũng không biết chuyện lão già đã đạt tới cảnh giới động huyền trong thời gian sống trên thảo nguyên. Chuyện càng khiến người ta khiếp sợ hơn là một cao nhân của Nam môn Hạo Thiên đạo không ngờ lại bỏ kiếm theo niệm.

Dẫu có thể hắn cũng không đến nỗi không có lực tiếp chiến, hắn còn sai lầm ở chỗ đánh giá quá thấp năng lực của những thị vệ Đại Đường kia, khoảng thời gian bị bọn họ vây đánh đủ giúp Lữ Thanh Thần kịp tính toán ra vị trí của hắn.

Bị cường giả cùng cảnh giới, nhất là niệm sư, tính toán ra vị trí là điều hết sức nguy hiểm. Đầu tiên Lữ Thanh Thần không chế phi kiếm của hắn, sau đó dùng nó làm cầu nối cho niệm lực tấn công, đối mặt với niệm sư nổi danh về tốc độ sát thương vô địch hắn chẳng có biện pháp đối phó nào cả, bị niệm lực của đối phương xâm nhập thẳng vào thức hải tuyết sơn, đánh nát lục phủ ngũ tạng, ép máu tươi trong cơ thể phun ra.

Biết hôm nay chắc chắn phải chết bên đường Bắc Sơn, hắn đương nhiên chẳng buồn để ý đến mấy câu bình luận của Lữ Thanh Thần, nhưng dẫu có chết thì trước đó vẫn phải hoàn thành một số việc.

205. Q.1 - Chương 12: Thủ Đoạn Ma Tông Và Mũi Tên Của Người Lính Biên Thùy.

Lữ Thanh Thần dứt lời lại ho dữ dội.

Trong trí tưởng tượng của người phạm niệm sư luôn huyền diệu thần bí nhất, nhưng bản thân giới niệm sư tự biết niệm lực thoát nghe có vẻ thần kì nhưng thật ra lại là một con dao hai lưỡi, vừa sát thương kẻ địch vừa gây tổn hại rất lớn đến tinh thần thức hải thậm chí cả thân thể của chính họ.

Liếc qua cái xác như một ngọn núi nhỏ đang nằm trong rừng rồi nghĩ đến số lượng cường giả vốn ít ỏi của đế quốc sau sự việc này lại mất thêm hai người, Lữ Thanh Thần cảm thấy vô cùng tiếc nuối, thậm chí đôi phần buồn bã trước cảnh thế hệ sau không bằng thế hệ trước. Lão lắc đầu than:

- Cường giả của Đại Đường ta mặc dù chen nhau xuất hiện nhưng kẻ đạt đến cảnh giới đại kiếm sư cũng không nhiều, với tài năng của người lại mang xuất thân thư viện vốn có thể ra sức vì đất nước, có sao đi tiếp tay cho lũ giặc làm bậy?

- Giặc? Thế nào là giặc? Thanh Thần tiên sinh, ngài xuất thân từ Hạo Thiên đạo vậy hắn phải biết đến lời bình luận năm xưa bị người ta xóa khỏi Khâm Thiên Giám: bóng đêm che trời, vận nước chao nghiêng.

Từ biểu hiện của đám thị vệ, gã thư sinh đã đoán được mục tiêu của trận ám sát không ở trong xe, cô gái đã chết kia chỉ là một kẻ thế thân, hắn nhìn cỗ xe nát vụn cười nhạt:

- Ta không quan tâm Hạ Hầu tướng quân muốn gì, chỉ cần biết hắn và ta có chung mục đích giết chết con yêu nữ trong đội ngũ của các ngươi là đủ rồi!

Lữ Thanh Thần lặng lẽ hỏi tưởng lại sự kiện Khâm Thiên Giám diễn ra sôi sục hơn chục năm trước, một lúc lâu sau lắc đầu nói:

- Tôn chỉ của thư viện không quản đến những gì nằm ngoài lục hợp, huống hồ ta xuất thân Hạo Thiên đạo vốn không tin mấy cái thuyết thần bí đó, người cần gì phải nhiều lời. Hơn nữa ta đi theo công chúa điện hạ

đã hơn bốn năm nên biết nàng không phải là kẻ ứng với dự đoán kia.

Nghe được bí mật chưa bao giờ lan đến tai giới bình dân tầng chót của đế quốc, Ninh Khuyết mơ hồ đoán được tại sao năm xưa công chúa điện hạ nhất định phải xuất giá đến thảo nguyên, tại sao hoàng đế bệ hạ luôn yêu thương nàng cuối cùng phải hạ chỉ đồng ý.

Nghĩ thông rồi, hẳn không nhận được quay sang liếc nàng một cái, chỉ thấy vẻ mặt nàng lạnh lẽo như đá, cực kì khó coi.

Gã thư sinh thu lại cảm xúc trên khuôn mặt, hẳn không trả lời Lữ Thanh Thần mà nhắm mắt hít thật sâu, theo nhịp hô hấp, lớp lá khô xung quanh dần dần cuộn lên, tấm trường bào màu xanh trên người tung bay phấp phới theo gió.

- Người còn muốn làm gì nữa?

Lữ Thanh Thần cau mày:

- Ta đã cho thời gian bảy mươi hơi thở nhưng người vẫn không thể điều tức thành công chứng tỏ phủ tạng của người đã vỡ nát, khí hải bị hủy, ngay cả thanh kiếm bản mạng cũng bị phá, giờ đây sức người còn thua một tên lính hạng bét, lẽ nào còn muốn gây chuyện ư?

Trong suy nghĩ của người bình thường, những kẻ có thể điều động nguyên khí đất trời như kiếm sư hay niệm sư đều vô cùng thần bí khó lường, thậm chí không ít dân chúng thiếu hiểu biết còn tin rằng người tu hành đã vượt ra khỏi vòng sinh tử, vì thế đám thị vệ và người man dù biết gã thư sinh bị trọng thương, đang trong cảnh dầu khô đèn tắt nhưng vẫn cảnh giác vạn phần không dám lơ là. Tận đến khi nghe được mấy câu của Lữ Thanh Thần họ mới dám tin rằng tên đại kiếm sư kinh khủng kia đã chẳng còn uy hiếp được ai nữa, cơn mệt mỏi rã rời lập tức kéo ập đến chiếm cứ cả thể xác lẫn linh hồn họ.

Chỉ có Ninh Khuyết luôn giữ tâm lý cảnh giác, hẳn giấu mình nằm yên trong lá rụng như một con chim săn mồi, mắt không rời khỏi gã thư sinh toàn thân đầm máu đứng bên cây đại thụ, cây cung trong tay di chuyển từng tắc một đến góc độ bắn tốt nhất.

Người Đại Đường có truyền thống coi vinh dự quan trọng hơn mạng sống, từ sĩ phu đến dân chúng đều cực kì tôn sùng phong độ khí phách, trong mắt họ một kẻ địch sắp ngã xuống khi đang chiến đấu phải được đối xử cho xứng với địa vị tài năng của hắn.

Kẻ sắp mất mạng ở đây là một đại kiếm sư cao quý nên thủ lĩnh đội thị vệ vẫn cúi đầu đáp lễ dù đối phương đã giết rất nhiều thuộc hạ trung thành và tận tâm, Lữ Thanh Thần vẫn phớt lờ trò chuyện giải thích những điều nghi hoặc, hoàn thành tâm nguyện trao đổi ngôn ngữ cuối cùng trong đời của gã.

Rất tiếc Ninh Khuyết chưa bao giờ là một người Đường điển hình.

Hắn tuy trọng vinh dự nhưng nhỏ toẹt vào quan điểm vinh quang là tính mạng, đối với hắn trên đời chẳng có thứ gì quý hơn mạng sống, mà giả như nếu có cũng không đến lượt cái gọi là vinh quang kia.

Hắn - một binh sĩ nhỏ xíu nơi biên giới, chưa từng biết đến phương thức chiến đấu của người tu hành, thậm chí đây là lần thứ nhất hắn được xem loại chiến đấu này.

Nhưng vị đại kiếm sư đã trở thành kẻ địch, vậy hắn sẽ luôn giữ vững cảnh giác, sẽ dùng bất cứ biện pháp nào để giết đối phương vào bất cứ khi nào.

Cuộc sống lưu lạc từ thuở nhỏ cùng vô số lần thấy máu trên đao người man nơi dải đất biên cương đã nuôi dưỡng quan niệm thâm căn cố đế trong lòng gã thiếu niên: chỉ có kẻ địch đã chết mới là kẻ địch vô hại, kẻ địch tất thử là kẻ địch tốt nhất, và chỉ khi đứng trước một cái xác hắn mới bỏ mũ nghiêng mình biểu hiện lòng kính trọng lớn lao.

.....

Đột nhiên dị biến nảy sinh, hay có thể nói nảy sinh đúng như dự đoán của Ninh Khuyết.

Lá rụng quanh thân cổ thụ điên cuồng cuộn xoáy, tấm trường bào màu xanh trên mình gã thư sinh tung bay phấp phới, những tia máu liên tục phun ra từ ngũ quan hắn tựa như có một sức mạnh vô hình kính

khủng từ trong đám lá rụng, từ trong trời đất không ngừng đổ vào trong cơ thể, ép sạch máu cùng sức lực của hắn ra ngoài.

- Thu trời đất vào trong!

Thấy cảnh tượng đó, Lữ Thanh Thần biến sắc, lão giận dữ quát lớn:

- Người trong thư viện dùng thủ đoạn của Ma tông? Người... thật không ngờ người dám khi sư diệt tổ.

Từ đầu đến cuối dù trận chiến bên đường Bắc Sơn diễn ra thê thảm khốc liệt đến đâu lão cũng chưa hề động dung, trong con mắt người Đường một khi địch ta đối mặt thì thắng thua sống chết là chuyện thường tình, tịnh không liên quan đến mấy thứ đạo đức chính nghĩa, nhưng giờ phát hiện ra gã thư sinh sử dụng thủ đoạn chết chum của Ma tông, lão đã nổi giận!

- Nếu là chính đạo, sao phải ngại dùng thủ đoạn Ma đạo? - Gã thư sinh chậm rãi nâng cánh tay phải chỉ về lão già ngồi bên xe ngựa, lạnh lùng nói - Nếu phải trầm luân, vậy hãy để ta trầm luân vào Minh giới, muốn kiếp không được siêu sinh.

Tiếng nói vừa dứt, chỗ cuối ngón trỏ của hắn bỗng nhiên xuất hiện một vết đứt sâu hoắm đến tận xương, chỉ nghe gã thư sinh rên lên một tiếng, ngón tay trỏ đã rời hẳn khỏi bàn tay rồi đột ngột tăng tốc, biến thành một mũi tên máu điên cuồng bắn thẳng tới mặt Lữ Thanh Thần.

Thu nguyên khí đất trời vào trong cơ thể, chấp nhận thịt nát xương tan, dùng chính máu thịt bản thân hóa thành bản mạng phi kiếm, ngưng tụ công lực cả đời vào một đòn, đây chính là thủ đoạn cực kì quen thuộc của Ma tông!

Đối với đội ngũ hộ tống công chúa, Lữ Thanh Thần là chỗ dựa lớn nhất, đặc biệt sau khi đám người man trên thảo nguyên cùng bọn thị vệ đều tử thương thảm trọng, gần như không kẻ nào còn khả năng chiến đấu tiếp thì vai trò của lão càng quan trọng hơn. Nếu chẳng may lão bỏ mạng dưới ngón tay gậy này họ biết lấy gì chống lại cơn điên cuồng trước khi chết của tên đại kiếm sư đây?

Hai gã người man hú lên nhào tới thư sinh nhưng chưa được ba bước thì một kẻ đã ngã nhào trên mặt đất, loạng choạng trong tay bị văng ra ngoài.

Thủ lĩnh đội thị vệ đang quỳ trên mặt đất liền nằm hẳn xuống rồi khó nhọc bò về phía trước, cách chỗ hắn không xa có cây nỏ do một thị vệ đã chết bỏ lại, nhưng dù đã cố hết sức mà tốc độ của hắn vẫn quá chậm, chắc khi chạm tới cây nỏ thì Lữ Thanh Thần vốn suy yếu đến không thể yếu hơn đã bị ngón tay kia bắn trúng rồi.

Không ai trong đội xe có thể tưởng tượng tới việc một gã đại kiếm sư xuất thân thư viện đột nhiên dùng thủ đoạn của Ma tông, đã không có sự chuẩn bị từ trước thì chỉ còn cách trở mắt nhìn Lữ Thanh Thần bị giết rồi cả đoàn người cũng bị giết theo luôn.

Ninh Khuyết là ngoại lệ.

Hắn đã chuẩn bị từ rất lâu.

Khi gã thư sinh còn lải nhải than thở, hắn dùng thời gian tìm kiếm vị trí tốt nhất.

Khi gã thư sinh vừa bắt đầu thu nguyên khí vào thân thể, hắn đã đứng thẳng hai chân trên lá rụng, giờ cây cung trông rất tầm thường bằng gỗ hoàng dương lên nhắm thẳng vào đối phương.

Cánh tay phải co lại truyền lực đến cổ tay, cây cung bị kéo ra thành hình trăng tròn, thân cung cứng rắn chịu một lực rất lớn phát ra những tiếng kêu kè kệt, mũi tên đặt trên dây hơi rung rung rồi hoàn toàn ổn định tựa như một con rắn đang thu mình sẵn sàng cho cuộc tấn công.

Khi ngón tay gã thư sinh vừa bay ra, Ninh Khuyết cũng buông tay phải, chỉ nghe “păng” một tiếng, mũi tên bắn ra nhanh như điện xẹt, nó xuyên qua vài chiếc lá rụng rồi bắn vào giữa ngực đối phương.

Ông! Ông! Ông!

Cây cung dao động liên tục, mũi tên xé rách màn đêm, khi ngón tay của gã thư sinh đến trước mặt Lữ Thanh Thần, mũi tên đã kịp chạm vào ngực hắn rồi.

Thân thể người tu hành cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với người bình thường, nhất là đám kiếm sư, niệm sư, phù sư bởi liên tục minh tướng nhiều năm nên càng thêm yếu ớt, phải luôn chú ý đến phòng ngự cận thân. Ngoài những kẻ bảo vệ bên cạnh như đám thị vệ hay tử sĩ, họ luôn mặc thêm một lớp giáp nhẹ phía trong trường bào để phòng ngừa thích khách đánh lén.

Trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, gã đại kiếm sư có xuất thân thư viện này quyết chí sử dụng thủ đoạn Ma tông hòng sát hại niệm sư mạnh nhất của đối phương, chưa thành công chưa thôi, vì vậy lúc phát hiện ra có người dùng tên bắn lén hắn cũng mặc kệ coi như không thấy.

Trong thức hải ý niệm của hắn lúc này chỉ còn hồ nước tạo thành từ nguyên khí đất trời đang chao đảo, hành động cắt đứt ngón tay đã tạo ra một sợi dây liên hệ mỏng manh với hồ nước đó, do đó gã thư sinh phải tập chung toàn bộ sức mạnh tinh thần mới mong hoàn thành đòn đánh cuối cùng, hắn quyết không cho phép bất cứ một thứ gì làm xao động tâm trạng của mình, kể cả một mũi tên lạnh lẽo sắp đâm vào cơ thể.

Hơn nữa, hắn tin rằng với cự li xa như vậy, mũi tên đó không thể xuyên nổi tấm giáp mềm được chế tạo rất tinh vi, không thể lấy đi mạng sống của hắn.

Phụp!

Mũi tên bắn vào ngực hắn, nó xoay tròn cực nhanh, tốc độ nhanh hơn những mũi tên bình thường không biết bao nhiêu lần, đầu tên sắc nhọn trong nháy mắt xuyên qua trường bào màu xanh rồi lách vào một khe hở rất nhỏ trên tấm giáp mềm.

Tên đâm vào thịt ba phân, máu tươi chảy ra. (sao giống cảnh tượng ấy ấy ấy quá vậy)

Gã thư sinh thậm chí không buồn liếc xuống, những giọt máu li ti trên mặt hắn hợp lại với nhau thành những dòng suối nhỏ, chảy vào mấy vết nhăn giữa trán viết ra một chữ xuyên () đầy khổ não.

Mũi tên đâm vào da thịt tuy rất đau nhưng vẫn chưa chết, vậy thì có hề gì?

Đáng tiếc Ninh Khuyết không chỉ bắn ra độc một tên.

206. Q.1 - Chương 13: Đóa Hoa Đỏ Trên Tấm Áo Xanh

Sột!

Âm thanh ghê rợn do tên cắm vào da thịt vang lên, mũi tên thứ hai và thứ ba gần như không có trước sau nối đuôi bay tới, lần lượt chui đúng vào vị trí trên tấm giáp mềm đã bị mũi tên đầu tiên phá vỡ.

Không ai biết Ninh Khuyết làm cách nào để bắn ra ba phát tên liên tiếp trong vài tích tắc chỉ bằng cây cung gỗ hoàng dương trông chẳng có gì đặc biệt kia, càng không ai nghĩ được một tên lính bình thường như hắn lấy đầu ra tài bắn cung siêu phàm như vậy, ba phát tên liên tiếp đều trúng một điểm duy nhất.

Gã thư sinh liên tục bị đẩy về phía sau hai bước, hắn cảm thấy ngực mình dường như đang ấm lên rồi dần dần biến thành nóng hổi.

Hắn vô thức cúi đầu xuống liền nhìn thấy một mũi tên đã cắm sâu trong ngực, chỉ còn đuôi tên cùng đoạn thân tên rất ngắn ló ra ngoài, máu tươi ướt áo, tựa như trên ngực nở ra một bông hoa đỏ thắm.

Đôi mắt gã thư sinh tràn ngập vẻ không thể tin nổi, hắn nhìn chằm chằm vào đóa hoa đỏ rồi ngã phệt xuống mặt đất.

Dẫu là người tu hành, dẫu có dùng thủ đoạn Ma tông thu nguyên khí đất trời vào cơ thể, nhưng ai có thể tiếp tục điều khiển ý niệm của mình một khi trái tim đã bị bắn xuyên?

Khi hắn ngồi xuống, sợi tơ vô hình trong trời đất liền đứt phụt theo.

Đầu ngón tay đầy máu mất đi khổng chế liền không thể uy hiếp đến tính mạng vị niệm sư dù lão đã trở lên yếu ớt vô cùng.

Lữ Thanh Thần hơi nướng mày đánh bay ngón tay trước mặt.

Ngón tay bay sát qua mặt lão đâm lên cổ xe ngựa, sau mấy tiếng động rầm rắc một nửa cổ xe đã sụp xuống, nát vụn.

Trong ngón tay đó chứa đựng không ít nguyên khí trời đất được gã thư sinh thu vào trước đó, tuy đã mất đi sự khống chế của ý niệm nhưng vẫn tạo được sức phá hoại kinh khủng. Nếu không có ba mũi tên kia, chắc chắn nó sẽ gây ra thương tổn nghiêm trọng cho Lữ Thanh Thần, khi đó trận ám sát này sẽ chuyển sang một kết cục hoàn toàn khác.

Đám người xung quanh tất nhiên hiểu được điều này, gã thư sinh lại càng rõ hơn, hắn đau đớn ngẩng đầu nhìn về phía sau trận địa phòng thủ, muốn nhìn xem mặt mũi kẻ vừa bắn lén mình rốt cuộc tròn méo ra sao.

Bắn ba mũi tên đúng thời điểm quan trọng nhất, dùng tài bắn cung mạnh mẽ vô song phá vỡ tấm áo giáp quý giá, giết chết vị đại kiếm sư một cách cực kì khó tin, chặn đứng cơn sóng dữ, cứu công chúa Đại Đường khỏi cơn nguy nan... tất cả những chuyện đó còn chưa xứng để hắn nhận lấy ánh mắt biết ơn, kính sợ thậm chí sùng bái của những người xung quanh sao?

Ninh Khuyết không nghĩ vậy, hắn vẫn nắm chắc cây cung trong tay, tên lên dây, cung kéo ra, nhằm vào gã đại kiếm sư ngồi dưới đất, hai lỗ tai chăm chú lắng nghe từng tiếng động nhỏ nhất trong rừng.

Hắn đang cảnh giác.

“Hạ Hầu”.

“Hạ Hầu”.

“Hạ Hầu...”

Từ lúc cô tỳ nữ nhận định gã đại kiếm sư chính là tay sai của Hạ Hầu và bản thân đối phương cũng công nhận chuyện ấy, trong đầu Ninh Khuyết vẫn liên tục lẩm nhẩm cái tên này.

Hạ Hầu không phải Hạ Hầu Đông, Hạ Hầu Tây gì đó.

Hắn họ Hạ tên Hầu.

Là một trong bốn người nắm trong tay quyền lực cao nhất của Đại Đường, võ công hắn cao cường không ai sánh kịp, chiến tích huy hoàng rực rỡ, tính cách cực kì lạnh lùng kiêu ngạo, suốt đời hầu như luôn trấn thủ trong Mãnh Liễu doanh được canh phòng nghiêm ngặt, lấy hung tàn hiếu sát mà nổi danh thiên hạ.

Bản thân hắn họ Hạ nhưng lại không cho phép đám con cháu lấy họ Hạ mà phải dùng chính tên hắn làm họ, con trưởng tên Hạ Hầu Kính, con thứ Hạ Hầu Uy. Trước sự lạ đời như vậy, có một học sĩ trong triều hoạch họe hắn thì Hạ Hầu ngạo mạn đáp lại:

- Ta sẽ tạo ra một dòng họ lưu truyền muôn đời, lấy ta làm thủy tổ, tên ta phải là họ. Họ Hạ Hầu.

.....

Hạ Hầu tướng quân là danh nhân nhưng đó không phải nguyên nhân mà Ninh Khuyết cứ lẩm nhẩm tên hắn trong đầu, lòng ngổn ngang trăm mối từ ngõ ngắc đến khiếp sợ rồi châm biếm coi thường.

Từ lúc hắn được bốn tuổi, cái tên được che phủ bằng máu tươi, dương danh bằng hung tàn này đã khắc sâu trong lòng, chưa giây phút nào quên được.

Ninh Khuyết chưa từng thấy mặt Hạ Hầu.

Nhưng hắn rất tường tận Hạ Hầu thích gì ghét gì, tiểu thiếp được Hạ Hầu sủng ái nhất là ai, vì sao sau đó Hạ Hầu lại sai người nấu nạng, hắn biết mỗi bữa Hạ Hầu đều ăn ba cân thịt dê, thậm chí ngay cả quy luật vào nhà xí hàng ngày của Hạ Hầu cũng rõ như lòng bàn tay.

Hắn tin rằng trên khắp thế gian mình là người hiểu vị danh tướng Đại Đường này nhất, vì hắn cũng tin rằng không người nào trên đời khát khao được đưa lưỡi đao vào họng Hạ Hầu bằng hắn.

Ẩn giấu sâu dưới bề ngoài thô lỗ bạo ngược của vị tướng quân này là một trái tim lạnh lùng sáng suốt, hần tàn nhẫn hiếu sát nhưng chỉ tin vào chính đôi tay của mình, do đó hần tuyệt đối không đặt mọi hy vọng ám sát công chúa thành công lên mình gã thư sinh thuộc hàng đại kiếm sư nửa mùa kia.

Hần nhất định sẽ phá ra những tử sĩ trung thành nhất làm nhiệm vụ ẩn mình trong bóng tối quan sát tình hình, thậm chí cả nhiệm vụ nhảy ra kết thúc tất cả vào thời điểm quan trọng nhất.

Trong mắt Ninh Khuyết, hiện tại chính là thời điểm tốt nhất.

Một nửa cỗ xe đã vỡ nát, nửa kia còn nguyên, phía trong lộ ra một đứa bé trai mặt mũi đầy bụi đang ngồi khóc nỉ non, cô tỳ nữ vội vàng nhắc váy định chạy tới.

Bàn tay phải của Ninh Khuyết nhanh như chớp xô nàng ngã nhoài xuống đất.

Những ngọn cây phía trên đầu chợt nổ tung, mảnh vụn bắn ra rào rào che khuất tầm mắt mọi người, từ trong đám mảnh vụn đó hai gã bật mặt mặc đồ đen hiện ra, chúng hét lên rồi ném xuống hai viên đạn bằng kim loại đồng thời rút trường kiếm từ sau lưng ra, ánh kiếm lạnh lẽo thấu xương.

Hai viên đạn kim loại có sơn đỏ bên ngoài chính là loại đạn lửa có số lượng cực ít chỉ được phân phối cho quân tinh nhuệ đóng ở biên giới của Đại Đường, khả năng gây cháy vô cùng khủng khiếp.

Ninh Khuyết quanh năm sống trong quân doanh nơi biên giới nên đương nhiên không lạ lắm gì, hần cấp tốc ném cung tên xuống rồi thò cả hai tay ra phía sau nắm lấy chuỗi đao, miệng gào lên:

- Ô!

207. Q.1 - Chương 14: Ta Có Ba Thanh Đao

Chỉ duy nhất một chữ “ô”

Phía trước không có động từ.

Ninh Khuyết cũng không hô tên Tang Tang.

Hai người đã sống cùng nhau từ thuở nhỏ, cùng trải qua cuộc sống gian nan từ trong rừng rậm đến trên thảo nguyên suốt bao mùa nóng lạnh nên tâm lý tương thông, phối hợp cực kỳ ăn ý, chỉ cần một ánh mắt, một cái dấu tay, một từ một ngữ thôi là người này đã hiểu người kia muốn ám chỉ điều gì.

Từ “ô” vừa vang lên, Tang Tang liền chạy tới bên cạnh cô tỳ nữ nhanh như sóc, hai tay kéo mạnh, lập tức chiếc ô còn to hơn cơ thể nàng “phụp” một tiếng mở ra, giống như một bầu trời đen kịt xuất hiện giữa màn đêm trong cánh rừng bên đường Bắc Sơn, che kín trăng sao.

Hai viên đạn lửa vừa rơi xuống mặt đất liền bốc cháy bùng hực rồi lan rất nhanh sang đám lá rụng xung quanh, ngọn lửa càng ngày càng mạnh mẽ, chỉ một lát sau đã trở thành biển lửa cuộn cuộn, thể không thể dập tắt.

Đám người man, thị vệ còn sống sót nhìn thể lửa, lại nghĩ đến vị quý nhân đang nấp đằng xa, toàn thân bỗng lạnh buốt. Họ bị thương quá nặng, không có cách nào đi qua giúp được, đành trơ mắt nhìn bức tường lửa hung hãn dần nuốt chửng mọi thứ xung quanh, miệng phát ra tiếng hú dài tuyệt vọng.

Nhưng họ không biết cây ô màu đen chẳng hề bén lửa, khi ngọn lửa nóng rực liếm lên mặt ô quét dầu bỗng yếu hẳn đi, chẳng hiểu ô được làm từ chất liệu gì mà vừa đen thui như màn đêm, vừa ngăn được lửa mạnh.

Dưới tán ô rộng lớn, Tang Tang căng thẳng cúi thấp đầu, mắt nhắm nghiền, miệng cong lên, đôi tay nhỏ bé túm chặt lấy cán ô, cổ ngăn ngọn lửa kinh khủng chỉ cách vài gang tay kia, bàn tay trái cầm phía cuối cán ô lúc siết vào đến trắng bệch, lúc thả lỏng tưởng sắp rời ra, dường như nàng quá lo lắng, hoặc cũng có thể trong tâm lý đang đấu tranh vì chuyện gì đó.

Cô tỳ nữ cũng nằm dưới tán ô, nàng đưa tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng bên kia, lại nhìn ánh lửa xuyên qua tán ô tựa như những vì sao đỏ rực lấp lánh trên bầu trời đêm,

tâm lý càng thêm lo sợ, mà khi liếc sang quan sát thấy cảnh chiến đấu sắp sửa diễn ra bên ngoài, trong mắt nàng bỗng toát lên nỗi kinh hoàng.

Hai tên áo đen giấu mình trên ngọn cây đã có chuẩn bị trong một thời gian rất lâu rồi, chúng lặng lẽ quan sát những hành động của đám thuộc hạ công chúa, từ đó phán đoán kế hoạch ứng phó của đối phương rồi xác định được chính xác vị trí mục tiêu thực sự cần ám sát, cuối cùng lợi dụng gã to xác và tên đại kiếm sư hấp dẫn sự chú ý của Lữ Thanh Thần vô thanh vô tức tiến sát tận nơi để phát động tấn công.

Khấp không gian đầy mảnh gỗ vụn như sao trời xuyên qua tán lá rụng xuống nhân gian, hai tên áo đen chọn thời điểm cực kì tinh tế và chính xác, vừa ra tay liền ném hai viên đạn lửa rồi áp sát cực nhanh ép đối phương phải lựa chọn chiến đấu cận thân, không cho Ninh Khuyết bất kì cơ hội nào để thi thố tài bắn cung thần kì.

Bọn chúng tuy không phải người tu hành mạnh mẽ vô song nhưng có kĩ năng ám sát chuyên nghiệp hơn nhiều.

Thấy hai gã thích khách lao xuống, vẻ mặt của Ninh Khuyết vẫn không hề tỏ ra hoang mang, hần dứt khoát ném cây cung trong tay đi rồi chẳng cần lấy đà cũng chẳng cần nhún chân tạo thế, đột nhiên nhảy vọt lên vừa lúc hai viên đạn lửa chạm tới lớp lá khô.

Hai viên đạn bắt đầu bốc cháy, thân hình hần lơ lửng phía trên ngọn lửa tựa như đang đạp lửa mà bay.

Hần mạnh mẽ xuyên qua bức tường lửa, đôi chân hơi gập lên, hai tay đưa về phía sau theo quán tính, thân nghiêng về phía trước, động tác vô cùng tự nhiên hài hòa như một con đại bàng đang lướt trên không, chuôi hai cây đao đeo sau lưng trong nháy mắt đã nằm gọn trong tay hần.

Liên tiếp thực hiện một loạt những động tác phức tạp nhưng Ninh Khuyết không hề rời mắt khỏi hai tên sát thủ áo đen, ánh mắt hần tập chung bình tĩnh không chút tạp niệm.

Cô tỳ nữ nhìn qua khe hở cực nhỏ trên mặt ô thấy cảnh Ninh Khuyết nhảy qua lửa, ánh lửa đỏ rọi lên bộ mặt lãnh đạm của gã thiếu niên, trái tim nàng bỗng lạnh buốt.

Trong đầu nàng xẹt lên cảnh tượng nửa năm trước đi theo Thiên Vu săn bắn trên thảo nguyên.

Lần đó, một con hổ phóng ra từ bụi cây vồ tới nàng, hai chân sau cũng co lên, chân trước khum khum, và khi nhìn vào đôi mắt con mãnh thú ấy, nàng cũng thấy sự tập chung lãnh đạm đến lạ kì, không tàn nhẫn, không khát máu, chỉ có bình bình, bình tĩnh đến ung dung. Nhưng ánh mắt bình tĩnh đó là ánh mắt đáng sợ nhất nàng từng gặp phải, nó ám ảnh nàng trong không biết bao nhiêu giấc mơ, đi theo nàng qua không biết bao nhiêu giấc ngủ, khiến nhiều đêm nàng phải hoảng hốt giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đẫm toàn thân.

Tập chung tức là quyết tâm, bình tĩnh tuyệt đối đồng nghĩa với tự tin tuyệt đối, mãnh hổ vồ mỗi bình tĩnh mà không khát máu vì nó nhất định phải xé con mồi ra thành từng mảnh nhỏ, đó chẳng phải vì nó muốn phát tiết sự hung dữ trong người, chỉ là bản năng sinh tồn hình thành qua rất nhiều lần săn giết con mồi, hoặc có thể nói là bản năng trời sinh.

Khuôn mặt Ninh Khuyết trong ánh lửa khiến cô tỳ nữ bỗng vô thức liên tưởng hai thứ lại với nhau.

.....

Những kẻ suốt đời làm bạn với bóng tối như thích khách là những sinh vật mẫn cảm với nguy hiểm nhất trên đời, cô tỳ nữ có thể nhận ra sự đáng sợ ẩn dấu trong khuôn mặt bình tĩnh của Ninh Khuyết thì hai gã thích khách vốn luôn dán chặt ánh mắt vào hần tất nhiên không thể không nhận ra, trong lòng chúng bỗng căng thẳng khác thường, thậm chí còn căng thẳng hơn lần ám sát quân du kỵ của nước Yên năm xưa, bàn tay đang nắm thanh trường kiếm bỗng nhiên cứng đờ.

Trong tiếng gió gào thét, Ninh Khuyết xông tới, một góc trên vạt áo hần bị lửa sém vào, trong bóng đêm tỏa ra những ánh lập lòe yếu ớt.

Hai thanh trường đao rỉ sét được rút khỏi vỏ nhanh như điện, trong rừng đột nhiên vang lên những tiếng đao kiếm chạm nhau loảng xoảng, từng cơn gió thổi qua cuốn những đốm lửa trên vạt áo bay lả tả như những con đom đóm trong đêm, soi sáng thêm khung cảnh chiến trường.

Dao kiếm vừa chạm, Ninh Khuyết dẫn lên phía trước mấy bước, mạnh mẽ xen vào giữa hai gã thích khách, thanh đao trong tay từ chém chuyển thành đẩy, thuận theo sóng kiếm đối phương lướt tới tấn công. Hấn căn bản không cho đối phương có cơ hội biến chiêu, dùng thế áp thế, chỉ nghe phập phập hai tiếng đã chém trúng mạng sườn kẻ địch.

Lưỡi đao sắc bén chém đứt xương ức hai gã thích khách rồi đi thẳng vào lồng ngực, máu thịt đỏ lôm đĩnh đầy mặt đao, chúng gào lên một tiếng thảm thiết rồi bỗng bật phát ý chí mạnh mẽ vô song của quân Đường, trước khi tắt thở liền quăng thanh kiếm trong tay đi túm chặt lấy song đao của đối phương giữ trong ngực mình.

Đúng lúc này, từ trên ngọn cây lại thêm một bóng đen khác hạ xuống như quỷ mị, tay hấn cầm một cây đoản đao sáng như tuyết, mang theo khí thế một đi không trở về nhằm gáy Ninh Khuyết chém tới.

Trong rừng còn tên thích khách thứ ba ẩn nấp!

Ai cũng tưởng hai tên thích khách kia là những kẻ được bố trí ở tuyến hành động cuối cùng, nào ngờ đằng sau bọn chúng vẫn còn kẻ khác, thủ đoạn cẩn thận này thoát trông có vẻ dư thừa nhưng lại chứa đầy sự tàn nhẫn, rõ ràng là hành vi dùng tính mạng của đồng bọn làm vật lót đường!

Không ai ngờ đến, ngoại trừ Ninh Khuyết và cô thị nữ nhỏ bên dưới tán ô.

- Sáu! Hai!

Tang Tang căng thẳng cơ rúm thân hình, đúng lúc tên thích khách thứ ba lao xuống đánh lên nàng nhắm chặt đôi mắt, hô lên hai từ bằng tất cả sức lực.

Chỉ hai chữ số hết sức đơn giản liệu nhắc nhở được Ninh Khuyết điều gì? Phải chăng là ám hiệu chỉ vị trí? Nàng thấy rõ tên thích khách kia hay đơn thuần là phán đoán vị trí của hấn? Cặp đao của Ninh Khuyết vẫn bị bàn tay đầy máu của hai gã thích khách giữ chặt, liệu hấn có thể phản ứng kịp chăng?

- Sáu? Hai? Cao minh thật đấy.

Nghe tiếng hô của Tang Tang, trong lòng Ninh Khuyết oán thăm một câu rồi dứt khoát buông tay, tặng luôn cặp đao cho hai tên thích khách đang dùng tính mạng ôm ấp còn chặt hơn khi ôm tình nhân, đôi bàn tay đã tự do của hấn giờ cao quá đỉnh đầu, trong ánh lửa dần tàn lụi chộp lấy đuôi của cái gói quần chặt bằng vải bông thấm đầy máu tươi phía sau lưng, rút ra cây đao cuối cùng.

Xoạt một tiếng, lưỡi đao đã ra khỏi vỏ, Ninh Khuyết cũng chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại, hấn vặn eo xoay người, dồn sức lực toàn thân lên thanh trường đao rồi bổ một nhát sấm sét vào bầu trời đêm.

Giống như sau gáy có con mắt thứ ba, nhát đao mãnh liệt của Ninh Khuyết bổ cực chuẩn xác vào tên thích khách đang lao xuống, lưỡi đao sắc bén chém bay đoản đao trong tay hấn rồi cứ thế lướt thẳng vào cổ.

Thế đao bất tận, lưỡi đao cắm ngập vào quá nửa cổ mới dừng lại.

Tên thích khách còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã rơi xuống mặt đất, hai đầu gối mềm nhũn quỳ phịch trên nền lá rụng.

Ninh Khuyết lùi lại, đưa tay nắm lấy chuôi cây đao đang cắm trên ngực một gã thích khách, dùng sức rút mạnh ra rồi quay đầu, đi đến trước mặt tên chết quỳ kia xoay tay chém thẳng vào bên kia cổ hấn.

Máu tươi phun ra thành vòi, đầu tên thích khách rơi bộp xuống mặt đất, lăn lông lốc vào tận sâu trong rừng.

Trong cuộc chiến giữa Đại Đường và nước Yên năm xưa, Hạ Hầu tướng quân chỉ huy đội tiên phong đã ám sát vô số du kỵ của quân địch, những tổ ám sát thần bí đó được tạo thành từ những người lính tinh nhuệ nhất, tuy không có người tu hành nhưng sức phá hoại trong chiến đấu lại cực kì kinh khủng, thậm chí từng lập lên kì tích ám sát thành công cả người trong giới tu hành.

Người khác không biết Hạ Hầu tướng quân đã làm thế nào để xây dựng lên đội ngũ đó, nhưng Ninh Khuyết lại rất rõ.

Hấn biết đám thích khách của Hạ Hầu tướng quân luôn hành động theo nhóm ba người.

Vì thế, từ lúc còn rất nhỏ trên lưng hắn đã luôn đeo ba thanh đao.

208. Q.1 - Chương 15: Hắn Là Người Đốn Củi Bên Hồ Sơ Bích.

Đối với một kẻ đã sinh tồn giữa bầy thú dữ từ thuở nhỏ như Ninh Khuyết mà nói, đám sát thủ giấu mặt trong bóng đêm cũng không có gì đáng sợ, hắn chỉ sợ những người tu hành thần bí, bởi vậy chém bay đầu tên thích khách xong, Ninh Khuyết vội quay xuống sườn dốc đã tàn lửa nhật cung, lấp tên nhắm tiếp vào vị đại kiếm sư phía xa xa.

Sự cảnh giác của hắn hình như hơi thừa thãi, gã thư sinh áo xanh đã mất khả năng hành động, chỉ lặng lẽ dựa lưng vào đại thụ, đôi mắt chăm chú nhìn thiếu niên đứng trong ánh lửa, miệng lẩm bẩm một câu không nghe rõ rồi mỉm cười nhắm mắt xuôi tay.

Ninh Khuyết vẫn kiên nhẫn giương cung vào thi thể của gã, rất lâu sau đó, đến khi đôi tay không thể chịu đựng thêm nữa, biến thành run rẩy hắn mới chậm rãi hạ tay xuống, lập tức cảm giác uể oải nhứt mỗi áp đến toàn thân.

Hắn không quay đầu, cất tiếng hỏi:

- Không sao chứ?

Hai viên đạn bốc cháy lan sang đám lá rụng, nhưng do đầu xuyên mặt đất ẩm ướt nên ngọn lửa lụi dần, chiếc ô lớn được cụp xuống kêu đánh roạt, Tang Tang thả người ngồi xồm trên mặt đất, nhìn bóng lưng Ninh Khuyết rồi lắc đầu, tựa hồ nàng biết không cần lên tiếng trả lời thiếu gia cũng biết mình không sao.

Cô tỳ nữ hiểu câu hỏi quan tâm của Ninh Khuyết không đành ỉnh, nàng đứng dậy, nhấc váy chạy thật nhanh về phía chiếc xe ngựa đã vỡ nát một nửa, hai tay điên cuồng gạt bỏ những mảnh gỗ vụn ra rồi kéo thẳng nhóc khấu khính vào lòng, đau lòng lau sạch bụi bặm bám trên mặt nó.

Chỉ còn khoảng sáu bảy tên người man và thị vệ sống sót, họ cố gắng gồng mình đứng lên, nặng nhọc lê tới bên chiếc xe ngựa. Gã thủ lĩnh dẫn đầu đám người quý xuống, hắn đập đầu nói bằng giọng đau khổ:

- Thuộc hạ tác chiến bất lực khiến công chúa điện hạ bị lũ giặc làm kinh sợ, tội thật đáng chết vạn lần.

Dưới ánh sao đêm giàn giụa không gian cùng ngọn lửa còn sót lại, hình ảnh những người đàn ông toàn thân đầm máu quỳ lạy xung quanh cô gái trẻ ôm đứa bé trai trong lòng không gọi lên cảm xúc đau thương mà tràn đầy kiên cường bi tráng.

Tang Tang đi tới cạnh Ninh Khuyết, họ lẳng lặng nhìn cảnh tượng đó, vốn đã đoán ra thân phận của cô tỳ nữ từ lâu nên cả hai cũng lười chẳng muốn rặn ra vẻ mặt giật mình kinh ngạc.

Vừa hít thở nặng nhọc, đám người man và thị vệ vừa giúp nhau đắp thuốc băng bó vết thương, đến khi hô hấp ổn định lại liền bắt tay vào thu dọn chiến trường, họ khiêng mấy tên đồng đội bị thương rất nặng về đồng thời kiểm tra đồng xác chết quân địch, thấy tên nào còn sót lại vài hơi thở lập tức một đao chém chết. Xong xuôi mọi chuyện, cả đám không tự chủ được đều ngoái đầu lại phía sau.

Nhìn gã thiếu niên trong chiếc áo đã cháy xém mất một mảng, ánh mắt bọn thị vệ pha trộn rất nhiều cảm xúc khác nhau, chần động có, không tin nổi có, thậm chí sợ hãi cũng có. Họ đã thấy cảnh Ninh Khuyết ra tay, biết gã thiếu niên này tuy võ nghệ cao cường, kĩ thuật bắn tên siêu đẳng nhưng rõ ràng không thuộc giới cường giả bên ngoài thế tục.

Trong trận chém giết này, công đầu thuộc về đám thị vệ cùng Lữ Thanh Thần, họ ra sức chống lại hai người tu hành mạnh nhất của quân địch, tước đi hầu hết sức mạnh cùng sự sống của gã đại kiếm sư kia Ninh Khuyết mới có cơ hội bắn ba mũi tên kết liễu hắn.

Nhưng cũng chính vì vậy, họ càng cảm nhận được sự đáng sợ của gã thiếu niên.

Bất kể lựa chọn thời cơ hay vị trí ra tay, hắn đều tỏ ra cực kì chính xác tàn nhẫn, rõ ràng ẩn sâu dưới vẻ ngoài non nớt vô hại là một trái tim lạnh lùng tính toán, đặc biệt nhất đao giết tên thích khách thứ ba càng khiến người ta không thể hiểu nổi, làm thế nào để hắn - một kẻ còn nhỏ tuổi như vậy - thực hiện được

chuyện đó? Rốt cục trên thảo nguyên nơi biên giới hãn đã giết bao nhiêu mạng người, chém rụng bao nhiêu cái đầu?

Thủ lĩnh đội thị vệ chống một khúc cây tập tễnh bước lại gần Ninh Khuyết, gã chắp hai tay rồi cúi đầu vái một cái thật sâu, dù trong miệng không thốt ra lời cảm tạ nhưng động tác này đã nói thay tất cả những niềm biết ơn sâu sắc chân thành nhất trong lòng gã.

Ninh Khuyết nắm tay Tang Tang bước tránh sang một bên, không chịu nhận một vái này, đúng như vị kiếm sư đã chết kia từng nói, ý chí sắt đá không sờn cùng kỉ luật nghiêm minh mà những thị vệ Đại Đường đã biểu hiện trong chiến đấu đáng để người ta phải kính trọng, dấu đó là bằng hữu hay kẻ địch.

- Theo như ta thấy võ nghệ của người không phải được học ra từ bất kì sách vở nào, giao đấu một một hãn người không phải đối thủ của ta nhưng ban nãy khi ba gã thích khách xuất hiện đột ngột nếu đặt vào địa vị của người chắc chắn ta không thể chống nổi, đừng nói đến chuyện giết chúng một cách nhẹ nhàng đơn giản như người.

Thủ lĩnh đội thị vệ nhìn khuôn mặt non nớt của Ninh Khuyết, gã cố nén cảm giác kinh hãi trong lòng xuống rồi nói tiếp bằng giọng khàn khàn:

- Chàng trai trẻ, ta thật sự rất tò mò muốn biết một thân bản lĩnh giết người của người đã học được từ đâu?

Ninh Khuyết đưa tay gỡ tóc rối rồi mỉm cười đáp:

- Bản lĩnh giết người đương nhiên là học được trong lúc giết người rồi.

Hiển nhiên hãn không thể nói cho thủ lĩnh đội thị vệ biết kể từ lần đầu nghe thấy cái tên Hạ Hầu vào năm bốn tuổi, Ninh Khuyết đã chuẩn bị tinh thần hoặc mình giết chết đối phương, hoặc đối phương giết mình, giữa hai kẻ chỉ một người được phép sống sót. (giống ông nội Voldemort và anh bạn Harry quá, con mèo béo mượn tạm một đoạn, mệnh mượn tạm một đoạn)

Vị tướng quân quyền nghiêng thiên hạ của Đại Đường chắc không bao giờ ngờ được trong một tòa thành nhỏ nơi biên ải xa xôi có một gã thiếu niên ngày ngày khắc khổ chỉ cùi luyện đao rồi lại ngồi cặm cùi phân tích đến tận chi tiết phong cách chiến đấu của từng cường giả dưới trướng hãn, tổng kết ra vô số biện pháp đối phó khác nhau.

Vì thế, ba gã thích khách chết dưới đao Ninh Khuyết chỉ là kết quả đương nhiên của quá trình luyện tập gian khổ ngày ngày tháng tháng suốt mười năm ròng rã, nếu đổi thành một kẻ địch khác, ví dụ như người thị vệ đội thủ lĩnh đang đứng trước mặt, hãn khó lòng tạo được chiến tích vẻ vang tương tự.

Trận chém giết bên đường Bắc Sơn rốt cục đã đưa Ninh Khuyết chạm trán thuộc hạ của Hạ Hầu tướng quân, có thể đây đơn thuần là chuyện ngẫu nhiên, có thể là sự sắp đặt của vận mệnh, nhưng rõ ràng hơi thở lạnh lùng của lưỡi đao và những mũi tên báo thù đã bắt đầu lan tỏa.

Thủ lĩnh đội thị vệ đưa tay vỗ vỗ bộ ngực bị thương, cau mày nhìn gã thiếu niên mặt mũi đứng đưng, lẩm bẩm:

- Người may lắm thì được mười năm mười sáu tuổi là cùng, chẳng lẽ còn giết người nhiều hơn ta?

- Nếu tính gộp cả mạng con vật thì đúng là ta giết không ít thật. - Ninh Khuyết cười đáp.

- Ta nói là giết người. - Thủ lĩnh đội thị vệ nhấn mạnh rồi liền phân bua - Ý ta không phải muốn chất vấn gì đâu, chẳng qua do ta rất tò mò muốn biết thôi.

Ninh Khuyết sờ sờ khuôn mặt, hãn im lặng một lúc lâu rồi nói:

- Khoản thu nhập lớn nhất ở biên giới đến từ hoạt động săn giết mã tặc mà chúng ta gọi là kiếm củi, mấy năm gần đây chuyện kiếm củi của Vị Thành đều do ta cầm đầu thực hiện, nói đến giết người, quả thực cũng giết kha khá.

Một gã người man tương đối có tên tuổi đi sau thủ lĩnh đội thị vệ vốn cũng định tiến lên biểu thị sự biết ơn, trong lòng hãn đồng thời tồn tại nghi vấn tương tự, nhưng nghe xong câu trả lời của Ninh Khuyết liền không nói một lời quay đầu bước luôn, đôi chân của hãn bỗng nhiên loạng choạng, bờ vai hơi run rẩy.

Một gã đồng bạn trên thảo nguyên của hần thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Đô Mộc, người sao thế?

Gã người man có tên Đô Mộc đặt mông ngồi xuống bên đống lửa, khó nhọc đưa cánh tay vốn bị thương rất nặng lên vuốt khuôn mặt tê rần vì sợ hãi, nói:

- Tên thiếu niên kia... hình như là người đồn củi bên hồ Sơ Bích trong truyền thuyết.

Lời nói vừa dứt, bốn gã người man bên đống lửa liền tái mét mặt mũi, im re không dám mở miệng trò chuyện thêm một câu, có kẻ len lén ngẩng đầu liếc vội Ninh Khuyết một cái rồi lại cúi đầu xuống ngay, dường như hần sợ gã thiếu niên kia biết mình vừa nhìn trộm.

Trước khi được công chúa điện hạ thu phục, những người man này đều là mã tặc nổi danh trên thảo nguyên, dùng sự hung tàn cùng cực dựng lên tên tuổi, nhưng trong suy nghĩ của chúng đám quân lính biên giới của Đại Đường mới là mã tặc chính tông. Mỗi năm gặp dịp hoạt động cung cấp hậu cần không tốt, lực lượng kỵ binh của đế quốc trong các tòa thành biên giới lại chuyển sang làm giàu bằng nghề tay trái béo bở nhất: đi cướp mã tặc.

Quân lính gọi đó là kiếm củi, mã tặc gọi loại chiến đấu tàn khốc này là đồn củi và mệnh danh những kẻ cầm đầu hung tàn của quân kỵ binh là người đồn củi, mà người đồn củi bên hồ Sơ Bích chính là nhân vật hung hãn nhất, khủng khiếp nhất, là nguyên nhân khiến ven hồ Sơ Bích nhuộm đầy sắc đỏ, là cơn ác mộng trong đêm của đám mã tặc thảo nguyên, là nhân vật chính trong những câu chuyện li kì đáng sợ bên đống lửa.

Chỉ có điều trước đêm nay họ chưa từng nghĩ người đồn củi huyền thoại đó hóa ra còn trẻ như vậy.

209. Q.1 - Chương 16: Hần Bước Đi Trong Núi, Trên Lưng Công Một Cô Bé.

Trận chiến đẫm máu đã chấm dứt, ánh mắt của những người còn sống sót khi nhìn Ninh Khuyết cũng thay đổi rất nhiều. Trong khoảng thời gian trên đường rời khỏi Vị Thành, dù tôn trọng khả năng dẫn đường của hần nhưng những khi gặp phải chuyện lớn hay có vấn đề quan trọng cần quyết định, vị trí của Ninh Khuyết trong mắt đám thị vệ không hề lớn hơn tảng đá nằm lăn lóc ven đường là bao. Giờ thì ngược lại, bất kể mọi người chuẩn bị làm gì trước tiên đều tự động chạy qua hỏi ý kiến của hần.

Thủ lĩnh đội thị vệ theo sự gợi ý của Ninh Khuyết và được công chúa điện hạ chấp nhận đã quyết định toàn đội không lên đường di chuyển ngay mà tiếp tục dừng chân nghỉ ngơi dưỡng thương, hy vọng lực lượng tiếp ứng kịp đến trước bình minh ngày mai.

Lữ Thanh Thần mỉm cười nhìn gã thiếu niên ngồi bên đống lửa, ngón cái bàn tay phải xoa xoa lên ngón giữa, nhưng cuối cùng lão chỉ lắc đầu.

Hai đống lửa được đốt lên bên cỗ xe ngựa, tuy gió đang thổi khá mạnh nhưng may do lớp lá mục dần ứ đọng sương đêm nên không cần lo lắng chuyện xảy ra hỏa hoạn. Thủ lĩnh đội thị vệ cùng những người bị thương ngồi bên một đống lửa, đống còn lại ở vị trí kín gió sạch sẽ hơn dành cho công chúa, lão già Lữ Thanh Thần và đứa bé trai. Dù trong tình cảnh hết sức thảm hại nhưng không người nào quên đi tôn ti trật tự.

Sau trận chiến, đám người man không chịu được cơn đói khát giày vò trong bụng liền đem rượu ra uống, túi rượu lần lượt truyền qua tay từng người bên đống lửa. Khi đến chỗ Tang Tang, nàng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, gã người man tên gọi Đô Mộc liền đi tới bên cạnh Ninh Khuyết, dùng cả hai tay dâng túi rượu cho hần bằng thái độ cung kính nhất.

Hàng lông mày thanh tú của người nào đó khi thấy cảnh này bỗng hơi cau lại, nàng biết những người man vô cùng trung thành tận tâm với mình trước khi được thu phục đều là mã tặc kiêu ngạo bất thuận tung hoành thảo nguyên, rất hiếm khi họ tỏ ra tôn kính một ai ngoại trừ nàng, huống hồ trong thái độ lúc này bên cạnh tôn kính rõ ràng còn kèm theo sợ hãi. Thái độ biết ơn đến từ những điều mang tính quyết định mà gã thiếu niên đã làm được trong trận chiến lúc nãy thì cũng hiểu được đi, thế nhưng sợ hãi kia từ đâu mà có?

Ninh Khuyết nhận lấy túi rượu ngựa cổ dốc một hơi, vị rượu cay xè thiêu đốt cổ họng khiến hần cau mày, nhìn lão già đang ngồi bên đống lửa đặng kia, trong lòng hần chợt nảy ra một ý bèn chống tay đứng dậy đi qua. Nhưng Ninh Khuyết còn chưa kịp khép nép chấp tay hay thậm chí quỳ sụp xuống hành đại lễ như trong trí tưởng tượng từ hồi bé tí hần đã bị một câu nói nhẹ nhàng chặn lại:

- Ngồi đi.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn cô tỳ nữ, ánh lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt khiến nàng trông càng thêm yêu kiều xinh đẹp, hần thở dài trong lòng rồi cúi đầu cung kính hành lễ, sau đó kiếm một chỗ cách nàng không gần cũng không xa ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tuy luôn giữ vững quan điểm nàng là một cô gái ngu xuẩn chính hiệu, khác xa những gì thế nhân vẫn thường ca tụng nhưng dầu nàng có ngu xuẩn thì địa vị của hai bên vẫn giống như tiên nữ trên trời cùng cá chạch trong ruộng lúa, do đó hần không thể không lễ phép, không thể không cung kính.

Bởi vì nàng không phải là tỳ nữ, nàng là vị công chúa thứ tư của Đại Đường, Lý Ngự.

Lý Ngự nhìn gã thiếu niên, thấy khuôn mặt non nớt đó cũng bình thường như bao khuôn mặt bình thường khác, ngoại trừ hai lúm đồng tiền thỉnh thoảng lộ ra mỗi khi hần cười hay mấy nốt tàn nhang dễ dàng nhìn được dưới ánh lửa thì chẳng còn chỗ nào đặc biệt.

Nhưng những gì mà tên lính bình thường còn trong độ tuổi thiếu niên ấy biểu hiện khi chiến đấu khiến nàng không chỉ một lần phải liên tưởng đến con mãnh hổ lạnh lùng phóng ra từ bụi cây. Chính nàng cũng không hiểu vì đâu mà mỗi khi nhìn thấy Ninh Khuyết, nỗi kinh hoàng còn chưa tan hết do trận ám sát lúc nãy đem lại chợt phai đi rất nhiều.

Có lẽ bởi bên cạnh nàng cũng có một con mãnh hổ.

Nhưng chung quy nàng vẫn không cách nào ưa nổi gã thiếu niên này, suốt đoạn đường từ Vị Thành tới đây từ khi còn đóng giả làm tỳ nữ cho đến khi khôi phục lại thân phận công chúa nàng đều thấy hết sức phản cảm với những hành động của hần.

Điều khiến nàng bực bội nhất chính là thái độ cung kính của Ninh Khuyết rõ ràng chỉ diễn cho có, chẳng mang theo chút thành tâm nào, thậm chí dường như đầu đó ở góc sâu trong lòng hần còn đang không ngừng âm thầm nhạo báng nàng. Không thể không công nhận trực giác của phụ nữ là thứ vũ khí vô cùng đáng sợ, bất kể đó là trực giác của chị nông dân nơi quê mùa hay của oán phụ chốn thâm cung.

Là công chúa điện hạ vô cùng tôn quý của đế quốc Đại Đường, lẽ ra khi đã đoán một tên lính quèn thấp kém nào đó dám cười nhạo mình hần phải tỏ ra hết sức giận dữ, nhưng cô công chúa ở đây chỉ có cảm giác đầy yên tâm và an bình, một cảm giác được người ta bảo vệ, vậy thôi.

Điều đó khiến nàng vừa thích lại vừa ghét, ghét bởi Ninh Khuyết là nguyên nhân sinh ra nó, trong lòng nàng nổi phiền muộn và xấu hổ cứ đan xen. Lý Ngự nheo mắt nhìn hần, cố gắng làm cho giọng điệu của mình càng lạnh lùng càng tốt:

- Lúc này khi kẻ địch tấn công hình như người định chạy tới xe ngựa cứu giá bản cung, đúng không?

Bản cung là cung gì mới được chứ? Cung Đại Minh hay là cung Ly Hạ? Dù sao khi đó bản cung hàng thật giá thật cũng không ở trong xe nên bây giờ bản cung nói người định cứu bản cung đương nhiên muốn châm chọc người chỉ nhằm nhằm tìm cách lập công.

- Thật ra sau khi rời khỏi Vị Thành thần đã biết điện hạ là điện hạ rồi.

Ninh Khuyết nhìn nàng thật thà giải thích, điện hạ là điện hạ nên bản cung ngồi trong xe tất nhiên không phải là điện hạ, thủ đoạn con con đó may mắn thì phát huy được chút ít tác dụng đánh lừa kẻ địch, còn trong mắt những người thông minh nó chỉ đáng gọi là trò trẻ con.

Lý Ngự nhú mày, nàng không tiếp tục chất vấn Ninh Khuyết xem khi nào và tại sao hần đoán được thân phận của mình, chắc từ biểu hiện trong trận chiến lúc nãy và cảm giác an toàn mà hần mang lại khiến năng lực phán đoán của gã thiếu niên được nàng đẩy lên một độ cao chói vót.

Nàng bỗng lạnh lùng hỏi:

- Người vừa nói một thân bản lĩnh giết người đều học từ trong quân đội, năm nay người được độ mười năm mười sáu tuổi là cùng, vậy năm xưa khi gia nhập quân đội Vị Thành chẳng phải mới là một đứa trẻ nít sao? Đám chỉ huy dựa vào cái gì mà dám thu người vào doanh trại?

Ninh Khuyết thầm nghĩ cô em cũng là một con nhãi mười sáu tuổi chứ hơn gì anh, đang định bịa đại vài câu cho qua chuyện thì Tang Tang lặng lẽ đi tới ngồi cạnh hẳn.

Nhìn cô bé hoàn toàn đúng với nghĩa cô bé bên cạnh, trái tim Ninh Khuyết bỗng mềm đi, hẳn chuyển ánh mắt lên ngọn lửa trước mặt, từ từ nhớ lại:

- Điện hạ hẳn đã biết con nhóc Tang Tang này vốn được thần nhật ở ven đường, khi đó chúng ta đều rất nhỏ, cả hai đi đứng lung tung thế nào cuối cùng lạc vào trong dãy Mân Sơn mệnh mông, lúc sắp chết đói chết khát đến nơi bỗng may gặp được một người thợ săn già.

Hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô công chúa rồi kể tiếp:

- Lão thợ săn ấy cũng chẳng phải cao nhân ngoài thế tục gì, hẳn cứu chúng ta chưa chắc là do lòng tốt nổi lên, nhưng nói chung hẳn đã dạy ta săn bắn, khả năng săn tên của ta từ đó mà ra, rồi sau đó... Lão thợ săn chết đi, ta bèn dẫn Tang Tang lang bạt trong Mân Sơn săn thú kiếm ăn.

Từ câu chuyện đơn giản đó, trong đầu cô công chúa bỗng hiện lên cảnh tượng vô cùng sinh động: một đứa bé trai mười một mười hai tuổi lưng còng theo bé gái chừng năm sáu tuổi gian nan bước đi giữa rừng cây vách đá trong dãy Mân Sơn mệnh mông khắp nơi đầy thú dữ, trong tay nó nắm chặt cây cung bằng gỗ hoàng dương, trên lưng bé gái kia buộc một ống tên gỗ đơn sơ.

Có khi suốt mấy ngày liền không săn được con mồi nào, có khi bị báo đuổi chạy ngã lăn lông lốc xuống sườn núi, có khi ngẫu nhiên bắn được một con thỏ xám hai đứa trẻ liền ôm nhau nhảy nhót hân hoan, khi nhìn thấy ánh đuốc sáng lên phía sơn trại xa xa chúng lại lặng lẽ tránh đi.

Trong con mắt Lý Ngư bây giờ khuôn mặt Ninh Khuyết đã không còn đáng ghét như trước nữa rồi, nàng cau mày hỏi tiếp:

- Sống trong núi nguy hiểm như vậy sao các người không đến gặp quan phủ? Đại Đường ta trước nay đều có chế độ trợ giúp mẹ góa con côi hết sức chu đáo mà?

Ninh Khuyết cúi đầu cầm một thanh củi khêu cho ngọn lửa cháy to thêm rồi nhẹ nhàng nói:

- Thực ra nếu nói đến chuyện sống sót, sống ở những nơi ít người lại dễ dàng hơn.

Trong câu trả lời ngắn gọn đó chứa đựng không biết bao nhiêu nỗi cực nhọc gian truân cùng máu và nước mắt, Lý Ngư kinh ngạc nhìn hai chủ tớ, bỗng nàng nhíu mày nghi hoặc:

- Người thợ săn già kia vì sao lại chết đi?

Ninh Khuyết ngẩng đầu bình thản đáp:

- Bị ta giết, dùng đao giết.

Về phần nguyên nhân do đâu mà hẳn phải giết lão ta, Ninh Khuyết không giải thích. Hẳn không muốn giải thích với một cô công chúa cao quý chưa từng biết đến mùi vị cuộc sống đầy đen tối của những kẻ khốn cùng, có lẽ sau này hẳn cũng không giải thích với bất kì một người nào khác. Ninh Khuyết chỉ im lặng xoa đầu Tang Tang một cách đầy thương yêu rồi nhẹ nhàng kéo nàng ôm vào lòng.

(Mèo béo nói khi cô ả viết loại chương thể này xong luôn cảm thấy hạnh phúc, còn mệnh khi dịch loại chương thể này xong chỉ muốn quăng bàn phím đi, mệt!)

Cả 10 ăn 1 là sau này Ninh Khuyết và công công chúa sẽ xyz với nhau, nghi lắm!)

210. Q.1 - Chương 17: Câu Chuyện Cổ Tích Kể Bên Đống Lửa.

Thằng nhóc kháu khỉnh thò đầu ra từ sau vách công chúa hiểu kì nhìn ngó xung quanh, nó hít hít nước mũi đang thông lòng tận miệng rồi học theo Tang Tang vùi đầu vào lòng Lý Ngư, khuôn mặt nhỏ nhắn liên tục

ngoe ngoáy cọ cọ làm váy áo nàng chỉ chốc lát đã thấm đẫm toàn nước mũi nước dãi trẻ con.

Lý Ngự rút khăn tay ra vụng về lau cho thằng bé, nét mặt nàng chỉ có sự dịu dàng vô hạn, lau xong nàng quay đầu lạnh nhạt nói với Ninh Khuyết:

- Sau khi tới Trường An hãy đi theo ta, ta có thể cho người một tương lai tươi sáng.

Ninh Khuyết vốn đoán được thân phận của thằng bé người man này từ lâu nhưng hẳn chưa từng nghĩ Lý Ngự lại có thể yêu thương đứa con chồng đến vậy, nhất là hành động dùng tay lau nước mũi vừa này tuy nhỏ nhặt nhưng thật khó tưởng tượng, khiến hẳn phải thay đổi một số cách đánh giá về nàng. Đang lơ đãng nghĩ ngợi, nghe hỏi hẳn giật mình trả lời:

- Thưa công chúa điện hạ đáng kính, sau khi tới Trường An thần sẽ tham gia kì thi vào thư viện.

Con người có những cách hiểu hết sức khác nhau với cùng một câu nói trong những ngữ cảnh khác nhau. Có thể hiểu lời nói của Ninh Khuyết theo nghĩa đại khái hẳn muốn lắm nhưng tiếc rằng không có đủ thời gian để công hiến cho nàng, lại có thể hiểu rằng hẳn đang từ chối khéo, ý tứ rõ ràng chứa đựng sự kiêu ngạo: vào thư viện học tự nhiên sẽ có tương lai, không cần phiền điện hạ phải tốn công một óc.

- Người nghĩ mình có thể tham gia thi cử một cách suôn sẻ sao? Thậm chí là thuận lợi vượt qua kì thi? - Lý Ngự lạnh lùng nói - Đại Đường ta tuy căn cứ vào tài năng mà chọn kẻ sĩ nhưng những điều khuất tất bên trong cũng chẳng ít gì đâu, còn nếu người vẫn khăng khăng cho rằng người có tài tất sẽ tìm được nơi thích hợp để thi thố tài năng thì trước hết hãy đi Trường An hỏi vị Liễu tiên sinh xem hẳn tại sao lại phần chí đến nỗi suốt đời lang bạt chốn thanh lâu.

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thẳng thắn nói:

- Thần cũng biết điều ấy nên giờ mới cầu xin công chúa hãy giúp thần loại bỏ những trở ngại không đáng có kia, thần chỉ hy vọng mình sẽ không bị tước mất cơ hội vào thư viện chỉ vì quá nghèo.

Lý Ngự nhìn hẳn với nét mặt ngờ vực không thềm che đậy, nàng im lặng rất lâu vẫn không nghĩ ra vì đâu tên lính quèn bên cạnh lại từ chối cơ hội vô cùng tốt được nàng ban ột cách lạnh lùng dứt khoát như vậy.

Nên nhớ rằng nàng là cô công chúa được hoàng đế cưng chiều nhất, thần dân kính yêu nhất, với thân phận địa vị của Ninh Khuyết bây giờ được nàng mở lời mời mọc chắc phải do phúc ảm của tổ tiên tu suốt tám đời lưu lại cho hẳn. Nếu đổi thành một binh lính khác của Vị Thành, dẫu có tư cách tham gia kì thi vào thư viện nhưng nếu nhận được sự tán thưởng của nàng hẳn còn không nhào tới dập đầu cảm ơn rồi rút hay sao?

Cả hai im lặng một lúc lâu, cuối cùng Lý Ngự lạnh nhạt mở miệng:

- Được, ta sẽ giúp người, bởi vì ta đã nợ người.

Nói xong, nàng cũng chẳng còn hứng thú trò chuyện tiếp với Ninh Khuyết, chỉ ôm thằng bé nhìn đăm đăm vào ánh lửa bập bùng trước mặt, khóe mi dần dần ướm dẫm. Bên đồng lửa, lão già Lữ Thanh Thần khoanh chân ngồi mình tưởng khôi phục tu vi, đằng kia đám thị vệ đã ngủ say, bóng đêm mang theo sự tĩnh lặng xâm chiếm khắp cánh rừng, chỉ đôi khi vang lên tiếng lửa lép bép hoặc tiếng đôi ba chú chim non bị ánh sao làm giật mình tỉnh giấc kêu lên chiêm chiếp.

Ninh Khuyết kinh ngạc khi thấy những giọt nước mắt óng ánh đọng trong mắt Lý Ngự, trông theo ánh mắt nàng hẳn mới nhận ra cô công chúa hóa ra đang nhìn những thi thể của đám người man và thị vệ được đặt tại một chỗ cách đồng lửa không xa.

Nghĩ đến cảnh khi này nàng lau nước mũi cho thằng bé, lại thấy tận mắt nỗi đau buồn xót xa của nàng trước cái chết của đám thuộc hạ, ấn tượng của Ninh Khuyết với cô công chúa lại phải thay đổi thêm một lần nữa, hẳn thâm nghĩ nàng dẫu có hơi ngu thật nhưng ít ra cũng thuộc hàng ngu ngốc mà có tình người.

Tang Tang gối đầu lên đùi Ninh Khuyết ngủ say sưa, bốn phía xung quanh giờ chỉ có hẳn và Lý Ngự còn thức. Hai người cứ lặng lẽ ngồi im đến khi thằng bé người man bỗng từ trong lòng nàng bò dậy, nó dụi dụi đôi mắt kêu không ngủ được và đòi nghe chuyện cổ tích. Lý Ngự bối rối nghĩ thâm những câu chuyện cổ nàng được nghe trong cung khi còn nhỏ giờ đã quên sạch, còn dòng tiểu thuyết lãng mạn về những mối tình

tài tử giai nhân mà cô thiếu nữ trong thời kì mơ mộng như nàng thích nghe sao có thể kể lại ột đứa con nít được?

Thằng bé kể ra cũng ngoan thật, nó không khóc um lên vùi vĩnh mà chỉ giương đôi mắt ngây thơ nhìn người mẹ trên danh nghĩa một cách đáng thương, trông rất tội. Ninh Khuyết ngồi bên mỉm cười nhìn cô công chúa đang rơi vào cảnh quần bách, hần ho khan hai tiếng rồi cất giọng:

“Tiểu mạch vàng óng ả, yển mạch xanh mượt mà... Những quả trứng trong ổ cứ từng quả từng quả lần lượt nứt ra, chỉ còn một quả to nhất vẫn chưa hề có động tĩnh... Vịt mẹ nhìn đứa con đã to xác lại xấu xí của mình, thấy nó hớn hở bơi lội tung tăng trên mặt nước, bèn kiêu ngạo nói: nhìn đi, hãy nhìn đi, nó đâu phải giống gà ghê tởm, nó đúng là đứa con thực sự của ta.”

“Nhưng nó thật quá xấu đi, xấu đến nỗi tới đâu cũng bị người ta chỉ trỏ bàn tán... Vịt hoang nói, miễn là người không kết hôn với một con vịt khác trong dòng họ chúng ta, thì chuyện xấu xí hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

“Vào một buổi chiều tối, khi vàng mặt trời rực rỡ dần dần lặn xuống phía tây hoang nguyên, vịt con xấu xí bỗng thấy một đàn chim lớn bay ra từ trong rừng. Nó chưa từng nhìn thấy một loài sinh vật nào xinh đẹp như vậy, bộ lông trắng tinh như muốn phát sáng, cái cổ dài mềm mại duyên dáng, chúng xòe đôi cánh bay về miền đất ấm áp.”

“Một mùa đông đi qua, vịt con được mấy con thiên nga lớn vây quanh, nó cảm thấy xấu hổ, nó nghĩ thầm sao mình lại xấu xí như vậy, nhưng con thiên nga lớn bên cạnh chỉ dịu dàng rìu lông cho nó... Nó nhìn xuống dưới nước, nó bỗng thấy bóng mình hóa ra cũng xinh đẹp như vậy... Mùa xuân tới rồi, mặt trời ấm áp, những cây tử đinh hương buông mình là là mặt nước, mọi người nhìn nó hạnh phúc bồng bồng xòe cánh nhảy múa, ca hát vang trời, tất cả thích thú hô to: xem kìa, hãy xem kìa, một con thiên nga mới xinh đẹp làm sao!”

Ninh Khuyết tay cầm cành cây lơ dang vẽ những đường cong ngoằn ngoèo lên mặt đất bên cạnh, cúi đầu kể một câu chuyện cổ tích rất cũ, rất xưa, truyện tuy đơn giản nhưng trong đó chứa đựng cả nỗi đau khổ và niềm hạnh phúc. Thằng bé người man ngồi trong lòng cô công chúa tròn mắt há miệng lắng nghe, Lý Ngư cũng dần dần nhập tâm vào trong câu chuyện, Tang Tang chẳng biết đã tỉnh giấc từ bao giờ, nàng vốn được Ninh Khuyết kể cho từ khi còn nhỏ, nhưng bây giờ vẫn lặng im nghe hần, khóe môi hé hé nụ cười.

Đêm càng lúc càng khuya, hai đứa nhóc nghe xong truyện cổ tích cuối cùng cũng đi vào giấc ngủ ngọt ngào, Lý Ngư im lặng một lúc lâu rồi chợt nói:

- Câu chuyện của người quá thâm thúy sâu sắc, Tiểu Man không thể hiểu được, nhưng ta vẫn muốn cảm ơn người, cảm ơn người vì đã nhắc nhở ta... Ta sẽ giống như bà mẹ vịt đó coi thằng bé là đứa con ruột của mình, nó sẽ thành niềm kiêu hãnh của ta. Sau khi về đến Trường An, ta quyết không cho phép bất cứ một kẻ nào dám nhạo báng kì thị nó, còn trong tương lai thằng bé có thể bay tới tận trời như con thiên nga trong câu chuyện hay không... đành trông vào tạo hóa của nó vậy.

Ninh Khuyết gãi đầu cười cười, nói:

- Thực sự thần cũng không nghĩ xa như vậy, đây là câu chuyện mà thần đã kể cho Tang Tang nghe khi còn nhỏ, nàng luôn nghĩ mình đã xấu xí còn đen đúa nên vẫn tỏ ra mặc cảm, vì thế thần liền bịa ra câu chuyện này để an ủi.

- Nói sao thì nói đây cũng là một câu chuyện rất hay. - Lý Ngư mỉm cười nhìn hần nói - Vịt con xấu xí bị người ta coi thường bằng nỗ lực bản thân cuối cùng đã biến thành một con thiên nga trắng mà ai ai cũng đều phải yêu thích, thật là có chí khí.

Bàn tay đang cầm cành cây của Ninh Khuyết chợt cứng đờ, hần ngẩng đầu thẳng thắn nói:

- Công chúa sai rồi, câu chuyện này sẽ chỉ khiến hầu hết những người trên đời nghe được cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì vịt con xấu xí không hề biến thành thiên nga, nó vốn dĩ chính là một con thiên nga, cũng giống như điện hạ và tiểu vương tử đang nằm trong lòng ngài vậy. Còn những chú vịt con xấu xí vẫn vĩnh viễn là vịt con xấu xí mà thôi.

Lý Ngự lẳng lẳng nhìn gã thiếu niên, trong lòng ngẫm nghĩ đến câu nói của hắn, dường như nàng đã lờ mờ hiểu ra một điều gì đó.

211. Q.1 - Chương 18: Chỉ Vì Cô Quá Xinh Đẹp Mà Ra.

Câu chuyện cổ tích đã dẫn đến một đoạn đối thoại đầy thâm ý giữa hai người, cũng giống như trong cuộc sống, khi ta ném một vật xuống hồ nước sau một thời gian tất nó sẽ biến thành một phần trong đám bùn dưới đáy vậy. Xem kĩ ra, nếu bỏ đi tấm áo thân phận vẫn che kín cô công chúa tôn quý và người đồn củi bên hồ Sơ Bích, hai người họ thực ra cũng chỉ là những thiếu niên nam nữ mới mười sáu mười bảy tuổi đầu.

Trong những hoàn cảnh đặc biệt ở những nơi đặc biệt như hầm băng đáy giếng gì đó, những người trẻ tuổi thường dễ dàng quên đi mối quan niệm về thân phận trách nhiệm vẫn ràng buộc họ để trở về con người thật của mình. Vừa phải trải qua một trận chiến đẫm máu bên đường Bắc Sơn, bây giờ cùng ngồi bên đồng lửa, cô công chúa Lý Ngự của Đại Đường và Ninh Khuyết liền trở thành một người kể chuyện và một người nghe kể chuyện thuần túy.

Bởi vì xung quanh toàn những người bị thương đang ngủ say nên âm thanh người kể chuyện phải hạ xuống thật khẽ, bởi vì muốn nghe rõ câu chuyện cho nên người nghe kể chuyện phải xích lại gần thêm một chút, bởi vì rất nhiều thứ bởi vì mà hai người tự nhiên dần dần dựa sát vào nhau, vai kề vai chụm đầu bên ngọn lửa thủ thủ trao đổi những câu chuyện chẳng đầu chẳng cuối, mãi đến khi cả hai đều chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết thời gian đã trôi được bao lâu, màn đêm từ từ rút đi, ánh sao lấp lánh dần nhường lại bầu trời cho những tia nắng ban mai đầu tiên, phía nam đường Bắc Sơn chợt vang lên tiếng vó ngựa phi dồn dập.

Lão già Lữ Thanh Thần và Ninh Khuyết đồng thời mở mắt, hai người liếc nhau rồi lay những người bên cạnh dậy, một gã người man nằm áp tai xuống đất lắng nghe, lát sau hắn giơ tay làm hiệu, đầu tiên nắm chặt khua mạnh trong không khí rồi lại xòe ra phất rất nhanh, ý bảo từ phía nam có rất nhiều người đang đến gần, hơn nữa còn là kỵ binh nặng.

Hai đồng lửa đã tắt hẳn, trên những khúc củi cháy thành than bao bọc lớp tro mỏng trắng xám, thỉnh thoảng dưới lớp tro lại ẩn hiện đốm lửa đỏ mờ mờ còn sót lại. Đám người man và thị vệ gắng gượng bò dậy, mỗi người cầm lấy cây nỏ quân dụng cá nhân được chuẩn bị sẵn từ trước nhắm vào con đường Bắc Sơn vẫn tối om om, do bị thương quá nặng nên ai cũng tỏ ra chậm chạp. Hơn nữa đã biết kẻ sắp đến rất mạnh mẽ, vậy càng chẳng cần ẩn nấp làm gì, chỉ cần bình tĩnh chờ đợi là đủ, chờ được cứu hoặc chờ bị giết.

Lá rụng bên đường Bắc Sơn bị gió mạnh cuốn bay tung tóe, mười mấy tên kỵ binh hiện ra từ trong bóng tối mờ mờ ảo ảo, trên thân ngựa và kỵ sĩ đều được bao phủ bằng một giáp nặng rất dày màu đen, tốc độ lao tới cực nhanh, tiếng vó ngựa nghe như sấm dậy, mặt đất rung chuyển khiến đám tro tàn trong đồng lửa đã tắt bị chấn động bay lên, phiêu lãng như sương sớm.

Đây chính là đội kỵ binh nặng giáp đen tinh nhuệ nhất của Đại Đường.

Những kỵ binh được bọc kín giáp dày nặng một khi xung phong trên chiến trường thì thế gian khó tìm đối thủ, thậm chí đến cả những đại kiếm sư hùng mạnh cũng không thể gây ra bao nhiêu thương tổn đáng kể tới họ. (con mèo béo chém vãi, kỵ binh nặng mà gặp kiểu kỵ binh nhẹ có tính cơ động cao dùng cung chơi chiến thuật hit&run như quân Mông Cổ thì chỉ có đường quỳ xuống mà lay thôi, sự thật lịch sử chứng minh rồi)

Nhưng ai cũng thấy trên thân những kỵ binh này còn lưu lại những vết tên bắn đao chém rất rõ ràng, hiển nhiên họ đã bị tập kích, có thể là bị tập kích ở chân núi phía nam. Nếu tình huống đó xảy ra, đội kỵ binh nặng tuyệt đối không hề thích hợp với loại chiến đấu trong rừng rậm này đã đi suốt đêm, mạnh mẽ băng rừng qua phía bắc, từ đó thấy được tâm trạng của họ nồn nóng ra sao.

Khoảng mười kỵ binh ầm ầm phóng tới bên đầu đường Bắc Sơn, khi còn cách hai đồng lửa chừng hơn ba mươi trượng, một gã thanh niên thân mặc giáp lưng khoác áo choàng đỏ tươi dẫn đầu đội kỵ binh chợt hô lớn:

- Hoa Sơn Nhạc quận Cổ Sơn ở đây! Điện hạ có phía đó không?

Như thấy cái tên Hoa Sơn Nhạc, đám thị vệ cầm nỏ thả lỏng cảnh giác, hô lớn một tiếng đáp lại. Ninh Khuyết cúi xuống nhìn cô công chúa Lý Ngư vẫn đang gục đầu vào vai mình, thấy hai hàng mi của nàng hơi động đậy, dường như còn chưa muốn tỉnh, hẳn không nhận được mỉm cười, yên lặng thu cây cung bằng gỗ hoàng dương trên tay trái về.

Gã tướng quân trẻ tuổi tự xưng là Hoa Sơn Nhạc kia tay vỗ lên yên ngựa nhảy vội xuống đất, chạy tới bên cạnh đồng lửa rồi khụy chân quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền khàn khàn nói:

- Sơn Nhạc cứu viện chậm trễ, tội thật đáng chết vạn lần, xin điện hạ tha tội.

Lúc này hơn mười kỵ binh giáp đen cũng phóng tới nơi, cả đám người sắc mặt mệt mỏi ào ào xuống ngựa, dồn dập quỳ xuống phía sau Hoa Sơn Nhạc, đồng thanh hô lớn:

- Xin điện hạ tha tội.

Đôi mắt của Lý Ngư không biết đã mở ra từ bao giờ, dường như nàng vừa mới tỉnh, lại cũng có thể đã tỉnh từ lâu rồi.

Nàng nhìn Hoa Sơn Nhạc đô úy quận Cổ Sơn quỳ gối trước mặt - một tướng quân trẻ tuổi hết sức trung thành tận tụy với nàng, lại nhìn đám kỵ binh rõ ràng đã phải trải qua một trận chém giết đẫm máu mới tìm được tới đây, sắc mặt Lý Ngư tràn ngập khen ngợi cổ vũ, mỉm cười nói:

- Còn không mau đứng dậy đi, chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn bản cung giáng tội mới được?

Nàng đang rất vui, những kỵ binh của Đại Đường sau khi gặp phải phục kích phía nam đường Bắc Sơn hẳn suốt đêm qua đã vô cùng lo lắng cho an nguy của nàng, cuối cùng họ cũng được gặp mặt vị công chúa điện hạ hiền lương sau một năm trời xa cách, sao không xúc động được? (con này có tinh thần tự sướng vài Khựa, em nó thích đu trên cột điện của đường dây 500KV Bắc Nam)

Hoa Sơn Nhạc vui mừng ngẩng lên, đang định mở miệng nói điều gì đó chợt nhận ra công chúa điện hạ đang ngồi dựa vào vai một gã binh sĩ trẻ tuổi, hơn nữa bộ dạng còn hết sức tự nhiên thoải mái. Thấy cảnh đó, trái tim hắn bỗng đập nhanh hơn, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc không vui, vàng trán cau lại.

Ninh Khuyết từ đầu đến cuối vẫn chú ý đám kỵ binh nên trong chớp mắt khi gã tướng quân trẻ tuổi ngẩng đầu lên, hẳn đã nhìn rõ mặt mũi đối phương, đó là một khuôn mặt sáng sủa đẹp trai được tô điểm phía trên bằng hai hàng lông mày như kiếm khiến nó càng thêm ngời ngời anh khí.

Độ tuổi như vậy đã leo lên vị trí đô úy của quận Cổ Sơn, nắm trong tay nguyên một kỳ kỵ binh nặng giáp đen, Hoa Sơn Nhạc không thể nghi ngờ gì chính là một trong những nhân vật trẻ tuổi nổi bật nhất của đế quốc Đại Đường, bất kể xét từ lòng dạ khí độ hay năng lực đều là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ tiếc suốt cuộc đời cho tới hôm nay hắn vẫn không thể bước chân qua nổi một cánh cửa, thậm chí vài năm trước đã từng bị đung đầu vào đó một vỏ đầu đinh, cánh cửa đó hẳn luôn chôn sâu giữ kín trong lòng, có điều toàn bộ Đại Đường ai cũng biết tổng - tình yêu cuồng nhiệt của hắn dành cho công chúa Lý Ngư.

Tâm trạng Hoa Sơn Nhạc đột nhiên cảm thấy hơi hơi lạnh lùng không vui, tất nhiên không phải nhằm vào cô công chúa ngồi kia rồi, có giết hắn hẳn cũng không dám có ý nghĩ ấy, hắn chỉ cực kỳ căm ghét thằng nhãi lính quèn bên cạnh nàng thôi. Mẹ kiếp, người là cái thá gì mà dám ngồi gần thân thể tôn quý của điện hạ như thế, mà đầu phải chỉ là ngồi gần, rõ ràng chạm hẳn vào rồi!

Cả đời hắn cũng chưa một lần được ở bên cạnh nàng như vậy, chưa một lần được may mắn hưởng thụ cảm giác tuyệt vời đó, nếu lúc này mà có thể, hẳn chỉ muốn lập tức rút đao chém bay cái vai đáng chết của thằng nhãi đáng chết ấy đi!

Tâm trạng ghen tức bùng bùng được Hoa Sơn Nhạc ản giấu cực tốt, chỉ ít là trước mặt công chúa điện hạ hắn che giấu rất tốt, vì thế khi Lý Ngư nhìn vào mắt hắn chỉ thấy một nét kinh ngạc không vui hơi xẹt qua.

Nàng nao nao trong dạ, rồi chợt nhớ ra hình như chỗ cánh tay mình đang rất ấm áp liền hiểu được nguyên nhân ánh mắt kì lạ đó của vị tướng quân trẻ tuổi. Lý Ngư vô thức đưa tay gạt sợi tóc mai vương trên má, cố che giấu sự bối rối trong lòng, chính nàng cũng không ngờ mình lại có thể vai kề vai cùng Ninh Khuyết ngủ suốt một đêm bên đồng lửa, tuy tình thế cho phép nhưng nói thế nào thì nói, một cô công chúa của Đại Đường lại tỏ ra thân mật quá mức như vậy với một gã trai trẻ tuổi đúng là rất không ổn.

Lý Ngự chậm rãi đứng dậy.

Cô tỳ nữ nghe truyện cổ tích tối qua đã biến mất khỏi thế gian.

Hơi ẩm còn lưu lại trên cánh tay hai người nhanh chóng bị gió lạnh xua tan.

Ninh Khuyết hơi trầm ngâm rồi lắc đầu cười, hần nhìn lên, chỉ thấy gương mặt của nàng tỏa sáng dưới ánh ban mai, xinh đẹp tuyệt trần, xinh đẹp hơn so với chính nàng mấy ngày trên đường đi không biết bao nhiêu lần.

Lạnh lùng kiêu ngạo đương nhiên không thể dễ thương bằng bình tĩnh ung dung rồi.

Nhưng trong lòng hần, gương mặt của cô thiếu nữ dưới ánh lửa đêm qua mới là gương mặt xinh đẹp nhất.

212. Q.1 - Chương 19: Trong Tuyết Sơn Chẳng Có Thứ Gì.

Hoa Sơn Nhạc đưa mắt nhìn xung quanh, nhận thấy trong rừng có rất nhiều thi thể cả địch lẫn ta xếp chất đống, những dấu vết giao tranh, vết máu còn đọng lại khắp nơi, đặc biệt sau khi thuộc hạ đưa cho xem thanh tiểu kiếm không chuôi mỏng manh hần mới biết trận chiến đêm qua diễn ra dữ dội thế nào, mặt hơi tái đi.

Hần hạ giọng sai người đi chuẩn bị ngựa rồi nói:

- Điện hạ, giờ này đội tiếp viện phía sau hần đã lên đường, chúng ta cũng mau nhổ trại thôi.

Lý Ngự gật đầu đồng ý đề nghị của hần, dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của những kỵ binh giáp nặng chuẩn bị khởi hành tiến về phía nam.

Hoa Sơn Nhạc đi ngang đồng lửa, tiện thể liếc nhìn tên binh sĩ trẻ tuổi ngồi đó, ánh mắt lạnh lẽo như băng khiến người ta rợn người, trong đầu hần âm thầm phán đoán quan hệ thực sự giữa thằng nhãi này và công chúa điện hạ rốt cuộc ra sao, nhưng xét đi xét lại vẫn thấy đối phương không bao giờ có tư cách trở thành tình địch của mình, cảm xúc trong mắt dần nhạt đi.

Ninh Khuyết lặng lẽ nhìn bóng lưng Hoa Sơn Nhạc, nhớ đến ánh mắt nóng bỏng dụ dỗ của hần khi nhìn cô công chúa ngu ngốc kia, Ninh Khuyết biết đối phương sẽ không làm điều gì bất lợi cho nàng, nhưng dục vọng chiếm hữu của thằng khốn này quả cũng cao quá đi.

Tình yêu cuồng nhiệt của một vị tướng quân trẻ tuổi đẹp trai với nàng công chúa cao quý vốn chẳng liên quan gì đến tên lính ở tầng chót xã hội như Ninh Khuyết, nhưng đúng là hần rất ghét cái thái độ đối phương nhìn mình lúc này, một thái độ thể hiện sự tự tin tuyệt đối về địa vị và sức mạnh, lúc nào cũng có thể đi chết đối phương như đi chết một con kiến, nhắc đối phương quãng đi như nhắc một cọng lông.

Ninh Khuyết không ưa, vậy nên hần liền đứng dậy, mỉm cười nhìn cô thiếu nữ xinh đẹp chuẩn bị lên ngựa, nói:

- Công chúa điện hạ, thật ra... thật ra từ khi bắt đầu rời khỏi Vị Thành thần đã rất muốn nói với người một điều...

Hoa Sơn Nhạc quay phắt đầu lại, Lý Ngự nhú mày lẳng lẳng nhìn gã thiếu niên đứng bên đồng lửa, dường như định lên tiếng trách móc mấy câu nhưng rồi chỉ lạnh nhạt cắt lời:

- Có chuyện gì đợi tới Trường An hãy nói.

Trước khi xuất phát, Hoa Sơn Nhạc qua dò hỏi thủ lĩnh đội thị vệ đã biết sơ sơ những điều công chúa trải qua từ khi rời khỏi thảo nguyên đồng thời biết được mấy biểu hiện của thằng lính quèn kia trong trận chiến đêm qua, hần im lặng một lát rồi đi đến trước mặt Ninh Khuyết nói giọng khen ngợi kẻ cả:

- Lần này người đã lập được công lớn, sau khi đến Trường An tất sẽ được triều đình trọng thưởng... Anh bạn nhỏ, làm tốt lắm.

.....

Ninh Khuyết dắt Tang Tang quay về căn lều đơn sơ của mình thu dọn hành lý.

Tang Tang vừa buộc lại chiếc ô vừa hỏi Ninh Khuyết với giọng ngờ vực:

- Thiếu gia, có phải vừa nãy người cố ý nói vậy?

- Đúng. - Ninh Khuyết vừa lau vết máu dính trên lưỡi dao vừa thuận miệng đáp - Ta thấy thái độ của thằng khốn tên gọi Hoa Sơn Nhạc kia thực quá giả dối buồn nôn nên muốn tặng hắn một tý khó chịu ấy mà.

- Vậy thiếu gia định nói với công chúa điều gì? - Tang Tang dừng tay, hiểu kì hỏi.

- Ta biết làm sao được. - Ninh Khuyết tra dao vào vỏ rồi nhún vai trả lời - Nhưng chắc không phải là mấy thứ rác rưởi “thưa công chúa vô cùng cao quý, ngay từ lần đầu nhìn thấy nàng ta đã bị tiếng sét ái tình đánh gục, đã yêu nàng tha thiết bằng tất cả trái tim, đã coi nàng là nữ thần duy nhất của lòng mình” gì gì đó...

- Nhưng biết đâu Hoa đô úy sẽ nghĩ vậy, thậm chí... cả điện hạ cũng nghĩ vậy thì sao?

- Kệ họ. - Ninh Khuyết lơ đãng nói - Kẻ ngu xuẩn có ý nghĩ ngu xuẩn cũng không đáng ngạc nhiên lắm.

Cô thị nữ nhỏ nhìn hắn, nói bằng giọng rất thực tình:

- Người có bao giờ cảm thấy mình là một kẻ rất nhàm chán hay không?

Ninh Khuyết cứng họng.

Tang Tang lắc đầu, một lát sau lại hỏi tiếp:

- Thiếu gia, có phải trong mắt người trên đời ngoại trừ chính bản thân thì bất kì kẻ nào cũng đều ngu xuẩn, đúng không?

Ninh Khuyết vừa dùng dây buộc lại vỏ dao vừa nghiêm túc suy nghĩ, một lúc sau mới trả lời:

- Vấn đề không phải do ta mà do trên thế gian này luôn có những kẻ ngu xuẩn rất thích làm những chuyện ngu xuẩn thôi. Ví như gã Hoa Sơn Nhạc kia chẳng hạn, loại con cưng của trời như hắn vốn phải rất thông minh nhưng lại đi tin phụng mù quáng vào một thứ mông lung như tình yêu, vậy dẫu không ngu giờ cũng biến thành ngu rồi.

Tang Tang đưa tay trở vào mũi mình, hỏi rất thật:

- Trong mắt người ta cũng ngu xuẩn chứ?

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đen đen của cô thị nữ, trả lời cũng rất thật:

- Cô không ngu, cô chỉ ngốc thôi.

.....

Trước khi đoàn người lên đường, có một chuyện nho nhỏ xảy ra.

Vài gã kỵ binh quận Cổ Sơn được lưu lại hiện trường, không phải vì họ muốn tra xét điều gì, đám tử sĩ dám có gan ám sát công chúa tất chẳng để lại bất cứ dấu mối nào cho họ tra, họ chỉ muốn ở lại trông coi những di thể của đồng đội, đợi nhóm tiếp viện sau đến sẽ chuyển hết về Trường An hậu táng. Không được vứt bỏ đồng đội bất kể hắn sống chết ra sao, đây là quy định thép của quân đội Đại Đường.

Thi thể đồng đội được xếp cẩn thận từng li từng tý trong rừng, thi thể quân địch bị ném lung tung trên mặt đất, chờ đốt xong lửa sẽ đem thiêu hết. Khi xử lý đến lượt thi thể của gã thư sinh, đám kỵ binh bỗng luống cuống, họ biết người này chính là một vị đại kiếm sư, không biết nên xử lý giống mấy kẻ kia hay nên dành cho đối phương một sự tôn trọng xứng đáng với thân phận của hắn.

Hoa Sơn Nhạc hơi cau mày rồi quyết định mang đi chôn, nhưng Lữ Thanh Thần chợt nhẹ nhàng lên tiếng:

- Người này đã nhập ma đạo.

Nghe thấy hai từ ma đạo, sắc mặt của vị tướng quân trẻ tuổi trầm xuống, trong ánh mắt nhìn thi thể mặc tấm trường bào màu xanh kia đã chẳng còn chút kính trọng nào, chỉ còn lại vẻ coi thường khinh bỉ, hắn phất phất tay giống như xua một con ruồi đang bay trước mặt:

- Ném lên thiêu luôn cho rồi.

.....

Buổi sáng đoàn người đến lối ra phía nam con đường Bắc Sơn, giữa trưa gặp quân đội tiếp ứng từ quận Cổ Sơn, công chúa Đại Đường Lý Ngự cùng thuộc hạ dưới sự bảo vệ tầng lớp của mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ tiếp tục tiến về Trường An. Đến lúc này thì bất kể người trong đế quốc hay kẻ thù bên ngoài đều không còn cách nào uy hiếp đến sự an toàn của nàng.

Mấy ngày sau đó, Lý Ngự và vị tiểu vương tử người man kia luôn ngồi một chỗ trong xe, không hề xuất hiện trước mặt người khác.

Tuy có thêm mấy trăm kỵ binh nhẹ tham gia nhưng đám thị vệ cùng người man còn sống sót vẫn không để ý đến vết thương trong người, một mực cưỡi ngựa hộ vệ xung quanh xe ngựa của nàng. Lão già Lữ Thành Thần trong chiếc xe thứ hai, những kẻ bị thương nặng nằm trong mấy xe đi giữa, riêng Ninh Khuyết và cô thị nữ nhỏ Tang Tang phải ngồi trên chiếc xe ngựa lộc xộc của mình, tụt lại tận phía sau cùng.

Trước đó, khi đến ranh giới quận Cổ Sơn toàn bộ kỵ binh nặng được đổi thành kỵ binh nhẹ, tốc độ di chuyển được đẩy cao rất nhiều, những chiếc xe vững chãi đằng trước còn theo kịp chứ hai người Ninh Khuyết phải hết sức chật vật.

Một gã kỵ binh gò cương cạnh xe Ninh Khuyết, bực bội quát to:

- Các người chậm chạp quá, đi mau lên!

Cũng hệt như mấy ngày đầu mới rời khỏi Vị Thành, Ninh Khuyết ngồi ngật ngưỡng trên càng xe, trông như lúc nào cũng muốn ngã, phải nhờ Tang Tang bên cạnh ra sức đỡ cho. Nghe tiếng quát, hấn giật mình mở mắt, liếc đối phương một cái rồi mặc kệ.

Nhìn bóng lưng gã kỵ binh, Tang Tang đưa tay lau mấy giọt mồ hôi đọng trên trán, nheo nheo đôi mắt lá liễu nói:

- Thiểu gia, bọn mình bị người ta ruồng rẫy rồi.

- Ruồng rẫy, dùng từ rất hay, nếu bảo bị người ta quên luôn thì thật chua chát quá.

Ninh Khuyết nhìn chiếc xe ngựa đi phía đầu đoàn, nghĩ đến khuôn mặt vị công chúa điện hạ đã không ló ra suốt mấy ngày nay, hấn vừa cười vừa nói:

- Đối với những kẻ số khổ phải bán mạng để sống như chúng ta mà nói, những thứ chua chát luôn rất khó nhai.

Kề vai cùng công chúa bên đồng lứa thì thăm kể chuyện, đó chỉ là một giấc mơ, là một câu chuyện cổ tích, dường như không hề có thực.

Tên lính quèn nơi biên giới nhờ vận may mỉm cười cứu được vị quý nhân, sau đó nhận ban thưởng phù hợp, rồi cuối cùng biến trời cách mặt, ai trở về thế giới của người ấy, đây mới là điều chân thực nhất trên cõi đời.

Thế gian có sử thi anh hùng nhưng không thể tồn tại cổ tích lãng mạn, nếu Romeo không phải anh con nhà quý tộc mà chỉ là một tên hành nghề đào huyệt, vậy sau khi Juliet tự sát theo hấn, dưới âm ti chắc nàng phải hối hận khá nhiều.

Ninh Khuyết luôn cực tỉnh táo trong mấy loại chuyện kiểu này, hấn biết cô gái bên đồng lứa đêm ấy chỉ đơn giản là một bóng mờ thoáng qua trong chớp mắt, quan trọng nhất, trái tim hấn chưa hề rung động thực sự, hấn chỉ thường thức trước một cô gái như vậy lại có được những khoảnh khắc như vậy mà thôi, vậy nên trong lòng Ninh Khuyết cũng không thấy buồn bã.

.....

Sau khi dừng lại bổ sung những thứ cần thiết tại quận Cổ Sơn, đoàn người không hề nghỉ ngơi, tiếp tục thẳng đường xuôi nam, rõ ràng công chúa điện hạ đang rất nóng lòng trở về Trường An, trở về bên vua cha kính yêu của mình.

Hoa Sơn Nhạc hẳn đã dò xét kỹ càng xuất thân của Ninh Khuyết, biết hẳn chỉ là một tên lính bình thường nhất ở biên giới, tự nhiên không thể tin giữa hắn và công chúa có chuyện gì xảy ra, vì vậy lúc ở quận Cổ Sơn Ninh Khuyết khá dễ thở, không bị ai tìm cách làm khó dễ.

Lúc hạ trại nghỉ ngơi, Tang Tang ra bờ sông múc nước vo gạo mổ cá, nấu một bữa tối thịnh soạn, hai chủ tớ nhiệt tình vét sạch cơm rau trong bát, rồi sau đó đến dưa chua muối ớt trên bàn cũng chén bay luôn, ăn đến hể hả, mồ hôi mồ kê đầm đìa khắp mặt.

Một gã có bộ mặt lúc nào cũng như đang đưa đám đi đến, thấy cảnh đó liền lắc đầu cười:

- Gọi các người qua ăn chung các người không qua, làm bọn ta cứ tưởng có ai đang oán giận điều gì cơ, hóa ra là chê cơm nước bên ta dở quá. Có được cô thị nữ đảm đang tháo vát thế này, không biết là phúc người tu mấy kiếp.

Đối với một cô thị nữ có địa vị thấp kém, câu khen ngợi của hắn đã rất cao rồi, nhưng Tang Tang chẳng cảm thấy gì, cứ cầm đầu ăn cơm, còn Ninh Khuyết coi đó là chuyện đương nhiên.

Gã vừa đến tên gọi Bành Quốc Thao, là người thủ lĩnh đội thị vệ đã có biểu hiện xuất sắc trong trận chiến bên đường Bắc Sơn khi trước, rất được công chúa tín nhiệm. Có điều sau một năm theo công chúa đi tới thảo nguyên, khi trở về gặp huyết chiến liên miên, đám thuộc hạ trung thành tận tâm bên cạnh giờ sót lại vồn vện có bảy người, tâm trạng vị thủ lĩnh này hẳn đang vô cùng đau đớn.

Hai bên là chiến hữu vào sinh ra tử trong trận ám sát bên đường Bắc Sơn, tình cảm được xây dựng từ trong máu luôn khăng khít bền chặt hơn tình cảm thông thường rất nhiều, hơn nữa Ninh Khuyết lúc ấy thực sự đã để lại quá nhiều ấn tượng trong lòng người khác, vì vậy chiếc xe ngựa vẫn bị đám kỵ binh quận Cổ Sơn không thèm để ý thường có đám thị vệ sống sót và Bành Quốc Thao tới thăm. Mấy tên người man cũng thỉnh thoảng đem tới cho hai chủ tớ ít rượu mạnh, nhưng chẳng mấy kẻ muốn tới cạnh Ninh Khuyết trong phạm vi mười trượng, và tuyệt không kẻ nào nguyện ý trò chuyện cùng hắn, chẳng biết có phải do nguyên nhân đến từ truyền thuyết về người đốn củi bên hồ Sơ Bích kia không.

- Ta biết các người có thể tự tới đô thành, hơn nữa đi cùng những kỵ binh này đúng là các người không được thoải mái cho lắm, nhưng sau khi ta chuyển giúp yêu cầu của các người đến giờ vẫn chưa có hồi âm.
- Bành Quốc Thao áy náy nói - Người là người do Vị Thành phái đến, khi điện hạ còn chưa có ý kiến thì người chưa được phép rời đi.

Ninh Khuyết gãi đầu, nói:

- Vậy đành phải đồng hành thêm một đoạn đường rồi.

.....

Hành trình tới Trường An tưởng như cứ diễn ra một cách bình bình tẻ nhạt như vậy, nhưng tới buổi tối ngày thứ hai, Ninh Khuyết bỗng nhận được lời mời - lão già Lữ Thanh Thần muốn gặp hắn.

Trong tâm trạng vừa bất ngờ vừa vui sướng, Ninh Khuyết bồn chồn nghĩ ngợi đến nửa buổi, rồi cuộc quyết định khỏi nghĩ nhiều làm gì ệt, hắn tiện tay đổ ụp chỗ cháo cá thừa trong nồi dập tắt đồng lửa bên xe rồi cùng Tang Tang đứng dậy.

Tấm rèm che cửa xe được nhấc lên, ánh đèn mờ tỏ rọi sáng không gian nhỏ bé, vị niệm sư Lữ Thanh Thần ngạc nhiên nhìn Ninh Khuyết và cô thị nữ đang cung kính hành lễ, trong lòng thâm nghĩ thẳng bé này hẳn phải biết tại sao mình lại gọi nó tới đây, chẳng lẽ không sợ sự có mặt của một người thứ ba sẽ khiến mình không muốn giải thích những điều nó vẫn thắc mắc sao?

Lão bỗng nhớ đến câu chuyện bên đồng lửa ven đường Bắc Sơn đêm đó, câu chuyện mà dù đang mình tưởng lão vẫn phải phân thần lắng nghe, câu chuyện về hai đứa trẻ nương tựa vào nhau sinh tồn giữa dải Mân Sơn mệnh mông... Nghĩ đến đây, tự cho là đã hiểu tại sao Ninh Khuyết dẫn Tang Tang đi theo, lão không còn ngạc nhiên nữa, ngược lại thấy thẳng nhóc càng nhìn càng dễ ưa.

Nói cho phải thì Ninh Khuyết không cố ý biểu hiện, chuyện hắn dẫn theo Tang Tang chẳng qua do thói quen thâm căn cố đế mà thôi.

Lữ Thanh Thần ôn tồn nói:

- Người chắc cũng biết tại sao ta gọi người đến đây.

Ninh Khuyết im lặng không nói gì, hấn úp tay trái lên mu bàn tay phải, đặt lên mặt đất rồi quỳ sụp xuống, gập thân, trán chạm bàn tay, thực hiện nghi lễ cao nhất, trang trọng nhất của Đại Đường.

Có ơn to mới nhận lễ lớn, lão già Lữ Thanh Thần dù chưa làm gì, thậm chí rất có khả năng lão cũng không giúp nhiều được hấn vì trước nay chỉ những người có tài năng siêu việt mới chạm được vào thế giới thần kì kia, nhưng với một kẻ từ nhỏ đã phải tự lần mò lật xem cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” mà không có người chỉ dẫn như Ninh Khuyết, một người tu hành sẵn sàng bỏ công chỉ điểm ột người phạm rõ ràng không có tiềm năng thể hiện tấm lòng độ lượng và sự quan tâm lớn đến nhường nào.

Thấy Ninh Khuyết hành đại lễ, Tang Tang dù không hiểu lắm nguyên nhân thiếu gia làm vậy nhưng cũng nhanh chóng quỳ sụp xuống dập đầu.

Lữ Thanh Thần vuốt râu mỉm cười rồi nâng Ninh Khuyết đứng dậy, lão nhắm mắt, tập chung tinh thần, đặt đôi bàn tay gầy gò lên hai chỗ trên ngực và lưng hấn, sau một lát ngọn đèn ám áp trong xe bỗng mờ đi, dường như có vô số hạt bụi nhỏ màu nâu đang tràn ngập xung quanh.

Sự tĩnh lặng bao trùm không gian, thời gian cứ thế trôi đi.

Ánh đèn mờ đục sáng dần lên, lão già chậm rãi thu tay, lặng lẽ nhìn gã thiếu niên vẻ mặt bình tĩnh nhưng tay chân đang run run trước mặt, thở dài một tiếng:

- Đất trời cũng có hô hấp, hơi thở đó được gọi là nguyên khí, để nhận biết sự tồn tại của nguyên khí, người tu hành hoàn toàn dựa vào ý niệm. Do đó, muốn xác định một người có tiềm năng bước lên con đường tu hành hay không, trước tiên phải xét đến khả năng tích tụ ý niệm của hấn.

- Khi ở Vị Thành ta từng kiểm tra thử, nhận thấy trên thân người không hề có sự tồn tại ý niệm, hôm nay cẩn thận xem lại một lần nữa, kết quả vẫn không có gì thay đổi, trong tuyết sơn và khí hải của người trông trơn như một vùng hoang mạc.

-...Chẳng có một thứ gì...

213. Q.1 - Chương 20: Cánh Đào Khuất Ở Góc Tranh.

Nghe câu kết luận này, Ninh Khuyết im lặng rất lâu, sau đó hấn ngẩng đầu nhìn Lữ Thanh Thần, đưa ngón trỏ dí vào huyệt thái dương hỏi:

- Cái thứ gọi là niệm lực hay ý thức chẳng phải được sinh ra từ trong đầu sao?

Lữ Thanh Thần ôn hòa nhìn hấn, chậm rãi nói:

- Nói như vậy cũng không chính xác lắm, nếu niệm lực do đầu sinh ra thì tại sao có liên hệ với hơi thở của trời đất bên ngoài? Cái gọi là tu hành chính là đem ý niệm chứa tại tuyết sơn trước ngực, khí hải sau lưng, giữa khí hải tuyết sơn có tất cả mười bảy lỗ khí tựa như núi Chung Ly có hàng ngàn hang động, hang núi đón gió chứa nước tấu lên khúc điệu thần kỳ, trên có người hô dưới có kẻ ứng, như vậy mới có thể khiến ta và trời đất hiểu thấu được nhau, hô ứng với nhau.

- Các lỗ khí trong thân thể phủ tạng con người hoặc thông suốt hoặc tắc nghẽn, là điều được hình thành từ lúc còn trong thai nhi, tiên thiên đã định sẵn, đến hậu thiên dẫu có tu hành thể nào cũng không thay đổi được, do đó người ta còn nói rằng tu hành chẳng qua là khéo sử dụng món quà ông trời ban sẵn cho con người.

- Khi ta kiểm tra mười bảy lỗ khí xung quanh tuyết sơn khí hải của người, phát hiện ra có mười một chỗ không thông, vì thế dẫu người có tu niệm lực tới cảnh giới nào đi nữa cũng không thể tiếp xúc giao hòa được với đất trời thiên nhiên.

- Nhưng người cũng đừng lấy đó làm đau khổ, trong hàng ức vạn dân chúng dưới gầm trời này, những kẻ thông suốt mười ba trên mười bảy lỗ khí đó vô cùng hiếm hoi, ngược lại không đạt điều kiện như người mới là chuyện bình thường...

Lữ Thanh Thần nhẹ nhàng an ủi, Ninh Khuyết cúi đầu, cười méo xệch.

Khi còn ở Vị Thành hắn đã vô số lần tự an ủi bản thân rằng chỉ có những thiên tài vô cùng xuất chúng mới có khả năng tu hành, giờ quả nhiên là sự thực, cứ theo những lời vị niệm sư này nói thì những kẻ thông suốt mười lăm mười sáu lỗ khí đúng là được ông trời chiếu cố quá tận tình, giống như đang nằm trong nhà bị một khối vàng to như trái núi rớt ngay trước mặt.

“Tại sao số phận lại keo kiệt với mình vậy nhỉ?”

Ninh Khuyết than thở trong lòng rồi hướng về phía vị tiên sinh già thể hiện lòng biết ơn sâu sắc, sau đó dẫn Tang Tang rời khỏi chiếc xe ngựa.

Ánh đèn trong xe vẫn mờ mờ ảo ảo, một lát sau, rèm xe lại bị nhấc lên, công chúa Lý Ngự đến ngồi trước mặt lão già, nàng hơi nghiêng mình thi lễ rồi hỏi:

- Không có một cơ hội nào dù rất nhỏ ư?

Lữ Thanh Thần tuy rất yêu thích Ninh Khuyết nhưng một vị niệm sư đã tiến vào cảnh giới động huyền lại không tiếc tiêu hao niệm lực để kiểm tra thân thể của một người không mấy liên quan tất phải có nguyên nhân đặc biệt khác, như do điện hạ yêu cầu chẳng hạn.

- Những người có ý chí kiên định, tính cách thuần khiết thường có thể dễ dàng thông qua minh tướng thu được rất nhiều niệm lực, Ninh Khuyết chính là loại người này. Ta vốn cũng đặt nhiều hy vọng vào hắn, cho rằng trong mười bảy lỗ khí hắn chắc thông chừng được mười, đã chạm sát đại đạo, đến giờ vẫn chưa thể dẫn dắt ý niệm tiến vào sơ cảnh chẳng qua do hắn không biết phương pháp tu luyện đúng mà thôi. Ai ngờ trong cơ thể hắn có tới mười một lỗ khí không thông, ông trời đã không ưu ái, dấu tiềm năng có lớn cũng biết dùng vào đâu?

Lữ Thanh Thần cảm thấy rất tiếc nuối, theo như lão thấy, nếu Ninh Khuyết có thể tu hành, cho dù hắn chỉ có mười lỗ khí thông suốt, tư chất thuộc hàng thấp kém nhất nhưng với tính cách cùng tài viết chữ hơn người thì tương lai hắn cũng không thể đoán định được, đáng tiếc số phận gã thiếu niên này thật sự quá không may mắn.

- Đã như vậy thì khỏi cần quản tới hắn nữa. - Mấy ngày di chuyển liên tục làm mặt mày Lý Ngự trông khá mệt mỏi, nàng cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói - Vì chuyện này khiến tiên sinh phải khổ cực, thật là không phải.

Lữ Thanh Thần hơi nhướng mày, biết câu nói vừa rồi đã quyết định tiền đồ của Ninh Khuyết, sau khi biết hắn không thể tu hành, rốt cuộc nàng đã vứt bỏ ý định bồi dưỡng.

Lão im lặng một lúc rồi lên tiếng khuyên can:

- Trong Trường An cao thủ nhiều như mây, một kẻ còn ít tuổi như Ninh Khuyết thoát nhìn cũng không mấy nổi bật, nhưng ta tin rằng chỉ cần để hắn phát triển thêm vài năm, thiếu niên này nhất định sẽ thành một trong những người xuất sắc nhất trong giới quân sự Đại Đường.

Lý Ngự không ngờ lão già đánh giá cao Ninh Khuyết như vậy, nàng nhún mày, nhẹ nhàng nói:

- Thăng nhóc này nếu xét về võ nghệ hay tính tình quả thật đều hơn người, nếu hắn còn ở Vị Thành hoặc chỉ cần trong quân đội, ta dẫu phải bỏ ra một cái giá lớn rất lớn cũng muốn thu về dưới tay sử dụng, nhưng hắn lại muốn thi vào thư viện, chuyển sang con đường văn dài dằng dặc, đợi đến khi đủ lông đủ cánh, có sức ảnh hưởng nơi triều chính thì hắn già ta cũng đã già, còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Lão già im lặng rất lâu, rồi bỗng mở miệng nói:

- Tuy trong mười bảy lỗ khí hắn chỉ thông có sáu, theo lẽ thường thì tuyệt không thể bước chân vào con đường tu hành, nhưng... đạo trời xoay vần, vạn vật vô thường. Cảnh giới của ta thật sự quá thấp, mà thư viện nơi hắn có khả năng gia nhập lại vô cùng thánh khiết kì diệu, là một mảnh trời đất khác, ngày sau nữ trong muôn một... Ta nói là nữ trong muôn một hắn có thể tiến lên tầng hai của thư viện, ai biết được chuyện kì diệu gì sẽ xảy ra trên người hắn chứ, lỡ may hắn bước được lên con đường tu hành thì sao?

- Tầng hai? - Lý Ngự lắc đầu nói - Trên đời có mấy kẻ tiến nổi lên tầng hai của thư viện? Thằng nhóc Ninh Khuyết này tuy không tệ thật, nhưng ta thấy ngài đang tin tưởng một cách mù quáng vào hắn đấy.

Lữ Thanh Thần nhìn nàng mỉm cười:

- Khi ngài biết hắn muốn thi vào thư viện theo con đường văn, dường như ngài cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hắn sẽ rớt cả, nên nhớ cuộc thi đó khó đến cỡ nào, rõ ràng ngài cũng có lòng tin tuyệt đối vào hắn. Nếu đã vậy, ai dám khẳng định thằng nhỏ này không thể tiến lên tầng hai?

Lý Ngự hơi giật mình, không biết trả lời câu hỏi của lão ra sao, nàng ngẫm lại quả cũng thấy mình chưa bao giờ nghĩ ngờ chuyện Ninh Khuyết có thể vượt qua kì thi khó khăn nhất thế gian đó cả, lòng tin này thật ra đã đến từ đâu? Từ những câu chuyện đêm đó hay từ đôi mắt ung dung như mãnh hổ khi gã thiếu niên băng qua ngọn lửa?

Nàng vô thức quay đầu nhìn qua cửa sổ, dõi theo bóng lưng hai chủ tớ đang ngồi, im lặng không nói.

.....

Ninh Khuyết biết tâm tính mình thích hợp để tu hành mà không có khả năng tu hành, loại cảm xúc đang mừng rỡ hân hoan rồi đột ngột rơi xuống thất vọng nào nề này hắn đã khá quen rồi, bảy năm trước tại sườn đông dãy Mân Sơn thuộc phần lãnh thổ nước Yên đã trải qua một lần khi gặp một thằng nhóc đen thui, rồi hai năm trước lại trải qua thêm lần nữa khi lập công tại Vị Thành rồi được quân bộ để mắt kiểm tra năng lực.

Nếu hắn là kẻ đã đặt chân lên con đường tu hành thì với những công lao lập tại Vị Thành, hắn đã trở thành đối tượng được quân đội Đại Đường tập chung bồi dưỡng từ lâu, cần gì phải liều mạng giết mã tặc tích lũy quân công, đổi lấy cơ hội thi vào thư viện.

Do đã chuẩn bị tốt tư tưởng từ trước nên sau khi nhận được kết quả xấu Ninh Khuyết cũng không quá thất vọng, nhưng Lữ Thanh Thần là người tu hành đầu tiên hắn được tiếp xúc nên vẫn ôm một vài phần hy vọng, tiếc rằng hy vọng đó cũng giống như cánh đào vẽ khuất trong góc bức tranh thủy mặc, tưởng thật mà không thật.

Khi Ninh Khuyết quyết định bỏ qua giấc mộng, xóc lại tinh thần tiếp tục đi khổ luyện đao pháp nhằm mưu cầu hạnh phúc chốn nhân gian thì không ngờ đêm sau Lữ Thanh Thần lại mời hắn đến.

Lần này Tang Tang không đi cùng Ninh Khuyết, có lẽ vì công chúa điện hạ tiếc nuối cảm giác được nói chuyện phiếm như những ngày nào, hoặc có thể do vị tiểu vương tử kia nhớ Tang Tang, tóm lại nàng được triệu tới xe ngựa của công chúa.

- Ta nghĩ người đã thuộc nằm lòng cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên”, nhưng bao năm rồi vẫn không cảm nhận được hơi thở kì diệu của trời đất, vậy kết luận của ta hôm trước hẳn không có sai lầm. - Lữ Thanh Thần mỉm cười nói.

Ninh Khuyết gãi đầu cười khổ:

- Lão tiên sinh, ngài gọi văn bối tới không phải vì muốn làm văn bối đau lòng thêm lần nữa chứ?

- Sau khi đến Trường An người sẽ đi thư viện, ta thì tuổi cũng quá cao rồi, chắc phải ở trong phủ công chúa tĩnh dưỡng, chúng ta rất khó gặp lại nhau, vì thế ta mới gọi người tới nói chuyện. - Lữ Thanh Thần hiền lành trả lời - Ta biết thể nhân luôn tò mò về con đường tu hành, tuy người không thể bước lên nó nhưng chắc cũng có không ít thắc mắc đâu.

- Thắc mắc thì quả thực văn bối luôn có rất nhiều. - Ninh Khuyết thành thật đáp.

214. Q.1 - Chương 21: Hỏi Đạo Nào Không Còn Trong Khuôn Khổ?

Lữ Thanh Thần mỉm cười:

- Vậy người muốn biết chuyện gì?

Ninh Khuyết cẩn thận suy nghĩ khá lâu mới đáp:

- Văn bối muốn biết... thế nào là tu hành?

Lữ Thanh Thần cười rộ lên:

- Thành nhóc này tham lam thật.

Ninh Khuyết hoàn toàn không tỏ ra xấu hổ, hần nói:

- Vậy ngài có thể cho văn bối biết con đường tu hành phân ra bao nhiêu cảnh giới? Mỗi cảnh giới khác nhau có những năng lực gì khác nhau?

- Thật là ngoài dự tính của ta. - Lữ Thanh Thần cười nói - Nên nhớ người bình thường tuy không quá rõ về mấy thứ này nhưng chúng cũng chẳng được tính là bí mật.

- Không được tính là bí mật thì vẫn cứ là bí mật. - Ninh Khuyết cũng cười - Văn bối hứa sẽ kín miệng như bưng.

- Thôi được. - Lữ Thanh Thần gật đầu, lão trầm ngâm - Người biết Hạo Thiên đạo chứ?

Ninh Khuyết nhìn vị cao nhân của chính Nam môn Hạo Thiên đạo này, gật đầu cái rụp.

- Ta xuất thân từ Nam môn Hạo Thiên đạo, phụng mệnh đi du lịch thế gian, người đời hay gọi những kẻ như ta là môn hạ hành tẩu. Người đã muốn tìm hiểu về tu hành, vậy ta lấy chính Hạo Thiên đạo để nói.

- Hạo Thiên đạo thờ phụng trời cao, trời cao là khởi nguồn duy nhất của mọi con đường tu hành, bởi trời cao ôm ấp vạn vật, chiếu sáng nhân gian, mọi vật theo đó mà hô hấp, hô hấp ấy chính là hơi thở của trời đất hay còn gọi là nguyên khí.

- Con người là một loài trong vạn vật, ngây ngô sống giữa thế gian, rồi bỗng một ngày ngẫu nhiên nhận được mạch bảo của trời cao, từ đó mới dần hiểu đạo lý của tự nhiên tạo hóa, lấy ý niệm không chế nguyên khí, làm được những điều kì diệu, đó chính là tu hành.

- Con đường tu hành dài mênh mông vô tận, đòi hỏi ý chí vững vàng kiên định, con đường đó được chia làm năm giai đoạn, cũng là năm cảnh giới mà người đã nói.

- Cảnh giới đầu tiên gọi là sơ thức, là giai đoạn ý niệm của người tu hành phát ra từ khí hải tuyết sơn, bước đầu cảm nhận được sự tồn tại của nguyên khí.

- Cảnh giới thứ hai là cảm tri, là giai đoạn người tu hành có thể tiếp xúc với nguyên khí trôi nổi chuyển động giữa đất trời, thậm chí có thể thực hiện một vài hành động giao lưu qua lại dựa trên cảm giác.

- Cảnh giới thứ ba gọi là bắt hoặc, lúc này người tu hành bắt đầu hiểu được một số quy luật lưu động của nguyên khí và từ đó sử dụng chúng, họ chính là những kiếm sư, phù sư trong cách gọi của người đời.

- Cảnh giới thứ tư là động huyền. Khi tiến vào cảnh giới này, người tu hành có thể dung hợp ý thức của mình với nguyên khí đất trời thành một thể, do đó những kẻ tu niệm có khả năng dùng ý thức của mình trực tiếp tấn công kẻ địch, thậm chí những người đã tiến vào động huyền nhiều năm luôn có vài thủ đoạn kì diệu khó tưởng tượng nổi.

- Anh bạn nhỏ, đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, đúng là ta đã tiến vào cảnh giới động huyền nhưng tiếc rằng mãi tận khi tuổi quá già mới nhắc nổi một bàn chân bước qua ngưỡng cửa, ta giống như một đèn dầu đã khô, lửa tắt phải tắt, đại khái đến khi chết cũng không thể kéo nốt chân kia vào trong, nếu không... đêm đó sao phải chặt vật mãi mới giết được một tên đại kiếm sư như vậy?

Ngọn đèn trong xe tỏa ánh sáng mờ đục, dường như cũng sắp cạn dầu, Lữ Thanh Thần cúi đầu nhìn đôi chân của mình, trong lòng thầm nghĩ thời gian quả thực vô tình, cứ thế trôi đi, có biết đợi ai bao giờ?

- Cảnh giới thứ năm là tri mệnh. Hiểu được mệnh người cũng là hiểu được mệnh trời. Người tu hành thuộc cảnh giới này không chỉ biết tường tận quy luật lưu chuyển của nguyên khí mà còn nắm được quy luật vận hành của nó, hiểu được những mối liên hệ giữa vạn vật và đất trời, hiểu được bản nguyên của thế giới. Có lẽ chỉ những người tiến vào cảnh giới này mới thực sự được coi là đắc đạo.

Ninh Khuyết mê mẩn lắng nghe, thấy Lữ Thanh Thần dừng lời mới giật mình, hần gơ tay hỏi tiếp:

- Thừa tiên sinh, liệu có phải phía trên năm cảnh giới kia còn tồn tại cảnh giới khác?

- Tại sao người nghĩ vậy? - Lão già thích thú nhìn hẳn.

Ninh Khuyết đáp:

- Nếu đã nói con đường tu hành là một con đường dài vô tận, vậy tất nó không thể có điểm cuối, cũng giống như trên thế gian này làm gì có con đường nào không có lối ra, vì vậy văn bối mới nghĩ nhất định sẽ còn những cảnh giới cao hơn.

- Thăng nhóc này thật là... ngay cả sơ cảnh còn chưa nhập mà vẫn có tâm tư để ý tới mấy chuyện xa xôi.

Thấy lão vừa cười vừa mắng, Ninh Khuyết mỉm cười vô tội:

- Tiên sinh cứ coi đó là sự hiểu học của văn bối đi.

- Trên đời này ta chưa từng gặp gã trai nào hiểu học còn hơn hiểu sắc. - Lữ Thanh Thần cười.

Nghe lão nói quá chí lí, trong lòng Ninh Khuyết phải gờ ngón cái lên mấy lần, rồi hẳn giang hai tay ra cái chính:

- Không phải hiểu học, vậy gọi là hiểu kì đi.

Lữ Thanh Thần lại im lặng, rất lâu sau lão mới nói tiếp:

- Trong truyền thuyết, cao hơn tri mệnh còn rất nhiều cảnh giới kì diệu khác, nhưng chỉ có hai loại từng được ghi chép trên điển tịch, một là thiên khai, một là vô cự.

- Ở cảnh giới thiên khai, người tu hành có thể trực tiếp nhận được mạch bảo từ trời cao, dùng sự thành tâm bái tế mà tạo thần thuật, mượn lấy sức mạnh của ánh sáng giữa chốn đất trời mênh mông, ánh sáng chiếu khắp thế gian, người tu hành đâu chỉ mượn được một tia một dải thì uy năng đó đã hùng mạnh tới nhường nào?

Trong đầu Ninh Khuyết chợt hiện ra hình ảnh một vị đại năng áo trắng phát phơ quỳ lạy trời xanh, tức thì mây tạnh sương tan, ánh dương rọi xuống, hẳn vừa vung tay biển liền động núi liền rung, nghĩ đến đó, trái tim Ninh Khuyết bỗng run rẩy, khó bình tĩnh được, âm thanh của hẳn không hiểu sao bỗng nhiên khàn đi:

- Vậy... vô cự là cảnh giới ra sao?

- Trong điển tịch chỉ cho biết từng có cảnh giới đó xuất hiện nhưng cụ thể ra sao thì không tả rõ, tất cả chỉ có một câu chung chung: muốn sao được vậy, không còn khoảng cách.

Lữ Thanh Thần hơi nhíu mày, chậm rãi nói tiếp:

- Theo như ta đoán, cảnh giới vô cự nghĩa là ý niệm của thánh nhân có thể vượt tới ngoài vạn dặm, mọi khoảng cách thông thường đều không còn ý nghĩa, thực vĩ đại hùng tráng biết bao.

Muốn sao được vậy, không còn khoảng cách, tám chữ này quả thực khiến Ninh Khuyết vô cùng chấn động, nhưng với những bậc đại năng đó rốt cuộc không còn khoảng cách hay không còn khuôn khổ cho họ mới là sự hình dung chính xác?

Dường như Ninh Khuyết đã mơ hồ nhận thấy sức mạnh khủng khiếp ẩn giấu đằng sau hai chữ vô cự này, nhưng trong cảm giác của hẳn nó không vĩ đại hùng tráng như Lữ Thanh Thần đã hình dung mà lại tự do phóng khoáng tới tận cùng.

- Về cảnh giới vô cự, có lẽ thư viện sở hữu những bản ghi chép cụ thể hơn nhiều. - Lữ Thanh Thần nhìn khuôn mặt còn trẻ măng của anh chàng đang để hồn vía bay tận chín tầng trời trước mặt, xúc động nói tiếp - Người tu hành có thể tiến vào hai cảnh giới này đều là những bậc thánh nhân, từ xa xưa tuy vẫn có truyền ngôn cứ mỗi ngàn năm lại có thánh nhân giáng hạ, nhưng đã bao năm rồi trên thế gian chưa xuất hiện thánh nhân? Vậy nên những chuyện này chỉ là thần thoại truyền thuyết, nghe để biết cũng chẳng sao, nhưng nghĩ ngợi tìm hiểu nhiều thì thật phí công vô ích.

Ninh Khuyết cúi đầu bái thêm một bái, tỏ vẻ đã hiểu.

Lão già cười nói:

- Ta vốn tưởng người định hỏi mấy chuyện đại loại hiện nay thế gian có người tu hành nào nổi tiếng, có cao nhân ngoài thế tục nào đáng chú ý, mấy gã trai trẻ thường quan tâm để ý mấy chuyện này mà, ai ngờ người lại đi hỏi chuyện tu hành.

Ninh Khuyết đặt hai bàn tay lên đầu gối, hần cúi đầu im lặng rất lâu rồi mới ngẩng lên nhìn Lữ Thanh Thần, thành thực trả lời:

- Với văn bối bây giờ mà nói, biết về những cường giả mạnh nhất thế gian cũng không hề có ý nghĩa gì, họ là những con đại bàng dũng mãnh bay cao tận chín tầng trời, văn bối chỉ là con kiến nhỏ bé yếu đuối bò sát mặt đất, trong mắt họ vốn không hề tồn tại những người như văn bối, vậy thì trong mắt văn bối cũng không cần tồn tại những người như họ.

- Thế tại sao người lại hỏi về những điều căn bản trong tu hành? - Lữ Thanh Thần nhìn hần bằng ánh mắt lạ lùng.

Ninh Khuyết đáp:

- Tương lai trước mắt tuy các bậc đại năng không xuất hiện trong cuộc sống của văn bối nhưng sau khi đến Trường An rất có khả năng văn bối sẽ gặp phải một số người tu hành bình thường, ví như gã thư sinh đại kiếm sư kia chẳng hạn. Văn bối đã không thể tu hành, vậy thì càng phải biết thế nào là tu hành, phải biết người tu hành chiến đấu ra sao...

- Mục đích của người? - Hàng lông mày của lão già nhướng lên, hình như lão đang rất nôn nóng muốn biết câu trả lời của hần.

Ninh Khuyết bình thản trả lời:

- Nếu một ngày nào đó văn bối buộc phải quyết chiến với một người tu hành, vậy những kiến thức ngài dạy văn bối hôm nay sẽ giúp văn bối rất nhiều trong việc chiến thắng đối thủ.

- Một người bình thường muốn đánh với người tu hành có thể vận dụng nguyên khí đất trời? Hơn nữa còn muốn chiến thắng họ?

Lão già nhìn Ninh Khuyết chăm chăm, miệng bần thần lặp lại mấy câu của hần, rồi đột nhiên lão bật cười dữ dội, cười cực kì sáng khoái, làm thân hình hom hem cũng run rẩy không ngừng:

- Ha ha ha ha ha....

Tiếng cười vang vọng dần dần nhỏ lại, Lữ Thanh Thần nhìn khuôn mặt đang rất lúng túng của Ninh Khuyết, nói:

- Có khí phách lắm, ta thích!

215. Q.1 - Chương 22: Học Tập Trên Đường.

Đêm đã khuya, Ninh Khuyết rời khỏi xe ngựa, Lữ Thanh Thần đưa tay nhắc màn che cửa sổ nhìn theo bóng lưng gã thiếu niên, nghe tiếng sơn ca miền biên giới vắng vắng giữa cánh đồng hoang, khóe môi lão chợt nở nụ cười.

Với một người tu hành đã bước vào cảnh giới Động Huyền, dấu mới chỉ đặt được một chân vào đó thì dù đến bất kì một thành thị hay quốc gia nào trên thế gian đều nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt nhất, họ căn bản không cần để tâm tiếp xúc với những người bình thường. Các niệmsư càng phải tiêu tốn rất nhiều thời gian để mình tương bồi đắp niệmlực, do đó mỗi giây mỗi phút của Lữ Thanh Thần cũng quý như bạc như vàng.

Thế nhưng lão vẫn tình nguyện bỏ ra một hai buổi tối thậm chí nhiều hơn để trò chuyện cùng Ninh Khuyết, thảo luận với hần những vấn đề trời ơi đất hỡi chẳng đâu vào đâu bởi lão rất thích hần, lão thích sự trầm tĩnh, luôn cố gắng vươn lên ẩn dưới vẻ bề ngoài ôn hòa non nớt, lão thích nét khí phách can trường đôi lúc hần ngẫu nhiên bộc lộ. Tự lực tự cường, bình tĩnh lạnh lùng, khí phách gan dạ là những phẩm chất mà người Đại Đường tôn sùng nhất, mà Lữ Thanh Thần, không nghi ngờ gì, chính là một lão già Đường từ trong trứng Đường ra.

Những điều lão trao đổi với Ninh Khuyết tối nay cũng là bài học vỡ lòng của người tu hành Nam môn Hạo Thiên đạo, tuy chẳng tính là bí mật to tát gì nhưng chiếu theo quy định môn phái thì người thường không được phép biết đến, Lữ Thanh Thần cố ý bỏ qua quy định, đơn giản vì lão tin vào một điều, lão tin rằng trong tương lai Ninh Khuyết sẽ trở thành một người tu hành kiệt xuất.

Dẫu biết Ninh Khuyết lỗ khí không thông, tuyệt đối không thể tu hành nhưng lão chẳng thèm quan tâm đến cái gọi là chân lý, cái gọi là định luật bất di bất dịch đó, lão chỉ cảm thấy gã thiếu niên này nhất định sẽ bước được đôi chân lên con đường mà chính lão cũng đang khó nhọc lần mò, hơn nữa, hy vọng gã có thể đi xa hơn, vững vàng hơn, kiên định hơn bản thân mình.

Lữ Thanh Thần nhìn bóng gã thiếu niên đang dần nhòa đi trong đêm tối, miệng thì thào:

- Không ngờ đến lúc hoàng hôn của cuộc đời, khi bóng tối của cái chết đang dần dần phủ xuống lại phóng tay làm càn một phen, nhắm mắt đi theo trực giác mách bảo, có lẽ... đây là trời ách bảo ta chẳng?

Trở lại doanh trường đơn sơ, thấy Tang Tang cũng đã về, Ninh Khuyết dò hỏi xem công chúa gọi nàng tới làm gì, không hề có gì bất ngờ khi hắn nhận được một câu trả lời mơ hồ chẳng đâu vào đâu, vốn quen với khả năng sử dụng đầu óc quá bết bát của cô thị nữ nhỏ, Ninh Khuyết mắng đùa vài câu rồi hai người uống cùng nhau mấy chén, sau đó rửa mặt qua loa rồi đi ngủ.

Những ngày sau đó, đoàn xe dưới sự bảo vệ của mấy trăm kỵ binh tiếp tục xuôi nam hướng về phía kinh thành Trường An, nhưng cuộc sống của hai chủ tớ Ninh Khuyết đã không còn buồn chán vô vị như những ngày trước đó nữa.

Cứ đến chập tối Lữ Thanh Thần lại gọi Ninh Khuyết đến nói chuyện phiếm, còn công chúa điện hạ cũng thường xuyên triệu Tang Tang tới bầu bạn, may là Bành Quốc Thao chủ động phái thị vệ tới giúp gã điều khiển cỗ xe ngựa cà tàng, bằng không Ninh Khuyết thật chẳng biết xoay xử ra sao.

Thông qua những lần trò chuyện ấy, Ninh Khuyết ngày càng hiểu biết hơn về những tri thức trong lĩnh vực tu hành, ví như những cách mà người tu hành dùng ý niệm để khống chế nguyên khí đất trời, ví như hóa ra người tu hành có thể lợi dụng một số loại vật phẩm đặc thù để tăng cường mối liên hệ giữa bản thân và thiên nhiên, lại ví như kiếm sư làm sao để sử dụng ý niệm nén nguyên khí thành sợi dây vô hình rồi sau đó buộc lên thanh phi kiếm sắc bén mỏng manh.

Những vật phẩm đặc thù dùng để tăng cường mối liên hệ giữa người tu hành và trời đất cũng không cần một tiêu chuẩn nghiêm khắc nào, Hạo Thiên đạo hay dùng phát trần, kiếm gỗ, Phật môn lại thích tràng hạt hay mõ, còn những thứ như bùa, phi kiếm thì thuộc loại thông dụng phổ biến nhất, hiếm thấy và kì lạ hơn, một số người tu hành lại sử dụng bút, nghiên, pháp trượng..., đủ loại trên đời.

- Dùng niệm lực phong ấn nguyên khí đất trời vào trong lá bùa, đó là phù sư, phong ấn nguyên khí vào trận pháp, đó là trận sư, ngưng tụ nguyên khí vào phi kiếm, đây là kiếm sư, trực tiếp điều khiển nguyên khí bằng niệm lực, đó là niệm sư, dùng...

Lão già Lữ Thanh Thần tay bưng chén trà xanh, lưng dựa vào cửa sổ, dáng vẻ cực kì hưởng thụ, miệng chậm rãi giảng giải.

- Đây, đây, đây, không phải ngài đang nói giỡn đấy chứ? Thế lẽ đem nguyên khí phong ấn vào cái bô để chiến đấu thì gọi là gì sư? Xí sư hay là bô sư?

Hai người già trẻ trò chuyện lâu ngày tự nhiên thành thân thiết, Ninh Khuyết dần dần lại tìm về bộ mặt lưu manh đầu đường xó chợ của mình, miệng gã cắn một cây bút lông đầy mực tàu, tay phải quơ quơ biểu thị mối nghi vấn mạnh mẽ trong lòng mình.

Lão già bỏ chén trà xuống, trừng mắt nhìn tên trai trẻ:

- Đó gọi là ước định mà thành, người hiểu thế nào là ước định mà thành không, hử? Gọi như thế mấy ngàn mấy vạn năm nay rồi, có chết ai đâu? Quan trọng là thông tục dễ nhớ, còn những thứ linh tinh khác thì suy nghĩ làm gì cho tốn sức.

- Thôi được rồi.

Trước sức mạnh của độ dày lịch sử mấy ngàn mấy vạn năm, Ninh Khuyết thảm bại quay về, trong chiếc xe ngựa lắc lư liên tục, gã nâng cổ tay, tập chung tinh thần, ngòi bút lông lúc nhanh lúc chậm lướt trên tấm giấy Tuyên Thành trắng muốt.

- Về thủ đoạn chiến đấu của người tu hành, thứ kiếm sư dùng gọi là kiếm thuật, phù sư dùng gọi là phù thuật, còn niệm sư như ta đương nhiên gọi là niệm thuật, nhưng khi tiến vào cảnh giới Tri Mệnh cao hơn thì rất khó phân chia rành rọt được như vậy nữa, trước đây ta từng nghe nói trong số trường bối của sư môn có người tu một thứ gọi là thần thuật, còn cụ thể ra sao thì không hề biết.

- Những cái tên này, hình như... hình như nghe không được oai cho lắm. – Cơ mặt của Ninh Khuyết dường như hơi cứng lại, hần cấn cấn cán bút, nhìn lão già, nói bằng giọng mơ hồ: - Có vẻ gọi chung mọi người là pháp sư, thứ bọn họ dùng là pháp thuật là một phương án khả thi.

Hai hàng lông mày của Lữ Thanh Thần cau lại, lão nhìn hần bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Vấn đề ở chỗ chữ “pháp” trong đó phải giải nghĩa thế nào?

Lại một lần nữa Ninh Khuyết thất bại quay về, hần gơ tay, nhún nhún vai về vô tội.

- Ngoại trừ những kiểu người tu hành đã kể phía trên, thực ra người tu hành dễ thấy nhất trong thế gian chính là võ giả, dù khả năng cảm nhận nguyên khí đất trời của họ thua xa những phái còn lại nhưng sức chiến đấu lại cực kì mạnh mẽ. Khi tác chiến, võ giả đem nguyên khí nhập đầy mọi ngõ ngách trong cơ thể, từ đầu đến chân giống như được phủ kín một tầng giáp nặng, còn thường ngày khi tu luyện, họ điều động nguyên khí để kích thích cơ bắp da thịt bản thân, từ đó luyện ra một thân thịt xương sắt thép.

- Vậy cái gã to xác toàn thân phủ trong quần áo sáng vàng vàng ở đường Bắc Sơn lúc trước phải chăng là một võ giả?

- Không sai, có điều cảnh giới của hần không được cao lắm. Bốn vị đại tướng quân của Đại Đường ta chính là những võ giả thuộc loại mạnh nhất thế gian, cung tên có thể xuyên thủng khiên giáp trên thân họ nhưng không cách nào phá vỡ nguyên khí hộ thể của họ, mà dấu phát tên khủng khiếp đến mức xuyên qua nguyên khí hộ thể nó cũng chưa chắc gây ra được bất kì một thương tổn nhỏ nhoi nào cho tấm thân còn cứng hơn thép nguội đó. Đối diện với những cao thủ như vậy, kĩ thuật bắn tên của người đầu cao đến đâu cũng hoàn toàn vô dụng.

Nghe đến đây, trong đầu Ninh Khuyết rất tự nhiên liền nhoáng lên hai chữ Hạ Hầu, hần bình tĩnh cúi đầu tiếp tục viết, nhưng trong lòng không ngừng suy tính làm sao để đối phó với loại cao thủ cỡ này.

- Chọn cách áp sát những cao thủ đó tiến hành cận chiến càng là hành vi tự sát, sức lực của người dù không tệ lắm nhưng so với bọn họ thì chẳng khác nào chuột nhất so với sư tử, người có vật kiệt sức mạnh toàn thân ra đòn cũng không làm rụng nổi một sợi lông của họ, ngược lại, họ chỉ cần phẩy một ngón tay là đủ để người đầu một nơi thân một nẻo rồi.

- Nếu mũi tên có kèm theo nguyên khí phía trên thì khả năng sát thương với võ giả ra sao? - Ninh Khuyết bỗng ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi.

Lữ Thanh Thần trầm tư một lát rồi lắc đầu:

- Rất hiếm người tu hành nào thử đem nguyên khí nhập vào mũi tên, vì tên và phi kiếm là hai thứ hoàn toàn khác nhau, để đảm bảo về mặt tốc độ khối lượng tất nhiên phải rất nhẹ, kích thước rất nhỏ, do đó lực cảm ứng dễ bị hoàn cảnh thiên nhiên xung quanh làm phân tán, lại không thể chạm phù lên bề mặt nên nguyên khí tiêu tán quá nhanh... Đương nhiên, nếu có thể giải quyết được vấn đề nguyên khí tiêu tán thì không nghi ngờ gì, loại tên này chính là thủ đoạn tấn công tầm xa vô cùng đáng sợ.

Ninh Khuyết dường như hiểu ra được điều gì đó.

Chương 23: Ta biết rằng ngài biết ta là người có dị bẩm...

Tác giả: Miêu Nị

Converter: CCD

Dịch: Niều

Nguồn: *****

- Người ta nói trong thành Trường An võ giả đứng khắp nơi, kiếm sư đi chặt lối, không cần nghĩ cũng biết đây là lời thổi phồng quá mức, nhưng dù sao với tư cách đô thành của đế quốc, mảnh đất trù phú sầm uất nhất thế gian, đó tất nhiên là nơi ngoạ hổ tàng long, người tu hành đông đảo, khi người tới Trường An, nếu ở trong thư viện thì không sao, còn khi ra bên ngoài nhớ phải đi đứng nói năng cho cẩn thận, tránh gây điều thị phi.

- Vâng. - Ninh Khuyết lập tức đáp, rồi hần hỏi thêm: - Lữ tiên sinh, chẳng biết trong thành Trường An có những điều gì cần lưu ý, hoặc những cao thủ nào không nên trêu chọc?

Lữ Thanh Thần liếc gã thiếu niên rồi trêu chọc:

- Ô, hình như mấy bữa trước có kẻ nào vừa bảo không cần để ý những thứ này thì phải?

Ninh Khuyết xấu hổ gãi gãi đầu.

- Cho người biết những điều này cũng không có ý nghĩa gì. - Lữ Thanh Thần lắc đầu cười - Người chỉ cần nhớ kỹ, lưu phái tu hành trong thiên hạ tuy đông đảo nhưng truy đến cùng đều không ngoài ba tông Phật, Đạo, Ma cộng thêm một thư viện. Phật tông hay trú ở những nơi hoang sơ vắng vẻ, đạo gia thích tìm những khu đất đặc thù lập đàn mở quán, Ma tông thay đổi không cố định, không cần tìm hiểu nó. Đạo tông chính là Hạo Thiên đạo mà ta đang tu hành, các đời cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, được hoàng thất các quốc gia trong thế tục tôn thờ cung phụng, nếu như người từng nghe nói đến Tây Lăng Thần Quốc thì cũng biết tông đàn Hạo Thiên đạo của ta đặt ở đó.

- Hoàng thất các quốc gia đều tôn thờ cung phụng ư? Vậy đế quốc đối với Hạo Thiên đạo cũng như vậy chứ?

- Ninh Khuyết nhú mày hỏi.

Lữ Thanh Thần cười khổ, là quốc gia hùng mạnh nhất thế gian, hoàng thất của Đại Đường hẳn là hoàng thất duy nhất trong thế tục dám không coi mặt mũi của Hạo Thiên đạo vào đâu, mà Hạo Thiên đạo cũng bó tay không có cách nào đáp trả. Thân là một người Đại Đường, lại ở trong Hạo Thiên đạo, tình cảnh của lão đúng là tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết đứng về bên nào.

- Ma tông thì sao? Trong Ma tông có cao thủ nào đặc biệt tài giỏi không? - Ninh Khuyết nhận thấy vẻ mặt của lão khác thường bèn tìm cách chuyển đề tài, hần mỉm cười, nói: - Nhớ lại lúc bên đường Bắc Sơn ngài từng nói thủ đoạn tên kiếm sư kia dùng chính là thủ đoạn của Ma tông, văn bối thực sự không hiểu thủ đoạn thế nào thì gọi là thủ đoạn của Ma tông?

Nghe thấy hai chữ Ma tông, tức thì vẻ mặt của Lữ Thanh Thần nghiêm túc hẳn lên, lão nói:

- Những thứ này người không cần nhớ, sau này cũng không được kể cho người khác nghe, biết chưa?

- Vâng, thưa tiên sinh.

- Bất kể Phật, Đạo hay thư viện, đã là người tu hành trong chính phái thì trước hết cảm nhận hơi thở của đất trời, sau đó hài hòa tồn tại cùng nhau, cái gọi là khổng chế nguyên khí, nói cho chính xác phải là mượn lực của đất trời để dùng.

Lữ Thanh Thần nheo mắt, tựa hồ đang nhớ lại chuyện gì đó, lão nhẹ nhàng nói tiếp:

- Nhưng con đường của Ma tông hoàn toàn khác với chúng ta, bọn chúng đem nguyên khí đất trời cưỡng ép thu nạp vào trong cơ thể của mình.

- Cách này... cách này có gì không đúng? - Ninh Khuyết nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu nổi phương pháp tu hành đó có gì không ổn, thậm chí xét kỹ ra dường như còn có vài phần trực tiếp hơn.

- Sau này không được phép nói những lời lung tung đó, nếu trong thư viện hoặc Hạo Thiên đạo mà người dám mở miệng bình luận về thủ đoạn của Ma tông như vậy thì nhẹ cũng bị đuổi khỏi sư môn, nặng thì chịu những hình phạt nghiêm khắc hơn nhiều.

Vẻ mặt Lữ Thanh Thần vô cùng nghiêm túc, lão cảnh cáo:

- So sánh với trời đất, con người chúng ta có khác gì con sâu cái kiến? Tuyết sơn khí hải trong cơ thể chỉ chứa đựng niệm lực bản thân đã đủ khó nhọc lắm rồi, nay lại liều lĩnh thu nạp thêm nguyên khí đất trời, thử hỏi tấm thân này biết chịu đựng ra sao? Cuối cùng rồi chỉ có một kết quả, giống như tên kiếm sư bên đường Bắc Sơn hôm nọ, bạo thể mà chết.

- Thế nhưng... Ma tông nếu như đã xưng là một tông... - Ninh Khuyết cố gắng điều chỉnh giọng điệu cho phù hợp, cung kính hỏi: - Vậy tất nhiên phải có không ít đệ tử trên đời đang tu hành, nếu cứ thu nạp nguyên khí liền bị bạo thể chết ngay, bọn họ truyền thừa bằng cách nào?

- Bản thân Ma tông có một bộ tà pháp giúp chúng cải tạo thân thể, do đó có thể thu nạp một ít nguyên khí đất trời, nhưng quá trình đó vô cùng tàn khốc đẫm máu, theo lời các vị tiên bối thì cứ một trăm nhân tài của Ma tông cuối cùng chỉ còn lại hai ba kẻ may mắn vượt qua nổi khổ bạo thể.

- Thật sự rất tàn nhẫn.

Ninh Khuyết nhíu mày nói, lòng thầm nghĩ người có khả năng tu hành trong thế gian vốn đã vô cùng ít ỏi, phương pháp của Ma tông chỉ sợ làm tình hình đó càng trầm trọng thêm, có lẽ những tông phái kia không thể chấp nhận sự tồn tại của nó cũng một phần vì nguyên nhân này.

Lữ Thanh Thần đại khái đoán được suy nghĩ trong lòng gã thiếu niên, giọng điệu càng thêm nghiêm túc, lão lạnh lùng nói tiếp:

- Ma tông cưỡng ép cải tạo thân thể, sau khi cải tạo xong bọn chúng còn được coi là người nữa sao? Người là một trong vô số người trong trời đất, trời đất là trời đất duy nhất bao trùm con người, đem nguyên khí thu vào trong thân thể, Ma tông khác nào muốn biến thân mình thành một mảnh trời đất khác? Trời đất, chỉ duy nhất một trời cao kia mà thôi! Nay Ma tông dám nghĩ vậy, làm vậy, tu hành vậy, thật là một hành vi đại ác, phản trời!

Một buổi tối khi đã sắp đến thành Trường An, Ninh Khuyết lại một lần nữa tới bên xe ngựa của vị tiên sinh già, chỉ có điều lúc này hẳn là khách không mời tự tới. Trên cao, bầu trời sao rực rỡ phủ ánh sáng mờ ảo lên doanh địa, khiến bóng hắt trong đêm trông kì lạ quái quỷ khác thường.

Trong xe, trước ngọn đèn sáng sủa, Lữ Thanh Thần đang ngồi xem những đoạn bút ký do Ninh Khuyết viết, nhìn những hàng chữ khải cực nhỏ trên nền giấy trắng tinh, sắc sảo đẹp mắt, lão cũng phải thắc mắc gã thiếu niên này làm cách nào để điều khiển cổ tay viết ra những con chữ bay bướm trong điều kiện xe ngựa lắc lư điên cuồng như thế, trên mặt trong nhin được tràn đầy tán thưởng.

Bỗng lão nhíu mày, buông tờ giấy xuống rồi nhìn về phía rèm che cửa sổ, nói:

- Vào đi.

Ninh Khuyết chui vào trong xe, chống tay ngồi xuống vị trí quen thuộc hàng ngày, hẳn im lặng một lúc rồi mở miệng:

- Lữ tiên sinh, trong lòng văn bối luôn có điều thắc mắc, nếu văn bối thực sự không có tiềm chất tu hành, tại sao ngài lại chịu dạy văn bối nhiều điều như vậy?

Nói đến đây, gã thiếu niên chột ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực, giọng run run:

- Phải chăng ngài nhận thấy thiên phú dị bẩm nào đó ở văn bối nên mới nhìn bằng con mắt khác?

Lão già Lữ Thanh Thần trở mắt ngạc nhiên nhìn hẳn, khóe môi giật giật, một lúc sau mới do dự hỏi:

- Dị bẩm của người... ở chỗ nào cơ?

Lần này đến phiên Ninh Khuyết giật mình, hẳn há hốc miệng nhìn lão già, bối rối hỏi lại:

- Nếu văn bối biết dị bẩm của mình ở chỗ nào, hà tất còn phải tới đây hỏi tiên sinh?

Lão già đưa ngón tay gầy quắt chỉ vào mũi gã thiếu niên, môi run rẩy một lúc lâu, không biết phải nói gì cho phải.

- Lữ tiên sinh, thực ra văn bối là một người có rất nhiều bí mật. - Xem ra Ninh Khuyết tuyệt không muốn bỏ rơi cái hy vọng thuyết phục một vị cao nhân cảnh giới Động Huyền tin rằng mình là nhân vật nam chính

lúc nào cũng có thiên phú tài năng đầy mình, chỉ chờ khai quật, hấn căng thẳng gãi tai, nói tiếp - Sau khi rời khỏi Vị Thành, trong mắt người khác văn bối là một kẻ vô cùng lười biếng, dường như lúc nào cũng mệt mỏi buồn ngủ, ngay cả lúc đánh xe ngựa cũng muốn ngủ gật, nhưng sự thật không phải như thế, kỳ thực những lúc tưởng chừng ngủ gật ấy văn bối đều đang tiến hành minh tướng.

- Ấy, ngài đừng lộ ra vẻ mặt đó chứ, chuyện này là sự thực, sự thực cả đấy... Ngài cũng biết sống ở nơi biên giới chẳng có thứ gì để giải trí cả, mỗi ngày văn bối đều viết vài chữ, một là vì văn bối thông thạo chuyện đó, hai là nó khiến văn bối thấy thư thái dễ chịu trong lòng hơn, trừ việc đó ra, mỗi khi có thời gian văn bối đều đọc “Thái thượng cảm ứng thiên”, ngài hẳn cũng biết “Thái thượng cảm ứng thiên” khá khô khan nhàm chán, do đó bình thường trông văn bối có vẻ giống như ngủ gật, nhưng giờ nghĩ kĩ lại, hẳn không phải là ngủ thật...

Ninh Khuyết nhìn lão già bằng ánh mắt thành khẩn chân thật nhất rồi nói tiếp:

- Bởi vì cứ mỗi khi vừa đi vào giấc ngủ, văn bối đều cảm thấy nhà cửa đồ vật bên người luôn dần dần lùi ra rất xa, toàn bộ thế giới cuối cùng biến thành một cõi trời đất trong nó có ta, trong ta có trời đất, văn bối còn loáng thoáng cảm thụ được một loại hô hấp có nhịp điệu thần bí nào đó...

Về mặt Lữ Thanh Thần dần biến thành tin tưởng, tiến hành minh tướng trong khi ngủ tuy cực kì hiếm thấy nhưng trong điển tịch của Hạo Thiên đạo, không phải là không có ghi chép nhắc đến.

216. Q.1 - Chương 23: Ta Biết Rằng Ngài Biết Ta Là Người Có Dị Bẩm...

- Người ta nói trong thành Trường An võ giả đứng khắp nơi, kiếm sư đi chặt lối, không cần nghĩ cũng biết đây là lời thổi phồng quá mức, nhưng dù sao với tư cách đô thành của đế quốc, mảnh đất trù phú sầm uất nhất thế gian, đó tất nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, người tu hành đông đảo, khi người tới Trường An, nếu ở trong thư viện thì không sao, còn khi ra bên ngoài nhớ phải đi đứng nói năng cho cẩn thận, tránh gây điều thị phi.

- Vâng. - Ninh Khuyết lập tức đáp, rồi hấn hỏi thêm: - Lữ tiên sinh, chẳng biết trong thành Trường An có những điều gì cần lưu ý, hoặc những cao thủ nào không nên trêu chọc?

Lữ Thanh Thần liếc gã thiếu niên rồi trêu chọc:

- Ô, hình như mấy bữa trước có kẻ nào vừa bảo không cần để ý những thứ này thì phải?

Ninh Khuyết xấu hổ gãi gãi đầu.

- Cho người biết những điều này cũng không có ý nghĩa gì. - Lữ Thanh Thần lắc đầu cười - Người chỉ cần nhớ kĩ, lưu phái tu hành trong thiên hạ tuy đông đảo nhưng truy đến cùng đều không ngoài ba tông Phật, Đạo, Ma cộng thêm một thư viện. Phật tông hay trú ở những nơi hoang sơ vắng vẻ, đạo gia thích tìm những khu đất đặc thù lập đàn mở quán, Ma tông thay đổi không cố định, không cần tìm hiểu nó. Đạo tông chính là Hạo Thiên đạo mà ta đang tu hành, các đời cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, được hoàng thất các quốc gia trong thế tục tôn thờ cung phụng, nếu như người từng nghe nói đến Tây Lăng Thần Quốc thì cũng biết tông đàn Hạo Thiên đạo của ta đặt ở đó.

- Hoàng thất các quốc gia đều tôn thờ cung phụng ư? Vậy đế quốc đối với Hạo Thiên đạo cũng như vậy chứ?
- Ninh Khuyết nhún mày hỏi.

Lữ Thanh Thần cười khở, là quốc gia hùng mạnh nhất thế gian, hoàng thất của Đại Đường hẳn là hoàng thất duy nhất trong thế tục dám không coi mặt mũi của Hạo Thiên đạo vào đâu, mà Hạo Thiên đạo cũng bó tay không có cách nào đáp trả. Thân là một người Đại Đường, lại ở trong Hạo Thiên đạo, tình cảnh của lão đúng là tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết đứng về bên nào.

- Ma tông thì sao? Trong Ma tông có cao thủ nào đặc biệt tài giỏi không? - Ninh Khuyết nhận thấy vẻ mặt của lão khác thường bèn tìm cách chuyển đề tài, hấn mỉm cười, nói: - Nhớ lại lúc bên đường Bắc Sơn ngài từng nói thủ đoạn tên kiếm sư kia dùng chính là thủ đoạn của Ma tông, văn bối thực sự không hiểu thủ đoạn thế nào thì gọi là thủ đoạn của Ma tông?

Nghe thấy hai chữ Ma tông, tức thì vẻ mặt của Lữ Thanh Thần nghiêm túc hẳn lên, lão nói:

- Những thứ này người không cần nhớ, sau này cũng không được kể cho người khác nghe, biết chưa?

- Vâng, thưa tiên sinh.

- Bất kể Phật, Đạo hay thư viện, đã là người tu hành trong chính phái thì trước hết cảm nhận hơi thở của đất trời, sau đó hài hòa tồn tại cùng nhau, cái gọi là khổng chế nguyên khí, nói cho chính xác phải là mượn lực của đất trời để dùng.

Lữ Thanh Thần nheo mắt, tựa hồ đang nhớ lại chuyện gì đó, lão nhẹ nhàng nói tiếp:

- Nhưng con đường của Ma tông hoàn toàn khác với chúng ta, bọn chúng đem nguyên khí đất trời cưỡng ép thu nạp vào trong cơ thể của mình.

- Cách này... cách này có gì không đúng? - Ninh Khuyết nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu nổi phương pháp tu hành đó có gì không ổn, thậm chí xét kỹ ra dường như còn có vài phần trực tiếp hơn.

- Sau này không được phép nói những lời lung tung đó, nếu trong thư viện hoặc Hạo Thiên đạo mà người dám mở miệng bình luận về thủ đoạn của Ma tông như vậy thì nhẹ cũng bị đuổi khỏi sư môn, nặng thì chịu những hình phạt nghiêm khắc hơn nhiều.

Vẻ mặt Lữ Thanh Thần vô cùng nghiêm túc, lão cảnh cáo:

- So sánh với trời đất, con người chúng ta có khác gì con sâu cái kiến? Tuyết sơn khí hải trong cơ thể chỉ chứa đựng niệm lực bản thân đã đủ khó nhọc lắm rồi, nay lại liều lĩnh thu nạp thêm nguyên khí đất trời, thử hỏi tâm thần này biết chịu đựng ra sao? Cuối cùng rồi chỉ có một kết quả, giống như tên kiếm sư bên đường Bắc Sơn hôm nọ, bạo thể mà chết.

- Thế nhưng... Ma tông nếu như đã xưng là một tông... - Ninh Khuyết cố gắng điều chỉnh giọng điệu cho phù hợp, cung kính hỏi: - Vậy tất nhiên phải có không ít đệ tử trên đời đang tu hành, nếu cứ thu nạp nguyên khí liền bị bạo thể chết ngay, bọn họ truyền thừa bằng cách nào?

- Bản thân Ma tông có một bộ tà pháp giúp chúng cải tạo thân thể, do đó có thể thu nạp một ít nguyên khí đất trời, nhưng quá trình đó vô cùng tàn khốc đâm máu, theo lời các vị tiền bối thì cứ một trăm nhân tài của Ma tông cuối cùng chỉ còn lại hai ba kẻ may mắn vượt qua nỗi khổ bạo thể.

- Thật sự rất tàn nhẫn.

Ninh Khuyết nhíu mày nói, lòng thầm nghĩ người có khả năng tu hành trong thế gian vốn đã vô cùng ít ỏi, phương pháp của Ma tông chỉ sợ làm tình hình đó càng trầm trọng thêm, có lẽ những tông phái kia không thể chấp nhận sự tồn tại của nó cũng một phần vì nguyên nhân này.

Lữ Thanh Thần đại khái đoán được suy nghĩ trong lòng gã thiếu niên, giọng điệu càng thêm nghiêm túc, lão lạnh lùng nói tiếp:

- Ma tông cưỡng ép cải tạo thân thể, sau khi cải tạo xong bọn chúng còn được coi là người nữa sao? Người là một trong vô số người trong trời đất, trời đất là trời đất duy nhất bao trùm con người, đem nguyên khí thu vào trong thân thể, Ma tông khác nào muốn biến thân mình thành một mảnh trời đất khác? Trời đất, chỉ duy nhất một trời cao kia mà thôi! Nay Ma tông dám nghĩ vậy, làm vậy, tu hành vậy, thật là một hành vi đại ác, phản trời!

Một buổi tối khi đã sắp đến thành Trường An, Ninh Khuyết lại một lần nữa tới bên xe ngựa của vị tiên sinh già, chỉ có điều lúc này hẳn là khách không mời tự tới. Trên cao, bầu trời sao rực rỡ phủ ánh sáng mờ ảo lên doanh địa, khiến bóng hắt trong đêm trông kì lạ quái quỷ khác thường.

Trong xe, trước ngọn đèn sáng sủa, Lữ Thanh Thần đang ngồi xem những đoạn bút ký do Ninh Khuyết viết, nhìn những hàng chữ khải cực nhỏ trên nền giấy trắng tinh, sắc sảo đẹp mắt, lão cũng phải thắc mắc gã thiếu niên này làm cách nào để điều khiển cổ tay viết ra những con chữ bay bướm trong điều kiện xe ngựa lắc lư điên cuồng như thế, trên mặt trong nhin được tràn đầy tán thưởng.

Bỗng lão nhíu mày, buông tờ giấy xuống rồi nhìn về phía rèm che cửa sổ, nói:

- Vào đi.

Ninh Khuyết chui vào trong xe, chống tay ngồi xuống vị trí quen thuộc hàng ngày, hần im lặng một lúc rồi mở miệng:

- Lữ tiên sinh, trong lòng văn bối luôn có điều thắc mắc, nếu văn bối thực sự không có tiềm chất tu hành, tại sao ngài lại chịu dạy văn bối nhiều điều như vậy?

Nói đến đây, gã thiếu niên chột ngắt đầu, ánh mắt sáng rực, giọng run run:

- Phải chăng ngài nhận thấy thiên phú dị bẩm nào đó ở văn bối nên mới nhìn bằng con mắt khác?

Lão già Lữ Thanh Thần trở mắt ngạc nhiên nhìn hần, khoe môi giật giật, một lúc sau mới do dự hỏi:

- Dị bẩm của người... ở chỗ nào cơ?

Lần này đến phiên Ninh Khuyết giật mình, hần há hốc miệng nhìn lão già, bối rối hỏi lại:

- Nếu văn bối biết dị bẩm của mình ở chỗ nào, hà tất còn phải tới đây hỏi tiên sinh?

Lão già đưa ngón tay gầy quất chỉ vào mũi gã thiếu niên, môi run rẩy một lúc lâu, không biết phải nói gì cho phải.

- Lữ tiên sinh, thực ra văn bối là một người có rất nhiều bí mật. - Xem ra Ninh Khuyết tuyệt không muốn bỏ rơi cái hy vọng thuyết phục một vị cao nhân cảnh giới Động Huyền tin rằng mình là nhân vật nam chính lúc nào cũng có thiên phú tài năng đầy mình, chỉ chờ khai quật, hần căng thẳng gãi tai, nói tiếp - Sau khi rời khỏi Vị Thành, trong mắt người khác văn bối là một kẻ vô cùng lười biếng, dường như lúc nào cũng mệt mỏi buồn ngủ, ngay cả lúc đánh xe ngựa cũng muốn ngủ gật, nhưng sự thật không phải như thế, kỳ thực những lúc tưởng chừng ngủ gật ấy văn bối đều đang tiến hành minh tướng.

- Ấy, ngài đừng lộ ra vẻ mặt đó chứ, chuyện này là sự thực, sự thực cả đấy... Ngài cũng biết sống ở nơi biên giới chẳng có thứ gì để giải trí cả, mỗi ngày văn bối đều viết vài chữ, một là vì văn bối thông thạo chuyện đó, hai là nó khiến văn bối thấy thư thái dễ chịu trong lòng hơn, trừ việc đó ra, mỗi khi có thời gian văn bối đều đọc “Thái thượng cảm ứng thiên”, ngài hần cũng biết “Thái thượng cảm ứng thiên” khá khô khan nhàm chán, do đó bình thường trông văn bối có vẻ giống như ngủ gật, nhưng giờ nghĩ kỹ lại, hần không phải là ngủ thật...

Ninh Khuyết nhìn lão già bằng ánh mắt thành khẩn chân thật nhất rồi nói tiếp:

- Bởi vì cứ mỗi khi vừa đi vào giấc ngủ, văn bối đều cảm thấy nhà cửa đồ vật bên người luôn dần dần lùi ra rất xa, toàn bộ thế giới cuối cùng biến thành một cõi trời đất trong nó có ta, trong ta có trời đất, văn bối còn loáng thoáng cảm thụ được một loại hô hấp có nhịp điệu thần bí nào đó...

Về mặt Lữ Thanh Thần dần biến thành tin tưởng, tiến hành minh tướng trong khi ngủ tuy cực kỳ hiếm thấy nhưng trong điển tịch của Hạo Thiên đạo, không phải là không có ghi chép nhắc đến.

217. Q.1 - Chương 24: Kẻ Khó Chiều.

Ninh Khuyết ngẫm lại những gì hần đã trải qua trong mộng, nói:

- Trong giấc mơ, loại hô hấp liên miên tưởng chừng chẳng bao giờ gián đoạn nhưng rất có quy luật đó cuối cùng biến thành một thứ giống như thực chất, từng giọt từng giọt mang theo cảm giác ấm áp dần dần tụ lại, ôm ấp cơ thể văn bối vào trong, có điều khi văn bối đưa tay muốn bắt lấy chúng, đầu có cố gắng đến đâu cũng không thể chạm được, chỉ còn biết trở mắt nhìn thứ vật chất dường như còn nhẹ nhàng linh hoạt hơn nước đó cứ thế trôi qua kẽ tay.

Lữ Thanh Thần cố gắng đè nén cảm giác kích động đang dâng trào trong lòng, trầm giọng hỏi:

- Trong giấc mơ, cảm giác của người lớn bằng chừng nào? Không, lớn bằng cái gì? Một chậu nước? Một dòng suối nhỏ, hay một cái ao?

Ninh Khuyết ngẩng đầu, ngơ ngác trả lời:

- Giống như... một vùng biển cả.

Lữ Thanh Thần hơi cứng người rồi ừ xừ ngồi phệt xuống nệm, lão lạng lẽ rất lâu, khoe môi nở nụ cười tự giễu rồi uể oải lẩm bẩm:

- Cũng đúng, làm sao có thể như thế được?

Từ nét mặt lão, Ninh Khuyết cũng đoán được sự tình dường như không tốt như mình tưởng tượng, nhưng hẳn vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng hỏi tiếp:

- Lữ tiên sinh, đó có phải là sơ cảnh như ngài từng đề cập không? Thứ văn bối cảm nhận được có phải là hơi thở của đất trời?

Lão già Lữ Thanh Thần vỗ vỗ vai hẳn tỏ vẻ an ủi rồi nhẹ nhàng trả lời:

- Sơ cảnh chính là bước đầu làm quen, hôm nọ ta đã nói với người rồi, ý nó muốn chỉ ý niệm của người tu hành từ tuyệt sơn khí hải phát ra ngoài, bắt đầu nhận thấy sự tồn tại của hơi thở đất trời, nói cách khác, đó là tích tắc đầu tiên con người phạm tục mở mắt nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới.

- Thế giới lần đầu tiên nhìn thấy đó sẽ quyết định tiền đồ của người tu hành sau này, bởi lẽ hẳn luôn nhìn thấy thứ do tâm hẳn cảm nhận được, đó chính là hình chiếu của nguyên khí vạn vật trong tự nhiên phản ánh trong tâm hồn hẳn, mà ý niệm do người tu hành có được khi minh tưởng càng thuần tịnh, càng mạnh mẽ bao nhiêu thì phạm vi cảm thụ được nguyên khí càng lớn bấy nhiêu.

Lão già lạng lẽ nhìn Ninh Khuyết rồi nói tiếp:

- Người tu hành nếu tư chất hơi kém, trong lần làm quen đầu tiên đó chỉ cảm nhận được nguyên khí đất trời ở phạm vi rất nhỏ quanh mình, mà hình chiếu trong tâm hồn hẳn cũng cỡ một chậu nước thôi, tư chất cao hơn có thể cảm nhận nguyên khí trong phạm vi càng lớn hơn, nhưng cùng lắm cũng bằng cái ao cái đầm nhỏ, nếu hẳn cảm nhận được một dòng suối thậm chí một hồ nước, vậy sau này chắc chắn sẽ trở thành nhà tu hành lớn được người đời tôn sùng.

Ninh Khuyết nhú mày muốn nói gì đó nhưng lão già đã phất tay ngăn lại, lão tiếp lời:

- Hiện nay, số nhân vật đỉnh cao đạt tới cảnh giới tri mệnh vô cùng ít ỏi, trong số đó, tư chất của Nam Tấn Kiếm Thánh Liễu Bạch là đáng sợ nhất. Năm đó, vị kiếm thánh này bước vào sơ cảnh khi chưa đầy sáu tuổi, vừa vào sơ cảnh liền nhìn thấy một dòng sông lớn màu vàng cuộn cuộn chảy. Đó là một thiên tài, thiên tài thực sự! Đó cũng là lý do tại sao hẳn chỉ dựa vào một Hoàng Hà kiếm ý trong tay đã đủ tung hoành phương nam, được giới tu hành đương thời đánh giá là kẻ rất có khả năng sẽ đột phá cảnh giới thứ năm!

Thấy một dòng Hoàng Hà đã là người tu hành thuộc hàng mạnh nhất thế giới này, vậy thấy một vùng biển rộng thì sao? Ninh Khuyết lạng lẽ rất lâu, tuy hẳn có rất nhiều bí mật nhưng hẳn chưa bao giờ tự tình thuộc loại thiên tài gì đó, huống chi còn là thiên tài biến thái hơn trăm lần so với thiên tài được người đời công nhận, nhưng sao trong lòng vẫn thấy không cam?

- Có lẽ câu này của văn bối nghe hơi cuồng vọng, có vẻ không biết chừng mực hoặc thậm chí... tự sướng. - Ninh Khuyết cẩn thận lựa chọn ngôn từ phù hợp rồi cúi đầu chậm rãi nói tiếp - Nhưng liệu có khả năng, văn bối tất nhiên không thể so sánh với vị Nam Tấn Kiếm Thánh kia, nhưng do minh tưởng được nhiều năm nên khi mới bước vào sơ cảnh thì phạm vi cảm thụ lớn hơn bình thường đôi chút?

- Rộng hơn Hoàng Hà là cái gì? Ta không biết, nhưng chắc chắn đó không thể là biển cả vô biên, bởi vì rộng và biển cả là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Lữ Thanh Thần nhìn Ninh Khuyết đang cúi đầu, lão thở dài rồi tiếp:

- Con trai, con có biết biển cả trong sơ cảnh đại biểu cho điều gì không? Đó chính là nguyên khí của toàn bộ cõi trời đất! Trong tích tắc đầu tiên khi quan sát thế giới hoàn toàn mới này, không kẻ nào có thể nhìn thấy toàn bộ sự vật trong đó, kể cả thánh nhân trong truyền thuyết cũng không.

Lão lại vỗ nhẹ lên bờ vai vững chắc của gã thiếu niên, mỉm cười an ủi:

- Tuy đó chỉ là giấc mơ, nhưng thật là một giấc mơ tuyệt vời!

Ninh Khuyết lặng lẽ rời đi.

Đối với tu hành, lòng hấn sớm đã phai nhạt, nếu không phải do sự nhiệt tình dạy bảo của Lữ Thanh Thần mấy ngày nay thì trong đầu hẳn cũng không xuất hiện mấy suy nghĩ linh tinh, tâm trạng hiện nay của Ninh Khuyết đại khái đã tốt hơn khá nhiều, giống như người ta vẫn nói, nếu không có hy vọng tất nhiên sẽ chẳng có thất vọng, nếu ban đầu đã tuyệt vọng thì hy vọng không thể sinh ra.

Cô thị nữ nhỏ Tang Tang bưng chậu nước nóng đến cạnh hắn, nhanh nhẹn nhúng khăn vào nước, vắt khô rồi cầm chiếc khăn còn đang bốc hơi nghi ngút đó lau khuôn mặt uể oải của Ninh Khuyết, nàng hỏi với giọng hiếu kỳ:

- Thiếu gia, đang đêm mà người còn đi hỏi cái gì vậy?

Giọng nói của Ninh Khuyết xuyên qua khăn mặt thoát ra, dường như bị hơi nước trên đó ảnh hưởng nên nhẹ đi rất nhiều:

- Ta tới nói với cụ khốt Lữ rằng ta có một bí mật nho nhỏ vốn vẫn giấu lão, nhưng giờ ta tiết lộ cho lão nghe rồi thì liệu lão có thể cho ta biết phải chăng lão đã nhận ra nó từ trước, vì thế mới bỏ công đầu tư vào một thiên tài tu hành ngàn năm có một như ta?

Tang Tang lầm nhấm lại câu này trong đầu không sót một chữ, có vẻ nó làm nàng choáng váng đầu óc nên phải đưa tay lên day day trán, nàng cầm khăn mặt nhúng xuống nước vò kĩ hai ba lần, vắt khô rồi nhấc chậu nước, xoay lưng giội ra ngoài, xong xuôi mới mở miệng:

- Thiếu gia, lần này có vẻ người đã biến thành ngớ ngẩn rồi.

Đúng thật hết như một kẻ ngớ ngẩn, Ninh Khuyết xoay người, chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trên cánh đồng hoang, sao trời lấp lánh, hắn vô thức đưa tay lên sờ mặt, tìm mấy mụn trứng cá vốn không hề tồn tại, miệng lầm bầm:

- Mẹ nó, mới nghịch phi kiếm đã coi là giỏi à? Anh mày còn nghịch Hiên Viên kiếm rồi cơ, các chú làm được không?

Tang Tang thấy hắn lầm bầm mấy câu nghe chẳng hiểu gì hết, y hết đang mê sảng, không nhận được phải lắc đầu.

Ninh Khuyết nhồm dậy, lấy cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” đã sắp nát bươm, hắn không giở ra mà cứ im lặng nhìn lên bìa sách rất lâu, dường như muốn nhìn xuyên vào bên trong xem trong đó rốt cục cất giấu thứ bí mật gì.

- Đem chậu rửa mặt lại đây. - Giọng nói Ninh Khuyết đã bình tĩnh trở lại.

Hắn thổi hỏa tập rồi châm vào một góc cuốn sách, chỉ lát sau, cuốn sách cũ nát vàng ố đã bốc cháy bùng bùng, Ninh Khuyết nhẹ nhàng buông tay, bản “Thái thượng cảm ứng thiên” vốn làm bạn với hắn đã rất nhiều năm cứ thế rơi vào trong chiếc chậu đồng, cháy càng lúc càng nhanh.

Bên cạnh, Tang Tang giật mình nhìn cảnh tượng đó.

Nhìn những trang sách cong đi, uốn lại rồi đen dần, theo ngọn lửa biến thành từng đám tro tàn, cánh tay phải Ninh Khuyết đang chống lên thành cửa sổ hơi gù xuống, trái tim hắn bỗng nhiên trống vắng, cảm giác giống như một người bạn thân đã nhiều năm chợt đi xa không bao giờ trở lại, hoặc cũng giống giấc mộng thừa thiếu thời bỗng chốc vỡ tan như bong bóng.

- Ta có đúng là loại củi mục hay không? - Hắn hỏi.

Tang Tang lắc đầu.

Ninh Khuyết mỉm cười, nói:

- Không ai bắn tên giỏi hơn ta, không đao của ai ngoan độc hơn ta, không kẻ nào cùng độ tuổi giết người nhiều như ta, ta không phải củi mục, ta là người đốn củi bên hồ Sơ Bích, chỉ có điều không biết dùng phi kiếm làm xiếc mà thôi, ngày sau nếu có cơ hội nhất định sẽ chém bọn chúng như chém lũ mã tặc trên thảo nguyên... Mẹ nó, người tu hành vĩ đại à, cứ vào tay ta thì biết.

Tang Tang nhếch môi, ngây ngô gật gật đầu.

Đây không phải là lời tự an ủi mình sau khi cam chịu số phận mà là quyết tâm của Ninh Khuyết đã trải qua suy nghĩ kỹ càng, trong trận chiến bên đường Bắc Sơn ngày đó, những thị vệ dũng cảm kia chỉ thiếu một chút đã đánh bại được một vị đại kiếm sư rồi, họ làm được tại sao hắn không thể làm được? Trên thế giới này không có kẻ nào vô địch thực sự, những cao nhân ngoài thế tục cuối cùng thì vẫn là người, đã là người thì hắn nhất định có cơ hội chiến thắng.

Thấy khả năng của mình không thể viết ra nổi một tác phẩm đại loại Thanh Lâu Mộng gì đó để đứng vào hàng tân tứ đại danh tác, lưu truyền ngàn thế liền rúc đầu trong núi ba mươi năm, ngày ngày ăn dè uống ít, tay trái ôm đầu đến nỗi tay áo dẫm suy tư rồi tự tình chính là Tào Tuyết Cần ư? (*)

Ninh Khuyết chưa bao giờ là loại người như vậy, không thành Tào Tuyết Cần được hắn sẽ thành Kim Dung, không làm hoàng đế được hắn sẽ làm đại gia thư pháp, không làm đại tướng quân được hắn sẽ phấn đấu chức đại học sĩ, nhưng không làm người tu hành được thì phải làm sao bây giờ?

Trên mỗi con đường, những kẻ bộ hành liều mạng đi theo hướng khác với số đông không hẳn đã sai, tuy người bên cạnh họ có thể phải chịu khổ nhưng cuối cùng rất có thể sẽ thu được thành công, còn những kẻ dám có ý chí quyết tâm chọn inh một con đường hoàn toàn mới lại càng đáng kính hơn.

Sinh mạng thật là một kẻ khó chiều, để bắt nó quay đầu, so với cứ tiếp tục đi về phía trước theo con đường đã chọn càng phải bỏ ra nhiều lòng dũng cảm.

218. Q.1 - Chương 25: Một Giác Mộng.

Suốt mấy ngày quay cuồng giữa thất vọng và hy vọng, tâm trạng của Ninh Khuyết không được tốt cho lắm, sau thông suốt rồi hắn lại thấy thoải mái như xưa, nhưng bất kể vui vẻ hay buồn bã, đích thực đều là cái cố rất xác đáng để làm vài chén rượu, lại gặp đúng dịp bệnh cũ của Tang Tang tái phát, đôi chân nặng lạnh cứng hết như cành cây trong băng giá, thế là hai chủ tớ liền khui nắp một bình rượu mạnh, uống với nhau một trận đã đời.

Dầu bình rượu mạnh bị cô thị nữ nhỏ xơi quá nửa nhưng Ninh Khuyết vẫn bại trận, hắn là kẻ đổ gục xuống trước, Tang Tang đành khó nhọc dìu hắn lên tấm đệm rồi choàng thêm chăn bông, sau đó chính nàng cũng chui vào theo, đôi chân theo thói quen lại áp vào lòng hắn.

Trong giấc ngủ tràn đầy hơi rượu, Ninh Khuyết có một giấc mơ.

Trong mơ, hắn lại thấy vùng biển rộng ảm áp kia xuất hiện bên mình, nhưng hắn không phí công đưa tay tìm cách chạm vào nó như trước kia nữa, có lẽ do những lời của lão già Lữ Thanh Thần đã phát huy tác dụng, Ninh Khuyết biết chắc mình đang mơ, hắn đứng trên vùng biển ảm áp đó với tư cách như một người khách lạ, dùng ánh mắt bàng quan bình tĩnh quan sát xung quanh.

Hắn còn nở nụ cười, nói:

- Toàn là ảo giác cả, đừng mong hù được ta.

Có lẽ do đây là lần đầu tiên bình tĩnh quan sát mọi thứ nên Ninh Khuyết bỗng thấy rõ mồn một hình dáng của vùng biển, vùng biển vô biên vô hạn chiếm cứ toàn bộ không gian đó không ngờ có màu xanh lục chứ không phải màu lam, màu sắc vừa đậm vừa trong, lấp lánh như ngọc.

Đứng giữa một khoảng trùng khơi xanh lục, Ninh Khuyết không cúi xuống đưa tay kiểm tìm những dòng chảy lấp lánh đó mà chỉ yên lặng nhìn chúng, trong lòng thầm đoán chúng sẽ chảy bao xa, chảy tới đâu, và cuối cùng biến thành hình dạng gì.

Bỗng nhiên, trên biển mọc ra hai đóa hoa trắng muốt, cánh hoa thuần một màu trắng như tuyết, không hề pha lẫn một chút tạp sắc nhỏ nhoi nào, nhụy hoa cũng không rực rỡ nhiều màu như những đóa hoa thông thường, tất cả chỉ có một màu trắng đơn điệu, khô khan.

Nước biển dường như đang lặng lẽ vỗ về gốc hoa, nếu như hai đóa hoa ấy có gốc rễ, hẳn chúng đang thấy vô cùng thoải mái dễ chịu. Hai đóa hoa đang lớn lên bằng một tốc độ khủng khiếp, thậm chí dùng mắt thường cũng nhận thấy được, từng cánh từng cánh hoa theo nhau rơi xuống, mỗi cánh rơi xuống mặt nước lại biến thành một đóa hoa mới, loài hoa màu trắng này cứ thế sinh sôi mở rộng, chiếm cứ toàn bộ không gian ngoài khơi trong tầm mắt hẳn, kéo dài tận đến chân trời.

Nhìn cảnh tượng thần kì đó, tâm hồn Ninh Khuyết chấn động, hẳn không nén nổi lòng mình bèn đạp lên biển hoa tiến về phía trước, bàn chân trần chạm vào cánh hoa mềm mại trắng bóng liền phiêu diêu bắn lên như tên rời cung, cảm giác thoải mái thật không lời nào tả xiết.

.....

Trong cỗ xe ngựa đậu yên bình giữa cánh đồng hoang, Ninh Khuyết nằm nghiêng trên đệm, tấm chăn bông sớm bị hất đập ra quá nửa, trán hẳn đầm mồ hôi, trong lòng vẫn ôm chặt đôi chân nhỏ nhắn, làn da trên đôi chân của cô thị nữ nhỏ nhìn đáng yêu hơn những nơi khác rất nhiều, thuần một màu trắng như tuyết, trông chẳng khác nào hai đóa hoa trắng muốt lung linh.

Thỉnh thoảng lại thấy Ninh Khuyết nhăn mày bĩu môi, chẳng biết do hần mơ thấy gì, đôi chân nhỏ trong lòng chợt vô ý thức giãy dụa, không rõ chạm trúng nơi nào mà chủ nhân của nó chỉ thấy hết sức dễ chịu, nét mặt tràn đầy thỏa mãn, sau đó lại nằm im không hề nhúc nhích. (ặc)

.....

Ý thức dần mơ hồ, Ninh Khuyết đã quên luôn mình đang trong giấc mộng, tâm hồn hẳn từ chấn động đã trở lên bình tĩnh khác thường, ung dung bước trên một vùng biển ngập tràn hoa trắng, trong lòng chợt động, thân thể hẳn liền rời khỏi biển hoa, nhanh chóng bay lên bầu trời trên cao.

Bay tới một chỗ cực cao, hẳn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy biển hoa màu trắng đã biến mất từ lâu, ở sâu dưới làn nước biển xanh lục mơ hồ hiện ra một tầng chất màu hồng, trải dài về bốn phía.

Ninh Khuyết lao xuống, lặn xuyên qua nước biển hướng về phía chỗ sâu.

Lặn xuống không biết đã bao lâu, cuối cùng hẳn cũng thấy dải chất màu hồng đó, đó là một tầng chất lỏng do những dịch thể màu đỏ thẩm dinh dính, sền sệt tạo thành, một màu đỏ vô tận trông như nước cà chua, nhưng càng giống máu tươi sắp quánh lại hơn nhiều.

Biển máu bỗng nhiên đánh mất sự tĩnh lặng, trở lên sôi trào, giữa biển máu, vô số người không mắt không mũi không miệng cố gắng đứng lên rồi ngã xuống, lại đứng lên rồi ngã xuống lần nữa, họ cứ đau khổ giãy dụa, gào thét không ra âm thanh, nhưng bất kể họ có giãy dụa gào thét đến đâu, lớp màng mỏng bao trùm trên mặt, trên mình họ vẫn cứ thế giữ chặt họ trong cái thế giới màu máu im lặng vĩnh hằng này.

Một nỗi sợ hãi không tên từ sâu trong lòng Ninh Khuyết dần dần nổi lên chiếm cứ khắp thân thể hẳn, biến hẳn thành pho tượng đá cứ thế vô tri vô thức đứng bên biển máu đỏ tươi, trơ mắt nhìn cảnh tượng yên lặng mà tàn nhẫn trước mặt.

.....

Biển máu vô tận đã biến thành mặt đất, vì thế liền có bầu trời.

Ninh Khuyết đứng giữa khoảng trời và đất, chợt nhận ra mình đang đứng trên bầu trời hoang nguyên, mặt đất dưới chân hẳn, những xác chết nằm trải dài vô tận, trong đồng xác chết đó, có xác của kị binh đế quốc Đại Đường, có xác võ sĩ nước Nguyệt Luân, có xác lính bắn nỏ Nam Tấn, thậm chí có rất nhiều xác tinh kỳ của người man trên thảo nguyên, vô số máu tươi chảy ra từ thân thể những binh sĩ đó, thẩm xuống mảnh đất hoang nguyên, biến cả hoang nguyên thành một màu đỏ máu.

Ba làn khói đen mờ ảo lơ lửng giữa hoang nguyên lạnh lùng quan sát bốn phương, tựa như chúng là vật sống vậy.

- Trời sắp đen...

- Ta đã nói từ lâu rồi, trời sắp đen, nhưng chưa từng có kẻ nào tin ta hết.

Một giọng nói khinh miệt chọt vang lên bên tai Ninh Khuyết, hắn giật mình xoay người nhìn lại, không thấy ai nói chuyện nhưng lại thấy rất nhiều người đang ngẩng đầu lên nhìn trời, trong những kẻ đó, có người bán hàng rong mặt mày ngơ ngác, có quan viên vẻ mặt bất cam, có tiểu thư rụt rè hoảng sợ, có nhà sư đang cười như điên cuồng, bất kể những người này quần áo, vẻ mặt, tâm trạng có khác biệt ra sao, nhưng họ đều có chung một đặc điểm, tất cả bọn họ đều đang ngẩng đầu nhìn trời, trông giống hệt một bầy ngỗng béo giữa cỏ đòi ăn.

Trên hoang nguyên, vô số người lo sợ nhìn trời, Ninh Khuyết vô thức nhìn theo ánh mắt họ, bỗng phát hiện ra bây giờ đang buổi ban ngày, vầng mặt trời vẫn treo lơ lửng trên kia, nhưng chẳng biết vì sao nhiệt độ nơi đây rất thấp, ánh sáng mặt trời hết sức nhạt nhòa, trời đất mịt mù như thể đêm đen chuẩn bị trùm xuống.

Một dải màu đen từ phía chân trời dần dần tràn tới, trông hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt, chỉ có điều màu đen đó là màu đen tuyệt đối, cũng giống như những đóa hoa trắng hắn thấy khi bắt đầu giấc mộng, không hề tồn tại tạp sắc, giống như cái đen tối trong góc sâu nhất của giấc mộng con người.

Đám người đang nhìn trời tỏ ra hết sức sợ hãi, Ninh Khuyết cũng hết sức sợ hãi, nhưng sợ hãi điều gì? Chính họ cũng không biết.

Ninh Khuyết nhìn quanh, cố tìm kiếm người đã nói với mình lúc trước, hắn muốn hỏi người đó thật ra đang xảy ra chuyện gì, tại sao trời lại sắp đen? Nhưng bất kể hắn có cố gắng thế nào cũng không thể tìm được người đó, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng lưng vô cùng to lớn đang rời khỏi đoàn người, rời khỏi hoang nguyên.

Hắn hướng về phía bóng lưng đó, lớn tiếng hô lên:

- Này! Này! Là người sao? Chuyện này là chuyện gì vậy?

Gã đàn ông cao lớn đó không quay lại, bóng lưng gã trông vô cùng hiu quạnh, cứ thế đi miết đến lúc mất tăm, nhưng tiếng hô của Ninh Khuyết lại làm kinh động đám người đang ngẩng đầu nhìn trời trên hoang nguyên, có kẻ oán giận nói:

- Trời sắp đen, người không tử tế được một chút sao, sao cứ phải quấy rầy giây phút yên bình cuối cùng của chúng ta vậy, thật là một thằng nhóc đáng ghét!

Số người oán giận cũng không nhiều lắm, đại đa số người trên hoang nguyên thôi không nhìn trời mà rời ánh mắt, giật mình nhìn Ninh Khuyết, trong những ánh mắt đó tràn đầy cảm xúc kì lạ, có ánh mắt càng lúc càng kinh ngạc, có ánh mắt càng lúc càng cháy bỏng, thậm chí có những đôi mắt từ từ dẫm lệ. Hai bên Ninh Khuyết, một gã đồ tể và một tên nát rượu đứng lặng lẽ nhìn hắn, dường như đang chờ đợi hắn nói tiếp điều gì, tất cả những ánh mắt xung quanh đều tập chung lên thân Ninh Khuyết, giống như hắn là hiện thân ột niềm hy vọng không tên.

Bị ánh mắt của toàn bộ thế giới tập chung vào, cảm giác rất kì quái, bị coi là hy vọng gì đó, cảm giác rất quái dị, trong một chớp mắt, Ninh Khuyết bỗng thấy mình trở lên vô cùng vĩ đại cao thượng, thậm chí là thần thánh, nhưng hắn vốn là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, hơn nữa hắn cũng chẳng biến trong cái thế giới đen tối này rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì thế trong lòng hắn vô cùng sợ hãi không yên, một cơn đau xé ngực vỡ tim bỗng nhiên ập tới.

219. Q.1 - Chương 26: Tòa Thành Hùng Vĩ Kia Ở, Lâu Rồi Không Gặp!

Ninh Khuyết đau đớn choàng dậy, trong mắt ngập tràn sợ hãi, hắn vội vàng phanh vạt áo, bàn tay lần mò tìm kiếm trên ngực, chỉ sờ được một lớp mồ hôi ướt đầm cả tay, không thấy cảnh máu me bết bết, thịt tan xương gãy, tim phổi lòi ra như tượng tượng, hắn hú hồn vỡ vỡ ngực, trái tim đang đập như trống phải rất, rất lâu sau mới bình thường trở lại.

Ninh Khuyết nhìn xuống đôi chân nhỏ nhắn vẫn áp chặt trong lòng mình, ánh mắt lướt đến khuôn mặt trong giấc ngủ say của Tang Tang, nhìn mấy giọt mồ hôi long lanh đọng trên cánh mũi tuy hơi đen đúa mà hết sức đáng yêu của nàng, bỗng nhiên nhận ra được sống quả là một điều hạnh phúc biết bao.

Về phần giấc mơ kì lạ đã đem đến cho hắn quá nhiều kinh hoàng ấy, Ninh Khuyết không định kể cho Tang Tang biết, cũng không định kể cho bất cứ kẻ nào khác, bởi lẽ chỉ cần nhớ đến bất kì một đoạn ngắn ngủi nào trong giấc mơ đó thôi, lòng hắn đã cảm thấy vô cùng khó chịu, hắn quyết định sẽ phải quên đi tất cả.

Hôm sau, cỗ xe ngựa cà tàng lại kéo kẹt lăn bánh lên đường theo sau đội ngũ kỵ binh hộ tống càng ngày càng đông đảo đi về hướng nam, đại khái vào khoảng mười giờ sáng gì đó đoàn người đến một trấn nhỏ ngoài thành Trường An, sứ giả từ trong cung và đội ngũ nghi trượng phiến phức đã chờ sẵn ở đây từ mấy ngày trước.

Ninh Khuyết nhảy xuống xe, đứng tách khỏi đám người náo nhiệt, hắn đưa mắt nhìn về phía xa xa, mơ hồ thấy bóng dáng một tòa thành đen sẫm, nhưng do khoảng cách quá xa xôi, dù cố căng mắt đến đâu hắn cũng không thể khiến cái bóng đen mờ ấy trở nên rõ ràng hơn, đành yên lặng suy đoán trong lòng - nơi đó chắc hẳn là thành Trường An.

Đội ngũ nghi trượng cồng kèn lại thông thả lên đường, nhưng trong đó đã không còn hai kẻ đồng hành nhỏ bé.

Ninh Khuyết và Tang Tang đứng bên đường nhìn cỗ xe ngựa sang trọng to lớn từ từ đi qua trước mặt, thấy cửa sổ xe đóng chặt, hắn chợt nghĩ đến cô công chúa và vị tiểu vương tử kháu khỉnh người man ngồi bên trong, lại nhớ tới đồng lứa bập bùng đêm nào, hắn vô thức đưa tay sờ mặt, khoe miệng nở nụ cười.

Khi cỗ xe thứ tư trong đoàn đi qua họ, một góc rèm che cửa xe bỗng vén lên, lão già Lữ Thanh Thần khẽ vượt chòm râu rồi nhìn Ninh Khuyết mỉm cười gật đầu, Ninh Khuyết liền quỳ xuống lạy thật sâu hoàn lễ.

Bọn thị vệ và đám người man trên thảo nguyên lúc qua người Ninh Khuyết cũng không xuống ngựa mà ngồi luôn trên lưng ngựa chấp tay từ biệt, ai cũng cười áy náy xin lỗi, lễ luật của đế quốc vốn nghiêm ngặt, dù tiền đồ sau này khi quay về Trường An của vị thủ lĩnh đội thị vệ Bành Quốc Thao chắc chắn không tệ, nhưng giờ đây trước mặt đông đảo quan viên trong triều hắn cũng không dám hành động lỗ mãng, trong khi đó về mặt mấy gã người man sau khi từ biệt Ninh Khuyết bỗng biến thành thoải mái hẳn ra, không còn cái bóng của người đồn củi bên hồ Sơ Bích đè nặng trước mắt, những ngày tươi đẹp giữa thành Trường An phồn hoa đã đến rất gần.

Đám kỵ binh quân Cổ Sơn chịu trách nhiệm đoạn hậu cảnh giác quan sát bốn phía, gã đô úy Hoa Sơn Nhạc chỉ hơi lướt ánh mắt qua Ninh Khuyết rồi gờ cương thúc ngựa phóng về phía trước tựa như Ninh Khuyết không hề tồn tại vậy, có lẽ gã cũng thực sự quên mất có một nhân vật nhỏ xíu như thế tồn tại trên đời.

Ninh Khuyết cũng chẳng thèm để tâm đến thái độ của đối phương, sau khi vào thành Trường An, một kẻ là con trai nhà quyền quý nhà cao cửa rộng, là nhân vật trẻ tuổi xuất sắc của quân đội Đại Đường, một kẻ đã rời khỏi quân đội, trở thành bách tính bình thường thuộc tầng thấp nhất của xã hội, dẫu sau này vận khí hẳn có tốt, được vào thư viện học tập thì cũng chỉ là một viên gạch nhỏ nhoi giữa hệ thống quan lại như vạn lý trường thành của đế quốc. Có nhìn từ góc độ nào mà nói, hắn từ nay trở đi giữa Ninh Khuyết và vị đô úy từng nảy sinh địch ý thậm chí sát ý với hắn ấy đã chẳng còn liên quan gì nữa.

Nhưng hắn sẽ cam lòng sống một cuộc sống tầm thường vô vị như vậy ư? Không, hắn không cam lòng, hắn biết mình và vị tướng quân trẻ tuổi kiêu ngạo chắc chắn còn có ngày gặp lại, hơn nữa, ngày ấy cũng không quá xa xôi.

Sau khi xa giá của công chúa và đoàn kỵ binh hộ tống rời đi, số người trong thị trấn nhỏ bé này liền giảm đi quá nửa, nhưng sự náo nhiệt lại tăng không chỉ gấp đôi, mấy người bán hàng rong này giờ chẳng biết nấp trong đường ngang ngõ hẻm nào bỗng chui đây ra bày hàng bán quán, những cửa hàng vốn đóng kín cửa tránh phiền toái lại mở ra, hối hả buôn bán kiếm tiền.

Đem bán cỗ xe ngựa rách nát ột cửa hàng rách nát trong thị trấn bằng một cái giá cũng rách nát nốt xong xuôi, Ninh Khuyết vỗ vỗ lên bờ vai gầy yếu của Tang Tang an ủi, cụ xe già và ông lão ngựa đã theo họ rất nhiều năm ở Vị Thành, cứ bán đi thế này thật không đành lòng, nhưng thành Trường An đã ở ngay trước mặt, loại tâm trạng buồn bã ấy của nàng không thích hợp cho lắm.

Không chọn quan đạo rộng rãi có thể chứa được tám cỗ xe ngựa chạy song song, chủ tớ Ninh Khuyết chậm rãi bước đi trên bờ ruộng bên đường. Dưới ruộng, hoa cải đang mùa nở rộ, đàn bướm vỗ cánh dập dờn bay trong gió, những chú ong mật cứ vo vo lướt ngang lướt dọc, nước mắt dần dần khô đi trên má cô thị nữ nhỏ, đôi tay nàng túm chặt lấy bọc hành lý còn to hơn người được buộc rất kĩ, vừa đi vừa ngắm cảnh vật xung quanh, nụ cười đã trở lại khóe môi.

Dưới ánh nắng gay gắt, Ninh Khuyết tiếp lấy bọc hành lý nặng nề từ tay Tang Tang, miệng hần nói liến thoắng, tuy hiếm khi được nàng đáp lời nhưng Ninh Khuyết vẫn nói không biết mệt, lại dùng ánh mắt tham lam lướt qua cảnh vật đồng ruộng thôn dã, thấy bóng người làm ruộng nghỉ ngơi phía xa xa liền vẫy tay chào hỏi, thấy cánh bướm lượn qua trước mặt liền hăm hở vung tay chụp lấy.

Hần rời khỏi Trường An từ khi còn bé xíu, từ đó về sau hết sống ở Mân Sơn mệnh mông lại đến Vị Thành nho nhỏ nằm cạnh thảo nguyên, bên người chẳng phải rừng rậm trùng trùng hiểm ác cũng là đồng cỏ ngút ngàn đơn điệu buồn chán, không chỗ nào không có nguy cơ rình rập, giờ đây trở về trong lòng đế quốc, nhìn khung cảnh sinh hoạt xinh đẹp thanh bình này, trong lòng sao nén nổi niềm vui.

Vừa chơi đùa vừa ngắm cảnh, cứ thế đi khoảng ba giờ sau bỗng bóng râm từ rừng đào bên bờ suối phía trước lan tới chỗ họ, Ninh Khuyết nghĩ bụng rõ ràng còn lâu mới đến buổi tối, hơn nữa bầu trời cũng không có dấu hiệu sẽ đổ mưa.

Hần nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, chợt thấy một dãy tường thành đen kịt đột ngột xuất hiện trong tầm mắt, tường thành cao vút đến mức không nhìn thấy đỉnh, che khuất nửa bầu trời, che luôn vàng mặt trời còn chưa lặn xuống, quan sát kĩ không trung phía trên còn thấy ba điểm đen không ngừng xoay lượn.

Nhìn về bên trái không thấy phần cuối dải tường thành, nhìn về bên phải cũng không thấy điểm tận cùng của nó, thật không biết chu vi của tòa thành này đến bao nhiêu dặm, cứ huy hoàng sừng sững đứng im lặng giữa đất trời. Tang Tang trợn mắt nhìn tòa thành khổng lồ, lại nhìn quan đạo chen chúc người cách đó không xa, hỏi:

- Đây là thành Trường An hả?

Ba điểm đen trên cao đã bay thấp xuống, hóa ra là vợ chồng nhà chim ưng đem con ra ngoài dạy bay giờ quay về tổ, tổ của chúng nằm ngay trên dãy tường thành loang lổ này. Phía ngoài tường thành trải qua ngàn năm mưa gió bào mòn trở lên nhám nhở nhấp nhô nhưng vẫn vững vàng không cách nào lay chuyển.

Ưng non học bay xong liền quay về tổ, Ninh Khuyết nhìn tòa thành hùng vĩ nhất thiên hạ, khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng chân thành tha thiết, hần ra ngoài du lịch đã nhiều năm, giờ đây cũng trở về.

Trường An, lâu quá rồi không gặp!

220. Q.1 - Chương 27: Ta Cùng Trường An Vui Ngày Gặp Lại.

Trường An được mệnh danh là tòa thành đệ nhất thiên hạ tất nhiên không phải chỉ có hư danh bởi lẽ nó thực sự quá to lớn, dù đế quốc đã mở mười tám cổng ở bốn phía đông tây nam bắc nhưng quan lại quý tộc bá tánh bình dân hàng ngày ra ra vào vào thỉnh thoảng vẫn khiến những cổng thành này rơi vào tình trạng tắc nghẽn, người trên quan đạo xếp thành hàng dài không thấy cuối.

Ninh Khuyết và Tang Tang cũng đứng vào đội ngũ chen chúc ấy, mãi đến lúc mặt trời sắp lặn mới nhích gần tới cổng thành, nhìn đám binh lính mặt mày nghiêm túc tỉ mỉ kiểm tra hành lý xe cộ qua lại, hần bắt giác liền tưởng đến cảnh kẹt xe kinh hoàng ở thủ đô đất nước tại thế giới nào đó, Ninh Khuyết lắc lắc đầu cười, văng tục một tiếng xua tan suy nghĩ vẩn vơ trong đầu.

Hần chửi thầm nên âm thanh rất nhỏ, mà dân chúng Trường An bản địa xung quanh lại mắng chửi rất to, dân phong đế quốc Đại Đường chất phác mà dũng mãnh nên mấy tên lính canh cổng nhìn thì nghiêm lắm chứ thực ra chẳng mấy ai sợ họ, có điều cũng không kẻ nào dám bất chấp luật pháp của đế quốc cứ thế xông bừa qua.

Cuối cùng cũng đến lượt hai người Ninh Khuyết Tang Tang, một gã binh sĩ tiếp lấy công văn của quân bộ từ tay Ninh Khuyết mới nhận ra tên nhóc này và mình là đồng đội, hơn nữa hần cũng lập không ít công lao

ngoài tiền tuyến, lập tức về nghiêm nghị trên mặt đã nhạt đi rất nhiều, nhưng khi ánh mắt gã rơi xuống ba thanh đao được cắm xéo sau lưng Ninh Khuyết liền nhíu mày lại.

- Đây là bảo đao gia truyền, tổ tiên từng có lời dặn dò... - Ninh Khuyết cẩn thận trình bày.

- Đao còn người còn, đao mất người chết... - Gã binh sĩ lười nhác tiếp lời rồi phất tay khinh miệt: - Mấy câu loại này mỗi ngày ta phải nghe không tám trăm cũng cỡ một ngàn lần, bớt nhiều lời đi nhóc con, cởi bọc hành lý xuống cho ta kiểm tra, hai đứa nhỏ các ngươi làm gì mà mang lắm đồ đạc thế, đi thi gì chứ, nhìn rõ ràng là chuyển nhà mà.

Gã lại đưa ánh mắt sang cái ô đen to bự sau lưng Tang Tang, nhíu mày hỏi:

- Đây là loại ô gì mà to quá vậy?

Tang Tang vòng tay ra sau nắm lấy cán ô, khuôn mặt nhỏ nhắn héch lên nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Ô còn người còn, ô mất người chết!

Gã binh sĩ nhìn cô bé đen đúa trước mặt, giơ ngón tay cái lên khen:

- Câu này mới lạ đấy!

Ninh Khuyết đang cởi dây bọc hành lý bên cạnh nghe thấy thế cười khở, trong lòng thầm nghĩ trên thế giới này chắc chỉ mình hắn biết câu ô còn người còn của Tang Tang không phải lời nói đùa mà chính là sự thật.

Trong bọc ngoài trừ chăn màn đệm gối còn hầu hết chỉ toàn mấy đồ linh tinh lặt vặt, thứ duy nhất đáng để người ta phải đặc biệt chú ý là một cây cung cứng bằng gỗ hoàng dương cùng mấy ống tên, khi thấy mấy thứ này, mặt gã binh sĩ hơi đổi sắc.

.....

Vòm cổng thành Trường An vừa dài vừa tối, khoảng cách đến đầu ra phía kia còn một đoạn rất xa, từ đây nhìn lại trông chẳng khác gì một lỗ thông gió nho nhỏ sang sáng, mơ hồ thấy bóng dáng vàng mặt trời đang hạ xuống, những tia sáng rỏ quạt tỏa sắc nhạt nhòa còn chưa tới nơi đã bị bóng tối nuốt chửng.

Hai chủ tớ Ninh Khuyết theo dòng người tiến về phía trước, Tang Tang cố gắng điều chỉnh bọc hành lý nặng nề trên vai để vác dễ dàng hơn, nàng hỏi bằng giọng tò mò:

- Thiếu gia, người Trường An đều giống như ông lính canh thích thể hiện lúc này à?

- Nói thế cũng đúng. - Ninh Khuyết trả lời - Quyền lực của cải toàn thiên hạ hầu hết đều tập chung ở tòa thành này nên người Trường An khó tránh khỏi tính kiêu ngạo, nhưng càng kiêu ngạo bao nhiêu họ càng phải đối xử với người từ ngoài tới lịch sự ôn hòa bấy nhiêu, vì ai nấy đều muốn thể hiện phong độ của bản thân, nói đi nói lại thì đám người chết tiệt đó đúng là rất có phong độ. Nhưng không thể xả được cái kiêu ngạo ấy ra, nhờ tích tụ trong bụng rồi tức chết thì người Trường An biết làm sao bây giờ? À, thế là họ dùng miệng. Bất kể đang ngồi xe hay tản bộ trên đường, hễ là người Trường An thì đều cực giỏi trong nghề rề rà buôn chuyện, trên thì chuyện thăm cung bí sử của hoàng thất, dưới thì chuyện ăn chơi tiêu khiển chốn lầu xanh, dường như trên đời này chẳng có chuyện gì mà họ không biết. Tất nhiên, họ thích nhất vẫn là dùng loại giọng điệu thông dong nhân nhả bàn luận về tình thế các quốc gia trong thiên hạ hoặc tình hình nhân lực chuẩn bị cho chiến sự tại các quận Đại Đường, cô mà ngồi đấy chắc tưởng ông nào cũng là một ông tể tướng ráo.

Tang Tang vừa nghe vừa cười khanh khách, nàng cảm thấy hết sức thú vị với mấy câu pha trò của Ninh Khuyết.

Thật là một sự may mắn hiển nhiên, trong đợt kiểm tra lúc này ngoài cổng thành không hề xuất hiện cảnh tượng thảm liệt đao nát người chết, cây ô to tướng đã chuyển chỗ sang lưng Ninh Khuyết, ba thanh đao vốn nằm đó giờ yên vị trong bọc đồ, cây cung gỗ hoàng dương cũng được tháo dây xuống, làm xong mấy chuyện này, gã binh sĩ thích thể hiện kia liền cho hai chủ tớ đi ngay, không làm khó dễ gì thêm.

Người Đường vốn thượng võ nên bắt họ không được mang mấy món “đồ chơi” trong người còn khiến họ khó chịu hơn chuyện phải đâm đầu vào chỗ chết, do đó từ xưa đến nay đế quốc tỏ ra hết sức rộng rãi ở khâu quản lý vấn đề binh khí, trong thành Trường An cho phép mang kiếm nhưng cấm mang đao, cho phép mang

cung tên nhưng cung phải tháo dây, không cho phép mang nỏ, trừ những điều đó ra thì không còn bất cứ hạn chế nào, về phần sau khi vào thành người có lén buộc lại dây cung, lén lấy đao ra hay không thì chẳng ai thèm quan tâm, quan phủ không quan tâm, quân bộ không quan tâm, kể cả vị hoàng đế trong cung cấm kia cũng chẳng hề quan tâm đến chuyện đó.

Hai chủ tớ Ninh Khuyết vốn quen với nếp sinh hoạt miền biên giới, cứ mỗi khi màn đêm buông xuống, ở Vị Thành ngoại trừ quán rượu thì chẳng nơi đâu còn bóng đèn đuốc, trừ tiếng hò hét của đám binh lính sát phạt bên chiếu bạc chẳng còn loại âm thanh nào khác, vì thế vào thành lúc hoàng hôn, họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần thấy một tòa thành yên tĩnh ngủ say, ai ngờ Trường An buổi đêm...

Không chỗ nào là không náo nhiệt...

Đèn đuốc hai bên đường sáng trưng soi rõ từng phiến đá xanh lát mặt đường như buổi ban ngày, dòng người qua lại như mắc cửi, kẻ dừng chân trước sạp hàng xem xét, kẻ chỉ trỏ lên trời ngắm nghía trăng sao, những đôi nam nữ cùng nhau mua hàng hẳn là có quan hệ đã vô cùng thân mật, gắn bó, còn những đôi ngắm trăng bình sao đoán chừng chỉ mới bắt đầu quá trình tìm hiểu nhau. (mới quen thì mấy em còn khoái nói chuyện trăng sao chứ yêu rồi toàn muốn shopping nhà hàng thẳng tiến)

Cách ăn mặc của người Đường, nhất là người Trường An thiên về đơn giản tiện lợi, áo ngắn ôm thân, tay áo nhỏ, mang giày đế thấp, trông cực kì gọn gàng, thỉnh thoảng mới thấy một vài người nam giới mặc áo dài thì tay áo cũng được cắt rất ngắn, đôi bàn tay thò hẳn ra ngoài, có lẽ để tiện rút kiếm bên hông.

Ninh Khuyết còn thấy một gã đàn ông áo xanh đeo kiếm thủng thỉnh tản bộ, hàm râu dài phất phơ trong gió, trông rất ra dáng một kiếm khách tuyệt thế, ấy thế mà vừa gặp gánh xiếc rong diễn trò bên đường liền nhào vào chen lấn với một đồng đàn bà con gái, trợn mắt há mồm đứng xem, thấy pha ngoạ mục liền vỗ tay bôm bốp reo hò khen ngợi, đến khi nghệ nhân trong đoàn đi vòng quanh thu tiền liền biến mất về bộ dạng kiếm khách lạnh lùng, ý tứ hẳn là người muốn moi loại vật phạm tục dơ bẩn không đáng nhắc đến như tiền bạc từ tay ta thì đời kiếp sau đi.

Trang phục của nữ giới trong thành Trường An cũng hết sức đơn giản mộc mạc, nói khác đi là mát mẻ, hay nói khác đi nữa chính là hở hang. Đầu xuân ấm áp, đàn bà con gái đi ngoài đường ai nấy đều mặc áo tay trần, mấy cô thiếu phụ lẳng lơ còn to gan mặc áo trễ ngực tung tăng giữa phố, hai nửa gò núi tuyết căng mẩy thu hút không ít ánh mắt họ nhà dê núi kèm theo niềm ao ước được lên đó dạo chơi.

Trên đường phố, có người man vạt áo phanh ra, hông đeo túi rượu tò mò nhìn ngó khắp nơi, có vị quan nước Nguyệt Luân đầu đội mũ cánh chuồn tay vuốt chòm râu, ra vào quán rượu lâu xanh đây về quen thuộc, có nhà buôn Nam Tấn lưng dựa lan can trên lầu ngắm sao uống rượu, thỉnh thoảng giọng cười cổ làm ra vẻ hào sảng lại vang xuống con đường phía dưới, đây đó văng vẳng tiếng đàn sáo chẳng biết từ nhà ai, tha thiết du dương.

Dường như toàn bộ sự giàu có, thú chơi và khí phách trong thiên hạ đều tụ cả về Trường An, sôi động khiến người ta hưng phấn, nồng đậm khiến người ta say sưa, hùng tráng và dịu dàng quấn quít với nhau cùng tồn tại, đao kiếm và người đẹp không tách rời tỏa sáng cho nhau.

Ninh Khuyết nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tang Tang tung tăng giữa vùng biển ánh sáng và biển người đông đúc, cái vẻ mặt ngơ ngác mỗi lúc mỗi giật mình quả là đặc sệt hương vị anh em hai lúa lần đầu lên thành phố.

Bút tô mày Thanh Tước Đầu Đại, phấn thoa mặt Hương Túc Nghênh Điệp, phấn Ngọc Trâm và phấn Trân Châu, ô, kia có phải là sơn môi Hoa Hồng? Còn kia nữa, cái bình nhỏ đó phải chăng là nước hoa trong truyền thuyết?

Tang Tang mắt liếc mở to, tham lam nhìn hết bình lại lọ bày đầy hai bên đường, dường như không muốn nhắc chân đi thêm một bước nào nữa.

Cái cô nàng uốn éo vòng eo đang tới gần kia, bộ mônng đây đà dưới váy sao mà tròn quá vậy? Cô gái thanh xuân khanh khách cười bím tóc cài lược vừa lướt qua kia hơi thở thế nào mà lại thoang thoang tựa hoa lan? Nàng thiếu phụ xinh đẹp đang lựa hoa cạnh người đàn ông kia sao ánh mắt cứ lúng la lúng liếng, chẳng lẽ do nàng cảm thấy gã quá đáng yêu?

Ninh Khuyết nắm tay Tang Tang hứng khởi nhìn khắp nơi, hẳn hồn nhiên không hề nhớ rằng khi còn nhỏ Trường An đã là vùng đất ồn ào như thế, cảm thấy chính đôi chân mình cũng không muốn rời bước nữa rồi.

Hai người chậm rãi dạo chơi, đường phố cuối cùng cũng đến khúc yên tĩnh, nhưng còn chưa đợi hai vị khách từ nơi biên giới đến chơi này thả lỏng tâm hồn thì phía trước bỗng có tiếng hô to rồi tiếng bước chân rầm rập, không biết bao nhiêu người dân thành Trường An từ bốn phương tám hướng ào ào tuôn ra đứng kín mít một góc đường.

- Quyết đấu đây!

Xuyên qua đám người đông nghịt, mơ hồ thấy hai gã đàn ông hông đeo bội kiếm gườm gườm nhìn nhau bằng ánh mắt đầy thù hận, ống tay áo bên phải của cả hai đều bị cắt đi một mảnh, ném xuống mặt đất giữa họ.

Cả thế giới đột nhiên im lặng, dân chúng xem trò vui xung quanh đều biết điều đồng loạt ngậm miệng lại, đảm bảo sự công bằng trong quyết đấu là nguyên tắc ăn sâu vào máu mỗi người dân Đại Đường, kể cả xem trò vui cũng có quy tắc của người đi xem trò vui.

- Luật lệ của quyết đấu là cắt tay áo tỏ ý khiêu chiến, nếu người chấp nhận thì cũng cắt một miếng tay áo của mình xuống.

Ninh Khuyết nắm tay Tang Tang chen lấn tìm cách ra khỏi đám người đông nhưng nhúc, vừa đi vừa giải thích:

- Loại quyết đấu này gọi là hoạt cục, chỉ cần phân rõ thắng thua là đủ, còn một loại quyết đấu chưa chết chưa dừng gọi là tử cục, muốn tiến hành phải được sự đồng ý của quan phủ. Trong tử cục, người khiêu chiến cắt một nhát đao vào lòng bàn tay trái của mình, nếu đối thủ chấp nhận cũng sẽ làm động tác tương tự.

- Có thể từ chối khiêu chiến hay không? - Tang Tang hỏi.

- Tất nhiên là có thể rồi. - Ninh Khuyết lau mồ hôi trán rồi vỗ vỗ lên bọc hành lý sau lưng Tang Tang, xác định không bị ăn trộm viếng thăm mới nói tiếp - Chỉ có điều trong một số thời điểm, nhất là đám đàn ông rất dễ rơi vào trạng thái ngu bất thành linh, ví dụ như vì đàn bà này, vì ái tình này, vì sĩ diện này... đủ loại nguyên nhân hằm bà nhằng.

Hai người thoát khỏi đám đông, Tang Tang ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn đen đúa lên, hỏi bằng giọng khó hiểu:

- Sao chúng ta không ở lại xem? Ta nhớ lúc ở Vị Thành người khoái xem mấy trò náo nhiệt lắm cơ mà, có lần người ta giết lợn mà người ngồi cạnh xem suốt cả đêm không chán.

- Giết bò giết dê thấy suốt rồi, còn giết lợn thì đó là lần đầu tiên xuất hiện ở Vị Thành, chuyện lạ thế tất nhiên phải xem cho kĩ. Loại quyết đấu này ở Trường An ngày nào chả xảy ra vài ba bận, nếu muốn xem lúc nào cũng có cơ hội để xem.

Ninh Khuyết nhẹ nhàng nói tiếp:

- Hơn nữa đây là thành Trường An, ta chỉ muốn bình yên vào thư viện đọc sách, không muốn gặp thêm chuyện phiền phức nào khác, từ nay về sau ấy à, chúng ta phải giống như hai con chó ngoan, cúp đuôi ngậm miệng mà làm người.

Tang Tang lắc đầu trầm nghĩ ta không muốn làm một bà chó mẹ, còn thiếu gia ngài giết người ít đi một chút là may cho thiên hạ lắm rồi, loại thái độ cúp đuôi làm người đó không thích hợp với ngài đâu.

- Tìm khách sạn. - Ninh Khuyết dường như đọc được suy nghĩ của nàng, mang theo tâm trạng thất bại thảm hại nói - Ta mệt rồi.

Tang Tang chỉ vào một dãy nhà bên đường, nói:

- Nhìn kìa, chỗ đó có khách sạn.

221. Q.1 - Chương 28: Ngoài Phủ Tướng Quân

Khách sạn do Tang Tang tìm tất nhiên không thể coi là một cái khách sạn đúng nghĩa, tùy tiện ngả lưng một đêm, sáng hôm sau khi hai người vừa ngáp vừa ra khỏi cửa thì tên của khách sạn đó là gì cũng không nhớ nổi.

Sau khi hỏi đường đi từ một bà cụ mặt mũi hiền lành, hai chủ tớ liền đi về phía nam thành, cứ thế vừa đi vừa hỏi, rốt cục cũng tới chỗ hai cây hòe lớn.

Trong tích tắc đầu tiên nhìn thấy hai cây hòe đó, kí ức thời thơ ấu bị bụi thời gian phủ mờ của Ninh Khuyết bỗng nhiên ùa về, hần nhấm mắt ngẫm lại một lát rồi kéo Tang Tang đi tới.

Giữa hai cây hòe có một con hẻm yên tĩnh đủ rộng để xe ngựa bình thường chạy qua nhưng xe lớn quá lại không vào được, hai bên đường chẳng biết là trạch viện nhà ai mà im ắng không có tiếng người, rất nhiều gốc cổ thụ che trời vươn cành qua bờ tường bao, tầng tầng lớp lớp che kín trên đầu khiến ánh nắng xuân không thể lọt tới mặt đất, vô cùng râm mát.

Đi tới đoạn giữa con hẻm có hai cánh cổng đối diện nhau, cổng nhà bên phải tượng sư tử đá vừa sạch sẽ vừa uy nghiêm, dường như không có một hạt bụi hay lá rụng nào bám bên trên, cửa sơn đóng kín, vòng đồng yên lặng, ngược lại, nhà bên phải đã tàn tạ quá nhiều, lớp sơn trên cánh cổng đã tróc ra gần hết, hai tờ giấy niêm phong rách nát phất phơ trong gió buồn thiu, tượng sư tử đá chỉ còn lại một con, con kia không biết bị chuyển đi đâu, mà con còn lại cũng sứt mẻ tứ tung, mất tai vỡ trảo, mặt đất phía sau nó bùn đọng thành lớp đen thui, trông như máu đông quánh lại.

Ninh Khuyết chăm chú ngẫm nhìn chú sư tử đá thảm hại ngồi chồm hổm trước mặt, nhớ lại cảnh chơi đùa cùng Tiểu Thuận ở đây khi còn bé rồi bị người lớn trong nhà lôi về dùng gia pháp phạt một trận nên thân, đi quá cánh cửa lách hần lại nhớ năm bốn tuổi vì tránh phải ăn roi của vị tiên sinh dạy học liền cùng một thằng lỏi can đảm trốn nhà ra đi.

Ánh mắt Tang Tang hết nhìn hai cánh cổng lại nhìn mặt Ninh Khuyết, nàng cảm nhận được tâm trạng buồn bã ưu thương trong lòng hắn, không biết tại sao, nàng tự nhiên cũng thấy buồn theo, làn gió xuân thổi qua con hẻm dường như bỗng lạnh hơn rất nhiều.

Tòa nhà dột nát kia chính là phủ đệ của Tuyên Uy tướng quân Lâm Quang Viễn. Năm Thiên Khải thứ nhất, hoàng đế bệ hạ tuần thú phương Nam, trong thành Trường An khám phá ra vụ án thông giặc bán nước, thân vương điện hạ đích thân chủ trì thẩm tra xét xử, tể tướng và quan lại chỉ đứng ngoài, cuối cùng kết tội Lâm Quang Viễn phản quốc, toàn phủ họ Lâm bị xử chém, tài sản bị tịch thu.

Vụ án đó được coi là thiết án rành rành, trong triều không một ai nghĩ đến chuyện lật lại tra xét, dù có nhắc đến người ta cũng chỉ thương xót cho những kẻ đáng ra không phải chết như đám quản gia người làm, càng thương xót bao nhiêu lại càng căm ghét tên Lâm Quang Viễn tội ác ngập trời bấy nhiêu, chẳng những khiến bản thân thân bại danh liệt còn kéo theo bao nhiêu người vô tội vào vòng nước lửa.

Trong khoảng thời gian mười năm sau khi thu hồi phủ tướng quân, triều đình đã mấy lần dùng nó ban thưởng cho quan viên, nhưng hễ ai nghe đến mảnh đất xui xẻo này liền đập đầu như té sao xin miễn cho thân bất tài không dám nhận, quanh thành Trường An đất rộng nhà đông, họ cũng không sợ không tìm được chỗ ở tốt, vì thế, phủ đệ này cứ bỏ không quanh năm suốt tháng, càng ngày càng tàn tạ thêm.

Lúc đi qua cửa lớn phủ tướng quân, nét buồn bã trong mắt Ninh Khuyết vụt biến mất, trên mặt không còn bất kì một cảm xúc nào khác thường, hần không dừng lại, thậm chí bước chân chưa từng chậm đi nhịp nào, cứ bình thản cất bước, vì thế Tang Tang đằng sau phải đi như chạy mới theo kịp, cây ô sau lưng nàng liên tục đập lên đập xuống phát ra âm thanh đều đặn như tiếng trống báo canh.

Cứ như vậy, hai người bình tĩnh đi trong hẻm, bình tĩnh đi qua cánh cửa sơn son và cánh cửa tàn tạ, trông bình thường như thể hai vị khách nhà quê bình thường nhất đi du xuân lạc nhầm vào con ngõ nhỏ nào đó trong thành Trường An.

.....

- Cái tòa nhà xui xẻo đó chẳng ma nào muốn mua, nhưng tòa nhà đối diện người ta lại tranh nhau vỡ đầu mẻ trán, tại sao vậy? Năm xưa Tuyên Uy tướng quân và Thông Nghị đại phu ở đối diện nhau, Tuyên Uy tướng quân bị chém cả nhà tịch thu gia sản nhưng Thông Nghị đại phu lại lên như điều gặp gió, bây giờ đã tới chức học sĩ Văn Uyên Các, người nói xem, phủ đệ từng được lão nhân gia ở liệu có bao nhiêu quan tứ phẩm ngũ phẩm muốn được hưởng sai cái phúc ấy?

Cuối con hẻm có một tiệm cơm, Tang Tang và Ninh Khuyết ngồi bàn đặt trong góc sâu nhất, yên lặng ăn sáng với cháo loãng, tai vểnh lên hóng chuyện mấy người dân sống lâu đời quanh đây. Với những người đã ở đây mấy chục năm thậm chí mấy thế hệ mà nói, chủ đề hấp dẫn nhất trong câu chuyện của họ tất nhiên phải là vụ án phản quốc của phủ tướng quân và con đường làm quan xuôi chèo mát mái của Thông Nghị đại phu, mỗi ngày bàn đi nói lại mấy lần cũng không biết chán, vừa khéo hợp với mong muốn của hai chủ tớ Ninh Khuyết.

- Nói đến học sĩ Tăng Tĩnh, năm xưa ngài cũng chỉ là một Thông Nghị đại phu nho nhỏ, ai dè sau đó đột nhiên một bước lên mây, sự tình bên trong có rất nhiều điều vi diệu, các người từng nghe nói chưa?

- Năm xưa vụ việc đó ầm ĩ như vậy, thậm chí trong cung cũng phải có ý kiến thì người quanh khu này ai mà không biết chứ?

Một người đàn ông độ tuổi trung niên lắc đầu nói về chế giễu:

- Đường đường là Thông Nghị đại phu lại đi cưới phải con vợ cộp cái, người vợ cả vì ghen tuông mà dám ra tay với người thiếp đang mang thai, cái này vẫn chưa phải quá đáng nhất, sau người thiếp trải qua bao đau khổ cay đắng mới sinh được đứa con thì nàng lại muốn hại chết đứa bé đáng thương đó, nếu không phải trong cung truyền chỉ ra lệnh chẳng biết cái phủ đó loạn ngẫu tới tình trạng nào.

- Các người chỉ biết trong cung có ý kiến, vậy có biết ai là người lên tiếng không? - Người khơi chuyện lúc này cười lạnh, chấp hai tay vái về phía bắc thành Trường An - Nói cho các người biết mà mở mắt, chính là thánh hoàng hậu, ngài nghe được sự việc liền giận tím mặt, tự tay viết một bức thư cho Tăng Tĩnh đại nhân, lệnh ông ta phải dạy dỗ vợ mình cho tốt.

- Ôi, thì ra là hoàng hậu nương nương...

Mấy người đang uống rượu ở bàn bên cạnh đưa mắt nhìn nhau cười vỡ lẽ, người trong thiên hạ ai cũng biết đế quốc Đại Đường có được vị hoàng hậu nương nương cực kì tài năng, được bệ hạ vô cùng yêu thương tin tưởng, thậm chí có quyền phê duyệt tấu chương, bình xét quan lại, nhưng lúc đầu vị hoàng hậu nương nương quyền thế ngấp trời này chỉ là một phi tần hết sức bình thường trong cung, nói theo kiểu dân gian thì năm xưa nàng là tiểu thiếp của hoàng đế bệ hạ, sau mới được cưới lên làm vợ cả.

Hoàng hậu nương nương vốn xuất thân như vậy nên vì sao lại để tâm đến cả chuyện trong nhà phủ Thông Nghị đại phu, vì sao lại nổi giận đùng đùng khi vợ cả của ông ta làm nhục vợ bé, muốn đẩy nàng vào chỗ chết, nguyên nhân từ đâu ai cũng đoán ra được.

- Người vợ cả của Tăng Tĩnh đại nhân xuất thân từ thế gia vọng tộc ở quận Thanh Hà nên ông ta mới luôn phải nhẫn nhịn, ai ngờ vị quan văn yếu đuối nhất gan trong mắt người đời lúc tàn nhẫn cũng tàn nhẫn chẳng kém gì ai. Sau khi lá thư của hoàng hậu nương nương gửi tới, Tăng Tĩnh đại nhân nửa đêm triệu tập hết người trong phủ rồi ra lệnh đánh trượng đến chết ba tên quan sự tham gia vào vụ mưu hại người thiếp ngay trước mặt mọi người, sau đó dùng hai cái bạt tai và một cỗ kiệu nhỏ tổng tiền phu nhân về quận Thanh Hà, dứt khoát bỏ vợ.

- Đại nhân năm xưa quyết đoán như vậy quá nửa cũng là hành động bất đắc dĩ tự bảo vệ mình dưới uy thế của hoàng hậu nương nương, ai ngờ sự quyết đoán đó của ông ta lại lọt vào mắt xanh của nương nương, cảm thấy người này có thể dùng được, cộng thêm một số nguyên nhân khác khiến con đường làm quan của ông ấy trôi chảy rộng mở đến không ngờ, giờ đã tiến vào Văn Uyên Các! Người ta vẫn nói phúc họa đan xen, nhưng ai dám nghĩ trong nhà có con vợ dữ giết thiếp diệt con lại trở thành đòn bẫy ột đời công danh của người đàn ông?

222. Q.1 - Chương 29: Gặp Nhau Sau Bảy Năm Trời.

Người uống rượu bàn bên xúc động cảm thán, Ninh Khuyết và Tang Tang trong góc yên lặng ngồi nghe, tiếng húp cháo cũng xì xà xì xụp. Ninh Khuyết không có nhiều ấn tượng về vị Tăng Tĩnh đại nhân kia nhưng lại có kí ức hết sức sâu sắc đối với vị phu nhân dữ như cọp cái của ông ta, về chuyện tranh chấp trong nhà họ và màn kịch can thiệp từ cung cấm hẳn cũng không biết rốt cuộc ai đúng ai sai, dù sao những việc ấy chẳng liên quan xu lễ nào với hắn, hắn thật sự chỉ quan tâm đến nhà đối diện với phủ Thông Nghị đại phu...

- So với Tăng Tĩnh đại nhân, vị tướng quân Lâm Quang Viễn kia thật quá xui xẻo... À, nói thế không được, dám có gan bán nước mưu nghịch dẫu hẳn chết ngàn lần vẫn chưa hết tội, nhưng những người còn lại trong phủ thật là đáng thương.

Lão già lấy đầu đũa giằm một miếng trứng muối trong đĩa đưa lên miệng cho đậm đà, lại cầm chén rượu than thở:

- Không kể nào trong số các người được thấy tận mắt cả, ngày ấy chỉ có ta tình cờ chứng kiến, trong phủ tướng quân tiếng hô giết rung trời, tiếng đầu người rơi xuống đất bình bịch như thể dưa rơi, máu chảy thành dòng qua cửa lớn, thực quá thảm thiết! Không phải ta muốn kêu ca cho thằng giặc ấy đâu, nhưng nếu có thời gian ngẫm lại một số việc trên đời thì cảm giác về nó bỗng khác đi, hồi đó lảng giềng chúng ta đều biết Tuyên Uy tướng quân có chơi thân với vài vị quan lại trong triều, nhưng sau khi sự việc vỡ lở chẳng thấy kẻ nào đứng ra nói đỡ cho ông ta dù chỉ một lời, cuối cùng thậm chí đến người nhật xác giùm cũng không có nốt.

Lão lại bỏ chén rượu xuống, cẩn thận nhìn quanh tiệm cơm rồi nhìn ra ngoài đường, hạ giọng nói khẽ:

- Có biết quan coi cổng thành Hoàng Hưng không? Hẳn là tì tướng được Tuyên Uy tướng quân mang về theo từ biên giới, rốt cục chính hắn lại là kẻ tố cáo ông ta phản quốc, hẳn bây giờ ấy à, đầu phục thân vương điện hạ rồi, sống khỏe sống vui! Ngoài ra năm ấy còn có vị giáo úy Chiêu Vũ, nghe nói cũng đang sống vô cùng thoải mái, chẳng biết mấy kẻ đó mỗi khi ăn chơi phê phờ có nhớ đến những cái đầu người trong phủ Tuyên Uy tướng quân không, nếu nhớ tới chẳng biết cảm giác ra sao.

.....

Trứng muối nhắm rượu, tuy khê khà nhưng cuối cùng vẫn phải xong, mấy kẻ rồi việc bàn bên sau khi uống hết phần tiền quy định được vợ cho phép tiêu mỗi ngày liền chấm dứt câu chuyện, đứng dậy chấp tay chào nhau ra về.

Ninh Khuyết và Tang Tang vẫn ngồi im bên chiếc bàn trong góc quán, bát cháo đã nguội ngắt, dưa muối bị gió thổi biến thành thâm sì, nhưng cả hai dường như không có ý định đứng dậy.

- Thiếu gia, rốt cục người có quan hệ thế nào với phủ tướng quân? - Tang Tang hỏi.

Ninh Khuyết cười, đáp:

- Tất nhiên là có quan hệ rồi.

- Ta hỏi là có quan hệ thế nào chứ không phải có quan hệ hay không. - Tang Tang chỉnh hắn.

Ninh Khuyết im lặng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, một lúc sau mới nghiêm túc nói:

- Mọi quan hệ này không thể nói được, người đang là thị nữ của ta, một khi nói ra, triều đình liền bắt cả hai đem chém tức khắc đấy.

Tang Tang nhìn vào mắt hắn, biết hắn đang nói đùa, nằng lắc đầu:

- Thiếu gia, rõ ràng người đang nói linh tinh.

- Ở Đại Đường ta, người chết vì mấy lời nói linh tinh còn nhiều hơn chết dưới tay người man. - Ninh Khuyết cười trả lời - Nếu chúng ta cứ nói vào trọng tâm mãi thì cũng biết hết mọi chuyện, nhưng biết cũng không thể nói, vì nếu nói sẽ mất mạng ngay, do đó chúng ta không thể nói vào trọng tâm, cứ nói mấy lời linh tinh là hay nhất rồi.

Nói xong câu đó, Ninh Khuyết lại cầm đĩa lên, tay trái vén tay áo bên phải, ánh mắt nhìn đi nhìn lại giữa mấy đĩa dưa muối và hai bát cháo trắng trên bàn, tính toán phải dùng cách gì để tiếp tục giết thời gian.

Đúng lúc này, một gã thanh niên bước vào tiệm cơm, vóc người hần gầy gò, mặt mũi bình thường, thứ thu hút duy nhất là da dẻ hần quá đen, khuôn mặt đen sì y hệt đáy nồi nấu chực năm chưa cọ, so với hần Tang Tang có thể coi là nàng Bạch Tuyết.

Tang Tang đại khái hiềm khi gặp được người đen hơn mình nên ngẩng đầu trở mắt nhìn, lại cảm thấy cứ nhìn như vậy thật thiếu lịch sự nên không nhìn nữa, nhưng ánh mắt còn chưa kịp rời đi bỗng ngạc nhiên nhận ra gã thanh niên ấy đang đi về phía góc hai người ngồi, nàng hơi cứng người, tay phải liền thò ra đằng sau nắm lấy cán ô.

Gã thanh niên vừa gầy vừa đen cũng không đi thẳng tới chỗ họ mà ngồi xuống bàn bên cạnh rồi gọi rượu và mấy món nhắm, tâm trạng Tang Tang bớt căng thẳng hơn, nàng không để ý gã đó và Ninh Khuyết đang ngồi quay lưng sát vào nhau.

Khi gã thanh niên mới bước vào, Ninh Khuyết vẫn chưa nhận ra ngay, dù sao năm xưa khi họ gặp nhau trong khu rừng bên nước Yến cả hai còn quá nhỏ tuổi, đối phương gọi hần là Tiểu Ninh Tử, hần gọi đối phương là Tiểu Hắc Tử, hơn chục năm trôi qua, giờ đây Ninh Khuyết và hần đều trở thành thanh niên trai tráng cả rồi.

Ninh Khuyết gặp một cọng dưa muối đưa lên miệng nhai tóp tép, nghe như tiếng cười duyên của cô gái nhỏ nhà ai, ăn xong mấy miếng mới nhận ra đang chén món củ cải muối mà hần đại ghét còn Tang Tang lại rất thích.

- Xem ra mấy năm nay sống cũng không tệ nhỉ. - Hần nén cười nói.

Tang Tang mới đưa đĩa đến gần đĩa củ cải muối, lòng giận dỗi nghĩ thầm sao hôm nay thiếu gia lại đột nhiên đổi khẩu vị nhảy sang tranh món ăn ưa thích của mình, chợt nghe được câu hỏi của hần mới đoán ra hần hần đang hỏi gã thanh niên vừa vào hồi nãy, đầu đĩa liền dừng ngay trên đĩa.

Gã thanh niên hơi nhún vai, dường như cũng đang cố nhịn cười:

- Sao ngon bằng người được, thẳng nhai chết tiết như người không ngờ lại vượt qua bài kiểm tra đầu tiên của thư viện, thậm chí còn lừa gạt được cô bé năm xưa về làm thị nữ ình, con mẹ nó thật sự quá thiếu đạo đức. À, hình như nàng không biết ta thì phải.

- Bảy năm trước nàng mới được mấy tuổi chứ, nàng cũng không phải loại vừa sinh ra đã biết là thiên tài như ta. - Ninh Khuyết cầm bát cháo lên húp soạt một cái, giả bộ tức giận nói - Mau nói vào việc chính đi, rốt cục người tìm được bao nhiêu kẻ tham gia vào vụ giết cả nhà ta năm xưa rồi? Lại còn những kẻ giết cả thôn người rồi mấy tên khốn giúp Hạ Hầu che giấu vụ đó nữa, người tra được mấy mạng?

Gã thanh niên đáp:

- Kẻ nào năm xưa tố cáo Lâm Quang Viễn phản quốc thì thiên hạ ai ai cũng biết, nhưng thủ phạm đã giúp hô biến cái án tử mập mờ này thành thiết án không thể lật ngược không dễ tìm như vậy, chỉ tra được hai tên đã ra tù từ tám năm trước, hiện nay vẫn sống trong thành Trường An ,nhưng rất lạ, cuộc sống của chúng hết sức bình thường, chẳng biết có phải do hối hận về quyết định trong quá khứ của mình hay không.

Ninh Khuyết không quay đầu lại mà cứ lặng yên suy ngẫm, gã thanh niên kia bỗng quay lại, nhẵn mày nói:

- Tại sao phải ngồi quay lưng vào nhau thế này? Tại sao trao đổi tin tức phải qua nhiều trung gian phức tạp như vậy? Người học mấy thứ lằng nhằng vớ vẩn này từ đâu thế, sao ta cứ có cảm giác chúng ta là hai tên gián điệp của nước địch đang trao tin mật cho nhau nhỉ?

Ninh Khuyết bất lực đưa tay lên trán thở dài, nhìn khuôn mặt đen thui của đối phương, nói:

- Chẳng phải người đang phụng lệnh quân bộ nằm vùng tại bang phái nào đó sao? Ta làm sao biết đám gián điệp như người thiếu chuyên nghiệp đến vậy?

Gã thanh niên cười he he, giang tay nói:

- Kệ mẹ nó nằm vùng hay không, bao nhiêu năm rồi chỉ muốn xem ngươi và Tang Tang thay đổi thế nào thôi.

Ninh Khuyết tâm không cam tình không nguyện giang hai tay ôm chầm lấy đối phương.

Gã thanh niên đen thùi này tên gọi Trác Nhĩ, là người bạn đầu tiên của hắn trên thế giới này.

Bọn họ gặp nhau trong một thời điểm kì diệu, vì một nguyên nhân cũng rất kì diệu, kì diệu đến mức chỉ kể cho nhau nghe câu chuyện của mình xong liền quyết định người này sẽ trở thành bạn bè sống chết với người kia trên con đường đời, mãi mãi không thay đổi.

Vì cuộc đời của họ đều có một mục tiêu: giết chết Hạ Hầu!

Và có thể cả vị thân vương kia nữa.

223. Q.1 - Chương 30: Thấy Chu Tước Tim Ta Bằng Giá

Năm Thiên Khải thứ sáu, giữa Đại Đường và nước Yển nổ ra chiến tranh, Hạ Hầu tướng quân chỉ huy cánh quân bên phải đến chiến trường không đúng thời hạn, triều đình hạ chỉ trách phạt, Hạ Hầu tướng quân bắt lại đội quân của hắn gặp phải kị binh phục kích của đối phương tại núi Hoàng Phong, liền trước giết địch sau truy đuổi, vì thế mới không đúng hẹn.

Người trong thành Trường An không hề hay biết đám kị binh nước Yển mà Hạ Hầu lệnh cho quân lính của mình chém giết thật ra đều là dân chúng bình thường của đế quốc sống quanh núi Hoàng Phong, mấy thôn làng đó bị giết sạch trơn, Hạ Hầu đem đầu của thanh niên trai tráng giả làm thủ lĩnh kị binh địch, sau đó lại đẩy trách nhiệm tàn sát dân lành cho quân lính đối phương.

Toàn thôn bị giết, dù ở đâu cũng coi là việc nghiêm trọng, ở Đại Đường đế quốc thì càng nghiêm trọng lắm, vì thế lúc đầu triều đình chưa tin vào lời giải thích một phía của Hạ Hầu, lệnh ấy viên quan đặc lực đến điều tra, nhưng mấy thôn làng đó sớm bị giết sạch trơn, không còn ai sống sót làm chứng, cộng thêm người chịu trách nhiệm điều tra cũng có vấn đề nên cuối cùng triều đình kết luận lời tâu của Hạ Hầu là sự thật.

Vì sự kiện giết hại dân lành, nước Yển phải cắt nhượng một dải đất rộng lớn vùng Hà Tây, còn đưa cả thái tử sang làm con tin mới tạm dẹp yên được ngọn lửa giận dữ của người Đại Đường, chỉ có điều chẳng ai biết rõ những người dân bị chém đầu, thôn làng bị thiêu rụi ấy đang kêu gào oan ức thế nào dưới âm ty, cũng không ai biết trong mấy thôn ấy có một gã thiếu niên đen đúa thoát nạn.

Gã thiếu niên đó chính là Trác Nhĩ.

Hắn gặp Ninh Khuyết ở chân núi Mân Sơn, sau được một người tu hành mang đi, cho đến hôm nay mới gặp lại.

- Nay, bây giờ ngươi đạt đến cảnh giới gì rồi? Bất Hoạch hay Động Huyền?

- Ô, ngạc nhiên chưa, kẻ mít đặc về tu hành như ngươi không ngờ cũng biết mấy loại cảnh giới này.

- Tất nhiên, loại việc dễ òm như tu hành chẳng ngu nào chả biết.

Thực ra Ninh Khuyết chỉ muốn khoe khoang ít kiến thức mới học trước mặt người bạn nhiều năm không gặp thôi.

- Động Huyền cái đầu ngươi, vị sự phụ vừa đáng thương vừa đáng kính của ta mãi đến lúc sắp chết mới tiến vào cảnh giới Bất Hoạch, còn về kẻ vừa đáng thương vừa đáng buồn như ta, ôi, giờ vẫn còn đau khổ bỏ lê ở Sơ Cảnh, nếu không phải như vậy ông đây chịu đi làm gián điệp cái rắm ấy.

Ninh Khuyết nhìn hắn chọc ghẹo:

- Thật không biết lão già thối năm xưa tại sao lại chắm trúng ngươi, anh đây vừa trắng trẻo vừa thông minh muốn theo lão già không chịu lại đi chọn kẻ vừa ngu ngốc vừa đen thùi lù như ngươi.

Trác Nhĩ bất ngờ không phản bác, hắn im lặng rất lâu mới nói:

- Tiểu Ninh Tử, thực ra ngẫm lại ta chẳng học được gì từ sư phụ, người thông minh như vậy nếu theo người có lẽ sẽ khá hơn rất nhiều, ít nhất cũng không như ta bây giờ, lăn lộn trong quân đội bao nhiêu năm mà không thể trà trộn đến bên Hạ Hầu, những tin tức cao cấp quan trọng kia không có cách nào nghe ngóng được.

Ninh Khuyết nhìn hần, bỗng nở nụ cười, nói:

- Ai bảo người không nghe ngóng được gì, chẳng phải bây giờ chúng ta biết một ngày Hạ Hầu phải đi nhà xí mấy lần sao?

- Biết mấy thứ đó thì ích gì cho kế hoạch giết chết hần chứ.

- Có ích. - Ninh Khuyết nhìn vào mắt hần, chân thành nói - Trên đường tới Trường An, ta đã giết một toán thích khách của Hạ Hầu, tất cả đều dựa vào tin tức người cung cấp cho ta mấy năm qua.

Trác Nhĩ biết rất rõ sự đáng sợ của đám thích khách dưới tay Hạ Hầu, hần hoảng hốt nhìn gã thiếu niên trước mặt, không hiểu trong bảy năm xa cách đối phương rốt cục gặp được loại kì ngộ nào mà làm được chuyện tưởng như không thể đó, nhưng hần cũng không nói ra nghi hoặc trong lòng, chỉ cười cười hỏi:

- Lần đầu giết chết người của Hạ Hầu có cảm giác ra sao?

- Rất sướng. - Ninh Khuyết nhớ lại cảm giác lúc chém ba đao đó, chậm rãi trả lời, đột nhiên hần cau mày, nhìn thẳng vào bộ mặt đen thui của Trác Nhĩ - Quan hệ của ta và người nếu bị người khác phát hiện không phải là việc tốt lành đâu.

- Thành Trường An rất lớn, không phải đi đâu cũng gặp kẻ thù, hơn nữa chắc người cũng biết một điều, đối với các nhân vật lớn mà nói, người trong phủ tướng quân đã chết hết, làng của ta cũng bị giết sạch, vì thế ta và người chính là những kẻ không hề tồn tại, tất nhiên chẳng ai thèm để ý đến bọn ta rồi.

- Đây, kể xem tại sao người đường đường là nhân viên chạy việc vặt trong đội thân binh của Hạ Hầu tướng quân đột nhiên biến thành cái quỷ gì mà người nhắc qua rồi ấy nhỉ... à, phải rồi, tay đâm kim bài của Kim Ngư bang?

- Ta theo quan trên về kinh báo cáo, ai dè sau đó quân đội lại phái đi làm gián điệp, mà bang đó không phải Kim Ngư bang gì đó, là Ngư Long bang mới đúng. Quan trên muốn ta theo dõi bang chủ của bọn ta vì người ta nghi ông ấy có quan hệ với nước Nguyệt Luân, người cũng biết rất nhiều vụ làm ăn của quý tộc quan lại trong triều, thậm chí cả chuyện vận tải vật tư của quân đội phải thuê những bang phái như vậy bảo vệ, vận chuyển, nên nếu họ câu kết với nước địch thì hậu quả cực kì nghiêm trọng.

- Bang chủ của bọn ta? - Ninh Khuyết cau mày nhìn hần - Cách dùng từ này rất có vấn đề, nó cho thấy người hết sức kính trọng vị bang chủ đại nhân kia, thậm chí người còn hòa mình thành một phần tử thực sự của họ, Tiểu Hắc Tử, người hãy tỉnh táo lại đi, tuy ta chưa từng làm gián điệp nhưng chứng kiến đã nhiều rồi, ta biết đã xác định là kẻ nằm vùng thì không được phép xuất hiện tình cảm, một khi xuất hiện tình cảm thì kết cục của hần luôn cực kì bi thảm.

- Bang chủ của bọn ta là người tốt. - Trác Nhĩ cúi đầu, im lặng một lúc lâu mới ngẩng lên nhìn Ninh Khuyết, chân thành nói tiếp - Thật ra ông ấy đã biết thân phận của ta, nhưng ông ấy không hề làm chuyện gì bất lợi với ta hết.

Ninh Khuyết định khuyên nhủ thêm vài câu nữa thì Trác Nhĩ đã gờ tay chặn lại rồi nói rất kiên quyết:

- Ông ấy là đại ca ta, là vị đại ca mà ta vô cùng kính trọng, người đừng khuyên ta nữa. Ninh Khuyết, ta còn cầu người một chuyện, nếu tương lai chẳng may ta xảy ra điều gì, hy vọng người lựa thời cơ thích hợp đem những ân tình còn lại giữa hai ta giúp đỡ ông ấy.

Ninh Khuyết im lặng nhìn Trác Nhĩ, hần không biết trong cái bang hội lớn nhất kinh thành Trường An ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng hần cảm nhận rất rõ ràng sự chân thành và nghiêm túc của Trác Nhĩ, trong lòng không khỏi nảy sinh tò mò về vị bang chủ đại ca kia, phải là một vị lão đại giang hồ như thế nào mới có thể khiến Trác Nhĩ khâm phục đến vậy, thậm chí đến chết vẫn còn sợ chưa trả được hết ân tình?

Cuối cùng, câu chuyện sau bảy năm chuyển về những việc phát sinh trong thời gian gần đây.

Trác Nhĩ nghe kể xong cuộc ám sát động trời bên đường Bắc Sơn liền kinh ngạc hỏi:

- Có cơ hội tốt như vậy sao ngươi không về làm người bên cạnh công chúa? Dù giai tầng của nàng và chúng ta cách nhau quá xa nhưng chỉ cần ngươi thể hiện lòng mong mỏi và kính trọng như đối với sự phụ ta năm xưa, trên đời này ai có thể cự tuyệt nổi ngươi chứ?

Ninh Khuyết lắc đầu, kiên quyết nói:

- Không được, vị công chúa điện hạ đó trông có vẻ hiền đức biết suy tính sâu xa nhưng thực ra lại vô cùng ngây thơ ngu ngốc, đi theo nàng ta thì cái mạng nhỏ này bất cứ lúc nào cũng có khả năng ô hô ai tai.

Hai bên tạm biệt nhau, Ninh Khuyết và Tang Tang rời đi trước một bước, lại bắt đầu quá trình đi đến đầu hồi đường đến đây, mắt thấy sắp đến một khách sạn trong phường thị, trời bỗng đổ mưa.

Phụ một tiếng, chiếc ô lớn như đóa sen đen nở rộ trên đầu hai người, che hết những giọt mưa rơi rắc đầy trời, Tang Tang dùng cả hai tay nắm chặt lấy cán ô, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao ngươi cứ luôn cho rằng công chúa là đồ ngu ngốc? Thật ra nàng rất không tệ mà.

- Rất không tệ ư... - Ninh Khuyết nhìn con đường trong mưa trước mặt, hần chậm rãi lắc đầu.

Đường Chu Tước chạy thẳng đến cửa bắc hoàng cung vốn có màu xám, giờ bị nước mưa thấm đầy đã chuyển thành đen, Ninh Khuyết cùng Tang Tang đứng bên đường nhìn lại cảm thấy như đang nhìn một chiếc đai gấm vừa dài vừa thẳng vừa đen đeo trên ngực tòa thành Trường An bao la hùng vĩ, tươi đẹp trang nghiêm mà lại khiến người ta khiếp sợ, đặc biệt là hình ảnh chu tước khắc trên những phiến đá giữa đường, đôi mắt không giận mà uy đang chăm chăm nhìn họ, dường như muốn thoát khỏi phiến đá bay lên lập tức giết người.

Dưới ô, hai chủ tớ đồng thời cảm nhận được luồng sát ý cổ xưa uy nghiêm ủa vào mặt, nỗi sợ hãi từ góc sâu nhất trong tâm hồn cứ điên cuồng dâng lên, hai đôi bàn tay đang nắm chặt bỗng nhiên lạnh ngắt, đôi chân cũng biến thành cứng đờ không cách nào di động được.

Họ cứ đứng như trời trồng dưới tán ô không biết bao lâu, mãi đến khi gió tan mưa tạnh, ánh nắng lại nhuộm vàng con đường, bốn phía đầy người qua kẻ lại ồn ào mới giật mình sự tĩnh.

Cẩn thận nhìn kĩ lần nữa, bức họa chu tước khắc trên phiến đá giữa ngự đạo chẳng hề xuất hiện điều gì kì lạ.

224. Q.1 - Chương 31: Một Đồng Tiền Hại Hai Chủ Tớ Sứt Đầu Mẻ Trán (1).

Sáng hôm sau tỉnh dậy trong khách sạn, hai chủ tớ súc miệng rửa mặt xong xuôi liền chuẩn bị trang phục để lát nữa tới nha môn các bộ lo thủ tục cho kì thi vào thư viện sắp tới, tới cửa công ăn mặc tươm tất một chút vẫn tốt hơn. Ninh Khuyết ngồi trước cửa sổ đón ánh nắng ban mai, tay lơ đãng cầm cuốn sách tựa đang đọc mà không phải đọc, mắt mơ màng nheo lại chuẩn bị tinh thần nhận sự hầu hạ của Tang Tang, ai dè tóc bỗng bị giật mạnh làm đầu đau gần chết, hần quay lại, nhìn cô thủ phạm bé nhỏ đằng sau, cầu nhàu:

- Chải mỗi cái đầu mà khó khăn thế cơ à?

- Thiếu gia có giỏi thì tự chải đi, hồi còn ở Vị Thành cứ quần quia loa thành một búi là ỏn, giờ ngươi lại muốn bắt chước kiểu cách mấy tên thư sinh kia, phức tạp như vậy ta đã học được đâu. - Tang Tang nắm chặt cây lược lui lại, trả lời bằng giọng bực bội.

- Này, tự xem lại thái độ của mình đi, cô cũng biết gọi ta là thiếu gia cơ đấy! - Ninh Khuyết tức ói máu - Rốt cục thì ai là thiếu gia ai là cô hầu hử, mới nói cô có một câu cô đã vặc lại bảo ta tự đi mà chải! Cô phải biết thiếu gia ta đây sắp vào thư viện đến nơi, sắp thành người đọc sách nghiêm chỉnh rồi, cô cũng phải học tập nghi lễ cho ta, từ nay về sau ngày nào cũng phải chải theo kiểu như vậy.

Sau lần nhìn hình vẽ chu tước trên đường ngày hôm qua, tâm trạng của hai chủ tớ đều xuất hiện vấn đề, nhưng họ không thể giải thích được cảm nhận lúc đó, càng không thể xác định cảm nhận đó có đúng là sự thật hay không, những chuyện mờ mịt như vậy chưa ai trải qua lần nào.

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đen đúa đang sạm thêm mấy phần của Tang Tang, hần vừa cười vừa nói:

- Được rồi được rồi, làm xong mấy việc quan trọng ta sẽ dẫn cô tới hiệu Trầm Cẩm mua son phấn.

Nghe thấy thế, Tang Tang cười tươi ngay, nàng quay lại lôi cây đao từ bọc hành lý ra đưa cho Ninh Khuyết, hần nhận lấy rồi đi tới sân sau khách sạn bắt đầu luyện đao dưới nắng sớm, động tác vừa chính xác vừa nhanh nhẹn lại dũng mãnh, chỉ có điều mái tóc rối bù cứ xòa lên ụp xuống theo nhịp chém đao, trông cực kì khôi hài.

Đế quốc Đại Đường là trung tâm của thiên hạ, thành Trường An là nơi nhận được sự sùng bái của mọi quốc gia, mà xét theo một khía cạnh nào đó, thư viện chính là trung tâm của Đại Đường, là nơi vạn dân kính cẩn hướng về, thậm chí có lúc sức ảnh hưởng trong dân còn vượt qua hoàng thất.

Kể từ lần đầu tiên biết đến sự tồn tại của thư viện, cái đầu vốn thối đăm lý luận về âm mưu quyền thế phàm trần của Ninh Khuyết luôn không thể giải thích nổi tại sao đế quốc Đại Đường, nói khác đi là hoàng thất lại chấp nhận được sự tồn tại của một nơi như vậy, người ta vẫn bảo trên đầu chỉ có một bầu trời, bầu trời chỉ có một mặt trời, vậy một đế quốc sao xuất hiện hai nơi có tiếng nói ngang hàng được?

Chẳng biết trong những năm tháng cuộc đời đằng đẵng sau này hần có thể vỡ vạc ra điều gì hay không, nhưng ít nhất chỉ bằng một ngày hôm nay Ninh Khuyết đã cảm nhận vô cùng rõ ràng địa vị cao vợi của thư viện tại đế quốc, cũng cảm nhận được sự tôn trọng thậm chí kính nể của triều đình đối với thư viện. Vén vén một cái giấy chứng nhận tư cách tham gia kì thi vào thư viện đã cần đến con dấu của ba trong số sáu bộ triều đình: bộ quân, bộ lại, bộ lễ, hơn nữa phải là quan lại phẩm cấp lang trung trở lên mới có tư cách xác nhận.

Trong một ngày hôm nay, số quan ngũ phẩm trở lên Ninh Khuyết trông thấy còn nhiều hơn số quan hần nhìn thấy trong mười sáu năm cuộc đời, thậm chí nếu không phải thân phận binh lính còn chưa giải trừ thành dân chúng bình thường hần còn phải tới nha môn bộ hộ một chuyến. Tiết trời ngày xuân tuy ấm áp dễ chịu nhưng cứ xẹt đi xẹt lại khắp bắc thành Trường An như con cù cũng khiến Ninh Khuyết mồ hôi như tắm, hần không nhận được thăm nghĩ chắc triều đình tấn công Nam Tấn cũng không cần nhiều thủ tục phiền phức đến thế.

Các bộ của đế quốc là nơi quyền lực thâm nghiêm cỡ nào chứ? Ninh Khuyết chỉ là một gã lính quèn vùng biên giới không thân không thế, hần đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhận vô số khinh bỉ lạnh nhạt, ai ngờ mấy viên quan kia sau khi thấy tên hần tuy không nhiệt tình vô vậ nhưng cũng chẳng làm khó dễ như những gì tướng quân Mã Sĩ Tương nhắc nhở từ trước, đến lượt hần người ta chỉ nhìn qua loa rồi nhẹ nhàng phát tay cho hần qua cửa.

Ninh Khuyết ngẫm kĩ lại cũng đoán được mọi thứ suôn sẻ hần đều nhờ công chúa đã sai người lo từ trước. Công chúa mới chân ướt chân ráo trở về từ thảo nguyên, lại gặp phải ám sát trên đường, sau khi đến Trường An chắc phải tiếp đón đủ loại quan tướng, tiệc tùng liên tục trong cung rồi còn âm thầm điều tra tìm kiếm kẻ muốn giết mình, vậy mà vẫn để tâm lo chuyện của hần, kẻ nào được sủng ái như vậy chẳng cảm động rơi nước mắt? Nhưng Ninh Khuyết không có loại suy nghĩ ấy, vì đó vốn là chuyện điện hạ đồng ý với hần từ lâu, tuy rằng cái buổi tối ngồi bên đồng lửa điện hạ cũng chẳng ra dáng điện hạ.

Lúc kết thúc công đoạn cuối cùng ở bộ lễ mặt trời đã ngã hần về tây, cũng may bộ máy quan liêu của Đại Đường không phải quan liêu cho lắm, hiệu suất làm việc khá cao, nha môn phụ trách cấp chứng chỉ tư cách tham gia thi vào thư viện cách bộ lễ không xa, hơn nữa bây giờ còn đang mở cửa, ngoài cửa có vài ba gã trẻ tuổi đến nộp chứng chỉ đang thì thào bàn tán.

- Sống trong khách sạn không phải là giải pháp tốt đâu, không có cơ hội tiếp xúc với đồng môn.

- Dọn đến thư viện ở trước cũng là ý kiến hay, không chừng còn làm quen được với mấy vị sư huynh sư tỷ.

- Nhưng chi phí trọ ở thư viện không rẻ đâu, so với phòng trong khách sạn Duyệt Lai tốt nhất kinh thành còn mắc hơn một ít, ài, chỉ có thời của hoàng đế Thái Tổ là sướng nhất, hồi đó thư viện miễn phí toàn bộ ăn ở.

- Để ý mấy đồng tiền lẻ đó làm gì, theo ta thấy vào thư viện sớm ngày nào hay ngày ấy, làm quen trước với

hoàn cảnh cơ hội thi đậu sẽ cao hơn, à, nghe nói đợt này bộ quân hình như phát rồ thì phải, cử ra một lúc đến mười bảy thí sinh tham gia thi tuyển.

Ninh Khuyết đang chuẩn bị đi vào, nghe thấy cuộc nói chuyện liền dừng chân, nhìn gã thư sinh trẻ tuổi, chấp tay thi lễ rồi hỏi:

- Vị huynh đài, có phải ý ngài vừa bảo thư viện hiện nay không còn bao ăn ở nữa đúng không?

Ba người kia đều nhìn Ninh Khuyết như nhìn sinh vật thời tiền sử, à quên, hiện đại quá, sinh vật thời hồng hoang, ý muốn nói mấy tin tức đơn giản nhất này người còn không biết thì người đi thi cái rắm à?

Thú vui lớn nhất của Ninh Khuyết là trước mặt Tang Tang và sau lưng người khác hào hứng bình luận người ta ngu ngốc ra sao, giờ lại bị một lúc ba gã nhìn với ánh mắt chỉ dùng để nhìn một kẻ ngu không thể tả nổi, đương nhiên hẳn chịu không thấu, Ninh Khuyết quay phắt người đi vào trong.

Đến lúc hẳn trở ra thì ba gã thư sinh lúc này đã đi từ lâu, nếu không nhìn thấy bộ mặt đang tái nhợt của hẳn thể nào cũng phải chỉ trở bình luận phen nữa.

Tang Tang vẫn đứng chờ ngoài cổng, nàng giương ô che nắng tránh cho khuôn mặt khỏi đen thêm, còn đang tí mắt sung sướng vì sáng kiến làm đẹp mới của mình bỗng thấy bóng dáng Ninh Khuyết, nàng liền tắt tả chạy đến bên hẳn, vừa căng thẳng vừa run run hỏi:

- Sao rồi? Thư viện không cho phép học sinh mang thị nữ theo à? Người có trình bày với đại nhân trong đó là ta chấp nhận làm công cho họ không, chỉ cần có chỗ để ở là được?

- Không phải chuyện đó. - Môi Ninh Khuyết dường như hơi tê đi, hẳn nhìn nàng, nhẹ nhàng nói - Lúc này ta hỏi rõ rồi, hóa ra thư viện không bao ăn ở, nói cách khác nếu ta thi đậu thì mỗi tháng phải đóng ba mươi lượng bạc.

- Ba mươi lượng? - Giọng nói của Tang Tang chột cao vút lên - Thế còn vào đó đọc sách làm quái gì!

Vừa dứt miệng, nàng biết câu đó có nói cũng chẳng tác dụng gì, lại nhăn nhó mặt mày nhìn Ninh Khuyết:

- Thiếu gia, mấy năm nay chúng ta tích góp được bảy mươi sáu lượng ba tiền bốn phân bạc, dọc đường đi cùng công chúa không phải tiêu đồng nào, cộng thêm tiền bán xe ngựa, tiền tướng quân tặng và tiền thu từ trận đánh cuộc cuối cùng ở Vị Thành, tất cả chưa được hai trăm lượng, sau khi đến Trường An lại ở khách sạn hai ngày, ăn năm bữa cơm...

Ninh Khuyết ngăn không cho cô thị nữ tiếp tục tính toán lảm nhảm, hẳn lo lắng nói:

- Một tháng sau kì thi vào thư viện mới được tổ chức, xem ra chúng ta phải ở khách sạn thêm một tháng rồi, người tính luôn cả khoản chi tiêu này vào đi.

Nếu bây giờ Tang Tang có cơ hội soi gương ngắm mặt mình chắc hẳn sẽ vui sướng lên được đôi chút, bởi lẽ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngừng lên kia nhờ khiếp hãi nên đã trắng hơn khá nhiều.

225. Q.1 - Chương 32: Một Đồng Tiền Hại Hai Chủ Tổ Sứt Đầu Mẻ Trán (2)

Cũng vào thời điểm giống như hôm qua, một trận mưa xuân lại đổ xuống thành Trường An, tiếng mưa rơi xuống mặt ô nghe bồm bộp như nước rơi vào lớp bụi dày. Dù không có hạt mưa nào xuyên nổi mặt ô xuống dưới, diện tích cái ô có lẽ đủ che cho cả đội bóng, nhưng không biết tại sao Ninh Khuyết và Tang Tang cảm thấy cái lạnh cứ thấm sâu vào tận trong lòng, thân thể dường như sắp đóng băng đến nơi.

- Tìm một nơi trú mưa đi. - Ninh Khuyết ậm ừ đề nghị, rồi nhớ lại chuyện kì quái ngày hôm qua, hẳn bỏ sung thêm một câu - Đừng tới đường Chu Tước là được.

Thế là hai chủ tổ men theo hàng cây bên đường cứ đi một cách vô định về phía trước, sau cùng tới một mái hiên trong con hẻm phía bắc thành Trường An, cả hai cặp ô xuống rồi yên lặng đứng đó rất lâu, mắt chăm chú nhìn mưa rơi giăng giăng đầy trời, nhìn bọt nước tung tóe dưới chân, không ai muốn lên tiếng.

- Đường đường là đế quốc Đại Đường ta... - Lúc Ninh Khuyết nói câu đường đường đế quốc Đại Đường này, hoàn toàn không có giọng điệu tự hào kiêu ngạo hàng ngày mà mang đầy u oán - ...không ngờ còn dựa vào

giáo dục để kiếm tiền, thật khiến người ta phải khinh bỉ, kể cả các người không bao ăn ở, chẳng lẽ không thể lấy giá rẻ rẻ hơn chút à? Hơn nữa đừng quên ta từng cứu công chúa của các người, sai người tới an ủi vài câu có chết ai đâu? Dù không mang kèm tám trăm một ngàn lượng bạc theo an ủi cũng phải được năm sáu trăm chứ, keo kiệt, bủn xỉn, vất cổ chày ra nước!

Không quan tâm tới vấn đề to tát xa xôi như chính sách giáo dục của quốc gia hay sự rộng rãi của triều đình, Tang Tang chỉ để ý những chuyện thiết thực ngay trước mắt, nằng nạnh mày, cúi đầu nhìn những bông hoa nước cứ nở rồi tàn trên phiến đá lát đường, gơ ngón tay lẩm nhẩm tính toán:

- Không thể ở khách sạn suốt một tháng được, chúng ta không đủ tiền, nếu thiếu gia kiên quyết tham gia kì thi vào thư viện thì dấu tìm miếu hoang trú tạm cũng không giải quyết triệt để được tình thế, còn tổng cộng chưa tới hai trăm lượng bạc, ngày nào cũng phải tiêu, vấn đề lớn nhất hiện nay là làm thế nào để kiếm tiền chứ không phải tiêu tiền ra sao.

- Kiếm kiểu gì? - Gã thiếu niên lấy ô làm gậy, vừa than vừa thở - Đó cũng là một vấn đề.

Mưa xuân rả rích rơi hoài, hai chủ tớ vừa tránh mưa, vừa đau đầu nghĩ kế sinh nhai.

Đi săn tất nhiên không thể được, khoan hãy nói tiền bán thú rừng săn được mỗi tháng có đủ con số đáng sợ ba mươi lượng kia hay không, điểm chết người là quanh thành Trường An không có nơi nào để săn thú cả, khi còn ở Vị Thành Ninh Khuyết đã nghĩ tới chuyện ấy. Rừng núi quanh Trường An đều là tài sản riêng của lão hoàng đế nên chim thú trong rừng cũng quy về túi ông ta, nếu hấn dám săn sạch con mồi không chừng phải chuẩn bị sẵn cái đầu để trả giá cho tội danh kinh khủng: trộm cắp tài sản hoàng gia.

Tang Tang ngừng mặt, hoảng sợ nói:

- Nữ công cũng không được đâu, đêm nọ ta nhìn mấy sạp hàng bên đường rồi, tay nghề của người trong thành Trường An cao hơn ta rất nhiều, có nhiều kiểu dáng ta chưa nhìn thấy bao giờ, kĩ thuật thêu thùa cũng không nhận ra luôn.

Ninh Khuyết nhìn cơn mưa trước mặt, bùi ngùi nói:

- Đáng tiếc quanh thành Trường An đã không có mã tặc lại chẳng có sơn tặc, nếu không đi giết mấy đám là kiếm đủ tiền rồi, cũng tại hồi mới đến Vị Thành còn non dại quá, làm việc thật quá ngu ngốc, giết mã tặc xong thu được bao nhiêu tiền đều thành thật nộp lên hết bấy nhiêu, không biết đường bớt lại mấy đồng làm vốn, con mẹ nó, đến lúc nhận ra đạo lý giết mã tặc để kiếm củi thì đám mã tặc bên hồ Sơ Bích ấy đã thành quỹ mặt rệp hết rồi.

Tang Tang lầu bầu trách:

- Hồi đó ta đã bảo người giết quá hung hăng, làm mã tặc bên hồ Sơ Bích cứ người giám sát Vị Thành cả ngày lẫn đêm, chỉ cần phát hiện người dẫn đội tiến vào thảo nguyên liền gói ghém hết vàng bạc tài sản cong đuôi chạy trốn, cách giải quyết bạo lực đó của người cướp tiền về kiểu gì? Rốt cục cả một năm trước không lấy được xu nào.

- Tại hồi đó nhỏ quá nên thiếu kinh nghiệm.

Ninh Khuyết bối rối giải thích, bồng trán hấn giãn ra, hỏi:

- Tham gia bang hội thì sao nhỉ? Ta không muốn vay tiền của Tiểu Hắc Tử nhưng có thể thông qua mối quan hệ với hấn để gia nhập bang hội, tranh thủ thời gian lên chức rồi ăn tiền bản, nghe được đấy chứ?

- Người từng bảo thư viện còn kiểm tra tư cách đạo đức của học sinh, nếu thư viện mà biết người cấu kết với giang hồ ức hiếp dân lành chắc chắn sẽ xóa luôn tên người khỏi danh sách, khi đó người khỏi cần đi kiếm tiền bản nữa làm gì. - Tang Tang nhắc nhở.

Ninh Khuyết cực kì không hài lòng về trí thông minh cô thị nữ của mình, lúc cần nằng nạnh thể hiện đầu óc thì tỏ ra vô cùng ngớ ngẩn lười nghĩ, lúc không cần thì lại sáng suốt đột xuất, thông tuệ vô cùng, chẳng khác nào thần đồng thiên tài trong truyền thuyết, hấn bực bội nói:

- Vậy người bảo phải làm sao bây giờ? Vừa muốn kiếm tiền vừa muốn giấu giếm thư viện chắc chỉ còn cách đi làm sát thủ thôi! Vấn đề là tổ chức sát thủ đặt trụ sở ở đâu? Ta không thể ra giữa đường giữa chợ kiếm

một người toàn thân mặc đồ đen rồi tới trước mặt hắn ưỡn ngực nghiêm túc hỏi: làm phiền ngài quá, ta muốn biết tổ chức sát thủ lợi hại nhất Đại Đường đặt ở đâu, xin ngài làm ơn chỉ đường!

Tang Tang hồn nhiên không hề sợ hãi trước cái sự què quá hóa khùng của hắn, nàng nói thẳng tuột:

- Thiếu gia, ta biết ngươi cảm thấy rất mất mặt, nhưng dù sao chúng ta vẫn phải tìm cách kiếm tiền, nếu không chỉ còn đường quay về Vị Thành thôi.

- Ta đã nói rồi, khi chưa thành hình dạng gì có chết ta cũng không trở về. - Ninh Khuyết oán hận nói.

Ở Mân Sơn, Vị Thành hay thảo nguyên, bất kể trong hoàn cảnh khốn khổ thiếu thốn thể nào hắn và Tang Tang đều vượt qua được, vậy mà giờ đây giữa chốn Trường An giàu có đông đúc, sinh tồn bỗng trở thành vấn đề hết sức nghiêm trọng, một đồng tiền có thể quật ngã anh hùng hảo hán, cũng có thể làm hai chủ tớ sứt đầu mẻ trán.

Mắt Ninh Khuyết bỗng sáng lên, hắn mừng rỡ nói:

- Có cách rồi! Chúng ta bán trứng muối!

Tang Tang nhú mày lặp lại:

- Trứng muối à?

Ninh Khuyết mỉm cười tự tin:

- Không nghi ngờ gì nữa, trứng muối do ta làm chính là món ăn ngon nhất của Đại Đường.

Tang Tang nói huych toẹt:

- Nhưng tất cả người ở Vị Thành chẳng ai thích ăn, ta cũng không thích ăn, sợ lắm rồi!

Nụ cười trên mặt Ninh Khuyết héo đi, hắn đưa mắt ngắm người đi đường vội vã trong mưa, giả vờ bình tĩnh nói:

- Ta nói đùa ấy mà.

Tang Tang nhìn chăm chăm vào mặt hắn, nàng do dự rất lâu mới thu hết can đảm trong lòng, nói:

- Thiếu gia, thật ra có một cách hết sức dễ dàng để kiếm tiền, quan trọng là ngươi có muốn hay không thôi.

Ninh Khuyết quay phắt sang, trong nháy mắt khuôn mặt đen đúa của cô thị nữ nhỏ trở nên xinh đẹp dịu dàng chưa từng có, hắn hỏi bằng giọng hết sức êm ái:

- Trong những lúc thế này chỉ cần kiếm được tiền có việc gì mà không thể làm cơ chứ.

Tang Tang trả lời:

- Thiếu gia viết chữ đẹp như vậy, hay chúng ta bán chữ đi.

Ninh Khuyết cứng người, nhìn nàng nói rất chân thành:

- Tang Tang, hóa ra người vẫn xấu xí như trước.

- Hả? Sao cơ? - Tang Tang ngơ ngác hỏi lại.

- Ninh Khuyết tức giận dạy bảo nàng:

- Cái gì mà bán chữ? Đó là thư pháp! Là thư pháp cô hiểu không? Gan ruột của người đọc sách sao có thể đánh đổi lấy tiền! Ta thà bán mình chứ nhất định không bao giờ bán nó!

Tang Tang cũng giận dữ:

- Thiếu gia, ngươi không phải người đọc sách, ngươi là người đốn củi, không phải người vẫn khoe mình viết chữ còn trôi chảy hơn giết người sao? Ngươi chấp nhận giết người để kiếm tiền thì tại sao không thể viết chữ để kiếm tiền?

Ninh Khuyết phản bác một cách hết sức yếu ớt:

- Không phải viết chữ, gọi là thư pháp mới đúng!

Hắn cúi đầu nhìn chiếc giày bị nước mưa làm ướt sũng của mình, nhìn hàng chữ bay bướm bên chân mà hắn vừa dùng cán ô chấm lên nước mưa để viết, biết cuộc đời này hắn lại thêm một lần nữa phải chịu thảm bại trước cô thị nữ nhỏ.

Tuyệt tác thư pháp dùng ô làm bút, dùng mưa làm mực, dùng đá làm giấy Tuyên Thành ấy có nội dung như sau: Không sợ nghèo khổ, chỉ sợ trong nhà có cô hầu đến hỏ cái còn phải chào thua.

226. Q.1 - Chương 33: Bút Rơi Xuống Ngõ Bốn Mươi Bảy

- Thôi được, bán thì bán, nhưng ta có một điều kiện.

- Thiếu gia, điều kiện gì?

- Không thể bày ra đường bán như bán dạo được, phải có cửa hiệu tử tế.

- Thuê cửa hiệu rất tốn tiền đấy!

- Chính vì nó tốn nên ta mới muốn, chữ của ta cũng quý lắm chứ bộ, nếu không còn gì là mặt mũi nữa.

- Tốt thôi, tất cả đều theo ý người.

Sau khi chịu thất bại thảm hại và quyết định đầu hàng trước cô thị nữ nhỏ, Ninh Khuyết vẫn cố gắng tiến hành một cuộc chiến gian khổ hồng giành lại chút ít lợi ích, nói đúng lương tâm là tí ti sĩ diện, cuối cùng cả hai thống nhất sẽ mở cửa hàng bán chữ. Hiện tại, vấn đề thực tế nhất của họ là làm cách nào tìm được một địa điểm đắc địa cho việc làm ăn.

Tối hôm trước muốn tìm một khách sạn nghỉ ngơi liền có khách sạn, bây giờ muốn tìm cửa hiệu liệu quay đi quay lại có thấy cửa hiệu ngay trước mắt không? Loại chuyện ngon ăn như vậy dù ông trời có yêu quý con người đến mấy cũng không thể ném xuống tầng tầng được, hành động thực tế nhất là đến nhờ đám môi giới.

Quản sự của trung tâm môi giới lấy ra một tấm bản đồ rồi thao thao bất tuyệt chỉ hết cửa hàng còn trống nọ đến cửa hiệu chưa có người thuê kia, tác phong không khác gì tướng quân chỉ huy thế trận trong phòng tham mưu, lại tiện mồm đề cập luôn giá cả từng căn. Dưới những yêu cầu được tuôn ra như súng liên thanh của Tang Tang, khu vực tìm kiếm dời từ cạnh hoàng thành đến xung quanh nha môn, rời khỏi khu phía tây giàu có, phía nam yên tĩnh, rốt cục còn lại mỗi một góc phía đông thành nổi tiếng là hỗn loạn.

Diện tích thành Trường An vô cùng khổng lồ nhưng dân số càng kinh khủng hơn, các cửa hiệu cho thuê có thể nói là tắc đất tắc vàng, giá đất phía đông thành dù rẻ hơn hẳn so với các nơi nhưng muốn tìm một địa điểm thích hợp cũng không phải chuyện dễ, mặt khác số bạc trong túi hai chủ tớ còn chưa tới hai trăm lượng nên xác suất thành công đã thấp lại càng thấp hơn, liên tục hai ngày theo lão quản sự chạy đôn chạy đáo khắp nơi mà không có kết quả gì.

Sang ngày thứ ba rốt cục cũng có tin tốt, vị quản sự đôi mắt đỏ ké mừng rỡ chạy tới báo cho Ninh Khuyết ở ngõ bốn mươi bảy phía đông thành có một cửa hàng bán tranh nhỏ muốn sang tay, giấy tờ hết sức đầy đủ, tiền thuê mỗi tháng mười lăm lượng, tiền sang tên năm mươi lượng, hợp đồng thuê còn thời hạn một năm rưỡi, tất cả những điều kiện này cực kì phù hợp với yêu cầu của Ninh Khuyết, à, nói chính xác là của Tang Tang.

Ninh Khuyết và Tang Tang mừng rỡ nhìn nhau, giá cả như vậy không coi là cao, hơn nữa nhìn trong địa đồ thì vị trí cũng rất tốt, nhưng việc gì cũng phải mắt thấy tai nghe mới ăn chắc được, huống chi chuyện mở cửa hàng bán chữ gần như quyết định vấn đề sinh tồn của họ giữa thành Trường An trong thời gian tới, do đó cả hai không lập tức đồng ý mà yêu cầu tới tận nơi xem xét mới bàn tiếp.

Lúc đến đó, chủ cửa hàng không có mặt, người thuê kinh doanh cũng không có mặt, lão quản sự lấy chìa khóa mở cánh cửa gỗ xám xịt ra, ba người cùng bước vào. Cửa hàng này có diện tích rất nhỏ, trên vách tường bốn phía treo đầy tranh chữ, phía đông có hàng giá gỗ xếp một ít bút mực nghiên giấy, thích nhất

là trên sân căn nhà nhỏ phía sau tiệm còn có một giếng nước. Hai chủ tớ Ninh Khuyết đi hết ngõ này đến ngõ khác nhìn nhìn ngó ngó, lại nghĩ đến tiền thuê rẻ mạt, trong lòng rất vừa ý.

- Chúng tôi không cần mấy bức tranh này, quy sang bạc rồi trừ bớt vào tiền sang tay nhé. – Ninh Khuyết nhìn đám tranh chữ nguệch ngoạc treo kín xung quanh, cau mày nói tiếp - Số giấy bút kia tuy chất lượng chẳng tốt gì cho cam nhưng chắc vẫn dùng tạm được, thôi ta nhận lấy làm phúc vậy, nhớ tính là đồ tặng không đấy.

Tang Tang ngẩng đầu ngắm nhìn Ninh Khuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ ý cười, trong lòng thầm khen lời ăn tiếng nói của thiếu gia mới tuyệt làm sao, trong khi đó lão quản sự lại khóc không ra nước mắt, hai ngày trước lão cứ tưởng đã biết thế nào là giới hạn của sự bủn xỉn rồi, ai ngờ hôm nay thêm một lần được mở rộng tầm mắt! Trời ơi, lão là quản sự chứ có phải kẻ thù của chúng đâu, sao cứ nhất định phải hành hạ lão như thế?

Kể bị hành tới người hành lui, nhưng chung quy việc này coi như thỏa thuận xong, Tang Tang móc tráp từ trong bọc ra, cẩn thận đếm suốt nửa ngày mới giao bạc qua, hai bên kí vào tờ giấy chứng nhận tạm thời, thế là từ nay trở đi cửa hàng tranh nho nhỏ nằm trong ngõ bốn mươi bảy khu vực phía đông thành Trường An đã về tay Ninh Khuyết.

Lão quản sự của trung tâm môi giới sung sướng rời đi, Tang Tang liền bỏ bọc đồ trên vai xuống, lấy khăn tay lau hết dầu đến mặt, lại rút một tấm khăn bự chảng chằng biết từ xó nào, đi tới giếng nước sau tiệm, chuẩn bị công tác quét dọn lau chùi.

Tưởng sẽ có hợp đồng chính thức ngay trong ngày nên Ninh Khuyết và Tang Tang đã dọn tất hành lý từ khách sạn đem theo, tiết kiệm được chút tiền thuê trọ nào chắc chắn hai người sẽ không ngần ngại, vị quản sự của trung tâm môi giới rõ ràng đã lờ chuyện này đi, không phải lão không muốn vòi thêm tiền, nhưng khả năng vòi tiền không được còn bị hai chủ tớ dọa tè ra quần, ngắt xiủ ngay tại chỗ là rất cao.

Trong cửa hiệu nồng nặc cảm giác bụi bặm và ẩm ướt, cô thị nữ nhỏ Tang Tang khó nhọc xách thùng nước, bắc ghế đứng lau dọn, thỉnh thoảng cánh tay cầm khăn lại quệt lên trán vài cái dù mặt nàng không có lấy một giọt mồ hôi.

Từ trước tới nay Ninh Khuyết vốn không để tâm tới loại việc nhà vặt vãnh này, hần xách ghế ngồi một bên, nhìn hoàng thành ẩn hiện xa xa, nhìn con ngõ bốn mươi bảy vắng vẻ yên tĩnh, lại nhìn hàng cây hòe rợp bóng hai bên đường, lòng thầm nghĩ đây quả là một nơi thanh tịnh đầy ý thơ, việc làm ăn mai này của cửa hàng chắc chắn xuôi chèo mát mái, hơn nữa chỉ tốn có bấy nhiêu tiền vào nó, tức thì niềm vui nở rộ, hần cười to, hô:

- Thiếu gia lại thấy ngứa tay rồi!

Tâm trạng của cô bé Tang Tang đang bận tới mắt rõ ràng cũng rất vui vẻ, nàng đáp lại giòn giã:

- Đợi đến tối đi.

- Được.

Cơm tối xong xuôi, Tang Tang trải cuộn giấy lên chiếc bàn sạch bóng, lấy thỏi mực nghiên đá rồi đổ nước vào nghiên, nâng tay áo cầm thỏi mực mài chậm rãi, nước trong nghiên từ từ sẫm lại.

Mấy thứ đồ này đều là hàng hóa của chủ cũ để lại, chất lượng không tốt nhưng rất đầy đủ, Ninh Khuyết cầm bút đợi bên cạnh, phía tay phải hần, năm sáu cây bút không biết hiệu gì gác ngang dọc trên giá.

Thỏi mực rỏm mài ra chẳng những không thơm mà còn bốc mùi thum thum, đồng bút trên giá dù thế nào cũng không thể bảo là đồ tốt, nhưng Ninh Khuyết không để ý đến những chuyện đó, khuôn mặt hần đầy vẻ mong đợi, ngón cái ngón trỏ trên bàn tay trái chấp sau lưng không ngừng vờn vờ, dường như đã rất ngứa ngáy.

Ngón tay ngứa không phải vì muốn đi ăn trộm bạc hay vì muốn phát lên cái mông vừa nhỏ vừa gầy của cô thị nữ, chỉ vì muốn viết chữ thôi.

Ninh Khuyết thích viết chữ. Chẳng cần bút nghiên giấy mực, chỉ cần một cành cây hoặc chiếc ô dầm nước là hần liền viết lên bùn lên đá, mười sáu năm qua, niềm vui múa bút viết văn và minh tướng không nghi

ngờ gì chính là hai thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của hắn.

Nhúng ngòi bút xuống nghiên, chậm rãi kéo qua kéo lại, đợi đến khi bút đã no mực, Ninh Khuyết đứng thẳng trước bàn, im lặng nhìn tấm giấy trước mặt, bút ra khỏi nghiên như đao ra khỏi vỏ, ngòi bút xuống giấy như lưỡi đao phá thịt, cổ tay hơi động trên giấy liền xuất hiện một nét số.

Nét số này đầy đặn mạnh mẽ, trông chẳng khác nào hàng lông mày rậm rạp của một đấng nam nhi đang xécher ngược lên.

Theo nét bút đầu tiên như muốn phá giấy bay ra đó, thế bút của hắn chợt ngừng rồi lại ... lướt tiếp, nhiều năm qua, kĩ năng hạ bút viết chữ đã ăn sâu đến tận xương tủy Ninh Khuyết, không cần một mỗi nhưc đầu nghĩ cách, chỉ tùy ý đưa tay nét bút liền bay lượn tự nhiên trên giấy, theo hướng ngòi bút dần dần chuyển sang bên trái, một cảm giác vụng về mà phóng khoáng tự do hừng hực tỏa ra.

Bức thư pháp đầu tiên tại Trường An của hắn chỉ có mười sáu chữ.

“Núi cao sông dài, sự vật muôn dạng, không có bút già, trong sạch nhưng nghèo”. (*)

227. Q.1 - Chương 34: Vị Khách Hàng Đầu Tiên Của Lão Bút Trai.

Có bút tốt mực thơm, giấy đẹp nghiên quý, cảnh đêm thơ mộng, thị nữ thướt tha, trước mặt một chén trà ngon, bên bàn ba nén hương thơm, vầng trăng tròn treo ngoài cửa sổ, vén tay áo toàn tâm viết chữ, lúc ý tận ngừng đầu búng nhẹ ngón tay, thanh phi kiếm mỏng manh không chuôi liền xé trời bay ra ngoài ngàn dặm, chặt bay đầu một tên đại tướng nào đó, đây chính là cảnh sống trong mơ của Ninh Khuyết.

Đêm đầu tiên trong căn nhà ở ngõ bốn mươi bảy, hắn cảm thấy mình đã đến rất, rất gần lý tưởng bản thân, tuy bút mực giấy nghiên toàn hàng phế phẩm biểu không, tuy cảnh đêm âm u mà không sáng sủa, tuy chỉ có nước lã không thấy trà ngon, bên bàn có bánh nướng cháo loãng cảm hơi chứ không phải hương trầm thơm ngát, tuy vầng trăng tròn đầu mắt không đến bên khung cửa sổ, tuy cô thị nữ đã quá nhỏ quá đen lại quá thiếu xinh đẹp, tuy tu hành đối với hắn hiện vẫn còn là một mơ bồng bong thôi hoặc không cách nào lần ra đầu mối...

Tuy có quá nhiều chữ tuy gắn chặt đằng trước, nhưng khi ngòi bút lông bay múa trên tờ giấy trắng, Ninh Khuyết vẫn cảm thấy hết sức hạnh phúc, thậm chí cảm thấy đề nghị bán chữ của Tang Tang thật là một ý nghĩ thiên tài.

Ở chốn Vị Thành lạnh lẽo tuy không quá nghèo khổ nhưng cũng khó coi là giàu có ấy, vật tư do bộ quân chuyển đến tịnh không có mấy thứ bút mực này nên trước đây muốn viết một tờ thư pháp phải bỏ ra không ít, mà giờ đây giấy bút đặt ngay trước mắt, sử dụng thoải mái, hơn nữa còn đổi được thành tiền, cũng không phải nghe tiếng cằn nhằn oán trách của Tang Tang bên tai, thử hỏi cuộc sống này còn gì sung sướng hơn?

Cuộc sống khốn khó cực nhọc mỗi ngày dài tựa một năm, mà cuộc sống hạnh phúc thì thời gian cứ như bóng ngựa qua cửa sổ, lúc Ninh Khuyết ngừng đầu, cầm bát nước mát uống đầy một bụng, xoa nắn cổ tay bả vai cho đỡ mỏi rồi tính đi nghỉ thì mặt trời đã chiếu đến bên cửa, xa xa thoảng nghe tiếng nước chảy, tiếng người bán hàng rong rao buổi sớm.

Viết trọn một đêm, những cuộn giấy đã chất thành đống bên cạnh Ninh Khuyết, trừ hai bức đầu tiên theo lối cuồng thảo để phát tiết tâm trạng, những bức sau đó hắn đều viết hết sức chính quy, viết theo kiểu sao cho Tang Tang thấy dễ bán nhất, trông đống giấy lộn xộn không có quy tắc, nhưng thực ra có đủ tranh treo dọc, hoành phi, tranh cuộn dài, thậm chí còn có một bức đại trung đường (loại tranh lớn treo giữa nhà), tuy vậy do chưa dán giấy bồi nên đám tranh lẫn lộn trên bàn dưới chân nhìn chỉ to nhỏ dài ngắn khác nhau chứ không có gì đặc biệt.

Khổ luyện nhiều năm có thể viết ra vạn quyển, Ninh Khuyết luôn cực kì tự tin với chữ của mình, nhưng tiếc là không thể thi triển những thủ đoạn tâm đắc nhất của mình giữa chốn Trường An, lẽ như khách xem tranh hỏi năm Vĩnh Hòa thứ chín là năm nào, núi Cối Kê là ngọn núi ở đâu thì biết trả lời ra sao? Vì thế hắn đành chép một ít thơ phú đương thời, mấy dòng trong kinh thư đang lưu truyền rộng rãi, dẫu thế Ninh Khuyết vẫn tin chắc chỉ cần treo mấy bức tranh này lên tường, vô số quan lại quý tộc, văn sĩ nổi tiếng có con mắt thưởng thức thư pháp tinh tường sẽ nghe danh ùn ùn kéo tới.

- Ôi chào, chắc chỉ một hai ngày nữa cánh cửa này sẽ bị người ta đập nát, xem ra phải chuẩn bị trước rồi.

Ninh Khuyết tự đắc nghĩ thầm, hấn vươn tay giật hết đồng tranh cũ treo trên tường xuống như giạt rác rưởi, định bảo Tang Tang đi tìm tiệm bồi giấy để sớm ngày treo những tác phẩm lớn của mình lên, ai dè quay lại đã thấy cô thị nữ nhỏ ôm gối ngủ khò trong góc nhà từ bao giờ bao giờ.

- Đáng tiếc, đang định bảo cô đi mua hai bát mì chua cay nổi tiếng thành Trường An về nếm thử.

Hấn lắc đầu nhìn cô bé đang ngủ hết sức say sưa rồi lấy tấm áo khoác đắp lên người nàng, sau đó mở cửa bước ra, lần theo sự kêu gọi của mùi hành phi thơm phức và tiếng rao hàng lạnh lạnh.

- Chú ơi, bao nhiêu tiền một bát mì vậy?

- ...

- Trời, sao đắt thế?

-....

- Chú xem, cửa hàng cháu ở ngay phía kia, đều là lán giềng với nhau cả, chú tính rẻ rẻ một chút được không?

- ...

- Đúng rồi đúng rồi, là cửa hàng đó đó, cháu còn chưa kịp đặt tên.

-....

- Vâng, đúng là đặt tên càng sớm càng tốt, còn làm bảng hiệu nữa chứ, nên lấy tên gì bây giờ nhỉ?

-...

- À, phải rồi, là Lão Bút Trai.

.....

Vì muốn lần la làm quen với người bán hàng hồng mua được hai bát mì chua cay hạ giá liền vô tư đặt đại một cái tên cho cửa hiệu, ai mà biết chuyện này dù có để tính đến đâu cũng hết nói nổi, ấy thế nhưng Tang Tang lại không hề có ý kiến gì, thậm chí nàng còn nghĩ chắc hẳn vì cái tên đó mà thiếu gia phải trần trở rất nhiều năm.

Nói tóm lại, cửa hiệu này có một ông chủ kiêm người viết chữ, một cô thị nữ kiêm người chạy việc vặt, một cái tên hiệu kì quặc, cuối cùng đã xuất hiện tại ngõ bốn mươi bảy.

Điểm duy nhất khiến Ninh Khuyết không hài lòng với cửa hiệu của mình là nó cách tiệm bồi giấy quá xa, mà bồi cũng rất chậm, nhưng hấn không hiểu gì về chuyện đó nên đành chờ đợi hai ngày.

Vào ngày nọ, khi cơn mưa lại đổ xuống thành Trường An, một cửa hiệu trong ngõ bốn mươi bảy lặng lẽ khai trương. Ninh Khuyết mặc chiếc áo thư sinh màu xanh mới tinh, tay trái cầm bình trà bằng đất nung rẻ mạt, đứng sau cánh cửa ngôi nhà được phủ kín bằng tranh chữ, dường như hấn đang thấy tương lai nhiệt tình vẫy gọi, mà tương lai đó hết sức đẹp đẽ đáng yêu.

- Mưa xuân quý giá như dầu thắp, một dấu hiệu tốt đấy.

Hấn thông dong nhấp một ngụm trà, đứng trong hiên nhìn ngoài hiên mưa gió, nói giọng cảm khái:

- Hương trà khiến người ta say sưa, hương mực khiến người ta say sưa, thật có thể bảo rằng nói cười bàn nghiệp lớn cũng không khoái bằng một cơn say.

Gã thiếu niên mặt mày non choẹt diện bộ quần áo thư sinh, nhìn đi nhìn lại cũng không nặn ra được vẻ phóng khoáng tự nhiên, ngược lại trông khá khô hài, thêm bình trà trên tay kiểu mấy ông già, dùng giọng điệu trải đời cảm thán phát ngôn một câu cũng đầy chất cụt non, thật vô cùng đáng yêu.

Ngoài mé hiên có người đang đứng tránh mưa, nghe thấy câu đó liền vô thức quay đầu nhìn Ninh Khuyết, sau mấy giây sững sờ liền phì cười. Đó là một người đàn ông độ tuổi trung niên, áo xanh sạch tinh, kiếm

buộc ngang eo, trên khuôn mặt tuấn tú ẩn hiện mấy phần hào khí, nụ cười của hắn chỉ lóe lên trong chó mắt nhưng dường như khiến cho bầu trời đầy mưa kia bỗng sáng hẳn lên.

Lúc này Ninh Khuyết mới nhận ra ngoài hiên có người, biết người ta nghe được câu nói cụt non của mình nên hơi bối rối, hắn ho khan hai tiếng rồi quay đầu nhìn bóng hoàng thành ẩn hiện trong mưa, bộ dáng như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Người đàn ông trung niên dường như không thích diễn trò, hắn xoay người bước vào cửa hiệu, hai tay chấp sau lưng đi một vòng quan sát bốn vách tường, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng ngạc nhiên, có điều dường như không muốn móc hầu bao.

Đã mang tiếng là người đọc sách phải có chút ít phong độ của người đọc sách, Ninh Khuyết làm bộ không muốn hạ mình bắt chuyện với khách hàng, tuy người ta là vị khách đầu tiên của Lão Bút Trai, có ý nghĩa hết sức to lớn và mang tính lịch sử.

Người trung niên xem hết một lượt mới thông thả đến trước mặt Ninh Khuyết, mỉm cười nói:

- Ông chủ nhỏ...

Không đợi hắn nói hết câu, Ninh Khuyết cũng mỉm cười chỉnh lại:

- Xin hãy gọi ta là ông chủ, đừng vì ta nhỏ tuổi mà gọi là ông chủ nhỏ, cũng giống như ta sẽ không vì thanh kiếm bên hông ngài mà gọi ngài là kiếm khách.

- Được thôi, thưa ông chủ nhỏ. – Người trung niên cũng không thay đổi cách gọi, vừa cười vừa nói tiếp - Ta rất muốn biết tại sao cậu lại muốn thuê cửa hiệu đã suốt ba tháng không có ai chịu thuê này.

Ninh Khuyết đáp:

- Khu vực yên tĩnh, hoàn cảnh tốt, trước có nhà sau có sân, ta có lý do gì mà không thuê chứ?

Người trung niên lại nói:

- Ta chỉ muốn nhắc cậu một điều, cửa hàng tốt như vậy mà không có ai chịu thuê không phải vì người ta ngốc hơn cậu, mà bởi lẽ Thanh Vận Ti của bộ hộ muốn mở rộng kho hàng nên phủ Trường An luôn muốn thu hồi những cửa hiệu trên con đường này. Cậu cũng biết từ trước đến nay số tiền quan phủ bồi thường cực ít nên thuê cửa hàng ở đây cũng phải chịu rủi ro cực cao, lúc nào cũng có khả năng mất cả vốn lẫn lãi, cậu vừa bảo khu vực này yên tĩnh, lẽ nào không để ý mấy cửa hàng bên cạnh đều đang đóng cửa hết sao?

Ninh Khuyết hơi nhíu mày, nói:

- Sao ngài biết rõ chuyện này như vậy?

Người trung niên bình tĩnh trả lời:

- Rất đơn giản, toàn bộ số cửa hiệu hai bên đường này đều là tài sản của ta.

228. Q.1 - Chương 35: Mưa Xuân Sao Lạnh Lùng Ghê

Ngày khai trương, vị khách thứ nhất là ông chủ có tư cách đòi tiền thuê, đây quả không phải dấu hiệu hay ho gì, hơn nữa còn nhận thêm một tin tức khiến người ta phát rầu, tuy vậy tâm trạng Ninh Khuyết không đến nỗi tệ lắm. Truyện “Tướng Dạ ”

Hắn tin chắc người có khả năng sở hữu toàn bộ cửa hiệu mặt tiền trên một con đường trong thành Trường An thì chẳng phú cũng quý hoặc phía sau có chỗ dựa vững chắc, nếu ông chủ nhà đã có lời đảm bảo thì hắn có lo lắng mấy cũng hóa chuyện dư thừa, hơn nữa do Lão Bút Trai là cửa hiệu duy nhất còn mở cửa kinh doanh nên trước khi rời đi người trung niên rất hào phóng tuyên bố miễn ba tháng tiền thuê, chỉ một điều này đã đủ để hai chủ tớ cảm thấy hết sức hài lòng.

Điều khiến Ninh Khuyết thật sự cảm thấy đau đầu là tình hình làm ăn quá thê thảm, khách vắng như cánh chim trời ngày đông, tương lai mờ ảo như sương khói trên mặt hồ buổi sớm.

Trận mưa xuân rả rích liên tục bốn năm ngày không dứt, không khí lạnh lẽo, đường xá lầy lội, ai lấy đều rúc chặt trong nhà chẳng muốn lộ mặt ra ngoài, nguyên một con đường dài hun hút có độc cửa hiệu của Ninh Khuyết mở cửa, xung quanh nhà nào nhà lấy đều đóng kín mít, không gian thiếu hơi người càng thêm quanh quẽ, mỗi ngày, trên đường trừ hai ba khách bộ hành vội vã chỉ còn vài con chim sẻ nhảy qua nhảy lại kiếm ăn, nào đâu có bóng khách hàng?

Từ chỗ tán dương mưa xuân quý như dầu thấp trong ngày khai trương, bây giờ Ninh Khuyết đã hạ nó xuống hạng thành rẻ mạt như nước tiểu, hần ngồi trên ghế nhìn mưa bay đầy trời, miệng lẩm bảm than thở không ngớt, nếu như ánh mắt con người có thể biến thành sức mạnh, nếu như hần là một niệm sư đã bước vào cảnh giới Tri Mệnh, có lẽ ánh mắt đang ngập tràn cảm hờn oán trách của hần đủ để thổi bay bức tường màu xám đang chắn trước mặt.

Tuy người trung niên kia nói hai bên con ngõ bốn mươi bảy đều là cửa hàng của lão nhưng không bao gồm dãy tường màu xám đối diện Lão Bút Trai, phía sau dãy tường đó chính là khu vực xây dựng kho chứa của Thanh Vận Ti, cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ninh Khuyết cảm thấy tức mình nhất.

Đến trưa rốt cuộc cũng có người bước vào cửa hiệu ế ẩm, đó là một gã béo và hai tùy tùng, nhìn là biết thuộc dạng con buôn lăm tiền, Ninh Khuyết cứ tưởng kẻ đến không có ý tốt, có thể là thuyết khách của nha môn chuyên phá dỡ di dời nên trong lòng cảnh giác, nhưng nghe họ nói mấy câu mới biết hóa ra lại là mấy kẻ nhàn rỗi tiện đường trú mưa.

Nếu là kẻ nhàn rỗi, Ninh Khuyết cũng chẳng buồn đứng dậy tiếp đón, hai tay hần áp chặt bình trà ấm áp, mắt lim dim khép hờ vẻ như muốn ngủ một giấc cho thoải mái, nhưng thực ra trong lòng lại giấu một trái tim cuống quýt muốn kiếm tiền đến phát điên.

Lão phú ông béo phì chấp tay sau lưng đi vòng quanh nhìn ngó, chẳng biết tại sao mấy vị khách đầu tiên của Lão Bút Trai ai nấy đều rất thích chấp tay sau lưng, tựa hồ làm thế sẽ thể hiện được mình là con người biết thưởng thức lắm lắm. Lão phú ông sống trong thành Trường An đã lâu, thừa lộc được tí chút hương phong nhã nên cũng có con mắt biết xem hàng, lão lượn lờ một lúc lâu mới nói với tên tùy tùng bên cạnh:

- Người nhìn xem, không ngờ ở nơi rách nát thế này cũng có vài bức tranh chữ không đến nỗi tệ. Truyện “Tướng Dạ ”

Câu này chắc cũng có ý khen ngợi, nhưng cái giọng điệu lại ướm nhẩy vẻ bề trên khinh khỉnh tất nhiên không thể khiến Ninh Khuyết có cảm giác hay ho gì, hần vẫn ngồi im trên ghế vẻ ta đây không thèm quan tâm, thực ra đôi tai đang động lên hóng xem lão phú ông chuẩn bị nói gì tiếp, lòng khắp khởi hy vọng sẽ bán được bức thư pháp đầu tiên.

- Đây cậu em, số chữ trong tiệm này do ai viết vậy? - Lão phú ông béo ú quay lại hỏi.

- Thưa ngài, do ta viết. - Ninh Khuyết hơi khom người, lễ phép trả lời.

Lão phú ông không nói gì nữa, lại đưa mắt nhìn một hồi nữa rồi lắc đầu làm bộ tiếc nuối:

- Chậc chậc, đáng tiếc, thật đáng tiếc, có mấy bức đáng coi là đẹp, nhưng tiếc rằng người viết có tý tuổi đã học đòi tang thương già dặn. Thôi được rồi, hôm nay coi như vào trú nhờ mưa tiện tay làm phúc, người may mắn lắm đấy, thằng Tam đầu, gỡ bức này xuống, ta mua nó.

Ninh Khuyết xoay lại, nhìn ba người kia hỏi:

- Quý khách định trả bao nhiêu?

- Bức tranh chữ này nếu bày bán ven đường cùng lắm là được năm trăm văn, nhưng thương người còn trẻ lại phải trả tiền thuê cửa hàng nên ta cho hai lượng bạc. - Lão phú ông tùm tùm nói.

Ninh Khuyết tu một hớp trà cho ngọt giọng rồi chửi rống lên:

- Cút!

Phú ông tím mặt, giận dữ mắng:

- Thằng nhóc này sao ăn nói thiếu lễ độ vậy?

- Non người không có nghĩa là non mặt dậu. - Ninh Khuyết đáp - Vừa nãy lão nói ta tỵ tuổi cũng học đòi ông cụ ta đã định đá lão ra khỏi cửa rồi, có điều muốn xem lão trả bao nhiêu thôi, nếu lão trả đủ cao thì ta có bị lão làm nhục một phen cũng không sao, chỉ tiếc cái giá của lão còn lâu mới đủ tư cách làm nhục ta.

Lão phú ông mặt mũi hầm hầm dẫn tùy tùng cút thẳng, Tang Tang đang rửa rau phía nhà sau hốt hải chạy lên, dùng ánh mắt vô cùng tiếc rẻ nhìn theo ba bóng lưng đã khuất hẳn trong mưa rồi lại nhìn Ninh Khuyết đang ngồi trên ghế, nói giọng bực tức:

- Thiếu gia, đó là hai lượng bạc đấy!

Bán hai thỏi mực, ba xấp giấy, đây chính là kết quả kinh doanh sau mấy ngày khai trương của Lão Bút Trai, tuy người trung niên kia đã hứa miễn ba tháng tiền thuê nhưng con số chi tiêu khủng khiếp sau khi vào thư viện cứ chập chờn ám ảnh khiến Tang Tang không đêm nào ngon giấc, do đó bữa nay năng biểu hiện có hơi quá khích cũng là chuyện bình thường. Truyện “Tướng Dạ ”

Đằng nào cũng chả buôn bán gì được nên sau bữa trưa Ninh Khuyết Ninh Khuyết dứt khoát đóng cửa, dẫn Tang Tang dạo một vòng tới hiệu son phấn Trần Cẩm Ký trong truyền thuyết, nói cho oai là xoa dịu nỗi đau trong trái tim bé bỏng của cô thị nữ nhỏ, còn nói đúng lương tâm là hẳn muốn giải sầu, nhân tiện tới một nơi gọi là thư cục Đạm Bạc mượn vài quyển sách.

Hiệu quả của chuyến đi dạo giải sầu này rất không tồi, Tang Tang một tay cầm đồng sách được bó kỹ càng, tay kia cắp hộp trang điểm vừa mua ở Trần Cẩm Ký, khuôn mặt đen thui cười hớn hở, Ninh Khuyết thấy vậy cũng vui lây, tay phải hẳn cầm ô, tay trái thò ra ngoài hứng nước mưa, nước mưa rơi lộp bộp xuống mặt ô, xuống lòng bàn tay hẳn hòa nhịp với tiếng bước chân dẫm lên mặt đường đọng đầy nước, cứ như thế, trong bản giai hưởng của gió và nước, hai chủ tớ như hai con sẻ nhỏ tung tăng trở về ngõ bốn mươi bảy.

Khi còn cách cửa hiệu chừng mười thước, chiếc ô bỗng hơi rung lên, Ninh Khuyết khựng lại, nhìn bức tường xám bị nước mưa nhuộm thành đen, nhìn người ngồi xổm dưới chân tường, nhìn khuôn mặt đen đúa đang tái nhợt vì mất quá nhiều máu, bàn tay phải đang nắm cán ô của hắn chột cứng lại.

Bộp! Một tiếng động vang lên như trống trận, chân trái Ninh Khuyết đột nhiên dậm mạnh xuống vũng nước đọng trên nền đá xanh khiến bọt nước bắn lên tung tóe, hẳn dồn sức lực toàn thân vào eo, chuẩn bị tư thế phóng tới chân tường.

Nhưng chỉ một tích tắc sau, gã đàn ông đen đúa toàn thân đẫm máu đang ngồi dưới bức tường đó chột nổ nụ cười khó nhọc với hắn rồi lắc đầu hết sức kiên quyết - nơi ngực gã có một vết thương cực kì khủng khiếp, máu tươi chảy như suối, từ miệng vết thương có thể thấy cả xương cốt nội tạng tan nát bên trong, có lẽ ngay cả người tu hành cảnh giới Vô Cực có mặt ở đây cũng không có biện pháp cứu lấy mạng sống của gã.

Ninh Khuyết thấy tình trạng và sự kiên quyết của đối phương, lại nghe tiếng bước chân rầm rập và tiếng hò hét đang tới rất gần, hẳn liền chậm rãi rút chân trái về, nhưng tay phải đang nắm cán ô cứ run rẩy không ngừng.

- Bộ quân truy bắt kẻ gian! Người không phận sự tránh mau!

Mười mấy người trong trang phục của Vũ Lâm quân bất chấp mưa gió ào vào hẻm vây kín kẻ bị thương, vẻ mặt ai cũng chăm chú cảnh giác, vị tướng quân chỉ huy thấy tình trạng thê thảm của đối phương bèn thờ phào nhẹ nhõm.

Trận mưa xuân càng lúc càng nặng hạt, nước đổ thành dòng như thác trên bức tường, nhuộm màu nó càng thêm đen nhánh, nhanh chóng quét sạch những vết máu tươi đang đọng bên trên.

229. Q.1 - Chương 36: Mặt Thản Nhiên Mà Tim Như Xé Rách

Dù Vũ Lâm quân đã tiến hành giới nghiêm phong tỏa ngõ bốn mươi bảy nhưng người dân Trường An vây quanh xem trò càng lúc càng đông, họ hồn nhiên không để ý nước mưa lạnh lẽo đang xối ướt đẫm thân thể mình, hoặc căng thẳng, hoặc bất an, hoặc hưng phấn, hoặc tiếc nuối, mỗi người một tâm trạng khác nhau, họ dồn dập suy đoán nguyên ủy câu chuyện rồi cuộc là thế nào.

Ninh Khuyết cầm ô đứng cách xa đám người, vẻ mặt hẩn cực kì bình tĩnh, ánh mắt hẩn vô cùng chăm chú, dường như hẩn muốn khắc họa vĩnh viễn khuôn mặt đen đúa kia vào trong đầu mình.

Bảy năm trước, khi gặp nhau ở Mân Sơn khuôn mặt ấy đã đen như thế, sao mà đen đến vậy? Đen hơn cả đáy nồi, đen hơn cả Tang Tang, đen hơn cả màn đêm giao thừa, sau bảy năm, chỉ khác một điều là thằng nhóc đen đã biến thành anh chàng đen, thời gian khiến khuôn mặt đó trở nên hơi xa lạ, vì thế trong những giây phút cuối cùng này Ninh Khuyết phải nhìn thật kĩ, nhớ thật kĩ, thật sâu.

Trác Nhĩ bị Vũ Lâm quân khiêng khỏi ngõ bốn mươi bảy, đôi mắt nhắm nghiền của gã đã vĩnh viễn không thể mở ra, dân chúng xung quanh cũng tản dần, Ninh Khuyết và Tang Tang dựa vào nhau dưới ô đi về, nhìn mặt hẩn rất bình tĩnh, nhưng Tang Tang cảm nhận vô cùng rõ ràng sự chết lặng trong đôi mắt hẩn, tựa như một cái xác không hồn. Truyện “Tướng Dạ ”

Đóng cửa xong xuôi, Ninh Khuyết ngồi xuống ghế, hẩn im lặng rất lâu mới nói khẽ:

- Tối nay ăn mì.

- Được. - Tang Tang trả lời bằng tốc độ nhanh nhất có thể, nằng ném sách và hộp son phấn sang một bên rồi chạy xuống nhà sau.

Ăn xong bát mì được Tang Tang cố ý bỏ thêm ba quả trứng rán, Ninh Khuyết dường như đã hoàn toàn bình tâm trở lại, thậm chí lúc buông đũa hẩn còn nói đùa với nằng mấy câu, nhưng tiếng cười nghe sao mà khô khan gượng gạo.

Khuya, lúc mưa tạnh người yên, Ninh Khuyết ra khỏi cửa, nhìn quanh quất một hồi, xác định không có kẻ nào đang ẩn núp theo dõi trong đêm hẩn mới thông thả đi tới bức tường hồi chiều rồi ngồi xuống, đưa tay vuốt từ từ lên mặt tường, cái cảm giác ấm áp của cơ thể thằng cha kia đã tan mất từ lâu, chỉ còn lại sự lạnh lẽo ẩm ướt, hẩn không biết thằng cha đó trọng thương sắp chết còn cố chạy đến đây làm gì, muốn nói cho hẩn biết điều gì, phải chờ đợi dưới cơn mưa lạnh giá bao lâu, đã suy nghĩ những gì trong khi chờ đợi...

Lúc bàn tay mò đến bề mặt một viên gạch chột khựng lại, ở góc viên gạch đó có vết máu cũ rất nhạt, ngoài ra còn có những vết nứt rất nhỏ chỗ tiếp giáp, nếu không dùng tay sờ tỉ mỉ rất khó phát hiện ra.

.....

Quay về cửa hàng, Ninh Khuyết đưa mấy tấm giấy dầu rất mỏng cho Tang Tang, dặn nằng phải cất thật kĩ, sau đó hẩn làm một chuyện vô cùng hiếm có: tự đun nước rửa chân rồi chui vào trong đồng chắn đệm lạnh ngắt, cũng như những lần trước, Tang Tang chui vào theo, nằng nằm quay về phía đầu giường bên kia, thân co lại như chú chuột con. Truyện “Tướng Dạ ”

- Bảy năm trước, ta và hẩn ở cạnh nhau có hơn mười ngày, sau đó lão sư phụ quý quá chết tiết mang hẩn đi, mấy chuyện này người không nhớ đâu. Mấy năm nay hẩn theo lão quý kia mà chẳng học được gì, đến bây giờ cũng chỉ làm chân gián điệp cho bộ quân, cuộc sống rõ ràng chẳng tốt đẹp thành công gì. Dù vẫn liên lạc qua thư nhưng xa cách bảy năm mới gặp, ta thực sự không biết giờ đây hẩn là con người thế nào, nếu bảo tình cảm giữa ta và hẩn vô cùng sâu đậm thì thật quá giả dối, nói đúng ra giữa ta và hẩn chủ yếu là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không, chính xác là ta lợi dụng hẩn để dò la tin tức của Hạ Hầu. Nhưng giờ đây hẩn cứ khơi khơi mà tiêu tùng như vậy, chẳng phải phiền phức lắm sao, chuyện thôn hẩn bị giết sạch sẽ chỉ còn mình ta biết chân tướng, à, tất nhiên là ta không tính người vào rồi, chẳng phải chuyện đó sẽ rơi xuống đầu ta sao? Nhưng giờ đây lưng ta đã gánh theo một đồng phiền toái, còn hơi sức tâm tư đâu mà lo toan nữa?

Tang Tang biết hẩn đang cần phát tiết tâm trạng hoặc giả tự thuyết phục bản thân nên nằng không tiếp lời mà chỉ im lặng lắng nghe, dần dần rơi vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Ninh Khuyết không sao ngủ được, hẩn chăm chăm nhìn vệt nước thấm qua góc nhà rồi đột nhiên bật dậy, khoác áo đi ra sân sau, rút ba thanh đao cũ từ trong đồng củi rồi ngồi xuống cạnh bờ giếng, cầm đầu mài đao.

Mài đao xong vẫn chưa thấy buồn ngủ, hẩn vào trong nhà đốt đèn, đổ nước mài mực nhúng bút, tùy tiện vớ một tờ giấy trải ra, vung bút lên khiến mực vẩy như cơn mưa buổi ban ngày, hẩn tùy tiện viết mấy dòng :

“Ngẫm về sao quá ăn năn, khóc thương bạn cũ nát tan cõi lòng. Tim gan rút quặn từng cơn, lòng đau như cắt biết nên làm gì. Không về kịp gặp người xưa, càng thương càng giận xót xa phận mình. Cầm thư sao thấy nghẹn ngào, nhớ thương bạn cũ nơi nào đau thay. Tiểu Ninh Tử khấu đầu.”

(Cải biên từ Tang Loạn Thiếp của đại gia thư pháp Vương Hi Chi, bản dịch của cô TheJoker, chân thành cảm ơn cô đã giúp đỡ)

Ninh Khuyết mặt mày thản nhiên, ánh mắt bình tĩnh, trông hoàn toàn đối lập với những dòng chữ đau đớn xé lòng trên giấy. Tang Tang không biết bò dậy từ bao giờ, cô thị nữ nhỏ khoác tấm áo đơn đứng bên hắt, yên lặng nhìn những con chữ đó rồi nhìn hắt bằng ánh mắt khó hiểu.

- Những chữ này do một vị tiền nhân viết, ta chỉ phỏng theo thôi. - Ninh Khuyết giải thích - Năm đó phần mộ tổ tiên của vị tiền nhân này bị quật lên, tuy sau đó được sửa lại ngay nhưng ông ta không về được, vì thế mới đau buồn viết mấy câu.

Tang Tang gật gật đầu, nhưng vẻ hoang mang trong mắt cho thấy nàng không hiểu cho lắm, Ninh Khuyết mỉm cười, cũng không giải thích thêm. Hắt từng viết bức tranh chữ nổi tiếng này không dưới mười lần nhưng chỉ tối nay hắt mới thực sự hiểu thế nào là nỗi đau tan nát tim gan, thế nào là cảm giác khiến người ta đứng trước lá thư mà nghẹn ngào không biết nói gì.

.....

Sáng hôm sau, mưa ngừng rơi.

Vàng mặt trời được cơn mưa rửa sạch trở nên rực rỡ khác thường, ánh nắng chiếu xuống ngô bốn mươi bảy yên tĩnh khiến nóc nhà mái hiên, thậm chí cả đoạn tường xám xám đều được nhuộm một màu vàng tươi đẹp. Cánh cửa Lão Bút Trai rộng mở, Ninh Khuyết ngồi trên ghế, tay cầm cuốn sách đọc chơi, thỉnh thoảng hắt lại nhăn trán hoặc cười cười, tiện tay nâng bình trà lên uống một ngụm.

Giữa cuốn sách kẹp một tấm giấy dầu mỏng, những chữ viết không hề bị nước mưa làm nhòe đi hiện lên vô cùng rõ ràng, Ninh Khuyết không đọc sách, hắt đang nhìn tờ giấy này. Truyện “Tướng Dạ ”

Tờ giấy được Trác Nhĩ nhét vào trong tường trước khi chết, phía trên có ghi tên một số người cùng sở tích, thói quen, hành tung của họ, Ninh Khuyết không biết tờ giấy này và cái chết của Trác Nhĩ không hề có liên quan gì với nhau, nhưng hắt biết một điều, nếu muốn cái chết của Trác Nhĩ có giá trị hoặc gã có thể vui vẻ được chút nào đó sau khi chết, Ninh Khuyết cần phải làm điều gì đó.

Trên giấy, cái tên đầu tiên là Trương Di Kỳ.

Trương Di Kỳ là ngự sử theo hầu của Ngự Sử đài, phụ trách giám sát trăm quan, vạch tội kẻ không tuân pháp luật, năm xưa khi còn giữ chức ngự sử giám sát vị Trương ngự sử này từng tham gia điều tra xử lý vụ án tướng quân Lâm Quang Xa phản quốc, mà lúc lão ngồi ghế chủ bộ Ngự Sử đài lại là một trong những quan viên chịu trách nhiệm điều tra án thôn làng bị xóa sổ gần biên giới nước Yên.

Mười ba năm, từ tông chính bát phẩm thăng lên tông lục phẩm, không thể nói là con đường làm quan suôn sẻ thuận lợi, nhưng Ninh Khuyết không để tâm đến điều này, hắt chỉ quan tâm chuyện lão đã nhúng tay vào cả hai vụ án năm xưa, đại tướng quân Hạ Hầu có thể mượn cơ giết người, có thể thoát thân khỏi vũng nước đục giết cả thôn, rõ ràng lão đã phát huy tất cả những gì mà một ngự sử có thể phát huy.

Đã như thế, lão hãy chết đi!

230. Q.1 - Chương 37: Thanh Lô Đầy Rẫy Biết Tìm Nơi Nào?

Quan viên Ngự Sử đài phẩm hàm không cao nhưng quyền lực lại không nhỏ, trong hệ thống quan lại của đế quốc, ngự sử theo hầu hàm lục phẩm có thể coi là nhân vật quan trọng nên nơi ăn chốn ở của họ đều được canh phòng hết sức nghiêm ngặt, bất kể lúc ở nhà môn hay khi về phủ đệ đều có không ít hộ vệ theo bên người. Một gã thiếu niên nghèo làm nghề bán chữ kiếm ăn qua ngày lại muốn lập mưu giết một vị ngự sử ngay giữa kinh thành Trường An của đế quốc Đại Đường, nghe thật quá viễn vông, hơn nữa còn là kiểu viễn vông điển hình của những vị anh-hùng-thiếu-i-ốt trong truyện Đông Phương huyền huyền. Truyện “Tướng Dạ ”

Nhưng Ninh Khuyết căn bản không thèm nghĩ đến việc làm thế nào để giết đối phương, trong mắt hắn, giết người là loại chuyện đơn giản nhất trên đời, hành trình cuộc sống của hắn bắt đầu bằng một trận mưu sát, sau đó từ Mân Sơn đến biên giới, từ thảo nguyên đến đường Bắc Sơn, dưới lưỡi dao mũi tên của hắn đã dính không biết bao nhiêu là máu người và máu thú hoang. Truyện “Tướng Dạ ”

Lúc này, hắn chỉ quan tâm một chuyện, làm thế nào để giết chết ngự sử Trương Di Kỳ mà không bị phát hiện, dẫu hết sức tin tưởng vào nghệ thuật giết người của mình nhưng nghĩ đến nha môn lo việc trị an cho cả đế quốc Đại Đường hùng mạnh, nghĩ đến những bậc cao thủ sâu không lường được trong thành Trường An, Ninh Khuyết biết nếu sau khi ra tay không thể trốn thoát ngay thì chỉ có kết quả nổi bước nạn nhân đi uống canh Mạnh Bà miễn phí.

Trên tám giấy dầu, tư liệu về Trương Di Kỳ rất ít, chúng không có nhiều tác dụng với kế hoạch của Ninh Khuyết, ngoại trừ một chi tiết: Trương ngự sử ngoài mặt hết sức đứng đắn nghiêm túc nhưng thực ra lại mắc bệnh háo sắc vô cùng trầm trọng, lão thường xuyên lén lút mò tới những chốn gió trăng, nhân hiềm nổi nhà có bà vợ sơ tử cái, mặt phải trét kín thanh danh của ngự sử nên mỗi lần đi mua vui đều rất cẩn thận, Trác Nhĩ dẫu sao cũng chỉ là gián điệp cấp thấp nhất của bộ quân nên mãi vẫn không tra được vị ngự sử này thường đến thanh lâu nhà ai chơi đùa. Truyện “Tướng Dạ ”

- Trong thành Trường An có nhiều thanh lâu như vậy, lão sẽ đến nhà nào nhỉ?

Ninh Khuyết nhăn nhó mặt mày suy nghĩ, ý định theo dõi đối phương vừa nảy ra đã bị phủ quyết không thương tiếc, nếu gián điệp chuyên nghiệp của bộ quân còn không tìm được cái ổ sung sướng của Trương Di Kỳ bằng phương pháp này thì nhất định lão có cách riêng để tránh tai mắt người đời. Mặt khác, lão bá tánh nhân rồi la cà trong các quán trà hàng rượu thường không quá để ý đến mấy thú vui riêng tư của tầng lớp quan lại nên hắn rất khó thu được tin tức có ích từ chốn vỉa hè, mọi chuyện dường như đang trở nên phức tạp.

Chống cằm ngậy ngẩn nhìn bầu trời trong xanh sau cơn mưa hồi lâu, Ninh Khuyết bỗng đứng bật dậy.

Lúc này, trong lòng hắn đột nhiên thông suốt, hóa ra chuyện này và chuyện săn thú giữa Mân Sơn, đồn củi trên thảo nguyên chẳng khác gì nhau, nếu muốn biết hang ổ loài gấu hay đám mã tặc ở đâu mà lão thợ săn hay vị tướng quân lại không cung cấp bản đồ, vậy cách duy nhất người có thể làm là dùng chính đôi chân mình đi vào Mân Sơn, đi tới thảo nguyên, quan sát vết trầy xước trên thân cây, tìm kiếm vết nước tiểu, vết phân trên cỏ, tìm vết tro tàn, vết bếp lửa bị vùi trong đất.

Hắn là thợ săn giỏi, là người đồn củi xuất sắc, từ những chi tiết đó hắn có thể phán đoán gần như chính xác con gấu kia trốn trong hang động nào, có bị thương hay không, đám mã tặc kia có bao nhiêu người, đã rời khỏi hồ Sơ Bích hay chưa, vậy nên Ninh Khuyết tin rằng mình nhất định có thể đoán được thói quen cuộc sống của một ngự sử Đại Đường thông qua những chi tiết mà hắn quan sát thấy, từ đó tìm ra phương pháp giết lão một cách im hơi lặng tiếng. Lúc này, việc hắn cần phải làm chỉ có một: vào thành Trường An.

- Ta muốn đi dạo một lúc. - Ninh Khuyết vắn lưng, báo cho Tang Tang một câu rồi bước ra luôn.

Tang Tang chạy theo tới cửa, hỏi:

- Người định đi đâu? Có cần ta đi cùng không?

Ninh Khuyết biết nàng lo lắng điều gì, hắn cười, đáp:

- Có vài chỗ người không nên đi cùng đâu.

.....

Bước đi dưới ánh nắng mát dịu, tâm trạng Ninh Khuyết dần vui lên, hắn cố tình quên đi hình ảnh máu me giữa cơn mưa xuân ấy, tự biến mình thành một chàng thư sinh trẻ đi học xa nhà tung tăng khắp chốn, đầu tiên hắn tới hiệu sách trả lại mấy cuốn đã xem xong, sau cứ lượn đi lượn lại giữa Ngự Sử đài và phủ họ Trương.

Kế đó, hắn tìm một bóng cây liễu, đứng cạnh quầy hàng rong bán kẹo hồ lô đường, chăm chú quan sát vị ngự sử đại nhân mặt mày vuông vắn, trông không giận mà uy đang rời khỏi Ngự Sử đài về phủ, nhìn đám tùy tùng cao lớn mạnh mẽ xung quanh lão, nhìn binh lính trị an kỉ luật nghiêm ngặt đứng rải rác bên đường,

nhìn những kỵ binh Vũ Lâm quân dũng mãnh thỉnh thoảng phi ngựa như bay qua mặt, hẳn càng khẳng định không thể dùng kế hoạch giết người ngay bên đường hết sức lỗ mãng kia được.

Suốt một ngày nhìn ngó không có kết quả gì, đến sẩm tối, cửa lớn phủ họ Trương mở rộng, dường như ngự sử đại nhân sắp tới dự buổi yến tiệc chiêu đãi của người nào đó, ngự sử phu nhân và mấy người phụ nữ ăn mặc theo kiểu hầu thiếp ra khỏi phủ đưa tiễn, người dân hai bên đường không ngừng chỉ trỏ bàn tán giọng hâm mộ, Ninh Khuyết đang ngồi uống trà trong một quán nhỏ gần đó chợt chú ý đến một chi tiết, trừ vị phu nhân mặt mũi lạnh lùng vóc người có vẻ mảnh khảnh ra, mấy người thiếp kia ai nấy đều hết sức đầy đà.

Quan niệm thẩm mỹ của đàn ông đối với phụ nữ trước nay không biểu hiện qua người vợ cả của anh ta mà biểu hiện qua vợ bé hoặc tình nhân, lý do cưới vợ cả chủ yếu vì quyền thế hoặc tiền bạc, tất nhiên có trường hợp vì tình yêu, xác suất chỉ hơi nhỏ quá một tỷ thôi, mà mục đích họ cưới vợ bé hoặc nuôi tình nhân thì hết sức đơn giản, hoàn toàn để thể hiện và thỏa mãn thú tính.

- Hóa ra là khoái thể loại bé bự. - Ninh Khuyết ngắm đàn chim cánh cụt đứng sau chủ mẫu vẻ ngoan ngoãn nhưng mắt thỉnh thoảng lại ánh lên nét gian xảo đặc ý, hẳn cười thầm trong bụng.

Theo sau cỗ kiệu của ngự sử đại nhân ra đường lớn, nhìn cỗ kiệu đó đi vào tòa phủ đệ nguy nga đồ sộ của thân vương, Ninh Khuyết lẳng lặng quan sát một lúc rồi xoay người đi tới một chỗ đông đúc, hẳn kéo một người có vẻ đang rối rĩ lại, hỏi:

- Người anh em, có thể cho ta biết trong thành Trường An mình thanh lâu nào nổi tiếng về cô nương đầy đà không?

Câu hỏi rất ngớ ngẩn nhưng sau khi thò ra một khối bạc nhỏ thì câu trả lời nhận được không bao giờ là ngớ ngẩn cả, trong mắt người kia, Ninh Khuyết tức thì biến thành một gã thư sinh quê mùa ngơ ngác nhưng có tiền vừa tới kinh thành, sau một hai câu nói đùa nhạt tẻch liền tỏ ra cực kì có đạo đức nghề nghiệp, gã vung vẩy ám trà giới thiệu với Ninh Khuyết một cách hết sức tỉ mỉ về nghề chơi trăng gió trong thành Trường An.

Nghe những cái tên còn phức tạp bay bướm hơn cả đề ôn chính thức vào thư viện cứ tuôn ra ầm ầm, Ninh Khuyết gãi gãi tai cười khổ, nói:

- Nhiều quá, thế những nhà nào sang trọng nhất, hơn nữa hoàn cảnh phải tương đối yên tĩnh?

.....

Cầm theo địa chỉ của mấy thanh lâu trứ danh, Ninh Khuyết mờ mờ tìm kiếm khắp thành Trường An dưới ánh đèn đuốc sáng rực, có nơi hẳn hơi ngộp ngừng quan sát, có nơi hẳn vừa liếc mắt đã đi ngay, chỉ cần nhìn bề ngoài và hoàn cảnh xung quanh đã biết vị ngự sử đại nhân không thể là khách quen ở đó, đây là thứ trực giác thuần túy của người thợ săn.

Nhưng hẳn cũng có vấn đề của mình, hẳn chưa từng có kinh nghiệm “đi săn” ở những nơi thế này, bị đám móng rùa canh cửa ân cần mời mọc mà không thể đi vào, Ninh Khuyết không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ, đến lúc trên danh sách chỉ còn lại bốn thanh lâu cuối cùng hẳn mới nhận ra loại biện pháp này của mình thật là ngu ngốc, thật quá sức ngu ngốc.

Trong thành Trường An có vô số thanh lâu, hoàn cảnh thanh tĩnh, điều kiện sang trọng cũng không ít, mà nhà nào chả có vài cô nương hồng bài thân thể đầy đà? Làm thế này khác gì thợ săn mù đi lung tung trong núi tìm gấu, liệu có bao nhiêu cơ hội đụng phải?

Hắn đứng ngẩn người bên ngoài một tòa thanh lâu một lúc lâu rồi bực tức xoay người định đi, nhưng đúng lúc ấy, phía sau lưng bỗng vang lên âm thanh nghe như tiếng chuông bạc, tiếng cười lãnh lớt vang vọng rất xa, thu hút vô số ánh mắt người trên đường.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tòa thanh lâu nọ ánh đèn mờ mờ ảo ảo, đám cô nương lười nhác tựa lên lan can nói cười âm ĩ, áo đỏ phát phơ khắp lầu như bướm bướm, dường như họ đang cười nhạo gã thiếu niên mặt mỏng không đủ can đảm bước vào.

- Thật là ức hiếp người ta quá đáng!

Hắn sờ nắn túi bạc nặng trĩu giấu trong ống tay áo, nhìn những cô kĩ nữ xinh đẹp con mắt lúng liếng cứ khảnh khách cười trên kia, Ninh Khuyết nghiêng răng, ngẩng đầu ưỡn ngực, phất vạt áo, hùng hực khí thế bước lên thời đại mới của bản thân.

231. Q.1 - Chương 38: Rượu Hoa Nhắm Với Hạt Dưa, Chuyện Thường Trong Dự Liệu

Vào thanh lâu là để điều tra hành tung của Trương Di Kỳ, vào thanh lâu là để báo thù cho Trác Nhĩ, vào thanh lâu để tìm lại công bằng cho những người dân thôn làng bị thảm sát, vào thanh lâu để đem lại chính nghĩa cho người chết oan trong phủ tướng quân...

Ninh Khuyết vừa đi vừa lẩm bẩm biện hộ ỳnh, nhưng rất nhanh hắn liền thành khẩn nhận ra mấy cái có này thực là thối hoắc, nếu hắn còn cố lừa mình lừa người như vậy, e rằng gã Tiểu Hắc Tử kia có ở âm ty cũng phải mò lên đá mảy phát vào móng hắn.

Vì liên tục suy nghĩ miên man, vì sắp tự tay mở ra một trang mới cho cuộc đời mình, tâm trạng của Ninh Khuyết rất căng thẳng, đến lúc vào trong thanh lâu rồi mới nhớ ra vẫn chưa kịp xem tòa lâu có tên là gì, trên thực tế thanh lâu này không hề treo bảng hiệu.

Dưới sự chỉ dẫn nhiệt tình của hai gã sai vặt, Ninh Khuyết đi qua một cái sân nhỏ, bước vào trong tòa nhà đèn đuốc sáng trưng.

Liếc qua đại sảnh một lượt, tuy ngoài mặt Ninh Khuyết vẫn tỉnh bơ nhưng trong lòng khá bất ngờ, hắn nhận ra tòa thanh lâu này bên ngoài ồn ào nhộn nhạo nhưng bên trong lại cực kì yên tĩnh, có vẻ khác xa những thanh lâu bình thường. Đương nhiên, Ninh Khuyết chưa từng vào thanh lâu bao giờ, năm xưa chỉ một lần khi dẫn Tang Tang đi chữa bệnh và mua cuốn Thái thượng cảm ứng thiên là có dịp đứng xa xa nhòm vào nhà thổ ở Xương Bình, như vậy nói một cách chính xác phải là thanh lâu này khác xa với tưởng tượng của hắn.

Trong đại sảnh, đèn đuốc giăng giăng, đàn sáo du dương thanh nhã mà không dâm loạn, trên sân khấu phủ thảm đỏ giữa sảnh, mấy cô gái eo lưng yểu điệu đang ngồi gảy đàn, tâm hồn họ đắm chìm trong khúc nhạc, nét mặt đầy dịu dàng thùy mị, không hề có chuyện đánh mắt đưa mày khêu gợi với đám khách túm năm tụm ba đứng đầy bên dưới.

Bước vào đại sảnh, dường như toàn bộ thế giới bỗng trở nên yên tĩnh, tiếng nói tiếng cười của những cô nương đứng tựa lan can vẫy khăn hồng trên gheo hắn đã lùi tới một cõi xa xăm nào đó, gần như không thể nghe thấy, ngay sau đó, trên lầu chợt vang lên những tiếng bước chân rất nhỏ, Ninh Khuyết đoán chắc mấy cô nương đó đang lộn lại phía này nhìn mình, hắn lập tức cúi đầu che giấu sự bối rối ngượng ngập đang hiện rõ trên nét mặt.

Gã sai vặt tới bên Ninh Khuyết lễ phép hỏi hắn cần phục vụ điều gì, không hề có chuyện thấy hắn ít tuổi và bị các cô nương trên gheo mà tỏ ý bất kính, Ninh Khuyết nắn túi bạc trong ống tay áo, lòng thầm nghĩ với mấy chục lượng bạc bòn rút được từ Tang Tang chẳng thấm tháp gì trong cái chốn ăn chơi tiêu xài này nên hắn chỉ tùy tiện chỉ vào một bàn kê trong góc phòng.

Một bình rượu trắng, hai đĩa hạt dưa, bốn đĩa bánh ngọt điểm tâm, một chiếc khăn lạnh, tất cả đều được trang trí hết sức thanh nhã đẹp mắt, ngay cả chiếc hộp đựng hạt dưa cũng là đồ sơn mài tinh tế, trên lớp sơn đen điểm xuyết những đóa hoa đào đỏ thắm. Vốn vốn có mấy món đã khiến Ninh Khuyết phải xì ra tới bốn lượng bạc, nhưng hắn cảm thấy hết sức thỏa đáng bởi lễ thái độ phục vụ và sự xa xỉ hào hoa nơi đây khiến một thằng nhóc nghèo khổ phải sống quá nhiều năm ở cái xóm biên ải khi ho cò gáy được hiểu thế nào là hưởng thụ.

Uống hết hai chén rượu, cắn mấy hạt dưa, màn đàn sáo trên sân khấu đã được thay bằng ca múa, những cô gái trong trang phục mỏng manh bó sát xoay tròn theo điệu nhạc, nhắc cánh tay lại hiện lên một mảng trắng hồng, khe uốn thân liền lộ ra những đường cong lá lướn, bầu không khí ở đại sảnh vốn thanh tịnh trong nháy mắt đã trở nên nóng bỏng mờ ám.

Bên mỗi vị khách ngồi quanh những chiếc bàn trong sảnh đều có một cô em xinh xắn ngoan ngoãn kèm sát, bầu không khí mờ ám nên lá gan con người cũng lớn hơn, khoảng cách giữa nam và nữ tự nhiên được kéo gần vô hạn, quần quít vào nhau chàng chàng thiếp thiếp, thỉnh thoảng lại có đôi môi thơm ngừng lên dâng hiến, còn về phần những bàn tay đang lẩn mò dưới làn váy áo kia có tìm đến được dải đất đầy mềm mại và sức sống không thì đó là chuyện bí mật, nhưng có lẽ do quy định của tòa lâu này nên những màn quá nóng bỏng chưa thấy xuất hiện. Truyện “Tướng Dạ ”

Nhưng cũng vì thế, hình ảnh Ninh Khuyết cô đơn ngồi đần trong góc bỗng trở nên nổi bật khác thường, ở chốn thanh lâu mà không có cô nương ngồi bên bầu bạn thực khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng và bối rối, nhất là mấy cô trên lầu từng trêu ghẹo hấn lại bắt đầu cười ngặt nghẽo, thậm chí lúc họ được khách làng chơi ôm eo kéo đi còn cố tình đá mắt bỡ ngỡ với hấn, khiến hấn càng ngượng tới mức muốn tìm kẽ nứt để chui xuống.

Một gã công tử trẻ tuổi khá nổi danh trong giới ăn chơi nhận ra tình cảnh bối rối của Ninh Khuyết, lại thấy bộ quần áo mới trên thân hấn nên tưởng hấn trẻ người mặt mỏng chứ không nghĩ hấn thiếu tiền liền cười ha hả bảo cô gái đang ngồi trong lòng đứng dậy mời Ninh Khuyết đến ngồi cùng cho vui.

Người Đường tính tình phóng khoáng dễ dãi, thích sự sôi nổi, đối xử với nhau lại càng nhiệt tình, loại chuyện tình cờ gặp mặt trong thanh lâu quán rượu rồi mời nhau ngồi cùng bàn uống mấy chén xảy ra như cơm bữa, Ninh Khuyết nghe xong hơi nao nao trong dạ nhưng không muốn tỏ ra mình là người thiếu khí độ nên liền đứng dậy chấp tay chân thành thi lễ, sau đó bảo gã sai vặt dọn luôn rượu và mấy món nhắm đậm bạc của mình qua.

Ở những chốn ăn chơi không hề có lễ lối gặp nhau liền giới thiệu tên họ gia thế, đó gọi là cùng chí hướng tìm vui trong trời đất, gặp nhau hà tất biết tên nhau, gã công tử nọ không hề hỏi Ninh Khuyết là ai, chỉ tận tình uống rượu nói cười, Ninh Khuyết uống xong mấy chén cũng buông lòng mình ra, hấn là kẻ có thể vui hết mình chơi hết sức, không khí bàn rượu tức thì vô cùng náo nhiệt. Truyện “Tướng Dạ ”

Gã công tử dường như hết sức vui vẻ, hấn nheo nheo mắt nhìn Ninh Khuyết một cách mờ ám rồi hào phóng nói với quần sự:

- Mau gọi hai cô đến phục vụ người anh em này, tuổi tác lớn nhỏ không quan trọng, quê quán ở đâu không cần để ý, chỉ cần biết hiểu ý, giỏi chuyện hầu hạ là được. Truyện “Tướng Dạ ”

Ninh Khuyết trầm nghĩ sao giống câu tình yêu không phân biệt tuổi tác và quốc tịch thế, hấn không ngờ người Trường An lại có quan niệm thoáng và “hiện đại” đến vậy, nghĩ đến đây bỗng giật mình hiểu ra gã công tử kia có ý gì, trong lòng cả kinh, liền tục xua tay lắc đầu nói không cần.

- Đúng là không cần, không cần phải khách sáo. - Gã công tử cười hi hi, giọng cười bỉ ổi đến cùng cực - Người anh em, nếu ta đoán không nhầm thì người vẫn còn là gã trai trong trắng, đúng chứ hả?

Ninh Khuyết bối rối đỏ mặt, mấy nốt tàn nhang bỗng nổi rõ hấn lên, hấn trầm nghĩ chẳng lẽ lại chấp tay cúi đầu rồi thốt lên một câu: đại ca, người quả là Gia Cát Dự tái sinh!

Lão quần sự cười híp mắt khiến nếp nhăn trên mặt xô hết vào nhau, miệng vâng dạ liên tục nói ngài cứ yên tâm rồi xoay người đi sắp xếp, gã công tử thấy vẻ mặt khác lạ của Ninh Khuyết liền nhíu mày dò hỏi:

- Chẳng lẽ người anh em không thích phụ nữ lớn tuổi thành thực mà chỉ yêu mấy cô bé nhỏ nhỏ xinh xinh?

Ninh Khuyết ngồi ngay như phỗng, tròn mắt đảo quanh dường như đang cân nhắc gì đó, đột nhiên hấn hạ quyết tâm, uốn ngược nói:

- Thật là một lời nói trúng tim gan, ta quả chỉ thích những cô nương xấp xỉ tuổi mình.

- Hay lắm, hay lắm, đây mới là bản sắc của đàn ông, thẳng thắn vô tư, không quan tâm đến mấy thứ đạo đức chết tiệt.

Gã công tử đập chiếc quạt vào lòng bàn tay tán dương rồi cười hề hề nói tiếp:

- Người là thiếu niên nhỏ tuổi, nếu muốn một cô xấp xỉ tuổi mình tất nhiên cô nương đó chỉ mới vào nghề, không ngờ người anh em lại có sở thích uống nước suối trong mới khơi nguồn, hô hô.

Ninh Khuyết nhăn mày, đang định trình bày quan điểm nhân sinh gió xuân mây độ trong tưởng tượng của mình thì bỗng một cô nữ tì hốt hải chạy từ trên lầu tới bên bàn họ, ồm ồm nói:

- Thưa công tử, Giản đại gia có lời mời.

Đang sắp sửa bước vào trang sách mới của cuộc đời dưới sự giúp đỡ của một vị công tử tốt bụng thì bỗng nhiên bị cô nữ tì tàn nhẫn chắn ngang, Ninh Khuyết há hốc mồm, trong đầu lập tức nghĩ tới vô số tình tiết trong những câu chuyện xưa, những nhân vật nam chính mỗi khi hứng chí bồng bồng bước vào thanh lâu đều gặp phải một con kì đà cản mũi của riêng mình, hậu quả là miếng mỡ gần tới miệng mà không cách nào ăn được, những thứ ngăn cản bước chân tiến tới cuộc sống của người đàn ông đích thực đó bao gồm thanh lâu đột nhiên bốc cháy, cao thủ phát điên đánh nhau, kĩ nữ ghen tuông tranh giành, sư tử cái trong nhà sống chuồng mò đến...

Nghĩ tới đó, hắn cảm thấy hết sức uể oải, tương lai quả nhiên vẫn đầy u ám, chẳng còn đầu óc đoán xem vị Giản đại gia ời mình là ai, trong khi đó, đám khách ngồi quanh đại sảnh nghe thấy cái tên Giản đại gia ánh mắt đều sáng hết lên, có kẻ khó hiểu, có kẻ vui mừng, nhưng tất cả đều dùng ánh mắt hâm mộ thậm chí ghen tị nhìn chằm chằm vào Ninh Khuyết.

Gã công tử kia ngẩn ra, sau đó vỗ vỗ vai Ninh Khuyết, ghen tị nói:

- Số người thật tốt!

Ninh Khuyết bị một chương mang theo oán niệm nồng nặc đó vỗ tỉnh, lúc này hắn mới để ý đến nét mặt của đám người trong sảnh, trong lòng thấy nao nao đồng thời cũng nảy sinh sự tò mò vô tận đối với vị Giản đại gia kia, tất nhiên kèm theo những tưởng tượng vô cùng ướt át.

232. Q.1 - Chương 39: Giản Đại Gia Bỗng Dưng Muốn... Mắng

Rất nhiều năm sau, khi đứng bên vách núi cheo leo nhớ lại hình ảnh lần đầu gặp Giản đại gia, Ninh Khuyết vẫn đưa mắt nhìn tới một nơi nào đó, trái tim thổn thức hồi lâu, mặt đầy nét hoài niệm.

Lúc đó, lòng hắn tràn đầy mơ mộng, tưởng như đêm nay mình chính là chàng bán dầu may mắn trong truyền thuyết, trên đường quẩy gánh có một hình bóng nàng hoa khôi xinh đẹp nấp sau tấm màn che đưa mắt dõi theo, nhưng ai ngờ khi cô nữ tì đẩy cửa vén rèm lên, đập vào mắt hắn là một khuôn mặt phụ nữ.

Người phụ nữ này đã khá lớn tuổi, những nếp nhăn bên khóe mắt hiện ra rõ nét, nhưng vóc người lại được giữ gìn một cách hoàn hảo, bộ ngực đầy đặn, chiếc eo thon thả, vòng mông tròn trịa lấp dưới làn áo vải, vầng trán nàng hết sức cao và rộng, nhìn tựa như một cồn cát nổi lên giữa thảo nguyên bao la, mặt mũi thân thiện dễ gần, trên mép còn ẩn hiện một lớp lông tơ rất mỏng, tuy không thể gọi là xấu nhưng cũng chẳng phải mỹ nhân trăm người có một gì, càng không có quan hệ với loại sinh vật người ta vẫn gọi là hoa khôi. Truyện “Tướng Dạ ”

Những cô gái nhỏ nhắn xinh xắn xấp xỉ độ tuổi mình tất nhiên hắn thích, người thiếu phụ lớn hơn một chút cũng không sao, kể cả đám phụ nữ thành thực trên ba mươi cũng gọi lên nhiều cảm xúc thú vị, nhưng đáng tiếc Giản đại gia lại chẳng thuộc loại nào trong ba loại đó, nàng ít nhất cũng phải trên bốn mươi, là một phụ nữ bình thường với phong thái ung dung bình tĩnh cực kì đặc trưng của đàn ông.

Ninh Khuyết hơi đắng miệng, nhưng hắn lập tức nhận ra mình đang thiếu lịch sự nên cố nén lòng nặn ra một nụ cười tạm gọi là chân thành, sau đó chấp tay thi lễ với người phụ nữ kia, hỏi:

- Không biết Giản đại gia cho gọi ta đến đây có gì điều sai bảo?

- Cậu là con cái nhà ai? - Giản đại gia mỉm cười hỏi lại.

Ninh Khuyết cũng không giấu diếm, hắn liền trình bày lai lịch của bản thân.

- Tuy năm nay bộ quân đề cử khá nhiều người, nhưng cậu có thể vượt qua kì kiểm tra đầu tiên của thư viện thì tất nhiên là người có tài cán.

Giản đại gia khen hắn một câu rồi nói tiếp:

- Cậu mới trở về từ biên giới nên chắc không biết ta là ai, vậy mà vừa gặp mặt đã bình tĩnh như thế, còn ít tuổi mà đã thật chín chắn.

Ninh Khuyết phải cố lắm mới ép được ánh mắt của mình nhìn xuống, rời khỏi cái trán dường như còn rộng hơn cả thảo nguyên và lớp lông mờ mờ trên mép nàng, miệng vô thức khiếm tốn mấy câu cho phải phép.

Thông qua mấy câu tự giới thiệu hời hợt của bà ta và sự thêm mắm dặm muối đầy kiêu hãnh của cô nữ tì, rốt cuộc Ninh Khuyết cũng hiểu tại sao đám người dưới nhà kia lại có phản ứng nhiệt tình quá mức bình thường đối với cái tên Giản đại gia như vậy.

Ba mươi năm trước, trong buổi lễ đăng cơ của hoàng đế Nam Tấn, một đoàn ca vũ có tên Hồng Tụ Chiêu đã giành được rất nhiều sự tán dương, từ đó thanh danh dần truyền khắp thiên hạ, ba năm sau đó, nhân vì trong Hồng Tụ Chiêu có rất nhiều cô gái đến từ Đại Đường nên hoàng đế Đại Đường liền tự tay viết thư mời Hồng Tụ Chiêu quay về quê hương hành nghề, hoàng đế Nam Tấn không cách nào phản kháng nên đành đồng ý.

Từ đó về sau, Hồng Tụ Chiêu lưu lẩn lại trong thành Trường An, trong hơn hai mươi năm các nàng chỉ ca múa phục vụ cung đình Đại Đường, không hề tham gia yến hội tại các quốc gia khác nên danh tiếng trong dân gian dần lắng xuống.

Nhưng đối với đám quan lại và quý tộc tai to mặt lớn mà nói, đoàn ca vũ được đích thân hoàng đế Đại Đường mời về, quanh năm trú trong thành Trường An vĩ đại này không nghi ngờ gì chính là đoàn ca vũ tốt nhất trên đời, thanh lâu của các nàng tuy không có tên nhưng vĩnh viễn là tòa thanh lâu đệ nhất thiên hạ.

Bất kể là sứ thần Nam Tấn, quan viên nước Nguyệt Luân tới triều cống hay vương tử người man trên thảo nguyên, hễ tới thành Trường An liền đi tới thanh lâu này xin các cô nương của Hồng Tụ Chiêu ca mấy khúc, múa mấy bài, thậm chí người ta còn đồn đại bảy năm trước sau khi bị đưa tới Đại Đường làm con tin, vị thái tử nước Yên còn lấy Hồng Tụ Chiêu làm chỗ dựa tinh thần để vượt qua những năm tháng khó khăn nhất của cuộc đời.

Giản đại gia không phải cô gái đẹp nhất trong thiên hạ.

Nhưng nàng là người sáng lập ra Hồng Tụ Chiêu, là người giới thiệu vô số cô gái đẹp nhất cho thiên hạ.

.....

- Cậu chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi, nếu có thể vào thư viện tương lai tất nhiên sẽ khác người thường, hà tất phải học cái thói sa đọa của đám thư sinh hủ bại kia, bọn chúng cứ tưởng không vào thanh lâu mấy lần thì khó lòng để lại tên tuổi với người đời.

Nét cười trên mặt Giản đại gia dường như được dùng dao khắc lại, bất kể lúc nàng nói lời lạnh nhạt, chất vấn hay khuyên răn, nét cười đó vẫn bình tĩnh điềm đạm như thế, nếp nhăn bên khóe mắt đó vẫn nhiều như thế. Truyện “Tướng Dạ ”

Nhưng Ninh Khuyết cảm nhận được những biến đổi rất nhỏ trong tâm tình của người sáng lập Hồng Tụ Chiêu này, không hiểu lúc đầu nàng gọi hắn tới làm gì, nhưng sau khi biết hắn sắp sửa tham gia kì thi vào thư viện, thái độ và giọng điệu của nàng bỗng nhiên nghiêm khắc hẳn lên, sự nghiêm khắc đó không phải do thù ghét mà có nét giống với người lớn trong nhà đang dạy bảo đám con cháu nhỏ tuổi thiếu hiểu biết.

Sự biến đổi này khiến Ninh Khuyết hơi có cảm giác trở tay không kịp, hắn ngơ ngẩn một lúc rồi chấp tay thi lễ, khẽ giải thích mấy câu.

- Quê quán ta ở nước Nguyệt Luân nhưng sống trong thành Trường An này cũng đã hơn hai mươi năm rồi, đương nhiên quá hiểu bản tính của đám đàn ông con trai người Đường các cậu, nói dễ nghe là dễ dãi phóng khoáng, nói khó nghe là nhiệt tình quá đáng, sĩ diện quá đáng.

Giản đại gia nghiêm mật nhìn Ninh Khuyết, nhìn khuôn mặt ngây ngô non nớt mà đầy chí tiến thủ của gã thiếu niên, dường như nàng đang gặp lại khuôn mặt của người thư sinh áo xanh vừa cười lừa đi vào thành Trường An vừa ngẩng mặt chửi trời năm xưa, nàng cố gắng khuyên nhủ:

- Cậu có biết vị công tử trẻ tuổi kia là ai không? Đó là quý tử độc nhất vô cùng được chiều chuộng của Sở lão gia - một trong bảy người giàu nhất phía đông thành, là kẻ mà tiền trong túi tiêu không bao giờ hết,

hắn có thể bạo tay, nhưng cậu thì sao? Với tính cách sĩ diện của người Đường các cậu, được người ta mời tất phải mời lại, trong túi cậu không có tiền nhưng lần sau nếu gặp lại hắn hẳn phải bán hết sách vở trong nhà cậu cũng phải đứng ra làm chủ, ta nói không sai chứ?

Ninh Khuyết bối rối gãi gãi đầu, lòng thầm khâm phục khả năng thấu hiểu tâm lý của người phụ nữ này, tuy hẳn không phải là người Đường điển hình nhưng với loại chuyện này thì cách xử lý cũng mang mấy phần phong cách của người Đường.

Thấy bộ dạng đó của hắn, không hiểu sao cơn tức trong lòng Giản đại gia càng dâng lên ngùn ngụt, nàng tháo tràng hạt bằng gỗ đeo trên cổ tay, ném xuống mặt bàn đánh bộp rồi chất vấn hắn như bão táp mưa sa:

- Xương cậu còn chưa mọc hết, hồn cậu còn chưa nuôi đủ, sao dám đi vào cái nơi chuyên ăn xương đoạt hồn này, hả?

- Đã thiếu tiền còn đi khắp nơi phung phí, tiền ăn, tiền ở, tiền học phí trong thư viện cậu đã chuẩn bị đủ hay chưa?

- Cậu có để tâm chuẩn bị cho kì thi như để tâm đi chơi gái không hả? Bộ đề ôn đã mua hay chưa? Mua được mấy bộ rồi?

.....

Vốn tưởng sẽ chiếm được một em hoa khôi làm của riêng, ai dè gặp ngay bà mẹ thích rao giảng đạo đức của hoa khôi, lại bị bà mẹ đó chửi mắng một trận không thương tiếc, kết quả này thực quá bi thảm. Nếu đặt vào một tình huống khác, một trạng thái khác, có lẽ Ninh Khuyết đã phản pháo trong lòng: kể cả Giản đại gia bà quen thân toàn đám quyền quý, địa vị cao sang, nhưng bà không phải mẹ ta, lấy tư cách gì mà vừa gặp mặt đã lên giọng dạy bảo ta?

Nhưng Giản đại gia lại không lấy thế ép người, chỉ như một người lớn trong nhà vì quá quan tâm mà trở nên nhiều lời hơn bình thường, trên trán nàng chỉ thiếu điều viết hai chữ đau xót thật to, vì thế cả trong lòng lẫn ngoài miệng Ninh Khuyết đều không dám cãi lại lấy nửa câu, hắn chỉ lắp bắp giải thích:

- Do mới tới Trường An lần đầu nên cháu mới tò mò đi xem thử, đầu tiên chỉ định nhìn lén một chút bên ngoài thôi, ai ngờ mấy tỷ tỷ trong lâu cứ trêu chọc làm cháu nóng mặt, thế là vào lúc nào không hay...

Giản đại gia hơi ngớ người rồi quay sang trách mắng cô nữ tì bên cạnh:

- Bệ hạ muốn mở yến tiệc đãi công chúa nhân dịp nàng trở về, vì chuyện đó nên ta mới để mấy con bé rồi việc kia nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày, chúng không lo luyện tập múa hát cho tốt lại ngứa ngáy không nhịn được rồi phải không? Đến cả một gã thiếu niên đọc sách cũng muốn dụ dỗ!

Cô nữ tì chỉ khúm núm vâng dạ, không dám hé răng cãi lại.

Giản đại gia mệt mỏi đưa tay lên day day trán, ánh mắt nhìn đến Ninh Khuyết đang ngoan ngoãn đứng yên trước cửa, nàng bỗng giật mình, vốn chỉ tình cờ liếc qua đại sảnh rồi thấy gã thiếu niên này và tên quý quá chết tiệt kia có gì đó giống nhau nên không nén được bèn gọi hắn lên hỏi han mấy câu, ai dè chẳng hiểu sao bỗng dưng phát hỏa.

Mà càng bất ngờ là gã thiếu niên này không cãi lại cũng không nổi giận, chỉ ngoan ngoãn đứng nghe mình răn dạy, nàng bật cười, vung tay nói:

- Nếu đã tò mò thì để ta sai người dẫn cậu đi xem, xem xong rồi phải mau về nhà nghỉ ngơi cho sớm đấy

233. Q.1 - Chương 40: Đêm Nay, Bên Suối Một Chàng Trai

Tuy Giản đại gia bỗng biến thành bác gái Giản nhưng bà ta đã đưa ra đề nghị thì Ninh Khuyết cũng không muốn giả ngu từ chối, hắn vẫn chưa quên mục đích tới thanh lâu thực sự của mình, một gã thiếu niên quê mùa có thể thoải mái tham quan thanh lâu tốt nhất trong thành Trường An như khách quý thì Ninh Khuyết chẳng có gì để phàn nàn cả. Truyện “Tướng Dạ ”

Theo lối cầu thang phía tây đi xuống, đằng sau tòa nhà là bãi cỏ được cắt xén hết sức công phu, đi hết con đường lát đá chạy giữa bãi cỏ, xuyên qua bức tường bao quét vôi trắng liền gặp một dòng suối óng ánh dưới bầu trời đầy sao, hai bên bờ suối có mấy tiểu viện nằm rải rác, không gian vắng vắng tiếng sáo trúc đàn tranh, có lẽ các cô nương ở đây đang tập luyện ca múa chuẩn bị cho buổi yến hội trong cung đình.

Cô nữ tì bị mắng oan một trận vốn đã khó chịu trong lòng, giờ chứng kiến Ninh Khuyết chấp tay sau hông nhàn nhã nhìn ngó khắp nơi, rất có dáng một vị du khách đang thưởng thức cảnh đẹp lại càng thấy tức mình thêm, nàng liền mở miệng châm chọc:

- Không hiểu hôm nay Giản đại gia có chuyện gì mà đối xử tốt với tên nghèo kiết xác này như thế, rõ ràng là kẻ đọc sách lại không biết từ chối lời chào cửa miệng của người ta, cũng phải thôi, đã nghèo muốn chết còn mò tới thanh lâu chơi bời, dám chắc da mặt của người nào đó phải dày lắm nhỉ?

Đã bị người ta nhận định là da mặt dày rồi thì da mặt Ninh Khuyết phải biểu hiện được độ dày tương xứng, hẳn phớt lờ ý châm chọc trong lời nói của đối phương, nhã nhặn đáp lại:

- Nếu vị công tử họ Sở kia đã mời mọc nhiệt tình như vậy thì ta thật không lẽ làm hấn thất vọng, chuyện giữa đám đàn ông với nhau ấy mà, nói thì phức tạp nhưng thực ra hết sức đơn giản.

- Rõ ràng là một thằng nhóc chưa cai sữa còn khoe khoang cái gì mà đàn ông. - Cô nữ tì nhạo báng - Được mời mấy chén rượu là may lắm rồi, không ngờ còn dám để người ta bỏ ra cả đồng tiền, người và hấn không thân cũng chẳng quen, có tư cách gì để nhận chứ?

Nghe mấy từ đàn ông thằng nhóc, Ninh Khuyết bỗng bất giác nhớ đến cảnh tượng lần đầu gặp gỡ Lý Ngự ở Vị Thành, lúc đó cô không ở trong vai công chúa mà trong vai một cô nữ tì, tối nay lại một cô nữ tì khác bàn tới chuyện này, cảnh tượng ấy vốn chẳng quá xa xăm, sao lại có cảm giác như đã trôi qua rất nhiều năm rồi?

Cô nữ tì kia đã trở về cung cấm, vô số quan lại dân chúng vì sự trở về của nàng mà vui mừng bận rộn, còn hấn, hấn cũng tới Trường An, rồi chẳng hiểu sao bỗng tìm đến thanh lâu, rồi lại chẳng hiểu sao nghe được điệu đàn tiếng nhạc vốn dành riêng để đón mừng nàng, nghĩ đến đây, hấn bèn bật cười.

- Có cái gì đáng cười cơ chứ? - Cô nữ tì cau mày trách mắng.

Ninh Khuyết nhún vai tỏ vẻ không ý kiến, hấn đang muốn nghe ngóng một số chuyện nên không muốn đấu võ mồm với nàng, làm lãng phí cơ hội hiếm hoi được tham quan khắp thanh lâu này.

Biết được địa vị của đoàn ca vũ Hồng Tụ Chiêu trong lòng đám quan lại quý tộc, hấn lơ mơ có cảm giác vị ngự sử Trương Di Kỳ kia hẳn phải đi tìm vui ở nơi này, bởi vì nơi đây đã đủ kín đáo lại đủ đẳng cấp.

Phải làm sao để thăm dò bây giờ? Giả ngu hoặc giả khờ đều không phải cách hay, Ninh Khuyết bèn bắt đầu kể lại những câu chuyện thú vị xảy ra chốn biên thành, hấn tin chắc những câu chuyện dữ dội mang đầy nét hoang dã và điên cuồng của gió và cát ấy sẽ có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với cô gái nhỏ suốt ngày sống giữa sơn phần lại thỉnh thoảng được nghe truyền kì về những tướng sĩ miền biên ải này.

Để đối phó với kiểu nhân vật nữ tì, Ninh Khuyết có cả trăm ngàn thủ đoạn khác nhau, chuyện này không liên quan gì đến nàng công chúa điện hạ trong cung cấm xa xăm kia, đơn giản bởi mấy năm gần đây bên người hấn luôn có sự hiện diện của một cô nữ tì coi nụ cười còn quý hơn bạc nén. Ngay cả nữ tì mặt lạnh cực phẩm của thế gian như Tang Tang còn bị hấn thu thập đầu vào đây - tất nhiên đây chỉ là nhận định cá nhân của hấn, còn sự thật có giống thế không phải hỏi ông trời - nói gì đến cô nữ tì của vị Giản đại gia kia, dễ hơn cả trở bàn tay.

Quả nhiên, mới đi được vài bước bên bờ suối cô nữ tì đã rạng rỡ mặt mày, bô bô kể cho Ninh Khuyết không sót một chữ về đủ loại chuyện trong nghề, hấn rốt cuộc cũng biết tại sao đoàn ca vũ còn kiêm cả nghề buôn gió bán trăng, biết cô nương nào được hoan nghênh nhất trong vô số cô nương xinh đẹp, cô nào được người ta bao rỗi, cô nào chỉ chuyên hầu hạ vị lão gia lớn nhất trong triều.

Cô nương xinh đẹp càng chịu chơi thì càng dễ dựa vào sự xinh đẹp để kiếm tiền, bởi vì phương pháp này rất nhàn nhã nên tỷ lệ các cô chấp nhận sử dụng nó cũng hết sức ngất ngưỡng, phải biết rằng các hoa khôi của Hồng Tụ Chiêu sau khi ra ngoài xác suất về làm thiếp của quan lớn quý tộc các nước gần như trăm phần trăm, trước thì dễ kiếm tiền, sau thì có chỗ tốt để gửi thân, ai mà không thích?

Năm xưa, khi Giản đại gia lập ra Hồng Tụ Chiêu vốn cũng muốn hành nghề ca múa hoàn toàn trong sạch, nhưng trong một thế giới mà đàn ông có toàn quyền quyết định, những cô gái chỉ được người ta hết sức trọng vọng ngoài mặt ấy chống sao nổi áp lực của vương công quý tộc thậm chí là hoàng thất các nước? Vì vậy, cuối cùng nàng đành khuất phục trước hiện thực, thậm chí còn bắt đầu chủ động đón nhận nó.

Bên suối, những bông hoa đang kì nở rộ, ánh sao rơi xuống dòng nước chảy bị sóng đánh tan thành trăm ngàn mảnh vụn, thế giới phía sau bức tường vôi trắng thanh tịnh nên thơ, Ninh Khuyết chấp tay dạo dưới bầu trời sao cũng rất có dáng của một nhà thơ, nhưng nhìn cảnh vật thanh tịnh đó, tâm trạng hẳn không thật thoải mái.

Thiếu niên nho nhỏ, không nên và không thể có phiến muộn.

Ninh Khuyết ngẫm nghĩ mấy câu của cô nữ tì một lát rồi lắc lắc đầu quăng sạch tâm tình xuống dòng nước, hẳn lại nhàn tản dạo chơi dọc bờ suối, thỉnh thoảng gặp một cô nương xinh đẹp trên đường liền nghiêng người lịch sự nhường bước, tỏ ra hết sức có phong độ.

Như trước đây đã nói, gã thư sinh mới có mười lăm mười sáu tuổi đã muốn thể hiện sự chín chắn và phong độ của bản thân thật khiến người ta cảm thấy khôi hài, cũng may khôi hài đi kèm xấu xí khiến người ta ghét bỏ nhưng khôi hài đi kèm với non nớt dễ thương thì lại hóa đáng yêu.

Sau khi vào thành Trường An, phương diện tắm rửa thuận lợi hơn nhiều so với hồi ở Vị Thành, đám tóc bẩn thủ quẩn bết dính dầu mỡ của Ninh Khuyết đã được đôi bàn tay nhỏ bé của Tang Tang hô biến thành óng ả bóng mượt, phối hợp với khuôn mặt tuy không đẹp trai cho lắm nhưng cũng sạch sẽ, tự nhiên biến thành sáng sủa dễ coi.

Đặc biệt món mì chua cay của hàng rong đầu ngõ bốn mươi bảy kia thực sự quá ngon, mùi vị của những miếng thịt bò thái mỏng trong bát hết sức mê người khiến mấy ngày gần đây hẳn và Tang tang đều sắm vai khách hàng trung thành, ăn nhiều nên béo ra không ít, nhìn bộ dạng Ninh Khuyết bây giờ vừa vô hại vừa đáng yêu, rất dễ khiến người ta nảy sinh cảm tình.

Mấy cô nương được lịch sự nhường đường đều tò mò quay lại quan sát, nhìn mặt hẳn đã ưa thích mấy phần, đến khi phát hiện ra hẳn là tên thiếu niên bị trêu chọc mới đi vào thanh lâu ai nấy đều che miệng cười hi hi, các cô ở đây dù gặp không ít chuyện kì quái nhưng Giản đại gia sai người dẫn một thiếu niên đi ngắm cảnh thì đúng là mới xảy ra lần đầu, họ lập tức vây kín lấy Ninh Khuyết, không chịu cho hẳn rời đi. Truyện “Tướng Dạ ”

Chỉ chốc lát, cô nữ tì đã bị đẩy bật ra khỏi vòng oanh oanh yến yến, nàng bực tức nhòm vào trong, tâm lý tràn ngập cảm giác thất bại do bị đám chị cả cướp mất món đồ chơi ưa thích, lại nhớ mấy câu của Giản đại gia, tức thì rống lên như hổ cái:

- Đừng có làm hỏng đứa trẻ nhà người ta nữa, gã thiếu niên này là người đọc sách sắp thi vào thư viện đấy, hơn nữa còn là... Thôi mặc kệ, các người có cho người ta được đồng lì xì nào không hả? Tản đi hết cho ta mau!

- Ôi, ôi, ôi, xem Tiểu Thảo nhà chúng ta cuống lên rồi kia, bọn chị chỉ thấy cậu em này hay hay mắt nên mới đùa một lúc thôi, bé con việc gì phải nóng thế? Ấy, hóa ra còn là tài tử sắp thi vào thư viện cơ đấy, vậy thì càng phải nhìn cho kĩ rồi!

Một giọng nói vừa nhanh vừa khàn nhẹ vang lên, vòng vây của các cô nương chợt giãn ra, một cô gái xinh đẹp lóa mắt uyển chuyển đi tới, nàng độ đôi mươi, vóc người hết sức đầy đặn, cánh tay vòng eo có thể nói là tròn trịa nõn nà, bước chân lại nhẹ nhàng như thể lướt được trên mặt nước.

Nàng sở hữu khuôn mặt nhỏ nhắn trời cho, nó khiến người ta hoàn toàn quên đi đồng thịt tương đối dư thừa trên thân, căn bản không có cảm giác của vẻ đẹp mập mạp béo tốt mà lại thanh tú ngọc ngà đầy kì diệu.

Vừa thấy cô gái này, đôi mắt Ninh Khuyết tức thì sáng rực, hẳn muốn hét lên thật lớn: chính là nàng

234. Q.1 - Chương 41: Thủy Châu Nhi Nóng Bỏng

Trong mắt đám cô nương và vị nữ tì được gọi là Tiểu Thảo kia, rõ ràng Ninh Khuyết đang bị cô nương đẩy đà kia làm điên đảo thần hồn, biến thành một chú ngỗng choai ngu ngốc đứng đực một chỗ. Cô nữ tì càng thấy không vui, nằng hằm hằm nhìn cô nương đẩy đà mà vô cùng xinh đẹp đó, nói:

- Thủy Châu Nhi, đây là lời của mợ lớn, lẽ nào cô định cãi lại?

Thủy Châu Nhi đang là cô nương hồng bài của Hồng Tụ Chiêu, dù suốt hai năm nay nàng không hề tham gia cuộc thi chọn hoa khôi nào nhưng chỉ dựa vào khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú và da thịt mềm mại mát rượi như nước suối thì đuối khách đi còn không hết. Tuy vậy, nàng vẫn không có cái gan phản kháng mệnh lệnh của Giản đại gia, nàng hơi đảo tròn mắt rồi cười hi hi bước tới nắm tay Ninh Khuyết: Truyện “Tướng Dạ ”

- Nếu là quy củ do mợ lớn đặt ra ta nào dám không nghe, nhưng cậu bé này ta vừa nhìn đã thấy thích rồi, tỷ tỷ thích nhất là được ngắm vẻ xấu hổ dễ thương của trẻ con, nào, cùng đi chơi với tỷ tỷ một lát, nhé?

Ninh Khuyết tất nhiên không phản đối, để mặc nàng kéo tay mình men theo dòng suối xuyên qua khóm hoa đến một tiểu viện, đám cô nương phía sau chỉ xì xào bàn tán chứ không có ý ngăn cản, chỉ có cô nữ tì vẫn hô với theo: Truyện “Tướng Dạ ”

- Mợ lớn nói không cô nào được phép tính chuyện “làm ăn” với hần!

- Hả, có cả chuyện đó sao?

Ninh Khuyết giật mình quay đầu lại hỏi, hần thềm nghĩ với địa vị của Giản đại gia trong giới buôn gió bán trắng mà truyền lời này ra ngoài thì trong tương lai hết đường kiếm gái trong thanh lâu khắp thành Trường An rồi, biết làm sao bây giờ?

Cô nữ tì Tiểu Thảo đắc ý nhìn hần, nói:

- Hàm ý của mợ lớn chẳng phải là thế à?

Ninh Khuyết không biết nói gì, trong lòng khâm phục sử sách quả nhiên vẫn viết toàn sự thật, hoàng đế không đáng sợ, thái giám chuyên giả truyền thánh chỉ mới đáng sợ nhất, nghĩ đến sự nghiệp tiến lên đàn ông trong tương lai của mình, hần chỉ muốn khóc rống lên một trận, nỗi đau khổ này biết bày tỏ cùng ai đây, nhưng dù thế nào trước mắt hần vẫn phải theo cô nương Thủy Châu Nhi đi chơi cái đã.

Sau khi vào tiểu viện cũng không có câu chuyện ướm át nào xảy ra, Thủy Châu Nhi ngồi khoan chân trên giường, sai nha hoàn đem trái cây đồ ăn tới rồi vồn vã bắt chuyện với Ninh Khuyết, nàng không hề hỏi tại sao Ninh Khuyết quen Giản đại gia mà chỉ hỏi hần những sự việc ở biên giới.

Gì chứ loại chuyện này là sở trường của Ninh Khuyết rồi, quán rượu ở Vị Thành, sòng bạc trong quân doanh đều là nơi tôi luyện công phu miệng lưỡi của hần, là sân đấu cực tốt để rèn bản lĩnh phân tích câu chữ, quan sát sắc mặt. Tối nay, trước đầu Giản đại gia, sau đánh nữ tì, giờ đối mặt kỹ nữ hồng bài của thành Trường An, hần chưa hề khiếp chiến, vừa ăn trái cây vừa nói thao thao hết sức tự nhiên hệt như ở nhà mình. Truyện “Tướng Dạ ”

Nói chuyện phiếm tức là nói toàn chuyện tào lao, lời của Ninh Khuyết cứ vào tai này rồi chui ra bên tai kia Thủy Châu Nhi, đến khi đĩa hạt dưa bị nàng cắn với một nửa thì đề tài đã học tốc phi ngựa từ Vị Thành về Trường An, nội dung cũng chuyển từ con gái người man có xinh đẹp lắm không quay sang khách hàng của Hồng Tụ Chiêu là những loại người gì, tính tình ai hay ghen tuông nhất, bà vợ của ông nào nhiều máu Hoạn Thư nhất.

Hành vi xoi mói bàn luận về đời tư của khách hàng có lẽ khá vi phạm đạo đức nghề nghiệp, nhưng nói thật thì ngoài cầm kì thi họa ca vũ, đây là thú giải trí hiếm hoi của các cô nương thanh lâu nên Thủy Châu Nhi vẫn hồn nhiên thao thao bắt tuyệt, càng nói càng hăng.

Ninh Khuyết cúi đầu khều khều trái cây trong khay ra bộ chẳng thèm để tâm, lâu lâu lại tùy tiện hỏi một câu đáp một câu, nhưng thực ra đôi tai hần đang động lên hết cỡ, trong đầu không ngừng sàng lọc những cái tên ngẫu nhiên được nhắc đến, đột nhiên bàn tay của hần cứng lại.

- Từ trước đến giờ ta thật chưa thấy ai sợ vợ đến thế cả, làm quan tứ phẩm ngũ phẩm mà mỗi lần mò đến thanh lâu chơi bởi lại phải cải trang, mà lão vô dụng gần chết, hết xí quách rồi, được mỗi cái miệng, thật không hổ là Ngự Sử đại nhân dùng miệng thép hòa tan thạch nữ...

Không ngờ đường đường cái miệng có gang có thép của Ngự Sử đại nhân lại được đám kỹ nữ đánh giá như vậy, Ninh Khuyết chợt nhớ đến vẻ mặt đầy thỏa mãn của mấy cô hầu thiếp của Trương Di Kỳ ngoài cổng phủ họ Trương, trong đầu tức thì hiện lên cảnh tượng vị Ngự Sử tóc bạc cúi đầu hì hục cả ngày giữa hai chân nàng thiếp phốp pháp, khổ cực vạn phần, hấn suýt nữa phun hết trái cây trong miệng vào Thủy Châu Nhi, miệng ho sặc sụa.

Thủy Châu Nhi nói hết câu mới nhận ra mình lỡ mồm, vốn hi vọng gã thiếu niên này nhỏ tuổi ngây thơ không hiểu ẩn ý trong đó, nhưng thấy phản ứng khoa trương của hắn liền biết là hi vọng hão rồi, nàng cảm thấy hết sức bối rối, giả đồ tức giận đấm một cái vào ngực hắn, đỏ mặt nói:

- Ở biên thành hàng ngày các người bàn chuyện thối tha gì mà ngay cả một thằng nhóc như người cũng biết...biết...

Cười đùa thêm một lát nữa thì cô nha hoàn đi tới thì thắm vào tai Thủy Châu Nhi điều gì đó, Ninh Khuyết đưa mắt nhìn ra ngoài thấy trời càng lúc càng tối đen, biết là đến lúc nên về rồi, hắn bèn đứng dậy chân thành thi lễ, nói lời từ biệt.

Thủy Châu Nhi nhếch miệng nghĩ ngợi một lát rồi mò chiếc hộp từ trong chăn ra, lấy một nén bạc đưa cho hắn, vừa cười vừa nói:

- Đây không phải là tiền lì xì gì cả, nhưng người hàn huyền với ta lâu như vậy cũng không thể chỉ trò chuyện phí công, đừng hiểu lầm ý ta, cũng đừng coi khinh ta nhé, không biết tại sao lúc nói chuyện với người ta thấy vui lắm.

Ninh Khuyết thầm nghĩ đó là chuyện tất nhiên rồi, cô nói chuyện với khách làng chơi thì toàn nói phong tình trăng gió, sao có thể thoải mái bằng nửa nằm nửa ngồi trên giường, nói dăm ba câu lại văng tục một câu, nhưng thực ra hắn cũng rất thích Thủy Châu Nhi, thích cách ăn nói hoạt bát, thích khuôn mặt thanh tú, thích thân hình đầy đặn mà mềm mại như nước của nàng nên không từ chối, đưa tay nhận luôn nén bạc rồi nói:

- Tỷ tỷ cứ coi đây là quà gặp mặt cho ta là được rồi.

Nghe vậy, đôi mắt của Thủy Châu Nhi sáng lên, nàng bước tới phía trước kéo luôn hắn vào lòng rồi xoa xoa đầu, vui vẻ nói:

- Tuy không biết tại sao mợ lớn muốn gặp người, nhưng hễ khi nào rồi rãi nhớ đến chơi với ta nhé.

Nàng làm nghề buôn phấn bán hương còn Ninh Khuyết là người đọc sách, ở tiểu viện trong thanh lâu họ có thể thoải mái ngồi đối mặt nói chuyện nhưng đến nơi khác lại là người thuộc hai thế giới khác nhau, nay được hắn gọi hai tiếng tỷ tỷ tất nhiên hết sức hài lòng, nhưng nàng không vội vấp nhận ngay cậu em trai này, nữ giới trong thành Trường An, cho dù là một kỹ nữ cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

.....

Trở lại cửa hiệu ở ngõ bốn mươi bảy, Tang Tang chỉ thông báo qua loa chiều nay có hai người khách đến hỏi ông chủ có nhà hay không, Ninh Khuyết cũng không để tâm, hấn sai nàng đun nước rửa chân rồi đi ngủ.

Đèn đã tắt hết, trong nhà tối om như mực, Ninh Khuyết vẫn ôm lấy đôi bàn chân nhỏ nhắn như mọi ngày, trong đầu nhớ lại những điều nhìn thấy nghe thấy ở Hồng Tự Chiêu, trước nghĩ đến chuyện của Ngự Sử Trương Di Kỳ, sau lại bị hình ảnh khuôn mặt dù hờn dù giận vẫn hết sức xinh đẹp hút hồn của Thủy Châu Nhi choán hết tâm hồn, còn cả thân hình non mềm dịu mát như nước suối, nhất là khi hắn bị nàng kéo vào trong lòng, cảm giác khuôn mặt tiếp xúc với một khối đầy đặn co giãn thoang thoang hương thơm cứ động lại không cách nào xua đi được.

Nghĩ đến đây, Ninh Khuyết bỗng thấy nóng bức khác thường, nhớ đến đôi chân Tang Tang trong lòng lại càng nóng hơn, mà khi đầu gối đụng vào cái nơi hiện nay còn gây gò nhỏ nhắn nhưng sau này chắc chắn sẽ đầy đặn tròn căng, trong chăn bỗng biến thành nóng như có lửa.

Con người sẽ phải lớn lên, phải trưởng thành, nếu cứ giữ nguyên tình trạng hiện nay thì thật không ổn, hồngбет mắt, Ninh Khuyết xúc chần ngồi dậy, nhìn cô bé bị hấn đánh thức theo, vừa cười vừa nói:

- Trường An ấm sớm hơn so với biên giới, xem ra sắp phải chia giường ngủ rồi.

Tang Tang dụi mắt, âm ừ trả lời:

- Chắc ở đây không có giường lò nên ta thấy còn lạnh hơn hồi ở nhà cũ

235. Q.1 - Chương 42: Ngự Sử Trương Di Kỳ Hồi Hận.

Vì sự nghiệp cao cả điều tra ngự sử Trương Di Kỳ lúc nào tới thanh lâu, vào thanh lâu xong đến chỗ cô nương nào, thời điểm nào thì ra về, suốt mấy ngày liền Ninh Khuyết đều lê la trong Hồng Tự Chiếu, nhưng để che mắt người khác, tránh lưu lại manh mối, đại bộ phận thời gian hấn chỉ chơi bởi đùa cợt.

Hấn và Thủy Châu Nhi ngày càng thân thiết, ngay cả những cô nương khác và đám sai vặt cũng quen với sự có mặt của hấn, họ đều biết tên thư sinh nghèo kiết xác này được Giản đại gia đối xử đặc biệt nên không ai dám có ý kiến gì.

Tuy bị Tiểu Thảo giả truyền thánh chỉ mà Ninh Khuyết không cách nào biến thành đàn ông, chỉ được cầm tay ôm ấp giả bộ với đám cô nương, đỡ hấn khoản tiền chơi gái, nhưng dù sao, da mặt hấn có dày mấy đi nữa thì thỉnh thoảng cũng phải thưởng cho đám nữ tì, sai vặt mấy đồng, và thế là mấy ngày sau, trước sự giảm sút kịch liệt của ngân quỹ cửa hàng, Tang Tang đã sinh nghi.

Buổi tối trở về, đối mặt với sự chất vấn của cô thị nữ nhỏ, Ninh Khuyết tỏ ra hết sức hợp tác và thành khẩn, hấn kể lại tất cả những việc mình đã làm mấy ngày nay, đồng thời nói thêm:

- Không thể không đóng vai khách quen, nếu ngày sau trong thanh lâu xảy ra chuyện gì đó thì quan phủ mới không tập chung sự nghi ngờ lên người ta, ngược lại, nếu ta vừa tới lần đầu mà lão ngự sử kia bỗng lần đùng ra chết thì nha môn không tới công đầu ta mới là chuyện lạ.

Rồi hấn cười, nói tiếp:

- Khi mọi chuyện xong xuôi tất nhiên không cần tới đó nữa nên tất nhiên cũng không phải bỏ thêm tiền.

- Sao ta thấy giọng điệu của thiếu gia có vẻ tiếc rẻ lắm thì phải. - Tang Tang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hấn - Mà sau khi ngự sử đại nhân chết, nếu người không tới thanh lâu nữa chẳng phải người ta càng nghi ngờ sao?

Ninh Khuyết giật mình nhận ra kế hoạch của mình đúng là có sơ hở, nhưng hấn không chán nản mà còn vui mừng, xoa xoa đầu nàng, nói:

- Nếu quả như vậy thì ngày sau đành tới đó thêm vài lần, người xem chúng ta còn bao nhiêu tiền?

Tang Tang gật đầu quay người định đi làm công việc mà làm yêu thích nhất - đếm tiền, bỗng Ninh Khuyết nhớ ra một chuyện vội kéo nàng lại rồi móc trong người ra một hộp son phấn, do dự một lúc mới nói:

- Đây là đồ mà cô nương Thủy Châu Nhi trong thanh lâu gửi tặng, nàng... cũng không tệ lắm.

Thực ra để có hộp phấn này hấn phải chia bộ mặt dễ thương nhất của mình ra xin xỏ Thủy Châu Nhi, xin về để vỗ yên Tang Tang, còn tại sao hấn phải kèm thêm câu đánh giá không tệ lắm là do sợ nàng khinh thường thân phận của các cô kĩ nữ nên khinh luôn đồ vật của họ.

Tang Tang lập tức chìa tay nhận lấy, khuôn mặt đen đúa tràn ngập niềm vui, đôi mắt lá liễu cười tít lại, nào đâu thấy cái gì có tên khinh ghét, nàng nói:

- Trước giờ vẫn nghe nói các cô nương trong thanh lâu đều có bí quyết làm đẹp độc đáo của riêng mình, thậm chí còn tốt hơn đồ của Trần Cẩm Ký nữa.

- Thích chứ? - Ninh Khuyết tìm tìm nhìn nàng.

Hai tay Tang Tang ôm khư khư lấy chiếc hộp, nàng dẩu môi nhìn hấn không chịu đáp, nhưng nét mặt đã sớm bán đứng chủ nhân.

Dem cất chiếc hộp cùng chỗ hộp son phấn vừa mua ở Trầm Cẩm Kỳ mấy hôm trước xong, Tang Tang bưng chậu nước nóng tới cẩn thận rửa chân cho Ninh Khuyết, rũ sạch chăn chiếu rồi cởi áo ngoài chui lên giường, miệng lẩm bẩm mấy câu đại loại không được ôm chân thấy lạnh thật.

Đêm dần khuya, tiếng mõ cầm canh văng vẳng đầu đây, Tang Tang nằm một lúc vẫn chưa ngủ được, đôi mắt trong bóng đêm sáng ngời như hai viên ngọc đen, nằng ngự ngẩng nhìn lên nóc nhà rồi bỗng mở miệng:

- Thiếu gia, vị ngự sử đại nhân kia chừng nào mới tới thanh lâu?

Ninh Khuyết cũng im lặng rất lâu mới đáp:

- Ngày mai.

Tang Tang không biết việc săn bắn trong thành Trường An còn nguy hiểm gấp vạn phần săn bắn trên thảo nguyên nên chẳng hề lo lắng đến an nguy của thiếu gia, ngược lại chỉ quan tâm đến mấy thứ vợ vẫn khác, nằng đưa tay túm chặt mép chăn, cúi đầu nhìn về phía bên kia giường, hỏi:

- Thiếu gia, nếu ngày mai vị ngự sử đại nhân kia chắc chắn phải chết, trước khi lão chết thiếu gia nên nói điều gì đó chứ?

- Phải. - Ninh Khuyết nhíu mày - Đối với loại chuyện báo thù rửa hận này, trước khi đối phương chết mà không cho hắn biết nguyên nhân vì sao phải chết thì không ổn lắm.

- Vậy hãy nói cho lão biết.

- Vì người làm chuyện xấu nên ta phải thay mặt ông trời tiêu diệt người? Nói như vậy có đơn giản và thiếu trang trọng quá không? Còn cách nói nào tương đối nghiêm trang hoành tráng hoặc kịch tính hơn không?

Tang Tang cau mày nghĩ ngợi, nỗ lực tìm cách giải quyết vấn đề, một lúc sau mới gật đầu một cái thật mạnh ra chiều tâm đắc:

- Thiếu gia, làm thơ đi.

- Thơ? Ta đâu có rành mấy thứ đó?

- Để ta viết một bài, thế nào?

- Được.

Tang Tang nghiêm túc đọc vài câu vừa nặn được, Ninh Khuyết cũng nghiêm túc lắng nghe và nghiêm túc nghiền ngẫm, một lát sau mới chân thành nói:

- Quả thật cô làm thơ giỏi hơn ta.

.....

Là ngự sử thuộc Ngự Sử đài của đế quốc Đại Đường, hàm tòng lục phẩm, phụ trách giám sát trăm quan, đàn hặc kẻ có tội, tước vị tuy không cao nhưng quyền lực không nhỏ, lẽ ra ai được ngồi trên chiếc ghế đó cũng thấy hết sức thỏa mãn, nhưng Trương Di Kỳ lại chưa từng thỏa mãn, bởi lẽ mười ba năm trước lão đã leo tới ngự sử giám sát, đường làm quan rộng thênh thang, ai ngờ qua bao nhiêu năm gian khổ phấn đấu, đến bây giờ vẫn còn là một gã ngự sử vô dụng, có tiếng mà không có miếng.

Nhưng lão không dám oán giận, bởi chính lão biết rất rõ nguyên nhân vì đâu mà con đường làm quan của mình bỗng nhiên tắc trở như vậy - năm xưa sau khi kết luận vụ án Tuyên Uy tướng quân Lâm Quang Viễn, tốc độ thăng tiến của lão liền chậm hẳn, mà bảy năm trước vụ án giết sạch một thôn gần biên giới nước Yên được thẩm tra xong, lão được thăng từ chủ bộ Ngự Sử đài lên ngự sử theo hầu, đó là lần thăng quan cuối cùng.

Vì thân vương điện hạ và tướng quân Hạ Hầu mà lão đã nỗ lực hết mình, lẽ nào lại được trả công như vậy? Nếu bảo hai nhân vật lớn đó muốn giấu nhẹm sự việc xấu xa mờ ám năm xưa, vậy nhất định họ phải tìm mọi cách giết lão chứ không đời nào để lão sống lay lắt ở Ngự Sử đài, chẳng lẽ họ không sợ lão mang lòng oán hận rồi tung hô hết sự thật ra cho thiên hạ biết?

Để ngấm ra nguyên nhân vì đâu con đường làm quan tắc nghẽn một cách bất thường, Trương Di Kỳ đã khổ sở suy nghĩ suốt hai năm, bốn năm trước lão đột nhiên bình tĩnh, lúc đó mồ hôi ướt đầm toàn thân.

Có thể đẩy một vị Ngự Sử đang lúc chói sáng nhất rơi xuống vực sâu, có thể nhẹ nhàng chặt đứt con đường lên trời thênh thang mà thân vương điện hạ và tướng quân Hạ Hầu dày công chuẩn bị cho lão đồng thời không để lại dấu vết can thiệp nào, khắp thiên hạ Đại Đường này chỉ có một người làm nổi - hoàng đế bệ hạ.

Trong mắt người đời, vị hoàng đế Đại Đường tuy không thể gọi là hôn ám nhưng so với các đời tổ tông quả thật có phần dè dặt nhu nhược.

Nguyên nhân của nhận định đó cũng khá hoang đường, bằng cứ rõ ràng nhất mà người trong thiên hạ nhất trí đưa ra chính là: từ khi bệ hạ đăng cơ, đế quốc không còn chỉ biết dùng các biện pháp thô bạo vô lễ đối phó với các quốc gia xung quanh mà bắt đầu dùng chữ lý để nói chuyện.

Tuy chữ lý lớn nhất vẫn nằm trong tay Đại Đường, nhưng nói thế nào thì nói, trong mắt đám dê béo và con tin, một kẻ cướp chịu giảng đạo lý vẫn là một kẻ cướp dễ thương.

Chỉ Trương Di Kỳ và tuyệt đại đa số quan viên trong triều biết vị hoàng đế bệ hạ của họ chưa bao giờ là người dè dặt nhu nhược.

Vấn đề của bệ hạ chỉ ở chỗ ngài yêu thích văn thơ thư pháp từ nhỏ, dưới tấm long bào ẩn chứa trái tim đầy chất thư sinh, do đó tính tình có phần lười biếng khoan dung.

Nhưng chung quy, bệ hạ vẫn mang họ Lý, vẫn mang trong mình dòng máu bạo ngược và kiêu ngạo của hoàng gia Đại Đường, nếu có kẻ dám chạm đến vẩy ngược của ngài, vẩy hấn sẽ biết thế nào là cơn lôi đình của bậc đế vương.

Cả vụ Tuyên Uy tướng quân phản quốc và vụ thẩm sát ở biên giới nước Yên đều được làm sạch sẽ, những điểm đáng nghi đều bị xóa bỏ, nhân chứng vật chứng không còn một mống, nhưng bệ hạ không hề tin tưởng kết quả điều tra của đám quần thần, ngài chỉ không có bằng chứng thôi, vì thế, tuy lúc ngồi trên ngài rỗng bệ hạ cũng lười chẳng muốn lật lại những bản án đã phủ đầy bụi đó, nhưng đám quan viên khiến ngài nảy sinh lòng nghi ngờ thì cả đời này đừng mong thăng tiến.

Thân vương điện hạ là đứa em trai nhỏ mà bệ hạ hết sức thương yêu, Hạ Hầu là đại tướng mà bệ hạ ưa thích, bệ hạ có thể tạm tha thứ cho họ, nhưng một gã ngự sử như Trương Di Kỳ lão thì có tư cách gì?

236. Q.1 - Chương 43: Ngự Sử Trương Di Kỳ Vào Rọ

Nghĩ thông rồi, lòng Trương Di Kỳ gần như chết lặng, lão ngay lập tức buông bỏ ý định leo trèo luôn cúi trong chốn quan trường, một lòng một dạ hưởng thụ lạc thú cuộc đời, thậm chí dám không để ý sắc mặt vợ dũ trong nhà cưới về liền lúc mấy cô hầu thiếp, rồi cách một đoạn thời gian lại vào trong thành Trường An, đến tòa thanh lâu trú danh vùng vẫy một phen cho thỏa.

Chỉ có điều cuộc sống chơi gió thưởng trăng, chén rượu túi hoa mơ màng vẫn cần tiền bạc và chức quan làm bệ đỡ nên Trương Di Kỳ không muốn bị người khác nắm được thóp, loại chuyện ngự sử đi chơi gái này bảo to thì là to, bảo nhỏ thì là nhỏ, nhưng đó là ưu đãi dành cho những ông quan khác, còn với lão, nếu bị vị hoàng đế trong cung cấm kia phát hiện thì ông ta chắc chắn sẽ ném bệ hạ trở lại mặt đất không thương tiếc đồng thời còn tặng kèm thêm vài cái đập. Cũng vì thế, mỗi lần ngự sử đại nhân rời phủ tìm vui là một lần nhìn trước ngó sau, cẩn thận từng li từng tí, y hệt một tên ăn trộm.

Không phải nói quá, Trương Di Kỳ chắc chắn là vị quan đi chơi thanh lâu cẩn thận nhất trong thành Trường An, cũng là người khó nắm được hành tung nhất, thế nên Trác Nhĩ đến chết vẫn không tra được nơi lão thường lui tới, Ninh Khuyết cũng vì đó tiêu tốn mất mấy ngày và không ít tiền bạc.

Một cỗ xe ngựa dừng lại ngoài cửa lách Hồng Tự Chiêu, ngự sử Trương Di Kỳ trong bộ dáng được cải trang thành một phú ông xuống xe khệnh khạng bước vào, lão phất phất tay về phía sau, đám hộ vệ tùy tùng đã thành thói quen liền tự tản ra đi tìm quán cơm trong ngõ ngòi chờ đợi.

Trương Di Kỳ vào trong liền bảo gã dẫn đường ly khai, lão nhằm hướng con đường đá ven suối lấp ló phía sau bức tường trúc xanh rì bước tới, đến lúc này, ngự sử oai phong đã hoàn toàn chuyển hóa thành khách quen chơi gái, vẻ mặt yêu nước thương dân đã mất tăm mất tích, chuyển ngay thành một bộ mặt sung sướng khoái trá.

Do quá thuộc đường đi nước bước nên tất nhiên lão không cần người dẫn đường, thêm nữa lão cũng sợ bị người khác thấy, phía sau Hồng Tụ Chiêu đều là những tiểu viện nằm biệt lập, cực kì riêng tư kín đáo, hơn nữa mỗi lần tới chơi Trương Di Kỳ đều hẹn trước, tránh gặp phải cảnh khó xử hai con ngựa đực cùng mò ăn một cái máng.

Về vấn đề an toàn lão lại càng không quan tâm, công tác trị an của thành Trường An trước nay đều tốt vô cùng, ngoại trừ mấy gã ngu ngốc thỉnh thoảng rưng mở chơi trò cật tay áo quyết đấu, ba khu vực bắc, tây, nam trong thành hiếm khi xảy ra án mạng, mà tòa thanh lâu Hồng Tụ Chiêu càng không kể nào dám đến gây sự.

Ai chẳng biết sau lưng ông chủ Hồng Tụ Chiêu có chỗ dựa là phủ Trường An, mà cái bóng sau lưng vị Giản đại gia còn khổng lồ hơn, chính là hoàng hậu nương nương dưới một người trên vạn người, tuy tử công chúa đã trở về từ thảo nguyên nhưng ngoại trừ nàng thì kẻ nào có gan giỡn mặt với Giản đại gia?

Vị Giản đại gia này khiến người ta khó mà đo được sự nông sâu, sau khi bị tiên đế ép buộc rời khỏi Nam Tấn về đây liền lập lên danh tiếng đoàn ca vũ đệ nhất thiên hạ cho Hồng Tụ Chiêu, mấy năm nay nàng lại một tay dạy dỗ ra vô số hoa khôi, mạnh mẽ đoạt lấy quá nửa ánh hào quang của giới buôn gió bán trăng trong thiên hạ, mà điều khiến Trương Di Kỳ khâm phục nhất ở nàng là một nhân vật tú bà từ đầu tới chân lại có thể thoải mái ra vào cung cấm, thậm chí người ta còn đồn đại nàng và hoàng hậu nương nương lúc gặp mặt luôn gọi chị xưng em!

Mãi miết bước đi trên con đường lát đá, Trương Di Kỳ càng lúc càng tới gần tiểu viện, trong đầu không ngừng hiện lên những truyền kỳ về Giản đại gia, lão thầm nghĩ nếu kẻ nào nhận được sự tán thưởng của người đàn bà đó ắt hẳn đường làm quan phải vô cùng thuận buồm xuôi gió, thực ra nếu không phải lão có thân phận quá nhạy cảm với hoàng cung chỉ sợ đã nhào tới làm quen từ lâu rồi.

Ngự sử đại nhân không thể ngờ được chỉ vài ngày trước đó, một gã thiếu niên mới tới Trường An chẳng được mấy bữa đã bất ngờ lọt vào mắt Giản đại gia rồi, tuy quá sớm để nói xem trọng tán thưởng nhưng ít ra cũng kết được một mối duyên, lão càng không thể ngờ gã thiếu niên đó đang ngồi tựa lưng vào lan can tầng ba một tòa lầu, nửa cười nửa không nhìn theo bóng lưng mình.

Xem xét qua kế hoạch một lần thấy có vẻ không làm liên lụy gì đến Thủy Châu Nhi, nhưng để đảm bảo hơn, lúc chiều tàn sau khi tới Hồng Tụ Chiêu Ninh Khuyết không tới la cà ở tiểu viện của nàng như mấy ngày trước mà lên lầu tìm cô nữ tì Tiểu Thảo nói chuyện phiếm khiến cô nàng hết sức kinh ngạc, vừa mừng thầm vừa xấu hổ trên chọc hần phải chằng hôm nay đi nhầm chỗ rồi.

Trương Di Kỳ qua cửa lách chưa được một khắc Ninh Khuyết đã phát hiện ra lão, bỏ công mấy ngày liền theo đuôi vị ngự sử đại nhân này thì có lý gì mà không nhớ được bóng lưng ấy, hần im lìm tựa vào lan can mỉm cười nhìn bóng lão khuất hần sau rặng trúc. Để tránh liên lụy đến Thủy Châu Nhi, lúc này ngay cả sân hần cũng không buồn đi xuống nên tất nhiên không chọn ra tay trong tiểu viện của nàng.

- Thôi, để lão già nhà người hưởng thụ sự sung sướng một lần cuối cùng trong đời.

Ninh Khuyết nhìn theo Trương Di Kỳ, chợt nhớ đến câu nói hớ của Thủy Châu Nhi hôm nào, trong đầu bỗng tưởng tượng ra bộ dạng kì quái sắp tới của ông ngự sử già, hần rùng mình gai gai miệng, thì thầm nói:

- Phải nói chính xác là cho lão cơ hội cuối cùng hầu hạ cô ấy chứ nhỉ?

Cô nữ tì Tiểu Thảo phải chăm sóc Giản đại gia nên rất bận rộn, nàng nhận lấy hộp mứt quả từ tay Ninh Khuyết, mỉm cười ngọt ngào với hần rồi xuống lầu, Ninh Khuyết cũng cười cười, hần đứng yên bên lan can ngắm ánh tà dương đang nhạt dần, ngắm dãy tường vôi trắng chết tiệt chạy dài trước mắt.

Nhắm tính thời gian có lẽ đã đến lúc, hần thành thạo đi tới cầu thang hậu rồi ra đến cửa lách, thấy cỗ xe ngựa gấn phù hiệu đứng sẵn ở đó, hần thần nhiên tới gần, đưa bàn tay ấn lên một chỗ trên cang xe.

Con ngựa cột đằng trước cổ xe nghi hoặc quay đầu nhìn hẳn, mũi phát ra tiếng phì phì, Ninh Khuyết sinh hoạt tại Vị Thành đã nhiều năm, thường xuyên tiến sâu vào thảo nguyên cướp bóc nên quen thuộc tập tính của loài ngựa còn hơn cả lòng bàn tay, hẳn vỗ vỗ lên mông con ngựa mấy cái tức thì nó ngoan ngoãn hẳn lại, móng guốc thoải mái gõ gõ lên mặt đất.

Tiệm cơm bên kia, một gã hộ vệ thoáng liếc qua, thấy không có ai lại cầm đầu xử lý đồng đồ ăn đã vơi gần hết trên bàn.

.....

Trong tiểu viện có thùng tắm bằng gỗ chuyên dụng nhưng Trương Di Kỳ mỗi khi hành sự xong, dưới sự ảnh hưởng của cảm xúc tự ti phức tạp nào đó đều tới phòng tắm nằm cạnh cửa lách, được xoa bóp lưng giúp lão khôi phục một ít thể lực, căn phòng tách biệt cũng giúp lão có cảm giác an toàn, mà ra cửa lên xe trở về lại càng thuận tiện.

Cũng như mọi lần, lúc này ngự sử đại nhân đang nằm dài trên chiếc giường nhỏ lót vải bông, dưới thân quần độc chiếc khổ lụa, chờ đợi người phụ nữ chuyên xoa bóp tới.

Mỗi lần xoa bóp đều phải dùng muối tinh, sữa bò, tinh dầu nên cần một chút thời gian chuẩn bị, Trương Di Kỳ quen rồi nên không có gì phàn nàn, có điều trong lúc chờ đợi lão lại không nhịn được nhớ tới cảnh tượng ướt át trong tiểu viện lúc này, nhớ tới thịt da tuyệt diệu trên thân Thủy Châu Nhi, bụng dưới liên nóng rực lên, lạ chỗ trên mặt lão lại đầy nét bực bội oán trách.

Hôm nay cô nương Thủy Châu Nhi thêm một lần nữa từ chối yêu cầu được bao riêng của lão, tâm trạng Trương Di Kỳ vì thế rất xấu, lão chửi thầm:

- Chẳng phải là một ả kỹ nữ thối tha cho ngàn thăng dè vạn người cười hay sao, có cái gì kiêu ngạo chứ, bản quan đã tiêu không biết bao nhiêu bạc trên người người như vậy mà người còn nguây nguẩy từ chối, thật không biết đạo làm người.

- Chê chức quan của bản quan nhỏ quá à? Đúng là thứ đàn bà thiếu hiểu biết, ta là ngự sử đại nhân tòng lục phẩm, đổi sang bất cứ một bộ một đường nào chẳng được làm quan chính tứ phẩm, không, quan lớn tòng tam phẩm ấy chứ!

Đúng lúc này, cánh cửa bị đẩy ra đánh kẹt một tiếng.

Tiếng bước chân êm ái vang lên hướng về phía chiếc giường.

Trương Di Kỳ chấm dứt bài chửi, lão nhắm mắt chờ hưởng thụ, lúc tắm khăn ấm nóng áp lên lưng, lão không nhịn được phải phát ra tiếng rên rỉ đầy khoan khoái.

Nhưng đó là tiếng rên rỉ cuối cùng của ngài ngự sử.

Bởi vì có thêm một chiếc khăn nóng khác đã nhét vào miệng lão, rồi một cơn đau thành linh bỗng truyền tới từ khắp tứ chi, ngự sử đại nhân nhanh chóng bị trói gô trên giường.

237. Q.1 - Chương 44: Ngự Sử Trương Di Kỳ Tuyệt Vọng

Trương Di Kỳ cố sức giãy dụa, thân hình béo mập trắng hếu trông y hệt một con sâu đất đang nghoe nguẩy, cái miệng bị nhét khăn thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu cứu ú ớ.

Cách kết nút của dây trói hết sức kì quái, trước đây lũ lợn rừng hung hãn của Mân Sơn bị trói kiểu này giãy giụa cả đêm còn không thoát nổi huống gì một kẻ tuổi tác đã cao, thân thể suy yếu cộng thêm mấy năm bị tử sắc mài mòn như Trương Di Kỳ, lão có giãy mấy cũng vô ích, mà muốn kêu cứu lại càng buồn cười, tiếng kêu của lão đến khi thoát ra khỏi miệng thì còn nhỏ hơn cả tiếng muỗi vo ve.

Ngự sử đại nhân nhanh chóng nhận ra hoàn cảnh tuyệt vọng của bản thân, lão dù sao cũng là vị quan đủ gan tào ra mấy trăm oan hồn nên lát sau liền bình tĩnh lại, thôi không giãy nữa mà nằm im lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Trong phòng có người, hơn nữa kẻ đó không có ý che giấu sự hiện diện của mình, bằng chứng là tiếng bước chân đang vang lên đều đặn rõ ràng phía sau Trương Di Kỳ, chắc chỉ mấy bước nữa sẽ tới trước mặt lão, Trương Di Kỳ đang định giương mắt xem kẻ lớn mặt đó có mặt mũi ra sao thì bỗng nhớ tới một chuyện, lão sợ run người, vội vàng nhắm chặt hai mắt.

Loại hung đồ có lá gan bắt trói khách hàng ngay tại Hồng Tụ Chiêu thì đủ biết tính cách điên cuồng tàn nhẫn của hắn, nếu để kẻ đó biết lão nhìn thấy mặt hắn thì lão làm gì còn đường sống cơ chứ? Đúng, lão đúng là ngự sử đại nhân, nhưng trong lịch sử Đại Đường số quan viên chết dưới tay đám lũ mãng đầu đường xó chợ đâu ít ỏi gì?

- Hóa ra chuyện này cũng không quá thú vị như ta tưởng tượng, ta cứ nghĩ sau khi bị trói người sẽ ú ớ quát mắng cái gì mà lão phu không thích bị đối xử như vậy, ta liền giúp người hiểu thế nào là vừa sướng vừa đau, ai ngờ người lại ngoan ngoãn để bảo thể chứ, được rồi, mở mắt ra đi.

Giọng nói trong trẻo, bình tĩnh kèm theo mấy phần châm chọc, hoàn toàn không giống giọng điệu của đám hung đồ, ngược lại nghe như đám thiếu niên trong thành Trường An đang nói giỡn với nhau.

Trương Di Kỳ quyết tâm không để bị lừa, lão nhắm mắt càng chặt hơn, thậm chí chặt đến nỗi mí mắt phát đau, sống chết thế nào cũng không chịu hé ra một tý, trong bụng thầm đoán xem gã thanh niên này là ai, tại sao phải đối phó với lão...

- Mở mắt ra mau, nếu không ta sẽ dùng món đồ chơi nho nhỏ trong tay này vùi dập bông cúc của lão đấy. - Giọng nói trẻ trung kia lại bình tĩnh vang lên kèm theo ý nói được làm được không thể nghi ngờ.

Trương Di Kỳ không dám đùa với đóa hoa cúc của mình, lão nơm nớp mở mắt, sợ sệt ngước lên...

Một thiếu niên nửa quỳ nửa ngồi trước giường cách chưa đến nửa bước đang mỉm cười nhìn lão như thể một người xa quê lâu ngày gặp lại bạn cũ, trên tay gã cầm khúc chân bàn dài đến hai xích (1 xích tâu ~ 1/3 mét), trong một thời điểm thế này, cảnh tượng thế này mà xuất hiện loại vẻ mặt đó, thái độ đó, thật có cảm giác quá điên cuồng.

Ninh Khuyết nhìn khuôn mặt đỏ au vì thiếu dưỡng khí của vị ngự sử đại nhân, hắn cười rất nhã nhặn:

- Ta sẽ lấy tấm khăn đang nhét ở miệng ra giúp lão, nhưng lão làm ơn khống chế âm lượng của mình cho tốt một chút, nếu không ta đành giết lão ngay tại chỗ vậy, ta biết hầu hết quan viên Đại Đường đều cứng cổ không sợ chết, nhưng chắc chắn không có tên lão trên danh sách ấy.

Trong mắt Trương Di Kỳ, khuôn mặt búng ra sữa này, cụ cười nhã nhặn này quả thực còn lạnh lùng đáng sợ hơn ma quỷ, đối phương không hề che mặt, không hề sợ lão nhìn thấy, thậm chí còn yêu cầu lão nhìn, vậy chỉ có hai khả năng: phía sau hắn có chỗ dựa cực lớn, căn bản không thèm để tâm đến sự trả thù trong cơn phần nộ nhục nhã của ngài ngự sử, hoặc... hắn muốn giết lão!

- Giữa chúng ta có thù oán sao?

Trương Di Kỳ cố nén nỗi sợ hãi trong lòng dò hỏi, trong đầu liên tục lướt qua những cái tên kẻ thù chính trị của mình, những viên quan từng bị lão trừng trị, nhưng thất vọng nhận ra mấy năm nay mình bị bệ hạ lạnh nhạt, gần như bị gạt khỏi công việc triều chính, dấu muốn cũng làm gì có tư cách đắc tội kẻ nào, còn đám quan lại phạm tội lấy đầu ra con cháu để tìm đến trả thù?

- Trong những câu chuyện vẫn thường lưu truyền khắp nhân gian, hầu hết kẻ báo thù được hỏi đều nói ta và người vốn không thù không oán, nhưng vì dân chúng lầm than trong thiên hạ, vì muốn thay trời hành đạo, ta phải giết kẻ gian thần nhà ngươi, nhưng thật đáng tiếc...

Ninh Khuyết lắc đầu nói tiếp:

- Giữa chúng ta thực sự có thù oán, vì thế ta không phải bậc đại hiệp, không phải anh hùng thiếu niên mang một bầu máu nóng, ta chỉ là một nhân vật nhỏ phải gánh trên vai mối thù mà thôi.

- Nhưng người mới được nhiều tuổi như vậy, chúng ta có thể có thù oán gì? - Trương Di Kỳ run rẩy nói.

Ninh Khuyết che miệng ho khê hai tiếng rồi dùng giọng điệu giàu cảm xúc nhất chậm rãi ngâm nga:

“Ta là kẻ tử trong rừng núi

Tìm đến đây lấy mạng của người
Ta là kẻ từ bên dòng sông
Tìm đến đây lấy đi mạng sống
Ta là kẻ từ trên thảo nguyên
Tìm đến đây giúp người cầu nguyện
Từ thôn làng không bóng người bên nước Yến
Đến giết người
Từ phủ tướng quân máu chảy đầu rơi
Đến xin người một mạng.”

Lúc nghe thấy hai câu thôn làng gần nước Yến và phủ tướng quân, mắt Trương Di Kỳ tối sầm lại, suýt nữa ngất đi, rốt cuộc lão cũng biết giữa thiếu niên này và mình có thù hận gì, nhưng tất cả đã quá muộn.

Nếu nịnh nọt có thể khiến đối phương dừng chuyện báo thù, ngự sử đại nhân tuyệt đối không ngại dâng bốc mấy câu còn khó nghe hơn cả phân chó kia thành những câu thơ đẹp dễ nhất từng xuất hiện trong năm Thiên Khải Đại Đường, nhưng lão biết đó là chuyện không tưởng, bởi bất kể là án thẩm sát thôn làng hay vụ diệt môn phủ tướng quân đều là loại thù hận không cách nào hóa giải.

Trương Di Kỳ nhìn gã thiếu niên bằng ánh mắt tuyệt vọng, lão không hy vọng mình sống sót qua ngày hôm nay, chỉ cố gắng kéo dài thời gian được chút nào hay chút đấy, lão van nài:

- Ta bị người khác sai khiến, ta chỉ là...

Lão chuẩn bị kêu cứu, lão tin rằng nếu mình đang lải nhải cầu xin bỗng đột nhiên la lên thì đối phương sẽ không phản ứng kịp, chỉ cần hai chữ “cứu mạng” thoát ra khỏi miệng thì bất kể hộ vệ của lão hay bảo kê trong thanh lâu đều có hành động, lúc đó gã thiếu niên này chắc chắn phải chôn cùng lão, hoặc nói không chừng trong lúc luống cuống gã còn quên luôn chuyện ra tay giết người.

Kế hoạch này thoát nhìn rất ổn, nhưng ngài ngự sử đại nhân chỉ biết sống trong sung sướng giữa thành Trường An làm sao biết đám thợ săn Mân Sơn trước khi xẻ thịt lột da con mồi bao giờ cũng cẩn thận từng chút một, lão mới kịp hít sâu, hơi trong phổi còn cách thanh quản một đoạn quá xa thì bàn tay Ninh Khuyết đã chụm lại, chớp nhoáng lướt qua khoảng không.

Đầu ngón tay cứng như thép đâm phập xuống yết hầu Trương Di Kỳ, lập tức khiến xương sụn cổ họng đối phương vỡ nát, nhưng bề ngoài không hề xuất hiện bất cứ dấu hiệu thương tổn nào.

Ninh Khuyết đứng dậy, móc ra một cây đinh sắt đặt vào một điểm trên đầu ngài ngự sử, hần hơi day day mũi đinh đã gỉ sét nhưng vẫn cực kì sắc nhọn rồi dùng tay phải đập mạnh khúc chân ghế xuống.

Một tiếng “sụt” rất nhỏ vang lên, nghe như âm thanh lưỡi đao sắc bén của người man trên thảo nguyên chém vào túi da đựng rượu, cây đinh xuyên lút cán vào trong não Trương Di Kỳ.

Ninh Khuyết nhanh chóng lấy chiếc khăn mặt phủ vào sau đầu lão, đứng vị trí cây đinh cắm xuống, hai tay dùng hết sức ấn xuống, gót chân kiễng lên, thực sự là dùng sức mạnh toàn thân. Vì dùng lực quá mạnh, chiếc giường cũng kêu cọt két liên tục, tưởng như sụp xuống đến nơi.

238. Q.1 - Chương 45: Ngự Sử Trương Di Kỳ Toi Mạng.

Một lát sau, Ninh Khuyết thôi không nhấn nữa, hần bỏ tấm khăn ra, tỉ mỉ vạch tóc quan sát phía sau não Trương Di Kỳ, nhận thấy miệng vết thương chỗ bị đóng đinh cực nhỏ, vết máu gần như không thấy, nếu khi khám nghiệm tử thi không dùng ánh sáng mạnh để soi và kiểm tra vô cùng kĩ lưỡng thì rất khó phát hiện ra.

Hần cúi đầu nhìn tấm khăn trong tay, thấy trên nền khăn trắng muốt có một đốm máu bằng cỡ đồng tiền, trông giống như đóa mai héo rũ.

Rất kì diệu, Trương Di Kỳ không chết ngay, lão vẫn đau đớn co quắp giãy dựa trên giường, miệng muốn gào to nhưng chỉ phát ra âm thanh khàn khàn yếu ớt, con người lão trợn ngược chỉ thấy toàn lòng trắng, trông cực kì kinh khủng.

Lão cảm thấy cơn đau khủng khiếp truyền từ sau đầu lại nên tưởng Ninh Khuyết dùng gậy đập vào đó, không hề biết sự thật, nếu biết trong não mình đang có một cây đinh chắc bị hù chết tươi tại chỗ rồi.

- Nghe người khác sai khiến thì phải sớm chuẩn bị tâm lý chết thay người ta, nhưng ta vẫn cho lão một cơ hội, nếu lão chạy được tới cỗ xe ngựa thì ta có thể tha mạng.

Nói xong, Ninh Khuyết cởi đồng khắn đang trói chặt tay chân Trương Di Kỳ ra, ném xuống chiếc thùng bên cạnh rồi nhanh chóng biến mất vào bóng đêm.

Cùng giống như kẻ sắp chết đuối trên sông Hoàng Hà thấy cọng rơm cũng muốn bám vào, người sắp bị giết nghe thấy gì cũng vô thức làm răm rắp theo lời đối phương, huống gì ngựa sử đại nhân lúc này đã đau đớn, sợ hãi, khó chịu đến mức mất hẳn khả năng tư duy, lý trí còn sót lại cũng chỉ là bản năng nguyên thủy nhất, vì thế, mặc gã thiếu niên hung tàn kia có buông tha cho lão hay không, Trương Di Kỳ nhất định sẽ chạy đến cỗ xe ngựa của mình để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Ninh Khuyết đứng sau rặng trúc cách không xa cửa lách nhìn ra, mãi vẫn không thấy lão xuất hiện, hẳn không hỏi nhủ mà.

Đang lúc lo lắng, bỗng Trương Di Kỳ thất thế chạy ra khỏi cửa, trên cơ thể lả ra trần trụi của lão không biết có thêm một tấm áo từ bao giờ, lão xiêu sang trái vẹo sang phải, ánh mắt tán loạn, miệng há hốc muốn la lên nhưng không thể phát ra âm thanh, trông cực giống một gã đàn ông đang say khướt, càng giống một con cá mắc cạn sắp chết hơn.

Đám tùy tùng mặt mũi nôn nóng chạy đến, họ không nhận ra đến sự khác thường mà chỉ la lớn:

- Lão gia, dường như phu nhân nhận được mật báo, biết ngài ở chỗ này nên định dẫn các phu khác đến đây tính sổ, chúng ta mau chuẩn bị thôi!

Trương Di Kỳ mấp máy môi lão đảo chạy tới, nhưng lúc sắp chạm tới xe ngựa thì không còn chống đỡ nổi, lão gục xuống, bàn tay run rẩy tuyệt vọng vươn lên cố gắng chạm vào vạt áo tên tùy tùng, khuôn mặt trắng bệch vụn vụn hết sức khó coi.

Có lẽ cảnh tượng quá đáng sợ đã dọa con ngựa mất vía, chỉ nghe đánh ầm một tiếng, cỗ xe bỗng sụp xuống tan tành.

Thùng xe bằng gỗ vỡ ra từng mảnh, đè kín lên thân Trương Di Kỳ.

Bụi dần dần tan hết, đám tùy tùng đứng như trời trồng bên đống đổ nát, nhìn khuôn mặt máu me bê bết của lão gia rõ ràng đã không còn dấu hiệu sự sống, cả bọn đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Đúng, chúng ta đều biết phu nhân hung hãn, lão gia ngài uống nhiều rượu nên đã sợ càng sợ hơn, nghe tiếng kêu của chúng ta liền hốt hoảng chạy tới, nhưng ngài... tại sao lại đụng thẳng vào xe ngựa như vậy? Mà cỗ xe này sao tồi tàn đến thế, vừa bị đụng một cái đã vụn tan tành?

.....

Sự việc ngoài này đã sớm làm kinh động đám quân sự nhân viên trong Hồng Tự Chiếu, ai nấy mặt mũi tái mét ủa tới vậy quanh, họ không thêm để ý đến mấy câu giải thích lấp ba lấp bắp của đám tùy tùng đang hoảng sợ gân chết, lập tức khống chế cả bọn rồi tới phủ Trường An thông báo.

Dân chúng đứng xem xung quanh không biết lão già mập bị xe ngựa đè chết kia là ai, tưởng chỉ là một khách làng chơi xui xẻo bình thường, họ thần nhiên chỉ trở bàn tán, nhưng người của Hồng Tự Chiếu sao lại không biết thân phận lão chứ, một vị ngựa sử đột nhiên chết ngay ngoài cửa như vậy thì phải giải thích sao đây?

Ngựa sử Trương Di Kỳ trở thành vị quan đầu tiên trong lịch sử Đại Đường vì quá sợ vợ nên hốt hoảng lên xe, bất hạnh làm cho ngựa hoảng sợ, kết quả bị thùng xe đè chết.

Mà trong lúc ngài ngự sử tiến hành màn chạy thi cuối cùng trong cuộc đời, kẻ hung thủ đứng sau bóng tối - gã thiếu niên có tên Ninh Khuyết - đang đứng ở chỗ khuất, nắm chặt hai tay kên gào trong lòng cổ động lão về đích.

Dùng vật sắc nhọn cắt phá tiểu não, nạn nhân sẽ sống sót thêm một thời gian ngắn, hấn đã học được điều này từ bọn đồ tể người man chuyên giết trâu bò trên thảo nguyên và cũng thử khá nhiều lần, nhưng thực hành trên con người thì đây là lần đầu tiên, Ninh Khuyết cũng không biết một vị ngự sử đã già yếu sẽ chịu đựng được bao lâu nên đành đánh cược, còn sắp xếp màn kịch khiến ngựa hoảng sợ dẫn tới sụp thùng xe với hấn chỉ là chuyện vặt.

- Quả nhiên không thể đánh giá thấp ý muốn được sống tốt cùng của các ông quan sợ chết!

Nhìn vị ngự sử đại nhân thành công chạy đến bên xe ngựa và bị thùng xe đè một đồng, Ninh Khuyết cảm khái nghĩ thầm trong lòng, hấn nhanh chóng xoay người bỏ đi, tay rút khăn mặt lau mồ hôi ướt đẫm trên trán.

Đây là lần đầu hấn giết người trong thành Trường An nên không tránh khỏi tâm trạng căng thẳng, nhưng trong lòng hấn còn đang mãi ấn tượng với hình ảnh ngài ngự sử bỏ chạy với một tấm áo trên thân, giữa lúc sống chết mà Trương Di Kỳ vẫn không muốn người khác nhìn thấy thân thể trần trụi của mình, quả nhiên là kẻ mười phần tận tâm với bộ mặt, đạo đức giả điển hình của điển hình, xứng đáng với câu cảm thú dưới lớp quan bào.

Bây giờ quản sự của hậu viện Hồng Tự Chiêu chắc đã biết sự việc, dưới bao con mắt dò xét tất không thể làm ra hành động gì khả nghi nên Ninh Khuyết không về nhà ngay, hấn đi men theo bờ suối đến chỗ một cô nương quen biết nói chuyện phiếm, đại khái do nhàn rỗi buồn chán nên nàng rất vui vẻ khi thấy hấn, Ninh Khuyết cũng hết sức vui vẻ, cười nói ha hả làm nước bọt văng tung tóe, thỉnh thoảng hấn lại móc chiếc khăn trắng tinh nhưng lại giấu bên trong một đóa mai ủa tàn ra lau khóe môi.

.....

Bóng đêm bao trùm con ngõ 47, trong nhà sau của Lão Bút Trai, hai chủ tới nằm trên giường trao đổi câu chuyện ban ngày, dưới chân giường là chậu nước nóng và chiếc khăn mặt vẫn còn bốc khói.

Tang Tang co người ở một đầu giường, nàng quần chắn lên mình rồi tò mò hỏi:

- Nếu đã ngự tạo hiện trường án mạng sao không ngự tạo luôn thành thượng mã phong?

Ninh Khuyết ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao cô biết thượng mã phong là gì?

- Không biết nữa, chắc hồi bé nghe người kể.

- Ta kể cả loại chuyện đó cơ à? Thôi được, chắc do ta quên. Nhưng nếu ngự sử đại nhân bị thượng mã phong trong thanh lâu, phu nhân của lão kiêu gì mà chẳng làm âm lên, triều đình kiêu gì mà chẳng phải tra xét, một khi dẫn tới sự chú ý của những cao thủ phá án trong bộ hình thì ta không còn quá tin tưởng vào bản thân nữa. Do đó, mục đích quan trọng nhất của chúng ta là khiến phủ Trường An tin vụ án này là một tai nạn giao thông thuần túy, chỉ tai nạn giao thông mới không khiến triều đình chú ý, cũng chỉ tai nạn giao thông mới giúp phủ Trường An dễ dàng bắt Ngự Sử đài im miệng.

Tang Tang im lặng rất lâu mới ngượng ngừng nói khẽ:

- Phúc tạp quá, ta nghe không hiểu mấy, thiếu gia suy nghĩ cũng sâu xa thật.

- Vì thế nên cô mới không muốn suy nghĩ thêm? - Ninh Khuyết sử dụng lại phương pháp Giãn đại gia đối phó với mình, nghiêm khắc dạy bảo - Càng lười nghĩ thì càng gốc đó.

Tang Tang thần nhiên đáp:

- Con bé mà, gốc một chút cũng đâu có sao, chẳng phải người vẫn thường bảo con bé gốc đậy thôi?

Ninh Khuyết tắc tiếng, hấn im lặng một lúc rồi hỏi giọng quan tâm:

- Hôm nay chạy đi chạy lại truyền tin giữa hai nơi có mệt không? Bên phủ họ Trương có ai nhìn thấy người không?
- Không có chuyện gì. - Tang Tang đáp.

239. Q.1 - Chương 46: Xã Hội Đen Đàm Phán Chuyện Di Dời - Một Nét Văn Hóa Trường An.

Khuya, Ninh Khuyết nằm yên trên giường, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà, lòng thầm nhủ nếu Tiểu Hắc Từ còn sống thì thật tốt, khi đó Tang Tang không cần mạo hiểm đi theo dõi phủ họ Trương.

Những điều tổng kết lại sau trận ám sát này cũng không nhiều, chuẩn bị lâu như vậy thì giết một vị quan văn già không có hộ vệ bên cạnh là một chuyện quá ư đơn giản, lúc cây đinh cắm vào trong sọ Trương Di Kỳ, cái mạng lão chắc chắn đã xong rồi, tuyệt đối không có khả năng sống sót gây bất lợi cho hắn, những hành động sau đó chỉ nhằm đảm bảo sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng êm xuôi nhất, như Ninh Khuyết từng giải thích với Tang Tang, triều đình sẽ thích ngự sử đại nhân chết vì tai nạn giao thông hơn chết trên bụng kĩ nữ rất nhiều.

Lúc giết người có cảm giác gì ư? Ấn tượng chẳng nhiều nhận gì, cuộc đời hắn bắt đầu bằng một trận mưu sát, trưởng thành qua vô số trận mưu sát, hắn giết người đã quá nhiều, phương pháp giết người lại càng nhiều, phương pháp sử dụng ngày hôm nay còn chưa tàn nhẫn đẫm máu nhất. Giết người xong có xuất hiện cảm giác ghê tởm buồn nôn thậm chí lo sợ bị ma ám không ư? Nếu là một gã thư sinh ngày ngày đắm mình trong thơ phú văn chương có lẽ cũng xuất hiện đấy, còn với hắn, tuy sắp tham gia kì thi vào thư viện nhưng chung quy lại, xương cốt hắn không phải là xương cốt của đám thư sinh.

Hắn là thợ săn từng giết lão thợ săn, là mã tặc giết mã tặc, là kẻ trời sinh ra để giết người!

Nhưng hôm nay, kẻ bị Ninh Khuyết giết là quan lớn của Đại Đường, là mục tiêu báo thù đã nung nấu nhiều năm, trong đầu bỗng bất giác hiện lên hình ảnh phủ tướng quân máu me chảy tràn khắp nơi, hai cái xác mở mắt trừng trừng của người quản gia già và thằng nhóc bạn hắn, Ninh Khuyết nở nụ cười hài lòng, nỗi uất ức khó chịu tích tụ trong bụng dường như đã giảm đi một phần.

Đầu giường kia, Tang Tang cũng mỉm cười vui vẻ, nàng biết tâm trạng của Ninh Khuyết đang rất tốt, lòng thầm quyết định đợi sau khi thiếu gia giết hết kẻ thù bao gồm cả vị tướng quân Hạ Hầu kia nàng sẽ đưa cái hộp vẫn giấu kín dưới hốc giường cho hắn, có lẽ Ninh Khuyết sẽ thích lắm.

Trong chiếc hộp đó đựng vài tờ giấy Ninh Khuyết thỉnh thoảng vớt đi trong mấy năm qua, tờ mới nhất là bức Tang Loạn Thiếp hắn viết trong đêm Trác Nhĩ chết, hắn không thèm để ý nhưng Tang Tang lại thấy chúng rất tuyệt, vì thế lúc hắn ném chung với đồng rác rưởi nàng lại len lén nhặt về cất đi.

Yên lặng một lúc rất lâu, Ninh Khuyết bỗng thờ dài, nói giọng tiếc nuối:

- Tối qua nghe người đọc bài thơ kia cảm thấy rất ổn, nhưng hôm nay đem ngâm nga trước mặt lão già kia ta cứ thấy nó quái quái thể nào ấy, nghĩ kĩ lại quả thật hơi ngớ ngẩn.

Bài thơ đó dĩ nhiên là bài “ta từ nơi nào đó đến lấy mạng của ngươi”, vần nhịp lặp lại đơn điệu, cổ giả bộ cao thâm, câu từ thô kệch ngớ ngẩn, quả thật còn không bằng đồng dao của trẻ con, có điều tài hoa trong lĩnh vực văn học của hai chủ tớ đều quá nghèo nàn nên lúc sáng tác mới có tư tưởng giống như bốn đại thi hào thơ con cóc.

- Ta sẽ sửa lại. - Tang Tang tự tin đáp - Thiếu gia định bao giờ sẽ giết người thứ hai? Cho ta một thời điểm cụ thể đi, ta đảm bảo sẽ sửa kịp.

Cho thời hạn để sửa thơ? Sao nghe như nhà xuất bản và đại thi hào đang bàn về dự án ra lò một tác phẩm trường thiên vĩ đại nhỉ? Ninh Khuyết nghĩ thầm rồi cười cười:

- Không cần nóng vội, hai cái tên còn lại trên tờ giấy có phiền phức nho nhỏ nên ta chưa muốn ra tay trong thời gian tới, đợi vụ việc của Trương Di Kỳ lắng hẳn xuống rồi tính sau, hơn nữa ta cũng phải chuẩn bị cho kì thi vào thư viện.

- Lúc ở Vị Thành thiếu gia vẫn lo mấy lão gia hỏa đó sẽ chết già trước khi người kịp báo thù cơ mà?
- Ta nghĩ đã kiên nhẫn chờ đợi được mười mấy năm rồi thì ông trời không nỡ keo kiệt mười mấy ngày đâu.

.....

Báo thù là một công trình tổng hợp nhiều hạng mục, nhất là kẻ báo thù có tư cách nhân vật nhỏ còn mục tiêu toàn những nhân vật lớn ở thượng tầng của đế quốc thì công trình đó càng phức tạp không thể tưởng tượng được. Ninh Khuyết không có sự may mắn của vị bá tước nào đó, cũng không có sự nhẫn nại của vị thái giám nào đó nên hẳn càng phải cẩn thận hơn. (bá tước ở đây chắc hẳn là Monte Cristo, còn thái giám thì... chịu, người dịch ít đọc truyện Tàu, bạn nào biết xin cứ tưởng tượng)

Sau khi ngồi yên trong ngô 47 suốt hai ngày, Ninh Khuyết bèn vào trong thành dò la những sự kiện nổi bật xảy ra gần đây, quả nhiên cái chết của ngự sử Trương Di Kỳ không dẫn tới quá nhiều sóng gió, tuy vậy vẫn khiến dân chúng trong thành hết sức tò mò, câu chuyện xảy ra bên cửa lách thanh lâu nảy sinh vô số phiên bản khác nhau, nhưng đại bộ phận giới phân tích tin tức vĩa hè đều có khuynh hướng cho rằng cái chết của vị ngự sử đại nhân và tính sợ vợ của ông ta có mối liên hệ rất to lớn.

Đúng như Ninh Khuyết từng dự đoán, vị ngự sử phu nhân hung hãn vẫn ngày ngày đến nha môn phủ Trường An làm âm ỉ, nhưng Hồng Tụ Chiêu chỉ tạm ngừng kinh doanh một ngày rồi mở cửa lại ngay, tuy triều đình chưa đưa ra kết luận chính thức về vụ án nhưng cơ bản vẫn nhận định cái chết của Trương Di Kỳ không có gì khuất tất.

Sang ngày thứ ba, Ninh Khuyết biết cần phải tới Hồng Tụ Chiêu một chuyến, nếu biểu lộ ra sự khác thường so với trước đây hẳn Tiểu Thảo và đám cô nương sẽ sinh nghi.

Lần nay hẳn quyết định dẫn Tang Tang đi cùng, Tang Tang quần áo cao tốc giấu vào trong mũ, mặc bộ quần áo trước đây của Ninh Khuyết, phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn đen đúa không hề trang điểm, quả nhiên trông nàng giống hệt một thằng nhỏ theo hầu bình thường nhất.

- Hôm nay không có mưa, việc gì phải mang theo thứ làm người ta chú ý kia. - Ninh Khuyết chỉ vào cái ô đen sau lưng nàng nói.

Tang Tang lắc đầu tỏ ra hết sức kiên định, Ninh Khuyết cũng không khuyên bảo tiếp, hẳn biết nàng lo sợ cái chết của Trương Di Kỳ có thể gây ra những dư âm bất thường, mang theo chiếc ô sẽ đảm bảo thêm sự an toàn cho hai người.

Nhưng hẳn không ngờ được, vừa đóng cửa Lão Bút Trai xong hai chủ tớ bỗng bị một đám người chặn lại.

Đám người này toàn những gã đàn ông to lớn lực lưỡng, trong tiết trời lạnh lạnh của mùa xuân mà kẻ nào kẻ nấy mặc độc chiếc áo đơn mỏng, vạt áo phanh ra để lộ bộ ngực rắn chắc lông lá như một lời tuyên bố sự uy vũ của chủ nhân, hai gã nha dịch của phủ Trường An đứng dưới tán cây xa xa thấy vậy vẫn không hề có phản ứng, từ thái độ đó dễ dàng đoán ra hành động của đám người này nhận được sự đồng tình ngầm ngầm từ quan phủ.

Tang Tang lộ vẻ cảnh giác, nàng vô thức đưa tay phải về phía sau nắm lấy cán ô, ngược lại, Ninh Khuyết không hề khẩn trương, hẳn nhìn hai gã nha dịch đứng đằng xa, thấy đối phương không mang theo xích sắt công tay như bình thường liền đoán ra lai lịch của đám người này ngay lập tức.

Thủ lĩnh của đám người ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, hẳn không mở miệng chửi mắng té tát rồi ra lệnh đám đàn em xông vào Lão Bút Trai đập phá cướp bóc như tưởng tượng của Ninh Khuyết mà ôm quyền hành lễ hết sức lễ độ rồi trầm tĩnh nói:

- Người chính là ông chủ nhỏ kia đúng không? Mấy hôm trước ta đã tới một lần nhưng đáng tiếc người không có nhà, ta có một số việc muốn thảo luận với người.

Ninh Khuyết quay đầu định hỏi Tang Tang bỗng nhớ ra nàng từng đề cập chuyện này rồi, hẳn bèn nhìn gã đàn ông kia, điềm đạm hỏi:

- Không biết đại ca có gì chỉ bảo?

- Ta nghĩ ông chủ biết trong ngõ 47 hiện nay chỉ còn một mình cửa hàng của người mở cửa. - Gã đàn ông đàm phán cực kì trực tiếp - Ta sẽ dùng hai trăm lượng bạc mua đứt quyền kinh doanh cửa hàng, người tự đi kiếm chỗ khác thuê lại, trong quá trình đó phát sinh tổn thất gì người cứ việc trình bày, nếu hợp lý chúng ta chấp nhận bồi thường, mà ta chỉ có một yêu cầu duy nhất, mời người dọn đi ngay lập tức.

Những điều kiện hắn đưa ra quả thực rất không tệ, Ninh Khuyết cảm khái nhìn đám đàn ông trước mặt, lòng thầm nghĩ thành Trường An quả không hổ là mảnh đất giàu có màu mỡ dưới chân thiên tử, ngay cả phá dỡ mặt bằng cũng chỉ thật bạo tay.

240. Q.1 - Chương 47: Gậy Trúc Rỗng Hai Đầu Vang Vọng

Ninh Khuyết nhìn người đàn ông, thành khẩn nói:

- Ta phải thừa nhận những điều kiện của ngài đúng là vô cùng hấp dẫn.

Người đó cười, đáp:

- Tại hạ thay mặt quan phủ làm việc nên đương nhiên muốn làm cho tốt một chút. Ông chủ nhỏ, thẳng thắn mà nói triều đình chưa bao giờ thiếu tiền nên ta không cần ăn bớt quá nhiều của người, chỉ cần người đồng ý thì chuyện giá cả không thành vấn đề, tóm lại một câu, người hài lòng, ta hài lòng, mọi người đều hài lòng.

Phải nói cái giá đối phương đưa ra quá mức hợp lý, thậm chí vượt qua phạm trù hợp lý, Ninh Khuyết nếu chấp nhận dời Lão Bút Trai đi chỗ khác không những chẳng bị tổn thất gì mà còn kiếm được một khoản kha khá. Đương nhiên hắn biết cửa hàng của mình đem đến cho ông chủ đất một quân bài nho nhỏ, dù nhỏ thôi nhưng cũng đủ giúp ông ta có một số lợi thế trên bàn đàm phán với quan phủ, cũng chính vì lý do này mà cửa hàng của hắn cao giá hơn bình thường.

Hắn vô thức liếc Tang Tang xem nàng nghĩ thế nào, nhưng khuôn mặt của Tang Tang vẫn như mọi ngày, không tỏ vẻ gì, chẳng biết phản đối hay đồng ý, Ninh Khuyết đột nhiên nhớ lại hình ảnh người trung niên đeo kiếm xông đất cửa hàng ngày khai trương, có vẻ chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Người đàn ông kia thấy hắn lưỡng lự bèn cau mày nói:

- Ông chủ nhỏ, dù đồng ý hay không đồng ý người cũng nên cho ta một câu trả lời chứ.

Ninh Khuyết bước đến cạnh gã rồi cười khê, nói:

- Vị đại ca này, ta tới từ nơi xa xôi hẻo lánh nên không dám có ý đối địch gì với ngài đâu, nhưng ta rất tò mò muốn biết nếu chuyện đàm phán này không thành thì các ngài định xử lý ra sao?

Nếu câu này thốt ra từ miệng mấy lão phú ông bụng phê mặt phì thì hắn gã đàn ông đã nghĩ đối phương định gây hấn, sớm đáp lại bằng một cái tát, nhưng Ninh Khuyết ý vào ưu thế bộ mặt ngày thơ, thái độ lễ phép nên gã chỉ hơi ngớ ra rồi thành thật giải thích:

- Đồ mấy xe rác trước cửa nhà người hay ban đêm quăng gạch ném đá chẳng hạn, đó là mức độ nhẹ nhàng nhất, nếu vẫn chưa biết điều, làm chúng ta cáu tiết thì cái giếng sau cửa hàng bỗng nhiên có thêm một số thứ bẩn thỉu cũng không biết chừng, ông chủ nhỏ cũng hiểu mà, mấy thủ đoạn đó chính là cần câu cơm của anh em ta.

Nghe hắn trả lời, Ninh Khuyết cũng ngây người, trong lòng cảm khái nếu bầu trời đêm để quốc Đại Đường có trăng thì trăng xưa chiếu tới thời nay, xưa nay quả nhiên chẳng khác gì nhau.

Đám người vây quanh Lão Bút Trai rõ ràng toàn hạng “anh hùng hào kiệt” vùng vẫy giang hồ, khắp người xăm chữ “bất lương”, không những vậy chúng còn làm việc cho nha môn phủ Trường An và Thanh Vận Ti bộ hộ, đụng chạm tới phiền phức vô cùng, Ninh Khuyết biết thừa trước mặt thì họ khuyên bảo chân tình lịch sự nhưng chỉ cần hắn không đồng ý thì chẳng ai biết sẽ có loại chuyện bẩn thỉu gì phát sinh sau lưng. Hắn không sợ đám người giang hồ nhưng vấn đề ở chỗ vừa mới giết một vị ngự sử, hai mươi ngày nữa lại phải tham gia kì thi vào thư viện nên trong lúc này Ninh Khuyết không muốn có chuyện gì nảy sinh, trong lòng bắt đầu cảm thấy xiêu xiêu.

Đúng lúc này, từ đầu ngõ 47 bỗng vang lên tiếng bước chân đều đặn, nói theo đó là một giọng nam cao the thé, lời nói cực kì cay nghiệt độc ác nhưng ẩn chứa sự thô bạo bất kham:

- Đồ rác, ném đá, làm bẩn giếng hả? Lũ nhãi nhép các ngươi có lá gan đó từ bao giờ vậy? Còn dám nỏ đã từng làm thế ở ngõ 47, nếu làm rồi thì mấy bàn tay bẩn thỉu kia sao còn dính trên cổ tay chúng mày hở?

Một đám người mặc quần xanh, áo xanh, giày xanh rảo bước lại từ đầu ngõ 47, kẻ vừa lên tiếng mày thưa mắt nhỏ, giọng nói nhỏ, vóc người cũng nhỏ, chiếc áo xanh trên mình phất phơ trong gió giống như đang bị vất trên một cây gậy trúc vậy.

Gã đi tới trước cửa Lão Bút Trai, đầu tiên chấp tay thi lễ với Ninh Khuyết rồi quay lại nhìn bọn người mặc áo phanh ngực, nói giọng châm chọc:

- Một đám cù bắt cù bơ chẳng làm được trò trống gì ở nam thành cũng dám học đòi dọa nạt ép người à? Sao, có gan làm mấy chuyện ta vừa nói trong cái ngõ 47 này không? Mẹ kiếp, không sợ ông đây chặt chân à?

Gã đàn ông vừa đàm phán với Ninh Khuyết có vẻ hơi hoảng sợ, hấn liếc hai tên nha dịch đứng dưới gốc cây rồi quay đầu, uốn ngực, cười nhạt:

- Tề tứ gia, ta đã nói rồi, bọn ta không làm mấy chuyện bẩn thỉu đó, nếu ông chủ đây là người thấu tình đạt lý thì tại sao ta phải làm vậy?

Người được gọi là Tề tứ gia kia héch mặt lên trời rồi phun phì một bãi nước bọt xuống chân gã đàn ông:

- Hừ, Cổ Tiểu Cù, cảm miệng lại cho ta! Con mẹ nó, nếu ngõ 47 không phải là sản nghiệp của đại ca ta thì lũ chó chết các ngươi có giở cái giọng văn hoa lịch sự rởm đời kia ra không hả?

Cổ Tiểu Cù gân cổ cãi:

- Người nói thế là thế nào? Ta không động đao cũng không động côn, ta bàn chuyện làm ăn với ông chủ nhỏ một cách hết sức biết điều, ta phải bỏ tiền ra mua hợp đồng thuê nhà của hấn, vậy có gì sai không? Nếu người nói chuyện ta làm vi phạm luật pháp Đại Đường, được rồi, chúng ta mau lên phủ Trường An xin phân xử!

Tề tứ gia lại nhổ một bãi nước bọt, hấn quay đầu chấp tay thi lễ với Ninh Khuyết, nói:

- Ông chủ nhỏ, người chịu mở cửa hàng ở chỗ này nghĩa là đem lại thể diện cho ba ngàn huynh đệ chúng ta, người cứ yên tâm mà buôn bán, nếu thằng ngu nào dám to gan động chạm đến người, tứ gia ta đảm bảo sẽ cắt đầu hấn xuống làm vật tạ lỗi.

Thấy hai bên bắt đầu cà khịa, mặt Ninh Khuyết có vẻ hơi tái đi, nhưng thực ra hấn bình tâm như vậy, còn hào hứng âm thầm quan sát xem giới xã hội đen trong thành Trường An hành sự ra sao, chỉ lát sau đã có nhận định, người trung niên cho hấn thuê cửa hàng rõ ràng có địa vị rất cao trong thành Trường An, quan phủ dù sử dụng đám du côn cũng không dễ đạt được mục đích. Đang mồi mắt chờ hai bang giang hồ xông vào đâm đá chém giết, ai ngờ sự việc lại chuyển tới đầu mình, Ninh Khuyết vội chấp tay cười cười, nói:

- Tề tứ gia, trước đây ông chủ đất đáng kính đã miễn cho ta ba tháng tiền thuê rồi, có điều cái giá mà vị Cổ tiên sinh đưa ra hôm nay quả thật không tệ.

Cách nói nửa chừng nửa đoạn mới là cách nói hay nhất, Ninh Khuyết dứt lời liền không nói gì thêm, Cổ Tiểu Cù nghe thấy tức thì tươi cười rạng rỡ, hấn nhìn Tề tứ gia, nói:

- Tứ gia, ngài cũng nghe thấy rồi đấy, chính ông chủ nhỏ đã khẳng định.

Tề tứ gia hừ lạnh một tiếng rồi quay sang hỏi Ninh Khuyết:

- Hấn hứa cho người bao nhiêu bạc?

- Hai trăm lượng bạc trắng. - Ninh Khuyết giơ ra hai ngón tay, hấn suy nghĩ một lát rồi bổ sung thêm - Nếu việc làm ăn gián đoạn bị giảm thu nhập, Cổ tiên sinh cũng đồng ý đền bù.

Tề tứ gia nhìn Ninh Khuyết bằng ánh mắt mỉa mai rồi bỗng chỉ xuống viên gạch đá xanh dưới chân, nói lớn:

- Hai trăm lượng bạc trắng? Khắp thành Trường An này có loại giá cả đó sao? Các người đừng nói là có, con mẹ nó, chỉ có ở ngõ 47 này thôi! Nhờ đâu? Nhờ đại ca ta nhân đức che chở cho đám chủ cửa hàng trên con đường này! Lũ người phía nam thành không còn cách nào mới ra cái giá cao chết tiệt đó, kết quả thì sao? Đám thuê nhà chó chết đó đều nhận tiền rồi chuồn con mẹ nó rồi!

Cố Tiểu Cùng mặt mày bối rối. Nói lại, chuyện này nhón nháo đã gần nửa năm rồi, hai bên đều có chỗ dựa, chẳng ai sợ ai, cãi qua cãi lại sinh bất hòa lớn, cuối cùng cả hai bắt chấp thủ đoạn đều muốn đoạt được khu đất hai bên đường, phía quan phủ không tiện ra mặt trực tiếp, đám du côn phía nam thành được thuê lại không dám đắc tội với vị ông chủ kia, rốt cuộc phải dùng cách lấy bạc mở đường, thế là có chủ cửa hàng tham tiền bỏ đi, có chủ cửa hàng không muốn đắc tội với cả hai phía liền chấp nhận đại một cái giá rồi tìm nơi khác, nhưng chung quy lại, bọn họ đều kiếm được một khoản kha khá mà chẳng cần đổ giọt máu giọt mồ hôi nào.

Ninh Khuyết nghe nói bèn yên lặng suy ngẫm trong lòng, hẳn nhận ra ông chủ đất làm vậy quả không bằng đem khu vực này bán cho quan phủ, hành động đó của đối phương nếu xuất phát từ nguyên nhân lo nghĩ cho đám người thuê cửa hàng thì thật xứng với hai từ nhân đức.

Tề tứ gia lạnh lùng nhìn Ninh Khuyết, hẳn đang định lên cơn bồng nổ tới lời căn dặn của người đại ca bèn cố nén nổi tức giận trong lòng, nói lớn:

- Bọn chúng cho người hai trăm lượng bạc phải không? Ta sẽ miễn người một năm tiền thuê, ngoài ra còn duy trì trị an miễn phí!

241. Q.1 - Chương 48: Nha Dịch Bị Thương, Đạo Sĩ Già Đứng Bên Tế Đàn.

Cố Tiểu Cùng choáng váng nói:

- Tứ gia, ngài chơi không đẹp rồi, sao lại phá giá như vậy?

Tề tứ gia quát:

- Đẹp cái mẹ người! Các người muốn cướp sản nghiệp của đại ca ta còn đòi ta chơi đẹp à!

Cố Tiểu Cùng bị chửi tím mặt, hẳn cắn răng đề nghị với Ninh Khuyết:

- Giá chót, năm trăm lượng bạc! Nói thật với người, số tiền này ta phải lấy từ hai cửa hàng khác đập vào, cao thêm nữa thì ta bó tay.

Tề tứ gia cười nhạt, mỉa mai nhìn hắn:

- Xem thằng nhãi keo kiệt chưa kìa, Tống Thiết Đầu sao lại dạy dỗ ra loại người như vậy nhỉ? Làm việc không có lấy một tý hào phóng, để ông mày cho biết thế nào là trả giá.

Nói đoạn quay sang nhìn Ninh Khuyết cười ngạo nghễ:

- Ông chủ nhỏ, chỉ cần người chịu tiếp tục kinh doanh trên con đường này thì Tề tứ gia ta còn sống một ngày, sẽ không thu một đồng tiền...

Mấy chữ cuối cùng quan trọng nhất chưa thoát ra khỏi miệng gã thì Ninh Khuyết đã giơ tay lên cắt lời, hẳn cười đằm đằm, hỏi:

- Tứ gia, lúc này ngài nói sẽ miễn một năm tiền thuê đúng không?

Tề tứ gia giật mình trả lời:

- Đúng vậy.

- Thỏa thuận xong. - Ninh Khuyết xoay người vái Cố Tiểu Cùng và đám đàn ông vây quanh, cười - Thật ngại quá, ta muốn tiếp tục thuê cửa hàng này, mời các vị về cho.

Nghe hắn nói thế, cả đám đều ngây ngẩn, họ không sững sờ vì sự lựa chọn của Ninh Khuyết mà vì hành động cắt lời Tề tứ gia hết sức đột ngột của hắn, ai cũng biết vị tứ gia này sắp đưa ra một cái giá trên trời, gần như tặng không cửa hàng, không ngờ hắn cướp lời chấp nhận luôn điều kiện ban đầu.

Tề tứ gia ngó ra một lúc rồi nghiêm túc chấp tay thi lễ với Ninh Khuyết, thành khẩn nói:

- Ông chủ tuy nhỏ tuổi nhưng làm việc thật độ lượng nghĩa khí, chỉ bằng lời này của ngài, về sau dù có bất cứ chuyện gì xin hãy báo ra danh hiệu của ta, nơi khác không nói chứ khu đông thành Trường An này ta đảm bảo sẽ gánh hết.

Cố Tiểu Cùng cũng ngó ra, ánh mắt đờ đẫn hết nhìn Ninh Khuyết lại nhìn Tề tứ gia, trong đầu nhớ lại hình ảnh lồng lộn của đại ca Tống Thiết Đầu trước khi sai hắn đi, nhớ lại dấu năm ngón tay của đại ca của đại ca in lên mặt đại ca, nhớ lại kì hạn chót mà chỗ dựa sau lưng đại ca của đại ca đã giao, hắn bỗng vô thức ngoái đầu lại nhìn hai gã nha dịch đứng bên gốc cây phía xa xa.

Hôm nay dân xã hội đen tụ tập quanh Lão Bút Trai, tuy mới đầu võ mồm chứ chưa phát triển đến giai đoạn đầu võ chân tay nhưng hai gã nha dịch của phủ Trường An vẫn làm ngơ như không thấy, rõ ràng là hết sức vô trách nhiệm với công việc, mãi đến khi nhận được ánh mắt cầu xin đáng thương của Cố Tiểu Cùng chúng mới dềnh hắng hai tiếng rồi nắm bội đao bên hông rào bước lại.

Tề tứ gia nhìn hai gã nha dịch, không biết đang nghĩ tới chuyện buồn bực nào mà ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng giận dữ khác thường, hắn quay sang nói với Ninh Khuyết:

- Ông chủ, có phải ta vừa nói phía đông thành này có chuyện gì ta cũng xin gánh cho ngài không?

Ninh Khuyết nhếch môi đáp một tiếng “đúng”, Tề tứ gia tức thì cười gằn, nói:

- Bây giờ ngài sẽ được thấy tại sao ta dám tuyên bố to mồm như vậy.

- Các người tụ tập ở đây làm gì? Tính làm loạn phải không? - Bọn nha dịch vừa tới nơi đã quát tháo ầm ĩ.

- Đúng thì làm mẹ gì nhau. - Tề tứ gia bóp chát rồi vung nắm đấm lên, hô lớn - Ông mày muốn gây loạn đây, còn muốn gây đại loạn nữa cơ, các anh em, trò chuyện vui vẻ với các vị quan sai này nào, lên!

Hắn vừa dứt lời, đám đàn ông quần xanh áo xanh giày xanh tất chắc cũng xanh luôn rống lên rồi ủa tới, không biết kẻ nào tung đòn mở màn nhưng chỉ lát sau những cú đấm cú đá đã trút xuống hai gã nha dịch như mưa rào, lúc đầu bọn nha dịch còn chửi mắng định dựa vào thân phận rút đao chém trả nhưng đao chưa ra khỏi vỏ thì dính luôn một đòn gạt chân ngã bổ chửng, tức thì những cái chân lại đập xuống huỳnh huỵch, hai gã bị đánh đến máu me bê bết, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, tiếng mắng chửi nhanh chóng biến thành tiếng rên la đau đớn, thậm chí hai thanh yêu đao tượng trưng cho thân phận của chúng cũng bị ai đó quăng đi mất tiêu.

Lúc trước Ninh Khuyết cảm thấy giới xã hội đen trong thành Trường An làm việc thật đúng mực lễ độ, giờ nhìn thấy hai thanh đao bay vèo ra ngoài mới biết đám xã hội đen này đã hung hãn lên cũng thật quá hung hãn, không ngờ dám đánh cả người ăn cơm cửa quan!

Hắn kinh ngạc nhìn trận hỗn chiến, kinh ngạc nhìn hai gã nha dịch bị đánh vỡ đầu chảy máu, lòng khiếp sợ không nói lên lời, về mặt của Cố Tiểu Cùng và đám du côn nam thành đứng cách đó không xa lại càng ngoạ mục.

Từ khi nhúng tay vào sự việc ngõ 47 đến nay, họ chưa từng đấu đá thật sự với thế lực của ông chủ đất, giờ mới biết hóa ra đối phương hung hãn đến mức độ này!

- Được rồi, không cần đánh nữa. - Tề tứ gia khoanh tay thờ ơ đứng xem nãy giờ bỗng lên tiếng, bọn người áo xanh liền tản ra, Tề tứ gia bước tới cạnh hai gã nha dịch, lạnh lùng nói - Dám giở trò sau lưng người anh em của ta thì đừng trách ta xuống tay vô tình.

Gã nha dịch trẻ tuổi cũng lạnh lùng nhìn lại:

- Dám đánh đập quan sai, lũ chó các người chờ bị chém đầu đi, sao, muốn chém chết ông mày tại chỗ không, nói không chừng còn lấy lại được ít vốn.

Ninh Khuyết thảm than thở trong lòng, nhân dân Trường An quả nhiên ai cũng chí khí vô song, cho dù là một nha dịch nhỏ nhoi trong hoàn cảnh bất lợi thế này vẫn giữ được thói ngang ngạnh.

Tề tứ gia ngoi xồm xuống, khinh miệt vỗ vỗ lên mặt gã:

- Người làm ta sợ quá đi thôi, con mẹ nó, cả lũ chúng ta thì khác gì nhau, đều là chó được bẻ trên môi đường, hai con chó các người cũng chỉ mặc nhiều hơn ta một bộ quần áo công sai thôi, đương nhiên, bộ quần áo của các người rất có giá nên giết thì không dám chứ chó cắn chó trên đường thì bực bề trên kia quan tâm làm khi gì?

Nói xong, Tề tứ gia đứng dậy, quay người thi lễ với Ninh Khuyết rồi dẫn đám đàn em nghênh ngang bỏ đi, hội du côn nam thành Cổ Tiểu Cùng chụm lại thì thảo bàn tán một lúc rồi dỡ hai gã nha dịch ly khai, không kể nào thèm liếc chủ tớ Ninh Khuyết lấy một cái, bởi lẽ ai cũng biết Tề tứ gia đã lên tiếng rồi thì trước khi áp chế thậm chí giết chết được đối phương, mọi hành động đe dọa đối với Ninh Khuyết ngoại trừ khiến phe mình tỏ vẻ bỉ ổi nhỏ mọn ra thì chẳng còn tác dụng gì khác.

Câu chuyện tranh chấp ngõ 47 đã chấm dứt theo cách như vậy, không có hồi sau, đúng như Tề tứ gia đã nói, ông chủ sau lưng hai phía đều không có hứng thú can thiệp vào cuộc cắn lộn giữa chó và chó, tuy vậy vẫn có một số điều khiến Ninh Khuyết cảm thấy khó hiểu.

Nha dịch tuy là nhân vật nhỏ xíu nhưng họ mặc áo quan, đeo đao nhà quan, đại diện cho bộ mặt của triều đình, tôn nghiêm của đế quốc, cho dù ông chủ đứng sau Tề tứ gia - cũng chính là người trung niên trú mưa trong cửa hàng ngày trước - có chỗ dựa vững chắc đến mấy nhưng hành động đánh đập quan sai ngay giữa đường giữa chợ thật quá hung hăng can rở, càng lạ hơn là Tề tứ gia không hề động chạm đến đám du côn nam thành lại ra tay một cách vô lý với người trong cửa quan, điều này khiến người ta khó mà lý giải được.

Trừ phi hai bên vốn có thù oán cực sâu.

Suy đoán đến đây, Ninh Khuyết hơi nhăn trán rồi lại giãn ra ngay, bữa nay ra đường là để tới Hồng Tụ Chiêu vui chơi đồng thời tiêu bớt khoái cảm mà bước thành công đầu tiên trong cuộc báo thù đã mang lại, những suy nghĩ rối rắm, những bước tiếp theo của cuộc báo thù, thôi để mai tính.

Quãng đường từ ngõ 47 đến Hồng Tụ Chiêu khá xa xôi, thường ngày Ninh Khuyết vẫn ngồi xe ngựa hai đồng một chuyến, giờ có Tang Tang làm bạn tất nhiên không lo buồn chán nên hẳn chọn cuộc bộ, hai chủ tớ chẳng ai thèm để trận giằng co lúc này trong lòng, Ninh Khuyết quá quen với đám chém đánh lộn, Tang Tang thì chẳng bao giờ cho vào đầu mấy thứ mà nàng nghĩ rằng không quan trọng, vì vậy dọc đường đi cả hai đều vui phơi phới.

Họ qua phường Thịnh Hoa, đường Thông Đạt, lượn vào hiệu sách một vòng rồi mua cơm nắm gói trong lá sen ăn, vội vội vàng vàng vượt qua đường Chu Tước, sau đó phát hiện có chỗ náo nhiệt. Một ông già mặc đạo bào dẫn đầu hơn mười người dân thành Trường An quỳ lạy trước tế đàn, Ninh Khuyết khều tay hỏi người cũng đứng xem náo nhiệt bên cạnh mới biết thì ra đạo quan nào đó của Nam môn Hạo Thiên đạo đang tiến hành nghi lễ cầu phúc, hy vọng đem mưa xuân từ thành Trường An chuyển lên tưới miền bắc đang khô hạn.

Đạo sĩ đứng bên tế đàn râu tóc bạc phơ, đạo bào tung bay trong gió, quả thật rất có dáng tiên phong đạo cốt, thanh kiếm gỗ trong tay lão rung lên u u giữa không trung, mũi kiếm chỉ vào mấy lá bùa viết chữ đỏ tươi, lát sau nghe “vút” một tiếng, thanh kiếm phá không bay ra cắm phập xuống bồn cát vàng đặt trước tế đàn, mấy lá bùa cũng đột nhiên bùng cháy, tro tàn theo gió rải kín trên mặt cát.

242. Q.1 - Chương 49: Đại Đường - Thần Quốc Khéo Là Ghét Nhau.

Dân chúng thành kính quỳ lạy trước tế đàn càng thêm thành kính, dân chúng ồn ào vây xem xung quanh càng thêm ồn ào, họ đồng thanh kêu “hay” một tiếng, cảnh tượng y hệt một sân khấu diễn xiếc, màn nguy hiểm vừa xảy ra tức thì khán giả ồ lên xuýt xoa.

Nghi thức xin dờ mưa chính thức kết thúc, mấy tên đạo đồng chuẩn bị dờ tế đàn và đóng đồ làm phép vào trong đạo quan thì sắc trời bỗng dưng tối sầm, mưa xuân lại tí tách rơi xuống, Tang Tang dùng hai tay mở ô lên che rồi ngẩng mặt nhìn Ninh Khuyết về đặc ý, dân chúng vây quanh đều không đem ô theo liền chạy ào vào trong mái hiên bên đường trú tạm, bọn đạo đồng luống cuống ướt nhẹp tức thì bị chỉ trở bàn tán, thậm chí không ít kẻ còn cười hô hố nhạo báng.

Ninh Khuyết thấy vậy cũng phải phì cười, nhưng bỗng nhớ ra một chuyện, hần nhìn lại lão đạo sĩ già còng lưng đứng dưới mưa, trong mắt hiện lên sự thương cảm và khiếp sợ.

Hần tin vào năng lực đánh giá của mình, kiếm gỗ bùa chú vừa này tuyệt đối không phải là trò ảo thuật, vậy chỉ có thể là... thủ đoạn của người tu hành! Từ những kiến thức Lữ Thanh Thần đã dạy hần mà nói, lão đạo sĩ này nếu không ở cảnh giới tu hành thứ ba Bất Hoặc thì ít nhất cũng bước vào cảnh giới thứ hai Cẩm Tri được rất nhiều năm!

Trong thiên hạ, ngoại trừ Tây Lăng thì Trường An là nơi tập chung nhiều người tu hành nhất, nhưng Ninh Khuyết không sao ngờ tới chuyện chỉ dẫn Tang Tang đi dạo loanh quanh đã gặp được một người, thậm chí vị đạo nhân sắp đạt tới cảnh giới kha khá đó còn phải dựa vào thủ đoạn biểu diễn giống như Sơn Đông mãi võ, thật đáng thương!

Chỉ tiếc đạo quan muốn dùng phương thức này lôi kéo tín đồ nhưng ông trời già được họ tế bái lại không hề nể mặt, cũng đúng thôi, như Lữ Thanh Thần từng nói, ngay cả bậc thánh nhân bước vào cảnh giới Thiên Khải, Vô Cự còn chưa có năng lực hô mưa gọi gió hướng chỉ là vị đạo sĩ tu hành còn chưa đầu vào đầu này.

Ninh Khuyết nhú mày nhìn cánh cửa đạo quan dần dần khép lại, trong đầu nhớ đến một số việc.

Hạo Thiên đạo được coi là chính giáo duy nhất trên thế gian, địa vị cao quý, đạo quan chiếm hữu vô số ruộng đất màu mỡ của các quốc gia cũng không cần nộp thuế, thân phận mỗi thần quan của các phân môn lại càng tôn sùng, cứ như các nước như Nam Tấn hay Đại Hà mà xét, khi quốc vương của họ đăng cơ thậm chí phải tự thân đến Tây Lăng để nhận chúc phúc của đại thần quan.

Nhưng từ hành động châm biếm cười nhạo của dân chúng thành Trường An hồi này, có thể thấy địa vị của Hạo Thiên đạo tại Đại Đường và tại các quốc gia đó đúng là cách nhau một trời một vực, tuy thần quan của Nam môn Hạo Thiên đạo được phong làm quốc sư Đại Đường nhưng người trong thiên hạ đều biết quan hệ giữa Nam môn và Tây Lăng có cũng như không, quyền lực phong thưởng quan chủ của các đạo quan khắp Đại Đường đều nằm trong tay hoàng đế bệ hạ, Tây Lăng không cách nào xen vào.

Thậm chí người ta còn đồn đại khi Đại Đường mới lập nước từng cấm chỉ Hạo Thiên đạo truyền đạo trong lòng đế quốc!

Theo lý mà nói, một Hạo Thiên đạo được mệnh danh là giáo phái số một thiên hạ, có vài trăm triệu tín đồ, mang trong mình sức mạnh vô cùng khủng khiếp thì không thể chịu nổi sự chèn ép nhục nhã đó, và thực tế thì họ cũng không nhẫn nhịn, sự kiện mười bảy nước liên kết tấn công Đại Đường năm xưa hần có cái bóng của Tây Lăng Thần Quốc phía sau bức màn sân khấu.

Liên quân trăm vạn đó vừa tiến vào trong lòng đế quốc lập tức bị vó ngựa sắt mạnh mẽ như ánh mặt trời mới lên của Đại Đường nghiền nát, sau đó, quân đội Đại Đường thuận thế đánh thẳng ra ngoài cửa Dương Cốc, thế như sóng triều, cuốn phăng thiên hạ, phá thành vô số. Qua trận chiến hào hùng ấy, cái gọi là liên quân giống như băng tuyết phơi dưới ánh mặt trời mùa hạ, tan biến giữa đất trời, thậm chí ba quốc gia trong số đó còn bị chinh phục thẳng cánh, biến thành ba quận thuộc đạo Hà Bắc sát nhập vào bản đồ Đại Đường, mà ba quận đó cũng là những quận bị bóc lột tàn tệ nhất để phục vụ cho cuộc viễn chinh phía bắc của thái tổ hoàng đế.

Điều khiến người ta nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi là trong cuộc máu lửa rung động toàn thiên hạ ấy, Tây Lăng Thần Quốc hoàn toàn im lặng đứng ngoài sự việc, Hạo Thiên đạo có vô số cao thủ trong tay trước sau không hề hành động, có lẽ cũng vì đó mà sau chiến tranh đế quốc Đại Đường không có ý định tiến tới chinh phạt Tây Lăng, Hạo Thiên đạo lại nhận được quyền truyền đạo trong Đại Đường.

Trải qua sự việc ấy, Đại Đường chính thức xác lập địa vị bá chủ thiên hạ, Hạo Thiên đạo vẫn đông đảo tín đồ nhất trên thiên hạ, một bá chủ thế tục, một bá chủ tôn giáo cắn ghét đối mặt nhau, vì cả hai đều không nắm chắc tiêu diệt được đối phương nên đành làm bộ coi như không thấy, năm tháng qua đi, dần dần đánh mất luôn hứng thú xuống tay với nhau.

Cục diện đó duy trì suốt một ngàn năm, đến nay vẫn không hề thay đổi, Hạo Thiên đạo trên cao với vị ở những xứ sở khác về đến Đại Đường thì dù một tòa đạo quan nhỏ nhất vẫn phải đóng thuế duy trì, dân chúng ở những xứ sở khác đều là tín đồ trung thành hiển nhiên của Hạo Thiên đạo trong khi ở Đại Đường, dù Nam môn do triều đình khống chế nhưng muốn lôi kéo tín đồ không thể không thực hiện hành vi khiến

người ta thấy mà đau lòng - phái người tu hành ra biểu diễn ảo thuật giữa phố chợ cho con dân Đại Đường xem chơi...

Đi trong cơn mưa dưới tán ô đen kịt, Ninh Khuyết nghĩ đến màn biểu diễn lúc nãy, hần lắc đầu nói:

- Lão đạo sĩ kia cũng thật đáng thương, chẳng biết quốc sư đại nhân của chúng ta có phải diễn mấy trò tương tự trong cung cấm không.

Tang Tang dùng tay phải và vai phải đỡ ô, tay trái cầm tấm bánh mới mua bên đường, vừa nhai nói lúng búng:

- Thiều gia, có vẻ người rất thích thành Trường An đây.

- Mảnh đất nào sinh con người đó, nhưng đặc trưng của con người cũng có thể làm thay đổi đặc trưng của mảnh đất. - Ninh Khuyết cười trả lời - Nói thích Trường An chi bằng hãy nói thích người Trường An.

Bỗng hần nhăn mặt, nói một câu chẳng đầu vào đâu:

- Ba bốn, bảy tám.

Tang Tang ngẩn người, nằng vội nhét miếng bánh vào trong miệng rồi vươn tay trái gãi gãi vị trí nào đó trên lưng hần, Ninh Khuyết vẫn cau mày, hần nhận lấy chiếc ô từ tay nàng rồi cải chính:

- Chưa được, chắc là bảy bảy.

- Biết rồi.

Mưa xuân vẫn rả rích khắp Trường An, trên đường cong ngô thẳng, giữa lầu ái ngói, giữa dòng người qua đường kẻ cầm ô người mặc áo tơ, một chiếc ô lớn tựa như đóa sen đen khổng lồ di chuyển chậm rãi. Dưới tán ô, Tang Tang một tay cầm bánh, một tay liên tục gãi lưng cho Ninh Khuyết, khuôn mặt hai chủ tớ tràn ngập niềm vui.

.....

Ngoại trừ những người bán ô ven đường và những người đánh xe ngựa chở khách, có lẽ trên đời này chẳng ai thích nổi mùa xuân quá dư thừa nước mưa của thành Trường An, cả người trong thanh lâu cũng không ngoại lệ. Vì mấy hôm trước có một sự việc ngoài ý muốn xảy ra ngay trước cửa, Hồng Tụ Chiêu không những bị ép phải ngừng kinh doanh một đêm mà còn chịu thêm tai tiếng là nơi đen đủi, hôm nay mưa bụi lất phất ngoài hiên, cảnh vật lãng mạn hết sức thích hợp để giai nhân đánh đàn tài tử vẽ tranh, tuy vậy nhìn quanh tòa lầu đường như vắng vẻ hơn thường ngày.

Các cô nương có tư cách sở hữu tiểu viện riêng cũng không chịu nổi sự buồn chán bèn họp nhau lại bái kiến Giản đại gia rồi cùng kéo tới phòng tập đàn ngồi uể oải cắn hạt dưa nói chuyện phiếm giết thời gian, mãi đến khi hai chủ tớ Ninh Khuyết bước qua bậc cửa cánh tượng này mới được thay đổi, những tiếng cười như chuông bạc tức thì cất lên rộn rã tràn ngập không gian.

Trong gian phòng yên tĩnh nằm trên tầng cao nhất, một gã đàn ông ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi thấy cảnh đó bèn nhíu mày, nói giọng bực bội:

- Đám người này quả thật tự mình là đại tiểu thư nhân hạ rồi, Mông Tam, xuống hỏi Giản đại gia thử xem, thái độ nhớ phải lễ phép vào đây, gã thiếu niên kia là ai, nếu hần không có lai lịch gì thì xách cổ đuổi ra, cô nương ta bỏ tiền ra nuôi không phải để ngồi nói chuyện phiếm với hần.

- Khuyên người tốt nhất đừng có động đến gã thiếu niên ấy, bởi vì hần là vị khách thuê cuối cùng của ta.

Bên bàn rượu, một người trung niên mỉm cười nhìn hần nói, thanh bội kiếm nằm yên lặng bên cạnh ông ta, người này chính là ông chủ đất của tất cả cửa hiệu trong ngõ 47.

243. Q.1 - Chương 50: Cuộc Nói Chuyện Làm Thay Đổi Lịch Sử Giang Hồ Thành Trường An

Ninh Khuyết không hay biết ông chủ của Hồng Tụ Chiêu đang ngồi trên lầu cao lạnh lùng nhìn mình, càng không biết ông chủ đó đã nổi giận vì hắn chỉ mãi nói chuyện phiếm với các cô nương chứ không chịu “làm ăn” tử tế, hắn vẫn ngồi bên Thủy Châu Nhi như mọi ngày, vừa ba hoa vừa thỉnh thoảng đá vài câu dò hỏi xem cái chết của Trương Di Kỳ có khiến người khác hoài nghi gì không.

- Ta rất thích nhìn người cười, hai cái lúm đồng tiền trông đáng yêu chết đi được. - Thủy Châu Nhi con mắt lúng liếng nói - Nhưng nói lại, người sắp thi vào thư viện rồi thì nên đọc sách ôn luyện nhiều một chút, kẻo chẳng may thi rớt thì người ngoài lại bàn tán là bọn ta hớp hồn người gây ra tai họa, lúc đó người biết làm sao để đền bù bọn ta?

- Đừng nói hai chữ bọn ta, ngày nào Ninh Khuyết tới đây cũng chỉ tìm mỗi cô nói chuyện, liên quan gì đến chúng ta đâu. - Một cô nương trên ghẹo.

Thủy Châu Nhi tuy bề ngoài đùa cợt nhưng bên trong lại mang hàm ý quan tâm thực sự, Ninh Khuyết cảm thấy ấm áp, hắn cười nói vài câu ứng phó qua loa như bài vở đã chuẩn bị tốt hết rồi, không cần lo lắng. Tang Tang ngồi bên cầm đầu cần hạt dưa, thỉnh thoảng lại trò chuyện câu được câu mất với Tiểu Thảo, trong lòng thầm nghĩ thiếu gia không phải đang ứng phó mà đang nói dối trắng trợn, kì thi vào thư viện có tổng cộng sáu môn, ngày nào nằng cũng giục như giục đò mà rốt cuộc hắn ôn được mấy bài?

Tuy Tang Tang không ngại trang còn bị người ta nhảm là một thằng nhỏ sai vặt nhưng mấy cô gái trong thanh lâu là loại già đời cỡ nào chứ, khi nàng vừa bước qua cửa, họ liếc một cái đã biết là một cô bé vịt con xấu xí rồi, Tiểu Thảo vừa nói chuyện với Tang Tang vừa âm thầm thông cảm trong lòng, gã khốn Ninh Khuyết này chắc hẳn ghét bỏ Tang Tang xấu xí nên hàng ngày mới trơ mặt vào trong thanh lâu chơi suông.

Trong gian phòng trên tầng cao nhất, người trung niên áo xanh chậm rãi đi tới bên cạnh ông chủ Hồng Tụ Chiêu, đứng sóng vai lão nhìn xuống dưới, nhìn gã thiếu niên đang nói thao thao bất tuyệt với đám cô nương vây kín xung quanh, hắn bỗng bật cười, khuôn mặt vốn tuấn tú góc cạnh lại càng sáng sủa thêm.

- Nếu gã thiếu niên này là khách thuê cuối cùng của ngõ 47, ta càng không thể tha thứ cho hắn. - Người đàn ông kia mỉm cười nói - Đuổi hắn đi rồi, khế ước thuê cửa hàng đều rơi hết vào tay ta, ta lại đem đồng khế ước đó chuyển cho nha môn, khi ấy người còn lý do gì để cự tuyệt phủ Trường An trưng dụng con đường?

- Những ông chủ thuê cửa hàng trong ngõ 47 đều bị các người đuổi đi sạch, nhưng người đã thấy ta lùi bước thỏa thuận bao giờ chưa? - Người trung niên áo xanh cười nhẹ trả lời - Huống hồ các người cũng không đuổi nổi gã thiếu niên này đâu.

- Không đuổi nổi? - Người kia nhìn vào mắt hắn, nói - Cũng đúng, chỉ bằng năm chữ Lão Triều Xuân Phong đình của người, kẻ nào dám tùy tiện ra tay?

Người trung niên áo xanh chỉ cười cười chứ không muốn nói tiếp chủ đề, hắn quay lại ngồi xuống ghế.

Vừa nãy hắn được lão tứ thông báo tình hình nên biết chuyện gì đã xảy ra ở ngõ 47. Một thư sinh nhỏ tuổi từ nơi khác đến thành Trường An thi cử mà không hề sợ hãi khi thấy hai bang phái xã hội đen chuẩn bị chém giết ngay trước mặt, thậm chí còn biết lợi dụng cơ hội để nâng giá, trắng trợn đoạt lấy một năm tiền thuê cửa hàng, càng khiến hắn bất ngờ hơn là thiếu niên đó không hề nâng giá tới trời, hành xử hết sức lão luyện và có chừng mực, nói cách khác là hết sức có khí độ.

Ngày đầu tiên Lão Bút Trai mở cửa, hắn tới ngõ 47 không phải để trú mưa mà để xem gã ngọc nào lại to gan đến mức dám thuê cửa hiệu của mình, ai ngờ tới nơi mới biết thiếu niên kia có lẽ không biết những chuyện xảy ra gần đây trong giới giang hồ Trường An nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu xuẩn.

Trên thế giới này không kẻ ngu xuẩn nào có thể viết ra những con chữ đẹp đến thế, cũng không kẻ ngu xuẩn nào có thể lưu lại vết chai do dùng đao rỗ nét đến vậy ở hổ khẩu, nhớ tới những nét bút rắn rỏi tràn đầy sức mạnh thậm chí còn loáng thoáng ý vị giết chóc trong đám tranh treo trên tường Lão Bút Trai, liên hệ với sự kiện xảy ra ngày hôm nay, người đàn ông trung niên thậm chí còn hoài nghi phải chăng gã thiếu niên đó đã từng giết người, không, chính xác là hoài nghi phải chăng thiếu niên đó từng giết rất nhiều người...

Với kẻ quanh năm suốt tháng làm việc trong máu và trong bóng tối như hắc mà nói, mười lăm mười sáu tuổi đã giết rất nhiều người vẫn là chuyện rất khó tưởng tượng, một thiếu niên như vậy, nếu hắc không muốn chuyển đi thì kẻ nào có thể buộc hắc chuyển đi?

- Lão Triều, dù sao ta cũng đang thay mặt phủ vương gia hỏi ngươi, ngươi có thể tỏ ra tôn trọng một chút được không?

Người trung niên giật mình ngẩng lên, giờ mới nhận ra vì mãi nghĩ đến thiếu niên kia nên hơi thất thố, hắc bèn mỉm cười tỏ vẻ áy náy, nhưng ba chữ phủ vương gia dường như không có sức nặng nào đối với tâm hồn phóng khoáng ấy cả.

Người đàn ông đang nói chuyện với hắc họ Thôi tên Đắc Lộc, cái tên rất tầm thường nhưng con người lại không hề tầm thường, một người đàn ông có thể chèo chống cho thanh lâu đệ nhất thành Trường An thì không thể là kẻ tầm thường. Hầu hết người Trường An đều cho rằng chỗ dựa sau lưng tòa lâu này là vị quan lớn nào đó của phủ Trường An, nhưng chỉ những nhân vật cỡ người trung niên áo xanh mới biết Thôi Đắc Lộc dựa dẫm vào đại quản sự của phủ thân vương, thậm chí còn có người tin rằng thanh lâu này chính là tài sản ngầm của vương gia.

- Gần đây Hồng Tụ Chiêu xảy ra phiền toái, không ngờ Thôi huynh còn có thời gian quản đến mấy chuyện lật vặt này.

Thôi Đắc Lộc lạnh lùng nói:

- Ngươi biết thừa phủ vương gia không hề muốn thò tay tới ngõ 47, có điều do bộ quân bộ hộ không tiện ra mặt mới nhờ đến mấy kẻ tép riu vô công rồi việc như ta, ai biết được người giữ khư khư không chịu nhả khiến các vị tai to mặt lớn trong mấy bộ đó bực mình, vì thế chuyện bé mới xé ra to như hiện nay, mấy ngày trước phủ Trường An cần quét khu vực của người lại bị người ngăn cản, cuối cùng phải điều động đến cả Vũ Lâm quân...

Nghe thấy ba chữ Vũ Lâm quân, người trung niên nhướn mày, dường như có gì đó khiến hắc ta đau đớn.

Thấy vẻ mặt đó, Thôi Đắc Lộc rất thức thời chuyển hướng câu chuyện, lão vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên ngươi cũng biết phủ vương gia làm giúp hai bộ kia chẳng qua cũng muốn kiếm được một vài thứ lợi ích, đại quản sự từng cho ta biết vương gia khá yêu thích ngươi, có lần trong lúc uống rượu còn buột miệng nhắc tới tên ngươi, nói ngươi làm việc trong thành Trường An rất biết phép tắc, có chừng có mực.

Người trung niên vẫn im lặng, nhưng khí đen trên trán càng ngày càng nồng.

Thôi Đắc Lộc nghiêng túc nói tiếp:

- Ngươi cũng biết hai ngày trước một vị ngự sử chết ngay trước tòa lâu của ta, chuyện này hết sức phiền phức, lão hấp tấp quá nên gặp tai nạn đột tử, nhưng người nhà lại cứ kéo đến phủ Trường An làm ầm ĩ, vương gia và vị ngự sử đó vốn là chỗ bạn bè cố tri nên không tiện ra mặt, ta phải tự thân xử lý chuyện đó, nếu ngươi có thể vượt chuyện này yên xuống giúp ta thì ta hứa sẽ không nhúng tay tiếp vào vụ việc ngõ 47.

Tuy đối phương chỉ là ông chủ thanh lâu, tuy luôn miệng xưng ta xưng ta rồi lại xưng ta trong câu chuyện, nhưng người trung niên biết thái độ của đối phương chính là thái độ của thân vương điện hạ, tiếng nói của đối phương chính là tiếng nói của phủ vương gia, hắc ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười, nói:

- Cho dù điện hạ và vị ngự sử kia có tình bạn cố tri nhưng muốn dẹp yên chuyện này thì quả đơn giản vô cùng, việc gì phải nhờ đến loại người lẩn lộn trong giang hồ như ta ra tay?

Thôi Đắc Lộc sầm mặt:

- Ngươi thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu? Nếu là về trước, từ nay trong mắt ta sẽ không còn nhân vật lão Triều Xuân Phong đình nữa, bởi lẽ ngươi quá ngu xuẩn, nếu là về sau, từ nay trong mắt ta cũng không còn nhân vật số má lão Triều Xuân Phong đình, bởi lẽ ngươi quá thông minh nhưng cũng quá thiếu biết điều.

Người trung niên bình tĩnh trả lời:

- Chuyện ở ngõ 47 chẳng to tát gì, đối với vương gia nó không to tát, đối với lão Triều của Xuân Phong đình cũng không to tát, nếu quả thật bộ nào đường nào trong triều cần đến, ta tình nguyện dâng lên bằng cả hai tay, nhưng nếu không phải vậy thì các người đừng dùng nó để ép ta. Nguyên tắc từ trước tới nay của Xuân Phong đình bọn ta vẫn là không dính dáng đến chuyện tranh đấu tầng cao trong đế quốc, bất kể là điện hạ hay bộ quân, bộ hộ, chỉ cần chuyện liên quan đến họ thì ta tránh xa được bao nhiêu sẽ tránh xa bấy nhiêu, các người càng ép thì càng đẩy ta ra xa hơn thôi.

- Lão Triều của Xuân Phong đình người là đầu lĩnh giới xã hội đen thành Trường An, mấy ngàn thủ hạ theo người kiếm cơm, loại chuyện vận tải áp giải gì triều đình cũng giao cho các người làm hết, kết quả người nói muốn bỏ đi ư? Người nghĩ người có thể đi nổi không? Người nghĩ người sẽ đi được đâu? Ba ngàn huynh đệ dưới tay người sẽ đi đâu về đâu? Nhà tù của bộ hình hay nhà lao quân đội nơi biên giới? - Thôi Đắc Lộc lạnh lùng nhìn hấn, nói - Mấy năm trước triều đình gió êm sóng lặng, muốn bo bo giữ mình còn có khả năng, giờ đây tứ công chúa đã trở về, nòng một lòng một dạ muốn đưa em trai mình lên làm thái tử, hồn nhiên quên mất hoàng hậu nương nương vẫn đang tại vị, mà chính nương nương cũng có con trai! Những chuyện lớn lao cỡ đó tất nhiên chẳng liên quan gì đến người, nhưng nếu bây giờ người còn chưa xác định rõ ràng lập trường trở thành chó của nhà ai thì cả hai nhà đều không thể tha thứ cho người!

- Làm chó? Chẳng lẽ nhất định phải tìm ình một người chủ sao? - Người trung niên thở dài - Phải chăng người muốn thu phục ta cho thân vương điện hạ?

- Không sai, hiện nay phàm là người có tiếng nói trong thành Trường An đều chèn ép người, vì sao? Vì người là một con chó không có chủ. Nếu người chịu nương nhờ một nhà, bất kể bộ quân hay ai khác muốn đánh người cũng phải nhìn mặt mũi của người cầm sợi xích tròng trên cổ người.

- Ta có thể hỏi một chuyện không? - Người trung niên bỗng mỉm cười nói.

- Mời nói.

- Giữa hoàng hậu và tứ công chúa, thân vương điện hạ ủng hộ vị nào?

Thôi Đắc Lộc nói như đinh đóng cột:

- đương nhiên không ủng hộ ai, tấm lòng trung của điện hạ đối với hoàng đế bệ hạ vĩnh viễn trước sau như một, chỉ cần bệ hạ nói là ai thì điện hạ sẽ ủng hộ người đó.

Người trung niên nghe thấy câu trả lời này liền im lặng suy nghĩ rất lâu mới ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Xin lỗi, là một người đàn ông Đại Đường, ta không có thói quen làm chó.

Thôi Đắc Lộc giật mình, cố gắng kìm nén cảm giác chán nản trong lòng, cất giọng khuyên nhủ:

- Con người sống trên đời mấy ai mà không phải làm chó, có kẻ muốn làm chó còn không được nữa kia.

Người trung niên đứng dậy, buộc kiếm vào thắt lưng rồi tiêu sái chấp tay, nói:

- Ông chủ Thôi, người không phải là một thuyết khách xứng chức, bởi lẽ người không hề hiểu tính cách của lão Triều Xuân Phong đình ta.

Thôi Đắc Lộc nhăn mặt đứng dậy, nặng nề nói:

- Có phải người khó quyết định vì sợ người dưới không phục? Người yên tâm, vương gia đã nói rồi, chỉ cần người chịu cúi đầu, cho dù là sự cúi đầu mang ý nghĩa tượng trưng thì ngài ấy cũng bắt bộ quân cho người một sự công bằng, ít nhất là hai cái đầu người, đường đường một bang chủ như người chẳng lẽ không áp chế nổi đám lâu la bên dưới?

Nói đến nước này thì hấn cũng vút quách luôn cái mặt nạ hành sự theo ý đại quân gia vương phủ, đưa thẳng thân vương điện hạ lên đài, nhưng người trung niên cứ như bị điếc, vẫn bước một mạch ra khỏi cửa, không ai để ý lúc Thôi Đắc Lộc nói ra năm từ “đường đường một bang chủ” thì trên mặt hấn bỗng toát ra một ý cười khó hiểu.

- Lão Triều, người đứng lại cho ta. - Giọng nói của Thôi Đắc Lộc đuổi theo hấn không tha - Xem ra mấy năm nay người và đám huynh đệ của người sống quá thoải mái đắc ý tại thành Trường An mà quên mất hai chữ kính sợ viết như thế nào rồi, nhưng ta phải nhắc cho người biết, những quý nhân này là bậc cao quý

thực sự, thế giới của họ không phải để loài gián hôi hám quanh năm bò dưới cống rãnh như người có thể hiểu được.

Người trung niên dừng bước, nhưng không hề quay đầu lại.

244. Q.1 - Chương 51: Ông Trời Còn Dung Ta Thì Ta Còn Sống Khỏe.

Thôi Đắc Lộc nhìn bóng lưng người trung niên, lạnh lùng nói:

- Ta biết người cậy vào điều gì, chẳng phải mấy người Thường tam Tề tứ, Lưu ngũ Phí lục Trần thất sao? Ta biết người có thể đánh nhau, những huynh đệ đó của người cũng có thể đánh nhau, nhưng người chớ quên Thường tam Phí lục là giáo úy Vũ Lâm quân, Lưu ngũ là đầu mục Kiều Kị doanh, Trần Thất là thị vệ lâu năm trong cung, các nhân vật lớn chỉ cần di nhẹ đầu ngón tay đã đủ đẩy người xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời không thể ngóc lên.

Người trung niên bỗng xoay người, nhú mày nhìn lão.

- Vài năm nay các người đã chết không ít huynh đệ giỏi đánh, ngoại trừ mấy gã vô dụng như Tề tứ chẳng hạn thì người cũng chỉ trông chờ vào mấy người trên, nhưng người chẳng lẽ không biết sức mạnh trong tay các nhân vật lớn ư? Họ chỉ cần một câu nói, một tờ công văn là dễ dàng giam chặt lực lượng quan trọng nhất của người trong quân doanh, đám đầu trộm đuôi cướp trong thành Trường An bị người chèn ép mười mấy năm nay nếu biết tin này ta nghĩ chúng sẽ rất khoái trá xông lên cắn người vài cái, đúng chứ?

Người trung niên im lặng, vẻ mặt càng lúc càng bình thản, hần tiếp tục bước ra ngoài cửa.

Thôi Đắc Lộc cười nhạt:

- Lão Triều Xuân Phong đình, bàn tay người vươn dài quá mức rồi, tới tận trong triều cơ đấy, bây giờ người nhìn đâu cũng thấy địch, ta rất muốn xem ai còn có thể tha thứ cho người!

Người trung niên đặt tay phải lên cửa phòng, hần im lặng một lúc mới nói:

- Chỉ cần ông trời còn dung ta thì ta còn sống khỏe.

.....

Cuộc nói chuyện trên lầu cao nhất của Hồng Tự Chiêu xét theo ý nghĩa nào đó đã quyết định tiến trình phát triển của lịch sử thế giới ngầm thành Trường An, khi những nhân vật lớn trong triều bắt đầu nảy sinh hứng thú với đám cỏ dại mọc trên mảnh đất giang hồ thì bất kể sức sống của đám cỏ dại ấy mạnh mẽ đến đâu, ý chí cầu sinh kiên cường đến đâu đều giống như thảo nguyên bị bão lửa quét qua, chỉ để lại những đốm tro tàn trên bề mặt và vài rễ cỏ lay lắt dưới lòng đất, không bao giờ có thể hồi phục lại trạng thái tươi tốt rậm rạp như ban đầu.

Đó là mùi vị của quyền lực.

Cả đời vị phu nhân của ngự sử Trương Di Kỳ rất quen cho người khác nếm mùi vị này nên lúc biết tin Trương Di Kỳ bỗng nhiên bỏ mình nàng không cách nào tiếp nhận được sự thật, sau khi chỉ huy đội quân thê thiếp tới thanh lâu nhận xác lão gia về nhà đã gào khóc thảm thiết suốt hai ngày, tiếp đó là hành trình tất tả xuôi ngược giữa Đại Lý Tự và nha môn phủ Trường An phụ trách công tác trị an đô thành, chỉ tiếc khi đến phiên nàng phải nếm trải mùi vị ấy mới biết nó thật cay đắng làm sao.

- Lão gia nhà ta sao có thể đoán mệnh như vậy được? Ông ấy từng cho ta biết vào hai mươi bảy năm trước quốc sư đại nhân đã xem mạng cho ông ấy, quốc sư nói ông ấy phúc phận cao dày, sống lâu trăm tuổi, vì thế ta khẳng định lão gia nhà ta đã bị lũ hồ ly tinh trong thanh lâu kia hại chết! Kinh triệu đoán đại nhân (1), ngài phải làm chủ cho ta, nếu ngài dám bao che cho lũ khốn đó, ta sẽ tự thân tới phủ vương gia xin điện hạ chủ trì công đạo!

Vị quan ngồi phía trên chừng trên bốn mươi tuổi, mắt tam giác mũi cam sành, dưới cằm là chòm râu thưa thưa vài cọng, hình dạng thật sự xấu xí hèn mọn, trong cái chốn quan trường Đại Đường đề cao vẻ ngoài oai phong tướng tốt mà người này không bị ném xuống mấy châu quận xa xôi cho khuất mắt lại được giữ ở Trường An làm việc, thật là một dị số.

Ông quan nhìn xuống vị phu nhân gầy gò dưới công đường, hấn bị lời nói của bà ta làm đau đầu vầng óc, cũng may quan lại Đại Đường ai cũng biết truyền kì về quốc sư đại nhân, hấn bầm ngón tay lẩm nhẩm tính toán một hồi mới vỡ lẽ, hai mươi bảy năm trước quốc sư đại nhân chỉ là một đạo đồng quạt lửa của Nam môn Hạo Thiên đạo, chưa gặp được đương kim thánh thượng - cuộc gặp gỡ khiến ông ta phát lên như điều, hồi đó ông ta đoán mệnh cho Trương Di Kỳ chỉ sợ phần nhiều là lừa gạt kiếm tiền, nghĩ đến đây, hấn ho khan hai tiếng rồi uy nghiêm nói:

- Khụ... khụ..., xin phu nhân hãy nén đau buồn, đầu tiên bà phải biết bản quan là tham quân tư pháp Thượng Quan Dương Vũ của phủ Trường An, không phải là kinh triệu doãn đại nhân, thứ hai, di hài của ngự sử đại nhân đã được ngũ tác (2) khám nghiệm kĩ càng, quả thật ông ấy bị thùng xe bắt ngờ sụp đổ đè lên khiến não bị chấn động mạnh dẫn tới tử vong, không phải bị mưu sát.

Chuyện ngự sử Trương Di Kỳ chết ngay trước cửa thanh lâu khiến thành Trường An được một phen bàn tán sôi sùng sục, nhưng đa số bình luận là châm chọc chế giễu, trên quan trường càng không ai nghĩ đây là một vụ ám sát, phủ Trường An vì không muốn để đám ngự sử lấm mòm mượn đề tài này đá sang chuyện khác gây rắc rối nên hai ngày trước đã đóng dấu kết luận Trương Di Kỳ chết vì sự cố giao thông.

Nhưng chẳng ai ngờ vị ngự sử phu nhân không chịu buông tha, kiện lên tận Đại Lý Tự. Công việc của ngự sử nói một cách chính xác là chuyên đắc tội với quan viên nên nhân duyên rất kém, Trương Di Kỳ đã chết nhưng thân vương điện hạ chống lưng cho ông ta vẫn còn đó, vì vậy không ai dám nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng nhưng cũng chẳng ai rỗi hơi tận tâm giải nỗi oan cho lão, thế là Đại Lý Tự liền đẩy ngược ngự sử phu nhân về cho phủ Trường An.

Hồi này khi kinh triệu doãn thấy tiếng trống báo án bên ngoài rồi nghe ngóng được người tới là bà phu nhân ngự sử hung hãn không dễ dây vào kia, lão liền len lén chuồn một mạch qua cửa hông xuống nhà sau, sau đó sai thuộc hạ thông báo đại nhân hiện nay thân thể không khỏe, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Thượng Quan Dương Vũ là tham quân tư pháp phủ Trường An, chủ quản hình danh tra án nhưng không tìm được cứ chuẩn đi, mà hấn cũng không có ý định chuẩn, trong mắt người khác ngự sử phu nhân là người đàn bà đánh đá khó chơi chứ trong mắt hấn phu nhân của quan lại trong triều là một bầy cọp giấy không hơn không kém, chỉ cần nắm được điểm yếu của họ rồi nhằm vào đó dọa nạt là xử lý ngon lành, hơn nữa có khi còn kiếm chác được kha khá.

Trong thời điểm này còn không quên chuyện kiếm chác, gã tham quân tư pháp quả nhiên rất tham lam, muốn hiểu tường tận sự việc phải nói từ xuất thân của gã. Nguyên quán Thượng Quan Dương Vũ ở Nam Tấn, tổ tiên sau khi chuyển tới Trường An thì năm đời đều sống trong khu đông thành nghèo khó, trong nhà chưa bao giờ xuất hiện được một người đàn ông ra hồn, chẳng mê bạc cũng mê gái, gom góp cả năm đời tài sản cũng có độc hai gian nhà ngói dột nát và hơn mười lượng bạc, mãi đến đời Thượng Quan Dương Vũ hấn mới may mắn thông qua kì thi ghi chép, sau đó bắt đầu con đường làm quan từ viên lại coi ngục thấp kém nhất, phần đầu leo trèo cho đến nay cũng trở thành một viên quan chính thức có phẩm có hàm.

Sau khi lên làm tham quân tư pháp, Thượng Quan Dương Vũ không còn cần thận từng tí như trước đây nữa, sự sợ hãi đối với nghèo khó và sự cuồng nhiệt đối với tiền tài đã đẩy hấn lên con đường tham ô hối lộ, phủ Trường An bị trên dưới trong triều soi xét từng li từng tý, công việc của hấn lại không dính đến thuế má nên muốn ăn tiền còn khó hơn lên trời, nhưng may thay trong tay Thượng Quan Dương Vũ còn có quân bài luật pháp.

Trong vụ án ngự sử Trương Di Kỳ, hấn không dám đổ oan cho thanh lâu kia nhưng có thể ép được chút bạc từ tay bà vợ nạn nhân hay không là vấn đề đáng cân nhắc, Thượng Quan Dương Vũ híp mắt đánh giá vị phu nhân gầy gò, còn chưa đợi bà ta nổi điên cãi lại thì hấn đã ngoắc ngoắc tay ý bảo đối phương tới gần rồi hạ giọng nói:

- Phu nhân, nhân chứng là hộ vệ trong nhà bà, vật chứng còn để ở nhà sau nha môn, trên thân ngự sử đại nhân vẫn còn mùi son phấn, hơn nữa cái ngày bà dẫn đám đàn bà con gái trong nhà cầm gậy gộc hùng hổ ra ngoài thì quá nửa dân chúng trong thành Trường An đều tận mắt nhìn thấy. Bà nghĩ xem, ngự sử đại nhân chắc chắn không thể vì sợ hãi bà tới thanh lâu bắt kẻ thông dâm nên hốt hoảng không nhìn đường đâm đầu vào xe ngựa mà chết, nói vậy ai mà tin nổi chứ, đúng không?

Ngự sử phu nhân tái mặt, đang định mở miệng mắng chửi thì Thượng Quan Dương Vũ lại mỉm cười, con mắt tam giác híp lại thành hình lỗ vuông xỏ dây trên đồng tiền, hần thì thào nói tiếp:

- Thật ra bản quan cũng biết ngự sử đại nhân chết một cách quá ly kỳ, quá oan ức, hơn nữa... nói ra điều này thật không hay ho gì nhưng bản quan vẫn phải nói, bà dù sao vẫn phải làm âm ỉ lên mới ra về trong lòng người nhà mình không có điều đáng thẹn, cũng tránh để người ngoài nói bà tự tay bức tử lão gia, hơn nữa nếu làm âm ỉ được thì tòa thanh lâu kia sao tránh khỏi phải đền bà một khoản bạc lớn? Ôi, người đã chết rồi thì không thể sống lại, số tiền phủ tuất ít ỏi triều đình cấp phát và bổng lộc của ngài ngự sử để lại có đáng là bao? Người sống có thể cầm bạc trắng trong tay mới là tốt nhất.

Khuôn mặt teo tóp của ngự sử phu nhân lộ vẻ cực kì mất tự nhiên, rõ ràng đã bị Thượng Quan Dương Vũ nói trúng tim đen, bà ta lúng ta lúng túng nửa ngày mới nhìn hần đầy chờ đợi, thì thào nói:

- Nếu chuyện này thành công ta sẽ chia cho ngài hai phần.

Dám đem luật pháp ra giao dịch ngay giữa công đường, loại chuyện này nếu để Ngự Sử đài hoặc trong cung biết thì bất kể Thượng Quan Dương Vũ hay ngự sử phu nhân đều khó tránh khỏi kết cục rơi đầu, may mà người trong nha môn phủ Trường An đều sợ cái miệng om sòm của ngự sử phu nhân nên dạt ra xa bằng hết, công đường trở nên vắng vẻ yên tĩnh khác thường nên nàng không sợ người khác nghe thấy.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của ngự sử phu nhân, Thượng Quan Dương Vũ đột nhiên sầm mặt, đập thanh kinh đường mộc(3) xuống đánh rầm ròi quát lớn:

- Con đàn bà lớn mật, nể chồng người là ngự sử ta mới kính người ba phần, không ngờ còn dám đi tìm đường chết!

Tiếng quát này dọa ngự sử phu nhân suýt đứng tim, nét mặt Thượng Quan Dương Vũ dường như được tạo ra bằng những tấm mặt nạ, thay đổi còn nhanh hơn lật tay, soạt một cái đã biến thành thân thiện hòa ái, hần nói một cách sâu xa:

- Bản quan mắng người cũng vì muốn cứu người thôi, người có biết người đứng đằng sau thanh lâu đó là ai không? Người còn dám có ý nghĩ kiếm bạc từ trong đó, lá gan người cũng quá to rồi!

Ngự sử phu nhân vịn án, run rẩy hỏi:

- Chuyện này... chuyện này... mong ngài chỉ dạy thêm.

Tất nhiên Thượng Quan Dương Vũ không thể nói phủ Trường An chiếm mấy phần cổ phần thực tế trong thanh lâu, hần chỉ tay lên trời về thần bí rồi thì thào nói:

- Đó là sản nghiệp của Hoàng hậu nương nương.

- Hả? - Nghe thấy bốn chữ hoàng hậu nương nương, ngự sử phu nhân run lấy bẫy, đầu gối dường như nhũn ra, bà ta hốt hoảng nói - Vậy phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?

- Nếu người vẫn nhất định làm to chuyện thì ta không thể đảm bảo danh tiếng của ngự sử đại nhân còn giữ được hay không, dù sao cũng có người nhìn thấy ông ta chạy ra từ thanh lâu, hơn nữa ông ta còn uống say.

- Thượng Quan Dương Vũ nhìn nàng, nói giọng chính khí ngời ngời - Ngự sử chơi gái, nếu để trong cung biết thì dù chết vẫn bị lột mất chức quan, triệt bỏ mọi bổng lộc, lúc đó hành động của người mới thực sự là lấy giỏ trúc đan múc nước, phí công dã tràng.

Ngự sử phu nhân sợ hãi hỏi:

- Vậy... vậy phải làm sao cho tốt? Ta không tố cáo nữa có được hay không?

- Vấn đề ở chỗ hiện nay đã quá ồn ào rồi, nhưng chỉ cần người chủ sự bên thanh lâu đồng ý bịt chặt câu chuyện không để truyền vào trong cung, đặc biệt là vị tai mắt đó, thì mọi chuyện vẫn còn đường cứu vãn.

- Khó cũng phải cứu vãn. - Ngự sử phu nhân đã đánh mất khả năng tư duy từ lâu, khuôn mặt tràn ngập vẻ căng thẳng lo lắng, bà ta lại hỏi - Ngài nói ta phải chuẩn bị những gì?

Thượng Quan Dương Vũ mỉm cười, thế là lại có bạc rủ nhau về túi rồi, mỗi lỗ chân lông trên cơ thể dường như đang nở ra vì khoan khoái, khuôn mặt gầy ốm của vị ngự sử phu nhân dường như dễ nhìn hần lên, hần

thầm đắc ý trong lòng: ăn của đàn ông nào có đơn giản như ăn từ đàn bà, ăn của người sống nào có sướng miệng như ăn từ người chết.

Hắn xuất thân nghèo khổ thậm chí có thể nói là đê tiện, tổ tiên không để lại tiền tài, sau lưng không có người chần đỡ, khuôn mặt sinh ra đã xấu xí, đối với nguyên cáo bị cáo thì bóp nặn tham lam như châu chấu tràn qua cánh đồng, đối với quan trên thì ton hót bợ đỡ đến nổi da mặt dày hơn cả da mông lợn rừng, tính cách đạo đức không có chỗ nào đáng mê, nhưng chỉ cần ông trời còn chưa phạt hắn thì hắn sẽ kiên quyết sống tiếp cuộc sống xấu xí ấy, đó gọi là trời còn dung ta thì ta còn sống được.

.....

Mưa xuân rơi liên miên suốt hai ngày, tình hình kinh doanh trong ngõ 47 vẫn lạnh tanh như bếp lâu ngày không lửa.

Ninh Khuyết không hay biết phủ Trường An có một vị tham quân tư pháp tên là Thượng Quan Dương Vũ, vì hai chữ tham lam khắc trên xương cốt đã tình cờ giải quyết giúp hắn phiền phức nho nhỏ cuối cùng của vụ ám sát ngự sử Trương Di Kỳ, lúc này hắn đang bưng bát mì nóng hổi trên tay, mắt nhìn nước mưa rơi tí tách trên nền đường lát đá, lòng nghĩ tới kì thi vào thư viện đã ở rất gần, nghĩ tới học phí và phí ăn ở đắt đỏ, tâm trạng bỗng nhiên buồn phiền, cảm thấy thời tiết dường như lạnh hơn, tay trái hắn vô thức khép chặt vạt áo.

Tuy hắn lợi dụng cơ hội khiến ông chủ đất thần bí phải miễn một năm tiền thuê, đồng nghĩa với kiếm không được ba trăm lượng bạc, nhưng bạc này không phải bạc trắng ngay trước mắt mà chỉ là con số trên mặt giấy, nếu ông chủ đất không thể trụ nổi trước áp lực từ phía quan phủ hoặc Lão Bút Trai kinh doanh thiếu hiệu quả, vậy con số ba trăm chẳng khác gì số 0.

Nghĩ đến đây, Ninh Khuyết thờ dài, hắn cúi đầu cầm đũa khều khều sợi mì trong bát, đâm vỡ mấy miếng hành, miệng hoàn toàn không có cảm giác muốn ăn, hai ngày nay ngay cả hứng thú viết chữ hắn cũng không khơi lên nổi huống chi là hứng thú với thứ mì đã ăn đến mòn cả răng này, nhắm mắt lại không cần nghĩ cũng biết trong bát có bốn hạt hoa tiêu, ba mươi miếng hành thái lát.

Cơn mưa bên ngoài càng lúc càng nặng hạt, đập xuống mặt đất kêu rào rào, bọt nước văng tung tóe, tầm nhìn càng ngày càng ngắn lại, bức tường bao của kho chứa Thanh Vận Ti bộ hộ cũng sắp không thấy rồi, Ninh Khuyết bưng bát mì ra trước cửa rồi ngồi xuống, vừa ngắm mưa vừa tiếp tục ăn.

Bỗng hắn ngẩng đầu nhìn về bên phải.

Một người đàn ông độ tuổi trung niên cầm ô xuất hiện ngay trước cửa Lão Bút Trai, những giọt mưa hung dữ quất ngang dọc làm tấm áo xanh trên mình hắn bị ướt quá nửa, vỏ thanh kiếm đeo bên hông cũng lốm đốm nước, đúng là ông chủ đất đã miễn cho Ninh Khuyết một năm tiền thuê nhà.

Vạt áo xanh bị nước mưa làm ướt sẫm màu hắn lại, nhìn hơi nhếch nhác, nhưng rất kì diệu, người trung niên lại không gây ra bất cứ cảm giác nhếch nhác nào, hắn giương ô đứng lặng lẽ trước cửa nhìn cơn mưa giăng giăng, vẻ mặt bình thản tựa như đang ngắm một vùng trời đầy hoa đào và nắng đẹp.

Ninh Khuyết ngừng đầu nhìn hắn rồi lại cầm cúi ăn mì, không nói một câu.

Một lúc lâu sau, người trung niên phá vỡ không khí im lặng, hắn cúi đầu nhìn Ninh Khuyết, cười nói:

- Mì thơm quá.

Ninh Khuyết vẫn ngồi chồm hồm trên mặt đất đáp lại:

- Ăn nhiều quá rồi thì mì có thơm mấy vị cũng chỉ đến thế.

- Ta chưa ăn bao giờ.

- Tuy người đã miễn cho ta một năm tiền thuê nhưng ta không có ý định mời người ăn uống.

- Ta thích chữ người viết ra.

Người trung niên chuyển đề tài cực nhanh tựa như nước mưa trước mắt hai người, không thấm được qua mặt ô liền thuận thể chảy xuống, từ điểm đó có thể nhận ra đây là một người hàng ngày quen thói ra lệnh, hơn nữa còn không cho phép thuộc hạ nghi ngờ mệnh lệnh của mình.

- Ta cũng thích.
- Viết rất đẹp.
- Ta biết chữ do ta viết luôn rất đẹp.

Người trung niên cười cười, nói tiếp:

- Bên trong mỗi con chữ đều tràn đầy ý giết chóc, ta rất hiếm khi gặp được người có mùi vị giết chóc nặng nề như thế.

Ninh Khuyết lặng yên cúi đầu nhìn trân trối bát mì trong tay, một lúc sau chợt hỏi:

- Tối nay phải chăng ngươi định đi giết người?

Người trung niên cảm khái đáp:

- Đúng vậy, trời có thể dung ta nhưng người không thể dung ta, ta đây đành phải giết người.

.....

Chú thích:

- (1) Kinh triệu doanh: chức quan đứng đầu kinh thành, tương tự chủ tịch thành phố Hà Nội hay thị trưởng Washington DC.
- (2) Ngõ tác: người chuyên khám nghiệm tử thi ngày xưa, tương tự bác sĩ pháp y ngày nay.
- (3) Kinh đường mộc: khúc gỗ mấy ông quan xử kiện ngày xưa khoái đập để ra oai hoặc cắt lời nguyên cáo bị cáo bên dưới, xem Bao Công thấy ông này đập suốt, không biết tiếng Việt dịch ra thế nào đành để yên, dốt lịch sử khổ thế đấy

245. Q.1 - Chương 52: Đình Xuân Phong, Lão Triều Tiểu Thụ

Ninh thiếu ngựa mặt lên nhìn người trung niên hỏi:

- Muốn giết người thì mau động thủ đi, còn đứng trước cửa hàng ta làm gì?

Nam tử trung niên đáp:

- Ta đợi mưa tạnh, đồng thời đợi mấy người nữa.
- Thông thường càng đợi mưa tạnh thì mưa càng không tạnh, đợi người đến thì người lại không đến.

Ninh Khuyết có lòng tốt khuyên nhủ.

- Người không đến nhất định là người không biết đạo lý.

Nam tử trung niên mỉm cười, nói:

- Thế nên ta và ngươi có thể hàn huyên với nhau một vài câu chân thật được chứ? Không cần dùng kiểu dò thám như mấy tên khổ hành tăng kia được không?
- Cái này là do thái độ rồi, ta cũng không thích đi tới đi lui trong núi mây đâu.

Ninh Khuyết cười cười đáp lại:

- Nhưng ta không thích mình thì ngồi chồm hổm, còn người khác thì đứng để nói chuyện, nhìn lên hơi mỏi cổ đó.
- Vậy ngươi đứng lên đi.
- Tại sao ngươi không ngồi xuống?

Nam tử trung niên cười một cái, trực tiếp ngồi chồm hỏm xuống không do dự, vạt áo thanh sam ướt nhẹp được vắt lên cánh cửa phía sau Lão Bút trai. Hắn nhìn khuôn mặt ngây ngô của Ninh Khuyết nghiêm túc nói:

- Bây giờ ta đang cố hết sức.

Ninh Khuyết vẫn cúi đầu ăn mì, chờ câu nói tiếp theo.

- Rất nhiều nhân vật tai to muốn biết thái độ của ta, nhưng tình huống bây giờ lại không cho phép ta biểu lộ điều gì, vậy nên ta đang bị bao vây. Ta và các huynh đệ trước giờ làm việc rất sạch sẽ, quan phủ muốn dùng luật để trị tội là không thể. Bọn họ quyết định thừa dịp trận mưa kéo dài này mà tiêu diệt ta lúc nửa đêm. Mấy tên đối thủ ở nam thành và tây thành cũng kéo qua rồi.

- Người của người đâu?

- Vài ngày trước đã chết mấy người, phần lớn các huynh đệ còn lại đều làm việc ở quan phủ. Việc vây bọn họ trong quân doanh và nha môn đối với mấy vị tai to kia lại quá đơn giản. Thế nên tối nay ta có rất ít người.

Mưa đêm vẫn tí tách rơi và dường như càng lúc càng lớn hơn. Mấy người nam tử trung niên đang chờ tựa như không thể bình tĩnh được nữa, nhưng hình như người kia cũng không thèm để ý. Người trung niên cất lời rất ôn hòa, không che giấu điều gì. Sau đó, hắn nhìn Ninh Khuyết ở bên cạnh, mỉm cười nói:

- Nhưng đây cũng không phải là vấn đề. Vấn đề quan trọng nhất là ta cần một người bên cạnh nhưng vẫn chưa tìm thấy.

Ninh Khuyết nhìn thoáng qua bội kiếm được giắt ngay lưng người trung niên, hắn đoán hắn thanh kiếm bên trong rất nhỏ.

- Người cần người như thế nào?

- Nhanh, ngoan độc, dũng mãnh! Giết người không nháy mắt, không để bất cứ vật gì chạm được vào người ta!

- Không tính cả nước mưa chứ?

- Tất nhiên không.

- Yêu cầu này cũng không cao lắm.

Ninh Khuyết gỡ gỡ mái tóc đã hơi ẩm ướt hỏi:

- Tại sao lại là ta?

Nam tử trung niên nhìn vào cái chén Ninh Khuyết đang cầm bên tay phải nói:

- Ta dò hỏi biết được vài chuyện. Mặc dù kẻ đồn củi bên hồ Sơ Bích không có danh tiếng gì ở thành Trường An, nhưng ta lại biết rõ một thiếu niên chuyên giết mã tặc có thể làm được gì.

Ninh Khuyết trầm mặc một chút, sau đó cười cười nói:

- Tại sao ta phải theo người? Có lợi gì chứ?

Nam tử trung niên rất thích tính cách trực tiếp của thiếu niên trước mặt. Hắn duỗi ngón tay ra búng lấy một giọt nước mưa đọng trên cây dù bằng giấy dầu tán mỉm cười trả lời:

- Cả thành Trường An này không ai biết lá bài tẩy của ta. Nếu như đêm nay ta thắng, ta liền sử dụng được lá bài tẩy này. Đến lúc đó người sẽ biết, ta đây thực sự là một bấp đùi rất to, rất đáng để người ôm lấy.

- Nếu tối nay nguy hiểm như vậy, tại sao người không sử dụng lá bài tẩy luôn?

- Bởi vì lá bài tẩy không phải đơn thuần là một lá bài mà là một người. Ta không thể ra lệnh cho hắn được, ngược lại, hắn còn có thể ra lệnh cho ta. Hắn cần ta thắng cuộc chiến tối nay, vì hắn muốn xem thử trong tay đối thủ có giấu lá bài nào hay không.

- Được rồi, ta rất ghét phong cách làm việc này đây. Ta chỉ muốn nói một điều: có lẽ bấp đùi người rất to, rất cơ bắp, nhưng ta lại không thích thú gì cả. Mà nếu người đã biết đến hồ Sơ Bích ở nơi khỉ ho cò gáy kia, nhất định người cũng biết ta từng có cơ hội ôm lấy một cái cây thoát nhìn rất nhỏ, nhưng thực ra là một trong những cây thô to nhất Đại Đường này chứ? Thế nên ta cũng không muốn ôm đùi người.

Người Ninh Khuyết đang nói tới tất nhiên là Tứ công chúa Lý Ngự của Đại Đường. Sau khi nói xong câu đó xong hấn liền trầm mặc, cầm lấy chén mì trong tay để xuống mặt đất ướt nhẹp, cùng ngồi sóng vai với nam tử trung niên ngắm nhìn mưa ở ngoài. Vào lúc này, hấn bỗng nhiên nhớ đến việc bản thân rất thích đối diện với phúc và họa, lại nhớ tới giao tình của Tiểu Hắc Tử trong cái quán nhỏ, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Nam tử trung niên trầm mặc một hồi, nói:

- Nếu không...người trực tiếp ra giá đi?

Ninh Khuyết xòe bàn tay ướt át ra ngay trước mặt người này, nói gọn gàng:

- Năm trăm lượng bạc.

Nam tử trung niên nhíu chân mày lại đề nghị:

- Quá ít, hay là người tăng thêm đi?

Ngay bên cạnh cánh cửa cửa hàng sách trong đêm mưa hiện ra hình ảnh hai người cò kè mặc cả có chút quỷ dị, người thuê cảm thấy giá thuê tiền quá ít.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn người trng niên hỏi:

- Người đoán thử đêm hôm nay ta sẽ giết bao nhiêu người?

Nam tử trung niên suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Ít nhất năm.

Ninh Khuyết nói lại:

- Trên thảo nguyên, giết năm tên mã tặc rồi lục soát khắp người cũng chỉ có năm lượng bạc là tối đa. Thế nên người cứ yên tâm, ta tuyệt đối có thể liều mạng vì năm trăm lượng bạc.

- Ta không cần người liều mạng.

Nam tử trung niên nhìn hấn, mỉm cười rồi nói:

- Nếu như đến lúc nguy hiểm tính mạng, người có thể rời đi.

Ninh Khuyết lắc đầu nói:

- Đây không phải tác phong làm việc của ta, lấy tình nghĩa so sánh với tiền bạc là việc làm rất ngu ngốc. Nếu đã làm ăn, tất nhiên phải tuân theo đạo đức hành nghề.

Nam tử trung niên mỉm cười, vươn tay ra nói:

- Thành giao.

Ninh Khuyết đưa tay nắm chặt tay ông ta một cái rồi buông ra nói:

- Tôi họ Ninh, Ninh trong an bình. Ninh Khuyết.

- Ta họ Triều, Triều trong triều đình đại Đường, Triều Tiểu Thụ.

- Họ thì thật lớn lối, nhưng tên lại rất dịu dàng.

- Mọi người ở Trường An đều gọi ta là Lão Triều Xuân Phong Đình, người có thể gọi ta là Triều ca.

- Gọi là Triều Tiểu Thụ để nghe hơn...Mà cho ta hỏi Tiểu Thụ người một câu, người chính là bang chủ Ngự Long bang?

- Người có thể gọi ta là Lão Triều...mặt khác, ta chưa bao giờ nhận mình là bang chủ Ngự Long bang cả. Ta chỉ tập hợp một đám huynh đệ làm vài việc triều đình không thể làm thôi.

Ninh Khuyết cuối cùng cũng có thể xác định thân phận người này, mỉm cười vỗ vỗ bờ vai, hần nói:

- Bang chủ đệ nhất đại bang Trường An mà khiêm nhường thế này, Tiểu Thụ à, người cũng quá dối trá đấy.

...

Từ trong đồng củi rút ra một thanh đao hình dáng bình thường, lại lấy cây cung màu vàng và bao đựng tên làm bằng cây Dương ra, cuối cùng hần lại lấy đại hắc tán được dùng vải bố quấn quanh nhiều lớp ở trong cái vạc thô to bằng sứ men xanh, sau đó hần thắt toàn bộ đồ vật đó lên lưng mình. Hần sờ soạng dưới đáy quan tài một hồi lâu, lấy ra một cái khăn bịt mặt màu đen không biết đã không giặt rửa bao lâu rồi.

Cẩn thận mặc nhuyễn giáp bó sát người, còn mặc thêm một bộ tiền bào ngắn tay đã để lâu nơi đáy ruộng, tóc vốn buông xõa được cột lại thành vòng tròn giống như mọi người khi gặp nhau vẫn hay làm, dùng khẩu trang màu đen che lại hơn nửa khuôn mặt. Ninh Khuyết tự nhìn vào trong gương đồng một cách cẩn thận, sau khi xác định không có sơ hở gì nữa, hần đi ngang qua phòng bếp rồi nói vào trong:

- Đi thôi.

Tang Tang đang lau trang bếp, rửa sạch bát đựng nước và bút nghiên mực, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút biểu cảm nào, nhưng trong con người dài nhỏ lại có chút phiền não trẻ con. Cũng không biết tại sao cách đặt bút nghiên của tiểu thị nữ này hôm nay rất vô ý, thỉnh thoảng phát ra tiếng “cốc cốc”. Mà lúc lấy khăn lau thì dùng rất nhiều sức, tựa như muốn xuyên thủng cả đáy nồi đen sì.

Ninh Khuyết giặt mình, rồi chợt hiểu ra vấn đề hần ôn hòa giải thích:

- Kiểm được chút bạc là tốt mà. Hơn nữa ta thấy người này cũng có chút bối cảnh. Bây giờ tặng đối phương một nhân tình, sau này ta cũng cần dùng đến.

“Phốc”

Tang Tang ném mạnh khăn lau gần tới bếp lò, bưng thau nước bắn đổ ra ngoài. Sau đó, tiểu nha đầu này quay lưng lại, tựa như không nhìn thấy cũng không nghe lời giải thích của hần.

Ninh Khuyết bóp bóp trán đang trở nên nhăn lại. Trầm mặc một lát hần nói:

- Câu nói tùy tiện của Tiểu Hắc Tử ngu ngốc kia đúng là cái rắc mà. Bây giờ ta có muốn từ chối thì cũng không có cách tới Minh giới tìm hần, coi như tối nay ghi nợ cho hần.

Nói xong lời này, hần không để ý đến tâm tình tiểu Tang Tang nữa, trực tiếp rời khỏi hậu viện tiến về trước cửa hàng.

Lão Triều Xuân Phong Đình thân là bang chủ Ngự Long bang - bang phái lớn nhất Trường An. Lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, không biết ra mắt bao nhiêu kỳ ngân ngoại tộc, hần ta cũng biết lão bản Lão Bút trai cũng là một kỳ nhân nên từ sớm đã có tinh thần. Nhưng khi nhìn thấy trang phục của Ninh Khuyết hần ta cũng không khỏi kinh ngạc.

Hần nhìn món đồ thần bí được Ninh Khuyết bọc lại như một cây thô to ở sau lưng cười khổ:

- Người ăn mặc như thế này không giống đi giết người chút nào? Có phần giống...giống như một người sa cơ thất thế nên phải trốn nợ nửa đêm. Chẳng lẽ người đem toàn bộ gia sản theo sao?

- Ta chỉ mang theo một cây đao, người biết vậy là đủ rồi.

Ninh Khuyết đi tới gần ông ta. Nhìn thoáng qua phố Lâm Tứ Thập Nhất đang trong mưa gió, lại thấy hai đầu Trường An cũng không có bóng người bèn cau mày lại, nói:

- Hi vọng không có nội gian trong đám huynh đệ của ông, cũng hi vọng huynh đệ ông coi trọng cái phố này. Ta không hi vọng việc đi theo ông giết người trong đêm mưa gió hôm nay đến ngày mai lại trở thành một bức tranh phủ treo thưởng tẻ nhạt ở thành Trường An đâu.

Lão Triều Xuân Phong Đình cúi đầu nhìn thoảng qua khuôn mặt người thiếu niên được khăn bịt mặt màu đen che hết một nửa, mỉm cười nói:

- Người không cần cẩn thận như vậy. Chỉ cần tối nay ta và người còn sống, sau này người cũng không xúc phạm đến luật pháp đại Đường, làm xằng làm bậy thì cả thành Trường An này, thậm chí đế đô Đại Đường cũng không có người nào tới tìm người nữa.

Nghe mấy lời này, Ninh Khuyết trầm nghĩ: “Ai dám nói sau lưng bang phái lớn nhất Trường An không có chỗ dựa chứ?”

Nhưng hắn cũng không lấy khăn bịt mặt ra để quang minh chính đại đi giết người, âm thanh khàn khàn từ sau khăn bịt mặt phát ra:

- Ta vốn quen cẩn thận.

Lão Triều Xuân Phong Đình cười cười, không khuyên gì nữa.

Đêm xuân u tĩnh sớm bị tiếng mưa tí tách làm ồn, lúc này lại có thêm tiếng bước chân. Ninh Khuyết đi ra trước cửa, Triều Tiểu Thụ mở cửa dù bằng giấy dầu ra, sau đó hai người đồng thời cất bước đi trong đêm khuya và mưa gió.

Tang Tang đi ra, đứng ngay sát cửa nhìn ra bên ngoài, hai tay tiểu nha đầu này còn bưng một cái nồi lớn. Nhìn thấy trên bàn còn rất nhiều thức ăn, lại nhìn sang thân ảnh đang đi trong đêm to gió lớn, nàng lo lắng hô to:

- Thiếu gia, người còn chưa ăn xong!

Ninh Khuyết quay đầu lại nhìn nàng, cười cười:

- Cứ để đó, lát về ăn tiếp.

Tang Tang ôm cái nồi lớn, bả vai nhỏ gầy tựa vào cánh cửa đã bị nước mưa làm ướt la lón:

- Lạnh không dễ ăn đâu!

Ninh Khuyết phất phất tay, cười lớn tiếng nói:

- Vậy nhớ hâm nóng lại đi, lát về ta sẽ ăn.

Tang Tang mím cái miệng nhỏ nhắn lại thật chặt, kinh ngạc nhìn thân ảnh đang rời xa, cuối cùng quát lên:

- Ta sẽ để nhiều hành vào, thiếu gia, người nhớ ăn đó!

Ninh Khuyết không trả lời nữa, nhưng nụ cười ẩn trong đôi mắt màu đen lộ ở bên ngoài khăn bịt mặt màu đen càng lúc càng đậm. Đêm càng lúc càng tối hơn, mưa gió càng lúc càng to hơn, hắn bỗng nhiên mở miệng, hỏi:

- Tiểu Thụ, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Xuân Phong Đình.

Lão Triều bình tĩnh đáp lại:

- Nhà ta ở đâu...địch nhân sẽ ở đó. Ngoài ra, ta đề nghị người gọi ta là Lão Triều vì người mới chính là một cái cây nhỏ.

Cơn mưa vẫn kéo dài xuống ngừng, cũng không biết Xuân Phong Đình kia là nơi như thế nào.

246. Q.1 - Chương 53: Người Đứng Bên Đình Ướt Vạt Áo Lam.

Đa số người ở Trường An đều biết một điều, vì một nguyên nhân bí ẩn nào đấy mà Lão Triều Xuân Phong Đình không hề muốn nhắc tới danh xưng Ngự Long bang của mình mà càng muốn gọi nó, thiên hạ đệ nhất bang ở thành Trường An bằng cái tên khác, Xuân Phong Đình.

Nhiều người đoán có thể do người này từ nhỏ đã sống tại con phố cắt ngang Xuân Phong Đình mà ra. Mấy tên địch nhân lại âm thầm giễu cợt nói rằng do hắn đã giết người quá nhiều, làm nhiều chuyện xấu, tước đoạt niềm vui của vô số người...nói tóm lại là một kẻ rất thô bỉ....nên hắn phải cố gắng để cho tên bang phái mình có chút tao nhã như cái tên gọi Xuân Phong Đình.

Xuân Phong Đình nằm trong khu dân nghèo, kiến trúc có phần rách nát. Từ sáng đến tối lại có rất nhiều người bán hàng rong cùng mấy kẻ rãnh rỗi đi khắp hang cùng ngõ hẻm la ó ầm ĩ, ngay cả một chút thanh tĩnh còn không có chút nói gì đến cái gì gọi là tao nhã. Ấy vậy mà hôm nay bên ngoài Xuân Phong Đình lại yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Vắng khắp không gian là tiếng mưa rơi từng giọt và tiếng sấm rền vang. Đi khắp các chợ trong phố cũng không thấy một người nào, thậm chí cả âm thanh con nít khóc cũng không có. Phảng phất nơi đây ngoại trừ mưa gió cùng cảnh xơ xác tiêu điều đang bao phủ khắp phố ra thì không còn thứ gì tồn tại. Yên lặng! Yên lặng đến nỗi làm cho người ta có cảm giác đây như một vùng đất chết.

Khoảng cách từ phố bốn mươi bảy đến đình Xuân Phong Đình cũng không tính xa. Trên con đường vắng lặng đột nhiên có hai người như lũ khách lữing thững đi tới, không bao lâu sau đã bước vào trong ngõ tối.

Một tiểu đình lờ mờ hiện ra phía trước, Xuân Phong Đình tao nhã như được giấu sâu vào bóng đêm, ẩn sâu trong cơn mưa kéo dài khiến lắm người chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng chứ không thể đoán được có bao nhiêu kẻ địch đang đồng thời ẩn phục ở xung quanh.

Đeo khăn bịt mặt màu đen, lưng mang theo rất nhiều vật dụng, Ninh Khuyết tay cầm cây dù bằng giấy dầu tán chống thấm nước đi sau Triều Tiểu Thụ. Thoạt nhìn qua hắn trông hệt như một tên trợ thủ đắc lực, cũng chẳng biết từ lúc nào cây dù trong tay Triều Tiểu Thụ đã chuyển sang nơi hắn.

Ánh mắt vẫn hiện rõ vẻ thờ ơ không quan tâm, Triều Tiểu Thụ chấp tay từ từ đi tới. Cho dù thanh sam trên người đã bị nước mưa từ cây dù nhỏ xuống làm ướt nhẹ hơn một nửa, nhưng khuôn mặt hắn vẫn luôn nở nụ cười bình thản làm cho cảnh sắc mưa gió cũng sáng lạn hơn mấy phần.

Bốn phía xung quanh tiểu đình có phần tối tả đúng thật yên lặng.

Mấy kẻ đang mai phục xung quanh không thể ngờ tình cảnh lại trở nên như vậy. Không hề có cảnh ba nghìn tên trâu bò mặc thanh sam vây quanh như tưởng tượng mà chỉ có Lão Triều Xuân Phong Đình cùng một thiếu niên có vẻ trầm mặc xuất hiện. Cả hai làm bạn cùng mưa gió mà tiến tới.

Một hồi lâu, sau khi xác định được đối phương chỉ có hai người là Lão Triều Xuân Phong Đình cùng với Ninh Khuyết, mấy tên đang núp trong bóng đêm không hề che giấu hành tung của mình nữa. Tiếng bước chân “loạch xoạch”, tiếng đay giầy đập cỏ vang lên không ngừng, kèm theo đó là tiếng ma sát chậm rãi khi đao được rút ra khỏi vỏ. Mấy trăm tên hán tử giang hồ sắc mặt âm trầm từ bóng tối phía sau tiểu đình từ từ bước ra.

Lão Triều Xuân Phong Đình cùng Ninh Khuyết đứng cách tiểu đình không xa lẳng lẳng nhìn đám người đông nghịt từ bốn phương tám hướng dững mẫn đổ ra. Triều Tiểu Thụ khẽ mỉm cười, cũng chẳng làm chuyện vô vị đi hỏi người thiếu niên đằng sau có sợ hay không. Dùng tay lau nước mưa trên mặt, hắn chỉ vào một người trung niên hơi mập đứng ở đằng trước nói:

- Người này gọi là Mông lão gia, đương gia Nam thành. Đại hán đầu trọc đứng cạnh là Tổng Thiết Đầu (đầu sắt). Mông lão gia chính là đại ca Tổng Thiết Đầu, còn tên Tổng Thiết Đầu lại là đại ca của đám người ngày ngày tới cửa hàng người gậy chuyện.

Nam tử trung niên mặc thanh sam vừa nhấc tay lên, đám người đêm mưa vây đánh chợt xôn xao. Mấy tên hán tử dững mẫn về mặt nghiêm nghị cầm đao đứng ngay trước mặt lão đại đột nhiên đồng thời lùi về sau một bước trong vô thức. Đứng phía sau, Ninh Khuyết quan sát một cảnh này cũng hiểu được mấy phần địa vị của Ngự Long bang ở thành Trường An, đồng thời thấy rõ sự uy hiếp của Lão Triều Xuân Phong Đình trong lòng đám nhân sĩ giang hồ này ghê gớm ra sao.

Triều Tiểu Thụ cười cười, cũng không nói lời châm chọc. Hắn lại đưa tay chỉ một người cao gầy đứng ở mé đông, nói:

- Vị này tên Tuấn Giới, chủ sự Tây thành, thuộc hạ cũng có dăm ba. Bình thường, mấy huynh đệ dưới tay ta qua lại với hắn không ít.

Ngay sau đó, ông ta lại nhìn lướt qua đám người đang đứng thành một vòng nhỏ sau tiểu đình cau mà nói:

- Mấy tên này là người của Miêu thúc! Miêu thúc lâu nay vốn lẫn lộn trong phủ Trường An, làm việc trước giờ không hề quy củ khiến người ta phải ghét cay ghét đắng. Tất nhiên là ta không sợ hắn, nhưng em vợ hắn là tiểu thiếp của Lục sự tham quân phủ Trường An nên ta cũng cho hắn chút ít mặt mũi mà thôi.

- Mấy tên kia hơi phiền toái một chút, bọn họ vốn là lính canh thành nên cũng có chút công phu. Phiền phức ở chỗ trước nay ta không bao giờ tổng cho bọn hắn ít tiền khi vận chuyển hàng hóa qua, nên đám lính canh thành luôn có ý kiến với ta. Hôm nay giết hết bọn này không biết đám còn lại có ngu xuẩn tìm tới gây chuyện nữa không.

Trong đêm xuân mưa gió bay lất phất, mấy trăm nhân vật thành Trường An tụ tập nơi Xuân Phong Đình để vây giết bang chủ bang phái lớn nhất thành Trường An. Nhưng đối mặt với tình thế này, hắn lại ôn hòa hướng Ninh Khuyết giới thiệu từng người, không bỏ qua ai. Điều này chỉ có thể giải thích bởi hai điều, một là rất kiên nhẫn, hai là rất có lòng tin.

Ninh Khuyết hạ giọng nói:

- Giới thiệu ai cũng được nhưng nhớ trừ ta ta đấy. Ở đây toàn là mấy tên có quyền hành ở Trường An, nếu như họ biết thân phận ta rồi sau này ta sao còn lẫn lộn ở đây được nữa?

- Qua đêm nay mấy tên này không chết thì cũng vỡ mặt.

Lão Triều Xuân Phong Đình đứng chấp tay nhìn đám người trong đêm mưa, bình tĩnh nói:

- Đã như vậy, sao người còn sợ bọn họ?

Ninh Khuyết miễn cưỡng khen, nhìn bóng lưng hắn rồi chân thành giải thích:

- Ta không sợ giết người, nhưng phiền toái thì lại khác.

Trong lúc hai người nhẹ giọng trò chuyện với nhau dưới ô, đám người bên kia rốt cuộc đã không thể chịu đựng nổi nhục nhã bởi thái độ như xem toàn bộ anh hùng ở thành Trường An như không khí của hai người. Sau nhiều lần thương nghị, họ bèn cử Mông lão gia ở Nam thành ra đại biểu nói chuyện.

Với tình huống bây giờ, ai cũng cho là Lão Triều nhất định sẽ chết. Nhưng nói thật, một khi đối phương còn chưa nhắm mắt, tất thử thì không có ai dám đứng trước mặt hắn ta mà càn rỡ cả. Mông lão gia ở Nam thành cũng như thế, nhưng ai bảo hắn lại là người có thế lực lớn nhất, người đông nhất trong đám người ở đây? Mà thường ngày hắn cũng bị Ngự Long bang trấn áp rất tàn nhẫn, hắn không ra mặt thì còn ai nữa đây.

- Áp lương, dời kho, trợ giúp hậu cần Quân bộ, trông chừng kho phòng Hộ bộ... mấy hạng mục kiếm sống ở đại Đường này bị Ngự Long bang người mấy năm nay lại chiếm hết, lại không hề cho đám huynh đệ chúng ta tí nước nào. Trời đất chứng giám, sao lại có chuyện không có đạo lý như thế?

Mông lão gia nam thành lạnh lùng nhìn Triều Tiểu Thụ nói:

- Chắc người cũng rõ đựng chạp nhiều người là gì! Trước kia, chúng ta vì nể bằng hiệu lâu năm Lão Triều đình Xuân Phong của người nên mới nhượng ba phần. Bây giờ cả triều đình cũng muốn thu thập người, vậy mà người lại không muốn nhường nhịn chút nào, vậy đừng trách chúng ta không khách sáo với người.

- Nhân sĩ lẫn lộn giang hồ trước giờ không có tài ăn nói, để cho bọn họ dài dòng thêm nữa cũng chỉ có mấy lời như thế thôi. Bây giờ ta cần đích thân ra mặt đàm phán với hắn, mấy lời vừa rồi của hắn xem như cũng đủ rồi.

Triều Tiểu Thụ đứng dưới ô chậm rãi nhìn Mông lão gia, hắn mỉm cười vừa nói. Tất nhiên là những lời ông ta nói không phải để đối phương nghe mà là cho Ninh Khuyết ở sau.

Mông lão gia thấy hắn khinh thị mình như thế, sắc mặt trở nên khó coi. Cầm quả trượng nơi tay, hắn khẽ siết chặt lại rồi quát to lên:

- Ngự Long bang tuy được gọi là ba nghìn thanh sam, nhưng ta và người đều biết người dám bỏ mạng vì người chỉ khoảng hai trăm. Hôm nay, các huynh đệ có thể vì người đều bị các quý nhân trấn áp trong quân doanh kỵ binh Vũ Lâm quân. Tối nay ta chống mắt ra xem người làm cách nào để thoát thân!

Nhìn khuôn mặt béo phì đang co quắp, Triều Tiểu Thụ bỗng nhiên nhoẻn miệng cười đáp:

- Vấn đề thứ nhất, dù là áp lương, dời kho, hay là vận chuyển...ta có thể lấy những mối làm ăn đó nhiều năm là vì ta có tư cách. Dù là người, hay Tuấn Giới, thậm chí Miêu thúc, không có ai trong các người có năng lực chiếm những mối đó. Thậm chí có để những mối làm ăn đó trước mặt các người, các người cũng không dám đụng.

- Người cũng không cần dò xét ta có hậu chiêu hay không. Ta khẳng định hôm nay không có một huynh đệ Xuân Phong Đình nào tới đây trừ ta. Mà Tề lão tứ không có ở đây chẳng lẽ các người không cảm thấy kỳ quái sao? Không cần kỳ quái, hấn và các huynh đệ khác đã tới nhà các người. Ta đoán nhé, bây giờ ở Nam thành đông thành, và chỗ của Miêu thúc chắc cũng không được yên tĩnh lắm.

Triều Tiểu Thụ vừa nói mấy lời này, đám người ở đây nhất thời hỗn loạn lên. Bọn họ ở chỗ này vậy Triều Tiểu Thụ, tra xét hành tung của hấn một cách chặt chẽ. Nhưng thật không ngờ Triều Tiểu Thụ lại đem bản thân làm mồi dụ tập trung bọn hấn ở đây, lại đem lực lượng còn lại của Ngự Long bang đến chỗ ở của bọn hấn.

- Ân oán không liên quan đến vợ con gia đình!

Mấy tên lính canh thành lớn tiếng quát mắng:

- Triều Tiểu Thụ, người khinh người quá đáng.

Sắc mặt chợt lạnh xuống, Triều Tiểu Thụ khẽ lắc đầu nói:

- Các người ở cửa nhà vậy giết ta, nếu như không phải ta đã cho người nhà di tản trước, vậy bây giờ có phải là ân oán làm hại gia đình hay không? Dù vậy các người cứ yên tâm, Lão Triều Xuân Phong Đình ta trước giờ làm việc có quy củ. Ta không có ý định giết chết các người ngay trước cửa nhà khiến cho cha mẹ, vợ con các người phải khóc lóc thương tâm.

Dừng một chút, hấn nhìn mọi người, bình tĩnh nói:

- Nhưng mà sau tối nay, các người đừng nghĩ tới việc còn gì trong thành Trường An.

Các người đừng nghĩ tới việc còn gì trong thành Trường An.

Một câu nói đơn giản, nhưng làm cho trong đầu mọi người ở đây xuất hiện rất nhiều hình ảnh. Lão Triều Xuân Phong Đình, năm chữ này chính là bảo đảm của sự tín nghĩa, ông ta nói không động đến thân quyến nhất định sẽ không động. Nhưng sau cơn mưa đêm xuân lạnh lẽo này, cha mẹ già vợ trẻ con thơ sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, nhà cửa, tài sản kinh doanh nhiều năm sẽ bị những hán tử thanh sam của Ngự Long bang biến thành sỏi đá. Liệu ai có thể chịu đựng chuyện này phát sinh trên người mình?

Khuôn mặt béo phì của Mông lão gia nam thành lại co quắp, mặc dù thủ hạ đã cầm ô che cho hấn nhưng vẫn không thể giúp hấn không ướt, những hạt nước lạnh buốt rơi vào mặt hấn rồi bắn ra khắp nơi. Hấn lạnh giọng nói:

- Không có nhà thì có thể xây lại, nhưng người đã chết thì không thể làm gì. Chỉ cần giết Lão Triều Xuân Phong Đình người, giang hồ sẽ khác trước, thành Trường An mặc chúng ta tung hoành.

- Thành Trường An vĩnh viễn là của hoàng đế bệ hạ.

Triều Tiểu Thụ khẽ cười một tiếng, cúi đầu liếc nhìn bội kiếm giắt ngay thắt lưng. Lúc ngẩng đầu lại nở một nụ cười như muốn lấy lòng người khác, hấn cất lời:

- Còn nữa, các người đến đây giết ta nhưng liệu các người có bao giờ thấy ta ra tay chưa?

Ninh Khuyết ở sau lạng lẽ cụp ô lại rồi quăng đại xuống dưới chân. Tay phải hấn từ từ đưa về sau nắm lấy chuôi dao đặt xéo sau lưng.

Bàn tay Triều Tiểu Thụ chậm rãi đặt lên chuôi kiếm được giắt ở thắt lưng. Trong khoảng khắc ngón tay thon dài tiếp xúc với chuôi kiếm bị nước mưa làm ướt nhẹp, cái áo thanh sam hần đang mặc dường như rung ên, vô số giọt nước mưa bị bắn ra ngoài tạo thành bọt nước rất nhỏ, tựa như sương mù.

Nam tử trung niên mỉm cười ôn hòa đột nhiên tản phát sát khí nghiêm nghị tựa như đã trở thành một người hoàn toàn khác. Những giọt mưa lạnh buốt kia dường như cảm nhận được điều gì, hạt nào hạt nấy yên lặng tránh ra không dám đến gần thanh sam nữa.

247. Q.1 - Chương 54: Mưa To Trong Đêm, Truyền Kỳ Tái Hiện.

Hồ điệp uyên ương, hoa niêm khai nở

Những năm gần đây, thành Trường An chính là thiên hạ của Ngư Long bang. Tất cả mọi người đều biết mấy nhân vật đứng đầu của Ngư Long bang đều là những người thiện chiến, khác hẳn với những kiểu nhân vật ngoan độc hung tàn bình thường, tiêu biểu là Thường Tam Lãnh, Tề Tứ Ngoan, Lưu Ngũ Hoàn, Phí Lục Hung, Trần Thất Âm. Ngoại trừ Trừ Tề Tứ là người xuất thân từ dưới đáy giang hồ, đi lên bằng sự hung ác, những người còn lại chỉ cần đặt họ ở Tây hoặc Nam thành thôi thì chắc chắn nơi đó sẽ nhanh chóng trở thành vùng trời riêng của họ.

Nhiều người cho bọn họ tất nhiên sẽ không cam lòng với vị trí hiện tại, còn đoán già đoán non bọn họ sẽ rời khỏi Ngư Long bang để tìm kiếm bầu trời riêng, thậm chí chỉ cần có cơ hội là họ sẽ phản bội lão đại. Ấy vậy mà sau nhiều năm, năm người này vẫn đi theo đại ca bọn họ, một bước không rời. Tất cả chỉ vì đại ca của bọn họ chính là Lão Triều Xuân Phong Đình.

Ở thành Trường An rất ít người nhìn được thấy Lão Triều Xuân Phong Đình ra tay. Nói một cách chính xác, những vị lão thành có dịp chứng kiến Lão Triều Xuân Phong Đình ra tay trước đây đều đã chết hết. Không người nào dám coi thường hần, càng không có người nào cho rằng hần chỉ là một con cọp giấy chỉ biết ba hoa chích chòe về tình nghĩa huynh đệ chứ không hề có nanh vuốt, thủ đoạn gì. Ai cũng hiểu một điều cơ bản, một người có thể trấn áp những người như Thường Tam Lãnh chắc chắn bội kiếm đeo bên hông không phải là thứ đồ trang sức làm kiếng của một thư sinh yếu đuối.

Lão Triều Xuân Phong Đình, cái tên này như bóng ma luôn vờn quanh đỉnh đầu địch thủ của hần. Bọn họ cũng rất muốn biết một khi bội kiếm bên hông người này xuất võ một tràng mưa gió như thế nào sẽ xảy đến. Nhưng không ai có gan thử bởi vì họ biết, một khi bội kiếm của người này đã ra khỏi vỏ, chắc chắn đêm tối ở Trường An sẽ bị nhấn chìm trong gió tanh mưa máu.

Cảm thấy mấy kẻ xung quanh bị động tác của Triều Tiểu Thụ kinh sợ, Nam thành Mông lão gia trừng mắt lên quát to:

- Hần chỉ có một người, lại không phải là thần tiên. Sao phải sợ, cùng lên cho ta!

Giang hồ là nơi vĩnh viễn không thiếu những kẻ thô lỗ nhưng lại biết ẩn nhẫn hồng kiếm cơ hội giết chết các nhân vật giang hồ truyền kỳ để nhất cử thành danh. Hơn nữa, xung quanh kẻ này bây giờ còn có nhiều đồng bạn khác. Bị tiếng quát chói tai của Mông lão gia nhắc nhở, mấy trăm tên khắp bang phái Trường An liền đưa cương đao trong tay lên hô to rồi từ khắp bốn phương tám hướng xông tới.

- Ta chỉ muốn về nhà...!

Triều Tiểu Thụ nhìn kẻ địch đang xông tới nhẹ giọng nói một câu. Tiếp đó một tiếng “keng” kinh thiên vang lên khắp tiểu đình cũ kỹ. Bội kiếm bên hông như giao long rời vỏ, nhìn tuy chậm, nhưng thực chất lại rất nhanh, mũi kiếm như sấm sét đâm thẳng tới tên đi đầu.

Ở sau lưng Triều Tiểu Thụ, tay phải Ninh Khuyết đã cầm sẵn chuôi đao. Hần còn chưa rút phác đao (1) đã được mài dũa từ vùng cực phong (2) ra, bởi hần muốn nhìn thấy thực lực chân thật của vị truyền kỳ thành Trường An này. Đồng thời, hần cảm thấy câu nói của Tiểu Thụ lúc trước rất bá đạo, hần sợ một khi mình vô ý rút đao ra thì sẽ bị một chiêu kinh thiên chém chết ngay.

Thanh kiếm của Triều Tiểu Thụ nhìn qua rất bình thường, chiều rộng và chiều dài không thể bình thường hơn, mũi kiếm cũng không có gì đặc biệt. Chẳng qua, trong khoảnh khắc những giọt nước mưa bị thân

kiếm đang lướt đi kia làm cho tung tóe, người ta chợt cảm thấy trên thân kiếm có rất nhiều hoa văn tinh tế. Những hoa văn này không phải kiểu hoa văn phù phiếm, mà tựa như những khe hở được thủy ngân lấp kín.

Những người trâu bò khi nói thật sẽ bị người khác tưởng lầm là ảo tưởng. Ninh Khuyết nhìn kỹ thanh kiếm kia, chăm chăm nhìn tới thời khắc thể kiếm chuyển từ đâm thành vỗ, nhẹ nhàng thoải mái đập lên lồng ngực của một tên hán tử. Lúc này, hẳn rất cuộc hiểu được câu nói lúc trước của lão Triều đình Xuân Phong không phải tự cao, mà hẳn thực sự vô cùng “trâu bò”.

Trên không trung, thân kiếm vốn thẳng tắp bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ uốn thành cong. Dem tốc độ ra so sánh thì những hạt mưa đang rơi xuống chậm đến thảm thương. Ngay lúc thân kiếm vỗ lên vào lồng ngực tên hán tử, một cỗ lực lượng kinh khủng chợt từ thân kiếm truyền ra đánh sâu vào khiến lồng ngực của tên hán tử lôm vào một lỗ lớn.

Một tiếng nổ như đạn pháo vang lên.

Một tiếng rú thảm vang lên rồi lập tức im bặt.

Tên bang chúng thành nam dũng mãnh xông tới trước tiên còn chưa kịp nhìn thấy mặt Triều Tiểu Thụ đã bị đập thành con điều bay ra xa. Hắn bị đánh vô cùng thê thảm, lực đánh mạnh đến nỗi kẻ này bị đánh văng qua cả Xuân Phong Đình tới tả vài chục trượng rồi mới rớt xuống.

...

Mấy trăm tên vừa rồi còn hô hào âm ỉ thoảng cái yên tĩnh lại, ánh mắt bọn họ theo bản năng dõi theo tên đồng bạn đang bay trên không trung vẽ một đường vòng cung thật dài trong bầu trời đêm. Sau đó thân thể chúng nhất thời bị một nỗi sợ hãi khủng bố chiếm lấy, bàn tay cầm đao chợt trở nên run rẩy, yếu đuối.

Bọn họ từng tưởng tượng ra cảnh gió tanh mưa máu khi bội kiếm bên hông lão Triều Xuân Phong Đình ra khỏi vỏ. Nhưng lại chưa từng tưởng tượng được rằng một thanh cương kiếm mỏng manh lại có thể đánh một tên to con bay xa đến thế. Lực lượng kinh khủng của thanh kiếm đó tựa như đại chùy trong tay thiên thần, chỉ nhẹ xuất động đã làm kinh hãi tứ phương!

Không, thanh kiếm kia không phải là thiết chùy trong tay thiên thần, phải nói nó là một cái roi thép trong tay tiên sứ mới đúng.

Tuy mấy tên hán tử giang hồ vây quanh Triều Tiểu Thụ đã bị một chiêu lôi đình vừa rồi làm kinh hãi, đứng bất động tại chỗ, nhưng lão Triều không vì thế mà dừng lại. Hắn cầm kiếm tiêu sái bước đi. Mỗi một bước ra là một lần thanh sam khê động kèm theo một kiếm. Tiếng “ong ong” mỗi khi kiếm xuất động uốn lượn tựa như một chiếc roi thép đang đại triển thần uy, chỉ kinh phong đã khiến nước mưa không thể tiến lại gần, mỗi một kiếm xuất ra lại có một người bị đánh bay lên.

Thân kiếm vỗ lên ngực, lại một người bay ra xa đụng vào vách tường, miệng thổ huyết ngã xuống. Thân kiếm đánh tới chân, lại có người té ngã la hét thống thiết trong đêm đen. Cảnh tượng xương gãy, máu phun thật dọa người. Ánh kiếm lóe lên trong mưa, tiếng gió rít âm trầm, những bóng người không ngừng bay ra xa, những tiếng hét sợ hãi vang vọng Xuân Phong Đình vốn vẫn chìm trong tĩnh mịch trước đây.

Triều Tiểu Thụ vừa bước vừa nhẹ nhàng huy kiếm, thậm chí có thể dùng từ nhẹ như lông hồng để hình dung. Hắn giống như là đang xua muối trong đêm hè, vô cùng bình tĩnh nhưng Ninh Khuyết đi sau lưng ông ta lại không bình tĩnh chút nào, nét khiếp sợ càng lúc càng rõ trong con người đang sáng ngời trong mưa đêm.

Trước sau đều dùng thân kiếm mỏng đánh bay địch thủ, không hề sử dụng kiểu “nhất kích tất sát” ít tổn sức... Trước đó hẳn thực sự không hiểu vì sao Triều Tiểu Thụ lại làm như vậy, nhưng bây giờ đã khác. Chỉ có cách này Triều Tiểu Thụ mới có thể luôn giữ được một vùng đất trống xung quanh, không sợ đối phương bao vây mình.

Cách chiến đấu bá đạo và khoa trương như vậy tất nhiên rất tiêu hao thể lực và tinh thần. Nếu không phải Triều Tiểu Thụ muốn chấn nhiếp mấy trăm tên hán tử hung hãn vây quanh, thì hẳn hoàn toàn có năng lực giết chết toàn bộ kẻ thù một cách nhẹ nhàng.

Nhìn bóng lưng Triều Tiểu Thụ, nhìn nam tử trung niên đang bước đi tới trước trong đêm tối mưa bão, nhìn những hán tử bị thân kiếm trong tay hắn đánh bay ra xa, nhìn những người đang rên rỉ trong vũng bùn xa xa, Ninh Khuyết mím môi trầm nghĩ:

- Ta biết ngươi mạnh, nhưng thật không ngờ lại mạnh đến mức như thế.

Tinh thần mấy tên lão đại thành Trường An đang lẩn trốn trong đám người kia sớm đã bị kinh sợ. Hôm nay bọn họ rất cuộc cũng thấy được lão Triều Xuân Phong Đình xuất kiếm, nhưng bọn họ ước rằng tà mình còn chưa bao giờ thấy còn hơn. Thường ngày, bọn họ vẫn sống tốt dưới bóng ma Ngự Long bang, tự cho rằng chênh lệch giữa hai bên không lớn lắm, nên lần này họ đã dốc toàn lực liều mạng một lần. Nhưng vào lúc này đây, trong mưa xuân rét lạnh, những kẻ tự xưng tài giỏi này đã thấy sự thật tàn khốc ra sao.

Bọn họ bây giờ vẫn còn sống, nhưng cũng là do nam tử trung niên - người đứng đầu Ngự Long bang này giờ vẫn khinh thường để ý tới bọn chúng.

Truyền kỳ chính là truyền kỳ, dù là giang hồ, thanh lâu hay chốn quan trường, một khi có người đã trở thành truyền kỳ trong trí nhớ mọi người thì tất nhiên họ đều có cơ sở. Điều này tuyệt đối sẽ không thay đổi chỉ vì truyền kỳ đã lâu không xuất hiện.

(1) Phác đao: một loại binh khí cũ, lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay

(2) Vùng cực phong: ranh giới giữa vùng không khí lạnh và nóng

248. Q.1 - Chương 55: Triều Tiểu Thụ!triều Tiểu Thụ!

Nhìn thấy những thuộc hạ bình thường vô cùng dũng mãnh lần lượt bị ổng tay áo nam tử trung niên kia hời hợt đánh bay ra xa. Mất nhìn đối phương càng lúc càng tới gần, mấy nhân vật phong lưu kiêu hùng ở Tây thành, Nam thành như Mông lão gia, Tuấn Giới, Miêu thúc bắt đầu run rẩy, thậm chí còn có ý nghĩ rút lui.

Nhưng nghĩ đến mấy quý nhân đứng đằng sau, nghĩ đến hai vị cường giả chân chính ở trong phủ, bọn họ cắn răng rồi xông lên một cách tàn nhẫn:

- Cùng nhau xông lên vây chết hắn lại! Phóng rìu!

Tiếng rống vang vọng khắp đường phố xung quanh Xuân Phong Đình. Điều kỳ lạ là khi nghe tới ba chữ “Vây chết hắn”, mấy tên bang chúng cầm cương đao khi này dừng cầm xông lên trước lại nhanh chóng tản nhanh, tránh xa Triều Tiểu Thụ và Ninh Khuyết. Ngay khi đám người này tản ra, hai người Triều Tiểu Thụ mới thấy ở phía trước xuất hiện một đám hán tử vạm vỡ đứng xếp thành một hàng thẳng, bên hông các hán tử này có một đai lưng bằng vải bố, quanh đai lưng có bốn cái rìu nhỏ. Hơn nữa, trong tay bọn chúng còn cầm hai cái rìu nhỏ khác, bộ dáng như muốn ném ra.

Dân chúng đại Đường vốn chuộng võ, từ hoàng đế đến dân nghèo đều chảy xuôi huyết mạch dũng mãnh nhanh nhẹn, thế nên đô thành Trường An không hề cấm dân chúng mang vũ khí, dù là bội kiếm hay phác đao. Chỉ cần người không gây ồn ào ở chốn phường thị, quan phủ sẽ không chú ý đến người. Tuy nhiên, đối với những vũ khí công kích từ xa như cung tên thì lại bị quản lý tương đối chặt chẽ, nhất là những tên nô có uy lực lớn lại càng nghiêm cấm dân chúng sở hữu. Trong tình huống như thế, hàng chục thanh rìu bay múa trong trông trung quả là thủ đoạn đáng sợ nhất.

Từ lúc bắt đầu chém giết trong đêm mưa đến giờ, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Triều Tiểu Thụ rất cuộc đã có biến hóa. Hắn nhìn đám người tay cầm rìu đứng dưới tường ở đằng xa. Về biến hóa trên mặt không phải là sợ hãi, thậm chí cả chút cảnh giác cũng không có. Hắn chỉ hơi nhíu nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có chút phiền phức, lắc lắc đầu rồi nói:

- Ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ.

Tất nhiên là hắn đang nói với Ninh Khuyết, nhưng Ninh Khuyết lại không biết bây giờ mình nên làm thế nào. Nếu như đối phương ném rìu, hắn tin chắc mình có thể thoát đi, nhưng hắn đồng thời cũng tin rằng Triều Tiểu Thụ sẽ không rời đi trước khi giết chết hoặc đánh tan tất cả kẻ địch. Ngay trong khoảnh khắc

này, khoảnh khắc nhìn bóng lưng Triều Tiểu Thụ, hấn chợt nhớ tới cuộc chiến đấu ở Bắc Sơn, nhớ tới những lời ông lão Lữ Thanh Thần đã nói lúc đó, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng kỳ lạ.

Phảng phất như nghe được âm thanh khiếp sợ trong đầu hấn, thanh kiếm mỏng trong tay Triều Tiểu Thụ khê rung động với một cường độ đáng sợ tạo nên một tiếng vang lớn chấn nát toàn bộ nước mưa đang chảy trên thân kiếm. Sau đó, một tiếng động xé gió vang lên, thanh kiếm hóa thành một vệt sáng màu tro xé rách màn mưa phía trước hướng về mấy tên hán tử đang cầm rìu xếp hàng nơi kia.

Một kiếm thật nhanh, tựa như một vệt sáng màu tro xẹt qua trong không khí. Kiếm chiêu này rất tinh vi, mũi kiếm đâm thẳng tới phía trước, tựa như xé rách những giọt mưa đêm đang điên cuồng nhiễu loạn mộng xuân. Trước tiên là đâm rách tầng da ngoài cùng của giọt mưa, rồi đâm thấu tim của nó. Sau đó lại xuyên qua, đâm rách tầng da con người, lại đâm thủng tiếp thịt và xương cốt, sau đó hoàn toàn xuyên qua người. Những ngón tay đang nắm chặt cán rìu tựa như ngó sen bị gọt đi, từ những vết thương đó máu tươi bắt đầu ào ạt phun ra bên ngoài.

Dưới con hẻm, những âm thanh “tách tách” do mũi kiếm đâm thủng giọt mưa liên tục vang lên, sau đó là những âm thanh “xoẹt xoẹt” chém đứt ngón tay, cũng không biết có bao nhiêu đầu ngón tay đang nắm chặt cán búa theo những giọt nước mưa rơi xuống. Tiếp đó là những âm thanh nặng trĩu do những thanh búa nhỏ thay nhau rơi xuống mặt đường đầy nước mưa, cuối cùng là vô số âm thanh kêu rú thảm thiết.

Trước đó có hai người hành động nhanh nhất đã ném rìu về hướng lão Triều đình Xuân Phong. Nhưng trong một khoảnh khắc, với tốc độ không tưởng, ánh kiếm màu xám kia chợt xẹt qua cổ tay bọn hấn, sau đó máu tươi phun ra bên ngoài. Bọn hấn đã ném cả bàn tay và rìu cùng đi... Ánh mắt chúng trở nên cực kỳ bi thảm, tơ máu đầy người. Từ bên ngoài nhìn vào, một cảnh này cực kỳ ngoạn lệ.

Mưa đêm yên lặng rơi xuống đình Xuân Phong, Triều Tiểu Thụ đứng trong cơn mưa nhìn mấy trăm tên bang chúng thành Trường An. Nhìn thanh phi kiếm của mình lúc ẩn lúc hiện kéo theo những tiếng kêu gào bi thảm, về mặt hấn cực kỳ bình tĩnh không có chút biến hóa.

Sắc mặt Mông lão gia nam thành tái nhợt, ngón tay run rẩy chỉ vào Triều Tiểu Thụ, rồi rống to như một người điên:

- Triều Tiểu Thụ!...Triều Tiểu Thụ! Triều Tiểu Thụ, sao...ngươi có thể...là người...tu hành! Sao ngươi có thể là...Đại Kiếm sư!

.....

.....

- Ngươi cần một người như thế nào bên cạnh?

- Nhanh, ngoạn độc, dũng mãnh! Lúc giết người không thể nháy mắt dù một chút, không thể để bất cứ vật gì rơi vào người ta!

Ninh Khuyết nhìn bóng lưng Triều Tiểu Thụ, nhìn hai bàn tay lộ ra ngoài tay áo thanh sam đang khê run rẩy của người nam tử trung niên trước mắt, thân thể hấn không khỏi cứng ngắc. Việc thanh kiếm mỏng vô thanh vô tức hóa thành vệt sáng màu tro đã chứng minh được suy đoán của hấn, hấn rút cuộc hiểu được những lời nói trong lần nói chuyện lúc trước ở cửa hàng.

Trong cuộc chiến đấu tại Bắc Sơn kia, bên cạnh vị Đại Kiếm sư của thư viện có một vị tùy tùng võ giả. Trước khi giết chết vị Đại Kiếm sư đó, Lữ Thanh Thần đã dùng kế giết chết vị võ giả đứng ở bên cạnh trước. Bởi vì những người tu hành như Kiếm sư Niệm sư sợ nhất chính là bị người ta cận thân chém giết, tình huống lúc đó cũng giống như lão Triều đình Xuân Phong bây giờ. Hấn hấn đang thể hiện toàn bộ thực lực thật sự của mình.

Giờ phút này, toàn bộ tâm thần nguyên khí của Triều Tiểu Thụ đã tập trung trên thanh phi kiếm kia. Nhìn bề ngoài tuy cường đại không ai sánh nổi, nhưng hiện giờ trên tay hấn không có thanh kiếm nào, nói cách khác là đã mất đi toàn bộ năng lực phòng ngự. Nếu như bên đối phương lúc này có người có thể đột phá, thoát khỏi thanh phi kiếm kia, hoặc là yên lặng không một tiếng động tới gần đánh lén, hấn lập tức sẽ gặp nguy hiểm chí mạng.

Hắn là trong những lần chiến đấu hung hiểm trước, bên cạnh Triều Tiểu Thụ nhất định có những vị huynh đệ vô cùng hung hãn trong truyền thuyết kia đứng bên cạnh hộ vệ. Nhưng các vị huynh đệ của hắn tối nay đã bị quan phủ vây chặt bên trong quân doanh, cho nên hắn cần tìm một người, một người hắn vừa có thể tin nhiệm vừa có đủ thực lực cường đại để bảo vệ hắn an toàn.

Vậy nên, không kể mưa xuân rơi bên ngoài rơi tí tách ngoài trời, hắn đã lội mưa đến phố bốn mươi bảy, tới trước cửa hàng Lão Bút trai mặc cho nước mưa làm ướt nhẹp cả thanh sam, rồi nhìn người thiếu niên đang buồn bã than thở ăn bát mì, mỉm cười chỉ để nói:

- Ta muốn đi giết người.

- Bên cạnh ta cần một người.

Tuy Triều Tiểu Thụ biết Ninh Khuyết từng làm việc gì, nhưng cũng không biết hắn ta là loại người như thế nào. Vậy mà hắn có thể tùy ý giao phó tính mạng của mình cho y, có thể nói đây quả là một hành động đánh bạc thực sự.

Hành động đánh bạc đó, hay chính là việc Triều Tiểu Thụ tin tưởng hắn như vậy khiến Ninh Khuyết cảm thấy đầu vai có chút nặng nề. Hắn hít sâu một hơi, hổ khẩu tay phải siết chặt lại nắm chặt lấy chuôi đao hướng lên trời ở sau lưng, chậm rãi rút thanh phác đao sáng như tuyết ra.

...

Nước mưa rơi trên mặt đất, nhanh chóng cuốn trôi vết tích bụi bặm thường ngày bám trên đó, rồi chảy xuôi thành một dòng nước nhỏ rồi chảy về phía cống thoát nước, rồi ở đó là sẽ đọng thành những nước bùn hôi thối, trở thành nơi ưa thích của mấy con chuột trong Trường An.

Một con chuột già da lông bị bong tróc đang dùng hai chân màu đen bẩn thỉu khèo lấy một ngón tay bị đứt của con người, nó hưng phấn không ngừng gặm nát, thỉnh thoảng còn liếm liếm mấy vệt máu còn dính lại trên lông tơ ngón tay. Trong mắt nó, trận chém giết của mấy người ở trên bờ cao ngoài kia không đáng gì tới nó. Nó chỉ hi vọng vệt sáng màu xám kia có thể cắt đứt nhiều ngón tay hơn, mong chờ nước mưa có thể cuốn trôi nhiều đầu ngón tay kia tới trước người mình. Cầu trời phù hộ cho, thức ăn một nhà lớn nhỏ của nó đều phải nhờ ngài ban thưởng rồi.

“Ầm”

Một cơn lũ gào thét chảy mạnh tới rồi đổ xuống người con chuột, khiến cho cả người nó dính đầy đất bùn và nước máu. Ông trời cảm thấy mình quá tham lam nên muốn đè chết mình sao? Con chuột già hoảng sợ chạy đi, nhưng khi gần tiến vào hang ở ngay vách tường thì có chút lưu luyến quay đầu nhìn lại ngón tay sắp bị gặm nhấm thành đồng xương ở ngoài kia, sau đó kiên quyết nguẩy đuôi đi vào. Nếu như có thể mở to hai mắt nhìn kỹ, phát hiện cơn lũ gào thét mang theo nước bùn và máu đổ đầy lên người nó là một cái đầu người, nó nhất định sẽ hối hận vì quyết định của mình.

Con chuột đã rời khỏi hang thì không còn cách nào hối hận được nữa. Trong khoảnh khắc bị đé giày cứng rắn của binh sĩ đại Đường giẫm nát, không biết nó có tiếc nuối vì không thể ăn được loại thức ăn có nhiều hương vị tuyệt hảo như thịt người nữa hay không.

Một tên binh sĩ tinh nhuệ đại Đường lui chân về sau, hắn ta nhìn thoáng qua xác chết của con chuột cạnh đé giày mình một chút rồi tiếp tục tập trung lắng nghe âm thanh ở trước tường viện. Khi đã quan sát đủ xong, hắn ta chậm rãi lui về đội ngũ ở sau, dùng tay miêu tả cho đồng đội tình huống chiến đấu ở bên ngoài, sau lại cúi đầu nhìn thoáng qua tên nỏ trong tay, xác nhận cơ quan trong bộ cung của mình không bị nước mưa làm hỏng.

Mười mấy tên binh sĩ tinh nhuệ đại Đường mặc áo tơ yên lặng không một tiếng động đứng ở sau bức tường, tay cầm tên nỏ. Đằng trước bức tường Xuân Phong Đình cũ kỹ này hiện đang có cảnh chém giết kêu vang rung trời, nhưng không có ai phát hiện được bọn người này. Những tên binh sĩ đó đứng yên như tượng đá, dù là mưa gió hay âm thanh chém giết cũng không thể làm cho nét mặt bọn họ thay đổi.

Đằng sau hàng ngũ binh sĩ tinh nhuệ đại Đường này có một cái đình gỗ bị nước mưa vây chặt, ở đây có hai người đang ngồi. Một người là trung niên mặt mày tuấn tú mặc trường sam trắng tinh, bên cạnh sàn nhà gỗ có đặt một thanh kiếm nhỏ. Người còn lại đội nón lá, không thể thấy rõ dung mạo được, nhưng từ bộ

tặng bào hấn ta mặc cùng với đôi chân trần to lớn và chiếc bát bằng đồng được đặt ở ngoài hiên, có thể đoán đây là một vị tăng lữ khổ hạnh.

Vị khách mặc trường sam khê nhúu mày nhìn khung cảnh trời mưa ở trước nhỏ giọng nói:

- Ra là Kiếm sư, khó trách lại gọi hai người chúng ta đến đây.

Vị tăng lữ cúi đầu không nói gì, hẩn lẳng nghe tiếng phi kiếm phá tan màn mưa mơ hồ từ bên ngoài truyền tới, mắt nhìn bát đồng được đặt ở bậc thang ngoài hiên. Nhìn nước mưa bên trong bát bị những giọt nước mưa rơi xuống làm động, dần dần cảm thấy tâm của mình cũng trở nên bất an. Một hồi sau, người này cúi đầu thấp hơn, ngón tay chậm chạp mà kiên định lấy tràng hạt ở cổ tay ra, bắt đầu tụng niệm.

Phủ viện này chính là Triều phủ, phủ đệ của Lão Triều Xuân Phong Đình. Tòa lầu gỗ này có tên Thính Vũ lâu, cũng là nơi lão Triều đình Xuân Phong lúc rảnh rỗi mang bộ dạng văn nhân ra ngồi. Đội binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường và hai vị cường giả này đang chờ ông ta về nhà.

Tại một đầu hẻm khác ở bên ngoài vách tường phủ Triều, trong cơn mưa xuân tí tách rơi xuống, có hai cỗ xe ngựa đang dừng. Bởi nước mưa rơi mãi không ngừng, con tuấn mã đằng trước dường như có chút nóng vội, thỉnh thoảng muốn hí lên nhưng lại không thể nào lên tiếng, vó ngựa đằng trước cũng không dám động đậy. Một chiếc xe ngựa yên lặng, còn chiếc xe ngựa khác ở bên thỉnh thoảng lại có tiếng ho khan trầm thấp truyền ra.

Không có ai biết hai chiếc xe ngựa này là của ai, nhưng nếu như Triều Tiểu Thụ lúc này có thể thấy được người trung niên mập mạp đứng bên xe ngựa, hẳn nhất định đoán được người trong xe ngựa không phải là người thường. Vị trung niên mập mạp nhìn qua rất bình thường kia tuy không phải là người nổi tiếng ở thành Trường An, hẳn cũng không phải là quan lại gì, nhưng rất nhiều quan viên khi thấy hẩn đều phải tìm cách lấy lòng, bởi vì có rất nhiều người biết một điều: mỗi khi Thân vương điện hạ có chuyện không tiện làm, người này đều đứng ra xử lý.

Một người so với quần gia phủ tể tướng còn ghê gớm hơn lúc này lại đứng ở bên ngoài mặc ư xuân rơi xuống làm ướt đầm cả người cũng không dám vào trong xe trú mưa. Ông ta đằng hoàng khom người đứng ở ngoài xe, thái độ cực kỳ nhún nhường.

249. Q.1 - Chương 56: Xe Ngựa Nơi Mưa, ba Kiếm Tái Hiện.

Đêm mưa rét, Xuân Phong Đình, ngõ ngoài Triều phủ

Vị trung niên mập mạp đứng bên cạnh thùng xe lom khom hạ giọng nói:

- Triều Tiểu Thụ quả nhiên là người tu hành, xem ra cảnh giới còn có vẻ không thấp. Cục diện hiện tại có chút khó giải quyết.

Người trong xe ho khan hai tiếng đoạn lạnh nhạt nói:

- Vội gì chứ? Trong phủ không phải mời tới “hai người” sao? Nếu cả chúng cũng không chống lại tên gia hỏa lẫn lộn giang hồ kia, lúc đó chúng ta ra tay cũng không muộn... Về phần những tên giang hồ kia chết thì cũng đã chết, đối với Trường An chỉ như bớt đi vài con chuột mà thôi.

Mấy trăm tên giang hồ Trường An từ bốn phương tám hướng lao tới. Trong mắt thế ngoại cao nhân bọn chúng tuy chỉ như những con chuột hèn mọn chuyên môn chui nhúc trong những rãnh nước đen ngòm, nhưng lúc này những tên hèn mọn ấy lại bộc lộ ra sức chiến đấu cùng huyết tính kinh người.

Lão Triều Xuân Phong Đình thế nhưng chính là người tu hành trăm phần trăm, còn bọn chúng chỉ là những tên giang hồ bình thường, chênh lệch song phương thực sự như hùng ưng cùng kiến hôi. Bóng kiếm xuyên xỏ mang theo từng chùm hoa máu quấn theo một chiếc đầu rớt xuống đất, tên cầm búa ngón tay đã bị đũa lia, tên cầm đao thì ngã rầm xuống vũng nước. Sức chiến đấu cường hãn kia dưới bóng kiếm ẩn hiện không ngừng trở nên âm đạm, không đáng nhắc tới. Cho dù cường hãn hơn tới đâu, chỉ cần chứng kiến đồng bạn liên tục ngã xuống như vậy sau một thời gian cũng sẽ trở nên tuyệt vọng.

Triều Tiểu Thụ bình tĩnh bước về phía trước, thanh sam trên người sớm bị mưa xối cho ướt nhẹp. Thế nhưng mỗi lần chứng kiến hành động hấn như thế, Ninh Khuyết cùng với những người khác đều cảm thấy hấn giống như hòa lẫn với tự nhiên, hòa lẫn vào những hạt mưa xuân rả rích. Ngay cả khí tức của hấn cũng trở nên ướt át khiến cho người khác không thể chống cự, thậm chí là không muốn chống cự.

Mấy tên bang chúng đến từ Tây và Nam thành ngơ ngác nhìn trung niên nam tử đang bước đi trong mưa tựa như đang chứng kiến một tên ác ma đang hướng bọn chúng gặt đầu thân thiện rồi nhẹ nhàng đưa ma trảo đen ngòm xé tan chúng ra. Hoảng sợ! Bọn chúng cuối cùng không thể nào áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng được nữa. Không biết là ai hô lên một tiếng, lập tức mấy tên khác bỏ chạy tán loạn,

Nam thành Mông lão cùng với Tây thành Tuấn giới, còn có Miêu thúc chẳng biết đã bỏ chạy từ bao giờ. Xung quanh Xuân Phong Đình ngoại trừ những thi thể đang bị mưa đêm rả rích không ngừng xối lên là những tên giang hồ khác đang bị trọng thương không ngừng run rẩy, tất cả đều nằm bẹp dưới đất. Nhất thời Xuân Phong Đình lại trở nên an tĩnh lạ kỳ. Nếu không kĩ lưỡng để ý sẽ không phát hiện được rằng, nếu không phải do cơn mưa xuân đêm nay thì mùi máu tanh sẽ nồng nặc ra sao, hơn thế nữa, một góc của Xuân Phong Đình cũng đã đị đánh sập.

Ninh Khuyết mang thái độ trầm mặc đi theo sau lưng Triều Tiểu Thụ tiến về phía trước. Hai tay hấn vẫn cầm chặt chuôi dao, thân đao sáng như tuyết nằm ngang trước ngực hứng lấy những giọt mưa không ngừng rớt xuống. Từ đầu đến cuối hấn không sử dụng một đao nào, trận đồ sát này cứ đơn giản như thế mà chấm dứt. Nhưng hấn không vì thế mà buông lỏng, càng không có gì áy náy bởi hấn rõ ràng chính thức hung hiểm còn chưa tới. Nếu có cơ hội đi theo người tu hành chiến đấu, như vậy nếu gặp phải địch nhân, vậy ít nhất người sẽ được chứng kiến ít nhất vài ba người tu hành.

Một bước, hai bước, Triều Tiểu Thụ chậm chậm tiến về trước cửa nhà. Võ kiếm bên hông đã trống trơn, thanh kiếm mỏng không biết đã ngao du nơi nào trong màn mưa đêm. Hấn duỗi hai tay ra khe khẽ, cánh cửa đại môn bị mưa đêm thấm ướt nhẹp khe vang lên một tiếng cọt kẹt quái dị.

Cửa viện được mở ra, bên trong là mười mấy tên lính Đường tinh nhuệ mặc áo tơi đang cầm cung nỏ đang chờ đợi, vẻ mặt hiện lên sự kiên nghị mà lạnh lùng...Phía sau tấm màn mưa giăng chính là Thính Vũ Lâu, tên nam tử mặc trường bào màu trắng điểm tinh vân bên trên nhướn mày, đoản kiếm trong võ đeo bên hông đã rung nhẹ. Tên khổ hành tăng đội nón lạt ngẩng đầu chậm rãi, tràng hạt trong tay có chột cứng đờ. Cổ xe ngựa ở phía xa vẫn yên tĩnh, kẻ ho khan trong xe lúc trước không biết đã đi nơi nào.

Yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng gió rất nhỏ len qua cành lá cũng xa nhà, tiếng mưa rơi tí tách nơi ao nhỏ trong đình viện cũng vang lên mồn một. Mấy kẻ vừa xuất hiện đưa mắt nhìn nhau nhưng không có tên nào lựa chọn động thủ trước.

Tựa như rất lâu, cũng như rất nhanh, sự yên lặng đến vô cùng chậm chậm trôi qua. Triều Tiểu Thụ lướt ánh mắt lướt qua quân sĩ cầm nỏ rồi dừng lại tại giữa gian lâu. Tại trên người khổ hành tăng cùng tên kiếm khách nói lạnh nhạt:

- Đây là nhà ta, mời các người ra ngoài.

- Không ai phải rời đi cả - Kiếm khách mặc trường bào màu trắng điểm tinh vân trả lời:

Triều Tiểu Thụ nhìn đến thanh đoản kiếm đang rung nhẹ bên hông kẻ này. Như có điều suy nghĩ, hấn bỗng mở miệng:

- Vài ngày trước, người đã giết một vị tiểu huynh đệ của ta trong mưa, đúng chứ?

Thân hơi nghiêng về phía trước, tên kiếm khách áo dài ra ý bảo chính là hấn.

Khóe môi Triều Tiểu Thụ hơi nhếch lên, nhìn hấn nói:

- Vậy người sẽ là kẻ chết đầu tiên hôm nay.

Nước mưa theo nơi ngói Thính Vũ Lâu chảy xuống rồi biến thành một tấm màn nước. Cái bát đồng trước mặt tên khổ hành tăng chứa nước mưa ngày càng nhiều, cuối cùng cũng đã tràn ra.

Triều Tiểu Thụ ra tay.

Hắn nâng tay phải lên, trùng trùng điệp điệp những tấm màn nước hiện ra lập tức ngăn cách đám binh lính tinh nhuệ Đại Đường tay lăm lăm nổ trực. Đoạn hắn giơ tay hướng tên kiếm khách áo dài trong Thính Vũ Lô mà chỉ ra.

Một ngón tay điểm ra, đêm mưa tĩnh mịch bỗng vang lên một tiếng rít gào thê lương. Thanh bội kiếm mỏng manh vẫn ẩn giấu trong màn mưa cuối cùng hiện ra, từ bên trên Thính Vũ Lô, nó như một đạo thiểm điện bổ thẳng xuống dưới.

Ánh mắt tên kiếm khách co rụt lại, thanh đoản kiếm treo ở bên hông chấn từng tiếng “đình đình” phá vỡ mà ra, đoạn hóa thành một đạo thanh quang chấn ngay trước người hắn.

Triều Tiểu Thụ đã nói kẻ chết đầu tiên hôm nay chính là hắn, trùng trùng điệp điệp những tấm màn mưa cũng trực hướng về hắn. Nhưng mục tiêu của nhất kiếm đầu tiên cũng không phải hắn mà là tên khổ hành tăng bên cạnh.

Dù vẫn luôn im lặng nhưng khổ hành tăng vẫn chằm chằm cảnh giác chú ý hoàn cảnh xung quanh. Nguyên khí xung quanh hơi có chấn động hắn liền biết rõ Triều Tiểu Thụ đã động thủ. Nhưng hắn cũng không biết được mục tiêu một kiếm này...Nhưng vốn là phật tông đệ tử, bản năng khiến hắn lập tức vỗ ra một chưởng lên tấm ván gỗ bên cạnh khiến bụi bay mù mịt. Chiếc bát đồng phía trước tựa như bị người đá ột cước bắn mạnh lên không trung bắn ra vô số bọt nước.

Bóng kiếm màu tro nhạt phá không xông tới đâm xuyên qua đám bọt nước lóng lánh trong suốt như lưu ly bị chiếc bát đồng chặn lại. Thanh kiếm mỏng mang theo tốc độ cực nhanh hung hăng chạm mạnh vào chiếc bát đồng to lớn phát ra một tiếng âm vang khiến màng tai như trở nên ù ù.

Lộ dưới chiếc nón lá là khuôn mặt hơi đen, ánh mắt khổ hành tăng trong nháy mắt lúc này trở nên tái nhợt, rõ ràng hắn đã chịu thiệt thòi không nhỏ. Tên kiếm khách áo dài nhú mày, cổ tay đảo rất nhanh, trong chớp mắt hắn bấm ra hai đạo kiếm quyết. Thanh đoản kiếm bay múa xung quanh hắn hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh đậm thẳng về Triều Tiểu Thụ đứng nơi cổng viện. Thanh tiểu kiếm của Lão Triều lúc này đang va chạm cùng bát đồng của tên khổ hành tăng làm sao có thể kịp quay về hộ thân?

Nắm chặt trường đao sau lưng Triều Tiểu Thụ, thân thể Ninh Khuyết chuyển động rất nhanh về bên trái. Ngay lúc sắp lộ diện bên cạnh Lão Triều hắn lại bị cương ép dừng lại. Không phải vì hắn sợ tên kiếm khách kia, không phải sợ đạo thanh quang từ thanh đoản kiếm kia, mà vì hắn phát hiện ra hắn đang làm một việc thừa.

Ấy là vì thanh kiếm mỏng của Lão Triều vốn đang va chạm cùng chiếc bát đồng, dù không thể phá tan nó ra nhưng mà cũng không hề yếu thế. Mượn lực va chạm mãnh liệt, mấy đạo phù vân bí ẩn trên thân kiếm đột nhiên phóng đại lên rồi thoát ra khỏi thân kiếm, hóa thành năm đạo phiến kiếm cực mỏng bắn ra.

Từ không sinh thành một, một lại sinh ba, ba lại sinh năm.

Một kiếm hóa năm

250. Q.1 - Chương 57: Cùng Nhau Chiến Đấu!

Triều Tiểu Thụ, một kiếm hóa năm.

Ba miếng kiếm phiến mang theo những tiếng “xuy xuy” vượt qua chiếc bát đồng hướng về khổ hành tăng lao tới. Hai miếng còn lại căn bản không quan tâm đến đạo ánh sáng màu xanh kia mà quay lại hộ thân. Với một góc nghiêng nghiêng chúng đâm vọt về phía đầu của tên kiếm khách.

Tuy là cuộc chiến giữa những kẻ tu hành, thế nhưng vị nam tử trung niên trước mặt vẫn giữ thái độ tàn nhẫn chốn giang hồ khiến bao người Trường An run sợ. Người nếu có gan giết ta người liền chết, ta vốn lẫn lộn giang hồ nơi Trường An tu hành đã lâu, sinh tử vốn chẳng màng. Người lại tu hành chốn danh sơn đại xuyên, ngày ngày được tông môn che chở, như vậy thử hỏi người có sợ chết không?

Tên kiếm khách áo dài rõ ràng sợ chết, sắc mặt hắn trở nên hơi trắng bệch. Kiếm quyết kéo ra một đường thanh quang bay được một nửa đường đã bị cương ép quay lại, tại nguy hiểm trước mắt đánh bay hai mảnh

kiếm phiên. Chỉ động tác này thôi đã khiến cho hai tay hần khê run rẩy, gân xanh ửng hiện trên mu bàn tay trắng nõn.

Bên cạnh, tên khỏ hành tăng cũng mang sắc mặt ngưng trọng nhìn về ba miếng kiếm phiên đang đánh tới. Hần không kịp triệu hồi bát đồng công kền kia về hộ thể kịp, đành lằm bằm trong miệng mấy tiếng. Hồ khẩu tay trái khê rung, lập tức tràn hạt nơi tay từ từ nổi lên bông bênh, xoay tròn gào thét xung quanh thân thể hần. Chỉ thấy một mảnh hoa lửa tóe ra khắp nơi, không biết đã cùng ba mảnh kiếm phiên kia va chạm bao nhiêu lần.

Kiếm ảnh phá không lao tới, bát đồng nước dâng tràn liên tục, đoản kiếm vẽ nên một đạo thanh quang đâm thẳng về cửa, kiếm ảnh màu tro nhạt hóa năm mảnh kiếm phiên, đoản kiếm như chớp quay về, tràn hạt lơ lửng bảo vệ...Mỗi một khâu đều ẩn chứa sự nguy hiểm cùng cực, chỉ cần xử lý không thích đáng, ba vị cường giả này nhất định sẽ có người đổ máu thân vong.

Đối với cường giả, mọi sự so sánh về thời gian đều trở nên khập khiễng. Một màn này nhìn có vẻ dài dòng và phức tạp và chứa đầy hung hiểm, nhưng tại thế giới thật chỉ diễn ra trong nháy mắt. Giọt nước rơi ra từ bát đồng từ lúc bắt đầu tới lúc kết thúc vẫn chưa từng chạm đất, vẫn vùn vùn trên không trung rồi hóa thành từng mảnh lóng lánh như lưu ly tuôn rơi. Mưa vẫn chậm chậm quyện vào những tấm màn nước, và những tên binh lính tinh nhuệ Đại Đường kia cũng chia kíp làm ra phản ứng nào.

- Lên! Bắn! Mau bắn!

Đám binh sĩ tinh nhuệ Đường quân tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi sau khi thất thần mà phản ứng gậy cò. Mấy chục mũi tên mạnh mẽ bắn ra mang theo âm thanh xé gió hướng về phía cổng vọt tới. Lúc này năm miếng kiếm phiên vẫn đang dây dưa cùng hai tên tu hành phía bên trong Thính Vũ Lâu, Triều Tiểu Thụ hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu dính hết đồng tên kia chắc chắn hần sẽ bị xô thành nhím.

Đúng lúc tên nổ sắp ghim lên Triều Tiểu Thụ thì một ánh đao sáng như tuyết tỏa sáng khắp đình viện hiện lên đem vô số những mảnh nước soi rõ ràng, đồng thời cuốn sạch mớ tên nổ chẳng chịt vừa lao tới.

Đế giày đạp bì bõm lên những vũng nước nơi cổng Triều phủ tựa như tiếng đình đám xuống mặt đường. Hai tay Ninh Khuyết nắm chặt chuôi trường đao mạnh mẽ đầy kiên định, chẳng biết từ lúc nào hần đã tiến lên trước Triều Tiểu Thụ, từng thớ thịt trên bắp tay không ngừng kéo căng rồi thả lỏng với một tốc độ khó có thể tưởng tượng. Thanh phác đao sáng như tuyết được huy vũ nơi tay ngày càng nhanh, xoay tròn rồi hóa thành một tấm khiên tròn màu sáng bạc đem cụp khấn che mặt che màu đen trên mặt hần soi rõ đồng thời gạt bay tất cả tên nổ đánh tới.

Hàng loạt tiếng “đương đương” thanh thúy vang lên trước hai người. Hơn mười mũi tên nổ bị phác đao cứng rắn đập bay đi, đổi hướng bay loạn đâm vào bên trên tấm bảng phủ bằng gỗ phát ra từng âm thanh trầm đục.

Mấy chục mũi tên trầm trọng như mưa rào nặng hạt khiến Ninh Khuyết vô phương ngăn cản hoàn toàn. Đúng lúc này, đồng tử hần hơi co lại, ánh mắt trở nên cực kỳ lợi hại tựa như đôi mắt của một con hùng ưng đang bay lượn giữa bầu trời nhưng vẫn quan sát được tỉ mỉ, chi tiết những gì phía dưới. Tinh thần của hần lúc này cực kỳ tỉnh táo, khóa lại góc cạnh những mũi tên có thể làm hại tới mình cùng Lão Triều, còn những mũi chỉ đi lướt qua hần hoàn toàn không để ý.

Trong nháy mắt, tên thiếu niên từng đơn độc trải qua vô số tràng chiến đấu sinh tử thể hiện xúc giác mãnh cảm cùng năng lực phán đoán hoàn mỹ của mình. Những mũi tên nổ nhìn như cực kỳ hung hiểm kia hoặc chỉ sượt qua vành tai, hoặc chỉ xuyên thấu qua lớp quần áo bị gió thổi tung, mà hần không hề chịu bất cứ một thương tổn nào.

- Xông lên – Một gã thủ lĩnh đám binh sĩ nghiệm nghị quát.

Theo âm thanh này, đám binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường chia làm hai nhóm. Một nhanh chóng kéo căng nổ trở lại, hơn mười tên còn lại rút những thanh đao thép sáng loáng bên hông nhắm hướng Triều Tiểu Thụ nơi cửa phủ xông tới.

- Bạch! Bạch! Bạch

Một tên lính Đường đột nhiên rống to một tiếng, hai chân đang đạp trên nền đất ẩm ướt mà lao tới nhất thời nhảy vọt lên không trung. Khi khoảng cách đến cửa phủ chỉ còn một đoạn ngắn, song đao trong tay dùng xu thế không thể ngăn trở nện xuống đầu của Ninh Khuyết.

Đôi mắt thâm thúy lộ ra bên ngoài cặp khăn che mặt đen xì nhất thời sụp xuống, Ninh Khuyết nhìn mà như không nhìn, hấn tựa như không hề thấy một đao kia tồn tại. Cổ tay hấn khẽ đảo, lưỡi đao nơi tay hóa thành một đạo bạch quang vô cùng chuẩn xác chém bay hai mũi tên nổ cuối cùng. Ngay sau đó... ánh đao chợt thu liễm rồi biến mất không dấu vết.

Bầu trời trong đêm mưa thâm trầm một cách đáng sợ được soi sáng phần nào nhờ ánh đèn từ trong lầu vọng ra. Đao nếu động tất sẽ phản chiếu ánh sáng của đèn mà tạo thành ánh đao. Nếu như ánh đao biến mất vô tung, vậy chỉ có một khả năng là nó hiện đang bất động.

Quả thật lúc này cây phác đao nhìn bình thường kia lúc này đang bất động nằm im trên cổ tên cao thủ Đường quân. Phác đao gọt sâu vào trong, chỉ còn cách cần cổ tên lính rất rất gần.

Lưỡi đao cắt đi da thịt, xương cốt khiến máu tươi theo khe nhỏ mới tạo ra không ngừng tuôn, sau đó không ngừng bị nhòe ra trong cơn mưa. Tay trái Ninh Khuyết cầm sát chuôi đao gần miếng thép bảo hộ, tay phải thì cầm gần chuôi, hấn cúi đầu nhìn một giọt mưa rơi xuống rồi tung tóe ra trên nền đá xanh trong khi vẫn bảo trì tư thế đầu gối cong, eo hơi nghiêng.

Thời gian dường như đình chỉ ngay lúc đó, nhưng sự thật nó không thể đình chỉ. Ninh Khuyết kéo tay trái như thiếu điện, lưỡi đao đặt trên cổ tên Đường quân rít lên một âm thanh rùng rợn, đó là âm thanh do kim loại ma sát với xương cốt mà ra. Trong lúc tên Đường quân cao thủ ngã xuống chết không nhắm mắt, Ninh Khuyết tay trái nắm chặt đao rồi đẩy về phía trước, lưỡi đao xé mưa đâm vào yết hầu tên địch nhân thứ hai.

Hai tay nắm chặt cán phác đao, hai chân biến đổi linh hoạt tại phạm vi cực nhỏ, hấn nhảy người lên né tránh. Ninh Khuyết đưa tay chém một đao sang trái đánh úp lại địch nhân. Ngay sau đó thân hình bỗng nhiên phát lực, lưỡi đao xé mảnh mưa chém đứt thân đao ẩn giấu trong màn đêm, chém đứt bả vai của tên địch nhân thứ tư.

Vừa va chạm lần đầu, lập tức bốn gã Đường quân bị giết dưới đao của hấn, máu huyết từ trên thân thể không còn nguyên vẹn phun như suối, phẳng phất còn nồng đậm hơn cả mưa. Ninh Khuyết giữ đúng lời hứa của mình, hấn không để ột người, một ngọn tên nào có thể đụng tới Triều Tiểu Thụ. Còn những hạt mưa ngày càng nặng hạt kia thực sự không phải thứ hấn để tâm.

Ba tên tu hành lấy nguyên khí trong thiên địa tiến hành chém giết sinh tử. Vốn dĩ bọn binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường cho đây là cơ hội tốt nhất để ra tay, nhưng bọn chúng không thể ngờ rằng cái tên thiếu niên thủy chung trầm mặc đứng sau lưng Triều Tiểu Thụ lại lợi hại như thế. Bị đao khí bức người chấn nhiếp, ánh mắt ẩn trên chiếc khăn che mặt đen sì kia bỗng chốc trở nên đáng sợ, tốc độ xông lên của chúng bỗng nhiên có chút chậm lại.

Hai tay cầm đao, miếng che mặt màu đen bị mưa ướt nhẹ phập phồng chậm rãi theo từng hơi thở, Ninh Khuyết chân mày khẽ cau lại.

Trên thế giới này thì quân đội Đại Đường chính là đôi quân có kỷ luật, sức chiến đấu cường đại nhất. Xuất hiện tối nay ở đây chính là tinh nhuệ trong binh lính. Những tên như vậy cho dù gặp phải địch nhân cường đại nhưng nếu không có mệnh lệnh của thượng cấp bọn chúng nhất định sẽ không lui lại. Không có quân lệnh, cho dù là vực sâu vạn trượng trước mặt chúng nhất định cũng sẽ dũng cảm tiến tới, tuyệt không vì khiếp sợ mà chùn bước.

“Sưu sưu sưu” ba đạo âm thanh rất nhỏ vang lên. Trong cơn mưa nặng hạt không ngừng oanh tạc xuống đất, nện lên mái hiên Thính Vũ Lâu, lên trên bàn đá xanh phát ra âm thanh như sấm rền này thì âm thanh kia dường như không ai có thể phát hiện ra.

Nhưng Ninh Khuyết hoàn toàn không hề thả lỏng, từ đầu hấn luôn chăm chăm nhìn lấy những tên Đường quân nhìn như có vẻ khiếp sợ kia. Hai tay nắm chặt đao, hấn chuyên chú lắng nghe bất kỳ âm thanh nào vang lên trong đêm mưa. Thế nên hấn rất nhanh phát hiện ra ba âm thanh rất nhỏ kia, đồng thời rất nhanh đưa ra phán đoán, âm thanh vừa rồi là của “Nổ Thần Hầu”.

Nỏ Thần Hầu chính là thứ vũ khí kinh khủng nhất mà binh sĩ nhà Đường được mang theo. Hộp nỏ bên trong cho phép nó bắn ra một lần mười tên, đáng sợ hơn đó là những chiếc lò xo bên trong nỏ được sắp xếp một cách đặc biệt để bắn tên cực nhanh. Loại nỏ này từng sáng tạo ra vô số chiến công huy hoàng trong lịch sử chinh chiến thiên hạ của Đại Đường. Nhưng việc chế tạo nó cần một loại thép đặc biệt, nhưng do sản lượng ngày càng ít nên nó mới dần dần không được xếp vào trang bị thông thường của Đường quân. Không nghĩ tới nay Ninh Khuyết lại gặp thứ vũ khí này ở đây.

Đường quân mai phục trong Triều phủ từ đầu không có ý định dùng Nỏ Thần Hầu bởi chúng có không lòng tin có thể dùng nó đánh gục Triều Tiểu Thụ ở trạng thái hoàn hảo nhất. Nhưng tên thiếu niên mang khăn che đen sì kia thì quả thật không có tư cách để bọn hắn sử dụng. Chúng vốn định dùng tên nỏ phối hợp với hai tên kiếm khách cùng khổ hành tẩu từng bước tiêu hao thực lực, cuối cùng mới dùng Nỏ Thần Hầu phát động một kích trí mạng. Nhưng cục diện hiện tại khiến bọn hắn không thể làm khác hơn, bởi nếu không sử dụng, bọn chúng ngay cả giết tên thiếu niên mang khăn che mặt kia cũng không được chứ đừng nói tới Triều Tiểu Thụ.

Giọt mưa như những hạt đậu nành lớn nhỏ men theo khăn che mặt màu đen nhỏ xuống. Trong thời gian ngắn như vậy Ninh Khuyết đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Tay trái của hắn đã sớm đã yên lặng rời khỏi chuôi phác đao đưa về phía sau, đầu nắm tay đã sắp chạm tới cây dù được vải thô trùm kín sau lưng.

Hắn không cường đại như những người tu hành kia, hắn chính là một thiếu niên bình thường. Tuy rằng đã từng trải qua vô số tràng chém giết khiến hắn trở nên có chút không bình thường nhưng hắn cuối cùng không có lòng tin chỉ dựa vào thanh phác đao trong tay mà có thể ngăn chặn được Nỏ Thần Hầu.

Đúng lúc đó, những âm thanh rất nhỏ lại liên tiếp vang lên trong mưa. Những âm thanh này so với âm thanh mưa rớt xuống dây đàn còn thanh thúy hơn, so với nhạc công tấu nhạc nhanh nhất còn muốn nhanh hơn.

Đinh đinh đinh đinh. . . Đinh đinh đinh. . . Đinh đinh. . . Đinh

Năm đạo kiếm ảnh màu tro chẳng biết tự lúc nào đã lặng yên từ Thính Vũ Lâu trở về. Ở giữa đình, chúng tựa như những cơn gió bất trị liên tục gao thét xuyên thẳng qua lại cực nhanh tạo thành một chiếc lưới không hề có kẽ hở nhưng đầy linh tính chụp tới những mũi tên nỏ từ Nỏ Thần Hầu đang bay một cách chuẩn xác, rồi đem chúng từng cái đánh bay đi.

Triều Tiểu Thụ sắc mặt có chút tái nhợt đứng trong mưa, ngoài trừ bình tĩnh thì không còn cảm thấy có chút sắc thái tình cảm nào khác. Chỉ thấy đầu tay phải của hắn dần dần mở ra, lập tức năm miếng kiếm phiến “sưu sưu” rung động rồi bay trở về. Tại bốn phía, năm mảnh kiếm phiến lượn tròn bay múa xung quanh khiến màn mưa quanh hai người bị cắt ra từng lỗ hổng, thay vào đó là từng đạo bạch tuyến lờ lờ.

251. Q.1 - Chương 58: Mưa,gió Và Bóng Đêm Đều Có Thể Vào.

Năm mảnh kiếm bay rất nhanh trong mưa đêm mờ mịt, phát ra tiếng rít lúc trầm thấp lúc chói tai tựa như một thứ nhạc khí quý dị nào đó. Từng mảnh chiếm một vị trí bên cạnh Triều Tiểu Thụ, sau đó thì không ngừng hoán đổi phương vị. Năm vệt sáng trước sau liên mạch, bắn nước mưa đang rơi và mưa đọng trên nền đá lát trong đình viện đan lẫn vào nhau.

Mảnh kiếm bay lượn phiêu dật lúc ẩn lúc hiện trong màn mưa, khi lượn đến sát nền đá xanh nước mưa liền bị bắn lên, lúc thì cửa lên tường những vệt kiếm sâu hoắm, chốc chốc lại xẹt qua thân thể của bốn gã quân sĩ bị Ninh Khuyết chém ngã rồi cắt thêm mấy vệt máu trên thân thể bọn họ. Mấy tên quân sĩ còn chưa chết bị kiếm phiến cắt phải liền co rúm lại đau đớn.

Triều Tiểu Thụ cùng Ninh Khuyết, hai người ở trong lưới kiếm vô hình do năm mảnh kiếm này dệt thành, mỗi đường cong kết thành lưới kiếm ấy đều đại diện ột mũi đao không thể nào ngăn được, đại diện cho tử vong. Cho dù là gạch đá rắn chắc, vách tường dầm nước mưa hay là thi thể Đường quân nằm trên mặt đất cũng đều không thể khiến cho những đường cong ấy chậm lại một chút, nhẹ đi một chút.

Gió có thể qua, mưa có thể vào, bóng đêm cũng có thể lọt, duy chỉ có người là không thể qua.

Không có một ai dám bước vào phạm vi ba trượng quanh tám lối vô hình kia, cho dù là tinh binh Đường quân dũng cảm nhất, đã biết rõ bước vào là chết chắc thì làm gì có ai còn dám liều mạng bước tới. Về phần khổ hành tăng và kiếm khách bạn trường bào trong Thính Vũ Lâu, lúc này mang theo sắc mặt nhợt nhạt, cả hai đang nóng lòng điều tức, bất đồng, hạt châu và thanh đoản kiếm lạng lẽ trôi quanh thân hai người.

Kiểm khách mặc trường bào đến từ Nam Tấn vẻ mặt kinh hãi nhìn Triều Tiểu Thụ trong mưa, cay đắng nói: “Thật không thể ngờ tới thủ lĩnh một bang ở thành Trường An...lại là Đại kiếm sư Động Huyền thượng phẩm, thậm chí...thiếu chút nữa thôi là có thể đạt tới cảnh giới Thiên Mệnh. Chẳng lẽ đây là thực lực và nội tình chân chính của đế quốc Đại Đường sao? Nếu là như vậy thì hẳn chính người cũng nhìn thấu, là người Đại Đường các người tìm cách giết người. Người không thể thắng nổi đâu. Bọn họ đã nói, chỉ cần người chịu đầu hàng thì sẽ tha cho người tội chết.”

Triều Tiểu Thụ giơ tay trái lên, gỡ một chiếc lá xanh chẳng biết từ lúc nào đã vương trên vạt áo ướt đẫm của mình xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn kiếm khách bạn trường bào, bình tĩnh đáp: “Người giết huynh đệ ta, vậy thì dù người có hàng hay không thì người đều phải chết.”

Kiểm khách mặc trường bào nghe thế thì trầm mặc không nói gì.

Còn gã khổ hành tăng đội nón kia thì đang nhìn Ninh Khuyết bên cạnh Triều Tiểu Thụ, nhìn tấm khăn che màu đen trên mặt hắn, y cảm thấy hắn trông rất quen trừ búi tóc có chút kỳ quặc kia, hắn bèn nhíu mày hỏi: “Chàng trai trẻ, người là người của Nguyệt Luân Quốc phải không?”

Ninh Khuyết trầm mặc nhìn tên khổ hành tăng nọ, không có bất kỳ phản ứng nào đáp lại, duy chỉ có đôi chân mày lộ ra ngoài tấm khăn che ấy có hơi nhướng lên một chút.

Triều Tiểu Thụ nhìn đám Đường quân tinh nhuệ ở đầu kia đình viện, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Một kẻ là Đại kiếm sư Nam Tấn, một là Khổ hành tăng Nguyệt Luân Quốc, còn các người...lại là quân nhân Đại Đường ta, vì cái gọi là quyền quý vợ vẫn ấy mà lại có thể đi cấu kết với người dị quốc, thật là khiến người ta phải xấu hổ thay.”

Tên thủ lĩnh Đường quân hơi cúi đầu, tựa như không muốn nước mưa quất vào làm nhòe mắt, cũng có lẽ mang đôi chút xấu hổ, không dám đối diện với ánh mắt lạnh lùng bức người của Triều Tiểu Thụ.

Phàm là trận đấu của những cường giả tu hành thì toàn bộ trận đấu dĩ nhiên sẽ do người tu hành khống chế, người bình thường như Ninh Khuyết và đám Đường quân kia thì chỉ có thể đi theo cạnh giúp chút đỉnh mà thôi, không thể nào chi phối cuộc diện được. Người tu hành trong trận chiến thì tinh thần, thể lực lẫn niệm lực là trọng yếu nhất, chúng tổn hao cực kỳ nhanh chóng, cho nên bọn họ thường chọn cách tạm thời lùi lại điều tức. Mà trong thời gian đó, Đường quân sử dụng Nổ Thần Hầu, Triều Tiểu Thụ sợ rằng Ninh Khuyết không đủ khả năng ứng phó nên mới mạo hiểm triệu hồi kiếm phiến, bởi vậy lúc này mới có màn đối thoại ngắn ngủi trong đêm mưa ấy.

- Chuyện này nên kết thúc rồi.

Triều Tiểu Thụ bình tĩnh nói hết câu này, sau đó đưa cánh tay phải lên chỉ về phía Thính Vũ Lâu. Thực lực của hắn cao hơn cả khổ hành tăng Nguyệt Luân Quốc lẫn kiếm khách Nam Tấn, bởi thế hắn có thực lực và có tư cách lựa chọn lúc nào khai chiến.

Chính là lúc này.

Năm mảnh kiếm không ngừng bay lượn giữa đình viện dường như nghe thấy được mệnh lệnh ấy, quỹ đạo chuyển động đột nhiên thay đổi, tiếng rít càng trở nên chói tai hơn, vù vù phá vỡ đêm mưa, đâm thẳng về phía Thính Vũ Lâu.

Sắc mặt khổ hành tăng chợt trở nên căng thẳng, hai mắt mở trừng trừng, hai tay trên đầu gối không ngừng thay đổi thủ ấn, bất đồng lơ lửng trước mặt vù vù bay lên nghênh địch, mấy hạt niệm châu kia cũng bay lên theo, xoay tròn quanh thân thể y.

Kiểm khách Nam Tấn kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch như tuyết, khoe môi trào máu đỏ tươi, niệm lực y không ngừng xuyên thấu Khí hải, Tuyết sơn tràn ra không gian trong ngoài Thính Vũ Lâu, không chế thanh đoản kiếm nhanh như chớp bay lên.

- Không xong!

Con người của Khổ hành tăng đột nhiên co rút rất nhanh. Những kiếm ảnh xam xám thoảng ẩn thoảng hiện dưới màn mưa xuân bàng bạc mơ hồ như có như không. Mãi đến lúc tiếng rít bay đến Thính Vũ Lâu thì y mới nhìn rõ chỉ có bốn mảnh, phải là năm mảnh mới đúng chứ!

Còn mảnh kiếm cuối cùng đâu rồi?

Khổ hành tăng đang muốn nhắc nhở kiếm khách Nam Tấn ở cạnh nhưng tiếc là đã quá trễ.

Một bóng kiếm mỏng manh lặng lẽ không một tiếng động vòng qua mái hiên Thính Vũ Lâu, tránh được sự phát giác của hai người, trượt xuống theo trụ gỗ, sau đó đến lưng chừng người thì đột ngột tăng tốc, như đao nóng xuyên qua tuyết đâm xuyên qua trụ gỗ, ngay sau đó thì xuất hiện ở sau gáy kiếm khách Nam Tấn.

Nam Tấn kiếm khách cảm nhận được hàn ý vòng qua sau gáy, trong lòng sợ hãi cực độ. Hai bàn tay hẩn thò khỏi ống tay áo điên cuồng xuất chiêu, thanh đoản kiếm màu ngọc bích vòng trên không trung đột nhiên ngừng lại, nhưng cũng không có cách nào cứu chủ được nữa.

Phốc một tiếng rất nhẹ, mảnh kiếm nọ đâm vào sau gáy hẩn, sau đó đâm nát xương cổ, lộ ra máu thịt bầy nhầy, rồi chệch choạc bay ra ngoài như một thứ quái trùng uống máu.

Kiếm khách Nam Tấn mở mắt trờng trờng nhìn Triều Tiểu Thụ, ôm lấy cổ họng đang phun máu, hẩn nặng nề ngã xuống. Cho đến thời khắc đón nhận cái chết này, hẩn cuối cùng cũng phải thừa nhận tốc độ hồi phục của đối thủ quả nhiên vượt xa mình.

Chủ nhân đã chết, đoản kiếm màu ngọc bích mất đi niệm lực khổng chế cũng suy sụp rơi xuống chìm trong vũng nước mưa, giầy hai cái rồi nằm im bất động. Ngay trước thời khắc đó, hai mảnh kiếm phiến va chạm với thanh đoản kiếm vang lên một âm thanh lớn, rồi hợp cùng ba mảnh kiếm kia lại một chỗ, sau đó nhanh như chớp bắn về phía khổ hạnh tăng, chỉ là năm điểm nhỏ rất đơn giản hợp lại nhưng lại giống như một tràng bạo vũ cuồng phong đang tiến lên.

Trong màn mưa, năm mảnh kiếm sắc bén cùng với bát đồng rắn chắc nặng nề và tràng niệm châu bay múa như con thoi không ngừng va đập vào nhau, những âm thanh lãnh lốt chói tai cùng tiếng rít vù vù hòa lẫn vào nhau vang lên không ngừng, tựa như không bao giờ dứt, những vụn hoa lửa kim loại bắn ra quanh thân Khổ hạnh tăng tựa như một màn hoa bồ công anh bay múa, thỉnh thoảng lại tràn ra như bị gió thổi bay loạn.

Trong chớp mắt, tăng bào của khổ hạnh tăng có thêm vô số lỗ thủng, mà y theo Phật tông khổ tu không có thói quen mang nhuyễn giáp hộ thể giống như người tu hành bình thường, máu tươi từ những lỗ thủng này không ngừng chảy ra, nhuộm toàn thân y ướt đầm máu tươi.

Triều Tiểu Thụ lặng lẽ nhìn vào trong Thính Vũ lâu, hai bàn tay hẩn thò ra ngoài tay áo không hề nhúc nhích nhưng năm mảnh kiếm phiến ở trong lâu tựa như gắn vào năm ngón tay vô hình của hẩn, thỉnh thoảng lại bật lên như khúc đàn sát nhân.

Gương mặt được nước mưa gột rửa trắng hơn một chút so với trước đây, Triều Tiểu Thụ khẽ nhướn mày, hẩn phát hiện ý chí khổ hạnh tăng kiên định hơn sơ với dự tính của mình, chỉ thấy hẩn ung dung vén vạt áo mỏng, bất chấp mưa đêm tối tấp quất vào người, bất chấp Đường quân tinh nhuệ đang nhắm mình hò hét, thản nhiên ngồi xuống giữa màn mưa ào ào như trú ẩn.

Y cứ như đang giữa cửa nhà, nhìn chăm chăm vào quân địch bên trong chính nhà của mình, mày kiếm dần dần giãn ra, năm ngón tay thon thon ngoài ống tay áo chọt ép chặt vào nhau, theo động tác này, năm mảnh kiếm phiến trong lâu rít lên một tiếng rồi tụ lại một cách thần kỳ, hợp lại thành một thanh kiếm đẹp đẽ, như một đường thẳng đâm về phía bát đồng kia!

Nhưng vào lúc này, mặt bên kia của bức tường vốn đã bị mưa lớn biến thành vắng vẻ không một bóng người, một trong hai cỗ xe ngựa cuối cùng cũng chậm rãi chuyển động.

252. Q.1 - Chương 59: Náo Loạn Trường An

Năm mảnh kiếm tụ lại thành một, trong Triều phủ không khí nhất thời trở nên nóng bỏng, tựa như trong trời đêm đang hình thành một mặt trời, màn mưa nơi Thính Vũ Lâu bắt đầu nhanh chóng bốc hơi thành từng đám sương trắng.

Một kiếm nhìn như vô cùng vô tận, trên thực tế nó bao gồm vô số kiếm ý sắc bén tới cực hạn. Tinh thần cường đại của Triều Tiểu Thụ theo ánh mắt tập trung vào điều khiển thanh kiếm mỏng trong Thính Vũ Lâu đâm thẳng về phía bát đồng, một chốc lại lùi về, chốc lại dùng tốc độ càng nhanh hơn đâm tới lần nữa... Trong chốc lát đã đâm liền hơn mấy trăm kiếm.

Tốc độ công kích này so với chim gõ kiến còn gấp vô số lần, công kích khủng bố đó không ngừng đâm thẳng vào ngay giữa chiếc bát đồng. Âm thanh “soạt soạt” bởi tốc độ đâm quá nhanh mà dường như trở nên liên tục không hề đứt gãy khiến mọi người trong đình viện chỉ nghe thấy một âm thanh vang vọng kéo dài.

- Hẳn cũng sắp không cầm cự được nữa rồi. Nhanh giết chết hắn!

Tên thủ lĩnh Đường quân nhìn sắc mặt Tiểu Thụ đang ngồi khoanh chân trong mưa càng ngày càng trở nên trắng bệch quát lên, lúc này mấy tên quân sĩ không cần dùng kỹ thuật nghiêm minh cũng biết rõ rằng đây chính là thời cơ giết chết Triều Tiểu Thụ tốt nhất, nếu như đợi thanh kiếm kia phá tan chiếc bát đồng, sau đó giết chết tên khổ hạnh tăng, vậy bọn chúng hẳn là cầm chắc cái chết.

Một màn tên dày đặc một lần nữa được bắn ra, cộng thêm hơn mười thân ảnh nhanh nhẹn phóng tới đánh úp, lúc này đây đám Đường quân càng lộ ra thêm sự kiên quyết đến tột cùng của mình, một loại kiên quyết đến từ sự tuyệt vọng.

Thế nhưng bọn hắn cũng không thể nào tới gần để giết chết Triều Tiểu Thụ, kẻ đạt tới cảnh giới Đại Kiếm Sư trước mắt, bởi vì bên cạnh hắn còn có một thiếu niên, Ninh Khuyết.

Ninh Khuyết không ngừng di động trên nền đá xanh, dưới trời mưa to bộ dáng hắn đặc biệt lộ ra vẻ trầm trọng, vẻ linh động cũng biến mất tự bao giờ, mỗi một bước xuất ra liền bắn lên một chùm nước, đồng thời thanh phác đao cũng diệt sát một tên quân sĩ.

Triều Tiểu Thụ khoanh chân ngồi dưới cơn mưa nặng hạt chẳng khác nào giao phó hoàn toàn sinh mệnh cho hắn, do vậy, đứng sau lưng Triều Tiểu Thụ, Ninh Khuyết đem bản thân cùng thanh đao nơi tay hóa thành một tấm lưới tử vong giăng kín khắp nơi.

Khủy tay cong xuống, lưỡi đao trầm mà mạnh chặt đứt đầu gối một tên Đường quân, Ninh Khuyết đao chưa rút lập tức nhắc chân, một cước mạnh như đá bắn ra mạnh mẽ đập lên bộ phận sinh dục của một tên khác, ngay sau đó, hai tay hắn nắm lấy chuôi trường đao kéo một cái, lưỡi đao từ dưới hướng lên mạnh mẽ đâm thẳng bụng tên thứ ba. Chớp mắt lại thêm mấy bóng người đánh tới đầy dẫy mãnh, trong tư thế nửa ngồi trên mặt đất, hắn xoay eo một cái, một tay cầm đao hắn hung hăng quét một nhát, ánh đao lóe sáng trong đêm không biết đã kết liễu bao nhiêu mạng người.

Khăn che mặt màu đen sớm đã bị mưa làm ướt nhẹp khiến hô hấp cũng trở nên có vẻ ẩm ướt, nhưng vẻ mặt bên ngoài lộ ra vẻ bình tĩnh như thường ngày, thậm chí có lộ ra có chút lãnh đạm, động tác của hắn tuy đơn giản nhưng đặc biệt hiệu quả, lực sát thương cực kỳ kinh người. Tại trước mặt hắn, đám tinh nhuệ Đường quân chẳng khác nào mấy miếng gỗ mục không ngừng bị chà đạp, đồ sát.

Bất luận tên nổ bắn ra bao nhiêu, ánh đao dày đặc thế nào hắn đều thủy chung đứng trước Triều Tiểu Thụ, không hề ly khai dù chỉ một bước, cho dù đầu vai bị tên nổ trượt qua, hay bị đao phong chém tới cũng không thể lung lay được hắn.

Từ Thính Vũ Lâu truyền ra một tiếng nổ mạnh inh tai, tựa như đem một cục gạch đập mạnh vào một chiếc nồi sắt. Dưới thế kiếm dũng mãnh, bát đồng của khổ hạnh tăng cuối cùng vỡ tung tóe thành từng mảnh nhỏ.

Nón lá trên đầu theo bát đồng vỡ ra cũng đồng thời vỡ nát, khuôn mặt ngăm đen hiện lên vẻ nghiêm trọng, thủ ấn nơi tay biến đổi, tràng hạt vốn thủ hộ quanh hắn này giờ dừng lại hóa thành một đầu hắc thường

luồng dữ tợn, cái đuôi nó rung lên mạnh mẽ quấn chặt lên thanh kiếm mỏng đang đâm thẳng về phía trước khiến thanh kiếm thoáng dừng lại trong chốc lát.

Triều Tiểu Thụ trầm mặc, nhìn diễn biến trong lâu, bàn tay phải lộ ra bên ngoài tay áo trong màn mưa khẽ nâng lên hướng về phía trước, thanh kiếm mỏng theo động tác này của hắn đột nhiên chấn động, cuồng phong gào thét tựa như “chân long phá mây”, không ngừng tiến lên mạnh mẽ.

Từng hạt mưa lớn như hạt đậu không ngừng trút xuống nền đá phát ra những âm thanh “Ba Ba”, trong Thính Vũ Lâu cũng vẳng tiếng “Ba Ba” nhưng đó là âm thanh tràng hạt đang hóa thành đầu thuồng luồng kia bị thanh cương kiếm công phá mà vỡ nát tung tóe.

Khổ hàng tăng cười khổ, hai mắt nhắm lại, thanh cương kiếm trong không trung xuyên qua hơn trăm hạt thiết châu của tràng hạt rồi đâm thẳng vào mi tâm của hắn. Máu tươi chậm chậm chảy ra hòa lẫn với nụ cười trở nên có chút chất đắng.

Tại cửa chính Triều phủ, Ninh Khuyết vừa nhìn đám địch nhân đứng không xa, vừa chậm rãi rút thanh phác đao đang cắm vào một tên binh sĩ ra.

“Cạch cạch cạch cạch”, âm thanh tràng hạt tung tóe đụng vào tường rồi rớt xuống sàn gỗ vang lên không ngừng.

Mấy tên Đường quân còn sống nhìn tên nam tử trung niên đàm ngồi trong mưa mỉm cười, lại nhìn tên thiếu niên đang trầm mặc đứng trong mưa, nội tâm không ngừng dâng lên cảm xúc tuyệt vọng.

Bỗng một âm thanh của xe ngựa từ ngõ nhỏ truyền lại khiến lông mày Triều Tiểu Thụ từ từ cau lại.

...
...

Tại Nam thành Trường An, đồ phường Câu Tinh chính là thứ kiếm được nhiều bạc nhất của Mông lão gia, vào giờ khắc này nó đã hóa thành một đồng đồ nát, phế tích, thẻ bài thường ngày đại biểu cho bạc trắng nay vỡ nát, vùi trong nước mưa rơi rớt khắp đường nhưng cũng không có ai có can đảm nhặt lấy. Tại con đường bên cạnh có không ít trẻ em, nữ hài cùng mấy tên quân sự, bảo vệ của đồ phường. Tiếng khóc hô, í ới vang lên, nhưng chẳng ai dám xuất ngôn chửi bới những kẻ hành hung chết tiệt kia, thậm chí biểu lộ vẻ oán hận cũng không dám.

Hơn bốn mươi tên mặc áo xanh, đi giày xanh đặc trưng cho bang Phong Đình đứng vây bốn phía, hành động của chúng rất đơn giản, một là duy trì trật tự, hai là thông báo tới mọi người tại Nam thành rằng bọn họ đã chiếm giữ nơi này. Đứng ở hàng đầu, Tề Lão Tứ tiếp nhận một chiếc khăn tay màu xanh từ thuộc hạ rồi lau đi máu tươi nơi khóe miệng, trên mặt không hề có chút thần sắc kiêu ngạo, ngược lại còn thêm vẻ lo lắng bất an, hắn biết Ngự Long Bang tối nay thừa cơ xâm chiếm một địa bàn rất lớn, nhưng đại ca bọn hắn giờ phút này một mình phải đối mặt với những kẻ địch cường đại, bên cạnh lại không có bất kì người nào khác.

Hình ảnh tương tự xảy ra khắp các phường thị trong thành Trường An, tiệm cầm đồ cùng kỹ viện của Miêu thúc cũng bị một đám người mặc đồ xanh hung mãnh khống chế, đứng đầu là một tên mặc một bộ quần áo màu xanh biếc anh tuấn đang đứng bên ngoài mấy gian phòng, chỉ một động tác nhẹ nhàng của hắn, ba gian phòng xa hoa lập tức bị san phẳng thành bình địa.

253. Q.1 - Chương 60: Vừa Chạy Vừa Bắn Tên.

Khoảng cách mười trượng đối với người bình thường mà nói vốn không có nhiều ý nghĩa, không xa nhưng cũng chẳng gần, nhưng đối với cảnh giới Động Huyền mà nói, khoảng cách này đại diện cho nguy hiểm, thậm chí chính là tử vong, bởi cho dù là Đại Kiếm Sư hay Niệm Sư, chỉ cần bước vào cảnh giới Động Huyền, bọn hắn lập tức có thể tùy ý tiến hành công kích người khác trong phạm vi mười trượng.

Mưa xuân ào ào trút xuống chiếc xe ngựa, rơi vào trên người tên xa phu tuấn tú, thỉnh thoảng tấm màn xe lại bị mấy cơn gió lạc thổi cho phát phơ, qua đó có thể nhìn thấy một bộ quần áo có kiểu dáng cổ xưa ẩn hiện bên trong, nhưng cũng không thể thấy rõ người nào đang bên trong. Chủ nhân của nó là một vị lão

nhân có khuôn mặt kiểu cổ xưa, lông mày sần khổ cụp xuống, nếp nhăn khắp trán giống như đang đau khổ nhăn lại vì thuốc đắng.

Hắn tên là Tiêu Khổ Vũ, cường giả được phụng dưỡng trong quân đội đế quốc Đại Đường, từ hai mươi năm trước hắn đã tiến vào cảnh giới Động Huyền, mấy ngày trước hắn bị bí mật triệu hồi về kinh bởi kế hoạch tẩy trừ tối nay.

Ngoài xe ngựa gió thấm mưa sầm, trong xe Tiêu Khổ Vũ lại giống như không hề có cảm giác. Hai tay đặt trên đầu gối khô gầy run nhè nhẹ, ngón cái tại không trung rung rung tựa như một nhánh cây khô đang không ngừng lúc lắc trên một mảnh đất khô cằn, hai mắt hắn nhắm lại, tuy trước mắt là màn mưa dày đặc, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng vén lên là có thể chứng kiến rõ ràng cửa chính của Triều phủ, nhìn thấu bên trong, nơi Triều Tiểu Thụ đang khoanh chân ngồi trong đêm mưa gió.

Mưa gió xung quanh Xuân Phong Đình dường như bị một lực lượng nào đó nhiễu động mà trở nên náo loạn, nghiêng ngửa, mấy đạo chấn động không ai có thể chứng kiến hay cảm nhận không ngừng tụ tập nguyên khí trên bầu trời.

Ngồi dưới cơn mưa to, Triều Tiểu Thụ khẽ mím môi, trận chiến tối nay cho tới bây giờ, nam tử trung niên có vẻ ngoài tuấn lãng lần mới lần đầu tiên xuất hiện sắc mặt nghiêm trọng. Đối với vị Niệm Sư thần bí ngồi trong xe ngựa, hắn phải ngưng tụ toàn bộ tinh thần đi ứng phó, mắt hắn cụp xuống, không hề để ý gì tới hơn mười tên binh sĩ tinh nhuệ nhà Đường tay phải đang lăm lăm trọng kích thắm đẫm nước mưa lẫn bùn đất nữa.

Theo thủ chưởng không ngừng biến đổi, trong mưa, thanh kiếm mỏng “véo” một tiếng phóng nhanh trở về từ bên trong Thính Vũ Lâu, như một đạo tia chớp xoay lại, kêu lên một tiếng như rít gào, nó dùng một tốc độ chưa bao giờ thấy bay qua tường viện đâm thẳng về chiếc xe ngựa đứng trong mưa như một đạo lưu quang.

Một chữ lạnh nhạt vang lên trong xe ngựa đứng yên tĩnh trong mưa nơi xa: “Ài”

Thanh kiếm mỏng như cầu vồng tựa như bị cỗ lực lượng bên trong một chữ kia kẹp lấy, hoặc là bị từng sợi nguyên khí vô hình bên trong nước mưa không ngừng trói buộc, khiến vừa đi mới bay qua tường viện nó liền bị dừng lại. Sau đó bỗng nhiên như điều đứt dây bay xéo qua đám thẳng lên vách tường đối diện, rồi rớt xuống theo từng giọt mưa xuân.

Thanh âm trong xe ngựa tựa như siêu thoát khỏi phạm trù không gian và thời gian. Tại ngoài mười trượng vang lên, lại đồng thời như lời đình vang lên trong khí hải, mang tai của Triều Tiểu Thụ.

Đông! Đông! Đông! Đông!

Triều Tiểu Thụ cảm giác như trái tim mình bị một bàn tay vô hình bóp chặt khiến nó không ngừng nhảy lên mạnh mẽ như trống trận, dồn dập liên tục không ngừng khiến hắn lập tức mất đi sự khống chế đối với phi kiếm, hắn biết rõ nếu như hắn không có phản ứng gì tiếp theo, chắc chắn sau một khắc trái tim hắn sẽ bị người trong xe ngựa kia bóp nát tựa như mặt trống bị đục thủng vậy.

Tên Niệm Sư ngồi trông chiếc xe ngựa kia đến tột cùng là tử ở đâu chui ra?

Môi mỏng khê nhếch, tay phải Triều Tiểu Thụ nâng lên cực nhanh, tại lồng ngực của mình hắn vỗ lên ba chưởng. “Ba ba” khiến nước mưa đọng trên thanh sam bị bắn ra ngoài. Hắn lúc này đã cưỡng ép tụ phong bế khí hải bản thân, thân thể mượn nhờ một kích vừa rồi mà nghiêng nghiêng phiêu khỏi mặt đất, bay qua đại môn trước phủ tới con đường bên ngoài đang bị mưa gió giăng kín.

Song chưởng trùng điệp ấn lên mặt đất, Triều Tiểu Thụ cảm thụ được nguyên khí khắp nơi trong không khí chấn động, cảm thụ được mấy đạo nguyên khí âm hàn đang tại bốn phía nhanh chóng dẹt thành một tấm lưới vô hình. Hít sâu một hơi, hắn cất bước đi thẳng về phía trước.

Hướng chiếc xe ngựa kia đi tới, sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, nhưng đôi tròng mắt lại sáng ngời lạ thường, vẻ thông dong bình tĩnh ngày thường sớm được thay thế bằng nét kiên nghị tới lạnh lùng. Dù ối bước đi, hắn sẽ bị nguyên khí bên trong ngũ nhũ chấn động tạo thành thương tổn tinh thần lẫn thể xác rất lớn, dù ối một bước hắn càng phải chịu công kích càng thêm sắc bén của tên Niệm Sư lợi hại ngồi trên xe kia, nhưng hắn vẫn y nguyên kiên trì đi về phía trước. Bởi vì hắn cần phải tới gần cỗ xe đó.

Trái tim nơi ngực Triều Tiểu Thụ bắt đầu nhảy kịch liệt, Ninh Khuyết lúc này đã cảm thấy có điều khác thường, tại mưa xuân âm âm khắp đất trời, hắn đã nghe được một tiếng tựa như trống trận. Hắn biết rõ sự đáng sợ của âm thanh kia, cũng như việc nó xuất phát từ trong cơ thể của Triều Tiểu Thụ, đó là cách dùng niệm lực khống chế nguyên khí trong thiên địa tấn công trực tiếp vào lục phủ ngũ tạng của địch nhân.

Thủ đoạn này nhìn bên ngoài rất thần kỳ, vô phương chống cự. Đứng tại trong mưa, thân thể hắn bắt đầu trở nên cứng đờ, bàn tay nắm chuôi đao bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh, hắn biết rõ địch nhân đáng sợ nhất giờ mới xuất hiện.

Triều Tiểu Thụ bước về phía cỗ xe ngựa, cũng không đối với Ninh Khuyết nói ra bất cứ điều gì bởi tinh thần của hắn đã hoàn toàn tập trung đối kháng với địch nhân trong xe, hiện giờ hắn cũng không có thời gian nói xem Ninh Khuyết nên làm thế nào

Ninh Khuyết từng xem qua lão nhân Lữ Thanh Thần ra tay, hắn rõ ràng Niệm Sư lợi hại ra sao, khủng bố như thế nào, vậy nên hắn biết rõ lúc này cần phải đè nén sự sợ hãi trong lòng xuống. Hắn hiểu đối với Niệm Sư, thân thể yếu ớt của bọn hắn chính là yếu điểm chí mạng, muốn sống sót, Triều Tiểu Thụ cũng như hắn cần tìm ra mọi biện pháp để tiến sát lại thân thể, ngăn chặn đối phương minh tướng.

Từ cửa chính Triều phủ tới chiếc xe ngựa chỉ khoảng mười trượng, cả con đường được phủ trong màn mưa nặng hạt. Với khoảng cách này, Đại Niệm Sư có thể điều khiển nguyên khí trong thiên địa bỏ qua khoảng cách, bỏ qua bất cứ thứ gì gọi là hạn chế không gian mà tiến hành công kích kẻ địch, nhưng hắn chỉ là một người bình thường, phải làm thế nào để có thể chặt đứt sự minh tướng của đối phương quả là một vấn đề nan giải.

Chân phải nện mạnh xuống nền đá xanh làm bắn lên từng hạt nước mưa đọng xung quanh, nương theo phản chấn cực mạnh, thân thể Ninh Khuyết như cuồng phong quét lá “vèo” một tiếng lướt ngang qua chỗ cửa chính, đoạn nhảy lên giữa không trung.

Thân thể còn đang lơ lửng trên trời, tay phải cầm phác đao làm ra một động tác thu đao vào vỏ chuẩn xác, sau đó nhanh chóng cầm chặt lấy lông vũ nơi mũi tên, khủy tay trái khẽ động, một thanh cung bằng gỗ dương chắc chắn trong màn mưa xuất hiện trước người.

Lướt đi trong mưa, hắn kéo mạnh thanh cung chắc chắn bằng gỗ dương kia, động tác cực kỳ mau lẹ, bắn rồi lấp, chớp mắt hắn đã phóng ra bốn mũi.

Bốn mũi tên như thiểm điện trong mưa bắn thẳng về xe ngựa.

Hai chân Ninh Khuyết giẫm xuống mặt đất đọng đầy nước, tới lúc thân thể hắn tiếp đất, mũi tên đã lướt qua bên người Triều Tiểu Thụ, qua đó có thể thấy tốc độ di động cùng xuất tiễn của hắn kinh người như thế nào.

Nếu nói tốc độ chính là yêu cần thì không lý nào chỉ có bốn tiễn như vậy, chỉ thấy hai chân Ninh Khuyết liên tục đạp lên mặt đường, thân thể tựa như một con báo đang nghiêng người về phía trước, hướng về phía cỗ xe ngựa mà phóng tới như điên, thanh cung bằng gỗ dương trước người lại được kéo căng ra, “ông ông” một tiếng, một mũi tên nữa lại được phóng ra ngoài.

Trong đêm mưa gió, Ninh Khuyết vừa chạy vừa bắn tên liên tục.

254. Q.1 - Chương 61: Hàng Tỷ Giọt Mưa Trút Xuống.

Trong khoảng từ cửa chính Triều phủ tới cỗ xe ngựa bỗng nhiên hơn mười bốn mũi tên bay nhanh như tia chớp, những mũi tên này lướt qua bên người Triều Tiểu Thụ, đâm thủng vô số giọt mưa, mang theo quỹ tích kỳ dị tránh đi sự ngăn cản của tên xa phu rồi xông thẳng vào màn xe, chỉ lưu lại phía sau mười bốn lỗ hồng.

Trong xe, Tiêu Khố Vũ khẽ cau mày, dung nhan vốn cực kỳ già nua của hắn càng lộ thêm vẻ tiều tụy, hắn nhìn chằm chằm không gian trước mặt, từ trong cơ thể niệm lực vô cùng vô tận phảng phất tràn ngập ra khắp khoang xe dường như khiến cho bên trong tràn ngập ra một mùi hương hoa lan nhàn nhạt, không gian thoáng thoáng mùi lan này tạo nên một hình ảnh có chút kỳ dị

Phía ngoài thùng xe, mười bốn mũi tên như tia chớp vọt về phía trước người tên lão giả, nhưng như tiến vào khu vực không gian bất động, mười mấy mũi tên lập tức mất đi toàn bộ tốc độ, như biến thành những vật chết, đứng yên bất động.

Mười bốn mũi tên phiêu phù một cách quỷ dị trên không trung, không có một mũi nào có thể chạm vào một góc bộ quần áo cổ xưa kia, trong đó có một mũi tên lơ lửng cách mi tâm Tiêu Khổ Vũ gần nhất không tới ba thốn, hai mũi khác lơ lửng trước mắt hắn, những mũi còn lại lơ lửng tại trước hai tay của hắn.

Mũi tên đang lơ lửng bỗng nhẹ nhàng rút xuống, tựa như bên ngoài lá non bị mưa cuốn rơi, đầu tên dẫu có sắc, thân dẫu có cứng, nhưng mất đi tốc độ do dây xoắn từ thanh cung bằng gỗ dương kia liền lập tức mất hết lực sát thương, tựa như rác rưởi rút xuống trước người Tiêu Khổ Vũ.

Nhưng để đối phó với mười bốn mũi tên này, cho dù là cường giả được cung phụng trong quân đội như Tiêu Khổ Vũ đi nữa thì tinh thần cũng không khỏi bị ảnh hưởng, trong chốc lát niệm lực khổng lồ chế ngự khí xung quanh của hắn xuất hiện ra một lỗ thủng.

Đối với người như Triều Tiểu Thụ, bất cứ sơ hở nào của địch nhân đều là cơ hội của hắn. Cảm giác được tầng tầng áp bách nơi tim giảm bớt, cảm giác như bị vạn kim cùng châm nơi khí hải cũng suy yếu, hắn bỗng áp chế bước chân, bước đi dần trở nên ổn định, chỉ thấy hắn rít lên một tiếng, bộ thanh sam nơi người không gió mà bay, cả người như biến thành một phiến lá rụng đung đưa trong gió, hắn nhằm thẳng hướng phía xe ngựa mà phiêu phù tới.

Tên xa phu ngồi bên trên kêu lên một tiếng, chiếc roi ngựa trong tay không biết được chế từ vật liệu gì bỗng mạnh mẽ quất ra, từ bên trong bộ quần áo bằng vải thô ẩn hiện hào quang màu vàng biểu hiện cho thân phận võ giả của hắn.

Bên cạnh một vị Niệm Sư tuổi già sức yếu tu vị kinh người tất nhiên phải có những kẻ tùy tùng có võ lực cường hãn, điểm này ngay cả Ninh Khuyết cũng có thể dễ dàng đoán ra, tự nhiên Triều Tiểu Thụ cũng dễ dàng biết rõ.

Một tiên xuất ra, gió mưa lui tránh, kinh phong từ một chiều này toát ra khiến bộ thanh sam trên người Triều Tiểu Thụ bị thổi cho căng phồng, nhưng thân thể hắn lúc này như đã hóa thành một phiến lá rụng, nhẹ nhàng phiêu hốt mà tránh đi. Tay trái hắn nhanh chóng bấm kiếm quyết, cách không đâm thẳng tới thân thể tên xa phu, theo hướng đầu ngọn tay chỉ tới, bên trong mưa bụi hỗn loạn bỗng nhiên hiện lên một tia bạch tuyến.

Tên xa phu rên thêm một tiếng, cây roi trong không trung khẽ vẽ lên một đạo vòng cung quay trở lại đánh nát ngón tay đang phóng tới, hắn đang định vung roi một lần nữa nhằm ngăn cản Triều Tiểu Thụ thì bị cảm giác đau đớn nơi bụng làm cho giật mình.

Hắn trợn hai mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một bả phác đao kiểu dáng bình thường chẳng biết từ lúc nào đã đâm sâu vào bụng hắn.

Vốn vừa chạy vừa bắn tên như điên trong mưa, Ninh Khuyết biết rõ Đại Niệm Sư cùng với tên xa phu bên cạnh đều là kẻ tu hành nhưng bước chân không hề dừng lại, chỉ là so với Triều Tiểu Thụ thì chậm hơn đôi chút mà thôi. Sau khi tới nơi, hắn lặn mình một cái, chui vào dưới thân con tuấn mã tránh đi ánh mắt của tên xa phu rồi lặng lẽ rút đao.

Cả người treo dưới bụng ngựa, tay phải nắm chặt phác đao rời từ phía sau mông ngựa, từ một góc càng xe nghiêng nghiêng đâm lên một đao, đao này đâm rất chuẩn xác tránh đi những chỗ có khả năng đối phương mặc duyên giáp trên người mà đâm thật sâu vào bụng của tên xa phu.

Lưỡi đao đâm vào bụng cũng không phải vết thương trí mệnh, Ninh Khuyết mặt không chút biểu tình đảo cổ tay, phác đao nơi tay xoắn một cái lập tức khiến cho nội tạng của tên tùy tùng bị xoắn thành một mớ bùi nhùi. Xa phu nhìn thanh phác đao không ngừng xoắn động nơi bụng, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng, cổ họng run rẩy, mặt đao vốn lạnh buốt do thấm nước mưa đã lâu nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng nóng bỏng.

Ninh Khuyết lúc này không có tâm tư cảm nhận biểu lộ của đối phương trước lúc chết, bàn tay nắm lên thân xe, thân thể theo đó linh hoạt bật lên rồi từ bên người tên xa phu bám theo bóng dáng Triều Tiểu Thụ vọt vào bên trong chiếc xe ngựa thần bí.

Mảnh vải phát lên, vô vàn mưa xuân lạnh buốt lập tức thâm nhập vào.

Triều Tiểu Thụ sắc mặt tái nhợt, đôi mắt sáng ngời vung tay lên đánh bật chuỗi đoản trường đánh úp của Tiêu Khổ Vũ.

Tiêu Khổ Vũ sắc mặt biến đổi, vội điều động tất cả niệm lực trong cơ thể, hẳn muốn đánh chết tên giang hồ khó chơi trước mắt ngay lập tức.

Ninh Khuyết từ giữa gối của Triều Tiểu Thụ chui qua, kêu lên một tiếng rồi quỳ thẳng xuống dưới, mũi đao sắc bén trong tay hẳn mạnh mẽ cắm phập vào bàn chân của Tiêu Khổ Hải

Khuôn mặt già nua của Tiêu Khổ Hải gầm lên một tiếng như dã thú...vết thương nhức nhối nơi bàn chân khiến hẳn không thể tiếp tục minh thương, bàn tay già nua tựa như cành khô của hẳn giống như một chiếc quạt bở mở ra rồi vỡ mạnh xuống một phất.

Mặt không chút biểu tình, Triều Tiểu Thụ dừng mãnh lao thẳng về phía ngực lão già khiến toàn bộ niệm lực lão vừa tích tụ lập tức tan biến sau đó hẳn lật tay rút ra một con dao găm sắc như tuyết hung ác đâm vào cổ đối phương

Phốc!

Một đao

Hai đao

Ba đao

Mười bốn đao

Triều Tiểu Thụ quỳ xuống phí trước người Tiêu Khổ hải, tay trái vẫn ghi chặt nơi vai phải của hẳn, tay phải cầm thanh đao găm sắc bén không ngừng đâm vào, mặt không chút biểu lộ, máu tươi không ngừng bắn lên thanh sam hóa thành từng đóa hoa máu mang theo mùi vị tang thương khó hiểu.

Cho tới lúc chỉ còn lại một vài thớ thịt mỏng manh nơi cổ, dù là ông trời cũng không cách nào phục sinh được hẳn mới thu hồi đao găm trong tay rồi chậm rãi từ trong xe đứng dậy.

...

...

Một chiếc xe khác đứng lánh ngoài xa vẫn không hề có cử động gì, một mực đứng lặng trong đêm mưa xuân bất kể từ lúc bắt đầu đổ sập, lúc chiến đấu thảm thiết trong phủ, hay là trận chiến kinh tâm động phách nơi phố, tên bay, đao chém Niệm Sư... đều không khiến cho người thanh niên hơi to béo trong xe động dung, hẳn chỉ lẳng lặng ngắm nhìn đôi bàn tay nhìn như ngó sen của mình tới xuất thần.

Trong thế giới người tu hành có vài điều luật bất thành văn được công nhận, ở cùng cảnh giới, Niệm Sư về cơ bản có thể quét ngang Kiếm Sư, Phù Sư. Ví như trận ở Bắc Sơn, lão nhân Lữ Thanh Sơn có thể dễ dàng áp chế tên thư sinh bị trục xuất khỏi Thư Viện kia, nhưng trận chiến tối nay kết quả cuối cùng lại vượt ra ngoài dự đoán của mọi người.

Cùng là cảnh giới Động Huyền thượng phẩm, Đại Kiếm Sư lại giết chết Đại Niệm Sư, điều này quả thật làm cho người khác khó hiểu, tuy nhiên Triều Tiểu Thụ quả nhiên là một người tu hành đặc biệt, quy luật trong tu chân giới lại bị hẳn trong chiến đấu kiên cường phá bỏ.

Người thanh niên hơi to béo tuy còn trẻ nhưng cũng đã là cung phụng trong phủ thân vương, trong lòng hẳn lúc này yên lặng tán thưởng sự cường hãn, mãnh liệt của Triều Tiểu Thụ, thế nhưng trong đôi mắt hẳn vẫn như cũ là vẻ không quan tâm. Lúc trước hẳn quả thật khinh thường động thủ, nhưng hẳn tin tưởng, nếu hẳn ra tay thì cho dù là Triều Tiểu Thụ cùng tên gia hỏa kia có cường đại như thế nào đều phải nhận lấy cái chết.

Bởi vì hẳn là chính là kẻ được mệnh danh vô địch dưới cảnh giới Thiên Mệnh, Vương Cảnh Lực.

- Đi thôi, để ta tiễn vị truyền kỳ thành Trường An này một đoạn cuối cùng đêm nay.

Vương Cảnh Lược nhẹ nhàng chà xát ngón tay mập mạp trơn bóng của mình rồi mỉm cười, trong lời nói chứa đựng niềm tin tưởng mãnh liệt, còn kèm theo một tia hưng phấn khó tả, mỗi lần muốn giết chết một vị cường giả hèn đều rất hưng phấn.

Xe ngựa vẫn không động, cũng không có người trả lời mệnh lệnh của hắn. Vương Cảnh Lược hơi nhíu mày, vầng trán rộng của hắn xuất hiện một nếp nhăn rất nhỏ. Nheo nheo con mắt, không hề mở tấm rèm xe, hắn bắt đầu cảm nhận nguyên khí chấn động xung quanh xe ngựa nhưng cũng không có phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, cũng không hề phát hiện tung tích tên tùy tùng trong ngõ nhỏ.

Bên ngoài xe là một mảnh yên ắng, chỉ có tiếng mưa rơi khôn cùng làm bạn cùng, tên cường giả trẻ tuổi được xưng là dưới Thiên Mệnh vô địch đột nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, nhưng hắn cũng không hề phát hiện được lý do tại sao, hắn lẳng lặng ngồi trong xe, trầm mặc trong thời gian rất dài nghe tiếng mưa rơi ngoài xe, bỗng nhiên hắn đưa tay xốc tấm rèm xe phía trước lên..,

Màn xe hơi nhấc lên, một mảnh vải đột nhiên từ trong xe nhẹ bay ra ngoài, được nửa trượng thì đột ngột rơi xuống mặt đất.

Vương Cảnh Lược hơi híp mắt nhìn mảnh vải nằm nơi xa, tay phải hơi cong bắn ra một đạo chỉ phong, một mảnh vải khác nơi màn xe lần nữa bay ra để rồi tiếp tục bị cắt nát, trở thành những miếng vải ướt sũng.

Xung quanh xe ngựa như có một thanh đao vô hình.

Không cảm ứng được bất cứ niệm lực chấn động nào của người tu hành, chỉ có nguyên khí trong thiên địa tại nơi tấm vải bị cắt xảy ra biến hóa nho nhỏ, nếu như hắn không phải là một trong những cường giả trẻ tuổi của Đại Đường thì có lẽ không thể phát giác ra sự biến đổi nguyên khí rất nhỏ kia.

Nghĩ đến một loại khả năng, sắc mặt Vương Cảnh Lược trở nên hơi trắng bệch.

Một lát sau, kiêu ngạo cuối cùng cũng chiến thắng nỗi sợ hãi, hắn kêu lên một tiếng, mười ngón tay mập mạp như dưỡng qua trăm hoa tựa như hoa bách hợp mở ra, chấn động mạnh mẽ lập tức từ trong xe phóng thẳng ra bên ngoài, đem cửa sổ xe chấn cho văng đi, ngay sau đó, hắn gầm lên một tiếng định lướt ra phía bên ngoài xe.

Nhưng sau một giây hắn vội chột vật dừng lại, cả người đứng im tựa như một bức thạch điêu trong mưa.

Toàn bộ khung cảnh bên ngoài như đã trở thành thế giới khác, ý đồ phá vòng vây trực tiếp của hắn đã dẫn phát khí cơ hung hiểm trong thiên đại, nền đá xanh phủ đầy nước mưa trở nên run rẩy kịch liệt, thỉnh thoảng lại bật lên không trung rồi lại rơi xuống tựa như mấy nhóm nam nữ đang nhảy múa điên cuồng trong những ngày xuân ở Đại Hà Quốc.

Mà không gian phía trên như đã trở thành một tác phẩm nghệ thuật của thần, tất cả giọt mưa trong đêm rơi xuống đều tựa như trở thành những thanh tiểu đao, sắc bén không thể ngăn cản.

Vô số giọt mưa tựa như vô số thanh tiểu đao từ trên bầu trời đêm trút xuống nơi cổ xe ngựa, đập mái hiên, lập tức khiến mái hiên vỡ thành mảnh vụn, càng xe ngựa biến thành bột phấn, con tuấn mã phía trước xe trúng phải phải không kịp kêu lên một tiếng đã bị gọt thành thịt nát.

Vạn giọt mưa xuân rơi xuống ngõ nhỏ, trong đêm mưa ngoại trừ thùng xe tất cả mọi vật còn lại đều vỡ vụn, nát bấy, quỹ dị nhất chính là mưa xuân khi rót xuống thùng xe lại rất nhẹ nhàng, vỗ lên mặt Vương Cảnh Lược đang tái nhợt không hề để lại bất kỳ vết máu nào.

Trong mưa, Vương Cảnh Lược cực kỳ chột vật nhìn mọi thứ, tại dưới thân hắn là tấm bản gỗ dùng làm sàn xe, y phục trên người hắn sớm đã trở nên ướt đẫm, đầu đó mấy hạt mưa thì thoảng lại rơi lên vầng trán của hắn. Ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, nhìn những giọt mưa không ngừng rót xuống, thân thể hắn bắt đầu run rẩy không thể khống chế, không biết là vì rét lạnh hay là vì hoảng sợ.

Hắn khó khăn cúi đầu nhìn xung quanh khắp các ngõ nhỏ, lại nhìn trên mặt đất những hạt mưa đang nhảy múa, nhìn xem những giọt mưa cùng bốn ngõ nhỏ xung quanh như tạo thành một chữ “Tĩnh”, bờ môi tái nhợt của hắn mấp máy, thì thào tự nhủ:

- Là chữ Tĩnh?

Mưa từ trên trán, từ tóc chảy xuống, Vương Cảnh Lược ngơ ngẩn ngẩn xoay đầu tại trong đêm mưa cố gắng tìm lấy bóng dáng địch nhân, sự sợ hãi cùng tự tin hàng ngày nay đã bị thay thế bằng sự sợ hãi tới tuyệt vọng. Bỗng nhiên ho khan liên tục, hắn vội khom người cố gắng dùng tay vuốt bớt mưa trên mặt tựa như đứa trẻ bị bắt nạt mà khóc lóc nói:

“ Không thể... Tại sao có thể là Thần Phù Sư...

- Là ai vẽ bức phù này?

...

...

255. Q.1 - Chương 62: Giết Người Còn Mệt Hơn Cuộc Đắt.

Bốn tuổi bắt đầu nhận biết, sáu tuổi đã biết cảm giác, mười một tuổi nhập Bất Hoạch, mười sáu tuổi tiến Động Huyền, lại dùng gần mười năm để đạt tới Động Huyền thượng phẩm, hắn dùng vô số thắng lợi, đánh bại vô số con người để đạt nên tên tuổi vô địch dưới Thiên Mệnh, bất kể dùng tiêu chuẩn gì đánh giá, nhân sĩ Tuyên phủ Đại Đường Vương Cảnh Lược đều xứng đáng là một kẻ tu hành thiên tài.

Nhưng Vương Cảnh Lược rất rõ ràng, một ngày không cùng những tên thanh niên nam nữ tài tuấn đi ra từ những nơi thâm sơn bí ẩn kia phân cao thấp thì cái danh hào thiên tài cũng chỉ là nói suông.

Cho nên hắn càng hy vọng những người khác gọi hắn là một kẻ lão luyện, một kẻ tu hành trầm ổn chứ không hy vọng được gọi là thiên tài tu đạo gì gì đó. Hắn muốn có phong phạm, khí độ của những người tu hành cùng cảnh giới, vì vậy cho dù còn trẻ, thân thể cũng rất khỏe mạnh, không có bệnh phổi nhưng hắn cũng đôi lúc vờ “khục khục” vài tiếng.

Nhưng lúc này, hoàn cảnh thực tế khiến hắn thật sự bị ho khan, bởi sợ hãi và đờ đẫn, hắn bị nước mưa làm cho sặc sụa. Sắc mặt tái nhợt, hắn nhìn tới thân ảnh dần hiện ra tại cửa chính, đó chính là một người đạo nhân cao gầy, thân thể hắn run rẩy càng lúc càng dữ dội.

Tại cửa chính đi ra chính là một lão đạo nhân cao gầy khoác trên người một bộ đạo bào có phần dơ bẩn, bên trên áo bào dính không biết bao nhiêu đất bùn, trên khuôn mặt hắn, đôi mắt hình tam giác liên tục lập lòe phối hợp với mấy sợi râu dài thưa khiến hắn nhìn cực kỳ hạ lưu, ti tiện, căn bản không có chút nào bộ dạng của một vị thể ngoại cao nhân.

- Ta bỏ ra nửa ngày để vẽ đạo phù này đấy, ngươi cảm thấy nó như thế nào?

Xuyên thấu qua màn mưa tầng tầng lớp lớp phía trước, đạo nhân cao gầy nhìn Vương Cảnh Lược ngồi bên trong ngõ hẻm chăm chú. Dưới chân hắn, vị nam tử trung niên đánh xe đã biến thành một cỗ tử thi từ bao giờ, y phục trên người, thậm chí cả làn da của y tựa như mấy miếng lân giáp đã bị tróc ra nhiều năm không ngừng bong ra trong mưa, nhìn qua cực kỳ kinh dị, khủng bố.

Wương Cảnh Lược giương nụ cười có chút bi thảm hướng đạo nhân cao gầy nói:

- Cao nhân phù sư Đại Đường bất quá chỉ khoảng mười người, người mặc đạo bào chỉ có thể là một trong Nam Môn tứ đại Thần Phù Sư của Hạo Thiên Đạo.

- Được một vị Thần Phù Sư như tiền bối bỏ ra nửa ngày vẽ phù, dùng đường phố làm vật dẫn, lấy mưa làm mực, một chữ “Tĩnh” này tự nhiên rất đáng sợ, ta chỉ không rõ tại sao tiền bối lại không trực tiếp giết chết ta.

Vị Thần Phù Sư của Nam Môn Hạo Thiên hơi nhíu mày, tay phát lên không trung vẽ một chữ đuổi đi mưa xuân đang trút xung quanh, đoạn lắc đầu nói:

- Hòa thượng Nguyệt Luân Quốc, kiếm khách Nam Tấn, lại thêm lão già Quân Bộ...những người này chết thì cũng đã chết rồi, nhưng ngươi không giống chúng. Ta phụng mệnh không cho ngươi ra tay là vì bảo toàn ngươi.

- Người còn trẻ nhưng cũng đã đứng ở cảnh giới có thể thấu hiểu được số mệnh con người, điều này quả thật hiếm thấy. Nghe tin tức từ trong Thư Viện truyền ra, quốc sư cùng ngự đệ cùng đều đối với người nhận định qua, cho rằng sau bốn mươi năm nữa người nhất định có khả năng vượt qua Ngũ Cảnh. Thiên tài trẻ tuổi Đại Đường không dễ xuất hiện, cho nên người phải tranh thủ cố gắng sống thêm bốn mươi năm nữa thì mới được.

Sắc mặt Vương Cảnh Lược biến ảo không ngừng.

- Người không cần trở về phủ thân vương nữa, hãy đi tiên tuyền ba năm để chuộc tội.

Nói xong lời này, vị Thần Phù Sư quay người đi về trong ngõ hẻm tối tăm, đoạn thì thào nói

- Lão Triều Xuân Phong Đình cũng không phải hạng mèo cào gì đó. Nếu như hần dễ giết như vậy thì từ mấy mươi năm trước sao ta không động thủ chứ?

...

...

Tay áo nhẹ phất, thanh kiếm mỏng nhẹ nhàng vọt vào trong màn mưa trở lại nơi tay Triều Tiểu Thụ.

Hần quay đầu nhìn lại Ninh Khuyết đứng đằng sau, xác nhận ngoại trừ một ít máu tươi thì thiếu niên này cũng không bị tổn thương gì nghiêm trọng mới gạt đầu rồi thu kiếm vào vỏ, sau đó rời khỏi cỗ xe ngựa kia hướng về đường phố phía trước mà đi.

Đi đến đầu ngõ Xuân Phong Đình, Triều Tiểu Thụ dừng lại nhìn xuyên màn mưa về phía xa, Ninh Khuyết đưa tay lau nước mưa trên trán, đoạn hướng ánh mắt nhìn theo. Trầm mặc một thời gian rất lâu, hần hỏi:

- Vẫn còn kẻ khác?

- Ừm – Triều Tiểu Thụ đặt tay phải lên chuôi kiếm đáp: “Một kẻ tên là Vương Cảnh Lược, nhưng dường như có lẽ hần sẽ không tới nữa.”

Ninh Khuyết nhíu nhíu chân mày, đưa phác đao sang tay trái hỏi:

- Vì sao?

Triều Tiểu Thụ quay đầu lại nhìn chiếc khăn che mặt màu đen của Ninh Khuyết rồi cười nói:

- Đại Đường ta xuất hiện một tên thiên tài tu đạo không dễ, có thể là có ít người không muốn hần chết nơi tay chúng ta.

- Ta cũng không có năng lực tự tin như người – Ninh Khuyết hồi tưởng tới hồi chiến đấu tối nay, nghĩ đến những tên tu hành cường đại, hần nghĩ thầm, nếu không có Triều Tiểu Thụ có lẽ hần đã sớm chết rồi, bèn cảm khái nói ra:

- Nếu như át chủ bài người nói có tác dụng, vì cái gì hần không chịu ra tay sớm, còn bắt người đánh tới sống chết mới thôi?

- Tại lúc vào ngõ Bốn Bảy, ta đã nói qua cho người rồi, át chủ bài kia một khi lộ ra, toàn bộ thành Trường An liền không người nắm dám rục rịch, vậy thì sẽ không thể nào biết được đám quý nhân đứng sau là ai, đám át chủ bài cùng mục đích của chúng là gì.

Triều Tiểu Thụ bỗng mở miệng nói:

- Đi dạo với ta chứ?

Ninh Khuyết nâng cánh tay phải lên, dùng tay áo lau sạch vết mưa cùng máu bám trên lưỡi đao rồi dứt trở ngược vào vỏ rồi gạt đầu.

Mưa đã nhỏ hơn, từng giọt tí tách rơi xuống khắp ngõ nhỏ nơi Xuân Phong Đình

Tay Triều Tiểu Thụ đã rời khỏi chuôi kiếm. Bước đi trên đường yên tĩnh, khuôn mặt người vận thanh sam kia vẫn bình tĩnh như thường, chỉ khác so với trước là nhiều hơn nét tái nhợt, ngoài ra không còn bất kỳ biến hóa nào.

Ninh Khuyết đi theo phía sau hắn, vừa đi vừa đem miếng vải buộc lấy miệng vết thương nơi tay trái, mấy vết thương kia tuy vừa nông, vừa nhỏ, nhưng kẻ vốn xuất thân từ miền núi như hắn vẫn có thói quen tiết kiệm từng giọt máu như thế.

Trời mưa khiến mọi con phố đều trở nên ẩm ướt, hai người bọn hắn đi dạo một vòng quanh Xuân Phong Đình tựa như đang trao đổi kinh nghiệm sau một hồi huyết chiến, đồng thời dò xét lãnh địa của mình.

Trở về hướng cửa chính, sắc mặt Triều Tiểu Thụ lộ ra vẻ mỗi mệ, hắn vuốt vuốt mi tâm, nhắc lên vạt áo thanh sam đoạn ngồi xuống trên thềm đá ẩm ướt.

Vài tên binh sĩ Đại Đường còn sót lại lập tức hô to lao tới hắn.

Ninh Khuyết đưa tay rút thanh phác đao sau lưng ra trước người rồi chém xuống, mỗi một đao ánh đao đều chém ngã một tên, đám binh sĩ Đại Đường lao tới thềm đá tựa như cây cối ngã rạp một cách có thứ tự, đồng thời trong miệng hắn không ngừng thì thào:

- Người trong giang hồ vốn vô định, nào có năng lực ngộ đao. Ta một đao chém chết người, hai đao chém chết người...

Triều Tiểu Thụ mệ mệ dùng võ kiếm đỡ lấy thân mình ngồi trên bậc thềm đá ẩm ướt, nhìn một màn trước mắt, ánh sáng trong đôi mắt hắn ngày càng nồng đậm. Hắn sớm nhìn ra đao pháp của Ninh Khuyết có bóng dáng của quân đội Đại Đường, nhưng ẩn nhiều hơn trong đó là sự lựa chọn phương vị một cách tinh diệu, chỉ có trải qua những giờ phút sinh tử mới có thể ngộ ra những đao lý đó.

Đao thế của thiếu niên này trầm ổn, thậm chí đơn giản một cách thái quá, nhưng ngẫu nhiên dưới trời mưa nặng hạt nó lại trở nên rất phiêu hốt, quỷ dị, hắn luôn luôn tuân thủ nguyên tắc, đó là đao xuất ra phải dùng ít sức nhất, hướng tới bộ phận yếu kém nhất của địch thủ.

- Đây mới đúng là đao pháp chuyên dùng để giết người.

Triều Tiểu Thụ nhìn từng ánh đao, lại hồi tưởng đến những hình ảnh trong tràng chiến đấu vừa rồi, Ninh Khuyết biểu hiện ra ngoài ý chí cường đại cùng năng lực phán đoán tuyệt hảo không nói, nhưng nói tới tuổi đời của hắn thực sự không thể không cảm thán:

- Đáng tiếc tiểu gia hỏa này không thể nào tu hành, bằng không thì đế quốc Đại Đường nhất tương lai nhất định có chỗ cho hắn.

Nhìn tới những thi thể bị mưa ngâm thối nát, lại nhìn tới thiếu niên cầm phác đao đang không ngừng thở dốc, Triều Tiểu Thụ mỉm cười nói:

- Lúc giết người cảm thấy thế nào? Có cảm thấy có chút nào thú vị không? Đáng vẻ người lúc giết người thật giống như đang cưỡi đất vậy.

Ninh Khuyết xoay người, nâng phác đao còn vương một vệt máu lên vai. Hắn nhìn trung niên nam tử nơi thềm đá, chỉ vào màn mưa đêm thở hồng hộc nói:

- Cảm thấy ướt át thì có. Nhưng về phần cưỡi đất...làm sao mệ mỗi như giết người được.

256. Q.1 - Chương 63: Mạng Sống Là Thứ Nhất, thứ Hai Là Tô Mỳ Trứng.

Ngõ Bốn Bảy lúc này được phủ bởi một màn đêm thâm trầm, cửa lớn Đại Bút Trai bị người đẩy ra, sau đó nhanh chóng đóng lại, ngọn đèn dầu ẩm đạm bên trong tựa như sao, chớp lên một cái rồi vụt tắt.

Ninh Khuyết cởi thanh vũ khí nặng nề phía sau ra, xé toạc mớ vải dù bên ngoài rồi cởi chiếc áo do thấm nước mưa đã trở nên nặng trĩu cho Tang Tang, hỏi một câu như thường lệ:

- Đói bụng rồi, mì đã nấu xong chưa?

Tang Tang đưa khăn lông khô ráo cho hắn rồi liên tục gật đầu vui vẻ trả lời.

- Để ta bung lên cho người.

Một bát mì nóng hồi lập tức được bưng lên, vẫn là bốn miếng hoa tiêu, hành tây so với bình thường nhiều hơn không ít, trên mặt mì lại đổ trứng lên tạo nên một màu vàng tươi pha lẫn trắng óng ánh cực kỳ khó thấy. Giết người xác thực so với cuộc đất làm nông còn mệt hơn không ít, Ninh Khuyết lúc này toàn thân ướt át, trong bụng càng là đói âm ỉ, hẳn làm sao có thể chống lại sự hấp dẫn của hành tây và trứng tươi. Hai mắt lập tức sáng ngời, buông khăn lông ra khỏi mặt, hẳn nâng lên chiếc đũa bắt đầu ăn, trên mặt lộ ra vị sung sướng tới cực điểm.

Thấy hẳn ăn cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen của Tang Tang cũng cực kỳ vui vẻ, cầm lấy cái khăn mặt đã hơi ẩm ướt, nàng ta đứng phía sau bắt đầu thay hẳn lau tóc, thỉnh thoảng còn nhắc nhở hẳn đừng nên ăn quá nhanh vì mì rất nóng.

Đúng lúc này, trong ánh sáng mờ mờ của cửa hàng vang lên hai tiếng ho khan, những đường như không hề khiến ai chú ý tới, phẳng phất như một tên trùm sò thành Trường An đang nhìn hai tên chủ tớ này đối thoại mà bọn chúng lại không thèm đoái hoài tới mình nên nhịn không được mở miệng:

- Mì thật thơm!

Mấy canh giờ trước khi Triều Tiểu Thụ đi vào Lão Bút Trai cũng chính nói câu này đầu tiên.

Tang Tang tiếp tục thay Ninh Khuyết lau tóc, tựa như không hề trông thấy người này, cũng không nghe thấy gì, Ninh Khuyết thì phản ứng lại có một chút khác lúc trước, vừa vùi đầu ăn mì vừa nói trống:

- Cho hẳn một tô đi.

Trong chớp mắt bát mì thứ hai đã được bưng lên, Triều Tiểu Thụ nhìn qua xung quanh, phát hiện ngoại trừ ghé bàn ra thì cũng không còn thứ gì có thể ngồi được, hẳn cũng không thèm để ý bèn ngồi chồm hổm xuống bên cạnh Ninh Khuyết, cầm đôi đũa bắt đầu ăn, lúc này hẳn phát hiện ra bát của hẳn cùng Ninh Khuyết dường như không giống nhau.

Bốn khóa hoa tiêu, ba mươi khóa hành tây, nhưng lại không có trứng tươi.

Hẳn nhịn không được cầm lấy chiếc đũa gõ nhẹ lên bát nhắc nhở, Ninh Khuyết dùng ánh mắt còn lại lướt qua, suýt nữa cười thành tiếng quay đầu hướng Tang Tang nói:

- Không cần keo kiệt quá, đập cho hẳn thêm quả trứng.

Trứng tươi rất cuộc tới, Ninh Khuyết cùng Triều Tiểu Thụ bưng lấy cái bát to như cái chậu nhỏ húp soàn soạt, Tang Tang ngồi xồm trước hai người không xa, nàng đem bộ y phục cùng mảnh vải bố bỏ vào trong chậu, trong cửa hàng mỗi người đều lo việc của mình, không ai mở miệng nói chuyện.

Không biết đã qua bao lâu, Ninh Khuyết cuối cùng đặt bát xuống, sau đó sung sướng hơi ngửa người về phía sau, nhìn Triều Tiểu Thụ ngồi bên cạnh, hẳn mở miệng:

- Ta giết tổng cộng hơn năm người đấy, người tính lại lần nữa, đừng quá keo kiệt với ta, vả lại chính ta nói Tang Tang cho người thêm trứng tươi đấy.

Triều Tiểu Thụ cầm bát nhìn hẳn cười khổ nói:

- Người ở chỗ này đợi ta, hai ngàn lượng sáng mai sẽ có người mang tới giao.

- Thành giao – Ninh Khuyết nhìn như tùy ý, tâm tình lại là hơi kích động, về phần Tang Tang đang ngồi xồm bên cạnh chậu đồ hong quần áo càng chăm chú, tay nhỏ đã lúc nắm chặt từ lúc nào, nàng âm thầm tính toán hai ngàn lượng bạc là bao nhiêu đồng

Tang Tang sắp xếp bát chuẩn bị mang đi rửa, Triều Tiểu Thụ có chút lưu luyến đem bát mì còn non nửa nước súp đưa đi, sau đó lông mày có chút nhăn lại đoạn nâng ống tay áo lên cao che môi lại, lúc buông tay ra đã nhiều hơn vài vết máu loang lổ.

Ninh Khuyết nhìn ống tay áo của hẳn, biết rõ tràng chiến đấu lúc trước đã khiến vị trung niên nam tử cường đại này bị thương không nhẹ, trầm mặc một lúc, hẳn hỏi:

- Không sao chứ?

Triều Tiểu Thụ nhận chén trà thường do Tang Tang đưa tới, sau khi mỉm cười cảm tạ, hần bình tĩnh uống một ngụm rồi nói:

- Không cần lo lắng. Ta thuở nhỏ lớn lên tại những ngõ đông dân nghèo, cả đời này đánh qua không biết bao nhiêu trận, trọng thương so với lần này nghiêm trọng hơn cũng không biết bao nhiêu lần, đã có nhiều lần ta cùng cừu gia đánh tới nỗi máu me đầy người, tưởng như không bò dậy nổi, nhưng cuối cùng ta vẫn có thể đứng lên cho chúng một kích trí mạng cuối cùng.

Ninh Khuyết tự giễu nói:

- Một tên lưu manh chỉ biết ẩu đả đánh nhau lại có thể tu hành, nhưng cho dù là lợi hại như vậy, nhưng tâm cảnh của ta lại sợ không tới cảnh cửa tu hành. Ông trời thật không có mắt.

Triều Tiểu Thụ cười cười, cũng không tiếp tục nói đề tài này nữa, cả đời sống trong bóng đêm giang hồ nơi Trường An này, cuối cùng hần cũng trở thành Động Huyền thượng phẩm Đại Kiếm Sư, bên trong đó cũng có một ít cơ duyên, nhưng nhiều đó cũng không đáng nói tới.

- Người nói qua đêm nay át chủ bài của người có thể tự động hiện thân?

Ánh mắt Ninh Khuyết xuyên thấu qua khung cửa sổ bằng gỗ hướng về hoàng cung nơi xa nói:

- Ta hiện tại có thể đoán được át chủ bài của người hần là người trong cung, có bối cảnh thâm sâu như vậy khó trách người không cần để ý tới mặt mũi mấy tên quan phủ Trường An.

- Đại khái sau tối nay, toàn bộ đế quốc sẽ trở thành người hâm mộ của ta, bởi vì ta có thể đứng sau một người như vậy.

Triều Tiểu Thụ bình tĩnh nói:

- Nhưng lại không kẻ nào có thể rõ vì điều đó ta đã phải bỏ ra những gì.

- Thay người trong nội cung làm việc thì phải trả giá gì sao? – Ninh Khuyết hỏi.

Bật cười lớn, Triều Tiểu Thụ nói ra:

- Nếu như những năm này không phải bị công việc quần chân, mỗi khi vị trong nội cung kia muốn làm gì ta đều phải đi xử lý thì ta đã sớm đột phá Động Huyền, bước vào cảnh giới Thiên Mệnh từ lâu.

- Là những thứ này sao? – Ninh Khuyết tiếp tục hỏi.

Triều Tiểu Thụ không biết nghĩ đến sự tình gì mà trở nên âm trầm một lúc, dáng tươi cười trên mặt đã có chút nhạt, vừa trì hoãn vừa nói:

- Còn cần người trả giá tâm huyết. Làm việc đều phải chú ý tới đại cục, như vậy nhiều lúc sẽ không được thông khoái, bởi muốn bức đối thủ sử ra hết át chủ bài, ta cần phải ẩn nhẫn mấy thán, thế nên ngay cả huynh đệ mình ta cũng không thể bảo vệ được.

Nghe được câu này, Ninh Khuyết trở nên căng thẳng hần, hần biết rõ người kia đang nói tới Tiểu Hắc Tử, nhưng hần cũng không thể nói ra mối quan hệ của mình của tiểu Hắc Tử nên đành cúi đầu hỏi:

- Huynh đệ người chết như thế nào?

- Vị huynh đệ của ta tên là Trác Nhĩ, chính là một tên gián điệp, Quân bộ cử hần đến tiềm ẩn bên cạnh để tra xem ta có câu kết cùng Nguyệt Luân Quốc hay không, kỳ thực bọn chúng muốn tìm cái cớ để động thủ với Xuân Phong Đình, thậm chí là vu oan cho ta.

- Nhưng huynh đệ thì mãi là huynh đệ. Hần đem tất cả sự tình kể cho ta biết, tự nhiên cũng sẽ không điều tra ta báo cho Quân bộ, càng không vu oan hãm hại ta. Thân là người Đại Đường, hần không thể bán đứng Quân bộ cùng bí mật quốc gia, vậy nên mấy thán rồi hần bị kẹt ở giữa cực kỳ thống khổ.

Triều Tiểu Thụ mắt khê sụp xuống mở miệng:

- Lúc này nghĩ lại, mặc dù có thể làm cho vị trong nội cung kia tức giận, ta cũng sẽ sớm đi nói cho hần toàn bộ chân tướng sự tình, có lẽ như vậy hần cũng sẽ chết, nhưng trong đoạn thời gian đó sẽ không phải chịu nhiều khổ sở.

Ninh Khuyết tùy ý hỏi:

- Người còn chưa nói hẳn chết như thế nào?

- Gián điệp vốn là công việc cực kỳ nguy hiểm, nếu như bị phát hiện, tùy thời đều có khả năng mất mạng, mà ngay khi hẳn quyết định dừng lại, hẳn càng có thể nghênh đón tử thần nhanh hơn. Ngày đó hẳn quyết định đem toàn bộ kế hoạch Quân bộ nói cho ta, cuối cùng bị Quân bộ phát hiện, vì vậy hẳn lập tức bị thanh trừ, hẳn chết chính ở khu này, nơi cửa hàng đối diện.

Triều Tiểu Thụ nhìn về cánh cửa gỗ nơi cửa hàng, lại như nhìn về mặt tường màu tro ẩn hiện phía sau kia.

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc rồi hỏi:

- Động thủ lúc đó chính là tên Kiếm Sư Nam Tấn?

- Đúng vậy – Triều Tiểu Thụ quay đầu nhìn về phía tên thiếu niên khuôn mặt còn trẻ con này mỉm cười nói:

- Từ nay về sau ta và người cũng là huynh đệ.

Lông mày Ninh Khuyết khẽ chau lên, cười cười đáp lại:

- Đùa cũng không nên quá lỗ như thế chứ?

Triều Tiểu Thụ miệng nở nụ cười nói:

- Mạng sống thứ nhất, thứ hai là huynh đệ. Loại chuyện này vốn chỉ đơn giản như thế thôi.

- Mạng sống thứ nhất, bất quá thứ hai là tô mì trứng tươi.

Ninh Khuyết lắc đầu cười nói:

- Từ huynh đệ này có vẻ như đang bị lạm dụng, những vị huynh đệ nổi tiếng mà ta biết, nếu như không phải những “huynh đệ” khác may mắn chết trước đó, thì sau này những kẻ gọi nhau bằng “huynh đệ” đó cuối cùng đều trở mặt thành thù, chém giết lẫn nhau tới chết. Tối hôm nay ta chỉ muốn giúp người, thuận tiện kiếm thêm ít tiền, người không cần phải nói ra những điều như thế, có lẽ người nên tìm một điều gì đó ý nghĩa hơn trong cuộc sống đi.

Lông mày Triều Tiểu Thụ chậm rãi nhướng lên, đầy hứng thú đánh giá ninh Khuyết, hẳn nghe câu trả lời đầy thuyết phục vừa rồi có chút ngoài ý muốn:

- Nhỏ tuổi như người nhưng thế giới trong mắt lại toàn là u ám, ta hiện tại rất tò mò quá khứ của người, nếu có hứng, sau này người có thể kể cho te nghe, nhớ rõ nhất định báo cho ta, ta sẽ mời người uống trà.

Ninh Khuyết hồi đáp:

- Những chuyện đó chính ta còn không muốn nhớ lại huống chi đem kể cho người khác nghe chứ.

Triều Tiểu Thụ mỉm cười nói:

- Được rồi, ngoại trừ bát mì trứng kia thì người cho rằng ý nghĩa chính thức của cuộc sống là gì?

- Theo như sinh hoạt thường ngày thì hiển nhiên là sự nghiệp và tình yêu, hoặc có thể nói là tiền tài cùng nữ nhân. Ta biết rõ người cảm thấy những lời này rất hoa mỹ, có thể người thấy ta bây giờ cũng vậy, nhưng người có thể dừng ngay nụ cười sâu xa khó hiểu trên mặt lại được không?

Ninh Khuyết lắc đầu bất đắc dĩ, để cho vị lão đại thành Trường An này hiểu rõ cái gì gọi là ý nghĩa, hẳn bèn đi lại gần Tang Tang hỏi:

- Người cảm thấy mấy cô nương trong Hồng Tụ Chiêu ai là người có thể thích hợp làm thiếu nữ nãi nãi của người?

Tang Tang đưa đôi bàn tay nhỏ bé xoa xoa lên tạp đề, hai đầu lông mày nhăn lại suy nghĩ nửa ngày mới lí nhí nói từng câu:

- Ta cảm thấy vị cô nương ngồi thứ hai bên tay trái của người rất tốt.

- Đó là Lục Tuyết cô nương. –Ninh Khuyết nghĩ tới vòng eo mềm mại của cô nương nọ không khỏi mỉm cười gặng hỏi:

- Vì cái gì người cho rằng cô nương ấy thích hợp làm vợ ta?

Tang Tang mở to cặp lông mày lá liễu chăm chú đáp:

- Phần trên mặt được bôi rất đều, hàm răng trắng, cảm giác khi cười lên rất sạch sẽ, nhìn xem cảm thấy rất khỏe mạnh, hơn nữa ta nhìn trộm eo hông của nàng ta rồi, có lẽ sau này sinh con rất tốt.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn Triều Tiểu Thụ cười một cách đắc ý.

Triều Tiểu Thụ nhìn lúm đồng tiền trên má trái khuôn mặt đang mỉm cười của Ninh Khuyết thầm nghĩ, mỗi ngày hẳn trông coi cửa hàng đều cùng thị nữ mới lớn của mình bàn luận về vấn đề nam nữ, ai thích hợp làm lão bà như thế này chẳng?...Chẳng lẽ đây là ý nghĩa cuộc sống sao?

Đột nhiên hắn nghĩ tới lúc trước khi ly khai Lão Bút Trai, tiểu thị nữ này dựa vào cửa trước tiễn đưa, đến khi trở lại Lão Bút Trai lại mang đến hai bát mì trứng tươi nóng hổi, nghĩ đến việc mình bị bỏ quên trong góc bởi bởi sự tự nhiên vô cùng của hai chủ tớ nhà này khiến hắn dần dần cảm nhận ra một vài điều gì đó. Cười lên một cái, hắn mở lời:

- Thì ra ý nghĩa cuộc sống chính là cuộc sống.

Ninh Khuyết vừa lắc đầu vừa cười nói:

- Đau lòng quá, lời này thiệt đau lòng.

Triều Tiểu Thụ nhìn thần sắc của thiếu niên biết rõ hắn cũng không hiểu mình đang nói gì, tự nhiên cũng không đi vạch trần ra làm gì, khẽ đứng dậy đi tới cửa, hắn quay đầu lại nói:

- Ta phải đi rồi, tối hôm nay còn rất nhiều việc phải xử lý ở Trường An này, ngày mai sẽ có người mang bạc tới cho người, sau đó sẽ dẫn người đi tới một nơi.

Nghे được mấy chữ cuối cùng, Ninh Khuyết hiện lên một tia cảnh giác trên mặt, hắn không hỏi đi đâu mà trực tiếp đưa ra mấu chốt vấn đề:

- Không đi được không?

Triều Tiểu Thụ đẩy cửa gỗ bước ra ngoài, gọn gàng nói một câu:

- Không thể.

257. Q.1 - Chương 64: Ngự Thư Phòng.

Tối hôm nay thành Trường An bảo đảm rất náo nhiệt, trải qua trận chiến vừa rồi Ninh Khuyết cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng ánh đao trong đêm mưa mang theo máu tươi khiến hắn cảm thấy rất hưng phấn, tưởng tượng lại tất cả quá trình xảy ra trong phường thị, lại suy đoán tới át chủ bài của Triều Tiểu Thụ, lại căng đầu phỏng đoán mai sẽ được đưa tới nơi nào, nhưng dù suy nghĩ ra sao, dùng cách gì cũng không khiến hắn ngủ được.

Đem cách hắn không xa Tang Tang lay tỉnh cùng hắn trò chuyện một lúc, nói một hồi hắn cũng chẳng nghĩ thông thêm được chút nào, Tang Tang nhìn hắn thần sắc tiêu tụy nhưng không ngủ được, nghiêng đầu nghĩ một lát sau đó choàng kiện áo mỏng bước xuống đất, khi trở lại đã cầm theo một vò rượu mạnh, hai người ngồi hai góc giường bắt đầu uống. Cũng giống nhiều lần trước, đa số rượu đều trôi tuột vào bụng của Tang Tang, Ninh Khuyết chỉ uống vài ngụm tranh luận vài câu, cuối cùng cũng đã thiếp đi.

Buổi sáng ngày thứ hai, mưa rả rích nhiều ngày tới hôm nay bỗng tạnh, bầu trời cao xanh dần hiện ra từ những đám mây u ám, mặt trời nhô cao chiếu những tia nắng tung tăng như những chú chim non xuống ngọn cây xanh mướt, một chiếc xe ngựa lặng lẽ không tiếng động dừng tại trước cửa Lão Bút Trai, một tên sai vặt trong bộ dáng thiếu niên tuấn tú đi xuống. Hắn không gõ cửa tiếng nào liền lập tức đẩy cửa gỗ đang khép hờ tiến vào, nhìn chủ tớ hai người đang nằm trên giường, hắn hơi ngưỡng cảm lạnh lùng nói:

- Đi thôi.

Vậy ra đây là kẻ mà Triều Tiểu Thụ bảo tới đón mình, Ninh Khuyết nhìn tên sai vặt trước mặt, chú ý tới vẻ mặt có vẻ an hòa nhưng lại lộ ra vài phần ngạo khí của đối phương, từ thế đứng cùng cục hầu nơi cổ có chút khác biệt so với người thường, hẳn có thể phán đoán ra tên này hẳn là một tên tiểu công công nào đó trong nội cung.

Đã biết rõ chân tướng hậu trường của Triều Tiểu Thụ đêm qua, hôm nay lại có một tên thái giám tới đón mình, Ninh Khuyết tự nhiên sẽ không cảm thấy quá khiếp sợ, hẳn chỉ đang suy nghĩ có hay không đi nhét ít hồng bao mà thôi.

Từ những câu chuyện tiểu thuyết mà hắn đọc được, trong ấn tượng của hắn luôn cho rằng câu “hoàng đế không vội thái giám vội” có một ý tứ khác, chính là hoàng đế còn dễ chọc, nhưng thái giám tuyệt đối khó dây vào. Nhân vật trong truyện xưa, bất kỳ ai phạm là gặp thái giám, không quan trọng là Tổng quản đại nhân, hay là tiểu dịch chấp sự đều phải lựa chọn thời điểm “không có khói lửa” (hào vô yên hỏa khí) mà đưa ra mấy tờ ngân phiếu, hoặc thậm chí là mấy thứ đồ chơi có màu sắc lung linh, điều phân vân lớn nhất của hắn là trên người mấy tên kia làm sao có nhiều chỗ để cất bạc như vậy?

Ninh Khuyết nhíu mày nhìn Tang Tang liếc qua một cái, ánh mắt vội thăm dò có phải cần chuẩn bị một chút gì đó hay không, Tang Tang trước giờ vốn vẫn là một người cực kỳ tích cực, keo kiệt nên liền nghiêng đầu đi, tựa như không hề thấy gì. Lại nói, thiếu gia của nàng cũng không phải người hào phóng cho lắm, nên đoán một lúc nàng liền quyết định giả ngu, ít bạc dù gì vẫn là bạc.

Tên tiểu thái giám tùy tý đưa tay kiểm tra, đánh giá đồ đạc bên trong một lần, tựa như lão nhân gạt đầu một cái, rồi bằng một giọng trong trẻo, hắn mở miệng nói:

- Nghe nói nơi này có không ít chữ đẹp, hôm nay tới nhìn quả nhiên không tệ. Vị quý nhân trong cung muốn nhìn người viết chữ, vậy nên người nên tranh thủ rửa mặt rồi mau chóng theo ta đi thôi.

Ninh Khuyết nghĩ thầm “Dùng cái lý do này quả thật không tồi”, đồng thời hướng tên thái giám chấp tay thi lễ, vừa cười vừa nói:

- Ngày thường ta vẫn cứ như thế này mà đi, thư sinh nghèo, lại hủ lậu như ta đâu còn phải cứ rửa mặt là được để ý đâu chứ. Đi thôi.

Bản thân hắn có chút bận tâm việc đối phương không thu được ít hồng bao có liệu có gây khó dễ cho bản thân mình không, nhưng lại thấy vị tiểu công công này ngược lại có phần lơ đãng, mỉm cười giống như có phần ưa thích cách ăn nói của hắn, hướng về phía hắn gật đầu một cái, cả hai liền bắt đầu tiến ra cửa.

Trong xe ngựa hơi chật chội, từ đầu đến cuối tiểu thái giám dè dặt dưỡng thần, nhìn biểu hiện lúc mới xuất hiện ở ngõ Bốn Bảy hẳn là đối với Ninh Khuyết không có gì bất mãn, cũng không phải hắn khinh thường nói chuyện cùng Ninh Khuyết, mà đó là thói quen cẩn thận thông thường khi ra ngoài cung.

Ninh Khuyết ngược lại cảm thấy rất thanh tĩnh bên vén rèm xe nhìn cảnh trí phố phường, dưới ánh mặt trời rực rỡ, dân chúng Trường An ai cũng mặt mày hăm hở đi lại, các cửa hàng mở sớm sinh ý dường như rất thịnh, thỉnh thoảng còn nghe đâu đó tiếng bồng hũ gọi nhau í ới, còn đâu có nửa điểm bóng dáng giang hồ chém giết đầy máu me đêm hôm qua

Không biết trải qua bao lâu, tới khi hai hàng liễu dọc đôi bờ che đi ánh sáng mặt trời chói chang, một mảng bóng râm mát mẽ che hết cả con đường bằng đá xe ngựa đang đi, bóng mát không phải đến từ hàng liễu, mà đến từ thành cao hào sâu nơi hoàng thành.

Đại Đường chính là đế quốc số một thiên hạ, thành Trường An chính là hùng thành số một thiên hạ, hoàng thành số một đi kèm chính là cung điện hùng vĩ số một. Để hình dung hoàng cung, chỉ có thể dùng hai chữ “hùng vĩ” để miêu tả, hoàng cung Đại Đường nhân lấy sự sùng bái qua hàng ngàn năm của người dân hiện lên một khí độ hùng tráng, bao la. Tường thành màu đỏ dày chắc, kiên cố, mái hiên màu vàng tựa như những đạo kiếm khí vừa túc mục, vừa trang trọng nào có chút giống nơi tam cung lục viện bấy mươi hai phi tần quý phái sáng tối phong lưu, tụ hội mà giống như một tòa thành hùng cường đứng sừng sững nơi quan ải Đại Đường

Ninh Khuyết ngửa đầu nhìn về hoàng thành một cách trang nghiêm, ánh mắt theo những bức tường thành màu đỏ rực cao nhìn về những điểm đen giống như những binh sĩ Vũ Lâm Quân Đại Đường nơi đầu tường, hẳn tuy bên ngoài bình thường nhưng trong lòng lại yên lặng tán thưởng.

Chiếc xe ngựa không tiến vào theo cổng Chu Tước, cổng chính hoàng thành, mà theo sông đào đi quanh nửa vòng, rồi theo cửa hông tiến nhanh vào bên trong. Xe ngựa tiến vào hoàng cung chậm chạp di chuyển trên con đường cũng không rộng lắm, cũng không biết vòng vo bao nhiêu ngoặt, ánh mắt hẳn toàn bộ bị những bức tường cao, những mái hiên cong vút che chắn, có chăng chỉ xem được hình ảnh những mái hiên cắt nát bầu trời, hẳn căn bản không có nhìn bao quát được hoàng cung, chỉ cảm thấy nơi này rất rất cao.

Tại xa có thể thấy một phòng tạp vụ gần một hồ nước, vị tiểu công công kia cùng Ninh Khuyết xuống ngựa bắt đầu đi bộ, hai người ven theo những khóm trúc mọc dày đặc xung quanh hồ đi tới, ước chừng sau thời gian vài chum trà đã đi xuyên qua hàng loạt những cột trụ cao lớn màu hồng nâng bên trên là một vòm sảnh cực kỳ rộng lớn rồi dừng lại trước một tiểu điện nhỏ. Ở nơi này hẳn không hề chứng kiến bất kỳ thị vệ, thậm chí là cung nữ hay thái giám nào, điều này khiến hẳn có phần nghi hoặc.

Vị tiểu thái giám kia xoay đầu lại, sắc mặt không biểu tình nói:

- Nơi này chính là Ngự Thư Phòng, ta chỉ có trách nhiệm mang người tới đây, bây giờ người ở nơi này chờ, sau khi gặp mặt xong tự khắc có người mang người rời đi.

Ninh Khuyết căn bản không hề chú ý, hẳn chấp tay phía sau häng hái nhìn mấy thứ kỳ hoa dị thảo mọc khắp nơi, nhìn thuyền hoa trên hồ được liễu rù mờ mờ che phủ, đang định muốn tới gần xem thử có gặp mấy vị cung nữ xinh đẹp nào không thì chợt nghe ba tiếng “Ngự Thư Phòng” khiến thân thể hẳn có chút cứng đờ, hẳn quay người, nhìn một cách khiếp sợ gian phòng phía sau.

Nơi bí ẩn nhất của nam nhân không phải là phòng ngủ, mà chính là thư phòng.

Sáng sớm mùa đông hẳn có thể trốn ở thư phòng xem sách cấm, đến hoàng hôn mùa hè lại có thể xem tranh tươi mát, trưa xuân ấm áp có thể trốn trong đó viết thư tình ám muội, đêm thu khuya khát có thể vẽ vài thiếu nữ xinh tươi đem vuốt ve nơi ngực.

Tại đây không có thiếu phụ đứng tuổi có chồng quấy rầy, lại không có bọn con nít quấy rầy âm ỉ, tất cả sự tình khoái hoạt đều có thể mặc sức vẽ vờ quang minh chính đại mà không sợ người quấy rầy.

Hoàng đế cũng là nam nhân, vậy nên Ngự Thư Phòng tự nhiên chính là nơi thần bí nhất của hẳn, trong lịch sử có không biết bao nhiêu chuyện đại sự, bao nhiêu chuyện uế sự trong cung đình đều phát sinh nơi này, nếu không phải thân tính của hoàng đế hoặc được giao phó trách nhiệm, tuyệt đối không có khả năng tiến vào nơi đây.

Võ Tắc Thiên tiến vào Ngự Thư Phòng, Trương Cư Chính tiến vào Ngự Thư Phòng, Ngụy Trưng Hiền tiến vào Ngự Thư Phòng, Vi Tiểu Bảo tiến vào Ngự Thư Phòng...Ninh Khuyết kinh ngạc nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, hắc xúc động thầm nghĩ, có bao nhiêu vị nữ nhân vĩ đại, bao nhiêu bậc tiền bối quyền thần uyên thâm đều vì được tiến vào căn phòng này mà thăng quan tiến chức rất nhanh, bất khả tư nghị không thể tưởng tượng được loại cơ hội này lại có lúc rớt xuống trên đầu mình.

Đêm qua phỏng đoán hậu trường của Triều Tiểu thụ là vị nào trong nội cung, mà đã ở trong nội cung thì rất có khả năng chính là hoàng đế, nhưng mà phán đoán cùng với thực tế là hai việc khác nhau, mười sáu năm sống lang bạt, sinh tồn gian nan khiến Ninh Khuyết chợt phát hiện ra hẳn dường như đã có cơ hội lên đời, trong nội tâm khó tránh khỏi có chút rung động. Hẳn rồi cuộc hiểu rõ tại sao Triều Tiểu thụ đêm qua ngoài ngân lượng còn muốn đề cập tới vấn đề này, cái này quả thật là một cái đui cực lớn đó nha.

- Khoảng nửa canh giờ nữa sẽ có người tới nơi này, nếu có người hỏi cứ trả lời như ta dặn lúc trước, nói người do Lộc Cát mang tiến cung.

Cõi lòng chứa đầy cảm khái. Ninh Khuyết hoàn toàn không chú ý tới vị tiểu thái giám kia đã rời đi lúc nào, đến lúc tỉnh lại, hẳn phát hiện bốn phía Ngự Thư Phòng đã không còn một bóng người.

Một mình lạc lõng giữa hoàng cung thâm nghiêm, lại không ai quen biết, không gian mát mẻ xung quanh nhất thời trở nên có chút âm trầm, cho dù là hẳn có gan to nhưng cũng không khỏi cảm thấy hít thở không thông, đứng tại hành lang trong giây lát, hẳn bỗng nhiên nghĩ chính mình có nên tiến vào trước hay không?

Lúc hần và Tang Tang tiến vào thành Trường An này tựa như nhà quê lên tỉnh, lúc đó cả hai đã tán thưởng thật lâu, hướng chỉ nơi này còn là hoàng cung, hần căn bản không hiểu những thứ quy củ kia, chỉ dựa vào suy luận thông thường mà nghĩ, vì thế cũng cứ thế mà làm, vờ ho khan hai tiếng, chấp hai tay sau lưng giả thần giả phật đẩy cửa tiến vào bên trong.

Điều gọi là nước chảy thành sông hiển nhiên là ba xạ, cái chính là Ninh Khuyết muốn tiến vào, những năm gần đây, quan trọng nhất với hần ngoài ăn uống sinh hoạt và minh tướng thì chính là “thư pháp chi đạo”. Hôm nay lại có được cơ hội ngàn năm có một được tiến vào Ngự Thư Phòng, đương nhiên hần hy vọng có thể được chứng kiến vô số những tác phẩm truyền thuyết của các vị danh gia thư pháp tại đây, loại khát vọng này trong hần rất mãnh liệt, khiến hần quên mất có thứ gọi là quy củ.

Đẩy cửa tiến vào, đập vào mắt hần là hàng loạt giá sách cực cao được bố trí ngang dọc, kiểu dáng cực kỳ bình thường, đơn giản nhưng chất liệu lại vô cùng quý giá chính là “Đông tự hoàng hoa lê”, trên giá thì chằng chịt những sách vở cao thấp không đều, tất cả đều là những bản sách đơn lẻ cực kỳ quý báu, trân phẩm.

Trên bàn có để mấy tờ giấy, một cây bút lông còn đang thấm mực nhuốm trong nghiên, mấy cây khác thì được đặt ngay ngắn trên giá, giấy ở đây là loại giấy Tuyên Châu, bút đích thị là Hoành Điểm Thuần Hào, mực là mực Thần Châu, nghiên là nghiên Hoàng Châu, bất cứ một thứ nào trong đó đều chính là công phẩm trân quý.

Những thứ giấy, bút, nghiên, mực này nếu mang về ngõ Bốn Bẫy bán thì không biết có thể kiếm được bao nhiêu nhỉ? Ninh Khuyết kinh ngạc nhìn bốn phía, trong lòng không khỏi nảy sinh ra ý nghĩ xấu xa đó, chợt ánh mắt hần bị hấp dẫn dừng lại tại bức thư pháp treo nơi tường.

Nhìn những bức thư pháp tuyệt thế được thu vào trong cung, hần cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, chậm chạp di động bước chân, ánh mắt hần rơi vào những bút tích khi thì cứng cõi, phác chuyết, khi thì vũ mị...Còn có những dấu tay đề ấn...Tay phải trong vô thức cũng đưa lên không trung múa may, trên mặt hần tràn đầy thần sắc vui sướng, tán thưởng.

Nhìn lại phía trên bàn, hần để ý tới năm chữ to được viết trên giấy, nhìn không được nhú mày thì thào

- Trình độ thưởng thức của bệ hạ có lẽ cực cao...tuy nhiên năm chữ này viết thật sự chưa đủ lớn rồi.

Hào vô yên hỏa: một câu trong truyện Khánh Dư Niên của Miêu Nị. Câu này được trích trong truyện xưa. nam chính họ Tào lấy nữ nhân gọi Sơ Du.

N

258. Q.1 - Chương 65: Thời Khắc Cá Vượt Biển(1)

Cảm nhận một cách tinh tế, nét mực trên tờ giấy Tuyên Châu này phóng khoáng không chút trói buộc thể hiện ở năm chữ : “Ngự được thử thì hải” (Thời khắc cá vượt biển)

Nhìn bức tranh tổng thể, hần trên khung còn thiếu một câu đề phần hậu, nhưng không rõ tại sao người viết chỉ dừng lại ở năm chữ thì gác bút, nét cuối cùng để lững một nét móc tựa như không cam lòng.

Từ khí độ ẩn hiện trên năm chữ này mà nói, nếu như người bình thường viết ra hần là không tệ, nhưng dưới sự quan sát của Ninh Khuyết thì năm chữ này thật sự lộ ra rất nhiều điểm chưa được, nhất là hần vừa được đọc bút tích của rất nhiều bậc cao nhân, cho dù đây có thể chính là bút tích của Hoàng đế bệ hạ thì cảm giác của hần cũng không hề thay đổi.

Nghĩ tới việc hôm nay vào cung vì mượn sách của các vị thư gia danh tiếng, Ninh Khuyết trong lòng thoáng suy ngẫm, thủ pháp của hần lọt vào mắt xanh của Hoàng đế khiến hần một bước lên mây, dù cho không được nhiều người chào đón, nhưng được nở mày nở mặt như thế này cũng đã không tệ.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, hần chợt nghe một âm thanh tức giận từ ngự thư phòng phía xa truyền tới, thanh âm này hùng hậu hữu lực đặc biệt lộ ra sự tức giận, có điều do khoảng cách khá xa nên hần chỉ có thể nghe được vài chữ rõ ràng.

- Ngu ngốc! Ngu ngốc!... Một đám ngu ngốc!

Hai chữ ngu ngốc được người nọ mắng ra cực kỳ mạnh mẽ, âm vang hữu lực, hùng hậu dồn dập như trống trận, thanh thúy như kích bần.

Trong ngự thư phòng, Ninh Khuyết đứng như trời trồng, hai chữ “ngu ngốc” hệt như từ “thiên ngoại” truyền tới khiến hần không khỏi cảm thấy ngây dại, nội tâm cảm thấy thân thiết không khỏi khiến hần thầm nghĩ không biết vị Tổng quản đại nhân nào lại mắng ra hai chữ “ngu ngốc” có vài phần giống mình như vậy

Hoàng cung Đại Đường là chốn trang nghiêm ra sao, coi như là quyền hành ngập trời Tổng quản thái giám cũng không dám dùng âm thanh lớn như vậy để mắng chửi người khác, huống hồ âm thanh vừa rồi lại đến từ chính điện.

Ninh Khuyết không rõ lắm phân bố kiến trúc trong hoàng cung, đương nhiên là hần cũng không thể biết ngự thư phòng từ trước đến giờ thủ vệ nghiêm mật như thế nào, thế nhưng “Điện Chính Sự” lại quá gần Ngự Thư Phòng nên hần có thể nghe được vô số câu “ngu ngốc”, ở đây tuy không thể nhìn nhưng có thể nghe thấy được rõ ràng.

...
...

Bên trong Điện Chính Sự là các ngọc trụ được ôm lấy bởi các điêu khắc hình rồng uốn lượn, thiên nữ tán hoa, ngồi bên tay trái long ý là một vị phu nhân cung trang mỹ mạo chừng ba mươi tuổi, nàng mặt mày tú lệ, mỉm cười đầy nét xinh đẹp và khí độ, đôi môi hơi dày mím chặt đi kèm một vẻ kiên nghị, từ đồ trang sức, quần áo hình phượng trên người nàng có thể đoán ra đây là Hoàng hậu nương nương của Đại Đường.

Ngồi bên trái long ý là một vị thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, mắt nàng lúc này đang hướng xuống, hai ngón tay mảnh khảnh đang phân trà, thiếu nữ này dung nhan thanh lệ kết hợp với thần sắc yên tĩnh thể hiện ra một loại khí chất ung dung, đôi má vốn phôi nấng thảo nguyên trở nên hơi sạm sau mấy mươi ngày đã trở lại trắng nõn. đây đúng là tứ công chúa Đại Đường Lý Ngự.

Ngồi ở giữa hoàng hậu cùng công chúa là một vị nam tử trung niên với đầu tóc đen được buộc một cách đơn giản sau ót, trên người nam tử này vận một kiện áo choàng rộng thùng thình, thanh âm thì ôn hòa hữu lực khiến lòng người tin tưởng, thế nhưng khi nói tới hai chữ kia thì âm điệu lập tức biến đổi, tựa như mây giăng ùn ùn phủ khắp nơi, thanh âm như sấm vang vọng khắp cung điện.

Phía dưới long ý, quỳ ở trên mặt đất là hơn mười tên quan viên, mấy người này đầu cúi sát, thân thể run nhẹ, khuôn mặt đặc biệt lộ ra sự hổ thẹn cùng sợ hãi, ngay cả sắc mặt hai vị lão thần với tư cách là Thân vương điện hạ lúc này cũng cực kỳ khó coi.

Từ trước đến nay Đại Đường đều không đề cao quy củ trong thế tục, mặc dù là nghị sự, kết giao giữa quân thần hằng ngày cũng không cần quỳ lạy cùng dập đầu, chỉ cần hành lễ (trường ấp – xá dài, lạy dài), nhất là đối với một vị hoàng đế nổi danh nhân từ như hiện nay thì đối với việc bàn chính sự trong điện, quân thần gặp nhau thường xuyên đôi khi việc hành lễ cũng được bãi miễn.

Thế nhưng hôm nay vị quân vương nhân từ này lại đột nhiên bộ lộ sự phẫn nộ tột cùng, quần thần Đại Đường rút cuộc nhận ra rằng bình thường bệ hạ không muốn bọn hần quỳ vì ngài vui vẻ, đến khi bệ hạ thực sự tức giận lên thì Điện Chính Sự liền trở thành một nơi thật đáng sợ.

Nam tử trung niên ngồi bên trên ý chính là hoàng đế Đại Đường, Hạo Thiên, người quyền lực nhất thế tục. Hần liếc nhìn xuống đám đại thần đang quỳ rạp trên nền điện lạnh lẽo, khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nét đùa cợt, ánh mắt hần chậm rãi đảo qua từng người một, Trung đô đốc, Thượng đô đốc, đại tướng Hoài Hóa, đây đều là các lão thần trong quân bộ, Hữu thượng thư, Trung ti thị lang, thiếu gia Hộ bộ Kinh Triệu Duãn, Hoàng môn thị lang, hai pho tượng lớn tại Trường An, ngoài ra còn các lão gia hỏa, các vị thân đệ đệ đang ngồi trên ghế đối với chuyện này rút cuộc biết được bao nhiêu.

- Một bang phái có thể cầm giữ được sinh ý đường sông, có thể di lương giải khổ là vì sao? Các người đều là quan to trong triều, quản sự trong phủ các người chỉ cần nói một câu không biết bao nhiêu người sợ hãi, dựa vào cái gì Triều Tiểu Thụ lại dám không nghe lời các người? Các người là một đám ngu ngốc sao? Chẳng lẽ chưa bao giờ tự hỏi nguyên nhân sao?

Hoàng đế Đại Đường nhìn đám đại thần phía dưới tựa nhi nhìn một đám tử tôn hỗn trướng, tay phải vuốt vừa vuốt nơi ót, nơi hấn cảm thấy có chút nhứt nhối, phần nộ cùng thất vọng khiến hấn xúc động tới mức nghẹn ngào muốn cười to một tiếng. Hấn trừng mắt, tay vịn chặt đồng văn kiện quát:

- Các người muốn biết phía sau đệ nhất bang phái Trường An là ai thì hiện tại đã biết, là trẫm đây, có phải hay không có cảm giác đây là điều ngu ngốc nhất trên thế giới hả?”

- Ngự Long bang! Ngự Long bang! Các người đều đã đọc đủ loại thi thư, đủ chuyện quan trường lại đều chưa từng nghĩ tới bốn chữ “ngự long tiềm phục” sao? Nếu không phải là ý trẫm, cả Trường An này liệu có ai dám dùng cái tên đó? Các người làm trẫm rất thất vọng, không phải là vì bọn người bỏ qua luật pháp mà hà hiếp dân chúng, mà là thất vọng về sự ngu ngốc của các người. Ngu ngốc! Chuyện đơn giản như thế mà qua nhiều năm như vậy đều không thể hiểu thấu, các người không ngu ngốc thì là ai gi!

Thành Trường An, đêm xuân mưa Mặc dù cuối cùng thành công biết được át chủ bài của Hướng Tiểu Thụ nhưng mà át chủ bài này vừa hiện ra lập tức khiến cho gió mây tan biến vì sự cường đại quá mức của nó, nó cường đại tới mức chỉ cần một câu cũng đủ đem tất cả mọi người trở thành ngu ngốc, và bây giờ đã bắt đầu tiến hành tính sổ với mọi người.

Đám đại thần đang quỳ gối trên điện khổ sở không cách nào tả xiết, thâm nghĩ lại, quả nhiên nhiều năm qua không ai phát hiện ra Ngự Long bang có bất kỳ quan hệ gì với nội cung, vả lại bệ hạ dù gì cũng là chân long thiên tử, Ngự Long bang thì tựa như một con cá trích nhỏ trong sông lớn Trường An, địa vị hai bên cách xa nhau ngàn vạn dặm, hoàn toàn không cùng một thế giới, như vậy làm sao ai có thể nghĩ ra sự liên hệ trong đó đây?

Việc này giống như sự gia trong phủ huyện làm khó một tên làm bếp. Đến cuối cùng cả đám sự gia gặp họa, bảo kê tên làm bếp kia lại chính là Thượng Thư bộ hộ, vấn đề ở chỗ là có sự bảo kê như vậy thì sao hấn lại đi làm bếp nơi cái huyện nha bé tí này.

Nếu như Hướng Tiểu Thụ là người quen cũ của bệ hạ khi ngài còn tại dân gian, cả hai đều có cảm tình cùng nhau, vậy thì tại sao những năm này hấn phải một mực hành tẩu trong cái nơi đen nhúa, thị phi này, chỉ cần một câu của bệ hạ, mấy cái chức quan tứ, ngũ phẩm ở cả nước đều không thiếu. Lại còn bảo đám Vương gia, đại thần là ngu ngốc, rõ ràng là bệ hạ thuần túy đem chúng ta chơi đùa cho thành ngu ngốc thì có.

Quỳ gối trên nền nhà lạnh lẽo, bất an ngồi trên ghế, mấy bị đại thần quyền quý Đại Đường lúc này đều ôm trong người một bụng bực tức nhưng không ai có can đảm nhảy ra tranh chấp cùng vị đang ngồi trên long ỷ kia.

Đối với mấy vị đại nhân vật trong đế quốc mà nói, việc tranh thủ thu phục Lão Triều Xuân Phong Đình là một chuyện, kết quả lại đụng phải ngọn núi lớn nhất thiên hạ, trong nội tâm tất nhiên sẽ cho là không may, mấu chốt ở đây chính là thuộc hạ của bọn họ phụ trách thực hiện việc này không những vận dụng các thế lực triều đình, thậm chí còn cả quân đội, điều này rõ ràng đã động chạm tới điểm mấu chốt của hoàng đế.

Việc này nên kết thúc như thế nào đây?

259. Q.1 - Chương 66: Thời Khắc Cá Vượt Biển(2)

Thượng thư hộ bộ Hình Thành Du chưa bao giờ cảm thấy không khí trên Điện Chính Sự lại căng thẳng như thế, thực tế, trừ những lúc cử hành những nghi lễ lớn ra hấn rất ít khi quỳ xuống, nhất là quỳ trong thời gian dài như vậy.

Hấn lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nới thắt lưng đã có chút đau đớn, mang theo tâm lý an ủi, trộm nhìn sang mấy vị đại thần quân bộ mang sắc mặt ỉu xìu như đưa đám hấn cũng cảm thấy an ủi đôi chút, trong

lòng hần lúc này tự nhiên cảm thấy may mắn cùng sợ hãi.

Nguyên nhân xung đột chính lần này tưởng như vì khổ phòng Thanh Vận Ti muốn thu tóm bốn mươi bảy hẻm, nhưng thực ra đó chỉ là một mắt xích nhỏ, ta mặc dù cảm kích nhưng chưa từng nhúng tay vào việc này, thế nhưng Quân bộ các người lần này lại đi quá sâu, nghe nói trong đêm mưa hôm trước có tới hai mươi mấy tên Vũ Lâm Quân tinh nhuệ bị giết, ngoài ra còn một vị niệm sư cảnh giới Động Huyền cũng tử vong. Dưới tình huống như thế, thử hỏi sao bộ hạ có thể dễ dàng tha cho các người?

Trên long ý, âm thanh tràn ngập hương vị phẫn nộ cùng giấu cợt của nam tử trung niên tiếp tục vang lên, cuối cùng là một tiếng thở dài nước tiếc tựa như “rèn sắt chưa thành hình”:

- Năm đó, trăm dặm nên bang phái này chính là vì tạo tai mắt nơi dân gian, khổ khổ sở sở được vài chục năm thời gian kết quả bị bọn các người vì một chút lợi ích mà hồ đồ phá hỏng, tác dụng của nó vì thế mà cũng bị hủy, trăm dặm chỉ các người ngu ngốc có gì không đúng sao?

Hoàng thượng buồn rầu than thở, quần thần than thở buồn rầu, quả thực lúc này bọn hần cũng đã rõ ràng Ngự Long Bang chính là kết quả lúc cao hứng nhất thời của bộ hạ từ thời còn làm thái tử đi thăm thú Trường An.

Nhưng đúng lúc này, thanh âm của hoàng đế trở nên âm trầm, lạnh lẽo, hương vị trào phúng trước đó bay biến không còn dấu vết, nhìn chăm chăm vào đám quần thần, hần chất vấn gay gắt:

- Vấn đề là các người thật sự chỉ vì thứ lợi ích con con kia sao? Trăm biết rõ các người muốn gì, nhưng nữ nhi cùng thê tử của trăm há phải để cho bọn ngu ngốc muốn đâm đầu vào chỗ chết như các người kiếm chuyện? Các người động vào thanh danh của hoàng hậu cùng công chúa, rồi hô phong hoán vũ nơi Trường An, nhưng các người nào biết rằng, gần đây hoàng hậu đều biết rất rõ ràng quan hệ của tiểu bang kia với nội cung, Ngự nhi khi còn nhỏ chính ta đã tự tay ẵm nàng chơi đùa nơi Xuân Phong Đình.

Nghe tới đây, rốt cục đám quần thần trên điện không còn cách nào thừa nhận những đợt đả kích hoang đường mà lạnh lẽo kia nữa, Quân bộ Đại tướng Hoài Hóa cùng Hoàng môn thị lang hai chân đồng thời mềm nhũn, từ quỳ gối biến thành nằm rạp sợ hãi.

Hoàng đế lãnh lùng nhìn hai tên này nói:

- Chức trách của Đại tướng quân người chính là “Hộ thổ khai cương” (bảo vệ lãnh thổ, mở rộng biên cương) chứ không phải giúp hắc bang đoạt địa bàn, đã như vậy lại còn thất bại, người thật khiến trăm xem thường. Đã như thế, Trung đô hộ như người nên đi Trường Trữ Thành thay trăm huấn luyện tốt binh lính ở đó vài ba năm, lúc nào binh lính dưới tay có thể đánh thắng hắc bang ở Trường An lúc đó người có thể trở về

Trường Trữ Thành nằm ở Tây Nam đế quốc, mùa hè thì oi bức, đông thì ướt lạnh, trên núi thì chướng khí, độc vật chiếm cứ, trước đến nay đều được quan viên Đại Đường cho là một nơi không tốt lành gì, về phần vài ba năm có thể đánh thắng cái gì hắc bang Trường An... Lời nói của bộ hạ đều là ngàn vàng, hần nói người không có đánh thắng thì người mãi mãi không thể thắng, vậy người làm sao có thể trở về?

Chỉ hơi hợt một câu, một lão đại thần quân bộ liền bị đày đi chịu cực, nhiều khả năng không có khả năng trở về hoàng thành, hoàng đế xử trí quả thật không thể tàn nhẫn hơn, quần thần trên điện trong lòng càng lúc càng sợ hãi, bản thân Trung đô hộ nghe cái đầu trên cổ vẫn còn được giữ liền khấu đầu liên tục không chút do dự, miệng liên tục tạ ơn hoàng đế.

Hôm nay mắng liền mấy chục câu “ngu ngốc”, hoàng đế đã có chút mệt, nhìn đám quần thần im thin thít không dám cãi lại ở dưới cảm thấy có chút chán ghét, hần nhận chén trà từ tay Lý Ngự rồi phát tay ra hiệu.

Lâm công công từ bên cạnh long ý tiến ra, hai tay khô gầy lấy ra tờ thánh chỉ màu vàng, mặt không biến sắc nói:

- Năm Thiên Khải mười ba, Hộ bộ thượng thư Hình Thành Du về phủ tỉnh tâm, sau ba tháng, trăm chờ tấu chương nhận tội của người.

Tấu nhận tội chẳng qua chỉ là nói cho có, đây là bộ hạ muốn giữ lại mặt mũi cho đại thần, khiến hần chủ động cởi áo từ quan, Hình Thành Du lập tức dập đầu tạ ơn, nghĩ tới kiếp quan trường của hần dĩ nhiên chỉ

vì một việc nhỏ nhỏ, một cái hắc bang bé tí như thế mà chấm dứt, hai tay đang chống lấy thân thể của hắn không nhận được mà bắt đầu run lên.

Sau khi Lâm công công mặt không cảm xúc tiếp tục tuyên đọc thánh chỉ, một vị Thị lang vào ngục, khổ phòng Hộ bộ Thanh Vận Ti được tiến hành tẩy trừ một lần từ trên xuống dưới, mấy tên quan viên Trường An bị bãi chức tại chỗ, Kinh Triệu Duẩn đại nhân thần tình âm đạm. Bị trục về Thiên Thủy Vi, Hoàng môn thị lang được giao cho Hữu ti thẩm lý tội trạng, trong đó Quân bộ là gặp phải đả kích lớn nhất, Hạ Hầu Đại tướng quân gửi thư yêu cầu Quân bộ giải thích vì sao Giáo chức đặc lực Trác Nhĩ Hội của hắn lại bị Quân bộ mưu sát. cũng vì thế mà hoàng đế đã chém đầu bảy vị quân bộ để giải thích cho vị đại tướng đang trấn giữ nơi biên cương kia, hoặc có thể nói chính là giải thích cho Triều Tiểu Thụ.

Lúc tuyên đọc thánh chỉ, các quan viên liên quan đến vụ án kia bị giáng chức có, xử trảm cũng có, mặc họ có dập đầu chảy máu, hoặc lớn tiếng kêu oan, hay cảm động rơi nước mắt thì hoàng đế thủy chung vẫn im lặng, chỉ tới khi Lại bộ thượng thư trưng cầu ý kiến của Kinh Triệu Duẩn về việc lựa người thay thế, long mày hoàng đế bỗng nhíu lại, trong đầu hắn nghĩ tới một cái tên.

- Tham quân ti pháp phủ Trường An... Cái tên kia gọi là cái gì Thượng Quan nhỉ?"

- Thượng Quan Vũ Dương – Lại bộ thượng thư mở lời, hắn nhìn thoáng qua thần sắc hoàng đế, cố đoán lấy chút ít tâm trạng vị quân vương. Sau khi ho nhẹ hai tiếng, hắn lại tiếp tục nói:

-

- Vốn người này nên là Quan viên khảo thí, xuất thân khoa cử vốn là đủ tiêu chuẩn...Tuy nhiên khuôn mặt có phần không dễ nhìn nên...

- Trẫm muốn một vị “Trì dân chi quan” (quan quản lý cuộc sống nhân dân) chứ không phải lựa chọn mỹ nhân - Hoàng đế không kiên nhẫn, phát tay nói:

-

- Bổ nhiệm người này cho ta.

Quân thần lui dần ra khỏi Điện Chính Sự, chỉ còn lại vài nhân vật trọng yếu cuối cùng, vốn vẫn một mực mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thân vương này giờ vẫn như tượng đá ngồi yên tĩnh trên ghế cuối cùng không thể ngồi im được nữa, từ trên ghế đấm dấy, hắn đi đến trước long ỷ, nâng lên vương bào phía trước rồi quỳ xuống, một tiếng “ba” thanh thúy vang lên.

Hoàng thất Đại Đường nói chung, nhất là đương kim hoàng đế nói riêng trước giờ vẫn cực kỳ trọng thị tình thân, trong hoàng cung cực ít xảy ra những vụ đấu đá, huynh đệ tương tàn. Đối với vị thân vương huynh đệ duy nhất này, hoàng đế rất mực tín nhiệm, tại quần thần trước mặt tuyệt đối không làm mất mặt mũi của hắn, thân vương biết rõ điều này đều là do tình thân đầy, nếu hắn còn giữ khư khư lấy sĩ diện thì hoàng huynh của hắn sẽ cực kỳ mất mặt.

Quả nhiên hôm nay hoàng thượng không hề gọi hắn đứng lên, mà chỉ cao cao nhìn xuống đánh giá sắc mặt của hắn nhìn về vị huynh đệ của mình, đôi lông mày hắn hơi nhíu lại, khuôn mặt trầm ngâm có mấy phần khó xử, hối hận vì những hành động tổn thương kia, thật lâu sau được hoàng hậu bên cạnh khuyên bảo, sắc mặt hoàng đế mới giãn ra đôi chút, hắn lạnh giọng nói:

- Ngẩng đầu lên nhìn ta

Thân vương điện hạ chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt như đoạt hồn đang ngồi trên long ỷ phía trước.

- Vương Cảnh Lược là cung phụng trong phủ người?

- Đúng vậy

- Trẫm đưa hắn xung quân người có cảm thấy đáng tiếc?

- Vi thần không dám

- Trẫm để cho hắn theo Hứa Thế tôi luyện, chỗ tốt sẽ thu được càng nhiều.

Hứa Thế chính là đệ nhất đại tướng, Vương Cảnh Lực được xưng tụng là thiên tài tu hành, ở dưới trướng vị thiết huyệt tướng quân kia chắc chắn tâm tính hẳn sẽ được tôi luyện, thân vương cảm thấy nao nao trong người, miệng vội vàng tạ ơn.

- Không cần cảm tạ, ít nhất người cũng không được thay hẳn tan ơn.

Nhìn lại hoàng đệ của mình, hoàng đế lạnh giọng nói

- Đại Đường xuất ra một nhân tài không dễ, thế nên trăm mới nghĩ cách để bảo toàn hẳn, nhân tài Đại Đường phải cống hiến cho Đại Đường chứ không phải là sở hữu cá nhân, người có hiểu không?

Câu nói thấu tâm, thân vương bỗng cảm thấy trái tim như xiết chặt, mồ hôi chảy ra như tắm phía sau lưng, hẳn không biết mở miệng nói thế nào cho phải, chỉ biết một lần nữa cúi đầu, dung thái độ thành thực cầu mong tha thứ.

- Những năm gần đây trăm ban cho người không ít thứ tốt, gần đây quốc khố có chút khó khăn, người nếu như có chút lòng thành cống hiến, trăm nhất định nhớ kỹ.

- Thần đệ không dám.

- Trên đời này còn chuyện mà người không dám làm hay sao?

Hoàng đế vừa cười vừa nói:

- Đường đường là một thân vương lại đi dung túng quân sự mở thanh lâu, nếu không phải phải Giản đại gia cùng hoàng hậu có chút giao tình thì trăm không biết người còn có thể lừa gạt trăm bao lâu nữa.

Mặc dù lời nói không có gì sắc bén, cũng không có cười lạnh nhưng thân vương cảm thấy áp lực cả người như tăng lên vài phần, mồ hôi bất giác chảy mỗi lúc một nhiều, hẳn hẳn trương chờ đợi phán quyết tiếp theo của hoàng đế, tuy nhiên một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy âm thanh gì, điều này khiến hẳn có chút hồ nghi.

Nụ cười trên mặt hoàng đế dần thu lại, bình tĩnh nhìn thân vương, hẳn mở miệng:

- Trăm lần này không trừng phạt người cũng là vì quân sự của người thay người tại Hồng Tụ Chiêu nói rằng người tuyệt đối trung thành với trăm.

Thân vương chợt tỉnh ngộ, ngày ấy sau khi Triều Tiểu Thụ rời đi Hồng Tụ Chiêu, quân sự đã từng kể lại cho hẳn mọi chuyện, tuy hẳn luôn tự nhận trung tâm với vị nam tử đang ngồi trên long ỷ kia nhưng cũng thực sự không hài lòng khi cấp dưới đề cập quá nhiều tới chuyện này, lúc này nghĩ lại hẳn cảm thấy có chút mất mặt, còn thêm ít thiệt thòi cho tên quân sự kia.

...

...

Từ năm đó, Đại Đường mưa thuận gió hòa, triều chính thanh bình nhưng cũng xuất ra vụ án khá lớn vào mùa xuân, một là sự kiện Khâm Thiên Giám, hai là sự kiện được mọi người bàn tán gần đây, Xuân Phong Đình.

Trong bản án Xuân Phong Đình này, bên ngoài chỉ có hơn mười vị quan viên bị giáng, bãi chức, chém đầu bảy người trong Quân bộ, nhưng nội tình ở bên trong còn có một nhân vật máu chốt đã sớm bị tẩy trừ, có điều là người này liên quan ảnh hưởng đến an nguy của hoàng cung nên tin tức về nó đều bị phong tỏa chặt chẽ.

Cũng đại trong đêm mưa xuân, Thiên tướng Vũ lâm quân Tào Trữ nghênh đón Lâm công công, cũng là nghênh đón sự tử vong của bản thân. Tù nhân Thường tam thường Tư Uy bị Phí lực Phí Kinh Vĩ tự tay cầm thánh chỉ do hoàng đế ngự bút trực tiếp đem chém giết trong mưa, sau đó thông báo chết bất đắc kỳ tử vì bệnh.

Đồng dạng một đêm mưa khác, Ngự Long bang Lưu Ngũ Lưu Tư cầm thương dũng mãnh phóng ngựa như bay trên bãi tập kỵ binh, một thương kết liễu phó doanh Thống lĩnh kỵ binh Sở Nhân kết thúc hận thù mười năm, đồng thời hoàn thành sứ mạng hoàng đế giao phó.

Cũng tại trong mưa xuân, rất nhiều người trong giới cao tầng của Đại Đường đế quốc biết tới Lão Triều Xuân Phong Đình, nói cách khác là bắt đầu chú ý về cái tên này, bọn hắn cũng rất muốn biết thiếu niên Nguyệt Luân Quốc đeo mặt nạ giết người như góc kia là ai, nhưng lại không biết ai để hỏi.

Triều Tiểu Thụ đứng ven hồ trong Ngự Hoa Viên lẳng lẳng lẳng lẳng ngắm nhìn cái gọi là “Hồ lớn” (Ly hải đích đại hồ), bộ thanh sam trên người trong gió nhẹ bay.

Thái giám hay cung nữ đi qua người hắn đều sẽ nhẹ nhàng né đi, mọi người hiện giờ đều rõ ràng hắn là ai, rõ ràng tiền đồ của hắn ra sao, trong mắt họ không hề che giấu sự hâm mộ, thậm chí là tôn sùng.

Triều Tiểu Thụ dường như không hề cảm giác được điều đó, trên mặt hắn lúc này không còn vẻ lạnh lùng ghiết người đêm qua, cũng nhìn không ra nét khắt trương của người giang hồ khi mới vào cung, mà thay vào đó là sự thông dong tiêu sái.

Một con cá chép vàng kim nhảy vọt lên từ trong mặt nước, phóng ngang qua các cung nữ đang đi tựa như cá vượt long môn sau đó vui sướng nhẹ nhàng lao xuống nước trở lại.

Trong mắt nhiều người, Triều Tiểu Thụ tại Trường An như mặt trời ban trưa, thanh dang cao vọt tận mây xanh.

Nhưng đó không phải là điều hắn muốn

260. Q.1 - Chương 67: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(1)

Sau lần phong ba xuất hiện tại Điện Chính Sự Đại Đường năm Thiên Khải thứ nhất, toàn bộ triều đình không biết có bao nhiêu quan viên sống trong cảnh nơm nớp lo sợ, suy đoán cho kết cục của mình cùng thượng cấp, trong

Ngự Thư Phòng thiếu niên kia thì hưng phấn nhìn hết đông lại nhìn tây, đứng yên nơi Ngự Hoa Viên, Triều Tiểu Thụ lại dường như không hề cảm thấy chuyện gì, hắn trầm mặc đứng nhìn cái gọi là Hồ lớn kia, mỉm cười nhìn những con cá chép ngũ sắc nhảy khỏi mặt hồ, vượt long môn, rồi hạnh phúc rơi xuống hồ một lần nữa, cảnh chó vẫy đuôi chờ mong thức ăn rồi bỏ đi, chột thờ dài thườn thượt.

Mười mấy năm trước, hắn vào kinh khảo thí Thư viện lại gặp lúc vị hoàng đế kia đang ngao du Trường An lúc then chốt, vài chục năm sau, kẻ mà dưới kiếm hắn là vô số đầu người lại đang đứng lẳng người trong màn đêm Trường An như một kẻ qua đường mặc một bộ thanh sam đang suy tư về nhân sinh, về con đường tương lai, trong lòng hắn tự nhiên hiện lên một ít cảm xúc, tự hỏi không biết con đường danh vọng kia có thứ gì mê người, có gì vinh quang? Lòng hắn bây giờ chỉ muốn quay lại đoạn thời gian lúc ban đầu ngày đêm một lòng khổ đọc chữ nghĩa.

Một âm thanh ngọc bội vang lên phá vỡ sự trầm mặc, từ phía xa thiếu nữ xinh đẹp - công chúa mang theo hai cung nữ chậm rãi đi tới. Ánh mắt Lý Ngự rơi lên trên người nam tử trung niên đang mặc một bộ thanh sam đã có chút bạc màu đang đứng nơi hồ, khẽ cười cùng hành lễ, nàng ôn nhu cất tiếng:

- Bái kiến Triều thúc thúc.

Tứ công chúa Đại Đường – Lý Ngự là người được thánh thượng rất sủng ái, dân chúng kính ngưỡng, nàng cho dù gặp Thân vương điện hạ cũng chỉ gọi một tiếng “Vương thúc” mà thôi, cách cư xử thân mật như trên cùng một người nam nhân quả thật chưa từng thấy qua.

- Thảo dân không dám.

Triều Tiểu Thụ nghiêng người nhường đường, mở miệng sệt sệt nói, thần tình trên mặt nhiều hơn nét sợ hãi, thân hình khẽ thẳng dậy, gió từ hồ thổi bay một góc thanh sam, làm gì có một chút cảm giác sợ hãi nào ở đây, chỉ là tăng thêm phần lễ độ, sự tôn kính một chút cảm giác cự nhân ngàn dặm.

Nhìn phản ứng của Triều Tiểu Thụ, hai tay Lý Ngự hơi cứng đờ, hai thị nữ phía sau đột nhiên biến sắc, tuy nhiên chưa kịp đợi hai nàng ta có phản ứng gì thì Lý Ngự đã tiến lên mỉm cười nói:

- Nhớ khi xưa còn bé, phụ hoàng thường để cho thị vệ ôm ta xuất cung chơi đùa, tại sông bạc, đồ trường ta có thấy qua thúc thúc vài lần, c điều lúc đó tuổi còn nhỏ nên cũng không để lại nhiều ấn tượng, Triều thúc thúc cũng đã từng bế qua nữ chất, sao hôm nay lại trở nên khách khí như vậy.

- Lời điện hạ thật khiến thảo dân hoang mang, thảo dân hà đức hà năng, không dám tự nhận mình là trưởng bối công chúa.

Triều Tiểu Thụ mỉm cười đáp lại, sắc trời phản chiếu xuống hồ nước sau đó đọng lại trên khuôn mặt anh tuấn không có tới một chút khiêm tốn nào của hần, chỉ là hần cố giữ lấy lễ nghi quân thần, cách biệt danh phận khiến hần không dám bước qua ranh giới.

Lý Ngự càng tam phiên lưỡng thứ (nhiều lần) lấy lòng, Triều Tiểu Thụ càng không mềm không cứng hồi đáp khiến không khí trên hồ trở nên hơi khẩn trương, thậm chí áp lực, Lý Ngự lẳng lẳng nhìn khuôn mặt vị nam tử trung niên trước mặt, nhớ lại biểu hiện phẫn nộ, biểu hiện sự che chở đối với người này của phụ hoàng đêm qua đến nay khiến nàng càng thêm xác định địa vị trọng yếu của người này trong lòng phụ hoàng, phất tay ngăn cản sự tỳ nữ, nàng tiếp tục:

- Ta từ trên thảo nguyên mang về một ít thị vệ man tử, dường như vài ngày trước có người hỏi thăm bọn hần một ít sự việc, nghe nói người này họ Trần, hình như là là huynh đệ của người?”

Triều Tiểu Thụ trầm mặc đáp: “Hần là huynh đệ của ta, Trần Thất.”

Nghe câu trả lời, Lý Ngự nở nụ cười, ánh mắt hướng về mặt hồ rộng lớn như biển kia, nhìn dưới nước cá bơi làm rung rinh lá sen hỏi:

- Thiếu niên kia được việc chứ?

- Công chúa điện hạ, ta không dùng hần, ta chỉ nhờ hần trợ giúp mà thôi. Là cộng tác chứ không phải lợi dụng.

- Như là cộng tác, vậy hần cũng trở thành huynh đệ của người sao? – Lý Ngự xoay đầu lại, cau mày hỏi.

Triều Tiểu Thụ chợt nhớ tới câu trả lời của Ninh Khuyết cùng lão bút trai mặt tròn Lý Đích Tiên, hần tự giấu rồi cười nói

- Dường như có người nhìn thể giới này so với ta còn lạnh lùng hơn.

Hần nhìn Lý Ngự, đoạn chăm chú nói:

- Điện hạ, hần không muốn ai biết điều đó, vì vậy kính xin điện hạ thay hần tuân theo bí mật nhỏ này.

Lý ngự nao nao trong người, đoạn trào phúng nói:

- Tên ngu ngốc kia cho rằng chuyện này có thể giữ kín lâu sao? Mang cái khăn che mặt, đổi chút kiểu tóc là che giấu thân phận của hần vĩnh viễn được sao?

Triều Tiểu Thụ trả lời:

- Hần đã sắp thi hội khảo, tiến nhập Thư viện, hơn nữa, tại hội khảo lên được tầng thứ hai thì hần còn sợ ai ám toán nữa.

Lý Ngự chợt nhót tới đánh giá của lão nhân Lữ Thanh Thần với Ninh Khuyết, hai hàng lông mi nhíu lại nói

- Vì cái gì các người đối với hần đều đánh giá cao như thế?

- Vì hần xứng đáng – Triều Tiểu Thụ mỉm cười nói.

Nhớ tới ánh đao tại Bắc Sơn, nhớ tới bóng người hung dữ nhảy vọt từ căn phòng rực lửa, nhớ tới câu chuyện nói ánh lửa ấm áp... Khuôn mặt Lý Ngự bất tri bất giác trở nên nhu hòa, nhưng âm thanh vẫn lạnh lùng đùa cợt như trước

- Lúc trước ta cho cơ hội nhưng hần không chịu bắt lấy, ta vốn nghĩ hần là kẻ xem tiền đồ như gió thoảng mây bay, không ngờ hần lại ngại mình xuất hiện chưa đủ rực rỡ, không muốn xuất hiện tại thành Trường An này theo cách như vậy.

- Nhưng cho dù nói thế nào đi nữa, hấn cũng là ta mang tới Trường An, thế nên hấn chính là người của ta. Lý Ngự nửa cười nửa không (tiểu tự phi tiểu) nhìn qua Triều Tiểu Thụ nói tiếp

- Triều thúc thúc sử dụng người của ta như thế, nên chẳng hỏi ý ta một tiếng?

Từ lời nói thì thấy hai bên vẫn còn rất bài xích, tứ công chúa Lý Ngự đương thời là nữ tử ưu tú nhất, nhưng đối với một người vốn quen xem gió tanh mưa máu Lão Triều mà nói, nàng liền không tính là gì.

Chỉ thấy Triều Tiểu Thụ bật cười lớn nói:

- Nếu như hấn là người của công chúa thì tại sao chỉ vì một cái gian hàng bé tí như thế mà thành ra bộ dạng này? Hơn nữa ta tin tưởng có thể nhìn ra, tên tiểu tử kia vĩnh viễn không trở thành người của ai cả, hấn chỉ vì hấn mà thôi.

Thăm dò không ra, nói chuyện chính sự cũng bẽ tác, Lý Ngự lâm vào trầm mặc trong phút chốc, phát tay ý bảo cung nữ sau lưng rời đi, nàng sắc mặt ngưng trọng nói

- Triều thúc thúc...

Triều Tiểu Thụ một lần nữa khom người, lặp lại câu nói:

- Thảo dân không dám.

Lý Ngự lắc đầu, đoạn chăm chú nói

- Thiên hạ đều biết, sau hôm nay, Lão Triều Xuân Phong Đình không còn là một tên “thảo dân” được hoàng thượng giấu nữa, cũng không phải là bang chủ của đệ nhất bang Trường An nữa, bất luận là làm thủ lĩnh thị vệ, đại thần, hay dù đưa đi ra ngoài, người chắc chắn cũng trở thành kẻ đứng đầu một phương.

- Lúc người còn là Lão Triều Xuân Phong Đình, những đại thần kia dám dùng lấy danh nghĩa của ta hoặc hoàng hậu nương nương chào mời người, khuất phục người, hiện nay người đã vượt biển mà ra, chẳng lẽ như thế mà người cho rằng người đã đủ lòng cánh?

Lý Ngự bình tĩnh nhìn nam tử trước mặt, ngữ khí chân thành không chút che giấu:

- Hoàng hậu nương nương là người thông minh, ta cũng không phải kẻ ngốc nên chúng ta cũng không làm bất luận điều gì phụ hoàng không muốn, nhưng có một tí sự tình chúng ta vẫn phải nhúng tay vào.

- Ta hy vọng người có thể ủng hộ ta.

- Khi còn bé người có bế qua ta, còn có cả đệ đệ, mẫu thân ta người cũng từng gặp qua, chẳng lẽ người hẳn tâm nhìn ngôi vị hoàng đế rơi vào tay kẻ khác, hẳn tâm nhìn mẫu thân ta tại chốn U Tuyền Minh Giới (âm ty) cõi lòng nhuốm đau thương tan nát sao?

Đại Đường không hề có đoạt vị, ai kế vị tất cả đều do tâm ý của hoàng đế, vị hoàng đế kia nhìn như nhu nhược nhưng thực tế là người cực kỳ thanh tỉnh, hấn sẽ không cho phép thế tử, nữ nhi của mình làm ra những chuyện có hại cho danh dự triều đình, những chuyện vượt qua sự chịu đựng của hấn, nhưng hấn thực sự vẫn muốn nhìn, đến cuối cùng ai mới là người có biểu hiện ưu tú nhất.

Trong suốt chặng đường lịch sử, có rất ít hoàng thất nào cõi mở được như Đại Đường, nhưng Lý Ngự hôm nay lời nói đối với Triều Tiểu Thụ vẫn thể hiện yêu cầu quá mức rõ ràng, quá mức trần trụi không phù hợp nhận thức của những người bình thường đối với những âm mưu chốn cung đình.

Triều Tiểu Thụ trầm mặc hồi lâu, hấn nhìn nàng nói một cách ôn tồn:

- Công chúa điện hạ quả thật rất giống mẫu thân người, đều anh tuệ (anh minh, trí tuệ) vô cùng, biết rõ ta là loại người giang hồ thô kệch, bất luận dụ dỗ, thăm dò gì cũng đều không thể lợi dụng, nhưng ngược lại, đem sử dụng giọng điệu giang hồ lại phù hợp hơn nhiều, nhưng sự tình này vốn thuộc về quyết định của hoàng đế, ta vốn chỉ là một con cá nhỏ trong biển lớn Đại Đường, dù có may mắn hóa lân cũng không thể làm được chuyện gì.

- Triều thúc thúc quá mức khiêm tốn rồi, những năm gần đây, ta chưa bao giờ thấy qua phụ hoàng tin tưởng một người như thế, hơn nữa, năm đó đem người vốn là kẻ kinh tài tuyệt diệu ở thư viện đặt ở cạnh đáy đồng thành trong nhiều năm như vậy, ta nghĩ đối với thúc, hẳn phụ hoàng cảm thấy cực kỳ áy náy.

Lý Ngự kiên định nhìn hẳn nói

- Mấu chốt chính là, thúc dù thế nào cũng là cá trong biển lớn Đại Đường, dù có thành công nhảy lên mặt biển thì cũng phải một lần nữa rơi xuống biển, một ngày nào đó, ngài vẫn phải lựa chọn hướng để mà đi tiếp.

Lời còn chưa nói xong, Triều Tiểu Thụ đã nở nụ cười tuần tú bức người, hẳn giơ cao cánh tay chỉ về hồ lớn nói:

- Ta dù là một đầu cá nhỏ, nhưng cũng sẽ không thích ở lại trong hồ, mặc dù cái hồ này cũng có thể nói là to lớn, nhưng chung quy nó vẫn là hồ, cho nên, nếu thật sự cần lựa chọn hướng nào để bơi, ta sẽ dứt khoát lựa chọn lên bờ.

Lý Ngự nghiêm túc nói

- Cá lên bờ sẽ chết.

- Nhưng trước khi chết có thể hít thở no nê không khí – Triều Tiểu Thụ cười nói

- Triều thúc thúc kiên trì cho rằng triều đình chỉ là một cái ao, hồ sao? Thúc có thể tìm được cái ao, hồ so với Đại Đường ta càng lớn hơn sao?

- Giang hồ nhìn tuy nhỏ, nhưng lại thoải mái hơn, một cách khách quan, ta thực sự cho rằng thà thân tại giang hồ, cũng không muốn đứng trong triều đình.

Lý Ngự nhíu mày nhìn nam tử thư sinh hào sang vận thanh sam ven hồ kia, nàng chợt phát hiện, chính mình cũng không phải là người có thể hiểu được ngừng người trong giang.

- Nhưng giang hồ hiểm ác không ít – Nàng thở dài nói.

- Nhưng giang hồ đủ xa, đủ lớn, cho nên tự do – Triều Tiểu Thụ mỉm cười trả lời

Lý Ngự lắc đầu nói: “Có thứ tự do như thế sao?”

Triều Tiểu Thụ nhìn nàng đầy yêu thương như nhìn tới văn bối nói

- Không gò bó chính là tự do.

...

...

Tay Ninh Khuyết rất ngứa, đây là do thói quen nhiều năm tạo thành, nó ăn sâu tận cốt tủy, huyết mạch của hẳn, căn bản không có cách nào trừ bỏ, chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng đau khổ.

Bên trong Ngự Thư Phòng an tĩnh, vắng lặng, hẳn theo cửa ra vào quay trở về bàn học, lại từ bàn học đi tới giá sách, rồi từ giá sách đi tới cửa, ngón tay không ngừng chà sát bên trong tay áo nhưng không cách nào giảm bớt cảm giác ngứa ngáy từ sâu bên trong truyền ra.

Nhìn thấy trên tường mấy tấm bia danh gia, ngứa, nhìn xem bút lông tinh chuẩn vắt ngang, ngứa, ngửi ngửi mùi mực Thần Châu đặc thù, ngứa, sờ lên mép tờ giấy Tuyên Châu bị gấp nhỏ lại càng ngứa, ánh mắt hẳn rơi lên bút tích của lão hoàng đế “Thời khắc cá vượt biển (Ngự được lúc này biển)” năm chữ, hằng càng lúc càng ngứa, càng lúc càng khó có thể chịu đựng.

Làm sao trừ bỏ ngứa? Đáp án chỉ có chấp bút.

Nhưng trong Ngự Thư Phòng mà động bút lên sách vở của hoàng đế thực sự là một lựa chọn cực kỳ ngu xuẩn, có thể bị khiển trách nặng, thậm chí chịu trừng phạt nghiêm trọng...nhưng hẳn thật sự rất ngứa.

Lúc Triều Tiểu Thụ đàm luận ở ven hồ lựa chọn “tự do”, thì Ninh Khuyết lúc này đang thống khổ tìm lựa chọn.

- Viết xong rồi tranh thủ phi tang.

Tìm được cái cớ, Ninh Khuyết vui vẻ kêu một tiếng, hấn xông về phía thư án như một tên hảo hán nhào vào đồng lớn thịt rượu mà cầm lấy bút, giấy, đoạn đem ngựa ngáy trong nội tâm hóa thành khoái ý, vung tay phát ra ra năm chữ vô cùng tinh tế.

“ Hoa nở nơi thiên đường”

...

261. Q.1 - Chương 68: Hoa Nở Nơi Thiên Đường(2)

Múa riu trước mặt Lỗ Ban, bán rượu trước mặt Đỗ Khang, phơi sách trước nhà Phu tử chính là hành vi không biết tự lượng sức mình nhất, nhưng nếu đổi góc suy nghĩ, nếu như Lỗ Ban, Đỗ Khang, Lỗ Phủ lúc trông thấy tên múa may kia, lại phát hiện ra tên kia ở trong thế tục có thể được xưng tụng như thần thánh, như tồn tại tối cao trong lĩnh vực của bọn hấn thì không biết trong nội tâm những người này có sinh ra ngựa ngáy như Ninh Khuyết không?

Hấn muốn làm ra một con chim gỗ (mộc điêu) để nói cho người kia biết rằng hình thức đầu của máy bay chính là thế này, muốn nấu một bình rượu nói cho kẻ vong quốc kia đây mới chính thức là rượu ngon, muốn viết mấy quyển sách nói cho tên kia rằng đây mới chính là tinh hoa cộ động, muốn ghi mấy chữ để chỉ cho tên kia thấy rằng thế nào mới gọi là chữ, cho dù người có là “Nhân Hoàng, Thiên Đế”, ta cũng bắt người ngoan ngoãn nghe lời.

Giờ phút này Ninh Khuyết đang chìm đắm trong lại cảm giác cực đoan này, ánh mắt hấn đầy thỏa mãn nhìn nét chữ đang dần hình thành trên giấy Tuyên Châu, tương tượng như hấn đang trò chuyện trực tiếp cùng lão sư thư pháp của hoàng đế, ung dung tiêu sái tước lấy bút, mực của mấy lão già kia mà nghiêm nghị răn dạy.

- Lại sai! Đưa tay ra đây cho ta khê!

Đối với năm chữ vừa viết, hấn cảm thấy cực kỳ hài lòng, thậm chí cảm giác rằng đó là năm chữ tốt nhất mà hấn viết ra trong mấy năm gần đây, ngoại trừ giấy và bút đều là đồ cao cấp, Ngự Thư Phòng là chốn kỳ diệu, thì nguyên nhân trọng yếu nhất chính là trong lòng hấn tích tụ quá nhiều “ngựa”, càng là vì năm chữ trên bàn do hoàng đế viết ra.

Hấn say sưa thưởng thức chuyển động nơi đầu bút, trong lúc nhất thời khí thế của hấn gia tăng rất nhanh nhưng vẫn chưa đem tờ giấy phá nát, hấn dự tính sau khi hoàn thành sẽ thu tờ giấy này vào trong tay áo rồi lặng lẽ mang ra khỏi cung, nhưng đúng lúc này bên ngoài Ngự Thư Phòng vốn yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng gầm.

- Đồ hỗn trưởng, người chạy đi đâu.

Ninh Khuyết cả kinh, vừa nhìn lại đã thấy một cánh tay đẩy cửa Ngự Thư Phòng ra.

Đồng tử hấn co rụt lại, hấn phản ứng cực nhanh, ngón tay hấn bắn ra đẩy mấy thứ bút, mực lộn xộn trên bàn vào một góc hỏ của giá sách, ngay sau đó, hấn quay người lại, hai tay chắp vào nhau tựa như đang chăm chú xem sách trên tầng thư, tay áo hấn hơi phất quá đà khiến cho sách sắp trên giá hơi nghiêng sang một bên đem bức “Hoa nở nơi thiên tường” giấu vào sâu bên trong nhất, khiến cho không ai nhìn ra nơi này đã từng bị người khác động tay chân.

Đi vào Ngự Thư Phòng là một tướng lĩnh trung niên hơi thấp nhưng cường tráng, hấn mặc trên người sắc phụ thị vệ cung đình, hông giắt một sợi dây hắc kim biểu thị thân phận cực cao của hấn. Vị tướng lĩnh trung niên này chứng kiến Ninh Khuyết đứng bên cạnh giá sách nhìn đến chuyên chú như một tên một sách tức thì trong mắt hiện lên sự tức giận, hấn lạnh lùng quát:

- Mẹ nó, là ai cho người vào đây?

Ninh Khuyết làm như chuyên chú nhưng thực tế lỗ tai luôn chăm chú nghe ngóng động tĩnh phía sau, nghe được câu này, trong lòng hấn giật mình, đoán được trong chuyện này có chút hiểu lầm, hấn là hấn đã nghe

nhằm mấy điều mà tiểu thái giám đã đề cập cho hần, chứ không thể nào là mấy thứ âm mưu, quỷ kế trong nội cung được, bởi nếu muốn thu thập một tên tiểu nhân vật như hần thì cũng không cần dụng tay dụng chân nhiều như vậy. Nhưng không có ý chỉ mà tự ý vào Ngự Thư Phòng, loại tội danh này muốn lớn thì lớn, muốn bé thì bé, bất luận như thế nào hần cũng không muốn bị dính vào thứ phiền toái nguy hiểm này.

Hần như một tên thư sinh đáng yêu bị đồng sách của hoàng thượng mê hoặc xoay đầu nhìn lại, dụi dụi đôi mắt nhìn xem vị đầu lĩnh ục ịch nơi cửa với ánh mắt đầy ngơ ngác:

- Ta phụng chỉ hoàng thượng vào cung yến kiến, không biết là có chuyện gì?

Tên thị vệ đầu lĩnh ục ịch cảm thấy nao nao, cơ bản là hần không tưởng tượng được người bị hần bắt ngay tại Ngự Thư Phòng lại có thể bình tĩnh, thản nhiên như thế, trên mặt hần không khỏi hiện lên vẻ không hiểu, bụm lấy cái trán một cách thống khổ, hần tức giận tự nhủ

- Lão Triều khôn kiếp, không chịu dạy cho hần chút ít quy củ nội cung nào sao.

Ninh Khuyết từ thư án đi ra chấp tay thi lễ, hỏi một cách đầy nghi hoặc:

- Vị tướng quân này, ngài nhận ra Triều đại ca sao?

Tại ngô Bốn Bảy, tại Xuân Phong Đình, dù cho Triều Tiểu Thụ biểu hiện khí phách hiên ngang cỡ nào, Ninh Khuyết thủy chung không bao giờ chịu nhận lấy hai chữ huynh đệ kia, tuy nhiên, lần này vì bảo vệ chính bản thân, hần không để ý nhiều mà buông ra hai chữ đại ca, chẳng thủ vi công, đem câu hỏi áp ngược lại, mục đích là đem sự chú ý của đối phương dời khỏi Ngự Thư Phòng.

Xác nhận Ngự Thư Phòng bốn phía vắng lặng, mặt mũi thủ lĩnh thị vệ tràn đầy cảnh giác nhìn quanh phòng, sau khi xác nhận không có gì bất thường, hần lại đưa tay che trán, trong lòng không che giấu sự hoảng sợ, nhìn sang Ninh Khuyết đầy thống khổ, hần mở miệng

- Tiểu tử, người tranh thủ thời gian rút khỏi đây cho ta, lão tử ở bên ngoài tìm người nửa canh giờ, ai ngờ được người lại cả gan đi vào đây, người nhớ kỹ, người hôm nay chưa từng ghé qua nơi này, cả đời này đều không được nghĩ tới, không được khoe khoang cùng người khác bằng không thì ta lập tức tiêu diệt người.

Ninh Khuyết đi theo tên đầu lĩnh thị vệ ra ngoài Ngự Thư Phòng, trên đường đi hần liên tục lải nhải mấy câu trên, theo hướng Tây đi vòng vòng khoảng hai bộ thì đã tới gần phòng trực của thị vệ ở Xuân Hòa Điện.

Trong căn phòng âm u, hần cuối cùng biết được sự ôn tồn vị thủ lĩnh ục ịch trước mặt, âm điệu Hà Bắc thuần, từng chữ đều mang phảng phất mang theo mùi hành tây, người này rõ ràng chính là Đại Đường Phó thống lĩnh thị vệ cung đình Từ Sùng Sơn, cũng chính là người mà đem qua Triều Tiểu Thụ muốn hần đi gặp.

- Hoàng thượng vốn rất say mê thư pháp, vừa vặn người là kẻ bán chữ cho nên mới đem người dùng thân phận này tiến vào cung để tránh tai mắt của kẻ khác, kết quả tiểu tử người thật không biết điều, không nói tiếng nào lập tức mò vào Ngự Thư Phòng. Người không lẽ tự mình là thư – đàn thánh thủ (thánh nhân về thư pháp – cầm ca), người thực sự cho rằng bệ hạ mời người tới để khen ngợi thư pháp của người sao.

Từ Sùng Sơn chỉ vào mũi của Ninh Khuyết, gào thét thấp giọng một cách đầy đầy phẫn nộ, nước bọt phun bay tung tóe đầy trời.

Ninh Khuyết vượt vượt cái mũi khó xử, hần âm thầm nghĩ đến việc hoàng thượng thì ra mời hần đến không phải là vì thưởng thức tài nghệ của hần, nhưng hần trong Ngự Thư Phòng cũng đã viết xong chữ, người có thể làm khó ta sao? Nghĩ đến chuyện này, nghĩ đến bức “Hoa nở nơi thiên đường” đặt trong giá sách kia, hần âm thầm suy tính tìm cách sau này lấy nó ra.

Từ Sùng Sơn sau khi mắng mết mỗ, hần thở hồng hộc, tay vịn eo nói

- Thôi, nói chính sự nhé.

Ninh Khuyết cười hì hì trả lời

- Mời ngài nói.

Từ Sùng Sơn nhìn hần một cách quái dị nói.

- Người suốt buổi cười đùa tí tưng, ở đâu ra nửa điểm như lão Triều nói chứ

- Đó là do uy phong lẫm liệt của thủ lĩnh đại nhân người – Ninh Khuyết chân thành giải thích.

Núi vàng núi bạc có thể mang, nhưng duy nhất nịnh bợ không nên giữ, cho dù là một tên non nớt ngu ngốc nịnh hót cũng có tác dụng, huống chi tên nịnh bợ này còn là một tên nhìn bên ngoài thì là một thiếu niên non nớt, ngu ngốc, sắc mặt Từ Sùng Sơn tốt lên đôi chút, hần ho nhẹ hai tiếng rồi lại hỏi:

- Người bây giờ có rõ lão Triều là người của ai không?

Ninh Khuyết hơi nhíu mày, hỏi ngu ngơ:

- Triều đại ca là thuộc hạ của Thống lĩnh đại nhân?

- Ta không có lá gan làm thượng cấp của Xuân Phong Đình lão Triều. Hơn nữa... về sau người không nên gọi hần là Triều đại ca, năm đó.. mấy lão nhân kia cũng đã không còn nhiều, chúng ta quen gọi hần là Triều nhị ca.

Từ Sùng Sơn nghiêm mặt nói, ngay sau đó hần nhớ tới trận giết chóc dưới đêm mưa xuân hôm qua, lại nhớ tới đánh giả của lão Triều với thiếu niên này, hần bất chợt nhìn Ninh Khuyết thuận mắt hơn một ít. Chợt mỉm cười, hần hỏi

- Đêm hôm qua tại sao người lại giúp lão Triều?

- Ta được năm trăm lượng bạc – Ninh Khuyết thành thật trả lời.

Không một ai có thể vì năm trăm lượng bạc lại chịu xông pha sinh tử ột kẻ mới quen, huống chi người này vẫn chỉ là một tên nhóc mười sáu tuổi, một thiếu niên sắp nhập học học viện, Từ Sùng Sơn không tin hần, cũng không cho rằng hần hần tham tiền, từ tính tình, cách biểu hiện của hần biểu lộ, Từ Sùng Sơn càng nhìn hần thuận mắt hơn nhiều.

- Bệ hạ ưa thích những người trung tâm, ta cũng vậy – Từ Sùng Sơn mỉm cười nhìn hần nói tiếp:

- Một vấn đề nữa ta cần hỏi đó là liệu người có nguyện ý cống hiến tánh mạng, thậm chí là danh dự của người vì đế quốc không?

Ninh Khuyết cau mày nao nao suy nghĩ trong thời gian dài, một mặt hần đang đoán nguyên nhân sâu xa vị đại nhân này hỏi hần câu trên, đồng thời cũng không rõ tại sao lại dùng hai chữ danh dự? Chẳng lẽ danh dự còn quan trọng hơn tánh mạng sao?

Vấn đề này rất rộng và bao quát, rất nghiêm túc, rất thần kì khiến cho người khác lần không ra đầu mối, nhớ tới tướng quân Kỷ Nhâm, nhớ tới những người cùng đồng sinh cộng tử, nhớ tới dân chúng Trường An nhiệt tình...thần sắc hần chăm chú, chậm chạp trả lời

- Nếu bị ép buộc, ta có thể hiến tánh mạng.

Nói tới đây bỗng nhiên hần nhớ tới cảnh tượng đêm hôm qua, sau khi Triều Tiểu Thụ lưu luyến không buông bát mì, hần nhìn về cửa hàng phía xa đối diện với nơi người ngoại quốc cô đơn họ Liêu trước kia tự thuật, chần chờ chốc lát, hần thở ra một câu

- Có nhiều thứ không thể bỏ được.

Từ Sùng Sơn nhìn Ninh Khuyết đầy nghiêm túc, hần phát hiện thiếu niên trước mặt không phải nói ra mấy lời khí phách trước tiên, mà là chăm chú suy nghĩ thậm chí có chút khó xử suy tư, đối với điểm này, Phó thống lĩnh đại nhân không hề giận mà cực kỳ thưởng thức, hần tinh tường rằng, câu trả lời sau thời gian suy nghĩ thận trọng có thể tin hơn so với lúc nhiệt huyết sôi trào.

- Từ bây giờ, người chính là một thành viên trong thị vệ Đại Đường.

Không có nói năng dài dòng, không có khẩu thí như trường học, chỉ cần đơn giản vài câu nói, Từ Sùng Sơn liền trực tiếp quyết định thu nạp tên thiếu niên này tiến vào thị vệ Đại Đường, trong đó ngoài lý do là Triều Tiểu Thụ, thì nguyên nhân chính đó là hần có chút ưa thích tình tình của tên thiếu niên này khi trả lời câu hỏi.

Lần này đến phiên Ninh Khuyết im lặng hoảng sợ, hẩn nhìn khối yêu bài bằng gỗ, nhìn lên dòng chữ khắc thân phận... trầm mặc một lúc, hẩn thở dài, mờ mịt trả lời:

- Nói một hồi lại trở thành thị vệ đại nội rồi sao?

- Mấy tên đại thần ngu ngốc trong triều đem bí ẩn nơi Ngự Long Bang khai ra, người đừng nghĩ ta như bọn hẩn. Hai chữ “ngu ngốc” chẳng qua là bệ hạ trong lúc giận dữ nói ra mà thôi, chính vì thế mà ta cần thêm ít nhân thủ để an bài ẩn nấp.

Từ Sùng Sơn giải thích đầy lạnh lùng:

- Đây là niềm vinh quang với toàn thể con dân Đại Đường, người không thể nghĩ tới chuyện cự tuyệt.

- Vấn đề không phải cự tuyệt hay không – Ninh Khuyết bắt đắ dĩ nói

- Vấn đề là triều đình cần ta làm điều gì? Ta lại có thể làm gì? Điều mấu chốt là ta bây giờ cần lập tức tham gia khảo thí vào thư viện.

Nghe được hai chữ “Thư viện”, Từ Sùng Sơn sắc mặt hơi đổi, nguyên nhân không gì khác, mà là làm thị vệ cho lão nhân kia, hẩn biết rõ Triều Tiểu Thụ năm đó tao ngộ đến những chuyện gì, cũng chính bởi chuyện cũ này mà năm đó cả đám thị vệ đều được hưởng những đãi ngộ chưa từng có. Mang theo dáng vẻ tươi cười, hẩn ôn hòa nói:

- Người yên tâm, người vẫn có thể tiến vào Thư viện, sau khi rời khỏi Thư viện không phải vẫn phải cống hiến, hiệu lực cho triều đình sao? Cả hai điều này không hề xung đột.

- Ngài còn chưa trả lời ta cần phải làm gì? – Ninh Khuyết kiên trì hỏi.

- Ngự Long Bang bị mang ra ánh sáng, nhưng giang hồ thành Trường An vẫn không xảy ra biến động gì - Từ Sùng Sơn nhần mày nói ra nhiệm vụ:

- Nhiệm vụ của người rất đơn giản, đó là sưu tập tình báo, cụ thể là gì sau này sẽ nói rõ.

Nếu giang hồ không phải là vấn đề, như vậy vấn đề nan giải bên ngoài của triều đình tất nhiên là thế giới của tu hành giả, liên tưởng đến mình sắp được vào thư viện, còn có mấy nhiệm vụ mà Phó thống lĩnh đại nhân ám chỉ mơ hồ kia, hẩn đột nhiên nghĩ tới triều đình có phải sắp ra tay với Thư viện hay không?

Tấm mộc bài thị vệ đã bị mồ hôi nơi bàn tay của hẩn làm cho hơi ẩm ướt, nhưng hẩn biết rõ, những chuyện này không phải hẩn có thể cự tuyệt được, chỉ hy vọng chuyện tình sau này không giống với tưởng tượng của hẩn là được.

Nếu trong cuộc sống có những việc người không thể nào kháng cự, vậy thì người phải làm sao? Nếu như người không quá cưỡng cầu. chăm chăm phảng kháng, như vậy không phải mọi thứ sẽ nhẹ nhõm hơn sao, dựa theo điều này, Ninh Khuyết thoát ra khỏi cảm giác buồn rầu cực nhanh, hẩn gãi gãi đầu, ánh mắt lướt qua đầu vai Từ Sùng Sơn, xuyên qua cửa sổ của căn phòng u ám này hỏi:

- Có thể hỏi lại một điều nữa không?

Từ Sùng Sơn đáp lại ngắn gọn:

- Nếu được ta sẽ trả lời.

- Vì sao lại là ta? – Ninh Khuyết hỏi

Từ Sùng Sơn trả lời

- Lão Triều đánh giá người khá cao, hẩn cho rằng vận khí của người dù ít thì thành tựu trong tương lai vẫn sẽ ở trên hẩn, đồng thời qua sự tình đêm qua, Thường Tam, Trần thất cũng rất coi trọng người, dựa trên quy củ thị vệ, vô luận là ám thị vệ (làm việc bí mật) hay những thị vệ làm việc công khai, ý kiến của các bậc tiền bối đều tương đối được coi trọng hơn.

- Đại nhân.. – Ninh Khuyết vuốt trán nói:

- Nếu nhiều người biết rõ thân phận ám thị vệ của ta như vậy, ta muốn thỉnh giáo một điều, liệu chữ ám bên trong “ám thị vệ” có ý nghĩa là gì? Phải hay không muốn ta quay trở lại ngũ bốn mươi bảy đốt ít pháo, lại bày ra hai đạo hoành phi công bố cho toàn bộ người trong thiên hạ biết chuyện này?

Từ Sùng Sơn đương nhiên nghĩ ra mùi bất mãn, tức giận của hắn trong lời nói, hắn khẽ như mày giải thích:

- Đại Đường là nơi có quy cũ rõ ràng, coi như trong nội cung có người biết thân phận của người thì hắn cũng không dám đắc tội bệ hạ mà vạch trần nó ra, về phần mấy người Thường Tam, sự trung thành của bọn hắn không cần phải bàn cãi nữa.

Ninh Khuyết lắc đầu, hạ tay xuống nói:

- Chỉ có thời gian mới là thước đo chân lý tiêu chuẩn.

- Vài chục năm đã đủ chứng minh chưa – Từ Sùng Sơn mặt không thay đổi nói:

- Bất quá những lời vừa rồi ta rất thích, đáng tiếc người lại muốn khảo thi vào Thư viện, vậy nên thân phận của người có chút thay đổi, nếu không, bằng vào sự thưởng thức của lão Triều cùng với những lời vừa rồi, ta thực sự muốn đem người bồi dưỡng trở thành người kế nghiệp.

- Từ Sùng Sơn ta mặc dù xuất thân trong quân đội, huyết tính trước kia cũng còn lưu lại mấy phần, có thể ta không được mấy tiêu sái như lão Triều, liền người là ai cũng không biết lại dám đem tính mạng mình ra giao, chức trách của thị vệ liên quan đến an nguy của hoàng thượng, cho nên cách làm của thị vệ đều là trước tiên là điều tra, đào lên lý lịch tổ tông mười tám đời của người trước.

- Đáng tiếc đối với người, tư liệu chỉ xác nhận từ lúc người bảy tuổi, là cô nhi, còn về phần tổ tông thì không rõ, tuy nhiên biểu hiện của người lúc còn ở Vị Thành rất tốt, chúng ta đánh giá rất cao.

Từ Sùng Sơn duỗi bàn tay to lớn vỗ vỗ lên đầu vai Ninh Khuyết nói:

- Lý lịch tông quân của người, quân công của người trong mấy năm qua đủ để chứng minh sự trung thành của người đối với Đại Đường, đối với bệ hạ.

Nghe được lai lịch của mình bị điều tra, Ninh Khuyết không hề kinh hoảng, hắn biết rõ, trên thế giới này ngoại trừ Tang Tang cùng Hắc Tử đã chết, không ai biết được hắn là ai.

Hắn chậm chạp nắm lấy thẻ bài trong lòng bàn tay đã có chút ẩm ướt, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Theo như lời ngài lúc trước, nếu không có người chủ động liên lạc ta thì ta làm sao có thể báo cáo tình hình trở lên? Lần gặp mặt về sau có lẽ không phải tại hoàng cung chứ? Ta chưa từng tưởng tượng chuyện này lại có thể thực hiện ở một nơi như thế này bao giờ.

- Vì sao không được? – Từ Sùng Sơn ngạo nghễ nói:

- Khắp thiên hạ này, không nơi nào an toàn hơn so với hoàng cung Đại Đường.

Ninh Khuyết thở dài một tiếng, hắn bắt đắc dĩ tiếp nhận sự thật này, ngẩng đầu lên, hắn mở miệng đầy tâm trạng:

- Danh tự phía trên không được để ai biết, vậy ta... Lúc nào diện kiến hoàng thượng đây?

Từ Sùng Sơn kinh ngạc nhìn hắn, rồi bật chột cười ra tiếng, ôm bụng ngặt nghèo nói:

- Người... Chẳng lẽ người cho rằng hôm nay vào cung là để diện kiến hoàng thượng sao.

- Không phải thế sao?

- Người bao nhiêu tuổi?

- Mười sáu

- Họ gì?

- Ninh.

Từ Sùng Sơn chăm chú nhìn hắn nói:

- Người không phải cao nhân trăm tuổi, cũng không phải họ hàng của hoàng tộc, vậy thân phận người so với người khác càng lớn ư?

Ninh Khuyết vân vê đôi mi được miễn cưỡng khen tụng thanh tú của mình, lắc lắc đầu.

Từ Sùng Sơn thở dài một tiếng, nhìn thiếu niên đang lắc đầu nói:

- Thường Tam bọn hần đã nhiều năm vậy cũng chưa từng gặp hoàng thượng, vậy người ỉnh có tư cách gì để gặp hoàng thượng?

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc rồi nói:

- Thư pháp của ta không tệ. Nếu như bệ hạ ưa thích, nói không chừng không muốn để ta làm thị vệ mà trực tiếp đem tuyển vào cung làm “(không rõ chức gì ở đây – liên quan tới bút sách: Thị đọc (tựa như thị vệ =))” “ gì đấy

Từ Sùng Sơn thu liễm nụ cười, nhìn hần nói đầy trào phúng :

- Ngoại trừ thị vệ, có thể ở lâu trong cung cũng chỉ có thái giám.

Cứng mặt, Ninh Khuyết có chút xấu hổ cười, hần cũng không dám tiếp tục chủ đề này.

Từ Sùng Sơn là Phó thống lĩnh thị vệ Đại Đường đương nhiên bề bộn nhiều việc, hôm nay hần cố ý dành ít thời gian, cuối cùng vì bất đắc dĩ mà thành ra kéo dài gặp mặt cái tên thiếu niên này đã là cho Triều Tiểu Thụ mặt mũi lấm rồi, sau khi nói chuyện xong, hần không chút do dự tống cổ đối phương đi, đoạn tranh thủ thời gian chạy về bên cạnh Điện Chính Sự.

Ninh Khuyết đi ra khỏi phòng thị vệ, xung quanh không một bóng người, hần thật sự lo lắng, chính hần làm thế nào để xuất cung đây? Ở lại có hay không sẽ lại ngộ nhập Ngự Thư Phòng, ngộ nhập một chỗ cung viện, hoặc đại loại gặp phải sự tình gì đó không nên biết... Ngẫu nhiên hần lại nhớ tới công chúa điện hạ...Sau đó hần lại thấy vị thái giám tiến cử hần vào cung như một u hồn chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh.

Mặc dù muốn hỏi một ít sự tình không rõ ràng lắm vì sao để hần lại nơi Ngự Thư Phòng khiến hần vừa sợ hãi vừa say mê hưởng thụ thú văn chương như thuốc phiện kia, tuy nhiên cân nhắc từ góc độ an toàn, hần quyết định ngậm miệng vẫn tốt hơn, thành thành thật thật đi theo sau vị thái giám xuyên qua mấy cái cửa đá không người, lại ngồi trên chiếc xe ngựa đi qua Tây Y Cục (nơi giặt quần áo) rời khỏi hoàng cung

Sau khi đi qua hẻm sau Tây Y Cục, Ninh Khuyết chọn nhận thấy hơi buồn bực bèn rém một góc màn xe lên nhìn ra bên ngoài mặc ánh mắt cảnh cáo của tên thái giám bên cạnh.

Ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngõ hẻm, lướt qua vô số âm thanh tràn ngập rơi vào một góc tòa cung điện ở phía xa, điểm lên nền trời xanh nhạt là vô số những mái hiên với những thân thái, tạo hình khác nhau.

Hần không biết những mái hiên này gọi tên là gì, là diềm lành gì, là con vật gì, sau cảm giác kinh ngạc lúc mới nhìn, hần chỉ cảm thấy thêm buồn bực, tim đập càng lúc càng nhanh, phảng phất như muốn đứt gãy cả xương sườn, cùng với đó, trong tầm mắt hần, những mái hiên xa xa ngày càng trở nên rõ ràng, bị mưa gió xói mòn không biết bao năm tháng, những mái ngói mấy trăm năm càng ngày càng linh động, tựa như sau một khắc sẽ hóa thành những sinh vật sống.

Rên lên một tiếng rồi tự lấy tay che lấy miệng của mình, hần không khỏi nhớ tới cảm giác trong ngày mưa gió mà hần cùng Tang Tang đi đến con đường Chu Tước ở Trường An, nhìn những con vật tựa như hung ác trên mái hiên, khuôn mặt hần càng lúc càng tái nhợt, nhưng ánh mắt của hần lại chẳng hề dời đi.

...

...

Từ sáng sớm, trong Ngự Thư Phòng đã lộ ra một cuộc cãi lộn gà bay chó chạy, Phó thống lĩnh thị vệ Từ Sùng Sơn cùng Phó tổng quản đại nội Lâm công công giống như hai pho tượng đưa hai bên phía ngoài Ngự Thư Phòng, dầu bất luận âm thanh gì trên mặt cũng không có chút nào thay đổi, bởi sâu trong nội tâm hai vị đại nhân này cũng đều sợ hãi tới cực điểm, cả hai đồng thời cảm thấy không khí bên trong Ngự Thư Phòng lúc này quả thật ngọt ngào đến khó thở.

Đại Đường năm Thiên Khải thứ mười ba, ai cũng chưa từng gặp qua hoàng đế tức giận như vậy, mặc dù là sự việc Xuân Phong Đình đêm qua bệ hạ cũng chỉ vỗ bàn, đập ghế, mắng mấy câu “ngu ngốc” mà thôi, nhưng hôm nay lại khác, trong Ngự Thư Phòng đã bẽ không biết bao nhiêu chén trà, mắng bao nhiêu câu thô tục mà mỗi một câu đều không thể để lộ ra ngoài.

- Tiểu Thụ! Nếu ngươi còn không chấp nhận như vậy thì đừng trách lão tử thu thập ngươi!

- Còn như thế nào thu thập ngươi? Trẫm...Trẫm cũng chưa biết!

- Ngươi, tên gia hỏa ngu muội tới cực điểm này như thế nào có chút đạo lý nhỏ nhoi trong cuộc sống như thế cũng không hiểu được hả!

- Hôm nay, ta kêu một tiếng Triều nhị ca lần cuối, đến cùng ngươi lưu hay không lưu!

Trong Ngự Thư Phòng bỗng nhiên yên tĩnh, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công đứng ngoài cửa cũng không nhận được quay đầu lại nhìn chăm chú, xác nhận ánh mắt khiếp sợ cùng hăm dọa của đối phương, cả hai lần nữa ăn ý quay đầu không nói, nhìn gì thêm nữa.

Trong phòng yên lặng một thời gian dài, sau đó vang lên một thanh âm cực kỳ ôn hòa mà kinh định

- Không lưu!

Lại một tiếng “lạch cạch” nặng nề vang lên, hẳn là vị hoàng đế Đại Đường kia vừa ném bay cái ghế Phượng Hoàng châu trầm mà hẳn cực kỳ yêu thích, đứng ở ngoài, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công cuối cùng cũng không thể đứng yên, nhất là Từ Sùng Sơn, hẳn lo lắng bệ hạ tức giận sẽ làm ra một quyết định mà sau này sẽ phải hối hận, hai chân liền chuẩn bị bước vào bên trong can gián.

Đúng lúc này thì cửa Ngự Thư Phòng “két” một tiếng mở ra, Triều Tiểu Thụ trong y phục thanh sam bình tĩnh đi qua, đóng lại cánh cửa phía sau, hẳn nâng lên tà áo dài, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, cực kỳ nghiêm túc khấu đầu ba cái, thực hiện đại lễ quân thần trước giờ chưa từng có.

Sau đó, hẳn đứng dậy mỉm cười hướng Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công thi lễ, hẳn rời đi Ngự Thư phòng, cũng không có thái giám hay cung nữ đi cùng dẫn đường, hẳn lẻ loi một mình chậm rãi đi tới tựa như đang bình thản dạo chơi nơi công viên. Mấy mươi năm trước hẳn tới đây rất nhiều lần, rất nhiều cảm xúc, những năm gần đây số lần tiến cung của hẳn ít đi, nhiều thứ đã trở thành hoài niệm.

Đi đến nơi gọi là Hồ lớn, Triều Tiểu Thụ dường như có điều suy nghĩ, hẳn chấp tay lại phía sau, lẳng lặng xem trong hồ đàn cá vui sướng bơi lội, đột nhiên trên trán giãn ra, hẳn nở ra một nụ cười nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Hắn mỉm cười hướng về trong hồ, những con cá chép vàng đang vui sướng bơi lội thân hình bỗng nhiên cứng đờ lại, trở nên hoàn toàn bất động, tựa như tại bên trong làn nước lấp lánh kia có những con thứ như cá, sinh cơ dạt dào nhưng lại không có hồn.

Triều Tiểu Thụ thì thầm

- Cửa tại phiến lung lý, phục đắc phản tự nhiên (Chim ở lâu trong lồng chính là phản tự nhiên).

Trời địa như lồng chim, tâm là thân xác bị, phá lồng mà ra chính là giãy đi cùm xích trong thiên địa này

...

...

Trong ngự thư phòng, kim quang (mũ miện) bị quăng lông lóc ở một góc hẻo lánh, hoàng đế Đại Đường lúc này đang cảm tức nhìn chăm chăm vào bức án tự tay viết lúc sáng: “Thời khắc cá vượt biển” (Ngự được thử thì hải), trên mặt đầy vẻ tức giận, không cam lòng.

Hắn cũng không biết tại trong góc giá sách có người lén thay hẳn viết câu “Hoa nở nơi thiên đường” (Khai nở bỉ ngạn thiên)

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về xa xa hướng ngự viên, lông mày đang nhăn lại chậm rãi giãn ra, cuối cùng hóa thành một mảng giải thoát bình tĩnh, hẳn nhàn nhạt tự giễu

- Có lẽ người đã đúng.

...
...

Tại một góc nội cung, một vị đạo sĩ khoảng chừng bốn mươi tuổi đang bắt mạch cho hoàng hậu nương nương, đột nhiên lông mày hấn nhẽ nhượng, ngón tay rất vô lễ tại trên cổ tay đầy dĩa của hoàng hậu bấm một cái, giật mình quay đầu hướng về sau nhìn lại.

Hoàng hậu khẽ nhủu mày, nghĩ thầm quốc sư đại nhân vốn trước giờ luôn yên lặng, ôn hòa tại sao lại trở nên thất thố như thế?

Đạo sĩ nọ kinh ngạc nhìn một cái, đột nhiên dậm chân kêu than:

- Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, năm đó ta nên sớm khích lệ bệ hạ để hấn sớm ly khai, hoặc dứt khoát để cho hấn vào Thư viện...

- Dùng năng lực của Phu Tử, dùng ngộ tính của Tiểu Thụ, chắc hấn hiện nay Đại Đường đã nhiều hơn một gã cường giả siêu cấp, thậm chí có thể cùng tên biến thái ở Nam Tấn tranh tài một phen, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, đáng tiếc đã qua vài chục năm rồi!

...
...

Ngõ hẻm bên ngoài Tây Y Cục, Ninh Khuyết ngồi trên xe ngựa kiên cường nhìn chăm chăm vào phía xa mấy con thú nơi mái hiên giống như sắp sống lại, sắc mặt hấn ngày càng tái nhợt, tim đập ngày càng nhanh, đột nhiên mọi cảm giác của hấn đều biến mất.

...
...

Trước cửa Chu Tước hoàng cung.

Nam tử trung niên quay đầu nhìn về mái hiên mấy con thạch thú bên trên phía chánh điện, cao giọng cười ha hả, tiếng cười dị thường tiêu sái, khoáng đạt, không có một tia tạp niệm, những con thú nơi mái hiên tựa như hiểu được ý tứ tiếng cười mà một lần nữa trở nên an tĩnh.

Cười tiêu sái mà bước, một bộ thanh sam bông bành đi ra khỏi cửa chính hoàng cung.

Sau hôm nay, Trường An không còn vị Lão Triều Xuân Phong Đình nữa.

Thế gian này lại bắt đầu nhiều ra một vị cường giả nhìn cảnh hồ tiến vào cảnh giới Thiên Mệnh.

262. Q.1 - Chương 69: Hoa Nữ Nơi Thiên Đường(3)

Nếu trong cuộc sống có những việc người không thể nào kháng cự, vậy thì người phải làm sao? Nếu như người không quá cưỡng cầu. chăm chăm phảng kháng, như vậy không phải mọi thứ sẽ nhẹ nhõm hơn sao, dựa theo điều này, Ninh Khuyết thoát ra khỏi cảm giác buồn rầu cực nhanh, hấn gãi gãi đầu, ánh mắt lướt qua đầu vai Từ Sùng Sơn, xuyên qua cửa sổ của căn phòng u ám này hỏi:

- Có thể hỏi lại một điều nữa không?

Từ Sùng Sơn đáp lại ngắn gọn:

- Nếu được ta sẽ trả lời.

- Vì sao lại là ta? – Ninh Khuyết hỏi

Từ Sùng Sơn trả lời

- Lão Triều đánh giá người khá cao, hấn cho rằng vận khí của người dù ít thì thành tựu trong tương lại vẫn sẽ ở trên hấn, đồng thời qua sự tình đêm qua, Thường Tam, Trần thất cũng rất coi trọng người, dựa trên

quy củ thị vệ, vô luận là ám thị vệ (làm việc bí mật) hay những thị vệ làm việc công khai, ý kiến của các bậc tiền bối đều tương đối được coi trọng hơn.

- Đại nhân.. – Ninh Khuyết vuốt trán nói:

- Nếu nhiều người biết rõ thân phận ám thị vệ của ta như vậy, ta muốn thỉnh giáo một điều, liệu chữ ám bên trong “ám thị vệ” có ý nghĩa là gì? Phải hay không muốn ta quay trở lại ngũ bốn mươi bảy đốt ít pháo, lại bày ra hai đạo hoành phi công bố cho toàn bộ người trong thiên hạ biết chuyện này?

Từ Sùng Sơn đương nhiên nghĩ ra mùi bất mãn, tức giận của hắn trong lời nói, hắn khẽ như mày giải thích:

- Đại Đường là nơi có quy củ rõ ràng, coi như trong nội cung có người biết thân phận của người thì hắn cũng không dám đắc tội bệ hạ mà vạch trần nó ra, về phần mấy người Thường Tam, sự trung thành của bọn hắn không cần phải bàn cãi nữa.

Ninh Khuyết lắc đầu, hạ tay xuống nói:

- Chỉ có thời gian mới là thước đo chân lý tiêu chuẩn.

- Vài chục năm đã đủ chứng minh chưa – Từ Sùng Sơn mặt không thay đổi nói:

- Bất quá những lời vừa rồi ta rất thích, đáng tiếc người lại muốn khảo thi vào Thư viện, vậy nên thân phận của người có chút thay đổi, nếu không, bằng vào sự ngưỡng thức của lão Triều cùng với những lời vừa rồi, ta thực sự muốn đem người bồi dưỡng trở thành người kế nghiệp.

- Từ Sùng Sơn ta mặc dù xuất thân trong quân đội, huyết tính trước kia cũng còn lưu lại mấy phần, có thể ta không được mấy tiêu sái như lão Triều, liền người là ai cũng không biết lại dám đem tính mạng mình ra giao, chức trách của thị vệ liên quan đến an nguy của hoàng thượng, cho nên cách làm của thị vệ đều là trước tiên là điều tra, đào lên lý lịch tổ tông mười tám đời của người trước.

- Đáng tiếc đối với người, tư liệu chỉ xác nhận từ lúc người bảy tuổi, là cô nhi, còn về phần tổ tông thì không rõ, tuy nhiên biểu hiện của người lúc còn ở Vị Thành rất tốt, chúng ta đánh giá rất cao.

Từ Sùng Sơn duỗi bàn tay to lớn vỗ vỗ lên đầu vai Ninh Khuyết nói:

- Lý lịch tông quân của người, quân công của người trong mấy năm qua đủ để chứng minh sự trung thành của người đối với Đại Đường, đối với bệ hạ.

Nghe được lai lịch của mình bị điều tra, Ninh Khuyết không hề kinh hoảng, hắn biết rõ, trên thế giới này ngoại trừ Tang Tang cùng Hắc Tử đã chết, không ai biết được hắn là ai.

Hắn chậm chạp nắm lấy thẻ bài trong lòng bàn tay đã có chút ẩm ướt, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Theo như lời ngài lúc trước, nếu không có người chủ động liên lạc ta thì ta làm sao có thể báo cáo tình hình trở lên? Lần gặp mặt về sau có lẽ không phải tại hoàng cung chứ? Ta chưa từng tưởng tượng chuyện này lại có thể thực hiện ở một nơi như thế này bao giờ.

- Vì sao không được? – Từ Sùng Sơn ngạo nghễ nói:

- Khắp thiên hạ này, không nơi nào an toàn hơn so với hoàng cung Đại Đường.

Ninh Khuyết thở dài một tiếng, hắn bắt đắ dĩ tiếp nhận sự thật này, ngẩng đầu lên, hắn mở miệng đầy tâm trạng:

- Danh tự phía trên không được để ai biết, vậy ta... Lúc nào diện kiến hoàng thượng đây?

Từ Sùng Sơn kinh ngạc nhìn hắn, rồi bật chột cười ra tiếng, ôm bụng ngặt nghèo nói:

- Người... Chẳng lẽ người cho rằng hôm nay vào cung là để diện kiến hoàng thượng sao.

- Không phải thế sao?

- Người bao nhiêu tuổi?

- Mười sáu

- Họ gì?

- Ninh.

Từ Sùng Sơn chăm chú nhìn hắn nói:

- Người không phải cao nhân trăm tuổi, cũng không phải họ hàng của hoàng tộc, vậy thân phận người so với người khác càng lớn ư?

Ninh Khuyết vân vê đôi mi được miễn cưỡng khen tụng thanh tú của mình, lắc lắc đầu.

Từ Sùng Sơn thở dài một tiếng, nhìn thiếu niên đang lắc đầu nói:

- Thường Tam bọn hắn đã nhiều năm vậy cũng chưa từng gặp hoàng thượng, vậy người inh có tư cách gì để gặp hoàng thượng?

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc rồi nói:

- Thư pháp của ta không tệ. Nếu như bệ hạ ưa thích, nói không chừng không muốn để ta làm thị vệ mà trực tiếp đem tuyển vào cung làm “(không rõ chức gì ở đây – liên quan tới bút sách: Thị đọc (tựa như thị vệ =))” “ gì đấy

Từ Sùng Sơn thu liễm nụ cười, nhìn hắn nói đầy trào phúng :

- Ngoại trừ thị vệ, có thể ở lâu trong cung cũng chỉ có thái giám.

Cứng mặt, Ninh Khuyết có chút xấu hổ cười, hắn cũng không dám tiếp tục chủ đề này.

Từ Sùng Sơn là Phó thống lĩnh thị vệ Đại Đường đương nhiên bề bộn nhiều việc, hôm nay hắn cố ý dành ít thời gian, cuối cùng vì bất đắc dĩ mà thành ra kéo dài gặp mặt cái tên thiếu niên này đã là cho Triều Tiểu Thụ mặt mũi lấm rồi, sau khi nói chuyện xong, hắn không chút dọ dự tổng cổ đối phương đi, đoạn tranh thủ thời gian chạy về bên cạnh Điện Chính Sự.

Ninh Khuyết đi ra khỏi phòng thị vệ, xung quanh không một bóng người, hắn thật sự lo lắng, chính hắn làm thế nào để xuất cung đây? Ở lại có hay không sẽ lại ngộ nhập Ngự Thư Phòng, ngộ nhập một chỗ cung viện, hoặc đại loại gặp phải sự tình gì đó không nên biết... Ngẫu nhiên hắn lại nhớ tới công chúa điện hạ...Sau đó hắn lại thấy vị thái giám tiến cử hắn vào cung như một u hồn chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh.

Mặc dù muốn hỏi một ít sự tình không rõ ràng lắm vì sao để hắn lại nơi Ngự Thư Phòng khiến hắn vừa sợ hãi vừa say mê hưởng thụ thú văn chương như thuốc phiện kia, tuy nhiên cân nhắc từ góc độ an toàn, hắn quyết định ngậm miệng vẫn tốt hơn, thành thành thật thật đi theo sau vị thái giám xuyên qua mấy cái cửa đá không người, lại ngồi trên chiếc xe ngựa đi qua Tây Y Cục (nơi giặt quần áo) rời khỏi hoàng cung

Sau khi đi qua hẻm sau Tây Y Cục, Ninh Khuyết chọn nhận thấy hơi buồn bực bèn rém một góc màn xe lên nhìn ra bên ngoài mặc ánh mắt cảnh cáo của tên thái giám bên cạnh.

Ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngõ hẻm, lướt qua vô số âm thanh tràn ngập rơi vào một góc tòa cung điện ở phía xa, điểm lên nền trời xanh nhạt là vô số những mái hiên với những thân thái, tạo hình khác nhau.

Hắn không biết những mái hiên này gọi tên là gì, là diềm lành gì, là con vật gì, sau cảm giác kinh ngạc lúc mới nhìn, hắn chỉ cảm thấy thêm buồn bực, tìm đập càng lúc càng nhanh, phẳng phất như muốn đứt gãy cả xương sườn, cùng với đó, trong tâm mắt hắn, những mái hiên xa xa ngày càng trở nên rõ ràng, bị mưa gió xói mòn không biết bao năm tháng, những mái ngói mấy trăm năm càng ngày càng linh động, tựa như sau một khắc sẽ hóa thành những sinh vật sống.

Rên lên một tiếng rồi tự lấy tay che lấy miệng của mình, hắn không khỏi nhớ tới cảm giác trong ngày mưa gió mà hắn cùng Tang Tang đi đến con đường Chu Tước ở Trường An, nhìn những con vật tựa như hung ác trên mái hiên, khuôn mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, nhưng ánh mắt của hắn lại chẳng hề dời đi.

...

...

Từ sáng sớm, trong Ngự Thư Phòng đã lộ ra một cuộc cãi lộn gà bay chó chạy, Phó thống lĩnh thị vệ Từ Sùng Sơn cùng Phó tổng quản đại nội Lâm công công giống như hai pho tượng đũa hai bên phía ngoài Ngự Thư Phòng, dấu bất luận âm thanh gì trên mặt cũng không có chút nào thay đổi, bởi sâu trong nội tâm hai vị đại nhân này cũng đều sợ hãi tới cực điểm, cả hai đồng thời cảm thấy không khí bên trong Ngự Thư Phòng lúc này quả thật ngọt ngào đến khó thở.

Đại Đường năm Thiên Khải thứ mười ba, ai cũng chưa từng gặp qua hoàng đế tức giận như vậy, mặc dù là sự việc Xuân Phong Đình đêm qua bệ hạ cũng chỉ vỗ bàn, đập ghế, mắng mấy câu “ngu ngốc” mà thôi, nhưng hôm nay lại khác, trong Ngự Thư Phòng đã bề không biết bao nhiêu chén trà, mắng bao nhiêu câu thô tục mà mỗi một câu đều không thể để lộ ra ngoài.

- Tiểu Thụ! Nếu ngươi còn không chấp nhận như vậy thì đừng trách lão tử thu thập ngươi!

- Còn như thế nào thu thập ngươi? Trẫm...Trẫm cũng chưa biết!

- Ngươi, tên gia hỏa ngu muội tới cực điểm này như thế nào có chút đạo lý nhỏ nhoi trong cuộc sống như thế cũng không hiểu được hả!

- Hôm nay, ta kêu một tiếng Triều nhị ca lần cuối, đến cùng ngươi lưu hay không lưu!

Trong Ngự Thư Phòng bỗng nhiên yên tĩnh, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công đứng ngoài cửa cũng không nhận được quay đầu lại nhìn chăm chú, xác nhận ánh mắt khiếp sợ cùng hăm dọa của đối phương, cả hai lần nữa ăn ý quay đầu không nói, nhìn gì thêm nữa.

Trong phòng yên lặng một thời gian dài, sau đó vang lên một thanh âm cực kỳ ôn hòa mà kinh định

- Không lưu!

Lại một tiếng “lạch cạch” nặng nề vang lên, hẳn là vị hoàng đế Đại Đường kia vừa ném bay cái ghế Phụng Hoàng châu trầm mà hẳn cực kỳ yêu thích, đứng ở ngoài, Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công cuối cùng cũng không thể đứng yên, nhất là Từ Sùng Sơn, hẳn lo lắng bệ hạ tức giận sẽ làm ra một quyết định mà sau này sẽ phải hối hận, hai chân liền chuẩn bị bước vào bên trong can gián.

Đúng lúc này thì cửa Ngự Thư Phòng “két” một tiếng mở ra, Triều Tiểu Thụ trong y phục thanh sam bình tĩnh đi qua, đóng lại cánh cửa phía sau, hẳn nâng lên tà áo dài, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, cực kỳ nghiêm túc khấu đầu ba cái, thực hiện đại lễ quân thần trước giờ chưa từng có.

Sau đó, hẳn đứng dậy mỉm cười hướng Từ Sùng Sơn cùng Lâm công công thi lễ, hẳn rời đi Ngự Thư phòng, cũng không có thái giám hay cung nữ đi cùng dẫn đường, hẳn lẻ loi một mình chậm rãi đi tới tựa như đang bình thần dạo chơi nơi công viên. Mấy mươi năm trước hẳn tới đây rất nhiều lần, rất nhiều cảm xúc, những năm gần đây số lần tiến cung của hẳn ít đi, nhiều thứ đã trở thành hoài niệm.

Đi đến nơi gọi là Hồ lớn, Triều Tiểu Thụ dường như có điều suy nghĩ, hẳn chấp tay lại phía sau, lẳng lặng xem trong hồ đàn cá vui sướng bơi lội, đột nhiên trên trán giãn ra, hẳn nở ra một nụ cười nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Hắn mỉm cười hướng về trong hồ, những con cá chép vàng đang vui sướng bơi lội thân hình bỗng nhiên cứng đờ lại, trở nên hoàn toàn bất động, tựa như tại bên trong làn nước lấp lánh kia có những con thứ như cá, sinh cơ dạt dào nhưng lại không có hồn.

Triều Tiểu Thụ thì thầm

- Cửa tại phiên lung lý, phục đắc phản tự nhiên (Chim ở lâu trong lồng chính là phản tự nhiên).

Trời địa như lồng chim, tâm là thân xác bị, phá lồng mà ra chính là giãy đi cùm xích trong thiên địa này

...

...

Trong ngự thư phòng, kim quang (mũ miện) bị quăng lông lốc ở một góc hẻo lánh, hoàng đế Đại Đường lúc này đang căm tức nhìn chăm chăm vào bức án tự tay viết lúc sáng: “Thời khắc cá vượt biển” (Ngự được thử thì hải), trên mặt đầy vẻ tức giận, không cam lòng.

Hắn cũng không biết tại trong góc giá sách có người lén thay hắn viết câu “Hoa nở nơi thiên đường” (Khai nở bĩ ngạn thiên)

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về xa xa hướng ngự viên, lông mày đang nhăn lại chậm rãi giãn ra, cuối cùng hóa thành một mảng giải thoát bình tĩnh, hắn nhàn nhạt tự giễu

- Có lẽ người đã đúng.

...
...

Tại một góc nội cung, một vị đạo sĩ khoảng chừng bốn mươi tuổi đang bắt mạch cho hoàng hậu nương nương, đột nhiên lông mày hắn nhẽ nhượng, ngón tay rất vô lễ tại trên cổ tay đầy dã của hoàng hậu bấm một cái, giật mình quay đầu hướng về sau nhìn lại.

Hoàng hậu khẽ nhưu mày, nghĩ thầm quốc sư đại nhân vốn trước giờ luôn yên lặng, ôn hòa tại sao lại trở nên thất thố như thế?

Đạo sĩ nọ kinh ngạc nhìn một cái, đột nhiên dậm chân kêu than:

- Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, năm đó ta nên sớm khích lệ bệ hạ để hắn sớm ly khai, hoặc dứt khoát để cho hắn vào Thư viện...

- Dùng năng lực của Phu Tử, dùng ngộ tính của Tiểu Thụ, chắc hẳn hiện nay Đại Đường đã nhiều hơn một gã cường giả siêu cấp, thậm chí có thể cùng tên biến thái ở Nam Tấn tranh tài một phen, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, đáng tiếc đã qua vài chục năm rồi!

...
...

Ngõ hẻm bên ngoài Tây Y Cục, Ninh Khuyết ngồi trên xe ngựa kiên cường nhìn chăm chăm vào phía xa mấy con thú nơi mái hiên giống như sắp sống lại, sắc mặt hắn ngày càng tái nhợt, tim đập ngày càng nhanh, đột nhiên mọi cảm giác của hắn đều biến mất.

...
...

Trước cửa Chu Tước hoàng cung.

Nam tử trung niên quay đầu nhìn về mái hiên mấy con thạch thú bên trên phía chánh điện, cao giọng cười ha hả, tiếng cười dị thường tiêu sái, khoáng đạt, không có một tia tạp niệm, những con thú nơi mai hiên tựa như hiểu được ý tứ tiếng cười mà một lần nữa trở nên an tĩnh.

Cười tiêu sái mà bước, một bộ thanh sam bông bành đi ra khỏi cửa chính hoàng cung.

Sau hôm nay, Trường An không còn vị Lão Triều Xuân Phong Đình nữa.

Thế gian này lại bắt đầu nhiều ra một vị cường giả nhìn cảnh hồ tiến vào cảnh giới Thiên Mệnh.

263. Q.1 - Chương 70: Cáo Biệt Ngõ Quen.

Trở lại ngõ Bốn Bảy, sau khi đẩy cửa tiệm đi vào, Ninh Khuyết từ trong lòng ngực lấy ra khối lệnh bài đen nhánh như gỗ mun rồi tùy tiện ném trên giường, giống như là vứt bỏ một khúc củi mục.

Tang Tang ngồi ở đầu giường đang chuyên tâm may vá áo khoác cũ của nàng, hai bàn chân nhỏ sợ lạnh rúc trong ổ chăn, nàng khẽ liếc mắt nhìn cái lệnh bài, tò mò cầm lên, quay về phía ánh sáng mặt trời xuyên qua nóc nhà, híp mắt nhìn kĩ cả nửa buổi, hỏi: “Thiếu gia, đây là cái gì?”

- Lệnh bài đại nội thị vệ ...Ám thị vệ, loại thị vệ không được hoạt động quang minh chính đại. - Ninh Khuyết ngồi vào bên cạnh bàn, nhắc bình nước đổ thẳng vào miệng, nhớ đến ngày hôm nay vào cung ngay cả ngụm nước trà cũng không được uống, không khỏi có chút buồn bực.

Biết được Ninh Khuyết làm quan, sau một đêm lại có thể ôm được cái bắp đùi thô nhất thiên hạ, Tang Tang híp mắt nở nụ cười vui vẻ, tuy nhiên đối với những vấn đề quan trọng như vậy nàng luôn luôn truy hỏi một cách trực tiếp:

- Mỗi tháng có được bao nhiêu bổng lộc?

Ninh Khuyết ngẩn người, để bình trà trong tay xuống, nghĩ lại cuộc nói chuyện lúc trước, do dự nói:

- Chắc hẳn là phải có bốn đến năm mươi lượng bạc?

Tang Tang nhíu mày, khuôn mặt nhỏ ngăm đen tràn đầy bất mãn, nói: "Không nhiều như trong suy nghĩ."

Ninh Khuyết lắc đầu cười, nói: "Ta hiện tại có hai ngàn lượng bạc bên người, sau này làm việc lời nói cũng có trọng lượng hơn chút ít."

Tang Tang nghe được những lời này, vẻ bất mãn trên mặt tự nhiên biến mất, cười hì hì nhìn hấn vẫy vẫy tay nhỏ, nói:

- Thiếu gia, lúc này khi người đi rồi, bên kia liền lặng lẽ đem bạc tới.

Ninh Khuyết có chút nghi hoặc khó hiểu, đi thẳng tới bên giường ngay cạnh tiểu thị nữ, tò mò hỏi: "Để ở chỗ nào?"

Tang Tang ra vẻ thần bí, hai mắt nhìn ra ngoài cảnh giác, để kim chỉ trong tay xuống, dùng hai bàn tay nhỏ nắm hai bên hông chần đệm, có chút khấn trương kéo lên một cái khe, khẽ nâng cằm ý bảo hấn nhìn vào bên trong.

Ninh Khuyết khẽ chau mày, có chút không tin nhìn về phía chần đệm, chỉ thấy bên cạnh hai chân của Tang Tang đúng là chỉ chút bạc, cho dù bị đệm dày che khuất, chỉ có sáng mờ mờ, nhưng cũng có thể khiến người ta hoa cả mắt.

Hấn hơi há mồm, mạnh mẽ đè xuống trong lòng kích động, bộ dáng trấn định giáo huấn nói:

- Đã nói qua... khụ khụ... Phải có phong phạm một chút chứ, mới chỉ có hai ngàn lượng bạc mà nhìn xem người đã hưng phấn, khấn trương thành cái bộ dạng gì kia... Thảo nào ta cảm thấy kì quái, rõ ràng là ban ngày người lại đóng ổ ở trên giường làm cái gì, thì ra là lo lắng những thứ này, chẳng lẽ người không cảm thấy bị cần sao?

Tang tang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhẩn nhìn hấn, rất kiên định nghiêm túc lắc đầu, tỏ vẻ bạc mà có nhiều hơn thế nữa cũng không cần gì cả.

Ninh Khuyết lại ho khan hai tiếng, yêu chiều vuốt vuốt đầu tiểu thị nữ, nói:

- Hai ngàn lượng bạc còn có thể dùng chần mà che lại, tương lai thiếu gia nhà người kiếm được tám ngàn, vạn lượng, đến lúc đó người làm thế nào?"

...

...

Trường An, trời xuân rất đẹp, từng hồi từng hồi mưa xuân chợt đến khiến những cây cối xung quanh đâm chồi nảy lộc nhanh chóng, cho dù người đứng ở bên trong nhà, hay là đứng ở trong đình, đều có thể tha hồ ngắm nhìn màu sắc của sự sống, ngõ Bốn Bảy phía đông thành phảng phất cũng tràn ngập sắc xuân ghé qua, náo nhiệt dần hiện ra.

Sau sự kiện Xuân Phong đình, Hộ Bộ Thượng Thư bị giáng chức, Thanh Vận ti cũng dần dần bị thanh trừ không còn, việc tranh giành địa bàn cũng tự nhiên được giải quyết xong, gây ồn ào cả một vài tháng, phía bên kia tường ti khổ Thanh Vận lặng ngắt như một tòa đại mộ. Ngự Long bang tuy bị bức bách ra ánh sáng, cũng không quên tiện tay thanh tẩy cả thành trong một đêm, đến tận giờ phút này cũng chẳng có ai dám động tay chân đối với Triều Tiểu Thụ, thậm chí cũng không dám liếc một cái.

Vốn là khu vực đặc địa, thuận lợi cho việc buôn bán, hiện tại cũng đã không còn chịu sự uy hiếp của quan phủ lẫn thế lực ngầm, những cánh cửa đóng chặt của những cửa tiệm lại một lần nữa được mở ra, vô luận

là ông chủ mới tiếp quản, hay là ông chủ cũ cơ hội, đều xắn tay áo chuẩn bị làm ăn lớn trong những ngày xuân này.

Buôn bán tức là nhân nghiệp, nói cụ thể thì chính là làm giàu từ con người, ngày xưa ngô Bốn Bảy ngay cả một cửa hàng mở cửa cũng thấy được trong đó sự vất vả, suy bại, làm ăn thất bát, cho nên chẳng ai muốn tới, ấy vậy mà hôm nay toàn bộ những cửa hàng ven đường đồng loạt mở cửa, dưới tán cây xuân, cả một khoảng náo nhiệt, dòng người tự nhiên lại tụ họp lại đây.

So coi cửa hiệu kể bên, sinh ý Lão Bút Trai vẫn không được xem là tốt, nhưng so với cái ngày khai trương lặng ngắt như tờ lúc trước, tình hình đã tốt lên rất nhiều rồi, Tang Tang mỗi ngày đều bận tới tấp mắt mũi, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng càng ngày càng nhiều, nhưng lại kiên trì không chịu để cho thiếu gia giúp đỡ.

Còn Ninh Khuyết nội tâm đúng là vẫn còn chút tính khí thiếu niên thư sinh, nhìn náo nhiệt trước mắt, nghĩ tới trước đây vắng ngắt, càng khiến hắn nhìn những khách nhân đang mua thư họa này càng không thuận mắt, hiện tại trong tay có hơn hai ngàn lượng bạc, cũng không quan tâm đến việc thu nhập từ Lão Bút Trai được bao nhiêu, vì vậy hắn dứt khoát đem giá thư cuốn nâng cao hẳn lên. Trong ý nghĩ của hắn, nếu ta đây hiện tại không thiếu tiền, các người lại muốn đến tận cửa mà mua, tự nhiên cần phải tốn thêm chút bạc, như thế mới cảm thấy không có lỗi với bản thân, mới có thể xả hết sự tức khí hôm trước.

Tuy nhiên sự tình phát triển ra ngoài ý muốn của hắn, nghĩ xem, giá tiền thi họa trong Lão Bút Trai được đẩy lên liên tục, cuối cùng là gấp năm lần lúc khai trương, lại không nghĩ rằng khách nhân đến mua càng ngày càng nhiều, tuy nói danh tiếng Lão Bút Trai trong thành là chưa lớn, nhưng tại mỗi ngõ ngách nơi Đông thành đã được xem như là nổi tiếng.

- Hóa ra cần phải làm như vậy a?

Ninh Khuyết đang cầm bình trà nhỏ, tựa cửa đánh giá những khách nhân bên trong cửa hàng, thích ý uống hai ngụm trà, nghe âm thanh cái vĩa của cửa hàng bán đồ cổ giả vừa mới khai trương kể bên, cảm giác được cuộc sống quả thật con mẹ nó thật là đẹp.

Đám lão bản của những cửa hàng trên đường cũng không biết, ngô Bốn Bảy được hồi sinh, và bọn họ có thể có được sinh ý dồi dào như vậy là có liên quan đến vị tiểu lão bản kia, bọn họ không biết nếu không phải Ninh Khuyết trợ giúp Triều Tiểu Thụ trong đêm mưa xuân đó đại sát tứ phương thì con phố này sợ cũng chỉ lặng ngắt như lúc đầu, hôm nay trong mắt bọn họ thiếu niên Lão Bút Trai nhất định chỉ là một tên không biết làm ra tiền, chỉ biết nô dịch thị nữ, là một tên phế vật mà thôi.

Công việc làm ăn tốt, bạc kiếm cũng được nhiều, mọi người đương nhiên có thể vui mừng, nhưng lại sinh ra một vài vấn đề mới, ẩm no sinh tật, việc làm ăn thuận lợi được bốn năm ngày, lão chủ cửa hàng bán đồ cổ dỏm kia liền có ý định nạp thiếp, hôm nay âm thanh cãi nhau kịch liệt đó là do lão với bà vợ cả của lão vì chuyện này mà làm ầm lên.

- Với cái bộ dáng này lão lại dám vác mặt đi nạp thiếp à?

- Tại sao không được?

- Lão nương ta nói không được tức là không được, lão mà chọc ta điên, ta sẽ đi báo quan phủ Trường An!

- Chuyện này ngay cả hoàng hậu nương nương đều quản không được! Phủ Trường An lại có tư cách gì quản được! Tiểu tử Ninh Khuyết kia đều có cả tiểu thị nữ, bà thì mỗi ngày muốn đuổi ta xuống giường, lão gia ta muốn có người sưởi ấm chân, tại làm sao lại không được?

- Người nghĩ rằng ta sẽ sưởi ấm chân cho người? Không có cơ hội đâu! Trừ khi tiểu tử Ninh Khuyết kia làm hoàng đế!"

- Hắn có mang họ Lý đâu! Làm hoàng đế quái gì được!

- Nguyệt Luân quốc, Nam Tấn, Đại Hà, chỉ cần thiên hạ này có, làm hoàng đế nước nào cũng được!

Ninh Khuyết ôm bình trà thoải mái uống một ngụm, say sưa nghe cuộc đấu khẩu phía góc tường, âm thầm than thở dân chúng Đại Đường ta quả nhiên bực hãn, vợ chồng cãi nhau mà cũng dám nhắc tới hoàng đế

như vậy, đột nhiên vẻ mặt hắn cứng đờ, suy nghĩ cẩn thận lại, chuyện này tự nhiên lại dính tới hắn, không khỏi có chút phát hỏa.

Lúc này cửa hàng khách nhân cũng đã vắng, Tang Tang đang thu những thứ bài biện trên bàn, hắn nổi giận ùng ùng đi vào, hét lên:

- Còn chưa hết ngày, hai vợ chồng cãi nhau tự nhiên lại kéo thiếu gia ta vào, còn dám tự nghị luận việc triều chính, làm như một gã thị vệ đại nhân như ta đã chết chắc? Ta ngày mai sẽ vào cung vạch tội bọn họ, trảm cả nhà bọn họ!

Lời này cũng không sai, trên người hắn có lệnh bài Âm thị vệ, vốn thay mặt triều đình nghe ngóng ý kiến và thái độ nhân dân trong dân gian, phổ xá có người bàn luận về ngôi vị hoàng đế, đương nhiên có thể báo cáo cho cấp trên, dù luật pháp Đại Đường mặc dù hà khắc, nhưng mà nói về việc trị dân cũng cực kì khoan dung, như hai vợ chồng cãi nhau bực này, đừng nói là thị vệ, mà có đem tới trước mặt hoàng thượng thì cũng chỉ biết cười xòa.

Trái lại Tang Tang lại bởi vì những lời này mà nghĩ đến những lo lắng mấy hôm nay, nhú mày nói:

- Thiếu gia, khi còn bé người có nói với ta, làm gián điệp sẽ chết rất thảm, người hiện tại là Âm thị vệ đại nhân, có phiền phức hay không?"

Ninh Khuyết để xuống bình trà, lắc đầu nói:

- Tuy nói là không được lộ ra ngoài ánh sáng, bất quá bản thân ta cũng chỉ là một tiểu nhân vật, ai sẽ chú ý tới thân phận của ta, còn nếu như ngày sau có phiền toái, chẳng lẽ ta không biết tránh?

Dừng lại một chút, hắn nhìn Tang Tang nhẹ giọng giải thích:

- Ta tiếp nhận loại thân phận này, còn có một nguyên nhân, ngày sau muốn thám dò những chuyện kia, giết những người đó, có cái thân phận thị vệ đại nội dù sao cũng có chút lợi thế.

Tang Tang vốn là một tiểu thị nữ lười suy nghĩ, nghe hắn giải thích có lý nên không hề suy nghĩ nữa, nói:

- Bao dù, bao đao và áo khoác ngoài đều xong rồi, thiếu gia khi nào giết người thứ hai?

- Đao ra sao? Không cần mài nữa à? - Ninh Khuyết hỏi.

Tang Tang nghiêm túc trả lời:

- Coi như là giết heo, giết hơn mười con thì đao khảm định sẽ có vấn đề, đương nhiên cần phải mài.

Cái chuyện chủ tớ đối thoại với nhau như thế này luôn luôn tỏ ra kỳ cục như vậy, không phải là bọn họ thì chắc chắn sẽ xuất hiện bất đồng khi trao đổi, nhất là ánh mắt hai người luôn tỏ ra bình tĩnh đến cực điểm, nếu để cho người ngoài nghe thấy, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến bọn họ đang nói về đêm mưa xuân máu tanh nọ, đi giết người khiến đao hồng phải đi mài để giết người tiếp.

Đang lúc này, phía đầu ngõ Bốn bảy truyền đến một hồi âm thanh nói chuyện lớn, có đám người đang hướng phía kia đi tới, Ninh Khuyết tò mò đi tới trước cửa, hướng phía bên đó nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi đổi.

Chỉ thấy một đám người quần áo xanh, giày xanh, bảo vệ xung quanh một nam tử trung niên tiêu sái mặc áo xanh, đang chấp tay cùng mấy lão bản cửa hàng nói chuyện, trên mặt mang theo nét mỉm cười ôn hòa, thỉnh thoảng lại chấp tay nói cười, đại ý là nói ta đi đến đây mong các vị lão bản yên tâm kinh doanh, nếu có việc gì thì sẽ giao cho thuộc hạ tận lực đi làm.

Theo động tác của trung niên nam tử, mấy vị hán tử vốn trầm mặc ở phía sau chấp tay thi lễ.

Người đàn ông trung niên tại mỗi cửa hàng đều dừng lại chốc lát nói mấy câu, đám thuộc hạ xung quanh cũng theo hắn thông thả đi lại, từ từ hướng về phía đầu đường này.

Đầu phố này có gian hàng bán chữ tên là Lão Bút Trai.

264. Q.1 - Chương 71: Thư Viện.

Lão Triều Xuân Phong đành không biết trong tay có bao nhiêu sản nghiệp như ở ngõ Bốn Bảy, ngày xưa hắn gặp gỡ không biết bao nhiêu kiêu hùng lẫn quan to, tính ra nếu như phải rời khỏi thành Trường An thì người mà nhân vật ấy đến chào ắt không phải là lão bản của cái cửa hàng trong ngõ Bốn Bảy. Nhưng hôm nay, trước khi rời đi hắn lại cố ý tới ngõ Bốn Bảy, ôn tồn chào từ biệt vị lão bản của cửa hàng này, ở trong mắt các quý nhân quyền cao chức trọng của đế quốc thì đại khái sẽ cho rằng việc người đàn ông trung niên này tới ngõ phố của Xuân Phong đành chính là để cảnh cáo rằng, sau khi ta đi rồi các người cũng chớ có đến mà làm xằng.

Chỉ có Ninh Khuyết hiểu rằng đó tuyệt đối không phải là lý do thực sự của việc hắn đi tới đây, hắn muốn tới đây để tự mình từ biệt người bạn đã từng kề vai chiến đấu trong đêm mưa xuân, cùng hắn ăn bát mì trứng tươi kia, chỉ vì Ninh Khuyết muốn che giấu thân phận thị vệ trong cung của mình, nên người đàn ông ấy mới đến cửa hàng của hắn để chào một tiếng, hồng tránh làm cho những kẻ hữu tâm trong thành Trường An chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Nghĩ như vậy, mặc dù Ninh Khuyết luôn tự nhận mình tính tình lạnh lùng nhưng cũng không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp, nhìn người đàn ông trung niên mặc áo mỏng đang mỉm cười đứng giữa dòng người càng lúc càng gần mình, hắn lại thoáng cảm thấy không biết nên làm sao.

Đi tới cửa Lão Bút Trai, Triều Tiểu Thụ liền nhìn thiếu niên và tiểu thị nữ bên trong nhà, mỉm cười chấp tay thi lễ nói: “Ninh lão bản, xin chào.”

Ninh Khuyết nhìn cái cửa đồ xiêu vẹo, bên ngoài lại đứng không biết bao nhiêu người chỉ trở bàn tán rất náo nhiệt, cười chua chát, hắn cũng học theo hắn làm bộ nghiêm trang chấp tay đáp lễ, ôn tồn nói: “Chào Triều nhị ca.”

Ba chữ Triều nhị ca là hắn nghe được từ chỗ Phó thống lĩnh Sùng Sơn, vốn cho rằng cách xưng hô này vừa thân thiết lại tôn kính, rất phù hợp, nhưng không ngờ lại khiến cho Triều Tiểu Thụ thấy nao nao trong dạ, sau đó lộ ra một tiếng cười khó nén, mấy hán tử khí thế bức người đi sau lưng Triều Tiểu Thụ chỉ biết lắc đầu liên tục, ánh mắt nhìn Ninh Khuyết không khỏi có mấy phần vui vẻ, người trong thành Trường An gọi hắn là lão Triều Xuân Phong đành, huynh đệ trong Ngự Long bang thì gọi hắn là Bang chủ hoặc Đại ca, người biết cách xưng hô Triều nhị ca thì cực kì hiếm, Ninh Khuyết vô tình lại để lộ ra.

- Ta phải rời khỏi thành Trường An ngay bây giờ nên mang các huynh đệ trong bang đến cho lão bản biết mặt, Ninh lão bản nếu sau này có việc cần thì cứ đến tìm bọn họ. Đương nhiên ta tin Ninh lão bản chỉ cần chuyên tâm kinh doanh thì chẳng mấy chốc mà phát lên mây nhanh chóng, rồng lượn mây xanh, đến lúc đó xin chớ quên giúp đỡ mấy vị huynh đệ này của ta chút ít nhé.

Triều Tiểu Thụ mỉm cười nhìn hắn nói, tay phải chỉ sang mấy hán tử khí thế bức người ở phía sau, nói:

- Tế Tứ thì người đã gặp rồi, còn đây là Thường Tam Lưu Ngũ, Phí Lục và Trần Thất, đều là những huynh đệ ta tin tưởng.

Cái gọi là chuyên tâm kinh doanh chắc chắn phát lên tận mây ấy, Triều Tiểu Thụ cũng đã nói ở những cửa hàng khác, nhưng nói với Ninh Khuyết như vậy nhất định còn có ẩn ý khác, Ninh Khuyết dĩ nhiên hiểu, những nam nhân nơi cửa Lão Bút Trai cũng hiểu, Thường Tam Lưu Ngũ liếc nhìn nhau một cái, nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt người kia, sau đó bước một bước về phía trước, trầm mặc hành lễ với Ninh Khuyết.

Bọn họ biết chuyện gì đã xảy ra dưới mưa xuân đêm ấy, cho nên vốn rất có cảm tình với Ninh Khuyết dù chưa từng gặp mặt này, đồng thời họ cũng biết Triều Tiểu Thụ đánh giá thiếu niên này rất cao, chỉ có điều không ai nghĩ là lại đánh giá cao đến thế, thậm chí trong lời nói còn loáng thoáng vẻ trịnh trọng muốn giao phó nữa.

Thường Tư Uy nhìn Ninh Khuyết ôn hòa nói:

- Ninh lão bản, nếu sau này có việc không ổn, chắc có khi lại phải tới quấy rầy ngài rồi.

Sau cái lần nói chuyện trong cung đêm ấy, bây giờ Ninh Khuyết đã hiểu rõ những nam tử trước mặt đều là những thị vệ ngầm của hoàng đế Đại Đường được phái xuống ẩn thân trong dân gian, bây giờ nếu lộ thân

phận ra, có khi chỉ dăm bữa nữa là có thể tiến cung nhậm chức, hẳn dĩ nhiên sẽ không chậm trễ, chỉ là nghe những lời này lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Thường Tam lạnh lùng, Tề Tứ ngoan độc, Lưu Ngũ cố chấp, Phí Lục hung dữ, Trần Thất âm hiểm, đây là đánh giá về mấy vị đại tướng đang giúp Ngự Long bang ổn định phố phường trong thành Trường An này, chỉ là lúc này nhìn thần thái ôn hòa của Thường Tư Uy, Ninh Khuyết không có cách nào tìm ra mối liên hệ giữa hắn và chữ “lạnh lùng” cả, càng không ngờ được sâu trong lòng nam tử này đã đưa mình vào tính toán.

Nếu muốn che tai mắt người đời thì Triệu Tiểu Thụ tự nhiên không thể đứng nói chuyện phiếm ở Lão Bút Trai quá lâu, sẽ gây chú ý, cho nên sau mấy câu hàn huyên không mặn không nhạt, Triệu Tiểu Thụ mỉm cười nhìn Ninh Khuyết nói hai chữ:

- Đi né.

Lại một trận mưa xuân rả rả rích rích, nhỏ và rất dịu, đa số người đi đường đều mang nón che, Ninh Khuyết yên lặng đứng ở đầu ngõ Bốn Bảy, nhìn bóng người càng lúc càng xa kia, nhìn bóng lưng vẫn tiêu sái như trước của người đàn ông trung niên bận áo mỏng ấy, đột nhiên trong lòng lại dâng lên một chút cảm giác tiếc nuối.

- Chuyện kết huynh đệ này dĩ nhiên là cần phải có thời gian để chứng minh, người nói muốn làm huynh đệ thì ta đồng ý làm huynh đệ người liền, như vậy chẳng phải ta kém thế quá sao? Ta vốn định qua mấy năm nữa nếu như ta đã không tồi thì làm huynh đệ với người cũng không sao, nhưng người cứ phải dít quay đi như vậy thật khiến cho ta có chút mất mặt rồi.

Ninh Khuyết lắc đầu, thở dài một tiếng, quay đầu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tang Tang đi về giữa phố, những cành đào trên phố hoa đang nở rộ, chẳng biết lúc nào đã bị mưa xuân cuốn mất mấy mảng, đôi cánh hoa thưa thớt rời cành nhẹ nhàng rơi trên nền đá lát.

Chỗ đá lát nơi cửa thành hoa đào rụng xuống, mặc kệ những quán rượu khác, Triệu Tiểu Thụ và những huynh đệ vào sinh ra tử cùng mình nhiều năm lấy hoa đào thành Trường An làm thức nhắm, cùng sáng khoái uống một chén rượu rồi cáo biệt.

...

...

Mưa xuân từng cơn trải xuống, người vừa gặp vừa quen phút chốc thành sinh ly tử biệt, thiếu niên cùng tiểu thị nữ của hắn mới đến ở kinh đô của Đế quốc này mới đó đã tròn một tháng, sau đó rốt cuộc cũng tới ngày quan trọng nhất kia, nếu như không tính tới cái sự kiện thời điểm sống chết ấy.

Hôm nay Thư viện khai giảng, quả đúng như vậy, Thư viện thật sự khai giảng, bởi là ngày đầu tiên Thư viện khai giảng nên đồng thời cũng tổ chức kỳ thi vào trường, nếu ai có thể vượt qua cuộc khảo hạch nhập trường này thì lập tức sẽ trở thành một học sinh danh giá của Thư viện thành Trường An, mà cho dù không thể vượt qua được kỳ thi vào trường ấy thì ít nhất bọn họ cũng đã từng được nhìn thấy nghi thức khai giảng trang nghiêm ra sao, thấy được khung cảnh chân thật của Thư viện, chắc chắn sau này đó sẽ trở thành một đoạn hồi ức khó quên trong cuộc đời, cũng coi như là an ủi.

Sáng sớm canh năm, Ninh Khuyết và Tang Tang đã dậy khỏi giường, bắt đầu rửa mặt chải đầu sửa soạn dùng điểm tâm. Đối với đế quốc Đại Đường, thậm chí với toàn thiên hạ mà nói thì việc Thư viện khai giảng là một sự kiện vô cùng trọng đại, còn riêng dân chúng thành Trường An thì đã trông ngóng sự kiện này từ nhiều ngày nay, những người bán hàng rong đã bắt đầu mở hàng từ sớm nên chủ tớ hai người rất may mắn được ăn một chén canh ngon.

Ninh Khuyết không ngừng ngáp dài, ánh mắt có vẻ lơ đãng, rõ ràng là đêm qua ngủ không được ngon giấc, quang mắt của Tang Tang lại càng thâm và sâu hơn, nhìn bộ dạng còn căng thẳng hơn thiếu gia nhà nàng mấy phần.

Lẽ bộ có xe ngựa đưa đón thí sinh nhưng vì Ninh Khuyết muốn mang Tang Tang đi cùng nên phải thuê một cỗ xe riêng để đi tới, gã đánh xe dĩ nhiên biết thân phận của vị khách này nên không dám chậm trễ, nữa

đêm đã đỗ xe đầu ngõ chờ đợi, vì thế chủ tớ hai người bọn họ vừa ra khỏi Lão Bút Trai liền lập tức khởi hành về phía nam.

Lúc ở Đông thành thì bình thường, nhưng khi xe ngựa vừa vào Nam thành thì một bước cũng khó tiến, lúc này đang là bình minh, trên phố Chu Tước còn đôi chút âm u, mấy trăm cỗ xe ngựa chen chúc nhau chắn cả con phố, trên trời mưa bụi bay bay, không thể đếm hết trên nền đá ướt sũng ấy có bao nhiêu bánh xe đang chuyển động, có bao nhiêu móng ngựa đang gõ gõ vào nước mưa.

Xe ngựa Lễ bộ đưa đón thí sinh được ưu tiên đi trước, xe ngựa đưa đón thí sinh thì vào trường dưới sự chỉ huy của quân lính canh cửa thành chặt vật mở một lối nhỏ xếp thành hàng dài dọc về phía cổng Chu Tước, hôm nay thí sinh thì vào Thư viện thành Trường An mới là nhân vật quan trọng nhất, xe ngựa của quan viên đến tham dự khai giảng hay thậm chí là ngay cả xe của vương tôn quý tộc hoàng thân quốc thích cũng đều phải nép sang bên cạnh nhường đường, còn riêng các thư sinh nhà giàu có muốn mua vé vào cửa xem khảo thí thì khởi nói, lập tức bị đuổi đến cuối hàng không chút khách khí.

Thí sinh còn quan trọng hơn quan viên, hơn cả đám thương nhân nộp nhiều thuế cho đế quốc, điều này nhìn qua thật có chút ngoài tưởng tượng, nhưng đúng là sự thực, hơn nữa nhìn những cỗ xe ngựa lộng lẫy đắt tiền này cùng sắc mặt như thường của đám tùy tùng hộ vệ, có thể thấy nhiều năm nay lúc Thư viện khai giảng thì đều như vậy cả.

Ninh Khuyết cùng Tang Tang ngồi ở trong xe, chốc chốc lại vén rèm cửa sổ xe lên để quan sát tình hình xung quanh, tâm tình có chút căng thẳng dần bình tĩnh trở lại, cuối cùng xe ngựa cũng chạy ra khỏi cửa Nam thành Trường An, theo đường lớn thênh thang tiến về phía Nam, nhìn lên núi cao ẩn hiện trong mây mà xuất phát, hẳn thậm chí còn có tâm tình thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Mưa xuân vẫn rả rích rơi xuống nhưng những chỗ núi cao giữa bình nguyên men theo sông lại không hề bị ảnh hưởng, khoảng trời trên núi rất trong xanh, mây trên núi nhận ánh sáng mặt trời mới lên, phản xạ vào vách, chiếu xuống thế gian từng mảnh ánh sáng lung linh, ấm áp vô cùng.

Đi xe trong mưa phùn, nhìn về ngọn núi rực rỡ ánh mặt trời phía trước, trong lòng Ninh Khuyết chợt trở nên cực kỳ yên lặng, không hiểu vì sao hẳn cảm thấy nơi đó có một thứ rất cuốn hút mình, có thứ vị nào đó mà mình rất thích.

Phía nam thành Trường An, dưới chân núi lớn, chính là Thư viện.

Chính là Thư viện trải qua ngàn năm mưa gió, trước sau vẫn chẳng có tên, lịch sử của nó còn lâu đời hơn cả đế quốc Đại Đường, không biết từ nơi này đã bồi dưỡng bao nhiêu danh thần, các bậc cao nhân cho Đại Đường lẫn thiên hạ, tuy nó không thần bí nhưng địa vị nó gần như là thần vậy.

Cũng chính là nơi mà Ninh Khuyết trăm khổ vạn sở nhất định phải đi vào bằng được.

...

...

Núi lớn không tên đột nhiên nhô lên khỏi bình nguyên cùng con sông uốn lượn rồi xông thẳng vào mây trời.

Thư viện vô danh, lặng lẽ tồn tại giữa thời đại hỗn loạn đen tối ấy, sừng sững muôn đời.

Hơn mười cỗ xe ngựa lần lượt chạy về phía chân núi, tiếng nói chuyện ríu ran trong những buồng xe cũng ngừng lại, những học sinh đến đây vẫn chưa cảm nhận được bất kỳ một chút khí thế áp bức nào, chỉ vì trong lòng tôn kính mà nhất định phải im lặng.

Bên cửa sổ xe ngựa, Ninh Khuyết và Tang Tang cùng nhìn bức tiên cảnh nhân gian này,

Tang Tang ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng nhìn thiếu gia của mình, nói:

- Thiếu gia, mấy bộ đề thi vào trường...ngài đã làm xong hết thật chứ?

Ninh Khuyết trầm mặc một lúc lâu, mãi sau mới nghẹn ngào nói một câu:

- Cầu may đi! Trẻ con như ngươi có biết thế nào gọi là cầu may không?

...

265. Q.1 - Chương 72: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cây Đào! (thượng)

Tới gần Thư Viện, bước vào trong Thảo Điện hẳn mới phát hiện thì ra những đóa hoa trắng nõn kia vốn không phải cùng một loại, nổi bật nhất là hoa hạnh nhưng nhiều nhất lại là hoa đào. Những cánh hoa đào dịu dàng e ấp tựa như ngại ngùng nép phía sau hoa hạnh, len lén ngược nhìn những kẻ tới quây rầy, thoáng xấu hổ lẫn sợ sệt.

Tang Tang ngẩng đầu, vịn vai Ninh Khuyết rồi tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ. Thư Viện càng lúc càng gần, nhìn đến ngọn núi cao ẩn trong màn sương trắng phía sau Thư Viện, nàng chợt nhận ra mình cũng không có cảm giác gì là không thoải mái, đôi mắt nheo nheo lại cũng giãn ra cười, thấy rất vui vẻ.

Theo chỉ dẫn của các quan viên Lễ bộ và giáo thụ Thư Viện, các thí sinh tham dự khảo thí lần lượt xuống xe ngựa rồi tập trung thành đội ngũ trên một khoảng đất rộng rãi trước bức bình phong bằng đá, sau đó tiến về phía hành lang hai bên để nghỉ ngơi.

Các thí sinh tham dự khảo thí đến từ nhiều nơi khác nhau, đa phần đều là người được giáo thụ Thư Viện tuyển ra từ các trường khắp mọi vùng của Đại Đường, số còn lại là từ sự tiến cử của các bộ nha, trong đó Quân bộ tiến cử hơn bảy mươi người. Người thì quả thực đông, nhưng bao nhiêu thí sinh ngồi ở hai bên hành lang trú mưa như vậy lại không cảm thấy chật chội chen chúc, còn có thể tìm thấy vài chỗ rộng rãi.

Phía trước bức bình phong là phần kiến trúc chủ yếu của Thư Viện, hầu hết đều ẩn ẩn hiện hiện trong màn hoa nhạt sương mờ, cũng bởi vì kiến trúc nơi này cực kỳ hùng vĩ nên hai dãy hành lang giống như đôi cánh phượng hoàng kia lại không hề gây cảm giác choáng ngợp mà còn gợi nên một thứ cảm giác rất sáng khoái dễ chịu, khó có thể diễn tả bằng lời, cực kỳ thư thái.

Điều chính yếu mà Ninh Khuyết quan tâm lúc này không phải là kiến trúc Thư Viện, nếu như hắn có thể vào được Thư Viện thì sau này tha hồ dùng đôi chân để kiểm chứng sự rộng lớn, dùng đôi mắt để ngắm nhìn vẻ đẹp nơi đây, còn bây giờ thứ hắn quan tâm nhất chính là việc số lượng thí sinh đứng ngồi ở hai dãy hành lang ước chừng không dưới năm trăm, trong khi Thư Viện chỉ tuyển có hai trăm, hai chọi năm vốn chẳng phải dễ dàng gì, cho nên trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng.

Đám thí sinh ngồi trong hành lang ai nấy đều tĩnh tâm, không nói cười đùa giỡn, cũng chẳng lấy mấy cuốn sách ôn thi trong ngực ra đọc lại lần sau cùng, ai nấy đều là thanh niên xuất sắc bậc nhất của Đại Đường, thậm chí là của cả thiên hạ. Điều này không ai phủ nhận, mặc dù trong đó cũng có cả những vị giáo úy đã ngoài ba mươi, gương mặt mang theo vẻ phong sương khổ cực nơi biên ải, còn có những đứa trẻ thần đồng mới mười bốn, mười lăm tuổi được các giáo thụ mang về Trường An từ những trường làng xa xôi, gương mặt còn mang đầy vẻ ngây thơ đang bất mãn nhìn xung quanh, nhưng dù sao thì họ vẫn có thể tính là thanh niên, không một ai muốn biểu lộ sự thiếu tự tin của mình lúc này cả.

Lòng tin của Ninh Khuyết dường như vẫn chưa đủ, bàn tay hắn run lên nhẹ nhẹ, mấy lần định hỏi Tang Tang về những bài thi đặng trong bao nhưng rồi cũng kiềm chế lại được, ngay lúc hắn hạ quyết tâm “cùi không sợ lở”, dù được hay không cũng phải đem hết hiểu biết ra thi thố một phen thì bỗng nhiên quanh bức bình phong vang lên mấy âm thanh rất trang nghiêm.

Vũ Lâm quân đã đến, “nghị trượng” đã đến, quan viên các bộ cũng đã đến, những kẻ làm tiền mua chỗ xem náo nhiệt cũng có mặt, thị vệ cung đình đã đến, thân vương điện hạ cũng đến, hoàng hậu nương nương cũng đã đến, hoàng thượng cũng đã giá lâm, vì thế các thí sinh ngồi ở hành lang bắt đầu đứng dậy, nơi lưng áo đã bắt đầu có mùi chua vì ngồi lâu, tất cả chấp tay hành lễ, cùng hô vang “vạn tuế”, thời gian chuẩn bị tới đây coi như kết thúc. Ninh Khuyết đang lẩm nhẩm trong dạ thì bỗng thấy một thiếu nữ xinh đẹp diễm lệ, xiêm y lộng lẫy, khí chất an hòa từ sau bình phong đi tới, nếu không phải công chúa điện hạ thì còn có thể là ai được nữa?

Tứ công chúa Đại Đường Lý Ngưng chậm rãi đi qua bức bình phong bằng đá dưới sự hộ tống của đám cung nữ, ma ma, thái giám, đi qua những ánh mắt ái mộ nhiệt tình của đám thanh niên chưa vợ, đi qua những ánh mắt có chút kính sợ khó yên của những vị đại thần đang nhỏ giọng đàm luận, theo dãy hành lang uốn lượn đi thẳng vào sảnh chính của Thư Viện. Nàng vừa đến bờ đá liền hành lễ với hoàng thượng và hoàng hậu rồi im lặng đứng bên cạnh hoàng đế.

Không giống như tướng tượng của những quốc gia thù địch khác, cũng không giống như tướng tượng hoang đường của Ninh Khuyết, trong nội bộ đế quốc Đại Đường không hề có chuyện đối đầu giữa Thư Viện và hoàng quyền, chỉ có một số ít người mới biết được rằng đương kim thiên tử Đại Đường lúc còn trẻ đã từng học tập hai năm tại Thư Viện, sau khi lên ngôi, cho dù là sự kiện lớn hay nhỏ nào của Thư Viện thì hoàng thượng đều đến tham dự, thậm chí vào mùa đông có khi hoàng thượng còn ở cả tháng trong Thư Viện nữa.

Nếu bảo hoàng quyền Đại Đường thực sự cố kị, hay thậm chí cố áp chế thế lực Thư Viện, như vậy thì triều đình tuyệt đối không có tổ chức ngày khai giảng long trọng đến thế, nhưng hẳn là vị thiên tử kia cũng không bao giờ cho rằng đây là nhà mình.

Chư thần trong triều đều biết tình cảm của hoàng thượng đối với Thư Viện, mỗi lần Thư Viện khai giảng đều là sự kiện quan trọng đối với hoàng thượng, cho nên lúc nhìn thấy tứ công chúa Lý Ngự xuất hiện thì trong lòng không khỏi kinh ngạc, ai nấy cùng nhìn về phía lan can xa xa, nhìn hai nữ tử bên cạnh hoàng thượng, trong lòng trở nên vô cùng phức tạp, tứ công chúa vừa mới trở về từ thảo nguyên chưa đầy một tháng đã thể hiện ra thân phận được sủng ái hết mực của mình, không biết hoàng hậu nương nương đang đứng ở một bên kia lúc này đang nghĩ gì.

Tiếng chuông sau núi đột nhiên vang lên như một tín hiệu triệu tập lần đầu tiên của lễ khai giảng Thư Viện, dưới sự chỉ huy của giáo thụ Thư Viện, mấy trăm thí sinh đứng nơi hành lang nối đuôi nhau đi qua con đường bằng phẳng dưới lan can chính lâu, đi thẳng vào nội viện.

Hoàng đế Đại Đường nhìn những học sinh anh tuấn sáng sủa kia đang nối đuôi nhau đi vào thì không khỏi vuốt vuốt râu, lộ nụ cười rất thỏa mãn.

Nhìn thấy thần tình của phụ thân, tứ công chúa Lý Ngự mỉm cười nói:

- Chúc mừng phụ hoàng, lần này anh tài thiên hạ đều vào tầm ngắm của người cả rồi.

Hoàng thượng nghe vậy thì cười lớn, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Hoàng hậu nương nương cũng không nói gì, chỉ mỉm cười quay sang nhìn phu quân, trong mắt tràn đầy vẻ ái mộ, kính ngưỡng, tay phải mềm mại dịu dàng đặt lên tay hoàng thượng như tỏ ý cổ vũ.

Hoàng thượng nhìn thê tử, nhìn đại thần đứng hai bên, lại nhìn vô số trụ cột quốc gia sau này, không khỏi sinh ra cảm giác thỏa mãn. Đột nhiên cảm thấy hình như bên cạnh thiếu đi một người, lông mày hơi cau lại, hần hỏi một gã đại thần sau lưng:

- Phu Tử...vẫn chưa chịu đến sao?"

Vị đại thần kia nghe xong hoảng sợ dập đầu xuống đất nói:

- Viện trưởng nói, Thư viện khai giảng là để lựa chọn nhân tài cho bộ hạ, cho quốc gia, ông ấy...tốt nhất không nên ra mặt, ông ấy muốn chuẩn bị hành lý, hai ngày nữa sẽ rời khỏi nơi này.

Hoàng thượng nhớ lại việc này, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối, giống như đứa trẻ làm được việc tốt mà lại không được cha mẹ khen ngợi, bèn vỗ nhẹ lan can đá, thở dài nói:

- Suýt nữa thì quên, năm nay Phu Tử về nước sớm hơn trước kia.

Hoàng thượng quay đầu nhìn ngọn núi lớn ẩn hiện trong mây mù sau lưng Thư Viện, trầm mặc một thoáng rồi phát tay.

Trong một cái đình cách ngọn núi lớn này chừng mười dặm có một tăng nhân và một đạo sĩ đang ngồi uống trà đánh cờ, bây giờ mới sáng sớm, chẳng biết bọn họ từ đâu tới mà hăng hái đến vậy.

Vị tăng nhân khoảng ba mươi tuổi, gương mặt tuấn tú hòa nhã, tự nhiên sinh ra cảm giác thoát tục, ánh mắt lướt theo những đường ngang dọc trên bàn cờ, sau đó lại nhìn lên Thư Viện ở trên tòa núi cao phía sau, bỗng nhiên cất giọng nói:

- Nghe nói...Phu Tử rất cao.

Vị đạo sĩ kia bình thường rất trang nghiêm, nhưng hôm nay lại có chút tùy tiện, hần chỉ tay lên không, đáp:

- Phu Tử...đương nhiên rất cao.

- Cao tầm nào?
- Nhân vật nhỏ bé như ta làm sao biết?
- Quốc sư Đại Đường cũng không biết sao?
- Người là ngự đệ Đại Đường, không phải là cũng không biết sao?

266. Q.1 - Chương 73: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cán Đào! (trung)

Lúc này Ninh Khuyết đang nhìn chăm chăm vào một nam nhân, ánh mắt rất chăm chú. Hắn chỉ là một trong mấy trăm thí sinh ở đây, mà nam nhân kia đang đứng phía trước mấy trăm thí sinh này chậm rãi nói chuyện. Bởi có vô số ánh mắt, nóng rực cũng có, kính sợ cũng có, nên Ninh Khuyết không hề lo lắng sẽ bị phát hiện, hắn tiếp tục nhìn chăm chăm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống, muốn nhốt hắn vào trong con người, nhốt sâu trong miền ký ức xa thẳm.

Nam nhân đó người khoác trường bào, ống tay, vạt áo, cổ áo may bằng lụa đỏ, phía trước lại xỏ xuyên những hoa văn màu vàng kim, khuôn mặt y đẹp đẽ, hai hàng lông mày như kiếm, môi mỏng, mũi thẳng, nụ cười thân thiện, lúc cười nơi khóe mắt lại hiện lên vài nét chân chim. Từ thần thái, cách cư xử mà đánh giá thì hắn có lẽ đã ở tuổi bốn mươi, nhưng nhìn vẻ ngoài thì có lẽ chỉ mới hơn ba mươi, tóm lại đây là một tên nam nhân rất có sức quyến rũ.

Người này chính là Lý Phái Ngôn, kẻ nắm quyền lực thứ hai của Đại Đường, thân đệ đệ duy nhất của hoàng đế, thường gọi là thân vương điện hạ. Đây cũng chính là người mười ba năm trước, thừa cơ hội hoàng thượng đi thăm thú vùng đầm lầy rộng lớn liền liên hợp mấy Bộ trọng yếu, cùng đại tướng quân Hạ Hầu liên thủ áp tội danh phản quốc lên người tướng quân Tuyên Uy Lâm Quang Viễn rồi cho bắt vào ngục, hơn nữa còn tịch thu toàn bộ tài sản.

Từ năm Thiên Khải đầu tiên chạy trốn khỏi thành Trường An, cho đến lúc trở về từ Vị Thành, suốt mười ba năm qua, Ninh Khuyết luôn sống trong đau khổ, giãy giụa, thù hận không vì thế mà nhạt bớt, trái lại, trải qua những lần máu tươi nhuộm đầm thanh phác đao, cùng những đau đớn bởi vật lộn cùng sinh tử, càng khiến cho sự áy náy, tự trách trong lòng hắn càng ngày càng nặng.

Ở thành Trường An này có rất nhiều người hắn nhất định phải giết, mà kẻ đầu tiên chính là thân vương Lý Phái Ngôn. Hôm nay tại Thư Viện, lần đầu tiên hắn được tiếp cận với đối tượng mình cần loại bỏ, cho nên hắn cần phải quan sát thật kỹ, đem hình dáng, khuôn mặt phong độ, tiêu sái kia tạc sâu vào trong tiềm thức, nhớ kỹ lấy ánh mắt, nhớ kỹ khóe mắt, nhớ kỹ nếp nhăn nơi mắt, nhớ kỹ hai hàng lông mày, nhớ kỹ cách mở miệng khi nói chuyện...Để rồi tới một lúc nào đó, chính tay hắn sẽ xóa bỏ tất cả.

Thân vương Lý Phái Ngôn mỉm cười nhã nhặn khuyến khích, thanh âm như một làn gió xuân cất lên:

- Chư vị đều là tuấn kiệt trong thiên hạ, hôm nay ắt hẳn bày ra tất cả bản sự đến ứng đối khảo thí, nhưng cũng không nên vì thế mà khấn trương. Vào được Thư Viện càng cần phải cố gắng, đến khi thành tài, Đại Đường ta tự nhiên có vô số vị trí đón chờ các vị đến làm rạng thêm vinh dự của đế quốc.

Ninh Khuyết nhìn theo hắn chăm chăm, trong chớp mắt, hắn nháy mắt một cái, hàng lông mi tựa như những thanh kiếm sắc bén cắt đôi những cơn gió xuân thổi ngang.

Thân vương Lý Phái Ngôn hướng về những thí sinh trong những bộ trang phục ngoại quốc, mở ra hai tay, hắn cao giọng cười cười nói:

- Chư vị tuy không phải người Đường, nhưng Thư Viện Đại Đường từ trước đến nay không vì thế mà không thu nhận. Các vị không cần lo lắng sự công bằng khi khảo thí, hơn nữa, nếu như các vị học tập tại Thư Viện đạt thành tích tốt, Đại Đường ta sẽ vẫn chờ các vị đóng góp sức lực.

Ninh Khuyết nhìn ánh mắt hắn, con ngươi trong mắt tựa như một vầng mặt trời màu đen, tràn ngập sự lạnh lẽo.

Khi chăm chú thì trong người sẽ có cảm giác nóng nực, cừ hận có thể bị cảm giác kính sợ che đậy. Rất dễ dàng lý giải tại sao ánh mắt của đám thí sinh đứng ở bên ngoài Thư Viện đang nghe thân vương điện

hạ phát biểu trước khi bắt đầu khảo thí lại trở nên như vậy, cho nên cũng không có người phát hiện sự bất thường của Ninh Khuyết. Chỉ có Tang Tang ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên nhìn hẩn một cái, sau đó lặng lẽ đưa tay thò vào tay áo của hẩn rồi lặng lẽ cầm lấy bàn tay đang run rẩy kia.

Lúc này có vị thí sinh tới từ Yên quốc đem hết dũng khí tiến lên đối thoại vài câu với vị thân vương Đại Đường, cũng không biết vị thân vương kia nói gì mà các thí sinh vốn đang cực kỳ căng thẳng lại rộ lên tiếng cười. Lý Phái Ngôn nhân đó lại nói thêm một vài chuyện mẩu chuyện vui, mục đích là để cho các thí sinh thư giãn, thả lỏng tâm tình, các thí sinh cũng rất thích thời, cũng không còn giữ bộ dạng nghiêm túc như lúc trước nữa, có người thì chà chà xát xát hai tay, có người thì xoay eo xoay hông, có người nói chuyện phiếm...

- Đại Đường đúng là có một vị hiền vương.

- Thân vương điện hạ nói chuyện thật hiền từ, đúng như lời đồn đãi, thật giống như một làn gió xuân ấm áp khiến lòng người vui vẻ.

- Hiền.

Không phải thí sinh nào cũng ngồi nịnh bợ, vuốt mông ngựa như thế, tuy nhiên nghe những âm thanh như vậy truyền tới tai, Ninh Khuyết không nhịn được mà nhíu mày, nghĩ tới Lý Ngự, tên gọi của tứ công chúa Đại Đường, hẩn thì thầm nói một cách giễu cợt:

- Có người hiền thế sao?

- Có, cháo loãng thì không mặn.(Chữ hiền và chữ hàm (mặn) đồng âm)

Một gã thí sinh đứng bên cạnh rất nghiêm túc trả lời. Chẳng biết từ lúc nào, người đứng bên cạnh Ninh Khuyết đã biến thành một vị công tử trẻ tuổi mặc một bộ áo lụa dài thông thường, bên hông đeo một khối ngọc bội quý giá, xem ra gia thế không phú cũng quý, hơn nữa còn là người quen của hẩn.

- Chu Do Hiền? Người vậy mà cũng muốn tham gia khảo thí Thư Viện? – Ninh Khuyết kinh ngạc quay đầu nhìn người nọ hỏi:

- Vài ngày trước đó ở trong lầu tại sao ta không nghe người nói qua?

Vị công tử trẻ tuổi này chính là con một của vị Chu lão gia, một trong thất quý nơi Đông thành. Cũng chính cái ngày mà Ninh Khuyết lần đầu tiên bước chân vào Hồng Tụ Chiêu, hẩn vốn được Giải đại gia nhờ tới để đả kích một kẻ tai to mặt lớn, kẻ này họ Chu, tên Do Hiền, tính tình thì hào phóng nhưng hời hợt. Ngày đó mới gặp mặt hẩn liền muốn mời Ninh Khuyết ăn uống một bữa, chỉ tiếc sự việc không thành, về sau lúc Ninh Khuyết đi Hồng Tụ Chiêu tán chuyện cùng mấy cô nương có gặp qua hẩn vài lần, uống cùng vài chén rượu, cũng coi như là quen biết lẫn nhau.

Chu Do Hiền chỉnh vạt áo phía trước, ánh mắt nhìn sang Ninh Khuyết, mặt mũi tràn đầy đau khổ nói:

- Lão đầu tử trong nhà bắt ta phải tham gia khảo thí lần này, nói cái gì mà ở trong thành Trường An, nếu như không có tham gia khảo thí gia nhập Thư Viện, tương lai lúc kết hôn sẽ bị nhà gái bắt bẻ, lễ hỏi cũng sẽ nhiều thêm vài phần, ta bị lão đầu tử bức bách quá nên đành phải tham dự.

Ninh Khuyết quay đầu nhìn xem thân vương điện hạ đang nói chuyện phiếm cùng các thí sinh, thấp giọng nói:

- Thời gian sơ hạch cũng đã sớm hết, người làm sao mà qua được?

Chu Do Hiền gơ tay lên trước mặt, vẽ lên hai chữ, nhìn phía trước nói:

- Nhờ Quân bộ.

Ninh Khuyết biết Quân bộ mấy năm qua đề cử thí sinh đi khảo thí rất nhiều, vốn hẩn còn cho là triều đình toan tính ươm mầm cho những vị tướng lãnh dũng mãnh sau này, không ngờ bên trong còn có nhiều sự tình vậy. Nhớ tới bản thân mình phải dốc sức liều mạng giết địch ở thảo nguyên nhiều năm liền, cố gắng đốn củi, vất vả tích lũy quân công mới thông qua được sơ hạch, hẩn không khỏi cảm thấy bất bình, nhỏ giọng mắng mấy câu, hẩn cảm thán nói:

- Hai ngàn lượng bạc... giấu dưới chăn màn...Không ngờ tư cách tiến vào Thư Viện cũng có thể mua được như vậy!

Nghe mấy lời này, Tang Tang vốn đứng im lặng một bên hẩn nhẹn không được ngẩng đầu lên nhìn, nghĩ thầm thiếu gia hẳn là trong lòng đang mất hứng, cần gì phải đem chuyện công việc kia ra nói chứ?

- Hai ngàn lượng? Ngay cả làm người gác cổng Thư Viện còn không được! Lão đầu tử nhà ta phải khóc lóc, hô hào, bỏ ra hơn hai vạn lượng...hơn nữa đây chỉ là có được tư cách nhập viện mà thôi, không đảm bảo sẽ được đi vào.

Chu Do Hiền nhìn hẩn một cách khinh thường nói:

- Đại Đường ta không có Bộ nha nào thu tiền mà dám cam đoan người có thể thi vào được Thư Viện, những chuyện này, đừng nói là mấy vị thượng thư đại nhân, ngay cả hoàng thượng cũng không thể. Vậy nên người cũng không nên khinh bỉ ta, lão đầu tử nhà ta đã nói, hôm nay ta chỉ đến tham gia, thổi thêm chút gió, góp thêm chút náo nhiệt, sau này nói chuyện hôn sự cũng dễ dàng.

Hai người cứ nói chuyện tầm phào với nhau như vậy, thân vương Lý Ngôn Phái cùng đám quan viên, giáo thụ lúc này đã cùng nhau tiến tới, ánh mắt những người này không hề chú ý tới Ninh Khuyết cùng Chu Do Hiền mà ngay lập tức nhìn tới Tang Tang, nhìn xem nữ nhi thấp bé cùng gầy yếu trước mặt này, vị thân vương quay người hướng về phía giáo thụ nói:

- Không thể tưởng tượng được sau nhiều năm như vậy còn có thí sinh nữ nhỏ tuổi như vậy, so với Lâm Châu Vương Đình có lẽ còn nhỏ hơn hai tuổi cũng nên?

Lâm Châu Vương Đình là thí sinh được một vị giáo thụ mang từ trường làng về Trường An, thiếu niên này năm nay mười bốn tuổi, lúc trước đã được đám quan viên giới thiệu với thân vương. Mọi người đều không nghĩ rằng, ở ngay bên cạnh còn có thể nhìn thấy một tiểu nha đầu với khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ ngăm đen như vậy, nhưng quan sát tới biểu hiện bình tĩnh của nàng, càng nhìn càng không giống của một thí sinh.

- Đây là thị nữ của ta – Ninh Khuyết chấp tay nhã nhặn hành lễ, mở miệng giới thiệu.

Thân vương Lý Phái Ngôn biết mình nhận lầm, sắc mặt không khỏi hơi xấu hổ. Đám quan viên sau lưng chớp thời cơ rất nhanh, nhìn về mấy người giáo thụ thư viện nói:

- Làm sao có thể để cho thị nữ tham gia lễ khai giảng chứ?

Vị giáo thụ Thư Viện kia dường như không có cảm giác được sự tức giận của đám quan viên, hẩn trả lời một cách lạnh nhạt:

- Thị nữ, vú già cũng không hạn chế tiến vào Thư Viện, đây chỉ là tham gia lễ khai giảng, cũng không phải tham gia khảo thí, tới lúc đó không cho nàng ta vào cũng được.

Nghe vị giáo thụ nói một câu như vậy, đám quan viên lại không thể tức giận, dù cho thân phận bọn hẩn có cao như thế nào, quyền lực nhiều ra sao, thì đều không có tác dụng nhiều tại Thư Viện. Thân vương điện hạ cười cười tự giễu, đưa tay vỗ vỗ bả vai Ninh Khuyết mấy cái, cũng không nói thêm gì liền tiếp tục dẫn đám đại thần, quan viên tiếp tục tiến về phía trước.

Ninh Khuyết hẩ hẩ nhẹ đầu vai vào Chu Do Hiền, vừa nhìn vị giáo thụ vừa cất lời bên cạnh Lý Phái Ngôn, vừa nhỏ giọng tán thưởng:

- “Hiền” sao, nói như thế mới gọi là nói, ta càng ngày càng thích nơi này rồi.

Tiếng chuông vang lên lần thứ hai, báo hiệu cho lần triệu tập cuối cùng.

Vị giáo thụ Thư Viện với sắc mặt lạnh nhạt nói qua kỷ luật trường thi một lần, nhưng các thí sinh bởi căng thẳng mà hầu như không hề nhớ kỹ, bởi kỷ luật trường thi rất nhiều, cơ bản chỉ cần nhớ không cấm tán gẫu, không cấm rời chỗ, chỉ cấm không được trao đổi đáp án.

Đi tới nơi chuông đổ, lướt qua nền đá xanh được phủ những đóa hoa anh đào thưa thớt rơi rụng, các thí sinh trong những bộ áo dài tung bay trong gió tiến vào phòng theo thứ tự chuẩn bị khảo thí. Bên ngoài chỉ còn lại một mình Tang Tang đứng nơi tấm bình phong, đúng lúc này, mưa xuân lại nhẹ nhàng tí tách rơi vài giọt, nàng vội ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mắt hí hí nhìn, sau đó mở ra cây dù lớn đeo sau lưng.

Nội dung khảo thí Thư Viện cũng giống như khảo thí khoa cử Đại Đường, tổng cộng chia làm sáu môn: Lễ, Nhạc, Xạ, Ngự, Thư, Số, (Lễ nghi, âm nhạc, bắn cung, cưỡi ngựa, tính toán, thư họa) tính điểm từng phần, sau đó tính điểm tổng để xét thành tích thi vào. Môn thi đầu tiên buổi sáng chính là Văn gồm ba môn Lễ, Thư, Số, trong đó môn bắt đầu chính là môn người Đường không am hiểu nhất, đương nhiên không phải âm nhạc mà chính là tính toán (Số).

Bên trong trường thi trở nên yên tĩnh, từng ô cửa sổ trên vách như đóng khung lại quang cảnh bên ngoài, những bức tường trắng điểm xuyết màu phấn hoa mai tựa như một bức họa màu xinh đẹp nằm yên lặng, cảnh sắc được bố trí vô cùng thích hợp với không khí của trường thi. Tuy nhiên sau khi nhận được đề xong, các thí sinh vốn vừa rồi còn ngồi nghiêm chỉnh lại bỗng nhiên hỗn loạn, đó đây có tiếng ai oán vang lên.

- Như thế nào lại là đề tổng hợp thế này? – Có thí sinh đau khổ, vò đầu bứt tóc nói.

- Không lẽ số ta xui thế sao? – Thí sinh khác thì mặt mày tái nhợt.

Bởi luật lệ trường thi cũng không cấm thí sinh gây tiếng động lớn, xô xao, cho nên các thí sinh ở đây đều không ngại dùng đủ các phương thức để thể hiện sự bất mãn cùng buồn bã của mình. Đề tổng hợp luôn là đề thi khó nhất của Thư Viện trong nhiều năm, thường do mấy vị tiến sĩ cùng giáo sư cùng ra, các thí sinh nhiều khi còn không thể hiểu đề khảo thí nói gì.

Ninh Khuyết để bút lông lên nghiên mực, hít một hơi thật sâu cái không khí hơi se lạnh này, mở ra tập đề, trên thấy trên đó có một câu:

- Mùa xuân năm đó, Phu Tử đi du ngoạn khắp nơi, gặp núi đào, rượu ngon, bèn tìm đường lên núi, một đường vừa đi vừa uống rượu, hái hoa. Cứ hái được một cành hoa đào lại uống một bầu rượu, sau đó vì tiếc rượu nên đổi thành một cành hoa đào, nửa bầu rượu... Đến đỉnh núi, Phu Tử nhìn rượu trong túi, lại ngơ ngẩn ngẩn nhìn xung quanh. Vậy xin hỏi các vị thí sinh: hôm đó Phu Tử hái mấy cành hoa đào, uống bao bầu rượu?

267. Q.1 - Chương 74: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cành Đào! (hạ)

Bởi từ nhỏ gặp nhiều biến cố, Ninh Khuyết rất giỏi việc khống chế cảm xúc, hoặc nói đúng hơn là đè nén cảm xúc trong lòng, đêm đêm tối trở thành mặt trời chói chang giấu kín nơi nét mặt. Rất ít khi hắn để lộ khuôn mặt tang thương như xuân buồn, thu ngóng chốn trần thế, nhưng ngày hôm nay tiến vào Thư Viện khảo thí, nhìn hoa hạnh ngoài cửa sổ, nghe những âm thanh vang lên bên ngoài, hắn chợt nhớ lại kiếp sống khổ cực vui đầu vào văn học, vật lý trước đây.

Nhưng cũng nhờ đó, mà đề thi này đối với hắn chẳng có gì khó khăn, chẳng qua là sau khi nghĩ ra đáp án, hắn vẫn không nhận được nhờ giọng cảm thán:

- Mẹ nó, đáp số đề thi này không lẽ là hai?

Chính xác là hai, và đáp án cũng chính là hai.

Ninh Khuyết đưa cổ tay mài mực, đầu bút cực kỳ cẩn thận viết đáp án của mình trên giấy: “Phu Tử uống hai bầu rượu, hái hết hoa đào trên núi.”

...

...

Trong một tòa đình nằm ở phía xa, vị đạo nhân nhìn những quân cờ đen, trắng nằm trên bàn, tay phải không ngừng nâng lên, hạ xuống, tựa như đang khảy đàn, như chơi đùa cùng những cơn gió mùa xuân. Đột nhiên ngón trở hắn dừng lại, theo sau đó, một tia sáng màu đen từ trong hộp gỗ đựng cờ đen bắn vọt lên, rồi rơi xuống đúng ngay trung tâm bàn cờ.

Lý Thanh Sơn - người đứng đầu Nam môn Hạo Thiên Đạo, quốc sư đế quốc Đại Đường, chơi cờ nhẹ nhàng, tiêu sái như thế thì chẳng có gì lạ, cái kỳ lạ là lúc này lông mày hắn đang cau lại, tựa như có có phần kiêng kỵ vị hòa thượng trước mặt.

Hòa thượng này tên là Hoàng Dương, hiện tại đang trú ở Vạn Nhạn Tháp, phía Nam thành Trường An. Trong truyền thuyết, người này đã từng đi tới những nơi hoang vu chưa từng có người đến, có thể tu hành Phật học vô thượng. Mấy năm trước, nhờ cơ duyên xảo hợp gặp gỡ đương kim hoàng đế Đại Đường, hai người cùng nhau kết làm huynh đệ, sau đó được gọi là ngự đệ. Nhưng vị tăng nhân này vốn khổ tu, bình thường đều ở trong Vạn Nhạn Tháp tụng kinh, dịch sách, rất ít liên hệ với người bên ngoài.

Hòa thượng Hoàng Dương yên lặng nhìn những quân cờ, lông mi chậm rãi nâng lên, một quân cờ trắng từ trong hũ từ từ bay lên, chậm chậm lướt lên bàn cờ rồi từ tốn rơi xuống không một âm thanh, cực kỳ nhẹ nhàng. Quân cờ trắng vừa đặt xuống phong tỏa cả một vùng rộng, cũng không biết hẳn làm động tác gì, chỉ thấy ánh mắt mới cử động nhẹ thì đã có một quân cờ đen bị ăn được di chuyển ra ngoài, nằm cạnh bảy, tám quân khác.

Tất nhiên không có ai dám quấy rầy quốc sư Đại Đường đánh cờ cùng ngự đệ, mấy vị tiểu tăng, tiểu đạo sĩ đều chỉ dám đứng ở nơi xa, không ai có cơ hội được chứng kiến hai vị cao nhân này đánh cờ. Nếu chỉ cần bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, chắc hẳn rất hâm mộ, rung đùi đắc ý, thậm chí có thể quỳ xuống đất dập đầu nể phục không dám đứng dậy.

Lý Thanh Sơn nhìn những quân cờ đen trắng trên bàn, lắc lắc đầu nói:

- Trong cung bệ hạ thường chỉ lưu lại một người, hôm nay bệ hạ xuất cung, liền có hai người ngồi đây chờ, quy tắc này xuất hiện từ lúc nào? Thế gian này còn có kẻ dám gây chuyện với hoàng đế Đại Đường sao? Huống hồ hôm nay bệ hạ còn phải tới Thư Viện, không lẽ còn có kẻ dám náo loạn ở Thư Viện sao?

Hoàng Dương mỉm cười nhìn hắn nói: “Ta không biết.”

Lý Thanh Sơn nói một cách buồn bã:

- Sự việc Triều Tiểu Thụ người có nghe qua chứ? Thật sự đáng tiếc, người như hắn nếu có thể tiến vào Tri Mệnh từ mười năm trước, thì việc bảo vệ hoàng đế làm gì có phần cho chúng ta.

Hoàng Dương lắc đầu trả lời:

- Nếu không có những năm tháng rèn luyện, lăn lộn ở chốn giang hồ, mà chỉ ở hoàng cung nhìn hồ lớn làm sao có được cơ duyên, ngộ ra đạo lý như vậy. Dù là kẻ có tài trí hơn người đi nữa, ai có thể dám nói mình chắc chắn đạt tới Tri Mệnh.

Lý Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Những năm vừa rồi có thể người chỉ ở trong ngôi chùa kia đốn củi, nhóm lửa, nên cũng không hiểu rõ sự tình, Triều Tiểu Thụ vốn có cơ hội tiến vào Thư Viện, dựa vào tài năng của hắn nhất định có thể tiến vào tầng thứ hai. Nếu như có thể vào được nơi đó, lại may mắn được Phu Tử tự mình chỉ bảo, việc hắn muốn đạt tới Tri Mệnh còn có gì là khó?

Hoàng Dương nghe vậy bèn trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ giọng trả lời:

- Nếu như có thể vào Thư Viện, lại được Phu Tử chỉ điểm, điều đó quả thật rất may mắn.

Lý Thanh Sơn nhìn khuôn mặt thanh tịnh kia, đột nhiên cười nói:

- Mọi người đều cho rằng ta và người khó có thể ngồi cùng nhau, nhưng lại không biết rằng, hai chúng ta cùng Thư Viện mới thực sự là “vô duyên”.

Hai người trong đình, một người là hộ pháp Phật tông chính thống, còn lại là người đứng đầu Nam môn Hạo Thiên Đạo, cho dù trong lòng họ suy nghĩ ra sao, một khi thân phận đã như vậy thì bọn hắn nhất định sẽ không bước vào Thư Viện nữa bước. Trái ngược với cảnh thiên tử Đại Đường dẫn đầu quần thần tham dự lễ khai giảng, hai vị cường giả được tôn sùng hàng đầu của Đại Đường chỉ có thể ngồi xa lảng lảng đánh cờ.

- Phu Tử đi lúc nào?

- Sau khi khai giảng sẽ rời Trường An.

- Khổ cho Phu Tử rồi.

Hòa thượng Hòa Dương lặng yên nhìn qua quốc sư Lý Thanh Sơn nói:

- Ta vẫn rất muốn biết, rốt cuộc Phu Tử cao bao nhiêu?

Lý Thanh Sơn trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Tiên sư có từng nói qua, Phu Tử cao như vài tầng lầu.

Hòa thượng Hòa Dương cảm thấy nao nao, trên mặt chậm chậm hiện lên một nụ cười, nhưng ngay sau đó lại thở dài một tiếng tựa như gió xuân lướt qua cành dương liễu, mở miệng nói một câu không rõ ý tứ:

- Hai tầng vốn đã rất cao, Phu Tử ấy vậy mà tới vài tầng...Quả thật là rất cao.

...

...

Sau khi thi Văn buổi sáng, tiếp theo chính là hai môn Sách và Lễ, vốn còn đang đặc ý vì nghĩ mình hiểu được ẩn ý bài thi, Ninh Khuyết lập tức choáng váng. Nỗi lo lắng của Tang Tang rất có lý do, một kẻ suốt ngày vội vội vàng vàng, toàn ăn trứng tươi, lúc rảnh rỗi lại đi Hồng Tụ Chiêu tám chuyện cùng mấy cô nương, đập bằng mưa gió đi Xuân Phong Đình đại sát tứ phương. Thiếu niên đáng thương suốt ngày lo lắng hôm nay kiếm được bao nhiêu ngân lượng, ngày mai dựa được vào ai, rõ ràng không hề xem qua kỹ lưỡng mấy bộ đề thi tham khảo, hơn nữa nếu có đọc qua thì đã sao, một kẻ nhiều năm sinh sống tại trong núi sâu, thảo nguyên xa xôi, thì làm sao nhập vào đầu được mấy thứ chữ nghĩa kia, nếu bảo hắn ngồi viết chính tả cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” có khi hắn còn hứng thú hơn.

Ninh Khuyết cũng không có ý định để giấy trắng làm anh hùng, như vậy quá “nổi bật”, “nổi bật” như vị ngự đệ đang ngồi bên trong đình cách Thư Viện không xa vậy, thế nên hắn đành đổi một cây bút lông có đầu nhỏ hơn, vẽ mặt nghiêm túc viết hí hoáy. Hắn đem toàn bộ hai phần bài thi toàn bộ nhét vào ống quyển, về phần nội dung cùng đề bài có quan hệ gì với nhau không thì hắn cũng chẳng cần quan tâm, hắn chỉ hy vọng cái ống quyển xinh đẹp, sạch sẽ này có thể gây được chút ít thiện cảm với mấy vị giáo thụ, qua đó kiếm thêm được ít điểm nào hay điểm đó.

Trong quá trình làm bài, hắn còn dành chút tâm tư suy nghĩ, bởi hắn hiểu rõ ưu thế của hắn ở hai môn này so với những người khác chỉ là hắn viết đẹp hơn, cho nên từ lúc môn thi bắt đầu, hắn đều tập trung đặt ở văn chương, chữ nghĩa. Hắn cố gắng hết sức để tận lực sử dụng khả năng viết thể chữ nhỏ “trâm hoa” của mình.

Dùng kiểu “trâm hoa” không phải để che giấu thứ gì đặc biệt, hắn chỉ muốn giấu đi giới tính của mình, muốn ấy vị giáo thụ nghĩ chủ nhân của bài thi này chỉ đơn thuần là một vị tiểu thư tinh thông thư pháp, nhờ đó có thể níu kéo thêm được ít điểm.

Tiếng chuông một lần nữa vang lên, khảo thí Văn đã chấm dứt, Ninh Khuyết đi ra trường thi với cảm giác thiếu thiếu một ít hưng phấn. Đối diện với vẻ mặt tràn đầy mong chờ của Tang Tang, hắn giang ra hai tay, trưng ra vẻ mặt vô tội, sau đó đi tìm Chu Do Hiền ăn qua loa cơm trưa do Thư Viện chuẩn bị, cuối cùng chấn chỉnh lại tinh thần cho buổi chiều thi Võ.

Đối với ba môn buổi chiều là Nhạc, Xạ, Ngự, Ninh Khuyết cực kỳ tự tin. Nhìn về Thư Viện, phòng nhạc khí, nhìn mấy vị giáo thụ cùng quan viên khảo thí với ánh mắt tha thiết, hắn lựa chọn bỏ cuộc môn Nhạc không hề do dự.

Ta cũng không phải nhạc công ở Hồng Tụ Chiêu, làm sao biết thổi tiêu, đánh đàn chứ? Hắn tức giận nghĩ đến những thứ “đồ phá hoại” này. Theo mọi người trong đi đến bãi cỏ rộng lớn bên ngoài Thư Viện, chẳng biết từ lúc nào ở đó đã dất tới vài chục con tuấn mã được lựa chọn từ trong quân đội, mấy vị giáo úy đến từ Quân bộ thì đứng một bên, ánh mắt có lạnh lùng, có kích động, có lo lắng nhìn mấy tên thí sinh trước mặt.

Môn Xạ chính là thi bắn tên, Ngự chính là cưỡi ngựa hoặc đánh xe tùy chọn, Ninh Khuyết đương nhiên chọn cưỡi ngựa, bởi những năm sinh sống trên thảo nguyên, hắn luôn luôn làm bạn cùng ngựa và cung tên, hắn tin tưởng khả năng của mình cũng sẽ không hề kém so với bất kỳ kẻ nào.

Đứng phía xa bãi cỏ, Tang Tang đưa tay nắm chặt cây dù lớn giơ lên như đang khuyến khích hắn.

Hắn cười cười sau đó bước tới trường thi .

. . .
. . .

Trong lúc các thí sinh tham gia ba môn Võ, trong một căn phòng sáng sủa, khoáng đạt, một đám giáo thụ đang tụ tập để chấm các bài thi Văn buổi sáng, đa số các vị giáo thụ đều đầu tóc trắng xóa, họ vốn đã trải qua không biết bao nhiêu lần chấm bài nên cũng chẳng hề khẩn trương, vừa nhâm nhi bưng lấy ấm trà, vừa nhàn nhã cầm tẩu hút thuốc, thỉnh thoảng lấy đặt bút phê điểm, thỉnh thoảng lại nói vài ba câu chuyện vui với mấy người xung quanh, lại có người bình luận đề thi hôm nay:

- Đề thi khảo thí lần này nếu do đại sư huynh ra, tính hẳn vốn nhĩa nên đề cũng sẽ không quá khó, còn nếu như nhị sư huynh ra đề mục thì không biết sau kỳ thi hôm nay có bao nhiêu kẻ vừa ngất, vừa khóc lóc rời khỏi trường thi.

- Lẽ, Thư coi như bỏ qua, còn môn Số chỉ là thuần túy tinh toán. Ai cũng biết lão Phu Tử thích rượu, một bình uống còn một nửa, lại còn một nửa...cuối cùng chỉ còn một giọt, không lẽ Phu Tử còn muốn đem kiếm chém đôi giọt cuối cùng đó? Đáp án đơn giản như vậy mà có quá nhiều thí sinh đáp sai, thật không biết đầu óc bọn chúng bị gì nữa.

Có vị giáo thụ hiểu kỳ hỏi:

- Nói thì đơn giản nhưng thực ra cũng không đơn giản, nhưng điều ta quan tâm là năm đó Phu Tử đi du ngoạn ở Tây Lăng thần sơn cuối cùng uống bao nhiêu bầu rượu, hái bao nhiêu cân hoa đào?

Có người cười nói:

- Phu Tử năm đó uống bảy bình rượu lớn, nhổ sạch hoa đào trên Tây Lăng thần sơn.

- Tuy nhiên có một truyền thuyết, uống sạch rượu thì đúng là Phu Tử, nhưng người hái sạch hoa đào lại là một người khác, chính là vị tiểu sư thúc đi theo Phu Tử du ngoạn. Theo ta thấy, so với Phu Tử tính tình tao nhã, tính tình vị tiểu sư thúc tuy hơi dữ dằn nhưng như thế càng phù hợp hơn.

Nói đến ba chữ “tiểu sư thúc”, mấy vị giáo thụ trở nên hơi trầm mặc một lát liền trở lại bình thường, có người vừa cười vừa nói:

- Nhưng những cây đào trên bãi cỏ ngoài kia chính do tự tay Phu Tử trồng, mỗi lần mấy lão đạo sĩ từ Tây Lăng Hạo Thiên Điện tới đây sắc mặt chúng đều cực kỳ khó coi, cực kỳ thâm trầm, thú thật ta thấy Phu Tử rất xấu xa.

Mấy vị giáo thụ chấm bài trong phòng phá lên cười to, đám đùa cợt Tây Lăng Thần Điện có địa vị như thần thánh đối với họ giống như một loại giải trí bình thường, trong tiếng cười ẩn chứa sự tự đắc rất rõ ràng.

Chắc chắn phải khẳng định rằng Thư Viện phía Nam thành Trường An là một nơi rất kỳ diệu.

Mấy vị giáo thụ dần dần ngừng cười, lại bắt đầu chuyên tâm chấm bài thi, một vị giáo thụ đưa bài thi trong tay lên đọc:

- Phu Tử uống hai bầu rượu, hái hết hoa đào...Đáp án chính xác, lúc đó ta có chứng kiến, thí sinh này tên gọi Ninh Khuyết, là người trả lời nhanh nhất, có thể xếp vào hạng giáp.

- Hạng giáp thì không có gì dị nghị, nhưng ta có một thắc mắc, tại sao thí sinh này trả lời chỉ là hai bầu rượu mà không phải là ba, hay bốn bầu?

- Là thói quen của hắn? Hay là số hai này có ý nghĩa gì đó? Thật khiến người khác khó hiểu.

. . .

268. Q.1 - Chương 75: Mùa Xuân Năm Đó Ta Cắt Một Cân Đào! (4)

Mấy vị giáo thụ lắc đầu xôn xao tỏ vẻ không rõ lý do, sau đó có người đối với thí sinh tên Ninh Khuyết này cảm thấy hứng thú bèn đem hai bài dự thi môn Lễ nghi cùng Thi từ (Lễ, Sách) của hắn ra, tò mò đọc thử

xem hai phần dự thi này có gì nổi bật không. Không ngờ lại được chứng kiến một bài dự thi cực kỳ màu mè nhưng lại không liên quan gì đến đề, vị giáo thụ nọ tức giận vỗ mạnh lên mặt bàn, sau khi đem bài đưa cho các vị khác nhìn, hần thở dài tiếc nuối nói:

- Khảo thí nhập viện bao năm qua chưa bao giờ thấy một bài thi nào có nét chữ đẹp đến vậy, kiểu chữ nhỏ “trâm hoa” như thế này thử hỏi ai đã từng thấy qua? Ai lại tin được thí sinh có thể viết được những chữ như thế này lại là một kẻ không hiểu văn chương, lễ nghĩa. Phải xếp nó vào hạng thấp nhất, hạng Đinh... Thật sự khiến lão phu tức chết mà!

Lại có giáo thụ cầm lấy bài thi này mà đắc ý thưởng thức:

- Tuy nội dung bài thi này thật sự lạc đề, bẽ tắc, nhưng mấy chữ “trâm hoa” này quả thật rất sáng sủa, cảnh đẹp ý vui, dựa vào đó, ta nâng hần lên hạng trung Đinh.

- Nằm mơ! - Vị giáo thụ lôi bài thi này ra đầu tiên tức giận nói:

- Một tên nam sinh lại viết ra những chữ “trâm hoa” xinh đẹp như vậy, ý đồ của hần đã quá rõ ràng. Hần muốn làm điều gì? Hần không phải muốn sỉ nhục sự hiểu biết của chúng ta sao, ta nghĩ hần có khi đang âm mưu khiêu chiến danh dự của Thư Viện.

Từ một bài thi đơn giản, bình thường lại được nâng lên đến danh dự, hiểu biết... vì vậy hai bài thi này tự nhiên bị coi như rác rưởi, bị hạ xuống điểm thấp nhất “đê Đinh”

Lúc này Ninh Quyết cũng không hề biết việc hai bài thi phần Lễ nghi cùng Thi từ của mình đã bị phán quyết, nhưng hần cũng biết rõ hai bài thi ấy hiển nhiên không thể đạt được điểm cao. Môn Nhạc hôm nay coi như bỏ đi, như vậy muốn thông qua khảo thí để trở thành đệ tử Thư Viện thì phải trông chờ vào hai phần thi cưỡi ngựa, bản cung của hần như thế nào rồi, hơn nữa còn cần phải đạt điểm cao nhất.

Trên bãi có ngoài Thư Viện chợt có tiếng ngựa hí vang, các thí sinh cầm thẻ bài theo số thứ tự tiến vào trường thi, sau đó cùng những con chiến mã tương ứng ghép thành một đội. Đại Đường vốn thượng võ, vậy nên đa số thí sinh đều lựa chọn cưỡi ngựa chứ không phải đánh xe.

Không hề có thí sinh nào đứng bên ngoài hàng rào quan sát, có thí sinh cưỡi ngựa rất tiêu sái, ngựa hí vang trời, tung hoành một vùng, lại có thí sinh liên tục té xuống cỏ làm tung tóe bùn đất xung quanh, bộ dạng rất khổ cực, con tuấn mã đứng bên nhảy lên hí vang, nếu không phải có mấy vị giáo úy Quân bộ đứng bên chặn lại thì có lẽ thí sinh này đã bị thương rồi. Các thí sinh lúc này cũng đã hiểu rõ, môn “Cưỡi ngựa” này cũng phải dựa vào may mắn, nếu như người chọn được một con chiến mã khỏe mạnh, dễ bảo, khả năng qua được tự nhiên rất lớn, nhưng nếu người lại chọn trúng một con tuấn mã tính tình nóng nảy, hung tợn, không té xuống đã là rất may mắn rồi.

Nếu dùng để phục vụ cho thi tuyển của Thư Viện, Quân bộ trước đó chắc chắn đã sơ tuyển qua trước. Đa số chiến mã đều rất khỏe mạnh, có kỷ luật, đứng lẳng lẳng một bên, chúng nhìn đến những đám cỏ xanh mượt phía dưới, đến những cành hoa hạnh điểm xuyết bên ngoài những thanh rào mà không hề có động thái gì.

Trên bãi cỏ, một con ngựa đực màu đen to lớn thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, dễ dàng nhận ra nổi bất an cùng hoảng sợ ẩn trong đó. Đã có ba thí sinh bị con hắc mã hung tợn kia hất cho té nhào, thậm chí sau khi bị hất xuống mặt cỏ, con hắc mã kia dường như vẫn còn muốn tung vó đạp xuống một nữ sinh trong bộ trang phục màu đỏ, tình huống lúc đó quả thực vô cùng nguy hiểm.

Nhìn nữ sinh được dìu ra ngoài hàng rào không ngừng thút thít nỉ non, sắc mặt các thí sinh còn chưa tham gia khác trở nên rất khó coi, có người còn lặng yên bắt đầu cầu nguyện “Hạo Thiên” phù hộ, có người niệm kinh phật, tất cả đều khẩn cầu ình đừng đụng phải con hắc mã kia.

Sau khi có kết quả lựa chọn, các thí sinh đang chờ đợi cuối cùng cũng thả lỏng, thở ra một hơi dài, sau đó nhìn về thí sinh “đáng thương” với những mắt an ủi, động viên. Hiển nhiên có người may mắn, có người không may, nhưng thân là nam nhi, không trải qua mưa tuôn, gió xối, làm sao có thể gặp được cầu vồng, không gặp được những con liệt mã (chiến mã mạnh mẽ) thì sao làm nên sự nghiệp.

Dưới những ánh mắt soi mói, Ninh Khuyết chậm rãi bước lên bãi cỏ được vây xung quanh bởi những thanh rào bằng gỗ, biểu lộ cực kỳ bình tĩnh, trong lòng hần lặng yên nhớ lại những kĩ thuật đã được rèn dũa trên

thảo nguyên. Thu thập một con liệt mã hiển nhiên không phải chuyện đùa, chỉ là hấn muốn đạt điểm cao nhất, nếu muốn thuận phục nó thì e không đủ thời gian.

Tất cả chiến mã trên bãi cỏ đều được trang bị hàm thiết, con hắc mã kia cũng không ngoại lệ. Nhưng kỳ lạ chính là con hắc mã kia cứ đứng yên tại bên cạnh thanh rào, cho dù vị giáo úy có kéo như thế nào cũng không di chuyển. Nó hướng đầu qua thanh rào, tiến về phía cây hoa đào bên cạnh, đầu lưỡi cuộn một cái, mấy đóa hoa đào lập tức chui tọt vào miệng, nó hồn nhiên nhai lấy nhai để bất kể sự bất tiện do miếng hàm thiết để ngang trong miệng.

Con hắc mã vừa nhai hoa đào, vừa thỉnh thoảng rung đùi đặc ý giống như cực kỳ vui vẻ, hãy tưởng tượng như đang xem một bộ phim hài, nếu bạn xem một cảnh và cảm thấy tức cười như thế nào thì bộ dạng con tuấn mã này bây giờ hết như vậy.

Giáo úy phụ trách trông coi con hắc mã này lau mồ hôi trên trán, mở ra hai tay, bất đắc dĩ nói với Ninh Khuyết:

- Cũng không biết con ngựa này hôm nay bị làm sao, cảm giác như bị say hoa đào, người nên cẩn thận một chút.

Sau khi vị giáo úy rời ra bên ngoài thanh rào, Ninh Khuyết đi đến bên gáy con hắc mã, đưa tay vỗ vỗ lên cái cổ to lớn, thô kệch của nó, con hắc mã tựa như bực mình liếc nhìn qua hấn một cái, trong ánh mắt tràn đầy sự bất mãn cùng khinh thường.

Ninh Khuyết cũng có mấy trăm cách thuận phục ngựa, nhưng lúc này hấn cần tranh thủ thời gian, hấn làm như không nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của con hắc mã, mỉm cười nói:

- Anh bạn da đen to xác, đối với ta tốt chút nhé!

Thiếu niên có lúm đồng tiền nở nụ cười ngây thơ yếu ớt, mở miệng nói chuyện rất ngây ngô:

- Bằng không ta “làm thịt” người.

Con hắc mã bỗng nhiên sợ hãi, bất an, nó không biết vì lý do gì mà tên thiếu niên bên cạnh chỉ tùy ý nói một câu uy hiếp, nó liền ngoan ngoan biến thành một con ngựa gỗ hiền lành. Nó chỉ cảm nhận được rõ ràng một cỗ sát khí cực kỳ chân thật, bờm mao trên cổ bị gió thổi qua không ngừng tung lên phần phật, bốn vó trở nên cứng ngắc, những đóa hoa đào trong miệng cũng tự nhiên rơi xuống.

Chiến mã tuy nghe không hiểu tiếng người, nhưng có giác quan rất tinh nhạy, nhất là những chiến mã trải qua sa trường, nhờ kinh nghiệm nó có thể cảm nhận được cái gì gọi là sát khí, cái gì chính thức gọi là nguy hiểm.

Ninh Khuyết bốn tuổi đã giết người, năm tuổi, sáu tuổi cũng đều giết người, thẳng tới mười sáu tuổi cũng vẫn giết người, giết từ Trường An cho đến những thôn dân miền núi, giết tới Vị Thành, thảo nguyên, giết tới Sơ Bích Hồ, sau đó lại giết trở lại Trường An. Dưới đao hấn không biết đã nhuộm bao nhiêu máu tươi, chặt bao nhiêu đầu, kể đồn củi nơ Sơ Bích hồ kia từ lâu hoành hoành thảo nguyên, cho dù những con ngựa hoang hung tợn nhất, dã tính nhất cũng đều muốn thuận phục hấn.

Con người đại khái không hề cảm nhận được nguy hiểm đến từ Ninh Khuyết, nhưng chiến mã lại có thể, nhất là tại lúc hấn nói đến việc “giết nó”.

Mấy tiếng kinh ngạc la lên bên ngoài mấy thanh hàng rào, bất kể là những thí sinh sắp khảo thí, hoặc những vị giáo úy chuyên môn đảm bảo an toàn cho thí sinh, ánh mắt của tất cả mọi người đều mang theo vẻ khiếp sợ, cùng sắc thái không thể tưởng tượng được.

Nơi bãi cỏ kia, Ninh Khuyết chậm rãi cười con hắc mã thông thả tiến ra, con hắc mã lúc trước biểu hiện cực kỳ hung dữ lúc này lại tỏ ra yên tĩnh, nghe lời tựa như một tiểu thị nữ được huấn luyện bài bản.

Đứng ở sườn núi phía xa, Tang Tang đem cây dù to lớn hạ xuống, đưa tay che miệng rồi ngáp một cái, đôi má bé nhỏ lộ vẻ nhàm chán, từ trước đến giờ có lẽ chỉ có tiểu nha đầu như nàng là chưa bao giờ bận tâm về cuộc sống của thiếu gia.

269. Q.1 - Chương 76: Tia Chớp Màu Đen Cùng Dây Cung Hòa Tấu.

Tia chớp trong thực tế thì có màu trắng, ngẫu nhiên cũng có màu tím, nhưng chưa bao giờ có màu đen. Hôm nay, ở bãi cỏ bên ngoài Thư Viện, mọi người lại được chứng kiến một “tia chớp màu đen” thực sự.

Các thí sinh nhìn về phía con hắc mã vọt ra khỏi đàn ngựa giống như một mũi tên bén nhọn trong chớp mắt, sau đó nó dùng tốc độ cực kỳ kinh khủng chạy như điên về phía trước. Nhớ đến những thí sinh lúc trước đau khổ dưới vó nó ra sao, nhớ tới hình ảnh thiếu nữ mặc áo đỏ nước mắt còn vương trên má, sắc mặt ai cũng hiện lên một nỗi khiếp sợ không tên.

Ánh mắt của bọn hắc mã vô thức dõi theo tia chớp màu đen kia, chỉ thấy thân thể tên thiếu niên Ninh Khuyết giống như một chiếc lá bay lơ lửng trong gió. Không ai hiểu được hắc mã đã làm gì với con hắc mã mà nó lại trở nên ngoan ngoãn, nghe lời như vậy, hơn nữa, nó còn thể hiện ra thực lực kinh khủng như thế.

Bãi cỏ xung quanh Thư Viện không biết rộng tới nhường nào, nhưng khu vực được rào lại thì không rộng lắm. Lúc này, mọi người vẫn còn đang ở trạng thái khiếp sợ, vị thiếu nữ áo đỏ kia còn vừa mới nâng tay che miệng lại vì kinh ngạc. Môn cưỡi ngựa này cuối cùng cũng sắp kết thúc, đáng chú ý nhất là con hắc mã dùng tốc độ kinh hoàng, không thể hình dung kia vượt qua các thí sinh khác về đích sớm hơn tới một nửa thời gian.

Ninh Khuyết nhảy xuống lưng ngựa, lau mấy giọt mồ hôi trên trán, quay lại vỗ vào cổ con hắc mã một cách đầy thỏa mãn, vuốt ve bộ lông của nó mấy cái rồi phát tay bảo nó đi đi.

Con hắc mã thấy sắp được rời đi, cảm giác sợ hãi này giờ của nó cũng giảm bớt. Giống như được trở về với cuộc sống hạnh phúc, nó hí lên sung sướng, kêu lên mấy tiếng “xi xi” rồi cọ sát đầu vào vai của Ninh Khuyết như nịnh nọt. Sau đó bốn vó tung bay, nó tranh thủ chạy đi thật nhanh, cũng không dám quay đầu nhìn lại, tốc độ so với lúc này dường như còn nhanh hơn đôi chút.

Mấy thí sinh đứng bên hàng rào không nói gì mà lặng lẽ đi tới bên cạnh Ninh Khuyết, nhìn hắc mã giống như thấy quái vật. Rất nhiều người muốn hỏi tại sao hắc mã có thể làm được như vậy, nhưng lại khiếp sợ sự quỉ dị mà hắc mã vừa thể hiện nên cũng không dám mở miệng.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường từ bốn phía, Ninh Khuyết khẽ chau mày, mắt hơi sụp xuống, sau đó đi đến phần sân diễn ra môn thi bắn cung. Khiến cho tất cả thí sinh, và cả giáo thụ chú ý không phải là điều hắc mã muốn, kiểu hư vinh như vậy hắc mã không hề thích. Hắc mã biết rõ kết quả thi ba môn Âm nhạc, Lễ nghi, Thi từ sẽ rất tệ, nếu như hai môn cuối cùng này không đạt được điểm cao nhất, thì có thể hắc mã sẽ không được nhận vào Thư Viện.

Hắc mã đã chuẩn bị nhiều năm, tập trung tất cả tinh thần, tiền bạc, rời bỏ cả thảo nguyên ngàn dặm để trở về Trường An. Nếu cuối cùng không thể vào được Thư Viện thì nó giống như việc đem những tình cảm chôn giấu sâu kín viết thành một khúc ca bi thảm vậy. Dù là thế nào, hắc mã cũng không chấp nhận được kết quả như vậy, một chút danh tiếng kia thì đáng là gì chứ?

Ngay khi hắc mã định rời khỏi trường thi cưỡi ngựa, bỗng nhiên có một thiếu nữ nhảy ra cản đường. Thiếu nữ này mày dài, mắt to, xem như cũng có chút nhan sắc, trên người mặc một bộ tiến bào đỏ thẫm (áo bào hình mũi tên), đai lưng buộc nơi eo, quần áo ôm chặt lấy thân thể, nhìn qua rất nhanh nhẹn, chỉ là vệt nước mắt trên bờ má khiến nàng ta trở nên rất đáng yêu.

- Tại sao ngươi làm được? Thiếu nữ áo đỏ tức giận hỏi: “Vì sao nó không nghe lời ta?”

Ninh Khuyết ngẫm nghĩ, trả lời nghiêm túc:

- Có lẽ do nhân phẩm ta tốt hơn chăng?

- Nhân phẩm? – Thiếu nữ mặc tiến bào ngăn người, tức giận nói:

- Ngươi có ý gì?

- Ý nói là do ta may mắn hơn.

Ninh Khuyết dang hai tay ra, cười vô tội, sau đó lễ phép xin nàng nhường đường, rồi hướng về phía trường thi bắn cung chạy vọt đi.

Thiếu nữ mặc tiến bào ngăn người, nàng vốn là con gái của tướng quân Vân Huy, dáng vẻ xinh đẹp, tính tình cởi mở, trong thành Trường An không ai không biết, không ai không hiểu, không có ai dám trả lời câu hỏi của nàng qua loa như thế. Cho nên sau khi Ninh Khuyết chạy đi xa nàng mới giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn bóng lưng thiếu niên đằng xa, nàng ta oán giận dậm chân hỏi:

- Tên kia là ai?

Lúc này xung quanh trường thi có một đám thí sinh đang nhao nhao tranh luận về Ninh Khuyết, một gã thanh niên trong đó tiến tới nói:

- Vừa rồi ta có xem qua danh sách, thiếu niên họ tên là Ninh Khuyết, lai lịch có lẽ cũng bình thường, Tư Đồ tỷ không cần để ý đến hắn làm gì.

Thiếu nữ áo đỏ nói không vui:

- Không có lai lịch gì, vậy tại sao hắn có thể thu phục con hắc mã kia?

- Có lẽ...hắn thật sự may mắn? – Vị công tử kia xấu hổ trả lời.

Một thiếu nữ khác đi tới, nàng ta nhíu mày nhìn thiếu niên đứng ở sườn núi xa xa, lắc đầu nói:

- Quân bộ đề cử, tới từ biên ải, tinh thông cưỡi ngựa bắn cung cũng không có gì kỳ lạ, chỉ kỳ lạ là các người đều nói lai lịch hắn bình thường, nhưng ta không tin. Máy trăm thí sinh hôm nay chỉ có một mình hắn là dẫn thị nữ đi cùng, lại dám làm cho thân vương điện hạ xấu hổ, rõ ràng thiếu niên này bình thường quen thói kiêu ngạo, nói không chừng là đệ tử của thế gia vọng tộc nào đấy ở quận Thanh Hà.

- Quận Thanh Hà thì giỏi sao? Đây cũng không phải lúc Thái tổ hoàng đế trị vì. – Chân mày lá liễu dựng lên, thiếu nữ gọi Tư Đồ nói:

- Vô Thái muội muội, điều tra chi tiết người kia cho ta, ta cần biết tường tận.

Mấy quý nữ, tiểu thư thành Trường An đứng cách đó không xa, xung quanh là hơn mười người do Quân bộ đề cử đứng lẻ loi, trong đó có một gã khoảng ba mươi tuổi, đến từ biên cảnh phía Tây Nam, vốn là giáo úy xuất ngũ, hắn nói với mọi người xung quanh:

- Cái đó cũng không phải may mắn, thiếu niên kia cũng giống như ta, được Quân bộ đề cử ra thì chắc chắn trước đây có tông quân tại biên ải, quanh năm thân cận cùng chiến mã thì tự nhiên sẽ có vài “thanh đao” trong người, chỉ có điều tuổi của hắn thật sự rất nhỏ.

Như để chứng minh cho suy luận của người này, trong trường thi cưỡi ngựa bỗng vang lên một âm thanh “xi xi...” dữ dội, tiếp theo là mấy tiếng la hét kinh hoàng. Chỉ thấy con hắc mã vốn vô cùng nghe lời, dễ bảo như một thị nữ lúc đi cùng Ninh Khuyết lại trở nên ngang ngược, hung tợn, một gã thí sinh khác bị nó đá một cái thật mạnh đang đau đớn bò trên bãi cỏ, sắc mặt cực kỳ xấu hổ.

...

...

Ninh Khuyết cũng không biết mấy thí sinh khác đang bàn luận về mình bên trường thi cưỡi ngựa, mà nếu biết có vị “đồng đội” tán dương hắn có vài thanh đao, có lẽ hắn sẽ tự đắc trong lòng: ta có tới ba thanh đao.

Ngoại trừ mã đao thì chính là cung tiễn - thứ hắn am hiểu nhất trên đời này, đơn giản vì sinh tồn ở nơi rừng núi, thảo nguyên mà hắn rèn luyện được những kỹ năng đó. Dựa vào đơn đao và cung tên, hắn có lòng tin giao thủ với mấy người tu hành có cảnh giới Động huyền hạ phẩm mà vẫn còn sống. Chính vì thế mà việc thi bắn cung này đối với hắn quả thật mà một chuyện cực kỳ đơn giản.

Bắn cung với cưỡi ngựa khác nhau, không cần so sánh cũng như bình luận giữa các thí sinh. Cho nên lúc thi cưỡi ngựa hắn đã dốc toàn lực, cố gắng vượt mặt, bỏ xa các thí sinh khác càng nhiều càng tốt. Giờ là thi bắn cung, giương cung, lắp tên, bắn mục tiêu ngoài trăm bước chân cũng chẳng khiến hắn bận tâm nhiều, chỉ cần mũi tên đều xuyên tâm là được.

Hàng hóa so với hàng hóa, thua thì sẽ bị vứt bỏ, người đấu với người, thua tất phải chết. Nếu để những thí sinh người đang đầy mồ hôi, cánh tay còn đang run rẩy giương cung biết họ bị yêu cầu bắn tất cả mũi tên đều xuyên tâm, có lẽ sẽ bị dọa cho chết đi sống lại.

Nhưng Ninh Khuyết lại thích như thế, hấn giương cung, lắp tên, theo tiếng dây cung bắn ra, mũi tên lông vũ quen thuộc của binh sĩ Đại Đường bắn “véo” một tiếng, rất chuẩn xác ghim ngay hồng tâm.

Trước khi mũi tên trúng hồng tâm, hấn đã rút ra mũi tên thứ hai từ sau lưng. Lặp lại động tác lắp tên, kéo cung, mũi tên bằng gỗ tùng một lần nữa “vù vù” vút qua chiếc nhãn nơi tay, sau đó không ngoài ý muốn đâm thẳng vào hồng tâm.

Động tác bắn cung của hấn cũng không nhanh, bắn mục tiêu bên ngoài trăm bước chân cũng không có xuất hiện chuyện thần kỳ như một tên bắn thủng bia, hoặc mũi tên sau chệch đôi mũi trước... Hấn cứ thông thả bắn từng mũi một, nhưng lại tạo nên một tiết tấu gì rất kỳ diệu, tiếng dây cung “ong ong” giống như đang chậm rãi tấu lên một bản nhạc trong gió.

Sắc mặt tỉnh táo, đứng đung tư thế, không chế tiết tấu, căng dây cung vô cùng chính xác, tất cả như một thứ nghệ thuật được thể hiện cực kỳ nhuần nhuyễn. Ba mươi mũi tên trong bao ngày càng vơi đi, động tác của hấn ngày càng thu hút được sự chú ý của người khác. Không biết từ khi nào đã có rất nhiều người tụ tập sau lưng hấn, có thí sinh, giáo thụ, còn có cả hai vị tướng lĩnh Quân bộ đến đây thị sát.

Lúc này trong mắt mọi người, tên thiếu niên đứng giương cung bắn tên trên bãi cỏ dường như biến thành một người chiến sĩ dày dạn kinh nghiệm sa trường, cho dù có ngàn vạn thiết kỵ tiến tới như sấm sét cũng không thể khiến hấn chớp mắt một cái.

Vị tướng lĩnh nhìn Ninh Khuyết bắn mũi tên cuối cùng xong, quay sang tên tùy tùng bên cạnh nói:

- Tra cho ta vị thiếu niên kia là do vị tướng quân nào dạy dỗ, nếu như lần này không được nhận vào Thư Viện, phải để hấn trở lại quân đội ngay.

Dừng lại một chút, vị tướng lĩnh lại thấp giọng nói:

- Chú ý, nhớ giữ bí mật chuyện này, nếu lộ ra thì hấn sẽ bị triệu về đơn vị cũ. Vũ Lâm Quân chúng ta cần phải lén lút giành lấy.

...
...

Hoàng hôn đã từ từ buông xuống, hoàng đế cùng hoàng hậu tất nhiên phải trở về thành Trường An, chỉ còn thân vương điện hạ cùng toàn bộ quan lại chủ trì ở lại. Sáu môn thi cuối cùng cũng đã xong, đã đến lúc công bố kết quả.

Mấy trăm tên thí sinh đứng lặng yên ở khoảng đất rộng trước tấm bình phong bằng đá, nhón nhón chân cố gắng quan sát xem có bóng dáng vật gì được dán lên bức tường kia không. Khung cảnh lúc này giống hệt mấy trăm con ngỗng bị đói bụng lâu ngày, dài cổ chờ người cho ăn.

Vài vị giáo thụ chậm rãi đi ra, bọn hấn hướng về phía thân vương điện hạ khẽ cúi người vấn an. Sau khi để ấy vị quan viên cùng nhau xác nhận, mấy vị giáo thụ bước lên cái bàn gỗ, kéo một thùng mễ tương ra rồi cầm một tờ giấy đỏ thắm dán lên trên tường.

Một biển âm thanh hứng khởi vang lên, mấy trăm tên thí sinh như đàn ngỗng đói cuối cùng cũng đã được cho ăn, bọn hấn không kìm chế được sự phấn khích mà cứ nhào về phía trước

Ninh Khuyết nắm bàn tay hơi lạnh của Tang Tang, lách trái, lách phải, nhưng cuối cùng cũng phải ra sức xông thẳng về phía trước. Cố gắng chen đến chỗ bức bức tường, đầu tiên đưa mắt nhìn về bảng kết quả của hai môn Lễ nghi và Thi từ.

Hấn thấy tên mình ở phía dưới cùng của tờ kết quả.

“Ninh Khuyết – Đề Đình”

Điểm số của môn “Thi từ” cũng tương tự.

Hắn cảm thấy hơi tức giận, khê thì thào tự nhủ:

- Không phải tệ thế chứ, cứ cho là ta viết linh tinh đi, nhưng ta đã viết rất nhiều chữ, chữ lại đẹp như thế, không lẽ chấm bài ta là nữ giáo thụ sao?

Phía sau hắn có người nhịn không được cười khi khi, nói châm chọc:

- Còn tưởng Tam công tử Nam Tấn là nhân vật thiên tài như thế nào, hóa ra cũng chỉ là kẻ thùng rỗng kêu to, COCC mà thôi.

Người đang cười nhạo chính là thiếu nữ mặc tiền bào lúc trước, có lẽ do nàng ta không cam lòng, cho nên lúc kết quả được dán, nàng liều mạng cố chen tới gần Ninh Khuyết dù phải cách xa mấy công tử, tiểu thư đi chung. Nàng muốn tận mắt nhìn xem kết quả thi của hắn ra sao.

Ninh Khuyết cũng không biết vị quý nữ này chính là con gái của tướng quân Vân Huy, tên là Tư Đồ Y Lan. Hắn đưa mắt nhìn nàng ta không chút hứng thú, sau đó xoay người nắm tay Tang Tang lách ra bên ngoài.

Thiếu nữ kia cảm thấy kinh ngạc, nàng xoay người nhìn theo bóng lưng của hắn rồi la lớn:

- Người không ở lại xem thành tích à?

Ninh Khuyết cũng không quay đầu lại, bình tĩnh nói:

- Thượng giáp.

Thiếu nữ mặc tiền bào cùng mấy người xung quanh nghe lời này xong suýt ngã ngựa trên đất vì khiếp sợ. Trong lòng nghĩ thầm tên này chẳng biết là nhân vật từ đâu nhảy ra, sao lại có thể tự tin, kiêu ngạo như thế, chưa xem kết quả mà đã dám khẳng định được thượng giáp sao?

Tang Tang ngẩng mặt lên, nhìn hắn một cách đầy hoài nghi.

Ninh Khuyết cười cười nhìn nàng rồi giải thích:

- Về mặt ra vẻ lạnh lùng, bọn hắn không thể bằng ta.

270. Q.1 - Chương 77: Thư Viện Ngoại Hạng.

Ninh Khuyết kéo Tang Tang ra khỏi đám người, hắn cũng không vội rời đi mà đứng một góc gần tấm bình phong xem náo nhiệt. Trong lòng hắn cảm thấy hơi hối hận vì việc cố sức biểu hiện lúc trước thật khó coi. Không biết có phải vì đã thuận phục con hắc mã, hay do những mũi tên lông vũ kia đã làm hắn nhớ lại chuyện bên bờ hồ Sơ Bích, khuôn mặt hắn trong vô thức hiện lên vẻ tàn nhẫn. Thực tế hắn cũng không chắc chắn tổng điểm các môn thi của mình có đủ để đạt chuẩn hay không.

Hôm nay là ngày Thư viện mở cửa chào đón tất cả thanh niên anh tài từ khắp nơi trong thiên hạ đổ về tham dự. Nếu như không phải vì một màn “tia chớp màu đen” nơi trường thi cướp ngựa, thì cũng không có ai chú ý đến một kẻ ăn mặc quần áo bình thường như Ninh Khuyết. Cho nên lúc hắn rời khỏi đám đông thì cũng không có ai quan tâm, hầu hết mọi người đều chú ý vào kết quả thi của mình, hoặc là để ý những người có chút tên tuổi trong đợt khảo thí Thư Viện lần này.

Tỷ như tên Lâm Xuyên Vương Dĩnh do đích thân Thiên Hương Bỉ Dã - giáo thụ Thư Viện đưa về, mặc dù hắn mới mười bốn tuổi nhưng bài phát biểu hùng hồn trong thành Trường An vài ngày trước cũng đã gây được chút ít danh tiếng, hay giống như tài tử Chung Đại Tuấn đến từ học phủ nổi tiếng Dương Quan. Thế nhưng Vương Dĩnh dù sao cũng còn nhỏ tuổi, mà Chung Đại Tuấn lại là kẻ tài văn danh chấn Nam Đường. Tuy nhiên, đa số thí sinh coi trọng nhất vẫn là tam công tử Nam Tấn - Nhữ Dương Tạ Phủ.

Nam Tấn Tạ Phủ chính là thế gia ngàn năm có truyền thống thi thư, văn chương. Vị tam công tử Tạ Thừa Vận thuở nhỏ thông minh hơn người, ba tuổi làm văn, năm tuổi làm thơ, lớn lên lại giao du cùng nhiều danh sĩ, ở Tạ Phủ không bao giờ có bóng dáng của kẻ nghèo hèn. Trường bối của hắn tán thưởng tài học, lại không tiếc tiền tài lễ vật mời nhân tài các nước làm khách, khiến Tây Tịch (ghế dành cho khách) nơi Tạ Phủ thay đổi như nước đổi dòng, liên tục không ngừng nghỉ. Nhờ đó làm tên tuổi hắn nổi tiếng như hiện nay.

Nổi tiếng chỉ sau Vô Hư Sĩ, năm nay Tạ Thừa Vận chưa đến mười tám tuổi nhưng đã là thám hoa của Nam Tấn năm trước. Sau khi thi cử, hắn kiên quyết từ quan ở Nam Tấn, đi một mạch tới Bắc thượng, vượt ngàn dặm xa xôi đến Đại Đường, với mục đích là thi vào Thư Viện.

Thư Viện chiêu sinh tuy rất nghiêm ngặt, nhưng nếu cả thám hoa Nam Tấn cũng không thể đậu thì quả thật hơi khó tưởng tượng. Thế nên ai cũng dinh ninh Tạ Thừa Vận sẽ vượt qua kỳ thi, mọi người chỉ chờ xem liệu hắn có đứng hạng nhất hay không mà thôi.

Lúc này ba người là Tạ Thừa Vận, Chung Đại Tuấn, Lâm Xuyên Vương Dĩnh đang đứng chấp tay dưới bức tường đá nhìn lên bảng. Chung Đại Tuấn mặc một thân ô sam (áo màu đen), sắc mặt tỏ vẻ không quan tâm, hắn biết rõ thành tích hai môn Cưỡi ngựa, Bắn cung chỉ có thể đạt điểm trung bình, không thể đạt điểm cao nhất được. Mà kẻ mới chỉ mười bốn tuổi - Vương Dĩnh lại không giấu được vẻ khấn trương trên mặt. Riêng Tạ Thừa Vận mặc bộ áo bào màu trắng lại cực kỳ bình tĩnh, dung nhan anh tuấn tương xứng với tài năng của hắn tạo nên một vẻ thông dong, tự tin.

Hai thiếu nữ, một mặc tiến bào, một tên là Vô Thái cùng vài thiếu nữ quyền quý gia thế bất phàm khác trong thành Trường An đứng sau hạ giọng cười hì hì. Mấy nàng ấy tính tình vốn thoải mái, cởi mở nên cũng không hề e dè, cứ nhằm thẳng Tạ Thừa Vận mà chỉ trỏ.

Đám thanh niên nam nữ chen chúc xung quanh tự giác tách ra một khoảng rộng, giống như sợ quấy rầy hoặc sợ đụng chạm đến bọn hắn. Pháp luật Đại Đường tuy nghiêm nhưng khác biệt giai tầng không quá chặt chẽ. Chỉ vì lúc này, tại nơi tám bình phong ở cổng có bảy tám người đang đứng, ngoài việc có gia thế hiển hách thì tự bản thân những người này cũng có danh tiếng nhất định, đám người còn lại vô thức muốn duy trì khoảng cách với họ.

Thỉnh thoảng có tiếng thở dài phát ra. Mỗi khi giấy ghi kết quả thi được dán lên bảng, tên của ba người này sẽ gây nên một hồi xì xào, đồng thời sẽ kéo theo rất nhiều ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn từ phía sau lưng của ba gã tài tử.

Lâm Xuyên Vương Dĩnh quay đầu hướng về phía mọi người ngại ngùng chấp tay thi lễ. Do sức khỏe của hắn lúc nhỏ không tốt, nên chỉ có môn bắn cung bị hạng Bính, còn lại đều là hạng Giáp, nhất là môn Nhạc đạt tới thượng giáp. Nghe nói vào buổi sáng, lúc hắn đánh đàn thi môn Nhạc, thanh âm được Thanh Vu lão Phụng Thanh - giáo thụ Thư Viện đánh giá rất cao.

Dương Quan Chung Đại Tuấn khẽ nâng cằm, hướng về phía các thí sinh sau lưng thăm hỏi, khuôn mặt hơi lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo. Tuy nhiên trước giờ người Đại Đường vốn dĩ đều cởi mở, thoải mái, chỉ cần người có tư cách để kiêu ngạo, vậy ta sẽ hết lòng ca ngợi người. Chung Đại Tuấn ngoại trừ cưỡi ngựa hơi yếu chỉ được hạng ất, còn lại bốn môn đều là hạng giáp, nhất là môn Thi thư đạt thượng giáp, thành tích của hắn ưu tú như vậy xứng đáng được vỗ tay tán thưởng.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ánh mắt nóng bỏng của các thiếu nữ đương nhiên đều dành cho tam công tử Tạ Phủ - Tạ Thừa Vận. Trong sáu môn thi, có hai môn Lễ nghi và Thi thư có thể nói là hắn đạt điểm thượng giáp trọn vẹn nhất, được liệt vào danh sách những người có điểm cao nhất thi vào Thư Viện trong mười năm gần đây.

Tạ Thừa Vận hướng xung quanh mỉm cười hành lễ, ánh chiều tà chiếu rọi lên một thân áo trắng càng tôn lên nét cười rạng rỡ trên khuôn mặt anh tuấn của hắn. Thiếu nữ mặc tiến bào cùng nhóm quý nữ càng vỗ tay nhiệt liệt, tung tăng như chim sẻ, giống như đây cũng là niềm vinh dự của các nàng vậy.

Nơi tám bình phong ở đằng xa, Ninh Khuyết cùng Tang Tang cùng nhau đứng xem. Hắn nhìn cảnh náo nhiệt trước mặt không nhận được mà nói một cách châm chọc:

-Thực không hiểu nổi, chẳng lẽ tên tam công tử gì đó lớn lên xinh đẹp hơn so với người khác sao?

Đây chỉ là một thông tục quen thuộc ở Vị Thành, ví dụ như người nào đó được cho là tốt nếu uống nhiều hơn đồng bọn hai ba chén rượu, đồng bạn sẽ chế giễu hắn dựa vào cái gì? Chẳng lẽ vì người lớn lên xinh đẹp hơn so với người khác sao? Ninh Khuyết chỉ là thuận miệng châm chọc một câu, hắn không thấy được trên khuôn mặt Tang Tang, dưới đôi lông mày lá liễu là đôi mắt đang ngập tràn sự hâm mộ: “Công nhận là rất đẹp”.

Ninh Khuyết nghẹn lời, hần cúi nhìn đôi giày lộ ra bên ngoài vạt áo, dường như có con kiến đang bò qua thì phải.

Dưới bảng kết quả có thí sinh hưng phấn nói:

- Sáu môn toàn bộ là giáp, hai môn là thượng giáp, đây có thể xem như là thành tích thi vào Thư Viện tốt nhất trong mười năm gần đây, Nam Tấn Tạ tam công tử quả nhiên danh bất hư truyền.

Có thí sinh không cam lòng đáp lại một câu:

- Ai nói là thành tích tốt nhất trong mười năm gần đây? Năm năm trước, thí sinh nổi danh Tây Lăng thi sáu môn đều đạt thượng giáp, giáo thụ toàn Thư Viện đều chạy đến xem bởi vì đó là thành tích tốt nhất trong một trăm năm gần đây!

Lời nói vừa ra, phía dưới tấm bình phong ở cổng lập tức yên tĩnh lại, ba người Tạ Thừa Vận nhú mày hướng về phía phát ra tiếng nói. Thi vào Thư Viện lại có thể đạt được sáu môn thượng giáp? Điều này thật sự quá mức kinh khủng, có thể đạt được thành tích tốt nhất trong trăm năm gần đây khi thi vào Thư Viện thì thí sinh tên Tây Lăng kia có thể gọi là “Đánh khắp thiên hạ không địch thủ” rồi.

- Tại sao chúng tôi chưa từng nghe qua có người tên Tây Lăng? – Người lên tiếng đầu tiên lúc này không cam lòng hỏi lại.

Tên thí sinh kia nhìn hần nói châm chọc:

- Thí sinh Tây Lăng kia sau khi hoàn thành kỳ thi vào Thư Viện, không cần trải qua việc kiểm tra gì nữa thì được viện trưởng đại nhân triệu lên tiến nhập vào tầng hai. Năm năm gần đây, có lẽ đều học tập ở trong tầng hai, như ta và người chỉ là phạm phu tục tử làm sao có thể biết được chứ?

Các thí sinh bên dưới thán phục trong kinh hãi, khắp nơi nhao nhao phỏng đoán vị thí sinh tên Tây Lăng kia là thần thánh phương nào. Đó mới thật sự là thành tích tốt nhất trong trăm năm gần đây, vừa vào Thư Viện lại được cho phép vào ngay tầng hai.

Nghe tới tên Tây Lăng đã vào tầng hai, đuôi lông mày vị tài tử Nam Tấn Tạ tam công tử hơi nhíu lại, vẻ căng thẳng hiện lên trong mắt. Phạm là thiếu niên thành danh, trong nội tâm ai chẳng có mấy phần cao ngạo, kết quả kì thi khoa cử tại Nam Tấn năm ngoái hần không thoả mãn, nên hần mới lựa chọn thi vào Thư Viện để khẳng định chính mình. Mục tiêu của hần đương nhiên là tầng hai của Thư Viện, nơi cực kỳ bí ẩn trong truyền thuyết, hần không ngờ rằng so với người kia thì hần quả thật chậm hơn rất nhiều.

Bên cạnh Thiếu nữ mặc tiến bào là thiếu nữ họ Kim tên Vô Thái, ấu nữ của đương kim Đại Đường Quốc Tử Sái Tửu. Thuở nhỏ tính tình nàng ta ôn hòa, yêu thích thi thư, sớm nghe qua danh tiếng Nam Tấn Tạ tam công tử. Những ngày tại hội thi thơ nơi quán rượu Trường An, cùng người này gặp gỡ, chuyện trò, nàng phát hiện hần thực sự rất tài hoa. Nhìn thần sắc hần lúc này, nàng mỉm cười mở lời:

- Tạ tam công tử sáu môn đều là giáp, hai môn đạt thượng giáp đã là thành tích cực kỳ hiếm thấy, ít nhất không ai bì kịp trong lần thi này.

- Đạo lý chính là đây! Lần thi vào Thư Viện lần này Dương Quan Chung Đại Tuấn môn Thi thư thượng giáp, Lâm Xuyên Vương Đình môn Nhạc thượng giáp, Tạ tam công tử là song môn thượng giáp. Còn ai có thể tốt hơn so với ba người họ đây?

Đám thí sinh đứng ở chỗ bình phong nhao nhao đồng ý. Tạ Thừa Vận sắc mặt hơi giãn ra, cười cười tự giễu, lại một lần nữa chấp tay hoàn lễ.

Thiếu nữ mặc tiến bào đang chuẩn bị cùng mấy thiếu nữ khác tiến lên nói chuyện với tam công tử đột nhiên nghĩ ra một việc. Nàng chợt nhớ tới cái tên phát ngôn cực kỳ hoành tráng lúc rời đi kia, trong lúc vô thức ngẩng đầu nhìn về phía tấm bình phong phía trên, trong lòng suy nghĩ chắc chắn là tên kia sợ mất mặt cho nên mới nói như vậy. Nhưng liên tưởng tới tia chớp đen nọ, nàng bất tri bất giác có chút tin tưởng sẽ thấy được tên hần trên bảng.

Môn Âm nhạc phía trên nhất định không có tên hần, không, phải nói là toàn bộ môn Âm nhạc đều không có thì đúng hơn. Tên này xem ra quả thật là một tên hữu danh vô thực, Lan Lan người quả thật là đồ ngốc mới đi tin tưởng cái tên nói bừa kia.

Tư Đồ Y Lan, nữ nhi của Vân Huy tướng quân tức giận nắm chéo áo xoắn lại, vốn muốn tiếp tục đi tìm tên họ của hắn nhưng ánh mắt lại không tự chủ được dời sang hai bên.

Nàng trợn tròn mắt, nhìn lên bảng môn Tính toán, Cưỡi ngựa, Bắn cung, nhìn đến cái tên giống như đúc kia, nàng không biết mình có hoa mắt không, môi thắm vô thức đọc lên:

- Ninh Khuyết, là thượng giáp! Là thượng giáp! Lại là thượng giáp?

Theo tiếng nói của nàng, tiếng chúc mừng lẫn nhau của các thí sinh phía dưới nhỏ dần lại. Lúc đầu các thí sinh chỉ tìm kiếm tên của mình, sau đó sẽ chú ý đến tên của những người có chút tên tuổi, cực ít người chú ý mấy người vô danh trên bảng danh sách, nên tự nhiên không ai phát hiện ra tên hắn.

- Ba môn thượng giáp? - Có người khiếp sợ ngẩng đầu nhìn nơi bình phong, lớn tiếng la lên.

Kim Vô Thái đưa tay che miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nghĩ đến câu nói lúc trước, nàng không thể tin tưởng nói ra:

- Nguyên lai tên kia nói sự thật, hắn biết rõ nhất định kết quả khảo thí được thượng giáp.

Lúc trước mọi người còn đang tán thưởng thành tích Nam Tấn tam công tử hai môn thượng giáp, bàn đi bàn lại, đều cho rằng nhất định hắn sẽ đứng nhất kỳ thi vào Thư Viện lần này, ai có ngờ được chỉ trong chốc lát lại nhảy ra một tên ba môn thượng giáp.

- Ai là Ninh Khuyết?

- Ninh Khuyết là ai?

Những người không có chứng kiến một màn như tia chớp kia đều mang theo sự tò mò tiến đến bên cạnh bạn bè của chúng, để nghe mấy tên này bắt đầu say sưa kể lại, nhất là hình ảnh con hắc mã tựa như thị thiếp cực kỳ biết nghe lời.

Tư Đồ Y Lan dõi bốn phía tìm kiếm, phát hiện bóng dáng hắn ở đằng xa, nàng vội vàng lôi kéo Kim Vô Thái lách lách đám người rồi chạy sang bên đó.

Ba người Tạ Thừa Vận lúc này dường như bị lãng quên, hắn cười cười tự giễu, đáy mắt hiện lên sự lãnh đạm, đưa tay hành lễ cùng Vương Đình và Chung Đại Tuấn, hắn theo mấy vị quý nữ Trường An kia rời đi.

Phía dưới bình phong các thí sinh tự động tách ra một con đường, sau đó lập tức khép lại tựa như một rãnh nước theo bọn hắn tiến về phía một góc bình phong, chỗ thiếu niên chưa từng được nhắc đến - Ninh Khuyết.

Ninh Khuyết cũng không biết chỗ bình phong ở cổng xảy ra chuyện gì. Lúc này hắn đang cúi đầu cùng Tang Tang thương lượng buổi tối trở lại cửa hàng nên ăn cái gì chợt phát hiện một đám người nháo động phía trước, sau đó là thiếu nữ mặc tiến bào đột nhiên từ đâu vọt tới trước mắt.

Tư Đồ Y Lan kinh ngạc nhìn hắn hỏi:

- Ba môn thượng giáp...Người...sao người làm được?

Ninh Khuyết giật mình, nhìn đoàn người tụ tập phía trước ngày càng nhiều trả lời:

- À, là do ta luyện tập rất chăm chỉ đó mà.

Tang Tang ngẩng mặt lên nhìn hắn, đôi lông mày lá liễu tràn đầy nghi hoặc, nàng nghĩ thầm không biết thiếu gia người có biết luyện tập là cái gì không nữa.?

271. Q.1 - Chương 78: Thảo Luận Học Thuật Lúc Giữa Chiều.

Ánh mắt hâm mộ xuất hiện càng ngày càng nhiều. Những tia sáng màu vàng kim như đem tòa núi lớn phía sau biến thành một tòa thần đàn cao lớn, rêu phong mọc ra từ những khe nứt bên trên tấm bình phong bằng đá phẳng phát lộ ra một thứ tình cảm ấp áp, giục giã mọi người mau mau trở về nhà. Nhưng các thí sinh đã biết được thành tích khảo thí của mình vẫn không hề rời đi, vẫn vây quanh tấm bình phong mà

đánh giá tên thiếu niên nhìn qua cực kỳ bình thường kia, ngẫu nhiên cũng chú ý tới cô nàng tỳ nữ nhỏ bé bên cạnh, sau đó thấp giọng bàn luận vài ba câu.

Ánh mắt của các thí sinh này rất phức tạp, có nghi ngờ, có khiếp sợ, có khó hiểu... Khảo thí hôm nay không ngờ có người đạt được ba môn thượng giáp, vượt qua cả Nam Tấn Tạ tam công tử, hơn nữa trước giờ hấn lại là kẻ hoàn toàn vô danh. Hai môn Cưỡi ngựa, Bắn cung, thể hiện bản lĩnh nơi chiến trường thì không cần nói, dù gì hấn cũng do Quân bộ đề cử, một thân bản lĩnh của hấn chắc đã được mài giũa trên thảo nguyên nơi biên ải. Thế nhưng ngay cả môn Tính Toán hấn cũng đạt thượng giáp thì quả thật khó tin, phải biết ngay cả Tạ Thừa Vận, Chung Đại Tuấn, và Vương Dĩnh, ba người này vốn là những kẻ được kí thác nhiều kỳ vọng nhất cũng không vượt quá hai môn thượng giáp.

Có thí sinh lẹ mồm lẹ miệng nhin không được đưa ra nghi ngờ, ngay lập tức nhận được hưởng ứng của nhiều người. Tư Đồ Y Lan sửa sang lại trang phục bị kéo nhàu do vội vã trước đó, nàng khẽ nhíu mày nhìn Ninh Khuyết rồi nói:

- Người làm sao thi được ba môn thượng giáp?

Những lời này thể hiện rõ sự nghi ngờ, khó hiểu, trong cách nói ẩn chứa sự cố chấp, không chịu khuất phục. Ninh Khuyết nghe qua rất không thích, tuy nhiên nhìn thân sắc vị thiếu nữ này hấn là không có ác ý, chỉ là ví dụ điển hình cho việc bị những tin động trời làm choáng váng đầu óc, dẫn tới những biểu hiện hồ đồ như trên. Thế nên hấn cũng không có trả lời, đưa ra hai tay tỏ vẻ vô tội, hấn khẽ cười cười.

Quân bộ năm nay đề cử hơn bảy mươi tên thí sinh, nhiều kẻ trong thành Trường An vốn đã được nhắm trúng từ trước cảm thấy không vui lắm vì bị danh tiếng của Ninh Khuyết áp lên đầu. Thấy hấn không có trả lời, mấy tên thiếu niên nam nữ trong thành liền liền bàn luận âm ỉ về câu hỏi của Tư Đồ Y Lan lúc trước.

Thí sinh được Quân bộ đề cử đứng đầu ba môn, điều này khiến cho tất cả những người đến từ vùng biên thùy đế quốc Đại Đường đều cảm thấy vô cùng vinh quang. Bởi vì tuổi bình quân của bọn họ so với những người khác lớn hơn một chút, cho nên khi làm việc, nói chuyện luôn trầm ổn, trong lòng mặc dù ủng hộ Ninh Khuyết nhưng ngoài miệng cũng không vội vã nói ra điều gì.

Nhưng có vị công tử xuất thân chốn đô thành đã cảm thấy không nhin được nữa.

Đong đưa cây quạt nơi tay, hấn từ từ tiếng đến gần rồi đặt tay lên bờ vai của Ninh Khuyết, tiếp đó hấn nhìn chăm chăm vào những thí sinh khác nói to:

- Có ai cảm thấy không phục không? Ninh Khuyết là bằng hữu của ta, các người biết hấn là người như thế nào không? Hấn có thể đi Hồng Tụ Chiêu uống rượu, gọi cô nương mà không cần trả tiền, các người làm được sao? Thử hỏi trên đời này còn có chuyện gì mà hấn không làm được không?

Trong thành Trường An, đám thanh niên mỗi lần đứng ra so vai vế, không gì hữu hiệu bằng việc đem chức quan của mấy ông bà bỏ ra, sau đó là nhà ai kiếm được bạc nhiều hơn... Đối với một xã hội năng động như Đại Đường, địa vị cùng tài phú tùy thời đều có thể biến hóa nhanh chóng. Hơn nữa, ngoài những thứ vô vị, thô tục đó, bọn hấn coi trọng nhất chính là tài hoa, thanh danh đích thực, nhất là những kẻ có thể tự mình thành danh trong thành Trường An.

Đương nhiên, nếu muốn nổi tiếng trong thành Trường An cũng không thể hoàn toàn không cần gia thế, bối cảnh ủng hộ. Tuy nhiên cũng có những nơi không hề kiêng kị những thứ này, ví dụ như Hồng Tụ Chiêu, Nhà ăn của các Bộ... Cho nên những nơi này liền trở thành chỗ để phân cao thấp cho những kẻ nhiều tham vọng, thích ganh đua.

Chu Do Hiền nói Ninh Khuyết uống rượu, gọi cô nương không cần trả tiền, gây chuyện cũng không ai dám nói ở Hồng Tụ Chiêu không phải là nhục nhã hấn, mà chính là gây dựng thanh danh thay hấn. Quả nhiên nghe xong mấy việc này, sắc mặt đám thanh niên nam nữ kia nhất thời biến đổi, ánh mắt nhìn về Ninh Khuyết bắt đầu hiện lên chút ít kính nể.

Tuy nhiên không phải tất cả mọi người đều bị rung động, ví như Tang Tang khi nghe xong liền ngẩng khuôn mặt hơi đen của mình lên, lông mày nhíu lại nhìn chăm chăm vào vị công tử đang đặt tay lên vai thiếu gia

mà không ngừng vỗ vỗ kia. Nghe hẳn kể việc thiếu gia đi thanh lâu ra sao nàng cũng cảm thấy bình thường, chỉ có Tư Đồ Y Lan khi nghe đến đó, ánh mắt nhìn Ninh Khuyết liền trở nên có chút quái dị.

- Ta chưa phục, khảo thí môn Tính toán vốn là một đề khó, nói đúng cũng dễ, mà sai cũng không thể cãi. Phu tử uống mấy bầu rượu, hái mấy cân hoa? Vấn đề này hẳn không thể có nhiều đáp án, người tại sao có thể đạt thượng giáp? Ngay cả Tà tam công tử cũng chỉ đạt được trung giáp mà thôi.

Tư Đồ Y Lan đang cầm tay Kim Vô Thái bỗng run lên, giống như không cam lòng.

Bình thường nàng cũng không phải là kẻ điêu ngoa, vô lý, chỉ là nàng biết Kim Vô Thái khá hâm mộ vị Tam công tử đến từ Nam Tấn, thế nhưng lúc này danh tiếng của vị kia hoàn toàn bị che phủ bởi Ninh Khuyết. Nhìn ánh mắt âm đạm của Vô Thái, nàng không nhịn được mà hỏi vài câu. Ngoài ra còn một điều quan trọng hơn, ngay cả chính nàng ta cũng không hề ý thức được nguyên nhân là gì.

Tại tràng khảo thí cưỡi ngựa, nàng bị con hắc mã to lớn kia hất rớt xuống đất, lại còn suýt bị giẫm lên mặt. Thân là con gái của Vân Huy tướng quân, nhưng ngay cả một con ngựa đều không thể thu thập được khiến nàng cảm thấy vô cùng buồn rầu. Vậy mà ngay say đó, Ninh Khuyết lại chẳng biết dùng cách nào nhẹ nhàng thu phục con hắc mã kia, còn giành được điểm thượng giáp duy nhất ở môn cưỡi ngựa. Điều này khiến nàng cực kỳ khó hiểu, không có cách nào giải thích tự nhiên không thể cam tâm.

Đúng lúc này bỗng vang lên một âm thanh già nua:

- Bởi vì hẳn chính là người đầu tiên đưa ra đáp án trong môn Tính toán, đề bài vớ vẩn như vậy mà trả lời cũng không được thì các người đúng là quá ngu ngốc. Chấm bài cũng dựa vào tốc độ, ta lúc phê duyệt đề thi, chu sa còn chưa kịp mở ra thì hẳn đã trả lời xong, vậy nên hẳn được điểm thượng giáp. À, vị học trò này, mời người tránh ra một chút.

Một vị bạn áo dài màu xanh, cầm trong tay cây chổi trúc chẳng biết ở đâu xuất hiện bên cạnh tấm bình phong. Thân thể vị này hơi còng xuống, đem tro bụi dưới chân mọi người quét đi chậm rãi, cả người cũng từ từ đi ra ngoài.

...

...

Nhìn bóng lưng dần biến mất phía xa Thư Viện, các thi sinh ngạc nhiên im lặng. Thực tế ở môn Tính toán này, tới bốn phần năm người không có đáp án. Kết quả lại bị lão già kia nói nó là một đề thi ngay cả tên ngốc cũng có thể trả lời, điều này khiến có kẻ tức giận mà mở miệng:

- Bà ta cho rằng bà ta là ai vậy?

Một vị giáo thụ đứng bên ngoài lạnh lùng trả lời:

- Nàng là nữ giáo thụ vinh dự duy nhất trong Thư Viện, những kẻ có thể vào được Thư Viện lần này sẽ chịu sự quản lý của nàng ấy trong vài năm tới.

- Chẳng lẽ đó chính là Nhị giáo thụ? – Ninh Khuyết nhìn lão phụ lưng còng phía xa, trong lòng cố nén sự vui vẻ lại.

Nam Tấn Tà tam công tử lúc này đã lấy lại bình tĩnh, tuy nói hẳn cũng có tính háo thắng của tuổi trẻ, nhưng dù sao lần này tổng điểm khảo thí của hẳn vẫn đường đường đứng đầu. Hơn nữa mục tiêu của hẳn cùng những thí sinh khác không hoàn toàn giống nhau, cả tâm mắt cũng rất khác biệt. Hẳn coi trọng việc làm cách nào có thể tiến vào tầng hai, hướng chi đối phương theo như hẳn nhận định cũng chỉ là người bình thường, cùng người này xảy ra tranh chấp cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trái lại, sau khi hẳn nghe lão phụ kia nói Ninh Khuyết rõ ràng trả lời đề thi trong thời gian cực ngắn, trong lòng không khỏi có chút bội phục, bèn hướng về Ninh Khuyết chăm chú thỉnh giáo:

- Đề môn Tính toán lần này, ta trước dùng “Cùng cử chi pháp”, nhờ đó tính được kết quả là vô vàn, cuối cùng mới cần thận suy nghĩ đạo lý trong đó... Không biết vị này...

Tư Đồ Y Lan từ bên cạnh nói tên Ninh Khuyết ra, Tà Thừa Vận gật đầu cảm ơn sau đó tiếp tục:

- Không biết Ninh huynh tính như thế nào? Phải chăng là dùng một loại phương pháp tính toán đặc biệt nên mới có thể nhanh như vậy?

- Nếu như liếc qua liền biết kết quả là vô cùng, vậy còn muốn tính toán làm gì nữa? Nếu như muốn nói tới đáp án cuối cùng, kỳ thật ta cũng chẳng muốn nghĩ đi nghĩ lại nhiều, lập tức viết mấy chữ kia lên mà thôi.

Ninh Khuyết trả lời rất có phong thái của một vị tiên sinh, lộ ra tính cách không hề chịu trách nhiệm. Thực tế hẳn cũng không nói nhảm, coi gọi là vô hạn rất khác so với một chỉ số chính xác, nói vô hạn cũng như kiểu nói mơ hồ, không biết bao nhiêu.

Rất nhiều người nghe không hiểu, có người cho rằng số hẳn gặp may, có ít người cho rằng hẳn có tư tâm, cỡ lẽ chỉ có Tạ Thừa Vận hiểu ra được chút ít. Nhưng ngay khi chuẩn bị hỏi lại một cách rõ ràng, thì từ phía xa truyền tới thanh âm của một vị giáo thụ Thư Viện.

- Tạ Thừa Vận, Vương Đình, Ninh Khuyết, Trần Tư Mạc, Hà Ứng Khâm...đến phòng Thuật khoa báo danh.

Ninh Khuyết nghe tên mình vang lên thì ngẩn người, đến phòng Thuật khoa báo danh là có ý gì? Vì sao khi nghe đi tới nơi đó, hẳn lại thấy lạnh lẽo giữa hai chân? Dù sao vấn đề này cũng không tiện hỏi, vì vậy sau khi dặn dò Tang Tang hai câu, hẳn liền theo bọn người Tạ Thừa Vận đi về phía Thư Viện. Phát hiện ra đi tới phòng Thuật khoa còn có một vị thiếu nữ, hẳn mới cảm giác hơi yên lòng một chút.

Phía trên bức bình phong không ai lộ ra vẻ ngạc nhiên, trên thực tế, nguyên nhân bọn hẳn sau khi tò mò cũng không có về nhà là muốn xem thử danh sách báo danh phòng Thuật khoa có tên mình không. Nhìn những người kia đi sâu vào trong Thư Viện, trong lòng những kẻ này tràn đầy hâm mộ. Tư Đồ Y Lan thì thất vọng vung vẩy chân đá lên tấm bình phong, nhìn theo bóng lưng Ninh Khuyết, nằng thắp giọng lẩm bẩm:

- Làm thế nào mà tất cả chuyện tốt đều bị hẳn cướp lấy hết thế này?

Một lúc lâu sau, mấy tên kia kia mới đi ra từ phía sâu của Thư Viện, cả bọn giống như vừa trải qua một hồi du ngoạn. Tạ Thừa Vận biểu hiện bình tĩnh, Vương Đình cùng những người còn lại khó giấu được sắc mặt vui mừng, chỉ có Ninh Khuyết trên mặt căn bản không có biểu lộ gì cả.

Ngoài sáu khoa cơ bản ra thì Thư Viện còn có Thuật khoa, khoa này lập ra chính là để bồi dưỡng những đệ tử có tiềm chất tu hành, những đệ tử học tập ở đây sẽ có cơ hội tiếp xúc với kiếm thuật, phù thuật,... cho nên mới gọi nó là Thuật khoa. Những thí sinh được giáo thụ gọi lúc trước chính là những người được cho là có tiềm chất, được đưa đi kiểm tra nhiệm lục.

Ninh Khuyết sở dĩ được chọn là vì kiểu chữ “trâm hoa”, cùng với sự phản ứng mau lẹ ở môn Tính toán. Thư Viện qua đó mới cho rằng hẳn có tiềm chất tu hành, nhưng giáo thụ phụ trách kiểm tra thân thể lại thất vọng phát hiện ra rằng, các khiếu nơi Khí Hải Tuyết Sơn của hẳn không hề thông.

Bất quá chỉ là thêm một lần hy vọng rồi thất vọng mà thôi, nếu như không hy vọng, tất nhiên cũng sẽ không thất vọng. Ninh Khuyết cực kỳ hiểu rõ tình trạng thân thể của mình, vì thế hẳn biểu hiện rất bình tĩnh.

Tạ Thừa Vận ở Nam Tấn cũng đã bước chân vào con đường tu hành nên đương nhiên không có gì hưng phấn, mà hôm nay Vương Đình cùng những người còn lại biết được mình có khả năng bước vào cảnh cửa huyền diệu kia không khỏi cảm thấy hưng phấn kích động.

- Ta không được – Ninh Khuyết mở ra hai tay hướng mọi người giải thích.

- Chà...Cũng không hẳn là không được... Giáo thụ nói ý chí của ta không phải là vấn đề, chỉ là Tuyết Sơn Khí Hải hơi kém cõi, không hợp với việc tu hành.

Thư Viện điểm danh bảy người, chỉ có một mình hẳn không thông qua kiểm tra. Ánh mắt các thí sinh nơi bình phong nhìn hẳn trở nên phức tạp, có ánh mắt vốn ẩn chứa địch ý nay đã trở thành đồng tình, đương nhiên cũng không thiếu ánh mắt trào phúng.

Người Đường tôn trọng cường giả, nhưng cũng không kỳ thị người yếu, lịch sử ngàn năm nuôi dưỡng cho bọn hẳn thứ tâm cảnh đặc biệt, rất dễ dàng vị tha cho người khác. Lúc trước Tư Đồ Y Lan vốn nhìn Ninh Khuyết cũng không vừa mắt thì nay cũng thờ dài một tiếng, nói:

- Không cần quá thất vọng, người tu hành được vốn cũng không nhiều, người xem, không phải chúng ta so với người cũng giống nhau thôi sao.
- Lời này quả thật chính là đạo lý, người không thể tu hành nhưng người cũng không phải là thanh củi mục. Ninh Khuyết tiếp nhận ấm nước từ tay Tang Tang rồi nhấp một ngụm, sau đó nhìn qua nàng nói:
- Ta là chuyên gia đốn củi đó.

272. Q.1 - Chương 79: Bài Học Đầu Tiên

Tư Đồ Y Lan mở to đôi mắt nhìn vào đồng cỏ đỏ rực như một cánh đồng lửa dưới ánh trời chiều, nhìn chăm chăm vào con đường chạy thẳng về chiếc xe chở hai chủ tớ kia, nàng nhin không được mà lẩm bẩm một tiếng:

- Người này sao mà thành thật vậy!

Ninh Khuyết cũng chẳng để ý đến mấy chuyện này, tranh cãi cùng mấy đứa con gái ầm ĩ như thế, ngoài việc tốn thời gian ra thì chẳng mang lại bất kỳ ý nghĩa gì. Hơn nữa lúc này hắn đang suy nghĩ, dựa theo chương trình học do Thư Viện sắp xếp thì hiển nhiên mỗi đệ tử có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Hắn có thể dùng thời gian này để làm một vài việc, chẳng hạn như giết người kiếm tiền.

Nằm trên chiếc giường bên trong Lão Bút Trai, hắn nhìn cái tên được viết trên giấy dầu hỏi:

- Chuẩn bị tốt chưa vậy?

Tang Tang đang ngồi, vừa bôi mỡ vừa mài thanh phác đao cho hắn, nàng cúi đầu đáp:

- Bộ đồ vải bố mới cùng y phục cũ đều chuẩn bị xong. Nhưng thiếu gia lần này muốn để kiểu tóc gì? Vẫn kiểu của Nguyệt Luân Quốc sao?

Ninh Khuyết lắc đầu nói:

- Mấy chuyện vặt này tùy người quyết định.

Tang Tang ngẩng đầu lên hỏi:

- Khi nào thì ra tay?
- Người này sống ở Đông thành, cách chúng ta cũng không xa. Lúc nào muốn giết liền giết.

Ninh Khuyết nhìn cái tên Trần Đông Thành bên trên tờ giấy dầu, lại nhìn những tư liệu đơn giản bên dưới, bèn dừng lại giải thích:

- Ta cũng chưa biết lúc nào sẽ hành sự, vậy nên quan phủ lúc tra án cũng không thông qua quy luật thời gian mà tìm ra đầu mối gì.
- Làm một lần tất nhiên không có quy luật, nhưng giết nhiều người, tự nhiên sẽ hình thành quy luật.

Tang Tang cầm thanh phác đao đã được mài cho sáng bóng tra vào trong vỏ, nàng ta đi đến đầu giường nhìn chăm chú khuôn mặt Ninh Khuyết rồi nói:

- Đây là điều thiếu đã dạy ta: cho dù người che giấu như thế nào đi nữa, sau này quan phủ cũng có thể từ trên những người bị người giết chết tìm được nguyên nhân giết người.
- Phủ tướng quân chết sạch, người dân thôn Yên Cảnh cũng bị tàn sát hết rồi. - Ninh Khuyết cười đáp:
- Cho dù triều đình cuối cùng phát hiện ra mục đích là báo thù cho những chuyện này, thì quan phủ làm sao tra ra ta được đây?

- Có lẽ tìm không ra người, nhưng có thể tìm được người mà người muốn giết, vậy họ có thể tăng cường bảo vệ cho những người này, thậm chí trực tiếp dùng họ làm con mồi. Đến lúc đó, cho dù người biết những người kia được triều đình bảo vệ, chẳng lẽ người không đi giết?

Ninh Khuyết im lặng nhìn tiểu thị nữ, bỗng nhiên hắn nở nụ cười nói:

- Người thường ít khi nhiều chuyện như vậy.
- Ta không phải kẻ đần, bình thường ta không muốn nói mà thôi.

Tang Tang thấp giọng nói, về phần lý do tại sao hôm nay nàng nguyện ý đi bàn luận những chuyện mà bình thường luôn cảm thấy phiền phức thì chính nàng cũng không thể hiểu được.

Ninh Khuyết hiểu rõ, trong ánh mắt hẩn hiện lên sự ấm áp, hẩn nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Ta cam đoan với người, sau khi giết hai, ba người ta sẽ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó sẽ chuyên tâm đọc sách ở Thư Viện.

Tang Tang nở nụ cười, khuôn mặt hơi đen nhất thời hiện lên nét nhẹ nhõm nói:

- Đúng vậy đó, Thư Viện là nơi rất tốt, thiếu gia có thể biết thêm nhiều tài tử cùng tuổi, cần phải nâng niu trân trọng mới được.

Ninh Khuyết không quen kịp với việc Tang Tang bỗng nhiên biến thành một người biết chớp lấy cơ hội như vậy, hẩn nhin không được liếc mắt về phía góc phòng, tay phải từ trong chăn duỗi ra, sau đó các đầu ngón tay nắm chặt lại. Gì mà bằng tuổi chứ? Hẩn còn lớn hơn bảy tám tuổi so với mấy tên kia.

...

...

Ngày thứ hai mới chính là ngày giảng bài chính thức, hôm nay Ninh Khuyết và Tang Tang lại dậy sớm. Sau khi rửa mặt, ăn sáng xong xuôi, Tang Tang tiễn Ninh Khuyết lên xe ngựa ở trước cửa hàng. Chủ tớ hai người mặc dù cũng được coi như “nhà giàu” với hai ngàn lượng kiếm được lần trước, tuy không cần tiết kiệm như trước, nhưng bao hết xe ngựa trong một năm cũng không phải vấn đề.

Ngày mới đã tới, cửa Nam thành Trường An lúc này đã mở tung. Hơn mười chiếc xe ngựa có khắc dấu hiệu của Thư Viện nối đuôi nhau tiến ra, dựa trên số lượng như thế, xem ra đa số đệ tử đều lựa chọn ở trọ trường kỳ trong trường.

Đi dọc theo con đường tiến thẳng về phía Nam được tô điểm bằng những hàng liễu hai bên, cả cuộc hành trình ngập tràn trong non xanh nước biếc, hoa thơm bướm lượn. Đặc biệt nhất phải nói đến tòa núi cao chót vót, thẳng đứng như xuyên thủng trời xanh, cùng những đồng cỏ dưới chân núi kéo dài và trải rộng như biển. Tuy lần thứ hai trông thấy những thứ này, Ninh Khuyết vẫn không nhìn được mà trầm trồ, cảnh đẹp mỹ lệ như thế này có thể xuất hiện ở nhân gian, xuất hiện tại nơi ngoại ô của thành Trường An phần hoa mỹ lệ đúng là một điều đáng mừng.

Hơn mười chiếc xe ngựa sơn đen di chuyển trong những đồng cỏ xanh mượt, không bao lâu đã tới được cửa chính Thư Viện. Tiếp đó, các học sinh liền xuống xe, nhao nhao hành lễ tạo nên những tiếng động ồn ào. Từ sáng sớm, đã có rất nhiều thí sinh tham gia khảo thí hôm qua vây quanh khối thạch môn đơn giản, giống như không có chút thu hút nào ở trước cửa, nhất thời cửa Viện vốn yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đám học sinh trẻ tuổi đều mặc áo bào có vạt áo bên trái màu xanh, nam sinh thì buộc trên đầu một tấm khăn vấn màu đen, nữ thì dùng một cây gỗ mun búi lên những mái tóc dài đen bóng thay cho trâm cài. Tất cả đứng trên nền xanh mượt của những cánh đồng cỏ trải dài gợi nên một cảm giác khoan khoái, nhẹ nhàng. Về mặt phần chấn của mỗi người trước ánh nắng ban mai tràn sức sống từ phương đông chiếu xuống, càng tăng thêm cảm giác an tĩnh, trong lành.

Ninh Khuyết sửa sang lại quần áo trên người, nhất là vạt áo màu xanh bên trái, sau đó lấy ra chiếc gương đồng nhỏ được Tang Tang nhét vào lúc tối soi xem khăn vấn trên đầu có bị lệch hay không. Sau khi cảm thấy mọi thứ đều ổn, hẩn mới từ từ bước xuống xe ngựa.

Sau cuộc khảo thí hôm qua, ngoại trừ ba người Tạ Thừa Vận thì chỉ còn hẩn - kẻ thu phục con hắc mã to lớn là dễ phát hiện nhất. Mấy tên học sinh đứng nơi cửa đang hàn huyên tâm sự thấy hẩn đến cũng chẳng hề ghen tức hay làm ngơ, mà còn nhiệt tình chạy ra chào đón, hỏi han tình hình gần đây, thậm chí có người còn tự giới thiệu mình.

Một tiếng chuông từ sâu trong Thư Viện yên lặng vang lên, tức thì các học sinh không hề tiếp tục huyền não nữa. Dưới ánh mặt trời đang hắt những tia nắng óng ả, từng ống tay áo đang phấp phật bay trong gió sớm, khăn vấn trên đầu cũng nhẹ nhàng đưa khiến cho khung cảnh nhìn qua có vẻ bay bổng, thoát tục.

Dưới ánh mặt trời, Ninh Khuyết chậm chậm hòa vào đám người ở phía sau, ngửa đầu lên nhìn cảnh này, trong lòng hẳn hơi suy nghĩ. Hẳn cũng không bước nhanh hơn mà cẩn thận dò xét ba cây cột đá nhìn như đơn giản trước cổng Thư Viện, cùng với kiến trúc những căn phòng thâm thường xung quanh.

Ngày hôm qua đích thân hoàng đế đã tới Thư Viện, tuy hình thức có vẻ long trọng, nghiêm trang, nhưng bề hạ cũng không chăm chú theo dõi các cuộc thi mà chỉ để ý tới kết quả.

Thư Viện là nơi đem lại cho người khác cảm giác như thế ngoại đào viên, nửa sau tòa viện như ẩn vào tầng mây ở giữa giữa tòa núi lớn hùng vĩ khiến cho người khác có cảm giác bị đè nén vô cùng, nhưng tại sao từ hôm qua đến bây giờ hẳn mới phát hiện ra điều kỳ lạ này?

Mấy năm trước thật sự Ninh Khuyết cũng không rõ Thư Viện là nơi nào, hẳn chỉ biết mấy thứ đại loại như: đối với những con dã thú gì thì nên dùng cách gì; tính toán hướng bay mũi tên lông vũ thì ra sao. Cho tới khi vị tướng quân họ Mã ở Vị Thành báo danh cho hẳn xong, hẳn mới bắt đầu biết một ít về nơi này, ví dụ như một vài sự kiện lịch sử huy hoàng, hoặc các bậc tiền bối cao nhân, đại danh đỉnh đỉnh.

Không biết vì sao hẳn luôn cho rằng Thư Viện này không hề đơn giản như những gì hẳn đang chứng kiến, nó chắc hẳn không chỉ là nơi để Đại Đường bồi dưỡng nên những vị hiền tài đóng góp cho quốc gia sau này... mà chắc chắn còn ẩn dấu những thứ có ý nghĩa to lớn hơn. Sỡ dĩ hẳn có suy nghĩ như vậy là vì cuộc hành trình từ thảo nguyên trở lại thành đô.

- Một tên bị Thư Viện vứt bỏ tùy tiện lại là một đại kiếm sư, lão nhân Lữ Thanh Thần cùng công chúa điện hạ khi nghe tới tên gọi đều lộ ra vẻ tôn trọng. Nhưng vì lý do gì những người ở nơi này khiến ta cảm thấy cũng bình thường, không có gì khác biệt?

Hắn đưa tay chỉnh lại tấm khăn vấn trên đầu, trong miệng lẩm bẩm nói.

Hắn lẻ loi đi qua cửa chính Thư Viện, xuyên qua tấm bình phong bằng đá, rời xa tòa lâu chính rồi thông thả dạo bước trên con đường nhỏ, nơi mà nắng sớm còn chưa chiếu tới. Cách con đường nhỏ không xa phía trước chính là nơi tương đối náo nhiệt - thư xá, ở nơi này có thể dễ dàng nghe tới các âm thanh gọi nhau í ới, bàn chuyện rôm rả, trong khi dọc theo con đường nhỏ này lại cực kỳ yên tĩnh.

Từ trong yên tĩnh bỗng vang lên một giọng nói:

- Trên đời này vốn không có gì đặc thù, hoàng cung là thế, Hạo Thiên Thần Điện cũng như thế,... những cái thánh địa thần bí kia cũng như thế...Như vậy Thư Viện này có thể có gì đặc biệt đây?

Nghe thanh âm kia, sắc mặt Ninh Khuyết không hề thay đổi, tay phải giấu trong tay áo nhanh chóng thủ thế, tùy lúc đều có thể nhanh chóng rút một cách chuẩn xác cây dù to lớn màu đen phía sau lưng. Sớm phải học cách sinh tồn từ nhỏ, bất kỳ tình huống đột ngột nào có thể gây nguy hiểm xuất hiện, hẳn đều có những phản xạ tự nhiên rất mau lẹ.

Phía trước con đường nhỏ chẳng biết đã xuất hiện một gã thư sinh từ lúc nào.

Tên thư sinh này mắt to, lông mày thẳng, thần sắc chất phác, thân thiện, trên thân hẳn mặc một bộ áo bông cũ, dưới chân đi một đôi giày rơm đã sắp hỏng. Nhưng dù là áo bông cũ, hay đôi giày rơm phủ đầy bụi bặm sắp hỏng, dù trên người có đơ bẩn tựa như nhiều năm chưa được giặt rửa đi nữa, nhưng chẳng biết vì sao nhìn phía trên người này lại có vẻ rất sạch sẽ.

Từ thân thể tới linh hồn đều vô cùng sạch sẽ, tinh khiết.

Tay phải của tên thư sinh cầm một quyển sách, nơi eo buộc một cái hồ lô, ánh mắt Ninh Khuyết đảo qua cuốn sách cùng bình hồ lô hai lần, cuối cùng dừng lại trên người tên thư sinh, tay phải giấu bên trong tay áo dần dần hạ xuống.

Nơi này là Thư Viện, không có ai trong thiên hạ có can đảm làm loạn ở nơi này. Hơn nữa, tuy tên thư sinh này ăn mặc nhìn qua có vẻ bụi bặm nhưng lại mang tới cho người khác một cảm giác tinh khiết như trẻ sơ

sinh. Dù ai chứng kiến đều cảm thấy hắn rất dễ gần, muốn cùng hắn gần gũi, phảng phất những gì hắn nói đều rất đáng để tin tưởng.

Cả người thoảng buông lỏng, nhưng nội tâm hắn lại trở nên cực kỳ khẩn trương, bởi hắn phát hiện ra mình dường như rất tin tưởng tên thư sinh mới xuất hiện này. Đối với thói quen sớm hình thành do cuộc sống sinh tồn thuở nhỏ, hắn quyết không tin tưởng bất luận kẻ nào trừ bản thân mình. Loại tín nhiệm không có lý do đến từ cảm giác này quả thật là một chuyện cực kỳ khó có thể chấp nhận được.

Hắn căn bản không có biện pháp nào sinh ra địch ý với tên thư sinh trước mặt này, nhưng có thứ còn làm cho hắn thấy sợ hơn. Hắn cảm nhận rất rõ, cho dù hắn có rút thanh dù sau lưng ra hay không cũng không có cách nào uy hiếp tới tên kia.

Thư sinh mặc áo bông mỉm cười, ánh mắt hắn dừng lại nơi tấm bao bố sau lưng Ninh Khuyết tựa như nhìn xuyên thấu bên trong, vỗ nhẹ hồ lô nơi eo, hắn hỏi:

- Cây dù lớn màu đen sau lưng người cũng không tệ, có muốn đổi thử không?

Tên kia làm sao biết cây dù được giấu trong tấm vải bố, còn là một cây dù lớn? Ninh Khuyết cảm thấy đầu lưỡi trở nên cứng ngắc, trong họng khát khô, căn bản không thốt ra lời. Trầm mặc một lúc lâu, hắn kiên định lắc đầu.

Tên thư sinh thở dài tỏ vẻ hơi tiếc nuối, tay cầm quyển sách, hắn đi lướt qua bên cạnh Ninh Khuyết nhưng cũng không liếc qua một cái, rồi đi thẳng về một bên của cổng chính.

Một cỗ xe trâu nép một góc nơi cổng chính.

Tên thư sinh tiến tới bên cạnh, , hắn hành lễ một cách nghiêm túc về phía thùng xe, sau đó nhẹ nhàng ngồi lên cang xe rồi cầm lấy sợi roi.

Một âm thanh già nua bình thường nồng nặc mùi rượu truyền ra:

- Hắn không đổi với người sao?

Thư sinh lắc lắc đầu, sao đó chậm rãi đánh cây roi, xe trâu bắt đầu chậm chậm đi về phía trước.

273. Q.1 - Chương 80: Thanh Xuân Ơi Hỡi Thanh Xuân

Ninh Khuyết không nên có cảm giác lạnh, bởi tên thư sinh mặc áo bông kia từ đầu đến cuối, từ chân lên đầu, từ trong ra ngoài đều không hề lộ ra một chút địch ý cũng như bất kì khí tức nguy hiểm nào. Trái lại, hắn tựa như một đóa liên hoa vô cùng thanh tịnh, sạch sẽ, đem lại cảm giác giống như thân nhân, làm người khác rất dễ dàng tín nhiệm.

Thế nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi lạnh, bởi vì tên thư sinh kia chỉ liếc qua liền biết được sau lưng hắn chính là một cây dù, hơn nữa lại là một cây dù lớn màu đen, đó là thứ quan trọng nhất của hắn và Tang Tang, hơn nữa còn muốn trao đổi.

Ánh sáng mặt trời vẫn chưa chiếu sáng hết con đường nhỏ, vì vậy nhiệt độ nơi đây hơi lạnh. Hay đây cũng chính là nguyên nhân làm hắn thấy lạnh? Hay là cảm giác thân cận, tin tưởng do tên thư sinh kia mang lại khiến cho hắn sợ hãi?

Ninh Khuyết đứng im như một bức tượng băng điêu trên con đường nhỏ. Hắn đứng rất lâu, cho tới khi tỉnh lại, ngơ ngẩn quay đầu, hắn nhìn thoảng qua đằng sau cũng không thấy bất cứ ai. Sau đó hắn cúi đầu ngẫm nghĩ, phát hiện ra dù có cố gắng thế nào cũng không nhớ đến tột cùng là vừa xảy ra chuyện gì, vậy nên hắn quyết định cũng không suy nghĩ nữa. Khẽ lắc lắc đầu, hắn tiến về nơi mấy tên học sinh đang rì rầm to nhỏ.

Hắn không biết người được gọi là Phu Tử trong truyền thuyết mới vừa rồi đã đón xe rời đi, hắn không biết mình vừa bỏ lỡ một thời khắc lịch sử quan trọng ra sao, hắn không biết mình cự tuyệt trao đổi với tên thư sinh kia như thế nào, hắn không biết rằng đó mới chân chính là bài học đầu tiên. Nhưng cho dù biết rõ, hắn cũng sẽ không đổi, dùng thứ mình đang có đi đổi thứ không có, đây cũng không phải là việc hắn hay làm.

. . .

. . .

Theo lẽ thường, việc đầu tiên khi vào học ở Thư Viện là nghe giảng giải một vài vấn đề cơ bản. Tất cả các học sinh tập trung ở phía trước tấm bình phong bằng đá hơi lạnh lẽo kia, cõi lòng tràn ngập mơ ước lắng nghe một vị giáo thụ phát biểu, sau đó mừng tượng ra cuộc sống sau hai, ba năm nữa.

Sau khi nhập học, bên trong Thư Viện chia làm sáu khoa, hai trăm thí sinh bị chia vào sáu thư xá. Thời gian lên lớp mỗi ngày từ sáng sớm tới trưa, mới nghe có vẻ không dài, nhưng thực tế trong đó không có bất kì thời gian nào để nghỉ ngơi.

Bảy người may mắn tiến vào Thuật khoa, mỗi ngày sau giờ Ngọ còn được nhận sự dạy bảo ở nhiều phương diện khác, các đệ tử bình thường khác sau giờ Ngọ đều có thể tự do vui chơi. Có thể chọn lựa ở lại Thư Viện tự học, hoặc là trở lại thành Trường An thưởng rượu, ngắm hoa, nhưng vị giáo thụ thủ tịch (giáo thụ có quyền cao nhất) hiện hậu kia rất thành khẩn đề nghị mọi người tốt nhất nên ở lại Thư Viện, đi Cựu Thư Lâu đọc sách.

Kỷ luật thư viện cũng không chặt chẽ, mà còn có phần lỏng lẻo. Dừng tiếng chuông ở sâu bên trong Thư Viện làm tín hiệu, tiếng thứ nhất chính là thông báo, tiếng thứ hai chính là vào học, tiếng thứ ba là kết thúc. Thời gian giữa tiếng chuông thứ hai và ba chính là thời gian lên lớp, trong khoảng thời gian này yêu cầu mọi đệ tử đều phải chuyên tâm nghe giảng bài, có thể đặt câu hỏi nhưng không được gây ồn ào. Về phần quét dọn, làm vệ sinh, đệ tử hoàn toàn không phải đụng tới, triều đình hàng năm đều bỏ một số tiền lớn vào Thư Viện để thuê người quét rác, nấu ăn.

Tiếp theo chính là xếp lớp, phương thức của Thư Viện cũng rất đơn giản mà công bằng, căn bản không quan tâm đến thế gia, cũng như thành tích khảo thí của thí sinh trước đây. Vị tam công tử Tạ Thừa Vận và Chung Đại Tuấn được xếp vào lớp Giáp, Lâm Xuyên Vương Dĩnh xếp vào lớp Đinh, Ninh Khuyết thì vào lớp Bính.

Đi tới bên phòng giáo thụ lấy sách vở của mình, Ninh Khuyết theo dòng người tiến vào hành lang tương ứng trên thẻ bài gỗ. Sau khi tìm được lớp Bính, nhìn những cánh cửa sổ sáng ngời như được vẽ lên bức tường trắng như giấy kia, nghĩ đến việc mấy năm sau mình phải sống ở nơi này, nghĩ đến chính mình cuối cùng cũng có thể bước lên con đường quý tộc rộng lớn ở Đại Đường, tâm tình của hắn chợt trở nên băng khuâng. Hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh, hắn gơ chân bước qua bậc cửa kia.

- Ninh Khuyết! Lại đây ngồi.

Bên trong thư xá chợt vang lên hai âm thanh kinh ngạc ngoài ý muốn.

Ninh Khuyết ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong thư xá rộng rãi kia Chu Do Hiền đang đưa tay ngoác ngoác, về mặt nhìn hắn cực kỳ hưng phấn nhưng khi nhìn từ một bên thì có vẻ hơi tái. Mà ngồi ở hàng thứ nhất, Tư Đồ Y Lan lại đang hứng thú nhìn hắn, hôm nay thiếu nữ này mặc một bộ trang phục màu xanh lam, phía trên vạt áo có thêu mấy đóa hoa mai, cổ áo hơi mở để lộ ra cằm cổ trắng nõn.

Như tỉnh giấc mộng, những âm thanh, hình ảnh này giống như cả một đời rồi hắn chưa gặp lại, quả thực chính xác là một đời. Đây là những thứ mà hắn quen thuộc nhất, hình ảnh này mỗi năm hắn đều trông thấy một lần, hơn nữa lúc đó còn có nhiều người gọi hắn lại ngồi chung.

Ninh Khuyết lặng lẽ đứng trong thư xá, hắn nhắm chặt mắt lại, đem những hình ảnh vô căn cứ kia xua ra khỏi tâm trí. Nhìn về khuôn mặt đang chờ đợi của Tư Đồ Y Lan, hắn mỉm cười áy náy rồi đi về phía đằng sau.

Hắn không biết vị Tư Đồ tỷ này là con gái của tướng quân Vân Huy, nhưng biết chắc chắc nàng xuất thân từ hào môn quý tộc Trường An. Tuy nói các đệ tử đều được đối xử như nhau trong Thư Viện, hôm qua cũng đã nghe việc trước đây bệ hạ từng cải trang đến đây học tập, cùng ngồi với những học sinh xuất thân nghèo hèn... Thế nhưng nếu tiếp xúc cùng những tiểu thư con nhà giàu này quá nhiều, ai biết có thể xảy ra phiền phức gì.

Bỏ mớ sách nặng nề nơi tay ra, hắn nhìn đôi má đã trở nên tái nhợt của Chu Do Hiền, nhìn đôi môi đã trở nên xanh mét của hắn, nhàu mảy hỏi:

- Người hôm qua lại đi Hồng Tụ Chiếu?

- Ở lại suốt một đêm – Chu Do Hiền thở dài, hần đau khổ nói, không hề giấu diếm chút nào:

- Ninh Khuyết, thế giờ này đảo lộn rồi! Ta nghĩ mãi vẫn không ra, cho nên ở lại Hồng Tụ Chiêu chơi đùa một đêm.

Ninh Khuyết nhớ tới lúc gặp thư sinh kia, thân thể trở nên hơi căng cứng, hần hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Ta lại có thể vào được Thư Viện, không phải thế gian này đã bị đảo lộn rồi sao?

Mặt mày Chu Do Hiền cực kỳ buồn bã, hần đau khổ nói:

- Người cũng biết, lão đầu tử nhà ta bỏ ra hai ngàn lượng bạc mua cho ta tư cách nhập viện, ta chỉ muốn mạ vàng, đánh bóng chút ít cho tên tuổi mình thôi, sau này cưới lão bà cũng dễ dàng. Cả sáu môn thi hôm qua ta đều làm qua loa, mò mẫm cả, thời điểm niêm yết ta cũng chưa từng xem. Ấy vậy mà kết quả.....ta vậy mà đạt bốn môn thượng ất!

Ninh Khuyết kinh ngạc không nói gì, sau một lúc lâu, hần mới tán thưởng tự đáy lòng:

- Người quả thật là chân nhân bất lộ tướng.

- Bất lộ tướng con khỉ!

Sắc mặt Chu Do Hiền giống như biết tin lão đầu tử vừa chết, hồn bay phách lạc đầu hết cả, hần nói:

- Ta trả lời môn Tính toán thế này: Phu Tử uống rượu say, ăn hoa đào nơi lưng chừng núi...Vậy mà được điểm thượng ất. Cái này không phải là do mấy vị giáo thụ trong Thư Viện bị điên rồi sao.

Ninh Khuyết suy nghĩ một lát, suy đoán nói:

- Có phải là do bạc của nhà người?

Chu Do Hiền tức giận nói:

- Ai nói việc vào được Thư Viện có thể dùng tiền bạc? Hơn nữa lão đầu tử chỉ có bỏ ra hai ngàn lượng bạc thôi! Tính ra hai ngàn lượng đó cũng đủ cho ta vui chơi ở Hồng Tụ Chiêu ba, bốn tháng rồi, đủ thời gian để làm rất nhiều việc.

...

...

Tại một nơi xa tại Đông thành Trường An, trên ghé bành một nhà nào đó ở ngân phường, một vị lão gia tử dáng người cực kỳ mập mập đang đau lòng nhìn xem sổ sách, hai mắt đăm lẹ, hần thở dài nói:

- Hai mươi vạn lượng bạc...Hiền nhi à, vi phụ đem hơn phân nửa sản nghiệp đều bán đi, chỉ mong người trở nên nổi bật, người cũng không nên làm cho vi phụ thất vọng. Ai dám nói Thư Viện không thu tiền chứ, bọn họ đúng là tham lam mà...Nhưng dù gì cũng nên thu vừa phải thôi chứ.

...

...

Chu Do Hiền cũng không biết lão đầu tử nhà hần vì muốn hần vào được Thư Viện mà đã đánh bạc lớn như vậy, thế nhưng lão vẫn cảm thấy tức giận, bất bình, vẫn cảm thấy mấy tên giáo thụ Thư Viện thật giỏi hét giá.

- Ta từ nhỏ không thích thi thư, không thích cưới ngựa, bắn cung, cho nên cũng không hay kết giao cùng mấy vị công tử, tiểu thư trong thành Trường An. May mắn người cũng học lớp Bính, nếu không ta thực sự không biết sẽ sống những năm tới ra sao.

Sau khi Chu Do Hiền đau khổ nói xong, Ninh Khuyết thấy hần không hề có biểu hiện xấu hổ, hay e thẹn nào khi nói về việc không thích thi thư, cưới ngựa, bắn cung, mà ngược lại còn lộ ra vẻ điều đó là đương nhiên, thậm chí có chút tự hào.

Hắn cười cười an ủi người có thể xem như người quen duy nhất của hắn ở Trường An:

- Nhập gia tùy tục, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, nghĩ nhiều làm gì.

- Chí phải – Chu Do Hiền nhìn các bạn cùng học bên trong thư xá rộng rãi, ánh mắt dừng lại ở những thiếu nữ có dáng vẻ yếu điệu. Đảo qua đảo lại mấy lần, sắc mặt hắn cuối cùng cũng trở nên vui vẻ.

- Cùng nhiều bạn học thân cận, tương lai hôn sự cũng có chỗ dựa.

Ninh Khuyết không nói nên lời, cũng không đủ mặt dày để nói tiếp.

Chu Do Hiền vốn là tên tính tình hơi hợm điển hình, nếu không ngày đó cũng chẳng mời Ninh Khuyết uống rượu tại trong thanh lâu, vui vẻ cùng mấy cô nương ngay trong lần đầu gặp gỡ. Sau khi ổn định lại tâm trạng, hắn lập tức trở lại như bình thường, hai ngón tay giơ lên phía trước như muốn quyết tâm kẹp chặt mấy vị thiếu nữ phía trước, hắn hạ giọng nói:

- Thiếu nữ diễm đạm kia là Kim Vô Thái, là ấu nữ của quốc tử Đại Đường. Tính tình dịu dàng nhưng lại rất khó chọc, bởi tính tình của quốc tử đại nhân rất nghiêm minh, hay có thể nói là nóng nảy. Vị cô nương cao cao kia cũng không nên gây, nàng ta họ Cao, trong nhà có cậu là người hầu trong hậu cung.

- Tiểu tử lẻo lét kia gọi là Trần Tử Hiền, nhà hắn ở thành Tây mở một thư cục (nhà in), cũng coi như có chút tiền. Lúc nào ta và người muốn đi uống rượu hoa dầu mà kẹt tiền, có thể gọi hắn cùng đi. Về phần tên lùn bên cạnh hắn cũng không cần để ý, nghe nói tên này là đệ tử tới từ Thần Châu, ngoại trừ ăn cơm và ngủ thì đều dành thời gian đọc sách về cung tên, là một kẻ không thú vị.

Ninh Khuyết cảm thấy rất bội phục, hắn thầm nghĩ, một tên không muốn vào Thư Viện, chỉ dùng chút ít thời gian liền nói ra rành mạch lai lịch của mấy mươi người trong thư xá, khả năng của hắn quả thật đáng khen. Chắc hẳn phải nâng tầm cái sự nghiệp ăn chơi của hắn lên tới tận cùng, tới mức có thể tổng hết bạn bè, bằng hữu vào cả trong Thư Viện thì mới có thể kể rành rọt được như vậy.

- À, tiểu tử kia chắc người cũng biết là ai, nàng ta không tệ, là con gái của tướng quân Vân Huy đại danh vang dội, Tư Đồ Y Lan.

Chu Do Hiền vỗ nhẹ lên thư án, nước miếng theo mồm hắn bắn ra xối xa, bay tứ tung trong gió:

- Ninh huynh, lúc trước người bỏ qua nàng mà ngồi với ta, bổn công tử quả thật không hiểu. Nhưng dù gì ta cũng phải nhắc nhở người, người có khả năng đã đắc tội với vị quý nữ nổi tiếng Trường An này rồi. Đừng nói ta không nhắc trước, vị này quý nữ lúc tám tuổi đã cưới ngựa tung hoành tại đường Chu Tước, cùng đám tỷ nữ cùng tuổi xưng là Nương Tử quân. Những năm gần đây nàng dọa không biết bao nhiêu người bán trái cây, hàng rong, bánh rán... ,bao nhiêu nam tử hán to gan lớn mật sợ hãi, đập bằng bao nhiêu tên vô tình vô nghĩa. Người mà đắc tội nàng, trong thành Trường An liền khó có nơi cho người đi tới. Người muốn mua trái cây ăn ư? Lập tức có ngay một đồng quả trái cây hôi thối ngon lành cho người xơi tức thì.

Ninh Khuyết bị một màn nước bọt tung tóe này làm kinh sợ, sau một lúc lâu hắn mới kịp phản ứng trở lại. Hắn nghĩ thầm, mấy chuyện như Nương Tử quân gì đó hắn cũng không đi trêu chọc, tất nhiên cũng không sợ, Tư Đồ Y Lan trong mắt hắn cũng không phải một nữ hài điệu ngoa, ác độc. Ngược lại hắn đối với Chu Do Hiền rất tán dương:

- Lần tới đi Hồng Tụ Chiêu, nếu tình hình tài chính căng thẳng, ta nghĩ cũng không cần lôi kéo Trần Tử Hiền, chỉ cần người đi kể vài ba câu chuyện chắc là đủ.

Hắn tự nghĩ những lời trêu chọc này rất hợp lý, ai ngờ Chu Do Hiền nghe xong liền liếc nhìn hắn, sau đó nhàn nhạt cười nói:

- Dựa vào mấy lời này mà có thể kiếm ít bạc ở trong thanh lâu sao, mấy lời này ngoài Ninh huynh ra trong thiên hạ còn có ai nói được chứ?

Mặt mũi Ninh Khuyết cứng đờ, hắn rất muốn đem người này ra đánh đập một trận cho bỏ tức, nhưng cuối cùng cũng đành nén lại được bởi vì lúc này giáo thụ phụ trách giảng bài môn Lễ nghi với vẻ mặt nghiêm trang đã đi tới.

Bên trong thư xá bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, những âm thanh lộn xộn cũng không biết đã tiêu biến đi nơi nào.

274. Q.1 - Chương 81: Vị Giáo Thụ Người Yên Trong Thư Viện.

- Lễ nghi là gì? Đây là một vấn đề rất rộng lớn, nhưng chúng ta không được vì nghĩ nó rộng lớn mà lại không chịu nghiên cứu, tìm hiểu. Như vậy cách nghiên cứu như thế nào là rất quan trọng. Một chữ Lễ này cũng giống như bầu trời vậy, cao xa không thể chạm tới, nhưng không lẽ chúng ta chỉ biết ngẩng mặt nhìn trời một cách vô vị như thế sao? Tất nhiên là không! Chúng ta lúc sáng thì nhìn mây, đo gió, tối thì nhìn sao trời mà tính toán quy luật. Chúng ta muốn biết trời xanh là gì, ở phía trên nó có còn gì nữa không.

- Một vấn đề, dù rộng lớn đến đâu chúng ta cũng cần tìm ra một phương pháp để tìm ra đáp án. Đáp án của chúng ta vì thế có thể nhỏ, nhưng sẽ đầy đủ, cụ thể, và tỉ mỉ. Chúng ta nhìn lên trời, ngắm sao, các vị tinh tú, để rồi vẽ ra những quỹ đạo, những đường cong kỳ diệu, sáng tạo ra thuật “quan tinh” (thuật ngắm sao)

- Vậy trời xanh kia như thế nào? Lúc này chúng ta chỉ có thể tinh tế cảm nhận từng đám mây trôi, cảm nhận những đường cong kỳ diệu, cảm nhận những biến đổi, cảm nhận nguyên khí dao động trong thiên địa...Mà chữ Lễ cũng giống như thế, nếu các người muốn hỏi vi sự, muốn nghiên cứu chữ Lễ phải đi theo hướng nào, hoặc lại dựa theo những kiến thức có sẵn thì làm sao có thể tìm được đáp án.

- Vi sự chỉ có thể nói ra kiến giải của bản thân. Thứ gọi là Lễ cũng chính là do thói quen, tập quán mà ra.

Phụ trách giảng giải môn Lễ nghi chính là phó giáo thụ Lễ khoa, tuổi chừng hơn 60. Vị này lúc nói chuyện cực kỳ chậm chạp, đọc, nhấn từng chữ vô cùng rành rọt, nội dung bài giảng cũng được xây dựng rất rõ ràng. Các học sinh phía dưới thư án lắng nghe cực kỳ chăm chú, riêng Ninh Khuyết đã sớm mơ màng buồn ngủ. Vị giáo thụ càng nói, càng viết bao nhiêu, cơn buồn ngủ trong đầu hắn càng lớn bấy nhiêu, hắn càng lúc càng không thể chống cự thêm được.

Lúc khảo thí vào Thư Viện, điểm môn Lễ nghi của hắn thuộc dạng thấp nhất, cả kiếp trước lẫn kiếp này của hắn đều không có chút nào hứng thú đối với mấy nội dung này. Hơn nữa, những năm gần đây hắn đều chuyên chú vào luyện chữ, giết người, phóng hỏa, đánh bạc, ngủ...Hắn thực sự cảm thấy bất lực với môn này.

Ngồi trong thư xá, Ninh Khuyết có chút thẩn thờ nghĩ đến việc mấy năm sau này phải sinh hoạt trong Thư Viện, mỗi ngày sáng tối phải lên nghe mấy cái luận điệu cũ rích, khô khan này quả thật là một thứ cực hình.

Nhưng sự tình xảy ra ngay sau đó đã cứu vớt lại tâm trạng tuyệt vọng của hắn. Một lần nữa hắn lại hiểu được, giáo thụ của Thư Viện - nơi vốn có địa vị chí cao vô thượng ở Đại Đường này quả thật không phải người tầm thường.

Sau khi vị giáo thụ già nói ra mấy quy củ của Lễ nghi, một âm thanh không đồng ý đột nhiên vang lên bên trong thư xá:

- Tiên sinh, oai danh của đế quốc Đại Đường ta vang xa bốn biển. Thánh thiên tử quân lâm thiên hạ, chính đốn lễ nghi cũng đâu nhờ vào những thứ gọi là quy củ chứ.

Nội quy Thư Viện cho phép học sinh có thể đặt câu hỏi, thế nên tên học sinh này nghi ngờ như thế cũng là chuyện bình thường. Nhưng dù sao đây cũng là ngày nhập học đầu tiên, cho nên không khí bên trong thư xá cũng trở nên có phần kỳ lạ, Ninh Khuyết từ trong trạng thái mê man tỉnh lại, hỏi Chu Do Hiền đang ngồi:

- Ai vậy?

Thư Viện rất xem trọng việc dạy dỗ, tùy theo khả năng của học sinh tới đâu mà dạy tới đấy, đệ tử của học viện có rất nhiều là con cháu của những gia đình bình dân. Nhưng đám ở thư xá, trong giờ học đề ra câu hỏi cho giáo thụ như vậy tất nhiên phải có gia thế bất phàm, hoặc là tự mình hiểu biết. Tên học sinh đứng tại bên cạnh thư án lúc này thì ra là con trai của một vị đại tướng quân họ Mỗ.

Giáo thụ đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn hỏi:

- Theo như ý kiến của trò, chẳng lẽ sinh hoạt trên thế gian này không cần có quy củ?

- Đúng vậy. – Vị hổ tử kia oang oang nói ra:

- Đại Đường ta vốn dùng võ lập quốc chứ không phải nhờ vào mấy thứ quy củ cổ hủ kia. Chỉ cần có giáp bên, mâu sắc là có thể vĩnh viễn thắng lợi. Nhưng như thế cũng không thể nói rằng chúng ta không cần tuân thủ lễ nghi.

Nếp nhăn trên mặt vị giáo thụ dần dần giãn ra, khuôn mặt không có chút tình cảm nào nhìn về tên đệ tử có dáng người khôi ngô kia nói:

- Ý trò là vậy sao? Trò cho rằng chỉ cần nắm đấm ai mạnh hơn, người đó liền nắm giữ đạo lý?

Tên đệ tử vừa rồi hơi xấu hổ gãi gãi đầu, nhưng cũng ráng gân cổ nói:

- Giải thích như vậy vốn không sai. Giống như Đại Đường ta mấy lần tấn công Yên quốc, mỗi lần không phải đều khiến cho bọn chúng khiếp sợ sao? Bọn hần thậm chí còn muốn đem thái tử của mình làm vật thế chấp đưa tới Trường An. Cho dù là hoàng đế của bọn hần đi nữa cũng có dám vô lễ đối với hoàng đế Đại Đường ta hay không? Hay là còn muốn gọi thành Thánh Thiên Tử.

Ninh Khuyết ngồi ở phía đằng sau, nghe mấy lời này xong trầm nghĩ: “kết quả môn Lễ nghi của tên này chắc cũng chỉ đạt như mình là cùng.”

Vị giáo thụ chậm rãi đi về phía tên học sinh kia, trên mặt vẫn lạnh tanh, không có tí cảm xúc nào. Nhưng khi đến bên người tên học sinh, âm thanh lại đột nhiên cao lên, hần gơ tay phải khô gầy đập xuống, mang theo tâm trạng phẫn nộ rít lên:

- Nắm đấm mạnh mà là đạo lý sao? Vậy ta bây giờ đánh người cũng chính là đạo lý.

Bên trong thư xá liên tục vang lên những tiếng kêu la thảm thiết, tên con trai khôi ngô của vị tướng quân kia không biết là sợ hãi quy củ Thư Viện, hay là hần vô cùng tôn trọng đạo mà không hề dám đánh trả. Hần bị bàn tay khô gầy của vị giáo thụ già đánh ặt mày bầm dập, khóe miệng rỉ máu, trông cực kỳ thê thảm.

Không biết đánh được bao lâu, vị giáo thụ già cuối cùng cũng dừng tay. Hần thở hồng hộc, mắt trừng lên nhìn về phía tên học sinh kia răn đe:

- Nếu như người nói đúng, ta đánh được người là vì ta có sức mạnh hơn người phải không.

Từ lúc giáo thụ bắt đầu đánh đòn tên học trò kia, bên trong thư xá đã trở nên rất hỗn loạn. Các học sinh đều sợ hãi đứng lên, nhưng không ai dám tới gần vị giáo thụ già như đã trở nên điên cuồng nọ. Cho tới lúc này, Tư Đồ Y Lan mới mở miệng nói với bộ dạng không phục:

- Tiên sinh! Nếu như ngài cho là mình lợi hại hơn hần nên có thể đánh hần, chẳng phải ngài đã chứng minh quan điểm của hần vừa rồi rồi hay sao?

Ninh Khuyết vẫn ngồi y nguyên bên cạnh thư án, nhưng miệng của hần lúc này đã há ra thật lớn. Hần thật không thể ngờ rằng, một màn đấm đá thế này lại được diễn ra đúng vào ngày nhập học ngày đầu tiên. Bây giờ nghe phản bác của Tư Đồ Y Lan xong, trong lòng hần cảm thấy khá đồng tình.

Tiên sinh quay đầu lại nhìn Tư Đồ Y Lan một cách lạnh lùng rồi nói:

- Thì ta muốn chứng minh đạo lý hần vừa nói, có vấn đề gì sao?

Đôi môi của Tư Đồ Y Lan mím chặt, nàng bỗng nhớ đến mấy lời dặn dò của cha và anh trước lúc nhập học. Nhưng trong lòng cuối cùng vẫn không nhịn được, sau khi quyết định chắc chắn, nàng run giọng nói ra:

- Đúng vậy, nhưng nếu ngài cho hần sai, rồi lại lấy đạo lý của hần đi trừng phạt hần, đó cũng gọi là quy củ sao? Ngài nên dùng quy củ để ràng buộc hần, trừng phạt hần thì đúng hơn.

Vị giáo thụ cười cười một cách lạnh lùng, nhìn nàng rồi nói:

- Tướng quân Vân Huy cả đời chưa từng đọc sách, nhưng nữ nhi của hần lần này nói không sai. Tuy nhiên theo ta được biết, tướng quân hai nhà các người tuy có giao hảo tốt, nhưng cũng không hay lui tới.

- Việc này cùng giao tình không có quan hệ gì cả. – Tư Đồ Y Lan cố nén xấu hổ, quật cường ngẩng mặt lên nói:

- Ta chỉ nói đạo lý mà thôi.

- Tốt, vậy ta nói cho các người về đạo lý.

Vị giáo thụ nhìn các học sinh trong thư xá rồi nói:

- Bất kể là tướng quân Vân Huy, hay là tướng quân gì đi nữa. Cho dù là hắn có quyền uy, có sức mạnh, có thể lực hơn ta, nhưng cuối cùng cũng không dám đánh ta. Bởi vì sao? Bởi vì ta là giáo thụ của Thư Viện, mà đây chính là quy củ của Đại Đường.

Mặt mũi Chu Do Hiền đứng phía sau tràn đầy sợ hãi, hắn nhỏ giọng nói:

- Thư xá vì sao mà trở nên hỗn loạn như thế này? Ninh Khuyết này! Người tốt nhất đừng nên gây chuyện gì với vị giáo thụ kia đây.

Ninh Khuyết đương nhiên không có cái loại dũng khí đi lại như chốn không người giữa thiên quân vạn mã. Nhìn tới vị giáo thụ đang lau chùi vết máu trên tay, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Quy củ trong Thư Viện quả nhiên là lớn nhất. Thứ này và lễ nghi có thể không có quan hệ gì, nó chỉ có thể nói lên một điều rằng trong Thư Viện này có một người có quyền lực rất lớn. Tuy nhiên người này là ai? Là Phu Tử thích uống rượu hái hoa đào sao.

Vị giáo thụ một lần nữa lật cuốn sách lên, ánh mắt hắn nhìn về Tư Đồ Y Lan dường như vẫn chưa cam lòng, không có một chút tình cảm nào nói:

- Không cần các người có phục hay không, tin hay không. Tới lúc các người có thể đem quy củ của Thư Viện phá được, lại đến nói đạo lý với ta cũng chưa muộn. Hiện tại bây giờ, đạo lý của ta rất đơn giản, Lễ nghi chính là quy củ, cũng chính là quy củ của ta.

Lễ nghi là quy củ, cũng là quy củ của ta! Một câu này quả thật vô cùng khí phách, vô cùng bá đạo, giống như một lời tuyên ngôn mạnh mẽ. Ninh Khuyết kinh ngạc nhìn vị giáo thụ già già gầy gầy như que tăm kia, hắn phát hiện ra mình càng lúc càng không hiểu rõ Thư Viện này là nơi như thế nào. Thế nhưng hắn lại cảm thấy càng lúc càng hứng thú với cái nơi quỷ quái này rồi.

...

...

Đúng giờ tan học buổi trưa, vị giáo thụ môn Lễ nghi kẹp lấy cuốn sách, thổi nhẹ hàm râu dài, không hề chớp mắt rời khỏi thư xá, mức độ kiêu ngạo đã đạt tới trình độ đỉnh của đỉnh. Mấy tên đệ tử bên trong thư xá lúc đầu còn hơi kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức rộ lên, nhao nhao tụ tập bàn luận về vụ việc lúc sáng. Tư Đồ Y Lan thì tiến về phía tên đệ tử bị đánh kia, nằng lo lắng lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, bắt đầu lau đi vết thương trên mặt hắn. Trên mặt vị nam sinh khôi ngô kia lúc này tràn đầy nước mắt uất ức.

- Sở Trung Thiên! Người cứ như vậy thì tương lai sau này của người sẽ như thế nào chứ.

Tư Đồ Y Lan tức giận cốc đầu hắn một cái, nổi giận nói:

- Người muốn cho ông người thấy bộ dáng này sao, chỉ sợ ông ấy sẽ tức chết mất. Hĩ mũi còn chưa sạch lại dám chống đối lại giáo thụ. Mà cãi vã không thì thôi, giáo thụ đánh người, người không biết chống đỡ à! Mà nếu không chống đỡ thì cũng phải biết bỏ chạy chứ!

Đại tướng quân Đại Đường Sở Hùng Đồ - thống lĩnh Thập Lục Vệ là kẻ đa mưu túc trí, hắn có bảy người con trai, ba mươi bảy cháu trai. Sở Trung Thiên chính là kẻ có tài thi thư tốt nhất trong đám con cháu, nếu không thì hắn cũng không có cách vào được Thư Viện. Mặc dù có tiếng là học giỏi, nhưng Sở Trung Thiên vẫn được thừa hưởng một sức mạnh phi thường, dũng mãnh vô cùng. Ai có thể nghĩ được rằng lúc trước hắn bị giáo thụ đánh cho thành thâm thương như thế.

Sở Trung Thiên lau nước mắt trên mặt, nhìn Tư Đồ Y Lan phàn nàn mà nói một cách oan khuất:

- Y Lan tỷ, chuyện này không nên trách ta. Theo như ông dạy, có người muốn đánh ta, ta phải đi đánh lại hắn, không cần biết hắn là thân vương thân viếc, hoàng thượng hoàng thiếc gì. Ta lúc nãy cũng muốn đánh trả...nhưng mà cũng không biết vì sao, khi đó ta căn bản không thể nào nhúc nhích được.

Đúng lúc này, một âm thanh lười biếng từ Chu Do Hiền vang lên:

- Phó giáo thụ Lễ khoa Tào Tri Phong, tốt nghiệp Thuật khoa tại Thư Viện năm Đại Đường Thần Phong thứ bảy. Sau đó lưu lại Thư Viện đảm nhiệm dạy học cũng đã mười năm, chính là đại niệi sư cảnh giới Động Huyền.

Lời này vừa nói ra, cả thư xá đều trở nên yên tĩnh, Tư Đồ Y Lan mở to hai mắt, một lúc lâu sau mới tức giận giậm chân la lên:

- Coi như là đại niệi sư đi nữa, nhưng là người tu hành thì ai lại đi bắt nạt mấy tên tuổi trẻ choai choai làm gì.

Chu Do Hiền bước tới nhìn khuôn mặt bầm dập của Sở Trung Thiên, hần thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Chuyện này các người tốt nhất không nên nói, bởi vì giáo thụ Tào Tri Phong chính là người nước Yên .

Đám học sinh xung quanh nghe tới câu này nhin không được mà lắc đầu, trầm nghĩ trong lòng: người trước mặt một người nước Yên lại đề cập đến việc đế quốc chiến tranh, thái tử đối phương bị đưa làm con tin... Vậy thì người bị hần đánh ột trận như tử thì cũng không hề oan uổng gì cả.

Đế quốc Đại Đường hùng bá khắp thiên hạ, con dân Đại Đường ai nấy đều tự tin, thậm chí tự cao, chính Ninh Khuyết cũng phải thừa nhận. Lúc ở trên thảo nguyên đối đầu với man nhân, hần cũng thường xuyên thể hiện ra sự kiêu căng, ngạo mạn như thế. Nhưng hôm nay, tại Thư Viện ở thành Trường An này có rất nhiều đệ tử, cũng như giáo thụ đến từ nhiều quốc gia khác nhau, vậy nên sau này lời ăn tiếng nói hay làm việc gì cũng nên để ý một chút.

275. Q.1 - Chương 82: Cự Thư Lâu.

Tiếng chuông thứ ba báo hiệu tan học vang lên, học sinh từ bên trong thư xá bắt đầu đi ra, một ít tên sinh nhanh chân vội vàng chạy tới thực đường để tranh thủ thưởng thức những món đồ ăn đặc thù dành cho ngày đầu tiên khai giảng, những người phải về lại thành Trường An để tham gia tiệc mừng của bạn hữu thì vội vàng tiến tới Viện Phương Thảo Điện, tuy nhiên đa số học sinh sau khi thu dọn lại sách vở đều tiến về con đường tắt yên tĩnh nằm sâu trong Thư Viện.

Ngẩng đầu nhìn thẻ bài trên tay, nhìn đến vị trí của thư lâu, lại nhớ tới lời dặn dò của vị giáo thụ đã nói tại buổi gặp mặt đầu tiên, Ninh Khuyết không khỏi sinh ra một ít tò mò, sau khi đưa tay cáo biệt cùng Chu Do Hiền, hần theo đám người kia cùng tiến về phía đường tắt .

Kiến trúc trong Thư Viện không hề tuân theo một quy luật nào, phía Đông vài tòa nhà, phía Tây có mấy cái hành lang, nằm rải rác xung quanh Thảo Điện dưới chân núi, nhưng tất cả đều mang lại cho người xem một cảm giác bình yên, thanh thản. Đọc theo mái hiên của những dãy hành lang dẫn tới thư xá có rất nhiều con đường tắt đẹp và yên tĩnh, bốn phía thông suốt, nếu không có thẻ bài chỉ dẫn, không ai biết được những con đường này sẽ chạy dài tới đâu.

Ninh Khuyết nở một nụ cười nhẹ nhàng, trong lòng hần thực ra cũng không thích đi chung với đám người này, đi được mấy bước, hần liền cố gắng tách ra khỏi dòng người, một thân một mình đi lại trên con đường yên tĩnh, tới giữa trưa, khi mặt trời leo lên tới đỉnh đầu đem ánh dương chói lọi hắt lên những mái hiên bên cạnh tạo nên những chiếc bóng được sắp xếp một cách chỉnh tề trên đường nhỏ, cũng vừa vịn chiếu lên trên bả vai của hần, khiến cho hần cảm thấy có chút nặng nề.

Cứ bước đi trong yên tĩnh như thế, không biết đã đi được bao lâu, cuối cùng trước mắt hần bỗng hiện lên một vùng đất rộng lớn, sáng sủa, nhiều cảnh sắc rất mới mẻ, xinh đẹp, Ninh Khuyết đem khăn vắn trên đầu vén ra sau gáy, nhìn xem khoảng rừng ẩm ướt rộng lớn phía trước, nhìn tới những cảnh trúc xanh mướt, những hàng thông nước tươi tốt,...bây giờ hần mới biết được thì ra ở sâu trong Thư Viện lại có một thắng cảnh đẹp đẽ như thế này.

Bên trong đầm nước mọc rất nhiều cỏ lau, lúc này chưa phải thu, chưa có những cơn gió đem nó nhuộm vàng, tẩy trắng, những thân cây thẳng đứng phất phới trong những cơn gió xuân đang ve vuốt làn nước trong xanh, nhìn phía trên giống hệt như một cánh đồng ngô bát ngát, đó đây, những làn gió nhẹ hanh hao thổi qua lại bên trong đầm bị hơi nước từ hồ bốc lên làm khiến chúng trở nên mát lạnh lòng người.

Ninh Khuyết theo con đường đá ẩm ướt chậm rãi đi tới, nhìn tới những con cá đang tung tăng bơi lội trong nước, nghe tiếng kêu vang những con côn trùng kỳ lạ quanh rừng, tâm trạng căng thẳng như dây cung hơn mười năm dường như bị những luồng không khí mát mẻ nơi này tẩy rửa, bị bóng mát của cánh rừng xoa nhẹ, dần dần trở nên nhẹ nhàng, thả lỏng, thỉnh thoảng có bạn học đi ngang qua, hẳn cũng thăm hỏi cho phải phép vài câu, bước chân cũng không hề nhanh hơn chút nào.

Những phiến đá dưới chân vốn không có mài qua, lồi lõm bất thường để ngăn việc trượt chân, nó bắt đầu từ con đường tắt từ trong thư xá đi ra, uốn một vòng quanh vùng đất ẩm ướt rồi chạy thẳng vào rừng, mấy ngàn viên đá được sắp xếp dày đặc hợp thành một con đường bằng đá rất dài và bằng phẳng, cuối cùng con đường dừng lại tại một lầu gỗ ba tầng dưới chân núi Thanh Lâm.

Tòa lầu gỗ ba tầng này nhìn từ bên ngoài rất bình thường, không hề màu mè, trang trọng, cũng không hề có mái cong, gác lượn, chỉ là một tòa lầu đơn giản đứng dựa vào núi, nhưng chất liệu đánh sơn dầu lên gỗ hẳn không phải bình thường, nhìn những dấu vết do nếm trải nhiều sương gió nhiều năm ròng, hẳn tự nhủ không biết tòa lầu này đã tồn tại từ khi nào, sau nhiều năm như vậy nhưng nơi này không hề lộ ra chút dấu vết nào cho thấy sự lụi bại và hư hỏng.

Ngẩng đầu nhìn tới ba chữ “Cựu Thư Lâu” được viết trên tấm hoành phi, Ninh Khuyết nhìn không được suy nghĩ, mấy vị giáo thụ trong Thư Viện có phải lười biếng hay không mà gọi một cái Tàng Thư lâu cũ kỹ thành Cựu Thư Lâu.

“Ta biết rõ các trò đang rất thắc mắc, tại sao tòa lầu này được gọi là Cựu Thư Lâu, nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì tòa lầu này phụ trách cất giữ sách vở của Thư Viện, mà sách vốn chỉ là thứ ghi lại suy nghĩ, tư tưởng của con người, một khi những thứ này được ghi ra giấy, nó không còn là thứ gì mới lạ nữa, trở thành một vật cũ, cho nên bất kể là sách gì đều là sách cũ.”

Dưới lầu đã tụ tập rất nhiều người, đứng trước cánh cửa gỗ đã được đóng chặt, một vị giáo thụ đang mỉm cười giảng giải về tên gọi tòa lầu cho các học sinh biết.

“Các trò từ hôm nay đã trở thành học sinh trong Thư Viện, vậy nên cần phải nhớ kỹ, bên trong Thư Viện chúng ta chưa bao giờ có những bản thuyết pháp, kiến giải uyên thâm, sùng kính, cũng như lưu trữ những thứ giấy tờ quy củ như lễ nghi, triều bái...nó cuối cùng chỉ là công cụ, không phải là thứ gì thần thánh, chỉ có tư tưởng của con người mới không ngừng thay đổi, không ngừng được làm mới, vì để cho các người nhớ lấy điều này nên lầu này mới gọi là Cựu Thư Lâu.”

Tất cả học sinh đều gật đầu tiếp thụ, nhưng không phải ai cũng hiểu hết những ẩn ý bên trong nhữn lời nói đơn giản vừa rồi, Ninh Khuyết dường như cũng hiểu được một ít, nhưng cũng không biết những suy nghĩ của mình có đúng hay không.

“Bây giờ ta nói về nội quy của Cựu Thư Lâu” – Vị giáo thụ trung niên phụ trách quản lý Cựu Thư Lâu mỉm cười tiếp tục nói:

“Quản lý ở đây gồm có hai vị giáo thụ, bốn nhân viên quản lý, nhiệm vụ của chúng ta là phục vụ cho tất cả giáo thụ cùng học sinh suốt ngày đêm, các trò có thể đến đây xem sách bất kỳ lúc nào, nhưng có ba điểm các trò cần chú ý.”

“Trước tiên, Cựu Thư Lâu lưu trữ rất nhiều sách vở trong toàn thiên hạ nhờ vào đội ngũ hàng trăm người có trách nhiệm thu thập, sưu tầm sách vở ở nhiều quốc gia khác nhau, các vị sư huynh của các trò đều phải bỏ ra những khoản tiền lớn để mua những thứ này về, vậy nên khi đọc sách, yêu cầu các trò phải rửa tay sạch sẽ, trong lúc thảo luận không được để nước bọt dính lên trên, tuy không cần nâng niu nó, nhưng đừng biến nó trở thành nhàu nát như giấy nơi nhà xí.”

“Tiếp theo, chúng ta cũng không có khả năng tìm được sách vở nhiều hơn nữa, vậy nên khi các trò muốn xem lại một cuốn nào đó mà không thấy, trước tiên các trò nên suy nghĩ xem cuốn sách đó có thực sự đáng xem hay không, nếu như là “Thực bồ đoàn” thì nó có phải là một cuốn sách kì diệu hay không? Nếu là tiểu

thuyết “Đông chinh thoại bản” thì nó có đại biểu ột trào lưu mới hay không? Nếu như tất cả đều không phải, như vậy cũng đừng đi hỏi chúng ta, bởi vì điều đó thể hiện cho việc chúng ta cho rằng những cuốn sách đó đều không có ý nghĩa.”

(Có bản ghi là Đông thu thoại bản, Thịt bò đoàn!!!)

“Cuối cùng, điều quan trọng nhất, Cựu Thư Lâu nghiêm cấm mang bất kỳ cuốn sách nào ly khai, hơn nữa là cấm sao chép. Các trò đừng nên nhìn ta bằng ánh mắt đó, cũng không nên cùng nhau đồng lòng tiến hành yêu cầu gì cả, quy củ trong thư viện chính là quy củ, lớp Bính buổi sáng nay hẳn đã được giáo thụ Tào Tri Phong dùng nắm tay dạy dỗ cho các trò qua một lần, ý nghĩa của những quy củ này không phải là thứ để các trò nghi ngờ, về phần dụng tâm phía sau của những quy củ này, cho dù các trò có không hiểu, có tha thiết, mong muốn ra sao cũng đừng trông cậy nhờ ta giải thích.”

Đứng phía dưới tấm hoành phi, vị giáo thụ mỉm cười nhìn những biểu lộ khác nhau của các học sinh, nụ cười hệt như của những tên gian thương, trông cực kỳ đáng ghét, tựa như những tên nhà giàu biểu hiện giữ của.

“Không cần thử khiêu khích quy củ cuối cùng này, cho dù các trò là tên trộm nổi danh nhất thiên hạ, cho dù thi triển ra phương pháp kì diệu gì tại trong Cựu Thư Lâu, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một, là chết, mà còn là chết rất thảm.”

Các học sinh nghe thế ồn ào hẳn lên, Ninh Khuyết đứng ở phái ngoài đám người cũng lắc đầu tiên tục, hẳn thâm nghĩ, co dù nơi này là tàng thư phong phú nhất thiên hạ đi nữa, nhưng người lại không thể sao chép, không thể mượn ra, vậy làm sao học hỏi, ghi nhớ đây? Ngoài điểm này, hẳn còn nhiều nghi vấn khác, nhưng nghĩ đến cũng có nhiều người tò mò giống hẳn nên tiếp tục đứng chờ đợi một cách sốt ruột

Quả nhiên sau đó, một đệ tử nổi danh giơ lên cánh tay, cất cao giọng hỏi:

“Tiên sinh, ngài nói là trong này sách gì cũng có?”

Vị giáo thụ khẽ dờ ánh mắt, tại trong đám người tìm kiếm tên đệ tử can đảm vừa đưa ra câu hỏi, lòng may hơi nhú, hẳn trả lời với tâm trạng rất không vừa lòng:

“ Chẳng lẽ trò nghi ngờ điều ta vừa nói sao?”

“Học trò không dám.” – Tên đệ tử kia bị ánh mắt của vị giáo thụ dọa sợ, lại nói:

“Đệ tử chỉ là tò mò một điều, chẳng hay trong lầu có hay không sách vở chỉ dạy cách thức tu hành?”

Sắc mặt vị giáo thụ dụ lại, hẳn nâng cằm lên nói, vẻ tự tin, kiêu ngạo, khinh miệt lúc này có lẽ đã đạt tới đỉnh cao.

“Ồ trong mắt người thế tục, những thứ sách vở kia có lẽ được xem như quý báu, kỳ diệu, hiếm thấy, nhưng đối với Thư Viện của chúng ta thì không là thứ gì cả? Nếu như trò muốn xem bảy cuốn Thiên Thư trong truyền thuyết, kinh Phật Lạn Kha thì trong lầu chính xác không có, nhưng ngoài mấy thứ đó ra, ta tin tưởng không có sách vở về tu hành nào người muốn tìm lại không có.”

Nghe những lời này, Ninh Khuyết đứng bên trong đám người nắm chặt tay, tuy biểu lộ ra ngoài không có gì thay đổi, nhưng nhịp tim lại đập nhanh hơn hẳn, hẳn vô thức ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm tòa lầu gỗ ba tầng phía trước, ánh mắt hẳn nóng rực giống như muốn đem nơi này đốt cháy.

Ước mơ từ bé của hẳn là được bước chân vào thế giới tu hành, mặc dù mấy lần, kể cả hôm qua bị đá kích, nhưng ước mơ sở dĩ luôn đẹp, bởi vì nó khó có thể thực hiện, càng khiến người cố gắng không ngừng, hơn nữa thỉnh thoảng lại để lộ ra hy vọng, lộ ra cái đuôi dụ dỗ người tìm kiếm: “Đến tìm ta đi, bắt lấy ta đi”.

Sớm mất đi hy vọng bước vào thế giới tu hành, bỗng hẳn phát hiện ra mình có thể tiến vào một nơi tràn ngập sách vở chỉ dẫn tu hành, đối với một kẻ ở biên ải không tiếc bất kỳ giá nào chạy hết tất cả mấy phiên chợ mới mua được một cuốn “Thái thượng cảm ứng thiên” như hẳn mà nói, đây đúng là một thứ hạnh phúc vô cùng.

“Nhắc nhở qua mấy tên học trò các người, ánh mắt các trò không nên tham lam quá, nóng bỏng quá, nếu không tòa lầu gỗ này có khả năng bị các người thiêu rụi cũng không chừng, khi đó viện trưởng đại nhân sẽ

bắt toàn bộ chúng ta cắt thành từng đóa hoa đào để nhắm rượu mát.”

Vị giáo thụ dưới lầu cười mà như không cười nhìn qua đám người Ninh Khuyết đứng phía ngoài, sau đó thu lại nụ cười, ánh mắt chăm chú nhìn toàn bộ học sinh, hần nói:

“Ta cảnh cáo các trò, có những cuốn sách huyền diệu, cho dù các trò có hiểu kỳ thể nào đi nữa, các trò sẽ không thể nhớ được, chỉ có thể cảm nhận, những đạo lý, nguyên tắc trong đó ta cũng không giải thích. Sức người có hạn, nếu người không có tiềm chất tu hành, cho dù có sách đi nữa, cũng sẽ dẫn đến những kết quả không tốt, đến lúc đó không nên nói rằng ta không báo trước cho các trò.”

...

...

Cánh cửa Cự Thụ Lâu chậm chậm mở ra, bên trong là một khoảng không tĩnh mịch và đẹp đẽ, giống như một con đường dẫn tới một thế giới mới lạ, không có tro bụi như thể nằm im nhiều năm trời, không có mạng nhện giăng khắp nơi, nhưng mang đến ọi người một cảm giác đau buồn, toàn bộ học sinh đứng bên ngoài yên lặng chỉnh sửa lại quần áo, ngưng thần tĩnh khí cất bước đi vào.

Không gian bên trong lầu rộng hơn nhiều sơ với nhìn từ bên ngoài, trong này sắp xếp chỉnh tề không biết bao nhiêu là giá sách, những giá sách này được sắp xếp theo sáu môn học cùng thời gian, phía trên bày ra đủ các loại sách vở mà người có thể biết, nghĩ đến, cao thấp, cũ mới đều được sắp xếp chung một chỗ, tựa như vô số vị “tiên hiền, danh sĩ” trong nhiều năm đang vui vẻ đứng nhìn lên người.

Học sinh đi vào trong lầu nhanh chóng tản ra tìm ình những cuốn sách ưu thích, Ninh Khuyết một mình bước đi ở giữa giá sách trung tâm, thỉnh thoảng lại lấy một cuốn sách ra nhìn, sau đó hần phát hiện gần cửa sổ của thư lầu có đặt án thư, trên bàn có giấy, bút, mực, lòng hiếu kỳ trong hần lập tức bùng lên, nếu không cho sạp chép, tại sao lại có những thứ này?

Ở khu sách Nam Tầm tìm được một bản “Vương Hành Long giai thiếp”, Ninh Khuyết lấy ra vừa đi vừa nghiên cứu, càng lúc xung quanh càng trở nên yên tĩnh, lúc hần ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc cầu thang sạch sẽ xuất hiện phía trước mặt.

Thang dùng để lên lầu, hiện giờ hần đang ở tầng thứ nhất, như vậy ở trên chính là tầng thứ hai.

276. Q.1 - Chương 83: Nhất Dao Đầu Tiên Chẻ Đôi Ngọn Núi

Ninh Khuyết đứng tần ngần dưới chân cầu thang gãi gãi đầu, hần nhớ lại những quy định mà giáo viên trông coi Nhà Sách Cũ đã phổ biến, hình như không cấm học sinh lên tầng hai. Đang lúc còn do dự, bỗng có người vòng qua hần bước thẳng lên cầu thang, thấy vậy, Ninh Khuyết chẳng phân vân gì nữa, hần đặt bức thư pháp “Vương hành long giai thiếp” lên trên chiếc bệ cạnh nhà sách rồi vén áo bước lên.

Tầng hai Nhà Sách Cũ càng thêm yên tĩnh so với tầng dưới, nhưng số lượng giá sách và sách vở lại ít hơn rất nhiều, do đó tầm quan sát cũng trở nên rộng hơn. Ninh Khuyết tha thần dạo quanh, hần nhận ra trên này đã khá đông người, họ đều đang đứng trước giá sách chọn lựa hoặc say mê đọc, kẻ thì vừa đọc vừa tự cười một mình, kẻ thì miệng lẩm nhẩm như tụng kinh, tất cả đều trong trạng thái hết sức hưng phấn.

Những cuốn sách thuộc thể loại kinh sử hầu hết được đặt dưới lầu một, sách trên giá ở lầu hai chủ yếu là sách về võ công và tu hành. Trước khi vào Nhà Sách, người giáo viên nọ cũng chưa từng nói cấm học sinh đọc, nhưng một ngọn núi báu vật cứ thể hiện ra chình ình trước mặt, chẳng có sấm sét núi lửa ầm ĩ đi kèm, hay chí ít là một lời thông báo nho nhỏ cho thiên hạ chuẩn bị trước tinh thần nên trong lòng Ninh Khuyết cứ lằng lằng lơ mơ khó tả, hần cảm thấy đây chỉ là một giấc mơ không có thật. Ninh Khuyết đứng ngẩn ngơ giữa không gian đầy bí tịch, phải một lúc lâu, rất lâu sau hần mới tiêu hóa hết nỗi chấn động trong lòng.

“Lý Tri Đường bàn về Phật”, “Chứng minh quan hệ giữa niệm lực và thủ ấn”, “Tóm tắt năm cảnh giới trong tu hành”, “Tây Lăng ngày ấy”, “Kinh Động Huyền”, “Nam Hoa tập”, “Sơ lược về lưu phái kiếm gổ của Nam Tấn”, “Đại từ điển về sử dụng và kiểm tra các loại pháp thuật”...

Ninh Khuyết bước chậm chậm giữa những hàng giá sách, ánh mắt lướt qua những gáy sách xếp chi chít trước mặt, sự chấn động và niềm vui hừng hực trong lòng dần nhường chỗ cho cảm giác bối rối ngày một

dâng tràn, đôi bàn tay nắm chặt của hắn khẽ run lên. Chẳng cần phải lấy hắn xuống đọc, chỉ nhìn tên sách thôi là Ninh Khuyết đã đoán được bên trong chúng viết về điều gì.

Năm ấy, hắn gom góp hết số bạc tiết kiệm, theo đội mua lương thực của Vị Thành đến chợ Khai Bình, một mặt tìm thầy thuốc xem bệnh cho Tang Tang, một mặt lục lợi khắp xó xỉnh những hiệu sách ở Khai Bình, nhiệt tình chẳng khác gì một chú chó hoang sắp chết đói lục thùng rác, rốt cuộc hắn cũng kiếm được một quyển Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, quyển sách đã kè kè bên hắn suốt bao năm, cho đến khi chính tay hắn biến nó thành đồng tro tàn.

Năm ấy, hắn giết mười bảy tên mã tặc ven hồ Sơ Bích, cứu thoát đội ngũ đi kiếm củi của Vị Thành, tướng quân đã hỏi: người có mong muốn gì không? Tất cả anh em binh lính trong Vị Thành sẵn sàng góp tiền giúp người. Lúc đó, trong tay đang cầm cuốn Thái thượng cảm ứng thiên đã bị đọc đọc đi đọc lại đến gần nát bươm, hắn trả lời: ta muốn học tu hành. Tướng quân bèn im lặng.

Người tu hành Ninh Khuyết gặp ở Mân Sơn năm xưa nói không thể, người kiểm tra ở bộ quân lác đầu, ông cụ Lữ Thanh Thần thở dài bất lực, hôm nay giáo viên khoa kỹ thuật ở thư viện lại vỗ vỗ vai hắn. Biết chắc rằng có một thế giới đang tồn tại ngay trước mắt nhưng hắn đi mãi, đi mãi mà chẳng thể tới gần. Hắn bảo Tang Tang: thế cũng chẳng sao, chỉ bằng cây cung và thanh đao trên tay, hắn cũng có thể dựng lên một khoảng trời mệnh môn ỳnh, nhưng thật sự thì hắn không cam lòng, hắn không cam lòng thấy một thế giới lơ mơ bên cạnh nhưng không thể biết trong đó rốt cuộc có những gì.

Mãi đến ngày hôm nay, khi đi qua những bậc cầu thang, bước lên lầu hai Nhà Sách Cũ của thư viện, chứng kiến những cuốn sách xếp đầy trên giá này.

Ninh Khuyết biết dù đọc hết chỗ sách này cũng chẳng có mấy hy vọng thay đổi trạng thái thân thể hiện nay của mình, nhưng ít ra hắn có thể xuyên ánh mắt qua bức màn che mặt mờ, nhìn thấy bên trong thế giới kia. Suốt mười sáu năm qua hắn nâng niu cuốn Thái thượng cảm ứng thiên rách nát, kiên trì từng ngày như một đứa trẻ đói khát đáng thương nắm chặt hạt giống cuối cùng trong tay giữa lòng sa mạc, hôm nay hắn bỗng thấy một cánh đồng màu mỡ rộng mệnh môn ỳnh như biển, dù cánh đồng đó không thuộc về hắn, nhưng nó cũng đủ khiến hắn sung sướng và cảm động vô cùng, thậm chí, hắn thấy mắt mình đang ướt ướt.

- Tang Tang...

Ninh Khuyết run rẩy đưa tay khẽ vuốt ve gáy sách, miệng thì thầm. Hắn khao khát được chia sẻ với nàng tâm trạng của mình lúc này, có lẽ trên cõi đời này chỉ có bé ấy mới hiểu được những cảm xúc đang sôi trào trong lòng hắn.

Trên giá có rất nhiều sách, nhưng Ninh Khuyết đã xác định được mục tiêu của mình, những cuốn kiểu “Tây Lăng ngày ấy” tất nhiên không phải thể loại dành cho hắn vào thời điểm này, hay tài liệu như “Sơ lược về lưu phái kiếm gỗ của Nam Tấn” hắn cũng không có tư cách để tâm nghiên cứu, Ninh Khuyết không phải nhà nghiên cứu vĩ đại tầm mắt cao xa gì, hắn biết bản thân chỉ có khả năng tìm hiểu từ những gì cơ bản nhất, ví dụ như cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải” ở ngay trước mặt.

Đúng lúc hắn vừa rút cuốn sách mỏng dính ra khỏi giá bỗng một tiếng động lớn vang lên khiến tất cả học sinh đều dừng việc đưa mắt nhìn về phía có tiếng động. Một gã học sinh chẳng biết tại sao ngã sấp xuống sàn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân thể lẫn lộn co quắp, miệng sùi bọt mép, trông hết sức đáng sợ.

Bốn người trong trang phục nhạt màu của thư viện chẳng hiểu từ xó nào lù lù hiện ra đi tới bên gã học sinh đang chết ngất rồi mỗi người túm một tay một chân nhấc bổng gã lên nom nhẹ nhõm như nhấc một con gà, sau đó bước rất nhanh về phía cầu thang, động tác thành thạo nhíp nhàng ăn ý như thể đã luyện tập vô số lần.

Đám học sinh ngớ người quay ra nhìn nhau, nhớ lại trước lúc vào đây người giáo viên đã cười cười cảnh báo, cảm xúc lo sợ bỗng lan tràn khắp nơi, nhưng sợ thì cứ sợ chứ chẳng ai chịu rời đi, ngược lại số học sinh từ lầu dưới đi lên càng lúc càng đông.

Học sinh thư viện đều là thanh niên tuấn kiệt đến từ khắp nơi trong thiên hạ, cũng như Ninh Khuyết, họ vô cùng tò mò về thế giới huyền diệu kia, hơn nữa trong lòng kẻ nào cũng tồn tại một niềm tin mãnh liệt rằng chỉ có mình mới có thể bước chân vào thế giới đó, vì thế, ai nấy đều tiếp tục lặng lẽ cúi đầu đọc sách, lặng lẽ lựa sách trên giá, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lại một tiếng động nặng nề nữa vang lên, lại thêm một gã học sinh mặt trắng bệch té xỉu trên sàn nhà. Ninh Khuyết lặng người nhìn theo con người đang được nhanh chóng khiêng ra đó, tâm trạng bỗng trở nên nặng nề, hần chần chừ đôi chút rồi cũng giống như tất cả các bạn đồng môn khác, không thể chống lại sức hấp dẫn của thế giới kì diệu kia, Ninh Khuyết hít sâu rồi lật mở cuốn sách mỏng dính trên tay.

Câu đầu trong cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải” viết: “Đất trời cũng có hô hấp, cũng hít thở...”

Ninh Khuyết vừa căng thẳng vừa tập trung đưa ánh mắt theo những nét bút dần dần xuống dưới, đột nhiên hần nhận ra những con chữ đang trở nên mơ hồ, giống như có ai đó đặt một tấm kính mờ chắn giữa mắt hần và cuốn sách, hần biết đây chính là điều mà người giáo viên đã cảnh báo lúc ở bên ngoài, Ninh Khuyết cắn mạnh đầu lưỡi cho tỉnh táo trở lại rồi tiếp tục đọc,

“Người là giống tinh khôn nhất muôn loài, vì thế có thể ngộ ra đạo lý của tự nhiên, dùng ý chí làm lực, đó chính là niệm lực”.

Càng đọc, chữ viết trên cuốn sách càng lung linh mờ ảo, dần dần quyện chặt với nhau thành một vệt mực đen thui, Ninh Khuyết cố gắng nheo mắt hy vọng chữ viết rõ ràng hơn, do quá cố gắng nên trán hần cũng ngâm ngấm đau, nhưng những con chữ mờ mờ này không rõ hơn, trái lại dường như bắt đầu nhảy múa và bay lên khỏi mặt giấy!

“Niệm lực của con người phát ra từ trong não, tụ lại ở khí hải tuyết sơn, đầy tràn mà ngưng thành sương thành nước, chảy tới lỗ khí mà tán ra bên ngoài cơ thể, giao hòa với hơi thở đất trời bao bọc bản thân...”

Những nét bút mờ lung cứ lảng đãng bay lên khỏi mặt giấy tiến vào trong mắt hần, xuyên vào trong óc hần, biến thành từng đợt từng đợt sóng công phá dữ dội, Ninh Khuyết như một con thuyền nhỏ bé chao đảo giữa đại dương đang gầm thét. Thực ra, hần không hề có cảm giác đau đớn, nhưng theo nhịp điệu của những con sóng, thân thể của Ninh Khuyết cũng bắt đầu lắc lư chao đảo, ánh mắt dần trở lên mơ hồ, bụng ngực cồn cào muốn nôn nữa, giống như một người bị say sóng tới mức quay cuồng.

Ninh Khuyết kêu lên một tiếng đau đớn, hần dứt khoát gấp mạnh cuốn sách trong tay rồi đứng thở dốc liên hồi, cuối cùng cũng thoát khỏi thế giới chao đảo kì lạ ấy, hần hít sâu vài hơi, lòng dần bình tĩnh trở lại.

Ở một chỗ sáng sủa bên cửa sổ lầu sách có một người phụ nữ độ tuổi trung niên trong trang phục giáo viên đang ngồi. Khi này, bất kể trong lầu có bao nhiêu học sinh ngất xỉu ngã xuống dường như nàng ta cũng chẳng thèm để tâm, chỉ chuyên tâm tập chung vào bức tranh chữ đang viết dang dở trên bàn, nhưng khi tiếng gấp sách rất nhỏ vang lên, nàng bỗng nhíu mày ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt còn tái nhợt của Ninh Khuyết, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Người nữ giáo viên này đã ngồi thanh tu trong Nhà Sách Cũ đến hơn hai mươi năm, đã chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh học sinh mới của thư viện bị sách vở tài liệu ở đây mê hoặc, cứ thế cắm đầu đọc đến khi tinh thần không thể chịu đựng nổi lăn ra ngất xỉu, nhưng học sinh lần đầu đọc sách mà có thể dùng ý chí mạnh mẽ của mình khống chế bản thân gấp sách dừng đọc như Ninh Khuyết lại cực kì hiếm thấy.

Ninh Khuyết hoàn toàn không biết mình đã khiến ột giáo viên phải chú ý, tâm trí hần hoàn toàn đặt trên cuốn sách mỏng manh, khi hần điều tức xong, cảm thấy tinh thần thể lực đã khôi phục bình thường, Ninh Khuyết không hề do dự lật lại sách rồi cúi đầu đọc tiếp.

Lúc này hần đã đọc tới hai chữ “bản thân”, vì thế hần tiếp tục đọc từ đó, nhưng khi ánh mắt hần vừa rơi xuống hai chữ “bản thân” bỗng cảm thấy hai nét mực này bay vút lên đâm sâu vào trong óc hần, khuấy động một vùng biển cuộn trào mãnh liệt, rồi âm một tiếng, hàng ngàn con sóng khổng lồ như ngọn núi đổ nhất tề ập tới!

Cuốn sách và cả bàn tay đang cầm sách bỗng như biến mất khỏi tầm mắt của Ninh Khuyết, hần nhìn chét trân giá sách trước mặt rồi từ từ sụm xuống, mọi thứ xung quanh như đang bay vút lên cao, sau đó hần chỉ còn thấy hình ảnh trần nhà trắng muốt như tuyết, rồi cuối cùng là một vùng tối đen, đen như màu đen tận cùng đáy biển trong giấc mơ hôm nào...

.....

Một chiếc xe ngựa dừng trước hiệu Lão Bút Trai, màn xe vén lên, Ninh Khuyết lảo đảo bước xuống rồi chấp tay thi lễ với người đánh xe ngựa và vị nhân viên thư viện đã đưa hần về bằng tất cả sự chân thành:

- Đa tạ.

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh rời đi, Ninh Khuyết hít sâu rồi đưa tay xoa xoa gò má vẫn còn tái nhợt, hần bước vào trong cửa hàng, nhìn cô bé Tang Tang vừa bỏ khăn lau xuống và đang ngó hần bằng ánh mắt hết sức hiếu kì và hy vọng, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Thư viện... thực sự là nơi tốt nhất trên đời, nhưng cũng là nơi dở nhất trên đời.

Ban này, hần ngất xỉu trong Nhà Sách Cũ, mỗi khi xe ngựa chạy đến cửa Chu Tước mới tỉnh lại. Ninh Khuyết không thể nhớ nổi mình đã ngất xỉu thế nào, mà điều khiến hần cảm thấy sợ hãi và mất mát nhất là hần đã quên sạch nội dung trong cuốn sách đã đọc trước khi hôn mê, dù hần có cố công nhớ lại, nặn hết óc cũng không nhớ nổi dù chỉ một chữ.

“Ta phải cảnh báo các em, những điều huyền diệu viết trong sổ sách này không có cách nào nhớ được, chỉ có thể lĩnh ngộ, nguyên do trong đó ta sẽ không giải thích. Sức lực con người chung quy chỉ có giới hạn, những kẻ không có tiềm năng tu hành còn cố gắng đọc thì sẽ dẫn tới một vài kết quả rất không hay ho”.

Giờ đây, rốt cục Ninh Khuyết đã hiểu những điều mà người giáo viên trước Nhà Sách Cũ cảnh báo là ám chỉ điều gì, thậm chí còn lờ mờ đoán được những cuốn sách tu hành hần phải được viết bằng loại phù thuật nào đó.

- Trong Nhà Sách Cũ có rất nhiều sách tra cứu cho việc tu hành, lúc đó ta chợt nghĩ tới người.

Ninh Khuyết nhìn Tang Tang, hần bỗng nhớ lại hình ảnh rất nhiều năm trước khi bé cô bé nhỏ bé yếu ớt chỉ như chú chuột con này đi khắp chợ Lâm Bình tìm kiếm. Hần nhẹ giọng nói tiếp:

- Nhưng để đọc, để hiểu những cuốn sách đó có vẻ là chuyện cực kì phức tạp, giống như có một ngọn núi đang ngăn trước mắt ta vậy.

- Thiếu gia, không thể đi vòng qua được sao? – Tang Tang ngược mắt, hỏi bằng giọng đầy quan tâm.

Ninh Khuyết lắc đầu, hần nhìn vào mắt nàng rồi hỏi:

- Tang Tang, trước đây chúng ta đã bàn nhau, nếu gặp một ngọn núi không thể vượt qua thì phải làm sao?

Tang Tang gật mạnh đầu trả lời:

- Thì bỏ đôi ngọn núi ấy ra.

277. Q.1 - Chương 84: Xuân Tàn, Người Mệt, Sách Còn Trơ Trơ

Buổi học thứ hai, thư viện bố trí dạy môn tính toán, nhưng bầu không khí trong lớp rõ ràng có gì đó khác lạ so với hôm qua, bên dưới, học trò vẫn ngồi trật tự ra vẻ chăm chú nghe giáo viên giảng bài, nhưng tâm hồn đã bay tít đến tận đâu đâu. Đâu đâu ở đây là Nhà Sách Cũ. Chắc hẳn hôm qua có rất nhiều người gặp phải tình trạng giống Ninh Khuyết, nó làm người ta sợ hãi, nhưng đồng thời cũng khơi gợi ý chí quyết tâm không cam chịu thất bại của đám học sinh.

Tiếng chuông tan học vang lên, giáo viên môn tính toán phẩy tay áo tuyên bố hết giờ, tức thì lớp học liền nổ tung như cái chợ, cả đám học trò phi vội ra khỏi cửa lao đến hướng ngôi nhà gỗ nằm sâu trong thư viện. Người giáo viên đã quá quen với biểu hiện đó của lũ học sinh mới nên chỉ lắc đầu cười.

Hôm qua Chủ Do Hiền không tới Nhà Sách Cũ, nhưng nghe lóm đám bạn học đồn thổi trong ấy kì diệu lắm nên động lòng, quyết thử một phen xem sao, vì thế, hần chỉ kịp chào vội Ninh Khuyết một câu lấy lệ rồi hối hả chạy ra ngoài. Ngược lại, Ninh Khuyết tỏ ra hết sức thong thả nhàn nhã, sau khi ra khỏi lớp hần cũng không tới Nhà Sách Cũ ngay mà men theo con đường đá tới nhà ăn.

Gọi suất cơm trưa cho hai người cộng thêm một đùi gà và ba quả trứng trần, Ninh Khuyết ngồi xuống ăn từ tốn, đến lúc chén đĩa trước mặt sạch bong, hấn ngẩng đầu lên nhìn thì phòng ăn cũng sạch bóng người, Ninh Khuyết xoa xoa cái bụng tròn xoe rồi ợ một hơi đầy thỏa mãn.

Ra khỏi nhà ăn, bước đi trên con đường đá cổ kính xanh rêu, Ninh Khuyết cũng chưa vội, hấn đi dạo quanh hồ nước ba vòng cho tiêu bớt thức ăn trong dạ dày, sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận rửa tay thật sạch mới bình tĩnh đi về phía Nhà Sách Cũ.

Ninh Khuyết không có tiềm năng tu hành, nhưng có thừa kinh nghiệm chiến đấu, đối mặt với những cuốn sách thần bí trong Nhà Sách Cũ, hấn quyết định vào trận bằng tư thái trên chiến trường, dùng tinh thần ngoan cường kiên trì công phá ngọn núi khổng lồ ngăn trước mặt đến khi bỏ tan được nó, vì thế, hấn phải chuẩn bị trạng thái thân thể và tinh thần một cách tốt nhất trước khi lâm trận.

- Tránh đường! Tránh đường mau! Không phải nước nước sôi, người sống, người sống đây!

Trước Nhà Sách Cũ vang lên tiếng quát nhường đường, bốn người trong trang phục nhân viên thư viện của ngày hôm qua lại khiêng một gã học sinh ngất xỉu chạy băng băng, về mặt bọn họ đứng đưng như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, luận theo một khía cạnh nào đó, có lẽ hai ngày nay phải khiêng quá nhiều học sinh ra ngoài nên cảm xúc trong họ cũng chai sạn luôn rồi.

Chỉ được một lát mà trước nhà sách đã có đến hàng chục mạng học sinh nằm thẳng cẳng, thư viện đã dự trữ trước được tình hình này nên đã sắp xếp sẵn thầy thuốc chuyên môn xử lý, người cầm thuốc an thần, người mang bồ nguyên hoàn lằng xằng chữa trị.

Thấy cảnh đó, Ninh Khuyết chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Lên lầu, Ninh Khuyết nhận ra hôm nay số học sinh đến đọc sách ít hơn hôm qua một chút, nhưng phần “thiếu” đó là do bị khiêng ra ngoài chứ không phải sợ khó mà không dám lên, có thể thi đậu vào thư viện thì chẳng ai là hạng kém cõi vô tích sự, đời nào chịu chấp nhận buông tay đầu hàng ngay sau buổi đầu? Nhưng xem bộ dạng lão đảo như người say rượu, mặt mũi trắng bệch như tờ giấy của đám học sinh này thì e rằng kẻ khá nhất cũng sắp ra đi sau vài nốt nhạc.

Tiếng ngã nặng nề thỉnh thoảng lại vang lên, thịch thịch thịch thịch, đều đặn y hệt tiếng trái cây chín nẫu rụng xuống đất vườn trong những ngày thu, cạnh những hàng giá sách, hết học sinh này đến học sinh kia thi nhau ngã xuống, hoặc co quắp bất tỉnh nhân sự, hoặc sùi bọt mép trợn mắt lên trời, tình trạng vô cùng thê thảm.

Trong tay Ninh Khuyết vẫn là cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải”, hấn rời mắt khỏi đám bạn học bất hạnh, ném tâm tư chú ý đến người xung quanh vào một xó, Ninh Khuyết hít sâu, trang trọng mở sách.

“Đất trời cũng có hô hấp, có hít thở...”

Núi kiến thức cao, núi kiến thức tu hành cao không thấy đỉnh, leo núi khó, leo núi tu hành không thấy tương lai, vì mỗi lần leo lên lại không thể không bắt đầu từ bước đầu tiên, từ điểm thấp nhất. Ninh Khuyết nhớ rất rõ ngày hôm qua, trước khi hôn mê hấn đã đọc cuốn sách này nhưng không thể nhớ nổi mình đã đọc những gì, đọc tới đâu, do đó, hấn chuẩn bị sẵn tinh thần hôm nay và ngày mai, quá trình đọc sách là quá trình lặp đi lặp lại đơn điệu, lúc nào cũng phải bắt đầu ở câu thứ nhất.

Không ngoài dự đoán, chữ viết trên sách bắt đầu mờ lung, từng vệt từng vệt mực quện chặt vào nhau như những giọt mực đặc quánh đọng trên đầu cây bút lông quá no nước, chúng lan tràn, mở rộng bằng một tốc độ khủng khiếp, nhưng Ninh Khuyết vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, cứ thế đọc tiếp.

“Người là giống tinh khôn nhất muôn loài, vì thế có thể ngộ ra đạo lý của tự nhiên, dùng ý chí làm lực, đó chính là niệm lực...”

Những con chữ mờ lung lại lơ lửng bay khỏi mặt giấy, bắt đầu tạo ra những đợt sóng chấn động ong ong trong đầu hấn, Ninh Khuyết còn cảm nhận thấy những cơn chấn động này không giống như tiếng mái chèo khóa nước ì oạp mà ào ào như tiếng gió lạnh gào thét trên thảo nguyên, hấn bỗng có cảm giác mình quay về cánh đồng hoang ngoài Vị Thành, điên cuồng chém giết với vô số mã tặc hung hãn.

Ninh Khuyết hít một hơi thật sâu và dài, hấn dứt khoát ngắt mạnh đầu nghĩ ngợi chốc lát, vì động tác quá mạnh nên đốt sống cổ ngâm ngấm đau. Để xua tan cảm giác nôn nao khó chịu trong người, Ninh Khuyết cố cưỡng lại sức mê hoặc vô tận từ cuốn sách trong tay, hấn đưa mắt lướt qua những cành cây xanh tươi đầy sức sống mùa xuân ngoài cửa sổ rồi lại quay sang quan sát đám bạn học xung quanh.

Một dáng người nhỏ nhỏ mềm oặt tựa vào giá sách rồi từ từ trượt xuống, đó là Vương Đình ở Lâm Xuyên, rồi ở một góc xa, Tạ Thừa Vận khoanh chân ngồi trên mặt sàn, mắt mở hé hé yên lặng nhìn lên cuốn sách đặt trên đùi, đôi mắt tuy vẫn rất sáng, nhưng sắc mặt lại trắng bệch một cách đáng sợ.

- Ôi, tất cả đều đang cố gắng leo lên! – Ninh Khuyết lẩm bẩm, hấn bị sự ngoan cường bất khuất của đám bạn học trẻ tuổi cảm nhiễm nên mỉm cười, đưa ánh mắt xuống trang sách trong tay.

“Niệm lực của con người phát ra từ trong não, tụ lại ở khí hải tuyết sơn, đầy tràn mà ngưng thành sương thành nước, chảy tới lỗ khí mà tán ra bên ngoài cơ thể, giao hòa với hơi thở đất trời bao bọc bản thân...”

Những vết mực lại bỗng bồng bềnh bay lên, chấn động ong ong, nhưng đột nhiên, những âm thanh đó chấm dứt, Ninh Khuyết như rơi vào một vùng không gian yên lặng tuyệt đối, hấn ngỡ như mình đang quay về ngõ phố bên đình Xuân Phong, nhưng không còn Triều Tiểu Thụ sát cánh, chỉ có những giọt mưa vô tận từ trên trời trút xuống, đập vào quần áo, vào da thịt, vào mặt mũi hấn, khiến hấn cảm thấy lạnh, lạnh vô cùng.

Sau đó, hấn ngắt đi.

.....

Sau buổi trưa ngày thứ ba, bên ngoài Nhà Sách Cũ.

- Tránh đường, tránh đường mau! Không phải nước sôi, là người sống, người sống đây!

Bốn nhân viên thư viện khiêng Ninh Khuyết bước thoăn thoắt ra bên ngoài, ném hấn ấy thầy thuốc đã chờ sẵn, sau đó lại có người mang hấn ra xe ngựa.

Hôm nay, trên lầu có hai mươi bảy người ngắt xỉu.

.....

Ngày thứ tư, sau bữa ăn trưa, bên ngoài Nhà Sách Cũ.

- Tránh đường tránh đường! Không phải nước sôi, là người sống, người sống đây!

Vẫn là bốn nhân viên thư viện, vẫn là Ninh Khuyết bị khiêng, vẫn là mấy thầy thuốc quen thuộc...

Hôm nay, trên lầu có chín người ngắt xỉu.

.....

Buổi chiều ngày thứ năm, bên ngoài Nhà Sách Cũ.

- Tránh đường, là người sống mà dễ bỏng hơn cả nước sôi đây!

Vẫn bốn nhân viên thư viện ấy khiêng Ninh Khuyết, nhưng bước chân của họ đã chậm chạp và giọng hô cũng chẳng còn mấy khí thế. Người thầy thuốc nhìn vào khuôn mặt non choẹt quen thuộc, buông tiếng thở dài.

Hôm nay, trên lầu có bốn người ngắt xỉu.

.....

Ngày thứ sáu, bên ngoài Nhà Sách.

- Tránh đường.

Bốn nhân viên thư viện chỉ hô gọn lỏn hai từ rồi quăng một người xuống dưới bóng cây.

.....

Hơi xuân ngày càng nhạt, nhiệt độ ngày càng cao, nhưng trận chiến chống lại Nhà Sách Cũ của học sinh thư viện chưa hề có tiến triển, dấu hiệu một trận thua tan nát ngày càng hiển hiện rõ ràng, trong những

ngày sau đó, vì những kí ức kinh hoàng đã ăn sâu vào tận xương tủy nên đại đa số học sinh đã kết luận sách vở trong Nhà Sách Cũ là một thứ sức mạnh hoàn toàn quá tầm, không thể chống lại. Số người bước lên lầu hai ngày một ít.

Sau mỗi tiếng chuông báo hết giờ vang lên, Ninh Khuyết vẫn đều đặn đến nhà ăn đánh chén no nê, đi dạo ba vòng quanh hồ rồi lên lầu, lên lầu, lại lên lầu, sau đó ngất xỉu, ngất xỉu và lại ngất xỉu, lại được khiêng ra, nhưng hẳn không hề tỏ ra nóng giận, càng không có dấu hiệu bỏ cuộc, có điều nước da hẳn càng ngày càng tái, khuôn mặt càng ngày càng hốc hác, và bước chân, tất nhiên càng ngày càng giống người đang mơ ngủ.

Người ta thấy hẳn lên lầu, sau đó được khiêng xuống lầu, chuyện đó đều đặn và chính xác như thể mặt trời mọc và lặn vậy.

.....

Vào buổi trưa một ngày nọ, sau khi ăn xong phần cơm đúp với thịt gà cộng thêm một đĩa dạ dày tú hụ và hai cái bánh bao, Ninh Khuyết ra hồ rửa tay rồi thủng thỉnh bước tới địa điểm quen thuộc.

Ấn tượng về Ninh Khuyết của học sinh trong thư viện đã không còn là một siêu sao top 3 trong kì thi đầu vào, thay vào đó là danh hiệu gã điên của khoa Bính. Khi hẳn xuất hiện ngoài cửa Nhà Sách Cũ, học sinh đang đọc sách hoặc ngồi làm việc riêng hai bên cầu thang đều nhất loạt ngừng đầu nhìn rồi bàn tán râm ran.

- Ê mày, thằng này điên rồi hả?
- Mày đoán hôm nay nó trụ được trên đó bao lâu?
- Cỡ nửa canh giờ?
- Tao đoán chỉ bằng thời gian uống hết chén trà là bị người ta khiêng xuống.
- Tao lại muốn xem giữa nó và tam công tử nhà họ Tạ ai sẽ phải xuống trước.
- Tam công tử nhà họ Tạ còn có tiềm năng tu hành, thằng này nước mẹ gì?
- Này, theo mày sao nó lại cố gắng như một thằng điên thế hả?
- Tao nghĩ chắc nó muốn ăn theo danh tiếng của Tạ công tử, nếu không còn lý do quái nào để giải thích chứ, hả?

Ninh Khuyết không nghe thấy mấy lời rì rầm đó, hẳn nhìn cầu thang trước mặt, tay trái nắm chặt cổ tay phải đang hơi run rẩy, dùng tất cả ý chí trấn áp ý nghĩ muốn quay gót đang trào lên mãnh liệt trong lòng. Hẳn hít sâu rồi bước dần tới. Chỉ mình hẳn hiểu tại sao cầu thang lên lầu cứ có vẻ ngày một dài, ngày một dốc đứng, ngày một khó đi như vậy.

Nhìn dáng đi khó nhọc của hẳn, nhìn khuôn mặt tái xanh của hẳn, ánh mắt đám học sinh xung quanh dần biến thành phức tạp, dù nhiều người nghi ngờ động cơ chân thật của hẳn, coi nhẹ sự chấp nhất của hẳn, nhưng không kẻ nào không khâm phục ý chí và nghị lực hẳn đã thể hiện.

Lên lầu, Ninh Khuyết dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán rồi lặng lẽ bước tới giá sách quen thuộc, hẳn rút cuốn sách mỏng tanh đã đọc rất nhiều lần nhưng vẫn chưa thể nhớ nổi một chữ xuống.

Trên này vô cùng vắng vẻ, ngoại trừ hẳn chỉ còn duy nhất một học sinh khác còn kiên trì, đó là Tạ Thừa Vận. Tạ công tử vẫn ngồi khoanh chân trong góc xa nhất, mặt tái nhợt như trang giấy mới ra lò, trên đùi, một quyển sách mở sẵn.

Ninh Khuyết biết số má của vị tam công tử nhà họ Tạ này, đối phương được tuyển vào khoa Kỹ Thuật, tất nhiên phải có tiềm năng tu hành, vì thế hẳn không hề thấy ngạc nhiên khi thằng cha họ Tạ đó có thể chống đỡ lâu như vậy, nhưng hẳn chẳng thể ngờ vì trên lầu hai chỉ còn mình và Tạ Thừa Vận trụ lại đã dẫn tới một trận tranh luận sôi nổi.

Trong mắt rất nhiều học sinh, thậm chí cả giáo viên trong thư viện, đây chính là trận đấu thứ hai của Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận, sau kì thi đầu vào, ai cũng không muốn bị đối phương vượt mặt nên dù khổ sở thế nào thì vẫn phải lên lầu hai chịu đựng.

Ninh Khuyết không biết luồng dư luận này, cũng chẳng biết Tạ Thừa Vận có phải vì thế mà hàng ngày tới đây không, nhưng dù có biết thì hẳn cũng chẳng thêm để tâm, vì chỉ hẳn mới biết tại sao mỗi ngày đều phải tới đây, dù biết rằng phí công vô ích, dù biết rằng sẽ phải chịu đựng bao nhiêu mệt mỏi, bao nhiêu đau đớn.

Vì hẳn thích, và hẳn cần phải làm thế, đơn giản là vậy.

278. Q.1 - Chương 85: Ngoài Nhà Sách Sóng Dâng Gió Nổi

Cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải” trên tay Ninh Khuyết tuy mỏng manh mà nặng nề như một ngọn núi. Hắn hít sâu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu, đến khi màu xanh mơn mớn của mùa xuân làm dịu bớt nét uể oải mệt mỏi trong đôi mắt mới cúi đầu xuống đọc, rồi một lát sau lại ngẩng lên nhìn trần nhà nghĩ ngợi.

Thời gian Ninh Khuyết có thể chống chịu ngày càng dài, tuy mỗi khi trở về Lão Bút Trai vẫn không nhớ đã đọc tới đâu, nhưng trong mơ kí ức mịt mờ hỗn độn ấy hẳn vẫn có cảm giác rõ ràng rằng nội dung mình đọc ngày càng nhiều.

Ninh Khuyết chống chịu được lâu hơn không phải do khả năng chống cự với sức mạnh phù thuật viết trên sách tăng lên, mà do ý chí của hắn tôi luyện trong trận chiến này ngày càng cứng cỏi, hơn nữa hẳn cần đổi thời gian đọc sách và thư giãn rất tốt, có thể nói Ninh Khuyết đã dùng tất cả những biện pháp có thể.

- Các người cứ đọc kiểu này thì sớm muộn cũng chết thôi.

Người nữ giáo viên vẫn ngồi im lặng viết chữ bõng đặt bút trên tay xuống rồi ngẩng đầu, ôn tồn nói.

Ninh Khuyết chậm chạp gấp sách rồi quay người một cách khó nhọc, cúi đầu thi lễ, phía góc phòng, Tạ Thừa Vận cũng gấp sách và kính cẩn thi lễ theo.

Là hai người duy nhất còn trụ lại trên này, đương nhiên Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận biết người nữ giáo viên ngày ngày ngồi viết chữ bên song cửa, nhưng nàng ta chỉ chú tâm đến công việc của mình, chẳng để ý tất cả mọi chuyện xung quanh nên dường như đã tan vào trong không gian, thành một phần giống như những đồ vật trong phòng, tồn tại mà như không tồn tại.

Hôm nay, một sự thay đổi nho nhỏ xảy ra, người nữ giáo viên đã buông bút, mở miệng nói chuyện.

- Những cuốn sách trên đây đều được phù sư dùng niệm lực hòa vào mực viết ra, nói một cách khác, mỗi con chữ, mỗi nét mực trong sách đều là tác phẩm vô thượng của thần phù sư.

Nàng ta nhìn Tạ Thừa Vận ngồi xếp bằng dưới đất, nói tiếp:

- Hai người các người đều rất có nghị lực, thậm chí là có nghị lực nhất trong số học sinh thư viện mười năm trở lại đây, nhưng các người cần biết rằng để khám phá ra chân lý trong tác phẩm của thần phù sư thì nghị lực không có tác dụng gì, muốn đọc sách, hiểu sách, khám phá những điều trong sách, các người ít nhất phải đạt cảnh giới Động Huyền.

Sau đó, nàng quay sang Ninh Khuyết, nói bằng giọng thương hại:

- Tạ Thừa Vận đã vượt qua cảnh giới Cẩm Tri, bước đầu tiến vào Bất Hoặc nên hẳn có thể chịu đựng tốt hơn người thường một chút, hơn nữa những điều ngộ ra trong những ngày đọc sách ở đây sẽ rất bổ ích cho quá trình tu hành của hắn. Nhưng còn người, thể chất của người không thích hợp với chuyện tu hành, chỉ dựa vào nghị lực hơn người khổ sở chống đỡ, thực sự là trăm hại mà không được lợi ích gì, chi bằng... hãy bỏ cuộc đi.

Ninh Khuyết đứng ngẩn người im lặng, rất lâu sau chợt lay sâu người nữ giáo viên rồi thành khẩn nói:

- Tiên sinh, học trò xin hỏi phải chăng ngài thuộc cảnh giới Động Huyền?

Nữ giáo viên lắc đầu.

Ninh Khuyết hiểu ý, hần mỉm cười hỏi tiếp:

- Xin hỏi tiên sinh, năm xưa khi mới vào thư viện ngài đã đạt cảnh giới Động Huyền ư?

Nữ giáo viên mỉm cười, nàng đã hiểu ý của hần.

Ninh Khuyết lại lạy dài một cái nữa:

- Học sinh còn muốn đọc sách thêm mấy ngày nữa.

Người nữ giáo viên nhìn hần bằng ánh mắt khen ngợi, nói:

- Hãy cố lượng sức mình mà làm, nếu người quá mù quáng, lúc đó đừng trách ta phải ra tay.

- Vâng, học trò hiểu, thưa tiên sinh.

Sau cuộc nói chuyện không được bao lâu, Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận lần lượt bất tỉnh, bốn gã nhân viên thư viện đã quá quen với điều này, cũng quá quen với trọng lượng cơ thể hai người nên nhấc luôn một lượt, chẳng thèm quát tháo tránh đường, cứ thế khiêng xuống dưới không kèn không trống.

Những cành cây xanh mơn mớn đầy sức sống đâm xuyên qua cửa sổ tò mò ghé vào tầng hai thư viện, người nữ giáo viên lướt mắt qua sắc xuân rồi khẽ lắc đầu, cúi xuống định tiếp tục công việc viết chữ dờ dang, đúng lúc đó, giáo viên phụ trách trông coi Nhà Sách Cũ bước lên, đến trước mặt nàng thi lễ một cách kính cẩn rồi nói:

- Thưa cô, học sinh có điều chưa hiểu.

Người nữ giáo viên nhìn hần, ôn hòa nói:

- Đạo gần đây ta cũng gặp được một số vấn đề kì diệu chưa thể giải thích rõ ràng, nếu người không ngại thì có thể cùng trao đổi.

Giáo viên coi Nhà Sách Cũ thở dài:

- Học sinh đã quan sát hai gã này nhiều ngày, Tạ Thừa Vận có căn bản tu hành lại thêm nghị lực hơn người nên có thể chống chịu trên đây lâu như vậy, tuy không tầm thường nhưng cũng chẳng phải điều quá hiếm lạ, nhưng thằng nhóc Ninh Khuyết kia hoàn toàn là người phàm tục, tại sao có thể chịu đựng lâu như vậy? Điều này thật khó hiểu, thật khó hiểu!

Người nữ giáo viên nhìn cây bút đã no mực gác trên nghiên, sau một lúc im lặng mới nói khẽ:

- Ta vẫn còn nhớ rất nhiều năm trước tiên sinh từng nói, nếu ý chí con người đủ mạnh thì ngay cả trời cao cũng phải sợ hãi. Theo ta nghĩ, Ninh Khuyết chính là loại người có ý chí đủ mạnh này.

.....

Những ngày sau đó, mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường, tức là sáng đi học, trưa ăn cơm và dạo ba vòng, chiều đọc sách, dưới ánh mắt của hầu hết học sinh và giáo viên thư viện, cảnh tượng Ninh Khuyết và Tạ Thừa Vận hoặc lên lầu trước hoặc lên lầu sau, hoặc bị khiêng ra trước hoặc khiêng ra sau sắp biến thành chuyện tất nhiên phải có mỗi ngày. Nhưng rốt cục, thay đổi cũng xảy ra.

Hỏi ý kiến giáo viên trông coi, biết Nhà Sách không cấm học sinh đem đồ ăn vào, vì thế hôm nay Ninh Khuyết vác theo mấy cái bánh bự chẳng, nhưng còn chưa kịp lên cầu thang đã bị kì đà cản mũi.

- Rốt cuộc các người còn muốn nghênh nhau đến bao giờ hả? – Tư Đồ Y Lan nắm tay Kim Vô Thái tức giận hỏi, nhưng thấy bộ mặt xanh nhợt của hần lại mềm lòng, nhẹ nhàng nói tiếp – Giờ ai trong thư viện cũng biết các người giàu nghị lực cả rồi, vậy còn cố làm gì nữa chứ?

Ninh Khuyết dụi dụi mắt, ra bộ chẳng hiểu nàng ta nói gì, dù đúng là hần chẳng hiểu cóc khô gì thật nhưng rơi vào mắt người đứng xem xung quanh thì đây rõ là một hành động mang tính trêu người.

Tư Đồ Y Lan giận dữ nói:

- Tự nhìn lại mình đi, mắt thì như mắt gấu trúc, mặt thì như mặt quỷ đói, gió lốt phớt qua đã liêu xiêu sắp bay, rõ là một bọn với thằng quỷ háo sắc Chữ Do Hiền. Ta, người, cũng như rất nhiều người khác đều giống nhau, không thể tu hành, vậy thì người lên lầu có tác dụng gì chứ, hà tất phải tranh hơi cùng Tạ công tử?

Chữ Do Hiền gạt mấy người chắn phía trước, bước tới đứng cạnh Ninh Khuyết rồi nhướn mày nhìn Tư Đồ Y Lan:

- Tư Đồ tiểu thư, tuy cô là con gái Vân Huy tướng quân nhưng không thể thích nói gì thì nói được, ta đây có hơi háo sắc nhưng ai bảo là quỷ?

Nói đoạn, quay đầu nhìn Ninh Khuyết, chân thành nói:

- Nhưng nói thật, ta cũng khuyên người đừng lên đó nữa, tranh chấp với người ta làm quái gì? Dù bỏ cuộc, nhưng một người bình thường như người có thể cân nhau với thiên tài tu hành như Tạ công tử lâu vậy, kẻ nào dám không khen ngợi chứ?

Ninh Khuyết bật cười, hần nhìn đám người đứng lố nhố trước mặt, nói:

- Ta nghĩ các người đang hiểu nhầm chuyện gì đó thì phải (muốn dịch là “chúng mày nhầm cmn hết rồi” quá cơ), ta lên lầu chỉ để đọc sách, chẳng liên quan xu lễ nào đến tranh chấp hay tranh đấu gì hết, và ta cho rằng Tạ công tử cũng giống như vậy.

- Người không phải hần sao biết hần nghĩ gì. – Tư Đồ Y Lan nhìn Ninh Khuyết, nói giọng nghiêm trọng – Tam công tử vào thư viện chỉ với mục đích duy nhất, đó là lên tầng hai, nếu ngay cả người còn không đánh bại được thì hần lấy đầu ra lòng tin lên tầng thứ hai thực sự?

- Tầng thứ hai? – Ninh Khuyết nhíu mày, hần mang máng đã nghe điều này ở đâu rồi thì phải – Chẳng phải Tạ công tử và ta đang ngày ngày đọc sách trên tầng hai đây sao?

- Ngay cả tầng thứ hai người còn không biết cơ à? Thế thì ngày nào người cũng lên lầu đọc sách làm cái gì? – Tư Đồ Y Lan giật mình nhìn hần như nhìn sinh vật lạ rồi giải thích – Tầng hai của thư viện không phải tầng hai của Nhà Sách Cũ, mà ám chỉ một nơi hết sức kì diệu, những bậc đại hiền thực sự đều từng học ở đó, nghe nói hiện giờ tầng hai có rất nhiều thế ngoại cao nhân.

- Thế thì liên quan gì đến cái này? – Ninh Khuyết chỉ chỉ Nhà Sách Cũ, ngạc nhiên hỏi.

- Vì cửa vào tầng hai thư viện nằm ngay ở tầng hai Nhà Sách Cũ. – Tư Đồ Y Lan nói giọng bực bội – Ta biết mình nói khó nghe, nhưng người nhớ rằng lên được tầng hai thư viện là một trong những chuyện khó khăn nhất trên đời, nghe nói suốt mười năm qua chỉ có tám người thành công, nếu người không có ý định đó, vậy cần gì phải kèn cựa với Tạ công tử?

Ninh Khuyết mỉm cười:

- Vậy ý người muốn nói để không ảnh hưởng đến con đường tu hành của Tạ công tử, đến lòng tin lên tầng hai thư viện của hần, ta nên chủ động bỏ cuộc, đúng chứ?

Hần vừa dứt lời, xung quanh tức thì lặng ngắt như tờ, vì nghĩ thì nghĩ nhưng nói ra miệng loại yêu cầu thì thật quá vô lý và thô lỗ. Kim Vô Thái vẫn đứng im nãy giờ chợt cắn môi, giãy khỏi tay Tư Đồ Y Lan rồi đến trước mặt Ninh Khuyết thì lễ rất sâu, run run nói:

- Xin bạn Ninh Khuyết giúp cho. Tam công tử... tam công tử đêm qua khi về nhà đã nôn ra máu, hần thực sự không thể chịu đựng thêm nữa rồi.

Lần đầu tiên Ninh Khuyết biết gã thanh niên vẫn ngày ngày lên lầu cùng mình lại phải trả cái giá lớn như thế, nghĩ tới bản thân đêm nào cũng nôn ra mật xanh mật vàng, nghĩ tới khuôn mặt đầy quan tâm lo lắng của Tang Tang, Ninh Khuyết rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Chùng Đại Tuấn chợt nhìn hần, lạnh lùng nói:

- Với loại người này cũng phải lễ phép cầu xin sao? Ta hoàn toàn không tin một kẻ tầm thường có thể ở trên lầu chịu đựng lâu như vậy, trong lúc Thừa Vận thổ máu đọc sách, ai biết hần đang làm cái quỷ gì, hay là chỉ ngồi nhắm mắt ngủ gật?

Tạ Thừa Vận là tài tử Nam Tấn, trong những ngày học tập ở Đại Đường ở trọ trong phủ nhà Chung Đại Tuấn, hai người đều là thanh niên có danh tiếng, mến tài lẫn nhau nên cực kì hợp ý.

Chung Đại Tuấn thấy bạn mình bị Ninh Khuyết ép ngày ngày phải lên lầu đọc sách, đêm qua về còn nôn ra hàng chậu máu nên giận dữ vô cùng, nhưng có khi chính hắn cũng không nhận ra nguyên nhân thực sự của những lời đánh giá đầy nọc độc này là do hắn không chịu đựng nổi khi hào quang danh tiếng của mình đang bị một tên lính quen ở biên giới ép cho hoàn toàn lu mờ.

Lời đoán đầy phiến diện và hiểm độc nhưng chiếu lên những gì đang xảy ra lại cực kì hợp lý, ánh mắt của đám học sinh xung quanh nhìn Ninh Khuyết dần thay đổi, đúng lúc này, hai chiếc xe ngựa men theo con đường đá cổ kính lộc cộc lăn bánh tới, Tạ Thừa Vận sắc mặt xanh lét được đỡ xuống, đứng ngăn người xem tranh cãi nhưng từ đầu tới cuối không mở miệng nói một lời.

279. Q.1 - Chương 86: Cỗ Xe Ngựa Màn Xanh

Ninh Khuyết thấy Tạ Thừa Vận xuống xe, nghe được đầy đủ nội dung câu chuyện nhưng không hề có ý giải thích ình, thực khiến người ta cảm thấy thất vọng, hắn bèn chẳng thèm giải thích nữa, nhìn những người xung quanh nói:

- Nếu đã cho ta là loại tiểu nhân thì các ngươi phải đi khuyên Tạ công tử khỏi lên lầu nữa chứ, cần gì tranh cãi với kẻ tiểu nhân như ta?

Chung Đại Tuấn thấy mấy câu khiêu khích của mình không chọc giận nổi đối phương thì uất lắm, y làm mặt lạnh ngăn trước mặt Ninh Khuyết:

- Nói gì thì nói ngày hôm nay ngươi đừng mơ lên lầu.

Ninh Khuyết hơi ngỡ người rồi phì cười, hắn cúi đầu thông thả xắn tay áo rồi nói bằng giọng hết sức dịu dàng:

- Thư viện do nhà ngươi mở ra à? Tất nhiên là không. Nhà Sách Cũ do nhà ngươi xây à? Rất tiếc, lại không nốt. Còn muốn dùng vũ lực ư, ngươi đánh nổi ta sao?

Hắn nhìn Chung Đại Tuấn bằng ánh mắt thương hại, nói tiếp:

- Đừng quên hai môn cười ngựa bắn tên ta đều không có đối thủ, nếu hôm nay ngươi định gỡ bài chó dữ chặn đường thì chớ trách ta đánh cho cha mẹ cũng không nhận ra.

Nghe cách nói đậm chất giang hồ của hắn, Tư Đồ Y Lan phì cười, nhưng liếc sang bên cạnh thấy vẻ mặt buồn bã trách móc của cô bạn mình mới nhớ ra nụ cười này quá không đúng chỗ, nàng bèn vội cúi đầu.

Kim Vô Thái mắt nhắm nhắm nước nhìn Ninh Khuyết, nói:

- Chung Đại Tuấn cũng vì lo cho bạn nên mới nói ra những lời không nên ấy, ta thay mặt hắn xin lỗi ngươi, nhưng hôm nay đừng lên lầu nữa, có được không? Ngươi không lên lầu, chúng ta cũng sẽ khuyên tam công tử không lên lầu, hai bên coi như hòa nhau mà.

Tư Đồ Y Lan liền vỗ tay bôm bốp, khen lấy khen để:

- Cách này tuyệt, thật là tuyệt! Hoàn toàn không làm tổn thương hòa khí.

Ninh Khuyết mỉm cười nhìn hai cô thiếu nữ, rất tự nhiên, hắn liền liên tưởng đến những cô bé học trò cấp ba đầy si mê và bông bột của một thế giới đã rất xa xôi, những cô nàng thích làm “quần sư” cho bạn bè, hắn đã hiểu, những cô tiểu thư công chúa của thành Trường An cũng chỉ là những cô bé vô tư vô ý mà thôi. Ninh Khuyết nói:

- Ta lên lầu có lý do của ta, hoàn toàn không liên quan gì đến tranh chấp danh tiếng cả, nếu các ngươi thực sự lo lắng cho Tạ Thừa Vận, ta nghĩ các ngươi nên khuyên nhủ hắn nhiều hơn.

Kim Vô Thái nghẹn ngào nói:

- Nhưng Tạ công tử có sự kiêu ngạo của Tạ công tử, không thể khuyên được...

Ninh Khuyết nhìn xoáy vào mắt nàng:

- Còn ta chỉ là một thằng nhãi lính quen miền biên giới, không có tư cách kiêu hãnh về bản thân, vì thế cô mới không khuyên hấn mà khuyên ta ư?

Kim Vô Thái hoảng hốt lau nước mắt, cuống quít nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta không hề có ý đó. Vô Thái lỡ miệng, xin người đừng trách.

- Không sao đâu. – Ninh Khuyết bước ngang qua cô thiếu nữ đang nức nở khóc tiến lên lầu – Ta lên lầu hoàn toàn không phải do kiêu ngạo, mà vì những nguyên nhân còn quan trọng hơn kiêu ngạo rất nhiều.

Tư Đồ Y Lan nhìn bóng lưng hấn, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng hơn cả lòng kiêu hãnh?

Ninh Khuyết không trả lời, hấn thâm nhủ trong lòng, chả lẽ người không biết sống chết quan trọng hơn kiêu ngạo sao?

- Ninh Khuyết, người hãy nghĩ cho kĩ xem hôm nay lên lầu sẽ có hậu quả gì.

Chung Đại Tuấn lạnh lùng nói, hấn nhận ra Tạ Thừa Vận đã đến nhưng giữ thái độ im lặng, vậy thì hấn biết mình cần làm gì tiếp theo.

- Trời cao ban tặng người món quà gì, người phải biết nhận lấy và hài lòng với nó. Những người quanh đây đại đa số không thể tu hành, nhưng chúng ta không hề giống người, một kẻ không biết thân biết phận, lòng đầy đố kỵ. Ta biết tỏng người nghĩ gì trong lòng, người không có cơ hội lên tầng hai thư viện, vì thế bèn dùng thủ đoạn ma quái mờ ám rắp tâm hại Thừa Vận cũng không thể lên tầng hai. Nhưng người có từng tự vấn lương tâm mình, hành vi hại người hại mình này hèn hạ biết chừng nào, đáng sợ đáng nhục biết chừng nào không?

Lại nghe một người nữa nhắc đến tầng hai thư viện, rốt cục Ninh Khuyết đã nhớ ra trong trận chiến bên đường Bắc Sơn, khi ông cụ Lữ Thanh Thần và gã đại kiểm sư trò chuyện với nhau từng đề cập đến, tức thì hấn cứng người: chỉ là một gã học trò bị thư viện đuổi, học ở tầng hai mấy ngày liền đạt cảnh giới Động Huyền, vậy tầng hai thư viện rốt cuộc là nơi thế nào đây?

Sự im lặng của hấn khiến đám học sinh xung quanh nhăm lẩn một cách tai hại, cho rằng Chung Đại Tuấn đã nói trúng tim đen hấn, vỗ thẳng vào mặt hấn, vì thế hấn mới xấu hổ tắc tiếng.

Lúc tiếng xì xầm bàn tán vừa nổi lên thì Ninh Khuyết xoay người, trên khuôn mặt xanh xao vòng vọt tràn ngập sự nhạo báng, hấn quét mắt một vòng, nói:

- Trước đây ta chẳng biết tầng hai là chỗ quái nào nên ta không muốn vào, giờ ta đã biết nó là chỗ quái nào thì chắc chắn ta phải vào, đến lúc đó hy vọng các người đừng đứng tim vì kinh ngạc đó.

Chung Đại Tuấn giận quá hóa cười:

- Người còn không thừa nhận mình đố kỵ Tạ công tử ư?

Có hai chiếc xe ngựa đang đậu ngoài Nhà Sách Cũ, chiếc sang trọng là của Tạ công tử đem qua vừa nôn ra máu, chiếc tầm thường còn lại vẫn đậu im lìm, thậm chí màn che cửa màu xanh chưa hề lay động lấy một lần.

Nhưng Chung Đại Tuấn vừa dứt lời, tức thì một giọng nói lạnh lùng vang ra từ trong xe:

- Ta chỉ nghe thứ hoa cảnh trong chậu đố kỵ đóa sen thanh cao trên đỉnh núi chứ chưa hề biết chuyện hùng ưng trên trời ganh ghét giống gà dưới sân.

Giọng điệu này cũng không quá cay nghiệt, không quá châm chọc nhưng lại có sức mạnh khiến đám học sinh xung quanh câm như hến, khuôn mặt tuấn tú của Chung Đại Tuấn tức thì méo đi, mà sắc mặt đang tái nhợt của Tạ Thừa Vận cũng chợt hồng lên vì quá tức giận.

Đơn giản, những lời của người trong xe ngựa không chỉ tăng bốc Ninh Khuyết lên tận mây xanh, coi hấn như đóa sen trên đỉnh núi, như hùng ưng tung hoành giữa trời xanh mà còn chìm vị tài tử Tạ Thừa Vận danh lừng Nam Tấn xuống tận bùn đen, coi như đóa hoa cảnh được bọc khư khư trong nhà ấm, như lũ gà tầm thường suốt ngày chỉ biết bới rác quanh sân.

Một câu nói đơn giản đã trả ngược lại toàn bộ những gì Ninh Khuyết bị xúc phạm, còn kèm theo vô số nhất kiếm sắc bén khiến người ta đau thấu tim. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào cỗ xe ngựa mang theo vô số tâm tư sợ hãi: ai mà dám châm chọc Dương Quan Chung Đại Tuấn và tài tử Nam Tấn Tạ Thừa Vận như vậy?

Chung Đại Tuấn còn chưa kịp mở mồm đối đáp, người xung quanh còn chưa kịp nhao nhao phản đối, người ngồi trong xe ngựa lại dùng thứ giọng lạnh lùng đặc trưng ấy quay sang mắng mỏ hai cô chiêu của thành Trường An đang tỏ ra sợ sệt một cách đáng ngờ:

- Tài năng không bằng người ta, nghị lực không bằng người ta, vậy thì về nhà mà đóng cửa luyện tập đến bao giờ thành công mới thôi, có gì nhờ vả đến đàn bà con gái đi cầu tình như vậy? Vô Thái, hỏi nhỏ người thông minh hiểu chuyện là thế, sao càng lớn càng trở nên ngu xuẩn đến không thể chịu nổi như vậy hả?

- Còn Y Lan người nữa, ai dạy người giúp người Nam Tấn làm nhục người Đường? Cái khí phách phóng ngựa cả đoạn đường xa đuổi theo ôm chân cha khóc lóc cầu xin cho đi theo đánh Nam Tấn ném đầu mất rồi hả? Nhạo báng châm chích kẻ khác không phải cách để chứng tỏ năng lực bản thân, Đại Đường ta dùng đao, dùng kiếm, dùng máu! Mau cút về nhà đóng cửa tự kiểm điểm bản thân cho ta!

Trước thì làm nhục Tạ công tử của Nam Tấn, sau lại nghiêm khắc dạy bảo hai cô tiểu thư nổi danh thành Trường An, giọng điệu tuy bình tĩnh nhưng ẩn chứa trong đó uy quyền không thể chống lại, nhất là Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thái nghe xong chẳng những không tức giận còn cúi đầu cam chịu đầy xấu hổ, đám học sinh quanh Nhà Sách Cũ tức thì cảm thấy có sự bất thường, ai cũng nôn nóng muốn biết người kia rốt cục là nhân vật cỡ nào.

Từ trong xe ngựa lại có âm thanh vọng ra:

- Ninh Khuyết, người lại đây cho bổn cung.

Nghe thấy hai chữ bổn cung, xung quanh liền lặng ngắt, nhất là từ vẻ mặt của Tư Đồ Y Lan, đám học sinh đã biết cô gái ngồi trong xe kia là ai, tức thì đều khom người hành lễ.

Khuôn mặt của Chung Đại Tuấn càng méo xệch, không phải méo mặt do tức giận như trước mà sợ đến méo mặt, hấn tuy xuất thân từ một họ lớn ở Dương Quan nhưng chỉ cần một câu nói của người trong xe kia là con đường làm quan ngày sau của hấn liền đứt đoạn. Sắc mặt của Tạ Thừa Vận cũng tái mét, tuy hấn không phải người Đường, không lo chuyện thăng quan tiến chức như Chung Đại Tuấn nhưng là một người Nam Tấn, sao hấn dám chọc đến vị ngồi trong cỗ xe kia?

Theo lễ chế của Đại Đường, chỉ trưởng công chúa, hoàng hậu hoặc hoàng thái hậu mới được phép xưng là bổn cung, năm Thiên Khải, Đại Đường không có trưởng công chúa cũng không có thái hậu, vậy xưng bổn cung là đặc quyền của hoàng hậu nương nương, nhưng hoàng hậu nương nương chắc chắn không thể ngồi xe ngựa đến thư viện chơi được, vậy chỉ còn một khả năng duy nhất.

Năm Thiên Khải, nhờ hiền đức hơn người, một vị công chúa được triều đình đặc cách cho tự xưng bổn cung.

Trong cỗ xe ngựa đơn giản kia là vị công chúa được hoàng đế Đại Đường thương yêu nhất, vị công chúa được con dân Đại Đường kính trọng nhất, vị công chúa là thần tượng trong lòng hầu hết đám thanh niên Đại Đường, ai dám vô lễ với nàng đây?

Ninh Khuyết cảm thấy hơi ngạc nhiên. Trong ánh mắt tò mò một cách khác thường của đám học sinh xung quanh, hấn thông thả đi tới cạnh cỗ xe ngựa che màn xanh, đến nơi mới nhận ra kẻ đánh xe ngựa hóa ra chính là Bành Quốc Thao.

Bành Quốc Thao mỉm cười gật đầu chào hấn rồi bảo:

- Điện hạ gọi người đến nói chuyện.

Ninh Khuyết cũng gật đầu cười rồi hơi cúi đầu hành lễ, bình tĩnh nói:

- Thảo dân ra mắt điện hạ.

Lý Ngự khẽ vén một góc màn xe, yên lặng nhìn gã thiếu niên đã lâu không gặp rồi bỗng mở miệng:

- Người đã vào thư viện, vậy sau này có gặp bổn cung thì tự xưng học sinh là được rồi.

Ngắm khuôn mặt xinh đẹp lấp ló sau góc màn xe, không hiểu sao Ninh Khuyết lại nhớ về cái đêm cùng ngồi bên đồng lửa ven đường Bắc Sơn hôm nào, hần mỉm cười, hạ giọng nói:

- Cô không phải giáo viên thư viện, sao ta phải làm học sinh của cô?

Lý Ngự cứng người, nàng thật không ngờ khi gặp lại mình đã có sự uy nghiêm của công chúa lắm rồi mà gã thiếu niên chết tiệt này còn giữ nguyên thứ tính khí khiến người ta dễ giận nọ, nàng xấu hổ giạt màn che xuống, lạnh lùng nói:

- Nói cho người biết, hôm nay bổn cung đến thư viện có việc, chợt nhớ ra người đang theo học ở đây nên mới tới hỏi thăm cố nhân, chủ yếu là muốn cho người biết bổn cung hơi nhớ... nhớ Tang Tang, ngày mai người phải dẫn cô bé ấy tới phủ công chúa cho bổn cung gặp đấy.

Bức màn màu xanh đã che mất khuôn mặt xinh đẹp rất dễ khiến người ta nhớ lại cô nữ tỳ đáng yêu kia, Ninh Khuyết lập tức trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, hần cúi đầu lạy sâu hết sức lễ phép, ôn tồn nói:

- Đa tạ điện hạ đã qua tâm.

Màn xe lần thứ hai được vén lên, Lý Ngự lặng lẽ nhìn khuôn mặt xanh xao hốc hác của hần, nàng khẽ nhăn mày:

- Nghe nói dạo này ngày nào người cũng lên lầu, ta khuyên người nên giữ gìn thân thể của mình cho tốt, đừng đem tính mạng ra đùa cợt với mấy trò tranh chấp vô bổ, tội gì phải hơn thua với đám tầm thường, giữ lấy sức phụng sự quốc gia mới là chính đạo.

Ninh Khuyết đứng thẳng người, còn chưa kịp mở miệng giải thích, cỗ xe ngựa đã lộc cộc lăn bánh rời đi.

280. Q.1 - Chương 87: Giấy Kẹp Trong Sách, Chẳng Biết Viết Gì

Cỗ xe ngựa men theo con đường đá, mặt những phiến đá lát lồi lõm giúp người đi bộ khỏi trượt chân nhưng lại khiến bánh xe xóc nảy liên tục. Công chúa Đại Đường Lý Ngự ngồi chống cằm ngắm người nghĩ ngợi, bị lắc đến nổi bực mình, thế là nàng cảm thấy Ninh Khuyết càng đáng ghét thêm.

Thật ra hôm nay nàng đến thư viện chẳng có việc gì ngoài thăm Ninh Khuyết.

Nàng muốn biết gã thiếu niên từng cùng chung đường với mình từ thảo nguyên trở về đã thay đổi thế nào, nàng muốn biết kẻ từng cự tuyệt lời mời của mình nhưng đã lọt vào mắt xanh của Từ Sùng Sơn sau một đêm mưa theo lão Triệu của đình Xuân Phong chém giết rốt cuộc có chỗ nào hơn người.

Nhưng nguyên nhân trực tiếp nhất vẫn là câu chuyện hai tên học sinh mới của thư viện vì đấu nhau mà liên tục lên tầng hai Nhà Sách Cũ đọc sách hơn mười ngày đã lan truyền khắp nơi, truyền đến tận tai nàng, khi biết một trong hai kẻ chính là Ninh Khuyết, Lý Ngự bỗng nhớ đến những lời đánh giá của Lữ Thanh Thần, nàng không thể áp chế được sự tò mò trở dậy trong lòng, vậy là quyết đến thư viện một phen.

Đạp vào mắt trước tiên vẫn là khuôn mặt tầm thường chẳng mấy đặc biệt, vẫn sáng sủa non nớt, vẫn mấy nốt tàn nhang, vẫn lúm đồng tiền nho nhỏ, chỉ khác một điều sắc mặt đã xanh xao hơn rất nhiều, trông đã thấy thiếu khỏe mạnh rồi.

Chẳng biết do đâu, nhìn bộ dạng xanh xao của hần, vẻ mặt vẫn bất cần trêu người của hần, Lý Ngự liền cảm thấy bực bội, nếu không có Chung Đại Tuấn mở miệng khiêu khích châm chọc, có lẽ nàng đã chẳng thèm gọi hần đến nói chuyện.

.....

Ninh Khuyết quay gót đi về phía Nhà Sách Cũ, ánh mắt của đám học sinh xung quanh nhìn hắn đã thay đổi hoàn toàn, chỉ còn sự kinh ngạc và nghi hoặc, lẽ nào hồ sơ của thư viện đã ghi sai, gã này không phải binh lính đến từ Vị Thành mà là con nhà danh gia vọng tộc nào đó ở quận Thanh Hà như lời đồn? Nếu không phải như vậy, sao công chúa điện hạ lại quen biết hắn, thậm chí còn đặc biệt gọi hắn đến cạnh xe ngựa hỏi han?

Tư Đồ Y Lan cũng ngoẹo cổ tò mò nhìn Ninh Khuyết lom lom, đại khái cũng đang suy đoán quan hệ giữa hắn và công chúa, Kim Vô Thái nấp hẳn sau lưng Tư Đồ Y Lan, xấu hổ không dám lộ mặt ra.

Vừa nãy công chúa Lý Ngự đã ra mặt nói đỡ cho Ninh Khuyết nên còn ai dám to gan nghi ngờ nữa? Chung Đại Tuấn chẳng biết lần mất từ bao giờ, bỏ lại Tạ Thừa Vận vẻ mặt mất mát đứng chông chênh giữa đám người.

Chỉ Do Hiền bước tới cạnh Ninh Khuyết, đưa mắt nhìn hắn từ đầu đến chân rồi nói nhỏ:

- Thảo nào trước đây Giản đại gia không nhận bạc của người, hóa ra người có chỗ dựa lớn như vậy. Dựa vào tính cách của mấy con ả như Tư Đồ Y Lan, hôm nay dù thân vương điện hạ có đến nói đỡ cho người cũng chẳng ăn thua gì, chỉ duy tứ công chúa là đủ khả năng nết cho bọn họ không dám ho he.

Ninh Khuyết hào hứng hỏi:

- Ô, sao lại thế?

Chỉ Do Hiền cười ha hả:

- Rất đơn giản, cái gọi là đội quân tóc dài thành Trường An vốn do công chúa lập ra hồi nhỏ để quậy phá giải sầu, đám cô chiêu như Tư Đồ Y Lan đều là lâu la dưới tay nàng.

Ninh Khuyết cười, không giải thích quan hệ giữa hắn và công chúa Lý Ngự, ý nghĩ cáo mượn oai hùm thì không có, nhưng để mối quan hệ này trong vòng bí ẩn kiếm chút bình yên thì hắn chẳng tội gì mà không tận dụng.

Thấy Ninh Khuyết leo lên cầu thang, rớt cuộc Tạ Thừa Vận cũng động đây, hắn thông thả bước theo bất chấp sự ngăn cản của những người xung quanh, tay vịn lan can, thân mình lẩy bẩy, Tạ công tử khó nhọc nhích từng bậc một.

Cầm cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải”, Ninh Khuyết cũng không vội mở ra ngay, đợi Tạ Thừa Vận đi tới góc sâu nhất trong phòng rồi ngồi khoanh chân như thường lệ, hắn bỗng lên tiếng:

- Có thể người có sự kiêu ngạo của người, nhưng ta cũng có nhu cầu của ta, người là con cưng của trời, ta chỉ là một kẻ liều mạng tranh đấu cho cuộc sống của mình, chúng ta khác nhau rất xa, vì thế ta khuyên người đừng vì sự tranh chấp nhất thời mà vứt bỏ luôn cả tính mạng của mình.

Lúc Tạ Thừa Vận lên lầu, thấy Ninh Khuyết cầm sách, tưởng hắn nổi giận vì thái độ im lặng của mình khi nãy nên muốn tiếp tục chơi trò “ai chết trước”, ai ngờ hắn lại nói ra những câu thật lòng như vậy, vị tài tử thông minh từ nhỏ của Nam Tấn tức thì lặng người, ngơ ngẩn nhìn cuốn sách trên đùi chẳng biết nghĩ gì, sau đó hắn vịn tường khó nhọc đứng dậy, vái dài Ninh Khuyết rồi thông thả xuống lầu.

Phía góc phòng phía tây trở một cửa sổ, vì thế buổi chiều có ánh nắng chiếu vào, Ninh Khuyết cầm sách bước tới khoảng sân nhà được ánh mặt trời sưởi ấm, khoanh chân ngồi xuống đúng chỗ Tạ Thừa Vận vẫn ngồi, hắn nhắm mắt, đưa tay xoa xoa mặt một lúc lâu mới gỡ sách ra đọc.

- Người có thể viết thử vài chữ, tuy không thể giống và cũng không thể mang ra ngoài nhưng vẫn có một số tác dụng đấy.

Bên cửa sổ có vài nhánh cây thò vào, người nữ giáo viên vẫn ngồi chăm chú viết chữ, nếu không phải chắc chắn mình nghe thấy âm thanh, có lẽ Ninh Khuyết cũng nghi ngờ có phải nàng vừa lên tiếng không.

Ninh Khuyết hơi ngó ra rồi đứng dậy đến bàn viết, hắn đứng nhìn đồng giấy bút suy nghĩ một hồi mới ngồi xuống cầm lấy thỏi mực bắt đầu mài.

Sách vở trên lầu hai cắm sao chép dưới mọi hình thức và bản thân nó có cơ chế “tự bảo vệ”, Ninh Khuyết đã thử mình tưởng, hình dung các nét chữ trong đầu nhưng chúng chỉ vừa hiện ra đã tản hết đi như những làn khói mỏng, không thể nắm được.

Mặt khác, Nhà Sách Cũ còn có quy định cấm viết vẽ lên sách vở, Ninh Khuyết không biết nếu lén làm có bị giáo viên phát hiện không, nhưng hẳn chưa dám thử. Lăn lộn giữa sống và chết suốt bao năm khiến hẳn hiểu rằng để vượt qua một ngọn núi khổng lồ thì bất kì thủ đoạn khôn vặt nào cũng là cách vô cùng ngu xuẩn, ngược lại, những hành động có vẻ cố chấp khờ khạo chính là biểu hiện của đại trí tuệ.

Phải bắt đầu viết từ đâu, viết những gì, viết ra sao đây? Ninh Khuyết gờ bút lên hồi lâu vẫn chưa thể hạ xuống, vì hẳn đã quên nội dung vừa đọc trong sách, hẳn không biết phải viết gì mới có tác dụng.

- Lê nào chính hành động của mình đã là thứ vô tác dụng ư?

Ninh Khuyết lắc đầu cười khổ, nhớ lại những ngày khốn khổ vừa qua, những đêm trần trọc rã rời, những tối Tang Tang phải thức dùng khăn ẩm lau mặt cho hẳn, lòng hẳn bỗng chùng xuống. Một người bình thường muốn bước vào thế giới tu hành thật rắc rối biết bao, cho dù cố gắng, cố gắng hơn nữa thì những cố gắng đó chỉ khiến cho thất bại của hẳn thêm phần bi tráng mà thôi.

Bỗng một tiếng động khe vang lên, cây bút lông no mực bị giữ quá lâu trên không khiến một giọt mực thoát khỏi đầu bút rơi xuống mặt giấy trắng tinh, vết mực lan ra rất nhanh tạo ra một đường nét tự do đến tận cùng.

Ninh Khuyết nhìn xuống, bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu, tức thì nổi chán chường bỗng quét sạch không, chỉ còn sự bình tĩnh tuyệt đối, hẳn đã hiểu, không phải mỗi cuộc tình đều để lại những hồi ức đẹp, không phải mỗi câu chuyện cổ tích đều kết thúc có hậu, không phải mỗi cố gắng đều đem lại kết quả như ý, một người cố gắng làm việc nhưng rốt cuộc được hưởng những gì lại thường không phải do ý muốn chủ quan của anh ta, đã như thế, vậy hãy tận hưởng niềm vui trong quá trình làm việc, đó cũng là một thứ thành công.

Giọt mực chỉ tình cờ rơi xuống cũng tạo thành nét, vậy cần gì cố gắng nặn óc tìm những thứ vốn không thể tìm? Không thể ghi lại những gì trong sách, vậy sao không ghi lại những thứ khác xung quanh, ví như tâm trạng, như chuyện cũ của bản thân, như cảm xúc khi đọc sách trên lầu, hay đơn giản như hình ảnh người nữ giáo viên vẫn hàng ngày im lìm bên song cửa phía đông, ánh mặt trời buổi chiều xiên xiên như trận mưa tên bay qua song cửa sổ phía tây hẳn ngồi?

“Lên lầu lại lên lầu, vừa nãy còn u sầu, giờ thanh thản biết bao. Ta vốn kẻ chặt củi bên hồ Sơ Bích, có gì phải thở dài than gió lạnh như đám tao nhân, ta chỉ biết hôm nay thu còn chưa đến.”

Ngòi bút trong tay hẳn cứ thả xuôi theo dòng suy tưởng, đầu nghĩ gì tức thì tay viết nấy, theo những con chữ không ngừng tuôn ra, mọi cảm giác khó chịu trong lòng bỗng không cánh mà bay.

“Lên lầu đã mười bảy hôm, hôm nào cũng chuyên cần đọc sách, nhưng không thể nhớ chữ trong lòng, chỉ biết trơ mắt nhìn chúng nổi gót bỏ đi, ta đã tỉnh táo, đã mơ màng như trong giấc mộng, nhưng dù tỉnh hay mộng đều không thể giữ chúng lại một lần.

“Nếu những con chữ trên giấy ấy chỉ là mộng ảo, tại sao ta có thể thấy chúng? Nếu chúng là chân thực, tại sao ta không thể nhớ chúng? Nếu chúng là thứ tồn tại giữa ranh giới mộng ảo và chân thực, vậy thứ mực viết ra chúng ấy là thực hay ảo? Trang giấy chứa đựng chúng ấy là thực hay ảo đây?”

Do chỉ viết để giải tỏa tâm trạng nên Ninh Khuyết chỉ đến đây là dừng, hẳn đặt bút xuống, yên lặng nhìn những dòng chữ trên giấy, đợi mực khô bèn nhẹ nhàng kẹp vào giữa quyển sách rồi trả lên giá. Xong đâu đấy, hẳn quay người lễ phép chào người nữ giáo viên vẫn ngồi bên cửa sổ mới đi xuống lầu.

Đây là lần đầu tiên hẳn xuống mà không cần người khác khiêng.

Người nữ giáo viên ngẩng đầu nhìn bóng lưng có phần cô đơn của đứa học trò nhỏ tuổi, nàng khẽ thở dài, năm xưa chính thầy nàng đã đặt ra quy định cho Nhà Sách Cũ: dù ta có ngàn khu rừng vạn cánh bướm nhưng chỉ có thể cho học sinh một nhánh cây một làn gió. Gã học sinh này ý chí kiên cường, niềm lực nhận được khi mình tưởng tất sẽ không yếu, nhưng khôn nổi lỗ khí trong tuyết sơn khí hải tắc nghẽn không thông,

vậy kết quả nhận được chỉ là học máu nằm liệt giường, dù trời cao thương tình ban cho khỏe mạnh, nhưng có xem sách thêm mười năm cũng chẳng tác dụng gì.

.....

Ráng chiều dần sẫm lại, màn đêm sắp buông xuống, đã không còn học sinh lên tầng hai, người nữ giáo viên dọn dẹp ngăn nắp giấy bút trước mặt rồi men theo một con đường bên hông Nhà Sách đi về phía sau núi.

Chẳng biết qua bao lâu, màn đêm đã hoàn toàn bao trùm Thư Viện, bên hành lang các giảng đường, những ngọn đèn dầu được thắp sáng khiến từ xa nhìn lại người ta có cảm giác đang ngắm một vùng trời đầy sao.

Trong góc sâu tầng hai Nhà Sách Cũ, những bức phù điêu gắn trên giá sách phía bắc chợt sáng lên rồi giá sách từ từ trượt sang bên cạnh.

Một gã thiếu niên béo núc ních trong trang phục xanh đậm của học sinh Thư Viện vừa thở hổn hển vừa cố chui ra từ khe hở, vững thân rồi, hần hằm hằm quay lại nhìn giá sách, cất giọng oán trách:

- Tên quái bunn xin nào đã thiết kế ra thứ đồ chơi này vậy nhỉ, không thể làm cho rộng rộng một chút được sao? Lẽ nào người tưởng người mập thì không có quyền vào thư viện học chắc?

Hần đi quanh phòng, miệng vẫn nói không ngớt:

- Nhị sư huynh thật là một kẻ xấu xa, ai đời lại đem một cuốn sách nhập môn để đánh đố bao giờ, dù Trần Bì Bì ta là thiên tài tu hành ngàn năm có một nhưng nhớ thế quái nào được những thứ đã xem từ hồi bé tẹo tèo tẹo chứ.

Hần chợt dừng lại, rút một cuốn sách trên giá xuống, vừa thấy mấy chữ “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải” trên bìa tức thì khoái trá đập cuốn sách đánh bốp lên lòng bàn tay, theo cú đập, một tờ giấy mỏng nhẹ nhàng bay ra.

281. Q.1 - Chương 88: Sự Ra Đời Của Một Tuyệt Tác Vô Sĩ

Nhìn tờ giấy rơi xuống ngay cạnh chân, gã thiếu niên mập ú tự xưng Trần Bì Bì hơi giật mình, đôi mắt nhỏ như hạt đỗ tương hấp háy mấy cái, khuôn mặt bánh đúc tròn xoe nhần nhần thể hiện sự lưỡng lự trong lòng chủ nhân, sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, rốt cuộc hắn đi tới một quyết định hết sức trọng đại: tên mập khó nhọc hạ tấm thân tròn quay ngồi xuống, dùng năm ngón tay phải đẩy đà như nải chuối mần nhắc tờ giấy lên như người đói ăn nhắc tảng đá trăm cân rồi ngồi thờ đốc.

- Phải làm một gã mập thật là chuyện thảm nhất trên đời.

Trần Bì Bì liếm bờ môi bóng nhẫy u oán lẩm bẩm, hần cúi đầu nhìn tờ giấy, vô thức đọc thành tiếng:

“Lên lầu lại lên lầu, vừa nãy còn u sầu, giờ thanh thần biết bao. Ta vốn kẻ chặt củi bên hồ Sơ Bích, có gì phải thở dài than gió lạnh như đám tao nhân, ta chỉ biết hôm nay thu còn chưa đến”.

- À, thì ra làm một gã mập cũng chưa phải chuyện thảm nhất trên đời nếu gã mập đó là một gã mập thiên tài. – Hắn thương hại nhìn tờ giấy, đoán đây nhất định là sản phẩm của một ma mới trong Thư Viện đang kể lể nỗi khốn khổ trong lòng, Trần Bì Bì lắc đầu nói giọng thông cảm - So với thiên tài kiệt xuất như ta, một người bình thường như người mới thật đáng thương.

Người phàm và thiên tài thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau, Trần Bì Bì có thể hiểu được sự đau khổ tuyệt vọng trong lòng đối phương, nhưng hoàn toàn không có ý định san sẻ nỗi đau khổ ấy, hần nhét tờ giấy trở lại giá sách rồi mang cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải” bỏ đi.

Đột nhiên hần xoay người, rút tờ giấy ra đọc lần nữa, nhìn những dòng chữ chi chít, lông mày hần hơi nhướng lên, kinh ngạc nói:

- Tên này viết chữ không tệ.

Khen xong, Trần Bì Bì lại nhét tờ giấy lên giá sách rồi bỏ đi, nhưng chưa tới bước thứ hai hẳn đã quay lại, rút tờ giấy ra đọc thêm một lần nữa, đọc một cách tỉ mỉ rồi thở dài:

- Không phải không tệ, phải nói rằng rất đẹp.

Muốn bỏ đi nhưng rồi cứ quay lại, Trần Bì Bì bỗng nhận ra hành động của mình quả có khác thường, hẳn hơi há mồm nhìn những lời tâm tình lưu trên giấy của “con người đáng thương” kia rồi lầm bầm nói:

- Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng thấy người đáng thương nên đem tờ giấy này đến trước mặt ta để ta dang tay cứu vớt kẻ đáng thương người?

Người ta định làm việc gì đôi khi chỉ cần một cái cớ, cho dù là cái cớ cố tình gán ghép, Trần Bì Bì hoàn toàn không biết điều mình sắp làm có thể thay đổi cả vận mệnh của một con người, hẳn chỉ muốn làm gì đó, thế là làm luôn. Từ hành động đó có thể thấy tấm lòng của hẳn cũng hào hiệp lắm.

Đi tới ngồi xuống cạnh chiếc bàn đặt bên cửa sổ phía đông, nhờ ánh sao đêm, Trần Bì Bì hăm hở đọc tiếp những lời tâm sự của “kẻ đáng thương”, ngón tay đẩy đà thỉnh thoảng lại gõ gõ lên song cửa, ngoài kia đâu đó văng vẳng tiếng vạc kêu đêm.

“Lên lầu đã mười bảy hôm, hôm nào cũng chuyên cần đọc sách, nhưng không thể nhớ chữ trong lòng, chỉ biết trơ mắt nhìn chúng nổi gót bỏ đi, ta đã tỉnh táo, đã mơ màng như trong giấc mộng, nhưng dù tỉnh hay mộng đều không thể giữ chúng lại một lần.

“Nếu những con chữ trên giấy ấy chỉ là mộng ảo, tại sao ta có thể thấy chúng? Nếu chúng là chân thực, tại sao ta không thể nhớ chúng? Nếu chúng là thứ tồn tại giữa ranh giới mộng ảo và chân thực, vậy thứ mực viết ra chúng ấy là thực hay ảo? Trang giấy chứa đựng chúng ấy là thực hay ảo đây?”

Đọc hết, Trần Bì Bì bĩu môi, trên khuôn mặt núng nính lộ lộ thứ cảm xúc của thiên tài khi gặp những suy nghĩ ấu trĩ từ một trí óc tầm thường, thứ cảm xúc của một đứa bé suốt ngày ăn sơn hào hải vị gặp cảnh đứa bé khác lần đầu được thấy món sò huyết nướng vớ vẩn mà luống cuống chẳng biết cách ăn ra sao, lòng hẳn bỗng dậy lên cảm xúc kiêu ngạo khó tả.

Trong bóng tối, Trần Bì Bì tiêu sái mài mực, nghiên mực sóng sánh ánh sao, bàn tay đẩy đà nhắc cây bút lông thon nhỏ sư tử vẫn dùng hàng ngày lên rồi viết rất nhanh xuống mặt sau tờ giấy, chỉ một loáng đã xong, trái ngược với thân thể cồng kềnh của Trần Bì Bì, những con chữ li ti kín đặc mặt giấy của hẳn tuy nhỏ nhưng cực kì gọn gàng vuông vắn.

“Này kẻ đang thương kia, đừng có tin những lời nhảm nhí như nhìn núi không phải là núi, nhìn núi là núi gì gì đó, ông trời già tuy rồi việc nhưng chưa rảnh rồi đến mức đánh đổ chúng ta bằng những điều vớ vẩn ấy đâu.

“Sự việc tồn tại khách quan thì đương nhiên là chân thực, ví như chữ viết trên cuốn sách này, sự kiêu ngạo trong lòng ta còn chưa chân thực bằng chúng, tuy đã bị thần phù sư giả trò ma quỷ khi viết, nhưng người phải tin rằng chúng có thực, nếu ngay cả lòng người còn không tin, vậy con mắt người sẽ không thể tin.

“Chữ viết tồn tại một cách chân thực khách quan, giấy viết cũng tồn tại chân thực khách quan, cũng giống như khi ánh nắng xuyên chiếu lên chữ viết trên trang giấy, đập vào con mắt chẳng biết to hay nhỏ của người, người có thể hiểu hay không hiểu được chúng, à, chắc chắn là không... Không hiểu nên người tự tìm cách giải thích, giải thích một hồi sẽ biến thành mớ bòng bong không có thực.

“Ánh nắng chiếu trên trang giấy là một lần giải thích, mắt người nhìn nó lại là một lần giải thích, người thử tìm cách giải thích tất nhiên là một lần giải thích tiếp theo, mà thường thường giải thích sẽ làm sai lệch sự thật, người giải thích càng nhiều, sự vật càng khác xa so với nguyên bản của nó.

“Nếu người vẫn cảm thấy rối rắm khó hiểu, vậy thiên tài ta đành dùng ví dụ thô bỉ nhất để dễ hình dung: sự vật chân thực khách quan giống một cô em bốc lửa trần như nhộng, việc duy nhất người cần làm là đè nghiêng nàng ta ra chứ không phải cố tìm hiểu nàng, cô em trần truồng ấy, bất kể bộ ngực to hay nhỏ, cặp mông tròn hay vênh, phía dưới rốn là bình nguyên tuyết hay đồng cỏ hay rừng rậm ngút ngàn, tất cả chúng đều là sự thật khách quan của nàng ta, người không cách nào thay đổi được.

“Khi người đã ngắm nàng bằng ánh mắt say mê, đã phỉ hơi ước đoán xem nàng đẹp đến cỡ nào, đã muốn nâng niu chăm sóc nàng thì những ý nghĩ ấy sẽ biến thành từng món trang phục, mỗi lần người định tìm hiểu nàng là mặc thêm một tầng y phục lên tấm thân mỹ miều ấy, cho đến khi chính người cũng quên mất cặp mông nàng ta tròn trịa ra sao, bộ ngực nàng ta to đến cỡ nào...”

“Vậy phải giải quyết nan đề đó ra sao? Rất đơn giản. Hãy nhớ thật kĩ, lần gặp mặt sau, vừa thấy thân hình trần truồng của nàng ta, bất kể nàng ta là thánh nữ nước Đại Hà hay Diệp Hồng Ngư của Tây Lăng Thần Điện thì đừng nghĩ ngợi, đừng hỏi han, đừng tặng hoa cũng đừng đánh đàn tán tỉnh, phải xông thẳng tới đê nghiêng nàng ta ra! Đàn bà sinh ra để đàn ông đè ngựa, không phải để tìm hiểu!”

Trút sạch suy nghĩ trong lòng xong, Trần Bì Bì oai vệ ném bút buông giấy, mặt mày hớn hở, đắc chí vô cùng. Từ nhỏ hắn đã được xem là thiên tài vạn người có một nhưng khôn nổi phải theo bậc đại hiền học tập nên chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu nghe người dạy dỗ, chưa có cơ hội lên mặt dạy dỗ ai bao giờ. Hắn tẩm tặc tự khen:

- Lời tuy thô tục nhưng ý tứ thật thanh cao, hy vọng người không bị chúng làm cho tẩu hỏa nhập ma là tốt rồi.

Đợi gió đêm thổi khô hết nét mực, hắn hài lòng đứng dậy, lắc lư quay lại giá sách, ngắm mớ trên mặt rung rinh theo nhịp bước. Trần Bì Bì kẹp tờ giấy vào lại trong cuốn “Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải”, cũng chẳng thèm quan tâm đến vụ đánh cuộc với Nhị sư huynh nữa.

Lúc trả sách về chỗ, mặt hắn hơi lộ vẻ do dự, nghĩ lại thì hành động giúp đỡ kẻ đáng thương kia đã vi phạm nghiêm trọng quy định của Nhà Sách Cũ, nhưng nhớ đến một câu nói của thầy, tức thì hắn nhét thẳng sách lên giá rồi phát tay áo tiêu sái bỏ đi.

- Luật lệ chẳng qua chỉ là một cái rắm.

.....

Hàng ngày Ninh Khuyết đều rời Lão Bút Trai từ khi mờ sáng và trở về lúc đã tối mịt, hôm nay tuy hắn tự xuống lầu nhưng lúc xe ngựa đi vào cổng phía nam thành Trường An, trời cũng sắp về khuya.

Chữ Do Hiền lo lắng cho sức khỏe của Ninh Khuyết nên đặc biệt chờ hắn cùng đi về, khi hai chiếc xe ngựa trước sau dừng ở Lão Bút Trai, vị công tử con nhà giàu phía đông thành thò đầu ra từ cỗ xe phía sau, nhìn Ninh Khuyết đang bước vào trong cửa hàng bằng ánh mắt khâm phục:

- Không để tâm đến hiềm khích trước đó mà khuyên Tạ Thừa Vận xuống lầu, Ninh Khuyết, ta không ngờ người còn là con người khiêm tốn cao thượng, lấy đức báo oán, khí độ bất phàm...

Ninh Khuyết xoay người, cười:

- Tuy ta rất muốn nghe tiếp xem người có thể nặn ra bao nhiêu từ ngữ tâng bốc trát lên mặt ta, nhưng đành phải nói thật với lòng mình rằng ta khuyên Tạ công tử xuống lầu không phải vì lo lắng cho sức khỏe của hắn, chẳng qua ta muốn chiếm chỗ hắn vẫn ngồi hằng ngày thôi, ở đó có thể phơi nắng được, rất ấm.

- Làm việc tốt còn không muốn nhận lời khen của người khác, cần gì tự bôi bẩn mình như thế, người thật là...

Chữ Do Hiền cười rồi lệnh cho gia đình đánh xe ngựa rời khỏi ngõ bốn bầy.

Ninh Khuyết cũng cười, hắn khua tay áo xua như xua vệt rồi bước vào cửa hàng, nhận lấy khăn ấm từ tay Tang Tang áp lên mặt rồi nằm ườn xuống ghé như người hết hơi.

Từ ngày bắt đầu lên lầu đọc sách, mỗi khi trở về Lão Bút Trai đều có một chiếc khăn ấm đắp lên mặt hắn để xua bớt mệt mỏi, Tang Tang tính toán thời gian cực chuẩn, nhiệt độ khăn luôn được giữ vừa phải bằng nước sôi.

Dưới tấm khăn nghi ngút khói, giọng nói uể oải của Ninh Khuyết cất lên:

- Hôm nay ta vẫn thấy không muốn ăn, làm một bát mì trứng rán đi.

Tang Tang ừ khẽ một tiếng nhưng chưa chịu nhấc chân, nàng dừng nhìn hắn một lúc lâu mới nói:

- Thiếu gia, ngày mai đừng đi nữa.

Đừng thấy Ninh Khuyết vẫn tranh cãi được với bạn học trong Thư Viện, vẫn nói đùa đôi ba câu với Chữ Do Hiền mà tưởng hần còn sức, chỉ hần và Tang Tang biết sau mấy ngày ngoan cố lên lầu đọc sách, thân thể và tinh thần hần đã hao mòn và tổn thương một cách đáng sợ. Mỗi ngày về nhà hần đều yếu ớt tới mức không còn hơi để mở miệng nói chuyện, cộng với những đợt nôn mửa liên tiếp kéo đến khiến hần phải dùng tất cả ý chí mới gắng gượng nuốt hết bữa ăn.

Nghe Tang Tang nói vậy, dường như hơi nóng từ khăn mặt xộc vào mắt mũi Ninh Khuyết khiến hần thấy cay cay. Im lặng một lúc lâu Ninh Khuyết mới trả lời bằng giọng pha chút vui vẻ:

- Đạo gần đây vì việc trong Thư Viện mà ta không dẫn người ra ngoài chơi được, vậy thì ngày mai... ngày mai nghỉ học một bữa cũng tốt. À quên, hôm nay ta gặp cô công chúa ngu ngốc nọ, nàng muốn người tới chơi, vậy mai chúng ta cùng đi.

Tang Tang vén tấm khăn đã bắt đầu nguội bốt trên mặt hần ra, dùng đôi tay nhỏ bé cẩn thận bóp trán cho hần, nàng ngưng ngưng nói:

- Công chúa điện hạ muốn gặp ta à? Ta cũng vui lắm.

Ninh Khuyết nhắm mắt, cảm giác khó chịu treo lơ lửng quanh trán dường như đang bị mười đầu ngón tay lạnh lẽo xua dần đi, hần thở ra một hơi đầy thoải mái:

- Nhân tiện, mai làm thật luôn tên thứ hai trong danh sách.

Bàn tay Tang Tang đang xoa bóp hơi cứng lại, nàng cúi đầu nhìn xuống đôi giày cũ kỹ của mình, rõ ràng chẳng mấy thích thú với chuyện thiếu gia vừa đề cập.

282. Q.1 - Chương 89: Thăm Phủ Công Chúa

Ninh Khuyết quyết định bỏ hần một ngày không đến thư viện đọc sách để dẫn Tang Tang tới phủ công chúa chơi, nhân tiện giết người luôn. Tang Tang chẳng thích điều này tẹo nào, không phải vì nàng không thích giết người, từ nhỏ đến lớn đi theo Ninh Khuyết, xem hần giết người nhiều quá rồi nên chẳng còn cảm giác gì, nàng chỉ không thích khi thấy Ninh Khuyết đã ốm yếu vậy mà vẫn không chịu nghỉ ngơi tử tế lấy một ngày.

Dù trong lòng cô thị nữ nhỏ tồn tại đôi chút khúc mắc nhưng món mì trứng rán cho bữa tối vẫn đầy đủ chất lượng, bát mì thiếu hạt tiêu và hành hoa không phải là sự trừng phạt của người nấu với người ăn, chẳng qua mấy bữa nay Ninh Khuyết liên tục ói mửa nên dạ dày hần không chịu nổi mấy thứ đồ cay nóng, phải ăn thanh đạm một chút mới tốt.

Ăn xong, Ninh Khuyết ngâm chân vào nước nóng một lúc lâu mới ngã xuống giường, Tang Tang dùng số nước còn lại trong nồi rửa chân sạch sẽ, lau khô rồi ngồi xuống bên cạnh xoa bóp cho hần.

Thấy Ninh Khuyết ngủ say, Tang Tang mới thở thào nhẹ nhõm, nàng đưa ống tay áo lên lau vầng trán không có lấy một giọt mồ hôi rồi bò sang phía đầu giường bên kia, chui vào chăn ôm chặt lấy hộp son phấn hiệu Trần Cẩm Ký, sung sướng đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, bị tiếng rên rỉ đau đớn của Ninh Khuyết đánh thức, Tang Tang nhanh nhẹn chui ra khỏi chăn, nàng thành thạo thò chân xuống kéo chiếc chậu đồng vẫn đặt dưới gầm giường ra rồi đỡ Ninh Khuyết dậy, bàn tay liên tục xoa lưng cho hần, thỉnh thoảng lại vỗ nhẹ mấy cái.

Ninh Khuyết mặt tái xanh cúi gập người nôn khan dữ dội, đồ ăn buổi tối đã bị tiêu hóa gần hết nên hần nôn ra toàn dịch dạ dày và số nước trà uống trước khi đi ngủ.

Từ ngày bắt đầu lên tầng hai Nhà Sách Cũ đọc sách, đêm nào hần cũng làm vài trận chết đi sống lại như vậy và thế là thân thể hần ngày càng yếu ớt, ngay cả Tang Tang cũng bị dày vò hết sức mệt mỏi.

Mỗi khi ngủ say, những nét mực ban chiều lại biến thành những con quái vật đen thui nhắt tề hiện ra từ nơi sâu nhất trong đầu hắn, chúng điên cuồng quần qua quần lại, đâm dọc đâm ngang rồi tụ thành con sóng lớn gầm thét, khiến hắn như đang chao đảo giữa đại dương trong cơn cuồng nộ, lồng ngực nôn nao hết sức khó chịu, chỉ muốn nôn hết cả ruột gan ra ngoài.

Chuyện xảy ra giống như một cơn ác mộng, nhưng Ninh Khuyết biết chắc đây không phải giấc mộng, đó là dư âm sinh ra từ va chạm giữa phù chú của thần phù sư trên tầng hai Nhà Sách Cũ và thế giới tinh thần hắn.

Phải chịu sự giày vò liên tục như vậy, nếu có thể nhớ được hình dáng của những chữ viết đó thì Ninh Khuyết cũng cam tâm, coi như trả giá xứng đáng, nhưng hắn đã hết sức đau khổ và giận dữ vì khi những kí tự đó làm mưa làm gió trong đầu thì hắn dường như biến thành một kẻ mất năng lực ngôn ngữ, những con chữ xuất hiện ngay trước mắt, trông hết sức quen thuộc nhưng cố thể nào hắn cũng không thể đọc được, không thể nhận ra được đó là chữ gì.

Ngày ngày đau đớn đọc sách trong Nhà Sách Cũ, đêm đêm về Lão Bút Trai chịu dày vò, nếu đổi thành một người thiếu ý chí hơn dù chỉ một chút hắn đã bỏ cuộc lâu rồi, nhưng với Ninh Khuyết, sự đau khổ đó cũng là cơ hội hắn đã chờ đợi suốt mười sáu năm trời, trừ phi sức tàn lực kiệt, còn hề chống đỡ được ngày nào hắn vẫn cố gắng ngày đó.

Người ta vẫn nói không ai hiểu người bằng kẻ thù của người - chắc chắn trong danh sách những kẻ hiểu rõ Hạ Hầu tướng quân nhất trên đời có tên Ninh Khuyết - nhưng nói vậy cũng không đủ, vì ngấm kĩ ra thì không ai hiểu mình bằng chính mình, Ninh Khuyết rất hiểu bản thân, vì thế, chỉ cần chưa đến bước đường cùng, hắn sẽ không có khái niệm quay đầu bỏ cuộc.

Hắn không lo tính mạng mình có thể gặp điều bất trắc, người nữ giáo viên nọ vẫn hiện diện một cách thăm lặng trong Nhà Sách Cũ, hắn chỉ e theo thời gian, theo những ngày lên lầu đọc sách, thể lực hắn sẽ dần kiệt quệ, sự linh hoạt của hắn không còn như xưa, vì thế, Ninh Khuyết phải tranh thủ thời gian thật gấp, giết được càng nhiều người có tên trên danh sách càng tốt.

Trần Tử Hiền, cựu phó tướng của Tuyên Uy tướng quân chính là cái tên thứ hai xuất hiện trên tờ giấy đầu.

.....

Là nàng công chúa được vua cha thương yêu nhất, đương nhiên Lý Ngự quanh năm sống trong hoàng thành, nhưng nàng cũng có phủ riêng của mình ở Trường An. Ninh Khuyết và Tang Tang được dẫn tới một nơi yên tĩnh phía nam thành.

Lý Ngự mặc chiếc váy hồng thêu hoa, phía ngoài khoác áo tím sẫm, nàng đẹp một cách quý phái và thanh nhã.

Chỉ có một người bước vào nhà sau phủ công chúa.

- Ninh Khuyết đâu rồi?

Lý Ngự hơi nhíu mày nhìn cô thị nữ nhỏ được thái giám dẫn vào nhưng rồi tươi lên ngay, nàng hôn hờ bước tới nắm chặt bàn tay lạnh lẽo, ôn tồn nói:

- Mới có mấy ngày không gặp mà bé con đã quên ta rồi, chẳng chịu tới thăm gì cả.

Tuy công chúa không hỏi tới cùng nhưng lão thái giám không dám chậm trễ, vội giải thích:

- Người kia hiềm rằng nam nữ hữu biệt, sợ bất kính với công chúa nên không dám vào, vẫn đứng bên ngoài đợi lệnh, có Bành tiên sinh tiếp chuyện hắn.

Tang Tang để công chúa nắm tay mình, nàng ngẩng mặt khẽ giải thích:

- Gần đây thiếu gia không được khỏe.

Lý Ngự khẽ chớp mắt nhằm giấu đi sự thất vọng và giận dữ, nàng chẳng thềm để ý đến tên khốn đó nữa mà dặt tay Tang Tang đi vào trong, cười nói:

- Gã thiếu gia bại hoại của người dạo này không biết bị thứ gì hớp hồn mà ngày nào cũng mò lên lầu hai Nhà Sách Cũ, bảo sao không ốm yếu.

- Điện hạ, ta cảm thấy thiếu gia rất dũng cảm. - Tang Tang lập tức nói đỡ cho Ninh Khuyết.

Lý Ngự lắc đầu cười khê, đưa tay gõ trán cô bé:

- Con bé này, suốt ngày chỉ biết thiếu gia với cả thiếu gia, sao không nghĩ xem gã thiếu gia của người “tốt đẹp” ra sao, ta chẳng thể nào mê nổi, được một thị nữ tốt như người không biết là phúc hắc tu mấy kiếp.

Vừa trò chuyện, hai cô gái một lớn một nhỏ vừa ngồi xuống sập.

Duyên phận giữa người với người hết sức kì diệu, lần đầu Lý Ngự thấy Tang Tang xách nước ở Vị Thành đã có cảm giác thân thiết, lại thương nàng bị Ninh Khuyết sai khiến làm việc như trâu ngựa, sau trên đường trở về từ thảo nguyên hay gọi nàng đến nói chuyện, trong lòng đã nảy sinh một ít tình cảm thực sự, về phần Tang Tang từ nhỏ đến giờ chỉ biết đi theo Ninh Khuyết, chẳng có khái niệm gì về tôn ti trật tự, kính sợ người sang, nàng cảm thấy công chúa là người tốt, vậy là thân cận.

Lý Ngự hỏi thăm những điều hai chủ tớ đã trải qua từ khi tới Trường An, Tang Tang cũng thành thật kể hết, từ mở cửa hàng bán chữ đến chuyện thi cử học hành của Ninh Khuyết. Lý Ngự đang định thăm dò mối quan hệ giữa Ninh Khuyết và Triều Tiểu Thụ, bỗng nhận ra bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tang Tang thật quá thô ráp so với tuổi, trái tim nàng tức thì tràn ngập thương xót, Lý Ngự nói:

- Ta giúp người bỏ thân phận nô tì rồi người về phủ công chúa làm quản gia nhé, không phải theo Ninh Khuyết nữa. Người không cần để ý người bên ngoài, chỉ xử lý công việc trong phủ là được rồi.

.....

Trong chiếc đình dựng giữa hồ nước trước phủ công chúa, Bành Quốc Thao nhíu mày nhìn gã thiếu niên mặt mũi xám ngoét trước mặt:

- Khi ở đường Bắc Sơn người dùng mãnh là thế, sao giờ mặt mày tái tử, thân thể yếu ớt như sên vậy hả? Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ vào thư viện học tập lại học thành một gã ảo lả à?

Ninh Khuyết cười cười, hần lười biếng ngả người xuống chiếc ghế mây, nằm ườn phơi nắng:

- Bành đại nhân, chẳng phải mới hôm qua người đã tận mắt thấy bên ngoài Nhà Sách Cũ ồn ào ra sao ư? Giờ nghĩ lại, chính ta cũng thấy như một mớ bòng bong, chẳng biết nói từ đâu và có nói cũng vô ích. Phải rồi, đám người man thảo nguyên đâu? Cả người và anh em thị vệ nữa, lập công lớn như vậy sao còn ở phủ công chúa thế này?

- Mấy người man đều được bệ hạ gọi vào Vũ Lâm quân hết rồi, người biết truyền thống của Vũ Lâm quân là sử dụng người ngoại tộc mà, còn về chúng ta... - Bành Quốc Thao mỉm cười - Chúng ta đã theo điện hạ vào sinh ra tử nên thật sự không nỡ và cũng không yên lòng rời xa nàng, ý của trong cung cũng vậy, thế nên tuy ta đang kiêm chức phó thống lĩnh Kiêu Kỳ doanh nhưng nhiệm vụ chủ yếu vẫn là bảo vệ điện hạ.

Phó thống lĩnh Kiêu Kỳ doanh là vị trí hết sức béo bở, Ninh Khuyết luôn miệng chúc mừng, rồi hần bỗng nhớ đến trận chém giết ở Xuân Phong Đình đêm mưa nọ, có lẽ ghế trống phó thống lĩnh cũng từ đó mà ra.

Dù triều đình ngầm đồng ý Bành Quốc Thao hộ vệ Lý Ngự nhưng hần vẫn phải làm nhiệm vụ của một phó thống lĩnh, nhất là gần đây giang hồ trong kinh sao động, Vũ Lâm quân phải dàn lực lượng trấn áp liên tục nên Bành Quốc Thao cũng cực kì bận rộn, hai người nói thêm được đôi ba câu thì trong doanh trại có người tới báo có chuyện gấp cần hần về xử lý, Bành Quốc Thao xin lỗi Ninh Khuyết rồi vội vã lên đường.

Đám thị vệ và người man lúc trước phần sung vào Vũ Lâm quân, phần quay lại trong cung nên thị vệ trong phủ hiện nay không kẻ nào nhận ra Ninh Khuyết, nhưng thấy Bành phó thống lĩnh cũng phải lễ độ với gã thiếu niên này như vậy nên chúng cũng biết hần là khách quý của công chúa, không dám coi thường.

Ninh Khuyết biết tại sao một phó thống lĩnh Kiêu Kỳ doanh lại lễ độ với mình như vậy - trong trận chiến bên đường Bắc Sơn hần đã cứu tất cả, người Đường lại trọng anh hùng nên hai bên đã hình thành mối quan hệ trân trọng lẫn nhau, điều quan trọng nhất, Bành Quốc Thao tình ý nhận ra công chúa lại có ý lôi kéo Ninh Khuyết.

Đó cũng là lý do hôm nay Ninh Khuyết không vào cùng Tang Tang, giờ đây, mục đích và tâm tư hẳn đều đặt hoàn toàn ở Thư Viện và việc trả thù, không đại gì dính dáng đến chuyện đấu đá của thượng tầng đế quốc, ngoài ra, một suy đoán xuất hiện trong đầu khiến hẩn lạnh người, trong vô thức liền muốn né tránh công chúa càng xa càng tốt.

Mặc dù từ khi kể vai chiến đấu cùng Triều Tiểu Thụ trong đêm mưa gió nọ, dù muốn hay không Ninh Khuyết đã bị cuốn vào tranh chấp thị phi trong triều, nhưng hẩn rất tỉnh táo tự biết rằng mình chỉ là một nhân vật nhỏ xíu, có thể cùng Triều Tiểu Thụ đấu đá với giới giang hồ, nhưng khi nhảy lên khỏi mặt đất, mặt đối mặt chống lại những thế lực khổng lồ của đế quốc thì bất kể lúc nào cũng có khả năng bị người ta di chết như di một con kiến.

Giống như năm xưa Tuyên Uy tướng quân bị chém cả nhà, hay Trác Nhĩ chết thảm dưới chân tường gần đây.

283. Q.1 - Chương 90: Một Câu Chuyện Gọi Là Cổ Tích Về Hoàng Tử Bé...

Với trí thông minh của hẩn thì còn lâu mới nghiệm ra toàn bộ vấn đề nên Ninh Khuyết mặc kệ, hẩn nhắm mắt nằm dài dưới ánh mặt trời âm áp, tức thì những kí tự phức tạp đen thui ào ào hiện ra, Ninh Khuyết bắt đầu kiên nhẫn sắp xếp chúng với lòng tin không thể lay chuyển.

Nắng xuân tươi đẹp chảy đầy hòn giả sơn trước phủ công chúa, tràn lên chiếc ghế mây, phủ đầy thân thể Ninh Khuyết, sáng sủa mà không chói mắt, âm áp mà không bỏng rát, hơi xuân lạnh lẽo trên lầu hai Nhà Sách Cũ lẫn sâu trong thân thể hẩn dần bị xua hết ra ngoài.

- Người đang phơi nắng à? Mẹ không chịu cho ta phơi nắng.

Một giọng nói trong trẻo dễ thương chợt vang lên từ phía sau, Ninh Khuyết mở mắt quay đầu nhìn lại, một thằng bé nước da sẫm một cách khỏe mạnh đứng rụt rè cạnh hòn giả sơn, má đỏ hây hây như quả bồ quân chín, lông mi dài cong vút, mắt to tròn đen láy.

Nhìn khuôn mặt đen đen đó, không hiểu sao Ninh Khuyết bỗng nhớ tới Trác Nhĩ, trong lòng buồn bã. Hẩn đứng dậy, hơi khom người hành lễ với đứa bé đã lâu không gặp:

- Tham kiến tiểu vương tử.

Thằng bé rụt rè này chính là Tiểu Man, đứa con riêng được công chúa mang về từ thảo nguyên, trên đoạn đường từ Vị Thành đến Trường An, nhất là sau trận chiến đẫm máu bên đường Bắc Sơn, Ninh Khuyết đã tiếp xúc khá nhiều với nó.

- Sao điện hạ lại không cho tiểu vương tử cậu phơi nắng nhỉ? - Ninh Khuyết cười hỏi.

- Mẹ bảo phơi nắng nhiều sẽ đen. - Thằng bé giải thích một cách nghiêm túc - Ta là con trai của mẹ, là cháu ngoại của bệ hạ, là quý tộc đáng kiêu hãnh nhất của đế quốc Đại Đường, vì thế da có thể đen, nhưng đen quá thì không được đâu.

Nghe thằng bé trả lời, Ninh Khuyết gãi gãi đầu, hẩn cứ nghĩ một đứa trẻ từ thảo nguyên tiêu điều chuyển đến sống ở Trường An phồn hoa đông đúc sẽ khó lòng thích nghi ngay được, không ngờ công chúa còn bảo vệ và dạy dỗ tiểu vương tử kĩ càng đến vậy. Ninh Khuyết cười cười bảo:

- Thịnh thoảng ra phơi nắng một chút cũng không sao đâu.

Không gian quanh đình yên ắng thanh bình, thằng bé đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng vú già dạy học vẫn kèm sát hàng ngày và đám cung nữ đâu thì mừng lắm, phen này trốn đi chơi thành công rồi, nó nhảy tót đến cạnh ghế mây Ninh Khuyết ngồi, kéo tay áo hẩn rồi nói bằng giọng đầy hy vọng và van lơn:

- Kể chuyện cho ta nghe đi.

Ninh Khuyết giật mình, không ngờ thằng bé vẫn nhận ra mình, càng không ngờ nó có ấn tượng với mấy câu chuyện cổ tích kể bên đống lửa đêm nào đến vậy. Nhìn vào đôi mắt đầy mong đợi của đứa trẻ, lại nhìn

không gian vắng vẻ chung quanh, hình như lúc này ngoài phơi nắng hần cũng chẳng còn chuyện gì để làm, thế là Ninh Khuyết ngồi lại xuống ghế rồi vỗ vỗ vào bên cạnh ý bảo thằng bé ngồi cùng:

- Ta sẽ kể chuyện cổ tích, chuyện ngụ ngôn không thích kể.

- Cổ tích và ngụ ngôn có gì khác nhau vậy? - Tiểu Man tò mò hỏi.

Ninh Khuyết đáp:

- Ngụ ngôn ý tứ phức tạp còn cổ tích thì rất đơn giản, lại vui vẻ và hấp dẫn nữa.

Tiểu Man cười tươi rói:

- Thế thì ta muốn nghe chuyện cổ tích.

Ninh Khuyết nhớ lại những chuyện ngày xưa, hần cũng cười:

- Đó đúng là sở trường của ta rồi.

Tiểu Man nhích lại gần hần thêm một chút rồi ngồi thẳng người, chuẩn bị tinh thần lắng nghe.

Ninh Khuyết ngắm nghĩ rồi nói:

- Cậu là hoàng tử nhỏ của thảo nguyên, vậy ta kể cho cậu nghe câu chuyện về một hoàng tử nhỏ nhé.

Tiểu Man hào hứng vỗ tay lia lịa:

- Hay quá! Hay quá!

Ninh Khuyết nằm dài xuống ghế, mắt xa xăm nhìn trời, cất giọng:

- Trong rừng rậm có giống măng xà, chúng rất to lớn, mỗi khi bắt được con mồi chúng không cần nhai, cứ thế nuốt nguyên vào bụng rồi ngủ suốt sáu tháng, dùng thời gian này tiêu hóa thức ăn trong bụng...

Tiểu Man tròn mắt, run run hỏi:

- Thật đáng sợ, sao người bảo chuyện cổ tích luôn vui vẻ mà?

Ninh Khuyết trợn mắt, trong bụng nghĩ thầm người chẳng ngoan như Tang Tang hồi xưa gì cả, hần nói át đi:

- Câu chuyện vừa mới bắt đầu, đừng vội... Sau khi nghe được câu chuyện đó, ta rất thích thú với những thứ bí hiểm trong rừng, thế là ta bèn dùng trí tưởng tượng của mình vẽ một bức tranh, bức tranh tả cảnh con măng xà khổng lồ đang nuốt một con thú cũng rất lớn, ta đem bức tranh cho tất cả những người lớn quanh đó xem rồi hỏi họ có phải nó rất đáng sợ không? Họ bèn trả lời: cái mũ đội đầu thì có quái gì mà đáng sợ?

Tiểu Man thích chí vỗ đùi đánh đét:

- Ta biết rồi, người vẽ măng xà thành vành mũ, vẽ dã thú thành chóp mũ nên ai cũng bảo là cái mũ, phải chăng tài vẽ của người không được tốt lắm?

Ninh Khuyết bị nói á khẩu, hần lấp liếm:

- Ta không hề vẽ mũ, mà vẽ một con rắn đang nuốt mồi, mấy người kia cũng không hiểu thâm ý như người, vậy là ta vẽ luôn tình hình trong bụng con rắn ra cho họ xem.

Tiểu Man nhìn hần bằng ánh mắt ngờ vực, hỏi:

- Người bảo kể chuyện cổ tích về hoàng tử bé mà? Thế hoàng tử đâu rồi?

- Xuất hiện liền đây. - Ninh Khuyết giải thích - Chờ lát nữa sẽ ra sân khấu...

.....

Cũng không lâu lắm, đám vú già và cung nữ trong phủ đã tìm tới chiếc đình, vừa lúc cuộc trò chuyện giữa Tang Tang và công chúa cũng xong, Ninh Khuyết nắm tay cô thị nữ chuẩn gấp khỏi ánh mắt ai oán của đám vú già, kết thúc tốt đẹp chuyện thăm hữu nghị chính thức phủ công chúa.

Trở về trên con đường vắng vẻ phía nam thành, không gian yên tĩnh xung quanh dường như ảnh hưởng đến cả hai chủ tớ nên họ cứ lặng lẽ đi, chỉ có tiếng chiếc ô lớn được bọc kĩ bằng vải thô đeo sau lưng Tang Tang cứ đập vào chân nàng theo nhịp bước phát ra âm thanh đều đặn. Được một lúc lâu, Tang Tang bỗng mở miệng nói một câu không đầu không đuôi:

- Công chúa là người tốt.

Ninh Khuyết ngẩng đầu quan sát vòm trời sau tán cây ngô đồng, hần nhìn những đám mây đen nặng nề một lúc rồi bảo:

- Có vẻ trời sắp mưa.

Đây là ví dụ sinh động cho câu ông nói gà bà nói vịt, hỏi một đằng đáp một nẻo, Tang Tang muốn bàn về một vấn đề, Ninh Khuyết lại không muốn nên người trước buông ra một câu chẳng đầu vào đâu, người sau đáp lại bằng một câu về thời tiết.

Tang Tang dừng lại, nhìn vào mắt hần, hỏi:

- Thiếu gia, tại sao người không thích nàng?

Ninh Khuyết cảm thấy cần cho cô thị nữ biết suy nghĩ thực trong lòng mình, thế nên sau một lúc do dự, hần đáp:

- Vì ta cảm thấy nàng không giống một người tốt thực sự, dù nàng đối xử khá tử tế với người.

Chẳng biết tại sao Tang Tang lại tỏ ra ngoan cố một cách bất thường khi nói về công chúa, nàng nghiêm túc hỏi:

- Nếu điện hạ không phải người tốt, tại sao năm xưa nàng chịu gả đến thảo nguyên? Tại sao nàng tốt với Tiểu Man như vậy?

Ninh Khuyết im lặng nhìn cô bé một lúc rồi trả lời:

- Nếu nàng ta là người tốt, tại sao năm xưa nàng bị gả đến thảo nguyên? Tại sao nàng tốt với Tiểu Man như vậy? Ta hoàn toàn không cho rằng trên thế gian chỉ có dì ghẻ độc ác, nhưng ta chưa bao giờ thấy một bà dì ghẻ nào tốt một cách bất thường như vậy, coi con chồng còn quan trọng hơn cả tính mạng bản thân.

Cùng là hai vấn đề, nhưng với Tang Tang thì để chứng minh công chúa là người tốt, còn với Ninh Khuyết thì ngược lại, vì thế nàng cảm thấy khó hiểu, Tang Tang bèn ngẩng mặt đợi hần giải thích.

Đúng lúc này, trời bỗng đổ mưa phùn, Ninh Khuyết cởi ô từ lưng nàng xuống rồi mở ra che cho cả hai, chân vẫn không dừng bước:

- Việc khác thường tất phải có nguyên do, bà mẹ kế nhỏ tuổi như điện hạ thì lấy đâu ra nhiều tình mẫu tử đến vậy? Ta thấy không phải vậy, đó chẳng qua là chuyển tình cảm từ nơi này sang nơi kia, nàng đem tình cảm với Thiên Vu chuyển hết lên tiểu vương tử. Xem ra, nàng thấy có lỗi rất nhiều với vị Thiên Vu đã an nghỉ kia... Chỉ những binh lính quanh năm lẫn lộn ở biên giới như chúng ta mới biết vị Thiên Vu xấu số đó dùng cảm mưu lược tới cỡ nào, một nhân vật kiệt xuất như vậy mà để mặc gã em trai ngu ngốc của mình thoải mái mưu sát rồi đoạt vị ư?

- Thiếu gia, rốt cục người muốn nói gì?

- Ý ta muốn nói công chúa sẽ phải ân hận suốt quãng đời còn lại của mình, vì chắc hẳn vị Thiên Vu kia thực sự yêu nàng, cũng là người đàn ông duy nhất trên đời dám yêu nàng bằng tất cả trái tim.

- Ta vẫn không hiểu.

- Không có gì, cô không cần phải hiểu.

Tang Tang im lặng rất lâu rồi đột nhiên hỏi:

- Người cho rằng chính công chúa điện hạ đã giết Thiên Vu?

Ninh Khuyết không trả lời trực tiếp vào câu hỏi mà chỉ nói:

- Xem ra bình thường người tỏ ra ngốc chẳng qua vì lười sử dụng trí thông minh.

Tang Tang cúi đầu, nắm chặt tay rồi hỏi:

- Bằng chứng đâu?

- Trên đời này có rất nhiều chuyện không cần chứng cứ. - Ninh Khuyết nhìn những hạt mưa lất phất, nói - Quyết định đi thảo nguyên của nàng năm xưa vừa chấm dứt được sự công kích của một số nhân vật trong triều, vừa tỏ ra yếu thế trong trận đấu đá với hoàng hậu, nhờ đó tranh thủ được lòng thương tiếc của bệ hạ, lại vừa nhận được sự kính trọng từ muôn dân, thậm chí còn gây dựng được một thế lực riêng ình trên thảo nguyên. Thế nhưng nàng không thể cứ sống suốt đời trên thảo nguyên được, bệ hạ ngày một lớn tuổi, việc chọn người kế vị ngày một gần hơn, nàng cần phải trở về, nhưng làm người đàn bà được Thiên Vu sủng ái, muốn về thì chỉ có một con đường...

Tang Tang cúi đầu, giọng yếu ớt:

- Nhưng... nhưng khi điện hạ gả đi thảo nguyên, nàng mới có mười hai mười ba tuổi thôi mà.

- Năm mười hai mười ba tuổi ta đã giết không ít mã tặc rồi, năng lực và tuổi của một con người không hẳn có quá nhiều liên hệ. - Ninh Khuyết cảm ô rảo bước mau hơn, hần lắc đầu nói tiếp - Đó là những lý do giải thích cho hành động của điện hạ, nhưng ta nghĩ, minh chứng rõ nhất vẫn là điều đã nói lúc đầu, Thiên Vu là vị anh hùng kiệt xuất, một anh hùng như vậy rất khó để kẻ khác ám hại mình thành công, trừ khi kẻ ra tay ám hại chính là người ông ta tin tưởng và thương yêu nhất.

Tang Tang cúi đầu mím môi, cố gắng vớt vát:

- Chung quy đó chỉ là suy đoán của thiếu gia.

Ninh Khuyết đáp:

- Ta cũng hy vọng mình đã đoán sai, ta cũng hy vọng trên thế giới này chỉ toàn những câu chuyện cổ tích, mối tình hoàng tử và công chúa luôn có kết cục hạnh phúc, nhưng người nhìn đi, hoàng tử trên thảo nguyên đã bị giết rồi, công chúa thì bỏ thảo nguyên vội vã về nhà.

Tang Tang ngẩng đầu, một giọt mưa từ má nàng lăn dài xuống dưới:

- Thiếu gia, tại sao người luôn nhìn đời bằng ánh mắt tối tăm như vậy?

Ninh Khuyết dừng chân yên lặng nhìn nàng, một lúc sau mới lạnh lùng trả lời:

- Vì từ khi ta đối mặt với cuộc sống, từ khi nhặt người ra từ đồng xác chết ven đường, ta đã thấy thế giới này tăm tối ra sao.

Dứt lời, hần cũng cảm thấy mình đã không giữ được bình tĩnh nên xấu hổ bước nhanh về phía trước, chẳng biết do bóng ma lâu hai Nhà Sách Cũ ám ảnh hay sắp phải ra tay giết người đến nơi mà Ninh Khuyết cảm thấy cơn mưa ngoài trời không hề nhẹ nhàng lãng mạn, chỉ nhuộm đầy sắc xám.

Tang Tang đứng trong mưa nhìn theo bóng hần rồi bỗng rảo bước rất nhanh đuổi theo, đuổi đến dưới tán ô, đến bên cạnh một gã khó ưa rồi vươn tay túm chặt lấy tay áo hần, không chịu buông ra nữa.

- Ta nghĩ thiếu gia lại sắp mắng điện hạ ngu ngốc.

- Làm gì thì làm nhưng chớ nảy sinh tình cảm, cuối cùng chỉ khiến cả hai bên đau khổ thôi, thế nên nàng ta quả thật rất ngu ngốc.

- Vậy sao hỏi nãy mãi mà thiếu gia chưa chịu mắng?

- Từ nay về sau ta sẽ ít mắng câu đó hơn, ngẫm lại thì những kẻ ngu ngốc sống bằng tình cảm đó đều rất đáng thương...

284. Q.1 - Chương 91: Giết Người Tại Kho Củi Phường Sắt

Chiếc ô rất lớn giống như một đóa hoa sen màu đen thong thả trôi trong mưa bụi thành Trường An.

Không biết Tang Tang đã buông bàn tay vẫn nắm chặt góc tay áo từ khi nào, ngẩng đầu nhú mày hỏi: “Thiếu gia, lúc trước ngài nói gì với Tiểu Man ở trong phủ công chúa vậy? Ta thấy sắc mặt đám cung nữ đó rất khó coi”.

Ninh Khuyết nhìn thần thái cố tình tỏ ra chín chắn của cô bé, không nhận được nhớ tới tình cảnh thường xuyên xảy ra ở Mân Sơn ngày trước. Khi đó hẳn công cô bé từ đỉnh núi hiểm trở này bò lên đỉnh núi hiểm trở khác, từ sơn trại này lần mò đến sơn trại khác, vừa lo tìm đường đi lại vừa phải kể chuyện cổ tích để dỗ cô bé hết sức vất vả. Hẳn mỉm cười xoa đầu cô bé, nói: “Kể chuyện cổ tích... Người biết sở trường này của ta mà...”

Tang Tang tò mò hỏi: “Kể chuyện nào? Cô bé lọ lem hay là ba chú lợn con?”

“Hoàng tử bé”.

Tang Tang nhú mày nghiêm túc hỏi: “Hoàng tử bé? Nó nghe hiểu được sao?”

Ninh Khuyết ngẩn ra, trầm nghĩ đây quả thật cũng là một vấn đề.

Dưới mưa phùn giữa xuân, hai người chủ tớ vừa nói chuyện vừa đi về phía bắc, băng qua phường Thông Hiếu rồi trở lại khu đông thành, không đi vào ngõ bốn mươi bảy mà vòng qua đầu ngõ đi tiếp về phía đông thành. Hôm nay Lão Bút Trai đóng cửa nghỉ ngơi, không biết Tang Tang đã lặng lẽ ôm một cây phác đao được quấn chặt bằng vải bố về từ khi nào, trên vai hơi ướt nước mưa.

Mưa dần dần to hơn, người đi đường trên phố trên ngõ đông thành đều bị cơn mưa đẩy về trong nhà hoặc là trong xưởng. Ninh Khuyết và Tang Tang đi tới một phường dân nghèo hẻo lánh ở đông thành rồi dừng bước, giơ chiếc ô đen đứng dưới mái tòa miếu Hạo Thiên đổ nát thoang thoang khói hương nhìn vào trong phường, im lặng nghe tiếng rền sắt loáng thoáng vang tới trong mưa.

Tang Tang nhỏ giọng nói: “Một lát sau hiệu sắt sẽ đóng cửa, các thợ sắt trẻ tuổi sẽ thực hiện đơn đặt hàng hôm nay, Trần Tử Hiền thì sẽ về hậu viện nghỉ ngơi. Nghe nói mấy năm nay hắn đã cực ít khi đích thân cầm búa, khi đó trong viện chỉ còn lại một mình hắn, vừa khéo hôm nay có mưa, tương đối thuận tiện”.

Ninh Khuyết nhìn những đám mây u ám trên trời, lặng lẽ tính toán thời gian. Khi thấy đã đến lúc thích hợp, hắn đưa chiếc ô to màu đen trên tay cho Tang Tang, dặn Tang Tang chờ hắn rồi lấy một chiếc nón lá không biết ở đâu ra đội lên đầu và đi đến phía tây phường. Đi qua hai con ngõ dưới cơn mưa càng ngày càng to, hắn tới gần hậu viện của hiệu sắt trong phường.

Đế giày đập trên con đường lát đá mấp mô, đập lên những vũng nước đọng phát ra tiếng động nhẹ không hề thu hút sự chú ý trong ngày mưa. Ninh Khuyết nhìn chiếc cửa gỗ đơn sơ cách đó không xa, chậm rãi đi về phía trước, tay trái nắm cây phác đao quấn vải càng ngày càng chặt, trong lòng lặng lẽ nhớ lại tất cả mọi tư liệu về cái tên thứ hai này.

Những cái tên trên mảnh giấy dầu là những nhân vật quan trọng trong vụ án diệt môn phủ Tuyên Uy tướng quân và vụ án giết toàn thân ở biên giới nước Yên, do Trác Nhĩ điều tra thu thập được trong thời gian làm gián điệp tại quân bộ dưới trướng Hạ Hầu, là những tư liệu hắn đổi lấy bằng mồ hôi và tính mạng.

Trần Tử Hiền, bốn mươi bảy tuổi, nguyên phó tướng dưới trướng Tuyên Uy tướng quân, được triều đình khen thưởng do là người đầu tiên đứng ra tố cáo Tuyên Uy tướng quân Lâm Quang Viễn phản quốc, đến năm Thiên Khải thứ tư lại bị xóa bỏ tất cả công huân vì tội gây rối và đuổi ra khỏi quân đội. Sau đó trong nhà lại liên tiếp gặp tai họa, vợ hắn bỏ hắn mang hai đứa con nhỏ về quê, còn hắn thì ở lại trong thành Trường An, trở thành một thợ sắt trong một hiệu sắt ở phường dân nghèo phía đông thành, nghèo khó khổ sở không sao nói hết.

Sau vụ án diệt môn và vụ giết toàn bộ thân, trừ hai ba vị quan chức cấp cao vẫn được hưởng phúc cao lộc dày, còn lại những người khác trong danh sách trên tờ giấy dầu đều sống cực kì không tốt. Vị ngự sử đã chết trong tay hắn kia sống vật vờ chỉ biết hưởng thụ, có người suốt ngày sống trong sợ hãi, còn Trần Tử Hiền đang ở sau cánh cửa tòa viện trong mưa trước mặt cũng sống lay lắt qua ngày.

Ninh Khuyết không nghĩ ra là vì sao. Dựa theo những suy đoán thông thường hay các tình tiết thường gặp trong tiểu thuyết thì lúc báo thù bắt đầu, những kẻ từng tham dự âm mưu sát hại trung lương phải sống kiêu ngạo sung sướng hết cỡ, bưng bưng như liệt hỏa đun dầu, hoa tươi đua nở, như thế mới có thể làm cho người báo thù có khoái cảm và cảm giác chính nghĩa hơn. Tuy nhiên sự thật lại không phải như thế, hình như những đối tượng hần quyết chí giết chết để báo thù lại không hề sống thoải mái hơn hẳn.

Lờ mờ đoán được chắc là thủ đoạn của vị hoàng đế bệ hạ kia, nhưng hần không thể nào xác nhận, cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Hôm nay vừa có mưa to, lại được phủ công chúa gọi tới, chính là thời cơ tốt đẹp để giết người báo thù. Sau này bất kể quan phủ điều tra như thế nào thì chắc hần cũng sẽ không hoài nghi, cũng không dám hoài nghi đến hần, điểm này tương đối quan trọng.

Hần hơi cúi đầu nhìn nước mưa rỏ xuống từ vành nón lá, thong thả bước tới gần cánh cửa đó hơn một chút.

Mặt ngoài cánh cửa gỗ đã tróc sơn hơi ứt, ngón tay đặt lên cánh cửa cảm thấy lạnh như băng. Hần nghiêng tai chăm chú lắng nghe âm thanh truyền đến từ phường sắt phía trước viện, thấy tiếng búa tạ đập xuống đe càng ngày càng lớn, càng ngày càng tập trung. Tay trái hần cầm phác đao quán vải chậm rãi giơ lên, tay phải nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ ra.

Chiếc bản lề cũ được nước mưa thấm ướt phát ra một tiếng kêu nhỏ như nước nổ, Ninh Khuyết đội nón lá cầm đao đi vào, bình tĩnh đi xuống thêm đá sứt mẻ, nhìn lão già ngồi bên ngoài kho củi trong viện, hỏi: “Trần Tử Hiền?”

Lão già ngoài kho củi mặc một chiếc áo mỏng cũ kĩ, vai áo, tay áo có vết cháy vì nhiều năm đứng gần lò lửa, mấy sợi bông đã chuyển màu đen thò ra từ những vết nứt trên chiếc áo đã rạn giòn vì lửa, nhìn qua có cảm giác tê lương. Mái tóc hoa râm của lão già buộc lại tùy tiện, hai tay to dài như khối sắt đang chẻ củi, một tay cầm rìu, tay kia giữ khúc gỗ.

Lão già ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn đục lóe lên một thoáng dị sắc, nhìn Ninh Khuyết mở cửa viện ra, nhìn bóng tối phía dưới chiếc nón lá, muốn thấy rõ mặt hần, yên lặng một lát rồi nói: “Ta đây”.

Ninh Khuyết dừng chân, hơi ngẩng đầu thoáng nhìn bốn phía tiểu viện đơn sơ, xác nhận quả nhiên tất cả đám người học việc đều đang ở phường sắt, trong viện không có ai. Hần xoay người đóng cửa viện lại, dùng tay phải cởi quai nón dưới cằm, sau đó chậm rãi cầm cán thanh phác đao bọc vải bố tiếp tục đi đến chỗ gã sĩ quan xuất ngũ già nua kia.

Chiếc nón lá rơi xuống mặt đất ướt nước mưa.

Trần Tử Hiền từ tốn chớp chớp mắt, bàn tay trái với những móng tay cấu bản buông khúc củi ra, lau lau vào vạt áo trước, sau đó đưa ra sau thắt lưng với lấy một con dao chẻ củi, đồng thời giơ tay phải đang cầm rìu lên, nhìn thiếu niên đang đi tới gần trong mưa gió, nói với giọng khàn khàn: “Cuối cùng cũng đã đến”.

Đao của Ninh Khuyết đã đến.

Lưỡi dao sắc bén được mài hơn mười ngày bằng nước vo gạo tại Lão Bút Trai ngô bốn mươi bảy từ trong vỏ đao được rút ra nhanh như chớp, dễ dàng cắt đứt lớp vải bố cũ quấn chặt ngoài vỏ đao, chém gió chém mưa chém tới, chém thẳng về phía cổ Trần Tử Hiền.

Trần Tử Hiền dựng dao, thanh đao và con dao chẻ củi chạm nhau phát ra một tiếng vang lạnh lạnh, nước mưa bám trên lưỡi đao bắn ra tung tóe.

Đúng lúc này tiếng rền sắt vang lên dồn dập từ phường sắt phía trước, át hết toàn bộ tiếng đao trong viện.

Keng keng keng keng keng, trong cơn mưa to như trút, Ninh Khuyết hai tay nắm đao, vẻ mặt lạnh lùng, tiến lên, lại tiến lên, chặt cổ chém đầu đâm bụng, phác đao cuốn gió mưa, lạnh lùng va chạm với một đao một búa trong tay lão già.

Keng keng keng keng keng, bên cạnh bếp lò rửa lửa, đám thợ học việc chờ dẫn kẹp thổi sắt nung đỏ, vung búa tạ gõ đều đều, tiếng mưa gió gào rú bên ngoài, bọn họ không nghe thấy gì cả.

Xẹt một tiếng, chiếc áo choàng mỏng manh bị chém rách, búa bị chém rơi xuống, cổ tay bị chặt đứt. Tiếng động vang lên không ngừng trong mưa gió, đồng củi ngoài kho bắn tung tóe khắp mặt đất, chỉ trong chớp lát Ninh Khuyết đã chém ra mười bảy đao, còn Trần Tử Hiền thì gần gần được mười sáu đao trước.

Sau đó tiếng đao chém biến mất, chỉ còn lại tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi và tiếng búa tạ gõ lên đe.

Trần Tử Hiền ngã sấp xuống bên cạnh đồng củi, trên người toàn là nước bùn, trên gương mặt đen đúa già nua có vài giọt máu, chiếc áo mỏng trước ngực bị chém vô số vết, những sợi bông xám đen thò ra khắp nơi. Vết chém chính giữa rất sâu, sâu đến tận xương hần, đến tận phủ tạng hần, đang không ngừng phun máu loãng và các chất lỏng màu sắc khác.

Nước mưa từ mái hiên rõ xuống đồng củi, rõ xuống mái tóc hoa râm của hần, chảy xuống những nếp nhăn sâu khỗ trên trán hần, sau đó chảy qua khuôn mặt đen đúa, nhanh chóng rửa trôi những giọt máu trên đó.

Ninh Khuyết cúi đầu thong thả thu đao, nhìn ngực mình nhấp nhô kịch liệt, nhìn vết riu cực hiểm trên ngực, không nhịn được cau mày. Không ngờ một vị phó tướng thông thường của Đại Đường năm đó, sau nhiều năm giày vò khốn khổ ở tầng dưới cùng của phố phường như vậy mà vẫn còn có sức chiến đấu mạnh mẽ đến thế.

Ánh mắt vẫn đục vô lực của Trần Tử Hiền nhìn thiếu niên trước mặt, cổ họng ô ô vài tiếng, hình như có rất nhiều đờm, ho vài tiếng cực kì đau khổ, ho ra mấy bãi đờm lẫn máu, nói suy yếu: “Ta cho rằng mình sớm đã bị thế giới này lãng quên rồi”.

“Người quả thật là người bị lãng quên nhất trong số những người đó. Ta nghĩ đại khái là bởi vì một kẻ bán chủ cầu vinh, bất kể là ai trong triều đình cũng không dám liềm dùng người, không biết mấy năm nay người có bao giờ hối hận không”.

Ninh Khuyết lau nước mưa lạnh như băng trên mặt, nhìn lão già hấp hối, nói: “Có điều cũng chính là bởi vì người đã bị thế giới lãng quên cho nên ta giết chết người cũng sẽ không dẫn tới phiền phức quá lớn. Mặt khác, ta đã thì được vào thư viện, giết chết người là một việc không thể thiếu trong hoạt động ăn mừng của ta, cũng như hoa tươi và bồ câu vậy”.

Ánh mắt già nua yếu ớt của Trần Tử Hiền chứa đầy vẻ hoang mang không hiểu, hần nhỏ giọng nói: “Cho ta một cái chết thoải mái đi”.

“Thời gian còn rất sớm, đám thợ học việc nghèo của người còn rất lâu mới hoàn thành đơn đặt hàng hôm nay”.

Ninh Khuyết ngẩng đầu thoáng nhìn sắc trời, mưa bụi như một bức rèm che, hoàn toàn không nhìn thấy mặt trời đang ở chỗ nào, nhưng hần biết mình còn có rất nhiều thời gian, nhỏ giọng nói: “Còn chuyện thoải mái, mấy năm nay các người làm cho ta rất không thoải mái, nên người cũng đừng hi vọng có thể chết thoải mái được”.

“Ta có một bài thơ cần đọc cho người nghe”. Hần nhìn lão già sắp chết giữa đồng củi, trên mặt không có bất cứ biểu hiện gì, bình tĩnh đọc: “Ta đến từ bên sông bên núi, ta đến từ thảo nguyên biên giới nước Yên, ta đến từ trong phủ tướng quân, ta phải lấy mạng người”.

Nghe thấy ba chữ phủ tướng quân, đôi mắt vẫn đục của Trần Tử Hiền chợt trở nên sáng ngời, vẻ mặt dần dần trở nên thư thái, đôi tay run rẩy vô thức tìm kiếm trong đồng củi ướm sùng, nhìn chăm chăm khuôn mặt non nớt của Ninh Khuyết, nói run run: “Thì ra là thế, thì ra... con trai tướng quân còn sống, người... Người nói... người đã thi được vào thư viện, thật tốt, tốt quá... Mấy năm nay ta sống mệt mỏi như thế, trước khi chết có thể được biết... con trai tướng quân còn sống... Còn sống không tồi... Ta thật sự có thể nhắm mắt rồi”.

“Người sống ai không mệt?” Ninh Khuyết cúi đầu nhìn vũng nước trước mặt bị nước mưa rơi vào tạo thành vô số bong bóng nước vàng đục, thấp giọng nói: “Phải học thư pháp, phải học số học, phải học piano, học vẽ tranh, cuối tuần nào cũng phải ngồi sau xe đạp của mẹ chạy tới chạy lui, cuối cùng thành ra còn ở cung thiếu niên nhiều hơn ở nhà, người nói ta có mệt không?”

Trần Tử Hiền nghe không hiểu những lời này, ôm vết thương không ngừng chảy máu, đau khổ lắc đầu.

285. Q.1 - Chương 92: Lấy Máu Rửa Máu

Ninh Khuyết ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói thờ ơ: “Có điều mệt kiểu đó dù sao cũng còn có chút lợi ích, kể nào học số học đến thư viện thi số khoa, xem đề thi khó giải sẽ không cảm thấy khó, chỉ cảm thấy, con bà nó, rất vớ vẩn, còn hơn kiểu mệt như ta đời này rất nhiều”.

“Tự nhiên đến một nơi quỷ quái như vậy mà không biết vì sao, sống được mấy năm tốt lành ở phủ tướng quân, cuối cùng chính vì đám người các người mà ngày tốt lành không còn, tất cả mọi người mình biết đều chết, cha cũng chết, mẹ cũng chết, năm ấy ta mới bốn tuổi. Sau đó ta đã phải suy nghĩ một vấn đề cốt chốt là sống hay không sống, người nói ta có mệt không?”

Năm bốn tuổi ấy hắn lần đầu tiên cầm dao chẻ củi, lần đầu tiên giết người, sau đó nhìn máu loãng chảy theo lưỡi dao đến kẽ ngón tay biến thành máu đặc dính nhớp. Khi đó hắn mới biết thì ra lẫu sô cô la là một thứ rất buồn nôn. Sau đó hắn rửa tay vô số lần, lại luôn cảm thấy rửa thế nào cũng không rửa sạch được mùi máu tanh và mùi rỉ sắt nhàn nhạt đó. Mùi này vẫn theo sát hắn trọn mười hai năm trời.

Hắn đưa tay phải ra ngoài mưa, để mặc cho nước mưa không ngừng dội rửa, lại vẫn cảm thấy không thể rửa sạch được vết máu đặc dính giữa những ngón tay, sắc mặt tái xanh, hắn nói thất vọng: “Trước đó ta chưa hề giết người, vậy mà bây giờ ta giết người còn dễ hơn ngày xưa làm bài tập. Ta chưa kết hôn, lại phải mang một đứa bé con ngang dọc ngàn dặm Mân Sơn, thấy một người liền cảm thấy hắn muốn giết chết ta, sau đó cướp đứa bé làm vợ lẽ. Người nói ta có mệt không?”

“Ta mệt như vậy đều là do các người gây ra, cho nên chỉ có giết sạch toàn bộ các người, ta mới có thể thoải mái hơn một chút. Chỉ có máu trong người các người toàn bộ chảy cạn, ta mới cảm thấy máu trên tay được rửa sạch. Cho nên người có thể cho rằng đây là một cuộc báo thù máu lạnh, nhưng có lúc chính ta lại nghĩ rằng việc này chỉ giống như đang rửa tay”.

Ninh Khuyết nhìn lão già hấp hối, nói: “Dùng máu của các người rửa sạch máu trên tay ta”.

Nói xong câu này, hắn ngồi xuống cầm lấy con dao chẻ củi bên cạnh lão già, nhìn lão già, nói: “Còn vấn đề người có thể nhắm mắt hay không thì sau khi đến âm phủ cứ hỏi những người ở phủ tướng quân là biết. Có điều ta tin loại người có sống khổ cực để coi như chuộc tội, mở mồm là trung nghĩa không thể song toàn như người nhất định không thể nào nhắm mắt được”.

Hắn ghé sát tai lão già nói một câu, sau đó nắm chặt dao chẻ củi, chém đứt cổ lão già một cách cực kì thành thạo, đứng dậy, nhặt chiếc nón lá bên vũng nước dưới đất lên, lần nữa dội lên đầu, mở cửa viện ra đi ra ngoài.

Nước mưa vẫn rơi xuống trong viện, tiếng rền sắt vẫn truyền đến từ phường sắt phía trước, đồng củi ngoài kho củi không còn ai bỏ, con dao chẻ củi vẫn găm trên cổ lão già.

Nguyên phó tướng Trần Tử Hiền của Tuyên Uy tướng quân trước đây, lão thợ rèn sống lầy lắt ở đông thành Trường An giờ đây trợn mắt nhìn những hạt mưa từ trên trời rơi xuống, đôi mắt như bong bóng cá lạnh như băng chứa đầy tâm tình tuyệt vọng u tối, từ đầu đến cuối vẫn không thể nhắm lại, để mặc những giọt nước mưa rơi thẳng xuống rửa sạch vết máu trong mắt.

Dưới chiếc ô to màu đen bên ngoài phường dân nghèo, Tang Tang im lặng nhìn về phía đầu ngõ, từ đầu đến giờ tư thế không hề thay đổi. Đôi chân nhỏ đi giày cũ vẫn đứng yên một chỗ, mưa càng ngày càng lớn, rơi ướt mái tóc và vai áo cô bé, nhưng cô bé vẫn không hề có ý định lui lại vài bước để tránh mưa dưới mái hiên.

Đầu ngõ không có một bóng người nhưng lại có tiếng bước chân vang lên, cô bé quay đầu nhìn lại, thấy Ninh Khuyết đội nón lá đi từ một con đường phía tây ra, gương mặt trắng xanh trong bóng tối dưới nón. Cô bé vội vàng mở ô tiến lên che mưa cho hắn, sau đó nhanh chóng rời khỏi con ngõ này nhân lúc không có ai chú ý.

Rốt cục rốt cục cái tên thứ hai trong danh sách giấy dầu cũng bị gạch, kẻ bị giết chết là Trần Tử Hiền, một trong những hung thủ trực tiếp của vụ án diệt môn phủ tướng quân. Tuy nhiên trở lại Lão Bút Trai ở ngõ Lâm bốn mươi bảy, tâm tình Ninh Khuyết lại không hề tốt đẹp. Sau khi lau khô nước mưa trên mặt và trên người, hắn không buồn rửa chân mà nằm luôn lên giường bắt đầu ngủ.

Mấy ngày nay hắn vẫn giày vò đau khổ tại nhà sách cũ, bất kể là thân thể hay là tinh thần đều đã suy yếu đến cực điểm. Hôm nay đội mưa đi giết người, tinh khí thần đã căng thẳng cực điểm rồi chùng xuống, cộng thêm phải dầm mưa lạnh mùa xuân, hắn liền đổ bệnh nằm bệt trên giường như một bãi bùn không ngóc được đầu dậy.

Cả người lạnh buốt không cảm nhận được bao nhiêu hơi nóng, cho dù Tang Tang đã đắp cho hắn cả hai chiếc chăn bông. Nhìn chằm chằm nóc nhà mới dán rất nhiều giấy, hắn thì thào hỏi: “Người biết vì sao ta nhất định phải vào thư viện không? Người biết vì sao ta phải ở lại nhà sách cũ dù có phải liều mạng không? Người biết vì sao ta liều sống liều chết cũng phải bước vào thế giới kia không?”

Tang Tang đang ngồi nấu canh gừng ngoài cửa, không để ý đến bệnh nói nhảm cứ sáu tháng một năm lại đến một lần của hắn, cũng không có thời gian trả lời những câu hỏi nhảm chán này của hắn.

Ninh Khuyết gian nan quay đầu ra nhìn thân hình gầy gò đang ngồi bên cạnh bậc cửa, yên lặng một hồi rất lâu rồi mỉm cười nói: “Vấn đề này thật sự hơi vớ vẩn, người đương nhiên biết... Nhưng là những người khác không biết. Thích, thực ra chỉ là lí do yếu ớt nhất, không có sức mạnh nhất. Giết một ngụ sử, giết một lão thợ rèn cũng tốn công như vậy, nếu như ta vẫn là ta bây giờ, là ta có ba thanh đao nhìn rất mạnh mẽ... thì làm sao có năng lực giết chết Hạ Hầu, giết chết thân vương?”

“Hạ Hầu quá mạnh”. Hắn quay đầu lại, lần nữa nhìn chằm chằm những tờ giấy vàng mới dán trên nóc nhà, thì thào nói: “Võ đạo thượng đỉnh giết làm sao? Không bước lên con đường tu hành, cả đời này ta cũng đừng mong giết được hắn”.

“Công chúa điện hạ đã nói, nếu thiếu gia còn kiên trì ngày ngày đến nhà sách cũ chịu khổ thì thân thể sẽ xảy ra vấn đề”. Tang Tang bưng bát canh gừng nóng bỏng đến ngồi xuống bên mép giường, vớt vả đỡ hắn nhóm dậy, nói nhỏ: “Đến lúc đó không biết thiếu gia có thể bước lên đường tu hành hay không, nhưng Hạ Hầu còn chưa chết thì thiếu gia đã ốm bệnh trước rồi”.

Ninh Khuyết đỡ bát canh gừng, liếm môi yếu ớt, uống từng ngụm, vừa uống vừa tranh thủ nói nhỏ: “Có thể hi vọng là rất vô căn cứ, nhưng dù sao có hi vọng vẫn tốt hơn không có hi vọng, cho nên phải cố gắng”.

Tang Tang lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên mở miệng nói: “Thiếu gia, thiếu gia có bao giờ nghĩ, nếu như Hạo Thiên lão gia thật sự làm cho thiếu gia không thể bước lên con đường tu hành thì thiếu gia phải làm thế nào?”

Ninh Khuyết đưa trả chiếc bát cho cô bé, yếu ớt lau mồ hôi trên trán, khẽ mỉm cười rồi nói rất thông thả, cũng rất bình tĩnh: “Nếu như Hạo Thiên lão gia xấu như vậy... Hê hê, khẩu hồ, vậy ta nhất định phải nghịch thiên”.

(Wiktionary: Khẩu hồ (), từ tượng thanh, từ thông dụng tại Hồng Kông, bình thường dùng để thể hiện tiếng hô giận dữ của cường giả nghịch thiên, cũng giống như khẩu kiệt ().)

Khẩu hồ đại để chính là khẩu xuất hồ ngôn, là nói nhảm? Tang Tang trầm nghĩ quả nhiên bệnh nói nhảm gián đoạn của thiếu gia lại bắt đầu phát tác rồi, tức giận đặt hắn nằm xuống giường rồi đi rửa bát, chuẩn bị cơm tối, không còn để ý đến hắn nữa.

Nửa đêm, Ninh Khuyết càng nói nhảm nhiều hơn, bởi vì hắn đã sốt, hai bên gương mặt trắng xanh lại đổ ửng bệnh hoạn, đôi mắt thỉnh thoảng mới mở ra tỏ vẻ vô hồn, cũng có lúc hồi phục nhìn nóc nhà và khuôn mặt Tang Tang, hình như không thể tập trung được. Đôi môi khô khốc khàn khàn nói lí nhí những lời khó hiểu.

Ngồi sau xe đạp, phí báo danh, cung thiếu niên, đao chẻ củi, sô cô la, máu; Mồ côi, máu; Mân Sơn, máu; Vị thành, máu; Thảo nguyên, máu; Trong phủ tướng quân, mẹ nó, toàn là máu.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao?”

Hắn nắm bàn tay lạnh như băng của Tang Tang, ánh mắt lại không biết đang nhìn đi nơi nào, lông mày nhíu chặt, môi mím chặt, lúm đồng tiền như một dấu hỏi đau khổ, trên gương mặt mang đầy vẻ tủi thân, không ngừng nhắc lại mấy chữ này, nhìn cực kì đáng thương.

Tang Tang đổi chiếc khăn mặt ướt trên trán hẳn, ôm hẳn vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng hẳn, nhỏ giọng dỗ dành: “Vâng, đều là lỗi của bọn chúng, không quan hệ gì đến thiếu gia, một chút quan hệ cũng không có, bọn chúng đều là người xấu”.

Sáng sớm, thành Trường An đã tạnh mưa, Ninh Khuyết cũng đã hết sốt. Hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm thấy cổ họng nóng như có lửa đốt, định gọi Tang Tang đến lấy nước uống theo thói quen nhưng lại phát hiện bên cạnh mình có người. Hắn mệt mỏi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tang Tang đang ngồi ở đầu giường, không biết đã thiếp đi từ khi nào.

Nhìn cô bé một cái cực kì áy náy, hẳn cố chống người lên định tự bước xuống giường đi lấy nước, lại làm kinh động Tang Tang đằng sau. Tang Tang bưng tỉnh lại, vội vàng đẩy hẳn nằm xuống giường rồi nhảy xuống.

Ninh Khuyết nhìn bóng lưng tất bật của cô bé, đột nhiên mở miệng nói: “Có phải ta rất vô dụng không?”

Tang Tang đưa chén trà lên môi thử xem có nóng quá không, đáp: “Thiếu gia, thiếu gia lại nói nhảm rồi”.

Ninh Khuyết thì thào nói: “Đọc thái thượng cảm ứng thiên nhiều năm như vậy mà vẫn không hiểu, đọc quyển khí hải tuyết sơn sơ thám mông manh thậm chí còn không nhớ nổi cả chữ trong đó, liều mạng như vậy vẫn không có biện pháp tu hành, giờ đây càng sa sút đến mức giết một người cũng phải thút giận một hồi, thậm chí còn bệnh nặng một trận... Đúng là vô dụng”.

Buổi sáng sớm, phía sau Chu Tường hùng vĩ cao lớn, bên trong ngự thư phòng giữa vườn cây xanh hoa lạ, thiên tử Đại Đường Lý Trọng Dịch đứng trong ngưỡng cửa, ngẩn người nhìn nước mưa rỏ xuống từ những chiếc lá cây cách đó không xa. Hoàng hậu vừa hầu hạ ông ta súc miệng, dùng bữa sáng xong, không biết vì sao đột nhiên ông ta lại muốn đến ngự thư phòng xem một cái.

Làm hoàng đế bệ hạ Đại Đường, người đàn ông duy nhất khiến vạn bang thần phục, nhìn bằng ánh mắt của người đời thông thường, ông ta phải không có gì phiền muộn mới đúng. Nhưng lúc này ông ta đứng yên lặng nhìn ra vườn, dung mạo nghiêm khắc rõ ràng tỏ ra nóng nảy không yên.

“Phu tử lại đi chu du thiên hạ rồi, không biết bao giờ mới về. Gã Triệu Tiểu Thụ này rốt cục cũng bỏ đi rồi, không biết hẳn có quay về nữa không?”

Lý Trọng Dịch nghĩ đến lương sư Ích Bằng vừa rời khỏi Trường An mấy ngày trước, tâm tình ngày càng nặng nề, nhìn hoa lá ướt đầm nước mưa, trong lòng dần cảm thấy tịch liêu cô độc, cực kì mất mát. Đây cũng là lí do vì sao sáng sớm ông ta đã đi tới ngự thư phòng, chỉ có trong gian phòng không bị ai quấy rầy này, ông ta mới cảm thấy mình có thể thật sự trở nên bình tĩnh.

Hoàng đế bệ hạ đam mê thư pháp, mặc dù thường xuyên gọi các đại thần đến đây thưởng thư thưởng họa như khoe khoang vật quý, nhưng ngoài Hoàng hậu nương nương và tứ công chúa cực kì được sủng ái, không có ai dám không mời mà đến, quấy rầy sự thanh tĩnh của ông ta. Thậm chí ông ta không cho các thái giám cung nữ dọn dẹp phòng này, tất cả thư họa trong phòng đều do chính tay ông ta thu dọn.

Thở dài thở ngắn quay đầu lại, ông ta đang định nguệch ngoạc mấy chữ mà không bao giờ dám cho ai xem, đột nhiên về mặt hơi sững lại, chú ý tới một tảng sách mà góc nghiêng hình như hơi khác trước kia.

286. Q.1 - Chương 93: Ai Động Vào Ngự Thư Phòng Của Trẫm?

Chậm rãi đi tới bên cạnh giá sách, hoàng đế bệ hạ hơi cúi xuống, ngón tay thon dài thong thả lướt qua hàng sách chỉnh tề, sau đó dừng lại ở chỗ sâu nhất - một loạt sách quý và các loại bia thiếp để quốc chuyển từ Tầm Thiên các đến. Ông ta nhớ rất rõ ràng, lần trước mình sắp xếp thì sách hơi nghiêng từ trái sang phải, mà bây giờ lại nghiêng từ phải sang trái, chẳng lẽ có người động đến giá sách của Trẫm?

Ông ta hơi nhíu mày, đầu ngón tay khê gõ lên những góc cạnh rõ ràng của hàng sách, sau đó khớp xương ngón tay chợt cứng lại, gạt nguyên một chồng sách nghiêng về hướng khác và nhìn thấy một tờ giấy giấu ở

sâu trong giá sách.

Lấy ra tờ giấy có chữ đó đặt lên án thư, hoàng đế bệ hạ nhìn năm chữ nét mực rất đậm trên tờ giấy, lòng mày ngày càng nhíu chặt, sau khi yên lặng nhìn rất lâu, đột nhiên lớn tiếng quát lên: “Ai động vào ngự thư phòng của Trẫm?”

Một lát sau, ba vị thái giám quỳ xuống bên trong ngự thư phòng. Ba vị thái giám này đều không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn về phía vị đại nhân thống lĩnh thị vệ hơi béo kia, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khẩn cầu giúp đỡ. Nhiệm vụ hộ vệ xung quanh ngự thư phòng toàn bộ do Từ Sùng Sơn phụ trách, ba vị thái giám đó không biết vì sao bệ hạ tức giận, đành phải hi vọng hẳn có thể đứng ra nói chuyện.

Từ Sùng Sơn hết sức thận trọng đi mấy bước tới gần hoàng đế bệ hạ, nhỏ giọng hỏi: “Bệ hạ, vi thần dám đảm bảo tuyệt đối không có ai dám tự ý vào ngự thư phòng”.

Thiên tử Lý Trọng Dịch trị quốc luôn luôn khoan dung, những cận thần này biết được tính khí của ông ta, ngày ngày hầu hạ bên cạnh cũng không có cảm giác sợ vua như sợ cọp, có điều chuyện này liên quan đến ngự thư phòng, Từ Sùng Sơn cũng không dám sơ ý.

Hoàng đế vỗ mạnh xuống án thư, lạnh lùng nhìn năm chữ to trên tờ giấy đó, nghiêm giọng chất vấn: “Không có ai dám tự ý vào ngự thư phòng của Trẫm, vậy năm chữ này ở đâu ra đây? Chẳng lẽ là tiểu quý dưới âm phủ lên viết?”

Ông ta hơi nhíu mày nhìn năm chữ dường như đang muốn đâm vào trong lòng mình đó, ngày càng cảm thấy khó chịu, hơi dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Chuyện chỉ xảy ra trong tháng này, người điều tra cẩn thận cho Trẫm!”

Từ Sùng Sơn cung kính cúi người thi lễ, đuôi mắt thoáng liếc thấy năm chữ trên tờ giấy, đang chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên nghĩ đến thiếu niên lớn mặt hồi đầu tháng, trong đầu như có một tiếng nổ vang, thân thể chợt trở nên cứng đờ. Người trong cung đều tuân thủ quy củ rất nghiêm, ai cũng không dám tự ý vào ngự thư phòng. Nghĩ đi nghĩ lại, trong tháng này có cơ hội đến gần ngự thư phòng, hơn nữa còn vào ngự thư phòng... Hình như chỉ có tên kia!

“Sao? Có phải nhớ ra chuyện gì không?” Hoàng đế lạnh lùng nhìn bên mặt hắn.

Từ Sùng Sơn mỉm cười, nói: “Thần đang suy nghĩ có phải là vị thư đồng nào trong cung viết ở bên học phường, sau đó bị người khác lỡ thu vào ngự thư phòng không... Tính ra chữ này viết cũng rất khá”.

Hoàng đế nổi nóng trừng mắt nhìn hắn, khiển trách: “Trẫm nhờ người thưởng chữ hay sao? Lê nào Trẫm không biết chữ viết có được không? Trẫm cần người điều tra là ai dám lớn mật tự ý vào ngự thư phòng của Trẫm như vậy, còn dám dùng bút của Trẫm viết chữ nữa!”

Từ Sùng Sơn cười lúng túng rời khỏi ngự thư phòng, sau khi hắn đóng cửa ngự thư phòng lại, từ từ thẳng người lên, đi ra ngoài vườn trong gió xuân ấm áp sau cơn mưa, hắn mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đầm.

Một lát sau, Phó thống lĩnh đại nhân của thị vệ đại nội xuất hiện dưới mái hiên âm u bên mé điện, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm tên tiểu thái giám sắc mặt tái nhợt, cắn răng gần giọng nói: “Người cũng là một ám thị vệ dưới quyền ta, khi đó ta sai người dẫn người đến phòng trực nhật phía sau ngự thư phòng, tại sao người dám để hắn lại ngoài ngự thư phòng rồi đi mất?”

Tên tiểu thái giám kia ngẩng đầu lên, nói run run: “Đại nhân, khi đó ngài ra lệnh cho thuộc hạ đuổi hết mọi người xung quanh ngự thư phòng, vì thế nếu thuộc hạ còn đứng ở đó thì sẽ rất dễ bị người khác chú ý. Hơn nữa thuộc hạ nào biết tên họ Ninh kia lại gan to hơn trời như thế, rõ ràng biết chỗ đó là ngự thư phòng mà cũng dám xông vào trong”.

“Bây giờ còn nói những chuyện này thì có ích lợi gì? Tên ngớ ngẩn kia đã xông vào rồi!”

Từ Sùng Sơn tức giận trợn mắt nhìn hắn, nói: “Bây giờ bệ hạ phải tra chuyện này, nhìn vẻ mặt bệ hạ, nếu như bắt được tên kia thì ít nhất cũng phải đánh hắn mười mấy trượng, cho nên người phải nhớ kỹ cho ta, tên ngớ ngẩn kia chưa hề vào cung, càng chưa bao giờ vào ngự thư phòng, có nghe rõ không?”

Tiểu thái giám nói như đũa đâm: “Đại nhân, chúng ta bắt hấn đưa lên không phải là xong chuyện sao? Bộ hạ đánh hấn mười mấy trượng cũng coi như là một lần cảnh cáo, chúng ta cũng không cần gánh trách nhiệm cho hấn”.

Từ Sùng Sơn nói căm hận: “Thằng ngu! Thằng ngớ ngẩn kia bây giờ là thuộc hạ của ta! Để bộ hạ điều tra ra ám thị vệ thu nhận một tên ngớ ngẩn như vậy thì chẳng phải là ta sẽ bị cười chết sao? Vạn nhất bộ hạ chưa hết giận lại muốn trị tội ta thì ta biết đi đâu mà giải thích?”

“Đó là quan hệ của Triều đại gia, bộ hạ phải nể tình một chút...” Tiểu thái giám rụt rè nhắc nhở.

Từ Sùng Sơn phất tay áo bỏ đi, quát: “Mẹ nó, chẳng lẽ ta lại phải chịu oan thay thằng ngớ ngẩn kia vì Triều Tiểu Thụ à?”

Trong lúc Từ Sùng Sơn và tên tiểu thái giám kia chuẩn bị che giấu kĩ chuyện này, hoàng đế Đại Đường Lý Trọng Dịch vẫn ngẩn người bên tờ giấy trong ngự thư phòng. Đột nhiên ông ta đi tới bên cạnh giá sách, rút ra một cái hộp, lôi một bức tự từ trong đồng chữ chính mình tự tay viết và cực ít khi cho người khác thấy ra, đặt lên bên cạnh bức tự đó.

Bức tự này là tự tay hoàng đế viết vào đêm diễn ra sự kiện Xuân Phong đình, vốn định ban cho Triều Tiểu Thụ để khen thưởng và an ủi hấn mấy năm nay phải lặn lội vất vả, để khuyến khích hấn sau này tiếp tục dốc sức phục vụ triều đình. Tuy nhiên không nghĩ tới bức tự này viết ra rồi lại không có cơ hội ban thưởng, Triều Tiểu Thụ nói chuyện với ông ta một hồi rồi phóng khoáng đi khỏi thành Trường An.

“Ngự được thử thời hải... Lời này chẳng lẽ không đúng?”

Hoàng đế bộ hạ cau mày nhìn hai bức tự đặt song song, ánh mắt chuyển sang bức tự còn lại, thì thào nói: “Hoa khai bỉ ngạn thiên? Chẳng lẽ bờ này hoa không nở được, cần phải rời thành Trường An, rời Đại Đường của Trẫm mới có thể nở rộ?”

Sự giận dữ của Thiên tử đến từ việc có người dám động đến ngự thư phòng, đến từ việc năm chữ viết rất đậm mực đó đã chọc thủng những tâm tình ông ta vẫn cố gắng không nghĩ tới. Tuy nhiên lúc này, sau khi tâm tình dần dần bình tĩnh lại, ông ta cau mày nhìn năm chữ “Hoa khai bỉ ngạn thiên”, nghĩ đến cuộc cãi vã với Triều Tiểu Thụ ngày đó, lại dần dần nghĩ ra một vài ý nghĩa khác.

“Ngự được thử thời hải, cá nhảy biển nơi này chung quy vẫn là biển của Trẫm. Hoa khai bỉ ngạn thiên, hoa nở trời bên kia mới là bầu trời tự do thật sự. Trẫm đã giữ chân gã đó hơn mười năm, cho hấn rời đi cũng bất quá là trả nợ thôi, cho người khác tự do chẳng phải là cũng ỉnh từ do hay sao?”

Hai hàng lông mày hoàng đế dần dần giãn ra, nghĩ đến tâm trạng chán chường lúc nhìn hoa lá ướm đầm buổi sáng, nghĩ đến người bạn thân phận địa vị kém cực xa nhưng tâm tính khí độ lại cực kì tương tự kia lúc này có lẽ áo xanh đang tung bay trên một sơn đạo dưới lá hoa ướm đầm, dường như cảm thấy chính mình cũng rời xa thành Trường An theo hấn, thể xác và tinh thần đều khoan khoái tự do.

Tuy nhiên dù sao ông ta cũng là thiên tử Đại Đường, mặc dù đã nghĩ thông nhưng vẫn chưa nguôi hết giận, nhìn bức tự đó giận dữ trách mắng: “Cho dù người nói đúng nhưng Trẫm cũng không thể dễ dàng tha cho người được! Nhất định phải điều tra ra chữ này là mẹ nó ai viết, rõ ràng lại dám chằm chọc Trẫm! Đây là chữ ai viết, lại mẹ nó, viết... viết... đẹp như vậy!”

Đã nhìn thấu những rối rắm trong lòng, tâm cảnh tự nhiên cũng hoàn toàn khác lúc trước, lúc này hoàng đế bộ hạ mới thật sự nghiêm túc xem bức tự đó. Lúc trước liếc qua mấy lần, ông ta chỉ cảm thấy năm chữ này viết vuông vức diêm đạm, chuẩn mực nghiêm ngặt, rất đẹp. Lúc này xem kĩ lại mới phát hiện năm chữ “Hoa khai bỉ ngạn thiên” này đúng là đậm nhạt cân xứng, bút lực mạnh mẽ mà ẩn giấu giữa nét mực đầy đặn, không hề gai góc, nét viết mạnh mẽ mà lại mềm mại uyển chuyển, quả thực là tác phẩm tuyệt diệu!

“Đây... đúng là chữ đẹp! Phong cách viết gồm đủ vuông tròn, nét chữ rộng rãi, đẹp đẽ mà cao ngạo, linh động phóng khoáng, phong cốt súc tích... Chữ này là ai viết? Viết tốt hơn Trẫm quá nhiều quá nhiều!”

Hoàng đế bộ hạ chớp mắt, đuôi lông mày nhướng lên, ngón tay run nhẹ đưa lướt qua mấy chữ hoa khai bỉ ngạn thiên này, dường như đang vui mừng khó kiềm chế được. Ông ta biết mình đánh giá năm chữ này không hề công bằng, những chữ viết trên giấy này đâu chỉ tốt hơn ông ta viết quá nhiều, cho dù so sánh với

những bức tự của danh gia treo trên tường cũng không hề thua kém, thậm chí tinh thần ẩn chứa trong nét chữ còn phải hơn vài phần.

Chính như Ninh Khuyết cảm khái trong ngự thư phòng hôm đó, mặc dù chữ viết của thiên tử Đại Đường không ra gì nhưng trình độ thường thức quả thực lại cực cao. Ông ta nhìn càng ngày càng mê mẩn, lại nhìn ra cảm giác Ninh Khuyết phải chịu đựng sự ngứa ngáy đến cực điểm rồi mới cầm bút viết thành năm chữ này. Ông ta cảm thấy năm chữ này giống như cành hoa thấp thoáng ở bờ bên kia biển rộng, chỉ nhìn thấy mà không chạm vào được, nhẹ nhàng vuốt dọc sau lưng ông ta từ trên xuống dưới, quét sạch toàn bộ những bực bội ứ đọng trong lòng ông ta mấy ngày nay.

“Chữ đẹp! Chữ đẹp thật!”

Hoàng đế bệ hạ chỉ cảm thấy như trong lòng mở rộng, tâm tình lại trở nên bằng lặng bình thản, mỉm cười nhìn năm chữ trên tờ giấy, không tiếc tán thưởng bằng những lời khen chân thành nhất.

Đột nhiên ông ta nhướng mày, nặng nề vỗ án thư, lớn tiếng quát lên: “Người đâu!”

Một lát sau, ba gã thái giám lại quỳ trong ngự thư phòng, lại đưa ánh mắt cầu cứu về phía Phó thống lĩnh thị vệ Từ Sùng Sơn. Từ Sùng Sơn cố gắng đè nén sự bất an trong lòng xuống, ngẩng mặt bước tới báo cáo: “Bệ hạ, thuộc hạ đang sắp xếp thị vệ âm thầm điều tra, có điều... nhất thời còn chưa có tin tức”.

Là một trong những cận thần hiểu hoàng đế bệ hạ nhất, hẳn biết hoàng đế không phải một người thù lâu nhớ dai, đừng nói đến chuyện nhỏ như tự ý vào ngự thư phòng viết chữ, cho dù là những chuyện hoang đường khác người hơn nữa trong cung, chỉ cần không ảnh hưởng đến kỉ cương phép nước thì sau một thời gian dài cũng sẽ không còn truy cứu nữa. Hẳn vốn định kéo dài chuyện này mấy ngày rồi mấy tháng, cho đến cuối lúc hóa bùn, đâu ngờ hôm nay thái độ của hoàng đế lại khắc hẳn ngày thường, không ngừng gây áp lực.

Hoàng đế không thềm liếc hẳn một cái, vô cùng say mê nhìn bức tự trên án thư, khe vuốt chòm râu dài, dặn dò: “Điều tra cẩn thận cho Trẫm xem chữ này rốt cục là ai viết, nhưng nhớ không được làm kinh động vị thu pháp gia này, phải nhẹ nhàng dùng lễ đối đãi, ờ, sau khi tìm được... Cung kính mời vào cung giúp Trẫm, Trẫm phải lãnh giáo ông ta mới được”.

“Hả?” Từ Sùng Sơn ngẩng đầu lên, vẻ mặt khiếp sợ.

Một lát sau nữa, vị Phó thống lĩnh thị vệ đại nội quan phục ướt rồi khô, khô rồi lại ướt này lần nữa xuất hiện dưới mái hiên âm u ở nơi nào đó bên mé điện, hẳn lúng túng nhìn tên tiểu thái giám với vẻ mặt cực kì đặc sắc kia, nói cực kì khó xử: “Đúng vậy, tình hình trong ngự thư phòng chính là như thế. Bây giờ xem ra hình như tên ngớ ngẩn kia nhờ họa lại được phúc rồi”.

Tiểu thái giám thở phào vỗ ngực, ngọt ngào cười nói: “Đại nhân, đây chính là một cơ hội tốt, nếu như trong ám thị vệ chúng ta xuất hiện một nhà thư pháp được bệ hạ tán thưởng thì chắc hẳn đại nhân cũng rất vinh dự”.

“Không có cơ hội, cũng không có vinh dự, ít nhất bây giờ là như vậy”. Ngoài cười nhưng trong không cười, Từ Sùng Sơn nhìn tên thuộc hạ tận trung của mình, nói: “Người phải nhớ kĩ tên ngớ ngẩn kia, à không, là Ninh Khuyết, quả thật chưa bao giờ vào cung”.

Tiểu thái giám giật mình nhìn hẳn, hỏi: “Đại nhân, vì sao lại thế?”

Từ Sùng Sơn cười như khóc, âm thanh như chen qua kẽ răng: “Bởi vì... Lúc trước chúng ta không nhận, lúc này mà nhận thì chính là... khi quân”.

Tiểu thái giám lập tức hiểu rõ vấn đề ở đây, cười giống như đưa đám, xoa xoa nắm đấm nói đau khổ: “Chuyện này đúng là, chuyện tốt tại sao lại biến thành chuyện xấu mất rồi”.

Từ Sùng Sơn trầm nghĩ người khóc đám ma gì ở đây, bớ vừa cố gắng biến một cơ hội cực tốt để nịnh hót bệ hạ thành tội danh khi quân phạm thường, bớ mới là người thật sự nên khóc rống một trận!”

Vừa nghĩ đến điều này, hẳn không khỏi cảm thấy cực kì hối hận. Nếu lúc đầu hẳn đứng ra nói đỡ cho Ninh Khuyết thì bây giờ đâu phải rơi vào cục diện lưỡng nan như thế, đứng nhìn một ngọn núi vàng mà lại không dám động cước?

Tiểu thái giám xoay tròn con người, hết sức thận trọng nhìn hần, lại đưa ra một chủ ý: “Bằng không lúc này đại nhân đi hỏi bầm bộ hạ, cứ nói lúc trước không nghĩ đến tên Ninh Khuyết này, bây giờ điều tra mới nghĩ ra”.

“Thằng ngu!”

Tâm tình Từ Sùng Sơn vốn đã cực kì tồi tệ, hần giận dữ khiển trách: “Lúc đầu phải trị tội thì không nghĩ ra, lúc này phải trọng thưởng lại nhớ đến? Bộ hạ rộng lượng với chúng ta không có nghĩa bộ hạ chính là ấy ấy! Có những chuyện không quan trọng mà giấu giếm thì bộ hạ không quan tâm, nhưng nếu như bộ hạ cảm thấy bề tôi thật sự coi hần là ấy ấy thì người sẽ biết trước mặt bộ hạ chúng ta mới là ấy ấy!”

Hần cố gắng kìm nén sự bức xúc muốn nổi nóng trong lòng, trầm giọng nói: “Tội lỗi khi quân không thể nhận, lúc đầu đã không nhận thì đến lúc chết cũng không thể nhận”.

Tiểu thái giám ngẩng đầu lên, vô tội nhìn hần, nói: “Vạn nhất Ninh Khuyết bị tìm ra, chúng ta muốn không nhận cũng không được”.

Từ Sùng Sơn yên lặng một lát rồi nói: “Thời gian, chỉ có thời gian mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lí, đây là lời duy nhất không ngờ ngẩn mà tên ngờ ngẩn kia nói. Cũng chỉ có thời gian mới là phương pháp duy nhất để giảm bớt tội lỗi”.

Gió xuân ấm áp thổi qua bãi cỏ, len qua cây lá, lách vào ngõ tối sau đó chui qua khe hở giữa cửa sổ thư xá và tường vôi trắng vào trong phòng, vuốt ve gương mặt các học sinh trẻ tuổi. Ấm áp, uể oải, chính là tiết xuân dễ ngủ, tuy nhiên ngoài vẻ buồn ngủ, gương mặt các học sinh ở phòng Bính còn có chút nghi hoặc, bởi vì có một chiếc án thư trống không.

Tiếng chuông hết giờ thứ ba vang lên, các học sinh lũ lượt rời khỏi thư xá, hoặc về thành Trường An, hoặc đến nhà bếp tranh nhau những búp ngô đầu tiên, hoặc lê bước chân thư sinh đi dọc con đường lát đá bên cạnh đầm lầy đến nhà sách cũ.

Đến nhà sách cũ vẫn không phát hiện bóng dáng gã kia, hỏi thăm giáo viên biết gã kia cũng không chuẩn thẳng lên tầng hai, vẻ nghi hoặc trong mắt mọi người càng đậm hơn. Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thái không nhận được bắt đầu bàn tán với đám bạn học cùng trường bên cạnh. Chung Đại Tuấn thì cau mày đứng bên cạnh giá sách như đang suy nghĩ gì đó, đã quen ngày ngày thấy tên kia lên lầu với sắc mặt tái nhợt, hôm nay đột nhiên không nhìn thấy hình ảnh đó, ai cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Bên cửa sổ phía đông tầng hai nhà sách cũ, nữ giáo viên mặc áo bào giáo viên học viện nhạt màu chậm rãi đặt chiếc bút trên tay xuống, bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn về phía đầu cầu thang, đợi một lát vẫn không thấy có ai đi lên, không nhận được hơi cau mày. Bà không hề tán thành việc tên học trò kia liều mạng lên tầng hai đọc sách như muốn hủy hoại thân thể, nhưng sau bao nhiêu ngày thờ ơ lạnh nhạt, chung quy bà vẫn thấy hơi tán thưởng tên học trò đó. Hôm nay phát hiện hần chưa tới, bà phỏng đoán đại khái là hần đã từ bỏ, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tiếc nuối mơ hồ, đáng tiếc là hần không thể tiếp tục kiên định.

287. Q.1 - Chương 94: Cánh Cửa Đầu Tiên Đi Tới Thế Giới Kia

Đúng lúc này, mắt bà hơi sáng lên, hàng lông mày đau cau lại chợt giãn ra, bình tĩnh nhìn về phía đầu cầu thang, nhưng không ngờ người xuất hiện ở đầu cầu thang lại không phải tên học trò kia mà là một học trò trẻ tuổi mặt mày nhớn nhác khác.

Chỉ Do Hiền cực kì căng thẳng đi lên lầu. Hần từng ngất trên lầu một lần, đã nghe nói vô số kinh nghiệm đau đớn của các bạn học cùng trường, cũng biết ngay cả nhân vật như Tạ Thừa Vận cũng đọc đến đêm rồi học máu, đủ loại tin đồn khiến trong lòng hần bây giờ, sách trên lầu cũng đáng sợ như ma quỷ dưới âm phủ, làm hần hết sức hoang mang.

Đi tới bên cửa sổ phía đông, hần rụt rè thì lễ thật sâu, kính cẩn nói một câu với nữ giáo viên.

Nữ giáo viên hơi nhú mày nhìn hần, bình tĩnh mỉm cười nói: “Thì ra là bị ốm... Vậy mà còn nghĩ đến việc báo với ta. Đứa nhỏ này đúng là ngoan ngoãn lễ phép. Người chuyển lời giúp ta, bảo nó cứ yên tâm dưỡng bệnh”.

Tam công tử Tạ Thừa Vận, Nam Tấn đã từ bỏ khổ tu lên lầu đọc sách, giờ đây tên kia lại nghỉ ốm, thế là tầng hai yên tĩnh trở nên ngày càng yên tĩnh, liên tục mấy ngày đều không có ai đi lên. Nữ giáo viên sớm đã quen với sự yên tĩnh này, bà cúi đầu tô lại những nét chữ của mình, gió xuân thổi từ cửa sổ phía đông sang cửa sổ phía tây, hoa lá bên ngoài vẫn không ngừng lay động.

Nhưng có người không hề biết gã kia đã xin nghỉ ốm.

Đêm khuya, trời sao lấp lánh vương trên đầu cành cây giữa rừng đêm, len vào trong nhà sách cũ, rải một lớp sương bạc lên sàn nhà. Những hoa văn phức tạp chạm khắc trên giá sách cuối cùng đột nhiên sáng lên rồi mờ đi, sau đó mở ra không một tiếng động. Trần Bì Bì cực kì gian nan chui ra, trên tay cầm một chiếc khăn mặt ướt không ngừng lau mồ hôi trán, thong thả đi tới phía trước giá sách.

Ngón tay mập mập điểm chính xác vào cuốn sách vốn mỏng manh đó, sau đó lấy ra. Trần Bì Bì tùy ý lật sách, phát hiện trang giấy mình kẹp trong sách vẫn còn ở đó, không có ai động vào cũng không có ai để lại bất cứ văn tự nào, hai mắt không khỏi trợn ngược, thấp giọng lẩm bẩm tức giận: “Đã bao nhiêu ngày rồi? Tại sao vẫn còn chưa xem? Bốn thiên tài không ngại phá vỡ quy củ của thư viện để truyền đạo, thụ nghiệp, giải đáp nghi vấn cho người, vậy mà người lại dám không trân trọng như thế!”

Chuyện này nói ra thì cũng tương đối thú vị.

Trần Bì Bì luôn luôn dùng tiêu chuẩn của thiên tài để yêu cầu chính mình, mà hần cho rằng hề là thiên tài thì dù sao cũng phải có phong cách hành sự hơi không giống người thường: Chẳng hạn như trên gương mặt đại sư huynh luôn mang nụ cười đáng ghét, thích uống nước lã trong suốt trong hồ. Nhị sư huynh luôn đội chiếc mũ cao hình thù quái dị đó, nhìn thấy nữ sinh trong thư viện luôn cực kì nghiêm túc lên lớp mấy bài tâm lý cho đối phương. Còn giáo viên thì còn cổ quái hơn nhiều... Cho nên hần luôn muốn làm những chuyện mà chỉ có thiên tài mới nên làm, làm những chuyện sau này có thể viết vào lịch sử đen của thư viện. Chẳng hạn như đi ngược lại quy củ của thư viện để chỉ điểm cho kẻ đáng thương nào đó, chính mình không thêm để ý, tùy ý viết vài chữ liền thay đổi dòng chảy tính mạng của người nào đó.

Đã là kích động bất chợt thì đương nhiên sẽ không quá mức chú trọng. Hần viết vài đoạn lời bình về khí hải tuyết sơn sơ thám trên cuốn sách vốn mỏng manh đó, kẻ đáng thương kia rốt cục có thể được điểm hóa hay không cũng không phải trọng điểm suy nghĩ của hần. Tuy nhiên đêm hôm sau, khi hần bưng bưng hăng hái đến xem hồi âm lại phát hiện gã đó vẫn chưa trả lời lấy một chữ. Chuyện này liền trở nên kì lạ, hần cũng trở nên cực kì chăm chú.

Sáng sớm hôm đó, khi mưa xuân vừa tạnh, cơn sốt của Ninh Khuyết cũng đã lui, nhưng dưới ánh mắt khi thì thương xót khi thì mạnh mẽ của Tang Tang, không có gì bất ngờ, hần lại thua tiểu thị nữ của mình như vô số lần trước, dặn người của hãng xe ngựa đến thông báo với Chủ Do Hiền, nhờ hần xin phép ỉnh nghỉ ốm năm ngày.

Ngày ngày ăn mì trứng rán, mì chua cay, gà hầm khoai tây, không cho phép chạm đến giấy bút mà tổn hại tinh thần, không cho phép mài dao luyện đao tổn hại thân thể, không cho phép đến Hồng Tụ Chiêu uống rượu giải sầu, chỉ cho phép ngồi trên ghế bành hay nằm trên phản dưỡng thân tu thân tĩnh tâm. Sau năm ngày như vậy, gương mặt trắng xanh của Ninh Khuyết sớm đã trở nên hồng hào, hoàn toàn không còn vẻ hốc hác mấy ngày trước, thậm chí hai má đã hơi núng nính, bung vào thấy rất đáng yêu.

“Nếu còn ăn mì chua cay nữa là sẽ nôn ra đấy”.

Hần kiên quyết đẩy chiếc bát tô cỡ đại trước mặt ra, bắt chấp Tang Tang dùng ánh mắt tấn công, giành lấy hai cái bánh bao từ tay cô bé, gấp hai đũa rau cải ngâm dấm, húp hết nửa bát cháo trắng còn lại của cô bé rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa hàng, nói: “Còn bữa buổi tối nữa, vẫn là gà hầm khoai tây thì đừng hỏi vì sao thiếu gia bỏ nhà đi bụi”.

Tang Tang bưng bát mì chua cay hần chưa động đũa nào lên, nhìn những lát thịt bò mỏng manh nổi bên

trên, thăm nghĩ có đồ ăn ngon như vậy mà người còn chê cái gì, như dạo ở Vị thành, thịt bò chưa nói, ngay cả mì cũng làm gì có mà ăn.

Những chiếc xe ngựa của hãng xe ngựa được các học trò thư viện bao thuê dài hạn đều có đánh dấu đặc trưng của thư viện ở vị trí dễ thấy. Đương nhiên việc này phải có các công văn liên quan để xác nhận tư cách. Nhờ có dấu hiệu này, xe ngựa Ninh Khuyết ngồi đi qua cửa nam thành Trường An cực kì dễ dàng, theo quan đạo chạy tới thư viện dưới chân ngọn núi lớn phía nam.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng.

Đến thư viện, vào thư xá, đương nhiên khó tránh được một chút ồn ào. Bất kể có phải thân quen hay không, nhìn thấy bạn cùng trường đã nghỉ bệnh xong quay lại trường, dù sao các học trò cũng phải đi tới hỏi han vài câu. Ninh Khuyết tương đối kiên nhẫn, chấp tay tươi cười trò chuyện thoải mái với mọi người, ánh mắt lại không ngừng đánh giá về mặt mọi người, phát hiện ngoài Chữ Do Hiền quả thật cực kì ân cần, về quan tâm trong mắt tiểu thư Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thái không ngờ cũng rất thật lòng.

Hôm nay chính khóa là thư khoa, giảng về dòng thơ văn Nam Tấn và phong cách của các trường phái. Ninh Khuyết rất thích thư pháp và bia thiếp, về lí thuyết thì cũng phải rất thích các loại thơ văn, nhưng không biết vì sao, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, hần xem chữ viết liền thấy vui vẻ trong lòng, nhưng đọc thơ từ cho chính những chữ đó tạo thành lại cảm thấy vô vị. Cho nên giờ học này hần cũng không hề có hứng thú nghe giảng, sau khi tiếng chuông hết giờ vang lên, hần lễ phép chào giáo viên mấy câu rồi dẫn đầu đi ra khỏi thư xá, đi đến nhà bếp.

Vẫn là suất cơm trưa hai người, vẫn là tản bộ ba vòng quanh bờ đầm lầy, các học trò thư viện chú ý đến hành tung của hần không nhận được lấy làm lạ, thăm nghĩ tam công tử một đêm học máu liền không còn ý định lên lầu, mà gã quái vật tên là Ninh Khuyết này bệnh nặng mấy ngày, trở lại thư viện lại dường như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Trước cửa nhà sách cũ, Chữ Do Hiền ân cần nhìn mặt hần, nói: “Người vẫn định lên lầu à?”

“Đúng vậy”. Ninh Khuyết trả lời: “Đã bỏ lỡ mất mấy ngày, ta phải tranh thủ thời gian”.

Chữ Do Hiền lắc đầu ngán ngẩm, nhìn hần như nhìn người điên, nói: “Chẳng lẽ người còn chưa nôn đủ?”

“Nôn mãi rồi cũng quen thôi”.

Ninh Khuyết cười đáp lời. Nói xong câu này hần hơi giật mình, cảm thấy đoạn đối đáp này sao cứ thấy quen quen, đặc biệt là câu cuối cùng mình nói, hình như mình đã nghe thấy hay là đọc thấy ở đâu đó rồi.

Đi lên tầng hai, hần không vội đến giá sách tìm cuốn sách mỏng manh đó mà chỉnh lại khăn áo một chút, liềm thần tĩnh khí đi tới cửa sổ phía đông, cung kính thi lễ với nữ giáo viên bên cạnh án, nhỏ giọng nói: “Học trò đã trở lại trường”.

Nữ giáo viên chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hần, nói: “Thân thể còn chịu đựng được chứ?”

“Chịu đựng được”. Ninh Khuyết sờ sờ gương mặt hơi béo của mình, nói: “Để ngài phải lo lắng, học trò thật là áy náy”.

“Ta có lo lắng gì đâu”. Nữ giáo viên mỉm cười nói: “Chỉ là ta đã sao chép sách trên lầu này bảy năm rồi, tuy là đã quen với yên tĩnh, nhưng có người lặng lẽ ở bên cạnh cũng cảm thấy không tồi”.

Ninh Khuyết cười cười, nói: “Học trò cố gắng tranh thủ ở trên lầu thêm một thời gian”.

Nữ giáo viên mỉm cười gật đầu, vẫy tay ra hiệu cho hần cứ tự nhiên.

Ninh Khuyết chấp tay thi lễ rồi xoay người đi tới trước giá sách, không cần nhìn cũng rút được cuốn sách nhỏ mỏng manh đó hần sớm đã nhớ kĩ vị trí của cuốn sách này, chỉ cần đi lên lầu, cho dù bị mất hần lại hần cũng có thể tìm được chính xác. Chỉ tiếc nội dung vốn cũng nên thuộc lòng thì lại không thể nhớ được chút nào.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng trong lòng, hần mở cuốn khí hải tuyết sơn sơ thám này ra, nhìn thấy tờ giấy mỏng mình kẹp trong sách liền rút ra, biết lần trước mình xuống lầu đã đọc đến chỗ này, chỉ có điều hần

biết trò khôn vặt này không có bất cứ ý nghĩa gì, bởi vì đối với hắn, quyển sách mỏng này trang nào cũng là trang đầu tiên.

Đột nhiên hắn khẽ nhíu mày, hơi nghi hoặc cầm lấy tờ giấy mỏng đó giơ lên phía ngoài cửa sổ nhìn lại, phát hiện mặt sau tờ giấy có nét mực chi chít, thăm nghĩ lần trước mình đâu viết nhiều chữ như vậy?

Lật tờ giấy lại xem mặt sau, hắn thấy trên mặt sau tờ giấy ghi đầy chữ cực nhỏ, mặc dù người viết dùng chữ cực nhỏ, viết cực kì cẩn thận, cực kì chú ý quy củ, nhưng rất kì diệu là khoảng cách giữa các chữ nhỏ như hạt gạo vẫn đều tăm tắp, nét bút phóng khoáng, mang hơi thở tự nhiên tùy ý.

Ninh Khuyết giật mình xem chữ viết ở mặt sau trang giấy, sau đó thăm đọc những câu chữ người nọ lưu lại.

”Kẻ đáng thương kia, không được tin tưởng cái gì mà thấy núi không phải núi... Sự vật tồn tại khách quan đương nhiên phải là chân thực, chẳng hạn như những chữ viết trên quyển sách này còn chân thực hơn cả sự kiêu ngạo tự phụ của ta lúc này...”

Có điều khi giấy này chữ này phản xạ cảnh xuân ngoài cửa sổ, chiếu vào đôi mắt không biết là to hay nhỏ của người, lại bị người... Cảnh xuân chiếu trên giấy đã là một cách giải thích, mắt người thấy nó lại là một thứ khác... Sự khách quan chân thực của sự vật cũng như một người đẹp hoàn toàn khỏa thân... Mà khi người mê đắm nhìn nàng, suy nghĩ nàng đẹp đến mức nào, muốn eo lên người nàng... Bất kể nàng là thánh nữ nước Đại Hà hay là Diệp Hồng Ngư trong thần điện Tây Lăng...”

Gió xuân ấm áp thổi nhẹ nhàng bên trong bên ngoài lầu, ánh nắng buổi chiều bắt đầu chiếu xuống con đường đỏ vàng, đám côn trùng giống đực đắm chìm trong ráng đỏ bắt đầu cao giọng kêu to, rung cánh, ép túi khí,

Mượn gió và sóng âm để thể hiện sự mạnh mẽ và dục vọng của mình với côn trùng giống cái. Thỉnh thoảng gió hơi lớn, tiếng côn trùng rả rích dưới cỏ trên cây chợt chấm dứt, trong tai đám côn trùng giống đực mạnh mẽ này, tiếng gió chắc cũng đáng sợ như tiếng sấm.

Bên cạnh giá sách trong lầu, Ninh Khuyết ngơ ngác đọc những câu chữ trên tờ giấy, sững sờ thật lâu không thể nào nhúc nhích như một pho tượng, những hàng chữ cực nhỏ đó giống như những tiếng sấm không ngừng nổ vang trong đầu hắn làm đầu óc hắn ong ong không dứt.

Một lát sau, hắn đưa ngón tay run nhè nhẹ mở cuốn khí hải tuyết sơn sơ thám ra, ánh mắt thoáng nhìn trang sách rồi dời đi, ngực bắt đầu kích động nhấp nhô khó mà đè nén. Nhờ có sự giúp đỡ của những văn tự trên tờ giấy, mặc dù hắn vẫn không thể biết được phía sau cánh cửa là cái gì, nhưng rốt cục hắn đã biết được cánh cửa đó ở đâu.

288. Q.1 - Chương 95: Vĩnh Tự Bát Pháp

Dần dần bình tĩnh lại, Ninh Khuyết bắt đầu ngăn người nhìn những chữ trên trang giấy, im lặng suy nghĩ xem ai để lại những hàng chữ này? Ai giải đáp nghi hoặc ỉn? Ai đang âm thầm giúp đỡ mình? Vì sao người đó phải làm như vậy?

Khẽ quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ phía đông, nữ giáo viên vẫn bình tĩnh cúi đầu viết chữ, căn bản không chú ý tới chỗ hắn. Ninh Khuyết nhìn hình ảnh mộc mạc của nữ giáo viên, nhớ đến những cách tỉ dụ cực kì bất kính với phụ nữ đó, vô thức lắc đầu. Những ô ngôn uế ngữ đó không thể được viết bởi vị nữ giáo viên kia.

Có phải là vị giáo viên già dưới lầu? Ninh Khuyết cau mày suy nghĩ vấn đề này, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng lắc đầu. Mặc dù vị giáo viên kia lời nói dí dỏm, nhưng có thể nhận thấy trong lòng vẫn là một người tuân thủ quy củ. Nếu như ông ta muốn chỉ điểm ỉn thì chắc hắn sẽ nói thẳng trước mặt chứ không dùng cách để lại lời nhẩn này.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được người để lại lời nhắn nọ là ai, Ninh Khuyết bần khoản nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng kêu của đám côn trùng giống đực trong bụi cây bãi cỏ, chợt bật cười tự giễu, thầm nghĩ người nọ đại khái là một giáo viên già mà không đứng đắn nào đó trong thư viện. Nếu để Tư Đồ Y Lan nhìn thấy những chữ này thì chắc chắn sẽ giận dữ nhảy bật lên.

Lời nhắn so sánh giữa đạo đọc sách với phụ nữ, mặc dù thô tục hạ lưu, nhưng cực kì đơn giản dễ hiểu, nếu không Ninh Khuyết cũng không thể phát hiện mình có khả năng cảm ngộ được gì đó trong thời gian ngắn như thế. Theo hẳn, người nhắn lại đã cố ý dùng cách này để khuyên bảo mình, chính là cái gọi là tìm đạo trong dơ bẩn, không khỏi bội phục người này đến cực điểm, trong lòng thầm nghĩ người đó phải là một thiên tài tu đạo.

Đã nhận định người để thư lại chính là một vị giáo viên thiên tài tu đạo của thư viện, thái độ của Ninh Khuyết tự nhiên trở nên càng nghiêm túc hơn. Hắn cầm lấy quyển khí hải tuyết sơn sơ thám và tờ giấy mỏng đó đi tới cuối giá sách, ngồi xuống góc sàn nhà ấm áp nắng chiều đó, liếm khí tinh thần một lát rồi mới đọc lại lời nhắn đó một lượt từ đầu.

Trần Bì Bì rõ ràng đã đánh giá thấp năng lực lĩnh ngộ của kẻ đáng thương Ninh Khuyết này. Cho dù hẳn không viết hai đoạn cuối cùng, không giải thích bằng thái độ cực đoan đối với phụ nữ, chỉ cần đọc vài câu về tồn tại khách quan phía trước, Ninh Khuyết cũng có thể hiểu rõ ý hẳn muốn biểu đạt.

“Không cố hiểu, không cần suy nghĩ, chỉ nhìn bản thân văn tự... Chẳng lẽ đây chính là bản ý của các đại sư thần phù chép sách cho thư viện năm đó? Như vậy việc mình cần làm chính là đi xem những chữ này mà không nghĩ đến ý nghĩa của chúng”.

Ninh Khuyết nhìn cuốn sách mỏng trên đầu gối, lặng lẽ suy nghĩ thời gian rất lâu. Mấy ngày nay hẳn liều mạng hao tổn đại lượng tinh thần, không ngừng khổ đọc tàng thư trên tầng hai, cực kì rõ ràng sự chấn động những văn tự đó sinh ra đối với thế giới tinh thần của mình. Càng so sánh hẳn càng cảm thấy cách đọc sách của người để thư lại rất đáng thử.

Có điều nhìn thấy một chữ hoặc một từ bạn đã thuộc lòng trong đầu, lại phải không suy nghĩ đến nó, còn phải làm như không biết đến ý nghĩa của chữ hoặc từ này, thậm chí không phải làm bộ mà là bạn phải thật sự quên ý nghĩa của chữ hoặc từ này, bất kể nhìn từ góc độ nào thì cũng là chuyện cực kì khó khăn.

Ngoài vườn có một cây hòe đã quen thuộc với bạn từ khi bạn còn nhỏ đến giờ, hôm nay bạn nhìn thấy cây hòe này, lại phải nói chưa hề nhìn thấy nó, bạn phải làm bộ mình không biết nó là một cây hòe, bạn phải quên rằng nó là cây hòe đã quen thuộc với bạn vô số năm, chứng kiến những trò tình nghịch, ngây ngô, thậm chí là nụ hôn đầu tiên của bạn... Ai có thể làm được như vậy?

Ninh Khuyết không mở quyển sách mỏng trên đầu gối ra, ngơ ngác nhìn tờ giấy bên cạnh quyển sách, tâm tư lại bay tới ngoài cửa sổ, bay tới nơi khác, đau khổ suy tư làm thế nào có thể thấy chữ quên ý.

“Phải quên sạch tất cả mọi chữ đã biết... làm thế nào mới thực hiện được?”

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ phía tây chiếu vào hai hàng lông mày càng nhíu càng chặt của hẳn làm lông mày hẳn hơi sáng lên. Đột nhiên đuôi lông mày nhếch lên, một tia sáng loé lên trong mắt Ninh Khuyết. Giờ khắc này hẳn nhớ tới một chữ hẳn viết trong lần đầu tiên tiếp xúc với thư pháp rất nhiều năm trước, nhớ tới một chữ mấy năm nay hẳn dùng bút lông và cành cây viết vô số lần.

Nhớ đến chữ Vĩnh ().

Đối với bất cứ một người nào từng được học tập thư pháp thông thường thì chữ vĩnh luôn là chữ quen thuộc nhất của họ. Thời Đông Tấn của thế giới kia, nhà thư pháp tài hoa nhất trong lịch sử Vương Hi Chi cho rằng tám nét trong chữ vĩnh vừa vặn có đủ Khái thư bát pháp, đó là nét chấm, nét ngang, nét sổ, nét móc, nét hất, nét phẩy, nét phẩy ngắn, nét móc, đây chính là vĩnh tự bát pháp nổi tiếng.

Mắt Ninh Khuyết càng ngày càng sáng, một chữ vĩnh tách ra ghép lại sẽ có thể tạo thành bất cứ một chữ nào trên thế gian, vậy ta dùng vĩnh tự bát pháp để tách các chữ ra rồi xem, như vậy chẳng phải có thể xem tất cả mọi chữ là chữ vĩnh?

Hắn rất rõ ràng đây không phải một phương pháp có trí tuệ, thậm chí đây không phải phương pháp thông minh mà chỉ là một phương pháp ngốc nghếch, hơn nữa ai cũng không có cách nào biết phương pháp này

có thể dùng được hay không, nhưng lúc này hần căn bản khó mà đè nén được khát vọng và kích động trong lòng, sau khi hít sâu một hơi, hần không chút do dự mở trang đầu tiên của khí hải tuyết sơn sơ thám ra.

“Thiên địa có hô hấp, chính là hơi thở...”

Ninh Khuyết nhìn chăm chăm chữ thiên ở vị trí đầu tiên trong câu, nói chính xác hơn là trong mắt hần không hề có cả chữ, chỉ có nét bút đầu tiên của chữ thiên (), một nét ngang đều đều. Đường như có một lưỡi dao sắc bén chém qua trong thế giới tinh thần đen như mực, xẹt một tiếng, ánh sáng màu trắng tràn ra từ khe hở rất nhỏ đó.

Sau đó trong mắt hần xuất hiện nét ngang thứ hai, tiếp theo là một nét phẩy dài, cuối cùng mới là nét móc. Chữ thiên hoàn chỉnh trên trang sách đã xuất hiện theo thứ tự trong mắt hần nhờ phương thức phân giải kết cấu này rồi xuất hiện trong đầu hần, mà từ đầu đến cuối vẫn không thể tạo thành một ý nghĩa đầy đủ.

Trong mắt rõ ràng là một chữ, nhưng chỉ cho phép bạn nhìn nét bút chứ không cho phép tổ hợp lại trong đầu, nghe có vẻ đơn giản nhưng làm được điều này lại rất khó, tuyệt đối không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

May mắn là Ninh Khuyết đã khổ tu thư pháp gần hai mươi năm, đoán chữ sớm đã biến thành một bản năng nào đó. Mà yêu cầu đầu tiên của một nhà thư pháp là viết tốt mỗi một nét bút, sau đó mới tổ chức lại cơ cấu. Giờ đây trong đầu hần cưỡng chế cắt bỏ phần quan trọng nhất phía sau đó, nếu tinh thần yêu cầu tổ hợp những nét bút đó lại theo bản năng, chữ vĩnh khắc sâu trong đầu kia liền bắt đầu phát huy vai trò quan trọng, bị hần tự động coi thành một bộ phận của chữ vĩnh chứ không phải một bộ phận của chữ thiên!

Cho dù là hần, muốn làm được chuyện coi hư vô thành chân thực này cũng cực kì khó khăn. Lúc này hần đã tập trung toàn bộ tinh thần của mình lại, hai tay cầm sách run nhẹ, sau lưng áo choàng đã ướt nhẹp mồ hôi, lông mi không ngừng rung rung đau khổ, môi mím rất chặt, như lần đầu tiên ngơ ngác liếm ngòì bút khi còn nhỏ.

Lần này sau khi chữ trong sách tiến vào mắt hần, rốt cục không trở nên lẫn lộn, biến thành từng vệt mực, sau đó bay lên khỏi mặt giấy, bắt đầu chấn động trong đầu hần như vô số lần trước đây, mà vô cùng rõ ràng, vô cùng thông thả hiện ra trong tâm nhìn, yên tĩnh phục tùng như lá cây nổi trên mặt hồ lặng gió.

Lúc này Ninh Khuyết đã hoàn toàn quên lúc đầu những văn tự này đã hành hạ mình như thế nào, chỉ lẳng lẳng nhìn những nét bút đó, nhìn những nét phẩy nét móc như nhìn thấy mặt hồ trong gió nhẹ, từng chiếc lá cây chậm rãi trôi về đông, trôi về tây hoặc trôi đến trước mặt mình.

Không có gió to sóng lớn, không có đàn sói trên thảo nguyên mưa như trút nước, hần hơi hạ tầm mắt, khoanh chân ngồi trong ánh nắng buổi chiều ấm áp, ngồi trên sàn nhà cuối giá sách, hai tay run rẩy không còn run rẩy, thân thể căng cứng dần mềm ra, môi mím chặt dần dần thả lỏng, không ngắt xiu, không hôn mê, không nôn mửa, chỉ có bình tĩnh.

Gió nổi gió dừng luôn nhẹ nhàng uyển chuyển, đám côn trùng ngoài bãi cỏ lần nữa bắt đầu vui sướng ca hát, đón mừng ngày xuân hạnh phúc này, đón mừng thế giới mới tràn ngập kỳ xuất hiện trước mắt mình, gió xuân dịu dàng mang những tiếng hát này bay vào cửa sổ, bập bênh trong không gian yên tĩnh trống trải của nhà sách cũ, thỉnh thoảng rơi vào trên người thiếu niên, nhẹ nhàng lay động quần áo hần. Vạt trước áo choàng học trò hơi rung động như có sức mạnh vô hình nào đó đang chậm rãi chảy bên trong.

dòng chảy trên vạt áo trước không thể quay vòng tuần hoàn mà cứ đến một chỗ trước ngực lại lặng yên quay lại, giống như là gió xuân làm mặt hồ gợn sóng, đẩy lá cây trên mặt hồ tản ra bốn phía, cuối cùng chạm vào vách đá ven hồ liền im lặng quay lại, chung quy không thể lên bờ hoặc phá vỡ bờ hồ.

Lúc này hình như nữ giáo viên ở cửa sổ phía đông cảm ứng được gì đó, lông mày hơi chau lại. Bà ngẩng mặt lên, nghiêng tai lẳng lặng nghe tiếng côn trùng kêu và động tĩnh của gió xuân ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu nhìn về phía thiếu niên gần cửa sổ phía tây, mỉm cười.

“Chính là hơi thở...”

Ninh Khuyết nhìn đến chữ tức (hơi thở), đột nhiên không giữ được tập trung, cả chữ tức tạt vào mặt, xuất hiện trong tầm mắt với kết cấu hoàn chỉnh. Tôm một tiếng, một cậu bé chần trầu tinh nghịch ném một hòn

đá xuống hồ, sóng nước lan ra, những lá cây trên mặt hồ trở nên hỗn loạn bất an, hần chỉ cảm thấy trong đầu vù một tiếng, lập tức bùng tỉnh.

Mặc dù đã có kinh nghiệm rất nhiều lần, nhưng chữ tức này vẫn mang đến chấn động cực lớn đối với thể giới tinh thần của hần. Hần kêu lên một tiếng, tay phải lập tức đưa ra chống xuống sàn nhà bằng gỗ, gắng gượng chống đỡ thân thể, gắng gượng quay mặt đi, không dám nhìn bất cứ một chữ nào trên sách, sắc mặt cực kì yếu ớt.

Mặc dù như thế, nhưng lúc này trên gương mặt trắng xanh của hần lại mang nụ cười khó mà kìm nén, bởi vì hần biết quả thật mình đã nhìn thấy cánh cửa đó, mặc dù đây chưa chắc là cánh cửa người để thư lại kia muốn mở giúp mình, nhưng ít ra sau khi mở cánh cửa này, hần đã không ngất đi, hơn nữa hần thậm chí có một loại cảm giác, nếu dùng phương pháp này để tiếp tục đọc, bất luận có thể khám phá được sự kì diệu của thể giới tu hành hay không thì chắc chắn vẫn có rất nhiều ích lợi đối với thư pháp.

Hần không vội vã đứng dậy mà tiếp tục khoanh chân ngồi dưới ánh mặt trời, nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại cảm giác lúc trước, thử tìm những nét bút ở sâu trong đầu đó, những chiếc lá cây tản mát trên mặt hồ đó.

Không biết đã qua bao lâu, hần mở mắt nhoèn miệng cười, đứng dậy đi tới án kỉ bên cửa sổ tây, cầm lấy bút lông và một tờ giấy mới, sau khi ngẫm nghĩ liền bắt đầu trả lời người nhắn lại nọ.

Trong thư hồi âm, trước hết hần chân thành cảm ơn sự chỉ điểm của đối phương, sau đó viết phương pháp giải quyết và những nghi hoặc của mình một cách cực kì thẳng thắn thành khẩn, hi vọng đối phương chỉ giáo một chút, cuối cùng cực kì trịnh trọng thỉnh giáo: “Thời gian xem sách suy tưởng, dường như thấy lá cây trôi trên mặt hồ, đó có phải bản ý trong nét bút của thần phù sư? Ta thấy lá cây trôi trên mặt hồ tản mát nhưng lại âm thầm có quy luật nào đó, khí hải trong bụng như có thể cảm nhận được. Đó... có phải là niệm lực?”

289. Q.1 - Chương 96: Đêm Nay Không Người Đi Vào Giác Ngủ

Ninh Khuyết dùng ngón tay giữ hai góc trang giấy duỗi ra cửa sổ, gió xuân nắn ấm bên ngoài nhanh chóng hong khô nét mực, xác nhận không còn vấn đề gì, hần cực kỳ cẩn thận gấp trang giấy lại, sau đó kẹp vào trong sách, vẫn là vị trí lúc trước.

Hần đứng dậy, đặt sách vào chỗ cũ bên trong giá sách, xong rồi đến bên cửa sổ phía đông, kính cẩn lạy dài hành lễ với nữ giáo viên, nữ giáo viên hơi cúi đầu đáp lễ.

Tiếp theo hần hần là nên trực tiếp xuống lầu, nhưng trong quá trình thăng thân, hần đột nhiên khê động, nghĩ vị nữ giáo viên này ở đây mấy năm, nghĩ đến cũng là nhân vật giỏi giang trong thư viện, hơn nữa nhìn tính tình nàng điềm tĩnh hiền lành, nếu ngay cả vị để lại thư kia đều nguyện ý chỉ điểm, nói không chừng nàng cũng nguyện ý trợ giúp bản thân?

Làm một gã thiếu niên cùng khổ, thân gia có hơn hai ngàn lượng, ăn bữa điểm tâm còn phải tính toán tỉ mỉ theo quán tính, Ninh Khuyết nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không thể buông tha cơ hội này, thoáng tạm ngừng một lát, cực kỳ kính cẩn mở miệng nói: “Tiên sinh, học sinh mới vừa rồi đọc sách đã cường ngạnh quên đi hình dạng chữ, tựa hồ có chút tác dụng, không biết biện pháp này có thể dùng được không?”

Nữ giáo viên lẳng lẳng nhìn hần, qua thật lâu sau mới mỉm cười nói: “Y theo quy củ của thư viện, dù là học sinh thuật khoa, trước khi vào tầng thứ hai, cũng chỉ có thể bằng ngộ tính bản thân đến đọc hết sách nơi này, nhưng ngươi vốn không có tiềm chất tu hành, lại có thể dựa vào nghị lực ngộ ra một chút đạo lý, tuy rằng đạo lý này không nhất thiết đúng, nhưng coi như cũng rất đáng gờm rồi. Quy củ của thư viện chung quy không thể phá, ta đây chỉ có thể đưa ngươi một câu.”

Ninh Khuyết cúi đầu thật sâu, cung kính nói: “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm.”

Nữ giáo viên nhìn những chữ trâm hoa bé nhỏ đã viết vô số năm qua trên bàn, bình tĩnh nói: “Nhìn chữ, quên hình, giữ ý. . . Hữu tâm vô tình mới là niệm.”

Nhìn chữ quen hình giữ ý, Ninh Khuyết biết bản thân không thể làm được điểm này, biện pháp hấn dùng chính là phá hình, khoảng cách quen hình còn kém cực xa, về phần giữ ý thì hấn càng không biết giải thích thế nào, không khỏi lắc lắc đầu, trong miệng thì thảo nhợ kỹ câu “hữu tâm vô tình mới là niệm”, rồi đi xuống thang lầu.

Lúc này hoàng hôn xế bóng, bên dưới thông thường đã không còn mấy người lui tới, nhưng hôm nay lại có vẻ cực kỳ náo nhiệt, Tư Đồ Y Lan nắm tay Kim Vô Thái đứng ở trước nhất, Chử Do Hiền đứng dựa vào cạnh thang lầu, mà xa hơn một ít, sâu trong dãy giá sách, mơ hồ có thể nhìn đến thân ảnh Tạ Thừa Vận cùng Chung Đại Tuấn.

Đội hình này giống như dùng để nghênh đón bản thân xuống lầu? Ninh Khuyết nao nao nhìn nhóm bạn học phía dưới thang lầu, lại ngó sang Chử Do Hiền bên cạnh thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Người cư nhiên. . . tự mình đi xuống được?” Tư Đồ Y Lan kinh ngạc nhìn hấn nói.

Ninh Khuyết bất đắc dĩ giang hai tay: “Hình như lần trước ta cũng là tự đi xuống mà?”

Tư Đồ Y Lan cười cười, nói: “Nói chính sự a, quy củ thư viện bao năm qua, tân sinh nhập viện sẽ tụ hội một phen, luôn có chút đồng học đến từ quận ngoài, thậm chí là từ nước khác, chưa có dịp dạo qua thành Trường An, cái gọi là tụ hội cũng chính là mang mọi người đi dạo, uống chút rượu nói nhảm, lớp Bính chúng ta cũng là muốn tụ đầy, dân Trường An lâu năm giống ta và Vô Thái đương nhiên bụng làm dạ chịu, cho nên liền từ bọn ta đi đầu, nguyên bản nên làm mấy ngày trước, chỉ là vì người sinh bệnh nghỉ ngơi, cho nên mới kéo đến hôm nay, mọi người không muốn quấy rầy người đọc sách trên lầu, cho nên liền chờ ở đây.”

Ninh Khuyết nhìn thiếu nữ phía trước, phát hiện nàng đã cởi bỏ đồng phục, thay vào đó là chiếc áo dài tím nhạt chéo trái, không được lanh lẹ mạnh mẽ như ngày thường, lại bày ra vài phần hương vị tiểu thư khuê các nét na thùy mị ngoài ý muốn.

Tuy rằng nóng lòng trở lại số 47 ngõ Lâm kể lại chuyện kỳ diệu gặp được hôm nay cho Tang Tang, nhưng hấn cũng biết mình không cách nào tránh được loại tụ hội đồng học thư viện như thế này, huống chi lớp Bính đã dời thời gian tụ hội đến tận hôm nay chỉ vì chờ hấn lành bệnh, vô luận ra sao hấn cũng phải tham gia. Nhìn chung hai bên đều là người trẻ tuổi, hấn trực tiếp gạt đầu: “Không thành vấn đề.”

Tư Đồ Y Lan cười sang sảng nói: “Tính tình sang khoái của người coi như không sai, không giống mấy tên Trần Tử Hiền kia, lầy cớ trong nhà có việc chạy mất, ai chẳng biết thừa hiện tại bọn hấn khẳng định đang ở trong nhà đồ phùng nào đó.”

Nghe tới ba chữ Trần Tử Hiền, Ninh Khuyết nao nao, chợt suy nghĩ cẩn thận, nàng là nói Trần Tử Hiền con phú thương thư cục, học cùng lớp Bính, chứ không phải ông lão ngã vào cạnh đồng củi xếp chồng không thể nhắm mắt kia.

Tư Đồ Y Lan quay đầu nhìn đám bạn học xung quanh, cười sang sảng nói: “Mọi người có muốn đi dạo nơi nào không, hay muốn ăn mỹ thực Trường An? Nếu không ai có đề nghị gì, vậy tất cả đều do ta quyết định.”

Các học sinh đến từ nơi khác ào ào cười nói không có gì ý kiến, đôi mắt đen lúng liếng của nàng xoay chuyển, nhìn Ninh Khuyết bỗng nhiên nói: “Chúng ta đi uống rượu nhé?”

“Ta không có ý kiến.” Ninh Khuyết nói.

Tư Đồ Y Lan nhìn mặt hấn, trêu chọc nói: “Lần trước Chử Do Hiền nói người uống rượu ở Hồng Tụ Chiêu không cần tiền, nếu không chúng ta đi Hồng Tụ Chiêu? Nghĩ chắc người cũng không ý kiến đâu nhỉ?”

Ninh Khuyết ngẩn ra, vừa định nói bản thân có ý kiến rất lớn, đã thấy nàng xoay người tuyên bố ọi người tin tức này, bảo tụ hội hôm nay sẽ đặt ở Hồng Tụ Chiêu. Nghe được quyết định này, trong ngoài nhà sách cũ nhất thời trở nên “tình cảm quần chúng xúc động” hấn lên.

Vị học sinh nào đó đến từ quận Cổ Sơn lắc đầu tán thưởng nói: “Có thể nhìn thấy dáng vẻ thiên hạ đệ nhất ca hành, chuyên đi học Trường An lần này thật sự không tệ!”

Vị học sinh nào đó đến từ đô thành Đại Hà quốc trịnh trọng nói: “Không sai, lần này xác định phải nhìn màn vũ kịch mà thiên tử Đại Đường ưa thích nhất.”

Vị giáo úy nào đó đến từ Hàm cốc Đại Đường hẻo lánh nghiêm cẩn nói trước một bên quân: “Không sai a, tối nay chư vị đồng học nhất định phải viết mấy câu thật hay để kể lại sự kiện trọng đại này.”

Chư sinh ào ào gật đầu tán thưởng, đều là bộ dáng hơi thở văn nghệ tràn ra cả người, nhưng ai cũng đều biết, mấy tên học sinh trẻ tuổi này chẳng phải chân chính muốn nhìn ca múa, mà là vị danh kỹ đứng đầu nhóm Phong Nguyệt Hành nổi danh khắp thiên hạ trong truyền thuyết, chân chính muốn làm cũng chẳng phải thi từ, mà là mây mưa một phen trong chốn thanh lâu, tuy rằng có mấy vị tiểu thư nhà quan như Tư Đồ Y Lan đồng hành, không có khả năng thật sự phóng đãng, nhưng có thể một phen thân cận cùng các giai nhân câu hồn đoạt phách cũng là chuyện vô cùng tốt đẹp.

Ninh Khuyết bắt lấy Chử Do Hiền bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Con gái. . . cũng có thể vào thanh lâu?”

“Thành Trường An không có nơi nào Nương Tử quân không dám đến, còn nữa Hồng Tụ Chiêu là nhóm ca hành trong cung cất nhắc, nếu các nàng nói chỉ ca múa, ai cũng không thể nói gì khác được.” Chử Do Hiền bắt đầu dĩ buông tay đáp.

Ngay lúc này bỗng có một bàn tay vươn ra từ chỗ sâu giá sách, một cậu học sinh dáng người nhỏ gầy chậm rãi bước ra, đúng là thiên tài Vương Dĩnh trừ danh Lâm Xuyên, cậu nhìn mọi người rụt rè nói: “Ta có thể đi theo hay không?”

Nhóm học sinh nhìn cậu thiếu niên ngây ngô mới đầy mười bốn, hai mắt nhìn nhau. Tư Đồ Y Lan khẽ cắn môi xinh, mắt thơ vừa chuyển, mặt trầm xuống nói: “Vương Dĩnh, người không thể đi, phải biết người là lớp Đĩnh.”

Không khí triều đình Đại Đường từ trước đến nay vẫn lay động bất định giữa giản dị cường hãn cùng phong lưu phóng khoáng, nói đúng hơn là lác lự dẫm chân trên hai thuyền. Nhất là mọi người sinh hoạt trong thành Trường An, thời điểm đàm quốc sự luận khí phách tự nhiên giản dị cường hãn, thời điểm đàm văn học luận phong nguyệt tự nhiên phóng khoáng phong lưu, cho tới bây giờ đều sẽ không cảm thấy hai loại diễn xuất này có chỗ nào xung đột, các quan viên lúc thượng triều đều ngay ngắn nghiêm túc, sau khi hạ triều sẽ đi quán rượu nhỏ bên cạnh phủ nghe cô gái mù đàn một khúc; thời điểm các bà các cô mở cửa trong ngõ Hoa Liễu nói đến chiến tranh biên cảnh cũng sẽ lau nước mắt đi quyên tiền.

Cho nên thanh lâu thành Trường An cũng có điểm khác biệt với những nơi khác, cũng không có từng dãy lồng đèn đỏ treo cao tỏa hương dâm, chỉ có tiếng đàn nhị âm vang ngoài ngõ, trừ bỏ mấy vị Ngự Sử đại nhân kiếm cơm dựa vào chỉ trích người khác, vô luận quan viên hay phú thương công khai xuất hiện ở loại địa phương này, đều sẽ không cảm thấy có gì không ổn.

Nói đến thanh lâu, tự nhiên phải nhắc Hồng Tụ Chiêu trước, bao nhiêu năm rồi, bên ngoài mảnh sân ti trúc kia chưa từng đặt biển hiệu, nhưng không ai không biết đây là khối biển hiệu thanh lâu đệ nhất thành Trường An, thậm chí đế quốc Đại Đường, có tiên đế cùng đương kim hoàng đế hoàng hậu âm thầm thiên vị, có quá khứ huy hoàng, tuy ở trong khu vực dân dã yên tĩnh, thế nhưng thanh danh truyền khắp ngoài vạn dặm. Đêm nay Hồng Tụ Chiêu vẫn người đông tấp nập như thường, đêm nay Hồng Tụ Chiêu xuân phong lãng mạn, đêm nay Hồng Tụ Chiêu ca múa mừng cảnh thái bình, đêm nay Hồng Tụ Chiêu không người đi vào giấc ngủ, đêm nay Hồng Tụ Chiêu. . . trở nên có chút hỗn loạn.

Thời điểm hai mươi mấy thanh niên nam nữ thư viện, hoặc ngưng ngừng cúi đầu, hoặc ngẩng đầu kiêu ngạo xông vào lầu gác, vẻ mặt đăm đăm phú thương lẫn quan viên Đại Đường đang dựa hồng đón thúy uống rượu mua vui thưởng thức ca múa nhất thời cứng đờ, sau khi nhận ra thân phận vài học sinh nữ cải nam trang trong đó càng là thở dài liên tục, không cần nhìn đường nhanh chóng tản gáp.

Thành Trường An quả thật phóng khoáng, loại chuyện nữ cải nam trang dạo thanh lâu này cũng không hiếm thấy, cha con trước sau đi tìm cùng một vị cô nương cũng không phải chuyện lạ, nhưng hai thế hệ đồng thời xuất hiện trong một căn lầu gác, tóm lại vẫn sẽ có chút xấu hổ, mà kỳ diệu thay, phạm là lâm vào cục diện xấu hổ thế này, vĩnh viễn luôn là trưởng bối nhường vãn bối, tỷ như hiện tại.

Tư Đồ Y Lan tiếp đón nhóm đồng học ngồi xuống, nhìn tám lưng chuồn ra từ cửa hông kia có chút giống tứ thúc nhà mình, cố nén lại ý cười trong lòng, tiêu sái phất tay áo ngồi xuống, gọi quản sự trong lầu hỏi: “Ta biết trong lầu không có quy củ đặt bao hết, nhưng chúng ta nhiều người ngồi đây trước sảnh xem ca múa không có vấn đề gì chứ?”

Quản sự sớm nhận ra thân phận vị tài nữ nổi tiếng Trường An này, không dám chậm trễ, vẻ mặt đau khổ nói: “Tư Đồ tiểu thư. . . Hẳn hôm nay nên gọi là thiếu gia? Ngài nói thế nào tự nhiên liền thế này.”

“Xem ra người vẫn còn biết thức thời.” Tư Đồ Y Lan đảo đảo tròn mắt đen lúng liếng, ném qua một miếng vàng lá, nói: “Rượu hoa quả đưa lên mau chút, hôm nay có đại tài chủ thanh toán, với lại. . . ta muốn gặp mặt Lục Tuyết cô nương, năm ngoái đến đây, các người nói nàng tiến cung, hôm nay sẽ không khéo như vậy chứ?”

Quản sự lộ ra vẻ khó xử, cười làm lạnh nói: “Ngược lại quả thật không có tiến cung, chính là ngài cũng biết bệ hạ mở tiệc đón tiếp công chúa điện hạ trở về, các cô nương luyện ca múa rất vất vả, Lục Tuyết cô nương lại là dẫn đầu nhóm múa, cho nên mọi người cố ý thưởng nàng một tháng nghỉ ngơi, hiện thời nàng có nguyện ý xuất ra hay không, thực phải xem ý tứ của nàng.”

Nói đến cô nương đứng đầu Hồng Tụ Chiêu hiện tại, tự nhiên chính là Thủy Châu Nhi, thế nhưng thân phận địa vị của Lục Tuyết lại có chút bất đồng, nàng còn chiếm vị trí dẫn đầu trong nhóm ca múa, nghe nói đã từng được chính miệng hoàng hậu nương nương khen ngợi qua, nếu nàng không đồng ý xuất ra tiếp khách uống vài chén, chỉ sợ cũng không ai dám ép uống.

Tư Đồ Y Lan chung quy vẫn còn đang tuổi thiếu nữ, nhập thanh lâu uống rượu vui chơi, tò mò vẫn luôn chiếm phần lớn, nếu bảo tìm cô nương nào đó không kị phát sinh khách quen bồi tiếp, chính nàng sẽ không đồng ý, có điều nếu là Lục Tuyết cô nương lại khác, thế nên lúc này nghe được Lục Tuyết cô nương đứng là đang trong giai đoạn nghỉ phép, không khỏi có chút phiền não.

Ninh Khuyết sau khi cúi đầu đi theo chư vị đồng học tiến vào Hồng Tụ Chiêu liền kéo Chử Do Hiền ngồi lệch một bên trong tối, lặng lẽ nghe Tư Đồ Y Lan và quản sự đối đáp, tặc lưỡi lấy làm kỳ, một bên kịch liệt đau khổ suy xét vấn đề quan trọng là tối nay ai tính tiền, lát sau, hẩn nhìn Chử Do Hiền đồng tình nói: “Nàng nói hôm nay có đại tài chủ thanh toán, ta xem tối xem lui, đại khái lại là người gặp rủi, ai kêu người là dân định cư Trường An kiêm đại tài chủ a.”

Chử Do Hiền xẹt một tiếng mở ra quạt xếp, trào phúng trả lời: “Thật rõ ràng, đêm nay đại tài chủ họ Ninh.”

Nói xong câu đó hẩn đứng dậy, kéo tay quản sự kia lớn tiếng cười mắng: “Hoa Thiệu, mù mắt chó nhà người, nhìn một cái xem người ngồi cạnh ta là ai đây này, còn không té nhanh gọi Lục Tuyết và Thủy Châu Nhi xuất ra.”

290. Q.1 - Chương 97: Ai Dựa Lan Can Ngắm Nhìn?

Nữ quản sự tên là Hoa Thiệu kia nghe được câu này, tự dừng lại nhớ tới vị thiếu niên nào đó thường xuyên ra vào Hồng Tụ Chiêu năm Thiên Khải mười ba, trong lòng căng thẳng nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy rõ ràng mặt mày người nọ bên cạnh Chử đại thiếu gia, phát hiện đúng là gã công tử thiếu đạo đức gọi cô nương không trả tiền ấy, thân thể chợt cứng ngắc hẩn lên, biểu tình trên mặt cũng đồng dạng trở nên cực kỳ khó coi, trong lòng chua xót thầm nghĩ, nếu đã thật lâu không gặp, như vậy hôm nay tái kiến làm gì?

Với những nhân vật trong ngành phục vụ mà nói, tư tưởng và hành vi của bọn họ vĩnh viễn không cách nào đồng bộ, trong bụng Hoa quản sự không ngừng ân cần thăm hỏi cha mẹ tổ tông Ninh Khuyết, biểu tình khó coi trên mặt lại nhanh chóng biến thành đóa hoa tiên diễm, không dám có chút chần chừ, cách một chiếc bàn rượu cười quyến rũ thi lễ với đối phương, sau đó xoay người xòe tay phải đặt lên bờ môi, hướng về phía ánh đèn lầu cao u tĩnh, khoan khoái cao giọng hô: “Các cô nương lầu trên lầu dưới! Ninh Khuyết Ninh tiểu gia tới rồi kia!”

Một tiếng kêu này không biết kinh sợ bao nhiêu người trong lầu, tập thể học sinh hoặc đang giả trang ngượng ngùng liếm thần tình khí hoặc ra vẻ thành thạo nhìn quanh đồng loạt chĩa ánh mắt kinh nghi về phía bàn Ninh Khuyết, Tư Đồ Y Lan bưng chén trà giạt mình há miệng, biểu tình trên mặt Kim Vô Thái cũng không còn cách nào bảo trì mềm mại, ào ào suy nghĩ việc này nên xếp vào hạng tiếp đãi nào đây?

Thấy thế nào cảm giác mọi người bên trong Hồng Tụ Chiêu này đúng là không ai không biết Ninh Khuyết? Các học sinh giật mình, vừa tò mò mong đợi vừa có chút không thể tin ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, muốn nhìn thử xem có bao nhiêu cô nương sẽ đi ra gặp hẳn qua tiếng hô vừa rồi của Hoa quan sự.

Tiếng ca nhẹ nhàng trên đài ti trúc giữa đại sảnh không biết đã ngừng lúc nào, trong lầu một khoảng yên tĩnh, không có giai nhân nào gấp không thể chờ được ló đầu ra nhìn Ninh Khuyết, cũng không có cô nương nào vẫy tay vui cười với hắn, thậm chí ngay cả tỷ nữ ra thay tiểu thư xem thử tình huống đều không xuất hiện lấy một người. Ngay thời điểm các học sinh kiễng chân chờ mong phía dưới hơi cảm thấy thất vọng, có người hơi mất thăng bằng, Tư Đồ Y Lan hơi cảm thấy có chút không thú vị, đột nhiên lầu gác đằng sau vang lên từng đợt bước chân chen chúc.

Tiếng bước chân vang lên tựa như hạt châu lớn châu nhỏ rơi xuống bàn ngọc, âm thanh buông rèm châu lay động như tiếng hạt mưa to nhỏ tấu nhạc ở Xuân Phong đình, giữa tràng oanh ca yến ngữ, sáu bảy vị cô nương từ hậu viện trong lầu mang theo tỷ nữ bên người nối đuôi nhau mà ra, dòng chảy hội tụ đến sảnh ngoài, sau đó đi đến bên cạnh Ninh Khuyết, hoặc cười chỉ trích vì sao nhiều ngày rồi không đến, hoặc ôn nhu quan tâm dạo gần đây sao không đến, hoặc nhún mày nghi ngờ phải chăng gặp chuyện cho nên không đến được, nói ngắn gọn là một phen náo nhiệt liên hồi.

Đang lúc âm ỉ, bỗng nhiên có một mái đầu tiểu cô nương hai búi tóc đáng yêu ló ra từ tầng lầu trên cùng thanh tĩnh nhất, đúng là tỷ nữ Tiểu Thảo bên người Giản đại gia, chỉ bắt gặp đôi mắt đen láy như điểm mực của nàng đảo quanh một vòng, không thấy được người mình muốn gặp, mắt hứng reo lên: “Ninh Khuyết, sao Tang Tang không tới? Người lại nhốt nàng trong tiệm rồi a!”

Đêm hôm đó các cô nương trong Hồng Tụ Chiêu chuẩn bị tiến cung luyện ca múa, cảm thấy nhàm chán không thú vị cho nên đã dùng phương thức cười nhạo thương hại trái tim thiếu niên yếu ớt miễn cảm để dụ Ninh Khuyết tiến vào trong lầu, sau đêm hôm đó sự tình bắt đầu phát sinh một ít biến hóa thật vi diệu, vô luận là các bậc danh kỹ đứng đầu như Thủy Châu Nhi Lục Tuyết, hay là các cô nương bình thường khác, thái độ đối với Ninh Khuyết đều cực kỳ thân thiết nhiệt tình, nguyên nhân không vượt quá ba điểm:

Một là Ninh Khuyết lớn lên có một khuôn mặt tinh tươm dễ mến, là trai tơ khó gặp trong thanh lâu, khéo nói chuyện, cử chỉ đáng yêu, tôn trọng các cô nương, đôi bên cũng không có tầng quan hệ nọ, tùm lại với nhau rất thoải mái sung sướng, nhiều lần tán dóc chuyện thanh lâu, quen thuộc nhau vô cùng. Hai là Thủy Châu Nhi cực kỳ thương tiếc hẳn vì một nhân tố riêng tư thuần túy nào đó, các cô nương tự nhiên cũng theo đó mà cho chút mặt mũi.

Nguyên nhân quan trọng nhất tự nhiên là vì Giản đại gia đã từng tỏ ra thân thiết với vị thiếu niên này theo trình độ nào đó, tuy loại thân thiết này không thấy được, thế nhưng Giản đại gia từ trước đến nay vẫn luôn không cho bất kỳ nam tử nào mặt mũi, thậm chí còn có chút chán ghét, thành ra việc này đúng là quá mức hiếm thấy, tuy Thủy Châu Nhi hay Lục Tuyết cũng không cần để ý, nhưng với các cô nương còn lại mà nói, nếu có thể khiến Giản đại gia vui vẻ, đừng nói chỉ là thân mật một chút với Ninh Khuyết, cho dù dùng thân thể các nàng cung phụng miễn phí mấy đêm thì đã tính là gì?

Nhưng các đồng học thư viện cũng không biết nguyên nhân này nọ, càng không biết Ninh Khuyết từng ra vào Hồng Tụ Chiêu biết bao nhiêu lần hồi đầu xuân năm nay, bọn họ chỉ cần nhìn oanh oanh yến yến bên cạnh bàn rượu, nghe những lời nũng nịu ngọt ngon, sớm cũng đã choáng mắt.

Tư Đồ Y Lan rốt cục chậm rãi buông xuống chén trà, miệng cũng khép cả lại, nhưng nhìn vị Lục Tuyết cô nương bản thân từng hai lần mời cũng chưa từng mời được, lúc này đang ôn nhu ngồi bên cạnh Ninh Khuyết cắn hạt dưa tán dóc, nhin không được nhìn sang Kim Vô Thái cải nam trang bên cạnh, biểu tình rung động thở dài: “Chỉ Do Hiền thực không nói dối, Ninh Khuyết thật sự có thể quét ngang Hồng Tụ Chiêu, cái tên này. . . mặt mũi phải lớn hơn đám anh họ tự cho là siêu phẩm của ta rất nhiều.”

Đang lúc nói chuyện, Ninh Khuyết cũng đã chấm dứt cuộc hàn huyên lâu ngày gặp mặt với chư vị cô nương, ôn tồn chấp tay cáo biệt, sau đó tay phải khẽ nâng đỡ cánh tay Lục Tuyết, đi tới bàn Tư Đồ Y Lan bên này, cười nói: “Tư Đồ tiểu thư, ta đã dẫn Lục Tuyết cô nương tới cho ngài đây, ngài nên thương xót nàng ấy gần đây luyện múa vất vả, sớm để nàng ấy trở về nghỉ ngơi.”

Tư Đồ Y Lan đứng dậy, trong nóng ngoài lạnh nói: “Cô nương chúng ta nói chuyện, ai cần người quản lắm a.” Nói xong câu đó, nàng xoay người thi lễ với Lục Tuyết, cực kỳ nghiêm cẩn nói: “Lục Tuyết tỷ tỷ, tiểu

muội luôn muốn gặp tỷ thỉnh giáo ba đường đá chân trong vũ điệu xoay của người Hồ, hôm nay vinh hạnh gặp mặt, rất mong tỷ vui lòng chỉ giáo.”

Lục Tuyết hơi chút nhú mày, nàng quả thật có chút mệt mỏi, bản thân rất rõ ràng, nếu còn muốn bày ra phương pháp múa gì đó trước mặt vị quý nhân tài nữ Trường An này, thật sự không phải lựa chọn tốt.

Kim Vô Thái cũng đứng dậy, tay phải cầm quạt xếp gõ nhẹ lên hổ khẩu tay trái, mỉm cười nói: “Lục Tuyết cô nương, tỷ tỷ Tư Đồ của ta muốn học vũ điệu này, là vì lễ mừng đại thọ sáu mươi tuổi của Vân Huy tướng quân, muốn lấy điệu múa này làm lễ vật dâng tặng, ngược lại cũng không cần nhất định phải học hôm nay, chỉ là hi vọng cô nương có thể bỏ ra chút thời gian cho tỷ ấy.”

“Thì ra là vậy.” Lục Tuyết mỉm cười, nói: “Vậy tối nay ta sẽ nhảy trước một đoạn ngắn, về sau Tư Đồ tiểu thư có rảnh, chỉ cần thông báo trước một quãng thời gian, không cần nệ tiểu thư đến đây hay là ta đến phủ đều được.”

...
...

Vũ điệu người Hồ không quan hệ gì tới Man tộc thảo nguyên, mà là đến từ Nguyệt Luân quốc, tục truyền căn nguyên chính là vũ điệu hiến tế của bộ lạc rừng mưa nào đó cực tây Nguyệt Luân quốc, trứ danh tiết tấu thanh thoát, nhất là nửa trên thân thể người múa làm thành dáng thiên nữ tán hoa bất động, nửa người dưới lại chuyển động nhanh chóng không ngừng, eo đùi đập ca mà đi, hình thành nên một loại mỹ cảm đối lập cực kỳ rõ nét.

Loại vũ đạo này khó khăn thật lớn, ba đường vung chân đá thấp còn tương đối dễ thực hiện, nhưng nếu muốn hoàn thành vung chân đá ngang thậm chí là vung chân đá cao, lại còn phải bảo trì nửa người trên đoan trang tĩnh lặng, quả là cực kỳ khó khăn. Mà người múa điệu Hồ tài nhất thiên hạ hiện đang ở ngay trong thành Trường An Đại Đường, ngay trong Hồng Tụ Chiếu, cũng chính là Lục Tuyết.

Giữa thanh âm tỳ bà tấu vang, mơ hồ có tiếng tiêu phiêu khởi, sảnh đường yên tĩnh ngọn đèn mờ tối, thời điểm kéo màn Lục Tuyết diện trang phục múa hở bụng, mông phủ lớp vải mỏng nhanh nhẹn đi tới, ánh mắt ôn nhu sụp xuống, hai tay hợp thành chữ thập trước bầu ngực trắng sữa, vô luận là đầu ngón tay hay lông mi cũng chưa từng run rẩy một tia, nhưng cặp chân tựa như tuyết hồng của nàng lại bắt đầu chậm rãi múa cùng tiếng nhạc, nhất là theo tỳ bà ngày càng thúc gấp, hai chân tần suất khê đập sâu khấu càng lúc càng nhanh, bị váy bào mỏng gắt gao bao lấy mông đùi không ngừng run rẩy như tia chớp, bụng trần gợn nên những đường vân nhỏ đẹp. . .

Điệu múa dừng, vô số âm thanh ủng hộ vang lên rung trời, sau đó sảnh đường lại trở về không khí ồn ào náo nhiệt ấm áp, Tư Đồ Y Lan cực kỳ nghiêm cẩn kính một chén rượu với Lục Tuyết cô nương, mọi người lại tùy ý nói vài câu, Lục Tuyết cô nương thần sắc mỗi mệt áy náy ôn nhu cáo từ, trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Mĩ nhân múa điệu xoay người Hồ cùng tiệc rượu cao cấp, hơn hai mươi vị thanh niên học sinh chính trực thanh thuần đến chơi khiến cho sảnh đường Hồng Tụ Chiếu tối nay thật náo nhiệt, nhất thời nước rượu rót liên hồi, tiếng hô đoán chữ phạt rượu văn nhã xen lẫn tiếng trò chơi ném thẻ phát ra lạch cạch, cả gian nhà khoan khoái náo nhiệt bao nhiêu.

Tối nay Ninh Khuyết bị Chữ Do Hiền cùng quản sự thanh lâu hợp lực làm một cú ra mắt thật nổi, tự nhiên trở thành trung tâm tràng rượu, bất luận ngày thường quen hoặc không quen, nhóm học sinh cùng lớp cũng đều ào ào cầm ly tiến đến, xuất phát từ các loại lý do cường ngành mời rượu không chút khách khí, thời điểm ban đầu mọi người còn có thể chơi chút trò đánh túy quyền phạt rượu, đợi đến lúc phát hiện thẳng nhãi Ninh Khuyết này có thể nói là thiên tài chơi đánh túy quyền, toàn thắng hơn mười cục, chuốc rượu nhất thời biến thành trút rượu.

Bản tính Ninh Khuyết thích uống rượu, càng thích phong vị sau khi uống vào, mấy năm nay theo Tang Tang, cơ bản lúc nào cũng thủ sẵn rượu, chỉ tiếc là phải nói thật đáng buồn, uống rượu suốt bao năm như vậy mà tủy lượng của hắn chẳng hề tăng trưởng lấy một điểm, trên cơ bản vẫn thuộc cái loại cảnh giới thấy rượu ham uống cho cố, sau đó quá say chỉ biết nằm một chỗ, chung quy không có cơ hội say rượu làm loạn.

Bị vô số đồng học trút rượu, qua năm sáu chén rượu nóng, nguyên bản chỉ có bảy phần cảm giác say nhất thời nhảy lên tới mười hai phần, hấn mạnh mẽ mở to cặp mắt đỏ hoe, muốn giả đò bản thân vẫn tỉnh táo để dọa lui quân địch, nhưng có chút ngôn ngữ miệng mồm không rõ đã bại lộ sự yếu kém của mình. Vì thế hấn muốn ôm chén rượu ngắm trăng giả mạo cô độc trốn rượu một chút, lại phát hiện bầu trời đêm vẫn không có ánh trăng, hấn muốn dựa lan can đổ rượu vào hồ chúc say cá niệm thơ ra vẻ tuyệt vọng một chút, lại phát hiện bản thân đã không cách nào đi đến bên cạnh lan can, cũng không còn nhớ một bài thơ nào.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này.

Không biết tự lúc nào, bàn rượu chỗ hấn bị người chuyển qua cạnh lan can sau nhà, gần ngay mặt ao trúc ẩm, bản thân hấn thì ngồi phịch lên nửa bàn, đã sớm quên mình từng muốn làm chút gì đó.

Không khí bên lan can yên tĩnh hơn trong sảnh rất nhiều, Tư Đồ Y Lan ngồi cạnh hấn, chân phải đạp lan can híp mắt xuất thần nhìn ánh sao đầy trời lấp lánh, tay phải cầm một cái bình tuyết ngọc nhỏ mát lạnh nhẹ nhàng đong đưa ngoài lan can. Thật rõ ràng tử lượng của vị tài nữ này hơn xa Ninh Khuyết, cặp mắt đen bóng sáng ngời mười phần, nàng bỗng nhiên mở miệng hỏi:

“Ninh Khuyết này, người làm sao quen được công chúa tỷ tỷ vậy?”

Ninh Khuyết ngẩng đầu lên, xoa xoa mi tâm, sau đó giơ lên chiếc đũa không ngừng tìm kiếm cọng rau xanh trộn dấm chua, tùy ý hỏi đáp: “Quen trên đường.”

“Trên đường quen thế nào được?” Tư Đồ Y Lan quay đầu lại, tràn ngập hứng thú theo dõi hấn.

Ninh Khuyết cầm một chiếc đũa vào trong bánh xốp nhỏ, ôm trán cảm tức đáp: “Nhặt được trên đường, cho nên mới quen.”

Tư Đồ Y Lan bất đắc dĩ nói: “Ta nghĩ người hấn là nhớ lầm chút chuyện. Công chúa điện hạ không có khả năng bị người nhặt được ven đường.”

Ninh Khuyết nường theo cảm giác say cười nói: “Quả thật nhớ lắm, những thứ ta nhặt được ven đường đều là bảo bối, không có khả năng là mụn cơm du mộc ngu ngốc nha, ờ mà ta gặp công chúa ở đâu ấy nhỉ? Đúng rồi, người có biết ta là quân tốt Vị Thành. . .”

291. Q.1 - Chương 98: Cùng Là Kẻ Lưu Lạc Chân Trời

“Vị Thành xa không?”

“Rất gần Khai Bình.”

“Thế Khai Bình ở đâu này?”

“Cách Vị Thành rất gần.”

“Được rồi, ta biết nơi đó là biên ải, bắt quá trước khi tới biên ải, Ninh Khuyết người ở đâu?”

“Trong núi.”

“Núi nào?”

“Mân Sơn.”

“Mân Sơn rất lớn đi?”

“Nói nhảm.”

“Vậy trước Mân Sơn thì sao?”

“ . . .”

“Trước đó thì sao?”

“Um. . . Khi đó tuổi còn nhỏ, không nhớ rõ lắm, ta chỉ biết là ta là cô nhi.”

Đối thoại giữa cơn say tiến hành bên lan can dưới tình trạng Ninh Khuyết rượu vào mồm miệng không rõ, tư duy hỗn loạn, thế nhưng Tư Đồ Y Lan vẫn cố chấp hỏi tới hỏi lui, rốt cục không còn cách nào tiếp tục xâm nhập thêm được nữa, bèn cầm lấy khăn ướt dùng sức xoa xoa trán, oán hận trừng mắt nhìn gã thiếu niên say ngã trên bàn, thầm nghĩ đây gọi là chuyện gì a.

Đúng vào lúc ấy, Thủy Châu Nhi vừa nãy lâm thời có việc rời đi giờ đã quay lại, hòa tan xấu hổ nơi này, nằng nhịu mày liếc mắt nhìn ót Ninh Khuyết một cái, nhịn không được lắc lắc đầu, nâng hấn trở dậy, tay phải cầm một chiếc khăn lông ướt thay hấn đắp trán, sau đó cười nhìn phía Tư Đồ Y Lan khan giọng nói: “Tư Đồ tiểu thư, tửu lượng của hấn không được tốt cho lắm.”

Tư Đồ Y Lan còn chưa kịp mở miệng cười nhạt, Ninh Khuyết nằm nghiêng trong lòng Thủy Châu Nhi bỗng tỉnh lại, đầu hấn một quầng mơ hồ, dường như cảm thấy mặt mình dán vào một chỗ đầy đặn mát lạnh trơn nhẵn, theo bản năng giơ hai tay ôm sát thắt lưng người nào đó, dùng sức kê mặt càng gần chút, còn cọ cọ.

Nhũ hoa đầy đà của Thủy Châu Nhi bị thiếu niên ác thú vị ẩn có chút biến hình, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hương vị thanh tú bích ngọc, cực kỳ hiếm thấy hiện lên mấy tia xấu hổ đầy quyến rũ, nhàn nhạt ửng hồng.

Tư Đồ Y Lan nhìn Ninh Khuyết híp nửa mắt nằm trong lòng Thủy Châu Nhi, nhìn ngón tay tặc tử của hấn lần lần mò mò vào bên trong vạt áo cô nương, sau đó bắt đầu tiến đến nơi nào đó, không khỏi cảm tức bất đắc dĩ ngẩng đầu che trán, cũng thuận tiện che luôn mắt mình. Nàng chung quy là quý nữ phủ tướng quân Vân Huy thành Trường An, cái gọi là tìm vui chốn thanh lâu chẳng qua chỉ xem như dạo chơi thanh nhã, nơi nào gặp qua có người cư nhiên thật sự dám đảm đương mặt mũi bản thân bày ra cử chỉ đùa giỡn?

Đương nhiên nàng biết Ninh Khuyết bị nàng trút rượu, sắp say đến mức bất tỉnh, chỉ sợ ngay cả mình ôm là thắt lưng hay thân dương liễu, cọ là ngực hay bánh bao lớn đều không thể phân biệt, thế nhưng nàng vẫn là một vị thiếu nữ chưa chồng — cho dù là thiếu nữ chưa chồng nổi tiếng gan to phóng khoáng ở thành Trường An — quả thật có chút khó có thể thừa nhận khung cảnh trước mắt, dưới sự xấu hổ tức giận, nàng đứng lên giơ một tay kéo Ninh Khuyết bứt ra, tiếp tục rót rượu không ngừng.

Ninh Khuyết mơ hồ cảm giác được có người muốn tiếp tục chuốc rượu mình, nơi nào cam chịu, ôm chết thắt lưng Thủy Châu Nhi không chịu buông tay, bàn tay thò vào dưới áo không ngừng xoa bụng mềm mại trơn láng của nàng, miệng không ngừng lẩm bẩm mấy câu nói nhảm, gì mà thế này sướng hơn uống rượu nhiều, ta không bao giờ uống rượu nữa.

Thủy Châu Nhi bị hấn sờ nhột không ngừng cười khanh khách, vội vàng nâng tay áo che môi, cười giận nói: “Sờ nữa cần phải cho bạc đấy.”

Ninh Khuyết gục dưới ngực nàng, mơ hồ đáp: “Đệ đệ của tỷ hiện tại cũng là người có thân gia hai ngàn lượng bạc, lẽ nào thiếu chút bạc ấy? Hòa thượng sờ được chẳng lẽ ta sờ không được, độ một khắc xuân tiêu thì đã sao?”

Thủy Châu Nhi nghe lời này vốn có chút oán giận, nhưng nghe hai chữ hòa thượng cũng là đầu đầy sương mù, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tư Đồ Y Lan xin giúp đỡ, Tư Đồ Y Lan xòe ra hai tay cảm tức nói: “Ta nào biết đây là cái gì mê sảng?”

Ngay sau đó ngón tay nàng hơi dùng sức, tóm lấy vạt áo trước của Ninh Khuyết, mạnh mẽ nhấc hấn lên vài phân, tiến đến trước mặt hấn lớn tiếng nói: “Uống đã rồi thì nhanh về nhà đi, chẳng lẽ ở nhà không có ai chờ ngươi?”

Không biết là bị gió đêm bên lan can thổi lâu hay là bị Tư Đồ Y Lan lay dữ, hoặc giả từ ngữ máu chốt nào đó trong những lời kia xúc động linh hồn nhỏ bé mẫn cảm trong đầu Ninh Khuyết, chỉ thấy thân thể hấn đột nhiên cứng đờ rồi dần dần tỉnh táo lại, mở to cặp mắt vô thần nhìn cảnh đêm bên ngoài lan can, thì thào nói: “Đúng vậy, trong nhà còn có người chờ.”

ikienthuc.org

Tư Đồ Y Lan và Thủy Châu Nhi cô nương liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, hai ngàn lượng bạc thân gia Ninh Khuyết nói lúc trước kết quả từ đâu mà đến, hoàn toàn không phải trọng điểm các

nàng quan tâm, các nàng vui sướng là hai người rất cục không cần phải cùng nổi điên với vị nhà giàu mới nổi này nữa.

Thế nhưng vượt ngoài dự kiến của hai người, Ninh Khuyết thoáng lung lay đứng dậy, tránh khỏi tay Tư Đồ Y Lan, nhẹ nhàng tránh Thủy Châu Nhi muốn nâng hấn, thất tha thất thểu đi vào trong lầu, cướp lấy bút lông từ phòng sổ sách, xé xuống một tờ giấy trong sổ, nghiêng nửa người dựa vào bực bên cạnh, mắt say lơ đãng mê man viết theo lối chữ thảo, sau đó nói: “Thay ta đưa đến số 47 ngõ Lâm.”

Thủy Châu Nhi bước lại gần xem, chỉ thấy trên giấy sổ sách kia viết vài từ cực ngoạn, giàn chữ nghiêng nghiêng ngả ngả, nét này liền với nét kia không rõ ràng, nếu không cẩn thận phân biệt, căn bản nhìn không ra trên đó viết cái gì — “Tang Tang thiếu gia ta hôm nay uống say sẽ không trở về ngủ người nhớ uống sạch canh gà hầm còn thừa trong nồi.”

...

...

Ninh Khuyết là cái tên bề ngoài ôn hòa bên trong cực kỳ tự chủ lãnh tinh, rất rõ ràng bản thân từ lượng cực kém, cho nên ngày thường trừ bỏ thời điểm đối ẩm cùng Tang Tang, cực hiếm khi nào uống rượu quá độ đến mức phát sinh cục diện không thể khống chế, nhưng tình huống lúc này có chút bất đồng, hấn hôm nay thực sự rất cao hứng, cao hứng đến nỗi nếu không có rượu trợ hứng sẽ cảm thấy mất mát.

Nơi bắt nguồn của sự vui sướng phát ra từ tận đáy lòng này không hề liên quan chút gì đến buổi thanh lâu dạ ẩm phong nguyệt khôn cùng đêm nay, cũng không hề liên quan chút gì đến các đồng học thư viện nhân lúc tuổi trẻ tùy ý cuồng hoan này cả, thuần túy là vì hấn thấy được lời nhắn trên trang giấy bạc trong nhà sách cũ, dưới ánh mặt trời mùa hạ ấm áp, hấn mơ hồ thấy được phương hướng cánh cửa dẫn tới thế giới diệu kỳ kia, hơn mười năm đau khổ tìm kiếm trong tuyệt vọng, rốt cục thấy được một con đường sáng, thử hỏi trên đời này còn có chuyện gì thích hợp hơn chuyện này, còn có thời gian gì thích hợp hơn lúc này để một hồi cuồng túy?

Thủy Châu Nhi thấy bộ dáng say rượu vung tay thực đáng yêu của hấn, nhịn không được nở nụ cười, giúp hấn đỡ lấy cánh tay trái, lắc đầu nói: “Đừng uống nữa, ta nán một lát rồi sẽ gọi phu xe dẫn người về nhà.”

Ninh Khuyết nhẹ nhàng nắm tay nàng, lòng bàn tay ẩm ướt tràn đầy mồ hôi, mới biết được câu say rượu tâm sáng nghe rất có đạo lý, híp mắt che dấu khăn trương của mình, ra vẻ trấn định nói: “Tối nay sẽ không về.”

“Đồng học tụ hội uống mừng, người cứ như vậy không tốt.” Thủy Châu Nhi cười trêu chọc nói: “Phong nhã còn đâu?”

Ninh Khuyết nương theo men rượu gượng nói: “Ta chính là gã binh lính dày dạn đến từ biên ải, nào biết phong nhã là gì, tỷ tỷ yêu dấu, đêm nay dung tục cùng ta một phen thì đã làm sao?”

“Đừng có thừa dịp say giả điên, đến lúc tỉnh lại rồi hối hận.” Thủy Châu Nhi cười nhạo nói: “Nếu là ngày thường tỉnh táo, đừng nói một phen, cho dù ba bận thì đã sao?”

Ninh Khuyết híp mắt say lơ đãng liên tục xoa tay, cười ngây ngô nói: “Khó mà làm được, việc này phải cần ba tục* a.” (*ba tục: dung tục, đê tục, mị tục)

“Ta nghe không hiểu ba thứ mê sảng này.” Tư Đồ Y Lan nhíu mày, che trán dè nén cảm giác say quay cuồng dưới bụng, nói: “Ninh Khuyết, nếu người muốn quậy phá, có thể chọn ngày khác được không?”

Ninh Khuyết miễn cưỡng đứng thẳng người, lay dài thi lễ nói: “Tư Đồ tiểu thư, đây chính là nơi ngài đã chọn, nếu đổi thành ngày khác, ta thật đúng không có can đảm bồi tiếp một vị cô nương đạo thanh lâu.”

Tư Đồ Y Lan nhất thời không nói gì, hai mắt oán hận trừng hấn, thầm nghĩ người còn biết hầu một vị cô nương đạo thanh lâu? Nếu vậy mọi người nghe một chút tiểu khúc, nhìn điệu múa người Hồ nói chuyện nghệ thuật nhân sinh không phải rất tốt, hà tất phải muốn những chuyện thế này?

May mắn nàng không nói ra miệng, bằng không lại sẽ trêu đến một đoạn châm chọc của Ninh Khuyết về sự khác biệt giữa nữ thanh niên văn nghệ với nữ thanh niên bình thường chính là ở trình tự phát triển sự vật khác nhau.

Thủy Châu Nhi cô nương cười nhìn Ninh Khuyết, đồng tình nói: “Ninh Khuyết à, có vẻ ngươi đã quên một việc, ngày đó Giản đại gia đã nói không cho bất luận kẻ nào tiếp ngươi, ngươi có thể đi đâu dung tục?”

Thủy Châu Nhi vừa dứt lời, liền thấy một vị tiểu tỳ nữ gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo bưng bát canh cỏ đuôi cá giải rượu xuất hiện trước mắt mọi người, ánh mắt cô nàng tỳ nữ Tiểu Thảo bên người Giản đại gia lạnh lùng nhìn chằm chằm Ninh Khuyết, nói: “Giản đại gia lên tiếng ai cũng không được để hần uống nữa, còn Ninh Khuyết ngươi, uống ngay bát canh giải rượu này, xong rồi lập tức đi tắm rửa, tẩy đi mùi hôi trên người, theo ta lên lầu, Giản đại gia có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Hội thoại trong tiểu thuyết thường dùng một kiểu câu để hình dung phong phạm làm việc của cao thủ, đó chính là: nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vừa dứt lời, chỉ thấy. . . Tỳ nữ Tiểu Thảo xuất hiện liền rất có loại phong phạm cao thủ này, lời nói của nàng cũng rất có hiệu lực cao thủ, một lời đã ra, các học sinh thư viện đang nóng lòng muốn thử liền bị các cô nương bên cạnh khuyên ngăn, bản thân Ninh Khuyết càng là ủ rũ buồn lúng lúng vừa cướp được đến tay, cả sảnh đường bất chợt yên tĩnh.

Trong thời gian Ninh Khuyết đi rửa mặt tỉnh rượu, nhóm học sinh thư viện trong lâu tự nhiên khó tránh khỏi tiếp tục nghị luận chuyện mới xảy ra, nhất là những học sinh Trường An biết thân phận Giản đại gia, càng là nhịn không được say sưa giảng thuật với nhóm đồng học bí văn nào đó trong cung đình, đoạn truyền kỳ Đại Đường năm nào đó, vì thế mọi người càng thêm tò mò màn lúc trước.

Bên cạnh lan can vẫn thanh tĩnh như cũ, Tư Đồ Y Lan và Kim Vô Thái sau khi nhẹ giọng nói với nhau hai câu đã lần nữa tới đứng bên cạnh Thủy Châu Nhi cô nương gần đó, tò mò nhìn nhân vật phong nguyệt kiệt xuất đô thành này, nhẹ giọng hỏi: “Cho dù coi như Ninh Khuyết may mắn lọt vào pháp nhãn của Giản đại gia, nhưng bất luận là cô hay Lục Tuyệt tỷ, với địa vị hiện thời của mình, các cô đều không cần tận lực lấy lòng hần làm gì cả, cho nên ta rất ngạc nhiên đây là tại sao?”

“Ninh Khuyết ban đầu bị lừa vào lâu vốn là một chuyện thú vị, đêm đó Giản đại gia đã nói rõ các cô nương trong lâu không được tiếp hần, mấy thanh lâu khác trong thành Trường An ngược lại thôi đi, nhưng cô nương trong lâu chúng ta khẳng định không ai dám làm trái ý Giản đại gia, thế mà hần vẫn thường đến chỗ chúng ta, việc này nói lên cái gì?”

Sóng mắt Thủy Châu Nhi cô nương lưu chuyển, mỉm cười nhẹ giọng đáp: “Việc này thuyết minh chàng thiếu niên đến nói chuyện phiếm này nọ với các cô nương chúng ta chính là để nói chuyện phiếm, mà những người như chúng ta đây, kỳ thực cũng đều rất muốn đơn thuần nói chuyện phiếm cùng người.”

Tư Đồ Y Lan lấy tay chống cằm, tựa vào cạnh lan can như có chiều dăm chiêu.

Thủy Châu Nhi mỉm cười tiếp tục nói: “Chúng ta thích nói chuyện phiếm với hần, là bởi ngày thường chúng ta nói chuyện phiếm đều không thể căn cứ suy nghĩ bản thân thuần túy nói chuyện, lúc nào cũng phải nghĩ làm sao nói đùa cho vị ngự sử này cao hứng, vị thị lang kia vui vẻ. Mà Ninh Khuyết thích nói chuyện phiếm với chúng ta, là vì tận trong xương hần có áp lực, cần thả lỏng bằng việc nói chuyện phiếm, hiện tại xem ra chỉ có nói chuyện phiếm cùng loại cô nương như chúng ta đây, tại loại địa phương nơi chúng ta này, mới có thể khiến hần chân chính thả lỏng.”

Chân mày Tư Đồ Y Lan nhăn lại, đôi mắt tràn đầy tò mò thiếu nữ: “Hần có thể có áp lực gì?”

“Ta không biết cuộc sống của Ninh Khuyết có vấn đề gì, nhưng ta biết khẳng định có vấn đề.” Thủy Châu Nhi dần dần thu liễm tươi cười, thương tiếc nói: “Ninh Khuyết trong mắt các ngươi chính là gã thiếu niên bình tĩnh giản dị, nhưng chỉ có những kẻ tử thân duyệt tấn phong trần như chúng ta đây mới có thể nhìn ra phần đáng thương cất giấu bên trong người hần.”

Cuối cùng vị cô nương hồng bài Trường An này nhẹ giọng nói: “Mặt khác, ta cũng là cô nhi không mẹ không cha.”

292. Q.1 - Chương 99: Đem Hai Đại Danh Thiếp Ra Đời

Đẩy ra cửa hồng, nhắc lên rèm châu, Ninh Khuyết đi vào căn phòng đèn đuốc u tĩnh. Hắn uống vô hai bát to canh cỏ đuôi cá giải rượu, tắm nước ấm tẩy sạch thống khoái, bị đại sư tắm quất chà đập nặng nề một phen trên giường trúc, cảm giác say muốn nôn dâng lên lúc trước đã thối lui hơn phân nửa, toàn thân trở nên thanh tỉnh rất nhiều.

ikienthuc.org

Nhìn vị phu nhân dáng người hoàn mỹ ẩn dưới làn vải, nhìn vàng trán cao rộng trơn nhẵn cùng nếp nhăn nơi khóe mắt, Ninh Khuyết cảm thấy bản thân lúc này nên say một chút thì tốt hơn, bởi vì hắn mơ hồ đoán được kế tiếp sẽ gặp phải chuyện gì, tuy rằng hắn thủy chung cho rằng phu nhân nghiêm khắc với mình không hề có đạo lý, nhưng hắn lại phải thừa nhận loại nghiêm khắc rõ ràng mang theo vài phần quan ái này của đối phương, thành ra căn bản không cách nào cự tuyệt, chỉ có rưng rưng mà thừa nhận.

“Mấy ngày qua không nhìn thấy người, nghĩ hẳn là người đã bắt đầu vào thư viện tu thân dưỡng tính, hiểu được tầm quan trọng bốn chữ ham học ham hỏi này, nào đâu nghĩ đến học vấn không tăng bao nhiêu, ngược lại đắm rượu tăng không ít.”

Giản đại gia bình tĩnh nhìn hắn, mặt mày giản dị hòa ái không có vẻ gì vô cùng đau đớn, chính là bằng bằng phẳng phẳng. Nhưng đúng là loại đối đàm bình thường này, ngược lại gây cho Ninh Khuyết áp lực thật lớn, hắn lúng ta lúng túng không biết nên mở miệng như thế nào, mạnh mẽ trấn áp ý định cười xòa xua xấu hổ, lại không nhịn được nấc cục một tiếng, hương vị rất là khó nghe.

Ngửi mùi rượu chua thối đầy phòng, Giản đại gia hơi chút nhíu mày, không vui trừng mắt nhìn hắn một cái, chợt nhàn nhạt tự cười giễu, nghĩ rằng tự mình tức giận không hề có đạo lý, tổng không thể buộc gã thiếu niên trước mắt gánh tội thay cái tên năm đó đi? Nàng nhìn Ninh Khuyết tận khả năng bình tĩnh hỏi: “Nói xem vài ngày nay học được chút gì bên trong thư viện?”

Ninh Khuyết tiếp nhận tách trà đậm Tiểu Thảo đưa qua, vội vàng nhấp hai ngụm bình tĩnh tâm thần, chân thành nói lời cảm tạ rồi mới háng cổ họng, không chút nào cấp bách, nghiêm cẩn nói qua một lần cuộc sống bản thân trong thư viện với Giản đại gia.

“Ngược lại coi như là cần cù, chính là nếu người không hề có chút trụ cột nào hai khoa Thư Lễ, vậy thì phải dùng nhiều công phu trên hai môn này, mà không phải rõ ràng mặc kệ không để ý tới. Phải biết rằng tương lai sau khi người rời thư viện, vô luận là vào triều làm quan hay là ra ngoài làm tướng, chung quy vẫn không thể tách rời với chuyện công văn.”

Nghe Ninh Khuyết nói hàng ngày vào nhà sách cũ, Giản đại gia nhoẻn miệng cười, nếp nhăn khóe mắt càng sâu thêm chút, tiếp tục hỏi: “Nếu người mỗi ngày vào nhà sách cũ, nói vậy cũng biết chuyện thư viện tầng hai?”

“Đúng vậy.” Ninh Khuyết lễ phép hồi đáp.

Giản đại gia suy nghĩ một chút, sau đó vẻ mặt nghiêm cẩn nói: “Người cảm thấy bản thân lúc nào có thể tiến vào thư viện tầng hai?”

Ninh Khuyết nhắc tay áo che miệng, mạnh mẽ đè nén xuống ý muốn nấc cục, thậm chí nôn mửa, lắc đầu hỏi đáp: “Phàm là người có thể đi vào nơi đó, không đâu không phải thiên tài tu đạo, mà cơ thể ta căn bản không thể nhập cửa tu hành, căn bản không dám sinh ra si niệm gì với việc tiến vào thư viện tầng hai.”

“Tên nhóc nhà người có thể có chút tiền đồ được không? Khó khi nào có dịp tiến vào nơi tốt như thư viện, nhất định phải quý trọng cơ hội học tập cho thật tốt, chớ nói cái gì si niệm với chả không. . .”

Giản đại gia nhìn hắn nhíu mày lắc đầu, thương tiếc hắn không chịu tranh giành. Năm đó nàng tận mắt nhìn cái tên cười con lừa kia cứ như vậy một đường rêu rao cười vào thư viện tầng hai, mà hiện thời trong lòng nàng loáng thoáng liên hệ Ninh Khuyết cùng một chỗ với tên đó, khó tránh khỏi ý niệm muốn bù lại tiếc nuối năm xưa, nhịn không được tiếp tục khuyên nhủ: “Bản thân thư viện chính là nơi sáng tạo kỳ tích, nếu ngay cả chính người đều cho rằng kỳ tích không có khả năng phát sinh, vậy ai cũng không giúp được người.”

Ninh Khuyết cũng không biết chuyện vị tiền bối cười con lừa đen nhỏ xông thẳng thành Trường An năm ấy, sau đó xông ra danh tiếng vang vọng khắp thế gian, cuối cùng lại như lục bình dưới gió mưa biển mất không thấy, tự nhiên cũng không rõ vì sao Giản đại gia phải đầu nhập nhiều tâm tư vào cái tên tiểu tử nghèo khó như mình vậy. Hắn biết sau lưng sự chú ý này khẳng định có chút nguyên nhân, nhưng không cần biết nguyên nhân đó là gì, hắn vẫn thật tình cảm kích sự dạy bảo tha thiết của vị phu nhân hòa ái như cũ.

Bởi vì sinh mệnh hắn thủy chung khuyết thiếu phần này, kiếp trước ngồi sau xe đạp có lẽ là một loại quan tâm hình thức khác, nhưng hắn lại không thích, kiếp này trước bốn tuổi cũng từng có, nhưng chung quy đã bị máu tươi cắn nuốt. Bởi vì thật tình cảm kích thậm chí có thể nói là cảm động, cho nên thời điểm Ninh Khuyết trả lời vấn đề của Giản đại gia tương đối thận trọng nghiêm cẩn, tốc độ không khỏi chậm một ít, việc này dừng trong mắt Giản đại gia, cũng là chỗ khiến nàng cảm thấy có chút cảm tức.

“Ta và tên nhóc người không thân cũng chẳng quen, nếu không phải trong lòng nóng lên, cũng lười nói với người những lời này, cho nên người không cần có cảm xúc mâu thuẫn gì cả, bảo người quý trọng cơ hội học tập ở thư viện, cũng không phải hại người.”

Giản đại gia nhìn hắn nghiêm túc nói: “Lần trước ta đã nói với người, Chử Do Hiền công tử phú gia bực này có thể chơi, còn thiếu niên nghèo kiệt hủ lậu như người lại không có tư cách chơi, hôm nay càng là như thế, Tư Đồ tiểu thư hay tiểu thư Kim gia quý nữ Trường An này nọ có thể chơi, người vẫn là không có tư cách. Các nàng thân cận với người, chính là thấy chơi với người vui vẻ, tạm thời hứng thú với người, loại hứng thú này cũng không nhất thiết là ác ý, nhưng dù sao cũng không phải thật sự tôn trọng.”

“Nếu người muốn trở thành bằng hữu chân chính của các nàng, như vậy người nhất định phải có một chút năng lực và khí độ đáng giá các nàng tôn trọng, nếu người có thể đi vào thư viện tầng hai, ta tin tưởng tất cả mọi người trên đời đều nguyện ý làm bằng hữu của người.”

Giản đại gia bưng lên chiếc cốc hoa lan kim tuyến trên bàn, nhẹ nhấp một ngụm làm trong cổ họng, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn hắn tiếp tục nói: “Về sau có thể đến lâu giải sầu, nhưng không cần quá liên tục, rượu càng không thể uống nhiều, ta vốn là một ma ma đi lại trong chốn phong nguyệt, tự nhiên sẽ không cho rằng lưu luyến thanh lâu là hành vi đê tiện thế nào, nhưng cũng không cho rằng đây là nơi phong nhã đáng lui tới. Ba mươi năm trước vị đại thi hào Thảo Thôn tiên sinh kia, nửa đời trước vẫn luôn ngủ lại trong ngõ Hoa Liễu, ai có thể dám bắt kính với ông ấy? Thậm chí cuối cùng ông ấy còn cưới con gái tử tướng, nhưng đây không phải do ông ấy lưu luyến thanh lâu nặn ra danh khí bao lớn, mà là vì thơ của ông ấy thiên hạ vô song, trong bụng tài cao hơn người!”

“Đại Đường trọng người hiền, chỉ cần người có tài, vô luận người là ở trên lâu hay dưới lâu, trong lâu hay ngoài lâu, là thiếu niên biên thành hay quý tộc Trường An, thủ đô đế quốc sẽ không mai một người.”

Một phen dạy bảo chấm dứt, Ninh Khuyết ôm trán xuống đến lầu dưới, phát hiện tụ hội trong sảnh đường cũng đã chấm dứt. Hỏi một chút quần sự trong lầu, mới biết được tụ hội nhóm đồng học cuối cùng vẫn là do Tư Đồ đại tiểu thư trả tiền, nghe tin tức này, nghĩ thân gia hai ngàn lượng bạc của mình lại có thể bảo lưu thêm một đoạn thời gian, hắn không khỏi cảm thấy thập phần may mắn.

Đang chuẩn bị đi cáo biệt mấy người Thủy Châu Nhi, tỳ nữ Tiểu Thảo lĩnh mệnh Giản đại gia rất không khách khí đẩy hắn tới xe ngựa, sau đó phân phó phu xe dùng tốc độ nhanh nhất đưa gã thiếu niên say rượu trở về số 47 ngõ Lâm.

Ngồi trên chiếc xe ngựa chạy như bay, Ninh Khuyết bị xóc cho cao thấp phập phồng, dục tiên dục tử dục nôn, nhưng không biết vì sao lúc này trong đầu hắn lại thanh minh một mảnh, không ngừng suy xét một vấn đề nghiêm túc: “Bản thân không ngớt tàn phá thân thể tinh thần cổ thủ nhà sách cũ, nghĩ vào thư viện tầng hai, là vì muốn tăng cường thực lực tự thân để có thể chính tay báo thù, chẳng lẽ từ nay về sau còn muốn thêm vô một lý do. . . để có thể tung hoành thanh lâu?”

Lúc người nào đó đang suy nghĩ loạn như ma trên xe ngựa, Thủy Châu Nhi cô nương trong tiểu viện lại nghênh đón một vị khách nhân. Là một trong mấy vị cô nương hồng bài của Hồng Tự Chiêu, trừ bỏ khách quen giống như ngự sử Trương Di Kỳ, nàng đã có quyền lợi chọn lựa khách nhân, thậm chí cự tuyệt khách nhân theo một mức nào đó, bất quá riêng với vị khách nhân một mình đêm khuya đi vào tiểu viện này, nàng vẫn phải mạnh mẽ lau đi vẻ mệt mỏi trên mặt, sau đó cường chấn tinh thần tự mình thay khách châm trà.

“Đi rửa cái mặt đi, một vị cô nương xinh đẹp bực này, chung quy không nên biến thành bản giống như lão đạo ta vậy.”

Vị khách tiến vào viện đêm khuya này là một lão nhân cao gầy, mặc một thân đạo bào cực cũ, hai bên trái phải áo bào đều có một vết dầu bẩn, ở giữa dường như còn có thể nhìn thấy mấy hạt cơm không biết còn sót lại từ hôm nào, thật sự là bản đến cực điểm. Cũng may gương mặt đạo nhân cao gầy vẫn sạch sẽ, chỉ là có mấy cọng râu dài thưa thớt dưới hàm, ngược lại hương vị đậm tặc đáng khinh lóa ra từ cặp mắt tam giác kia lại bản đến cực điểm.

Thủy Châu Nhi cười cười, nghe lời đi theo thị nữ rửa mặt chải đầu trang điểm lần nữa.

Nàng chỉ biết thân phận vị khách này rất đặc biệt, chính là khách quý Giản đại gia tự mình giao phó, lại không biết đối phương rốt cuộc là ai, nghề nghiệp gì, về phần mấy thứ bề ngoài như quần áo dung mạo này nọ, từ trước đến nay không phải trọng điểm nàng hay các nàng quan tâm, quan trọng là vị đạo gia này từ trước đến nay ra tay cực kỳ hào phóng, hơn nữa ông ta tự xưng cần phải bảo vệ nguyên thần, đến hai ba lần đều chỉ động tay chứ không ‘lên giường’ thật sự, nữ tử thanh lâu có lý nào không thích loại khách nhân này.

Đạo nhân dơ bản cao gầy tự rót chén rượu bên cạnh bàn chậm rãi uống, đang lúc chán nản vô nghĩa, bỗng thấy cạnh bầu rượu có tờ giấy bị vò thành một cục, loại giấy sổ sách bình thường nhất, mơ hồ lộ ra chữ viết bên trong, căn cứ niềm đam mê dưỡng thành tánh qua mấy chục năm tu hành của mình, theo bản năng ông nhắc lên cục giấy kia, sau đó tinh tế trải ra trên bàn.

Trang giấy nhàu loạn có viết một hàng mặc tự, chữ chữ kéo dài dính nhau không rõ, vương vấn không dứt ra được, cộng thêm dàn giáo nghiêng lệch tán loạn, nhìn vào khiến người mất hứng.

Trên giấy viết: Tang Tang thiếu gia ta hôm nay uống say sẽ không trở về ngủ người nhớ uống sạch canh gà hầm còn thừa trong nồi.

Nhìn mấy chữ này, đạo nhân cao gầy gắt gao nhíu lại mày hoa, nhưng khiến người ngạc nhiên chính là, biểu lộ trong lúc ông ta nhíu mày ngưng thần chẳng phải mang vẻ chán ghét, mà là tràn đầy nỗi vui sướng kinh ngạc.

Đạo nhân cao gầy tinh tế đánh giá những chữ nhìn như gà bới kia, ánh mắt cuối cùng dừng ở hai chữ canh gà, tay phải khô gầy giống nhánh cây mục chắm vào chén rượu cho ướt, sau đó hạ ngón tay lên mặt bàn, bắt đầu phồng theo nét bút mà viết.

Nước rượu trên ngón tay tha thành chữ trên chiếc bàn gỗ lim, hai chữ canh gà hầu như giống y đúc Ninh Khuyết viết trên giấy, trong lúc mơ hồ phảng phất có từng luồng khí lưu, từ đầu ngón tay đạo nhân cao gầy thấm thấu qua nước rượu, thấm vào chỗ sâu gỗ lim cứng rắn, sau đó nhảy mắt tản ra, hóa thành vô số dòng xoáy cực nhỏ biến mất vô tung.

Thủy Châu Nhi cô nương đang ở ngoài phòng rửa mặt chải đầu trang điểm, phảng phất cảm ứng được cái gì, nhìn ánh sao đầy trời phản xạ qua chậu nước, bất chợt ngẩn ra, không biết vì sao bỗng nhiên nhớ nhà vô cùng, tưởng niệm ngôi nhà ấm áp chưa bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của nàng mà chỉ tồn tại trong ảo tưởng, tưởng niệm hương vị canh gà mẫu thân nấu chưa bao giờ nhắm nháp qua, hốc mắt thoáng chốc ẩm ướt.

293. Q.1 - Chương 100: Truyền Nhân Thần Phù Sư

Cao gầy đạo nhân lấy ngón tay thấm dấm rượu viết lên bàn gỗ lim, rất nhanh liền phồng qua một lần hai mươi chín chữ trên tờ giấy sổ sách nọ. Ông đặt ngón tay vào trong môi khô mút mút, sau đó khoan tay ra sau, cúi thấp thân dí sát mặt mình lên bàn, nghiêm chỉnh cẩn trọng tiếp tục xem xét kỹ lưỡng trang giấy sổ sách kia.

Trải qua xem xét, mày nhăn ngày càng cong, tần suất đầu lay động ngày càng nhiều, vẻ mặt ngày càng mê vông, thì thào trong miệng: “Đây là lối viết gì a? Trước kia chưa từng gặp qua, không có nguyên khí dao

động, vì sao bút ý lại có thể tràn đầy như thế? Rõ ràng tán loạn đến mức rối tinh rối mù, vì sao ngưng ý viết ra lại có thể khiến tâm thần người chột căng thẳng?”

Đạo nhân cao gầy lúc lắc đầu đứng thẳng thân lại, loanh quanh trong phòng hết nửa vòng, sau đó lại bước nhanh trở về trước bàn gỗ lim, tiếp tục cúi đầu ngắm nghía chữ viết trên trang sổ sách, chau mày như cũ, đơng đưa đầu, nói liên thanh: “Không thông không thông! Thông được sao? Không thông được!”

Vô luận tam đại tông phái tu hành hay các quốc gia tranh chấp chém giết nhau thế nào, đều chưa từng có ai dám tỏ ra một chút bất kính với thần phù sư, bởi vì thế gian thiếu người tu hành mà thần phù sư lại càng hiếm thấy, vắt ngang giữa văn nghệ thế tục và tu hành thế ngoại, thần phù sư hễ đặt bút liền biến thành phong vũ, hễ viết một từ liền có thể kinh quỷ thần, thật sự quá mức trọng yếu với giới tu hành và chiến tranh, thuộc loại tài nguyên gần như không thể tái sinh, từ trước đến nay đều nhận được lễ ngộ sùng kính nhất.

Đại Đường đế quốc chính là cường quốc đệ nhất đương thời, nhưng số lượng thần phù sư Đại Đường có được thủy chung chưa bao giờ vượt quá mười, đại bộ phận thần phù sư đã sớm rời xa hồng trần, ẩn cư bên trong thư viện hoặc núi rừng, tận tâm giữ gìn hạo kinh tìm cây cầu đạo, kính dâng toàn bộ phần sinh mệnh còn thừa không nhiều lắm cho công cuộc tìm kiếm bí mật kết nối thiên địa, thần phù sư chân chính còn hành tẩu trên thế gian càng là cực kỳ ít ỏi. Trong bốn vị thần phù sư của Nam môn Hạo Thiên đạo, có hai vị chính là sứ giả Tây Lăng thần điện phái đến thành Trường An để phát dương uy thế bản giáo, cũng không thường trú Trường An, cho nên thần phù sư Nam môn Hạo Thiên đạo chỉ có hai người.

Vị đạo nhân cao gầy đến Hồng Tụ Chiêu đêm nay chính là một trong số đó.

Tên ông ấy là Nhan Sắt, đại cung phụng Nam môn Hạo Thiên đạo, sư huynh của đương kim quốc sư Đại Đường Lý Thanh Sơn, sở thích liệt tửu mỹ sắc diệu thư, chỉ nói riêng thuật viết chữ thi phù, cư nhiên là một trong những nhân vật tuyệt đỉnh nhất đương thời, đêm đó giữa mưa xuân bàng bạc, nường theo nước mưa ngõ nhỏ vẽ ngay một đạo phù chữ (tĩnh*), dọa cho thiên tài tu hành Đại Đường Vương Cảnh Lực được xưng vô địch dưới tri mệnh thành đứa con nít bụ bẫm bị thảm nỉ non, đó chính là thủ đoạn thần diệu của Nhan Sắt. (*tĩnh = giếng)

Trừ bỏ đủ loại thủ đoạn phù thuật thần kỳ, thứ mà người đời ca ngợi thần phù sư nhất, chính là bản lĩnh thư pháp đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa của họ, thế gian có một loại cách nói thế này: đại thư họa gia không có tiềm chất tu hành, sẽ không thể trở thành thần phù sư, nhưng tất cả thần phù sư đều đương nhiên là đại thư gia hoặc đại họa gia có thể lưu danh sử sách.

Nhan Sắt là một vị thần phù sư lấy việc lưu luyện câu lan thanh lâu làm vui, chỉ cần nguyện ý, ông tùy thời có thể trở thành người đứng đầu thư đàn thiên hạ. Vậy mà một nhân vật bậc này, cư nhiên lại cảm thấy hứng thú với hàng chữ viết ngoạn trên một trang giấy sổ sách thế kia, thậm chí đau khổ suy nghĩ không lý giải được, gật gù đắc ý liên miêng nói không thông, nếu để nhóm thư hào Đại Đường hoặc cường giả trong giới tu hành thấy một màn này, nhất định sẽ khiếp sợ nói không nên lời, hơn nữa bọn họ khẳng định sẽ phi thường hiếu kỳ, cái gã Ninh Khuyết viết ra mấy chữ này nọ có thể khiến thần phù sư cảm thấy buồn rầu kia — đến cùng là kẻ phương nào.

Một dòng hai mươi chín chữ kiểu viết thảo, có thể khiến Nhan Sắt đường đường thần phù sư khổ tư không giải được, đây không phải Ninh Khuyết có bản sự bao lớn, mà do đủ loại nguyên nhân đêm nay, khiến cho thời điểm hắn viết tờ giấy ghi chép này, bút ý tâm tình vừa đúng đạt đến điểm nào đó.

Hôm nay hắn đọc sách trên tầng gác cũ có điều ngộ, quên ý mà nhớ tự hình, đương lúc vui sướng ngộ đạo lại cùng đồng học tới thanh lâu uống rượu cuồng hoan, mơ hồ tùy ý nâng bút theo lối viết thảo, liền tự nhiên mà phát ra những gì ngộ được lúc xem sách ban ngày, quên hết tất cả quy củ luật lệ bút chương sâm nghiêm, thậm chí dưới tình trạng say như chết còn theo bản năng tận lực tận đi hết thấy quy củ họa bút hái mơ vật nọ này nọ, mượn cảm giác say cuồng loạn mà tha mực lan tràn, chính là theo đuổi tán loạn không rõ.

Cách viết chữ như thế cũng là đường vòng ngộ tất, đi lên một con đường vụng về cứng nhắc kết hợp cùng hứng thú ẩn sâu đối với pháp môn tu hành, nếu để một vị đại thư gia thành Trường An nào khác đến xem lối viết thảo này, kỳ thực cũng sẽ không có quá lớn cảm giác, nhưng lọt vào mắt một vị thần phù sư, lại luôn cảm thấy như khêu đến chỗ ngứa của mình, còn là cái chỗ bí ẩn nào đó sau lưng, nơi mà chính mình

sáu mươi năm qua chưa từng khều tới, ngày thường không chạm thì thôi, một khi chạm sẽ ngứa đến tận xương tủy!

Về phần thần phù sư Nhan Sát nói không thông lỗi viết thảo của Ninh Khuyết trên tờ giấy này, cũng là không hề nói sai một li, bởi Ninh Khuyết vốn sẽ không thông, hẳn không thông đạo lý tu hành, các khiếu tuyệt sơn khí hải trong cơ thể vẫn không thông như cũ, hiện thời chính là muốn chạy lên núi lại phát hiện một con đường mòn trải dài gấp khúc kỳ quái, mà tận cùng đường mòn vẫn có tảng đá to chặn đường như xưa, nơi nào thông được?

Văn tự có ý tứ ở chỗ mỗi một nét bút liền kề nét tiếp theo, khiến cho từng chữ đều ẩn chứa tâm ý tư tưởng của người viết ngay lúc đó, có ý này liền có tâm kia, hai mươi chín chữ kiểu viết thảo này của Ninh Khuyết có thể nói là chữ chữ không thông, đó là tâm này không thông, cho nên mới khiến ý rơi vào nét mực không cách nào thông thấu ra ngoài, nhưng hiện tại được thần phù sư Nhan Sát đại danh鼎鼎 tận tay viết phỏng theo một lần, cho dù gông xích cường đại như thế nào cũng rất cuộc không thể giam cầm tâm ý bên trong văn tự được nữa, đi qua nước rượu rót vào bàn gỗ lim cứng rắn, đi qua mùi rượu tản ra không khí rồi tràn ngập toàn bộ Hồng Tụ Chiếu. . .

Lúc ấy Ninh Khuyết viết cho Tang Tang mấy chữ này chính là đúng ngay thời điểm miệng ngâm rượu nóng, ý tứ muốn biểu đạt nhìn như là muốn ngủ lại Hồng Tụ Chiếu, nhưng giờ phút này, khi ý tứ chân thật giấu trong bút chương toàn bộ phát ra, mới để lộ suy nghĩ chân thật của hắn, chính hắn đều không ngờ bản thân lại có ý này, khả năng sẽ không chịu thừa nhận.

Bên vại nhánh mai trồng phía tây đình viện, Lục Tuyết cô nương đang ôm ấp tiêu dài im lặng không nói, gương mặt thanh lệ tiêu tụy của nàng tràn đầy vẻ ưu thương, nhìn cây mai già góc sân sớm không còn màu sắc mà tưởng niệm gia hương thịnh xuân phía nam.

Bên mấy cụm trúc trồng phía đông đình viện, Thủy Châu Nhi cô nương kinh ngạc ngẩn người trước ánh sao đầy chậu, nước mắt lấp lánh như trân châu chảy xuống gò má trơn mịn đầy đặn, rơi vào chậu nước phát ra một tiếng vang nhỏ.

Trong căn phòng thanh tĩnh trên tầng cao nhất, phía sau tấm rèm châu, Giản đại gia nhìn bức họa bên giường, trán rộng nhăn thành ba nếp, nhìn gã thiếu niên thư sinh cười lừa đen trên bức họa, nhìn hai hàng lông mày khơi mào quen thuộc của hắn, nhìn thần thái cười to đầy phần khởi thậm chí là kiêu ngạo, nước mắt chậm rãi chảy xuống, thấp giọng thì thào u oán: “Cái tên ma quỷ Kha Hạo Nhiên nhà người, năm đó lão nương ta mỗi ngày nấu canh gà chờ người trở về uống, người cứ chịu không đến, hiện tại hay lắm, người có muốn uống cũng không được nữa, cũng không biết hiện tại người. . . ở dưới đất trải qua đến cùng có tốt không.”

Đột nhiên nàng khẽ nhướn mày, buông lỏng khăn lụa nắm chặt trong tay, vội đi hai bước đến cạnh lan can nhìn về phía đình viện dưới lầu. Nàng biết thân phận đạo nhân cao gầy trong sân Thủy Châu Nhi, lại không sợ chút nào, khuôn mặt mang theo vẻ tức giận nhẹ giọng mắng: “Cái tên già này thật không nói đạo lý! Hết chuyện làm lại đến đây chọc cho ta nhớ tới gã khốn chết bầm kia!”

Giữa bóng trúc sân đình, Thủy Châu Nhi chậm rãi trở về phòng sau khi tẩy sạch lớp trang điểm mỏng trên mặt, nhìn đạo nhân cao gầy gù đắc ý bên cạnh bàn, không khỏi nao nao, tiến lên phía trước nhìn thoáng qua, nhíu mày nghi hoặc hỏi: “Tiên sinh, mới vừa rồi ta cứ cảm giác mình ngửi thấy hương vị canh gà, đây là tại sao?”

“Không phải hương vị canh gà, là hương vị về nhà.”

Thần phù sư Nhan Sát lắc lắc đầu, chỉ vào hai mươi chín chữ viết ngoáy bằng mực nói: “Thời điểm người nọ viết tờ ghi chép này, vô cùng vội vã muốn về nhà uống bát canh gà còn thừa nọ, canh gà cũng không hẳn là ngon, ta chỉ tò mò vị nữ tử Tang Tang này, không biết là vợ hung hay mẹ dữ trong nhà hắn, lại có thể bức hắn thành ra như vậy.”

“Giấy ghi chép này. . . không phải Ninh Khuyết viết sao?” Khuôn mặt thanh tú tinh xảo của Thủy Châu Nhi tràn đầy nghi hoặc khó hiểu: “Thế nhưng hắn lúc ấy không giống bộ dáng như muốn về nhà, Tang Tang cũng không phải thê tử hắn, chỉ là. . . một tiểu thị nữ.”

“Tiểu thị nữ? Vậy lại càng không thông.”

Thần phù sư Nhan Sát lắc lắc đầu, lại không để ý tới việc này nữa. Cả đời ông chưa từng đón dâu, chính là vì ở Đại Đường, nhất là ở Trường An, toàn nhìn thấy những nàng dâu dữ như cọp, thế nên kẻ một lòng lưu luyến bụi hoa, suốt ngày ném thực phẩm tươi sống như ông có nghĩ nát đầu cũng nghĩ không ra, một nàng tiểu thị nữ cùng một chén canh gà còn thừa có cái gì đáng giá lưu luyến đến vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, đạo nhân cao gầy cưỡi xe ngựa rời đi, không có hỏi cái tên Ninh Khuyết viết ra hai mươi chín chữ kia đến cùng là thần thánh phương nào. Sau một lúc lâu, Thủy Châu Nhi gấp dài xoa mắt buồn ngủ đi tới, nàng sớm quên mất đủ loại cảm xúc đêm qua, tiếp nhận trà nóng từ tỳ nữ bưng lên miệng uống, theo bản năng liếc mắt một cái lên bàn, phát hiện mảnh giấy sổ sách rách nát nọ đã không cánh mà bay, mà hai mươi chín vết chữ đạo nhân cao gầy lấy ngón tay thấm nước rượu phồng lại trên bàn gỗ lim đêm qua, càng đã sớm khô cạn không thấy.

Nàng cười lắc lắc đầu, buông chén trà trong tay, chiếc vòng xanh biếc trên cổ tay nhẹ nhàng đụng phải mặt bàn gỗ lim bên dưới, chỉ nghe một tiếng rắc nhẹ vang lên, mặt bàn thế mà bị chấn nổi lên một lớp bột sơn đỏ rất nhỏ.

Thủy Châu Nhi có chút kinh hãi, trợn tròn mắt tò mò nhìn lại, do dự một lát liền dùng khăn lụa trong tay áo nhẹ nhàng quét một chút, chỉ thấy dưới lớp bột sơn đỏ kia, đúng là một loạt chữ viết cực ngoáy, những chữ này nhìn cũng không sâu, nhưng dấu vết lại in hằn lên gỗ, căn bản không cách nào lau quét, quả thật có thể nói là đã ăn sâu vào gỗ!

“Tang Tang thiếu gia ta hôm nay uống say quá nên sẽ không trở về ngủ nữa người nhớ uống sạch hết canh gà hầm còn thừa trong nồi.”

Thủy Châu Nhi trợn tròn mắt, gắt gao nhìn chằm chằm chữ viết ngoáy trên bàn gỗ lim, mơ hồ minh bạch một ít gì đó, nàng không biết đạo nhân cao gầy chính là thần phù sư trong truyền thuyết, cũng nhìn không ra Ninh Khuyết tương lai đến cùng có thể có bao nhiêu tạo hóa, nhưng nàng tất nhiên biết lai lịch đạo nhân cao gầy bất phàm, nàng thật tình hi vọng Ninh Khuyết tương lai có thể có một hồi đại tạo hóa, càng máu chốt là, kinh nghiệm duyệt tấn phong nguyệt của nàng có sự miễn cảm trời sinh với mấy thứ như kỳ ngộ này nọ, vì thế trước tiên nàng phân phó tỳ nữ cẩn thận thu hồi chiếc bàn này, chú ý bảo quản, chờ tương lai đến.

Bên kia, thần phù sư Nhan Sát rời thanh lâu, lên một chiếc xe ngựa cũ nát, đi trong thành Trường An không được bao lâu, liền gặp một vị đạo nhân trẻ tuổi kẹp cây dù vàng dưới nách, vị đạo nhân trẻ tuổi này kính cẩn đáp: “Sư bá, chuyện tình ngài giao cho đã điều tra xong, người nọ tên Ninh Khuyết, từng một đường hộ tống công chúa. . . Lữ Thanh Thần đã xem qua, xác nhận không có tiềm chất, vài ngày trước thư viện cũng xem qua, ngay cả Thuật khoa đều không vào được.”

Thần phù sư tiếc hận thở dài. Khoan nói đến quan hệ giữa thiếu niên kia với công chúa điện hạ, chỉ riêng việc chư khiêu không thông đã là tuyệt cảnh, chẳng lẽ muốn thỉnh mấy vị đại thần quan Tây Lăng thần điện tập hợp lực lượng thay thiếu niên này thi triển Đại Hàng Thần Thuật mạnh mẽ thông khiêu? Đạo phù thuật thần kỳ khó kiếm truyền nhân, đêm qua thật vất vả mới gặp một người, lại vốn sinh ra đã kém cỏi, thật sự là đáng tiếc đáng tiếc thay

294. Q.1 - Chương 101: Lời Nhắn Về Cây Tiêu Của Đất Trời

Ninh Khuyết cũng không biết bản thân lại một lần nữa bỏ lỡ sát bên một cái cơ duyên thật lớn nào đó, tự nhiên cũng không biết tờ giấy sổ sách rách nát kiểu chữ thảo của mình ở thanh lâu đã bị một vị thần phù sư nào đó trông thấy, liền tạo nên hai đại danh thiếp lừng lẫy sau này, một cái là thiếp canh gà của Ninh Khuyết, cái còn lại là bản dập khắc gỗ của Nhan Sát đại sư. Hiện thời hắn vẫn như cũ là ông chủ nhỏ bừa bãi vô danh trong căn tiệm số 47 ngõ Lâm, gã học sinh khắc khổ chăm học trong thư viện.

Sáng sớm hôm sau tỉnh rượu, hắn cau mày cực kỳ gian nan uống hết bát canh gà không biết nóng bao nhiêu độ kia, sau đó kêu Tang Tang chuẩn bị thu thập nồi bếp, nhìn hai má đen đen của tiểu thị nữ, cực kỳ nghiêm

cẩn nói: “Đêm qua uống nhiều là do quá mức cao hứng, chỉ là lúc trở về say quá nên chưa kịp nói người.”

Tang Tang ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhướn mày hẹp, mở to cặp mắt sáng ngời, tò mò nhìn hấn hỏi: “Thiếu gia, sự tình gì khiến người vui vẻ đến mức ấy a? Ta thật sự hiếm khi nào thấy người uống nhiều rượu như vậy.”

“Hôm qua đọc sách trong thư viện, ta hình như đã phát hiện ra phương pháp đọc nhớ được từ.”

Ninh Khuyết cười vươn một ngón tay, không ngừng lắc lắc trước chóp mũi nhỏ của nàng, nói: “Tuy rằng khả năng chỉ là một tia hi vọng mong manh, nhưng dù sao vẫn là hi vọng, ta nghĩ nếu quả thật có thể, bản thân nhất định phải bắt lấy.”

Cái gọi là hi vọng, chính là ngẫu nhiên phủ định tuyệt vọng. Bởi vì chính là ngẫu nhiên, cho nên luôn rất khó kéo dài, là một kẻ bị vận mệnh đùa bỡn trên chọc mười mấy năm, Ninh Khuyết càng rõ ràng hơn ai hết, hi vọng lúc cuối cùng thường thường đều sẽ biến thành thất vọng rồi tới tuyệt vọng, ôm hi vọng càng lớn, đến cùng hối hận và tiếc nuối sẽ càng sâu.

Vô luận là người tu hành sơn dã Yên cảnh năm đó, hay là quan viên khảo hạch quân bộ, ông lão Lữ Thanh Thần ôn hòa đi chung đường, cho đến thời điểm gần đây nhất nhập thư viện Thuật khoa chọn lựa, hấn lần lượt chịu đựng thống khổ đến từ quá trình hi vọng tiêu tan, đã trở nên ngày càng bình tĩnh, thậm chí chết lặng, thế mà sâu trong nội tâm hấn vẫn luôn chưa từng buông tha hi vọng, cho dù mặt ngoài hấn có vẻ đã không còn quá để ý việc bước vào thế giới tu hành thần kỳ kia.

Bởi vì hấn biết muốn sống sót, sống cho tốt trên thế giới này, muốn hoàn thành công cuộc báo thù của hấn, muốn viết xuống tên mình trên mảnh đất đen phì nhiêu Đại Đường này, nhất định phải tiến vào thế giới kia, một khi bản thân buông tha toàn bộ hi vọng, như vậy kết cục sẽ không còn là thất vọng nữa, mà là tuyệt vọng.

Vì bắt lấy hi vọng cuối cùng tồn tại trong mơ hồ kia, Ninh Khuyết lại điều chỉnh trạng thái tinh thần của mình đến cảnh giới hùng hồn xán lạn nhất, mỗi ngày sáng sớm trời còn chưa tỏ đã đạp xe ra thành Trường An, đến lúc bóng đêm phủ đen như mực mới đạp xe trở về số 47 ngõ Lâm, sáng nào học tập sáu khoa kinh điển cũng hay buồn ngủ, đến lúc tiếng chuông tan học thứ ba vang lên, cả người liền như đánh máu gà tiết canh vậy, tinh thần nhảy lên gấp trăm lần, lao ra phòng học vọt vào phòng ăn, nhai kỹ nuốt chậm hai suất cơm trưa, lại tản bộ mấy vòng quanh hồ, sau đó lại lên lầu lên lầu nữa lên lầu mãi, tay cầm cuốn sách không buông không nghỉ.

Hấn phơi ánh mặt trời bên dưới cửa sổ phía tây nhìn mặc tự, dùng Vĩnh tự bát pháp hóa giải toàn bộ văn tự trên trang sách cũ thành nét bút riêng lẻ, sau đó tinh tế thể hội thể đi chữ trong nét bút, tận lực quên đi ý.

Vị nữ giáo viên vẫn như cũ yên tĩnh viết chữ trâm hoa nhỏ bên cửa sổ phía đông, không biết nàng mở bút tóc tự lúc nào, tóc ngắn mềm mại vừa qua tai ánh lên cảnh xuân ngày càng đậm ngoài cửa sổ, ôn nhuận đến cực điểm, cũng trầm mặc đến cực điểm, vô luận thái độ thỉnh giáo của Ninh Khuyết thành khẩn đến cỡ nào, nàng cũng không bao giờ khảng khái cho ra chỉ điểm gì nữa.

Giữa trưa nào đó mấy ngày sau, quyển Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải rất cục bị hấn lật tới phần giữa, mặc tự ánh vào mi mắt hấn bị hóa giải không biết thành mấy ngàn nét bút, sau đó một lần nữa tổ hợp thành mấy ngàn chữ Vĩnh hình dạng không đồng nhất, hàm ý không hiểu, cơ hồ đã hoàn toàn hao hết tinh thần thể lực của hấn.

Ninh Khuyết xoa xoa đôi mắt cay nhức, im lặng quay đầu nhìn lá cây ngày càng đầy đặn xanh tươi phía ngoài cửa sổ, hấn biết nếu cứ mạnh mẽ nhìn tiếp như vậy đã không còn ý nghĩa, cho dù tiếp tục áp bức phân tinh thần nghị lực cuối cùng của bản thân, cũng chỉ là thể hội thêm một ít dụng ý của các phù sư sao chép sách, ngoài ra không còn gì trợ giúp bản thân bước vào cảnh giới ban đầu.

Khiến hấn cảm thấy thất vọng nhất chính là, trên tờ giấy mỏng kẹp trong sách không còn xuất hiện thêm lời chú giải nào của vị giáo viên thân bí kia nữa, thậm chí ngay cả đôi ba dòng đều không có, phảng phất người nọ cứ thế bốc hơi.

Tiếng ve kêu khiến học sinh thư viện phiền não ngàn năm qua, ngay một khắc nào đó sau giữa trưa này

bỗng không hề báo trước bắt đầu luân hồi năm Thiên Khải mười hai, Ninh Khuyết lẳng lẳng nghe tiếng ve kêu ồn ào ngoài cửa sổ, sau khi lắng nghe một quãng thời gian rất lâu, bỗng nhiên quay đầu, khép lại quyển sách mỏng manh trên gối, sau đó nhắm mắt bắt đầu minh tưởng.

Những nét văn tự này nọ trên sách bị hấn dùng Vĩnh tự bát pháp phân giải thành từng nét tâm ý, sau đó bị hấn mạnh mẽ xua tan tư tưởng quên đi nghĩa từ, thế nên tuy số lượng đông đảo, nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng yên tĩnh neo ở một xứ nào đó trong thế giới tinh thần, chỉ khi nào bắt đầu minh tưởng những nét bút này, như vậy tâm ý nét bút rối rắm sẽ trở nên hung hiểm hẳn lên.

Ngày đầu tiên xem chữ quên ý, lúc cảm thụ niệm lực bên trong ngực bụng không có đường chảy xuống, Ninh Khuyết biết rõ nếu mạnh mẽ minh tưởng thôi niệm khẳng định sẽ phi thường hung hiểm, cho nên mấy ngày nay hấn không thử lại nữa, chỉ là hi vọng đang ở nhân gian, ở ngay trước mắt, nếu cứ trơ mắt nhìn nó tồn tại như vậy, lại dần dần trốn đến Minh giới, đến chân trời, đây là chuyện hấn tuyệt đối không thể chấp nhận, cho nên đến giờ khắc này, hấn phải tiến hành ném thử một lần nữa.

Hấn nhắm mắt khoanh chân ngồi bên cửa sổ, bất động thật lâu, phảng phất một pho tượng, một làn gió xuân ấm áp tràn vào từ cửa sổ phía tây, thổi đến học bào màu xanh khinh bạc trên người hấn, từng đợt sóng gợn nổi lên, mấy nếp thanh sam phủ ngoài ngực bụng thông thả phồng lên sau đó xẹp xuống, lại phồng lên lại xẹp xuống, phảng phất có được linh tính nào đó, lại phảng phất như sinh mệnh kỳ diệu nào đó sống lại, chỉ tiếc các nếp phẩy nhẹ lên xuống này nọ đúng là vẫn còn không cách nào tương thông, cô lập trong góc không cách nào chạm nhau, linh tính không thông, sinh mệnh không có căn bản, dần đi nhanh về hướng suy bại.

Ao nhỏ nào đó bên trong thư viện, nước ao bị gió nhẹ thổi gợn lăn tăn, vài khóm lục bình nhỏ bập bênh trôi bốn phía trên mặt nước, thế nhưng bất luận lục bình trôi đến phương nào, cuối cùng đều sẽ chạm vách ao mà quay trở lại.

Chốn thâm sơn nào đó của thế gian, có danh sĩ xuyên rừng rậm viếng danh miếu, đập toang cửa gỗ miếu nhỏ mới biết được đại đức cao tăng sớm đã dạo chơi tứ hải, thế nên danh sĩ đành phải phẩy tay xuống thềm trở ra, quay đầu nhìn con đường cụt giữa rừng, cực kỳ phẫn nộ.

Trong thế giới tinh thần Ninh Khuyết giờ này khắc này, những nét bút rối rắm đến cực điểm kia đã bị phân giải thành các bộ chữ hầu như không có ý nghĩa rõ rệt, những đường thẳng nét ngang đường vòng theo ý đồ minh tưởng tìm hiểu của hấn, chợt trở nên sống động hẳn lên. Từng đường nét mực sắc bén hơn cả kim loại, biến thành đao trận người người sợ hãi của người man bộ lạc Kim Trưởng trên thảo nguyên, nhiều điểm bút lông vô cùng ẩm ướt, biến thành mưa lạnh thổi ngoài Xuân Phong đình, bắt đầu hạ xuống, hạ xuống chính là đao chẻ đầu người vô số, hạ xuống chính là mưa to bàng bạc vô tận, không có xung đột tận cùng mà chỉ có vô cùng vô tận.

Đột nhiên toàn bộ thế giới đao biến mất, mưa cũng tạnh, hấn bỗng nhiên mở hai mắt, thoát ra khỏi trạng thái ngồi tại chỗ minh tưởng của mình, cảm thấy một trận đau đớn buồn bực kịch liệt giữa ngực, nhin không được cúi đầu ho khan dữ dội, âm thanh ho khan thoảng hiện, nháy mắt xé rách yên tĩnh của tầng gác cũ, hấn vội vàng nâng tay áo che miệng, lại phát hiện trên tay áo xanh nhiễm chút huyết điểm tinh hồng.

“Phu Tử từng nói qua, cậy mạnh là chuyện rất không thú vị. Thân thể người không thích hợp tu hành, tuy rằng nghị lực kinh người, thậm chí tìm được phương pháp rất thú vị nào đó, nhưng. . . nếu không được thì chớ mãi kiên trì.”

Không biết tự khi nào mà nữ giáo viên đã chạy tới trước Ninh Khuyết, dùng ôn hòa ánh mắt nhìn hấn nhẹ giọng nói.

Ninh Khuyết ngưỡng mặt nhìn lại, mới phát hiện dáng người vị nữ giáo viên này cực kỳ tinh xảo, mắt trong mi mảnh, đúng là nhìn không ra tuổi bao lớn, hấn biết thời khắc hung hiểm vừa nãy, hấn là nàng đã dùng biện pháp mạnh mẽ nào đó gọi hấn ra từ trong minh tưởng, không khỏi cười tự giễu, đứng lên lau vết máu khóe môi, thành khẩn thi lễ.

Nữ giáo viên cười lắc lắc đầu, ý bảo hấn không cần trịnh trọng để ý như vậy, sau đó liền mang theo trang sách đầy chữ trám hoa nhỏ đi đến chỗ sâu giá sách, không biết từ đâu vòng ra chỗ cũ.

Bất tri bất giác, Ninh Khuyết minh tưởng tốn rất nhiều thời gian, ngoài lâu không ngờ đã hoàng hôn nồng đậm, là lúc bóng đêm buông xuống, hắn không vội vã rời đi, mà lẳng lặng đứng dưới cửa sổ phía tây, nghe xong một đoạn ve kêu có vẻ do chưa quen thuộc hoàn cảnh, sau đó đi đến cạnh án thư, mài mực chấm bút lên giấy viết xuống một đoạn thoại.

...
...

Đêm dài, phù văn chỗ sâu giá sách trên tầng gác cũ lại sáng, sau đó lặng yên không tiếng động mở ra hai bên, kèm theo tiếng thở dốc phù phù trầm trọng, Trần Bì Bì cực kỳ gian nan chen vào, mặt béo thịt run run cực kỳ buồn cười.

Đêm đó sau khi hắn lưu lại những lời này, luôn hóng xem đối phương có thể có tiến triển gì không, lại gặp đúng lúc Ninh Khuyết xin nghỉ bệnh, chậm chạp mấy ngày không có đợi tới hồi âm, tuy rất tức giận nhưng vẫn là tò mò càng nhiều, thật không khéo chính là, vài ngày nay nhị sư huynh khiến hắn đau đầu e ngại nhất không biết đầu óc có vấn đề gì, bỗng nhiên phát động tập thể nhóm đồng môn học tập quy trình hiến tế ân lễ thời cổ, chịu đủ loại mệt nhọc luân phiên oanh tạc, căn bản không có thời gian tinh lực đến đây.

Hôm nay rốt cục được nhân hạ, Trần Bì Bì bất chấp tắm rửa nghỉ ngơi, vội vã chạy đến tầng gác cũ, chính là muốn nhìn một chút cái tên đáng thương lại thật đáng giận kia có hồi âm hay không.

Đi đến trước giá sách rút ra bản sách mỏng Bất đầu tìm hiểu tuyệt sơn khí hải kia, mày rậm nhướng khê, phát ra một tiếng ồ nhẹ, chép chép miệng nhìn một lát, hắn nhìn không được lắc đầu tán thưởng nói: “Tên này thật đúng là tài cao gan lớn, cư nhiên bị hắn ngành sinh sinh nghĩ ra loại biện pháp dần này, hơn nữa cư nhiên thật đúng là có thể nhìn hiểu?”

Hắn tự nhiên là đang đọc tờ giấy trả lời ban đầu của Ninh Khuyết, ngay sau đó, hắn liền thấy được lời nhắn lại mới nhất hôm nay, tiếng chép miệng nhìn không được càng vang dội, cau mày buồn rầu nói: “Ngay cả việc này còn không hiểu, cư nhiên còn muốn chơi tu hành? Thật không biết người là thiên tài hay ngu ngốc nữa!”

Trầm mặc một lát, Trần Bì Bì ngồi vào chiếc bàn bên cạnh cửa sổ phía tây, mài mực chấm bút bắt đầu trả lời, trong lần trao đổi thứ hai của hắn với Ninh Khuyết, vị học sinh thiên tài đến từ Tây Lăng này đã viết như sau: “Người là con nít ba tuổi hay sao? Ngay cả đạo lý cơ bản như vậy cũng không hiểu? Nếu như người một khiểu cũng không thông, đây chính là không thông, tự nhiên không cách nào sinh ra cộng minh với hơi thở thiên địa, không có phương pháp nào khác có thể đi. Nếu người muốn hỏi đạo lý cụ thể, ta chỉ có thể làm một phép so sánh cho người, thân thể chúng ta giống như một thứ nhạc khí, giả sử là cây tiêu đi, vậy thì niệm lực chính là hơi thở thổi vào trong tiêu, thế nhưng có tiêu có hơi thở cũng không nhất thiết có thể thổi ra khúc nhạc tuyệt vời, bởi vì thanh âm là vọng ra từ lỗ tiêu.”

“Nếu cây tiêu này của người ngay cả lỗ đều không có, vậy người làm thế nào thổi được? Thiên địa nghe không được tiếng nhạc của người, làm thế nào cảm ứng? Tuyệt sơn khí hải của người có nhiều lỗ không thông như vậy, người còn muốn ép buộc thế nào?”

295. Q.1 - Chương 102: Những Kẻ Kinh Mạch Không Thông Hoặc Đứt Đoạn Nào Đó

“Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành a.”

“Các người có học thuộc ba bài văn trong giáo án hôm nay chưa đấy?”

“Chưa, tự dưng sao phải học?”

“Vậy các người tự cầu phước đi a, nghe nói ngày thường các giáo viên sẽ dùng phương thức hỏi bài để chấm điểm, mà điểm này lại chiếm tỉ lệ không nhỏ trong đợt thi cuối kỳ, nếu đến lúc đó thi cuối kỳ không qua, không ai có thể giúp chúng ta được nữa.”

“Thi cuối kỳ tự nhiên còn muốn tính toán thành tích ngày thường?”

“Nghe gia thúc nói hồi ấy học là thế, đợt lát nữa Ngô lão học sĩ sẽ thử kiểm tra đọc thuộc lòng bản dịch văn phật Yên dài ba ngàn bảy trăm bốn mươi tám từ kia, ta khẳng định không đọc được hết, các người nhớ nhắc tưởng ta vài câu.”

“Đó là tự nhiên, có điều vấn đề của ta ở chỗ, cho dù các người có nhắc ta vài câu, ta cũng đọc không ra a.”

Sáng sớm trước cửa thư viện, các học sinh xuống xe ngựa gặp nhau hành lễ hàn huyên.

Thái dương nhô cao tỏa nắng, chim chóc ca xướng giữa núi rừng phía sau thư viện, theo tiết xuân càng đậm, mùa hè sắp sửa bùng xuống, nhiệt độ trở nên ngày càng cao, các học sinh trẻ tuổi đã thay đổi đồng phục thư viện mùa hè, chất vải mềm nhẹ thông thoáng, bị gió phất một cái liền xốc tay áo lên, tăng thêm vài phần tiêu sái tươi mát so với ngày trước. Bọn họ bắt đầu cuộc sống bình thường mỗi ngày như vậy, nhìn như oán giận khấn trương, lại lộ ra khí khái tự tin tràn đầy sinh lực ẩn bên trong nhiệt huyết tuổi trẻ.

Ninh Khuyết đứng giữa nhóm đồng học ôn hòa cười đáp, nhìn thần sắc hưng phấn trên những gương mặt bị bọn họ mạnh mẽ lau đi vẻ non nớt, không khỏi thâm cảm thấy buồn cười, nghĩ rằng tuy vật đổi sao dời trắng mắt, nhưng có một số việc vẫn luôn tương tự như xưa.

Ba lượt thi cuối kỳ hàng năm là một trong những kỳ giáo dục quan trọng nhất thư viện, tầm quan trọng gần với khảo nghiệm thực tập học sinh Đại Đường cùng với thi tốt nghiệp thư viện, các học sinh trẻ tuổi hiếu thắng làm sao có thể không coi trọng, nói không chừng mấy tên mặt ngoài oán giận đem qua không ôn bài, nhưng kì thực lại ngồi gào tới sáng sớm mới ngủ chập chờn một lát, lúc này sớm đã có thể đọc lâu lâu đồng chữ nghĩa kia, chẳng qua trên mặt lại tận lực biểu hiện như gió thoảng mây bay, thậm chí là lười biếng.

Thời gian học tập buổi sáng không có gì quá đặc biệt, bắt đầu với tiếng tụng sách mang theo khẩu âm Giao Châu nồng đậm của lão học sĩ văn học thư viện Ngô Trần Thiên, tuy rằng lão học sĩ đồng dạng đọc thiên tịch văn phật Yên của đại tài tử Vương Sùng Nhân năm Thành Hóa kia đến nổi tung hoành rơi lệ, nhưng các học sinh thật sự có chút không nghe ra khẩu âm của ông, thế nên không khí phòng học không khỏi có chút nặng nề, đến cuối cùng lão học sĩ làm ướt hết ba chiếc khăn tay cộng thêm nửa ống tay áo, lại chỉ đổi lấy các học sinh ngáp không tiếng động.

Cũng may lão tiên sinh không có lâm thời kêu học sinh đứng lên đọc thuộc thiên tịch văn, hẳn là ông cũng rõ ràng, tuy bản thân có thể cách bốn mươi năm vẫn còn thuộc lâu thiên tịch văn dài lê thê này, nhưng cũng không thích hợp dùng tiêu chuẩn đồng dạng yêu cầu học sinh của mình.

Tiếng chuông tan học thứ ba vang lên, Ninh Khuyết rút cục nhẹ nhàng thở ra, thu thập qua loa một phen đồ đạc sách vở, giành trước chạy ra khỏi lớp Bính, xuyên qua con đường hẹp lát đá xanh dọc theo bờ hồ đi đến nhà sách cũ. Hẳn hiện tại dùng Vĩnh tự bát pháp đọc sách quên ý, đã không còn giống lúc trước nhìn cái là ngắt, cho nên cũng không cần yêu cầu quá khắc nghiệt với chế độ ẩm thực nghỉ ngơi như trước nữa, càng trọng yếu hơn là, hẳn rất hiếu kỳ, hoặc giả nên nói rất chờ mong, vị để lại lời nhấn thần bí kia sẽ trả lời nghi vấn bản thân lưu lại hôm qua như thế nào.

Lộc cộc lộc cộc lên lầu, nghiêm mặt rũ tay áo, kính cẩn hành lễ nữ giáo viên yên lặng nhu hòa bên cửa sổ phía đông, bước nhanh đến trước giá sách, rút ra bản Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải mỏng dính kia, mở ra bằng tốc độ nhanh nhất, rút ra trang giấy viết chỉ chút chữ nọ, Ninh Khuyết cường chế hưng phấn nhìn lại, sau đó lâm vào trầm mặc thật lâu.

“... thân thể chúng ta giống như một thứ nhạc khí, giả sử là cây tiêu đi, vậy thì niệm lực chính là hơi thổi thổi vào trong tiêu, thế nhưng có tiêu có hơi thổi cũng không nhất thiết có thể thổi ra khúc nhạc tuyệt vời, bởi vì thanh âm là vọng ra từ lỗ tiêu.”

“Nếu cây tiêu này của người ngay cả lỗ đều không có, vậy người làm thế nào thổi được? Thiên địa nghe không được tiếng nhạc của người, làm thế nào cảm ứng? Tuyết sơn khí hải của người có nhiều lỗ không

thông như vậy, người còn muốn ép buộc thế nào?”

Ninh Khuyết nhìn lời nhắn trên giấy, sau một quãng thời gian thật lâu mới ngẩng đầu, lắc đầu cười bất đắc dĩ nhìn khu rừng phía ngoài cửa sổ, lắng nghe tiếng ve kêu, phát ra một tiếng thở dài thật nhỏ, nói: “Hóa ra chính là đạo lý này, hóa ra. . . ta chính là một cây tiêu thổi không kêu.”

Sau đó hần cúi đầu nhìn xuống ngực bụng của mình, ánh mắt dừng trên viên phục xanh nhạt, tưởng tượng tuyết sơn khí hải không biết hình dáng cụ thể bên trong cốt nhục ẩn dưới lớp vải, phẳng phất như nhìn thấy một đồng núi đá lớn đần độn không có lỗ khiêu, không có lối mòn quanh co khúc khuỷu, vô luận bị sóng đánh gió thổi ra sao đều không thể phát ra thanh âm gì.

“Người có thể viết ra lời này, thật sự là thiên tài a!” Hần nhin không được lại nhìn thoáng qua chữ viết trên trang giấy, trong lòng lặng yên tán thưởng: “Dùng đẫy nữ nhân giảng thuật đạo lý xem chữ quên ý, cư nhiên kế tiếp còn có năng lực nghĩ ra so sánh thổi tiêu tuyệt diệu như vậy, nếu người nọ là giáo viên, khẳng định là vị giáo viên tài giỏi nhất thư viện.”

Tán thưởng một hồi, nghĩ tới tòa núi đá ven hồ xơ cứng trong cơ thể, nghĩ bản thân căn bản không có biện pháp thay đổi được gì, tâm tình Ninh Khuyết khó tránh khỏi có chút ảm đạm, than nhẹ một tiếng bỏ lại quyển Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải lên giá sách, đi tới đi lui loanh quanh.

Đã biết quan hệ giữa khiêu huyết trong tuyết sơn khí hải, niệm lực và hơi thở thiên địa, minh bạch giới hạn trời sinh của thể chất, mặc dù có thể sử dụng chút biện pháp xuẩn ngốc liếc mắt nhìn thế giới kia một cái, giải quyết xong tâm nguyện nào đó, nhưng không cách nào thật sự bước vào thế giới kia, Ninh Khuyết cảm thấy tiếp tục cưỡng ép đọc sách bằng phương pháp nhìn từ quên ý, đã không còn ý nghĩa bao nhiêu, bởi với hần mà nói, tiến vào thế giới kia trọng yếu hơn nhiều so với chỉ thoáng nhìn qua chớp mắt.

Để không quấy rầy nghiệp lớn thanh tâm viết chữ của nữ giáo viên bên cửa sổ phía đông, hần tận lực tha chậm tha nhẹ bước chân trong lúc qua lại giá sách, biểu tình trên mặt cũng đã trở nên hết sức bình tĩnh, hoặc giả nhìn như bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh nhẹ nhàng lướt qua chỉ chút bộ sách tu hành trên giá, nhìn những cái tên vền vền liếc mắt một cái đã cảm thấy huyền diệu vô cùng trên gáy sách, với hần hiện thời mà nói vẫn như cũ là tuyệt đại dụ hoặc, nhưng cũng là tra tấn đáng cảm tức vô cùng.

Đột nhiên hần nhìn đến một quyển sách ở góc xó tầng dưới chót dãy giá sách thứ hai, theo bản năng khẽ nhướng mày, dường như có chút kinh ngạc, nghĩ tầng lầu này không biết cất giấu bao nhiêu bộ sách tu hành trân quý huyền diệu của thế gian, quyển sách này khẳng định không phải cái loại tài ba nhất, có điều tên nó lại khiến hần nhớ tới một ít chuyện cũ.

Tên quyển sách này là Ngô Chiêm diễn luận Hạo Nhiên kiếm , đúng là ba chữ Hạo Nhiên kiếm này, khiến Ninh Khuyết nhớ tới người tu hành đầu tiên mình gặp được trong đời ở trên chiến trường —— vị đại kiếm sư một thân thanh sam định lén ám sát công chúa Lý Ngư bên đường núi Bắc Sơn kia, cũng chính là phần đồ của thư viện, tu hành đúng là Hạo Nhiên kiếm.

Hần ngồi xổm xuống, rút ra bản Hạo Nhiên kiếm, sau khi do dự suy xét một lát liền trở về phiến sàn gỗ ngày thường hay ngồi nhất, ngồi trở lại dưới ánh mặt trời tràn ngập tiết xuân ấm áp, bình tâm tĩnh khí một lát rồi lật giở trang sách.

Tiếng ve ngoài cửa sổ ngày càng lớn, trong rừng có vẻ càng thêm thanh u. Đám học sinh còn lại dưới lầu không biết là bị âm thanh âm này reo cho buồn ngủ, hay là đều đang đau khổ liếm bút chuẩn bị đợt thi cuối kỳ một tháng sau, không phát ra tiếng động nào, một mình Ninh Khuyết ngồi trên sàn, ngay giữa tiếng ve kêu và sự yên tĩnh.

Đột nhiên sắc mặt hần chợt trắng, tay phải nắm chặt thành quyền, hung hăng giã vào ngực mình, mạnh mẽ chấn bản thân ra khỏi trạng thái minh tưởng, ánh mắt cũng không dám dừng trên trang sách kia nữa.

Hần vẫn dùng phương thức Vĩnh tự bát pháp phân giải đọc sách như cũ, đồng dạng hần cũng mơ hồ cảm giác được, trong thân thể mình xuất hiện khí tức nào đó giống vài ngày trước, nương theo thể đi nét bút, ý chữ diễn giải, thông thả chảy xuôi ngực bụng, sau đó rơi xuống gặp vách hồ, chính là hần thật không ngờ, bút ý vẫn tự trên bản Ngô Chiêm dương luận Hạo Nhiên kiếm này lại thật vô cùng sắc bén, gặp vách hồ cũng không chịu lộn ngược về, mà còn mang theo khí tức trong cơ thể cực kỳ vô tình lãnh lệ đâm thẳng về phía trước!

Chính là một đêm này, Ninh Khuyết cảm giác được giống như có thanh lưỡi kiếm chân thật lạnh như băng, sinh ra từ trong cơ thể, sau đó ngạnh sinh đâm thẳng trái tim mình, cái loại đau đớn này thật sự là quá mức khủng bố, mặc dù hắn đã từng vô số lần đảo quanh sinh tử, chịu qua rất nhiều lần trọng thương, cũng không cách nào thừa nhận nếu không chuẩn bị từ trước!

Giả như đổi thành người thường, chắc hẳn lúc này đã kêu thảm ra tiếng, sau đó sắc mặt tái nhợt ngã lăn ra đất, ngay sau đó bị hư thoát sức lực, cả người run rẩy mà bất tỉnh.

Nhưng Ninh Khuyết không phải người thường, hắn từng trải qua rất nhiều lần thống khổ cùng loại, thậm chí càng hơn.

Năm đó hắn mười một tuổi mang theo Tang Tang xuyên qua Mân Sơn rậm rạp không biết lần thứ mấy, từng có một lần trượt chân rơi xuống vách núi, may mắn được một gốc cây cứng rắn chìa ra ngoài ngăn lại mới không bị ngã chết. Nhưng thân cây nọ lại duỗi lên trời, cứng rắn như kiếm, trực tiếp đâm xuyên qua ngực hắn, xuyên suốt đến sau lưng, dưới trọng thương như thế, hắn vẫn sống sót như cũ, hơn nữa bắt đầu từ ngày đó, khó còn loại thống khổ gì có thể khiến hắn cảm thấy sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Cậu bé Ninh Khuyết bị nhánh cây treo xuyên vách núi không chết, hiện thời Ninh Khuyết ngồi trên sàn dưới ánh mặt trời càng không có gì vấn đề, hắn thậm chí ngay cả kêu rên đều không phát ra một tiếng, chỉ là thở dốc dồn dập mấy phen, liền khôi phục bình tĩnh, sau đó lần nữa nhìn xuống quyển sách đã khép lại kia, trên mặt lộ ra biểu cảm phức tạp, thấp giọng lầm bầm:

“Đau ắt không thông, thông ắt không đau, chân lý này cmn thực mãi mãi truyền lưu đời đời bất diệt a.”

Hắn lắc lắc đầu, dựa vào giá sách phía sau, nâng lên ống tay áo che môi, đè nén hai tiếng ho khan, đoán chừng lá phổi đại khái bị Hạo Nhiên kiếm ý ẩn hàm trên trang sách đã thương, nhưng kỳ quái là giờ phút này trên mặt hắn không có gì uể oải, ngược lại mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn nhàn nhạt.

Đau ắt không thông, vậy nếu cố chịu đau mạnh mẽ đã thông, tự nhiên về sau sẽ không đau nữa?

Giờ khắc này, Ninh Khuyết nhớ tới thác nước từ ngân hà rơi xuống chín tầng trời, nhớ tới mỏ dầu đen phun dưng từ hoang nguyên mà ra, càng là nhớ tới vô số các bậc tiền bối tiên thánh trong tiểu thuyết võ hiệp:

Ai đó kinh mạch bế tắc sau đó ngủ một giấc liền thông, ai đó công lực mất hết sau đó bọc tơ lụa kém chất lượng nằm trong mộ ngủ vài năm liền trở nên trâu bò, ai đó một đao cắt đứt hai mạch nhâm đốc lại có thể luyện thành võ công vô địch thiên hạ, ai đó kinh mạch đứt đoạn không hiểu sao lại có thể biến bản thân thành đại tông sư “Một đường kinh mạch”.

Đám lão gia tiểu tử kia đều có thể làm được, bản thân tại sao không? Nếu nói những người này cuối cùng có thể thành công, là vì bên trong khí chất của bọn họ đều có thứ gì đó gọi là tinh thần điếc không sợ súng, như vậy chẳng lẽ tinh thần điếc không sợ súng của mình lại ít hơn bọn họ hay sao?

Về kiêu ngạo kiên cường chột lóc lên rồi biến mất trong đôi mắt trong veo của Ninh Khuyết, hắn vịn giá sách gian nan đứng dậy, đi đến bên án thư cửa sổ phía tây, mài mực chấm bút, để lại một đoạn cho cái kia tên: “Ta xác thực đã hiểu tầm quan trọng của việc thông khiếu, nếu hạo thiên đã định trước đời này ta một khiếu cũng không thông, như vậy, ta cũng chỉ đành. . . tự mình ép nó thông.”

296. Q.1 - Chương 103: Dời Núi

Sau khóa học ngày thứ hai, tiếng chuông tan học thánh thoát nhẹ vang, các học sinh trong phòng học cũng không nói cười vui vẻ rời đi giống ngày thường, mà đều ào ào đổ xô ánh mắt về phía cửa phòng học, mặt lộ vẻ kinh nghi. Đứng ở cửa là Tạ Thừa Vận Chung Đại Tuần cùng vài tên đồng bạn, bọn họ là học sinh lớp Giáp, hôm nay không biết vì sao lại đến nơi này.

Thư viện khai giảng được hơn tháng, các đồng học cũng dần quen thuộc, mỗi lớp nhóm thành tập thể, tuy rằng lẫn nhau tạm thời chưa có tranh chấp gì phát sinh, nhưng tâm tình chung quy vẫn sẽ có chút đối lập

tương đối, cho nên sau khi nhìn thấy mấy người Tạ Thừa Vận và Chung Đại Tuấn đứng ở cửa, học sinh lớp Bính tuy tò mò nhưng cũng có chút cảnh giác.

Tam công tử họ Tạ đến từ Nam Tấn mấy ngày nay đã không còn lên lầu, thân thể nghỉ ngơi không sai, sắc mặt đã không còn tái nhợt như vậy, hần bình tĩnh đón ánh mắt cảnh giác ngờ vực vô căn cứ của chư sinh lớp Bính, mang theo đồng bạn phía sau chậm rãi tiến về phía trước, đi đến nơi nào đó cuối phòng học, sau đó lấy ra một phong thư từ trong tay áo, cực kì nghiêm cẩn trình trọng đưa qua.

Ninh Khuyết luôn bình tĩnh nhìn ra cửa, hần vốn tưởng rằng mục tiêu của đối phương có thể là Kim Vô Thải hoặc là vị quý nữ Trường An nào đó ở hàng ghế trước, kế tiếp khả năng sẽ có một hồi sự phong hoa tuyết nguyệt, lại thật không ngờ đối phương đúng là thẳng hướng đến cuối phòng học, mục tiêu hóa ra là mình.

Thoáng suy nghĩ một chút, hần đứng dậy mỉm cười nhìn đối phương, nhìn phong thư trên ngón tay đối phương, hỏi: “Đây là thiệp mời à. . . Tạ tam công tử chẳng lẽ muốn mời ta ăn cơm?”

Tạ Thừa Vận nhìn thoáng qua Chung Đại Tuấn bên cạnh, sau đó nghiêm mặt nhìn Ninh Khuyết bình tĩnh nói: “Không phải thiệp mời, mà là chiến thư. Một tháng sau thư viện thi cuối kỳ, ta muốn làm một hồi quân tử tranh đấu cùng người, nhìn xem kết quả ai có thể đứng thứ nhất, nếu là quân tử tranh đấu ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của người, giới hạn trong ba môn người đã từng lấy qua giáp thượng lúc khảo thi nhập viện.”

Thời điểm thư viện khảo thi nhập viện, điểm bình quân của Ninh Khuyết cũng không bắt mắt bao nhiêu, nhưng lại cầm giáp thượng tam khoa Ngự - Xạ - Số, ngành sinh đè ép một đầu ba gã trẻ tuổi tài tuấn Tạ Thừa Vận Chung Đại Tuấn Vương Dĩnh người người chú mục này, cái gọi là khó chịu không cam đại khái bắt đầu từ một khắc ấy, hơn nữa sau lại có tràng tỷ thí lên lầu oanh động kia, tài tử Nam Tấn Tạ Thừa Vận thuở nhỏ đứng ngạo nghễ giữa bạn bè đồng lứa không thể không thừa nhận, mấy lần đọ sức với gã quân tốt biên thành nhìn như tầm thường này, bản thân tựa hồ luôn thua. Mà hần chịu tải vinh quang gia tộc, thậm chí là Nam Tấn đi đến Đại Đường đế quốc, không thể cho phép bản thân thua mãi như vậy, lại có Chung Đại Tuấn cùng đám bạn luôn xúi giục bên cạnh, vì thế hần quyết định muốn tìm tìm một cơ hội đoạt trở về toàn bộ phong thái đã từng thuộc về bản thân.

Đợt thi cuối kỳ thư viện tự nhiên là cơ hội tốt nhất.

Ninh Khuyết nao nao, hoàn toàn không ngờ cư nhiên sẽ là một hồi sự như vậy, với hần mà nói, loại trò chơi dùng thành tích cuộc thi đến ganh nhau này đã rất nhiều năm rồi không rờ tới, nói đúng hơn là, từ sau khi bị mẫu thân đại nhân dùng chổi lau nhà hung hăng giáo dục một phen hồi lớp 1 tiểu học, kể vĩnh viễn đều là thành tích tối đa hần, chưa từng dám khởi xướng khiêu chiến bạn học ở phương diện học tập lần nào nữa.

Càng máu chột là, kiếp này hần đã quen khiêu chiến sinh tử trên đầu đao ngọn giáo, chợt phát hiện đám bạn học trẻ tuổi của mình cư nhiên còn lưu lại ở trình độ kia, không khỏi cảm thấy có chút khờ dại buồn cười, nghĩ đến đây, hần nhin không được nở nụ cười, nhìn Tạ Thừa Vận muốn nói gì đó, lại phát hiện mình cũng không biết phải nói ra sao với loại công tử thế gia này.

Ngắn ngủi trầm mặc, nụ cười ôn hòa, dừng ở trong mắt người bất đồng đều có hàm ý bất đồng. Chung Đại Tuấn rất rõ ràng Ninh Khuyết chẳng phải hạng người khiếp đảm yếu đuối, vì thế cướp lời cười lạnh nói một câu: “Có phải sợ hay không?”

Phát hiện chư sinh lớp Giáp là tiến đến đưa thư khiêu chiến, các học sinh lớp Bính đầu tiên là khiếp sợ trầm mặc, sau đó biến thành nghị luận khe khẽ, lúc này nghe được Chung Đại Tuấn trào phúng gây xích mích, tuy rằng chư sinh lớp Bính có điều kiêng kị đám nhân vật Tạ Thừa Vận Chung Đại Tuấn nổi danh ở ngoài, cũng nhin không được tức giận đứng lên, ào ào la lớn: “Ninh Khuyết, tiếp nó đi!”

Tư Đồ Y Lan đứng dậy nhìn Ninh Khuyết liếc mắt một cái, đang chuẩn bị nói cái gì đó, Ninh Khuyết cũng là lắc lắc đầu ngăn nằng nói chuyện, thật tự nhiên đưa tay tiếp nhận lá thư này, nhìn Tạ Thừa Vận phía trước hỏi: “Tuy rằng không phải cắt tay áo quyết đấu, cũng không phải cắt tay tử đấu, nhưng ta nghĩ nếu người kiên trì dùng loại phương pháp này thì đáng yêu này tìm về tôn nghiêm đã mất, khẳng định người hần sẽ muốn đưa ra tiền đặt cược thẳng thua tương quan.”

Ngay sau đó hắn cười bổ sung một câu: “Tiền đặt cược cũng không thể quá phận, nếu người thua phải đi ôm cây cột lớn điên cuồng gào thét ta yêu hoàng hậu nương nương, ta đây liền buông tha trước thời hạn nhận thua tốt lắm.”

Lời nói vừa ra đã dẫn tới một tràng cười khoa trương trong phòng học, Tạ Thừa Vận cũng nở nụ cười, nói: “Nếu là quân tử tranh đấu, bất quá đều là mong cho nghiệp học tinh tiến, người thua chỉ cần mời đối phương ăn bữa cơm là được.”

Tiền đặt cược bất quá là ăn bữa cơm, chính cái gọi là nâng lên cao khê đặt xuống, Chung Đại Tuấn nghe được Tạ Thừa Vận bỗng nhiên sau lưng mình sửa lại tiền đặt cược ban đầu đã nghĩ tốt, trong mắt không khỏi ẩn hiện vẻ tức giận, mà học sinh bên trong lớp Bính lại cảm thấy Tạ Thừa Vận đề nghị như thế thật có phong độ, cách nhìn về hắn cũng tốt lên vài phần.

Ninh Khuyết vẫn là lơ đãng lắc lắc đầu, mỉm cười nhìn Tạ Thừa Vận nhẹ giọng nói: “Quân tử tranh đấu. . . Nếu ta không đáp ứng khiêu chiến của ngươi, chẳng lẽ ta sẽ không phải quân tử? Tuy rằng ta quả thật không phải quân tử gì đó, cũng không có nghĩ tới phải làm quân tử, nhưng ta cho rằng ngươi dùng ngôn ngữ bức người đi vào khuôn khổ, thật sự chưa đáng nói đến quân tử.”

Tạ Thừa Vận hơi chút biến sắc, lại không nói thêm gì nữa.

Tài tử Nam Tấn Tạ Thừa Vận khiêu chiến, khiến cho học sinh thư viện oanh động một trận, các học sinh lớp Bính không có vội vã về nhà hoặc đi ăn cơm, mà hưng phấn lưu lại, nghị luận phân tích khả năng kết quả, cõi lòng tràn đầy tinh thần chủ nghĩa tập thể thay Ninh Khuyết bày mưu tính kế, Tư Đồ Y Lan thậm chí nghĩ ra chủ ý mời thần xạ thủ quân bộ tiến hành đặc huấn Ninh Khuyết, nhưng bản thân Ninh Khuyết lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh tự nhiên, chỉ là cười cười nói lời áy náy rồi rời đi phòng học.

Đã nhiều lần trải qua sợ hãi giữa lần ranh sinh tử, ba chuyện con con này thật không đáng nhắc tới, nếu trịnh trọng làm việc, ngược lại phí công chọc người bật cười, với Ninh Khuyết mà nói, Tạ Thừa Vận nghiêm túc đưa thư khiêu chiến, chính là thuộc loại xiếc ngây thơ chọc người bật cười này.

Tiếp thư khiêu chiến, không phải hấn hoài cổ, muốn lần nữa tìm về phong cảnh chấp bút chém hết bảng đơn toàn trường năm đó, mà là hắn không có quá nhiều tinh thần sức lực nói này nói nọ với đám đồng học thiếu niên kia lắm, toàn bộ tâm thần của hắn hiện thời đều đặt trên tầng gác nhà sách cũ, trên tòa núi ngốc không có khiếu huyệt kia.

Lại lên lầu, hướng cửa sổ phía đông kính cẩn thi lễ, đi đến cửa sổ phía tây, trên đường dùng chân một phát rút ra bản sách mỏng manh trên giá, mở ra trang giấy cũng không thấy lời nhắn lại của gã thần bí kia, tiếc nuối thở dài một tiếng thả sách trở về, sau đó ở phía dưới dãy giá sách thứ hai rút ra bản Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiểm kia, bắt đầu khoanh chân xem sách.

Nếu hiện tại có một tòa núi cao ngất khó trèo vắt ngang trước mặt hắn, như vậy hắn sẽ đi làm chuyện Ngu Công đã từng làm qua, mặc dù đời không xong tòa núi nọ, cũng muốn mạnh mẽ đào ra vài cái đường hầm có thể thông gió từ trong núi.

Ngu Công dời núi giẫm hư không biết bao nhiêu đôi giày rơm, đập hỏng không biết bao nhiêu cây cuốc, đó là một người có đại nghị lực. Nhưng mà nếu muốn một kẻ không có tri thức công trình học hiện đại như hắn đi đào ra vô số đường hầm xuyên suốt hai sườn tòa núi lớn kia, chỉ sợ cuối cùng cũng chỉ sẽ biến thành cá chạch chui đậu hủ, công trình bã đậu bất đắc dĩ đào ra sẽ không ngừng đi về hướng suy sụp, cho dù là thân thể kim cương bất hoại, có khoét cả ngàn vạn năm cũng chỉ là phí công.

Nhân định thắng thiên là nguyện vọng hết sức tốt đẹp, rất nhiều thời điểm có thể khích lệ nhân loại trên mặt tinh thần không ngừng về phía trước, nhưng nhìn vào những ví dụ cụ thể, chẳng phải mỗi chuyện đều có thể chỉ dựa vào nghị lực liền có thể hoàn thành hoàn mỹ.

Vẫn là quay lại nói vị Ngu Công tiên sinh mà Ninh Khuyết cùng rất nhiều nam nhân vật chính tôn sùng làm thân tượng kia, đương thời lúc có người nghi ngờ hắn, hắn nói con cháu đời đời của bản thân vô cùng tận, núi lớn lại thủy chung ở đẳng đó, như vậy có một ngày sẽ khoét sạch quang, những lời này thật sinh mãnh, thật nâng cao tinh thần, hơn nữa mơ hồ phù hợp ý nghĩa chân chính vô cùng tận của đầu đề Phu Tử uống rượu hái hoa đào kia, nhưng mà Ngu Công lại không biết một cái chân tướng tàn khốc, đó chính là: núi đôi khi cũng sẽ cao lên.

Sau mấy ngày, bút chương như kiếm, đâm thẳng vào tâm.

Dùng Vĩnh tự bát pháp hóa giải bút ý Hạo Nhiên kiếm, tựa như vô số tia kiếm quang sắc bén, dựng thẳng đâm ngang trong cơ thể Ninh Khuyết, đục ra vô số lỗ khiêu vô hình, nhưng mà những lỗ này lại nhanh chóng sụp xuống, căn bản không lưu lại thông đạo gì.

Vì mạnh mẽ chọc thủng đám thông đạo bế tắc này, Ninh Khuyết đã phải trả giá rất nhiều nỗ lực gian khổ, tinh thần và thân thể đều hao tổn nghiêm trọng, tuy hẳn không ngắt nữa, nhưng theo số lần minh tưởng ngày càng nhiều, số lần mạnh mẽ điều động niệm lực phá núi ngày càng tăng, sắc mặt của hắn càng ngày càng tái nhợt, yết hầu càng ngày càng khô ráp, hai tai bắt đầu vang ù ù, ngực bụng đau đớn đủ để giết chết vô số nhân vật tài tử giống như Tạ Thừa Vận vậy.

Lá phổi bị thương bắt đầu ảnh hưởng đến hô hấp của hắn, âm thanh ho khan giữa ban đêm trở nên ngày càng vang, ngày càng khàn khàn khó nghe, vì thế thời gian ngủ của Tang Tang trở nên ngày càng ít, rốt cục có một sáng sớm hắn ói ra ngụm huyết, bị đưa đi phòng chẩn bệnh, vị đại phu kia dùng ánh mắt buồn xuôi nhìn người bệnh lao đánh giá thiếu niên vài lần, sau đó tùy ý kê ra chút đơn thuốc bổ dưỡng, dặn kỹ trong lúc tỉnh dưỡng không thể đi thanh lâu nữa, thu hai mươi lượng bạc rồi không nói gì thêm.

Trả giá lớn như vậy, tòa núi trong thân thể Ninh Khuyết, tòa tuyết sơn xơ cứng kia, vẫn ở lì đó trầm mặc như cũ, đây thật sự là mắt thấy hẳn khoét núi cao, núi cao sụp lở, mắt thấy hẳn dời núi cao, núi cao khinh miệt không nói.

Đêm nào đó, Trần Bì Bì rốt cục hoàn thành nhiệm vụ học tập cách bố trí quá trình hiến tế ân lễ cổ đại của nhị sư huynh, lại giữa đêm khuya khoắt đi tới nhà sách cũ, thời điểm hắn giở ra quyển sách mỏng kia, nhìn đến câu tuyên ngôn khí phách vang dội hữu lực mà Ninh Khuyết lưu lại trên trang giấy nọ, đúng là kinh ngạc suýt nữa bật kêu thành tiếng.

Hắn bĩu cặp môi dày, chỉ vào câu nói Ninh Khuyết lưu lại trên mặt giấy, tức giận thấp giọng mắng: “Người chẳng lẽ thật sự là tên đần đi nha? Thế gian này trừ bỏ Tây Lăng thần điện thi triển Đại Hàng Thần Thuật, thỉnh quang huy Hạo Thiên thay người mạnh mẽ thông khiêu, còn ai có thể nghịch thiên sửa mệnh! Người cư nhiên nghĩ tự mình thông khiêu! Thật sự là ngu xuẩn cuồng vọng đến cực điểm!”

Nhớ tới tòa núi hoa đào Tây Lăng đã lâu không thấy kia, Trần Bì Bì càng là tức giận, reo lên: “Muốn ba vị đại thần quan hao tổn tu vi nửa đời thi triển Đại Hàng Thần Thuật, hiện tại thế gian này nơi đâu có ai đáng giá thần điện trả giá lớn như thế? Phải biết rằng bản thiên tài năm đó bất quá cũng chỉ là được cho nhai mấy khóa Thông Thiên hoàn!”

Hắn ai thán cho sự bất hạnh của Ninh Khuyết, giận hắn làm bừa, phần uất cảm tức rất nhiều, liền nâng bút huy động trên giấy: “Nếu muốn thông khiêu liền có thể thông khiêu, vậy trên đời này người người đều có thể tu hành ! Ngu ngốc!”

297. Q.1 - Chương 104: Thư Từ Qua Lại Bàn Luận Ưu Khuyết Điểm

Nhẹ nhàng vỗ gò má, xoa nắn hai tay, Ninh Khuyết cường chấn tinh thần đi lên lầu, gặp qua nữ tiên sinh, vẫy tay đuổi ve kêu, rút ra bản sách mỏng trên giá, cõi lòng đầy kỳ vọng nhìn lại, thấy chữ viết mới tinh trên giấy, không khỏi hơi nướng mảy cảm thấy vui mừng, nhưng mà mới nhìn một lát, hai hàng lông mày lại không thể không buông xuống, kèm theo một chút tức giận.

Cái tên nhấn lại thần bí kia không chút khách khí, thậm chí có thể nói cực kỳ lãnh huyết đục thủng toàn bộ hi vọng hắn có tới giờ trong mấy ngày nay, đánh tan cánh cửa ảo tưởng mà hắn càng cực khổ càng cảm thấy tiến gần phía trước, trực tiếp nói cho hắn thế gian căn bản không có ai có thể tự hành thông khiêu, mà hết thấy những ai có ý định làm vậy đều chết đi.

“Sẽ chết ư? Thế còn đám người Ma tông thì sao?”

Ninh Khuyết thì thào lẩm bẫm, đôi mắt tràn đầy vẻ thất vọng, âm thầm nghĩ, nếu gã nam tử tóc xám trắng kia nói ai cũng có thể là thực thần, có sao không thể người người đều tu hành được?

Sau khi trầm mặc thời gian rất lâu, hắn rốt cục quyết định từ bỏ việc tiếp tục xem xét bản Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm .

Bởi nhiều nguyên nhân, Ninh Khuyết mới có thể kiên trì cố gắng dời núi đến cùng, không ngại đau khổ đối mặt hiểm nguy. Nhưng nghị lực và dũng khí cũng không thể nào đọ được với tảng đá bướng bỉnh, càng không thể vì thế mà trở nên gian ngoan mất linh.

Tuy cho tới bây giờ hắn vẫn không thể biết được vị để lại lời nhắn thần bí kia là ai, có thân phận gì trong thư viện, nhưng hắn tin tưởng, người kia chắc chắn phải là một thiên tài tu hành, rất rành rẽ việc đó. Nếu người kia đã nói cưỡng ép thông khiêu sẽ có khả năng dẫn đến tử vong, vậy cho dù hắn có mù quáng dời núi thì cũng chỉ biết gặp nguy hiểm.

Học hỏi từ người thông tuệ, nghe người hiền can gián chính là sáng suốt, lý tính của Ninh Khuyết đã quyết định tạm thời không sử dụng Vĩnh tự bát pháp đoán chữ nữa, nhưng cứ để như vậy, tâm trạng của hắn cũng khó tránh khỏi hơi thất vọng. Lúc rời khỏi nhà sách cũ, hắn vẫn không cam tâm mà quăng lại vài chữ.

“Hôm nay ta không xem nữa, nhưng ngày mai sẽ tiếp tục xem. Ta hiện tại không đọc cuốn Bước đầu tìm hiểu tuyết sơn khí hải nữa mà chuyển sang cuốn Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm rồi, nếu người muốn thì có thể để lại lời nhắn trong đó. Mặc khác, ta còn một vấn đề muốn hỏi, nếu như mỗi người đều có thể chất khác nhau, đa số người trên thế gian đều không thể cảm nhận được hơi thở thiên địa, toàn bộ là do hạo thiên áp đặt lên vận mệnh mỗi người, như vậy phải chăng quá không công bằng?”

Đêm khuya, Trần Bì Bì một lần nữa xuất hiện trên gác, hắn nhìn thoáng qua mấy ngôi sao bị tầng mây che khuất bên ngoài cửa sổ nơi bầu trời đêm, rút ra tờ giấy từ trên quyển sách nọ, hắn nhìn không được mà nở nụ cười. Khuôn mặt béo mập lộ rõ vẻ buồn cười, hắn nghĩ thầm cách nói chuyện của tên tiểu tử này ngày càng trở nên không khách khí, rõ ràng có việc cầu xin mình, mà hết như đang sai bảo mình vậy. Cũng không biết tên đầu gỗ này ở đâu chui ra nữa.

Nghĩ là vậy nhưng hắn vẫn thờ hồng học ngồi xổm xuống, rút ra cuốn Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm , sau đó đi đến cửa phía tây mài mực chấm bút trả lời Ninh Khuyết.

Là một tên đệ tử thiên tài được vinh danh khắp thư viện trong vài năm gần đây, từ khi Trần Bì Bì tiến vào tầng thứ hai, dưới áp lực kinh khủng của mấy vị sư huynh, hắn chỉ có thể thành thật học tập, đâu còn được hưởng cái thú vui lên mặt dạy đời người khác được nữa. Đêm hôm đó hắn nhìn thấy tờ giấy bọc bạch tâm trạng của Ninh Khuyết, hắn mới ngẫu nhiên cao hứng, trong lòng có vài phần tưởng nhớ, muốn xem thử một chút tên đáng thương này có thể đột phá hay không, cũng là để thỏa mãn tâm tình của chính mình.

Nhưng mà giúp người nhiều khi cũng dễ nghiệm, thực chất Trần Bì Bì cũng không biết tên đáng thương kia họ tên là gì, là nam hay nữ. Nhưng bởi vì đã lỡ giúp từ đầu, tựa như đất bùn ẩm ướt ngoài cửa, dính vào tay rồi rất khó gột ra, đây chỉ thuần túy về mặt tâm lý.

Ngày hôm sau, Ninh Khuyết tiến lên lầu hai, cầm lên quyển Hạo Nhiên kiếm, quả nhiên lại thấy hồi âm của người thần bí nọ. Nhìn thấy mấy dòng chữ đầy ngạo khí kia, hắn không nhìn được nhú mày nở nụ cười.

“Trên thế giới này làm gì có thứ gọi là công bằng. Hạo thiên cũng giống như ánh mặt trời chói chang trên dãy núi tuyết vậy, vĩnh viễn chỉ biết tiếc thương cho những đóa hoa sắc ẩn hiện giữa tầng mây, lại chẳng buồn liếc mắt lấy một cái những cọng cỏ non nơi khe đá. Ví dụ như ta, thiên tài độc nhất vô nhị trên đời chính là đóa sắc kia, mà người chính là kẻ đáng thương khiêu không thông không có cách nào tu hành, vậy nên điều cọng cỏ non nhà ngươi phải làm bây giờ không phải là nghi hoặc, mà là chấp nhận hết thấy.”

Ninh Khuyết cầm tờ giấy mỏng nhẹ giọng cảm khái nói: “Thiên tài độc nhất vô nhị thế gian? Nghe mắc ói a.”

Sau khi đọc lại lời nhắn, hắn càng ngày càng nghi ngờ thân phận của nhân vật thần bí kia. Từ câu từ của đối phương, người này chắc chắn không thể nào là một trong những vị giáo viên tiên sinh đức cao vọng trọng trong thư viện, mà rất giống Tạ tam công tử hay Chung Đại Tuấn, những kẻ từ nhỏ đã được xem như đóa hoa lan trân quý nuôi dưỡng trong nhà ấm.

Có điều cấp độ khoe khoang của người này cao hơn đám Tạ Thừa Vận không biết bao nhiêu bậc, bởi vì giọng điệu của hắn khi tự nhận mình là thiên tài rất thản nhiên, giống như đã được thể gian và thời gian chứng minh vô số lần, là chân lý tuyệt đối bất di bất dịch. . . tựa như nước chảy xuống chỗ trũng, nước mì chua cay ăn rất ngon vậy.

Mấy chuyện liên quan đến tự tin này nọ, Ninh Khuyết trước giờ chưa từng cam chịu yếu thế, tuy hắn chưa bao giờ khoe khoang tài năng trước mặt người khác, hay tiêu sái phe phẩy viện phục khoe khoang với bạn học, nhưng đó là vì hắn cho rằng mình đã qua độ tuổi này, cảm thấy mấy trò này có chút ngầy thơ không thích hợp, chứ không phải do hắn không tin tưởng năng lực của mình.

Từ nhỏ chấp bút song bảng giết khắp trường học, từ các lớp ngoại khóa trong nhà trẻ giết đến mấy cuộc thi viết thư pháp, cậu học sinh quái thai thiếu niên ba tốt trước giờ chưa từng có địch thủ xuất ra từ chế độ giáo dục mới của nước nhà này tuyệt đối tin tưởng mình mới là thiên tài chính thức.

Cho nên nội dung hồi đáp của Ninh Khuyết đơn giản là: “Về ba chuyện hoa sắc cọng cỏ này nọ thật sự không có gì đáng tranh luận, điều duy nhất ta muốn nói chính là, nếu trên đời này thật sự có thiên tài độc nhất vô nhị, như vậy gã thiên tài ấy chỉ có thể là ta chứ không thể là người, bởi vì chỉ mình ta mới có tư cách. Như người đã nói, hạo thiên chỉ biết rủ lòng thương với những thiên tài thực sự, thế nên ta thật sự rất khó hiểu, vì sao một thiên tài như ta lại không thể tu hành?”

Tây Lăng thần quốc chính là giáo phái có tín đồ nhiều nhất, thế ngoại cao nhân nhiều nhất, tài phú và quyền lực cũng là nhiều nhất, tự nhiên ở đó tụ tập vô số thiên tài, không biết bao nhiêu thế hệ kinh tài tuyệt diệu ngồi trước bầy cuốn thiên thư trong chỗ sâu ngòi miếu đồ nát trầm mặc tu hành.

Thư viện Đại Đường là nơi có địa vị được tôn sùng nhất, nhiều ẩn sĩ nhất thế gian, lại có nhân vật như Phu Tử, tự nhiên cũng sẽ có rất nhiều thiên tài, không biết có bao nhiêu người đại trí đại tuệ bình tĩnh sống qua ngày trong thư viện tầng hai sau mấy bức tượng đá.

Mười sáu năm tồn tại ngắn ngủi, học tập ở thư viện cũng đã nhiều năm, từ trước tới nay, Trần Bì Bì trong mắt mấy vị giáo viên cùng đám bạn học đã sớm được công nhận là thiên tài siêu cấp nhất thế gian này, dù cho có gặp phải hai kẻ đến từ nơi không thể biết kia, hắn cũng có đầy đủ vốn liếng để tự tin kiêu ngạo, vậy nên hắn cũng không cho là lời nhảm lại bình thường của mình với người kia là có gì kiêu căng, bởi hắn cho rằng mình chỉ là đang trình bày một sự thật đơn giản.

Hiện tại hắn rốt cuộc gặp được một kẻ còn ngạo mạn, kiêu căng hơn mình.

Vấn đề ở chỗ, cái gã tự nhận thiên tài độc nhất vô nhị kia chỉ là một tên đáng thương chứ khiêu không thông, ngay cả tư cách để tu hành cũng không có, hắn chỉ có nghị lực mạnh mẽ cùng một vài biện pháp mèo quào mà thôi. . . Được rồi, Trần Bì Bì thừa nhận tên kia có thể xem là thông minh kiếm chằm chỉ, nhưng dựa vào cái gì mà hắn dám cùng mình tranh giành hai chữ thiên tài?

Trong lúc giận dữ, hắn mượn ánh sao ảm đạm xuyên qua đám mây cùng với cơn bực tức tiếng ve kêu bên ngoài cửa sổ điên cuồng huy bút nhấn lại cho Ninh Khuyết một đầu đề như sau:

”Người dùng phương pháp Vĩnh tự bát pháp đoán chữ, chắc hẳn lúc đọc Hạo Nhiên kiếm bằng loại biện pháp ngu ngốc xem chữ quên ý này đã bị kiếm khí thương tổn tim phổi. Giờ ta hỏi người, tim phổi bị thương tổn thì phải làm sao mới có thể chữa lành? Không nói tới mấy thứ cỏ cặn bã có được lực mạnh mẽ kia, ta chỉ muốn hỏi người, lá ngải phải sắc như thế nào? Máy lần đun sôi? Bạch chỉ ngân hạnh* phải xử lý thế nào? Cát miếng hay nghiền nát? Liều lượng hồng sâm đường mật cần bao nhiêu phần? Làm sao hòa lẫn? Quả trám ngải bụi khi nào cho vào được? Người trả lời mấy câu này cho ta xem. (*bạch chỉ: một thứ cỏ thơm, rễ làm thuốc; ngân hạnh: thân cao to, cây đơn tính, lá hình quạt, hạt hình bầu dục, nhân quả ăn được, có thể làm vị thuốc)

Lá ngải, bạch chỉ, ngân hạnh, hồng sâm, đường mật, ngải bụi, quả trám?

Ninh Khuyết nhìn mấy chữ viết trên giấy kia, tưởng tượng đến dáng bộ lúc phần nọ viết cuồng của cái tên có lẽ còn rất trẻ tuổi kia, đuôi mày hơi nhú, hắn cảm thấy chuyện này thật sự rất có ý tứ. Tên kia lưu lại câu đó trả đũa mình cũng là lẽ thường tình, thế nhưng câu đó này lại chẳng liên quan gì đến sáu khoa tu hành trong thư viện, cũng không hỏi dùng Vĩnh tự bát pháp có thể nhìn ra bao nhiêu đường kiếm ý, mà lại đi hỏi về mặt y dược.

Hắn mơ hồ hiểu được dụng ý của đối phương, đối phương tự nhận mình là thiên tài độc nhất vô nhị, như vậy dùng phương diện tu hành để ra đề kiểm tra mình cũng không công bằng, vậy nên đối phương mới lựa chọn một đề bài không hề quan hệ gì đến sáu khoa thư viện – một đề bài về cách chọn dược sắc thuốc.

Ý tứ của người ra đề rất rõ ràng, cũng rất kiêu ngạo, cái gọi là thiên tài phải là toàn tài, một môn thông, mọi môn đều thông. Nếu dùng vấn đề tu hành để hỏi thì cũng chẳng có gì hay ho, ngược lại chỉ cần dùng mấy vấn đề về hiện trạng cơ thể mình thôi cũng đủ dìm chết mình rồi.

“Thật là một kẻ kiêu căng đến cực điểm.”

Ninh Khuyết lắc đầu, sau đó bỗng thu lại nụ cười, bởi vì hắn không biết mình phải trả lời câu hỏi này ra sao. Những thứ dược vật quen thuộc kia nên phối hợp như thế nào mới sắc ra được thuốc chữa trị tốt tổn thương tim phổi của mình đây?

Phải biết vị đại phu trong thành Trường An nọ thu Tang Tang hết hai mươi lượng bạc mà cũng chỉ xì ra vài đơn thuốc điều dưỡng, tuy bản thân hắn hồi còn ở trên núi đã quen dùng thảo dược chữa bệnh, nhưng quả thật cũng không biết nên điều trị tim phổi như thế nào cho đúng.

Ngày thường không tranh cường háo thắng, là vì không gặp người đáng tranh cường háo thắng, có ai từng thấy Vương Bột hồi thiếu niên so thư pháp với đám bạn đồng lứa, hay từng thấy Lâm Chí Dĩnh lúc mười bảy tuổi ghen ăn tức ở với các học sinh trong trường nghệ thuật Hoa Cương bao giờ chưa? Nhưng nếu thiếu niên Vương Bột đụng phải Cam La, Lâm Chí Dĩnh mười bảy tuổi gặp trúng Tôn Diệu Uy. . .

Ninh Khuyết lần này gặp được một tên tự xưng thiên tài, có khả năng cũng là một thiên tài thực thụ, xứng đáng kiêu ngạo, thế nên hắn đương nhiên cũng muốn hơn thua một phen với đối phương, nhưng sự thật phũ phàng, hắn thật sự không biết làm sao trả lời câu hỏi.

“Ta không đáp được đề mục của người.”

Hắn xấu hổ viết trả lời lên giấy, bất chợt lông mày nhíu lại, tay phải xiết chặt đầu bút lông, bắt đầu viết như rồng bay phượng múa: “Nhưng để công bằng, ta cũng ra lại một đề bài cho người, không biết liệu người có trả lời được. . .”

298. Q.1 - Chương 105: Bầy Trâu, Sau Núi, Phương Thuốc

Dưới ánh sao mờ mờ, trên mặt bàn cửa sổ phía tây trải ra một tờ giấy, hai tờ giấy, ba tờ giấy. . .

Trần Bì Bì nhìn nét mực chi chít trên giấy, hai mắt càng lúc càng trừng lớn, ngay cả da đầu đều cảm thấy có chút run lên, thầm nghĩ đây là thứ đề gì a, cứ nhiên viết chữ kín đây ba trang giấy lớn, theo bản năng bắt đầu đọc lên:

“Quang huy Hạo Thiên tỏa khắp thế gian, như người chăn trâu từ ái chú ý chúng sinh hết thảy, nếu người cho rằng bản thân có vài phần thông minh, có thể thử tính xem một chút số lượng trâu Hạo Thiên nuôi dưỡng.”

“Bầy trâu tụ tập ở khu chợ Khai Bình phương bắc Đại Đường đế quốc, chia làm bốn nhóm xuyên qua cửa thành, đi đến thảo nguyên của người man nhân nhà ăn cỏ, nhóm thứ nhất trắng nõn như sữa tươi, nhóm thứ hai đen bóng lông lánh, nhóm thứ ba nâu nhạt, nhóm thứ tư lông đốm, mỗi đám trâu có đực có cái, có nhiều có ít.”

“Trước nói cho người tỉ lệ các nhóm trâu đực: số trâu trắng bằng một phần ba số trâu nâu cộng thêm một phần hai số trâu đen, ngoài ra số trâu đen bằng một phần tư số trâu đốm cộng thêm một phần năm trâu nâu. . . Khi trâu nâu đực đứng cùng một chỗ với trâu đốm đực, hình thành một hình tam giác, không có trâu nào dám xông vô. . .”

“Mời người chuẩn xác nói ra số lượng trâu mỗi đàn, mặt khác bổ sung thuyết minh: đề này bảy tuổi ta đã giải được.”

Trong quãng thời gian kế tiếp, Trần Bì Bì trừng mắt nhìn đồng chữ chi chít trên mặt giấy, bắt đầu cắn cắn bút, vò đầu bứt tóc, nhịp chân há miệng chép môi, hấp một ngụm khí lạnh, lại liếm ngòì bút, tính bắt đầu trả lời, lại buông tha cho, sau đó tiếp tục cắn cắn bút vò đầu bứt tóc nhịp chân há miệng chép môi hấp một ngụm khí lạnh thấp giọng chửi má nó, suốt cả đêm dài vẫn chưa rời đi.

Sáng sớm, ngọn núi phía sau thư viện được bao phủ trong làn sương mù nhàn nhạt, xuyên qua hàng rào vây quanh bốn phía một bãi đá lớn, mơ hồ có thể nghe được tiếng gà gáy, phòng sách sâu trong bãi đá ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng tụng sách thảo luận.

Sương mù dần tan, thân hình mập mạp của Trần Bì Bì đi ra, hai tròng mắt trừng suốt cả đêm đều là tơ máu, mái tóc ngày thường buộc chặt giờ lại xoã rối tung như đồng rơm bị gà bới, nhìn qua cực kỳ chật vật, không giống như vừa đọc sách một đêm, mà giống đứa nhỏ đáng thương bị mẩu thân đại nhân dùng gậy gộc giáo huấn suốt đêm vậy.

Đi đến trước cửa phòng sách, nghe tiếng tụng sách bàn luận bên trong, nghĩ đến ngày thường bản thân kiêu ngạo rầm thoỉ, gương mặt béo của Trần Bì Bì không khỏi toát ra vài phần xấu hổ bất kham, nhưng nổi ham muốn giải ra đề mục chung quy chiến thắng nổi nhục nhã có khả năng gặp phải, hấn cắn răng một cái đẩy cửa tiến vào, không cần nhìn liền kính cẩn cúi chào bốn phía.

Một lát sau bên trong phòng sách vang lên mấy tiếng cười chần kinh trào phúng.

“Thế gian này cư nhiên còn có đề bài số học mà tiểu sư đệ của chúng ta không hiểu?”

“Ngay cả thiên tài đệ nhất thế gian nhà người đều không giải được, đám sư huynh chúng ta làm sao giải nổi a?”

“Bì Bì. . . không được ngang bướng.”

Ngay vào lúc ấy, trước cửa phòng sách xuất hiện một người, âm thanh cười đùa trong phòng nhất thời im bật, bao gồm cả Trần Bì Bì, mọi người nhanh chóng đứng dậy, kính cẩn lạy dài hành lễ, nói: “Chào nhị sư huynh.”

Chỉ thấy vị nhân huynh được gọi là nhị sư huynh này dáng người cao lớn, đỉnh đầu đội một cái mũ rất có phong cách cổ xưa, trên người mặc bộ viện phục phổ thông mùa hè, mang một chiếc đai lưng bện bằng tơ vàng, mắt anh mày kiếm, lộ ra vẻ nghiêm nghị chính trực, toàn thân tràn đầy hương vị nghiêm cẩn thủ lễ, cả người đứng đấy, giống như một tòa cung điện không thể lay động.

“Một năm quý ở xuân, hiện thời vẫn là cuối xuân, chưa nhập hè, các người đã bắt đầu tản mạn! Một ngày quý ở Thần, hiện giờ mới vừa vào thời Thần, các người đã bắt đầu cười giỡn, còn thể thống gì!”

Tất cả mọi người trong phòng sách đều biết tính tình nhị sư huynh vừa thủ lễ vừa kiêu ngạo, ngày thường đối mặt hấn thậm chí càng khấn trương hơn đối mặt Phu Tử hay đại sư huynh, may mà đã sớm nghe quen mấy câu cũ rích nhai đi nhai lại này, chui vào lỗ tai lại chui ra lỗ mũi, cũng đều lơ đãng, chỉ là giả ngu mỉm cười đáp lại.

Trần Bì Bì không có biện pháp giả ngu, hấn cười cười có chút khó coi, dưới ánh mắt nghiêm khắc của nhị sư huynh, dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang đầu tóc rối tung lại cho tốt, lại dùng lực lôi kéo vô số nếp nhăn trên người, xong rồi mới hắng giọng hai tiếng bước ra phía trước, cực kỳ kính cẩn hữu lễ cầm mấy tờ giấy trong tay đưa tới trước người nhị sư huynh.

“Thời điểm người thi vào thư viện là đứng đầu sáu khoa bảng, cư nhiên còn có đề bài số học người giải không ra?”

Nhị sư huynh hơi hơi nhíu mày tiếp nhận ba tờ giấy nhìn lướt qua, cùng một câu nói, lại không phải cười nhạo Trần Bì Bì, mà quả thật có chút nghi hoặc, là ai ra đề mục, cư nhiên khiến tiểu sư đệ thiên tài khó xử thành ra bộ dáng như vậy?

“Hê?”

Cấp tốc nhìn qua một lần đề mục trên trang giấy, nhị sư huynh nhường mày càng lợi hại, môi mỏng nhếch lên, sau một lúc lâu mới nghẹn ra một câu nói: “Là. . . đứa nào ra cái đề mất nét như vậy? Phép tính

rất phiền toái, muốn tính rõ ràng không biết phải cần bao nhiêu thời gian, ta gần đây bận nghiên cứu cổ lễ, làm sao có thì giờ nghịch ba thứ này, chính người tự tính đi.”

Dứt lời, nhị sư huynh phát ống tay áo một cái, hai tay kéo chiếc đai lưng bên bằng tơ vàng lên, ngạo nghễ xoay người rời đi phòng sách, thẳng hướng đầu bên kia hàng rào giữa màn sương mù bao phủ.

Bên trong nhà sách lặng ngắt như tờ, chư sinh kinh ngạc nhìn bóng dáng nhị sư huynh, thầm nghĩ ngay cả nhị sư huynh vô cùng kiêu ngạo ẩn dưới vẻ nghiêm nghị cư nhiên cũng biết dùng loại biện pháp này tránh chiến? Nghĩ tới bộ dáng ngày thường nghiêm túc của nhị sư huynh, có vị muốn bật cười, xong lại lập tức nâng tay che miệng, sợ cười ra tiếng khiến nhị sư huynh nghe tới.

Trần Bì Bì nhìn bóng dáng nhị sư huynh dần dần đi xa, biểu tình càng khó coi, thịt béo trên mặt run rẩy, phập phồng cuộn sóng, hần rụt tới cửa nức nở hô: “Sư huynh! Huynh dù sao cũng phải ra chút gợi ý gì chứ!”

Lúc này, vị nhị sư huynh kia vẫn đang nghiêm cẩn ngay ngắn thông thả đi về hướng bên kia bãi đá, giống hệt như đế vương trên sân khấu kịch ngày thường, nghe Trần Bì Bì cầu xin, hần cũng không quay đầu lại, không kiên nhẫn nâng tay hươ hươ, cảm tức khiển trách: “Đã nói không tính là sẽ không tính, cái đề mắt nét này tính đến cuối cùng không biết ra số lớn bao nhiêu. . . Đừng nói chợ Khai Bình, dù là toàn bộ đế quốc Đại Đường cũng không có khả năng nuôi nhiều trâu như vậy, ngược lại ta thực tò mò Hạo Thiên chăn trâu ở đâu!”

“Được rồi, ta thừa nhận bản thân tính không ra cái đề mắt toi này, nhưng ta cũng không tin người có thể tính ra, càng không tin người bảy tuổi đã có thể tính ra. Trừ phi người lập tức nói cho ta đáp án, bằng không ta sẽ cho rằng người đang chơi ta, nói thật cho người biết, dám ở trong thư viện chơi ta, nhất là hiện tại chơi ai đó đến mức giận quá mất khôn, sẽ tạo thành hậu quả hết sức nghiêm trọng, đây không phải cảnh cáo người, mà là một lần hảo tâm nhắc nhở.”

Bên án thư cạnh cửa sổ phía tây, Ninh Khuyết gác chân phải lên ghế, cánh tay phải đặt lên cửa sổ chống cằm, say sưa nhìn lời nhắc lại của tên kia, lông mi thường hay đác ý nhếch lên vài cái, chờ đến khi nhìn thấy bốn chữ giận quá mất khôn, càng là nhin không được cười ha ha thành tiếng, dẫn tới nữ giáo viên bên cửa sổ phía đông nhủ mày khê liếc mắt sang.

Ninh Khuyết nhanh chóng ngồi thẳng thân thể, sau đó tiếp tục đọc lời nhắc lại của tên kia.

Hần cũng không biết người giận quá mất khôn được nhắc đến trong thư là ai, còn tưởng là tên kia kiếm có giữ thể diện, nếu để hần biết người nào đó bị cái bài toán đàn gia súc của Archimedes bức đến mức giận quá mất khôn phẩy tay áo bỏ đi chính là nhị sư huynh của thư viện tầng hai trong truyền thuyết, không biết là hần sẽ càng cười vui vẻ, hay là sẽ kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Về phần tên kia chỉ trích mình chơi xấu, Ninh Khuyết càng căn bản không chút phật lòng, làm một kẻ từng mắc chứng nghiện giải đề Stockholm, hần hết sức thấu hiểu sự thống khổ và tức giận lúc nhìn một đề bài mà lại không tìm ra được đáp án —— lời chỉ trích của tên nhắc lại kia, không gì hơn ngoài nổi bức thiết muốn biết đáp án ngay lập tức.

“Muốn biết đáp án của nó sao? Rất đơn giản, người trước nói cho ta đáp án đề bài y dược của người, sau đó trận tỷ thí này tính đôi bên hòa, nếu người không phục, về sau có thể tái chiến.”

Ngoài cửa sổ, cảnh xuân đang khoe nốt vẻ rực rỡ cuối cùng, ve con đang liêu mạng kêu to báo hiệu hè tới, Ninh Khuyết lắc đầu cười khê, cuộn tay áo mài mực thấm bút lên nghiên, viết xuống mặt giấy đoạn thoại kia.

Tối ngày hôm sau, xe ngựa rời thư viện, thông qua cổng Chu Tước phía nam thành Trường An, chạy đến số 47 ngõ Lâm đông thành, đứng trước Lão Bút Trai, Ninh Khuyết cảm tạ phu xe rồi đi vào cửa tiệm.

Cửa tiệm đã đóng cửa, Tang Tang bưng ra một bát mì chua cay thừa lại lúc sáng sớm, đặt đôi đũa cùng chiếc khăn mặt phía trước Ninh Khuyết, sau đó từ dưới bàn lấy ra một đĩa rau xanh ngâm dấm cùng một đĩa rau trộn ba sợi.

Cả ngày vất vả học tập trong thư viện, về nhà lại phải ăn dưa muối cơm thừa, Ninh Khuyết thầm nghĩ nói thế nào chúng ta cũng là người có thân gia hai ngàn lượng bạc, hà cơ gì còn phải khắt khe với mình vậy a?

Nếu đặt ở ngày thường, có lẽ hắn sẽ trực tiếp mở miệng giáo dục tiểu thị nữ một phen, nhưng hôm nay tâm tình của hắn cực tốt, cho nên chỉ lắc lắc đầu, cầm lấy đĩa cảm củi ăn, thuận tiện hỏi vài câu sinh ý của hàng hôm nay.

Tang Tang buổi chiều đã ăn qua, lúc này yên vị bên cạnh hắn, hai bàn tay tinh tế đặt chồng lên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn đen đen đặt trên cánh tay, nghiêng đầu trừng đôi mắt lá liễu ngấm nghĩa sát mặt Ninh Khuyết, sau một lúc lâu tò mò hỏi: “Thiếu gia, hôm nay tâm tình của người có phải tốt lắm?”

“Ừ.” Ninh Khuyết gấp lên một miếng rau xanh bị ngâm có chút biển đen ném vào miệng, nhai rồm rộp rồm rộp, bị vị chua đậm cho điếng người, hai hàng lông mày nhăn lại, mơ hồ đáp: “Gần đây quen một tên rất thú vị trong thư viện.”

Tang Tang nghe được hắn kết bạn mới trong thư viện, vui vẻ nở nụ cười, nhắc một bên mặt nhỏ nhắn quan tâm hỏi: “Học cùng lớp? Nam hay nữ?”

Ninh Khuyết nao nao nhìn mặt tiểu thị nữ, quấy quấy đưa trong bát nước mì chua cay, một lát sau ngập ngừng nói: “Chưa thấy người thật, nhưng. . . hắn là nam đi?”

“Khoan đã.”

Nghĩ đến lời nhắn lại đầu tiên, tên kia hình dung xem chữ quen ý bằng những lời lẽ đầy dung tục, hắn lắc lắc đầu, chém đinh chặt sắt nói: “Không phải hắn là, mà khẳng định là nam, hơn nữa khẳng định là một gã rất đáng thương đáng khinh, từng ăn nhiều thứ thiệt thòi trên người nữ nhân.”

“Đáng thương và đáng khinh. . .” Tang Tang bắt đầu suy xét, chớp mũi hơi nhú, “Giống như không cùng một thứ.”

“Đáng thương là kinh lịch, đáng khinh là khí chất.” Ninh Khuyết nghiêm cẩn giải thích.

Tang Tang ngồi thẳng thân mình, tò mò hỏi: “Có phải hắn lớn lên rất khó nhìn hay không?”

“Vừa mới nói xong, ta chưa gặp người thật.”

Ninh Khuyết lấy ra từ trong người một tờ giấy đưa cho nàng, phân phó nói: “Trên giấy có mấy vị thuốc, còn có phương thức sắc thuốc, người tự đi quây thuốc bốc thuốc, sau đó về nhà mới sắc, nhớ kỹ không được để người ngoài nhìn thấy.”

Tang Tang tiếp nhận, nhú mày hỏi: “Tại sao không được để người ta nhìn thấy?”

Ninh Khuyết nghĩ tới cái tên nhắn lại ình trong nhà sách cũ kia, nhin không được nở nụ cười, nói: “Nếu ta đoán không lầm, tên kia hắn là học sinh thư viện tầng hai, phương thuốc này khẳng định cũng là bí phương tinh diệu trong đó, nếu chúng ta đã vụng trộm chiếm đại tiện nghi của hắn, tốt hơn hết vẫn là không nên ngoại truyền.”

299. Q.1 - Chương 106: Viết Thư Xuyên Ngày Tháng

Lầu dưới nhà sách cũ người đến người đi, lầu trên yên tĩnh như thường.

Sách trên giá là trân tịch tu hành buộc chỉ cũ kỹ, trang sách là giấy bạc tằm thường học sinh thư viện thường dùng, bút chương cùng nghiên mực yên tĩnh đặt trên thư án bên cửa sổ phía tây. Nữ giáo viên ngồi dưới cửa sổ phía đông điềm tĩnh viết chữ trâm hoa, thiếu niên khoanh chân ngồi trên sàn sấu mi khổ kiếm, ngẫu nhiên đứng dậy viết lên giấy vài câu sau đó nhét vào trong sách. Chờ đến đêm lại có một thiếu niên béo lạng yên đi tới, lấy ra lời nhắn rồi đến cửa sổ phía tây lần mò mấy dòng chữ, hoặc giả một thiên đại ngôn dào dạt trên giấy.

Những chữ viết hoặc xinh đẹp thanh lệ hoặc phóng dăng tung hoành không ngừng vẽ loạn trên vài mảnh giấy, hai gã Ninh Khuyết và Trần Bi Bi không biết thân phận đối phương cứ thế dùng phương thức để lại

lời nhắn không ngừng tiến hành trao đổi, mà khoảng thời gian cuối xuân đầu hạ này cũng lặng lẽ không một tiếng động hòa lẫn vào nét bút đường tranh câu giễu tiếng cười của họ, bình dị mà tốt đẹp.

“Vô danh huynh, có biện pháp nào khiến kiếm ý trong sách mềm mại đi một chút không?”

“Ngu ngốc, nếu có thể mềm mại thì còn gì gọi kiếm ý? Với lại cái đề số học mặt cỏ và trâu cái ngày hôm qua của người. . . rất quái, cái gì gọi là xác xuất thống kê?”

“Ngu ngốc, không cần ngạc nhiên mấy thứ danh xưng khác lạ gì đó, với lại thực không có phương pháp nào có thể thông khiếu sao? Ta vẫn không thể nào tin Hạo Thiên lão gia nữ đối xử bất công với một thiên tài như ta đến vậy.”

“Có thì quả thật có, nhưng người vẫn là không cần ôm hi vọng. Thiên tài và ngu ngốc chỉ cách một đường, phàm là người ôm loại hi vọng này, vô luận hẳn có phải thiên tài hay không, cuối cùng đều sẽ biến thành đáng thương ngu ngốc. Mặt khác ta vẫn muốn nhắc lại một lần, cái đề số học của người hôm trước thật sự có chút quái, không có chất phác mỹ cảm.”

“Ta nghe nói đám người Ma tông đi theo con đường bất đồng, không phải cầu hô ứng cùng hơi thở thiên địa, mà ý đồ nhét hơi thở thiên địa vào trong cơ thể, nếu cơ thể không có khiếu dùng loại phương pháp này, có thể bước vào đạo tu hành hay không? Mặt khác phía dưới là đề số học thứ ba ta ra cho người, kính nghiêm cần giải, không cần lúc nào cũng tìm ta đòi đáp án.”

“Cái đề này chẳng qua là trình độ vỡ lòng, người có phải đang vũ nhục ta không đấy? Về chuyện Ma tông, ta phải cảnh cáo người, trong thư viện còn đỡ, chứ nếu ở ngoài người nhất thiết không được nêu lên hai chữ này, bằng không người sẽ bị đám cường giả thiên hạ chính đạo đuổi giết tới số, mặt khác ta phải cười tùm tùm nói cho người, mặc dù là pháp môn tu hành nạp thiên địa nhập cơ thể của Ma tông cũng cần thông chư khiếu, như thế mới có thể quán thông hơi thở thiên địa vào cơ thể.”

“Đây thật sự là chuyện khiến người cảm thấy tiếc nuối, ta vốn tưởng có thể có chút đường khác có thể đi.”

“Có thể nghĩ ra cách dùng Vĩnh tự bát pháp giải tự, người coi như là bước ra một con đường nghiêng, ta còn thật lo lắng người sẽ sốt ruột chạy đi tu ma, cho nên người không nên cảm thấy tiếc nuối, mà hẳn nên cảm thấy may mắn, bằng không nếu người đọa nhập ma đạo, có lẽ ngày sau ta có khả năng không thể không rút kiếm chém người thành ba mảnh.”

“Người nói có đạo lý, ta cảm giác rất thất vọng.”

“Nói chúng ta đây coi như là bạn thư từ đi? Vì sao cho tới giờ người cũng không hỏi ta là ai? Chẳng lẽ tiểu tử người không có lấy một điểm tò mò? Chẳng lẽ người không thấy có thể quen biết bản thiên tài chính là một hồi đại cơ duyên?”

“Từ trước đến nay ta ít khi tò mò chuyện người khác, mặt khác người cũng không hỏi ta là ai.”

“Được rồi, người là ai? Đến từ nơi nào? Thư viện lớp mấy? Trong nhà có tỷ muội xinh đẹp gì không?”

“Ta gọi Ninh Khuyết, đến từ Vị Thành, thư viện lớp Bính, trong nhà chỉ có một tiểu thị nữ mặt đen. . . Người là ai? Đến từ nơi nào? Trong nhà người hẳn là đã có hãn thê mãnh thiếp, cho nên người mới oán hận nữ nhân đến vậy?”

“Ta gọi Trần Bì Bì, đến từ Tây Lăng, sau đó, không có.”

“Nghe nói năm năm trước có thí sinh Tây Lăng đầu bảng sáu khoa nứt tiếng, giáo viên toàn thư viện đều chạy đến vây xem, bởi vì đó là thành tích tốt nhất trong vòng trăm năm qua của thư viện, chẳng lẽ người chính là người kia?”

“Đúng là bản thiên tài, người hiện tại đã sinh ra loại tình cảm tự nhiên kính sợ sùng bái ta hay chưa?”

“Ta thi được ba khoa đầu bảng, hai khoa bét bảng, một khoa bị đánh rớt, nghe nói cũng là thành tích độc nhất vô nhị thư viện trăm năm qua, một khi đã vậy, dựa vào cái gì ta phải kính sợ sùng bái người?”

“. . . Ba khoa đầu bảng, có thể thi ra hai khoa bét bảng, một khoa bị đánh rớt, thật đúng tiêu chuẩn cực kỳ sinh mãnh khó gặp, xem như người lợi hại, ta tạm thời thừa nhận người có tư cách đối thoại ngang hàng với ta.”

“Người là dân Tây Lăng, còn chạy tới Đại Đường đọc sách làm gì?”

“Ta xuất thân một đại gia tộc ở Tây Lăng, gia nghiệp của gia tộc lớn đến mức người không cách nào tưởng tượng. Người có biết, loại thiên tài giống ta đây, khẳng định sinh ra liền nhất định kế thừa gia sản, nhưng vấn đề ở chỗ, ta còn có vị huynh trưởng đồng dạng siêu cấp thiên tài, chỉ kém ta một chút xíu, càng máu chốt là, từ lúc ta còn rất nhỏ, vị huynh trưởng này đã đối xử với ta vô cùng tốt, chiếu cố ta thương tiếc ta nơi nơi, không hề có chút câu oán giận quyết định cho ta kế thừa gia sản của trưởng bối trong tộc. Ta căn bản không muốn kế thừa phần gia nghiệp này, ta cảm thấy huynh trưởng mới là nhân tuyển tốt nhất, nhưng trưởng bối trong tộc căn bản không cho phép ta cự tuyệt, thời gian ta ngây ngốc ở Tây Lăng càng lâu, huynh trưởng đối xử với ta càng tốt, ta lại càng cảm thấy khó chịu, cho nên năm ta lên mười đã vụng trộm chuồn mất.”

“Mười tuổi liền bỏ nhà đi bụi, chẳng lẽ trưởng bối trong nhà người không đi khắp nơi tìm người?”

“Sao có thể không tìm, nếu bọn họ tìm không được, vậy nhất định có thể đoán ra ta trốn trong đây. Còn người thì sao? Lý do gì khiến người muốn vào thư viện, lý do gì khiến người vài ngày trước lại liều mạng đến thế?”

“Vào thư viện đương nhiên là muốn làm quan viên đế quốc, càng đương nhiên muốn tu hành, về phần lý do gì liều mạng như vậy, là vì ta có rất nhiều chuyện phải làm, hiện tại không liều mạng, về sau nói không chừng sẽ mất mạng.”

“Chuyện gì phiền toái thế?”

“Chính là chuyện xưa không thể nói cho người biết.”

Trên tờ giấy thư trao đổi cũ nát bên cửa sổ phía tây, từ ban đầu hỏi nhau số học tu hành, dần dần tiến triển đến tò mò cuộc sống của nhau, mặc cho thời gian nhẹ nhàng trôi qua, thân thể Ninh Khuyết dùng xong phương thuốc kia cấp tốc khỏe trở lại, không còn ho khan nữa, còn quan hệ giữa hai người trẻ tuổi chưa từng gặp mặt nhau kia cũng trở nên ngày càng quen thuộc không có kỵ.

Thời gian sang hè, nhiệt độ không khí trở nên càng ngày càng cao, cửa sổ phía tây không biết khi nào đã đóng cửa, một mảnh u ám bao phủ trong phòng, Ninh Khuyết đang đọc lời nhắn lại trên giấy của gã kia, tươi cười trên mặt dần dần thu liễm, phát hiện một chi tiết khiến người rung động: cái gã tự xưng Trần Bì Bì kia nói gia tộc không tìm được hắn, nhất định có thể đoán được hắn trốn trong thư viện, những lời này gián tiếp cho thấy, trên đời này không có nơi nào gia tộc của hắn không tìm đến được, chỉ có những chỗ cao xa thần thánh như thư viện đây, mới có thể khiến gia tộc kia có điều kiêng kỵ.

“Tây Lăng Thần Quốc. . . đào đâu ra gia tộc cường đại như vậy?”

Hắn hơi hơi nhíu mày suy nghĩ một lát, cũng không giải được khúc mắc, sau đó tiếp tục nhìn xuống phía dưới. Chiều ngày hôm qua hắn lần đầu tiên viết trong thư, hỏi có thể gặp mặt hay không, hiện thời đã xác định đối phương ở thư viện tầng hai, tự nhiên có chút tò mò.

Trên giấy lưu giữ bút tích người nào đó đem qua: “Đợi chừng nào người có thể đi vào thư viện tầng hai, tự nhiên có thể nhìn thấy ta.”

Ninh Khuyết lắc lắc đầu, nâng bút hỏi lại: “Vấn đề ở chỗ. . . ta làm thế nào mới có thể vào thư viện tầng hai?”

Hạo Thiên bắt công, với một kẻ thiếu niên chưa khiêu không thông như hắn, vô luận hắn có nghĩ ra bao nhiêu phương thức xem sách đọc hiểu, lấy tinh thần điếc không sợ súng đời núi khoét động, rốt cuộc vẫn không thể chân chính tiến một bước về phía trước trên con đường tu hành, lúc này nhìn mấy chữ thư viện tầng hai, tâm tình hắn không khỏi có chút ảm đạm.

Để bút xuống đứng dậy nhìn giá sách yên tĩnh bốn phía, hắn cười tự giễu, than khê, thâm nghĩ bản thân đứng ở tầng hai thư viện lại đi nghĩ thư viện tầng hai ở nơi nào, đây thật sự là một chuyện thú vị mà rất không thú vị a.

Bỗng nhiên hắn hơi nhíu mày, chú ý tới vết ngón bạc nhọn nhọt dưới đất bên cạnh giá sách cách đó không xa, vết ngón trên sàn gỗ sẫm màu này cực nóng cực nhọn, nếu không nhìn trực diện thì đúng là rất

khó phát hiện.

Ninh Khuyết trầm mặc một lát rồi đi qua, ngồi xổm xuống dùng ngón tay sờ nhẹ, xác nhận hẳn là kết quả của việc ma sát quanh năm suốt tháng, ngẩng đầu nhìn lên giá sách trầm trọng, ngón tay sờ vết ngón bắt đầu có chút run rẩy.

Hai bên hông giá sách có khắc một ít hoa văn hình thức rối ren hàm ý khó hiểu, trong kẽ hoa văn tích đầy bụi bặm năm tháng, chợt vuông chợt tròn không có hình dạng gì cụ thể, có vẻ cực kỳ vụng về ngớ ngẩn khó coi. Mỗi một chi tiết đều khắc trên mái cong nhà sách cũ đều cực kỳ tinh mỹ, trong khi hoa văn trên bức tường bên hông giá sách lại cứ thô鄙 như vậy, hẳn càng cảm thấy cổ quái, ngón tay chậm rãi sờ lên, sau đó nhắm hai mắt lại, cảm thụ mỗi một loại xúc giác được ngón tay truyền đến.

Chẳng lẽ phía sau giá sách chính là thư viện tầng hai trong truyền thuyết? Chẳng lẽ sau tường mới chân chính là thư viện?

“Người có thể thử nạy ra giá sách này, nhìn một cái xem mặt sau là gì.”

Ninh Khuyết bỗng nhiên mở hai mắt xoay người nhìn lại, phát hiện vị nữ giáo viên dịu dàng tinh xảo kia không biết tự bao giờ đã lặng yên không tiếng động đứng sau lưng mình, dùng ánh mắt ôn hòa, thậm chí mang theo vài phần cổ vũ nhìn bản thân.

Hắn không biết ý tứ chân thật phía sau ánh mắt dịu dàng và yên tĩnh của nữ giáo viên, cười khổ nhìn thoáng qua hoa văn trên giá sách, trong đầu ngẫu nhiên có ánh sáng hiện lên, nhớ tới cảm thụ của mình lúc nhìn thấy bức tranh Chu Tước trên đường cái Chu Tước, nhìn thấy mấy tượng điêu khắc mái trong hoàng cung, mơ hồ đoán ra chút việc, ở đâu còn dám làm ra hành động gì bất kính.

...
...

Thời gian lại chạy tới giữa hè năm Thiên Khải mười ba, Ninh Khuyết và Tang Tang đi đến tòa thành Trường An hùng vĩ này đã mấy tháng, mở một tiệm Lão Bút Trai, thuận lợi tiến vào thư viện học tập, mỗi ngày ăn chút cơm thừa canh cặn, tựa hồ cuộc sống căn bản không có biến hóa gì phát sinh, nhưng thực tế không phải vậy.

Thiếu niên quân tốt đến từ biên thành mạo hiểm đi theo người nào đó giết một đêm mưa xuân, vào hoàng cung một lần, khổ chiến nhiều ngày đêm trên tầng hai nhà sách cũ với mớ điển tịch tu hành này nọ, hẳn đã thấy được một thế giới càng lớn càng bao la hùng vĩ, kết bạn với một ít nhân vật thú vị, vô luận tầm mắt hay tinh thần đều khác trước rất xa.

Trọng yếu nhất là, trong mấy tháng qua, hẳn đã tiến chân vị bằng hữu thứ nhất trong đời mình, giết chết ngự sử Trương Di Kỳ và Trần Tử Hiền, bước ra bước đầu tiên trên con đường báo thù, hết sức may mắn là, cái chết của hai người này tựa hồ vẫn chưa kinh động quan phủ Đại Đường để quốc lãn vị Hạ Hầu tướng quân cường đại ấy.

“Trời quá nóng, thành Trường An mỗi điểm này không tốt.”

Nằm trên ghế trúc nhìn ánh sao đầy khắp đỉnh đầu, Ninh Khuyết lau mồ hôi trên mặt, lắc đầu nói: “Mỗi khi sáng sớm thời tiết đều sẽ lạnh chút, người nói bên cạnh ngôi nhà của vị trà nghệ sư kia có cái hồ nhỏ, phải chăng thoả mái hơn chỗ chúng ta một chút?”

Tang Tang tiếp nhận khăn mặt nhúng nhúng trong thùng nước lạnh, thấp giọng nói: “Thiếu gia, chẳng lẽ người đi giết hẳn chỉ vì nhà hắn mát mẻ hơn chút? Loại chuyện báo thù này. . . thực có ý tứ như vậy sao?”

300. Q.1 - Chương 107: Đêm Hè Một Bát Mì, Ven Hồ Một Trà Sư

Thành Trường An là một ngôi thành không có khuyết điểm, trừ bỏ mùa hè của nó.

Vào tháng Sáu, thái dương trở nên ngày càng sáng, nhiệt độ trở nên ngày càng cao, thời tiết nóng ác liệt bao phủ phổ lớn ngõ nhỏ, ngẫu nhiên có gió nổi lên cũng là hơi thở nóng bức khiến người ghét cay ghét đắng, ủ rũ thổi qua đám lá cây nguyên bản xanh tươi no đủ, qua những chùm nho vàng tím trên giàn, chui vào hầm rượu lạnh trong nhà vương công quý tộc, đẩy ra cửa sổ nhà dân chúng bình dân.

Đêm nay, tất cả cửa hiệu nằm ngoài mặt tiền số 47 ngõ Lâm đều mở toan cửa sổ.

So với nguy hiểm bị mất trộm, trình độ khủng bố của việc bị nóng đến chết rõ ràng muốn lớn hơn một chút. Bọn tiểu nhị đây tớ số khổ ngồi trên thềm đá, hữu khí vô lực đánh giá bốn phía, phòng bị đám tặc rồi hơi này nọ len vào nhà, còn mấy vị chưởng quầy và gia chủ thì chuyển ghế trúc, mang theo thùng nước ra ngõ nhỏ sau lưng.

Ngõ nhỏ chật hẹp thanh tĩnh, bên trên có cây hòe xanh che mát, ban ngày không có nhiều ánh mặt trời chiếu vào cho lắm, thêm vô gió đêm bị ngõ hẹp giam lại không chạy được đi đâu, thổi lên người vẫn tương đối mát mẻ.

Đủ loại kiểu dáng giường trúc bàn vuông, đã hoàn toàn ngăn chặn ngõ hẹp lưng phố, hàng xóm láng giềng nằm trên giường trúc lười biếng nói chuyện tán gẫu, dưa và trái cây ướp lạnh bằng nước giếng được bày trên bàn vuông nhỏ bên cạnh.

Cũng có người quen tìm thú vui trong khổ sở, bưng cả bát mì cay nóng hồi vùi đầu cuồng ăn, mồ hôi do hạt tiêu kích ra và mồ hôi do thời tiết nóng nực bức ra hòa lẫn cùng một chỗ, dùng chiêu số lấy độc trị độc tự lừa gạt bản thân, đêm chẳng phải nóng ác liệt không chịu nổi như vậy.

Trong ngõ thường thường vang lên tiếng chát chát thanh vang, nghe giống như có người lớn đang giáo dục trẻ bướng bỉnh, trên thực tế đây là mọi người đang dùng khăn mặt nhúng nước giếng ướt nhẹ quất vào tấm lưng trần đầy mồ hôi nhớp nháp của mình.

“Đã bảo không chuẩn là không chuẩn! Thời tiết nóng như vậy, chẳng lẽ ông còn muốn tìm thêm người ấm chân!”

Cặp phu thê cửa hàng đồ cổ giả ngày qua ngày tranh chấp về vấn đề nạp thiếp, mọi người số 47 ngõ Lâm sớm nghe chán ngấy, thậm chí bắt đầu hoài nghi, liệu đây có phải là một loại tán tỉnh mới lạ khác thường hay không.

Lão Bút Trai cũng có một cái cửa sau thông ra lưng phố, mấy ngày nay vẫn chưa hề dùng qua, hiện tại rốt cục tỏ ra công dụng, Ninh Khuyết nằm trên ghế trúc, tiếp nhận khăn lông ướt Tang Tang đưa sang, thở dài bi ai chà lau nửa người trên trần trụi, nghe tiếng tranh cãi trên giường trúc cách vách truyền đến, thâm nghĩ nhân sinh phổ phưởng nào có thứ gì đáng thú vị như mấy tay văn nhân thường nói đâu.

Nếu không thú vị thì bỏ đi vậy, hần khoát chiếc khăn lông ướt lên vai, hờn dỗi hậm hực đứng dậy vẫy cái tay nói câu tạm biệt hàng xóm rồi trở về sân nhỏ nhà mình, Tang Tang một tay mang theo thùng nước, một tay kéo ghế trúc đầu, gắng sức đi theo.

Tiểu thị nữ hôm nay mặc một thân áo lam hoa mỏng manh, cánh tay căng chân để trần, khuôn mặt nhỏ đen đen lộ ra vẻ hồng nhuận. Thân thể hư hàn không dễ đổ mồ hôi, cũng không có nghĩa là nàng không cảm thụ được nhiệt độ oi bức trong ngoài mái hiên, ngược lại càng khiến nàng cảm thấy phiền muộn, nàng nhìn Ninh Khuyết bên giếng hỏi: “Thiếu gia, ta có thể cởi áo ngoài ra được không?”

Từ bên giếng kéo lên một thùng nước lạnh trong lành, Ninh Khuyết bưng hai tay chuẩn bị gội lên đầu, xua tan đi tiết hè oi bức phiền muộn, bỗng nhiên nghe được câu này, không khỏi tăng thêm phiền não, xoay người lại giáo huấn: “Tuy rằng ngươi còn nhỏ tuổi, nhưng chung quy vẫn là một cô bé, lý nào lại thoát y cởi áo trước mặt nam nhân cơ chứ, hiện tại cũng không phải hồi ngươi ba bốn tuổi, ta có thể thay ngươi tắm rửa kỳ cọ bên người nữa, ngươi đã sắp trở thành đại cô nương, biết suy nghĩ một chút có được không?”

Tang Tang cảm tức trừng mắt nhìn hần một cái, hỏi: “Lúc trước thiếu gia ngươi còn chưa trả lời ta, loại chuyện báo thù này thật có ý tứ như vậy sao? Cách vài ngày liền đi giết một người, người không thấy nhàm chán?”

“Đây vốn là chuyện không liên quan gì đến có hay không có ý tứ.”

Ninh Khuyết hồi đáp: “Chúng ta hiện tại mỗi ngày ăn cơm thừa canh thừa, chúng ta mỗi ngày đều phải đi nhà xí, chẳng lẽ không phải chuyện lặp lại buồn tẻ? Thế nhưng người vẫn phải làm. Bởi vì không ăn cơm sẽ đói chết, không đi nhà xí sẽ nghẹn chết, cho nên dẫu giết người báo thù không hề có ý tứ, nhưng để có thể sống được an tâm một chút, vẫn phải đi giết giết, bất kể nhằm chán buồn tẻ ra sao.”

Nói xong câu đó, hắn lật hai tay lên cao, chỉnh thùng nước giếng lạnh đổ ào một cái lên người, sau đó quăng lên sàn đá trong sân nhỏ, tinh thần cả người nhất thời rung lên, sau đó phát hiện hạ thể có chút se se lạnh, kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy quần đùi bông mặc bên dưới đã bị trôi xuống một đoạn.

Tang Tang nhìn hắn lộ ra đến nửa bờ mê, cùng cái khổ nằm gắt gạo giữa mê, hiềm thấy bị chọc cười khanh khách không ngừng, tay nhỏ che miệng môi thế nào cũng giấu không được vẻ cao hứng kia.

Ninh Khuyết kéo phất quần đùi lên, quay đầu cảm tức giáo huấn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Giết người dù sao vẫn có ý tứ hơn chuyện này.”

Tang Tang buông tay nhỏ khỏi miệng, nhìn hắn nghiêm cẩn hồi đáp: “Để lát nữa ta đi làm bát mì ruột già.”

...

...

Ngày hè thành Trường An, thời điểm trước bình minh là lúc tối nhất, cũng là mát mẻ nhất. Sau một đêm dài oi ả bị buộc nằm ra đường ngồi trên đất mượn ngõ nhỏ hóng gió, nhóm cư dân đều tự giác trở về giường, thừa dịp ngắn ngủi mát mẻ nhất này, đánh một giấc ngủ sâu tuyệt diệu nhất, nhằm bù lại toàn bộ thời gian tổn thất trong ngày.

Bên trong Lão Bút Trai không ai ngủ.

Tang Tang làm một bát mì nước thơm ngào ngạt, bỏ lên rất nhiều hành thơm cùng sáu bảy đoạn ruột già cộng thêm hai đầu ruột kết.

Ninh Khuyết thêm nhỏ dãi, ăn vèo cái hết, xoa xoa miệng, phủ lên một tấm áo khoác cũ nát, đính đầu đội mũ che mưa mới tinh không chút đặc sắc, dùng khẩu trang che khuất hơn nửa gương mặt, dùng vải thô bọc lấy phác đao và đại hắc ô, sau đó đẩy ra cửa sau sân nhỏ, nhẹ giọng từ biệt tiểu thị nữ, rồi hòa lẫn vào bóng đêm.

Giữa phố lớn ngõ nhỏ đông thành yên tĩnh, gió đêm hơi lạnh đi qua, vô luận là cư dân mỗi một hay là bày chó canh cửa đều thoải mái đi vào giấc ngủ, cả tòa thành thị phẳng phất sẽ không tỉnh lại, chỉ là ngẫu nhiên có tiếng bánh xe đưa nước nghiêng lên mặt đường lát đá đột ngột vang lên, sau đó xa dần cho đến biến mất.

Đèn lồng mỏng manh sáng rọi con đường không xa phía trước xe đưa nước, lay động bất an.

Thời điểm xe đưa nước đi qua phường thị nào đó ở nam thành, Ninh Khuyết đang mãi trầm mặc ngồi xỏm trong khe hở giữa mấy thùng nước lớn đột nhiên nhảy xuống, hai chân lạng yên không tiếng động chạm đất, thân thể bắn ra nhanh như chớp, chui vào bóng đêm trong ngõ cạnh phường thị. Sau đó hắn lấy ra bản đồ Tang Tang tự tay vẽ, nương theo ánh sáng ảm đạm nhìn đoạn đường cuối cùng.

Chính như Tang Tang nghi hoặc, cách một quãng thời gian lại chuẩn bị tìm cách giết một người, loại chuyện này thật sự không hòa hợp với cuộc sống thanh tĩnh đọc sách cực khổ mà vui vẻ trong thư viện, với cuộc sống phố phường âm ỉ mà phiến muộn trong số 47 ngõ Lâm, hơn nữa loại lặp lại buồn tẻ này quả thật quá không ý tứ. Nhưng với cái gã Ninh Khuyết từ Vị Thành trở lại Trường An mà nói, thường thường ăn bát mì ruột già hoặc mì ốp lét, sau đó đi giết giết người báo thù, tựa như viết chữ mình tương mấy canh giờ vậy, đã biến thành một phần rất trọng yếu trong cuộc sống của hắn, thậm chí trở thành thói quen sinh hoạt nào đó.

Mỗi khi giết chết một đối tượng báo thù, mỗi khi gạch đi một cái tên trên tờ danh sách giấy dầu, sẽ khiến hắn cảm thấy gánh nặng trên vai bớt đi một phần, toàn thân thoải mái một phần, vết máu đặc sệt trên tay nhạt đi một phần — mỗi người theo bản năng đều hướng tới cuộc sống vui vẻ thoải mái, cho nên bản năng của hắn đã yêu cầu hắn làm tiếp.

Đao bọc vải, khẩu trang, áo khoác, mũ che mưa, bản đồ và ghi chú về thói quen sinh hoạt, thời gian ăn uống ngủ nghỉ của mục tiêu, toàn bộ là Tang Tang chuẩn bị cho hắn, một tiểu thị nữ mặt đen đi qua phố

phường Trường An, hẳn sẽ không khiến cho bất luận kẻ hữu tâm nào chú ý, Ninh Khuyết cũng không lo lắng an toàn của nàng, càng tin tưởng năng lực của nàng.

Cho nên mỗi khi sắp xuất đạo, hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện lưỡi dao của mình sẽ có ngày không chém rơi được đầu đối phương, kể cả hôm nay. Khi hẳn lặng yên không tiếng động mượn bóng đêm tiến vào phường thị, hướng về phía hồ nhỏ phía sau trà trang, đã bắt đầu suy nghĩ đến việc lấy đầu người kẻ nọ tể bái vô số vong linh trong phủ tướng quân cùng thôn xóm Yên cảnh.

Hôm nay hẳn sắp sửa gạch đi cái tên thứ ba trên danh sách giấy dầu.

Chủ nhân của cái đầu người kia tên là Nhan Túc Khanh, bốn mươi một tuổi, trước làm giám định sư văn thư quân bộ.

Ngoài thuật giám định con dấu, người này còn tinh thông trà đạo, sau khi bị triều đình tìm cơ đuổi ra quân bộ, liền trở thành thầy dạy trà nghệ trong một trà thương nổi tiếng thành Trường An, căn cứ Trác Nhĩ điều tra, ba phong thư bằng chứng lên án tướng quân Tuyên Uy phản quốc thông đồng với địch năm đó — chính là do người này giám định, thậm chí có khả năng người này tự tay làm giả.

Y còn có rất nhiều liên hệ không rõ ràng với án đồ thôn Yên cảnh, năm đó đại quân Hạ Hầu chỉ kiếm nước Yên, thời điểm chưa đến Mân Sơn, Nhan Túc Khanh đang ở trong quân Hạ Hầu, điều này thực khiến người khó hiểu, vì sao một gã giám định sư văn thư quân bộ lại xuất hiện trên chiến trường tiền tuyến tràn ngập máu tươi giết chóc.

Nhan Túc Khanh hiện tại ngụ trong ngôi nhà trúc bên bờ hồ nhỏ mà trà thương mua cho y, Ninh Khuyết lặng yên không tiếng động dọc theo ven hồ đi tới, nhìn mảnh lâm hồ tiểu trúc u tĩnh ngày càng gần, nhìn căn nhà trúc tường cỏ giống như không hề có quy tắc gì, lại ngẫm có phong cách cổ xưa, hai hàng lông mày lộ bên ngoài khẩu trang chậm rãi nâng lên, bỗng nhiên cảm thấy sự tình có chút không ổn.

Bởi vì phiến lâm hồ tiểu trúc này quá mức thanh u.

Nhà ở Trường An ít khi lớn, có thể nói là tấc đất tấc vàng, mà giữa toàn thành phần hoa náo nhiệt, hai chữ thanh u chính là đại biểu cho sang quý, hết sức quý. Ninh Khuyết biết vị Nhan Túc Khanh này là người được trà thương tin cậy nể trọng, nhưng hẳn tin tưởng cho dù có là ông chủ xa xỉ hào phóng đến đâu chẳng nữa cũng không có khả năng đưa tặng một mảnh lâm hồ tiểu trúc như vậy cho thuộc hạ trà nghệ sư của mình.

Nắng sớm vẫn chưa đến như trước, tầm nhìn ven hồ vẫn hắc ám như cũ, chỉ có sóng nước phản xạ đèn đuốc không biết của nhà nào, lóe một chút u quang, Ninh Khuyết đi đến trước mặt lâm hồ tiểu trúc, cách một bức tường trúc, nhìn đến chiếc ghế khắc đá to lớn dưới thềm đá trong sân, nhìn người trung niên gầy yếu ngồi trên đó, bất chợt dừng lại, sau đó đẩy cửa mà vào.

Một ngọn đèn nhỏ được thắp sáng, trung niên dáng người gầy yếu ngồi trên ghế đá, tay trái nắm một cái chén trà sứ to thô lậu, tay phải nhẹ nhàng gõ lên góc khay trà làm bằng gỗ mun, bình tĩnh nhìn gã thiếu niên đẩy cửa mà vào, má gầy bỗng nhiên gợn lên một nét tươi cười đậm nhạt, nhẹ giọng nói:

“Cái gọi là trà đạo, kỳ thực chính là dùng quá trình phiền phức đến tăng mạnh cảm giác nghi thức nào đó, do đó sinh ra cảm giác trang nghiêm.”

“Rất nhiều người đều nghĩ ta ở trong nhà uống trà tất nhiên phải dâng hương tắm rửa, bái tế Hạo Thiên thật lâu, sau đó trầm mặc thưởng thức hương trà một phen, mới có thể nhấp nước trà lên môi. Kỳ thực sai hoàn toàn, ta đời này thích nhất vẫn là ôm chén lớn nốc trà, đại khái hẳn là thói quen tập thành từ trong quân, con người ta vẫn thích trực tiếp một ít.”

“Đêm hè nóng như vậy, thiếu niên người không ngủ yên ở nhà, lại chậm bước bên bờ hồ, nói vậy. . . là tới giết ta đi.”

301. Q.1 - Chương 108: Trận Chiến Đầu Tiên Trong Đời

Thấp thoáng dưới tường trúc thanh tinh u ám, trà nghệ sư trung niên đang ngồi trên chiếc ghế điêu khắc bằng đá Côn Hồ, phía trước là bàn trà cũng khắc bằng cùng loại đá, trên bàn đặt khay trà làm bằng gỗ mun, trên khay đặt ấm trà chén trà ôn nhuận thanh khiết, bên cạnh bàn là một chiếc lò than nhỏ một tay cầm, hơi nóng bốc lên nhàn nhạt từ miệng ấm đun nước còn chưa sôi trên lò.

Đêm hè nóng bức như thế, trà nghệ sư trung niên lại như cảm thụ không đến hơi nóng tỏa ra từ lò than nhỏ, trên người khoác kiện đơn bào, bình tĩnh giống như vị chủ nhân hiếu khách chờ người trở về từ trời tuyết đêm đông. . . Y chính là Nhan Túc Khanh.

Ninh Khuyết xác nhận rất rõ điểm ấy. Lòng cảnh giác sinh ra lúc bên ngoài lâm hồ tiểu trúc, giờ khắc này rốt cục được chứng thật, bởi vì đối phương trước thời hạn nhận ra bản thân tiến đến, hơn nữa còn nhận ra mục đích đến đây của mình.

Mắt nhìn cận trà dưới chân tường trúc qua ánh sáng lờ mờ còn sót lại, sau khi trầm mặc một lát, hần nhìn phía trà nghệ sư hỏi: “Vậy thì trực tiếp một ít. . . Ta muốn biết, vụ án phủ tướng quân Tuyên Uy bị tịch thu gia sản chém cả nhà, còn có vụ án sơn thôn Yên cảnh bị đồ sát, có phải có quan hệ với ông hay không?”

Nhan Túc Khanh hơi nhíu mày, thật không ngờ thiếu niên tiến đến giết mình tối nay, cư nhiên là vì hai chuyện nhiều năm trước này. Y vốn tưởng trên cái thế giới này sớm đã không ai còn nhớ rõ chuyện cũ năm ấy, thoáng trầm mặc xuống rồi mỉm cười nói: “Tự nhiên có liên quan với ta, bằng không ta vốn làm quan ở quân bộ, tiền đồ vô hạn, hiện tại sao có thể biến thành một tên trà nghệ sư giữ nhà giữ cửa thay thương nhân bán trà?”

“Hần ta cũng không phải người đầu tiên người tìm tới.” Y nhìn Ninh Khuyết hỏi: “Những người khác hiện tại sống thế nào? Đã nhiều năm không gặp, không biết bọn họ giờ đang làm gì.”

Ninh Khuyết trầm mặc quan sát động tĩnh bốn phía lâm hồ tiểu trúc, nhìn mảnh đất sang quý này, hồi đáp: “Bọn họ cũng không sống tốt cho lắm, ít nhất không tốt bằng ông, có thể ở một nơi tuyệt như vậy.”

Nhan Túc Khanh cười ra tiếng, phe phẩy đầu cảm khái nói: “Biết vì sao bọn họ lẫn lộn không được, mà ta còn có thể tiêu điều vậy không? Bởi vì con người ta còn có chút tác dụng với đế quốc.”

Quần áo trên người khoác qua loa, nước trên lò chậm chạp chưa sôi, chén trà trên tay không có trà, tất cả đều nói rõ vị trà nghệ sư này vừa mới tỉnh lại, hần là nhận thấy được Ninh Khuyết tới gần lâm hồ tiểu trúc cho nên mới tỉnh, mà không phải dự tính được cục diện phục giết từ trước.

Chỉ là một tên trà nghệ sư nhìn qua gầy yếu vô lực, suốt ngày loay hoay với trà cụ nước sôi, tại sao biết rõ có người đến giết mình, lại không hề kêu cứu hay bỏ chạy, mà chỉ bình tĩnh ngồi chờ trên ghế? Y dựa vào cái gì? Hơn nữa một tên trà nghệ sư có thể có lợi gì cho đế quốc? Một tên trà nghệ sư như thế nào có thể thay trà thương giữ nhà hộ viện? Một tên trà nghệ sư dựa vào đâu có thể có nhân sinh tốt hơn Trần Tử Hiền sau khi xuất ngũ?

Trong giây lát đó, Ninh Khuyết suy nghĩ qua rất nhiều khả năng, thậm chí là loại khả năng không có khả năng nhất nọ, mặt mày non nớt bên ngoài khăn che mặt dần dần hiện ra biểu lộ ngưng trọng trước nay chưa có, nhìn đối phương hỏi: “Tại sao ông không trốn?”

“Tại sao phải trốn?”

Nhan Túc Khanh mỉm cười nhìn thiếu niên nói: “Nếu ta đã tỉnh, người làm sao có thể giết chết ta?”

Nói xong câu đó, y nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái, trong khay trà trên bàn đá bỗng nhiên ra một thanh kiếm nhỏ tối mờ không cán.

Ninh Khuyết nhướng hần mày lên, thân thể trở nên có chút cứng ngắc, biết bản thân đã gặp phải cái loại khả năng không có khả năng nhất: cái tên trà nghệ sư gầy yếu vô lực này. . . cư nhiên là một người tu hành!

Giờ khắc này, hần không khỏi nghĩ đến ông lão Lữ Thanh Thần ôn hoà đi chung đường từng đã tiến hành qua một phen đối thoại, đoạn đối thoại về việc thành Trường An kiếm sư nhiều như chó, niệm sư chạy đây

đường kia.

Lúc ấy ông lão Lữ Thanh Thần cười nói loại luận điệu này tuyệt đối quá mức khoa trương. Sau khi tiến vào thành Trường An, tuy Ninh Khuyết đã thấy qua người tu hành Nam môn Hạo Thiên đạo khai đàn thi pháp ven đường, cũng từng theo Triều Tiểu Thụ tới Xuân Phong Đình chém giết người tu hành, nhưng hẳn thật không nghĩ tới, một cái tên thoạt nhìn không có gì đặc biệt trong danh sách báo thù, cư nhiên lại là một cường giả.

Trong tình báo của Trác Nhĩ không nhắc tới, Tang Tang cũng không phát hiện ra, ai cũng không thể tưởng được, gã giám định sư văn thư quân bộ năm xưa, trà nghệ sư đương thời được trà thương cung cấp nuôi dưỡng, cư nhiên lại là một vị tu hành tinh thông ngự kiếm thuật!

Lông mi nhíu chặt của Ninh Khuyết chậm rãi giãn ra, hắn nhìn Nhan Túc Khanh ngồi trên ghế, nhìn tiểu kiếm không cán trước mặt trung niên nhân gầy yếu kia, ôn hòa cười nói: “Nếu ông không trốn, ta đây trốn vậy.”

Nói trốn liền trốn, giọng nói vừa rơi xuống, hắn không chút do dự xoay người, giống như tuần mã phi nước đại phóng ra ngoài lâm hồ tiểu trúc.

...
...

Nhan Túc Khanh đầy hứng thú nhìn bóng dáng thiếu niên sắp sửa biến mất bên tường trúc, cười khẽ lắc đầu cảm khái nói: “Nếu tới giết một người tu hành, đến rồi chẳng lẽ còn có thể lui?”

Từng chữ ôn hòa lại ẩn chứa tự tin cùng sát ý mãnh liệt chậm rãi phát ra từ môi của người trung niên gầy yếu, tay trái y đồng thời buông xuống chén trà lớn thô lậu, tay phải cuốn lên cổ tay áo trên cánh tay trái, hai ngón trở giữa tay trái hợp thành kiếm chỉ tà tà cách không điểm về hướng bên ngoài lâm hồ tiểu trúc, động tác cực kỳ tùy ý tiêu sái.

Theo một chỉ tà tà kia, tiểu kiếm không cán mờ tối không ánh sáng trên khay trà chợt phát ra tiếng vù vù trầm thấp, phẳng phất bị trút vào năng lượng thần kỳ nào đó, mạnh mẽ bắn lên từ mặt bàn, sau đó hóa thành một vệt sáng mờ tối, xé mở màn đêm tối tăm nhất trước bình minh của lâm hồ tiểu trúc, đâm thẳng ra ngoài sân.

Sau lưng Ninh Khuyết dường như bị một đám châm đâm đau đớn, thế nhưng mặt mày lộ ngoài khăn che mặt lại không tỏ ra chút kinh hoảng nào, chỉ có bình tĩnh và bình tĩnh, mắt thấy sắp đi ra ngoài mảnh sân trúc, lại thành linh bất ngờ giẫm mạnh chân trái lên mặt đất, thân thể cả người liền lật dậy lên, ngay sau đó chân phải đạp nhanh như chớp lên thân trúc thô kền.

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!

Đế giày kiên cố cấp tốc giao thoa dẫm trên thân trúc, khiến cho khóm trúc lay động một trận, vô số lá trúc tuôn rơi giống như tên gậy, hắn đạp trúc nháy mắt lao tới đỉnh tường, hiểm hiểm né qua đạo kiếm quang đánh úp tới từ trong sân kia, sau đó đầu gối gấp xuống rung lên, nương chấn động của cây trúc cấp tốc phi ngược vào trong viện.

Một tia sáng loáng, thân thể giống mũi tên nhọn bay xẹt qua tường, phác đao sắc bén cư nhiên ra khỏi bao bố nơi tay, Ninh Khuyết hét lớn một tiếng, eo phát lực, cổ tay cuốn, phác đao như gió tuyết đổ ập xuống Nhan Túc Khanh!

Kể từ khi biết được vị trà nghệ sư này là cường giả tu hành, hắn đã biết tối nay tất nhiên sắp sửa lại gặp phải khảo nghiệm sinh tử đại khủng bố, hắn cũng biết thực lực bản thân hiện tại không đủ đối kháng một gã tu hành cường giả, nhưng hắn vẫn như cũ không nghĩ sẽ lui, bởi vì hắn biết, đối mặt người tu hành, tránh lui đồng nghĩa với tử vong.

Trên đường núi Bắc Sơn, hắn từng xem qua đám thị vệ tinh nhuệ nhất Đại Đường làm thế nào dựa vào ý chí và kỷ luật thiết huyết chiến đấu cùng một vị đại kiếm sư, bên ngoài Xuân Phong Đình, hắn xem qua Triều Tiểu Thụ làm thế nào dựa vào thực lực siêu tuyệt và lực khống chế cường hãn của mình chém giết hai

gã cường giả tu hành đến từ dị quốc, nhờ đó mà hắn đã học được một ít kinh nghiệm, đó chính là đối mặt người tu hành chỉ có thể tiến không thể lùi, kinh nghiệm này có lẽ sẽ giúp hắn tránh khỏi tử vong đêm nay.

Cho nên ngay từ đầu hắn lui không phải để lui.

Mà là lấy lui làm tiến.

Tiến tới giết người.

...
...

Một tiếng thanh thúy vang lên!

Ninh Khuyết vịn người huy đao, bay người trở ra sau né qua kiếm quang u ám, thân thể rơi xuống từ giữa không trung.

Lần đầu giao phong, lưỡi đao xuất hiện một vết mẻ to bằng hạt gạo, lớp áo vải cũ nát nhiều ra một miệng rách rất nhỏ, nhưng mà mặt mày bên ngoài khăn che mặt của hắn vẫn như cũ không sợ hãi, hai chân tựa như hai chiếc đinh gắt gao đóng trên mặt đất, hai tay nắm chặt cán dài phác đao, cúi đầu cảnh giác quan sát động tĩnh trong bóng tối.

Đột nhiên trường đao trên tay lật lên, bằng cái giá vai trái bị thương, tránh được đao kiếm quang đánh úp từ màn đêm bên phải, đồng thời qua chân cảm rất nhỏ truyền đến trong tay, xác nhận lưỡi đao của mình ít nhất đã chạm qua phi kiếm.

Ninh Khuyết cúi đầu như trước, lẳng lẳng nhìn chằm chằm Nhan Túc Khanh trên ghế dựa cách đó không xa, lỗ tai tinh tế lắng nghe thanh âm vù vù thỉnh thoảng vang khẽ trong bóng đêm bốn phía nhà nhỏ bên hồ, muốn phán đoán ra phương vị thanh phi kiếm.

Hắn đạp lên phía trước một bước.

Một mảng lá trúc bay xuống bên ngoài sân bị lực lượng vô hình xé thành hai nửa.

Hai chân chùng xuống, hắn ngã nửa người ra sau, bóng kiếm u ám lướt sạt qua đầu vai.

Tay phải hắn vỗ mạnh lên mặt đất, eo lưng căng ra, nửa thân trên một lần nữa bật dậy, hai chân tựa như tia chớp lui gấp, bóng kiếm u ám xẹt một tiếng chui vào phiến đá trước chân hắn, sau đó lại nhanh chóng bay vù ra, biến mất vô tung.

Vị trí hắn đứng lúc này, đã lui ba bước so với trước.

Trong ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn nhỏ trên bàn trà, Nhan Túc Khanh ung dung ngồi dựa ghế đá, như cười như không.

Hai người cách nhau bất quá mấy bước, nhưng chính khoảng đêm mấy bước này, lại khó có thể vượt qua như vậy.

Bởi vì không ai biết bóng kiếm u ám ẩn trong tối đang ở nơi nào.

...
...

Hai tay nắm chặt cán đao, hai chân ổn định dán lên mặt đá, không đạp lên khe hở, không đạp lên chỗ nổi, cam đoan tùy thời có thể mượn toàn bộ lực lượng của đại địa, Ninh Khuyết tựa như pho tượng không hề nhúc nhích, nhìn chằm chằm trà nghệ sư trên ghế, ánh mắt không mang chút sợ hãi, chỉ có bình tĩnh và chuyên chú.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn một mình đối chiến người tu hành, hắn biết bản thân không có cơ hội gì, hắn biết bản thân tối nay rất có khả năng nghênh đón cái chết, cho nên hắn đương nhiên sợ hãi.

Nhưng trải qua nhiều lần sinh tử tra tấn, Ninh Khuyết hết sức rõ ràng, trong những thời điểm thế này, sợ hãi là thứ cảm xúc vô dụng nhất, chỉ khi nào biến khấn trương sợ hãi thành hưng phấn, mới có thể đủ vượt qua hai chữ sinh tử.

Phi kiếm vù vù đâm tới như tia chớp, hấn huy đao mà chém, cho dù chém hụt, cũng sẽ dựa vào bản năng được mài giũa từ những trận đánh trên chiến trường lẫn năng lực khống chế thân thể mạnh mẽ, tránh đi bộ vị yếu hại ngay thời khắc cuối cùng.

Leng keng leng keng! Kiếm như bay mũi kiếm như tuyết, thân thể hấn bị bóng kiếm đục ra vô số lỗ hổng chỉ chút, máu tươi thẩm thấu áo trong chảy ra áo ngoài cũ nát, bắt đầu đầm đìa bên ngoài thân thể, nhìn giống như huyết nhân.

Nhưng hai tay Ninh Khuyết vẫn nắm chặt phác đao như trước, hai chân đóng đinh trên mặt đá, ánh mắt không chút biểu tình nhìn chăm chăm đối thủ, không có thất kinh, không có sợ hãi, thậm chí không có cả cảm xúc cuồng nhiệt nên có lúc liều mạng.

“Quân nhân trở về từ biên ải?”

Nhan Túc Khanh dần dần thu liễm nụ cười, nhìn thiếu niên đầm máu phía trước không xa bình tĩnh nói: “Liên tục mười bốn kiếm cũng chưa thể trực tiếp đâm chết người, chỉ lưu lại một ít miệng vết thương nhỏ, chỉ có quân lính nơi biên ải mới có loại bản năng thân thể này. Nhưng ta phải nhắc nhở người, cho dù miệng vết thương rất nhỏ, máu chảy rất chậm, nhưng chảy lâu cũng sẽ chết.”

“Ta đương nhiên biết, cho nên ta sẽ tìm một cơ hội chém rớt đầu ông trước khi máu chảy cạn.” Ninh Khuyết hồi đáp.

“Người không có loại cơ hội này.” Nhan Túc Khanh đồng tình nhìn Ninh Khuyết lắc lắc đầu.

Lúc này nước trên lò than rớt cục bắt đầu sôi trào, hơi nước nóng phun lên từ miệng ấm.

Trà Nghệ Sư dùng tay trái nhắc lên ấm nước, trút xuống chén trà thô lậu. Y nhìn lá trà không ngừng chìm nổi trong nước sôi, cúi đầu nói: “Ta sắp bắt đầu uống trà, không chơi với người nữa.”

302. Q.1 - Chương 109: Đóa Hoa Màu Đen Mọc Sau Lưng Thiếu Niên

Ninh Khuyết đã từng nói qua rất nhiều lần với Tang Tang, ở biên thành nói, đi chung đường nói, ở Lão Bút Trai nói, ở rất nhiều nơi nói, mặc dù không thể tu hành thì tính sao, thiếu gia ta luyện giới đao pháp đều có thể bỏ cho bọn họ thất linh bát lạc, nhưng hiện tại, loại tuyên ngôn nhìn như âm vang hữu lực này, theo một cách nào đó chỉ có thể là an ủi về mặt tinh thần.

Hấn biết cường giả trong giới tu hành có được năng lực mạnh mẽ đến cỡ nào, hấn chưa từng hi vọng xa vời có thể chiến đấu chính diện đánh bại một người tu hành, huống chi vị kiếm sư trước mắt này rõ ràng ít nhất đã bước vào cảnh giới Bất Hoặc.

Đây là trận chiến đầu tiên của hấn với người tu hành, hấn chỉ có một chút kinh nghiệm gián tiếp, hấn cũng không ôm hi vọng bao lớn, nhưng hấn cũng sẽ không tuyệt vọng, hấn từ trước đến nay tin tưởng vững chắc chỉ có người chết mới cần tuyệt vọng.

Nước sôi bốc lên từ lò than, hơi nóng ngùn ngụt, nước sôi nhảy vào chén trà, Ninh Khuyết nghiêm cẩn nhìn bức tranh này, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Nhan Túc Khanh, theo dõi vai y, theo dõi tay y, không nghe y nói bất cứ lời nào có khả năng nhuộc hóa ý chí chiến đấu của mình, thời điểm nhìn y châm trà, ánh mắt hấn chợt sáng ngời.

Tay nắm chén trà, tự nhiên không cách nào niết kiếm quyết, hai chân bám chắc trên đất của Ninh Khuyết chợt căng lên, thân thể mạnh mẽ nghiêng về phía trước, hai tay kéo phác đao thật dài, dồn hết lực lượng toàn thân, hỏ phác vồ đến!

Cảm thụ được kinh phong nghênh diện đánh tới, nhìn binh tốt thiếu niên tha đao phía sau liều mạng nhất kích, trong mắt Nhan Túc Khanh nổi lên vẻ thương hại pha lẫn trào phúng, ngón tay phải ẩn trong cổ tay áo nhẹ nhàng phất một cái giữa làn gió đêm.

Lâm hồ tiểu trúc vang lên tiếng không khí nổ lớn, chẳng phải tiếng thân hình hổ phác của Ninh Khuyết khuấy động, mà là thanh âm bóng đêm thâm trầm bị lực lượng nào đó cuốn xé, bóng kiếm u ám sau lưng mãi không tan kia phát ra tiếng vù vù vang dội, thoáng trước thoáng sau xuất quỷ nhập thần, như tia chớp nhảy mắt xé rách bóng đêm đậm thẳm đến lưng Ninh Khuyết!

Lá trúc bị gió cuốn động dưới chân tường chợt tĩnh, sau đó hoảng sợ tản ra chung quanh. Hơi nước nóng rục trên lò than chợt ngưng, sau đó cực kỳ thông thả trầm xuống mặt đất, thời gian trên khoảng sân đá phẳng phát trở nên chậm đi nhiều.

Đây là uy thế một kích toàn lực của kiếm sư sao?

Cảm thụ được băng lãnh tuyệt đối từ sau lưng truyền đến, cùng luồng khí thể chưa tiếp xúc đã bắt đầu khiến tâm can muốn vỡ vụn kia, trong đầu Ninh Khuyết bắt chợt cảm khái, biết rõ bàn tay tử thần sắp sửa vỗ nhẹ lên lưng mình.

Nhưng hắn không quay đầu, cũng không né tránh, vẫn như mãnh hổ cuồng bạo xông thẳng, vẫn tiếp tục chạy băng băng, bởi vì hắn biết đã không còn đường quay lại, khoảng cách gần như thế, né tránh cũng chỉ là phí công, giờ này khắc này hắn chỉ có thể chạy, chạy về hướng tử vong, hoặc giả chạy nhanh hơn tử vong, như thế mới có một tia hi vọng cuối cùng.

Xông đến hai bước phía trước Nhan Túc Khanh, Ninh Khuyết hoàn toàn không quan tâm hơi thở tử vong phía sau đang tiến sát mình như thế nào, chỉ trừng ánh mắt nhìn chằm chằm cổ đối phương, hai tay nắm cán đòn hết khí lực lên phác đao, hung hăng chém tới!

Nhìn ánh đao tàn nhẫn nhắm ngay mặt mình, Nhan Túc Khanh vẫn nâng chén trà chạm lên môi, trên mặt không chút biểu tình. Giữa biển hơi thở thiên địa, y tinh tường cảm nhận được, tiểu kiếm không cán dưới niệm lực bản thân khổng lồ đang bay thẳng đến lưng Ninh Khuyết như tia chớp, không đợi lưỡi đao hạ xuống, thiếu niên này đã chết rồi.

Phác đao trong tay Ninh Khuyết còn cách cổ Nhan Túc Khanh ba thước.

Phi kiếm của Nhan Túc Khanh còn cách lưng Ninh Khuyết một thước.

Người tu hành khổng lồ phi kiếm lúc nào cũng nhanh hơn đao khách ưu tú nhất thế gian chém ra đao.

Vô luận tính toán thế nào, mặc kệ Ninh Khuyết dùng mãnh sáng tạo nên một cơ hội liều mạng ra sao, cuộc độ sức cuối cùng này chỉ có thể tổng mất tánh mạng chính hắn, mà không thể làm Nhan Túc Khanh bị thương mảy may.

Ngay sau đó, Ninh Khuyết vốn dĩ nên chết, nhưng hắn lại không chết.

Hắn nương theo thế tha đao phách trảm, lặng yên không tiếng động buông lỏng tay trái, cực kỳ tự nhiên vòng ra sau lưng, cầm lấy một đoạn vật cứng trong bao bố mà hắn đeo theo.

Hắn cầm lấy cán đại hắc ô.

...
...

Ngón tay thon dài nắm chặt cán ô dùng sức xoay lại, vải thô bọc ngoài ô chợt biến hình, chất vải bền chắc lập tức phồng lên rồi rách toạc, lộ ra mấy vết đen bên trong, mấy vết đen kia xoay tròn xé rách vải dệt, giống như Thương Long ngủ đông đã lâu thô bạo ngẩng đầu lên từ lòng đất, xé rách ngày càng nhiều vải thô, lộ ra màu đen ngày càng nhiều, dần dần nối liền thành mặt, thành một mặt ô màu đen.

Mặt ô màu đen vừa xoay tròn vừa bung ra, diện tích chợt khuếch đại, tựa như đóa hoa lớn màu đen bị gió xuân nhảy mắt thổi phát, bỗng một tiếng mở ra, che khuất phía sau lưng Ninh Khuyết, ngăn trở đoạn bóng kiếm u ám vù vù thê lương kia.

Nhan Túc Khanh mãnh mẽ điều động niệm lực, đánh ra một kích tuyệt sát, uy thế vô tận, nhưng ngay khi tiểu kiếm không cán hung hăng đâm vào mặt đại hắc ô nhìn như thô to tầm thường nọ, bỗng xảy ra biến hóa vượt ngoài tưởng tượng.

Không có vang lên thanh âm mặt ô bị xé rách, cũng không có thanh âm va chạm kịch liệt gì vang lên.

Phi kiếm sắc bén vô cùng đâm trúng mặt ô đen, giống như lá rụng rơi vào một vũng bùn đen vô biên vô hạn, hoặc như một con muỗi mỗi mọt nhẹ nhàng đậu lên bảng hiệu phường đen thui cũ kỹ.

Phi kiếm chấn động vù vù phẳng phất bị dính vào mặt đại hắc ô, chợt trở về yên tĩnh tuyệt đối.

Sau một lát, lá rụng rơi vào vũng bùn đen vô biên vô hạn chậm rãi chìm ngấm vô tung, con muỗi mỗi mọt dờng trên bảng hiệu phường đen thui cũ kỹ vô lực rơi xuống, rơi xuống điểm cuối sinh mệnh của mình.

Tiểu kiếm không cán linh động sắc bén lúc trước, phẳng phất nhảy mất mất đi hết thủy sinh mệnh, cứ như vậy trượt khỏi mặt đại hắc ô, thông thả rơi xuống mặt đất.

...
...

Trong thế giới thiên địa nguyên khí có sợi dây bị chặt đứt.

Biểu tình Nhan Túc Khanh chợt biến đổi, phát hiện bản thân cư nhiên không cảm ứng đến bản mạng kiếm của mình, hé môi kêu to một tiếng, tay trái thả xuống chén trà thô lậu, song chưởng đập vào nhau, kẹp lấy lưỡi dao một tay phách tới cửa Ninh Khuyết!

Giữa tay y và lưỡi dao Ninh Khuyết mơ hồ có khoảng cách bằng sợi tóc, cũng không hoàn toàn tiếp xúc thực sự, nhưng ngay giữa khoảng không rất nhỏ kia, tựa hồ tràn ngập lực lượng nào đó, đặc sệt kéo dài không ngừng.

Âm thanh kêu to quanh quần căn nhà nhỏ u tĩnh ven hồ, phi kiếm vừa mới rơi xuống đất nghe được tiếng huýt gió, cũng lay động một chấp, nhưng làm sao cũng không cách nào bay lên trở lại, nhìn qua có vẻ cực kỳ thâm hiểm, giống như con muỗi già đậu trên sương giá cuối thu, hai cánh mỏng manh bị đông lạnh thành băng tinh, cái gọi là giây giụa càng giống như run rẩy trước khi chết.

Hai tròng mắt Nhan Túc Khanh lóe lên sát ý mãnh liệt, lại là một tiếng quát chói tai, song chưởng hất mở lưỡi dao băng lãnh, tay phải xuyên ra tay áo, thân thể nghiêng khê bắn lên khỏi ghế, lấy ngón tay làm kiếm đâm thẳng cổ họng Ninh Khuyết.

Lúc này chén trà lớn thô lậu kia mới rơi trùng trùng lên đất, rơi lên phiến bùn đầy đá vụn đỏ đen, nước nóng trộn lẫn lá trà bắn ra tứ tán, hơi nóng màu trắng hoảng sợ cướp đường mà chạy.

...
...

Nhan Túc Khanh lấy tay làm kiếm đâm thẳng cổ họng Ninh Khuyết, hơi vòng lệch sang trái một chút, xa hơn một ít so với đâm thẳng, khiến Ninh Khuyết có đủ thời gian làm ra phản ứng cuối cùng trước lần ranh sống chết.

Y không thể không làm vậy, bởi vì y muốn tránh đi đại hắc ô phía sau Ninh Khuyết, theo bản năng y không chấp thuận chọc tới đại hắc ô, cho dù chỉ là chạm một chút đều không chấp thuận. Đại hắc ô bung mở kia, mặt ô bóng nhẫy dơ bẩn kia, lúc này nhìn qua còn hắc còn ám hơn hắc ám trước bình minh nơi tiểu trúc ven hồ.

Nhan Túc Khanh cũng không biết đại hắc ô này là thứ gì, nhưng thân là kiếm sư đắm mình nhiều năm trong giới tu hành, rời khỏi quân bộ ẩn thân tịnh tu giữa hương trà gần mười năm, y có thể mịt mờ cảm giác được đại hắc ô này khiến bản thân sợ hãi, đó là nỗi sợ hãi bản năng của người tu hành.

Chính vì loại sợ hãi tận đáy lòng này, Nhan Túc Khanh đã chỉ kiếm chậm hơn bình thường một chút, lợi dụng quãng thời gian ngắn tạm ấy, Ninh Khuyết kịp thời chuyển hắc ô qua trái người.

Đại hắc ô lúc này đã hoàn toàn mở ra, diện tích rất lớn, giống như một đóa hoa lớn màu đen dập dềnh trên mặt hồ, nhu thuận theo ngón tay Ninh Khuyết trượt từ vai phải sang vai trái, sau đó che đậy toàn bộ thân thể hắn.

Ngón tay của Nhan Túc Khanh hung hăng chọc lên mặt đại hắc ô.

...
...

Cảm giác ngón tay chọc lên mặt hắc ô. . . có chút trơn bóng, có chút sền sệt, có chút ghê tởm.

Nhan Túc Khanh trừng mắt, nhìn nơi đầu ngón tay và hắc ô tiếp xúc, sợ hãi sâu trong nội tâm mãnh liệt trào dâng, thân thể run rẩy kịch liệt hẳn lên, sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng tái nhợt — y vô cùng khiếp sợ phát hiện, không chỉ riêng nỗi sợ hãi mãnh liệt trào ra, kèm theo đó còn có niệm lực trong cơ thể cùng với niệm lực y dùng để điều động nguyên khí thiên địa.

Đại hắc ô như màn đêm thâm trầm nhất, vô biên vô hạn, sắp sửa cắn nuốt toàn bộ quang minh!

Nhan Túc Khanh không ngờ cư nhiên lại bị một người bình thường cùng một đại hắc ô nhìn như phở thông đẩy vào hoàn cảnh bực này, nhưng y biết bản thân đã bị buộc lên vách núi đen phân cách sinh tử!

Y không thu hồi kiếm chỉ, bởi vì quang minh tiến vào đêm đen nhất định phải phân ra thắng bại, hoặc giả ban ngày, hoặc giả ban đêm, trước khi phân ra mặt trời mọc hay mặt trời lặn, ai cũng đều không thể rời đi trước thời hạn!

Chỉ nghe một tiếng huýt gió thê lương khó nghe tóe ra từ giữa môi, vị tu hành giả ẩn giấu chốn dân gian hơn mười năm này rốt cục bộc phát ra thực lực cực hạn, lấy tốc độ khủng bố thúc đẩy niệm lực, thông qua tuyết sơn khí hải tán ra quanh thân, điều động toàn bộ hơi thở thiên địa có thể cảm ứng được quanh nhà nhỏ ven hồ, ngưng tụ trước ngón tay hóa thành kiếm ý đâm vào hắc ô!

...
...

Kiểm kinh bá đạo sắc bén theo mặt ô truyền đến cán ô, sau đó truyền đến tay nắm cán ô của Ninh Khuyết, hắn cúi đầu dùng tay và vai trái ổn định hắc ô, nghe xương cổ tay truyền đến tiếng vỡ vang lách cách, cảm thụ lực lượng khủng bố mà thân thể phải thừa nhận, cắn thật chặt hàm răng kêu rên không lời.

Lúc này hắn giống như gã binh lính Đại Đường lấy đại hắc ô làm thuẫn, kéo đao phía sau, đang đứng trước tiền tuyến quyết chiến trên thảo nguyên, liều mạng chống cự người man thô bạo đánh sâu vào thuẫn, hắn không thể lui, vì một bước lui chính là ngàn dặm, mỗi một người đi ra từ quân đội biên ải Đại Đường đều có được loại kỷ luật và dũng khí này!

Hiện tại phần lớn tinh thần và lực lượng của hắn đều tập trung vào cán ô, chống lại kiếm chỉ Nhan Túc Khanh ngưng tụ tu vi cả đời, hơn nữa hắn mơ hồ cảm giác được cơ thể mình có thứ gì đó thật trân quý, đang không ngừng xói mòn, không ngừng chảy vào mặt đại hắc ô, cho nên tay phải của hắn căn bản không cách nào gờ lên phác đao tha ở sau người.

...
...

Ngón tay trên mặt ô, người ở sau ô, đợt giằng co tuyệt mệnh này không biết giằng co bao lâu, thiên địa nguyên khí giữa lâm hồ tiêu trúc mãnh liệt kéo tới, ngưng tụ trước ngón tay Nhan Túc Khanh, hóa thành kiếm ý tuy ngắn mà nhọn đâm mạnh.

Vô luận lá trúc phát phơ hay hơi nước lạnh dần, phẳng phát đều cảm nhận được bầu không khí khẩn trương nơi đây.

Nhan Túc Khanh hừ nhẹ một tiếng, gân xanh lúc ẩn lúc hiện trên khuôn mặt tái nhợt.

Đại hắc ô lui về sau một phần.

Cán ô trơn bóng rời hổ khẩu tay Ninh Khuyết, hung hăng nện lên đầu hấn, kiếm ý sắc bén đến cực điểm rồi cực có một tia thành công xuyên thấu mặt ô, thông qua nơi cán ô va chạm hung hăng đâm vào.

Phụt một tiếng, miệng mũi Ninh Khuyết phun ra máu loãng, lan ra khăn che mặt, nhiễm đỏ gương mặt non nớt.

Đầu bên kia hắc ô, khoe mắt Nhan Túc Khanh cũng bắt đầu rơi xuống từng giọt máu, ánh sao trong mắt dần dần ảm đạm, y áp bức niệm lực quá nhiều, cũng đã sắp cạn dầu đèn tắt.

Hiện tại xem ai có thể chống đỡ lâu hơn.

Cán đại hắc ô tựa như tòa núi lớn không ngừng đè nặng ngực Ninh Khuyết, máu tươi không ngừng dừng mãnh tiến ra từ miệng mũi, khăn che mặt đã hoàn toàn bị máu nhuộm ướt, không ngừng nhỏ xuống cạnh khăn, nhiều lên giày hấn.

Ninh Khuyết cực kỳ gian nan ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút vô thần lướt qua cạnh hắc ô, nhìn trà sư phía ngoài, phát hiện đôi má gầy gò của Nhan Túc Khanh lúc này càng gầy, hốc mắt hãm sâu, nói vậy cũng mau chóng đỡ không được.

Đột nhiên, Ninh Khuyết cảm giác lực truyền đến từ cán ô yếu đi một phần!

Hấn ngừng phát đầu, tay trái nắm chặt cán ô, dùng ngực đẩy cán, mạnh mẽ đạp một bước về phía trước!

Đại hắc ô giống như tấm thuẫn cứng rắn không thể phá, đẩy Nhan Túc Khanh thối lui một bước về phía sau!

Một tiếng mãnh thú thảo nguyên rống giận mỗi khi đánh nhau tàn khốc phát ra từ miệng thiếu niên, hấn điều động tia lực lượng còn sót lại cuối cùng trong cơ thể, nhắc lên phác đao tha trên mặt đất, hung hăng chém qua!

Roẹt một tiếng, lưỡi đao khảm thật sâu vào cổ Nhan Túc Khanh, sau đó tới một đợt thanh âm phá xương đoạn thịt khùng bố cực kỳ khó nghe, cho đến khi bỏ ra phía bên kia.

Ánh mắt không thể tin nổi trên đầu Nhan Túc Khanh nhìn trừng thiếu niên phía sau hắc ô, sau đó đầu nghiêng rơi xuống gáy, nảy tưng tưng hai ba cái trên mặt đất, lăn vào hơi nóng còn sót lại từ nước trà bắn ra lúc này.

Đại hắc ô chậm rãi cúi xuống, cán ô vẫn dính chặt trong tay Ninh Khuyết như cũ.

Ninh Khuyết trừng mắt, nhìn cái đầu dưới đất kia, thở hào hển dồn dập, nói: “Một trà sư quen thói sáng khoái như ông, đã không còn là kiếm sư nữa, bởi vì ngay cả hầu cận ông đều quên mời.”

...
...

Hắc ám trước bình minh vẫn thâm trầm như thế, thành Trường An lúc này vẫn yên tĩnh như thế, phố ngõ không người đi đường, ngay cả đám mèo quen thói đi đêm đều không thấy tới một con. Một thiếu niên cả người là máu chạy ra cửa phường nào đó ở nam thành, hấn thất tha thất thểu chạy băng băng, mỗi khi hai chân mềm nhũn suy yếu không chống đỡ được, hấn sẽ nặng nề ngã gục lên đất.

Máu tươi không ngừng nhỏ xuống từ cạnh khăn che mặt, hấn cảm thấy tầm mắt có chút mơ hồ, thậm chí tư duy đều có chút hỗn loạn, không biết bản thân đã chạy tới nơi nào, cũng không biết do mất máu quá nhiều hay nguyên nhân gì khác.

“Ta muốn lấy mạng của ngươi, vậy nhất định sẽ lấy mạng của ngươi.”

Hấn theo bản năng thì thào lẩm bẩm, tìm kiếm đường về nhà.

Thanh âm bị nhiễm huyết xuyên qua khăn che mặt truyền ra ngoài, có vẻ hơi biến hình một chút.

Lúc trước đã nghe được tiếng hô báo động, lý trí còn sót lại không nhiều lắm mách bảo hấn phải mau chóng ly khai nơi này, quan phủ đã bị kinh động, nếu lát sau thành Trường An xuất động Vũ Lâm quân, như vậy hấn chỉ còn một con đường chết.

Vì thế hấn tiếp tục chạy như điên, chạy như điên trên đường cái Chu Tước mà không hề hay biết.

Hắc ô sau người thỉnh thoảng bắn lên, sau đó bung ra, nhấp nhô phập phồng.

Thiếu niên báo thù cả người là huyết.

Ác quỷ bò lên từ Minh giới.

Sau lưng mọc ra một đóa hoa sắc màu đen

303. Q.1 - Chương 110: Chu Tước, Chiếc Ô Đen Cùng Với Trời Đêm Sáng Rực

Ninh Khuyết chạy băng băng trong bóng đêm, chạy băng băng trên đường, thỉnh thoảng nâng cánh tay phải lên quệt máu loãng dưới cằm, chiếc ô đen lớn thỉnh thoảng va đập lên lưng hấn rung động. Thời gian trôi qua, đôi mắt sáng rực của hấn càng ngày càng âm đạm, trán lộ ra ngoài khăn che mặt ngày càng nhăn hơn, có vẻ hết sức thống khổ.

Tầm mắt của hấn càng ngày càng mơ hồ, ngựa buộc bên cột phố, phường thị hai bên đường, dần dần biến hình vụn vụn trong mắt, biến thành quái vật giương nanh múa vuốt; hô hấp của hấn càng ngày càng dồn dập, lá phổi bị đè ép tống ra hơi thở nóng bỏng tựa như nham thạch nóng chảy, lúc liêu mạng hít vào lại lạnh buốt như dòng sông băng; bước chân của hấn càng ngày càng thông thả phù phiếm, thường xuyên vấp phải đá lát nổi trên mặt đất; tư duy của hấn ngày càng hỗn loạn, đến nỗi dần dần lãng quên hoàn cảnh trước mắt của mình.

Hấn chỉ nhớ rõ bản thân nên chạy, chạy càng xa càng tốt.

Bản năng nào đó khắc sâu tận xương thúc giục hấn chạy về hướng ngõ Lâm số 47 Lão Bút Trai, đại khái có lẽ chỉ có nhìn thấy tiểu nha đầu đen đen kia, hấn mới có thể cảm thấy an toàn và thỏa đáng, thứ chấp niệm chạy về nhà này chính là mệnh mẽ đến thế. . . Mệnh mẽ đến độ có thể chống đỡ thân thể trọng thương suy yếu của hấn chạy từ nam thành tới đây, mệnh mẽ đến nỗi khiến hấn căn bản không chú ý tới bản thân lúc này đang chạy trên đường Chu Tước, nơi mà ngày thường vẫn luôn khiến hấn vô cùng cảnh giác bất an.

Máu tràn ra từ cạnh khăn che mặt có thể bị tay áo lau đi, nhưng còn máu chảy ra từ vô số lỗ kiếm trên người vẫn là thông thả chảy tới chiếc ô đen lớn, bị mặt ô sền sệt chậm rãi hấp thụ, lại chậm rãi loại bỏ, thông thả nhỏ lên mặt đất, tràn ra một giọt huyết hoa nho nhỏ, thấm vào trong kẽ đá.

Bình minh chưa tới, gió bình minh đã nổi lên, thổi cho chiếc xiêm y không biết của nhà ai đang phơi dưới mái hiên lay động, thổi cho lá cờ Long Vân cao ngất mây trên đường Chu Tước xa xa bay phất phới, tiếng bước chân và mùi máu tươi nhàn nhạt hòa lẫn vào nhau trong gió sớm, dần dần bình tĩnh sinh mệnh nào đó ẩn giấu ngàn năm trong kẽ đá.

Con đường Chu Tước rộng mở thẳng tắp của thành Trường An Đại Đường đột nhiên biến thành một tuyến lửa địa ngục vô tận, Ninh Khuyết cảm thấy hai chân phảng phất như đang dẫm lên đá bị nung đỏ cực kì nóng bỏng, mỗi bước đạp xuống đất, đáy giày bị hơi nóng tràn qua, đám lửa bùng bùng bùng cháy nhảy mất lan tràn thiêu hủy máu thịt của hấn, thiêu khô xương trắng của hấn, dị thường thống khổ.

Hấn vẫn đang mãi chạy, đạp hết bước này tới bước khác, mỗi một bước đều cảm giác thống khổ như vậy, mỗi một bước đều cảm thấy chân mình như bị vô số thanh đao đồng thời băm thành thịt nát.

Đột nhiên thân thể hấn cương tại chỗ, đau đớn ôm ngực!

Hấn cảm giác tựa như có một thanh trường mâu vô hình từ bầu trời đêm trên cao hạ xuống, phá tan thịt xương phủ tạng của hấn, trực tiếp xuyên suốt thân hình hấn, hung hăng đóng đinh hấn trên mặt đất!

Sự nóng bỏng thống khổ trên nền đá đường Chu Tước nháy mắt biến mất, bởi vì nỗi thống khổ từ trong lòng truyền đến đã xé rách hết thảy, hủy diệt hết thảy những sự thống khổ khác, mọi khổ sở thế gian đều không đáng nhắc tới.

Ninh Khuyết đau đớn nhướn mày lên, nhìn xuống ngực trống không của mình, nhìn đường cái đã biến hình thành hành lang gấp khúc nào đó, nhìn thành Trường An hoàn toàn xa rời thế giới chân thật, phát hiện toàn bộ sự vật trong mắt hắn đều hiện vô số bóng dáng, toàn là những hình bóng giả tạo không chân thật, mà thân thể hắn liền đứng giữa hai bên ảo ảnh thực hư.

Bỗng nhiên, hắn nghe được có người nhẹ nhàng thở dốc bên tai.

Dùng hết sức lực cuối cùng, hắn quay đầu đi, tay rướm máu nhanh chóng cầm chặt chuôi đao bên thắt lưng, nhưng không nhìn đến tung tích bất kể người nào, quanh thân vẫn là thế giới biến hình quỷ dị nào đó như cũ.

Sắc mặt trắng bệch như núi tuyết, hắn sững sờ nhìn chung quanh, theo bản năng tìm kiếm nơi có tiếng thở dốc.

Đám ngựa dường như sắp ngã gục bị cột bên lề phố thở dốc, kể ra nỗi thống khổ và phiền chán khi ngày ngày bị buộc gáy; vải bố ó vàng nơi tửu quán phường thị thở dốc trong gió sớm, kể ra sự không vui lẫn bất an khi hàng đêm bị tửu quỷ đùa giỡn; cây hòe trong tòa trạch viện nào đó thở dốc, kể ra bản thân nhìn quá nhiều việc ngấm ngấm xấu xa trong gia tộc đến sắp héo khô; lá xanh dưng bên dưới con sư tử đá thở dốc, kể ra nguyên nhân bản thân không hợp thời mà rơi xuống. Sư tử khắc đá thở dốc, đầu gỗ chôn thành lâu thở dốc, mặt đường dưới chân thở dốc, gió sớm thở dốc, hoàng cung xa xa thở dốc, bức tường xám lân cận thở dốc, thành Trường An thở dốc, toàn bộ thiên địa đều đang thở dốc. Thở dốc như người con gái nũng nịu quyến rũ rên rỉ, ngân nga như tiếng hô uy áp tức mực của triều đình, dồn dập bất an như gã lữ hành đào vong thở dốc tuyệt mệnh, đậm mạc tang thương như hơi thở vô tình của lịch sử.

Ninh Khuyết nghe tiếng hít thở truyền đến từ ngõ hẹp lâu trúc bốn phương tám hướng xung quanh đường cái, cô đơn bất lực đứng giữa ngã tư đường.

Hắn buông chuôi đao dùng hai tay bịt tai lại, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản đủ loại thanh âm thở dốc hít thở xuyên thấu mu bàn tay, cực kỳ rõ ràng mà hữu lực truyền vào trong óc.

Hắn chậm rãi quỳ xuống giữa hắc ám nơi đường cái Chu Tước, sau đó đổ gục xuống.

Chiếc ô đen lớn nằm trên lưng hắn.

Dòng máu tràn qua chiếc ô đen, đọt lên nền đá, chảy vào kẽ đá.

Đá lát bằng phẳng trên đường cái Chu Tước rải rắc vô số giọt huyết hoa rất nhỏ, từ nam thành hướng thẳng một đường tới phía bắc, huyết hoa nối liền thành tuyến, mơ hồ gắn thành một tuyến đường cong cùng vũng máu ngay trước chiếc ô đen.

Nơi huyết tuyến chỉ tới xa xa, chính là bức tranh Chu Tước khắc đá trên đường cái.

...

...

Bức tranh Chu Tước khắc ngay giữa đường xe ngựa, ăn sâu vào đá, chịu tải dòng chảy ngàn năm của đế quốc Đại Đường, không biết đã nghênh đón bao nhiêu vị tân quân hăng hái, không biết tiến bước bao nhiêu vị vua kiệt xuất tài trí mưu lược nhưng cuối cùng vẫn không thể chiến thắng thời gian thương lão, hai con người không giận mà uy của nó vĩnh viễn bình tĩnh như vậy, chưa từng rung động dù chỉ một cái chớp mắt.

Lúc này con người bức tranh Chu Tước vẫn uy nghiêm như trước, nhưng ba chiếc lông mào hoa mỹ khó có thể so sánh trên đỉnh đầu lại chậm rãi kêu lên chiếc lông bên phải, dường như muốn phá đá mà tiến vào thế giới chân thật!

Ninh Khuyết ngã dưới chiếc ô đen lớn hôn mê bất tỉnh, căn bản không biết bức tranh Chu Tước xa xa đã xảy ra biến hóa kỳ dị như thế, càng không biết có một luồng ý niệm nghiêm nghị hủy diệt bằng bạc phẳng phát đến từ viễn cổ đang bao phủ bản thân.

Máu tươi của hắn chảy xuôi giữa khe đá, cực nông cực mỏng, còn nông còn mỏng hơn cả cực hạn mà nhân loại có thể tưởng tượng, từ giữa đường cái chảy dài đến phương xa, chảy vào giữa kẽ đá lông chim trang nghiêm phức tạp trên bức tranh Chu Tước.

Trong màn đêm tĩnh lặng, dòng máu chảy vào kẽ đá lỏng chim hoa mỹ trên bức tranh Chu Tước nhanh chóng bị bốc hơi thành sương mù đỏ nhạt, chớp mắt liền bị lực lượng cực nóng vô hình nào đó trực tiếp tinh lọc thành vô hình hư không.

Những giọt huyết hoa nhỏ nhỏ phân tán trên đá lát đường cái Chu Tước cũng bắt đầu bốc hơi, bị tinh lọc, từng đóa biến mất giữa vô hình, dòng máu cực nóng cực mỏng giữa khe đá càng không ngừng bốc hơi biến mất với tốc độ mất thường có thể thấy được, cho đến cuối cùng rốt cục đi tới chiếc ô đen lớn kia, theo máu loãng trực tiếp xâm nhập vào cơ thể Ninh Khuyết!

Liệt hỏa vô hình, cực nóng vô cảm, hơi thở nóng rực nhìn không tới phảng phất có thể thiêu đốt hết thảy thế gian, máu loãng trên người Ninh Khuyết nhanh chóng bốc hơi tản mạn vào hư không, thế nhưng quần áo lại không có chút gì biến hóa.

Cánh tay trần lộ bên ngoài quần áo, gò má trần lộ ngoài khăn che mặt của hắn bắt đầu cấp tốc đỏ lên, tóc phủ trước trán cấp tốc khô vàng héo rũ, đầu ngón tay đặt trên nền đá bắt đầu trở nên khô nứt bởi vì lượng nước xói mòn nhanh chóng.

Một mảnh lá xanh bị gió sớm thổi tung bay, dừng trên mu bàn tay hắn, sau đó lại bị thổi rơi xuống, như trước xanh nhuận đáng mừng. Một con kiến bị lá rụng quấy nhiễu, bò lên mu bàn tay hắn, sau đó đi xuống từ bên kia, như trước còn sống. Nhưng nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Ninh Khuyết sẽ bị ngọn lửa huyền diệu vô hình đến từ bức tranh Chu Tước đốt đến chết ngay sau đó.

Ngay lúc này, một bóng đen bỗng nhiên hạ xuống, nhẹ nhàng một tiếng nghiền chết con kiến nhỏ kia.

Chiếc ô đen lớn bị gió sớm thổi động, khẽ dựng trên thân thể Ninh Khuyết, tựa như đóa hoa sắc màu đen khê rêu rao. Theo chiếc ô đen rêu rao, phiến lá xanh nọ nháy mắt đông lạnh thành băng, bị gió bình minh phất nhẹ một cái tán thành vô số hạt băng vụn.

Một hương vị âm hàn tuyệt đối dần dần tỏa ra từ chiếc ô đen lớn, thông thả mà không thể ngăn cản, xông vào thân thể nóng bỏng của Ninh Khuyết, một lát sau, vết đỏ nơi gò má và cánh tay dần dần rút đi, biến về màu tuyết trắng khi trọng thương lúc trước, tóc phủ trên trán nhanh chóng biến về ánh đen sáng bóng, đầu ngón tay đặt trên sàn đá cũng phồng lên trở lại.

Bức tranh Chu Tước khắc đá trên đường xa xa kia phảng phất cảm ứng được chút gì, tuy cấp người uy nghiêm túc mục rõ ràng vẫn bình tĩnh như thường, lại khiến người ta cảm giác như đang nhìn thoáng qua phía Ninh Khuyết nằm trên đất.

Nháy mắt sau, ba chiếc lông mào hoa mỹ khó có thể so sánh trên đỉnh đầu nó nhất tề dựng đứng lên!

Cơ hồ đồng thời, chiếc ô đen lớn trên người Ninh Khuyết càng rêu rao nhanh thêm vài phần!

...

...

Gió đen thổi mạnh trên cánh đồng hoang vu màu đen, sức gió mạnh mẽ cuộn cuộn hất theo đất cát đen sì tung bay khắp trời đất, thế nên nếu nhìn lại bằng mắt thường, dường như ánh sáng tỏa ra từ vàng thái dương chói chang trên trời cao kia đều biến thành màu đen.

Xa xa trên cánh đồng hoang vu có một tòa tuyết sơn màu đen, dưới ánh mặt trời đen chói chang chiếu rọi đang không ngừng hòa tan, không ngừng sụp đổ, nước tuyết sau khi hòa tan trộn lẫn đất cát đen sì, phản xạ ánh mặt trời màu đen, mãnh liệt lan tràn chung quanh.

Tuyết sơn màu đen sắp sửa sụp lở, nó hình thành hồng thủy muốn hủy diệt toàn bộ thế giới, mà ngay thời điểm này, trời đêm quang minh đột nhiên buông xuống thế gian, buông ra hơi thở lạnh lẽo lại vô cùng ấm áp.

Ninh Khuyết đứng tại điểm nào đó giữa không gian này, sửng sờ mà vô cùng bình tĩnh nhìn ngắm hình ảnh thế giới hủy diệt bao la hùng vĩ trước mắt, hắn không biết đây là nơi nào, nhưng hắn biết đây không phải mơ, loại cảm giác này rõ ràng mà kiên định, tựa như hắn rõ ràng nhìn thấy ánh sáng quang minh chiếm cứ hơn nửa bầu trời, lại có thể khẳng định đó phải là đêm.

Màn đêm quang minh che khuất hơn phân nửa thiên khung, che khuất ánh mặt trời màu đen mãnh liệt, dần dần chậm lại tốc độ hòa tan sụp đổ của tuyết sơn, còn hương vị âm hàn phát ra từ bầu trời đêm quang minh thì bắt đầu một lần nữa ngưng kết hồng thủy tàn sát bừa bãi cánh đồng hoang vu màu đen, khiến chúng biến thành hắc băng nhảy múa, hắc tuyết không cam.

Toàn bộ thế giới trọng tổ, tòa tuyết sơn màu đen kia thông thả đứng lên sừng sững một lần nữa.

Thiên địa bình tĩnh trở lại, đêm lần nữa hồi phục màu sắc vốn có của nó, sông băng sông tuyết trên cánh đồng hoang vu không biết đã biến mất khi nào, phẳng phất không có gì biến hóa, lại phẳng phất hết thấy đã biến đổi.

Vàng thái dương ấm áp trên khung trời chiếu rọi thế gian, cảnh xuân tuyết đọng hòa tan trên ngọn núi tuyết, dòng nước róc rách chảy vào khe sâu băng tuyết, lọt vào động băng màu lam dưới lòng đất tối tăm, sau đó biến mất không thấy.

Không biết qua bao nhiêu năm, nơi nào đó cách ngọn núi tuyết trên cánh đồng hoang vu cực xa, một viên đá vụn nhẹ nhàng run lên, bị đẩy sang một bên, sau đó một dòng chảy phun ra nhỏ giọt, dần dần lan tỏa, chảy xuôi về phía chân trời.

Bên cạnh dòng nước mọc lên một gốc cỏ nhỏ gầy yếu mà kiên cường.

304. Q.1 - Chương 111: Ngực Cẩm Trường Mâu Kinh Ngạc Ve Kêu

Thế giới biến mất, Ninh Khuyết tỉnh lại.

Hắn nhìn thi thể con kiến cùng đồng băng vỡ vụn ra từ lá xanh kề bên mình, thất thần một lát rồi gian nan bò lên. Hắn không biết bản thân hôn mê bao lâu, có lẽ rất dài, có lẽ rất ngắn, nhưng hắn biết nằm ngay giữa ngã tư đường là một việc hết sức nguy hiểm, xa xa mơ hồ nghe thấy tiếng trúc tiếng địch cùng tiếng vó ngựa, hắn hung hăng cắn môi dưới mạnh mẽ xóc dậy tinh thần, chống thân hình tàn tạ mỗi một chạy vào một ngõ nhỏ bên hông.

Máu lưu lại trên mặt đường đã biến mất vô tung, sạch sẽ giống như được nước mưa tẩy mười lần rồi lại được ngày xuân ấm áp hong khô vậy, hắn cũng không nhận ra vết máu trên người mình đã biến đi nơi nào, sạch sẽ như là mới vừa tắm thùng gỗ nửa đêm trong Hồng Tụ Chiếu.

Trước khi hôn mê rốt cuộc đã xảy ra cái gì, hắn bây giờ chỉ có một ít ấn tượng mơ hồ, ngay cả cuộc đấu pháp thần kỳ giữa bức tranh Chu Tước phía cuối phố dài và chiếc ô đen lớn sau lưng cũng không nhớ nổi.

Đi vào ngõ hẻm, hắn nhanh chóng cởi chiếc áo ngoài lưng đầy lỗ kiến trên người kia ra, lúc này mới chú ý tới trên áo thế mà không có lấy một vết máu, nao nao, gian nan cúi đầu nhìn thân thể của mình, xác nhận thật sự không còn vết máu, trong lòng không khỏi sinh ra nghi hoặc cực kỳ mãnh liệt. Chỉ là lúc này tình thế khẩn cấp, quan phủ đã bị kinh động, hắn không thể dừng lại suy xét, trực tiếp kéo xuống một tấm vải bố treo trên cành cây, sau đó ném áo ngoài ra sau tường nhà dân nào đó.

Trong lòng vẫn vô cùng đau đớn như cũ, chiếc trường mâu vô hình đến từ thương khung kia phẳng phất vẫn còn cắm trong ngực hắn, mỗi lần đi một bước đều sẽ khiến sắc mặt hắn trắng thêm một phần, cho dù là cử động nhẹ nhàng nhất cũng đều khiến hắn cảm giác lỗ hổng trong trái tim mình bị khoét ra thêm một chút.

Hắn vươn bàn tay run rẩy chống lên thành một bức tường thấp, thất lưng dùng sức mà nhảy vào, lặng yên không tiếng động đi qua một cư dân còn đang tranh thủ sáng sớm mắt mê say ngủ, từ trên sào trúc lấy xuống một chiếc áo đơn màu xanh, nhanh chóng khoác lên người.

Hắn có chuẩn bị thuốc trị ngoại thương cực tốt, nhưng trong quá trình mặc quần áo, vội vàng liếc mắt xem xét một cái lại ngạc nhiên phát hiện vô số miệng vết thương bị phi kiếm cắt máu tươi đầm đìa bên ngoài thân thể không biết khi nào đã khép lại, loại khép lại này chẳng phải chân chính lành lặn, nhìn qua càng giống như bị người ta dùng lửa mạnh mẽ thiêu đốt, chỉ là ngừng chảy máu, nhưng thương thế vẫn như cũ.

Nương theo màn đêm sắp nhạt cuối cùng, Ninh Khuyết gian nan đi qua phố lớn ngõ nhỏ trầm mặc ở đông thành Trường An, thỉnh thoảng phải nghiêng người nấp sau cây cối, hoặc leo lên đỉnh mái hiên, tránh đi vó ngựa ngày càng gần cùng tiếng trúc địch ngày càng bén nhọn.

Khi hần rút cục thành công tới gần số 47 ngõ Lâm, lại phát hiện bản thân không cách nào trở lại Lão Bút Trai trị thương, bởi vì nha dịch phủ Trường An cầm dây thừng gậy sắt đã bắt đầu dọc theo khu phố gỗ cửa tra hỏi.

Nhiều mày nhìn nha dịch, Ninh Khuyết nâng tay che miệng, mạnh mẽ đè xuống xúc động ho khan mãnh liệt, bước chân chuyển hướng lui vào bóng tối đầu ngõ, dựa vách tường dồn dập thở dốc hai tiếng.

Một chiếc xe ngựa hình thức phổ thông xuất hiện ngay đầu ngõ, bên trên càng xe có đánh dấu thư viện.

Ninh Khuyết ẩn thân trong bóng đêm, nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa mỗi ngày đưa bản thân đi thư viện này, cẩn thận lắng nghe tiếng cửa mở bày hàng thỉnh thoảng truyền đến từ trong ngõ, yên lặng tính toán thời gian.

Chân phải đầy nhúc mỗi hung hăng đập lên mặt tường, thân thể suy yếu phát ra lực lượng cuối cùng, cả người hần tà tà lướt vào ngõ, tay phải như tia chớp mở cửa xe, chui tọt đi vào.

Nha dịch đang hỏi ông chủ tiệm đồ cổ mơ hồ nhìn thấy gì đó trong ánh sáng heo hắt, kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đã thấy chỗ cửa ngõ không có một bóng người, chỉ có một chiếc xe ngựa yên tĩnh đứng tại chỗ.

“Sớm như vậy, làm sao lại có một chiếc xe ngựa ngừng ở đây?” Nha dịch nhiều mày lẩm bẩm, chuẩn bị đi qua xem.

Ông chủ tiệm đồ cổ khoác kiện áo đơn lỗi thời ngáp một cái, nhìn thoáng qua xe ngựa đầu ngõ, rất chi tùy ý giải thích một câu: “Đó là xe ngựa đón cậu Ninh đi thư viện, cùng giờ mỗi ngày đều sẽ chờ ở đây.”

Nghe được hai chữ thư viện, nha dịch dừng bước, tự cười giễu, quay đầu đến nhìn ông chủ tiệm đồ cổ cảm khái nói: “Trên đường của chúng ta thế mà cũng có người thi đậu thư viện, thật sự là khó được.”

Bên trong xe ngựa, Ninh Khuyết nhìn nha dịch và ông chủ tiệm đồ cổ đối thoại bên thềm đá, xác nhận không có vấn đề mới buông rèm cửa cổ, nhẹ nhàng gõ lên thành xe, dùng thanh âm mỗi một nói: “Lão Đoạn, có thể đi được rồi.”

Lão Đoạn phu xe hoảng sợ, quay đầu lại nhìn Ninh Khuyết phía sau rèm, kinh ngạc nói: “Cậu chủ Ninh? Cậu lên xe lúc nào thế? Sao tôi lại không hay biết? Hôm nay cậu lên thực sớm a.”

“Hôm qua ta chưa ôn tập xong giáo án khoa Lễ, giờ phải vội vã vào thư viện nhìn lại một hai.” Ninh Khuyết nhẹ giọng giải thích, sau đó hơi đổi sắc mặt, cúi thấp mình kịch liệt ho khan, vội vàng dùng tay áo che miệng.

Nghe tiếng ho khan đè nén tê tâm liệt phế trong toa xe, phu xe thân thiết hỏi: “Cậu không có việc gì chứ?”

Ninh Khuyết đáp: “Đêm qua quá nóng, tham ăn hai ly nước đá, lại xối mấy thùng nước giếng, đại khái đã cảm mạo.”

Phu xe quay người lại, một tay cầm cương một tay nhẹ quất roi ngựa, cười nói: “Bị cảm mạo là phiền toái nhất, bắt quá cậu trẻ tuổi khí thịnh, sau khi về cửa hàng uống chút cháo bột thanh lương, liền sẽ không có chuyện gì.”

Nghe hai chữ khí thịnh, Ninh Khuyết không biết vì sao đáy lòng sinh ra một nỗi hãi sợ, hần nao nao, cúi đầu nhìn ống tay áo của mình, phát hiện mặt trên nhiễm hai ngum máu mình vừa ho ra, liền nhẹ nhàng đem nắm chặt góc áo trong tay.

...
...

Nam thành Trường An chính là khu quý tộc, ngôi nhà nhỏ ven hồ kia càng là nơi thanh quý, người có tư cách sống tại đó không phải phú thì chính là quý, tuy trà sư Nhan Túc Khanh không còn ở triều đình, nhưng trong vòng các nhân vật thượng tầng nổi tiếng vẫn có vài phần danh khí. Một phen tử chiến bên trong lâm

hồ tiểu trúc lúc trước sớm đã kinh động những cư dân khác ven hồ, đến lúc phát hiện trà sư Nhan Túc Khanh bị người chém mất đầu, phủ Trường An thậm chí Vũ Lâm quân lập tức bắt đầu công tác điều tra nghiêm túc.

Lúc này cửa thành vừa mở, đúng là thời cơ cực tốt để vây hung đồ ở trong thành, nha dịch phủ Trường An rải ra chung quanh, còn Vũ Lâm quân thì bố phòng quanh các ngã tư đường, đội kiểm tra thực hư nơi cửa thành càng là cực nghiêm.

Nhưng dù kiểm tra thực hư nghiêm khắc đến mấy, đúng là vẫn còn có chút phân biệt đối xử, chí ít là với xe ngựa mang theo dấu hiệu của thư viện, phụ trách đưa học sinh đi thư viện đọc sách, biểu tình nghiêm túc của quân giữ thành cũng chỉ là hỏi hai câu tùy ý, sau đó xóc màn xe nhìn thoáng qua, liền vẫy tay thả đi.

Ninh Khuyết nhắc rèm cửa sổ nhìn lại hướng cửa thành, thầm nghĩ nếu không phải vết máu trên người không biết vì sao bốc hơi toàn bộ, hôm nay muốn qua cửa này thật đúng là không dễ. Hiện tại hắn cũng không biết, vết máu trên đường Chu Tước cũng đã bốc hơi tinh lọc toàn bộ, không có lưu lại dấu vết gì, bằng không kỵ binh Vũ Lâm quân đã sớm truy theo vết máu đuổi tới kẻ mỗi mệ bị thương nặng là hắn.

Vó ngựa ngược ngừng, bánh xe lăn lăn, tia nắng sớm đầu tiên buông xuống thành Trường An, chiếu rọi trên bờ má của cậu thiếu niên non nớt, chiếu cho gương mặt đã tái nhợt càng thêm tái nhợt, hắn nhìn không được nheo mắt lại, nhớ tới ánh mặt trời màu đen trong cái thế giới bên kia, nhớ tới rất nhiều chuyện khó hiểu phát sinh trên người mình tối qua, theo bản năng lắc lắc đầu, sau đó ẩn thanh đao vào dưới thùng xe.

Xe ngựa đi tới thư viện, Ninh Khuyết thong thả mà bình tĩnh đi vào, con đường lát đá u tĩnh thoang thoang mùi hoa cỏ ngày xưa, hôm nay lại có vẻ dài như thế, mỗi lần đi một bước đều là thống khổ như vậy, để không bị người nhìn ra thương thế lẫn khác thường của bản thân, cho dù ngực có đau đớn kịch liệt nhường nào, hắn cũng đều phải chịu đựng, ngay cả đuôi lông mày cũng không thể lệch lấy một chút.

Loại trạng thái thân thể này tuyệt đối không cách nào lên lớp, Ninh Khuyết rõ ràng, nếu kiên trì lên lớp, như vậy bản thân rất có khả năng sẽ phun một ngụm máu tươi sau đó ngã lăn ngay trước mặt giáo viên cùng các vị đồng môn, cho nên hắn trực tiếp xuyên qua ngõ hẹp bên hông thư viện, đón tia nắng sớm không biết là thứ mấy, chậm rãi đi qua bờ hồ, tiến đến nhà sách cũ.

Nhà sách cũ luôn mở cửa cho học sinh thư viện, lúc này sáng sớm, vô luận là giáo viên hay bốn tay chấp sự đều không có mặt, Ninh Khuyết tự hành đẩy cửa, sau đó tay phải chống lên vách tường, cực kỳ khó khăn thong thả bước lên cầu thang.

Đến lầu hai quen thuộc, nhìn kệ giá đầy rẫy bộ sách tu hành, Ninh Khuyết trầm mặc một lát, bỗng nhiên sinh ra xúc động đọc chúng mãnh liệt, bởi vì trong cõi u minh hắn cảm giác được một điềm báo trước cực xấu — đây chính là lần lên lầu cuối cùng trong sinh mệnh bản thân, cũng chính là lần cuối cùng có cơ hội nhìn số sách trên kệ này.

Đúng là vẫn không rút sách ra xem, cũng không có tinh thần nhìn cái tên Trần Bì Bì kia có nhấn lại gì không, hắn mệ mệ đi tới cuối giá sách, đến bên cửa sổ phía tây ngồi xuống sàn nhà.

Lát nữa nữ giáo viên hắn là sẽ đến viết chữ trám hoa nhỏ của nàng đi? Để nàng thấy bộ dáng bản thân thế này, phải làm sao giải thích với nàng đây? Có lẽ lát sau bản thân sẽ nhắm mắt lại rồi không cách nào tỉnh nữa, vậy có gì còn cần giải thích đây?

Bởi vì mất máu quá nhiều, càng bởi vì vết thương từ cuộc chạm trán huyền diệu trong cơ thể, suy nghĩ của Ninh Khuyết cực độ hỗn loạn, tựa như tơ liễu bay múa trong gió giữa ngày xuân, nhẹ bỗng vô lực không biết phương hướng.

Hắn cúi đầu thoáng nhìn qua ngực bản thân, cảm thụ được cảm giác trống rỗng nơi đó, cảm thụ được nỗi thống khổ xé rách khó có thể thừa nhận bên trong trống rỗng, theo bản năng nâng bàn tay phải lên run rẩy chậm rãi sờ soạng tới.

Không đụng đến thanh trường mâu đến từ thương khùng, cũng không đụng đến máu, nhưng Ninh Khuyết lại cảm thấy tay mình tràn đầy máu tươi đặc sệt, hơn nữa hắn vô cùng xác định ngực của mình quả thật đã bị thanh trường mâu kia đục ra một cái động lớn.

Một cái động lớn vô hình.

Cứ như vậy vô duyên vô cớ chết đi sao? Ninh Khuyết đau đớn nghĩ, đồng thời cảm thấy trong đầu úp tới một mối vô cùng vô tận, cảm thấy mí mắt mình trở nên nặng ịch như chì, càng không ngừng muốn khép nó lại.

Hắn cúi xuống chiếc ô đen lớn phía sau, nhẹ nhàng đặt bên cạnh, sau đó một mối dựa vào vách tường sau lưng, chậm rãi nhắm lại hai mắt, phát ra một tiếng thở dài thoải mái, hai chân thật tự nhiên thả lỏng mở ra.

Giống như là Trác Nhĩ ngồi dưới bức tường xám giữa ngày mưa hôm ấy.

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân mềm mại, nữ giáo viên đáng người tinh xảo chậm rãi đã đi tới, nhìn thấy Ninh Khuyết ngồi dựa dưới tường, đuôi mày của nàng chậm rãi nâng lên, ánh mắt dừng lại trên chiếc ô đen lớn bên cạnh Ninh Khuyết.

Nữ giáo viên hơi nhíu mày nhìn chiếc ô đen lớn, lại nhìn sang Ninh Khuyết, dung nhan điềm tĩnh nhiều thêm một tia hứng thú nghiên cứu tìm tòi: “Khiến Chu Tước tức giận . . . là người, hay vẫn là chiếc ô đen này đây?”

Nàng bình tĩnh nhìn thiếu niên kề cận cái chết, không biết vì sao lại không có ý định ra tay cứu giúp, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tiếc hận nói: “Thật đúng là rất ngạc nhiên đấy, một thiếu niên đáng thương không có tiềm chất tu hành gì, vì sao trên người lại cất giấu nhiều bí mật mà ngay cả ta đều nhìn không thấu như vậy?”

“Do có hứa hẹn, cho nên ta không thể giúp đỡ người, bằng không ta thật muốn nhìn một chút, sau khi người sống lại sẽ biến hóa như thế nào.” Gương mặt thanh lệ của nữ giáo viên lộ ra vẻ tốt bụng trẻ con hoàn toàn không tương xứng với tuổi, nhìn Ninh Khuyết trên đất, nói: “Ta sẽ thay người xin phép, đồng thời hi vọng Hạo Thiên có thể giáng vận may cho người, cho người sống sót, nếu người lần này không cách nào sống sót, cũng chớ trách ta, chỉ có thể trách người xuất hiện sớm một hai năm.”

Một lát sau, nàng bưng tới một chén nước trong, hai cái bánh bao, đặt ở bên cạnh hắn, rồi trở lại bên án thư dưới cửa sổ phía đông tiếp tục viết chữ trạm hoa kiểu nhỏ, thật giống như căn bản không biết đang sai không sai có vị thiếu niên sắp chết.

Ngoài cửa sổ, nắng sớm mạnh dần, ve kêu và hơi nóng mùa hè cũng dần tăng.

305. Q.1 - Chương 112: Trên Tháp Luận Động Tĩnh

Dân phong Đại Đường đế quốc tuy rằng nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng thành Trường An thân là nơi trọng yếu, vô số bộ nha quân doanh triều đình rải đầy ở đó, quan to quý nhân có mặt khắp nơi, trị an ngày thường đương nhiên vô cùng tốt.

Ngoại trừ cắt bàn tay quyết đầu sinh tử sẽ mọc ra mấy xác chết, thành Trường An cực hiếm có vụ án nào phát sinh tử vong bất thường, đương nhiên mấy vụ như đêm mưa ở Xuân Phong Đình được bộ hạ khâm thủ giết người tự nhiên không bao gồm trong này.

Cho nên sau khi án mạng ven hồ nam thành phát sinh, sáng sớm phủ nha Trường An nhất thời trở nên khẩn trương hẳn lên, vị tư pháp tham quân mới nhậm chức mang theo người khám nghiệm tử thi ngồi khám nghiệm trong phòng không dám ra khỏi cửa, các bộ đầu cả người đầy mồ hôi dẫn theo mấy trăm tên nha dịch lục soát khắp phố phường, đương nhiệm phủ doãn Trường An Thượng Quan Dương Vũ đại nhân vừa mới rời giường, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Đại nhân, hung đồ kia khẳng định là tay già đời, quan sai đã tản đi bốn phía điều tra, nhưng không thể tìm ra bất kể manh mối nào, trừ việc tìm được một bộ quần áo trong ngõ hẹp bên hông đường cái Chu Tước, phỏng chừng là hung đồ vớt lại.”

Quan viên Hình bộ phụ trách công tác lùng bắt tra án, cung kính cầm trong tay chiếc áo khoác rách mướp cùng một mảnh vải bố nâng qua, nói: “Cũng không phải cấp dưới hành sự bất lực, cả bên Vũ Lâm quân cũng đã mất dấu.”

Thượng Quan Dương Vũ tiếp nhận chiếc áo khoác rách nát kia, sau đó cầm mảnh vải bố giơ lên đối chiếu ánh sáng ngoài phòng, hai mắt tam giác sắp nheo thành hai hạt đậu tương, lại nhìn không ra nguyên cớ gì, cầm giận nói: “Bảo đảm lão nhân trong bộ tra cái áo này, nếu vật liệu may không tra ra manh mối, liền tập trung vào kiểu châm khâu.”

“Chiếc áo này xuất xứ từ phường may Lan Tú, lúc trước đã có người đi gõ cửa hỏi qua, ba thứ áo loại này đã được sản xuất vài năm trước, không biết bán đi bao nhiêu chiếc, cái này rõ ràng đã cũ, cho nên. . .” Cấp dưới ngẩng đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt của đại nhân, dè dặt cẩn trọng nói: “Vô luận kiểu châm khâu hay vật liệu may mặc đều không thể tra tiếp được.”

“Thượng Quan Dương Vũ nhẹ nhàng vuốt ve bộ râu thưa dưới cằm, gương mặt không chút biểu tình, lạnh nhạt nói: “Triều đình dưỡng mấy quan viên chúng ta để làm việc, chẳng lẽ không dễ tra xét sẽ không tra xét nữa sao?”

Cấp dưới do dự một lát mới tiến lên thấp giọng nói: “Đại nhân, cái áo khoác này của hung đồ đã bị kiếm phong đục ra vô số lỗ hồng, nhưng lại không lưu lại tí ti vết máu nào, căn cứ thuộc hạ phán đoán, chỉ có hai loại khả năng.”

“Nói.” Thượng Quan Dương Vũ không kiên nhẫn tính tình chậm chạp này của cấp dưới, cảm tức bảo.

“Khả năng thứ nhất là tên hung đồ kia có mặc một bộ giáp mềm hết sức cao cấp trong người, nhưng nhìn những vết rách trên chiếc áo này, nhất là mấy vị trí rách nào đó, cho dù là loại giáp mềm tốt nhất để quốc, cũng không cách nào bảo hộ được.”

Tên cấp dưới kia lại nhìn ông một cái, thanh âm càng dè thấp xuống: “Như vậy cũng chỉ còn loại khả năng thứ hai. . . Người hung đồ này chính là một vị cường giả Võ đạo đỉnh phong, binh khí phổ thông thậm chí là phi kiếm căn bản chỉ có thể xé rách áo khoác bên ngoài, lại không cách nào xuyên thấu tầng nguyên khí hộ thân của hắn, như vậy tự nhiên sẽ không đổ máu.”

Nghe được vài chữ cường giả Võ đạo đỉnh phong, ngón tay vuốt râu của Thượng Quan Dương Vũ chợt cứng đờ, ánh mắt nhìn cấp dưới bất chợt trở nên rét lạnh hẳn lên. . . Cường giả Võ đạo chỉ bằng hộ thân nguyên khí liền có thể ngăn kháng phi kiếm của kiếm sư, đây là nhân vật mạnh mẽ đến nhường nào, cường giả như vậy toàn bộ thủ đồ để quốc tìm không ra vài vị.

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Ánh mắt Thượng Quan Dương Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm cấp dưới, lạnh giọng nói: “Cường giả Võ đạo đỉnh phong của Đại Đường ta, chính là bốn vị đại tướng quân công huân lớn lao, khoan nói đến bốn vị đại tướng quân thân mang hoàng lệnh nhiều năm đóng ở biên ải, liền tính bọn họ hiện thời đang ở thành Trường An, chẳng lẽ ngươi muốn nói đường đường đại tướng quân sẽ đi giết người sao?”

Tên cấp dưới kia liên tục khom người, ý bảo bản thân cũng không phải ý này.

“Nếu là cường giả Võ đạo đỉnh phong đến từ nước khác. . . càng không thể có khả năng.”

Sắc mặt Thượng Quan Dương Vũ âm trầm nói: “Những người bực này vừa vào thành Trường An sẽ bị triều đình giám thị nghiêm mật, nếu bọn họ dám có chút dị động, quốc sư đại nhân sẽ trực tiếp trấn áp bọn họ ngay thôi!”

Cái này không có khả năng, cái kia cũng không có khả năng, thế cái gì mới có khả năng? Trong lòng cấp dưới kêu khổ thấu trời, ngẩng đầu lên dùng ánh mắt chờ mong nhìn đại nhân, thầm nghĩ vậy ngài chỉ ra đường sáng cho chúng con đi a.

“Chiếc theo trình tự thông thường, án mạng ven hồ tạm thời lưu trữ lại trước, sau đó các người dụng tâm từ từ tra xét, tranh thủ sớm ngày phá án.”

Thượng Quan Dương Vũ chậm rãi nói, ý tứ ẩn trong lời này hết sức rõ ràng, cái gọi là tranh thủ sớm ngày phá án, trọng điểm là ở hai chữ tranh thủ, liền tính người không thể sớm ngày phá án, chỉ cần trên triều đình không ai đặt câu hỏi, như vậy sẽ không ai để ý.

Nhìn cấp dưới lĩnh mệnh lui ra, Thượng Quan Dương Vũ lắc lắc đầu, lấy khăn tay ra dùng sức chà lau mồ hôi trên mặt, mũi cay rượi ửng đỏ nhất thời bị chà đỏ thêm vài phần.

Nghe được hung thủ vô cùng có khả năng là một vị cường giả Võ đạo đỉnh phong, vị tân nhậm phủ doãn đại nhân Trường An này liền sinh ra thoái ý, bởi vì ông biết chuyện này khẳng định hết sức phiền toái.

Thân là quan viên cao cấp đế quốc Đại Đường, Thượng Quan Dương Vũ tuy rằng tính tình ti tiện không chịu nổi, nhưng vẫn không đến mức ngay cả chút đảm đương ấy cũng không có, có điều ông rất rõ ràng, nếu án mạng này liên lụy quá sâu rộng, như vậy không phải một mình phủ Trường An có thể giải quyết vấn đề, mà nếu những bộ nha khác đều không tay, vậy khẳng định trong triều có người không muốn biến việc này thành phiền toái.

“Bệ hạ ân đức mênh mông.”

Hắn kính cẩn chấp hai tay vái chào thi lễ hướng bắc xa xa, gương mặt méo mó tràn đầy cảm động đến rơi nước mắt: “Nâng đỡ hạ quan từ tư pháp tham quân lên chức phủ doãn Trường An, bệ hạ đại ân đại đức ưu ái hạ quan như vậy, hạ quan làm sao dám cho bệ hạ thêm phiền?”

...
...

Nam thành có tòa tháp cũ xây bằng gạch vàng, thân tháp tổn hại không chịu nổi, dây leo xanh quấn khắp nơi, nhìn qua tựa hồ tùy thời có thể sụp, nhưng đã nhiều năm đi qua như vậy, tháp cũ vẫn đứng sừng sững giữa ngôi miếu nhỏ, mắt thấy người khác dựng lầu cao lầu thấp kể cả thanh lâu, đều trầm mặc an bình.

Tiết xuân hàng năm có vô số chim nhạn bay đến từ phương nam, chim nhạn hướng đến hồ Tầm Dương quận Cổ Sơn, sẽ luôn bay ngang qua thành Trường An, sau đó vòng quanh bốn phía tòa tháp cũ nhiều ngày, lúc đó bóng nhạn che đầy trời, chim hót từng đợt, cảnh tượng đồ sộ biết mấy.

Không ai rõ vì sao chim nhạn ban ngày bay cao trên trời, ban đêm rúc bên hồ nước, lại xuất hiện trong thành Trường An náo nhiệt, lại cảm thấy hứng thú với tòa tháp cũ này như thế, nhưng thời gian lâu dần cũng nhìn quen, mấy năm gần đây cảnh tượng vạn nhạn phi vũ càng trở thành một thắng cảnh cho dân chúng Trường An thưởng xuân, mà tòa tháp cũ kia cũng ra một cái tên: Vạn Nhạn Tháp.

Hiện thời trên Vạn Nhạn Tháp có một vị hòa thượng đang đứng thẳng, bầu bạn cùng đèn xanh phật tượng trong miếu thờ, kinh thư bút chương trên bàn, hiếm khi rời tháp, càng ít khi gặp mặt người hành hương cầu phật trong hậu viên.

Hòa thượng này có phật hiệu Hoàng Dương, đúng là quý nhân của Đại Đường.

Hôm nay ông nghênh đón một vị khách nhân có thân phận đồng dạng tôn quý.

Quốc sư Đại Đường Lý Thanh Sơn nhìn lão tăng nhân chép kinh bên cạnh bàn, nói: “Đêm qua. . . Chu Tước tỉnh.”

Hòa thượng Hoàng Dương cũng không ngẩng đầu, bình tĩnh hồi đáp: “Thần vật thánh nhân lưu lại trước đây, mỗi lần động tĩnh đều có chân nghĩa, nơi nào có thể cho đám phàm phu tục tử còn vấy trong hồng trần như chúng ta biết được, Thanh Sơn đạo huynh làm gì tự phiền nhiều?”

306. Q.1 - Chương 113: Xe Ngựa Rơi Vào Bờ Ruộng Dọc Ngang

Lý Thanh Sơn lạnh nhạt đáp: “Đang ở trong hồng trần, làm sao có thể không bị hơi thở hồng trần cảm nhiễm?”

Hoàng Dương chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ông, bỗng nhiên mở miệng nói một câu không chút nào tương quan: “Nếu bệ hạ ở trong cung, người vì sao không ở trong cung?”

“Quy củ là vật chết, người sống không thể bị vật chết ràng buộc. Bộ hạ phần lớn thời gian đều ở trong cung, chẳng lẽ ta mỗi ngày đều phải thế? Người có thể ngày ngày tránh bên trong Vạn Nhận Tháp tụng kinh, mà ta thân là người đứng đầu Nam môn Hạo Thiên đạo, cũng có rất nhiều chuyện phải làm, huống chi thành Trường An có AI đủ khả năng bất lợi với bộ hạ?”

“Nam môn Hạo Thiên đạo. . .” Hoàng Dương nhẹ giọng lặp lại một lần, trên mặt nổi lên vẻ tươi cười không rõ tư vị, nhẹ giọng cảm khái nói: “Đại Đường ta ngành sinh chia ra một cái Nam môn từ Hạo Thiên đạo, thật không biết hàng năm người về Tây Lăng làm sao có thể khán trụ đôi mắt phun ra lửa giận của nhóm đại thần quan kia nữa.”

Lý Thanh Sơn ngạo nghễ nói: “Nhắm h AI mắt, ngồi trên thần điện, không nhìn tới mấy mặt già của sư thúc sư bá, h AI t AI giả điếc, đứng ở núi hoa đào không có cây đào, không đi nghe tiếng chuông trang nghiêm chốn thâm sơn.”

“Nam môn hàng năm giao nộp không ít bạc, bọn họ còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ thật có thể phán ta thành nghịch tặc phản giáo cần đem tru sát? Vậy nhóm lão đạo bên Tây Lăng kia phải diệt đế quốc Đại Đường ta trước.”

Hòa thượng Hoàng Dương cười cười, không nói thêm gì nữa.

Nam môn Hạo Thiên đạo là kết quả cân bằng giữa Đại Đường đế quốc và Tây Lăng thần điện, trên thực tế nó đại biểu cho thắng lợi lớn nhất mà Đại Đường đế quốc đạt được ở thế tục từ cuộc chiến tranh tôn giáo, ngày nào nó còn tồn tại trên đời, mặt mũi của các cao nhân đạo gia Tây Lăng sẽ khó coi thêm ngày ấy. Bản thân Hoàng Dương là tu hành Phật môn, thật sự không thích hợp phát biểu cái nhìn về chuyện này cho lắm.

“Đêm qua Chu Tước tỉnh.”

Lý Thanh Sơn kéo câu chuyện trở về đề tài trọng tâm lúc trước, lạnh lùng nhìn hòa thượng Hoàng Dương nói: “Bất luận có nguyện ý tự chuộc phiên nào hay không, việc này đã quấy nhiễu rất nhiều người, ta thân là quốc sư Đại Đường, không có khả năng đối mặt nghi vấn của triều đình lại không thể cho ra đáp án.”

Hòa thượng Hoàng Dương nhìn kinh Phật trên án thư trước mặt, nhìn nét mực dùng tâm huyết chu sa nhuận thành đỏ tươi bên trên kinh thư, trầm mặc một lát sau đáp: “Cho nên người tới chỗ ta tìm đáp án?”

“Trước khi Chu Tước tỉnh, một gã kiếm sư có tiếng nam thành bị người chém rớt đầu.”

Trong tháp chật chội, Lý Thanh Sơn vòng qua bàn gỗ nhỏ, h AI bước liền đi tới rìa tháp, ánh mắt xuyên thấu cửa sổ lưu ly nhìn ra bên ngoài tháp, lướt qua tầng tầng lớp lớp cánh rừng hè, dừng tại nơi hơi ẩm bốc lên trong nam thành.

“Kiếm sư bị giết kia đã từng là giám định sư văn thư quân bộ. Không có mấy người biết hắn là đệ tử Tây Lăng, một tay kiếm quyết đến từ đạo môn Hạo Thiên chúng ta. Đây cũng không phải vấn đề máu chót, ta không có hứng thú thay các sư thúc bá Tây Lăng khởi binh vấn tội đế quốc, điều ta cảm thấy hứng thú chính là, kiếm sư trước khi chết từng ngự kiếm phá rách áo khoác hung thủ, nhưng hung thủ lại không hề đổ máu.”

Nghe lời này, Hoàng Dương như có điều đăm chiêu, chậm rãi đáp: “Cường giả Võ đạo đỉnh phong?”

Lý Thanh Sơn quay đầu chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn vị tăng nhân nói: “Cường giả Võ đạo đế quốc đều không có khả năng ra tay, cường giả Võ đạo Nam Tấn Đại Hà Yên Quốc đều bị triều đình giám thị, loại khả năng này coi như cực nhỏ, cho nên ta hoài nghi có phải đám hòa thượng khổ tu Nguyệt Luân quốc ẩn vào nổi điên hay không.”

“Cho nên người tới hỏi ta?” Hoàng Dương mỉm cười lặp lại lời từng nói qua lúc trước.

“Thế gian tương truyền, người đã từng đi qua nơi không thể biết ở hoang nguyên, ta biết đây chẳng phải truyền thuyết, mà là sự thật. Một khi đã vậy, sự tình liên quan đến đám tăng nhân khổ tu Nguyệt Luân quốc, ta đương nhiên muốn tới hỏi người.”

“Ta là người phủ Bình Châu Đại Đường.” Hoàng Dương thu liễm nụ cười, lẳng lặng hỏi đáp: “Hơn nữa ta cũng không tin tăng lữ Nguyệt Luân quốc sẽ vô duyên vô cớ mạo hiểm lên vào thành Trường An giết người.”

“Vậy người làm sao giải thích việc trên áo hung đồ không có máu?” Lý Thanh Sơn h AI mắt nhìn ông hỏi.

Hòa thượng Hoàng Dương đôi mắt an tĩnh, chậm rãi hỏi đáp: “Chu Tước tức giận thức tỉnh, ngưng tụ hơi thở thiên địa thành ngọn lửa vô danh, ngọn lửa này đủ để thiêu đốt vạn vật, huống chi là một ít máu? Nói không chừng hung đồ kia đã trở thành tro tàn.”

Vị quý nhân Đại Đường này tinh tu Phật hiệu quả nhiên rất cao thâm, nhẹ nhàng băng qua liền đoán được chân tướng sự tình.

Nhưng mà đó cũng không thể hoàn toàn giải thích tất cả vấn đề.

Lý Thanh Sơn nhíu mày hỏi: “Cho dù người và ta toàn lực ra tay, đại khái cũng chỉ có thể khiến bức tranh kia miễn cưỡng mở mắt liếc một cái, còn người này lại có thể khiến Chu Tước thức tỉnh tức giận, thế gian có mấy người có thể? Nếu thật sự là vị tiền bối trong truyền thuyết kia, vì sao vị ấy lại muốn đến thành Trường An giết người? Vì sao phải mạo hiểm dẫn động lửa giận của Chu Tước? Vì sao không có chút dấu hiệu nào?”

Hòa thượng Hoàng Dương mỉm cười nói: “Vẫn là câu nói cũ, thần vật thánh nhân lưu lại trước đây, mỗi lần động tĩnh đều có chân nghĩa, nơi nào có thể cho đám phàm phu tục tử còn vây trong hồng trần như chúng ta biết được? Vị tiền bối kia nếu đã tới thành Trường An, nếu thật sự đã siêu thoát cảnh giới Tri Mệnh, thân mang Thiên Khải hoặc Vô Cực, như vậy mục đích của người cũng không phải người hay ta có khả năng đoán được.”

Thánh nhân, thần vật, Thiên Khải, Vô Cực, những từ ngữ này quanh quẩn trong không gian chật chội trên đỉnh Vạn Nhạn Tháp, cho dù là quốc sư Đại Đường hay Phật tử tinh diệu, đối mặt những tồn tại siêu phàm thoát tục này cũng không khỏi lâm vào trầm mặc thời gian dài.

“Năm Thiên Khải mười ba. . . Thật sự không thể nào bình tĩnh.”

Lý Thanh Sơn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, xoay người nhìn phía bầu trời bị vo tròn thành kích cỡ bàn tay bên ngoài cửa sổ lưu ly, nhìn đám mây trôi trên trời, chim chóc ồn ào trên mây, thản nhiên nói: “Không có đại sự gì, nhưng luôn có chút việc nhỏ khiến người tâm thần không yên, ta suy nghĩ phải chăng nên gieo một quẻ.”

“Đệ tử của Phật tu thiện không tu mệnh.” Hòa thượng Hoàng Dương nhìn sau lưng quốc sư, bình tĩnh nói: “Cho tới bây giờ ta vẫn không tin những thứ bốc quẻ như thế này, mong quốc sư chớ quên, năm đó Khâm Thiên giám nhìn sao cuối cùng gặp phải phong ba bao lớn, hiện thời xem ra, câu đánh giá ‘Màn đêm che sao, quốc tướng không yên’ kia đúng là hoang đường vô căn cứ.”

Lý Thanh Sơn vẫn nhìn mây, lạnh nhạt nói: “Mây trôi có tâm, sao dời có ý, hà tất phải tức thời suy đoán vận mệnh hoang đường vô căn cứ, đến khi vận mệnh bước sang trang mới, mọi người cuối cùng sẽ phát hiện, không phải suy đoán hoang đường vô căn cứ, mà là những thứ như vận mệnh, vốn cũng rất dễ dàng trở nên hoang đường vô căn cứ.”

“Ngay cả quốc sư người nói đúng, nhưng cũng đừng quên, năm đó thần quan đến từ Tây Lăng được người thi pháp đã đưa ra lời bình, cho dù người có khả năng dòm ngó thiên cơ, lại phải trả giá bằng tuổi thọ. Lúc Khâm Thiên giám nhìn sao đoán mệnh gặp phải vô số phong ba, vì cầu bản thân trong sạch, hoàng hậu nương nương đã đau khổ xin người đoán một quẻ, người cũng không chịu đáp ứng, chẳng lẽ hôm nay người lại vì chút cạnh cánh trong lòng, cảm ứng không hiểu rõ mà tự giảm tuổi thọ sao?”

“Thiên cơ không lường được, Lý Thanh Sơn ta còn muốn nhìn Đại Đường phồn hoa thêm vài năm, làm sao có thể khổ tâm tự giảm thọ mệnh.” Lý Thanh Sơn chậm rãi nhướng h AI hàng lông mày, nhìn những gánh hàng rong bán buôn náo nhiệt giữa tiết hè dưới tháp, nói: “Nhưng dù phải liều mạng bệnh nặng một hồi, ta cũng muốn nhìn một chút bàn cờ này rốt cuộc sẽ hạ xuống chuyện xấu ra sao.”

Hòa thượng Hoàng Dương nhẹ thở dài một tiếng trong lòng, không còn muốn ngăn cản đối phương, dời đi bút chương kinh Phật trên bàn, từ trong hộp lấy ra quân cờ hắc bạch cùng một bàn cờ, đặt phía trên án thư.

Lý Thanh Sơn xoay người lại, đi đến bên cạnh bàn, không có làm ra động tác thi pháp phiền phức huyền diệu gì cả, chỉ là nhẹ nhàng phẩy tay áo, nắm lên h AI quân cờ hắc bạch rất tùy ý ném lên bàn cờ.

Hơn mười quân cờ lóe sáng chạm lên bàn cờ bằng gỗ rồi lăn lộn xoay tròn, phát ra thanh âm thanh thúy, qua thời gian rất lâu mới dần dần bình tĩnh trở lại, y theo ý chỉ của vận mệnh, trầm mặc dừng tại phương vị của bản thân không còn di động.

Ánh mắt Lý Thanh Sơn và Hoàng Dương đồng thời rơi xuống một quân cờ đen thui trên bàn cờ, con cờ đen này không nằm trên tuyến, không giữ thế cờ, không câu nệ vị trí, cứ như vậy tà tà dừng nơi nào đó, tùy ý mà quái dị.

Những đường kẻ dọc ngang trên bàn cờ giống như đường xá dọc ngang trên bờ ruộng nhân gian, quân cờ như chiếc xe ngựa lữ hành lưu lại trên giao lộ, nghiêng mình hỏi nhau, hoặc giả như bạn cũ, hoặc giả thành kẻ địch, hoặc giả rót h AI chén trà uống rồi không còn gặp lại, yên bình như thường, phân tranh như thường.

Chỉ có một chiếc xe ngựa vắt ngang ngay chính giữa đại đạo thông thiên, không tiến về phía trước, không lui về phía sau, không hàn huyên cùng người hành lữ đồng hành bên đường, cũng không có ý tứ va chạm phá vỡ hết thấy, chỉ là trầm mặc chặn tại nơi đó.

Chỉ là một chướng ngại, nhất thời chặn ra một mảng khác thường trên dòng đại đạo tung hoành ngang dọc bên bờ ruộng, người phương nam không thể trở về phương nam, người đi tây không thể đi tây, kẻ địch muốn rút đao tương đấu lại không cách nào chạm trúng, tình lữ muốn tương thân tương ái lại không cách nào ôm ấp được, yên bình trở nên trúc trắc, phân tranh trở nên hỗn loạn.

“Đây là chuyện xấu trên bàn cờ đấy sao?”

Nhìn quân cờ đen thui nọ, nhìn chiếc xe ngựa trầm mặc giữa những đường kẻ dọc ngang, vẻ mặt của quốc sư Đại Đường Lý Thanh Sơn vẫn bình tĩnh như cũ, thế nhưng khí sắc lại tái nhợt đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, như là vừa trải qua một cơn bệnh nặng trong khoảnh khắc.

Đỉnh Vạn Nhận Tháp trầm mặc đầy tinh mịch, trầm mặc này không biết qua mất bao lâu, rốt cục bị thanh âm khàn khàn mà mỗi một của Lý Thanh Sơn đánh vỡ, thanh âm trống rỗng nghe không ra cảm xúc vui buồn.

“Chuyện xấu này. . . muốn chết.”

Hòa thượng Hoàng Dương nghe được lời ấy nao nao, nhìn quân cờ màu đen, chậm rãi chấp tay thành chữ thập, mặt lộ vẻ từ bi.

Ngay tại thời điểm này, đuôi lông mày của Lý Thanh Sơn khẽ nhấc, đồng tử trong mắt hiện lên dị sắc, nói: “Không đúng, lại có biến số.”

. . .
. . .

Đêm đen tiến đến, hơi nóng vẫn chưa lui, ve ngoài cửa sổ vẫn kêu như trước, tầng h AI nhà sách cũ thư viện vẫn yên tĩnh một mảnh, vị nữ giáo viên thanh tú bên cửa sổ phía đông không biết đã rời đi tự lúc nào, mà thiếu niên trọng thương sắp chết dưới cửa sổ phía tây vẫn ngồi dựa tường như cũ, hấn sắc mặt tái nhợt h AI mắt nhắm nghiền, tựa hồ ngay sau đó sẽ tiến vào mộng đẹp tối đen vĩnh cửu.

Cách đó không xa là dãy giá sách dựa vào tường, bất chợt hoa văn rồi rầm bên hông giá sách hơi sáng lên một chút, sau đó lặng yên không tiếng động trượt mở, lát sau, một thiếu niên mập mạp mặc đồng phục thư viện mùa hè thở hổn hển chen vào đây.

Thời điểm thân hình chật vật chuẩn bị ngồi xổm xuống rút ra bản Ngô Chiêm Dương luận Hạo Nhiên kiếm bên dưới giá sách kia, thiếu niên mập mạp bỗng nhiên nhú mày lại, khuôn mặt trắng noãn non nớt hiện ra một vẻ hồ nghi, xoay người nhìn lại.

Nhìn thiếu niên bên tường cách đó không xa vẫn không nhúc nhích phẳng phất như đang ngủ, lông mi nhú chật của hắn dần dần giãn ra, môi dày mấp máy cảm thán nói: “Thư viện lúc nào lại tới thêm một kẻ còn liều mạng hơn cả tên Ninh Khuyết kia vậy a?”

307. Q.1 - Chương 114: Sức Nặng Không Thể Thừa Nhận

Căn cứ vào luật nhân quả tin tưởng vững chắc từ tận đáy lòng, Ninh Khuyết cũng không tin bản thân sẽ chết đi như vậy, nhưng hôm nay bị thương thật sự quá nặng, hơn nữa trường mâu vô hình trong ngực kia đã vượt quá phạm vi nhận thức của hắn, cho nên sau mười sáu năm đi tới cái thế giới này, hắn rốt cục không thể không bắt đầu chính thức suy xét vấn đề tử vong.

Hắn tỉnh lại, trước tiên nỗ lực mở hai mắt, dùng phần sức lực cuối cùng ngẩng đầu đánh giá bốn phía, muốn nhìn xem bản thân có phải đã tới Minh giới hay không, thế gian có thật sự tồn tại Minh giới hay không.

Một khuôn mặt thật trắng thật tròn xuất hiện giữa không trung, cách hắn cực kỳ gần, ánh mắt trên khuôn mặt tròn trịa kia hí thành hai điểm nhỏ, điểm nhỏ lóe lên vẻ nghi hoặc tò mò, đang dõi nhìn hắn.

Bởi vì gương mặt vừa tròn vừa trắng này thật nhắn nhụ non mềm, cực kỳ giống trăng tròn xưa kia ở quê hương hắn, cho nên Ninh Khuyết vốn đang bị thương thể xâm nhập thân thể khiến cho thần trí có chút mơ hồ cũng không sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy có loại cảm giác thật thân cận.

Hắn dựa vào vách tường, hơi hơi nghiêng đầu nhìn gương mặt tròn lớn sát người, yếu ớt cười hai tiếng, nói: “Dạ xoa Minh giới hẳn nên đen mới phải, có vẻ ta còn chưa chết, như vậy, ngươi là ai?”

Mặt tròn lớn gần ngay gang tấc không dọa được Ninh Khuyết, ngược lại hắn bỗng nhiên mở to mắt, lại hù cho Trần Bì Bì hết hồn. Trần Bì Bì trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của đối phương, nói: “Ta càng muốn biết ngươi là ai.”

Ninh Khuyết nâng tay phải run rẩy ôm lấy tấm ngực nhìn như không việc gì, trên thực tế hư không thống khổ không chịu nổi, nhú mảy nhìn bên cạnh, xác nhận bản thân vẫn còn ở trên tầng hai nhà sách cũ, bóng đêm ngoài cửa sổ đã thâm trầm, mà vị nữ giáo viên bên cửa sổ kia không biết đã rời đi tự lúc nào, không khỏi có chút kinh nghi buốt lạnh, vì sao nữ giáo viên lại làm như không thấy mình như vậy?

Hiện tại ngoại trừ chính hắn, trên cơ bản đã không còn học sinh thư viện nào bước lên tầng hai nhà sách cũ, hướng chi là giữa đêm khuya khoắt, nghĩ đến đồng thư từ rõ ràng lưu lại hàng đêm kia, hắn ngạc nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn tên thiếu niên mập mạp mặc đồng phục thư viện mùa hè phía trước, thanh âm khàn khàn hỏi: “Trần Bì Bì?”

Hai mắt Trần Bì Bì lại trừng lớn hơn một chút, đương nhiên, dù có biến lớn như thế nào cũng bắt quá là từ đậu xanh biến thành đậu nành sau đó biến thành đậu tương, hắn trừng mắt Ninh Khuyết ngạc nhiên nói: “Ngươi là Ninh Khuyết?”

“Đúng là bản thiên tài.” Ninh Khuyết gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt to tròn, trong mắt chợt sinh ra một luồng lửa nóng khiến người ta rung động mãnh liệt, tức giận nói: “Nếu ngươi không muốn nhìn ta chết mất, vậy mau chạy nhanh tìm cách cứu ta!”

Trần Bì Bì không hỏi ba thứ linh tinh đại loại như dựa vào đâu ta phải cứu ngươi này nọ, mấy ngày nay hai người thư từ qua lại, dù chưa từng đối mặt, nhưng đã thật hiểu rõ tính tình đối phương. Hướng chi đã từng mắng nhau ngu ngốc, tự xưng mình thiên tài, trêu chọc trào phúng giúp đỡ nhau nhiều như vậy, sao có thể trơ mắt nhìn đối phương chết đi mà không cứu.

Hai ngón tay đặt lên cổ tay Ninh Khuyết, Trần Bì Bì trầm mặc một lát, đột nhiên khẽ nhướng mày, không thể tưởng tượng được ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mắt Ninh Khuyết, nói: “Ngươi bị thương nặng như vậy sao còn chưa chết?”

“Chưa chết không có nghĩa là sẽ không chết, ta sắp chết rồi, tên ngu ngốc nhà ngươi còn muốn nói nhảm này nọ?”

“Ngươi mới ngu ngốc, bị thương nặng như vậy, tại sao không ở trong thành Trường An đi trị, còn chạy tới thư viện tranh hơi đầu sức cái gì? Chẳng lẽ ngươi chính là đặc biệt tới tìm ta trị thương?”

“Vì sao không được? Ngươi không phải nói ngươi là thiên tài sao?”

“Thiên tài và y thuật có quan hệ gì với nhau?”

“Đầu đề thứ nhất mà ngươi ra chính là một phương thuốc.”

“Phương thuốc là dùng để trị người không chết, người hiện tại vốn nên chết đi, cho dù bí phương có tinh diệu hơn nữa cũng không trị hết cho người được.”

Tinh thần Ninh Khuyết đã cực kỳ suy yếu, ánh mắt tan rã, nhìn người phía trước nói: “Ta đã nằm ở chỗ này vên vện một ngày, kết quả cả thư viện không một người để ý ta, ngay cả nữ giáo viên dễ mến ngày thường nhìn ôn hòa đều tuyệt tình quảng ta chỗ này như thế, người cũng không thể ném ta ở đây rồi bỏ mặc.”

Trần Bì Bì cúi đầu, thấy bát nước trong va hai cái bánh bao bên cạnh hắn, nói: “Tính tình của sư tỷ điềm tĩnh an hòa, bản thân ở trong nhà tranh sau núi, từ trước đến nay ít lời kiêu ngạo, hẳn là không phải mặc kệ người...”

“Không cần giải thích cái gì, thư viện đương nhiên phải lạnh lùng cự tuyệt, chỉ có ta với người là ấm áp.”

Ninh Khuyết mệt mỏi ngẩng đầu lên, nhìn ánh sao âm đạm rơi lên Trần Bì Bì, trầm mặc một lát, khoe môi máy động tự giễu cười, nói: “Dù sao cái mạng này của ta... đều giao cho người .”

Nói xong câu đó, mi mắt hắn sụp xuống, đầu vai buông lỏng, thật lưu loát hôn mê một lần nữa.

...

...

Trần Bì Bì há to miệng, nhìn cái gã hôn mê góc tường, vẻ mặt hết nói nổi.

“Đây tính là gì? Di ngôn cũng không giao phó một câu đã bất tỉnh, người đây là ép buộc ta phải cứu sống người đi? Người như vậy xấu lắm a! Nào có ai làm việc giống người vậy?”

Hắn một bên cảm tức lẩm bẩm, một bên gian nan ngồi xổm xuống, cuối cùng rõ ràng đặt mộng ngồi trên sàn, tay phải nhẹ mở, năm ngón tay mập tròn như tia chớp điểm hơn mười phát lên ngực Ninh Khuyết.

Lúc trước nhìn nhìn qua loa mạch tượng, hắn chỉ biết Ninh Khuyết bị thương rất nặng, hơn nữa thương thế nằm ở ngay tuyệt sơn khí hải giữa ngực, gặp người bình thường, thậm chí là người tu hành cấp thấp, loại thương thế này quả thật đã đủ trí mạng, nhưng chính như Ninh Khuyết hi vọng, làm một gã thiên tài tuyệt thế mà Tây Lăng và thư viện cộng đồng bồi dưỡng ra, tuy rằng Trần Bì Bì nhìn thế nào cũng đều không giống như một thiên tài tuyệt thế, nhưng hắn thật sự đúng là một vị thiên tài.

Khí chất hàng đầu của thiên tài chính là tự tin, về phần tự tin kéo dài thành kiêu ngạo hay gì đó khác, tạm thời không bàn tới.

Tự tin của Trần Bì Bì là toàn phương vị, nếu lúc này Ninh Khuyết không chết, như vậy hắn tin tưởng vững chắc chỉ cần bản thân ra tay, Ninh Khuyết sẽ không có vấn đề gì. Tuyệt sơn khí hải bị thương trí mệnh thật đáng sợ sao? Bản thiên tài thi triển Thiên Hạ Khê Thần Chỉ*, lấy nguyên khí tinh thuần đến từ quân tử bất khí ý** của thư viện hạ bút thành văn, chỉ cần giây lát là có thể nâng người sống dậy. (*Thiên Hạ Khê = suối thế giới; **quân tử bất khí = quân tử sẽ không cầu nệ hình thức giáo điều, quân tử không giống như khí cụ, chỉ tác dụng trong một giới hạn nào đó)

Y? Trần Bì Bì bỗng nhiên hú lên quái dị, ngón tay giống như chạm vào than lửa chớp mắt thu hồi, ánh mắt dừng trên lồng ngực nhìn không ra có gì khác thường của Ninh Khuyết, đuôi mày dựng lên, phảng phất như muốn bẻ thành mấy đoạn, biểu tình trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

“Rất quái, rất quái, rất quái, lý nào lại vậy...”

Môi dày hơi mấp máy, Trần Bì Bì nhìn chăm chăm ngực Ninh Khuyết, không ngừng thì thào lầu bầu lẩm bẩm, không biết hắn đã phát hiện cái gì, thanh âm trở nên ngày càng run rẩy, ngày càng mất tự tin.

“Có kiếm ý sắc bén mượn đồ gỗ xâm nhập vào, phá huyết nhục nội phủ của người, hẳn là do người tu hành nào đó đả thương người, nhưng người tu hành này nhiều lắm cũng chỉ là cảnh giới Động Huyền, kiếm ý lưu lại trong huyết nhục của người, làm sao có thể chống cự Thiên Hạ Khê Thần Chỉ của bản thiên tài? Quân tử bất khí ý mà sư phụ dạy ta, thế nào không có nửa điểm tác dụng?”

“Kiếm ý này quả thật sắc bén, là người tu hành kia liều mạng một kích trước khi chết, tên Ninh Khuyết đáng thương không thể tu hành này, không ngờ lại có thể bức một kiếm sư đến tình trạng ấy, quả thật đáng

giá lên mặt kiêu ngạo, chỉ là... nếu ta không thể chữa khỏi cho người, về sau ta còn có thể lấy cái gì lên mặt kiêu ngạo trước mặt người được?”

“Không đúng! Luồng hơi thở âm hàn lượn lờ giữa ngực người là từ đâu mà đến? Làm sao có thể xúc động đạo tâm của ta? Không đúng! Thế nào còn có một luồng hơi thở nóng bỏng như thế! Ý niệm hủy diệt bực này ở đâu ra vậy a!”

Về mặt Trần Bì Bì trở nên khiếp sợ, ngồi ngã vật ra đất, nhìn Ninh Khuyết an tường cúi đầu hôn mê phía trước, trầm nghĩ tên oắt nhà người rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, trong thân thể sao lại xuất hiện dị tượng kỳ lạ khủng bố đến thế?

Hắn dần dần thu liễm vẻ khiếp sợ trên mặt, hai tay đặt lên đầu gối, chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu suy xét tình huống tra được lúc trước, ngẫu nhiên nâng lên hai bàn tay tròn tròn, nhẹ nhàng vẽ ra vài thủ ấn không rõ hàm nghĩa giữa không trung, dè dặt cẩn thận tiếp tục điều tra động tĩnh trong cơ thể Ninh Khuyết.

Không biết trải qua bao lâu, Trần Bì Bì mở hai mắt, nhìn Ninh Khuyết, cảm xúc trong mắt sớm đã không cách nào bình tĩnh, chỉ có khó hiểu và sửng sờ vô cùng vô tận.

Căn cứ phán đoán của hắn, hắn là có một luồng sức mạnh nóng bỏng không thể chống cự, thông qua thông đạo mà kiếm ý của người tu hành nọ phá ra trong lòng Ninh Khuyết, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể hắn, nháy mắt hủy diệt tòa tuyệt sơn thô kệch chư khiêu không thông kia. Theo lẽ thường tình, một khi tuyệt sơn khí hải bị trực tiếp phá hủy, Ninh Khuyết trước tiên ắt sẽ chết đi, nhưng không biết vì sao, lúc đó lại có một luồng hơi thở âm hàn tuyệt đối tiến nhập cơ thể người này, ngay lúc tuyệt sơn hòa tan lở sụp đã đồng thời ngưng tụ lại một tòa tuyệt sơn khác!

Phải thừa nhận, trong thế giới tu hành, Trần Bì Bì quả thật là một thiên tài tuyệt thế trăm năm khó gặp, hắn không tận mắt nhìn thấy một trận chiến trong nhà nhỏ ven hồ, không nhìn thấy sợi lông mao góc lên từ đỉnh đầu Chu Tước trên đường cái, không nhìn thấy trường mâu vô hình đến từ thương khung, không nhìn thấy chiếc ô đen lớn tựa như hoa sen nhẹ nhàng lung lay nở rộ. Hắn cũng không biết quặng cở bói toán như quốc sư Lý Thanh Sơn, chỉ là thông qua thương thế trong cơ thể Ninh Khuyết, đã thăm dò ra được tình hình ngay lúc đó không sai biệt mấy.

Chỉ là... biết thương thế trong cơ thể Ninh Khuyết hình thành như thế nào, không có nghĩa là hắn có thể chữa khỏi nó.

“Tuyệt sơn trong người bị phá hủy mà vẫn không chết ngay lập tức, lại còn nháy mắt ngưng kết một tòa tuyệt sơn khác, đây là loại thủ đoạn huyền diệu cao xa bực nào a... Chỉ sợ Đại Hàng Thần Thuật cũng không gì hơn cái này, quang huy của Hạo Thiên thông khiêu phạm nhân, đại khái cũng là đi loại chiêu số hủy diệt trọng sinh này đi.”

Trần Bì Bì thất thần nhìn Ninh Khuyết đang hôn mê, thanh âm thì thào nói: “Nhưng ta lại không cảm thấy một tia hương vị thần huy Hạo Thiên nào trong người người, hơn nữa mấy đại thần quan Tây Lăng kia làm sao có thể đến thành Trường An? Cứ cho là bọn họ bỗng nhiên biến thành ngu ngốc chạy đến đây, lại làm sao có thể hao hết nửa đời tu vi thay người đã thông huyết khiêu?”

“Nếu không phải Đại Hàng Thần Thuật, vậy là ai động tay động chân trong thân thể người? Là đám người Huyền Không Tự sao? Không, đám hòa thượng trọc đầu kia chỉ biết niệm kinh nói thiện, cũng không có loại thủ đoạn thông thiên này, bọn gốc Ma tông càng là không thể, xem sư phụ... Sư phụ ngài cũng không làm được. Thủ đoạn thần diệu như thế... Không biết Phu Tử có thể làm được hay không, nhưng sư phụ hiện đang dẫn đại sư huynh đi du lịch tứ xứ, không lý nào trở về lúc này a.”

“Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Trần Bì Bì nghĩ mãi không xong, thống khổ vô đầu, ngón tay mập tròn không ngừng xẹt qua tóc đen, giống như trâu già mỗi một thống khổ cày bừa trên mảnh đất đen nước Yên.

Trần Bì Bì rất rõ ràng, tuyệt sơn trong cơ thể Ninh Khuyết bị phá hủy rồi dựng lại, nhìn như là nhận được cơ duyên thật lớn, nhưng không có thần huy của Hạo Thiên hộ thể, loại hủy diệt trọng sinh cực kỳ thô bạo này, trên cơ bản đồng cấp tử vong. Tuyệt sơn nơi ngực bụng Ninh Khuyết cực kỳ không ổn định, tùy thời khả năng sụp đổ, mà hơi thở càng là yếu đến gần như bằng không, sinh cơ đã cạn, nếu muốn sống sót, trừ phi có người lấy thủ đoạn huyền diệu một lần nữa rót sinh cơ vào cho hắn.

Giữa thiên địa nguyên khí tuần hoàn, nơi nào có thể từ đêm tối hư vô tìm đến sinh cơ? Trừ phi lúc này có thể tìm đến kỳ hoa dị quả được nguyên khí tẩm bổ vạn năm trên đảo xa ngoài biển trong truyền thuyết, Ninh Khuyết sắp chết mới có thể có một đường hi vọng.

Có điều kỳ hoa dị quả thành thực há nào dễ tìm như vậy? Trong thư viện không có, thành Trường An không có, toàn bộ thủ đô đế quốc Đại Đường không có, Trần Bì Bì hẳn cũng không có.

Trần Bì Bì nhìn Ninh Khuyết hôn mê, nhìn rất lâu rất lâu, sau đó cúi đầu lấy ra từ trong người một bình nhỏ óng ánh trong suốt, không biết làm bằng chất liệu gì, trên mặt hiện ra vẻ do dự thống khổ, cánh tay nắm bình nhỏ trở nên run rẩy, phẳng phất chiếc bình kia nặng tựa núi hoa đào, không cách nào thừa nhận.

308. Q.1 - Chương 115: Chuyện Mà Người Ta Đều Nghĩ Không Rõ

Mọi người ngưỡng vọng bầu trời cao xa, ca ngợi Hạo Thiên nhân ái, dù cho tu hành cần cù như thế nào, ngộ tính hơn người ra sao, trước giờ vẫn chưa ai dám hi vọng xa vời có thể phi thiên. Bởi vì họ biết, đi đường có khó, cũng không thể khó bằng lên trời, con đường từ thế gian đi thông trời cao luôn tràn ngập gian nan hiểm trở, chưa từng có người thành công.

Thần điện Hạo Thiên nằm ở Tây Lăng, tự hào là giáo môn duy nhất thế gian có thể hiểu được ý chí quang minh của Hạo Thiên, nhưng cũng không nghe nói qua có vị đại thần quan nào có thể thành tiên ngay tại chỗ, trở thành một bề tôi trong quang huy Hạo Thiên.

Tây Lăng có loại thuốc tiên gọi Thông Thiên hoàn, nghe từ cái tên đã biết loại thuốc tiên này trân quý, ẩn sâu trong nơi nào đó không thể biết được, số lượng tồn tại cực kỳ ít ỏi.

Lúc này bên trong bình nhỏ đang run rẩy trên tay Trần Bì Bì đã có hai viên Thông Thiên hoàn.

“Đều nói ta là thiên tài tu đạo trăm năm khó gặp, sau khi vào sư môn được ban thưởng ba viên Thông Thiên hoàn, kết quả khiến đám đạo sĩ già tranh cãi liên tục ba ngày, phải biết Diệp sư huynh năm xưa đều chỉ ăn một viên a... Ta ăn một viên, lưu một viên bảo mệnh, vốn định để dành một viên cuối cùng cho sư huynh ngày sau phá quan, bây giờ chẳng lẽ cứ như vậy cho người ăn?”

“Mặc dù Thông Thiên hoàn không thể giúp người thông thiên, nhưng có thể cho người thường tăng ít nhất mười năm tuổi thọ, người tu hành ăn xong có khả năng trực tiếp tiến giai, viên thuốc trong tay ta, nếu đưa cho vua nước Đại Hà, tuyệt đối có thể đổi ba vạn xử nữ dụ ngoạn, cho dù muốn lão tăng ngai vàng ình, cũng không phải việc gì khó, nếu đưa thuốc này cho cái tên chân giò hun khói họ Đường của Ma tông kia, nói không chừng hẳn sẽ cam tâm tình nguyện phản ra sư môn quy thuận Tây Lăng.”

“Thông Thiên hoàn trân quý như vậy, phải cho tên đáng thương nhà người trị thương?”

Nếu là vàng bạc châu báu bình thường, thậm chí bất bản thân hao tổn niệm lực cứu trợ Ninh Khuyết sắp chết, Trần Bì Bì tuyệt đối sẽ không để ý, nhưng hai viên thuốc trong bình này thật sự quá mức trọng yếu, chính là thuốc tiên trân quý nhất đạo môn Hạo Thiên Tây Lăng, nếu lưu truyền ra thế gian không biết sẽ dẫn phát bao nhiêu rung chuyển, cho nên hẳn vô cùng do dự.

Tâm lý giãy giụa kịch liệt trong đầu không ngừng xung đột, không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy âm thanh thở dài u oán đến cực điểm của vị thiếu niên mập mạp, nhìn Ninh Khuyết đang hôn mê, hữu khí vô lực nói: “Mấy lão hòa thượng vẫn thường nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, tuy rằng ta không biết xây tháp phù đồ để làm gì, nhưng ta cảm thấy lời này có chút đạo lý, tuy ta vẫn cho rằng cái mạng nhỏ người không trọng yếu bằng viên thuốc này, nhưng ai bảo Thông Thiên hoàn không biết nói, mà người trước khi ngất đã vô lại phò thác mạng nhỏ cho ta?”

Cái gọi là lý do lý trấu, kỳ thực chỉ là lấy cớ thuyết phục bản thân, gương mặt Trần Bì Bì lộ vẻ bi thống, mở nắp bình nhỏ trong suốt sáng bóng, dè dặt cẩn trọng đỡ một viên thuốc lên lòng bàn tay của mình, sau đó đưa đến trước miệng Ninh Khuyết.

Viên thuốc có màu nâu tối, không có gì sáng rọi, cũng không có mùi vị gì lạ lùng, càng không dẫn tới muôn chim cùng hót giữa đêm khuya khoắt, chỉ là tản ra hương vị thảo dược nhàn nhạt, có vẻ cực kỳ tầm thường.

“Nếu người chết sớm một chút, khóa Thông Thiên hoàn này liền có thể tỉnh được, nếu người không tới thư viện, khóa Thông Thiên hoàn này cũng có thể tỉnh được, nếu... khi đó người tu hành không có buồn khổ, không nhàm chán nhẩn lại trên giấy như vậy, ta cũng sẽ không thể quen người, như vậy khóa Thông Thiên hoàn này cũng có thể tỉnh được.”

Trần Bì Bì nhét viên thuốc vào miệng Ninh Khuyết, bưng lên bát nước trong bên cạnh hẩn trút vào, lấy bàn tay nhẹ ấn ngực hẩn hỗ trợ hấp thu dược lực, một bên thì thảo oán giận nói, trên mặt tràn đầy vẻ đau khổ tiếc thương.

“Vừa thông minh vừa có nghị lực hơn người như thế, hơn nữa ngộ tính cũng không kém, cố tình tuyệt sơn khí hải chứ khiêu không thông, nhà người thật đúng là đáng thương, nói người là thiếu niên bị Hạo Thiên nguyên rửa cũng không đủ.”

Ninh Khuyết vẫn nhắm nghiền hai mắt như trước, nhưng gò má tái nhợt đã nhanh chóng hồng nhuận hẳn lên, Trần Bì Bì kinh ngạc nhìn hẩn, ai thán nói: “Hiện thời tuyệt sơn của người bị phá đi xây lại, nói không chừng thật sự có thể thông vài khiêu, có điều lại bị trọng thương, không có Thông Thiên hoàn sẽ không thể trị, lại cố tình gặp người duy nhất trên thế gian có Thông Thiên hoàn là ta, mà cố tình ta lại không thể ngoan tâm nhìn người chết mất, cho nên người a, kỳ thực là thiếu niên được Hạo Thiên chiếu cố mới đúng.”

...

...

Sau khi tuyệt sơn tan chảy sụp đổ, được luồng lực âm hàn nháy mắt dừng lại lần nữa, cảnh tượng nhìn như thần diệu, nhưng cấu tạo của tòa tuyệt sơn này cũng rất không ổn định, tùy thời có khả năng sụp tiếp, sông băng động hiểm bên trong có thể nói là vỡ nát, tuyệt đại bộ phận lỗ thủng cũng không thể quán thông trước sau, lại khiến tuyệt sơn trở nên yếu ớt như thân gỗ bị mối đục toé toét.

Thông Thiên hoàn trân quý được nước hòa tan, đi qua cổ họng thông thả thẩm thấu xuống dưới, còn chưa kịp đến dạ dày Ninh Khuyết đã hóa thành dược lực nhàn nhạt, mơ hồ như thần huy lấp lánh, tiêu tán giữa phủ tạng.

Dưới ánh thần huy sáng rọi, tuyệt sơn xa xa không còn xu thế suy sụp, bắt chợt xoay mình vươn cao, yên tĩnh trầm mặc đứng dưới vòm trời, cao thượng như thánh nữ, kiên định như dũng sĩ, thông thả hòa tan, làm dịu đi cánh đồng hoang vu khô cạn dưới chân.

Một hơi thở sinh mệnh tràn ngập trong thế giới không gian kỳ dị, hơi thở này cũng không phải tới từ vàng mặt trời trên cao, mà là đến từ bản nguyên thế giới. Ngày đêm luân phiên, suối băng nhỏ giọt chậm rãi chảy xuôi, dần dần, bờ suối sinh ra cọng cỏ nhỏ thứ hai, sau đó lan tràn trở thành thảo nguyên.

Có đàn dê vàng khoan khoái toát ra giữa đồng cỏ xanh mướt, có chuột đồng khoan khoái cắn rễ cỏ dưới lòng đất, sâu bèn trong thảo nguyên sinh ra mấy ngọn cây xanh, xanh mướt biết bao ưa thích.

...

...

Tốc độ hòa tan của Thông Thiên hoàn rất chậm, mà tốc độ nhân thể hấp thu lại cực nhanh, thời điểm một tia dược lực cuối cùng dung nhập vào tuyệt sơn khí hải, Ninh Khuyết liền tỉnh lại, mà lúc này nắng sớm bên ngoài nhà sách cũ đã lên.

Hẩn mặt mỗi tựa vào tường, híp mắt nhìn tia nắng sớm phóng vào từ cửa sổ phía đông, cặp môi khô héo hơi mấp má, thì thâm nhẹ tới mức không thể nghe được: “Bất cứ việc gì đều có nhân quả, đều có nguyên nhân và lý do tồn tại của nó, Hạo Thiên lão gia ngài đưa ta đến thế giới này tự nhiên có nguyên nhân của ngài, ta chỉ biết ngài sẽ không trở mặt nhìn ta nghèo đói.”

“Không phải Hạo Thiên lão gia, là bản thiên tài ta không thể trở mặt nhìn người đi tìm chết.”

Trần Bì Bì tựa vào vách tường bên cạnh hắn, xoa xoa đôi mắt cay xè, than thở nói: “Đã một chân đạp vào Minh giới, tỉnh lại rồi cũng không chịu tìm hiểu rõ ràng đối tượng cảm tạ.”

Ninh Khuyết cười mỗi một, lẳng lẳng nhìn gương mặt tròn lớn, thực không ngờ đoán già đoán non về kẻ nhảu thư Trần Bì Bì bao lâu nay, cư nhiên lại là bộ dáng này, hỏi: “Người chữa khỏi ta bằng cách nào vậy?”

Trần Bì Bì hoạt động thân hình mập mạp, lấy lưng cọ tường, gian nan đứng lên, sau đó hai tay vịn hông xoay xoay giãn gân giãn cốt, cười khinh miệt, vẫy tay nói: “Đã nói bao nhiêu lần, ta là thiên tài thể gian khó gặp, vết thương nhỏ của người nếu để đại phu tầm thường khám, khẳng định trực tiếp cho người nằm vào quan tài, nhưng với bản thiên tài mà nói, bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái là xong.”

Thiếu niên mập mạp từ trước đến nay cho rằng bản thân là thiên tài tuyệt thể trăm năm khó gặp, cho nên từ nhỏ đến lớn luôn yêu cầu bản thân phải có phong thái khí độ của thiên tài, rất hâm mộ phong phạm chư vị sư huynh, chú ý nhất chính là mây trôi gió thoảng.

Vì chữa khỏi Ninh Khuyết, đêm qua hắn đã phải bỏ ra một viên thuốc trân quý thể gian khó tìm, nhưng nếu đã tặng, lại còn đi cường điệu việc này, không khỏi có chút giống ban ân, điều này nghiêm trọng không phù hợp quan niệm thẩm mỹ của hắn, cho nên hắn cũng không giải thích chi tiết, chỉ là phất ống tay áo, tỏ ra không chút để ý.

Đương nhiên giờ phút này nếu quả có người đứng đối diện hắn, nhất định có thể nhìn ra gương mặt tròn béo của hắn đang run run vì thương tiếc hối hận trong lòng.

Đứng giữa nắng sớm, Trần Bì Bì đau lòng không dứt xoay người lại, lúc này đã biểu hiện thành bình tĩnh, hắn nhìn mắt Ninh Khuyết, bỗng nhiên đưa ra một yêu cầu: “Ta có thể nhìn... chiếc ô đen lớn bên cạnh người một chút được không?”

Ninh Khuyết giật mình, trầm mặc một lát rồi ngẩng đầu nhìn tên béo: “Ta không còn sức, người tự lấy đi.”

Vì thế đến lượt Trần Bì Bì ngẩn ra, hắn nhúu chân mày, nhìn Ninh Khuyết trầm mặc thời gian rất lâu, gian nan cúi thân thể, cầm lấy cán chiếc ô đen lớn.

Lòng bàn tay có chút lạnh lẽo, đầu cán gỗ hắn mài từ loại gỗ thông thường nào đó ở phương bắc đế quốc, mặt ô tối như mực không biết làm bằng cái gì, có vẻ hơi nhộp nháp, trừ đó ra không còn nhìn đến thứ gì khác thường.

Trần Bì Bì nhìn chiếc ô đen lớn trong tay, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra vấn đề gì, thoáng trầm mặc xuống, thả ô lại bên cạnh Ninh Khuyết, nói: “Đêm qua ta quên hỏi thăm người một chuyện.”

“Chuyện gì?” Ninh Khuyết mỗi một hỏi.

“Ngày hôm qua Chu Tước tỉnh.” Trần Bì Bì nhìn chằm chằm ánh mắt hắn.

Ninh Khuyết khẽ nhúu mày, nhớ tới cảm thụ lúc bản thân trọng thương hôn mê trên phố, nhớ tới trong lòng sinh ra bất tường lúc cùng Tang Tang chống chiếc ô đen lớn đi qua đường cái Chu Tước mấy tháng trước, nhưng hắn quả thật không biết khi đó bức phù điêu Chu Tước trên đường cái xa xa đã từng thức tỉnh, vì thế chỉ lắc lắc đầu.

Trần Bì Bì nhìn không ra sơ hở gì, bắt chợt tiếp tục nói: “Ngày hôm qua một gã kiếm sư trong thành Trường An đã chết.”

Ninh Khuyết trầm mặc.

Trần Bì Bì như cười như không nhìn hắn, nói: “Trên người người có rất nhiều vết thương từ kiếm, tuy rằng sớm không còn đổ máu, nhưng đó là do bị lửa thiêu mà khép lại, chẳng phải vết thương cũ.”

Ninh Khuyết cười cười, ngẩng đầu hỏi: “Rốt cục người muốn nói cái gì?”

“Bị thương nặng như vậy, nhưng không về nhà nằm, lại còn ngồi xe ngựa đến thư viện, chỉ có thể nói rõ người sáng sớm bị kiếm gây thương tích, lúc ấy phủ Trường An lùng bắt khắp nơi, người không có biện pháp về nhà, đành phải đến thư viện tạm lánh, phủ Trường An cũng sẽ không chặn lại xe ngựa thư viện, càng không có can đảm đến thư viện tìm người.”

“Sáng sớm ngày hôm qua tên kiếm sư kia chết, bức phù điêu trên đường Chu Tước tỉnh, người bị trúng nhiều kiếm như vậy, trên người lại không có một giọt máu, miệng vết thương đều bị hỏa diễm vô hình thiêu ngưng, vậy chỉ có thể nói rõ một việc.”

Trần Bì Bì nhìn hần, nhíu mày nói: “Người giết tên kiếm sư kia là người, người làm Chu Tước dấy động ngọn lửa vô danh cũng là người, mà ta thủy chung nghĩ không rõ là, người làm được việc này... chỉ là một người bình thường.”

“Bội phục bội phục, người có thể đi làm thám tử được rồi đấy.”

Ninh Khuyết mỗi mệ dựa vào vách tường, nói: “Vấn đề là nếu người đã thiên tâm vạn khổ mới cứu ta sống lại, ta nghĩ người cũng sẽ không giao ta cho quan phủ, vậy cần gì phải hỏi này nọ nha.”

Trần Bì Bì khê nhượng đuôi lông mày, đặc ý nói: “Bởi vì bản thiên tài muốn chứng minh với người, không có chuyện gì có thể giấu giếm khỏi ta!”

Ninh Khuyết mỉm cười nhìn hần, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tây Lăng cũng không có cái loại đại gia tộc nào như người từng nói đến trong thư, nơi mà lực ảnh hưởng trải rộng thế tục, lại hơi chút kiêng kị thư viện chỉ có một, đó chính là Hạo Thiên thần điện.”

“Người không phải người thừa kế gia tộc gì đó, mà là người thừa kế Hạo Thiên đạo đã được tuyển định, không biết vị sư phụ lúc nhỏ của người là chưởng giáo Hạo Thiên đạo hay vị đại thần quan nào? Mà ta thủy chung nghĩ không rõ là, người thừa kế được Hạo Thiên thần điện Tây Lăng kỳ thác kỳ vọng cao, chưởng giáo chỉ định đời sau, thiên tài tuyệt thế được thư viện thu giữ... làm sao có thể béo như vậy?”

309. Q.1 - Chương 116: Khăn Ướt

Nghe xong đoạn phân tích, Trần Bì Bì đầu tiên là cả kinh, sau đó thốt nhiên mà giận, cảm thấy tổn thương tự tôn, sắc mặt trầm xuống nhìn chằm chằm Ninh Khuyết, cũng không thừa nhận cái gì, hạ giọng trách mắng: “Chớ có nói mò cái gì, bằng không đừng trách ta một chưởng chụp chết người, dạng tiểu nhân vật giống như người vậy, không cần lấy ra chút khôn vặt ấy để lên mặt!”

Thiếu niên thiên tài mập mạp lúc này nghiêm mặt một cái, ngược lại thực có vài phần khí thế lạnh lùng nhìn xuống thiên hạ. Nhưng Ninh Khuyết lại không hề sợ hãi, dựa vào vách tường, mỉm cười nhìn hần, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Người giết người bao giờ chưa?”

Trần Bì Bì hơi há mồm, muốn kiêu ngạo trả lời vài câu, lại nói không nên lời, đành phải cúi đầu nhìn mũi chân.

Ninh Khuyết đầy thú vị nhìn hần, tiếp tục truy vấn nói: “Hần có giết gà rồi đi?”

Trần Bì Bì cúi đầu bắt hai tay sau lưng, đầu ngón tay gian nan gõ gõ, gắt gao mím môi không chịu trả lời vấn đề này, thân hình mập mạp vặn vẹo trái phải, tựa như đứa con nít bị ủy khuất, bị thương tự tôn.

Ninh Khuyết nở nụ cười, nhìn hần thở dài nói: “Ta nghĩ trừ bỏ trên đường vô tâm giẫm chết qua mấy con kiến, còn lại hai bàn tay non mềm trắng trắng của người ngay cả chút huyết tinh cũng chưa từng dính qua... Thế thì không cần học người khác dùng sinh tử này nọ uy hiếp người, chẳng có độ mạnh gì cả, ngược lại còn chọc bật cười, à mà ta phải nhắc nhở người, chuyện của ta, người chớ có đi nói lung tung đấy.”

Nghe xong tràng giáo huấn này, Trần Bì Bì lấy tay áo che mặt xấu hổ mà đi.

Đến giờ Thần phải đi phòng học nghe giảng bài, nhưng vừa mới gian nan giũa trở về từ tử vong Minh giới, thân thể tinh thần dị thường suy yếu mỗi mệ, Ninh Khuyết cũng không đi sắm vai học trò ngoan ngoan biết nghe lời. Hơn nữa trong trí nhớ có chút mơ hồ hôm qua, dường như có một đoạn nữ giáo viên đã đáp ứng thay hần xin nghỉ phép, cho nên hần quyết định trở về ngôi nhà số 47 ngõ Lâm nghỉ ngơi.

Lấy chiếc ô đen lớn làm gậy chống, thiếu niên trọng thương thả đi ra nhà sách cũ, giống lão nhân luyện công buổi sớm, đón nắng tản bộ mà đi, xuyên qua ngõ nhỏ thanh u, đi tới cổng chính thư viện.

Bên ngoài cánh cổng đá đơn giản của thư viện là một bãi cỏ xanh xinh đẹp giống như tấm thảm lớn, giữa bãi cỏ ẩn hơn mười con đường lát đá dành cho xe chạy, bên cạnh đường xe chạy và sâu trong bãi cỏ trồng rất nhiều cây hoa không có quy luật gì cả, lúc này đã vào giữa hè, những đóa hoa sớm đã lục tục tỉnh lại nở rộ ngát hương.

Phía cuối con đường lát đá có một chiếc xe ngựa, chiếc xe ngựa đã đợi nơi đó thời gian rất lâu, ngay cả ngựa đều mệt mỏi cúi đầu. Tiểu cô nương mặc trang phục thị nữ ngồi bên xe, đã một ngày một đêm không ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đen đen chất đầy mệt mỏi hòa lẫn kinh sợ lo lắng trở nên hơi chút trắng bệch, giống như được thoa lên son phấn Trần Cẩm Ký.

Sáng sớm ngày hôm qua không đợi được Ninh Khuyết giết người trở về, lại có nha dịch biểu tình nghiêm túc đi hỏi chung quanh, nghe tiếng vó ngựa Vũ Lâm quân vội vàng xao động trên đường phố, Tang Tang liền biết đã xảy ra vấn đề, nàng mạnh mẽ đè nén xuống bất an trong lòng, trầm mặc chờ đợi bên trong Lão Bút Trai, nhưng đến khi xe ngựa trở về mà Ninh Khuyết vẫn như cũ không có, nàng rốt cục không đợi được nữa.

Hỏi phu xe, xác nhận Ninh Khuyết vào giờ Thần đã ngồi xe ngựa đi thư viện, Tang Tang thoáng suy nghĩ một chút, trực tiếp xuất ra mười lượng bạc, thỉnh cầu phu xe đưa bản thân đến thư viện, sau đó cứ mãi ngồi xồm một bên xe ngựa yên lặng chờ đợi trên bãi cỏ xanh tươi.

Nàng không biết Ninh Khuyết có bị thương hay không, nhưng biết hẳn khẳng định bị thương rất nặng, khả năng đang âm thầm ẩn thân nơi nào đó trong thư viện dưỡng thương, cho nên nàng không dám đi hỏi giáo viên hay học sinh thư viện, chỉ có thể chờ đợi.

Ngồi xồm bên bãi cỏ cây xanh, nhìn cổng đá thư viện bị đêm đen bao phủ, tia nắng mặt trời rọi lên, nhìn đèn đuốc bên trong phòng học thấp sáng rồi lại tắt, nghe những học sinh này nọ cao giọng tụng sách, nhìn đàn kiến trước đôi hài cũ nhỏ nhỏ đến rồi lại đi, nhìn có người đi vào thư viện, có người đi ra thư viện, nhưng chính là không nhìn thấy cái tên đó.

Học sinh thư viện cưỡi xe ngựa tiến đến, nhìn thấy tiểu thị nữ Ninh Khuyết ngồi xồm bên đường, khó tránh khỏi tò mò, có người từng tiến tới hỏi qua vài câu, nhưng nàng cũng phớt lờ mặc kệ, quặt cường mím cái miệng nhỏ nhắn không nói lời nào, chỉ nhìn cổng thư viện.

Nhìn vùn vụt một đêm, lâu phảng phất như nhìn trọn cả một đời, Tang Tang rốt cục thấy được bóng hình ấy.

Nàng xoa nhẹ ánh mắt cay xè, khuôn mặt trắng bệch dần dần thả lỏng, dần dần có huyết sắc, nhắm mắt lại úp tay vào ngực thì thảo mấy câu không rõ, lấy tay chống đỡ cấp tốc đứng lên, lại vì thời gian ngồi quá dài, máu dồn lên đôi bàn chân tinh tế có chút không thông, thân hình nhỏ gầy của nàng lay động một trận, đúng là suýt nữa té ngã.

Ninh Khuyết chống cái ô đen lớn, thong thả đi đến trước nàng, nhìn gương mặt đen nhỏ quen thuộc đến không thể quen hơn kia, nhìn vẻ mệt mỏi lo lắng trên gương mặt nhỏ nhắn ấy, lòng hẳn dâng lên một nỗi thương tiếc. Tuy rằng kiếp này hai người chủ tớ bọn họ cùng nhau trải qua sinh tử không biết bao nhiêu lần, nhưng sau khi lướt qua sinh tử lại có thể nhìn thấy đối phương, vẫn như cũ là một chuyện đáng giá cao hứng nhất.

Hắn vô cùng tự nhiên giang hai tay, muốn ôm Tang Tang vào lòng, lại bỗng nhiên phát hiện vóc dáng tiểu thị nữ hiện tại đúng là cao thêm một đoạn nhỏ so với hồi ở Vị Thành, giờ đã đến ngực hắn, tự dưng giật mình, không tiếp tục kéo nàng vào lòng nữa, mà vươn tay dừng trên đỉnh đầu nàng, mang theo mỉm cười nhẹ nhẹ.

Tang Tang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cười khanh khách.

Hai người xoay lại đi nhau đi đến xe ngựa, cực kỳ ăn ý không nói lời nào trước cửa thư viện.

Fu xe đánh ngáp một cái, đêm qua ông ngủ tạm một đêm trong xe, thân thể cũng đã cực kì mệt mỏi, nhưng cầm mười lượng bạc, mỗi mệt cũng đáng tiền, chỉ thấy tay phải nhẹ quất roi vào mông ngựa, phát

ra một tiếng vang nhỏ, tay trái khê nâng dây cương, chiếc xe bắt đầu chậm rãi chuyển động giữa tiếng vó ngựa lộc cộc.

Ninh Khuyết trong xe lẳng lặng nói: “Mệt chết đi được, về nhà lại nói, đao ở dưới sàn, đợi một lát nhớ lấy ra.”

Xe ngựa chạy đến số 47 ngõ Lâm, Ninh Khuyết mỗi mệt bị thương nặng phảng phất ngủ như chết, mãi không mở mắt một lần. Tang Tang lấy ra thanh phác đao nhét vào trong chiếc ô đen lớn rồi đeo lên lưng, sau đó dưới sự trợ giúp của phu xe, kéo hẳn vào Lã Bút Trai giống như kéo bao gạo, nhét vào trong tấm chăn mỏng.

Mùa hè nóng bức, chăn bông có mỏng cỡ nào thì vẫn là chăn bông, Ninh Khuyết bị trùm kín đến mặt đỏ bừng, ra một thân mồ hôi, không biết ngủ bao lâu, rốt cục từ từ tỉnh lại.

Mở hai mắt, xác nhận bản thân đã về tới nhà, hẳn hít sâu một hơi, nỗi khiếp sợ vẫn còn giấu sâu bên trong nội tâm rốt cục có chỗ phát tiết, khiến hẳn cảm thấy tay chân mình có chút lạnh tanh.

Nhìn chằm chằm vài miếng ngói lưu ly thấu quang trên nóc nhà, sau khi trầm mặc thời gian rất lâu, hẳn bỗng nhiên mở miệng nói: “Đạo gần đây ta có nói với người về một học sinh thư viện tên Trần Bi Bi... Người giúp ta nhớ một chút, ta thiếu người này một cái mạng, về sau gặp thời gian thích hợp địa điểm thích hợp... nhớ nhắc ta nghĩ biện pháp trả lại hẳn.”

Tang Tang lúc này đang đổ nước sôi nóng bỏng vào thùng, chuẩn bị thay hẳn chà lau thân mình, thật không ngờ hẳn tỉnh lại, nghe vậy ngẩn ra, ngồi đến bên cạnh hẳn nghi hoặc hỏi: “Làm sao trả?”

“Tuy rằng không biết tên kia làm như thế nào, nhưng cái mạng này của ta hẳn là do hẳn cứu về đấy. Ta nói qua với người rất nhiều lần, trên đời này không có gì trọng yếu hơn mạng của chúng ta, một khi đã vậy, tương lai vô luận trả giá bao nhiêu đi nữa để báo đáp hẳn thì vẫn là lẽ thường phải làm.”

Sau đó hẳn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như có chiều dăm chiều của Tang Tang, cười nhắc nhở nói: “Nhưng không thể trả bằng mạng chúng ta.”

“Thiếu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tang Tang nhìn gò má vẫn tái nhợt như cũ của hẳn, nhẹ giọng nghiêm cẩn hỏi.

“Tay trà nghệ sư kia lại là một người tu hành, ta bị thương rất nặng, cuối cùng chỉ nhớ rõ là mình té xỉu trên một đường cái, về sau đã xảy ra chuyện gì, ta... không phải rõ ràng cho lắm.”

Ninh Khuyết nghĩ đến những điều kỳ diệu luân phiên gặp được từ sáng sớm ngày hôm qua đến thời điểm hiện giờ, nhất là cảm thụ mơ hồ lạ lùng trong lúc hôn mê, đôi mắt phủ lên một tia mê vông, cau mày lặp lại: “Ta thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Làm chút đồ ăn đi, ta có hơi đói bụng.” Hẳn không thích loại cục diện trên người phát sinh biến hóa mà bản thân lại hoàn toàn không hay biết gì cả, nhứ mày suy tư không giải thích được, liền không muốn thảo luận tiếp chuyện này nữa.

Đột nhiên hẳn nghĩ đến một vấn đề, nhìn mặt Tang Tang lộ vẻ cầu xin nói: “Không cần mì trứng ốp lết hay mì ruột già, lại càng không cần phở chua cay* còn thừa ngày hôm qua, thời tiết nóng như vậy, khẳng định đều thiu cả ... Nể tình thiếu gia ta bị thương nặng kém chút đã chết mất, đêm nay chúng ta bỏ tiền ăn một bữa ra trò a.” (*đính chính cho những chương trước, nó là phở chua cay chứ ko phải mì chua cay)

Tang Tang nghe những lời này của hẳn mà đau xót mũi, thầm nghĩ ta chính là một tiểu thị nữ, chẳng lẽ thích mỗi ngày bủn xỉn với người hay sao, còn không phải nghĩ tới ngày sau thiếu gia người muốn kết hôn thiếu phu nhân, dù sao cũng phải thay người tích chút tiền bạc.

“Ta cho phu xe mười lượng bạc...”

Nàng thấp đầu nhẹ giọng nói: “Lúc trước thiếu gia người mê man, ta đi tiệm đồ cổ bên cạnh tìm bà chủ nhà xin một ít cải củ, đã cho vào trong nồi hầm với thịt vịt, đợi thêm một lát liền có thể ăn.”

Nói xong câu đó, Tang Tang nhắc chiếc khăn mặt nóng bỏng từ trong thùng lên vắt vắt, sau đó đặt vào nơi mà tay Ninh Khuyết có thể với tới, rồi đi ra ngoài phòng, hai tay nhỏ bé bị phồng có chút ửng đỏ nhẹ nhàng

xoa xoa lên tạp dề.

...

...

Cho phu xe mười lượng bạc —— Tang Tang muốn thông qua những lời này nói cho thiếu gia, bản thân tuy rằng tuổi còn nhỏ, tuy rằng tiết kiệm, nhưng lại không phải tiểu thị nữ chẳng phân biệt được nặng nhẹ, thời điểm nên xài tiền, sẽ không có gì luyến tiếc.

Ninh Khuyết nằm trên giường nhìn thân hình nhỏ nhỏ bên rốn ngoài cửa sổ, nghĩ lúc trước nàng nói câu kia ẩn chứa hương vị oán hận tức giận, nhịn không được nở nụ cười, lại không ngờ Tang Tang thấy hắn ở đầu giường nhìn mình, đứng là nhanh chóng đi đến bên cửa sổ, tức giận nói câu ngủ đi, rồi gắt gao đóng chặt cửa sổ.

Ánh sáng trong phòng nhất thời trở nên mờ tối, trừ bỏ tia sáng nhạt thấu qua ngói lưu ly trên đỉnh đầu, cũng chỉ còn ngọn nến âm áp Tang Tang thấp sáng từ trước trên bàn, lẳng lẳng làm bạn bên cạnh hắn.

Ninh Khuyết lẳng lẳng nhìn ánh nến trên bàn, tươi cười trên mặt dần dần thu liễm.

Trà nghệ sư Nhan Túc Khanh là người tu hành, nhân tố che dấu này đã nghiêm trọng phá hủy kế hoạch của hắn, nếu không phải hắn đủ ngoan độc đủ may mắn, có lẽ cũng đã chết đi ở nhà nhỏ ven hồ rồi, căn bản không có khả năng chạy tới đường cái nọ, càng không có cơ hội tiềm tàng một đêm trong thư viện, sau đó gặp tiểu thần côn Tây Lăng Trần Bì Bì kia.

Trong đoạn thời gian hôn mê trên đường cái, hắn biết nhất định có một số việc đã phát sinh, bằng không sẽ không cách nào giải thích được vì sao miệng vết thương trên người khép lại, cũng sẽ không cách nào giải thích được thống khổ trong lòng mà thanh trường mâu vô hình kia mang đến, chỉ là hắn quả thật không biết lúc ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mà Trần Bì Bì lại đối bản thân làm gì ấy.

Suy nghĩ ngưng trệ, thân thể hư hao tinh thần tổn hại, ngày hè nóng bức khiến hắn ứa một thân mồ hôi, hắn cảm thấy làn da nhớp nháp có chút phiền chán, liền muốn chà lau một chút, nhưng mà ngay lúc tay hắn sắp chạm vào khăn lông ướt lại khựng lại rồi.

Bởi vì hắn chợt phát hiện, giữa ngón tay của mình và khăn lông ướt, giống như hiện ra thêm một tầng trở ngại nhàn nhạt.

310. Q.1 - Chương 117: Thanh Âm Mỹ Diệu

Thế gian có một chân lý giống như nói nhảm: có chính là có, không có chính là không có. Ở trong thế tục, tiêu chuẩn có hay không rất đơn giản: thấy được gì đó như núi chính là có, nghe được gì đó như âm thanh cũng là có, chạm vào có xúc cảm gì đó như lửa đồng dạng là có, nhưng nếu nhìn không tới nghe không được cũng rõ không đến, vậy tự nhiên chính là không có.

Có điều tiêu chuẩn này lại không thích hợp trong giới tu hành. Hơi thở, hay nói đúng hơn là nguyên khí, tràn ngập trong thiên địa, thứ nguyên khí đi qua tuyết sơn khí hải nhẹ tầu mà dẫn phát niệm lực chấn động này, không cách nào được người bình thường cảm giác, bọn họ nhìn không tới nghe không được cũng rõ không đến hơi thở thiên địa lẫn niệm lực của người tu hành, nhưng đây cũng không có nghĩa những thứ đó không tồn tại.

Sơ cảnh còn gọi là Sơ thức (mới quen), chỉ ý niệm người tu hành từ tuyết sơn khí hải phóng ra ngoài, nhận ra sự tồn tại của hơi thở thiên địa. Cảm tri, chỉ sau khi người tu hành quen dần hơi thở thiên địa, có thể hài hòa ở chung, thậm chí tiến hành một ít trao đổi tiếp xúc về mặt cảm giác, hai cảnh giới ban đầu này được gọi chung là Hư cảnh.

Một người bình thường không thuộc giới tu hành, có thể thông qua trình bày và phân tích bên trên làm ra bình luận đơn giản nhất: nếu mình có thể nhìn được nghe được hoặc giả chạm được hơi thở thiên địa hay ý niệm, như vậy mình thật sự đã bước vào con đường tu hành.

Ninh Khuyết kinh ngạc nhìn ngón tay run nhè nhẹ của mình, nhìn tầng khe hở mỏng manh giữa đầu ngón tay và khăn lông ướt, nhìn nhiệt khí bốc hơi, biết bản thân cảm nhận được chẳng phải nhiệt khí gì đó, mà là vài thứ đặc biệt.

Loại cảm thụ này hình dung bằng “chạm vào” cũng không chuẩn xác, mà như là một loại cảm giác vậy.

Trong não người có thần kinh, thần kinh sinh ra ý niệm, ý niệm sinh ra ước muốn, mà niệm lực chính là rất muốn rất muốn rất rất muốn... Nhờ thế mới sinh ra sức mạnh huyền diệu nào đó, cũng chính là sức mạnh tư tưởng.

Ninh Khuyết lúc này trọng thương chưa lành, mỗi một hư thoát, trong đầu thanh minh một mảnh không hề tạp niệm, chỉ có một loại ý niệm, hẳn muốn cầm lấy chiếc khăn lông ướt bốc hơi nóng kia, thoải mái chà lau thân thể của mình một chút.

Tựa hồ hơi thở truyền lưu trong thiên địa kia, lúc này đây rõ rệt cực nghe hiểu tư tưởng của hắn, cảm nhận được sức mạnh tư tưởng của hắn, từ giữa mái hiên, từ bên cửa sổ, từ trong chần bông, từ mỗi một giọt mồ hôi thấm thấu ra, lấy tốc độ vượt qua phạm trù “tốc độ” hội tụ trước ngón tay hắn, dừng trên chiếc khăn mặt nóng bỏng ẩm ướt này.

...

...

Trong phòng vẫn trầm mặc tĩnh mịch như cũ, Ninh Khuyết tựa như vị thiếu nữ hoa si nổi tiếng Nguyệt Luân quốc kia, si ngốc nhìn ngón tay của chính mình, không dám hô hấp, không dám chớp mắt, dùng hết toàn thân khí lực cam đoan ngón tay run rẩy không tạo ra tàn ảnh, lấy cẩn thận dè dặt trước nay chưa có duy trì tư thế này, giống như một chú chim cú bị đông cứng.

Qua thời gian rất lâu, hắn cực kỳ thông thả nhướn đuôi lông mày, động tác như quay chậm kê nghiêng tay, kinh nghi bất định nhìn đầu ngón tay của mình, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, mạnh mẽ đè nén xuống kích động hưng phấn trong lòng, bắt đầu minh tưởng.

Nhiều năm trước Ninh Khuyết từng lấy được một bản Thái Thượng Cảm Ứng Thiên ở chợ Khai Bình, từ đó về sau hắn không có lúc nào là không minh tưởng, trước khi ngủ minh tưởng, rời giường nhìn thấy ánh mặt trời ngấn người minh tưởng, đánh bạc thắng ba bát rượu gạo, cực kỳ cao hứng vẫn không quên minh tưởng, cả người đầm máu nhảy vào hồ Sơ Bích minh tưởng, tuy rằng thật đáng buồn là hắn chưa bao giờ cảm giác đến dòng nguyên khí chảy xuôi trong thiên địa ấy, nhưng độ thuần thực tiến vào trạng thái minh tưởng, cũng tuyệt đối là đứng đầu thế gian.

Vạn niệm quy không.

Cổ thủ chủ tâm.

Mặc ý dẫn đi.

Tới thế giới này hết mười sáu năm, tuyết sơn khí hải trong cơ thể chư khiêu không thông, bị phá hủy hi vọng vô số lần, rốt cực Ninh Khuyết lần đầu tiên nghe được, hoặc giả nên nói là cảm giác được tiếng hít thở ngân nga bình tĩnh ấy, đó là thiên địa hô hấp.

Hắn dám thề bằng danh dự của người mẹ mình thương yêu nhất trong phủ tướng quân, tuy âm thanh hít thở ngân nga bình tĩnh này rất nhẹ, nhưng tuyệt đối là thanh âm mỹ diệu nhất hắn từng được nghe, nó đẹp hơn cả thanh âm mã tặc hồ Sơ Bích ngã xuống tọa kỵ, đẹp hơn cả thanh âm Trương Di Kỳ trừng mắt giãy giụa sắp chết, thậm chí đẹp hơn cả tiếng thổi bạc va chạm trong gói to.

Giữa tiếng hô hấp ngân nga bình tĩnh, có tiếng hô hấp dài như đến từ viễn cổ đi về hướng tương lai, ngón tay chạm được đều không phải vật thể chân thật nhưng lại có thể xác định nó thực sự tồn tại, cửa sổ phòng khép chặt, vẫn có làn gió mềm nhẹ dao động, chậm rãi lượn lờ quanh thân hắn, không, loại dao động này còn ngưng trọng hơn gió, ôn nhu như nước xanh bên hồ, lại càng nhẹ nhàng hơn nước.

Rốt cục xác định mình cảm giác được nguyên khí, hẳn cũng không cách nào đè nén cảm xúc phun trào từ sâu trong nội tâm được nữa, ngồi dậy, nhìn tranh chữ bản thân viết trên tường, nhìn hoa văn cột nhà đơn sơ, ánh mắt tràn ngập kích động hưng phấn, còn có một loại cảm xúc cực kỳ phức tạp, hẳn cảm thấy cửa sổ trước mắt tuy rằng khép chặt, nhưng bản thân tựa hồ có thể nhìn đến hàng cây xanh đàng sau dãy tường số 47 ngõ Lâm cũ kỹ kia, hẳn biết thế giới trước mắt nhìn qua tựa hồ cũng không có gì khác trước, nhưng với Ninh Khuyết hẳn mà nói... thế giới ngày sau đã bất đồng.

Vươn ngón tay run nhè nhẹ như trước, nhắm ngay ánh nến như hạt đậu trên bàn, Ninh Khuyết chậm rãi hít vào, thúc dục ý niệm của mình tiến vào bên trong tuyết sơn khí hải, sau đó qua thời gian rất dài rất lâu, mới chậm rãi phóng ra.

Ánh nến trên bàn bất an lay động, không biết là gió, là ngón tay hẳn gây nên, hay là tâm hẳn rối loạn.

“Đây... chính là thiên địa nguyên khí sao?”

Hắn nhìn đầu ngón tay, không nhìn thấy bất kể gì cả, nhưng có thể cảm giác được, nơi đó có một lớp màn cực mỏng, thì thào lẩm bẩm, sau đó hẳn trầm giọng bổ sung một câu: “Đây chính là thiên địa nguyên khí!”

Khuôn mặt trẻ tuổi non nớt tràn đầy vẻ kiên nghị cùng khẳng định, không có chút gì dao động lẫn tự hoài nghi bản thân.

...

...

Bất chấp chỉ mặc một chiếc áo đơn trên người, cũng không mang giày vào, bởi vì căn bản không có giày sẵn đó, Ninh Khuyết mạnh mẽ nhảy xuống giường, hai chân mềm nhũn suýt nữa ngã sấp xuống, cố gắng chống đỡ chạy ra phía ngoài phòng, va ngã thùng nước bên giường, thắt lưng bị góc bàn hung hăng đụng phải, nhưng chàng thiếu niên đang bị niềm hạnh phúc vĩ đại đánh sâu vào sắp ngất căn bản không có cảm giác đau đớn.

Đẩy mở cửa phòng, vọt vào sân đình nho nhỏ, đứng trước mặt Tang Tang đang đốn củi, hẳn nhìn thân hình tiểu thị nữ nho nhỏ khom lưng, há miệng thở dốc muốn nói cái gì, lại phát hiện thanh âm bản thân có chút khàn khàn, muốn nói lại không thể nói nên lời.

Tang Tang nghi hoặc nhìn hẳn một cái, phát hiện biểu tình trên mặt hẳn cực kỳ quái dị, như là đang khóc, cũng như là đang cười.

“Thiếu gia, người không có bị ám đầu đấy chứ?”

Nàng đứng dậy, tập quán nhắc chân bước tới nâng cánh tay, muốn biết Ninh Khuyết có phải hay không bị nóng đến phát sốt, đốt tới thần trí có chút không rõ, lại phát hiện lúc này bản thân nhắc chân bước tới một bước cư nhiên có thể đụng đến đỉnh đầu hẳn, không khỏi cao hứng nở nụ cười.

Ninh Khuyết vươn tay phải bắt lấy cánh tay gầy của nàng, dùng sức kéo thân hình nho nhỏ vào lòng, ôm vào bờ ngực trần trụi của bản thân, tựa như rất nhiều năm trước đây vậy, thì thào lẩm bẩm: “Người còn sống thật tốt, ta hiện tại... cũng thật tốt.”

Kể từ khi sài đao kiến huyết thoát đi thành Trường An, hẳn đã nhiều năm đều chưa từng khóc, hôm nay vẫn như cũ không hề rơi lệ, nhưng không biết vì sao, hẳn cảm thấy hốc mắt mình có chút ẩm nóng, mũi có chút chua xót.

Tang Tang gian nan ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt nhàn nhạt ẩm ướt của Ninh Khuyết, hoảng sợ, sau đó nàng đoán ra được chút gì, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ khiếp sợ, hai hàng lệ từng chút chảy ra từ đôi mắt hình lá liễu.

Nghẹn họng không nói gì tuyệt đối không đủ để phát tiết cảm xúc chủ tớ hai người giờ khắc này.

Tang Tang mở ra cánh tay xinh xắn, dùng sức ôm thắt lưng Ninh Khuyết, khóc lớn đầy thảm thiết: “Ồ ô... Thiếu gia, đây chính là chuyện vui lớn, buổi tối người nên ăn nhiều mấy miếng thịt vịt.”

Ôm áp chắm dứt, hai người tách ra một ít, Ninh Khuyết cúi đầu nhìn hàng nước mắt ngang dọc trên gương mặt ngăm đen của tiểu thị nữ, môi hơi mấp máy, tựa hồ muốn nói mấy câu, lại chung quy không nói lên được.

Vậy mà Tang Tang vẫn lập tức hiểu ra ý hẩn, xấu hổ cúi đầu, nâng tay áo chà lau cho sạch nước mắt, một mặt nước nở một mặt thấp giọng nói: “Ta... ta đi Tùng Hạc Lâu đặt bàn tiệc sáu lượng bạc.”

“Như vậy còn tạm được.” Ninh Khuyết sủng nịch xoa xoa đầu nàng.

Tang Tang vào nhà mở hộp lấy bạc, vội vàng chạy ra cửa hàng, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, chậm rãi dừng lại bước chân trước cửa, quay đầu nhìn hẩn, cắn cắn bờ môi, vô cùng nghiêm cẩn nói: “Thiếu gia, về sau nếu lại đi... đi làm mấy chuyện nguy hiểm này nữa, nhất định phải nhớ mang theo ta, chờ người trong cửa hàng thật không dễ chịu.”

Ninh Khuyết lẳng lẳng nhìn nàng, sau đó dùng sức gật gật đầu, nói: “Yên tâm, về sau cũng sẽ không còn loại chuyện này phát sinh, ít nhất trong năm nay, ta sẽ không làm thêm cái gì, người không cần lo lắng.”

Lão Bút Trai đóng cửa sớm.

Tấm gỗ nhỏ treo trên cửa vốn viết “Ông chủ có việc”, bị Tang Tang ở trong thời gian ngắn nhất đổi thành “Ông chủ có thai”.

Nếu là việc vui, tự nhiên không thể thiếu uống rượu trợ hứng, chủ tớ hai người cực kỳ xa xỉ ăn bàn tiệc Tùng Hạc Lâu sáu lượng bạc, uống hai bầu rượu lớn, không biết là vì quá mức cao hứng, hay là vì đau lòng ăn cơm hết nhiều tiền như vậy, Tang Tang tửu lượng kinh người chưa bao giờ say hôm nay đúng là say cực kỳ hiếm thấy.

Ninh Khuyết nhìn tiểu thị nữ say gục trên bàn, giật mình gãi gãi đầu, thầm nghĩ ta còn chưa say người thế nào đã say trước?

Ôm Tang Tang trở về phòng, đắp chăn lên, Ninh Khuyết ngồi ở bên giường cầm quạt tròn hương bồ thay nàng quạt gió, đồng thời xoa đuổi một chút đám muỗi phiền lòng, những năm gần đây đều là Tang Tang hầu hạ hẩn, hẩn ít khi làm việc này, nhưng dù sao hồi còn nhỏ đã làm qua rất nhiều, cho nên động tác hết sức thuần thục.

Niềm hạnh phúc vĩ đại cùng nỗi kích động hưng phấn dần dần trở nên bình tĩnh trong lúc lay động quạt hương bồ, hẩn bắt đầu yên lặng suy xét rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trên người mình, ánh mắt có ý thức dừng lại trên chiếc ô đen lớn nằm bên cạnh khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Tang.

311. Q.1 - Chương 118: Chuyện Xưa
312. Q.1 - Chương 119: Thi Đấu
313. Q.1 - Chương 120: Tự Ấu Sát Man
314. Q.1 - Chương 121: Sau Khi Có Thể Tu Hành
315. Q.1 - Chương 122: Xem Phá
316. Q.1 - Chương 123: Thiếu Niên Ái Tài
317. Q.1 - Chương 124: Đồ Thường Của Ai
318. Q.1 - Chương 125: Người Nghèo Chợt Giàu
319. Q.1 - Chương 126: Cảm Giác, Cảm Động Tri Giao
320. Q.1 - Chương 127: Bản Mạng, Xem Tang Tang!
321. Q.1 - Chương 128: Những Thiên Tài Trong Thư Viện
322. Q.1 - Chương 129: Thiếu Niên Bị Thư Viện Quên Đi
323. Q.1 - Chương 130: Thu Tĩnh Mĩ Cùng Sát Khí Lạnh Lẽo
324. Q.1 - Chương 131: Đại Tướng Quân Uy Thế Như Sấm
325. Q.1 - Chương 132: Năm Đó Nàng Nếu Chưa Từng Múa
326. Q.1 - Chương 133: Tây Lăng Gửi Thư
327. Q.1 - Chương 134: Vợ Chồng Trong Cung Đại Minh
328. Q.1 - Chương 135: Thư Trai Tiểu Nhật, Thiên Hạ Tam Si
329. Q.1 - Chương 136: Nhất Thiếp Kinh Trường An
330. Q.1 - Chương 137: Vô Đề
331. Q.1 - Chương 138: Chân Tướng Dưới Tơ Liễu
332. Q.1 - Chương 139: Tú Đình Hạ Âm Mai
333. Q.1 - Chương 140: Có Lẽ Ngày Mai
334. Q.1 - Chương 141: Hai Người Đến Từ Nước Yên
335. Q.1 - Chương 142: Đăng Trường
336. Q.1 - Chương 143: Biện Nan Thủy
337. Q.1 - Chương 144: Người Giỏi Uống Không Lộ Mặt
338. Q.1 - Chương 145: Hâm Này Có To Chן Hay Không?

1042. Q.5 - Chương 27: Trước Hoa Dưới Trăng 2
1043. Q.5 - Chương 28: Có Thể Làm Tế Phẩm Phế Vật Cũng Không Là Phế Vật
1044. Q.5 - Chương 29: Hồng Thự Dịch Lãnh
1045. Q.5 - Chương 30: Thiếu Nữ Nam Hải
1046. Q.5 - Chương 31: Thất Tiên Tri Thủ Quan
1047. Q.5 - Chương 32: Thanh Tĩnh Phế Nhân
1048. Q.5 - Chương 33: Đạo Môn Đánh Bạc
1049. Q.5 - Chương 34: Đoạn Phát
1050. Q.5 - Chương 35: Minh Chí
1051. Q.5 - Chương 36: Sinh Tử Tương Hứa
1052. Q.5 - Chương 37: Quang Minh Tế
1053. Q.5 - Chương 38: Đào Hoa Vũ Lí Đẳng Nhân Lai
1054. Q.5 - Chương 39: Nhạc Thiên Tế Phẩm
1055. Q.5 - Chương 40: Bất Nhất Dạng Phụng Thiên Thiên
1056. Q.5 - Chương 41: Nam Hải Thần Quan
1057. Q.5 - Chương 42: Đào Sơn Loạn
1058. Q.5 - Chương 43: Tài Quyết Kiếm
1059. Q.5 - Chương 44: Tài Quyết Kiếm 2
1060. Q.5 - Chương 45: Đại Hí Lí Nam Nhân
1061. Q.5 - Chương 46: Có Người Xông Núi
1062. Q.5 - Chương 47: Xướng Sơn Ca Cho Người Nghe, Ta Tự Uy Phong Lẫm Lẫm
1063. Q.5 - Chương 48: Người Muốn Chiến, Vậ Liên Chiến
1064. Q.5 - Chương 49: Người Muốn Chiến, Vậ Liên Chiến 2
1065. Q.5 - Chương 50: Thư Viện Tính Trời
1066. Q.5 - Chương 51: Thư Viện Tính Trời 2
1067. Q.5 - Chương 52: Trảm Trần Duyên
1068. Q.5 - Chương 53: Khi Kiếm Khởi, Người Ta Ở Hai Đầu Cầu